

Tiêu Đỉnh
Tru Tiên
(Quyển 2)

Chương 141

Ngẫu Ngộ

Đặt đĩa thức ăn nóng hổi bốc hơi nghi ngút xuống mặt bàn, Hà lão bản quay lại quay tính tiền, chăm chú mở quyển sổ ra xem, nhìn như có vẻ chú tâm tính toán lắm, chỉ là ánh mắt cứ đảo đi đảo lại, chốc chốc lại u sầu ngó ra phía ngoài tiểu điểm nhìn khách nhân qua lại.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu ba người, lúc này đều đã an tọa bên chiếc bàn có chú khỉ ba mắt lông xám, Tiểu Hôi, đang ngồi trễm trệ trên mặt bàn, mẩy đĩa thức ăn điểm tâm, tự nhiên là đã được mang ra hết, chỉ là bọn họ không ai còn chút khẩu vị nào nữa. Nhưng Tiểu Hôi thì lại vui vẻ vô cùng, ừng ực nốc từng ngụm rượu lớn, miêng nhồm nhoàm nhai, dáng điệu vui vẻ vô cùng.

Bọn Chu Nhất Tiên ba người lúc này lại chẳng hề để ý đến Tiểu Hôi, mà chỉ chăm chăm nhìn về phía bên bàn, nơi Quý Lệ đang gục đầu ngủ say.

Tiểu Hoàn trầm mặc hồi lâu, sau đó mới rụt rè đưa tay ra, vỗ vỗ vào người nam tử đó, hạ giọng thì thầm: "Quý Lệ."

Thân hình nam tử đó bị Tiểu Hoàn lay động, nhưng hắn chẳng có lấy một phản ứng nào. Bên cạnh Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu cứ lẩm la lẩm lét đưa mắt nhìn nhau, chừng như muốn trao đổi điều gì đó.

Cái bị thịt đó, tự nhiên chính là người bọn họ trước đây đã gặp qua, Quỷ Lê, một nhân vật kinh linh, hô phong hoán vũ khiến bao người kinh sợ, không ngờ lúc này bỗng biến thành như kẻ mất hồn, làm bọn họ nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Tiểu Hoàn quay đầu lại, ngạc nhiên hỏi: "Hắn tại sao lại biến thành thế này?"

Chu Nhất Tiên nhướng mắt nhún vai, bửu môi nói: "Việc này ngươi đừng hỏi hai người bọn ta." Lão chợt dừng lại, cắp mày khẽ nhíu, quay qua phía Tiểu Hồi đang ngồi trên bàn, miệng cười cười hỏi: "Tiểu hầu tử, chủ nhân ngươi sao vậy?"

Ba con mắt của Tiểu Hồi cùng chuyển động, nhìn qua phía vị tiên phong đạo cốt lão nhân, nhưng chẳng có thêm phản ứng nào, chỉ thấy cái đuôi bỗng dựng lên, ngoáy qua ngoáy lại mấy cái, lúc sau, bỗng nhăn nhở cười một tiếng, rồi lại chui đầu vào bình rượu mà nốc ừng ực, dường như chẳng thèm để mắt tới vị lão nhân nhìn tựa thần tiên kia.

Chu Nhất Tiên bị mất mặt, uất ức vô cùng, không nhịn nổi nữa, quát: "Con khỉ chết tiệt kia, yên nhiên dám nhìn ta như vậy, mi giỏi lắm. Muốn rước lấy sự giận dữ của lão thần ta sao, có muốn ta dùng tiên pháp đè ngươi xuống dưới núi Thanh Vân Sơn không hả, nhốt mi ở đó một ngàn tám trăm năm, xem ngươi còn dám coi thường ta nữa không?"

Lời nói chưa dứt, Chu Nhất Tiên chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn, trước mắt tối xầm, như có vật gì đập vào mặt, mắt tuy nhìn thấy nhưng luống cuống né không kịp, bên cạnh Tiểu Hoàn hô lên một tiếng thất thanh, may thay từ bên cạnh lão bỗng xuất hiện một cánh tay, thần tốc vồ bì đẩy Chu Nhất Tiên một cái, khiến lão ngã chổng kềnh ra mặt đất.

Chu Nhất Tiên nhất thời không kịp phản ứng, nên bị ngã chổng cả bốn chân lên trời, vẻ tiên phong đạo cốt lúc trước nay mất hết, thật thiếu não vô cùng, bất quá vẫn chưa hiểu chuyện gì mới xảy ra. Lúc này lão đứng dậy, thì vật đó đã bay qua, "bộp" một âm thanh vang lên, rồi từ vách tường tảng rớt xuống, chính là một cái xương gà.

Chung nhân từ xa đều xúm lại xem náo nhiệt, đến cả Hà lão bản cũng nhất khởi ngoảnh đầu lại xem chuyện lạ, chỉ thấy chú khỉ ba mắt đang vung vẩy một cái đùi gà trong tay vẻ đắc trí vô cùng, không biết là khúc xương này là nó dùng tay xé ra hay dùng miệng nhắn ra.

Chu Nhất Tiên tuy ngứa miệng muốn chửi lăm, nhưng lão xem đi xem lại thì đây chỉ là chuyện nhỏ, lại biết con khỉ kia chính thị bất thể xuất linh vật, hơn nữa xem vẻ ngoài của nó, tựa hồ như tính khí rất hung bạo nóng nảy, lại nói rằng sau nó còn có chủ nhân là tên Quỷ Lê nổi tiếng là khát máu, vạn nhất hắn kia tỉnh lại, thì nhất định phiền toái to.

Nhưng lão không kìm nổi cái mồm đang ngứa, đôi mắt đảo một vòng, nhìn qua bên Dã Cẩu uất ức hé: "Ngươi, tên nô dịch khốn kiếp muốn giết ta phải không, sao dám đẩy ta mạnh như vậy?"

Dã Cẩu cười sảng sặc, bình thường cứ như tính khí của gã, tự nhiên ắt sẽ chửi lại Chu Nhất Tiên một trận cho bõ tức, chỉ là lúc này Dã Cẩu đang buồn cười đến nôn ruột, đầu gục gặc, không lý tới Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên không nhịn nổi nữa, lửa hận bùng lên, sắp sửa chửi bới tiếp, thi bỗng nghe có tiếng Tiểu Hoàn bên cạnh gọi: "Gia gia!"

Chu Nhất Tiên mấy năm trở lại, đối với cái miệng sắc bén của tôn nữ vô cùng e dè, nên lão ấp úp một lúc, nhưng miệng vẫn âm thầm lải nhải gì đó, hiển nhiên là rất bất cam nguyện.

Tiểu Hoàn không lý đến lão nữa, quay sang phía Tiểu Hồi, miệng cười cười hỏi: "Tiểu Hồi, còn nhớ ta không, ta đã từng cho ngươi ăn kẹo đường trước đây."

Tiểu Hồi đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn, ba con mắt chớp lia lịa, rồi gật gật đầu, nhăn nhở cười, hơn nữa cái đuôi còng ngoáy tí, không biết có phải là năm trước ở Thanh Vân Sơn học con Đại Hoàng hay không.

Tiểu Hoàn cười nói: "Không ngờ ngươi vẫn còn nhớ ta, lại đây nào." Nói đoạn dang hai tay đưa về phía hầu tử.

Tiểu Hồi đảo mắt lia lịa, đưa tay lên đầu, xem ra bộ dạng nó tựa hồ như có chút bối rối, rồi theo quán tính bắt đầu gãi sờn sột, chỉ là không nhớ hai tay vẫn còn cầm đồ, một tay cầm cái đùi gà, một tay mang bình rượu, hai tay đều không rảnh, nên dùng luôn cái đùi gà cọ cọ lên đầu, làm lưu lại mấy vệt mỡ trên đám lông.

Tiểu Hoàn che miệng cười khúc khích, Tiểu Hồi nhìn nàng cười, cũng nhăn nhở cười theo, rồi chậm chậm bò qua, đến chỗ bàn trước mặt Tiểu Hoàn đoạn ngồi chồm hổm luôn tại đó.

Bên cạnh Chu Nhất Tiên, Dã Cẩu cùng với cả Hà lâ bản ở phía sau quầy đều đăm đăm nhìn.

Tiểu Hoàn khẽ vỗ vỗ lên người Tiểu Hồi hai cái, rồi lấy từ trong tay ra một chiếc khăn, nhíu mày nói: "Vứt mấy thứ trong tay đi."

Tam nhän hầu tử lắc lắc đầu, kêu "chi chi" hai tiếng, hiển nhiên là rất không cam tâm, Tiểu Hoàn nhẹ vỗ lên đầu nó một cái, dỗ dành: "Nhanh!"

Tiểu Hồi chép miệng mấy cái, rồi mới để cái đùi gà vào lại mâm thức ăn, đoạn nhìn nó tiếc rẻ, rồi mới chịu để bình rượu xuống, rồi lại cầm bình rượu lên uống lấy một ngụm lớn nữa, đoạn mới chịu quay lại phía Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn lắc đầu cười, nói: "Sao ngươi lại biến thành nê tham lam thế này." Nói đoạn đưa tay ra nắm lấy hai bàn tay Tiểu Hồi, dùng chiếc khăn nọ lau qua lau lại cho hết những vệt mỡ gà, Tiểu Hồi không ngờ lại ngoan ngoãn ngồi yên, để mặc Tiểu Hoàn xử trí.

Nói đến đây thì mới thật là lạ, ngoại trừ chủ nhân là Quỷ Lê, tam nhán linh hồn tựa hồ chỉ đối với một số ít nữ tử là có hảo cảm, còn đối với những người khác như bọn Chu Nhất Tiên, hay Dã Cẩu, nó đều coi không thuận mắt.

Sau khi lau xong, Tiểu Hoàn cất chiếc khăn tay đi, mục quang hướng qua phía Quỷ Lê, đang ngủ vùi trong hơi men, nhìn một chút, đoạn quay qua bên Tiểu Hồi hỏi: "Hắn tại sao lại biến thành thế này?"

Tiểu Hồi đưa tay lên đầu gãi lia lịa, rồi bắt đầu kêu "Chí chí chí chí" ầm ĩ, đồng thời song thủ vung lên loạn xạ, chỉ thấy chúng nháo xung quanh tròn tròn mắt nhìn, rất rõ ràng là chẳng ai hiểu nó định diễn tả gì. Tiểu Hồi tựa hồ như cũng ý thức được điều này, nên dừng lại.

Đột nhiên, Tiểu Hồi đưa tay chỉ Tiểu Hoàn, đoạn leo tót lên vai nàng ngồi, Tiểu Hoàn giật mình kêu lên thất thanh, bên cạnh Dã Cẩu đạo nhân thân hình chợt động, vì sợ hồn tử này dã tính khó đổi, không ngờ bị Chu Nhất Tiên đứng bên cạnh kéo lại.

Dã Cẩu ngạc nhiên, quay sang bên Chu Nhất Tiên nhìn, chỉ nghe Chu Nhất Tiên hạ giọng nói: "Xem xem thế nào đã."

Chỉ thấy Tiểu Hồi lúc này chỉ trỏ vào Tiểu Hoàn, sau đó nhảy xuống mặt bàn lộn mẩy vòng, ra đến giữa mặt bàn, miệng kêu "chí chí" loạn xạ, đoạn nhìn Tiểu Hoàn làm hiệu, đưa hai tay từ trên xuống dưới ven theo hình dáng Tiểu Hoàn mà mô tả.

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, bên cạnh Chu Nhất Tiên nhướng mày, nói: "Nữ nhân?"

Tiểu Hồi gật đầu liên tiếp, tiếp đến lại chỉ tay vào người giúp việc đang ngủ vùi, Quỷ Lê, hai tay cong lại thành hình trái tim, miệng kêu "Chi chi nha nha" mẩy tiếng, rồi toàn thân ngả về phía sau, cả một tấm thân khỉ thảng đơ đơ đổ phịch xuống.

Tiểu Hoàn đột nhiên kêu: "Cẩn thận!"

Âm thanh chưa dứt, chỉ thấy Tiểu Hồi biểu diễn thật quá nhập vai, quên mất là cái bàn này không rộng, chính nó vừa nãy không biết là mình đã ra gần đến mép bàn, vô ý thả mình xuống, chỉ nghe thấy "huých" một tiếng, con khỉ ngã dúi dụi xuống dưới chân bàn.

Tiểu Hoàn vừa buồn cười vừa lo, liền nhoài mình ra xem, nhưng chỉ nghe "phốc" một tiếng, chú khỉ đã lộn người trở dậy, hai tay xoa xoa đầu, nhăn nhở nhìn Tiểu Hoàn cười.

Tiểu Hoàn nhìn tam nhán hồn tử tựa hồ như không bị thụ thương chút nào, mới yên tâm, đưa tay ra xoa xoa đầu Tiểu Hồi, Tiểu Hồi mắt chớp lia lịa, nhìn Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn trầm ngâm một lúc, lại khẽ liếc sang phía Quỷ Lê, rồi ngoảnh đầu qua phía Chu Nhất Tiên nói: "Gia gia, hắn ta là..."

Chu Nhất Tiên nhíu mày ngắt lời: "Chẳng lẽ hắn bị một nữ nhân đả thương? Bằng đạo hạnh ngày nay của hắn cùng với thế lực của Quý Vương Tông, phỏng mắt khắp thiên hạ, ít có nữ nhân nào có năng lực làm việc này. Chỉ có thể là Thủy Nguyệt sư thái ở Thanh Vân Môn, hoặc Tam Diệu ở Hợp Hoan Phái trong Ma Giáo?"

Ngồi bên cạnh, Dã Cẩu đột nhiên nói: "Ta thấy không phải."

Chu Nhất Tiên giận nói: "Ngươi nói cái gì, yên nhiên dám nói lão phu, ặc, bốn tiên nhân này nói sai."

Dã Cẩu đạo nhân không ngờ lại không nhìn Chu Nhất Tiên, trên gương mặt bỗng hiện lên một biểu tình kỳ quái, chăm chú nhìn thân ảnh của Quý Lệ, đoạn chậm rãi nói: "Như ta biết, hắn không phải là người xem trọng vẫn đề thắng bại, hơn nữa, trên người hắn lại không có thương tích gì..."

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, đương nhiên là không nghĩ vậy, diễu cợt: "Đó là do ngươi đạo hành quá kém so với người khác, ngươi chỉ biết mấy ngón đòn mèo ba chân, đánh một trận thua một trận, tự nhiên là đối với chuyện thắng bại không coi ra gì, người ta vẫn nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia..."

Dã Cẩu đạo nhân nổi giận, đang định phản bác, Tiểu Hoàn bên cạnh trừng mắt nhìn hai người, cao giọng quát: "Được rồi, đừng nói nữa!"

Chu Nhất Tiên cùng Dã Cẩu đều ngừng nói, nhưng vẫn phẫn nộ nhìn nhau chăm chắm.

Tiểu Hoàn nghĩ ngợi một lúc, đoạn gật gật đầu, dường như đã quyết định điều gì đó, lát sau quay sang trước mặt Tiểu Hồi hỏi: "Tiểu Hồi, ngươi cùng với chủ nhân của ngươi đi cùng bọn ta nhé?"

"Cái gì?"

Tiểu Hồi chưa kịp phản ứng, Chu Nhất Tiên cùng Dã Cẩu đã hét túng lên, đến cả Hà lão bản đứng sau quầy cũng bị giật mình.

Tiểu Hoàn liếc qua phía hai lão dồn giọng hỏi: "Có việc gì không?"

Dã Cẩu đạo nhân nhất thời lúng túng, lắp bắp nói: "Hắn..., hắn có quá nhiều cùu nhân, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phiền phức..."

Tiểu Hoàn ngắt lời: "Ta còn không sợ, lão sợ cái gì?"

Dã Cẩu đạo nhân im thin nít, nhưng bên cạnh lão, Chu Nhất Tiên vẫn không can lòng, trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn nói: "Chúng ta đâu có phải là mở thiện đường, tại sao ngươi suốt ngày lưu giữ người khác?"

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn gia gia nói: "Hắn không phải người ngoài, lúc ở Tử Trạch hắn đã cứu mạng chúng ta một lần! Hơn nữa,..." Tiểu Hoàn chợt nở nụ cười hàm chứa nhiều thâm ý rồi tiếp: "Gia gia, mười năm trước ngươi đã lừa hắn một lần dẫm phải bãi phân chó, người còn nhớ không?"

Dã Cẩu không nhịn được bùm miệng cười, Chu Nhất Tiên mặt đỏ bừng bừng, quát: "Chuyện mười năm trước ngươi nhắc lại làm gì?"

Tiểu Hoàn hắng giọng, từ từ nói: "Người nhớ là được rồi, dù sao ta không thể thấy mà không quản được." Nói đoạn không lý tới gia gia nữa, ngoảnh sang nhìn Quỷ Lệ.

Lúc nam tử này uể oải xoay mình qua một bên, hơi rượu lại bốc lên nồng nặc, Tiểu Hoàn nhăn mày, chỉ thấy gương mặt quen thuộc đó, hai mắt nhắm nghiền, đôi mày xoắt tít lại sâu hoắm, không biết là do lúc này say rượu, hay trong lòng vẫn chưa đầy thõng khổ...

Tiểu Hoàn trầm mặc nhìn gương mặt Quỷ Lệ, trong đầu thoáng hiện lại khung cảnh hôm đó ngoài Tử Trạch, nam tử đó đến trước chỗ xem tướng của nàng, khẽ nói một câu:

"Ngươi đã trưởng thành rồi..."

Chu Nhất Tiên tự nhiên không biết lúc này tôn nữ đang hồi tưởng chuyện cũ, nghĩ ngợi mông lung, nhưng lão biết rất rõ ràng là mình đang mang vào thân một phiến nhiễu lớn, sự việc như vậy, tâm tình lão làm sao có thể tốt được, oán hận quay sang, căm tức nhìn Quỷ Lệ, rồi lớn tiếng nói: "Lão bản, tính tiền."

Hà lão bản vội vàng chạy lại, nở nụ cười cầu tài hỏi: "Khách quan, ngài không ngồi thêm chút sao?"

Chu Nhất Tiên chẳng hề khách khí nói: "Ngồi thêm? Bốn tiên nhân mới ngồi một chút đã rước lấy bao nhiêu phiến nhiễu, nếu ngồi thêm một lúc nữa chắc khiến ta phiến nhiễu chết thôi."

Hà lão bản nhẫn nhục cười nói: "Đa tạ khách quan, xin cho bốn đồng ngân lượng."

Chu Nhất Tiên lầm bầm lải nhải mấy câu, đoạn mới lấy ngân lượng từ trong bọc ra, bỗng nhiên từ bên cạnh Tiểu Hôi nhảy phốc qua, vơ lấy túi rượu trên bàn đưa lên, dí dí vào trước mặt Hà lão bản mấy cái, miệng kêu "Chí chí" không nghỉ.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn đều đứng ngẩn người, không hiểu con khỉ này đang định làm trò quỷ quái gì, nhưng Hà lão bản đã có chút thời gian ở với Tiểu Hôi, nên ít nhiều cũng hiểu được phần nào nó định nói gì, chỉ thấy lão nhíu mày trầm ngâm nói: "Ngươi có phải là muốn ta đổ thêm rượu vào cái đây này?"

Tiểu Hôi vui quá, gật đầu lia lịa, miệng cười toe toét.

Chu Nhất Tiên rất đỗi ngạc nhiên, đến cả nửa ngày, Tiểu Hoàn mới lên tiếng, cười nói: "Chưởng quầy, ông hãy rót... rót thêm cho nó chút rượu đi."

Hà lão bản cao hứng vô cùng, vội vã "Dạ" một tiếng, đoạn quay vào lấy rượu ra.

Nói đến cái túi rượu này thì thực là to lớn vô cùng, chỉ thấy rượu rót vào đã nhiều, cái túi chỉ phồng lên chút ít, Hà lão bản rót đã vào đến hai hũ rượu vào, mà vẫn chưa đầy túi, Tiểu Hôi đứng bên cạnh ánh mắt tràn ngập niềm vui, chỉ có

Chu Nhất Tiên là không nhẫn nại nữa, không quản đến tiên nhân thân phận nữa, ám ức nói: "Đủ rồi, đủ rồi."

"Vù" Một đao hắc ảnh phóng vút tới, Chu Nhất Tiên lúc này đã có kinh nghiệm, mới nghe thấy tiếng đã vội lánh mình né chánh, quả nhiên là Tiểu Hồi vừa cầm cái đĩa rau ném lại, "Choang" một tiếng, cái đĩa va xuống sàn vở thành bốn mảnh.

Chu Nhất Tiên chưa kịp nói gì, "Vèo vèo vèo" hai ba cái đĩa trên bàn bị Tiểu Hồi vớ lấy ném liên tiếp về phía Chu Nhất Tiên, lão lách trái né phải, muốn hut hơi chưởng kịp nói lời nào, chỉ là Hà lão bản nhìn thấy số bát đĩa của mình từng cái từng cái bị con khỉ này ném vỡ, trong lòng đau xót vô cùng, lại thấy túi rượu đã được rót đầy, liền vội nói: "Được rồi, được rồi, chút rượu trên bàn lúc nay coi như là ta biểu các ngươi. Hầu tử lão gia, xin người đừng có ném bát đĩa nữa, còn vị..., è, vị tiên nhân này, xin người hai đồng tiền rượu là được rồi."

Tiểu Hồi lúc này mới ngừng tay, Chu Nhất Tiên cũng dừng lại, đứng thở hồng hộc, miệng lầm bầm chửi, nhưng không dám đến gần con khỉ ba mắt ngược kia nữa.

Tiểu Hoàn cười cười, đưa mắt lại phía bên kia, chăm chú nhìn lên thân hình Quý Lệ, không để ý rằng bên cạnh Dã Cẩu Đạo nhân cũng đang chăm chú nhìn Quý Lệ dò xét, trong mắt khẽ loé lên những tia sáng kỳ dị.

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Trước những bậc thang đá dẫn lên Ngọc Thanh Điện, trong Bích Thủy Hàn Đàm, Thanh Vân Môn trấn sơn linh thú Thủy Kỳ Lân đang thích chí lăn qua lăn lại trong đầm nước, những đợt sóng nhỏ lăn tăn, bị thân hình to lớn của Thủy Kỳ Lân đập tan cuồn cuộn lan đi bốn phía, tạo thành những đợt sóng lớn, nhìn rất đẹp mắt.

Phản Hương Cốc đặc phái đệ tử Lý Tuân đứng trên thềm đá chăm chú nhìn xuống Bích Thủy Hàn Đàm, quay đầu khẽ cười nói: "Đã sớm nghe nói Thủy Kỳ Lân là thiên niên linh thú của Thanh Vân Môn, hôm nay mới gặp, quả nhiên là không giống phàm vật."

"Lý sư huynh quá khen." Một tràng cười trong trẻo vọng cất lên, từ ngay bên cạnh Lý Tuân, chính là phát ra từ Tiêu Dật Tài, đệ tử xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong trưởng môn nhất mạch, chỉ thấy gã cũng đưa mắt nhìn về phía Thủy Kỳ Lân, cười nói: "Nói gì chăng nữa thì dù sao linh tôn cũng là linh thú do chính Thanh Diệp tổ sư của bản phái thu phục, nghĩ lại năm đó tổ sư uy phong lẫm liệt, thật khiến bọn hậu bối chúng đệ thập phần bội phục."

Lý Tuân gật đầu cười nhẹ, gã xuất thân là danh môn chính đạo, vốn kiêu ngạo vô cùng, nhưng đối với vị kỳ tài tuyệt diêm Thanh Diệp tổ sư năm đó, thật không khỏi không khâm phục.

Tiêu Dật Tài đưa tay, hướng về phía đỉnh núi nói: "Lý sư huynh, mời."

Lý Tuân khiêm nhượng một chút, rồi cùng Tiêu Dật Tài đi.

Tiêu Dật tài vừa đi vừa nói: "Không biết Lý sư huynh đến thăm, là có việc gì khẩn yếu không?"

Lý Tuân cười nói: "Thực ra cũng chẳng có gì quan trọng, bất quá là gia sư có một phong thư, muốn đệ mang đến cho Đạo Huyền chân nhân."

Tiêu Dật Tài run người, không nhịn nổi hỏi: "Sao?, chẳng lẽ quý cốc chủ Vân lão tiền bối đã xuất quan rồi sao, đệ vừa nghe từ Tuyết Kỳ tiểu muội mới trở về từ Nam Cương nói lại, là Vân lão tiền bối vẫn còn bế quan mà."

Lý Tuân khẽ cười nói: "Chẳng dấu gì Tiêu sư huynh, gia sư mới xuất quan từ cách đây mấy hôm. Nghe lão nhân gia người nói, đã lâu năm không gặp trung thổ Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thượng nhân, thật là thập phần quan hoài, muốn đến thăm một dịp."

Tiêu Dật Tài khẽ biến sắc, lập tức cười lớn nói: "Như thế thì thật quả là vinh dự, được Vân lão tiền bối đại giá quang lâm, chính thị là trung thổ chính phái lâu lăm rồi mới có một đại sự thế này."

Lý Tuân đưa mắt nhìn Tiêu Dật Tài, Tiêu Dật Tài cũng nhìn lại, hai người đổi mắt một lúc, rồi cùng phát ra một tràng cười lớn, dường như vui vẻ vô cùng.

Tiêu Dật Tài kéo lấy tay Lý Tuân, cười nói: "Đi đi đi, gia sư hôm nay đang ở Ngọc Thanh Điện cùng các vị sư thúc đàm đạo, để đệ dẫn đường, đưa Lý sư huynh đến diện kiến."

Lý Tuân cười nói: "Như vậy làm phiền Tiêu sư huynh rồi." Nói đoạn cất bước đi theo Tiêu Dật Tài, mới đi được vài bước gã bỗng nhớ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi Tiêu Dật Tài: "Phải rồi, Tiêu sư huynh, có một việc tiểu đệ muốn thỉnh giáo."

Tiêu Dật tài cười nói: "Xin Lý sư huynh cứ hỏi."

Lý Tuân nói: "Khi trước Thanh Vân Môn phái Lục Tuyết Kỳ sư muội đến Nam Cương tham vấn gia sư..."

Tiêu Dật Tài khẽ biến sắc, nhưng ngay lập tức khôi phục lại được sắc diện, chỉ là Lý Tuân đã nhìn thấy được biểu tình đó, trong tâm chấn động, liền nói tiếp: "hôm đó, hình như Lục sư muội có bị một chút thương nhẹ, nói sao thì cũng là do giúp đỡ Phần Hương Cốc chúng đệ, làm tiểu đệ thập phần bất an, không biết hôm nay đã hồi phục chưa?"

Tiêu Dật tài nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Đa tạ Lý sư huynh đã quan tâm, Lục sư muội vẫn bình an, tốt lắm, hôm nay Thủy Nguyệt sư thúc cùng hai đệ tử là Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ cũng đến, tiện thể sư huynh hỏi thăm luôn."

Lý Tuân không dấu nổi một tia vui mừng khẽ thoáng qua mặt, gật đầu đồng ý.

Tiêu Dật Tài nhìn biểu tình của gã, chẳng nói thêm gì nữa. Hai người cùng nhầm phía Ngọc Thanh Điện mà đi, trên đường chuyển qua đề tài khác mà nói chuyện,

không liên quan gì đến những điều khẩn yếu, chẳng mấy chốc, hai người đã đi đến thềm đá trên cùng, trước cửa Ngọc Thanh Điện Thông Thiên Phong.

Một tòa đại điện quy mô hoành tráng, khí thế khôi hoàng, kiến trúc khôi vĩ, xuất hiện trước mặt Lý Tuân. Lý Tuân chăm chú nhìn một lúc rồi nói: "Đệ trước đây cứ nghĩ tòa đại điện trong Phần Hương Cốc, Huyền Hoả Đàm đã là thế gian tuyệt xướng, hôm nay mới được mở rộng tầm nhìn, quả thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

Tiêu Dật Tài cười lớn nói: "Lý sư huynh quá khách khí rồi, đi, bên này, mời!"

Lý Tuân cũng cười lớn, rồi đi theo Tiêu Dật Tài, vào trong Ngọc Thanh Điện, hít một hơi sâu, chỉnh lại y phục, rồi sải bước dài bước vào.

Chương 142

Sát Ky

Trong Ngọc Thanh điện, Đạo Huyền chân nhân thân mang đạo bào màu xanh, râu dài đến ngực, đang an tọa trên chính điện. Ngôi thành hai hàng phía hai bên là chủ tọa của các chi phái trong Thanh Vân Môn, từ trận đại chiến trên Thanh Vân Môn mười năm về trước đến nay, trong bảy thủ tọa thì có ba vị trí là bị thay đổi. Cảnh bây giờ so với lúc Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ lần đầu tiên lên núi, thực là đã đổi thay nhiều lắm.

Trừ vị trí của Long Thủ Phong Thương Tùng Đạo nhân được thay thế bởi Tề Hạo, hai mạch còn lại người tiếp nối không có gì khó để đoán trước, Triều Dương Phong vị trí của thủ tọa Thương Chánh Lương được đệ tử Sở Dự Hoàng tiếp quản, Lạc Hà Phong thủ tọa Thiên Vân Đạo nhân thay thế bởi sư đệ của ông ta là Phi Vân Đạo nhân. Trong ba chi phái đó, trừ Lạc Hà Phong Phi vân Đạo nhân là đồng lứa với Đạo Huyền Chân Nhân, lời nói và hành động bên ngoài lưu loát, còn thủ tọa của hai chi phái còn lại đều tỏ ra lúng túng ngượng ngập. Như thủ tọa Long Thủ Phong Tề Hạo còn đỡ, dù sao cũng là người kiệt xuất trong đám đệ tử trẻ tuổi, cũng có được ít danh tiếng, chứ như Triều Dương Phong Sở Dự Hoàng một mực trầm mặc ngồi tít đằng sau, đầu cúi gầm xuống, một lời cũng không hé răng.

Còn các lão bối thủ tọa như Điện Bất Dịch của Đại Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư của Tiểu Trúc Phong cùng với Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, đã lâu không gặp nhau, thường ngày chắc đã nói chuyện tranh cãi ồn ào với nhau rồi, nhưng hôm nay trên đại điện vẫn một mực giữ vẻ ngoài ôn hòa, vui vẻ.

Ngồi phía sau Thủy Nguyệt đại sư là hai người Lục Tuyết Kỳ và sư tỷ Văn Mẫn, lâu ngày không gặp, Tuyết Kỳ dung mạo vẫn đẹp đẽ thanh thoát như xưa, gương mặt không lộ chút hỉ nộ ái ố nào, không biết vì sao, trên gương mặt ẩn ẩn hiện hiện một vẻ lạnh lùng khinh mạn.

Như Văn Mẫn vẫn yên lặng ngồi yên sau Thủy Nguyệt đại sư, nhưng đôi mắt lại không hề yên lặng tí nào, lâu lâu lại liếc ngang liếc dọc và dừng lại phía sau Điền Bất Dịch Đại Trúc Phong, đích thị là nhìn Tống Đại Nhân, khóc miếng của nàng nở một nụ cười nụ, nhìn một hồi lâu không thấy hàn động đây gì, đôi mắt Văn Mẫn lộ vẻ giòn dỗi, quay mặt đi không thèm nhìn nữa.

Bên cạnh Điền Bất Dịch là phu nhân Tô Như, Điền Linh Nhi đi cùng Tề Hạo cũng đến ngồi bên cạnh, hai mẹ con lâu ngày không gặp, trong lúc này ra sức tâm sự, thăm thì to nhỏ với nhau.

Đi cùng với Tề Hạo, ngoài Điền Linh Nhi đã bỏ qua ngồi với mẹ còn có Lâm Kinh Vũ, sư đệ của y, đang ngồi ngay phía sau, cùng đàm đạo với Tăng Thư con trai của Tăng Thúc Thường thủ tọa Phong Hồi Phong. Cả hai người sau khi kinh qua mấy trận chiến trong Tử Trạch, cũng ít nhiều có mối giao tình bằng hữu.

Lần này Thanh Vân Môn họp mặt các thủ tọa, nhất định là có chuyện công cán, mọi người không ai là không tỏ vẻ căng thẳng. Song Đạo Huyền Chân nhân cùng với Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thủy Nguyệt lại rất bình thản, trừ Thủy Nguyệt vẻ mặt lạnh lùng như băng, ba người còn lại gương mặt không dấu nổi vẻ vui mừng.

Giây lát sau, Lý Tuân của Phản Hương Cốc bước vào trong Ngọc Thanh Điện, hai mắt nhìn quanh, lát sau, đôi mục quan dừng lại nơi người con gái lạnh lùng băng giá đang ngồi phía trên, đôi mắt như ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

Tiêu Dật Tài bước lên, đối diện với Đạo Huyền chân nhân rồi nói: "Thưa sư phụ, Lý Tuân, Lý sư huynh đã đến"

Đạo Huyền chân nhân nở một nụ cười, Lý Tuân đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, hướng về phía Đạo Huyền mà hành lễ: "Phản Hương Cốc hậu bối Lý Tuân, xin bái kiến Đạo Huyền chân nhân"

Đạo Huyền mỉm cười nói: "Đừng đa lễ, hãy đứng lên đi"

Lý Tuân theo lời đứng dậy, ôm quyền ngang ngực hướng ra chung quanh, cúi đầu hành lễ: "Tiểu bối Lý Tuân, xin diện kiến chư vị Thanh Vân tiên bối

Điền Bất Dịch cùng Tăng Thúc Thường đều gật đầu lãnh ý.

Đạo Huyền chân nhân nói: "Sư phụ của ngươi có khỏe không, nhiều năm không gặp, không biết Vân huynh hiện giờ ra sao? Lúc trước nghe tin Vân cốc chủ đột nhiên bế quan, ta quả thật trong lòng vô cùng lo lắng"

Tiêu Dật Tài lúc này đến đứng bên cạnh Đạo Huyền, nghe thấy thế liền nở nụ cười rồi nói: "Sư phụ không biết đó thôi, đệ tử nghe Lý sư huynh nói, Vân lão tiên bối đã xuất quan rồi"

Đạo Huyền chân nhân ngạc nhiên "Á..." lên một tiếng, hướng về phía Lý Tuân nói: "Có phải thế không, hiền đệ?"

Lý Tuân cung kính trả lời: "ĐẠO ĐÚNG NHƯ VẬY, GIA SƯ MẤY NGÀY TRƯỚC ĐÃ XUẤT QUAN, SAU ĐÓ ĐẶC Ý PHÁI ĐỆ TỬ TRƯỚC LÀ ĐẾN THỈNH AN ĐẠO HUYỀN CHƯỞNG MÔN, SAU LÀ CÓ PHONG THƯ, SAU VĂN BỐI CHUYỂN TRÌNH LÊN CHÂN NHÂN" Nói đoạn lôi từ trong túi ra một phong thư đưa cho Đạo Huyền.

Đạo Huyền nhận lấy phong thư, ngập ngừng một lát rồi mở ra. Từ đầu đến cuối, ánh mắt mọi người đổ dồn lên gương mặt ông, chỉ thấy sắc mặt Đạo Huyền chân nhân trước sau vẫn bình thường, không có gì thay đổi, chẳng có vẻ gì như là đang che giấu cảm xúc.

Giây lát sau, Đạo Huyền đọc xong bức thư ấy, trả lại vỏ bao mà chỉ giữ lại lá thư trong tay, còn tay kia đặt lên trên trà kỷ. Lý Tuân cẩn thận nhìn Đạo Huyền chân nhân một cách dò xét, chỉ thấy con người được hiệu xưng là đứng đầu đương kim chánh đạo này, trước sau không nói một lời, trong lòng ít nhiều cảm thấy bất an.

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một lúc, đưa mắt nhìn về phía Thủy Nguyệt đại sư. Thủy Nguyệt dường như cảm giác được, khẽ nhíu mày.

Đạo Huyền thu hồi mục quang, ho nhẹ một cái, đoạn hướng về phía Lý Tuân, mỉm cười nói: "Hiển điệt, trước khi cháu đến Thanh Vân Môn ta, Vân Cốc chủ có nói gì với cháu hay không?"

Lý Tuân ngẫm nghĩ một lát, ôm quyền nói: "Ân sư từng dạy rằng, Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân hiện là đương kim chánh đạo đệ nhất, bảo đệ tử đến Thanh Vân Sơn bái kiến chân nhân, chính yếu là để mở rộng kiến thức, trước khi trở về Phan Hương Cốc, nhất mực phải nghe theo lời của chân nhân".

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Sư phụ của ngươi đó, đầu óc thật là giáo hoạt, có bao nhiêu khó khăn không đối phó được đều trút hết lên đầu ta" nói xong, ông cúi người gật đầu rồi với Lý Tuân: "Là như vậy, sư phụ của ngươi có nói trong thư, nội trong ba ngày ông ta sẽ hội lĩnh đệ tử Phan Hương Cốc đến Trung thổ, trước tiên là sẽ ghé thăm Thanh Vân Sơn. Trước lúc đó, ngươi tạm thời hãy ở lại Thanh Vân Sơn vài ngày".

Lý Tuân trong lòng hoan hỉ, liền nói: "Thật vậy, đệ tử xin tuân mệnh"

Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu, đoạn quay đầu nhìn sang Lục Tuyết Kỳ đang ngồi sau lưng Thủy Nguyệt nói: "Tuyết Kỳ...".

Lục Tuyết Kỳ không ngờ Đạo Huyền lại tự nhiên gọi tên mình ra, giật mình thắt kinh, lập tức đứng dậy hành lễ nói: "Chưởng môn sư bá, có đệ tử".

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói: "Con cùng Phan Hương Cốc Lý Tuân hiền điệt vốn đã biết nhau từ trước, nếu ta nhớ không lầm mấy năm nay cà hai đã gặp mặt nhau khá nhiều lần. Vậy thì thế này, trong mấy hôm nay, ta phiền con hãy dẫn hắn đi du ngoạn vài nơi trong Thanh Vân Môn cho biết, không được làm cho khách phật lòng đó".

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu màu, quay đầu nhìn về phía sư phụ, chỉ thấy Thủy Nguyệt đại sư đôi mày thanh tú đang nhíu lại, mục quang hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền cũng đang nhìn bà, đôi mắt ngầm có chút ẩn ý.

Thủy Nguyệt trong lòng thầm thở dài một cái, nhìn Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng nói: "Bởi vì chưởng môn sư huynh đã nói như thế, Kỳ nhi và hiện diệt đây đã biết nhau từ trước, con dẫn người ta đi một vòng Thanh Vân Môn cũng tốt".

Lục Tuyết Kỳ khóc miếng khẽ động, chậm chậm cúi đầu, đoạn cất tiếng nói: "Vậy thì... đệ tử xin kính cẩn vâng lời sư phụ".

Lý Tuân trong lòng vô cùng hoan hỉ, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ nụ cười nhẹ nhàng, nhìn Tuyết Kỳ cười nói: "Vậy đành phải nhọc công sư muội rồi"

Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, không thấy lộ ra cảm xúc gì.

Đạo Huyền ngồi phía trên vừa cười vừa gật đầu, phía bên cạnh Tăng Thúc Thường, Điền Bất Dịch nhìn về phía ông, nhất thời cũng không nói lời. Nhưng thật sự phu nhân của Điền Bất Dịch là Tô Như cùng con gái Điền Linh Nhi nhìn thấy ánh mắt của Điền Bất Dịch cũng không khỏi nhíu mày một cái.

***

Hội nghị kéo dài thêm một lúc nữa thì giải tán, Điền Bất Dịch cùng với phu nhân Tô Như, đại đệ tử Tống Đại Nhân cùng nhau rời khỏi Thông Thiên Phong Ngọc Thanh Điện. Tống Đại Nhân tuy đã theo sư phụ chuẩn bị rời khỏi rồi, vẫn quay đầu lại lén lén nhìn quanh như tìm kiếm ai đó.

Hành động này làm sao lọt khỏi mắt Điền Linh Nhi vốn dĩ đang cùng với Tống Đại Nhân tháp tùng phu phụ Điền Bất Dịch, Linh Nhi bỗng nhiên nở một tràng cười khúc khích.

Nghe thấy tiếng cười, Điền Bất Dịch cùng với Tô Như quay đầu nhìn lại, thấy thế bèn cười hỏi: "Con cười cái gì thế?"

Điền Linh Nhi chạy đến bên mẹ, nắm lấy tay Tô Như kéo về phía đại sư huynh. Tống Đại Nhân thấy thế liền tỏ ra lúng túng, tức thời mặt đỏ lên như trái gấc.

Điền Bất Dịch ho nhẹ một cái, nói: "Làm cái trò khỉ gì thế, Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi vừa cười vừa nói: "Cha à, mẹ à, hai người mau nhanh tay dẫn đại sư huynh đi đến Tiểu Trúc Phong, cùng với Thủy Nguyệt đại sư mà bàn chuyện hôn sự đi. Nếu không chỉ sợ huynh ấy không chờ nổi sẽ chết ngay mất"

Điền Bất Dịch giật mình một cái, Tô Như dường như nhanh hơn suy nghĩ của chồng, lập tức phản ứng lại lời nói của Linh Nhi, cười nói cùng Tống Đại Nhân: "Thật à, con sớm đã có ý trung nhân rồi sao, có phải người đó là nữ đệ tử của Thủy Nguyệt sư tỷ trên Tiểu Trúc Phong không? Lại đây, sư nương sẽ thay lời của con, ta sẽ vì chuyện này đứng ra làm chủ cho con"

Tống Đại Nhân mở miệng định nói gì đó nhưng liếc về phía Điền Bất Dịch, nhất thời không dám nói lời nào, chỉ biết cúi gầm mặt, Tô Như đi đến bên cạnh hỏi: "Ý con làm sao hả, Đại Nhân?"

Điền Linh Nhi lập tức cười hi hi nói: "Đại sư huynh sợ phụ thân sẽ mắng huynh ấy, thôi con thay mặt huynh ấy mà chấp nhận lời đề nghị của mẹ đó..."

Tống Đại Nhân điệu bộ khẩn trương, lập tức nói: "Tiểu sư muội, muội dám..."

Điền Linh Nhi vẫn không chịu buông tha cho Tống Đại Nhân, quay về phía Tô Như nói: "Người mà đại sư huynh thầm yêu trộm nhớ là Văn Mẫn sư tỷ, đồ đệ của Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt sư thúc"

Điền Bất Dịch ở bên cạnh tặc hắn một cái, trên mặt tỏ vẻ bí hiểm khó đoán, Tô Như thì cười to lên một tràng rồi nói: "Hảo tiểu tử, con cũng có mắt nhìn đó chứ, con tiểu nha đầu Văn Mẫn cũng là một cô nương tốt đó. Nhưng mà ta chỉ sợ nó không ưng thuận mà thôi, sư nương của con không phải là người giỏi thuyết phục đâu..."

Tống Đại Nhân trong lòng chợt rúng động, liền nói: "Không đâu, Văn Mẫn cũng có ý với con..."

Lời nói đó phát ra rồi, Đại Nhân ngược nhìn sư phụ, sư nương và tiểu sư muội ai cũng đưa mắt nhìn nhau, bất giác gương mặt nở một nụ cười nhẹ, nhất thời không giấu nổi sự lúng túng bèn cúi gầm xuống.

Tô Như lắc đầu cười gượng nói: "Đứa đệ tử này đã học được cái nhãn quang của chàng nhưng mà chưa thừa hưởng được cái da mặt dày như sư phụ nó"

Điền Bất Dịch đột nhiên ho lớn lên một tiếng, trừng mắt nhìn phu nhân, Tô Như không thèm để ý đến chồng, quay về phía Tống Đại Nhân: "Con yên tâm đi, sự việc này cứ để người lớn làm chủ, chỉ cần cô nương ấy đồng ý, ta sẽ gọi con đến để hoàn thành tâm nguyện này cho con"

Tống Đại Nhân trong lòng vui sướng, gương mặt sáng bừng lên, Điền Bất Dịch ở bên cạnh hừ một tiếng rồi nói: "Nhìn cái bộ dạng hí hứng của nó kìa!"

Tống Đại Nhân hoảng sợ, nụ cười thu lại tức thì, đứng ra phía sau sư phụ, song vẻ hoan hỉ trên gương mặt nhất thời không thể giấu nổi. Tô Như lắc đầu cười, kéo con gái ra một bên, dặn dò mấy câu nữa, đoạn mới cùng Điền Bất Dịch, Tống Đại Nhân ngự kiếm bay đi, nhằm hướng Đại Trúc Phong mà tiến tới.

Cả ba người đãng không xuyên mây mà đi, khoảng một nửa thời thần sau thì về tới Đại Trúc Phong. Điền Bất Dịch đáp xuống mà không nói một lời nào, chỉ nhắm hướng Thủ Tĩnh Đường mà đi thẳng tới, Tô Như quay đầu nói với Tống Đại Nhân: "Con hãy tạm thời nghỉ ngơi trước, hãy yên tâm không có chuyện gì đâu"

Tống Đại Nhân không nén được cười lên hai tiếng, đoạn hành lễ với sư nương rồi quay đầu trở về phòng.

Tô Như mỉm cười lắc đầu, đoạn quay trở vào trong Thủ Tĩnh Đường, thấy Điền Bất Dịch đang ngồi trong điện bèn đi về phía chồng, cười nói: "Xem kia, chuyện hôn sự của hảo đệ tử của chàng, xem ra phen này chàng phải sang gặp Thủy Nguyệt sư tỷ của thiếp mà cầu thân rồi"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, quay đầu lại nói: "Bắt ta đến cuối đầu nhỏ nhẹ để cầu cạnh sư tỷ của nàng à, ta không làm đâu"

Tô Như không tỏ vẻ gì là giận Điền Bất Dịch, cười nói: "Vậy thì đại đệ tử của chàng đành phải ở vậy cả đời rồi, việc này không phải trách nhiệm của thiếp"

Gương mặt Điền Bất Dịch thoảng một chút biến sắc, ngửa mặt lên trời nói: "Ta không cần biết tới, bởi vì ta đâu có suốt đời độc thân đâu?"

Tô Như không nén được bèn cười nụ một cái, vươn tay ra khẽ đánh nhẹ Điền Bất Dịch rồi nói: "Vậy sao, chàng đã là một trưởng bối nhiều tuổi rồi, xem ra bề ngoài vẫn còn trẻ con lắm"

Điền Bất Dịch hai mắt khẽ động, ngược đầu lên nhìn trời, tâm tư chợt cứng như sắt đá, bề ngoài cứ như là nhìn thấy quan tài chẳng rơi lệ, đáo Nam San bắt hồi khứ.

Tô Như vẫn không buông tha Điền Bất Dịch, liền nói: "Tốt thoi, nói một cách tốt đẹp, hảo đại đệ tử của chàng phải khó khăn lắm mới có được ý trung nhân, lại nói Văn Mẫn là một cô nương xinh đẹp, đến muội cũng quý mến. Chàng chỉ cần đến Tiểu Trúc Phong gặp Thủy Nguyệt sư tỷ mà nói vài lời, mọi việc ở bên đã có muội lo liệu. Chàng với sư tỷ trước sai chỉ nói với nhau vài lời văn vẻ khách sáo, có sao đâu? Hơn nữa Văn Mẫn đối với Đại Nhân của chúng ta vốn đã có tình ý, sư tỷ của muội không lẽ vì chút hiềm khích với chàng mà lại làm hại đến chuyện trăm năm của đệ tử mình sao?"

Điền Bất Dịch suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Ta vốn biết cái đạo làm sư phụ đối với hôn sự của đệ tử chứ, chỉ là, sao lại thích người trên Tiểu Trúc Phong chứ, hại lão phu đã từng tuổi này phải đi cúi đầu nhỏ nhẹ với con người cao ngạo Thủy Nguyệt đó"

Tô Như không nhịn được cười phì một cái, rồi nói: "Muội chẳng phải là người của Tiểu Trúc Phong hay sao, chả phải chàng lúc đầu cũng theo tán tỉnh muội sao, nhìn mặt chàng kia, tự dưng lại đem việc xưa ra mà nói thế?"

Điền Bất Dịch nhất thời im bặt, không biết nói gì, cuối cùng giả là nói: "Được rồi, được rồi, coi như ta chấp nhận số phận vậy, vì hôn sự của đệ tử một chút cũng chẳng sao, ta đành phải đi đến Tiểu Trúc Phong một phen vậy"

Tô Như cười nói: "Không được hai lời đấy nhé"

Nói đoạn xếp việc đó sang một bên, chuyển mình đi ra ngoài nhưng chỉ đi được vài bước thì đột ngột dừng lại, xoay tới xoay lui mấy vòng, mặt lộ vẻ đăm chiêu, hai mày nhíu lại dường như nhớ ra điều gì đó, nói với Điền Bất Dịch: "Đúng rồi,

hôm nay muội nhìn thấy tên đệ tử Phản Hương Cốc Lý Tuân đó rất lạ, đằng sau tất có điều gì giấu diếm?"

Điền Bất Dịch nhẹ nhẹ nói: "Muội nói đến việc chưởng môn sư huynh nhường cho Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ đứng ra tiếp đón phải không?"

Tô Như gật đầu nói "Chàng cũng thấy việc này quả nhiên không hợp sao?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, rồi nói: "Có gì mà không hợp, nếu có gì nghi vấn, sư tử của muội há chẳng lạnh lùng băng giá mà từ chối rồi sao, nhưng muội nhìn thấy bà ấy cũng đồng ý mà, có lẽ việc này chưởng môn sư huynh đã nghị trước, sư tử của muội bất quá vì nể nang mà phải đồng ý thôi"

Tô Như giật mình một cái, gật đầu nói: "A... chàng nói không sai, muội nghĩ mãi cũng không thông điểm này, nhưng sư tỷ luôn ưu ái đưa đệ tử Lục Tuyết Kỳ này, phải chẳng là..."

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Tên Lý Tuân đó chẳng tốt lành gì, trong mắt của Tuyết Kỳ, chỉ sợ so sánh với môn hạ đệ tử của chúng ta còn không bằng"

Tô Như nói: "Đúng rồi, chàng làm sao mà biết điều này thế?"

Điền Bất Dịch khéo miệng khẽ nhếch lên một tí, nói: "Năm đó ở trên Đông Hải Lưu Ba Sơn, vào cái đêm mưa gió đó, ta trách phạt lão thất, Tuyết Kỳ không... ".
Điền Bất Dịch nói đến đây, tự nhiên tỉnh ra, im lặng không nói một lời, không biết vì sao, vừa lắc đầu vừa thở dài.

Tô Như khẽ nhíu mày: "Chàng nói tới nói lui thật là kì quái, tự nhiên lại nói đến Tiểu Phàm ở đây, sự việc là như thế nào?"

Điền Bất Dịch tự nhiên không còn chút hứng thú nào nữa, tựa hồ như không còn chút sức lực nào, cuối đầu nói: "Muội đừng hỏi nữa làm gì?"

Tô Như hiểu rõ tính khí của chồng, cũng thôi không hỏi nữa, chỉ vì lần này tự nhiên đụng tới ý nghĩ này, bất giác không né nỗi một tiếng thở dài, nói: "Mười năm, không biết Tiểu Phàm nó bây giờ như thế nào?"

Điền Bất Dịch im lặng một hồi lâu, chậm chậm đứng dậy rồi lạnh lùng nói: "Muội không biết gì à, nó hiện giờ là Quý Vương Tông Phó Tông chủ, đổi tên thành Quý Lệ, hiệu xưng là Huyết Công Tử, vô cùng lợi hại đó"

Tô Như cúi đầu, từ từ ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hạ giọng nói như từ một nơi xa xăm nào đó: "Ừ, nó lúc mới đến làm môn hạ của chúng ta, nhìn như là một kẽ ngọc nghênh khù khở, nhưng...". Tô Như nói đến đây cũng đột nhiên im lặng một lúc lâu, rồi nói bằng một giọng nhẹ nhàng: "Nó là một đứa bé ngoan, đối với chàng và cả muội đều nhất mực hiếu kính, nhưng mà bây giờ... cuối cùng lại bị trục xuất ra khỏi sư môn"

Trên mặt Điền Bất Dịch lộ vẻ giận dữ, bất giác quát lớn: "Bạn họ nói trực xuất là trực xuất, ta có nói lời nào trực xuất đứa đồ đệ này... "

Tô Như ở bên cạnh, xen vào giữa lời nói của chồng, nói lớn: "Bất Dịch! "

Điền Bất Dịch quay sang nhìn vợ, như hiểu ý Tô Như bèn im lặng không nói nữa, nhưng trên gương mặt vẻ căm phẫn vẫn chưa tan, đột nhiên quay mặt cất bước, thở dài "Haiz... " một tiếng rồi bước nhanh vào hậu điện Thủ Tĩnh Đường.

Tô Như im lặng nhìn bóng chồng khuất vào phía trong, hốt nhiên buông tiếng thở dài, quay đầu nhìn ra ngoài trời.

Từ cửa lớn Thủ Tĩnh Đường nhìn ra, ánh mặt trời yếu ớt soi rọi xuống Đại Trúc Phong, xa xa, thấp thoáng nơi nhà bếp, làm cho mấy bóng cây khe khẽ rơi xuống mái tranh.

Căn phòng xưa vẫn còn đó mà người xưa thì đã biến đi nơi nào.

Tô Như lặng lẽ nhìn cảnh ấy thêm một lúc nữa mới quay đầu trở vào bên trong Thủ Tĩnh Đường.

***

Đêm tối phảng phất chút ánh sáng yếu ớt còn sót lại của một ngày, trên trời cao mây đen tầng tầng lớp lớp đang ra sức vẫn vũ, áp lực kinh người, dường như không chứa chút không khí nào để người ta thở.

Trong tình cảnh này, giữa đêm tối không một chút trăng sao, giữa vùng sơn cước hoang vu, trên một ngọn đồi nhỏ lại lập lòe một đống lửa mới nhen.

Chu Nhất Tiên đi cùng với ba người nữa, trong đó có Quý Lệ với con khỉ Tiểu Hồi, đang đi dọc theo con đường cổ, cứ nhắm hướng Không Tang Sơn mà tiến tới, nhân lúc trời chuyển tối, cả bọn bèn tìm củi khô trong vùng mà đốt một đống lửa lớn, chuẩn bị qua đêm ngoài trời.

Mặc dù nhiều năm bôn tẩu khắp nơi, vốn đã quen với việc đi đường thế này, Chu Nhất Tiên vừa ngồi xuống đã rên la không ngớt, ra sức dùng tay đấm đấm khắp mình mấy, đoạn bóp bóp vai hai cho bớt nhọc mệt. Song mấy người kia chẳng ai thèm chú ý tới lão.

Tiểu Hoàn ngồi cạnh đống lửa, giơ hai tay ra hơ hơ cho ấm, Dã Cẩu đạo nhân đưa mắt nhìn Quý Lệ cùng mọi người chung quanh, cũng đến ngồi xuống bên cạnh, miệng há to thở dốc. Trong khi đó, con khỉ Tiểu Hồi là nhí nhảnh nhất, vừa ngồi xuống đã dáo dác nhìn quanh, nhảy hết bên này sang bên nọ.

Sau khi Tiểu Hoàn quyết định mang theo Quý Lệ, hắn vẫn đang say rượu chưa tỉnh, chốc chốc hắn lại mở mắt, nhìn mọi người chung quanh bằng con mắt vô hồn, gọi Tiểu Hồi lấy giúp bầu rượu giắt ở sau lưng tới đưa lên miệng uống liên tục, lát hồi sau, uống đã rồi ngã vật ra ngủ say như chết không biết gì nữa.

Trước đó một đoạn, Dã Cẩu đạo nhân ngoài mớ hành lí còn phải lanh nghiệm vụ vác theo Quý Lệ, đã vậy con khỉ Tiểu Hồi cũng đu theo mình Quý Lệ, thành ra làm cho lão vác nặng hơn hàng trăm cân. Nếu không phải lão tu luyện đạo pháp đã lâu, chứ như người thường còn lâu mới chịu nổi.

Lúc này, Dã Cẩu đạo nhân thở hổn hển một lúc lâu, đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy Chu Nhất Tiên ngồi rỉ không ngừng, lát sau có lẽ vì mệt mỏi mà nằm dài bên cạnh đống hành lí. Tiểu Hoàn cũng nằm xuống bên cạnh, không xa đống lửa là mấy.

Quỷ Lệ vẫn ngủ say như chết, vì Dã Cẩu đạo nhân vô tình đặt hắn xuống hơi xa đống lửa, lúc này ánh sáng không chiếu hết được tới đó, chỉ thấy mờ mờ một bóng tối nhập nhoạng. Bên cạnh hắn, con Tam nhãn hầu tử, lúc này không biết đã chạy biến đi đâu, quá bán là đã đi tìm cây quả dại để ăn, Tiểu Hồi vẫn luôn như thế.

Dã Cẩu im lặng ngồi trước đống lửa, chung quanh hoàn toàn yên ắng không chút động tĩnh, Chu Nhất Tiên nằm ngủ cạnh bên tiếng ngáy đã đều đều, thân thể Tiểu Hoàn dường như rung lên nhẹ nhẹ, hình như cũng đã ngủ rồi.

Ánh lửa nhấp nhôáng trên gương mặt Dã cẩu, lộ ra trên đó là nét lưỡng lự không quyết, hình như có ánh sáng phát ra từ ánh mắt kì quái lão liên của lão.

Nói đoạn, lão đột nhiên ngước đầu, nhìn về hướng đêm tối mịt mù, trên cao kia, đồi núi như con ác quỷ bóng đêm đang giơ nanh múa vuốt trùm xuống đầu họ, đích thị là Không Tang Sơn, ở đó, chính là nơi thánh địa của Luyện Huyết Đường. Chỉ là bây giờ, Luyện Huyết Đường đã bị tận diệt, chỉ còn lại duy nhất cái mạng của lão như cô hồn dã quỷ lang thang.

Lão chậm chậm cúi đầu, xa xa bên cạnh lão, thân mình say rượu của Quỷ Lệ vẫn đang mơ màng nằm im bất động trong cái bóng nhập nhoạng tranh tối tranh sáng.

Dã Cẩu đạo nhân hít thở thật sâu, tay lần về phía hông, nắm chặt pháp bảo Đích Thú Nha của lão.

Đoạn, lão chậm chậm di chuyển, hướng về phía Quỷ Lệ, ánh lửa chiếu qua vai hắn làm cho cái bóng càng lúc càng dài ra thêm, phút chốc đã lan tới nơi Quỷ Lệ đang nằm.

Lát sau, lão đã đứng trước mặt Quỷ Lệ.

Chương 143

Mê Võng

Một tia quang mang lợt lạt mang theo hơi lạnh từ Thú nha pháp bảo nhẹ nhẹ phát ra, khẽ lướt qua mặt Dã Cẩu Đạo Nhân. Trước mặt gã là một nam nhân, đích thị là người đã hủy diệt Luyện Huyết Đường.

Mắt gã bỗng sáng rực, lộ đầy sát ý, phải nói đây đúng là cơ hội trong muôn một, bình thường với một nhân vật cỡ như Quỷ Lệ, Dã Cẩu Đạo Nhân với khả năng của mình không bao giờ có thể giết hắn được, nhưng lúc này hắn như đã mất đi tâm trí, thực sự là một cơ hội tốt cho kẻ đang ôm đại cùu.

Dã Cẩu Đạo Nhân mắt lộ hung quang, Thú nha pháp bảo bỗ xuõng.

Tiếng gió rầu rầu, đột nhiên nổi lên phá tan màn đêm yên tĩnh.

Pháp bảo còn chưa chạm người thì gió đã thổi tới người gã nam tử đang nằm dài trên mặt đất kia, chỉ thấy mái tóc rối bời của y bị thổi tung bay lên, lộ ra gương mặt với đôi mắt nhắm nghiền.

Sắc mặt tái đi, Dã Cẩu Đạo Nhân bỗng thoảng qua một ý niệm trong đầu, gã kêu lên một tiếng, từ khi đi theo chưa từng thấy Quý Lệ kì lạ như thế này, gã cũng không rõ rõ cục là thứ gì mà có thể khiến một người dáng vẻ kiên cường là vây tan nát cả cõi lòng.

Chỉ là gã ta cũng không biết rằng, tại sâu thẳm trái tim gã, Luyện Huyết Đường vẫn chiếm một vị trí quan trọng, tình cảm đó của gã thậm chí còn hơn đứt người chấp chưởng Luyện Huyết Đường là Niên Lão Đại. Vì bị Quý Lệ bức bách vào tuyệt cảnh, bọn Niên Lão Đại phải đầu hàng, duy chỉ có Dã Cẩu Đạo Nhân là khăng khăng không chịu

Hiện tại, quả thật là một cơ hội báo thù tuyệt hảo.

Dã Cẩu Đạo Nhân đã tưởng tượng ra cảnh máu tươi phun ra, vẩy ướt cả mặt, nhưng vào thời khắc nhanh như điện chớp ấy, đột nhiên gã lại nghĩ: Nếu gã giết nam tử này, Tiểu Hoàn ở đằng sau sẽ hết sức thương tâm và biết đâu, nàng ta sẽ không để ý đến gã nữa...

Xét cho cùng, Tiểu Hoàn và Quý Lệ quan hệ thế nào Dã Cẩu Đạo Nhân cũng không biết, gã chỉ thấy Tiểu Hoàn nồng nặc đòi theo Quý Lệ chăm sóc hắn ta, như vậy rõ ràng là họ có quan hệ không đơn giản.

Dã Cẩu Đạo Nhân không biết nên thế nào, vào lúc này, đầu óc gã điên loạn với vô vàn ý nghĩ. Nhưng Thú nha pháp bảo trong tay cuối cùng cũng từ từ đậm xuõng.

Mắt gã ngắm thẳng vào yết hầu của nam tử kia, nhất định phải xuyên thủng.

Một cánh tay to lớn bỗng dựng vươn ra trong bóng đêm.

Lặng yên không một tiếng động, tựa như quý mị đột nhiên xuất hiện trước mắt Dã Cẩu Đạo Nhân, bàn tay khổng lồ chộp lấy Thú nha pháp bảo khiến gã không kịp phản ứng gì.

Xung lực của Thú nha pháp bảo đẩy bàn tay to lớn xuống một phần, nhưng cũng chỉ như vậy. Một lúc, Thú nha pháp bảo bị bàn tay to lớn giữ chặt, không chuyển động được, dừng lại ở yết hầu Quý Lệ. Mũi nhọn đã điểm vào cổ hắn nhưng dù Dã Cẩu Đạo Nhân có sử lực thế nào cũng không tiến thêm được một ly.

Dã Cẩu Đạo Nhân vô cùng kinh khiếp, mặt biến sắc, quay đầu nhìn lại, lúc này toàn thân hắn huyết nhục như lạnh toát, chỉ thấy một ai đó trong bóng đêm, chập chờn ba khối lửa đỏ ửng theo hình tam giác, kì lạ là trên các khối lửa đó, ẩn chứa kim sắc và màu máu quý mị đỏ tươi trông thật hung lệ.

Dã Cẩu Đạo Nhân rồi bời không biết làm thế nào mà biến tượng hàng ma kim sắc lại hiện ra cùng với phệ huyết đỏ tươi, nhưng lúc này gã biết rằng, quái vật trong bóng tối ấy chỉ dựa vào một trảo thủ để giữ Thú nha, đạo hạnh cỡ ấy tuyệt nhiên gã không thể đối địch.

Xung quanh bóng tối mịt mù, tựa như không một tiếng động, bỗng chợt quái thú nào đó hống lên một tiếng, trong nháy mắt hắc ám đã tràn lên, mắt thấy sắp nuốt chửng lấy y.

Dã Cẩu Đạo Nhân không dám dừng lại nữa, gần như trong ý thức hạ quyết tâm sẽ phóng Thú nha pháp bảo, gã chuyển mình bay vút ra, chính vào cái sát na ngắn ngủi lúc gã lao ra ấy, một kình lực mạnh mẽ vô biên giáng từ trên xuống, biến chỗ gã vừa mới đứng thành một rãnh lớn, phát ra một tiếng nổ chấn thiên động địa, làm rung chuyển cả quả núi nhỏ.

Phía xa, Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cũng bị cơn chấn động đánh thức, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Dã Cẩu Đạo Nhân đang lao xuống đống lửa gần đó, gã hạ thân xuống cạnh đám lửa, sau khi chạm đất, cước bộ vẫn chưa ổn định, lảo đảo lùi về sau mấy bộ.

Sắc mặt hắn ta toát lên vẻ sợ hãi cùng cực, miệng la lên "Quái vật, quái vật"

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cùng nhìn lại phía sau, mặt đồng thời biến sắc.

Trong bóng đêm, tại chỗ Quỷ Lộ đang nầm, từ từ xuất hiện một đại thân ảnh, hai chân đứng thẳng, hai tay dài quá đầu gối, trông như bốn chân vậy, cao độ năm trượng, xa xa đã thấy cao ngất ngưởng, mọi người phải ngẩng cao cổ mới trông thấy được.

Ở phần đầu, có ba đốm lửa tròn như mắt của quái vật ấy, hàm răng vừa to vừa nhọn nhô ra, cơ thịt chắc nịch khắc nơi trong thật sung mãn và đầy sát khí.

Chu Nhất Tiên hít một hơi thở lạnh, khẽ nói: "Tam nhãn linh... không đúng, phải là tam nhãn hung hồn"

Tiểu Hoàn sợ run, nghi ngờ hỏi: "Gia gia, ông nói gì vậy? Ông nói Tiểu Hồi à?"

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, kéo Tiểu Hoàn lùi lại phía sau, quay sang phía Dã Cẩu Đạo Nhân nói: "Ngươi làm gì vậy mà chọc tức quái vật này đến thế?"

Dã Cẩu Đạo Nhân không trả lời.

Chu Nhất Tiên nhìn điệu bộ của gã, rất bức mình, chỉ muốn chửi cho vài câu, chợt nghe một tiếng hống gầm lên ở phía trước, thấy tam nhãn hung hồn mắt đỏ như máu, thân thể to lớn bay lên trên không, gió rít lên, bóng phủ khắp mặt đất.

Hội Chu Nhất Tiên ba người sắc mặt lợt lạt, chạy loạn cả lên, lúc này con vượn lớn do Tiểu Hồi hoá thành bị kích động chân hoả do trông thấy Dã Cẩu Đạo Nhân định ám hại chủ nhân, mắt đầy sát ý, nhất định hạ thủ không lưu tình.

Bọn họ ba người cố chạy khỏi nguy hiểm nhưng cánh tay to lớn của Tiểu Hồi đã đánh tới, âm thanh như cái gì đó nện bịch xuống đất, một lỗ to tướng trên đất

dày xuất hiện, đống lửa bị đại lực đánh xuống tung toé tro khói khắp trời, chiếu vào thân thể to lớn của Tiểu Hồi trông như ác quỷ trong truyền thuyết.

"Ô a!!!"

Chỉ thấy cự thú phẫn nộ gầm rống, hữu thủ rung động, một luồng tro lóang lên như điện chớp hướng tới Dã Cẩu Đạo Nhân, đánh thẳng vào trước mặt.

Dã Cẩu Đạo Nhân thấy gió mạnh thốc vào mặt, kinh lực tựa hồ như xé da cắt thịt, kinh khiếp thụp xuống, liều mạng né sang bên cạnh, toàn thân run rẩy, chỉ thấy vai đau như giàn mang theo tro tàn dính trên đó, thân thể gã chấn động mạnh, một luồng đại lực như bài sơn đảo hải từ sau đánh tới, gã thấy cổ họng ngon ngọt, tức thời phun ra một búng máu.

Vọt qua mắt gã một luồng tro sáng, chính là Thú nha pháp bảo.

Gã cũng không kịp kêu lên tiếng nào thì con vượn khổng lồ đã lùng lững xuất hiện ngay trước mặt, Dã Cẩu Đạo Nhân cũng muốn né tránh nhưng toàn thân cứng đờ, chỉ thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Thấy Tiểu Hồi sẽ xé xác Dã Cẩu trong giây lát, thân hình to lớn đang từ trên không sầm sầm hạ xuống, Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn đứng bên cạnh bất lực vô phương cứu giúp. Bỗng nhiên, Tiểu Hồi đột ngột thay đổi một cách kì dị, thân hình to lớn của nó bỗng như bị kéo lùi lại phía sau, bằng một tư thế rất kì lạ và hoạt kê nó hạ móng ngòi xuống đất.

"Bình"

Hành động bất chợt ngồi xuống không trông đợi ấy trông thật hoạt kê. Tiểu Hồi kêu lên "Ô", hiển nhiên cũng mười phần bất ngờ, hai tay to lớn đưa lên đầu gãi gãi, quay đầu nhìn lại.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn và tất nhiên cả Dã Cẩu Đạo Nhân vừa thoát chết cùng quay đầu ra nhìn.

Không biết sao Quý Lệ tỉnh lại, đột nhiên xuất hiện phía sau Tiểu Hồi, nét mặt trông thật lạnh lẽo sầu khổ, tay phải đang níu đuôi Tiểu Hồi, thì ra trong lúc Tiểu Hồi đang ở trên không, chính hắn đã níu lại, cứu sống tính mạng Dã Cẩu Đạo Nhân.

Tiểu Hồi ba mắt nhấp nháy, rống lên nhìn gã nam tử thấp hơn nửa thân mình nó, chỉ thấy Quý Lệ nhẹ nhàng lắc đầu.

Thân hình Tiểu Hồi bỗng nhiên dao động, giây lát chỉ nghe thấy tiếng xương va đập vào nhau lách cách, lúc này Chu Nhất Tiên há miệng trợn mắt nhìn chằm chằm thấy con vượn không lồ bỗng nhiên nhỏ lại, thân thể to lớn bỗng chốc biến thành tam nhãn hẫu tử khả ái, mắt nhìn từ phía rồi phốc lên vai Quý Lệ.

Quý Lệ từ từ đưa tay lên xoa đầu chú khỉ, Tiểu Hồi ba mắt thao láo như chưa hiểu chuyện gì xảy ra, có vẻ không muốn ở hình dạng này, "chi chi" hai tiếng, rồi quay sang giơ tay chỉ thẳng vào Dã Cẩu Đạo Nhân.

Dã Cẩu Đạo Nhân trong lòng rất sợ, thấy Quỷ Lệ đã quay đầu nhìn lại, sau thấy hắn nói "Nhà ngươi phải giết ta bằng được à?"

Dã Cẩu Đạo Nhân vẫn sắc biến đổi, đầu óc mịt mù không biết nói sao, cảm thấy ở bên cạnh Tiểu Hoàn đang nhìn lại, không hiểu làm sao, dưới cái nhìn ấy, gã cảm thấy không thể nói nên lời, nhưng cuối cùng cũng bâng quơ nói to:

"Không sai, ta phải giết ngươi. Ngươi đã tiêu diệt Luyện Huyết Đường, giết biết bao huynh đệ đồng môn của ta, ta hôm nay giết ngươi báo thù, tại sao lại không được?"

Quỷ Lệ không nói, chỉ lạnh lẽo nhìn gã, lúc này Tiểu Hồi trên vai hắn đã ha hoả rồi, trông thật vô tư đáng yêu, miệng khẽ kêu "chi" một tiếng, tựa như trêu chọc Dã Cẩu.

Dã Cẩu toàn thân bị Quỷ Lệ chiếu mục quang cảm thấy bất ổn, cạnh gã Tiểu Hoàn cũng không nói câu nào làm gã càng bối rối, dưới áp lực ấy, gã bỗng nghiến răng, bực tức nói: "Ngươi giết thì giết đi, nhìn nhìn cái quái gì?"

Quỷ Lệ thái độ khinh khỉnh, thu lại mục quang dữ tợn khiến Dã Cẩu sợ té đái, nét mặt cũng từ từ bình hoà trở lại

Chợt buồn tê tái, chợt thấy cô đơn, rồi chợt thương tâm và rồi thống khổ...

"Ta giết ngươi để mà làm gì, nếu mà giết ngươi có thể cứu nàng, thì có phải giết cả thiên hạ ta cũng giết rồi..." Hắn tự nói một mình, thanh âm nghèn ngào run rẩy. "Mười năm qua, trừ việc giết ngươi ta còn làm việc gì khác chẳng? Ta sống để làm gì?"

Trông hắn thật thê lương, thân hình từ từ chuyển động, lại tiếp tục không để ý đến những người xung quanh, một mình lặng lẽ bước đi.

Dã Cẩu Đạo Nhân hết sức ngạc nhiên, đứng cạnh gã Tiểu Hoàn đột nhiên biến sắc, chạy theo hắn liền. Chu Nhất Tiên kinh hãi, hoa chân múa tay, quờ quờ như bắt chuồn chuồn.

Chỉ thấy Tiểu Hoàn loáng một cái bắt kịp Quỷ Lệ, cầm lấy tay hắn, nói "Ông sao thế, ông đi đâu đấy?"

Quỷ Lệ bị cô ta hỏi, nhất thời như sức tinh giữa trời đất mông lung được chốc lát, nhưng cũng chỉ thì thào vài câu bâng quơ.

"Ngươi đi đâu? Ngươi đi đâu? Ngươi đi đâu?"

"Ta có thể đi đâu?"

Nam tử ấy bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn trời xa xăm.

Trời tối thui, sắc đen thăm thăm, thăm thuý vô tận, không có nổi một chút ánh sáng nào, hắc ám ùn ùn kéo tới, nhấn chìm thân ảnh của hắn.

Ta, nên đi về đâu?

Màn đêm tịch mịch chỉ thấy hắn cứ lầm rầm tự hỏi mãi.

***

Nam Cương biên thuỳ, Thất Lý Đồng.

Không khí thê lương tràn ngập khắp sơn cốc, vô số người ngoảnh về mọi hướng, đứng tại lưng chừng núi đang lầm rầm cúng tế, già có, trẻ có, thanh niên trai tráng có, phụ nữ cũng có. Trong mắt mọi người, ánh đèn nỗi buồn vô tận, một vài phụ nữ đã bắt đầu khóc nức nở và nhanh chóng tiếng khóc lan ra khắp đám đông.

Thanh Long theo sau tộc trưởng Đồ Ma Cốt, hai tay trịnh trọng mang hài cốt của Đại vu sư trong chiếc bình màu xanh, từ từ tiến về phía tế đàn.

Tất cả các con mắt đều đổ dồn về phía bình tro, lũ trai trẻ gồng mình lên, tay nắm chặt, phụ nữ thì nức nở khóc, trên mặt các vị bô lão thì tràn ngập một vẻ thê lương.

Tộc trưởng Đồ Ma Cốt tiếp tục im lặng, sắc mặt ảm đạm, nhưng rõ ràng là ông ta biết phải chấp nhận sự thật này.

Ra ngoài đám đông, qua khỏi những ánh mắt thương tâm, gió núi từ từ thổi, tạt vào bình tro tạo những tiếng động nhẹ nhẹ như tiếng ca, như niềm an ủi.

Quê hương đây rồi!

Thanh Long đã chứng kiến vô số cảnh tượng như vậy nhưng lúc này, ông ta cũng hoàn toàn cảm thấy kính phục, từng bước từng bước theo sau Đồ Ma Cốt đã đi đến lưng chừng núi gần tới tế đàn.

Tế đàn ở trên một bình đài, ở đó đã có các vu sư, những người tuổi cao thì đầu đã bạc, những người tóc đen chắc là còn trẻ, thi thoảng trong mắt họ cùng ánh lên sự kính ngưỡng tột độ.

Một vu sư có lẽ là già nhất từ từ tiến lại, hướng về phía Thanh Long hành lễ, miệng nói mấy câu. Thanh Long không dám khinh thường, đáp lễ lắng nghe nhưng ông ta không hiểu ngôn ngữ vùng Nam Cương, đành quay đầu nhìn tộc trưởng Đồ Ma Cốt dò hỏi.

Đồ Ma Cốt nói khẽ: "Đây là Bạch Dương vu sư, bây giờ là thủ lĩnh của tế đàn. Ông ấy hỏi thăm ngài, hết sức cảm ơn ngài đã lặn lội đường xa mang hài cốt đại vu sư trở về đây"

Thanh Long cung kính đáp: "Đại vu sư đức cao vọng trọng, đã tận tâm dành toàn lực cho Quỷ Vương Tông chúng tôi, tại hạ cũng phải hết sức làm tròn bổn phận với ngài."

Đồ Ma Cốt nhẹ nhàng dịch nhanh cho Bạch Dương vu sư, Bạch Dương vu sư khẽ gật đầu, tiến lên trước mặt Thanh Long, cung kính đưa ra hai tay.

Thanh Long trịnh trọng trao lại chiếc bình xanh đựng cốt hôi của Đại vu sư.

Bạch Dương vu sư trân trọng tiếp nhận, ngay lúc đó tất cả vu sư xung quanh đột nhiên đồng loạt phá tan bầu không khí yên tĩnh, cùng nhau tụng niệm kinh văn kì quái nào đó, thanh âm lan ra, huyền ảo mông lung, tựa như u hồn lầm rầm, lạnh lẽo ghê rợn.

Chú văn thanh âm đó dần dần to lên, truyền xa lan toả khắp nơi quanh Thất Lý Đồng, truyền xuống đám đông phía dưới, tiếng khóc lại tràn ngập khắp nơi.

Bạch Dương vu sư hướng Thanh Long và Đồ Ma Cốt tạ lễ, chuyển mình cầm bình tro xanh đi vào trong tế đàn, các vu sư khác cũng liền theo sau.

Đồ Ma Cốt sắc mặt thất thần, nói khẽ: "Thay mặt Miêu tộc, đa tạ tôn sứ đã đưa Đại vu sư trở lại quê hương"

Thanh Long cung kính đáp: "Tộc trưởng không nên khách khí, Đại vu sư có đại ân với Quý Vương Tông chúng tôi, chúng tôi thật lòng kính ngưỡng tiền bối cũng không kém chư vị đâu. Quý Vương tông chủ rất muốn đích thân hộ tống Đại vu sư hồi hương, không may ngài đang có đại sự, không thể phân thân ra được, đành uỷ thác tại hạ gửi lời chia buồn sâu sắc đến các ngài"

Đồ Ma Cốt gật đầu nói: "Quý Vương đại nhân lại khách khí quá rồi, chúng tôi thật không dám, thật lòng đa tạ tôn sứ viếng thăm."

Nói rồi, hai tay giang ra, ra hiệu mời Thanh Long vào trong tế đàn.

Thanh Long trong lòng chấn động, thật là kì quái, vốn dĩ tế đàn là nơi trọng địa, người ngoài không thể tuỳ ý ra vào, không hiểu sao tộc trưởng lại làm như vậy?

Ông ta chỉ nghĩ như vậy nhưng chân vẫn bước đi, quả nhiên chỉ có Đồ Ma Cốt một mình theo Thanh Long tiến về phía tế đàn, chẳng sau ông ta bao nhiêu võ sĩ Miêu tộc vẫn đứng yên, nhưng vừa rồi nhóm vu sư đã biến mất, chắc đã vào trong tế đàn rồi.

Thấy xung quanh không có ai, Đồ Ma Cốt dừng bước, Thanh Long cũng lập tức dừng theo, hướng về phía tộc trưởng sắc mặt phúc tạp, nói khẽ: "Làm sao vậy tộc trưởng, có phải có chuyện gì rồi không?"

Đồ Ma Cốt trầm ngâm một lúc rồi nói: "Tôi thực sự có một chuyện muốn hỏi tôn sứ."

Thanh Long nói: "Xin mời ngài cứ hỏi."

Đồ Ma Cốt nói: "Lúc trước đến Miêu tộc Thất Lý Đồng, gặp Đại vu sư là một người trẻ tuổi, không hiểu vị đó đang ở đâu?"

Thanh Long giật mình, trong đầu thoáng qua hình ảnh Quý Lệ, trầm ngâm một lúc, nói: "Không giấu gì tộc trưởng, vị trẻ tuổi đó là phó tông chủ của Quý Vương tông chúng tôi, nhưng vì thương tâm quá độ, không ai biết ngài ấy hiện tại đi đâu"

Đồ Ma Cốt mặt đầy thất vọng, nhưng bình hoà trở lại ngay, im lặng một lát, nói: "Tôn sứ có gấp anh ta, phiền nói giùm lão phu một câu."

Thanh Long trong lòng cảm thấy bất an, nhưng liền gật đầu nói: "Tộc trưởng cứ nói"

Đồ Ma Cốt mắt nhìn về phía sâu thẳm trong tể đàn, thanh âm như thay đổi, nói ngay: "Làm phiền ngài chuyển giúp, ngày đó tại tể đàn Nam Cương Thất Lý Đồng, một vị lão nhân đã thỉnh cầu anh ta, chỉ mong anh ta ghi tâm khắc cốt mà thôi."

Thanh Long khẽ nhíu mày, ông ta là một kẻ cực kì thông minh, chỉ nghe vậy hiểu ngay nhiều phần là Quỷ Lệ đã đáp ứng cho Miêu tộc một việc gì đó, vì vậy Đại vú sư đã nhất quyết ra đi cứu Bích Dao, thật đáng tiếc Quỷ Lệ không ở đây, nếu không ông ta thực sự muốn hỏi xem cò gì nghiêm trọng không.

Trong tâm thì suy nghĩ, nhưng sắc mặt Thanh Long không lộ ra chút gì, chỉ thấy ông ta trịnh trọng gật đầu, nói: "Tộc trưởng đã có tâm, tại hạ nhất định sẽ làm chu đáo."

Đồ Ma Cốt thở dài một tiếng, như muốn nói thêm, bỗng nhiên nghe thấy gì đó ngoài tể đàn, rồi một tiếng huýt sắc lảnh vọng lại.

Thanh âm như từ trên trời xuống, liên miên không ngừng, trầm muộn như vọng từ cửu u, đầy ý giết chóc, kỳ như thâm sâu bất tận thật hung lệ, cuồn cuộn truyền tới.

Chỉ thoảng một cái, ngay giữa thanh thiên bạch nhật, khắp khu Thất Lý Đồng quẩn sơn vang lên tiếng quỷ khóc ầm ĩ, vô số mãnh thú cùng rống lên rung chuyển sơn cốc, sấm sét ầm ầm, sầm sập truyền về, như sóng to ngoài biển lớn, tưởng như Thất Lý Đồng là một đảo nhỏ giữa biển khơi bao la đầy bão gió.

Đồ Ma Cốt biến sắc, Thanh Long cũng từ từ chấn động, hai người cùng hướng ra ngoài tể đàn nhìn lại, chỉ thấy lúc ấy phía trên Thất Lý Đồng nguyên bầu trời xanh thẳm nay đã cuồn cuộn tràn ngập mây đen.

Liên miên bên tai những tiếng huýt lạnh lanh không dứt, mây đen cuồn cuộn, dưới núi Miêu nhân kinh hoàng thất thố, trẻ con và phụ nữ la hét inh ỏi.

Một luồng âm phong thổi tới, như ai đó từ trong đám mây đen thổi ra, như một ác ma cao ngạo đang nhìn xuống mặt đất.

Có tiếng bước chân lộp bộp đang tiến lại gần gần, từ phía rặng núi xa xa xuất hiện một thân ảnh to lớn.

Bộ xương màu trắng dưới đám mây đen hiện ra đặc biệt chướng mắt, nhưng ba đôi cánh rực rỡ lộng lẫy sau lưng nó lại đẹp một cách dị thường, chỉ là ba đôi cánh mỹ lệ vô ngăn này lại mọc lên trên một con cự xà ngoại trừ cái đầu ra chỉ còn toàn xương trắng, gây cho người ta một cảm giác khủng bố ghê rợn.

Lại gần thấy rõ là bạch cốt yêu xà dài đến ba trượng, kinh ngạc là phần sau rõ ràng có tới ba bộ cánh, đầu rắn ngổn cao không ngừng gục gặc, lầm lù phun ra đầy hắc khí.

Một lát sau, theo sau bạch cốt yêu xà, ở khắp sơn cốc quanh Thất Lý Đồng, tràn ngập tiếng quỷ khóc, bỗng dưng xuất hiện vô số các chủng loại yêu thú dị tộc, rú lên lanh lanh, nhe nanh múa vuốt, theo nhau tiến tới, nhầm phía sơn cốc làm mọi người sợ hãi đến cùng cực.

Lúc này, từ trên trời, âm phong rít lên, sấm nổ đùng đùng hưởng ứng, như sóng lớn ầm ầm kéo lại, chấn động thiên địa, hoà cùng những tiếng hống quỷ dị.

Linh lung...

Chương 144

Kiếp Số

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Tổ Sư Từ Đường.

Lão nhân trông coi từ đường lúc này vẫn nắm chặt cây chổi cùn trong tay, đứng giữa cửa đại điện Tổ Sư Từ Đường nhìn ra bên ngoài. Những nếp nhăn trên mặt như biểu lộ chút thần tình quái lạ, tựa như có vài phần kỳ vọng, lại cũng thấy có một chút kích động.

Khoảng đất trống bên ngoài đại điện, chẳng có một bóng người. Nhưng nếu để ý nhìn kỹ, thì có thể phát giác được ở khoảng trống này, xung quanh có rất nhiều phù chú kỳ lạ, hoặc dán ở trên cành cây bao bọc bên ngoài, hoặc dấu trong đám cỏ phía dưới những phiến đá. Mỗi tấm bùa chỉ cách nhau nửa trượng, nhìn qua tựa hồ chẳng liên quan đến nhau, nhưng thực sự lại ngầm kết hợp thành một trận pháp thần bí, tách biệt hẳn khoảng trống ấy với các vùng xung quanh.

Ánh dương quang ôn hoà, từ trên không chiếu xuống cả trong ngoài pháp trận, căn bản không phân biệt hai vùng khác nhau, toàn bộ đều được ánh dương quang chiếu rọi.

Chỉ một khắc sau, một âm thanh sắc nhọn vang lên, từ không trung phía trên khoảng đất trống vọng xuống. Lão nhân đang đứng trán tại lối vào Tổ Sư Từ Đường quay đầu lại, tay nắm chặt cây chổi, tâm thức cũng có vài phần căng thẳng.

Một màn đen hắc ám kỳ quái, đột nhiên xuất hiện phía trên vùng đất trống, sau khi bay một vòng trên không, thoảng lượn quanh chu vi rất thản nhiên. Nhưng màn đen hắc ám ấy, không ngờ chỉ có thể ở phía trên vùng đất trống, chính xác mà nói, chỉ có thể lượn ở bên ngoài phạm vi pháp trận lập thành. Rất hiển nhiên. Pháp trận kỳ dị này do cao nhân tiền bối lập, nên có uy lực ngăn chặn ngoại vật xâm nhập.

Chỉ thấy làn hắc khí trên không trung càng ngày càng đậm, nhìn tựa như bay đến từ cùu u địa ngục. Nhưng chỉ một khắc sau, đột nhiên một âm thanh gầm hú ngân lên, từ phía làn hắc khí phát ra, rồi lại thấy bích quang lấp lánh, từ trong làn hắc khí bùng lên, ánh sáng phát ra vạn trượng, trong chốc lát quét sạch làn hắc khí.

Lâm Kinh Vũ tay giữ chặt Trảm Long Kiếm, lăng không hiện ra phía trên cao, bích quang phát toả trên thân, lộ vẻ phẫn khích, nhưng song mục thần quang lấp lánh, thân kiếm hợp nhất, oai vệ từ trên không phi xuõng.

Trảm Long Kiếm bao bọc bởi vạn đạo hào quang, phát ra vô cùng chói lợi, khí thế vạn thiên dâng đến tận trời cao, mặt đất bụi cát bốc lên, cát bay đá chạy. Nhìn theo Lâm Kinh Vũ thân hình như điện chớp phi xuõng, vì tốc độ quá nhanh, khí thế uy mãnh, mà xung quanh toàn thân phảng phất như đang bốc cháy.

Dường như chẳng đếm xỉa gì đến hậu quả, ý chí chiến đấu sung mãn như chiến thần, bay người kích xuõng.

Khoé miệng lão nhân trông coi từ đường khẽ run lên.

"Âm"

Một tiếng nổ to vang lên, bị đạo chân pháp uy lực thần kỳ kích trúng mặt đất phát ra một âm thanh rền rĩ, lập tức mặt đất bên trong pháp trận vỡ tan, đất đá mảnh to mảnh nhỏ bật khỏi mặt đất, ào ào bay tung lên trời. Giữa đạo chân pháp uy lực ấy phát ra bích quang chói lợi, khoét sâu xuõng dưới mặt đất.

Đủ loại tấm bùa ở bốn phía khoảng đất trống, bao gồm cả những tấm bùa chú kỳ lạ, đột nhiên cùng lúc bừng sáng lên. Trong không trung mơ hồ tiếng chú văn thần bí, như tiếng tụng âm âm ngân nga khẩn khoản vang lên, hình thành pháp lực vô hình vô ảnh phát tán khắp nơi, bao bọc lấy lực đạo công phá, không để thoát ra.

Ở ngay bên ngoài trán pháp, ánh dương quang vẫn ôn hoà, cây cỏ vẫn nhẹ nhàng đu đưa. Nhưng bên trong pháp trận, mặt đất rung lên bần bật, như cuồng phong.

Cảnh tượng bên ngoài Thanh Vân Môn Tổ Sư Từ Đường lúc này trông thật huyền bí thần kỳ.

Ở đằng xa, một thân ảnh xanh đen, dõi mắt nhìn đến, hai tay bắt chéo sau lưng đứng bất động.

Cơ cuồng phong bên trong pháp trận dần dần lăng dịu, đất đá cát bụi bị bắn tung lên bởi đạo pháp lực kích xuõng cũng dần dần rơi xuõng. Trên mặt đất bỗng hiện ra một vết nứt vừa rộng vừa sâu, rõ ràng là kết quả của một kích kinh thiên động địa vừa rồi.

Đứng tại cửa đại điện Tổ Sư Từ Đường, trên mặt lão nhân khoé miệng chợt nhích động, cuối cùng hiện ra một nét mỉm cười. Tận đáy sâu trong nhãn thần, cũng thấy một tia hài lòng.

Sau khi hô lên một tiếng, Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long Kiếm nhảy ra khỏi hố sâu, trên thân phủ đầy bụi đất, trên khuôn mặt anh tuấn cũng vương chút vết bẩn. Ngay khi hạ thân xuống đất, lập tức há miệng thở, nhưng trên nét mặt, không thể kiềm chế thần tình hưng phấn kích động.

Hắn tiến tới, hướng về phía lão nhân đang đứng tại cửa từ đường.

Bên khoé miệng lão nhân vương lên một tia tiếu ý, chậm chạp đưa tay về phía hắn nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Hơi thở Lâm Kinh Vũ trở lên bình thường, rảo bước đến bên cạnh lão nhân, cúi mặt thưa: "Tiền bối, đệ tử..."

Lão nhân gật đầu, mục quang dừng tại thân hắn, mắt đầy vẻ hài lòng, nhẹ nhàng nói: "Ngươi làm rất tốt, làm rất tốt."

Khen xong, chậm chạp bước tới, ngửa lên nhìn trời thoái mái nói: "Nhớ khi ta bằng tuổi ngươi, tu luyện thức Trảm Quỷ Thần chân pháp kiêm quyết này, ít nhiều cũng chẳng thể nhanh bằng ngươi."

Lâm Kinh Vũ tra Trảm Long Kiếm vào vỏ đánh "soạt" một tiếng, sắc diện hưng phấn nhạt dần, nói: "Tiền bối, nếu chẳng có sự chỉ điểm của tiền bối, đệ tử hoàn toàn chẳng biết được đến khi nào mới có khả năng tu luyện tuyệt thế chân pháp này."

Lão nhân ấy "hừ" một tiếng, trên mặt hiện nét thần sắc khinh thường, nhẹ giọng nói: "Trong Thanh Vân Môn hiện tại, trừ lão Đạo Huyền ra, may ra chỉ Diên Bất Dịch và sư phụ ngươi Thương Tùng là có khả năng, còn lại các thủ toạ trưởng lão khác chỉ là thứ bỏ đi."

Lâm Kinh Vũ thở một hơi, hắn là đệ tử đã theo vị từ đường lão thần bí này học nghệ đã hơn mười năm, trong khoảng thời gian này, hắn tu hành càng sâu bao nhiêu, đối với lão nhân này càng bội phục kính mông bấy nhiêu, đương nhiên cảm thấy lão nhân này đả khai cho mình chẳng biết trời đất, cẩn nguyên cho rằng việc tu đạo hoàn toàn có thể do tu hành mà nên.

Nhưng thường ngày, Lâm Kinh Vũ trong khi ở bên lão nhân tu lập, lão nhân ngày càng yêu mến hắn, bình nhật nói chuyện dạy bảo hắn càng nhiều, tự nhiên sẽ luận đến chuyện về các nhân vật trong thiên hạ. Mỗi lần như thế, khẩu khí lão nhân đó thấy rõ cực kỳ cuồng vọng, phảng phất như phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, không có mấy người có thể lọt vào pháp nhãn của lão.

Ngay từ đầu Lâm Kinh Vũ mặc dù không dám phản bác, ở trong thâm tâm vẫn có ý bất phục, nhưng theo sự tu hành, càng ngày càng thấy lão nhân thực tại thâm bất khả trắc. Chỉ càng thấy lão nhân thực sự cuồng vọng, tự nhiên tin rằng, với đạo hạnh của lão, thiên hạ hiện nay có mấy ai có khả năng khiến cho lão liếc mắt đến.

Nhưng mà hắn đối với lão sư thúc béo phì Diên Bất Dịch ở Đại Trúc Phong, luôn cảm thấy rất không thuận mắt, bên trong chỉ sợ nguyên nhân toàn do khí sơ kiến hắn thấy Diên Bất Dịch trách mắng Trương Tiểu Phàm, lúc này không kiềm được mới nói: " Tiền bối, đệ tử thấy Diên Bất Dịch đó rõ ràng bình thường, lại có chút ít năng lực gì sao?"

Lão nhân ấy nhìn hắn, lắc đầu nói: "Ngươi tí tuổi thì biết gì, Điền Bất Dịch nhìn bên ngoài chẳng lấy gì làm kinh người, nhưng trong việc tu đạo thì lại là một tài năng thiên phú, hơn nữa tính tình hắn lại kiên nghị cứng rắn, hơn xa thường nhân, điểm này đối với tu hành về sau đặc biệt quan trọng. Năm đó sau khi nhập môn chỉ bình bình, chẳng có gì đặc biệt, nhưng chỉ một lần được chỉ diểm khai thông, đạo pháp tu hành tăng ngày ngàn dặm, thành tựu thật sự cũng rất đáng mừng, vượt qua cả các sư thúc sư huynh."

Lão lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói: "Nhân vật như vậy, mười người thường cũng có đến tám chín, phế vật như Thương Chánh Lương làm sao có thể nhận ra được."

Lâm Kinh Vũ mặc nhiên, nhìn lão nhân sắc diện ngạo mạn, giọng điệu cứ như ngày trước đã danh trấn thiên hạ, coi Thanh Vân Môn thủ toạ toàn là đồ bẩn, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, rõ ràng trở thành trò cười kinh thế hai tục. Nhưng chẳng biết nghĩ gì, Lâm Kinh Vũ lúc này nghe vậy, cũng chỉ thấy có chút hoài nghi.

Lão nhân ấy chuyển đầu nhìn sang Lâm Kinh Vũ nói: "Ngươi mặc dù khả dĩ thi triển kiếm thức Trảm Quỷ Thần đó, nhưng chân pháp kiếm quyết này chí dương chí cương, uy lực tuy rất lớn, nên cũng khiến bản thân hao tổn nguyên khí rất nhiều. Người có khả năng thiên phú, kiên kỷ trẻ trung dĩ nhiên khả dĩ tu hành chân pháp này, nhưng vẫn phải tu luyện không ngừng, mới có thể vận dụng hoàn toàn như ý. Nếu không gặp tình cảnh nguy cấp, đừng nên vận dụng chân pháp kiếm quyết này."

Lâm Kinh Vũ quỳ xuống trước mặt lão nhân, nghiêm giọng đáp: "Vâng, đệ tử đã rõ!"

Lão nhân ấy đỡ hắn đứng dậy, nhìn hắn kỹ một lúc, trên mặt lướt qua một tia ngạo sắc, nói:

"Đương kim thiên hạ, cả trong ngoài Thanh Vân Môn, chỉ nhắc đến vô thượng chân pháp của Thanh Vân Môn ta chính là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, kỳ thật năm đó Thanh Diệp Tổ Sư bản phái là tuyệt thế cao nhân, lão nhân gia chỉnh lý đạo pháp của tiền bối tổ sư truyền lại, tự mình lãnh ngộ sở học từ cổ thư vô danh, tổng cộng truyền lại 4 thức kiếm quyết chân pháp, chẳng rõ được thức kiếm nào là vô thượng chân pháp uy lực tuyệt luân!"

"Thật sao?" Lâm Kinh Vũ giật mình hỏi: "Thật có chuyện đó, sao sư phụ đệ tử người... người trước giờ chưa từng nhắc đến."

Lão nhân ấy nhẹ nhè lắc đầu nói: "Sư phụ ngươi không biết gì hết."

Lâm Kinh Vũ giật mình, chuyện chẳng phải là nhỏ, năm đó địa vị của Thương Tùng đạo nhân trong Thanh Vân Môn, rõ ràng là dưới một người, trên vạn người, nhưng không ngờ lão nhân này lại nói ông ta từ trước chẳng hề biết, mà thực sự Thương Tùng đạo nhân đích xác cũng chẳng nhắc đến chuyện này với hắn.

Đối với lai lịch lão nhân này, trong tâm Lâm Kinh Vũ chẳng thể biết được, lại càng cảm thấy kỳ lạ.

Lão nhân đó nhẫn quang chất chứa đầy những hoài niệm tang thương chuyển tia nhìn lên trên mặt hắn, liền hiểu được tâm tư của gã trẻ tuổi này, nhưng lão không nói ra. Thay vì thế đột nhiên lão nhíu mày, thấy rõ là đã phát giác được động tĩnh nào đó, đột ngột chuyển mục quang nhìn ra phía xa.

Lúc sau, lão thu hồi mục quang, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, rồi nhẹ nhàng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ngươi hãy quay về trước đi."

Lâm Kinh Vũ trong lòng như có sự mất mát, nhưng đối với lão nhân này nhất mực tôn kính như thần minh, không dám không nghe lời, nên ngay ngắn quỳ xuống dập đầu 3 cái, rồi mới chuyển thân rời đi.

Trên khoảng đất trống giờ chỉ còn lại mỗi lão nhân ấy, trầm mặc một hồi lâu, thân người lại trở về dáng vẻ bé nhỏ, ủ rũ bước đi, cây chổi khua khoắng, bụi đất bay lên, trong khi quét bụi trên phiến đá, các phù chú thần bí ẩn dấu tựa như vô vật khi bị quét qua, bay tung trong bụi đất.

***

Quét dọn sạch sẽ vùng đất trống, lấp đầy cái hố do Lâm Kinh Vũ đánh xuống bởi đất đá bị văng lên cho hơi bỗng phẳng lại, lão nhân ấy hơi thở chùng như mệt nhọc, đứng đấy nghỉ ngơi một chút, rồi từ từ chuyển thân, quay trở vào bên trong đại điện Tổ Sư Từ Đường.

Trong đại điện từ đường, vẫn như thường ngày uy nghiêm mà u ám, sâu bên trong điện đường cúng bái vô số linh vị tiên nhân, lấp lánh những ánh sáng nến đang im lặng cháy.

Nhưng lúc này, trong khung cảnh uy nghiêm ấy có một bóng người, đã đứng đấy từ lâu trước các linh vị tiên nhân, thân hình bất động.

Người đó trên thân mặc đạo bào xanh đen, tiên phong đạo cốt, chính là đương kim Thanh Vân Môn chưởng môn Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lão nhân ở đấy, cũng không nói gì, lại chuyển hướng quay đầu nhìn lại phía các linh vị tổ sư, tiến lên một bước, hướng đến các linh vị trên bàn thờ phía trước rút ba nén hương, sang bên đốt lửa, cung kính dập đầu lạy ba lạy, rồi cắm lên trên lư hương.

"Cách một ngày rồi ta không đến dâng hương..." Đạo Huyền chân nhân thanh âm bình hoà chậm rãi nói, tưởng như đang nói với người bạn già thân thiết, "Không biết liệt vị tổ sư có khiển trách ta không."

Đứng ở phía sau là vị lão nhân đó đang ngập ngừng bước tới, để cây chổi sang một bên, cầm lấy một mảnh giẻ lau, nhẹ nhàng lau các tàn hương rơi trên bàn thờ, nhỏ giọng đáp: "Ngươi đã làm cho Thanh Vân Môn ta hữu danh hữu sắc, liệt vị tổ sư hoan hỉ còn không đủ, sao có thể trách cứ ngươi được!"

Đạo Huyền chân nhân nhẹ nhè cười, quay đầu ra phía sau, hốt nhiên nói: "Ngươi dường như cũng đã già đi một chút."

Lão nhân định thân dừng tay, rồi lát sau lại tiếp tục lau bàn thờ, không quay đầu lại, lạnh nhạt đáp: "Lòng người đã chết, tự nhiên tuổi già cũng đến nhanh."

Đạo Huyền chân nhân im lặng nhìn vào lão nhân ấy, không đáp lời, lão nhân ấy chậm chạp mà cẩn thận lau chùi bàn thờ như chỉ sợ làm cho xay sát. Cất mảnh giẻ lau đi, xoay người đối diện với Đạo Huyền chân nhân, nhìn ông ta một lát rồi nói: "Hồi nãy ngươi đã thấy tất cả ư?"

Đạo Huyền chân nhân mặc nhiên gật đầu, thở dài một hơi đáp: "Hài tử ấy tư chất quả thật rất cao, nhưng mà..." thanh âm tựa như lớn hơn một chút "ta thực không nghĩ rằng ngươi có thể truyền Trảm Quý Thần cho hắn sớm như vậy."

Lão nhân ấy hừ một tiếng, nói: "Hài tử này tâm tính tư chất, tất cả đều tốt, nếu đã như vậy, sao lại không truyền, không nói nếu như ngươi giữ bí quyết trong ngươi, chết đi đem cả vào quan tài sao?"

Đạo Huyền chân nhân mặt đột nhiên biến sắc, dường như động nộ, nhưng không biết làm sao, đối với vị lão nhân này, lão là lãnh tụ mà cả thiên hạ chính đạo tôn sùng không ngờ lại rất nhẫn nại, sau khi nghe lời mỉa mai ấy, biến cả sắc mặt, nhưng rồi liền kiềm chế.

"Thôi được, cũng có một chuyện, ta cần phải nói với ngươi." Đạo Huyền chân nhân chậm chậm nói.

Lão nhân ấy ngẩng đầu lên, nói: "Có chẳng ta chỉ là một lão già đang lúc cuối đời, còn có chuyện gì với ta?"

Đạo Huyền chân nhân nói: "Nội trong hôm nay, lát nữa, Phản Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam sẽ xuất tánh môn hạ đệ tử đến Thanh Vân Môn bái sơn."

Lão nhân ấy nhíu mày hỏi: "Vân Dịch Lam?"

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói: "Ngươi cũng nhớ hắn ta?"

Lão nhân cười khinh bỉ một tiếng, quay đầu lại, thanh âm đột nhiên biến đổi đầy thâm ý, nói: "Tên đó ư? chỉ là một con cáo già..."

***

Nam Cương Sơn. Thất Lý Đồng

Một dãy núi liên tiếp trùng trùng điệp điệp, lấy từ Thất Lý Đồng sơn cốc làm trung tâm, rồi mở rộng ra tứ phía. Dọc theo các hướng, trên những ngọn núi đều có rừng cây mọc lên rậm rạp, quả là nơi núi rừng trong xanh, vậy mà giờ đây cảnh sắc bên ngoài đều hoàn toàn biến đổi.

Âm phong băng lạnh từ trên mây thổi xuống, giữa quần sơn gào thét thổi qua, hệt như quỷ khóc. Trên không trung mây đen âm u giăng đầy trời, nặng nề áp

xuống, cảnh tượng có chút gì giống như ngày Lê tộc xâm nhập vào Thất Lý Đồng, nhưng uy thế ngày ấy so với bây giờ khó thể bì được.

Bình thường có rất nhiều loài cầm thú trong rừng, lúc này đã hoàn toàn thay đổi tựa như chốn địa ngục nhân gian, khắp nơi toàn là các loại yêu ma quái thú, thi thể của các loài điểu thú bị giết chết nằm la liệt, một trời gió tanh mưa máu.

Nương theo tiếng gào không dứt, một đạo thanh ảnh từ phía xa phi lại, nhấp nhô vài cái đã đến phía trước, chính thị Thanh Long.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nghiêm túc, y phục trên thân nhuộm đầy huyết tích. Cơn gió trong lành nhẹ lướt qua, hắn dừng lại trên một cành cây ngang, đảo nhanh nhìn quanh tứ phía, rồi lập tức quay nhìn về phía sau.

Giữa nơi rừng cây mọc đầy, đột nhiên phát ra một âm thanh định tai nhức óc, chấn động cả một vùng, ở đó Bạch Cốt Yêu Xà cực lớn đột nhiên đăng không phỏng đến, đôi mắt to như ngọn đèn đảo qua chiếu về phía thân ảnh Thanh Long ở đăng trước, tiếp tục rống lên một tiếng, băng mình lướt tới. Ngay phía sau lưng, khí đen cuồn cuộn, tiếng gầm rống ầm ầm liên tục như triều dâng, lại thấy vô số yêu thú dần dần tụ tập, theo hướng tiếng rống tiến lại.

Trước đây đã lâu, Miêu nhân lập cơ sở tại nơi Thất Lý Đồng này, giờ đây đột nhiên bị vô số yêu thú hàng đoàn bao vây, đầu đàn chính là yêu vật Bạch Cốt Yêu Xà cực kỳ đáng sợ này. Con Bạch Cốt Yêu Xà này thân hình cực lớn, nếu đuôi bạch cốt vung lên, người đứng gần đó đều bị quét bay, hơn thế nó còn có khả năng phun độc khí, nhập vào người là chết ngay lập tức, so với những con yêu thú tầm thường, thì sức mạnh vô cùng và cục kỳ tàn nhẫn.

Miêu nhân mặc dù dũng mãnh hung hăn, nhưng nào phải là đối thủ của lũ yêu thú, nhìn khắp Thất Lý Đồng sơn cốc đã trở thành địa ngục trần gian, một trường sát kiếp. Thanh Long mắt nhìn tình thế bất diệu, nhường tộc trưởng Miêu tộc dẫn tàn dư trong tộc sau cuộc đồ sát triệu nhập tể đàn, nhờ vào vu sư trong tể đàn thông hiểu ít nhiều Nam Cương vu pháp, có thể kháng cự lại một trận, rồi hắn sẽ tiến đến, xuất kỳ bất ý thâu tập Bạch Cốt Yêu Xà, đồng thời dựa vào thân pháp nhanh lệ để hạ trọng thủ, sát thương yêu thú. Quả nhiên khiến đại bộ phận yêu thú dồn sự chú ý đến hắn.

Chỉ thấy các con yêu thú khác, đối với Bạch Cốt Yêu Xà đó chẳng thể so sánh được, với đạo hạnh của Thanh Long, dù thân hoài pháp bảo "Càn Khôn Thanh Quang Giới", không ngờ cũng vô phương thủ thắng. Lại thấy yêu thú tập trung xung quanh càng ngày càng nhiều, Thanh Long bị áp lực càng lúc càng lớn, trong lòng chấn động kinh sợ có thừa, đã có ý muốn tránh xa đám quái vật, nhắm theo khoảng trống tháo chạy lên trên núi. Quả nhiên dẫn hướng cho rất nhiều yêu thú kể cả Bạch Cốt Yêu Xà quay lại đuổi theo.

Chỉ là trong khi tháo chạy khỏi lũ yêu thú, hắn không muốn bay lên cao, mà chỉ là dưới mặt đất xem xét, nhưng hắn không thể ngờ, tựa hồ đã thú phi cầm khắp cả một vùng núi đều phát sinh biến hóa quái dị, không phải đã bị giết sạch, mà

chỉ thấy đã hoàn toàn biến đổi tinh công hắn cực kỳ mạnh mẽ như lũ yêu thú, chạy đến nơi nào cũng bị tấn công, thật là khó mà đối phó.

Ngay lúc ấy, Thanh Long lại bay lên lần nữa, tránh khoái một kích đầy nộ khí hung dữ của cái đuôi cực lớn của Bạch Cốt Yêu Xà, bước thêm ba bốn bước nhìn lại bất giác kinh hãi thấy cây cổ thụ không biết bao nhiêu tuổi bị yêu thú quét bay sang bên như mục hư rữa nát, tiếng đổ gãy vang lên ầm ầm. Giữa lúc ấy bao nhiêu tiểu yêu thú ở khắp bốn phía đồng thời gào lên những tiếng rền rĩ.

Bạch Cốt Yêu Xà nhìn thấy Thanh Long bay lên, ngửa đầu vươn lên cao giận dữ gầm lên một tiếng, bất ngờ ba đôi cánh vung động, thân hình cực lớn của nó bất ngờ bay lên, lăng không hướng Thanh Long phóng tới.

Thanh Long đảo mắt nhìn trong lòng giật mình, mặc dù ngay từ lúc đầu đã thấy ba đôi cánh của con yêu thú này, nhưng bây giờ tận mắt trông thấy thân ảnh to lớn của nó thật sự bay lên, uy thế ấy thật kinh người, nhất thời lại thấy vóc dáng to lớn ấy vừa cất mình lên không một chút lại hạ xuống đất.

Thanh Long cuối cùng cũng không như phàm nhân tầm thường, hắn danh phận liệt vào một trong Quý Vương Tông tứ đại thánh sứ, tự nhiên có điểm hơn người, chỉ thấy thân hình hắn lắc động, quyết đoán len theo khe hở do thân hình Bạch Cốt Yêu Xà vừa dịch chuyển tạo ra mà xuyên qua, nhắm hướng ngược với Thất Lý Đồng sơn cốc chạy tới.

Bạch Cốt Yêu Xà gầm rống liên miên, vung cánh đuổi theo.

Thanh Long khi đã bay lên, đạo pháp của hắn cuối cùng cũng tỏ ra rất thâm hậu, dần dần bỏ xa đám yêu thú và con Bạch Cốt Yêu Xà. Khi nhìn thấy cự ly đã cách khá xa, trong lòng bắt đầu tính cách thoát khỏi đám yêu thú đó, rồi quay trở lại Thất Lý Đồng xem xét tộc người Miêu nhân ấy tình hình thế nào?

Trong lúc này, hắn đột nhiên liếc mắt đảo nhìn, phía dưới thân cây ánh lên một đạo tử mang, máu nhỏ từng giọt, tiếng yêu thú gầm rống liên tục, lập tức yêu thú từ bốn phương tám hướng nhắm bén dưới thân người hắn mà tiến tới.

Từ trên không nhìn xuống, vô số yêu thú hung tợn nhẹ nanh múa vuốt phóng lại, như ác hải ba đào vô tận, hung dữ rùng động, thật là kinh tâm động phách.

Nhưng ở giữa, văng vẳng tiếng nữ tử đang giận dữ la hét.

Thanh Long trong lòng kinh động, trong đầu lướt qua hàng loạt ý nghĩ, cuối cùng thân ảnh hạ xuống, tiến đến tra xét một lượt.

Vừa tiến vào rừng, đã thấy được mùi máu tanh hôi xú khí đến buồn nôn, khắp nơi xác yêu thú, bị phanh thây trên mặt đất, máu huyết chảy khắp nơi, không xa quá nhiên có 1 nữ tử hình dáng rõ ràng là người đang tử đấu với vô số yêu thú, trong tay là một đạo pháp bảo tử mang lấp lánh, phong mang luân chuyển, nhìn rõ bất phàm.

Thanh Long trợn mắt, thắt thanh nói: "Lưới tử mang... Người là Kim Bình Nhi?"

Nữ tử đó cũng giật mình, quay đầu nhìn lại, thân tử kích động, trên tay không một chút đinh đốn, tử mang loé sáng mở rộng, lập tức chém chết 3 con yêu thú.

"Ngươi là ai?", Kim Bình Nhi nhảy đến bên cạnh Thanh long, lạnh lùng hỏi.

Thanh Long trong lòng cảm thấy kỳ quái, thấy Kim Bình Nhi lúc này sử dụng tu hành đạo pháp, chẳng cần đằng không bay lên, chỉ đảo người trên không 1 cái, tuy những yêu thú đó chỉ có một số có khả năng bay lên, nhưng cũng chẳng phải là chỉ đơn giản như thế.

Trong lòng mặc dù đang ngẫm nghĩ, nhưng Thanh Long sẵn đã chuẩn bị cách hồi đáp, nhưng hắn chẳng có cơ hội mở miệng mở miệng, hắn cùng Kim Bình Nhi hai người đồng thời rung động, chợt có cảm tính, cùng quay đầu nhìn ra phía trước.

Trong vòng cuồng phong vây hãm của vô số yêu thú, đột nhiên như thuỷ triều toàn bộ rút xuống bất ngờ. Ngay phía trước mặt hai người, nơi rừng sâu, một cỗ sát khí lạnh băng nhưng mạnh mẽ tiến đến, sát khí lạnh lẽo vô hình này, thực sự làm cho hai nhân vật đạo hạnh cực cao này không thể ngờ, không trụ được trước luồng sát khí lạnh lẽo.

Thanh Long trong lòng sợ hãi, ở xứ Nam Cương này, không ngờ cũng có quái sự đáng sợ này.

Tại nơi đáng sợ đó, trong chốc láy, phía sau khói gỗ lớn đằng trước, bỗng thấy có thân ảnh chớp động, rồi đột ngột xuất hiện chậm chạp một người.

Người đó mặc y sanh tơ lụa màu sáng đầy màu sắc, làn tóc đen xõa trên vai, hai cánh tay trắng muốt, dung mạo cực kỳ anh tuấn, không ngờ nhìn kỹ là một thiếu niên nhỏ tuổi xinh đẹp yêu mị.

Thanh Long trợn mắt nhìn chết lặng, nhưng gần như cùng lúc, hắn đột nhiên cảm giác, thân người Kim Bình Nhi bên cạnh, bất tri bất giác, sau khi thiếu niên đó xuất hiện, đột nhiên run rẩy yếu ớt...

Chương 145

Bất Nguyệt

Bầu không khí an tĩnh trong khu rừng từ từ lắng xuống, những con yêu thú hung ác mới rồi không biết thế nào lại tản hết ra xa, tốc độ cực nhanh, khiến cho Thanh Long thực sự kinh ngạc. Trong thâm tâm, đối với phản ứng của Kim Bình Nhi khi vừa nhìn thấy thiếu niên kỳ quái ấy, không rõ có phải cô ta cũng đang bị truy bắt chăng?

Mục quang của thiếu niên đó chậm chạp nhìn xuống thân thể 2 người, cẩn thận ước lượng, hơi nhíu mày, hỏi: "Các ngươi là người Trung Thổ à?"

Khi thiếu niên ấy phát âm, không ngờ âm thanh thập phần nhu hoà dễ nghe theo đúng khẩu ngữ Trung Thổ, Thanh Long thầm thở phào trong lòng, liền hỏi ngược lại: "ngươi là ai?"

Thiếu niên đó cười nhẹ, để lộ hai hàm răng trắng bóng, xem ra có vài nét chân thật ngây thơ, chẳng mấy may phù hợp với khung cảnh đầy mùi máu tanh xung quanh đây, rồi nghe thấy hắn cười đáp: "Ta là ai? Câu hỏi này rất là hay à," hắn từ từ nói: "Mà ta là ai nhỉ?"

Thanh Long hừ một tiếng, kìm nhỏ giọng nói: "Ta là Quý Vương Tông Thanh Long, người này là ai vậy?"

Kim Bình Nhi giật mình, hiển nhiên đã từng nghe đến thanh danh của Thanh Long, bởi vì tam đại hệ phái trong nội bộ Ma Giá tranh đấu kịch liệt, Kim Bình Nhi được xem như là đệ tử kiệt xuất nhất của Hợp Hoan Phái, mặc dù chưa gặp Thanh Long lần nào, nhưng đối với nhân vật trụ cột trong Quý Vương Tông này, thực sự từ lâu đã kinh sợ trong lòng.

Lập tức nhẹ gật đầu, cũng toan xuất thủ qua chiêu, bởi theo lập trường của họ, mới nghĩ sơ qua cũng biết kẻ địch chứ không phải bằng hữu. Chỉ là tại thời khắc này, ở nơi Nam Cương xa lạ, yêu thú đang hoành hành, hai người không thể không dẹp bỏ sự đối địch để cùng nhau hợp tác.

Kim Bình Nhi nhìn về phía thiếu niên dáng trước, thấp giọng nói: "Cẩn thận, hắn chính là yêu thú, tất cả yêu thú quanh đây đều là thủ hạ của hắn, đạo hạnh của hắn cực cao." Cô ngừng một chút, lại nhẹ giọng nói tiếp một câu: "Đạo pháp cũng cực kỳ cổ quái."

Thanh Long liền chau mày, vừa định hỏi thêm vài câu nữa, nhưng phía sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng gầm rống, âm thanh kéo dài không dứt khiến cây cỏ rụp cả xuống đất, hai người vội vàng quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy nơi đó con Bạch Cốt Yêu Xà quăng mình phóng thẳng đến, lại chẳng thấy 1 con tiểu yêu thú nào bén mảng gần đấy, xem chừng các tiểu yêu thú khác cũng thế, bị con yêu thú mới đến này doạ cho khiếp hãi, không dám lảng vảng xung quanh.

Thanh Long không ngờ Bạch Cốt Yêu Xà truy đuổi theo nhanh đến như thế, đưa mắt nhìn nó đang phóng đến trước mặt, cuốn theo cả một luồng gió tanh tưởi, bạch ảnh chớp động, xà yêu với thân hình to lớn đã lập tức quét ngang qua.

Cây đại thụ nhiều tuổi trước mặt yêu thú, tựa hồ như bị quét bay đi như một bụi cỏ, giữa thanh âm ầm ầm của gốc cây to bị nhổ bật rẽ, bay tuốt ra một bên.

Thanh Long và Kim Bình Nhi đồng thời nhảy tránh ra, hai người chẳng phải thường nhân, đều nhận ra được Bạch Cốt Yêu Xà chẳng phải loại yêu thú tầm thường, bên trong yêu khí sung mãn, hiển nhiên đạo hạnh không thấp. Nhưng điều thực sự quan trọng lại là thiếu niên thản bí trước mặt kia, từ đầu đến giờ thuỷ chung chẳng hề xuất thủ, hai người vô luận chẳng thể biết được cao thâm thế nào cả.

Thanh Long quay hắn người lại, chỉ thấy ngầm khiếp sợ trong lòng, nhưng Kim Bình Nhi tựa hồ còn biết rõ hơn cả Thanh Long, cực kỳ khẩn trương, như định đối phó Bạch Cốt Yêu Xà, trong lòng nửa lại muốn rút chạy.

Trông bộ dạng Kim Bình Nhi, tự nhiên chẳng thể qua được ánh mắt đầy kinh nghiệm của Thanh Long. Cả hai người lúc này đều không muốn trực tiếp đối đầu với Yêu Xà, bèn dựa vào thân pháp linh hoạt, lướt qua bên cạnh xà yêu đang đuổi theo mà bay lên, thỉnh thoảng thừa dịp từ trên không kích xuống Yêu Xà. Nhưng Yêu Xà đó thân thể cực kỳ bên chắc, pháp bảo đạo pháp bình thường không thể đả thương được nó.

Đuối một hồi chưởng bắt kịp Thanh Long và Kim Bình Nhi, con Bạch Cốt Yêu Xà giận dữ gầm rống liên miên, thân hình to lớn vẫn xoắn liên tục không dứt, tốc độ không ngờ lại càng lúc càng nhanh, chẳng thấy có chút gì của hình dáng to lớn nặng nề ấy, nhanh chóng dần bắt kịp hai người.

Thanh Long trong lòng kinh sợ thầm nghĩ con xà yêu này đã khó đối phó như thế này rồi, yêu nhân thú yêu nếu như Kim Bình Nhi tố cáo là thủ lĩnh yêu thú kia, há chẳng phải lại thêm đáng sợ sao. Ngay khi ý nghĩ trong đầu chuyển động, trong lòng liền nảy ý niệm đào sinh, lúc bay vượt qua bên cạnh Kim Bình Nhi, hắn liền gấp gáp hét: "Chạy mau!"

Kim Bình Nhi hiển nhiên chẳng muốn lưu lại đây lâu, lập tức gật đầu, đồng thời chỉ ngón tay lên không.

Thanh Long hiểu ý, hầu như cùng một lúc, cả hai quát nhỏ một tiếng, Thanh Long trên tay hoá một đạo thanh quang hợp cùng Kim Bình Nhi trong làn tử mang, từ mặt bên nện vào xương cốt của Bạch Cốt Yêu Xà. Cho dù Bạch Cốt Yêu Xà cốt cách vững chắc, cũng bị hợp kích của hai đại cao thủ đánh văng về sau, thân hình nhu nhuyễn vùng vẫy liên tục để tiêu trừ hợp kích cực mạnh, nhưng chung quy cũng bị đẩy lui không thể tiếp tục truy đuổi.

Thanh Long nhân lúc thuận lợi, hé nhỏ một tiếng, đằng không bay lên, nhưng chính ngay khi vừa bay lên, tâm niệm hắn hốt nhiên máy động, liếc mắt nhìn về phía sau, quả nhiên không thấy thân ảnh Kim Bình Nhi bay lên.

"Hống..."

Khi Thanh long tâm thần đang lúc kinh nghi, trước mắt bầu trời đang trong xanh đột nhiên tối sầm, một màn đen đột nhiên xuất hiện nhầm ngay trên đầu hắn, sức mãnh liệt bài sơn đảo hải lao thẳng xuống.

Thanh Long dừng lúc ấy, lập tức giới bị hung hiểm "Càn Khôn Thanh Quang Giới" cầm trên tay thanh quang đại thịnh, trong nháy mắt biến thành quả cầu sáng bao quanh bảo vệ toàn thân, đồng thời cố gắng di thân lách ngang sang bên cạnh.

Tuy vậy, màn đen ấy lao xuống nhanh đến khó tin, "Âm" một tiếng nổ cực lớn, Thanh Long với thanh quang hộ thân cuối cùng vẫn bị quét trúng, lập tức bay ngược về sau. Gần như ngay lúc đó, Thanh long thấy rõ Kim Bình Nhi hoá thành một đạo tử quang, thừa lúc màn đen ấy đang không chú ý đến liền từ phía sau lướt lên trừng khôn, từ phía xa xa, vọng lại giọng cười nhu mì: "Đa tạ đại thúc, ngày sau nếu có duyên, tiểu nữ sẽ trực tiếp đến bái tạ!"

Thanh Long cỗ kìm nén khí huyết trào dâng trong ngực, nhếch mép cười khổ, bắn thân cả đời tung hoành, đến già lại để 1 tiểu nha đầu lừa cho 1 phen.

Nhưng lúc này, ở ngay trên chỗ đã gặp Kim Bình Nhi, hắn ở giữa không trung khoa tay chộp lấy cành đại thụ, huýt một tiếng bàn tay nắm chặt lấy cành cây, thuận thế xoay người một cái, liền hạ thân xuống.

Chỉ một khắc sau, Bạch Cốt Yêu Xà đã truy đuổi đến ngay phía sau, mắt gườm gườm, ngay lập tức xông đến, cái miệng rắn cực lớn há ra như muốn nuốt chửng, kêu lên gầm gào. Màn đen ở xa đằng trước, lúc này cũng rơi xuống đất, chỉ nghe vút một tiếng mà chẳng thể nhìn rõ, tốc độ cực nhanh, quả thật là hiếm thấy.

Chợt thấy thiếu niên xinh đẹp đó, không biết tự lúc nào như quỷ mị đã xuất hiện chỉ cách Thanh Long có một trượng, chắp tay sau lưng đứng yên.

Thanh Long hạ thân xuống đất, thở ra một hơi dài, hắn lại bị vây trở lại, lúc này cũng chẳng thiết gấp rút đào thoát nữa, mà chỉ hơi cau mày, quay về phía thiếu niên ấy nhìn một lúc, đột nhiên hỏi: "Yêu vật trên không mới rồi, có phải là Thao Thiết trong truyền thuyết chăng?"

Thiếu niên ấy nhướng mắt, khoé miệng lộ ra một nét cười, gật đầu đáp: "Thật không ngờ ngươi chỉ cần đảo mắt nhìn qua một chút thôi, không sai, chính thị Thao Thiết."

"Hồng..."

Cùng với lời nói của thiếu niên, thanh âm lạ lùng lúc nãy lại phát ra một tiếng thấp trầm ngay phía sau thiếu niên đó. Sau một lúc, một cái đầu cực kỳ dữ tợn kỳ quái từ phía sau thân ảnh thiếu niên chậm chạp ló ra.

Chẳng thể dùng lời miêu tả được, cái đầu kỳ quái chẳng giống bất kỳ loài vật nào. Tứ chỉ nhẫn to cỡ cái chuông đồng, phân thành hai cặp trên dưới đối nhau. Sáu cái răng nanh sắc nhọn chìa ra ngay giữa cái mõm to lớn, nước dãi từ đó ròng ròng chảy xuống không ngừng. Trên lớp da xám đen mọc đầy những sợi lông thô cứng, rõ ràng loài yêu thú hung ác nhất trong truyền thuyết này, chỉ sợ chẳng hề có con quái thú nào xấu xí dữ tợn như thế cả.

Thanh long chợt hít một luồng lãnh khí.

Cỗ con Thao Thiết mười phần thật dài, cái đầu quái dị từ phía sau lưng thiếu niên vươn ra xa, rồi quay lại lắc lư qua lại chỉ ngay trước đầu vai của thiếu niên, nhưng thiếu niên đó đứng ngay trước con yêu thú hung ác ấy, trên thần sắc vẫn cứ ung dung tự tại.

Thanh Long trấn tĩnh tinh thần, thong thả nói: "Không thể tưởng tượng nổi trên thế gian lại còn có hung thú như thế này tồn tại!"

Thiếu niên đó mỉm cười, đưa tay ra xoa xoa đầu con Thao Thiết, con Thao Thiết ấy nhìn thì hung ác vô bì, nhưng dưới bàn tay thiếu niên, không những chỉ thấy nhỏ giọng gầm gừ, mà còn dụi đầu vào bàn tay thiếu niên. Nếu không phải vì trông quá hung ác, thì tựa hồ chỉ như là một chú chó con.

Thiếu niên đó nhìn sang Thanh Long, đột nhiên hỏi: "Nữ tử đồng bọn của ngươi vừa mới rồi, rõ ràng là đã biết Thao Thiết ẩn mình giữa không trung, cố ý để ngươi lọt bẫy, đợi sau khi Thao Thiết lao xuống rồi mới lách tránh đào tẩu, ngươi lúc đó nhất định thập phần tức giận phải không?".

Thanh Long trong lòng ngầm tự giới bị, nhưng miệng vừa cười vừa nói: "Bị cõi nương đó đánh lừa, chỉ đành tự trách mình vô năng thôi, chẳng trách được người ta."

Thiếu niên đó nhìn hắn, gật đầu nói: "Nhưng dù có như thế, ngươi cũng chết thôi."

Lời nói vừa thoát ra, cũng chẳng thấy thiếu niên đó thực hiện bất kỳ động tác nào, nhưng Bạch Cốt Yêu Xà nãy giờ vẫn ở phía sau lưng gườm gườm trùng mắt đột nhiên giống như nhận được mệnh lệnh, hung dữ há miệng, nhảm Thanh Long đớp xuống.

Thanh Long lập tức ngưng thầm giới bị, cho dù thấy yêu xà đột khởi phát công, hắn cũng chẳng chút hoảng sợ, không những không lùi lại mà còn tiến tới, tựa như trực tiếp xông đến hướng Bạch Cốt Yêu Xà, làm yêu xà ngược lại phải giật mình hoảng sợ.

Thừa dịp thấy con yêu xà giật mình, Thanh Long nương theo xông đến dưới thân yêu xà, thân tử chớp động tránh khỏi độc khí mà yêu xà vừa giận giữ phun ra, luồn qua dưới Bạch Cốt Yêu Xà, cương mãnh nương theo thân hình cực lớn của nó tiến lên trước 3 xích, đồng thời tá lực vọt thẳng lên trời. Lại thêm trong tay thanh quang tỏa sáng, trỏ ngay đến hướng Thao Thiết nhanh như chớp phát xuống liên tiếp 6 vách ngăn tỏa sáng.

Trong một người 2 thú ấy, kẻ hắn kiêng sợ e dè nhất lại chính là gã thiếu niên chưa hề xuất thủ một lần nào.

Bạch Cốt Yêu Xà giận giữ gầm rống liên tục, nhưng rõ là chẳng còn kịp truy cản nữa, mắt nhìn thấy Thanh long đang vọt lên trời, thoát khoái vòng vây hãm, chợt trở lên gấp rút, thân hình như muốn vọt theo bay lên không. Bỗng nhiên một bàn tay ngắn yêu xà lại, liền sau đó một tiếng cười trầm ấm, bàn tay ấy phát ra một cỗ đại lực nhảm hướng Thanh Long.

Thanh Long chỉ thấy trong người bỗng như bị nhiệt hỏa thiêu đốt, thân người chấn động kịch liệt, đột ngột chẳng thể nào chế ngự được. Giữa lưng chừng không, chỉ thấy thân hình hắn bị thổi bay, theo sau là thanh âm của cành cây gãy đổ. Hắn một lần nữa bị ném bay vào rừng.

Trong rừng, lại thêm thanh âm của vô số yêu thú gào lên cùng một lượt.

Trên chừng không, thiếu niên ấy lim dim nhắm mắt, ngửa tay lên trời, gió nổi ào ào, thổi bay mảnh áo sơ phẩn phật vũ lộng.

Phía xa xa, lờ mờ tựa như có tiếng mãnh thú gầm rống...

***

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Ngọc Thanh Điện.

Thanh Vân Môn từ chưởng môn Đạo Huyền chân nhân trở xuống, thủ tọa các mạch cùng tụ họp trên điện. Ngoài phần lớn các trưởng lão đứng sau các thủ toạ, còn có một số ít đứng tại cửa môn Ngọc Thanh Điện, nhìn dáng vẻ bọn họ, rõ ràng giống như đang phải chờ đợi ai đấy.

Bất luận là ai đi nữa, có thể được Thanh Vân Môn dùng lễ tiếp đón đến như thế, chắc chắn phải là nhân vật thiên hạ đệ nhất đẳng.

Ngoại trừ người của Thanh Vân Môn, còn có Lý Tuân cũng đứng ở bên dưới, yên lặng cung kính đứng nhìn, chỉ thấy trong mắt ẩn hiện có chút thần sắc kích động, mục quang thi thoảng liếc nhìn về một bên.

Ở nơi đó, một thân bạch y Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lơ đãng đứng ngay phía sau Thủy Nguyệt Đại Sư.

Không phải chờ lâu, phía xa xa trên đỉnh Thanh Vân Sơn, tiếng chuông du dương truyền lại, vang lên lần lượt 5 tiếng, mọi người nơi ấy xôn xao hướng ra ngoài cửa điện, phía xa xa, một thanh âm truyền đến: "Phần Hương Cốc chủ Vân Dịch lam lão tiên sinh bái sơn..."

Gần như đồng thời khi thanh âm ấy vừa dứt, một thân ảnh rực màu lửa xuất hiện ngay tại cửa môn Ngọc Thanh Điện.

"A, Đạo Huyền sư huynh ở nơi đây, chắc là cũng tưởng tiểu đệ chết đâu rồi chứ gì: "

Một thân hồng y, trên mặt tràn đầy nét vui mừng, bước từng bước rộng rãi, theo sát phía sau là Thượng Quan Sách, Lữ Thuận cùng đoàn người Phần Hương Cốc trưởng lão đệ tử, từ xa mà đến, cũng khoảng hơn mươi người.

Từ trong đám mòn nhàn Thanh Vân Môn rì rầm lao xao những thanh âm kinh ngạc. Nhưng chỉ một khắc sau, ánh mắt chúng nhân đều tập trung lên dung mạo Vân Dịch Lam. Nhân vật mà thiên hạ chính đạo liệt vào hàng cao niên tôn kính, năm xưa đã từng là nhân vật thét gió gọi mây, khi ấy niên kỷ chỉ nhỉnh hơn các trưởng lão Thanh Vân Môn chút ít, mọi người nơi đây quá nửa đã gặp qua người ấy, nên trong chúng nhân lúc này hoàn toàn chỉ còn thấy mỗi sự kinh ngạc.

Dung mạo ấy ngờ ngợ cũng giống nhưng rõ ràng lại là hình dáng của một nam tử tráng niên, có thực Vân Dịch lam râu tóc bạc phơ hồi 10 năm trước không vậy chứ?

Đạo Huyền chân nhân kỹ lưỡng ngắm nhìn dò xét Vân Dịch Lam, bước lên phía trước nén cười hỏi: "Vân thí chủ, chúng ta nhiều năm không gặp, chẳng dè các hạ đạo pháp đại tiến, không ngờ có thể từ Phần Hương Ngọc Sách mà lĩnh ngộ được Ngọc Dương cảnh giới, lần đầu tiên của Phần Hương Cốc tám trăm năm từ trước đến nay, thật đáng mừng!"

Sắc mặt tươi cười của Vân Dịch Lam nguyên đã hoan hoan lại biểu tình đột nhiên đổi ra, sau đó ánh mắt lướt qua một tia kinh dị, nhưng rồi sắc mặt cũng trở lại tự nhiên, đáp: "Đạo Huyền sư huynh thật hảo nhân lực, bội phục bội phục!"

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Nào dám, nào dám, chỉ có ta là nên bội phục người mà thôi!"

Vân Dịch Lam đưa mắt nhìn kỹ, Đạo Huyền chân nhân nén cười nhin lại, rồi sau đó cả 2 người đều cùng cất tiếng cười lớn. Lý Tuân ở một bên liền bước đến, quỳ xuống hành lễ: "Sư phụ, đệ tử đã theo lời người chờ đợi ở nơi đây đã lâu."

Vân Dịch Lam gật đầu cười nói: "Đúng dây đi, tên ngốc nghếch ngươi đã ở đây trong mấy ngày qua, đã có thể lĩnh hội được ảo diệu của nơi nhân gian tiên cảnh Thanh Vân Sơn này chưa vậy?"

Lý Tuân vươn người đứng dậy, cung kính thưa: "Thanh Vân Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, đệ tử đã được đại khai nhãn giới, ngoài ra còn phải đa tạ Đạo Huyền sư bá và..." hắn ngừng lại một chút, lại lanh lảnh nói tiếp: "... và Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ sư muội, đã dẫn đệ tử dạo xem chốn tiên gia thăng cảnh nơi đây."

Chúng đệ tử Thanh Vân Môn đều cùng lúc "Ồ" lên một tiếng, nghị luận xôn xao, tại nơi đó chỉ trừ các trưởng lão thủ toạ, còn lại hầu hết các đệ tử nhỏ tuổi với vô số mục quang cùng lúc hướng nhìn về nữ tử băng sương ấy.

Lục Tuyết Kỳ khoé miệng hơi nhích động, nhưng sắc mặt vẫn thờ ơ, hoàn toàn chẳng nói một lời.

Đạo Huyền chân nhân cười cười, kéo tay Vân Dịch Lam nói: "Vân cốc chủ có được đồ đệ quý như thế, vậy là đã có người hậu kế rồi, nào lại đây, phải mời ngài thượng toạ chứ."

Vân Dịch Lam nghiêng người đáp: "Mời chân nhân."

Cả 2 người lại cùng cười lên 1 tiếng, sóng bước đi lên, Đạo Huyền chân nhân cùng Vân Dịch Lam đồng toạ chủ vị, môn nhân cùng chia ra đứng đều 2 bên.

Qua một trận hàn huyên khách sáo, Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Phản Hương Cốc là môn phái lớn của thiên hạ chính đạo, thiên hạ không ai không kính ngưỡng, Vân cốc chủ phen này đột nhiên đại giá quang lâm, thật là làm cho Thanh Vân Môn đến cỏ cây cũng được rạng rỡ."

Vân Dịch Lam liên tục lắc đầu: "Chân nhân đã quá khen ngợi rồi, quá khen rồi" nói xong đột nhiên chỉnh sắc mặt, nghiêm chỉnh nói: "Kỳ thật, tại hạ lần này đến bái sơn, thực ra là có 2 việc đại sự, có ý muốn nhờ đến chư vị ở Thanh Vân Môn giúp đỡ."

Đạo Huyền chân nhân liền vội nói: "Vân cốc chủ đã quá khách khí rồi, xin mời cứ nói."

Vân Dịch Lam hắng giọng: "Không dấu gì chư vị, việc đầu tiên đây, là một việc liên quan đến đại hạo kiếp thiên hạ ít thấy trong vòng vài trăm năm qua!"

Chúng nhân Thanh Vân Môn đều lập tức động dung xôn xao, ngồi ngay phía dưới Đạo Huyền chân nhân chính là Điền Bất Dịch, đôi mày cau lại nói: "Vân cốc chủ nói thế nghĩa là thế nào vậy?"

Vân Dịch Lam tha thở: "Chư vị chắc là có chỗ không được rõ, khoảng một tháng trước, bên trong nơi bồn cốc truyền đời trấn thủ là Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, đã có một tuyệt thế yêu ma phục sinh trở lại rồi."

Đạo Huyền chân nhân giật mình: "Tuyệt thế yêu ma?"

Vân Dịch Lam gật đầu đáp: "Không sai, chính là một tuyệt thế yêu ma, chư vị ở xa nơi chung thổ, không hiểu rõ ràng được, nhưng Phản Hương Cốc chúng tôi liên tục truyền đời trấn thủ Nam Cương, vì thế mà biết rất tường tận. Yêu ma ấy tự xưng là Thú Thần, chính là yêu nghiệt từ xa xưa, cũng chẳng hiểu từ hồi nào nữa, chỉ biết rằng ngày ấy đã là tai họa của thế gian, đố sát sinh linh vô số..."

Ngồi bên cạnh Điền Bất Dịch, thủ toạ Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường cũng nhíu mày: "Chẳng lẽ Vân cốc chủ với đạo hạnh thông thiên, lại thêm thực lực của Phản Hương Cốc trên dưới, vậy mà cũng không thể đối phó với yêu ma đó sao?"

Vân Dịch Lam sắc diện ảm đạm ủ rũ nói: "Chư vị cười chê, không phải vì tệ cốt sợ hãi mà không dám đương đầu, thật sự là vì tại hạ hiểu rõ chuyện này chẳng thể xem là chuyện nhỏ được. Một Phản Hương Cốc tuyệt chủng đủ khả năng cảng đáng, sở dĩ lúc này mạo muội đến nơi đây, chỉ xin chân nhân đặt thiên hạ chúng sinh lên trên, ở trên cao kêu gọi, để thiên hạ cùng hợp sức góp công, chỉ với cách ấy mới hy vọng có thể thủ thắng được. Bằng ngược lại để tai kiếp xảy ra, thế gian sinh linh không tránh khỏi chết chóc vô số."

Thanh Vân Môn môn nhân đưa mắt nhìn nhau, phải nói rằng, vừa mới bắt đầu, Phản Hương Cốc lại đột nhiên nêu ra một tuyệt thế yêu ma như vậy, lại bảo trừ phi người tu đạo toàn thiêng hả cùng đứng lên đảm đương mới có thể hy vọng được, như thế chẳng trách mọi người sao có thể tiếp thu ngay được. Đạo Huyền chân nhân cuối cùng cũng không hẹn là chân nhân đắc đạo, sau một hồi trầm ngâm, quyết ý nói:

"Nếu như sự tình quả nhiên như lời Vân cốc chủ đã nói, rõ là một trường hạo kiếp chưa từng thấy cho thiên hạ chúng sinh. Chúng ta thân là người tu đạo, lại đều tự cho là người chính đạo, tuyệt không thể bỏ qua mà không lý đến. Đã như thế rồi, Thanh Vân Môn chúng tôi nên cùng với Phản Hương Cốc chung tay hiệp sức, kháng cự lại yêu ma ấy. Lát nữa ta phải gửi thư cho Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thương nhân, mời người lại đến Thanh Vân Sơn cùng thương nghị vậy."

Vân Dịch Lam thở dài một hơi, vỗ tay nói: "Như thế thì thật là tốt, tiểu đệ giờ đây có thể bớt được nỗi lòng rồi."

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Vân cốc chủ nói đùa rồi. Thêm nữa, không hiểu đại sự thứ 2 đó, lại là chuyện gì vậy, tuyệt không phải là một trường hợp kiếp nữa chứ?"

Vân Dịch Lam nhän quang chớp sáng, nhìn sâu vào mắt Đạo Huyền chân nhân, thích thú nói: "Không hề, việc thứ 2 này, lại là một hảo sự."

Đạo Huyền chân nhân nhẽch mép lộ một nét cười.

Vân Dịch Lam mỉm cười nói tiếp: "Việc thứ 2 mà tại hạ đến đây, cũng mong vì đệ tử Lý Tuấn, trước Lục Tuyết Kỳ của quý phái xin được cầu hôn."

Lời ấy vừa nói ra, Lục Tuyết Kỳ đang đứng ngay sau Thủy Nguyệt đại sư thân hình chấn động, ngẩng đầu lên, còn trong Thanh Vân Môn đều như muôn nổ tung ra, nhất thời xôn xao rầm rĩ, những phản ứng ấy, cầm bắng cũng kinh ngạc y như lúc nghe được hạo kiếp to lớn bắng trời gây ra bởi tuyệt thế yêu ma.

Vô số ánh mắt lập tức hướng nhìn về sắc mặt kinh ngạc của Lục Tuyết Kỳ, ngay sau đó, lại bị Đạo Huyền chân nhân thu hút trở lại.

Thanh Vân Môn chưởng môn nhän Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một chút, rồi sáng nói: "Hài tử Lý Tuấn ấy mấy ngày qua ta đã gặp rồi, thật sự là phụng trong cõi người, tiền đồ thật bất khả hạn lượng."

Vân Dịch Lam cười đáp: "Chân nhân quá khen ngợi rồi, nhưng mà đích xác ta đã dự tính tương lai sẽ truyền lại vị trí cốc chủ cho tên đệ tử chưởng thành tựu này, mà nay đại địch đang ngay phía trước, chúng ta lại có một hỷ sự như thế, chúng ta càng thêm phần chân thực hợp tác, đồng thời lại thêm phần chấn sĩ khí anh hùng thiên hạ, không biết chân nhân suy nghĩ về chuyện này như thế nào?"

Điền Bất Dịch đứng tại nơi ấy vẻ mặt bất cần, kín đáo hờ lạnh một tiếng, Tô Như thê tử yêu của lão ánh mắt sáng lên thích thú, nắm tay lão kéo một cái.

Đạo Huyền chân nhân mục quang chuyển động, nhìn khắp chúng nhâ Thanh Vân Môn, cuối cùng dừng lại trên thân ảnh Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ vội nhíu mày, khoé môi nhẹ nhẹ run run, tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng đắn đo chưởng muốn nói ra giữa trường diện, bởi vậy chưởng hổ phát ra một lời nào.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười, quay đầu về Vân Dịch Lam cười nói: "Hảo ý lần này của Vân cốc chủ đây, thực là vượt ra ngoài dự liệu của mọi người rồi!"

Vân Dịch Lam bến quyền, mỉm cười: "Tại hạ cùng tiểu đồ một lòng chân thành, mong chân nhân thành toàn cho."

Đạo Huyền chân nhân đưa tay lên ngực vuốt bộ râu dài, chậm chậm nói: "Trời sinh yêu mà, hoạ ngay khoé mắt, việc cần lưỡng phái chúng ta chung vai gánh vác, mong có thể cứu vớt được chúng sinh. Hãy cứ ăn định hôn sự như thế, lang tài nữ mạo, thập phần hợp ý của ta, vậy..."

Trong Thanh Vân Môn lại thêm một trận xôn xao, chúng nhân chưởng thể nghĩ ra được, Đạo Huyền chân nhân không ngờ lại đồng ý chuyện hôn sự này.

Chỉ nghe Đạo Huyền chân nhân tiếp tục quay đầu nhìn về phía Thủy Nguyệt đại sư ngồi mà cười nói: "Thủy Nguyệt sư muội, Tuyết Kỳ chính là đệ tử của muội, đáng lẽ phải nêu theo chủ ý của muội mới đúng."

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên cũng đã bị chuyện này khiến cho tâm thần chấn động, lúc này nghe được lời Đạo Huyền chân nhân vừa nói, không nhịn được bước lên một bước, nhìn Thủy Nguyệt đại sư lên tiếng thưa: "Sư phụ..."

Thủy Nguyệt đại sư thông thả ngược mắt, mục quang chuyển dừng lại dung mạo tuyệt thế của Lục Tuyết Kỳ, tưởng như từ dung mạo ấy nhìn ra được điều gì, thần sắc trong ánh mắt phức tạp khó hiểu, trầm mặc trong một thoáng, liền chậm rãi nói: "Kỳ nhi, ấn định hôn sự này, ta cũng thập phần tán đồng. Lý công tử là phu işaret trong cõi người, thực là lương phổi đó."

Trên Ngọc Thanh Điện, đột nhiên lắng lại yên tĩnh, bao gồm cả bậc như Điện Bất Dịch, đều bất ngờ chẳng thể tin được nhìn vọng về phía Thủy Nguyệt đại sư.

Thân tử Lục Tuyết Kỳ, bất chợt lay động thấy rõ.

Còn Lý Tuân ở đằng xa, lúc này dâng vẻ cùng sắc mặt đã sớm mừng rỡ.

"Ha ha ha...!" Giọng cười của Vân Dịch Lam đã phá vỡ bầu không khí trầm mặc, "Thật là hay, thật là tốt, hai vị trưởng bối đã đồng ý chuyện này như vậy, Tuân nhi, ngươi còn không mau mau đến trước hai vị mà bái tạ đi!"

Lý Tuân liền vội vàng chạy đến, quỳ xuống bái tạ.

Vân Dịch Lam cười nói: "Giai thoại của ngày hôm nay, ngày sau nhất định sẽ lưu truyền thiên cổ, được thiên hạ truyền tụng..."

"Khoan đã...!"

Bỗng chợt, một tiếng quát nhỏ từ ngay bên trái đại điện lạnh lùng cất lên, cắt ngang lời nói của chính Vân Dịch Lam được xưng tụng là chính đạo cao vời lừng lẫy.

Khắp điện biến sắc.

Lục Tuyết Kỳ một thân bạch y như tuyết, sắc mặt tảng xanh, một tay nắm chặt vỏ Thiên Gia kiếm, chậm chạp bước ra ngoài.

Sắc mặt Đạo Huyền chân nhân nhẹ biến, hướng về Thủy Nguyệt đại sư nhỉn đến, Thủy Nguyệt đại sư lại nhìn trực về thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, hốt nhiên nhỏ giọng thở dài một hơi, rồi nhắm mắt lại, dâng vẻ rõ là phó mặc chẳng lý gì đến nữa.

Đạo Huyền chân nhân lại biến sắc thêm lần nữa, sắc mặt dần dần trầm xuống, chậm chạp đứng dậy: "Tuyết Kỳ, ngươi có lời gì muốn nói vậy?"

Trên Ngọc Thanh Điện im lìm không một tiếng động.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều vọng nhìn về phía bạch y nữ tử ấy.

Ý phục của nàng chẳng hề có chút gió mà vẫn nhẹ nhè lay động, dõi nhìn xa xa, thân ảnh của nàng ẩn ước tựa như một cánh phù bình nổi trôi bồng bềnh, phiêu diêu bất định, cô đơn mỏng manh mà chẳng hề e mưa sợ gió.

Chỉ thấy cánh môi mượt mà của nàng như đang mím chặt, đôi má trắng xanh ẩn hiện lên những sắc hồng khác lạ, đôi bờ vai bắt đầu run run nhẹ nhè, lần đầu tiên khiến mọi người cảm thấy được một nỗi niềm bơ vơ lạc lõng.

Bỗng chợt, nàng quay phắt thân người đi, xoay lưng lại tất cả mọi người trên Ngọc Thanh Điện kia, hướng ra bên ngoài cửa điện hùng vĩ to lớn, nàng nhìn lên bầu trời đang trong xanh vô ngần ấy, đôi mắt dõi ra một nơi xa xăm phía ngoài bầu trời trong xanh, vọng nhìn đến một nơi xa xôi thăm thẳm...

Sâu thăm ngưng vọng!

Ánh mắt ấy chưa chan những thương nhớ biết nhường nào!

Trên Ngọc Thanh Điện, thanh âm của nàm khẽ lặng lẽ vang lên mà tưởng chừng như chém đinh chặt sắt, như đoạn băng cắt tuyết:

"Ta không muốn!"

***

Nơi xa xăm.

Nơi bắt đầu dây núi, một thân ảnh đang bò lởm ngổm trong một góc tối, bỗng nhiên run rẩy.

Nơi sơn dã ấy tiếng côn trùng đang nỗi lên rả ríc, đột nhiên ngưng bặt.

Nhân ảnh ấy chậm chạp vẫy động, bên trong bóng tối dần đứng dậy, lờ mờ cảm thấy điều gì đó, bối hồi hướng nơi xa xôi trông vọng.

Thân ảnh một con khỉ, từ bên cạnh vọt ra, nhảy đọi ba cái hạ lên đầu vai người ấy.

Một lúc lâu sau, trong bóng tối truyền ra âm thanh người ấy:

"Tiểu Hồi, tim ta đột nhiên sao đập nhanh như thế này... ?"

Chương 146

Ngẫu Ngộ

Hạo kiếp bắt đầu vào tiết xuân hạ năm đó, cả ngàn năm sau, người thế gian vẫn còn nhớ rất rõ giai đoạn khủng khiếp đên cuồng này.

Nam Cương tại vùng cực Nam, trong Thập Vạn Đại Sơn, bỗng nhiên ngập tràn vô số quái thú dị tộc, số lượng không đếm xiết, tính cách tàn nhẫn khát máu, bắt kể nam phụ lão hổ gắp là giết, ngoài ra còn có biết bao nhiêu loài ác thú ăn thịt người khác, đi qua nơi nào là gây thảm cảnh đêm linh.

Trường hoạ kiếp đó bạo phát từ phía nam Thập Vạn Đại Sơn, rồi nhanh chóng lan ra khắp vùng Nam Cương. Nam Chương Ngũ Tộc là Miêu, Trang, Lê, Thổ, Cao Sơn đều nổi dậy phản kháng.

Thế nhưng, đối diện với vô số quái thú dị tộc, đặc biệt trong số bọn chúng còn có mười mấy yêu thú kỳ dị, yêu lực vu pháp đặc biệt cao cường, sự chống cự của ngũ tộc có khác nào chàu chấu đá xe, nháy mắt là tan rã, sinh linh Nam Cương đồ thán, thây chất ngổn ngang.

Sự tình đó thực đã làm chấn động thiên hạ, tin tức truyền khắp thế gian, bá tánh Trung Thổ bàng hoàng lo sợ, những người ở gần khu vực Nam Cương lập tức mang gia quyến chạy trốn về phương Bắc, hy vọng có thể tránh càng xa trường hạo kiếp chừng nào thì càng tốt chừng ấy.

Giới tu đạo trong thiên hạ cũng không khỏi một phen kinh hãi, ngay cả chánh ma nhị đạo vốn một mực minh tranh ám đấu, lúc đó cũng tạm thời dừng tay, bí mật quan sát động tĩnh phương nam, bắt đầu bàn tính đổi sách cho mình.

Chánh đạo đại phái ở phương Nam là Phản Hương Cốc, nhân vì cốc chủ Vân Dịch Lam dẫn theo đại đa số đệ tử lên Thanh Vân Sơn bái phỏng Đạo Huyền chân nhân, không ngờ may mắn thoát khỏi đại kiếp.

Khi chuyện truyền ra, Vân Dịch Lam cốc chủ đang ngồi trên Thanh Vân Sơn nghe kể về thảm trạng của bá tánh Nam Cương, liền đấm ngực đậm chân đau đớn thương cảm, tự trách nếu mình còn ở quê nhà, tuyệt không dung tha giống yêu nghiệt tác quái tàn hại bá tánh. Lại cảm thấy thương tâm quá đáng, đã định tự tận lấy cái chết để bày tỏ nỗi lòng, tạ lỗi với thiên hạ. May là được đệ tử ngăn cản, còn có chư trưởng lão thủ toạ Thanh Vân Môn lời hay ý đẹp khuyên can, Vân cốc chủ mới bình tĩnh trở lại, thề phải tận sức lực của Phản Hương Cốc bản giáo mà báo mối huyết hải thâm cùu này cho bá tánh Nam Cương.

Không lâu sau, tại Thanh Vân Môn, Vân Dịch Lam ra cáo chiếu thông báo với giới tu đạo trong thiên hạ để giải thích sự phát triển của hạo kiếp yêu thú. Nội dung như sau: Yêu thú yêu pháp cao cường mà tính tình hung bạo, cả thiên hạ nếu không hiệp lực tất sẽ không chống nổi. Vì lý do đó Phản Hương Cốc và Thanh Vân Môn nguyện đồng tâm hiệp lực, hiệu triệu người tu đạo trong thiên hạ vì việc chung mà ra sức.

Ngày hôm sau, liền nhận được tin tức từ Thiên Âm Tự chính thức tuyên bố tán đồng lời hiệu triệu của Thanh Vân Môn và Phản Hương Cốc, trong vòng vài ngày sẽ nhanh chóng cử người đến hội minh.

Chánh đạo khẩn trương thương lượng kế sách, đã phái vài đệ tử ưu tú đi về phương Nam, quan sát động tĩnh quái thú dị tộc, đó chính là biết mình biết người trăm trận trăm thắng.

Trong những ngày này không hiểu sao tình hình Ma Giáo tam đại phái là Quỷ Vương Tông, Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái lại yên tĩnh một cách lạ thường, tựa hồ đang đứng ngoài vòng chiến quan sát, tuyệt không manh động, chờ cho sóng gió qua đi, Trung Thổ rơi vào tình trạng tĩnh lặng.

Sự bình lặng khác thường đó chung quy cũng bị phá vỡ, Nam Cương quái thú dị tộc cuối cùng cũng đã tiến vào Trung Thổ.

Có điều khi mới bắt đầu, dân số tử vong không nhiều như lúc ban đầu, đó là vì khoảng 1 tháng trước, ở những vùng phụ cận phương Nam, bách tính đã kéo nhau chạy trốn. Chỉ là số quái thú tựa hồ càng lúc càng nhiều, đồng thời nhanh chóng di chuyển đến nơi tiếp giáp, xâm nhập Trung Thổ. Sau đó toàn thiên hạ như rơi vào cảnh trầm luân bi thảm.

Không biết đó là những tin tức kinh người thật sự hay chỉ là những lời đồn thổi truyền ngôn không phân thật giả, nhưng những tin tức làm cho người ta lo lắng dấy thực cứ liên tiếp truyền về. Ngày hôm qua, một ngôi làng đã bị huyết tẩy, ngày hôm sau, lại có 1 tòa thành phút chốc biến thành đống đổ nát. Phải sống trong sợ hãi mỗi ngày như vậy, đối với bất cứ ai cũng là một sự chịu đựng vô cùng.

Tuy nhiên đối với những người tâm đã chết thì cho dù cả thiên hạ đều diệt vong, hắn cũng chẳng mảy may quan tâm. Quý Lệ cùng Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu trở thành đồng hành tính ra đã hơn một tháng. Quý Lệ cũng không hiểu vì lý do gì mà ở với bọn họ, có lẽ hắn cũng chẳng còn nơi nào có thể đi được cả nên cứ tự nhiên mà đi theo.

Trong số người đó, Chu Nhất Tiên cực lực phản đối Quý Lệ nhập đoàn bởi lẽ hàng ngày ăn uống đã không trả tiền đã không nói làm gì, hắn lại chẳng được như Dã Cẩu đạo nhân có thể mang vác hành lý hay làm những việc lặt vặt, cả ngày nếu không uống rượu thì cũng ngủ vùi, hơn nữa còn phải có người thường xuyên coi sóc hắn nữa.

Nhưng nếu phải nói về kẻ ăn không thì bất quá Quý Lệ chỉ tốn tiền rượu. Chu Nhất Tiên hiện tại ngứa mắt nhất chính là cái con vật Tam Nhãn Linh Hầu bên cạnh hắn. Tiểu Hồi không những ăn uống trên sức tưởng tượng mà tưu lượng cũng vượt xa Quý Lệ, e rằng cũng không có con sâu rượu nào sánh bằng, cả một túi rượu mạnh nuốt vô bụng, đến mắt cũng không mở. Nếu không phải có Tiểu Hoàn nồng nặc muốn giữ một người một khỉ lại thì e rằng Chu Nhất Tiên đã sớm chạy xa rồi.

Còn như Dã Cẩu đạo nhân, từ cái đêm đột nhiên sát cơ bộc phát ra tay ám toán Quý Lệ, bị Tiểu Hồi phát hiện cản trở, lúc tối hậu được Quý Lệ tha cho, từ đó Dã Cẩu trầm mặc không chịu mở lời, có khi cả mấy ngày cũng chẳng nói một tiếng.

Có điều mấy hôm nay, mặc kệ những lời oán thán liên miên bất tuyệt của Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn, cùng sự trầm mặc của Dã Cẩu đạo nhân, họ từ từ phát hiện Quý Lệ tựa hồ có sự biến hoá. Tuy để nói cho minh bạch thi thật khó khăn, nhưng đích xác Quý Lệ dần dần hồi tỉnh, biểu hiện rõ ràng nhất là bắt đầu ngừng uống rượu, đôi khi cả đêm không một giọt, nhưng đồng thời hành vi cũng trở nên vô cùng cổ quái. Quý Lệ thường cùng Tiểu Hồi ngồi ở 1 chỗ, hướng về phương Bắc nhìn xuất thần, hình như có cùng tâm sự.

Tin tức về trướng hoạ kiếp phương Nam đã lan truyền đến phuong bắc theo sự chạy nạn của bách tính, lão thần tiên Chu Nhất Tiên nhờ đó mà biết sự kiện này.

Trong số người họ, Chu Nhất Tiên khi nghe được tin tức lần đầu tiên từ những người chạy nạn thì trầm tư một lúc rồi lại lắc đầu, cả ngày tự hỏi nên chạy đi đâu thì tốt.

Có lẽ trong đám người họ chẳng ai lo lắng như lão cả, Quý Lệ cùng Dã Cẩu lúc nào cũng mang dáng vẻ nồng trilia tâm sự. Tiểu Hoàn dường như không để tâm đến mối nguy thoát nghe tưởng rất xa xôi đó, dõi với nàng mà nói, bình nhã thường cùng Tiểu Hồi nô đùa, thi thoảng lại chiếu cỗ trò chuyện với Quý Lệ, một ngày qua đi cũng có nhiều tư vị.

Thế nhưng những người trong nhóm cũng dành nhượng bộ sự thuyết phục kiên trì của Chu Nhất Tiên, chung quy nhằm hướng Bắc mà đi, bởi theo ý kiến của lão Chu, nên rời càng xa phuong Nam càng thấy nhẹ nhàng hơn. Trên đường đi chỉ thấy ngày càng có nhiều người nán nạn từ phuong Nam đến, tin tức thu thập được cũng càng trở nên mơ hồ. Đám quái thú dị tộc xuất phát từ Thập Vạn Đại Sơn thế như vũ bão, hung hăn tiến nhập Trung Thổ.

Mấy ngày trước, trong số muôn vàn tin tức lan truyền đó còn có người nói: "Đám quái thú dị tộc đã đuổi giết đến một tòa thành cách đó trăm dặm. Hại cho bọn người Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn phải lập tức đi tiếp không dám nghỉ ngơi, mặc dù sau đó không lâu biết rằng đó chỉ là tin đồn, nhưng lòng người sợ hãi hoang mang qua đó có thể thấy rõ."

Đêm đã khuya, đoàn người nghỉ lại ngoài trời, nhóm một đống lửa tại đỉnh một ngọn đồi, những người trong nhóm ngồi vây quanh ngọn lửa, chỉ riêng Quý Lệ ngồi riêng ở phía xa.

Tiểu Hồi nhảy ra từ trong bóng tối, trong tay ôm rất nhiều quả lợn, không biết lấy nơi đâu, nhảy 2, 3 cái lên vai Quý Lệ, sau đó định vị liền ngẫu nhiên ăn.

Chu Nhất Tiên nhìn ra bên ngoài, trầm ngâm suy nghĩ, rồi nhìn Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân nói: "Ta có điều này không thể không nói."

Tiểu Hoàn nhìn có vẻ kỳ quái, hướng về phía Chu Nhất Tiên hỏi: "Gia gia, là việc gì vậy?"

Chu Nhất Tiên vừa định mở miệng thì trên vai Quý Lệ, Tiểu Hồi như phát hiện điều gì đó kêu lớn "chi, chi". Chúng nhân kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đều cùng đứng dậy đi về phía Tiểu Hồi, nhìn về hướng tiểu hẫu dùng chân tay vũ động. Chỉ thấy trong đêm tối là ánh sáng mờ nhạt đến gần, dưới chân núi là một đám người, nam nữ phụ ấu đều có, trông thảm hại vô cùng nhưng vẫn kiên quyết tiến về phía trước.

Chu Nhất Tiên nhìn một lúc lâu thở dài: "Đây là những người từ phuong Nam chạy nạn."

Chúng nhân yên lặng không ai trả lời. Chu Nhất Tiên trầm mặc một lúc rồi nói: "Kỳ thật là ta muốn nói, phương Nam sự tình xảy ra phức tạp, đột nhiên xuất hiện nhiều quái thú dị tộc gặp người thì giết, điều này không thể là sai. Ta thấy vô số người chạy về hướng Bắc, chúng ta tốt nhất nên khởi hành về hướng Bắc thôi."

Tiểu Hoàn nhíu mày nói: "Gia gia, đi về hướng Bắc là điều tất yếu, chúng ta đã phiêu bạt tới nhiều nơi, có điều phương Bắc rộng lớn như vậy, nghe nói đám quái thú dị tộc hành động đặc biệt nhanh, gia gia có biết một địa phương nào khả dĩ có thể ẩn náu?"

Chu Nhất Tiên trừng mắt: "Ngươi chẳng lẽ không nghe những truyền thuyết gần đây? Đám quái thú đều có những khả năng đặc biệt như đánh hơi, thính lực tốt, bất kể ẩn náu trên cây, trong hang cốc, thậm chí chốn ở thâm sơn cùng cốc đều bị phát hiện, ăn thịt. Đối phó với những quái vật này chúng ta có thể đi đâu ẩn tránh?"

Tiểu Hoàn vẻ lo nghĩ nói: "Vậy chúng ta phải làm gì? Không sớm thì muộn đám yêu thú cũng đuổi tới ăn thịt chúng ta."

Chu Nhất Tiên ngắt lời nói: "Nói nhảm, ta Chu đại tiên nhân, thần cơ diệu toán, làm sao có thể chết trong miệng lũ súc sinh đó. Ta đã tính toán, thời điểm này nhìn khắp thiên hạ chỉ có một địa phương tối an toàn."

Tiểu Hoàn kinh ngạc, bên ngoài Dã Cẩuđạo nhân, thậm chí Quý Lệ cũng đã chuyển thân nhìn về hướng Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên bất giác đắc ý cười lên hai tiếng "ha ha", Tiểu Hoàn vừa kinh sợ vừa vui mừng nói: "Gia gia, đó là địa phương nào, người nói nhanh lên!"

Chu Nhất Tiên hùng hổ rồi trịnh trọng nói: "Thanh Vân Sơn."

Dã Cẩuđạo nhân sắc mặt biến đổi, Quý Lệ quay đầu trở lại, chỉ mõi Tiểu Hoàn ngạc nhiên nói: "Cháu biết Thanh Vân Sơn là khu vực của Thanh Vân Môn, có rất nhiều người tu đạo, nhưng cũng chỉ là lực lượng một môn phái, nếu gặp phải đám quái thú dị tộc này chưa chắc tự bảo vệ thì làm sao có thể bảo bọc chúng ta?"

Chu Nhất Tiên cười lớn nói: "Đó là tại ngươi không biết, ta liệu định Phản Hương Cốc và Thiên Âm Tự sẽ hội minh tại Thanh Vân Sơn, nhân vì lão Vân Dịch Lam đã tới Thanh Vân Sơn, thêm nữa mười năm trước trong trận chiến ở Thanh Vân Môn, Thanh Vân Môn 'Tru Tiên Kiếm Trận'...".

Quý Lệ ở ngoài xa khi nghe đến bốn tiếng đó, thân hình liền chấn động mạnh.

Chu Nhất Tiên không hề chú ý tới Quý Lệ, hưng phấn nói tiếp: "Thanh Vân Môn 'Tru Tiên Kiếm Trận' được phát động, người người đều biết kiếm trận thật thần thông, kinh thiên động địa, do đó lấy nơi này làm hội minh, sẽ là chỗ an toàn nhất. Ta thấy thiên hạ đạo sĩ chánh đạo chỉ một số chưa tới, còn phần lớn đã lên Thanh Vân Sơn cùng nhau đối phó với họa kiếp chưa từng có. Chúng ta đến đây, tự nhiên sẽ được ở địa phương an toàn nhất. Những cao nhân tu đạo chẳng lẽ lại

nhìn bọn ta chết một cách oan uổng!". Nói xong càng thêm đắc ý, cười lớn vài tiếng.

Một thanh âm băng lạnh đột nhiên cắt ngang tràng cười. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân đồng thời nhìn về hướng thanh âm phát xuất, chỉ thấy Quý Lệ từ từ đứng dậy trong bóng tối, không chuyển thân lanh lùng nói: "Chỉ sợ chánh đạo cao nhân thấy chết mà không cứu, không những vậy còn đá cho ông một cái."

Chu Nhất Tiên bị Quý Lệ chế giễu một câu, không kiềm chế được tức giận, nói: "Hừ! dù thế nào người cũng là người Ma Giáo, trước sau cũng bị người ta đuổi đi..."

Tiểu Hoàn thấy kinh nói lớn: "Gia gia"

Chu Nhất Tiên nhìn Tiểu Hoàn biết mình lỡ lời, lập tức ngừng nói, Tiểu Hoàn chuyển thân nhìn về hướng Quý Lệ, thoáng do dự, nhưng cuối cùng cũng nói: "Ngươi... người đừng nghe những gì gia già nói, gia già toàn nói những câu vô nghĩa."

Chu Nhất Tiên nổi cơn đại nộ liền lớn tiếng: "Sao ngươi có thể mở miệng nói gia già ngươi là hạng già mồm!"

Tiểu Hoàn không chú ý đến lão, vẫn nhìn Quý Lệ nói: "Hiện tại tình hình không tốt, chúng ta sẽ đi cùng nhau, tất sẽ tìm được địa phương an toàn khác."

Không chờ Tiểu Hoàn dứt câu, Quý Lệ từ tốn nói: "Không can chi, thiên hạ rộng lớn, ta tự có chốn đến."

Nói xong lập tức hướng chuyển về phía trước.

Tiểu Hoàn giật mình, thần sắc thay đổi nói: "Trương... ngươi... ngươi định đi đâu?"

Quý Lệ không đáp, thân ảnh từ từ đi về phía trước, Tiểu Hồi ở trên vai hắn quay đầu lại, nhìn Tiểu Hoàn đang đứng trên đỉnh ngọn đồi, nhe răng cười một cái, giơ tay vẫy chào.

Tiểu Hoàn nhìn bóng hình ấy từ từ mất hút, không hiểu vì sao, tâm thần đột nhiên trống trải, như đánh mất điều gì đó, mũi cay cay, một dòng lệ tuôn rơi...

***

"Vù"

Âm thanh phá không, thân ảnh Quý Lệ nhạt nhoà trong không trung. Trên không mây đen dày đặc, ngay cả ánh sáng các vì sao cũng không thấy đâu, tựa hồ như cũng bị ảnh hưởng bởi trường hạo kiếp phượng Nam, âm âm ám ám, không có lấy một điểm hy vọng nhỏ nhoi nào cho loài người.

Sau khi ly khai bọn Chu Nhất Tiên, Quý Lệ một mình bay về hướng Nam bắt kể thời gian. Trong đêm tối, dưới những đám mây đen, từ phía bắc phượng hắc ám

âm trầm, thiên địa hoang sơ, thanh lãnh tịnh liêu, con người trên không trung ấy thật cô độc, không biết đi đâu về đâu.

Tiểu Hồi trên vai hắn hốt nhiên kêu lên hai tiếng, Quý Lê liền quay lại chỉ thấy con mắt thứ ba ở phía trước, Tiểu Hồi nhẹ răng cười, tựa hồ lúc nào cũng có thể vui mừng. Trên khuôn mặt Quý Lê xuất hiện một nụ cười thân ái hiếm hoi, xoa đầu hẫu tử, thân hình hơi trầm, chuẩn bị đáp xuống.

Địa phương dừng chân là một ngọn núi hoang dã, rừng cây rậm rạp, có nhiều loại thảo mộc, phía dưới là vô số bụi cây, gây khó khăn cho việc di chuyển. Nơi đây sự hoang dã chẽ ngự, không dấu chân loài người. Quý Lê sắc diện trầm tĩnh giữa rừng cây, thân trùng xuống, hữu thủ giơ lên, Phệ Hồn Ma Bổng từ trong tay áo bay ra, bay một vòng, mặc dù không nghe thấy âm thanh nào, trong khu vực xung quanh sáu thước, cây cối, cỏ dại, bụi gai tất cả đều bị khô héo, chớp mắt đã biến thành tàn úa.

Phệ Hồn trở về tay áo, Quý Lê cảm nhận rõ nét một luồng lạnh khí cuồn cuộn từ Hắc Bổng chu du toàn thân. Tiểu Hồi hoan hỉ kêu lên một tiếng nhảy xuống, chạy về rừng cây nơi sâu thẳm. Quý Lê nhìn theo thân ảnh Tiểu Hồi, từ khi đến vùng Nam Cương, đặc biệt sau khi Tiểu Hồi thân hình biến đổi, lượng thức ăn tiêu thụ đại biếu, lúc nào cũng nghĩ tới việc ăn uống.

Bóng đêm dày đặc, gió đêm thổi từ vùng hoang vu đến cây rừng, tạo ra âm thanh chết chóc. Quý Lê chậm chậm ngồi xuống, từ từ nhắm mắt lại, cảnh vật xung quanh vụt tắt, trong đêm tối, trầm mặc như âm tĩnh.

Không biết bao lâu sau, từ xa vọng lại một tiếng gầm lớn, sau đó tan biến không dấu vết, Quý Lê nhíu mày mở mắt nhưng không di chuyển, quả nhiên sau thời điểm đó trong rừng cây phụ cận rung động, thì ra Tiểu Hồi đã quay trở lại.

Tiếng kêu làm phiền nhiều cho Quý Lê dường như là do các bụi gai nhọn đâm phải Tiểu Hồi, có vẻ như các con mắt không hề hấn gì nhưng toàn thân bị gai đâm, đang chạy lại gần. Quý Lê thấy rõ một tay Tiểu Hồi ôm trước ngực là các loại quả dại, tay còn lại đặt ở sau lưng dường như đang kéo một vật gì đó.

Quý Lê cảm thấy kỳ quái, nhìn về phía sau lưng Tiểu Hồi, liền vô cùng kinh ngạc. Trong bóng tối, thứ mà Tiểu Hồi vác trên lưng có hình dạng một loại động vật lớn, so với Tiểu Hồi thì thập phần to lớn, nhưng xem bộ dạng Tiểu Hồi vác thì thật là dễ dàng. Một lúc sau, Tiểu Hồi đã chạy tới nơi, cười "a, a", trước tiên đặt quả dại xuống, sau đó vòng tay lại, tay còn lại buông ra "Uynch".

Âm thanh nặng nề vang lên, một vật to lớn rơi xuống trước mặt.

Đó là một con Trư dã đã trưởng thành, thật là to lớn, cao hơn cả Tiểu Hồi khi đứng, nhưng thời điểm này thân thể lưu huyết, dĩ nhiên là đã chết. Quý Lê nhìn vết thương thấy vẫn còn mới liền nhìn Tiểu Hồi: "Có phải ngươi săn được?"

Tiểu Hồi nhẹ răng cười, đồng thời cùng lúc chỉ dã tru rồi chỉ Quý Lê.

Quý Lê thở dài cười ma quái: "Ta không đói."

Tiểu Hồi vò đầu, ba con mắt nhấp nháy một lúc, hết chỉ con dã tru rồi chỉ chính mình. Quỷ Lệ tuy không có ý trêu chọc nhưng thấy vậy cũng phải bật cười, trong tâm trôi qua bao ý niệm, liền cười nói: "Được! Ta giúp ngươi."

Tiểu Hồi ngay lập tức trở nên hoan hỉ chính thị là điều mình mong muốn, hiển nhiên đã biết tài nghệ Quỷ Lệ không tệ. Quỷ Lệ mau chóng kéo tay áo, rút ra một con dao, bắt đầu động thủ, lập tức da của dã tru bị loại bỏ, động tác thuần thục, hai, ba đường đẽo rạch tới xương, dùng nước rửa sạch, đốt một đống lửa bắt đầu quay dã tru.

Ngọn lửa lớn dần, sắc diện Tiểu Hồi và Quỷ Lệ trở nên hồng hào bởi ánh lửa chiếu vào. Tiểu Hồi lúc này đã ăn hết các quả dại, con mắt chăm chú nhìn vào ngọn lửa đang quay dã tru, chính nơi phát ra hương vị. Quỷ Lệ từ từ rắc các loại gia vị tự chế, mỡ dã tru bắt đầu chảy xuống, hương thơm cũng vì thế lan toả. Rất nhanh thịt dã tru chuyển sang màu hoàng kim.

Ánh lửa chập chờn, rọi sáng mặt người và hầu tử, đồng thời cũng chiếu sáng cây cối, không gian xung quanh. Trên đại thụ hình bóng ai đó quay cuồng phảng phất hô phong hoán vũ. Quỷ Lệ nhìn ngọn lửa bập bùng, tâm tư không biết để nơi đâu, chỉ có Tiểu Hồi ngay ngắt nhìn dã tru gãi đầu gãi tai, bất ngờ chạy lại gần hoả tiệm.

Không trung tịnh mịch, hương vị thức ăn ngào ngạt quyến rũ.

Rừng cây nơi xa xôi, đột nhiên vọng lại âm thanh gầm rống "aaa"

Tiếng gầm trầm mạnh mẽ tựa hồ từ phương xa đưa đến, âm thanh nhanh chóng đến gần. Quỷ Lệ chấn động, tinh thần sáng suốt trở lại, từ từ nhíu mày, quay người lại, mục quang thâm trầm nhìn về hướng tiếng gầm khởi phát. Tiểu Hồi sau đó nhảy lên vai Quỷ Lệ, thần sắc không một chút lo sợ, cũng quay đầu lại nhìn.

Một tiếng "tách" phát ra từ đống lửa, một miếng gỗ bị gãy bởi lửa cháy, hương vị dã tru càng đậm đà.

Bên ngoài ba thước, bóng tối bao trùm rừng cây, đột nhiên một tiếng huýt sáo vang lên, sau đó tiếng gầm không thấy nữa nhưng cảm giác băng lạnh, sát khí vô hình tấn tốc gia tăng.

Quỷ Lệ thần sắc khác thường, nhíu mày.

"Tách" lại một mảnh gỗ nữa bị gãy.

Đột nhiên chỉ còn âm thanh vi vu của gió, rừng cây trở lại yên tĩnh như ban đầu, không một thanh âm, bóng tối bao trùm rừng cây, bụi gai. Đột nhiên hai phía xuất hiện tiếng chân người.

Một thiếu niên mặc áo gấm, diện mạo anh tuấn tạo cảm giác yêu thích từ bóng đêm bước tới. Trong ánh sáng nhập nhoà, sự xuất hiện đột ngột của thiếu niên làm cho cảnh sắc xung quanh thêm tươi sáng. Quỷ Lệ không động thân, không một động tác, ngồi y nguyên nhìn thiếu niên.

Thiếu niên nhìn Quỷ Lê, sau đó mục quang dừng tại Tiểu Hồi, ngạc nhiên: "A".

Rồi nói: "Tam Nhãn Linh Hầu".

Quỷ Lê không trả lời, Tiểu Hồi đột nhiên kêu lên "chi chi" bộ dạng tức giận.

Song song với tiếng kêu của Tiểu Hồi là một tiếng gầm, giống hệt tiếng gầm mà Quỷ Lê nghe lúc trước, được phát ra từ sau lưng thiếu niên.

"Gù" cùng với tiếng gầm, trên vai thiếu niên từ từ xuất hiện một chiếc đầu kỳ dị, có 4 mắt, trên dưới hai cặp riêng biệt to lớn đều nhau, chiếc miệng cực lớn như chiếm toàn bộ khuôn mặt, chiếc miệng há ra, vô số răng xuất hiện, đặc biệt có sáu chiếc chìa ra ngoài trông vô cùng đáng sợ. Trong ánh sáng của ánh lửa có thể thấy quái thú nhỏ dãi thèm thuồng.

Quỷ Lê chung quy sắc mặt cũng biến đổi, từ từ đứng lên, lạnh lùng nói: "Quái thú?"

Thiếu niên không hồi đáp, nhãn quang nhìn về phía Quỷ Lê đánh giá, hốt nhiên như có cảm giác chuyển thân nhìn quái thú, chỉ thấy mục quang ác thú thập phần tham lam nhưng mục tiêu lại không phải Quỷ Lê hay Tiểu Hồi mà lại là con dã trù.

Trong không khí, mùi thịt nướng thật hấp dẫn.

Thiếu niên đột nhiên cười lớn, nhìn Quỷ Lê nói: "Tay nghề thật khéo! Ta không hiểu sao đêm nay quái thú bắt an không ngờ là bị hấp dẫn bởi tay nghề của ngươi."

Quỷ Lê chậm chậm nói: "Quái thú tuy là thượng cổ ác thú, hung mãnh thành tật, nhưng lại vô cùng tham ăn, một con dã trù thì đáng kể gì?"

Thiếu niên lắc đầu nói: "Không đúng, quái thú của ta có điều bất đồng với đồng loại, cho dù là cao lương mỹ thực cũng không để vào mắt, không thể nghĩ ra là lại bị một con dã trù làm cho thành tinh trạng như vậy."

Thời điểm này, quả đúng như lời thiếu niên nói, quái thú tựa hồ đặc biệt để ý đến dã trù, trong miệng tiếng răng va vào nhau, nước rỉ chảy xuống, đột nhiên kêu lên một tiếng nhảy từ vai thiếu niên xuống, như một bóng đèn hướng về hoả diệm. Một thân ảnh cũng nhanh không kém, âm thanh phẫn nộ "chí chí" chấn trước dã trù, chính là Tiểu Hồi.

Quái thú "gù" một tiếng, gầm lên đáp xuống đất, toàn thân hiện ra, bốn móng vuốt sắc bén, thân hình to lớn gấp dã trù bốn lần, kỳ quái nhất là chiếc cổ cực dài, khi đứng thẳng cao hơn thân gấp bội.

Ngược lại Tiểu Hồi nhỏ hơn gấp bội, không hiểu sao quái thú tựa hồ rất nghi kỵ Tiểu Hồi nhưng vẫn không thể bỏ qua mỹ thực, mở miệng gầm lên một tiếng, biểu tình phức tạp như chuẩn bị giao tranh.

Quỷ Lê nhìn lưỡng thủ tranh đấu chỉ vì một con dã trù, đột nhiên nói: "Con dã trù chưa hoàn toàn chín, vị trí chưa ngấm hết, các ngươi việc gì phải tranh nhau?"

Lời nói đó thật kỳ diệu, ngay cả thiếu niên cũng thấy bất ngờ, hai loài thú kỳ dị này đã có phản ứng. Quái thú 4 mắt trừng trừng nhìn Tiểu Hồi, Tiểu Hồi cũng mở con mắt thứ 3 nhìn lại, hai loài thú, bảy con mắt nhìn nhau, sau một lúc Tiểu Hồi nhìn quái thú kêu lên hai tiếng "chi chi" rồi chạy về phía sau nhảy lên vai Quỷ Lê, con mắt nhìn chăm chăm vào con dã trư.

Quái thú bốn mắt nhìn theo động tác của Tiểu Hồi, sau khi Tiểu Hồi ngồi xuống, ác thú rống lên hai tiếng, chiếc đầu từ từ đến gần đống lửa, một chân lùi lại, một chân tiến lên rồi ngồi cạnh đấy, nước miếng chảy ra không ngừng nhưng vẫn có thể tự chủ, trông vừa đáng sợ vừa buồn cười.

Thiếu niên nhìn quái thú ngồi xuống, từ từ đến gần, bất kể nơi đó bẩn thỉu, cũng đến ngồi bên cạnh quái thú, nhìn Quỷ Lê mỉm cười nói: "Không biết cao nhân là ai, không ngờ có phương pháp làm cho quái thú tạm thời bỏ hung tính?"

Quỷ Lê không nhìn thiếu niên, ngồi xuống, phiêu phiêu nhìn đống lửa: "Chúng ta trong thâm sơn ngẫu ngộ, hà tất phải hỏi danh tánh, nơi đây chỉ có dã trư, hãy để cái bụng chúng ta ăn cho thoả thích."

"Nói hay, nói rất hay", thiếu niên chân duỗi ra, sắc mặt tán thưởng nói: "Hay, chỉ cần cái bụng no. Như ngươi nói thiên hạ chúng sinh, ngày lại ngày cũng chỉ vì ăn uống đầy đủ, như thế người và ác thú dị nhân cùng một loại, tinh không phân biệt?"

Quỷ Lê từ từ lật ngược dã trư, mõ heo trào ra, hương vị thêm đậm, phía đối diện, quái thú như muốn phát tác nhưng không biết vì lý do gì mà tính tham thực, sự hung hăn lại bị kiềm chế, đồng thời Tiểu Hồi cũng ngoan ngoãn không động đậy.

Ngọn lửa lớn dần, chiếu lên mặt Quỷ Lê, hắn từ từ nói: "Con người có sự khác biệt."

Thiếu niên như không hiểu, hỏi: "Cái gì?"

Quỷ Lê nói: "Con người có ái hận tình cừu."

Thiếu niên cừu lớn hỏi: "Làm sao ngươi biết dã thú không có cảm giác, ngươi giết dã trư, làm sao có thể biết dã trư đau đớn. Như ta giết ngươi, ngươi cũng không khác dã trư, chúng sinh bình đẳng, làm sao phải phân chia người, thú?"

Quỷ Lê nhìn thiếu niên: "Có phân biệt."

Thiếu niên mục quang đáng sợ: "Làm gì có phân biệt."

Quỷ Lê nói: "Ta bình sinh có điều vô cùng hối hận, ngày đêm ám ảnh, sống không bằng chết, thà không sinh ra trên đời. Sống không kỳ vọng thì thà chết vì người mình yêu. Nói về tình cừu làm sao dã trư có thể sánh được."

Thiếu niên nhẫn thẫn từ từ trở nên hoà ái, thẫn sắc cũng trở nên quái dị.

Chương 147

Tương Kiến

Bốn bến yên ắng, chỉ nghe từ đống lửa đôi lúc vang lên tiếng nổ lép bẹp. Thiếu niên kỳ lạ và Quỷ Lệ chẳng ai nói với ai câu nào, giữa họ chỉ có ánh lửa bập bùng đang nhảy múa.

Bề mặt con heo nướng đã ngả dần sang sắc vàng chín, trên phủ một lớp mỡ láng óng, mùi thơm phưng phức cứ theo khói bốc lên. Quỷ Lệ xoay xoay lần cuối cho chín đều rồi nói: "Ăn được rồi!"

Chưa dứt lời thì Tiểu Hồi, miệng kêu chí chóe, tay chụp ngay lấy miếng đùi lợn trước còn đang nóng hổi, bản tính phàm ăn lên cao đến mức chẳng biết nóng là gì nữa. Còn Thao Thiết ác thú thì chẳng thèm đụng đũy tay chân, chỉ há ngoác cái miệng ra, đớp ngay lấy cái đầu heo còn nằm trên lửa.

Con Thao Thiết miệng rộng đáng kinh ngạc, chỉ đớp có một mảng mà đã làm gần hết con heo nướng. Chỉ có cái đùi Tiểu Hồi đang cầm bên ngoài là còn sót lại.

Tiểu Hồi nổi giận ra mặt, trên tay cầm chặt cái đùi heo, chân đồng thời cũng giậm bình bịch. Con Thao Thiết chẳng thèm xem vào đâu, há mồm giương nanh dài lởm chởm ăn ngấu nghiến hơn nửa con heo một cách ngon lành. Tiểu Hồi ra chừng muôn giành thêm phần ăn lăm, dởm chân định tiến lên nhưng rồi lại thôi.

Thao Thiết ác thú gầm gừ, quay đầu lại nhìn Tiểu Hồi. Chỉ thấy phần thịt heo to đã bị nó ăn sạch sẽ, mảnh xương cũng chẳng còn. Còn chưa đũa thèm, Thao Thiết giương tròn bốn m 855:t nhìn chăm chăm vào miếng thịt trên tay Tiểu Hồi.

Tiểu Hồi liếc nhìn miếng thịt lần cuối, rồi ba con mắt nó cũng tập trung nhìn lại con Thao Thiết. Thao Thiết ác thú miệng nước miếng chảy ròng ròng thèm thuồng bước đến gần. Tiểu Hồi đành quơ mạnh cánh tay, quăng miếng thịt ra hướng thật xa, gương mặt khổ sở thảm hại. Tức thì Thao Thiết ác thú nhanh như chớp, nhảy theo chụp lấy miếng thịt còn đang bay trên không rồi đáp xuống ngay bên cạnh thiếu niên. Lần này nó không nuốt ngay mà lại thè lưỡi ra liếm miếng thịt không ngừng, ra vẻ quý báu lắm.

Động tác của Thao Thiết làm Tiểu Hồi hoảng sợ, nhất thời quay đầu nhìn Quỷ Lệ, rồi đột nhiên lại hoa chân múa tay mừng rỡ, miệng không ngừng kêu chí chóe. Quỷ Lệ quan sát nó, nét mặt thay đổi, hỏi: "Ngươi nói nó giống Đại Hoàng ư?"

Tiểu Hồi lập tức gật đầu lia lịa, mắt nhìn Thao Thiết ác thú không rời. Vẻ giận dữ không còn, thay vào đó là nét ấm áp trìu mến. Nó như chẳng để ý đến chuyện mới bị con Thao Thiết giành hết phần ăn nữa, từ từ tiến đến gần, giơ tay muốn xoa lên đầu con Thao Thiết. Con ác thú tham ăn này có vẻ khó chịu, gầm gừ trong cổ họng làm Tiểu Hồi phải giật lùi lại. Tiểu Hồi kêu vài tiếng "chi chi", rồi lại tiến đến lần nữa. Lần này, con Thao Thiết tạm thời không để ý đến miếng thịt nữa mà tập trung nhìn con khỉ Tiểu Hồi...

Sau một hồi, Tiểu Hồi lại giơ chân ra lần nữa, con Thao Thiết vẫn chẳng thèm động đậy, giương cả bốn mắt nhìn bàn tay Tiểu Hồi. Quý Lệ và thiếu niên vẫn yên lặng, ánh mắt thiếu niên đặc biệt ánh những tia kỳ lạ, chăm chú nhìn hai con kỳ thú đang giao lưu với nhau.

Bàn tay Tiểu Hồi dịu dàng giơ lên gần đầu con Thao Thiết, con ác thú gầm gừ vài tiếng nho nhỏ, không tỏ vẻ gì là phản đối, cứ tiếp tục liếm láp miếng thịt. Tiểu Hồi đã rón rén tiến được đến gần con Thao Thiết, tay nó nhẹ nhàng vuốt lèn mình con thú, gương mặt lộ vẻ vui sướng lắm.

Quý Lệ cúi thấp đầu, lờ mờ nhớ lại nhiều năm về trước, ở Đại Trúc Phong, bên mình luôn có Tiểu Hồi và Đại Hoàng thân thiết như vậy. Thời gian như nước chảy, chỉ có Tiểu Hồi là còn nhớ được chuyện ngày nào...

Thiếu niên kỳ lạ bỗng phá tan sự yên lặng: "Không thể tưởng tượng được 2 con vật khác biệt như vậy lại có duyên làm tri kỷ há."

Quý Lệ nhìn Tiểu Hồi và Thao Thiết, ánh mắt ấm áp: "Vậy cũng tốt."

Thiếu niên quay đầu lại không nói gì, đưa thêm thanh cùi nhỏ vào đống lửa, lúc sau miệng bỗng nở nụ cười: "Con Thao Thiết này theo ta không biết đã bao nhiêu năm, ta vẫn cho rằng chính bản thân là kẻ chiếu cố đến nó, không ngờ hôm nay mới chợt nhận ra nó nguyên lai cũng là niềm vui của ta."

Trong nụ cười của hắn ẩn chứa chút gì cay đắng khổ sở: "Tuy không phải đồng loại nhưng con khỉ của ngươi có vẻ sẵn lòng làm bạn với con thú của ta rồi."

Quý Lệ nhìn thấy mặt thiếu niên thản sắc tiêu sái, phảng phất có ẩn nết tịch mịch, khẽ nói: "Nếu như ngươi cảm thấy cô đơn, tìm một người bạn cũng không phải là không tốt..."

Thiếu niên hừ một tiếng, cất giọng kiêu ngạo: "Thiên hạ rộng lớn này, ai là kẻ xứng làm bằng hữu với ta, và ai dám làm bằng hữu với ta đây?"

Quý Lệ cau mày, trong lòng bất giác phản cảm bởi khẩu khí khoa trương tự đại này. Thiếu niên không biết nhớ lại chuyện gì mà sắc diện bỗng ảm đạm, tự nói khẽ: "Đã từng có một người, ta toàn tâm toàn ý tin nàng..."

Quý Lệ ngược nhìn hắn qua ngọn lửa, hỏi: "Chuyện như thế nào?"

Sắc mặt thiếu niên bỗng lạnh lùng như băng: "Sau này ta phát hiện nàng đã dõi gạt ta, lại còn hại ta rất thê thảm, vô phương cứu vãn."

Quý Lệ trầm mặc. Thản sắc thiếu niên có vẻ như đang hồi tưởng những sự kiện trong quá khứ, gương mặt hiền hoà như một nhà sư. Quá khứ hắn phải chẳng đã từng như thế, nên bất ngờ lại hiển hiện ra trên nét mặt trong giây phút này?

Quý Lệ đột ngột lắc đầu mạnh mẽ, tay bỗng bóp chặt thanh cùi định cho vào lửa, chỉ nghe âm thanh vỡ vụn, thanh cùi đã nát thành bột mịn phát tán khắp nơi.

Thiếu niên nhìn tay hắn, hốt nhiên hỏi: "Ngươi cũng có những chuyện thương tâm trong quá khứ sao?"

Quỷ Lệ sắc diện âm trầm, không nói lời nào. Thiếu niên nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời, bỗng cất tiếng hỏi: "Nếu như bây giờ phải chết thì người còn tâm nguyện gì chưa dứt được?"

Quỷ Lệ trong lòng như lạc vào mê trận, phút chốc có đến ngàn vạn luồng suy nghĩ. Trước giờ hắn chưa từng nghĩ qua vấn đề này, nay đột nhiên phải đối diện bao nhiêu chuyện: thảm thù, đại hận, ước nguyện mười năm qua, tất cả rồi rầm như tơ tằm. Cuộc đời hắn phong vũ phiêu lảng, chưa từng nghĩ đến trong thâm tâm mình mơ ước tối hậu nhất thật ra là gì.

Chính là việc cứu Bích Dao. Nếu có thể làm nàng hồi sinh, hắn dù hy sinh tính mạng cũng không màng. Mười năm qua suy nghĩ này đã theo hắn suốt những đêm dài, không thể tưởng tượng đã nghĩ đến bao nhiêu lần. Chỉ là như sương như khói, cứ tích tụ trong tim, quyến luyến không tan, không thể mất đi được.

Cơn gió đêm cứ thổi xào xạc. Nhất thời hắn như si như dại. Hắn cũng không biết được cả lúc thiếu niên cưỡi Thao Thiết bay đi. Con Thao Thiết nhắm vào màn đêm, từ từ khuất dạng, trên không trung văng vẳng dội lại tiếng hống trầm.

Tiểu Hồi nhảy lên vai hắn, kêu "chí, chí" vài tiếng. Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn trời, hốt nhiên nói: "Tiểu Hồi, ta nhất định còn được gặp lại nàng, đúng không?"

Tiểu Hồi tựa hồ chẳng hiểu gì nhiều, nhưng cũng ngược đầu nhìn lên thiên không, có vẻ như đang dõi tìm bóng con Thao Thiết.

Đống lửa dần dần tàn lui, hoá thành những làn khói phiêu tán khắp nơi. Quỷ Lệ và Tiểu Hồi cứ yên lặng ngồi giữa vùng núi non thăm thẳm. Gió lồng lộn thỉnh thoảng thổi mang những âm thanh nho nhỏ truyền đi trong đêm đen.

"Nhất định là phải gặp lại nàng"

***

Kiếp nạn lớn đang ngày một đến gần. Tình huống ngày càng thảm liệt. Quái thú dị tộc đang sát nhập Trung Thổ, bách tính lương dân ngày càng chịu cảnh lầm than. Các môn phái chánh đạo sai đệ tử đi dò xét phần lớn đều bị thất tung không chút manh mối. Một vài người có thể quay về thì thân thể hơi tả, chỉ báo cáo được với các vị trưởng bối là lũ hung thần ác thú kia đáng sợ không thể tưởng được.

Thiên hạ sinh linh đồ thán, chánh đạo đành thúc thủ, không tìm được đối sách. Sau đó có tin lan truyền rằng Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự và Phản Hương Cốc tam đại môn phái, và đại diện các môn phái chính đạo khác hội minh ở Thanh Vân Sơn cùng bàn kế tiêu trừ tai kiếp. Ngày hẹn gần kề, vùng phụ cận Thanh Vân Sơn tụ tập cơ man không biết bao nhiêu người, địa bộ phận là bách tính ở Trung Thổ, đến để hy vọng xem được tận mắt các nhân vật tu đạo và chư vị thần tiên.

Thanh Vân Môn chẳng thể nào tránh được việc bận rộn phụ trách tiếp đãi các đồng đạo và bách tính đến tham dự. Phòng dành cho thượng khách ở đỉnh Thông Thiên Phong đã kín hết chỗ, vì vậy khách khứa phải san bớt qua bên các mạch

phụ cận. Tiểu Trúc Phong tuy cũng là một trong các mạch chính, nhưng lại toàn các nữ đệ tử, và lại Thủy Nguyệt đại sư tính tình cổ quái nên không tiện mở cửa giao du bên ngoài, khiến cho nhiều đệ tử ngoại phái không khỏi thập phần tiếc nuối vì mất cơ hội bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Dù đại kiếp đang đến trước mắt nhưng đây là dịp hiếm có lực lượng chính đạo tụ hội đông đủ, Thanh Vân Môn thân là địa vị chủ chốt, thanh danh nhờ dịp này mà có tăng chứ không có giảm. Tựa như thiên hạ hiện nay đều một lòng nghe theo chỉ thị của Thanh Vân Môn. Đạo Huyền chân nhân, chưởng môn Thanh Vân Môn xem ra lúc này cứ an an tĩnh tĩnh mà ngồi vào vị trí thiên hạ đệ nhất nhân.

Đêm xuống, mạch chính Thanh Vân Sơn trên dưới đèn đuốc sáng ngời, đúng là cảnh tượng ngàn năm mới thấy một lần. Thanh âm chuyện trò sôi nổi theo gió đưa từ trên xuống đến dưới chân núi vẫn còn nghe được. Tâm trạng quần hùng có vẻ đã được thư thả nhiều. Nói gì thì tại đây, dù trời có sắp thì cũng có đinh Thanh Vân Sơn này chống đỡ cho rồi.

Lúc này tại Thanh Vân Sơn, đỉnh Tiểu Trúc Phong chính là địa phương an tĩnh nhất. Mấy môn phái đến hội minh nhằm bày tỏ thành ý, cũng đã nghiêm cấm các đệ tử dù bất cứ lý do gì cũng không được đến gần Tiểu Trúc Phong. Nhờ vậy mà ngăn được mấy kẻ mê mẩn nhiệt đê địa phương này làm phiền nhiễu.

Hiện tại Tiểu Trúc Phong thanh tịnh chỉ thấy có hai mươi ba nữ đệ tử dung nhan mỹ lệ đang cùng nhau lên núi. Mấy người đẹp thong thả đi trên đường, xiêm y bay bay trong gió. Xa xa, rì rào lệ trúc cũng theo gió rì rào rì rào.

Vầng trăng tàn toả ánh sáng thanh lãnh, chiếu rọi những đợt bóng tre đổ mình nghiêng ngả trên con đường lên đỉnh Tiểu Trúc Phong. Xa xa cuối con đường là tốp bốn, tốp năm nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong. Đầu là nữ đại đệ tử Văn Mẫn, sắc diện âm trầm, đôi chân mày cứ nhíu lại, tựa hồ trong lòng đang có mối tâm sự nặng nề.

Trong rừng trúc gió lạnh bắt đầu thổi mạnh, phảng phất trong bóng đêm có một thân ảnh lay động...

Văn Mẫn chợt nhìn sang nữ hài tử bên cạnh, tuổi chừng mười ba, da trắng, mắt sáng như sao trời, dang nhút nhát níu dài áo nàng. Nữ hài tử cất giọng nho nhỏ: "Đại... đại sư tỷ ơi, hình như là quanh đây có người..."

Văn Mẫn và các nữ đệ tử xung quanh nhất thời thắt kinh, đưa mắt nhìn xung quanh. Mãi sau trên mặt Văn Mẫn mới lộ vẻ buồn cười, đưa tay vuốt nhẹ má nữ hài tử, nói: "Tiểu Thi này, đó là gió núi thổi qua làm hàng tre lay động, vì vậy bóng tre dưới đất cũng di chuyển theo, buổi chiều nào ở đây cũng như thế, chúng ta phải đi mau để lên đỉnh núi cho kịp lúc."

Nữ hài tử Tiểu Thi có vẻ yên lòng, nhưng bản thân vẫn còn lo sợ chút ít nên quay đầu lại nhìn phía sau, quan sát khắp Vọng Nguyệt Đài, rồi nói: "Đại sư tỷ, Vọng Nguyệt Đài tách biệt hậu sơn, nhìn đồng nhìn tây đều thấy âm âm ám ám, sư tỷ Lục Tuyết Kỳ một mình ở đây không thấy sợ sao?"

Vân Mẫn sắc mặt ảm đạm "Là chưởng môn sư bá muốn sư tỷ Tuyết Kỳ ở đó để tự tu tĩnh, chúng ta cũng chẳng thể giúp gì được, nhưng sư tỷ Lục Tuyết Kỳ ở đây cũng không sợ hãi gì đâu."

Nữ tử đi ngay sau Văn Mẫn bỗng thốt lên, giọng lộ vẻ rất bất bình: "Ta thật sự không thể can thiệp gì được sao? Tại sao Chưởng môn sư bá lại đối với Tuyết Kỳ như vậy chứ? Chỉ vì tỷ ấy không đáp ứng chuyện hôn nhân với Phản Hương Cốc à?"

"Rắc", từ sâu trong trúc lâm vang lên một thanh âm rất nhỏ cứ như là bước chân loài dã thú nào đạp lên cành cây khô. Thế nhưng các thiếu nữ đều đang chú ý vào câu chuyện nên không nghe được. Chỉ có Tiểu Thi lòng sẵn mang chút hoài nghi, nhìn vào rừng trúc thấp thoáng có bóng nhân ảnh ẩn hiện, mặt tái xanh, sợ không dám nhìn nữa.

Văn Mẫn thở dài: "Kỳ thật, vị đạo huynh Lý Tuân rất tuấn tú, là nhất biểu nhân tài, thân thế lại tốt, mai sau địa vị cốc chủ Phản Hương Cốc gần như sẽ thuộc về huynh ấy. Hơn nữa nhìn huynh ấy đối đãi với Tuyết Kỳ thập phần ưu ái. Nhưng... chữ tình thì chẳng thể nào miễn cưỡng được."

Một nữ tử khác cũng nhỏ giọng than thở: "Sư phụ cũng thật là... đã biết rõ lòng Tuyết Kỳ như thế nào... sao không nói giúp cho muội ấy với chưởng môn sư bá?"

Rồi nữ tử ấy cũng tự lắc đầu nói tiếp: "Có vẻ muội sai rồi, Tuyết Kỳ nguyên lai luôn nghe lời sư phụ, lại thập phần tôn kính chưởng môn sư bá, lần này lại công nhiên trên đỉnh Thông Thiên Phong cãi lời cả 130hai người". Nàng bỗng nhiên hả ngỏ giọng: "Trong tâm Tuyết Kỳ phải chẳng đã có ý trung nhân rồi... ?"

"Im ngay", Văn Mẫn cao giọng ngắt ngay lời làm mọi người xung quanh đều sợ hãi. Sắc mặt nàng tuy tức thời có dãn ra chút ít, nhưng khẩu khí vẫn rất nghiêm trọng: "Việc này chúng ta ngàn vạn lần không thể bàn luận tùy tiện được. Nếu chuyện đến tai chưởng môn sư bá hay sư phụ thì chỉ sợ hậu quả không thể tưởng tượng được."

Mọi người đều đứng lặng trong phút chốc, nữ tử sau lưng Văn Mẫn mãi sau mới cất lời: "Sư tỷ, kỳ thật muội đã nghĩ qua, chưởng môn sư bá và sư phụ đều là những nhân vật thượng đẳng, làm sao không nghĩ ra được chuyện này chứ? Việc chưởng môn sư bá và sư phụ đều chấp nhận lời cầu thân của Phản Hương Cốc, chỉ e là vì biết chuyện tâm tư của Tuyết Kỳ rồi".

Văn Mẫn quay đầu nhìn nữ tử đang nói, làm nàng ta biến sắc, thở dài không nói tiếp nữa. Văn Mẫn đột nhiên không kiềm lòng được, nói: "Lâm sư muội, dĩ nhiên tâm tình chúng ta dành cho Tuyết Kỳ đều như nhau. Dù nhập môn sớm hay trễ thì mười năm qua chúng ta có chung tình tỷ muội. Không ai muốn chuyện này xảy ra cả. Ôi, ta thật không biết nói sao với muội, ta chỉ nghĩ là sư phụ ưu ái Tuyết Kỳ như vậy, chắc sẽ không nỡ dồn ép muội ấy thái quá đâu!".

Những nữ đệ tử khác đồng loạt gật đầu tán thành, rồi tiếp bước lên đường. Bóng người dần khuất xa xa, vẫn vẳng nghe thanh âm bàn tán nhỏ to vang lại.

Thân ảnh trong trúc lâm bỗng nhiên chuyển động, từ trong hắc ám dần tiến ra phía con đường, chính là Quỷ Lệ. Xuất hiện tại khu vực này đối với hắn thập phần nguy hiểm. Mặt Quỷ Lệ trắng nhợt nhạt, u u ám ám quay đầu nhìn về hướng hậu sơn Tiểu Trúc Phong. Dưới bóng rừng trúc, dưới ánh nguyệt quang thanh lãnh như sương chính là Vọng Nguyệt Đài, một trong sáu địa danh mỹ lệ của Thanh Vân Sơn theo truyền thuyết.

Vầng trăng cô đơn treo ngang lưng đồi, núi biếc kẽ bên thoai thoải nằm giăng mình giữa không trung. Nhìn trăng tàn lạnh lẽo phía chân trời, ánh trăng veo như thu thuỷ, lúc chiếu xuôi Vọng Nguyệt Đài lại hoá ánh bạc như sương khói. Mặc dù trong truyền thuyết, vào những đêm minh nguyệt rạng rõ, phản chiếu làm cả Tiểu Trúc Phong rực sáng thành vầng trăng thứ nhì dưới nhân gian. Tuy nhiên nhìn từ Vọng Nguyệt Đài lúc ấy lại thấy ánh trăng ôn nhu hơn, phản chiếu vào lớp nham thạch nhẵn bóng tạo thành vô số bóng trăng, cảnh tượng mỹ lệ khôn tả.

Lúc bước đến Vọng Nguyệt Đài, khung cảnh trước mắt Quỷ Lệ bỗng hiện ra đẹp mê hồn. Dưới ánh nguyệt quang như sương lạnh là dáng nữ tử vận bạch y đang đứng quay lưng lại. Nàng đứng trên đồi, trầm mặc nhìn lên Vọng Nguyệt Đài, trước mặt là đêm đen thăm thẳm.

Sắc mặt Quỷ Lệ vẫn mặc nhiên không chút biến chuyển, nhưng trong ánh mắt thấp thoáng phản chiếu dáng hình mỹ lệ của bạch y nữ tử kia. Giữa ánh nguyệt quang, nàng cứ như tiên nữ hạ phàm, không vướng không màng chuyện nơ trán thế.

Tựa hồ cảm nhận được có người đang đến, Lục Tuyết Kỳ cất giọng hỏi: "Su tỷ có chuyện gì mà quay lại... ?"

Vừa nói nàng vừa quay lưng lại, thanh âm bỗng ngưng đọng giữa chừng. Gương mặt nàng bất giác hiện lên vẻ ngạc nhiên tột độ, chừng như không tin được vào mắt mình nữa. Thân ảnh người thanh niên đó, đang đứng trầm mặc tự bao giờ mãi nhìn nàng.

"Trương...", thanh âm nàng thật thấp, thật thấp, sâu lắng như chính tiếng lòng mình: "... Tiểu Phàm..."

Quỷ Lệ vẫn đứng im, bất động. Ánh nguyệt quang chiếu quanh Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo trong vắt như chiếu vào băng tuyết, tăng thêm phần mỹ lệ làm kinh động tâm phách. Bỗng Quỷ Lệ có cảm giác chẳng dám đến gần, chỉ biết đứng từ xa vọng ngưỡng.

"Nàng có bình an không?", trong lòng hắn như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng lúc nói ra thì chỉ được mấy lời.

Lục Tuyết Kỳ nhìn mãi người nam tử. Dưới ánh trăng mờ, bóng dáng hắn âm u khuất trong hắc ám, trên mặt hắn biểu tình phức tạp, phản phản trong tim đang bị đày đoạ bởi những tâm sự trùng trùng. Nhưng dưới mắt nàng, bóng hình hắn chợt hiện ra thật rõ ràng, chính là người trong mơ bao lần nàng đã thấy.

Nàng cúi đầu, định nói gì đó nhưng lại thôi. Một lúc sau mới khẽ mở lời: "Ngươi đã đến rồi, sao không bước gần lại?".

Quỷ Lệ lúc này toàn thân chấn động, tự bản thân cũng không biết phải làm thế nào. Tiểu Hồi kề bên cứ nhìn hắn chăm chăm, như phát hiện ra sự do dự trong ánh mắt chủ nhân. Chỉ vài bước nữa thôi, sao lại cần nhiều can đảm đến thế!

Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng đó, yên lặng. Gió núi thổi ủa đến, bạch y của nàng khinh khinh phiêu động.

Từng bước, từng bước, trên đầu là nguyệt quang, sau lưng là rồng trúc xào xác, Quỷ Lệ tiến dần đến nữ tử đang chờ hắn phía trước.

Tuyết Kỳ nhìn hắn, trên gương mặt bỗng thoảng nét rung động, bất ngờ hỏi: "Ta vẫn còn nhớ đã từng nói, nếu gặp lại thì sẽ xem ngươi là kẻ thù không đội trời chung", nàng tha thiết nhìn hắn, thấp giọng nói tiếp: "Sao ngươi còn đến đây?"

Quỷ Lệ khoé môi rung động, bất ngờ rời ánh mắt khỏi nàng, quay mặt đi. Lục Tuyết Kỳ sắc diện chợt hoá ảm đạm. Mãi sau hắn mới từ từ quay đầu lại, do dự cất lời: "nàng hình như gầy đi nhiều..."

Lục Tuyết Kỳ toàn thân chấn động, gương mặt thoảng lộ vẻ ngạc nhiên pha chút hoan hỷ. Trên gương mặt trắng như bạch ngọc, lạnh lẽo như sương tuyết của nàng lần đầu tiên ửng hồng, ngỡ như hiện tinh tuý hồng ngọc, cứ ôn nhu thận thùng, tâm ý triền miên.

Đã biết sẽ không có tương lai... nhưng nếu trong tim ấm áp...

Thì dù phía trước có u ám... cũng không còn đáng sợ nữa.

Mỹ nhân băng lãnh ấy hốt nhiên mỉm cười, trong đêm thâu nét kiều diễm như đoá hoa bách hợp. Dáng bạch y thanh khiết dưới ánh trăng làm chấn động lòng người.

Quỷ Lệ hô hấp như ngừng lại.

Lục Tuyết Kỳ chợt nói: "Ta thật đang rất vui...", từng lời từng lời hàm ý muôn trùng. Rồi nàng lại mỉm cười, sóng mắt long lanh.

Đêm thâu mờ mịt, bóng nguyệt đã ngả về tây.

Nhin trên cao, hai bóng người vai sánh vai cùng bước về hướng Vọng Nguyệt Đài. Gió đã thổi lại, trong đêm vẫn thấy hai bóng y phục pháp phới, thỉnh thoảng hiện rõ dưới ánh trăng tà.

Ôn nhu sao những làn gió đang mơ man trên gương mặt!

Trong khoảng không trung đen tối vô tận có một vì sao duy nhất, tinh quang cứ dịu dàng nhấp nháy.

"Kẻ ở Phần Hương Cốc đã bàn chuyện hôn nhân với nàng ư?"

Trầm mặc một lúc lâu nàng mới bình tĩnh nói: "Phải, sư phụ và chuồng mòn sư bá đã đồng ý chuyện này rồi!"

Giọng Quý Lệ đột ngột có biến hoá, nhẹ hẫng: "Trên đường đi ta nghe các vị sư tỷ nói nàng không đồng ý chuyện này?"

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười: "Đúng vậy, đó không phải là ý của ta"

Quý Lệ nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng không chút biến hoá, nét mày thanh tú ẩn hiện vẻ hạnh phúc, chợt sâu trong thâm hăn hiện dần một nỗi rung động làm cơ thể cũng không tự chế ngự được, thốt ra thành lời: "Hãy đi cùng ta..."

Lục Tuyết Kỳ toàn thân rung động, mắt nhìn hăn không rời, giây phút này đây, ngay trước mắt nàng rõ ràng là Trương Tiểu Phàm ngày xưa...! Người thanh niên có tuổi trẻ khắc nghiệt, vẫn luôn kiên nhẫn chịu đựng...

Sẽ đi về đâu?

Chân trời góc biển. Đến nơi nào cũng được...

Nỗi niềm hạnh phúc vừa chớm nở trên môi thì trong ánh mắt nàng đã ẩn nét lung linh biến đổi. Sau thời khắc do dự, nàng hỏi, giọng rất bình thản: "Còn Bích Dao thì sao... ?"

Như bị gáo nước lạnh dội lên đầu, toàn thân Quý Lệ bỗng lạnh toát. Nỗi lạnh lẽo thấu xương tuỷ len vào những nơi sâu kín nhất trong tâm hăn, làm hăn đóng băng mọi cảm giác. Hình ảnh thiếu nữ mặc áo màu thuỷ lục, nét mặt hạnh phúc an tường đang nằm yên nghỉ trong thạch đài àn băng... đả kích hăn hoàn toàn.

Hăn từ từ cúi thấp đầu, trầm mặc, mãi sau mới ngẩng lên. Trên gương mặt hoan hỉ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng âm trầm. Lục Tuyết Kỳ nhận thấy được sự biến hoá này, toàn thân nàng cũng hoá băng lãnh, mỗi ôn nhu trong lòng nàng dần dần chìm khuất.

Nàng hít một hơi thật sâu, nét môi thể hiện nụ cười, nhưng ai cũng có thể thấy nơi khoé mắt đã long lanh ánh lệ, trong khoảnh khắc bi thương và mỹ lệ chấn động cả tâm hồn!

"Lần sau tái kiến, nàng cứ việc động kiếm", Quý Lệ quay người, từ từ bước đi.

Hăn không hề quay đầu lại lần nào, ly khai như quyết đoạn tuyệt với tình nhân. Nguyệt quang rơi theo sau thân ảnh của hăn, như bàn tay ôn nhu vô lực, không thể ôm trọn được bóng hinh.

Bóng hăn mất dần vào đêm đen, vẫn theo hướng lúc nãy xuất hiện.

Lục Tuyết Kỳ gương mặt trắng bệch, trên môi vương một nụ cười cay đắng. Y phục àng như tuyêt bay bay trong gió. Dưới ánh trăng mờ thấy bắt đầu thấp thoáng bóng lệ dài lăn trên má.

Xung quanh nàng là lệ trúc trùng trùng, trong đêm trăng hoang lạnh cứ thổi rì rào rì rào...

Chương 148

Độc Kế

Nơi cao xa kia, trong đêm khuya thanh vắng này, minh nguyệt trên bầu trời đen thắm bình thản ngắm nhìn trấn thế.

Tại nơi hoang dã cô liêu này, có nhân sĩ đang ngẩng đầu ngắm nhìn vắng lặng nguyệt ấy, hai ống tay áo đại bào dài, giống như y phục đạo gia, gương mặt góc cạnh, khí thế không giận mà vẫn uy nghi nhưng ẩn ước một nỗi niềm tâm sự.

Đêm nơi sơn dã, ngọn gió đêm thổi khe khẽ, lá cỏ lay động, tà áo lất phất bay, thân hình đứng trầm ngâm bất động không biết là bao lâu rồi.

Chỉ có điều, ai có thể ngăn cản thời gian, giật mình nhớ lại, cũng đã mười năm trôi qua rồi.

Buông tiếng thở dài, thanh âm nhè nhẹ, khẽ kháng theo gió bay đi.

Trong bầu không khí tĩnh mịch ấy, đột nhiên có thanh âm từ đằng xa truyền lại, tràn đầy tiểu ý: "Cảnh vật hôm nay thật đẹp, đạo trưởng một mình thường nguyệt, hẵn tâm trạng đang rất tốt?"

Thanh âm này truyền lại từ đằng xa, nhưng lại nói với đạo nhân đang quay lưng lại kia. Đạo nhân thở dài, quay người lại, dưới ánh trăng, chính là kẻ mười năm trước đã cấu kết với Ma Giáo ly khai Thanh Vân Môn – Thương Tùng đạo nhân.

Đứng cách y không xa, chính là Quý Vương Tông tông chủ Quý Vương đang mỉm cười, chỉ bất quá trong thời khắc này, Quý Vương sắc diện tuy không có gì thay đổi, nhưng mái đầu bạc trắng, dung diện có phần tiêu tụy, chỉ có nhãn quang lấp lánh một ánh nhìn kỳ bí dường như sáng hơn hẵn những ngày xưa.

Thương Tùng đạo nhân nhìn mái tóc bạc của Quý Vương, gương mặt lãnh đạm có chút biến đổi, ngạc nhiên nói: "Tông chủ, tóc của ngài?"

Quý Vương cười khẽ, phản ứng này của Thương Tùng đạo nhân, kỳ thực không nằm ngoài dự liệu. Những người đạo hạnh cao thâm như ông ta, dù trải qua cả trăm năm, dung mạo cũng không thể thay đổi quá nhiều, nhưng giờ đây đột nhiên trong ba ngày đã bạc trắng cả đầu, Thương Tùng đạo nhân cũng như những người ngoài cuộc không hiểu rõ đều thấy kinh ngạc, đều tự nhiên nghĩ rằng ông ta đã tu hành đến mức có thể giải quyết mọi vấn đề.

Quý Vương không giải thích, thậm chí sắc diện không hề có chút thay đổi, chỉ khẽ cười nói: "Đạo trưởng và ta đều là người tu đạo, nhưng vẫn là phàm nhân, ân oán tình cừu, luôn đem đến sự thương tâm".

Thương Tùng đạo nhân gương mặt trầm mặc, giọng nói đầy tôn kính: "Không cần phải nói nữa, là ta đã nhiều chuyện".

Quỷ Vương gật đầu, lập tức mỉm cười, giơ tay khẽ vỗ lên lưng Thương Tùng đạo nhân, đi đến bên cạnh, cười nói: "Không cần quá nhún nhường như vậy. Bất quá kể từ trận đánh mười năm về trước trên Thanh Vân Sơn, nghe tin đạo trưởng được Vạn Độc Môn tôn kính cung phụng, tôn sùng như cha mẹ, không biết rằng đột nhiên đêm nay hẹn gặp tại nơi này, có việc gì quan trọng? Nếu vẫn đề này Độc Thần tiền bối đã biết, ta tự nhiên sẽ không can thiệp, nhưng sợ rằng đối với đạo trưởng sẽ có phần bất tiện".

Thương Tùng đạo nhân nhìn Quỷ Vương chăm chú một lúc lâu, Quỷ Vương không hỏi, trên gương mặt vẫn hiện nụ cười, chờ đợi. Lát sau, Thương Tùng đạo nhân cảm thán nói: "Tông chủ quả nhiên phi thường, kẻ phàm tục không sao sánh được, tại hạ hôm nay hẹn ước gặp mặt với tông chủ, có một việc quan trọng cần thương lượng".

Quỷ Vương nói: "Đạo trưởng xin cứ nói"

Thương Tùng đạo nhân nhìn Quỷ vương, rồi bắt đầu nói: "Tông chủ có thể đã biết, Vạn Độc Môn môn chủ Độc Thần, ba ngày trước đã qua đời".

Thương Tùng đạo nhân nói với thanh âm vừa phải, nhưng giống như sấm động bên tai, nếu Quỷ Vương không phải là nhân vật có định lực cao, thì đã không thể trụ vững được, gương mặt biến sắc thốt lên: "Sao!!!!"

Thương Tùng đạo nhân khẩn trương nhìn Quỷ Vương, nói: "Độc Thần ba ngày trước đã qua đời, sau khi chết lưu lại di mệnh, vị trí môn chủ truyền lại cho đệ tử trẻ nhất là Tân Vô Viêm".

Quỷ Vương dần dần trấn tĩnh, nhưng lông mày vẫn nhíu lại, ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, các ý nghĩ quay cuồng hỗn loạn.

Tam đại môn phái đương thời trong Ma Giáo ngầm ngầm có sự đối đầu với nhau, Trong lòng Quỷ Vương, kẻ mà ông ta uy kị nhất là Vạn Độc Môn môn chủ lão độc vật Độc Thần, một ngày lão ta còn tồn tại, Quỷ Vương Tông gần như không có cơ hội chiếm được vị trí Ma Giáo đệ nhất phái của Vạn Độc Môn. Giờ đây, lão độc vật tưởng như vĩnh viễn bất tử ấy, đột nhiên lại qua đời một cách im hơi lặng tiếng.

Quỷ Vương hít một hơi dài, nhìn Thương Tùng đạo nhân, đột nhiên mỉm cười nói: "Độc Thần lão tiền bối là bậc tiên bối đức cao vọng trọng trong Thánh Giáo, giờ đây đột nhiên tạ thế, thật khiến mọi người phải thương tâm". Miệng ông ta nói những lời lẽ tiếc thương, nhưng trên gương mặt tươi cười thì chẳng có chút buồn bã nào.

Đứng đối diện với ông ta là Thương Tùng đạo nhân vẻ mặt thản nhiên, hiển nhiên với hai kẻ này thì Độc Thần vừa chết đi chẳng khiến họ có một chút tiếc thương nào.

"Bất quá", Quỷ Vương lại bộc lộ vẻ thận trọng thường ngày: "Trước khi ta tới, chưa từng nghe tin tức này! Trong vòng ba ngày vừa qua, Vạn Độc Môn vẫn rất bình tĩnh, tin tức chưa bị lộ ra ngoài".

Thương Tùng đạo nhân mỉm cười nói: "Sau khi lão đầu tử chết, dù truyền mệnh cho Tân Vô Viêm tiếp chưởng vị trí chưởng môn, nhưng các đệ tử lo việc tống táng cho lão vẫn không cam lòng, vị trí chưởng môn này vẫn còn đang tranh chấp, tạm thời tin lão tử đầu tạ thế vẫn chưa được truyền ra ngoài. Ngoại trừ ta là kẻ được bọn chúng tôn sùng, đa số Vạn Độc Môn đệ tử vẫn chưa biết chuyện này".

Quỷ Vương không hổ danh là đại nhân vật trên giang hồ, chỉ nghe qua đã minh bạch, khoé miệng khẽ nhếch lên, trầm ngâm một lát, nói với Thương Tùng đạo nhân: "Vấn đề này không hề nhỏ, được đạo trưởng kịp thời cấp báo, thịnh tình này, tại hạ vô cùng cảm kích".

Thương Tùng đạo nhân mỉm cười nói: "Không cần đa lễ".

Quỷ Vương mắt lấp lánh, nói: "Phải chăng đạo trưởng còn chuyện gì muốn nói nữa?"

Thương Tùng đạo nhân hắng giọng, nói: "Tông chủ quả thật là người hùng tài đại lược, ta đâu dám quanh co, Vạn Độc Môn hiện nay là chốn dung thân duy nhất cho Thương Tùng ta, mong tông chủ niệm tình năm đó cùng một chiến tuyến với nhau, vẫn lưu giữ ta".

Quỷ Vương kinh ngạc: "Đạo trưởng sao lại nói thế, một nhân vật như đạo trưởng, tại hạ đâu dám vọng tưởng, đã được ngưỡng mộ suốt bao nhiêu năm qua. Chỉ có đạo trưởng đang ở vị trí tối thượng trong Vạn Độc Môn, là đệ nhất phái trong Thánh Giáo, tại hạ dù có lòng yêu mến nhưng chũng chẳng dám sổ sàng thỉnh đạo trưởng. Sau khi Độc Thần tiền bối qua đời, phải chăng có sự thay đổi nào bất công?"

Thương Tùng đạo nhân gật đầu nói: "Tông chủ quả thật tinh tường, Độc Thần đối với ta quả thật rất tốt, nhưng Tân Vô Viêm đó luôn luôn bất hoà với ta, hơn nữa lúc này Vạn Độc Môn chúng nhân tranh quyền đoạt vị, các cao thủ đấu nhau, như ta thấy, nếu có người có khả năng nhất thống Vạn Độc Môn, tất nguyên khí cũng tổn hao trầm trọng, cũng không còn khả năng tranh đấu nữa..."

Quỷ Vương cười lớn, tiếng cười vang dội. Tại nơi hoang dã này, tiếng vọng càng vang dội hơn. Một lúc sau, ông ta ngừng cười, thần sắc nghiêm nghị nói: "Đạo trưởng yên tâm, Tân Vô Viêm là kẻ tiểu nhân, không biết được tài năng lớn lao của đạo trưởng, vậy thỉnh đạo trưởng về Quỷ Vương Tông của ta, sẽ dành cho ngài sự cung phụng kính trọng, mọi sự tuỳ tâm, từ trước đến nay chưa từng có sự ưu đãi như vậy".

Thương Tùng đạo nhân gương mặt hoan hỉ, gật đầu nói: "Đa tạ tông chủ".

Quỷ Vương gật đầu cười, mắt lấp lánh, nói: "Vì đạo trưởng và ta giờ đây là người một nhà, tại hạ mạo muội thỉnh giáo đạo trưởng, trong số các đệ tử của Độc Thần, ai là người có khả năng kế thừa chức chưởng môn nhất?"

Thương Tùng đạo nhân trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Mặc dù trong môn phái các đại cao thủ đang phân cao thấp với nhau, nhưng ta thấy, cuối cùng Tân Vô Viêm

đầy mưu mẹo sẽ chiến thắng. Kẻ này tuy còn ít tuổi, nhưng mưu cơ thâm trầm, lại được chân truyền của Độc Thần, không thể xem thường. Chỉ có điều vài tháng trước tại Tây Phương Tử Trạch, bị Quỷ Lệ đả thương, ta đã nghe về uy lực quỷ dị của Phệ Huyết Châu, thâm nhập vào tận cốt tuỷ, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, do đó bị các vị sư huynh thừa thế tranh giành chức vị trưởng môn, nếu hắn còn đủ công lực, thì mấy vị sư huynh vô tích sự đó còn lâu mới là đối thủ của hắn".

Quỷ Vương nhớ lại, việc Quỷ Lệ phục kích Tân Vô Viêm trong Tử Trạch tưởng như tinh cờ, lúc đó tưởng rằng Quỷ Lệ không liên lạc với bên ngoài, không biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên lúc này nghe Thương Tùng đạo nhân nói, trong lòng nhớ lại thân ảnh Quỷ Lệ, mắt loé sáng.

Nhin ánh mắt hung hăn của Quỷ Vương, Thương Tùng đạo nhân thắc kinh, ngạc nhiên nói: "Tông chủ, có chuyện gì vậy?"

Quỷ Vương bình tĩnh lại, mỉm cười nói: "Không có gì, bất quá nghĩ về Quỷ Lệ, một nhân tài do chính tay mình tài bồi, hiện nay đã đạt đến trình độ siêu phàm, trong lòng thập phần hoan hỉ".

Thương Tùng đạo nhân nhìn ông ta, sắc diện đã trở lại như bình thường, không cần phải nói gì nữa, nhưng trong lòng cũng tưởng nhớ lại hình ảnh Trương Tiểu Phàm ở trên đỉnh Thanh Vân Sơn mười năm trước, lại nhớ lại biểu tình của Quỷ Vương lúc trước, thăm cười nhạt trong lòng.

***

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông, Tổng Đường

Từ trên không trung đáp xuống, thanh ma bỗng lấp lánh ánh sáng xanh thu vào trong ống tay áo, Quỷ Lệ xuất hiện ở Quỷ Vương Tông tổng đường, ngay tại lối vào tiền sảnh.

Trước cửa, các đệ tử Quỷ Vương Tông đang đứng canh cửa hoảng sợ, ngay lập tức vội vàng xếp thành hàng, đồng thanh hô vang: "Phó tông chủ!"

Quỷ Lệ không nói gì, gương mặt không chút biểu tình, đi thẳng vào bên trong. Tiểu Hôi ngồi trên vai hắn, như thường lệ nhìn ngó đông tây, bất quá chỉ một lúc sau là đã không nhìn ngó gì nữa, cũng bởi những cảnh vật này đã quá quen thuộc với nó".

Quỷ Lệ chậm rãi về phòng riêng, đẩy mạnh cánh cửa đá, trong phòng mọi thứ vẫn sắp đặt y nguyên như trước, tựa hồ như chẳng ai xê dịch đi chút nào. Hắn đứng trong phòng hồi lâu, phảng phất đang nghĩ về điều gì đó, trên gương mặt lộ một vẻ do dự sợ hãi hiếm khi thấy ở hắn. Tiểu Hôi đang ở trên vai hắn nhảy xuống, hai chân nhẹ nhàng đặt xuống gường, duỗi chân duỗi tay nằm nghỉ.

Quỷ Lệ mím chặt môi, thở dài tựa như dã hạ quyết tâm, xoay người, đi về phía hàn băng thạch thất ở sâu trong lòng núi.

Trên đường đi có một nhóm Quỷ Vương Tông đệ tử, thấy vị phó tông chủ đã đi xa lâu ngày lại đột nhiên xuất hiện, bọn họ hết thảy đều cúi đầu tránh đường,

trong mắt họ, tựa hồ như càng tránh xa nam nhân này càng tốt. Bất quá Quỷ Lệ hiển nhiên không bận tâm tới thái độ của bọn họ, chỉ lặng lẽ tiến về phía trước. Phòng cửa hắn cách không xa hàn băng thạch thất, hắn nhanh chóng đến trước cửa thạch thất, liền thấy một bóng người đang đứng bên ngoài thạch thất.

U Cơ

Trong lòng Quỷ Lệ đột nhiên có ý nghĩ: tại sao mỗi lần hắn đến thăm Bích Dao, U Cơ cũng luôn đứng bên ngoài thạch thất? Dường như nàng đối với Bích Dao tràn đầy tình cảm...

Trong khi hắn đang nghĩ, U Cơ đã nghe thấy tiếng bước chân, ngược nhìn lên, tựa hồ không nghĩ đến việc sẽ gặp Quỷ Lệ vào lúc này, thân hình hơi có chút rung động.

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu chào nàng, rồi đi lướt qua nàng, bước tới lối vào hàn băng thạch thất.

Dưới tấm hắc sa che mặt, U Cơ im lặng.

Ngay khi Quỷ Lệ đưa tay ra định đẩy cửa đá dẫn vào thạch thất, hắn đột nhiên dừng lại, xoay người lại nhìn U Cơ, nói: "U..."

Hắn đột nhiên ngừng lại, lúc này tự dung không biết xưng hô với U Cơ thế nào.

U Cơ khẽ nói: "Bích Dao đã gọi ta như thế nào, ngươi cứ gọi ta như thế".

Quỷ Lệ im lặng, tựa hồ như chìm trong muôn vàn tâm sự, hai người nhất thời trầm mặc, cuối cùng Quỷ Lệ cũng mở miệng: "U di, trước khi con đi về phía Nam, đã thỉnh Thanh Long thánh sứ đưa tro thi hài của Đại Vu Sư về Nam Cương..."

U Cơ hai mắt lấp lánh dưới tấm hắc sa, thì thầm nói: "Con đừng bận tâm, đại ca đã đi hộ tống rồi, nhưng cho đến giờ, vẫn chưa có tin tức gì của huynh ấy". Tuy không thấy được thần tình của U Cơ sau lớp màng che mặt, nhưng trong giọng nói thể hiện sự lo lắng, "Ở vùng biên giới Nam Cương, bọn yêu thú gần đây đang hoành hành, đại ca tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng... không hiểu sao vẫn chưa có tin tức gì cả".

Quỷ Lệ nhíu mày, im lặng hồi lâu, đoạn nói: "U di cũng đừng lo lắng! Thanh thánh sứ đạo hạnh cao cường, những yêu thú đó không hại nổi người đâu". Dừng một lát, hắn nói tiếp: "Con phải vào đây".

U Cơ im lặng gật đầu, không nói tiếp nữa.

"Âm ầm!"

Cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra, vang lên tiếng kêu trầm đục. Sau khi vào thạch thất đóng cửa lại, Quỷ Lệ bước vào giữa toà hàn băng thạch thất, lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh mỹ lệ yên bìn của Bích Dao.

Trên mặt băng có những làn khói trắng bay bay, từng dải từng dải phiêu lảng trong không trung, chậm chậm nhẹ nhàng, khiến cho người ta cảm thấy nó như

không có thật. Trên mặt đất băng phẳng, hắn vẫn còn thấy những tàn tích của Vu pháp **Chiêu Hồn Đẫn** kinh tâm động phách, một sắc hồng u ám ảm đạm, thời khắc này phảng phất như lặng lẽ dung nhập vào thạch thất.

Quỷ Lê quả thực không biết tại sao, bắt đầu rùng mình, hắn từ từ bước tới, đã đi qua chỗ dấu tích màu hòng bạc màu, xuyên qua làn khói trắng nhẹ bay, dung nhan an tường của Bích Dao đã xuất hiện trước mặt.

Phảng phất như chẳng hề thay đổi, nàng vẫn như xưa, ngỡ như mười năm trước, lần đầu diện kiến thiếu nữ mỹ lệ này...

Quỷ Lê bước tới thạch đài của Bích Dao, cúi người xuống, trong thạch thất này, ẩn ước có một thanh âm vang lên kìm nén hắn, dù thực sự hắn không thể né được tiếng nức nở.

Đột nhiên thân hình Quỷ Lê dao động, lòng bàn tay trái xoè ra, bất ngờ đặt lên má, lòng bàn tay tát liền hồi vào má gây ra tiếng động vang vọng trong thạch thất. Sự thống khổ và hối hận của nam nhân, phảng phất như lúc này mới để lộ ra.

"Xin lỗi, Bích Dao, xin lỗi..." thanh âm trầm trồ vang lên, một thanh âm đang bị cõi đè nén, nức nở nức nở thốt lên, lặp đi lặp lại.

Không biết là từ bao giờ, sự tĩnh lặng trong thạch thất lại bị phá vỡ, thạch môn lại bị mở ra bởi một người, Quỷ Vương mái đầu bạc trắng chậm rãi bước tới, đứng sau lưng Quỷ Lê. Quỷ Lê đang nghiêng mình bên cạnh Bích Dao, chậm rãi đứng thẳng, quay lại nhìn.

Ánh mắt hai người gặp nhau, ngay từ cái nhìn đầu tiên, Quỷ Lê đã thấy mái đầu bạc trắng của Quỷ Vương, Quỷ Vương cũng thấy dấu năm ngón tay từ từ xuất hiện trên má Quỷ Lê.

"Con đã quay về" thanh âm của Quỷ Vương có phần kỳ quái, dường như hài lòng, nhưng cũng có điều gì đó quái dị.

Quỷ Lê lắng lẽ gật đầu. Quỷ Vương hiển nhiên đã quen với tính cách của Quỷ Lê, không để tâm, nói: "Hãy đi với ta. Có một người quen cũ, ta nghĩ con nên gặp, hơn nữa Quỷ Vương Tông của chúng ta mới có một đại sự xảy ra".

Quỷ Lê có phần kinh ngạc, hiển nhiên là hắn không biết người quen cũ kia là ai, nhưng nhìn vào bộ dạng của hắn, lúc này tâm trạng không muốn biết điều đó, hắn lập tức quay đầu lại nhìn Bích Dao, tựa hồ như muốn khắc sâu dung nhan nhợt nhạt đó vào trong tâm khảm, thời khắc này như ngưng đọng, bất biến. Rồi hắn xoay mình bước đi.

Ánh mắt Quỷ Vương cũng nhẹ nhàng quét qua nữ nhân đó, trong mắt ánh lên một vẻ từ ái, rồi cũng quay đi, khi ông ta đi ra, chẳng ai có thể phát hiện ra sự yếu mềm đó.

U Cơ vẫn đứng ngoài cửa thạch thất, Quỷ Lê cũng đứng đợi tại cửa, Quỷ Vương bước được hai bước, đột nhiên quay về phía U Cơ nói: "Ngươi cũng tới!"

U Cơ khẽ gật đầu.

Ba người ly khai hàn băng thạch thất, đi qua con đường ngoằn ngoèo quanh co, đi tới căn phòng tĩnh mịch ở trong lòng núi, Quý Vương đẩy cửa đi tiếp, Quý Lệ cũng nỗi gót ông ta tiến vào thạch thất. Chỉ thấy trong thạch thất lúc này đã có hai người, một trong hai người đeo mặt nạ đen, chính là Quý Tiên Sinh thầm bí, một người mặc áo bào đạo gia, chính là Thương Tùng đạo nhân.

Nghe thấy tiếng cười bộ, Thương Tùng đạo nhân và Quý Tiên Sinh quay đầu lại nhìn.

Khi Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân ánh mắt gặp nhau, hai con người đang sống sót này, hốt nhiên mười năm như chưa từng trôi qua, trời già đã vô tình cười cợt trên nỗi đau khổ của hai con người này. Mười năm trước ở Thanh Vân Sơn, giờ đây lại tương kiến nhau trong tình huống không lường trước như vậy.

Sự việc đã qua, hỏi rằng ai đã an bài?

Trong phòng, bầu không khí trầm mặc, không ai nói gì, Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân nhìn nhau chằm chằm, trên gương mặt không để lộ biểu tình gì, nhưng ánh mắt thập phần phức tạp, không ai đứng ra giải quyết rõ ràng việc này được.

Cuối cùng Quý Vượng cũng tiến đến, mỉm cười nói: "Sao, cố nhân gặp lại nhau, không phải là dễ sắp xếp, ngồi xuống nói chuyện đi!"

Có người mở lời, bầu không khí trở nên ôn hòa, Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân không nhìn nhau nữa, cùng ngồi xuống.

Quý Vượng trước tiên nói với Quý Lê: "Thương Tùng đạo trưởng hiện tại đã về với Quý Vượng Tông chúng ta, sau này mọi người đều là đồng đạo, nếu có cơ hội, hai người nhất định phải thân cận với nhau mới được".

Quý Lê mục quang lấp lánh, nói: "Đạo trưởng sao không ở vạn Độc Môn, lại đến Quý Vượng Tông làm gì?"

Thương Tùng đạo nhân dường như đã tiên đoán sẽ bị hỏi về vấn đề này, trên gương mặt không chút đổi sắc, không nói gì. Quả nhiên, Quý Vượng mỉm cười rồi nói: "Bởi vì Vạn Độc Môn đã phát sinh đại biến".

"Sao. Đại biến?" không chỉ có Quý Lê, mà cả hai nhân vật che mặt là U Cơ và Quý Tiên Sinh đều thốt lên, cả ba đều thán kinh. Hiện tại trong Ma Giáo ba phái lớn chia nhau thiên hạ, tam đại phái này kiểm chế lẫn nhau, nhưng Vạn Độc Môn phát sinh đại biến, tự nhiên là cơ hội lớn cho hai phái còn lại.

U Cơ là người đầu tiên: "Thay đổi như thế nào?"

Quý Vượng mỉm cười, nói: "Độc Thần đã chết"

"Sao?" tin này thậm chí còn dây kinh ngạc cho mọi người hơn lúc trước, Quý Lê và mọi người đều hiểu sự lợi hại và ghê gớm của nhân vật này, tự nhiên minh bạch tin kẻ này chết có ý nghĩa lớn lao như thế nào.

Quỷ Vương nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười nói tiếp: "Chư vị đều không phải kẻ khờ khạo, chắc cũng biết giờ đây chúng ta đang đổi mặt với một cơ hội hiếm có"

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, nhìn Thương Tùng đạo nhân, đoạn nói: "Tin này, có phải... Do đạo trưởng mang tới không?"

Quỷ Vương gật đầu: "Là thật, hơn nữa hôm nay ta đã bí mật xác minh lại, quả thật có chuyện này".

Quỷ Lệ hít một hơi dài, nói: "Vậy tình huống hiện tại của Vạn Độc Môn như thế nào?"

Quỷ Vương nhìn Thương Tùng đạo nhân, Thương Tùng đạo nhân hiểu ý, nói: "Môn chủ vừa qua đổi là Độc Thần có di mệnh chỉ định Tân Vô Viêm kế nhiệm chức môn chủ, nhưng các đệ tử khác bất phục, giờ đây Vạn Độc Môn đang rất hỗn loạn. Để tranh đoạt chức vị môn chủ, các đại cao thủ trong môn phái phân ra các hệ tranh đấu liên miên".

Quỷ Vương tiếp lời: "Loạn là tốt, càng loạn càng tốt, đây là cơ hội ngàn vàng để nhất thống Thánh Giáo". Ông ta ngừng lời, đột nhiên hướng về phía Quỷ Lệ, cười nói: "Phải nói rằng, ở Tử Trạch con đả thương Tân Vô Viêm, cục diện đại loạn này, công lao của con không nhỏ đâu".

Quỷ Lệ trong lòng rúng động, nhìn về phía Quỷ Vương, chỉ thấy mục quang Quỷ Vương như thường, mắt loé tinh quang, không thể thấy một vẻ gì khác thường, đành chỉ biết im lặng.

Quỷ Vương không đề cập đến vấn đề đó nữa, nói tiếp: "Hôm nay mời chư vị tới đây thương nghị, chủ yếu là vì Thương Tùng đạo trưởng có một kế sách, có thể giúp Quỷ Vương Tông chúng ta san bằng Vạn Độc Môn".

Mọi người thất kinh, Vạn Độc Môn luôn là một trong đệ nhất tam đại phái của Ma Giáo, tuy nhiên lúc này khi Độc Thần đã chết, nhưng như con rết nhiều chân dù chết chân này vẫn còn nhiều chân khác, thậm chí cả khi Quỷ Vương Tông có huy động toàn lực, muốn tấn công một lần mà lật đổ được Vạn Độc Môn, thì cũng gặp bao khó khăn. Ngay cả khi thành công, chỉ sợ bản thân cũng tổn thương nguyên khí trầm trọng, rõ ràng Hợp Hoan phái băng quan đứng ngoài sẽ chiếm phần tiện nghi.

Quỷ Lệ biết Quỷ Vương suy nghĩ luôn cẩn mật sáng suốt, tuyệt không thể dốc toàn lực một cách vô ích, ông ta rất minh bạch đạo lý này. Nhất thời cảm thấy tờ mờ về cái gọi là diệu kế của Thanh Tùng đạo nhân, hắn bèn nói: "Ồ, đã có diệu kế, xin được thỉnh giáo".

Thương Tùng đạo nhân không hề khiêm nhường, hướng về phía Quỷ Vương khẽ gật đầu, nhìn mọi người xung quanh, nói: "Chư vị có thể thấy được hiện nay thế nhân sơ nhất là điều gì?"

Ngay khi câu hỏi vừa được đặt ra, Quý Lê và những người khác còn đang trầm ngâm suy nghĩ, U Cơ đã lên tiếng: "Tất nhiên là những yêu thú hại người ở Nam Cương, tại sao đạo trưởng lại đề cập đến lũ quái vật đó?"

Ngồi bên cạnh Quý Vương là Quý Tiên Sinh có một cử chỉ gây kinh ngạc, dưới tấm mặt nạ che mặt đột nhiên khẽ gật đầu, khẽ kêu lên một tiếng, tựa hồ như đang nghĩ đến việc gì.

Thương Tùng đạo nhân nói với U Cơ: "Kế sách này, nhắm vào bọn yêu thú đó, bên cạnh đó dùng thực lực của Vạn Độc Môn, kẻ nào muốn thôn tính bọn yêu quái này, tự nhiên thân sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề".

Hiện giờ thì mọi người đều minh bạch, Quý Lê gật đầu nói: "Tốt, nếu có thể gây nên một trường huyết đấu giữa Vạn Độc Môn và bọn yêu thú kia. Nhưng làm thế nào để thực hiện được điều đó?"

Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch mép, nói: "Kỳ thật rất đơn giản, bọn yêu thú này không nhìn thấy người để giết, hơn nữa đa phần bọn chúng có khứu giác linh mẫn, miếng thịt người thơm ngon này, chúng ta chỉ cần..."

Thanh âm của y từ từ nhỏ dần, một kế hoạch cẩn mật đã được đưa ra cho mọi người xem xét, lúc này mọi người lặng lẽ bàn bạc, thời gian cứ thế trôi qua.

***

Sau buổi mật hội này, không biết Quý Vương và Quý Tiên Sinh đã đi từ lúc nào. Sau khi U Cơ nhìn Quý Lê, cũng nhẹ nhàng rời khỏi. Nhanh chóng, trong phòng chỉ còn Quý Lê và Thương Tùng đạo nhân, nhưng họ không có ý gì là muốn ra khỏi phòng.

Hắn nhìn mông lung, tại thạch thất an tĩnh này, cuối cùng cũng hướng ánh mắt vào khuôn mặt kề kia, và cũng phát hiện ra, kẻ đó cũng đang nhìn mình.

Trong thạch thất, rất im lặng, hốt nhiên, có thể nghe thấy từng hơi thở, từng nhịp tim đập.

Quý Lê đột nhiên nói: "Đạo trưởng còn gì để nói với ta nữa không?"

Thương Tùng đạo nhân nhìn hắn chầm chằm, chừng như thời khắc này dài đến nửa ngày, chậm rãi nói: "Phải, nhưng hiện tại ta thực sự không biết nói gì".

Quý Lê im lặng, một lúc sau, khẽ nói: "Như mười năm trước, đạo trưởng ở Thanh Vân... ?"

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt vẫn như thường, nhưng nhãn quang bội phần phức tạp, thở dài nói: "Đã qua rồi, dường như đã xa xôi tít tắp. Còn người thế nào?"

Quý Lê chậm rãi đứng dậy, khoé miệng nhếch lên, nói: "Với ta cũng đã qua rồi, cảnh này và mười năm trước không hề thay đổi, chỉ có người là thay đổi".

Thương Tùng đạo nhân cười khẽ, trên gương mặt điểm nụ cười thể hiện một nỗi chua xót, thì thầm nói: "Chỉ có người là thay đổi".

Quỷ Lệ quay đi, lúc hắn ra đi, vẫn nghe thấy tiếng Thương Tùng đạo nhân đang ngồi trên ghế lẩm bẩm: "Thanh Vân... Thanh Vân... này... Thanh Vân...".

Một khắc sau, hắn đã rời khỏi thạch thất, không hề quay đầu lại.

***

Đứng trên cây cầu ở Huyết Trì, trong bầy không khí đậm đặc mùi máu tanh, Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh nhìn chăm chú vào huyết thuỷ trong ao, Hoàng Điều và Quỷ Ngưu nắm phục trong làn Huyết thuỷ, trong không trung Phục Long Đỉnh xoay chậm chậm, phát ra những tia hồng khí.

Quỷ Vương khẽ nói: "Hai con linh thú này đã thuần phục được chưa?"

Quỷ Tiên Sinh gật đầu nói: "Đã, Hoàng Điều và Quỷ Ngưu tinh phách linh lực đã bị Phục Long Đỉnh áp chế, lúc này hoàn toàn bị thu phục, dường như 'Tứ Linh huyết trận' khắc trên thân đỉnh quả nhiên có thật".

Quỷ Vương gật đầu nói: "Phục Long Đỉnh là di vật thời thượng cổ, linh lực không hề nhỏ chút nào, giờ đây hai con linh thú này đã bị thu phục, chúng ta chỉ cần thu phục thêm hai con linh thú nữa, đại sự tất sẽ thành".

Quỷ Tiên Sinh do dự nói: "Tông chủ, về kế sách của Thương Tùng đạo nhân, ngài có nghĩ kẻ này tin được không?"

Quỷ Vương trong mắt lấp lánh tinh quang, cười nhạt nói: "Thương Tùng đã không còn là Thương Tùng mười năm trước nữa, giờ đây thiên hạ tuy rộng lớn, chỉ có Thánh Giáo chúng ta dung nạp hắn, nên kế sách đó của hắn dù có vấn đề gì, bất quá hắn có chết đi cũng chỉ như một đệ tử bình thường mà thôi, không có gì đáng ngại".

Quỷ Tiên Sinh hắc sa khẽ lay động, đột nhiên nói: "Nếu như đã vậy, ta có thêm một ý tưởng này, có lẽ tông chủ đối phó với Vạn Độc Môn, cũng nên giải quyết luôn cả Hợp Hoan Phái".

Quỷ Vương chấn động, gương mặt lộ vẻ hoan hỉ, nói: "Thế nào? Đây quả là việc ta không nghĩ tới, xin thỉnh tiên sinh chỉ giáo"/

Quỷ Tiên Sinh nghiêm minh, nói: "Không có gì. Theo ý ta, nếu tông chủ không bận tâm tới cái chết của vài đệ tử bình thường, thì sự tình rất đơn giản. Dẫn dụ bọn yêu thú tới Vạn Độc Môn, tông chủ lấy danh nghĩa Quỷ Vương Tông kêu gọi Tam Diệu phu nhân của Hợp Hoan Phái cùng phát thư, đồng xưng là đệ tử Thánh Giáo, không thể thấy chết mà không cứu, hơn nữa bọn thú yêu vô cùng hung hăn, gấp người là giết, nếu cứ như vậy, Thánh giáo sẽ cũng gặp nguy hiểm, nếu tam phái cùng nhau hợp lực để đối phó, thì may ra có cơ hội thủ thắng.

Quỷ Vương nhíu mày nói: "Nghe cũng xuôi tai, nhưng Tam Diệu phu nhân là kẻ giảo hoạt, chỉ sợ bà ta không tin".

Quỷ Tiên Sinh lanh đạm nói: "Không cần lo lắng, bà ta tất nhiên là không tin rồi".

Quỷ Vương ngạc nhiên: "Thế ý tiên sinh là... ?"

Quỷ Tiên Sinh nói tiếp: "Nếu đệ tử Quỷ Vương Tông chiếm già nửa số xác chết trên chiến trường, xác chất đầy nội, máu chảy thành sông, liệu bà ta có nghi ngờ hay không?"

Quỷ Vương ngạc nhiên, nhíu mày một lúc lâu, rồi nói: "Ý của tiên sinh là Quỷ Vương Tông cũng buộc phải hy sinh một nửa số đệ tử?"

Dưới lớp hắc sa, sắc diện Quỷ Tiên Sinh thế nào không thể nhìn thấy, chỉ nghe thấy tiếng thầm thì của ông ta, tựa hồ như hàng ngàn nhân mạng đó không khiến ông ta mảy may động lòng, nói: "Tông chủ, đại sự là quan trọng, hà tất để tâm tới tính mệnh những kẻ đó!"

Quỷ Vương trong lòng không tránh khỏi sự giằng co giữa đam mê quyền lực và lương tâm, trong không khí mùi máu tanh trong Huyết Trì tựa hồ như càng nồng nặc.

Quỷ Tiên Sinh im lìm đứng bên cạnh, nhẫn nại chờ đợi. Một lúc lâu, Quỷ Vương nhân thần lấp lánh, gương mặt ửng hồng, mùi máu tanh phảng phất càng lúc càng nồng nặc hơn. Chỉ thấy ông ta hít một hơi dài, đột nhiên hú lên một tiếng ngân vang, quả quyết nói: "Tiên sinh lời nói quả thực chí lý, nhưng làm sao biết được Tam Diệu phu nhân không thừa lúc ta suy yếu mà hạ thủ?"

Quỷ Tiên Sinh cười nhạt một tiếng, nói: "Tam Diệu phu nhân vốn là người như vậy, trong tam đại môn phái thống lĩnh Ma Giáo hiện thời, làm gì có kẻ nào vì Thánh Giáo đạo hữu mà bặt đao tương trợ!"

Quỷ Vương rúng động, ánh mắt bừng sáng, hô hởi nói: "Ngài đã nói... diệu kế, diệu kế!". Khác hẳn ngày thường, Quỷ Vương không ngớt vỗ tay tán thưởng nói: "Tiên sinh quả thật là kỳ tài hiếm có, đưa ra một kế sách tuyệt diệu như vậy".

Quỷ Tiên Sinh lạnh lùng nói: "Chúng ta sẽ phải hy sinh một nửa số đệ tử của Quỷ Vương Tông, cũng có thể chính tông chủ phải tự thân chiến đấu với bọn yêu thú. Sau khi trải qua một trường quyết đấu hung hiểm, Hợp Hoan Phái thấy chúng ta và Vạn Độc Môn cùng bọn yêu thú kia đều lưỡng bại câu thương, tất Tam Diệu phu nhân thống lĩnh đại đội ma nhân sẽ truy đuổi đến cùng để tận diệt, lúc này tông chủ có thể nhanh chóng trốn thoát, sự việc về sau thế nào thì để cho bọn yêu thú giải quyết. Tình huống này có thể thấy rằng bọn yêu thú sẽ bị quét sạch, nhưng chỉ sợ là Hợp Hoan Phái cũng không phải dễ dàng mà tiêu diệt được".

Quỷ Vương gật đầu liên tục, trong lòng vô cùng hoan hỉ, nhưng ngay cả trong thời khắc phấn khích này, bản năng vẫn giúp ông ta giữ được bình tĩnh, đột nhiên quay lại nói: "Theo tiên sinh, như vậy Quỷ Vương Tông của ta có thể thống nhất Thánh Giáo, nhưng nguyên khí của Thánh Giáo bị tổn thương trầm trọng, nếu bọn yêu thú kia lại..."

Quỷ Tiên Sinh lắc đầu nói: "Tông chủ quên rồi sao, Thánh Giáo ta tại man hoang địa phía Tây bắc, cũng có một thánh điện. Chỉ cần môn phái của ta nhất thống Thánh Giáo, thì toàn bộ thành phần cốt cán của Quỷ Vương Tông sẽ chuyển tới vùng hoang vu đó, tại đó chỉnh đốn lại thế lực của Thánh Giáo, bọn yêu thú kia tuy hung dữ, nhưng chỉ hoành hành tại Trung Thổ, sẽ không bén mảng tới vùng man hoang chi địa đó. Hơn nữa sau đó, bọn chính đạo Trung thổ thể nào chẳng cử người tới đây, chẳng phải là chúng ta lợi dụng được bọn yêu thú đó tiêu diệt bọn chính đạo kia đó sao?"

Quỷ Vương hoàn toàn gõ bỏ được mối hoài nghi, hít một hơi dài, giọng đầy xúc động nói: "Tiên sinh quả thật là quân sư tốt, là bạn tốt của ta".

Quỷ Tiên Sinh mỉm cười nói: "Sau đó, cái gọi là chính đạo kia và bọn yêu thú giao đấu, bất luận ai thắng ai bại, tất đều thương vong nặng nề, bọn yêu thú tuy nhiên vẫn hung dữ, nhưng ta đã thấy ngày mà chính đạo trong thiên hạ tập trung tại Thanh Vân Sơn, mười năm trước uy lực của 'Tru Tiên Kiếm Trận' như thế nào, hẳn tông chủ còn nhớ chứ?"

Quỷ Vương gật đầu, nói: "Phải, quả thực vô cùng lợi hại!"

Quỷ Tiên Sinh cười nói: "Sở dĩ yêu thú tưởng rằng dễ dàng thủ thắng, nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Chúng ta tại vùng hoang địa sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ cần "Tứ Linh Huyết Trận" tu luyện thành công, nhìn khắp thiên hạ, còn ai dám không phục thần uy của Thánh Giáo ta?"

Quỷ Vương nói: "Vậy, việc tiên sinh thuần phục hai linh thú kia đến đâu rồi, có tin tức mới gì không?"

Quỷ Tiên Sinh nói: "Tốt, Phục Long Đỉnh hoàn toàn thu phục được Thần thú Hoàng Điều và linh thú Quỷ Ngưu, trên thần đỉnh xuất hiện những văn tự mới, tiếp theo chính là yêu thú Chúc Long đang canh giữ Thánh điện tại nơi hoang vu kia, sau khi chúng ta quay lại Thánh điện để thu phục nó, chỉ cần đi về phía Nam tìm nốt ác thú Thao Thiết. Tìm được Thao Thiết rồi, thiên hạ sẽ nằm trong lòng bàn tay của tông chủ!".

Quỷ Vương tiến lên một bước, nhìn xuống Huyết Trì, trong không khí sắc mùi máu tanh nồng nặc, thốt nhiên xuất hiện cảm giác thao túng cả thiên hạ trong tay.

Ông ta không nén được tràng cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong sơn động, đầy vẻ phẫn khích cuồng ngạo!

Chương 149

Hội Minh

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Ngoài điện Ngọc Thanh, tầng tầng lớp lớp người đứng thành hàng ngũ. Nhìn kỹ, họ đều là người chính đạo, bao gồm cả Thanh Vân Môn chưởng môn Đạo Huyền chân nhân cùng Phàn Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam. Phía sau hai người đó đều là danh sĩ cao nhân khác của hai phái Thanh Vân và Phàn Hương, cũng tụ tập tại đây. Nhìn vào trận thế, tựa hồ như chuẩn bị nghênh đón một nhân vật nào đó.

Không biết là người nào mà có mặt mũi dữ vậy?

Các môn phái nhỏ không kể, thời khắc đó, các nhân vật trọng yếu của Thanh Vân Môn cùng Phàn Hương Cốc đại đa số đều đã tụ họp lại. Bên Phàn Hương Cốc là Thượng Quan Sách, Lữ Thuận, đại đệ tử đời thứ hai là Lý Tuân, Yến Hồng đứng phía sau cốc chủ Vân Dịch Lam. Kỳ trung, Lý Tuân mặt vô biểu cảm, nhưng sắc khí có vẻ khó coi, không những vây bốn bề xung quanh vang lên những tiếng thì thầm to nhỏ, những ánh mắt cứ liếc qua gã, càng làm cho sắc mặt họ Lý thêm khó coi.

Về phía Thanh Vân Môn, bọn Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thủy Nguyệt đại sư, Tề Hạo, thủ toạ các mạch đều có mặt tại hiện trường, bao gồm cả bọn đệ tử Tiêu Dật Tài cũng đứng sau lưng Đạo Huyền chân nhân. Chỉ là trong số đó, xuất sắc nhất của Thanh Vân Môn trong những năm gần đây, nhân vật được kính trọng nhất, Lục Tuyết Kỳ, lại không thấy bóng dáng đâu hết. Ngoài ra, Lâm Kinh Vũ cũng không có mặt, không hiểu có phải còn ở trong Tổ Sư Từ Đường hay không.

Trời trong sáng, không trung vạn dặm không mây, gió núi không mạnh, thoảng đều không ngừng làm cho ai ai cũng có cảm giác thư thái. Nếu không phải trong phàm trần tục thế có quá nhiều ân oán cùu sát, răm rối không ngừng, thì đây đích thị là tiên cảnh giữa nhân gian.

Trong số đám đông đằng sau, nhiều người bàn tán thì thầm, ẩn ước nghe thấy đại bộ phận đều đang nhắc tới trường hạo kiếp lớn nhất của nhân gian này. Những câu nói đó lọt vào tai Thanh Vân chưởng môn Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt ngưng trọng, không nhẫn nhịn được khẽ thở dài.

Thanh âm của ông ta không lớn, nhiều người xung quanh không chú ý, Phàn Hương cốc chủ Vân Dịch Lam đứng đằng trước lại nghe được, quay đầu nhìn về phía Đạo Huyền chân nhân, thấp giọng nói: "Đạo Huyền huynh cớ gì lại thở dài?"

Đạo Huyền gắng gượng nở một nụ cười, lắc đầu nói: "Ta nghe những đạo hữu sau lưng bọn ta bàn tán, có quá ít người còn lạc quan".

Vân Dịch Lam cười cười nói: "Đạo Huyền huynh hà tất phải để ý tới bọn họ, tuy hạo kiếp ngày nay đã thành, sinh linh đồ thán, nhưng bọn ta hiện nay là hy vọng cuối cùng của thiên hạ chúng sinh, đối diện với lũ yêu nghiệt quái thú cùng hung cực ác, sư huynh thân là thiên hạ lành tụ, nếu người không còn tin tâm, thì làm sao có thể là kỳ vọng của thiên hạ chúng sinh bá tánh được."

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt có chút biến đổi, trong ámt lấp loáng tinh quang, hướng về Vân Dịch Lam liếc một cái, chỉ thấy con người đó quá ư thong dong,

dường như không có ý gì khác, điểm một nụ cười: "Vân thí chủ nói quả đúng quá, bần đạo có tài đức gì mà gánh vác được bốn chữ 'Thiên hạ lanh tụ' đó. Lần này đại kiếp yêu thú, tàn hại sinh linh, bọn ta là người học đạo, lại một lòng thờ phụng chính đạo, tự nhiên không thể đặt mình ra ngoài chuyện. Đại Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thương nhân đến đây, ba phái cùng liên minh với thiên hạ hào kiệt, vì dân mà hy sinh cũng không uổng một đời học đạo".

Vân Dịch Lam gật đầu nói: "Sư huynh nói rất đúng".

Đạo Huyền chân nhân trả lời bằng một nụ cười nhưng trong tâm lại có một cảm giác lạ, Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam trước mặt từ đó tới giờ nói chuyện đều rất khiêm hoà, không châm chích chẽ giễu, nhưng mình lại tựa hồ không nhìn thấu được người này, trong lòng cảm thấy người này có vẻ sâu cạn khó lường.

Đang lúc thâm tâm Đạo Huyền chân nhân đang suy xét có nên tìm cơ hội thử Vân Dịch Lam để xem trong lòng y đang tính toán gì hay không, trong đám đông đột nhiên náo động, Đạo Huyền chân nhân và Vân Dịch Lam tập trung tinh thần, cùng lúc nhìn về phía chân núi, quả nhiên thấy giữa vùng mây trắng vẫn vũ quanh Thông Thiên Phong chợt thoáng lên ánh kim quang, rồi lại nhanh chóng biến mất, không đầy một khắc đã mau mắn đến gần đỉnh núi.

Chỉ thấy kim quang chói loà, làm thành hình trạng một đóa kim liên, bay giữa mây trắng, tiếng tụng niệm nổi lên, vang vọng giữa trời đất, khí tượng trang nghiêm khiến ai ai cũng sinh lòng kính sợ.

Đạo Huyền chân nhân cùng Vân Dịch Lam đồng thời nghênh tiếp, kim liên hạ xuống, rực rỡ lấp lánh, kim quang tán xạ, hiện ra Thiên Âm Tự Phổ Hoằng đại sư cùng mấy chục vị hoà thượng. Phổ Hoằng thương nhân cầm đầu dung mạo vẫn như năm xưa, từ bi tường hoà, áo cà sa đỏ vàng, bao tướng trang nghiêm, trong tay cầm một tràng hạt làm bằng gỗ đàn mộc màu đậm, khoé miệng giắt một nụ cười mỉm.

Phía sau thương nhân đích thị là Phổ Phương sư đệ thủ trì "Phù Đồ Kim Bát", thân người cao to, ngoài ra còn có mấy chục vị cao tăng và đệ tử đời thứ hai của Thiên Âm Tự, trong đó cũng có mặt bọn Pháp Tướng, Pháp Thiện...

Đạo Huyền chân nhân bước tới, mỉm cười nói: "Phổ Hoằng đại sư, ông cuối cùng cũng đã đến, mọi người đã chờ lâu rồi!".

Phổ Hoằng thương nhân mỉm cười gật đầu: "Để chư vị thí chủ cùng Đạo Huyền chưởng môn phải đợi lâu, lão nạp thật đắc tội".

Ngay lúc đó, Vân Dịch Lam đứng cạnh Đạo Huyền chân nhân vui vẻ cười nói: "Đại sư đã lâu không gặp, liệu còn nhận ra ta, bằng hữu tri giao năm xưa, đại sư sao có thể quên được chứ?"

Phổ Hoằng thương nhân nhìn về phía Vân Dịch Lam, biểu tình rõ là ngây người, nụ cười luôn luôn nở lập tức cũng thu lại: "Lẽ nào thí chủ đây... không ngờ lại là Vân Dịch Lam Vân lão cốc chủ!"

Vân Dịch Lam cười lớn, thi lễ nói: "Đúng là lão phu, bái kiến phuơng trượng đại sư".

Phổ Hoằng thương nhân cúi người hồi lễ, cười nói: "Đã từng nghe Phản Hương Cốc đạo pháp tinh thông, đặc biệt là Tam Dương cảnh giới của Phản Hương Ngọc Sách thật thần kỳ, Vân thí chủ tâm chí kiên định, thiên phú siêu quần, lẽ nào đã luyện tới tầng Ngọc Dương chi cảnh?"

Vân Dịch Lam thần sắc hơi có biến, trong lòng giật nảy, Phản Hương Cốc đạo pháp luôn luôn là bí mật trong chính đạo, khác xa Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự lưỡng đại phái, vừa đề khởi đến "Thái Cực Huyền Thanh Đạo" hoặc "Đại Phạm Ban Nhược" là không ai không biết. Nhưng lần này y vừa tiến nhập Trung Thổ, gặp được hai lãnh tụ của lưỡng đại hào môn, không ngờ trước sau đều bị Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thương nhân nhìn ra đạo pháp cảnh giới của mình, vừa nghĩ tới quan hệ trong đó, y nhịn không được, sinh ra hồ nghi trong lòng: lẽ nào trong môn hạ của ta có gian tế trà trộn?

Tuy là đang nghĩ ngợi, nhưng ngoài mặt thần tình của y vẫn như không, mỉm cười nói: "Đại sư mắt sáng như đuốc, lão phu một thân đạo hạnh thấp kém không đáng kể!"

Dừng lại một chút, Vân Dịch Lam sắc diện dần dần nghiêm túc nói: "Bất quá đại sư đã đến, thật là tốt. Hiện nay sinh linh lầm than, yêu nghiệt hoành hành, thảm họa đó trước giờ chưa từng thấy, những mong đại sư lãnh đạo thiên hạ chánh đạo, trừ khử tai kiếp, làm việc tốt lành".

Đạo Huyền chân nhân đứng ở phía ngoài, sắc diện chợt hơi biến đổi.

Phổ Hoằng thương nhân khiêm nhường nói: "Vân thí chủ nói đúng, thiên hạ đối mặt tai kiếp, thú yêu bạo ngược, Thiên Âm Tự trên dưới đã là Phật Môn đệ tử, sao có thể thoái ẩn an nhàn. Chỉ là hiện nay thiên hạ chánh đạo đều kéo về Thanh Vân, Đạo Huyền sư huynh lại luôn luôn đức cao vọng trọng, đạo pháp thông thiên, tự nhiên nên để Đạo Huyền sư huynh làm lãnh tụ, suất lĩnh thiên hạ chánh đạo chống lại cường địch".

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Đại sư khách khí quá, Đạo Huyền thật không dám đắc đương".

Phổ Hoằng thương nhân chắp tay nói: "Đạo Huyền chưởng môn, thiên hạ ngày nay đêm ngày trong mong, phải sớm ngày trừ khử tai kiếp đại họa, huynh ngàn vạn lần không nên thoái thác".

Vân Dịch Lam cười ha hả nói: "Hai vị là cao nhân đắc đạo, ở đâu mà nhiều lời khách khí thế, lại đây, chúng ta vừa đi vừa nói, nếu không lại để đạo hữu đồng đạo phải chờ ba chúng ta nói chuyện đến lúc cảm lạnh mất.

Đạo Huyền chân nhân và Phổ Hoằng thương nhân nhau bắt tay, cùng nhau cất bước. Đoàn người phía trước nhiều người tỏ thái độ tôn kính Phổ Hoằng thương nhân và tăng chúng Thiên Âm Tự, cho thấy đức vọng Thiên Âm Tự trong lòng chánh đạo vô cùng lớn.

Đoàn người tiến nhập Ngọc Thanh Điện, Phổ Hoằng thương nhân không khỏi khen thưởng Ngọc Thanh Điện khí thế khôi phục, hùng vĩ, rực rỡ sau khi Thanh Vân Môn trùng tu.

Đạo Huyền chân nhân khiêm nhường mời Phổ Hoằng thương nhân ngồi ghế chủ toạ. Phổ Hoằng thương nhân từ chối mấy lượn, cuối cùng Đạo Huyền chân nhân vì là chủ nhân phải ngồi ghế chủ toạ, Phổ Hoằng thương nhân và Văn Dịch Lam ngồi hai bên.

Trong đại điện, thời khắc này có trên trăm vị, nhưng số ghế lại hữu hạn, chỉ có vài vị danh cao vọng trọng của ba đại phái ngồi xuống, có thể thấy địa vị và thực lực trong chính đạo của tam đại phái hệ, cùng nhau thảo luận đổi sách tự nhiên cũng phần nhiều là nghị luận trong tam đại phái hệ.

Chờ cho chúng nhân yên vị, Văn Dịch Lam là người đầu tiên mở lời, hướng về phía Phổ Hoằng thương nhân nói: "Đại sư, ông lần này trên đường đi có gặp đám yêu thú quái vật tàn nhẫn đó không?"

Phổ Hoằng đại sư gật đầu nói: "Có, bọn tôi đã trừ khử chúng".

Chúng nhân rúng động, hoạ yêu thú ngày nay đã sớm truyền ra khắp thiên hạ, người thấy qua cũng không ít, nhưng những người chính đạo trong Ngọc Thanh Điện trên Thanh Vân Sơn hôm nay, ngoại trừ đám đệ tử tam đại môn phái ra dò thám tin tức đã từng giao thủ qua, các môn phái khác tịnh không có mấy ai.

Đạo Huyền chân nhân cũng hơi rúng động: "Ồ, không ngờ có chuyện đó, đại sư hãy kể lại sự việc để mọi người trong điện cùng biết với".

Phổ Hoằng đại sư nói: "Không dám, kỳ thật trên đường đi đụng phải đám yêu vật đó, bọn tôi cũng không tưởng được. Trước đây để nghe yêu nghiệt thường hành hành ở Phương Nam, nhưng không ngờ tại một thôn nhỏ ngoài bảy dặm phía nam Thanh Vân Sơn lại phát hiện có mấy chục yêu thú đang tập kích thôn làng, đáng tiếc bọn tôi đến quá trễ, thôn dân toàn bộ đã ngộ hại.

"A!", Đạo Huyền chân nhân và Văn Dịch Lam đều thắt kinh thở dài, phía nam Thanh Vân Môn bảy trăm dặm tuy không gần nhưng cũng không phải là quá xa. Chúng tăng Thiên Âm Tự đứng sau lưng Phổ Hoằng đại sư đa số trên mặt lộ biểu tình bất nhất, vài tăng nhân chắp tay niệm phật, thiết nghĩ cảnh tượng lúc đó chắc thập phần thảm liệt, đã lưu lại ấn tượng sâu trong lòng những tăng nhân đó.

Phổ Hoằng đại sư thở dài, trên mặt cũng thoảng qua biểu tình bất nhẫn: "Những quái vật này quả nhiên như lời trong truyền thuyết, bộ dạng là những mãnh thú Nam Cương biến thành, hơn nữa tính cách tàn nhẫn hiếu sát, bá tánh trong thôn không ai sống sót. Gặp yêu nghiệt như vậy, dù phải phá sát giới, tu hành tổn hại, cũng không thể không vì dân mà trừ hại, bọn tôi liền hạ thủ trừ khử chúng".

Đạo Huyền chân nhân vòng tay nói: "Đại sư thề thiên hành đạo, súc tích công đức, tịnh không phải là tội nghiệt sát sinh, đại sư bất tất phải thấy khó chịu".

Phổ Hoằng thương nhân thở dài một tiếng, gật gật đầu, Vân Dịch Lam bên cạnh nhíu mày, trong lòng quan tâm đến một vấn đề khác: "Phương trượng đại sư, ta có điều muốn thỉnh giáo".

Phổ Hoằng thương nhân nói: "Vân cốc chủ xin cứ nói".

Lần này Vân Dịch Lam nói: "Trước đây bọn ta chưa từng nghe nói bầy yêu nghiệt đó đã đến đây, lần này đại sư đã đúng phải, nghĩ tất yêu thú rát mau chóng sẽ đến vùng phụ cận Thanh Vân Sơn. Không biết trên đường đi, ngoại trừ cái thôn đó ra, đại sư có phát hiện thú yêu không?"

Phổ Hoằng thương nhân lắc đầu đáp: "Cái đó thì không, ngoại trừ ngôi làng đó, các nơi khác đều bình thường, có khả năng đây là một bộ phận nhỏ yêu nghiệt đi nhanh quá, tình cờ bị bọn tôi bắt gặp".

Đạo Huyền chân nhân thở dài nói: "Đó cũng đáng cho bọn chúng gặp xui, tiếc là cứu không được những thôn dân".

Quần tăng nghe thấy lời nói đó cùng nhau chắp tay niệm phật hiệu.

Vân Dịch Lam gật đầu nhẹ nhàng: "Đại sư, ngài đã chứng kiến yêu thú cùng các cao tăng Thiên Âm Tự giao thủ, chiến lược của chúng thế nào?"

Phổ Hoằng thương nhân trầm ngâm rồi nói: "Bầy yêu nghiệt đó hơn phần nửa đều là quái vật bình thường, chỉ bất quá móng vuốt cứng mạnh, hung hăn tàn bạo, nếu thật sự phải so sánh thì đạo hạnh tu hành bình thường trong số những người tu đạo bọn ta cũng đủ để thắng được chúng".

Vân Dịch Lam gật đầu nói: "Xem ra đám quái vật này đa phần là yêu thú phổ thông tẩu tán tách lìa đám đồng bọn". Nói xong, y ngừng một chút, quay đầu nhìn Lý Tuân sau lưng: "Tuân nhi, gần đây bản môn điều tra được tin tức gì, hãy báo cáo cho Phổ Hoằng đại sư biết".

Lý Tuân "dạ" một tiếng, bước ra, hướng Phổ Hoằng thương nhân cung kính hành lễ, Phổ Hoằng thương nhân mỉm cười nói: "Lý hiền đệ nhất bất tất phải đa lễ, xin cứ nói".

Lý Tuân nói: "Bẩm báo đại sư, từ ngày bọn tôi nhiều lần phái xuất đồng đạo đi về phía nam điều tra thám thính cho tới nay, phát hiện đại kiếp thú yêu lần này hoạ hoạn thật là thảm liệt, có ba nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất: thú yêu quái vật tầm thường đại bộ phận là mãnh thú biến dạng, tuy bọn tôi không biết thật ra làm sao mà di biến, nhưng đám quái vật đó đích xác là mãnh thú biến hình, hung mãnh hơn, tàn nhẫn hơn, người tầm thường chắc chắn vô phƯƠNG chống cự. Thứ nhì: yêu thú dị tộc từ phƯƠNG nam đi ra lần này, số lượng không ngờ không đếm xuể, đệ tử bọn tôi phái đi nhiều lần từ trên trời nhìn thấy vô số yêu thú lũ lượt kéo nhau đi, số lượng ít nhất cũng trên một vạn, dưới tình huống đó, cho dù mình có đạo hạnh cao e rằng cũng không giải quyết được. Thứ ba: trong số yêu thú phổ thông kia, tựa hồ còn có vô số yêu thú đặc thù khong rõ lai lịch, những yêu thú đó tuyệt nhiên khác biệt với đám quái vật phổ thông, yêu pháp cao cường, hơn nữa cho tới nay, ai mà không nghe qua truyền thuyết "Thú Thần",

cũng không biết y là nhân vật ra sao, nhưng y có thể thao túng vô số yêu vật, sợ rằng cũng là một nhân vật cực đoan cao cường.

Phổ Hoằng thương nhân lông mày trăng xoá nhíu lại, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đưa mắt nhìn nhau. Đại kiếp yêu thú lần này sự ác liệt hiển nhiên chưa từng thấy, nhìn thần tình của Lý Tuân lúc kể chuyện cùng biểu tình ngưng trọng của các nhân vật trong Thanh Vân Môn, Phản Hương Cốc, hiển nhiên chúng nhân cũng tâm tình trầm trọng.

Đại điện tạm thời hâm nhập không khí trầm mặc, một hồi sau, Văn Dịch Lam thở dài một hơi, cười nói: "Quái vật nếu như không lợi hại, làm sao là thiên cổ đại kiếp! Sự việc đến nỗi này, nghĩ nhiều cũng vô dụng, chỉ bằng chúng ta hãy thương lượng tìm phương cách chống lại yêu nghiệt".

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nói: "Vân cốc chủ nói rất đúng. Tiện đây, lão phu có thu thập loại trà lâu năm, mời hai vị vào nội đường uống trà trong lúc nói chuyện".

Phổ Hoằng thương nhân và Văn Dịch Lam đều đứng dậy, nhắc nhở môn hạ vài điều, rồi theo chân Đạo Huyền chân nhân tiến vào trong nội đường, ba vị đại nhân vật đức cao vọng trọng vừa đi, không khí trên Ngọc Thanh Điện dần dần lơi lỏng. Bọn Tiêu Dật Tài, Tề Hạo, Lý Tuân cùng Thiên Âm Tự Pháp Tướng, Pháp Thiện vốn là những người quen cũ, họ liền tụ tập đàm luận. Gặp dịp, Tiêu Dật Tài đề nghị Pháp Tướng, Pháp Thiện đi xem cảnh sắc Thông Thiên Phong, Pháp Tướng lập tức đáp ứng, Lý Tuân cũng chẳng có việc gì làm, cũng theo chân Tiêu Dật Tài.

Thời tiết đã vào hạ, khí hậu trở nên nóng bức, nhưng trên Thông Thiên Phong, mây mù che phủ, lại vẫn mát mẻ vô bì. Đi đến một nơi trên huyền nhai có lan can, tựa lan can mà nhìn, chỉ thấy biển mây mênh mông, trời xanh bên trên khiến ai ai cũng khó thả hồn xuất thế.

Pháp Tướng thở dài nói: "Đã từng nghe Thanh Vân Môn không khác gì tiên cảnh, mười năm trước đây bần tăng được mở rộng tầm mắt một lần, lần này gặp lại, vẫn tráng quan như xưa, chấn động nhân tâm, thật là một kỳ quan của trời đất".

Tiêu Dật Tài cười nói: "Pháp Tướng huynh lại khách khí, nói về cảnh sắc, "Vô Tự Ngọc Bích" và "Tu Di Đạo, Giớ Tử Sơn" của Thiên Âm Tự trên Tu Di Sơn không phải là danh động thiên hạ sao?"

Pháp Tướng cười nói: "Đó chỉ là những nơi cảnh sắc tầm thường, làm sao có thể so sánh với cảnh tượng tráng quan trên Thanh Vân Sơn".

Nhân quang chuyển động, đột nhiên phát hiện phía sau là hai người Lý Tuân và Yên Hồng. Yên Hồng thì không việc gì, nhưng Lý Tuân thì tỏ ra bất phục, chỉ là không phải như năm xưa, y ngày nay cũng đã có mấy phần hàm dường, không biểu đạt ra.

Pháp Tướng tâm tư tinh tế, trên mặt cũng không có thần tình biến hoá gì, cứ tự nhiên nói tiếp: "Bất quá thật ra nếu nói về cảnh sắc, trên trời dưới đất cũng phải

nói đến Huyền Hoả Nhiên Thiên của Phản Hương Cốc của Lý sư huynh mới được. Có đúng không Lý sư huynh?"

Lý Tuân ngẩn người, trên mặt lộ ra một nụ cười, nhưng miệng vẫn khiêm tốn: "Pháp Tướng sư huynh quá lời", khuôn mặt biểu lộ một niềm vui, nhưng vẫn từ chối nói: "Pháp Tướng sư huynh đã nói quá, Phản Hương Cốc nhỏ nhặt, lại tuốt xa hẻo lánh, không dám đen so bì với phong vật Trung Thổ".

Tiêu Dật Tài trong mắt hàm chứa thâm ý nhìn Pháp Tướng, khoé môi xuất hiện một nụ cười hàm ý, liền nói: "Được, được, mọi người cũng không cần phải nói đi nói lại, mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng, thế gian thật bao la rộng lớn, không biết cả đời này bọn ta có thể biết đến hết không?"

Chúng nhân nhất thời đều chung cảm xúc, đồng thanh nói: "Chính phải", rồi bật cười.

Chúng nhân cười nói một hồi, Lý Tuân tựa hồ nhớ tới điều gì đó, chậm chậm đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, nhân lúc không ai để ý, nói nhỏ: "Tiêu sư huynh, xin hỏi một điều".

Tiêu Dật Tài giật mình: "Lý sư huynh xin cứ nói".

Lý Tuân do dự một hồi, chung quy không nhẫn nại được nói: "Mấy ngày... mấy ngày nay... đặc biệt là ngày trọng yếu như hôm nay, sao lại không thấy Lục Tuyết Kỳ sư muội của Tiểu Trúc Phong xuất hiện vậy?"

Tiêu Dật Tài thắn sắc có chút thay đổi, nhìn Lý Tuân, hạ giọng đáp: "Lý sư huynh, Lục sư muội nhân vì lần trước trên Ngọc Thanh Điện cãi lại ân sư của ta Đạo Huyền chưởng môn, hiện tại bị giam giữ tại Tiểu Trúc Phong sám hối đã được mấy ngày rồi".

Lý Tuân trong miệng "a" lên một tiếng, thắn tình phức tạp, tựa hồ khó chịu, lại giống như hổ thẹn, tức giận trong lòng, một lúc lâu mới lên tiếng, hướng về Tiêu Dật Tài cười khổ nói: "Đa tạ Tiêu sư huynh đã cho biết, tại hạ vô cùng cảm kích, sau này tôi sẽ khẩn cầu gia sư đi nói chuyện khuyên can Đạo Huyền sư bá, ôi, cũng coi như là tôi đã tận tâm lực".

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, không nói gì nữa chỉ đưa tay ra vỗ vai Lý Tuân.

Trong đám người đứng từ xa nhìn quang cảnh đẹp tuyệt đối giữa đất trời, Pháp Tướng từ từ thu hồi ánh mắt khỏi lưng hai người đang thi thầm to nhỏ, chợt nghe có người hạ giọng hỏi bên cạnh: "Đại sư có biết chuyện Lý sư huynh thân cùng Lục Tuyết Kỳ sư muội chăng?"

Pháp Tướng mỉm cười, nhìn Tề Hạo đang đứng bên cạnh, nói: "Có nghe sơ qua".

Tề Hạo gật gù, không nói gì thêm, Pháp Tướng lại bất chợt thở dài một tiếng, bên trong pha lẫn mấy phần cảm khái. Tề Hạo cảm thấy lạ, nói: "Pháp Tướng huynh, sao lại thở dài như thế?".

Pháp Tướng cười nhạt, khôi phục lại thần sắc vốn có, nói: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một người bạn cũ thôi".

Tề Hạo lấy làm lạ: "Cố nhân? Cố nhân nào vậy?"

Pháp Tướng bình thản nói: "Một người đã từng cùng chúng ta vào sinh ra tử, một cố nhân cùng chúng ta, và vị Lục cô nương đó có quan hệ sâu xa... a...".

Tề Hạo trầm lặng đi, một lúc lâu sau, cũng nặng nề thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài, còn có mấy phần thể sự tang thương, cảm khái vật cõi người mất.

***

Tổng đàn Vạn Độc Môn Ma Giáo hướng tây nam Trung thổ nơi gọi là "Độc Xà Cốc". Chiếu theo vị trí địa lý mà nói, Độc Xà Cốc cùng Quý Vương Tông ở Hồ Kỳ Sơn và Hợp Hoan Phái ở Tiêu Diêu Giản, xảo hợp thành một hình tam giác lớn, kiềm chế lẫn nhau, vừa tương trợ vừa đối nhau, tạo thành thế lực tương đương bao chặt trong Ma Giáo ở Trung Nguyên hiện nay.

Nhưng tình huống hiện tại, thế quân binh đó đã lâm vào cục diện nguy ngập, đặc biệt là phần lớn thế lực Ma giáo vẫn nằm nơi Vạn Độc Môn, cùng với việc lão môn chủ Độc Thần lão nhân mất đi, vây quanh vẫn đề quyền thừa kế tân môn chủ, bên trong Vạn Độc Môn đã rối tung cả lên rồi, tổng đàn ở Độc Xà Cốc cũng đã vào thế kiểm tuốt cung giương, tình thế động đến là nổ.

Theo trên danh nghĩa mà nói, nhận di mệnh lâm chung của Độc Thần, người chính thức được kế thừa địa vị là Tân Vô Viêm đệ tử quan môn của Độc Thần. Nhưng rất không may là ở trong Ma giáo, đặc biệt là trong Vạn Độc Môn, nơi lấp lật công làm đầu, thì chỉ dựa vào di mệnh của Độc Thần là vô dụng.

Ngay lúc Độc Thần mới mất không lâu, mấy tên đệ tử bên ngoài của lão liền kéo nhau gấp về Độc Xà Cốc, thế đến rầm rộ, lộ rõ thái độ muốn tranh đoạt chức vị môn chủ. Tân Vô Viêm tuy được chân truyền thâm sâu, một thân bản lãnh vượt xa mấy vị sư huynh, nhưng một là hắn không có kinh nghiệm lâu đời ở Vạn Độc Môn, mấy tay cao thủ trọng yếu được cung phụng trong môn lần này cơ hồ toàn bộ đứng bên phía mấy vị sư huynh của hắn. Hai là lần trước ở trong Tử Trạch, hắn bất cẩn bị Huyết công tử Quý Lệ ở Quý Vương Tông phục kích, thân bị trọng thương, mặc dù giờ đây đã gần bình phục, nhưng pháp bảo Phê Huyết Châu chí hung chí tà ở trong tay Quý Lệ quả thật làm cho hắn chịu hết đau khổ cùng cực, một cỗ phê huyết yêu lực đó không ngờ như giòi bám trên xương một mực kiềm quyết hút thụ khí mạch trong thân thể hắn, khiến tu vi hắn hao tổn rất nhiều, tạo nên cơ hội cho kẻ khác thừa dịp tranh lấp bảo toạ.

Có điều, may mắn là vào lúc nguy cấp, Tân Vô Viêm cuối cùng cũng dựa vào đạo pháp kỳ dị chân truyền của Độc Thần, thêm vào năm loại kịch độc bao gồm cả Thất Vĩ Ngô Công phối hợp sử dụng đẩy hết lượng vu huyết có yêu lực kỳ dị đó thanh trừ khỏi cơ thể. Có điều chuyện có quan hệ trọng đại này chỉ mới xảy ra trước đây mấy ngày, Tân Vô Viêm tâm cơ thâm trầm, một mực giữ kín bí mật này. Gã biết giờ đây mình đã là cái đích của vạn người ngầm đến, vì vậy mới can tâm ẩn nấp.

Sự nhẫn nại của gã nhanh chóng được hồi báo, ba vị sư huynh Phạm Hùng, Trình Vô Nha, Đoan Như Sơn vốn rất đồng tâm hiệp lực, kết thành liên minh để đoạt lấy ngôi vị môn chủ, khi phát hiện gã tiểu sư đệ mà trước đây bọn họ uý kị đã nội thương thành tật, bán thân bất toại, hơn nữa còn hết sức thành khẩn thưa nhận sự phụ trước khi lâm chung đích thực đã truyền lại ngôi vị chưởng môn cho gã, song gã lại hận mình không có phúc ngồi lên ngôi vị đó, đồng thời giao lại ấn tín chưởng môn ngay tại đương trường, đặt trước linh vị Độc Thần, nói rõ là nhượng lại cho người hữu năng, liên minh của ba vị sư huynh gã lập tức tan rã như nấm cát khô.

Các cao thủ và đệ tử trong Vạn Độc Môn giờ đây chia làm ba bè phái. Bè phái do Bách Độc Tử dẫn đầu đứng về phía đại sư huynh Phạm Hùng, còn kẻ năm xưa có hận giết chết đồ nhi với Trương Tiểu Phàm là Hấp Huyết Lão Yêu và hảo hữu Đoan Mộc Lão Tổ của y thì đứng sau lưng lão nhị Trình Vô Nha, còn lão tam Đoan Như Sơn, tuy rằng đạo hành thấp nhất trong số bốn đệ tử của Độc Thần, song người này rất giỏi dụng tâm kế, sớm đã thăm kết bè kết cánh, vì vậy mà thế lực hiện giờ mạnh nhất, có rất nhiều lão yêu lâu ngày không xuất thế của Vạn Độc Môn cũng bị y lôi kéo, còn các môn hạ đệ tử thì quá nửa đã đứng về phía y rồi.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong bảy ngày tế lễ Độc Thần trong Vạn Độc Cốc. Tin tức về cái chết của Độc Thần đã truyền ra khắp nơi, trên linh đường phướn trăng nhiều vô kể, nhưng lại hiếm khi nghe thấy được một tiếng khóc nào. Đại đa số đệ tử độc môn tuy đều chí khẩn trăng, mặc áo xô gai, nhưng trên mặt thì không hề có chút biểu tình đau xót, tiếc thương, mà ngược lại còn có rất nhiều kẻ cứ trùng trùng túc giận muỗi ăn tươi nuốt sống những kẻ thuộc phe phái đối địch.

Nếu không phải vì cỗ kỹ một chút thể diện trước linh đường, chỉ e nơi này sớm đã biến thành võ đường từ lâu rồi.

Bốn đệ tử của Độc Thần người nào cũng mặc hiếu phục, quỳ trước chúng nhân, nhưng ngoại trừ Tân Vô Viêm ra, ba người còn lại đều chỉ đập đầu một cái rồi đứng dậy, đứng sang một bên. Sau lưng mỗi người lại là một đám thuộc hạ thân tín, mục quang tập vô ý hữu đều tập trung cả vào chiếc hộp nhỏ màu xanh lục bên trên chiếc bán nhỏ đặt trước quan tài Độc Thần.

Trên hộp có viết bốn chữ: **Vạn Độc Thần Ấm**

Đây chính là ấn tín từ ngàn đời nay chỉ có môn chủ mới được quyền giữ gìn của Vạn Độc Môn.

Trên bàn còn có hoa quả và tam sinh (dê, bò, lợn), trước bàn đặt một chiếc chậu đồng, lửa cháy phừng phừng. Tân Vô Viêm đập đầu lạy vong linh sư phụ xong, lặng lẽ đến bên cạnh chậu đồng, lấy từng tờ giấy tiền vàng cho vào đốt cho người chết. Còn ba vị sư huynh của gã đều không thèm liếc mắt tới, bởi cả ba đều hiểu rõ, vô luận là sau này ai làm môn chủ, tên phế nhân như gã cũng không thể nào thoát khỏi số mạng bị đầu độc chết.

Toàn bộ chú ý của họ đều tập trung cả vào chiếc hộp nhỏ.

Gương mặt vàng vọt của Phạm Hùng không chút biếu tình, chỉ hờ lạnh một tiếng, bước lên một bước về phía chiếc bàn, nhưng Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn cũng đã có dự phòng từ trước, hầu như cùng một lúc vọt người lên. Đoạn Như Sơn cười lạnh nói: "Đại sư huynh, sư phụ mới chết chưa được bảy ngày huynh đã muôn làm gì đó?"

Phạm Hùng trừng hai mắt, trên mặt loé hiện hung quang, nói: "Ta là đại sư huynh, chỗ này đương nhiên là do ta kế thừa".

Trình Vô Nha hờ một tiếng, nói: "Huynh dựa vào đâu mà nói cái chỗ này là do huynh ngồi?"

Đoạn Như Sơn cũng cười mỉm tiếng, nói: "Huynh muốn nói về quy lệ lớn nhỏ à, nếu thật muốn nói về quy củ, sư phụ lâm chung cũng đã truyền vị cho tiểu sư đệ rồi, đâu đến lượt huynh chứ?"

Phạm Hùng lấp loé hung quang trong mắt, thỉnh lình xoay đầu nhìn về hướng Tân Vô Viêm, Tân Vô Viêm đầu cũng không ngẩng, giọng nói vang nhưng trung khí không đủ, ho một tiếng, ngập ngừng nói: "Ba vị sư huynh, lúc mấy huynh... khắc, khắc, khắc... vừa trở về, đệ đã lập tức đem ấn tín giao ra, và nói rõ là đệ không có hứng thú với vị trí đó. Các huynh... khắc... khắc... các huynh nhập môn trước đệ, uy tín cũng cao hơn đệ, tự nhiên phải để các huynh ngồi ở vị trí đó, sư phụ đã lớn tuổi rồi, nghĩ cũng đến lúc có chỗ hồ đồ, cho nên nói bậy bạ. Cuối cùng thì ai ngồi vị trí đó, các huynh hãy quyết định đi, xin đừng lôi kéo đệ vào nữa".

Ngữ khí trong lời nói của hắn, thấp trầm run rẩy, tựa hồ còn có chút chuyện xấu hổ trong lòng nên sinh sợ hãi, bộ dạng không còn khoa trương thâm trầm như trước. Phạm Hùng cười lạnh một tiếng, khinh khỉnh quay đầu lại, không thèm nhìn hắn nữa, nói: "Các ngươi rốt cuộc muốn tính thế nào đây?"

Đoạn Như Sơn ha hả cười lạnh, nói: "Không cần nói nhiều, vẫn là theo ước định giữa chúng ta, qua cái thất đầu tiên của sư phụ, để sau khi lão nhân gia đi rồi, chúng ta ngày tới ở tại linh đường này lại quyết định xem cuối cùng ai là người ngồi lên vị trí này!"

Phạm Hùng hung tợn trừng mắt nhìn Đoạn Như Sơn và Trình Vô Nha, hai người sư đệ hắn nhìn nhau sắc của hắn cũng không gặp chút thiện ý nào. Một lát sau, Phạm Hùng chợt chuyển người, bước dài ra khỏi linh đường, một đám người cũng liền theo sau hắn đi ra. Trình Vô Nha và Đoạn Như Sơn sau đó cũng đều mang theo nhân mã rút lui. Trên linh đường, nhanh chóng chỉ còn lại Tân Vô Viêm một thân lảng lặng quỳ trên đất thủ hộ linh cữu.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xấp tiền giấy trong tay Tân Vô Viêm đều thả vào chậu đồng thiêu đốt hết sạch sẽ, hắn mới từ từ ngước đầu lên, ánh mắt của hắn bên dưới lụa trắng, lạnh lẽo không chút màu sắc.

"Sư phụ...", thanh âm hắn nhỏ đến mức chỉ chính hắn nghe lọt, "Su phu...! Người thấy rồi chứ, mấy kẻ đó chính là đồ đệ của người, thủ hạ của người..."

Góc miệng lạnh lùng của Tân Vô Viêm, chầm chậm nỗi lên một nụ cười lạnh, lạnh lẽo và không mang theo một chút cảm tình nào.

Chương 150

Nội Loạn

Màn đêm lặng lẽ bao trùm lấy Độc Xà Cốc, không gian như đang chìm vào cô tịch. Những ánh sáng le lói cuối cùng cũng dần tắt hẳn, để lại một ngôi Linh Đường đứng cô độc trong đêm đen lạnh lẽo.

Cổng Linh Đường vẫn mở, một cơn gió lạnh bất chợt thổi vào khiến ánh nến trong Linh Đường lung linh chao đảo, chiếu lên tường những hình bóng ma quái chập chờn. Trong đêm đen tĩnh lặng bỗng nhiên như có tiếng thì thầm trong linh đường, thoạt như khóc, thoạt như cười, tuy không nghe rõ ràng nhưng cũng đủ khiến người ta lạnh buốt tâm can.

Ngôi Linh Đường cũ kỹ đã đến hồi tàn tạ, tuy vẫn cố gắng gượng đứng nhưng đường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Bên ngoài màn sương mỏng như khói trông như muôn hình vạn trạng lơ lửng chung quanh căn phòng heo hắt ánh sáng.

Con người đang than khóc bên cạnh chiếc quan tài trong linh đường chính là Tân Vô Viêm.

Hắn quỳ trước linh vị, đầu cúi thấp, ánh mắt phiêu hốt định như đang nhìn về chốn xa xăm nào đó.

Trong ánh sáng heo hắt như đang có một cặp mắt dõi nhìn hắn.

Tiếng bước chân chợt vang lên làm Tân Vô Viêm bừng tỉnh, thân hình hắn khẽ rung nhẹ rồi từ từ quay lại, hắn khẽ nhíu mày, gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn người khách không mời mà đến.

Người này thân mang đạo bào, phẩm cách tôn quý, không ai khác hơn là Thương Tùng đạo nhân

Tân Vô Viêm và Thương Tùng im lặng nhin nhau, không ai nói một tiếng nào. Rồi Thương Tùng đạo nhân chậm chậm tiến đến cạnh chiếc quan tài, thắp lên một nén nhang, cung kính hành lễ trước linh vị người quá cố.

Tân Vô Viêm nhẫn nại nhìn từng cử chỉ của Thương Tùng đạo nhân từ đầu cho đến cuối, khi ông ta quay đầu lại, Tân Vô Viêm cúi đầu hoàn lễ, tuy nét mặt hoàn toàn không biểu hiện điều gì nhưng vẫn khẽ lên tiếng: "Đa tạ đạo trưởng".

Thương Tùng đạo nhân gật đầu: "Nén hương này tuy muộn màng, nhưng cũng là tấm lòng thành của ta".

Vẫn quỳ gối trước linh vị, Tân Vô Viêm trả lời lặng lẽ: "Đạo trưởng có thành ý như vậy, gia sư linh thiêng thể nào cũng nhận biết".

Thương Tùng đạo nhân chăm chú nhìn Tân Vô Viêm, bất chợt mỉm cười: "Tân công tử, dường như ngươi không hoan nghênh ta lắm?"

Tân Vô Viêm nhướng mắt, tỏ vẻ kinh ngạc với câu hỏi của Thương Tùng đạo nhân, "Đạo trưởng lâm rồi, đạo trưởng đức cao vọng trọng, luôn được Vạn Độc Môn tôn kính. Nay ân sư gặp chuyện bất hạnh, Vô Viêm trong lòng buồn rầu đau đớn, nếu có chỗ nào thất lễ, xin tiền bối lượng thứ cho!".

Mỗi Thương Tùng đạo nhân vẫn điểm nụ cười, cặp mắt lão quét qua linh vị của Độc Thần và dừng lại trên chưởng môn ấn tín của Vạn Độc Môn đang nắm trước linh vị. Bất chợt trong người Thương Tùng phát ra một tiếng rít quái dị, nghe tựa hồ là một loại côn trùng nào đó. Nghe thấy âm thanh này, Tân Vô Viêm khẽ biến sắc.

Thương Tùng đạo nhân cười nhẹ, "Lão môn chủ ơi là lão môn chủ. Người có thể an tâm nhắm mắt được rồi, không ngờ trong những đồ đệ do lão dạy dỗ còn xót lại một tên lợi hại thế này. Thật là rắc rối!".

Tân Vô Viêm trầm sắc mặt, nhãn quan trở nên trầm trọng, thốt giọng khản đục: "Đạo trưởng, ông vừa nói gì?".

Thương Tùng đạo nhân nhìn lại Tân Vô Viêm, khẽ nhếch mép, đoạn kéo một ống tay áo lên. Đồng tử Tân Vô Viêm thu lại, chăm chú nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay lão, âm thanh quái dị ban nãy đích thị phát ra từ đó.

Vẻ mặt Thương Tùng đạo nhân lộ vẻ vui mừng thần bí, lão chậm chậm đưa cái hộp nhỏ trong tay đến trước linh vị của Độc Thần. Đột nhiên trong chiếc hộp đựng chưởng môn ấn tín của Vạn Độc Môn cũng phát ra âm thanh y hệt vậy.

Thương Tùng đạo nhân từ từ rút tay về, quay đầu lại hỏi nhẹ: "Là Thất Vĩ Ngô Công à?".

Tân Vô Viêm hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm hai mắt lại rồi vùt mở ra. Lúc này mục quang hắt sáng quắc, chỉ trong tích tắc ấy, vóc dáng chậm chạp ban nãy đã hoàn toàn biến mất. Hắt từ từ đứng lên, hai mắt nhìn thẳng Thương Tùng đạo nhân: "Đúng, là Thất Vĩ Ngô Công!".

Căn linh đường vốn đang u ám âm trầm đột nhiên như vụt sáng hắt lên khi Tân Vô Viêm đứng dậy. Hán khí lạnh lẽo cũng tự nhiên biến mất, nhường chỗ lại cho màn sát khí hừng hực gia tăng trong căn phòng.

Thương Tùng đạo nhân ung dung như không thấy gì cả: "Ngươi nói đi, nếu sư phụ ngươi mà biết đồ đệ của hắt chết ngay sau hắt, chắc hắt tức giận lắm nhỉ?".

Tân Vô Viêm hờ hững: "Sư phụ tuệ trí thông minh, sớm đã không xem trọng lễ nghi, lão nhân gia bất quá chỉ muốn đứng xem náo nhiệt khi tại hạ cùng tôn giá động thủ chém giết lẫn nhau mà thôi".

Thương Tùng đạo nhân gật nhẹ, đoạn thở dài: "Đúng vậy, mười năm qua ta ở bên cạnh lão môn chủ, nhận thấy tính tình của lão thật là đáng sợ. Không ngờ

khoảng thời gian người đi theo lão ta là ngắn nhất trong đám đệ tử Vạn Độc Môn, nhưng người lại hiểu lão rõ ràng nhất".

Tuy thân sắc Tân Vô Viêm vẫn không thay đổi, chân hắn khẽ lùi một bước như để làm nhẹ bớt sự căng thẳng: "Đạo trưởng thật tinh tường, không những các hạ nhìn rõ tường gia sư, mà xem ra nhất cử nhất động của tại hạ cũng không qua được mắt các hạ".

Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch mép cười, ánh mắt liếc nhìn theo chân Tân Võ Viêm, đoạn bất chợt hỏi: "Sư phụ ngươi qua đời được bảy ngày rồi chứ?".

Tần Vô Viêm khẽ rung mình, không hiểu Thương Tùng hỏi vậy là có ý gì, vì tính tình lão ta hôm nay thật là cổ quái, thâm sau khó lường, huống chi lão ta đã biết bí mật trong hộp ẩn tín môn chủ, chỉ sợ là không ngăn cản lão được. Hắn bước tới một bước: "Bây giờ là giờ Sửu, vừa đúng bảy ngày, không biết đạo trưởng có điều chi chỉ giáo?".

Thương Tùng đạo nhân lập tức thối lui một bước: "Tốt lắm, vậy thì ta không quấy rầy sư phụ ngươi an nghỉ nhé".

Trước khi Tân Vô Viêm kịp có phản ứng gì, Thương Tùng đao nhân đã khí vọt nhanh như chớp ra ngoài cổng linh đường. Bỗng nhiên có tiếng la to "Tốt lắm! Môn chủ ᾶn tĩn... aaaahhhh!!!". Tiếng quát đó đột nhiên đứt quãng, lời nói chưa kịp nói hết đã phải nhường lại cho tiếng hét đau đớn.

Tàn Vô Viêm vọt biến sắc, chưa kịp ngăn lão lại thì thân thủ Thương Tùng đã vọt đi khá xa, chỉ còn nghe thấy tiếng hét đau đớn kia vọng vang.

Trong tích tắc đó, Độc Xà Cốc đang im lìm bỗng như thức dậy, bốn phương tám hướng nghe ầm ầm như sóng động, ùn ùn kéo về ngôi linh đường.

Thương Tùng đạo nhân quay đầu lại, khẽ mỉm cười nhìn gương mặt trắng bệch của Tân Vô Viêm, đoạn vẫy tay: "Hiền đệ tử, thúc thúc giúp hiền đệ tử lần này, khi cháu đoạt được cái ghế môn chủ, đừng quên ngày hôm nay!". Nói xong thân ảnh lão vút biến mất vào màn đêm đen.

Tần Vô Viêm dựa vào cổng linh đường thở mạnh, ánh mắt hắn ngập tràn nộ hoả. Hiển nhiên như Thương Tùng dự tính trước, ngôi Linh đường đang bị bao vây bởi vô số nhân mã dưới quyền ba vị sư huynh của Tần Vô Viêm.

Ánh đuốc chen lẩn ánh kiếm, tầng tầng lớp lớp đệ tử Vạn Độc Môn tiếng tới ngôi linh đường với sát khí đắng đắng.

Thời khắc trôi qua trong sự im lặng ngột thở, rồi vang lên tiếng quát vang dậy chấn động cả sơn cốc: "Giiêêêêttt!!!!".

Màn đêm âm u bỗng trở nên ngạt thở lạ thường.

* * *

Những tia nắng đầu tiên bắt đầu thấp sáng mặt đất. Từ lúc rời Độc Xà Cốc đến giờ, Thương Tùng đạo nhân ngự kiếm bay về hướng đông bắc được bốn trăm

dặm thì gặp một khu tiểu thành, lão xem xét kỹ lưỡng từ trên không rồi đáp xuống một ngọn đồi nằm sát bên cạnh đó.

Trên ngọn đồi vô danh này mọc vô số cây hạnh nhân, từ trên cao nhìn như một khu rừng màu đỏ, trông thập phần mỹ lệ. Ba nam, một nữ đang đứng đó, không ai khác hơn là Quý Vương, Quý Tiên Sinh, Quý Lệ và U Cơ.

Song mục nhìn Thương Tùng từ từ hạ xuống đất, Quý Vương nở nụ cười: "Sao? Thuận lợi cả chứ?"

Thương Tùng gật đầu: "Quả nhiên không ngoài dự liệu của tông chủ, thương thế của Tân Vô Viêm đã hoàn toàn hồi phục, ngoài ra, con Thất Vĩ Ngô Công được giấu trong chiếc hộp ẩn tin của môn chủ Vạn Độc Môn, bất cứ ai mở nắp ra thì sẽ bị nó cắn chết ngay".

Quý Vương quay sang Quý Tiên Sinh cười lớn: "Tiên sinh, phương kế này được dùng không biết bao nhiêu lần rồi, đến bây giờ vẫn còn người sử dụng!"

Quý Lệ vẫn lạnh lẽo sắc mặt không nói một lời nào, U Cơ cũng giữ vẻ trầm mặc. Quý Tiên Sinh trả lời nhẹ: "Kế sách cho dù đã cũ nhưng còn hữu dụng thì vẫn là kế hay".

Quý Vương gật đầu: "Độc Thần lão tiên bối là nhân vật nhất đại kiêu hùng trong thánh giáo, lại đi thu nhận một đám đệ tử thế này, thật là làm người ta thất vọng".

Thương Tùng mỉm cười: "Bất quá chỉ có tên Tân Vô Viêm là trông còn được, thật đáng tiếc".

Quý Vương nhìn qua những người im lặng nãy giờ cười nhẹ, Quý Lệ khẽ nhíu mày nhìn lại Quý Vương, trong lòng thầm nghĩ sao lão ta hôm nay lại có vẻ kỳ quái vậy.

Ý nghĩ của Quý Lệ vừa thoảng qua thì bỗng có những tiếng la hét kinh sợ từ ngôi tiểu thành nhanh chóng lan rộng ra, trong những thanh âm hoảng hốt đó có thể nghe thấy những tiếng la: "Yêu thú! Yêu thú đã đến!!!".

Những thanh âm đinh tai nhức óc vang đến từ phương nam, một vùng đất vắng thanh tĩnh yên bình đột nhiên bị bao trùm bởi khói bụi, trông như thiên quân vạn mã đang ầm ầm kéo đến từ phía bên kia ngôi tiểu thành.

Tuy bọn Quý Vương đã từng nhìn thấy nhiều điều lạ lùng, nhưng quang cảnh kinh thiên động địa trong giờ phút này không khỏi làm họ biến sắc. Muôn ngàn quái vật và yêu thú tầng tầng lớp lớp tràn tới ngôi tiểu thành trong tiếng gầm tú hoang dại, những thân thể to lớn quái dị, những hàm răng nanh nhọn hoắt và móng vuốt sắc bén thấp thoáng trong màn gió bụi. Dân làng kinh hoàng bỏ chạy khắp nơi, nhưng trong tình huống này còn có nơi nào được coi là an toàn?

Tiếng chân mãnh thú càng lúc càng đinh tai nhức óc, bọn chúng tràn tới từ phương nam càng lúc càng nhiều, khu vực này đã hoàn toàn trở thành một vườn thú khổng lồ, những cặp mắt đỏ rực cùng những tiếng rống bao lấp ngôi tiểu

thành. Những con người xấu số kia chưa kịp chạy xa thì đã bị cát bụi bao trùm lấy, thoảng có ánh huyết quang trong màn mè vùi ấy, những tiếng thét vừa thoát ra khỏi cổ họng đã nghẹn lại ngay.

Trên tường thành, một số người nhờ sức mạnh của ý chí cầu sanh mà kịp thời rút lên được chiếc cầu treo ngoài cổng thành, tạm thời giữ chân được lũ yêu thú bên ngoài. Chúng lúc nhúc xung quanh ngôi tiểu thành với số đông nhìn như bất tận.

Trên không trung, năm người nín thở đứng nhìn.

Từ đằng xa bỗng hiện ra một đám mây mù cùng với thanh âm vang dội khắp bầu trời. Thần sắc Quý Vương khẽ biến động, lão nói nhỏ: "Cuối cùng nó cũng đến rồi, nếu như quả đúng là con yêu thú đó, các người cứ giữ nguyên kế sách mà hành sự".

Mọi người khẽ gật đầu rồi lập tức tản ra. Quý Vương đứng nguyên chỗ cũ nhìn về phía chân trời kia, khẽ nhếch mép nở nụ cười, đoạn thân ảnh vọt thẳng lên mảnh hút sau đám mây.

Khi nghe tiếng thanh âm kia, đám yêu thú bên ngoài ngôi tiểu thành cùng ngẩng đầu lên đồng thanh gầm rú, quang cảnh khủng bố tràn ngập mùi hôi tanh quyện lẫn hương vị của máu.

Trong đám mây mù kia bỗng vang lên một tiếng gầm lớn, hào quang chớp loà trên không trung để lộ ra thân hình một con mãnh thú khổng lồ. Nhìn từ phía xa, hình dạng nó như một con hổ, trên trán lờ mờ một chữ "Vương", thân thể nó to lớn hơn những con hổ thường không biết bao nhiêu lần, nanh vuốt sắc bén, bộ lông ánh màu ngũ sắc, điểm quái dị nhất là đuôi nó cực dài, trông còn dài hơn cả chính thân hình nữa.

So với nó, những con quái thú kia trông chẳng khác gì những con mèo nhỏ, những chú cún con.

Đang ẩn thân ngoài ngôi tiểu thành, Quý Lệ khẽ nhíu mày: "Sô Ngô!"(1)

Đám yêu thú vây quanh ngôi tiểu thành bắt quá vắn thấp hơn tường thành, còn con quái vật này chiều cao chắc đến năm, sáu trượng, thân hình to lớn của nó trống áp đảo cả ngôi tiểu thành. Mùi máu tanh tưởi nồng nặc theo nó tràn ngập không trung. Những người đang đứng trên tường thành đều kinh sợ bỏ chạy hết.

Sô Ngô gầm lên hai tiếng, cặp mắt sáng rực, giơ chân trước lên đạp thẳng vào cổng thành. Móng vuốt sắc nhọn của nó dễ dàng rách xuyên cánh cổng kiên cố bằng gỗ, đâm luôn vào những người đứng phía trong chưa kịp phản ứng. Dân làng thấy thế sợ hãi bỏ chạy tứ phía.

Sô Ngô gầm vang, những móng vuốt liên tục thay phiên nhau công kích thành môn, và rồi cánh cổng gục ngã giữa những thanh âm gầm rú tràn đầy hưng phấn từ phía bên ngoài, trong tích tắc, vô số mãnh thú tràn vào trong khởi trận mưa gió tanh.

Sô Ngô đánh sập cổng thành, nhưng bản thân nó lại không bước vào bên trong, hầu như việc nó làm đến đây là xong. Ngoài ra, dường như nó cảm thấy có gì đó khác lạ, chiếc đầu hổ to lớn ngẩng cao lên đánh hơi.

Trong thời khắc Sô Ngô đang do dự này, bỗng tường thành nổ tung, Thương Tùng đạo nhân bay vọt ra ngay trước thân hình con quái thú, hành kiêm chém thẳng vào ngực nó.

Sô Ngô gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, thân hình vọt ngược trở lại phía sau để tránh, nhưng Thương Tùng đạo nhân đâu sao cũng là cao nhân xuất xứ từ Thanh Vân Môn, được mệnh danh là Thiên hạ đèn nhất môn, chỉ nghe một tiếng khô khan như lụa xé, ngực Sô Ngô rách toạc một vết thương dài đến bốn thước.

Vết chém này đủ để giết tại chỗ bất cứ con quái vật tầm thường nào, nhưng Sô Ngô hiển nhiên khác hẳn, tuy máu từ ngực nó vọt ra như suối, trông nó chỉ giận dữ bội phần chứ không đau đớn vì vết thương tí nào.

Thương Tùng khẽ bến sắc, thân thủ vội tránh móng vuốt sắc bén của con dị thú, ngự kiếm phóng thẳng về hướng bắc. Sô Ngô gầm lớn, cặp mắt như lửa cháy rực, lập tức đuổi theo sau.

Thương Tùng ban đầu toan tính bay về ngọn đồi vô danh kia để hợp sức với những người còn lại trừ khử con quái vật này, nhưng mới được nửa đường thì bỗng cảm thấy mùi tanh tươi nồng nặc và hơi gió nóng ran phía sau. Thương Tùng quay đầu lại, kinh ngạc khi thấy Sô Ngô bốn chân chạy như bay, tốc độ nhanh như gió đã đuổi kịp đến nơi.

Miệng Sô Ngô há rộng, tựa như có thể cắn đứt người Thương Tùng làm hai trong khoảnh khắc, nhưng dù sao lão cũng là nhân vật thanh tu lâu năm, trong trường hợp nguy khốn này vẫn không hề hoảng loạn, thân ảnh Thương Tùng vụt hạ xuống, tránh khỏi hàm răng của tử thần trong đường tơ kẽ tóc.

Lão liên tục chuyển động, chợt bay lên rồi lại vọt xuống, lúc qua trái, lúc qua phải, tránh không bay đường thẳng để Sô Ngô không còn dùng được khả năng chạy đường trường kinh hồn của nó. Cuối cùng thì lão cũng đã đến rừng cây hạnh nhân đỏ rực, và Sô Ngô cũng bị tách rời khỏi đám yêu thú một cách êm thầm.

Thương Tùng quát lên một tiếng rồi bay thẳng vào rừng, Sô Ngô phẫn nộ đuổi theo, nhưng khi nó vừa mới chạy tới khoảng trống trước khu rừng thì thân ảnh đen tuyển của Quỷ Tiên Sinh bất chợt hiện ra, miệng đọc tụng chú, y phục toàn thân pháp phới, trông như có linh lực cổ quái gì đó đang phát tán ra từ thân thể ông ta.

Sô Ngô vội dừng bước, động lực mạnh mẽ tàn dư từ cuộc săn đuổi vừa rồi tiếp tục đẩy thân hình của nó trượt đi thêm vài chục步, mới dừng lại hẳn. Thương Tùng đạo nhân đã biến mất hẳn trong rừng cây, nhán trung của nó bây giờ chỉ còn chú ý đến linh lực đang tỏa ra từ thân ảnh màu đen kia.

Sô Ngô gầm lên một tiếng lớn, ba màn khói đen bỗng toả ra từ miệng nó, kết hợp lại trên không trung thành ba bộ xương khô tay cầm trường kiếm, nhắm thẳng hướng Quý Tiên Sinh lao tới!

Quý Tiên Sinh chấn động, không ngờ con yêu thú này không những hun mảnh nhanh lẹ phi thường mà còn biết dùng vu pháp vùng Nam Cương, thật là đáng gờm!

Quý Tiên Sinh vẫn không ngừng thi triển pháp thuật, thân ảnh Quý Lệ và U Cơ vọt hiện ra đứng trấn thủ trước mặt Quý Tiên Sinh. Song thủ U Cơ giao lại với nhau thành một ấn pháp kỳ dị, trông khác hẳn pháp ấn của phật môn trung thổ. Bàn tay nàng toả ra một đạo ngân quang sáng loà chấn đứng một lâu khô lại, bộ xương kia lập tức bốc cháy, đoạn rung động mạnh và tan mảnh dạng. Đây đích thị là Chu Tước Ẩn!

Thần sắc Quý Lệ mặc nhiên khi đối đầu với hai bộ lâu khô còn lại. Hữu thủ hẵn khẽ động, Phệ Hồn Ma Bổng xuất hiện trên tay. Khác với những trận đấu khác, lần này Quý Lệ lại cầm ngược cây Thiêu Hoả Côn một cách kỳ quái, Phệ HuyẾt Châu phía sau, Hắc Bổng phía trước.

Cùng một lúc, hai bộ lâu khô vung kiếm chém tới, khi chúng còn cách Quý Lệ chừng ba thước, toàn thân Hắc Bổng phát ra đạo hồng quang mãnh liệt, hắc khí toả ra đậm đặc. Song phương chạm nhau, Hắc Bổng trong tay Quý Lệ đâm xuyên qua hai bộ xương ngọt như đậu hũ, miệng lâu khô há hốc nhưng không phát ra được thanh âm gì, đoạn âm thầm tan thành một làn khói đen và bị hắc bổng hút lấy.

Hắc Bổng của Quý Lệ đích thị là cây gậy nhiếp hồn, là vật khắc tinh của yêu pháp, ngày trước đã từng phá khô lâu pháp trận của Hấp Huyết lão yêu.

Sô Ngô hiển nhiên không ngờ rằng vu pháp của nó có thể bị hoá giải dễ dàng như vậy, không khỏi kinh sợ nhất thời. Trong khi đó, Quý Tiên Sinh đã hành pháp xong, lão rung nhẹ hai tay, một đạo hồng quang từ trên trời hạ xuống, đích thị là Phục Long Đỉnh, uy thế xem ra còn mạnh hơn năm nào.

Hồng quang hạ xuống như một bức màn giam lầy Sô Ngô, con quái vật lập tức cảm thấy sức nặng như cả hòn núi đè xuống. Tuy lọt vào vòng nghịch cảnh đến hô hấp còn không xong, con kỳ thú vùng Nam Cương này vẫn nổi trận lôi đình, miệng gầm lớn, thân thể vùng vẫy không ngừng.

Trong thời khắc đó, từ trên Phục Long Đỉnh, một thân ảnh chớp như thiểm điện, Quý Vương từ đám mây đáp xuống.

Sô Ngô như cảm thấy được, nó ngẩng cao đầu gầm lớn, màn hồng quang hơi rung nhẹ nhưng vẫn không cho phép mắt nó nhìn rõ được quang cảnh phía bên ngoài, chỉ thấy lờ mờ Quý Vương vọt nhanh như chớp dùng một vật gì đó đánh thẳng vào trán nó.

Thân hình Sô Ngô rung mạnh từ đầu đến chân, vật thần bí mà Quý Vương vừa cầm cũng biến mất không thấy đâu nữa. Ánh sáng ngũ sắc trên lông nó từ từ

bien thành ảm đạm, thắt khiếu đồng thời xuất huyết. Quý Vương cười lớn, hữu thủ đột nhiên đâm thẳng vào sọ con mảnh thú.

Sô Ngô gầm lên một tiếng kinh thiên động địa cuối cùng, rồi thân hình run rẩy, chậm chạp đổ ầm xuống.

Chú thích:

(1) "Sơn Hải Kinh - Hải Nội Bắc Kinh" Sô Ngô: *trâu thú của rừng, vóc dáng như con hổ, lông ngũ sắc, đuôi dài hơn thân hình, tên gọi Sô Ngô, một ngày có thể đi ngàn dặm.*

"Thần Ma Chí Dị - Yêu Thủ Thiên" Sô Ngô: *Dị thú vùng Nam Cương, thân giống hổ, lông ngũ sắc, đuôi dài, có thể hiệu lệnh bách thú, được chúng xem như là vua.*

Chương 151

Kịch Độc

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Hương trà ngào ngạt, từ nơi miệng chén trà màu xanh tinh khiết không ngừng bốc lên, nước trà vừa pha xong bốc hơi nghi ngút, tản mát khắp nơi trong phòng.

Khi ấy ở một gian phòng vắng vẻ yên ổn bên trong hậu đường của Ngọc Thanh Điện, ba vị cao nhân mang danh cao nhất và quyền thế nhất thuộc chánh đạo hiện thời đều tụ tập tại nơi căn phòng này, thề tình tựa như thường trà đàm đạo.

Tên đệ tử Thanh Vân Môn vốn đứng bên châm trà bưng nước, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ thối lui, bên trong toà nhà chỉ còn lại Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam ba vị.

Đạo Huyền chân nhân mở lời đầu tiên, mỉm cười nói: "trà này là đặc sản vùng phụ cận Thanh Vân Sơn, tuy không phải là thứ kỳ trân khó kiếm song cũng là loại thơm ngon thượng phẩm, mời hai vị uống thử xem thế nào?".

Vân Dịch Lam để chén trà trong tay xuống, gật đầu nói: "Hương thơm đượm nơi cổ, từ nơi cửa miệng đi thẳng vào bụng, quả nhiên là trà ngon".

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Vân sư huynh nếu như thấy thích thì sau khi giải xong trận họa kiếp yêu thú này, hãy mang lấy một ít về Phàn Hương Cốc".

Vân Dịch Lam mỉm cười gật đầu, nói: "Như thế càng tốt, chân nhân, người tới lúc đó không thể thoái thác được nữa nhá".

Hai người nhìn nhau cười, Phổ Hoằng thượng nhân ở bên cất tiếng niệm phật hiệu. Đạo Huyền chân nhân hướng nhìn về thượng nhân, nói: "Đại sư thấy thế nào?".

Phổ Hoằng thương nhân thở dài: "Thật ra bần tăng cũng biết trước mắt lâm vào đại kiếp thế này, cần nên giữ gìn trấn định tâm trạng, chỉ có thể mới ứng phó được. Chỉ là Phật gia ôm lòng từ bi, lão nạp một khi nghĩ đến thế gian trăm họ giờ đây đang trong nước sâu lửa nóng, nhất thời không cầm được lòng nóng như lửa đốt, quên mình trong một lúc, xin hai vị tha thứ cho".

Vân Dịch Lam mặt hơi biến sắc, nơi ánh mắt Đạo Huyền chân nhân cũng loé lên một tia sáng, song gương mặt lập tức trở nên cung kính trang nghiêm.

Nhin qua Phổ Hoằng thương nhân, Đạo Huyền chân nhân chậm rãi nói: "Đại sư nói rất phải, bần đạo thường xưng mình là chánh đạo, tự nhiên coi chúng sinh thiên hạ như mình, bần đạo vừa rồi đã thất lễ".

Phổ Hoằng thương nhân chấp tay lắc đầu, thấp giọng nói: "Chân nhân sao lại nói thế, vừa rồi lão nạp tuyệt không có ý trách chân nhân".

Vân Dịch Lam lúc này đã sớm lấy lại sắc diện bình thường, nghe hai người kia nói, hơi mỉm cười, nói: "Được rồi, được rồi, nhìn bộ dạng rầy rà của hai người, không phải là làm người ta khó chịu sao? Chúng ta không cần nói những lời dư thừa nữa, nên mau trở lại vấn đề chính thôi".

Đạo Huyền chân nhân cùng Phổ Hoằng thương nhân đồng thời nhìn nhau cười, Đạo Huyền chân nhân gật gật đầu nói: "Vân sư huynh bảo đúng lắm. Kỳ thật hôm nay mời hai vị đến để bàn bạc, đích xác là trưởng hạo kiếp yêu thú ở trước mặt tựa hồ như có thay đổi một cách kỳ quái".

Vân Dịch Lam và Phổ Hoằng thương nhân đều rung động, Vân Dịch Lam hỏi: "Biến hoá ra sao? Xin chân nhân hãy nói".

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, đáp: "Mấy ngày trước bần đạo có điều phái môn hạ Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ xuất chúng đệ tử đi thám xét tình hình của yêu thú, kết quả là bọn họ vừa mới về đến chiều hôm qua, liền đến bần đạo bẩm cáo một sự kiện tuyệt không bình thường".

Phổ Hoằng thương nhân nhìn sắc mặt nghiêm túc của Đạo Huyền chân nhân, thần tình như có chỗ nghi hoặc, không nhịn được liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?".

Đạo Huyền chân nhân dừng lại một lúc, mới nói tiếp: "Theo Dật Tài bẩm báo, vô số yêu thú vốn từ phương nam giết chóc tiến vào Trung thổ, một mực đều thẳng hướng bắc mà tiến, chém giết một đường. Thế nhưng gần đây không biết vì sao, đột nhiên có một nhóm lớn yêu thú ngừng tiến lên hướng bắc, rồi rít hướng về phía Tây Nam mà đi, xem ra số lượng yêu thú tiếp tục tiến tới hướng Bắc nơi chúng ta thì chỉ còn chừng bốn phần mà thôi".

Vân Dịch Lam trầm ngâm giây lát, nói: "Hướng Tây Nam, đó không phải là nơi mà Ma Giáo tung hoành hay sao?".

Đạo Huyền chân nhân gật đầu đáp: "Không sai, như nay nội bộ Ma Giáo chia ra ba phái, Vạn Độc Môn, Quỷ Vương Tông cùng Hợp Hoan Phái tranh đấu không

ngừng, tuy nhiên chúng ta không biết tổng đường ở đâu, song theo dấu tích mà xem thì tổng đường của ba đại phái này đều ở hướng Tây nam, cho nên nơi đó là chỗ thế lực của Ma Giáo. Thế nhưng phần đông số yêu thú ấy lại đột nhiên hướng về nơi đó mà đi, không biết rõt cuộc là vì chuyện gì!".

Phổ Hoằng thương nhân cau mày nói: "Trừ phi yêu thú đã cùng Ma Giáo xung đột với nhau, hơn nữa lại chịu thiệt, do đó phần lớn yêu thú đi đến trợ giúp?"

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt thâm trầm, nói: "Trước mắt vẫn chưa rõ, nhưng nếu thật như thế thì quá tốt, yêu thú cùng Ma giáo đều là đại họa, bằng như tàn sát lẫn nhau thì đúng là may mắn cho chúng sanh thiên hạ lầm thay".

Vân Dịch Lam lúc ấy dột nhiên lắc đầu, nói: "Hai vị chưởng môn, Vân mỗ thấy bên trong không phải là đơn giản như vậy!".

Đạo Huyền chân nhân nhìn qua lão một cái, nói: "Vậy, xin Vân cốc chủ chỉ bảo".

Vân Dịch Lam nói: "Chưởng môn cùng mỗ quá rành người trong Ma giáo một mực tự tư tự lợi, muốn nói bọn họ vì chúng sanh thiên hạ mà đứng lên chống lại yêu thú, chuyện này mỗ xem ra không có khả năng".

Nhin Đạo Huyền chân nhân cùng Phổ Hoằng thương nhân đồng thời đều gật đầu nhẹ nhẽ, coi độ đồng ý, Vân Dịch Lam mỉm cười, lại nói: "Trái lại, theo mỗ chỉ có một cách giải thích về việc làm của Ma giáo, bọn chúng thấy đám yêu thú ngày nay thế mạnh dường ấy, không cần nói cùng yêu thú đối địch, dù là bị thú yêu vô ý đánh bị thương đi nữa, chỉ sợ bọn chúng cũng cắn răng nhịn nhục mà thôi lui để nhường cho chánh đạo chúng ta đương đầu đối phó với đám thú yêu cùng hung cực ác ấy".

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nói: "Không sai, Vân cốc chủ nói rất có lý, nhưng nay thú yêu lại quả thật là mang phần lớn nhân mã hướng phía Tây nam mà đi, theo cao kiến của cốc chủ, sự ấy là sao?"

Vân Dịch Lam im lặng giây lát, trầm giọng nói: "trong những ngày qua coi bộ đám yêu thú tiến vào trung thổ theo đường nhỏ, bọn chúng tinh khôn có mục tiêu nhất định, đều là chém giết ở dọc đường, cứ thẳng phía bắc mà đi. Sở dĩ lần này phần lớn đột nhiên chuyển hướng, bên trong tất có chuyên cổ quái, có lẽ chính là vì bọn yêu thú ấy khi đến gần vùng Tây nam đã gặp phải chuyện gì, do đó tên yêu nghiệt thú thần nọ mới điều động một lượng lớn nhân mã về phía Tây Nam như thế. Thế nhưng ở vùng Tây nam một cõi, trừ người của Ma giáo ra tuyệt không còn nhân vật nào có thể lực lớn cả, do đó theo mỗ thấy, chỉ sợ là trong Ma giáo có phát sinh biến động gì chăng?".

Phổ Hoằng thương nhân cau đôi mày trắc lại, nói: "Dị động! cốc chủ muốn chỉ chuyện gì?"

Vân Dịch Lam cười ha hả, nói: "Cái đó mỗ lại không thể biết được".

Phổ Hoằng thương nhân không khỏi mỉm cười, lắc đầu nói: "Như vậy nói hơn nửa buổi rồi, Vân thì chủ người không phải là chỉ nói chơi thôi chứ?".

Nhất thời ba người đều cười, song chỉ lát sau Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm nói: "Kỳ thật theo bần đạo thấy, những gì Vân sư huynh nói chưa chắc là vô lý, không cần biết thế nào, bây giờ phần lớn số yêu thú đi về hướng Tây nam, áp lực trước mặt chúng ta giảm đi không nhỏ, ít ra thì chúng ta có thể tranh thủ thêm ít nhiều thời gian. Như nay thương sinh thiên hạ đối với chúng ta một lòng mong ngóng lo lắng, chúng ta cũng nên làm một chút gì đó cho họ thấy".

Vân Dịch Lam nhìn Đạo Huyền chân nhân một cái, nói: "À, chân nhân có phải là nhân lúc đám yêu thú mất đi chủ lực, xuống núi đánh cho chúng mệt trận?".

Đạo Huyền chân nhân nghiêm nghị đáp: "Không sai, trừ bớt đi một phần yêu thú thì người đời sẽ giảm đi một phần khổ sở, trách nhiệm như thế tự nhiên là chánh đạo chúng ta phải gánh lấy".

Phổ Hoằng thương nhân thấp giọng niệm một câu phật hiệu, trong mắt Vân Dịch Lam lặng lẽ loé lên một tia trào phúng nhưng sau đó nghiêm chỉnh nói: "Chân nhân nói rất đúng, vậy thì nhất thiết đều theo sự an bài của chân nhân, Phần Hướng Cốc bọn mỗ xin nguyện đi đầu".

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười: "Có phần tâm ý này của Vân cố chủ, còn lo gì yêu thú không bại! Bất quá nơi cõi Tây nam đó, bần đạo suy nghĩ chuyện này đã lâu, cảm thấy việc này có huyền cơ, chúng ta không thể vội vàng hành động được, thế nhưng nếu bỏ qua không ngó ngàng tới thì cũng không thoả đáng lắm".

Phổ Hoằng thương nhân gật đầu nói: "Đúng vậy, ý tứ của lão nạp cũng thế, bất kể thú yêu đại kiếp, hoạ hại chúng sinh, nơi phía Tây nam có phát sinh chuyện gì đi nữa, ít ra trong lòng chúng ta cũng phải biết đại khái".

Vân Dịch Lam nói: "Nếu đã như vậy, tốt nhất chúng ta nên phái mấy tên đệ tử đạo hạnh cao cường âm thầm theo dõi điều tra xem".

Đạo Huyền chân nhân gật gù bảo: "Tốt, thế thì quyết định vậy đi".

Lúc ấy, Vô Dịch Lam tựa hồ như nhớ ra chuyện gì, bỗng xoay qua Đạo Huyền chân nhân nói: "À, còn một việc, cần phải cầu cạnh chân nhân".

Đạo Huyền chân nhân giật mình, hỏi: "Vân cố chủ quá khách sáo rồi, là chuyện gì vậy? Có gì mà không thể nói?".

Vân Dịch Lam mỉm cười đáp: "Nghe nói đệ tử Lục Tuyết Kỳ thuộc mạch Tiểu Trúc Phong của quý phái gần đây luôn bị trách phạt phải diện bích ở Tiểu Trúc Phong Vọng Nguyệt Đài, tại hạ từ khi nghe chuyện đó, trong lòng thấy thật bất an, hơn nữa...".

Lão cười cười, nói: "Tên đồ đệ kém hèn của tại hạ trong mấy ngày qua hầu như ngày nào cũng đến cầu tại hạ, nói không thể vì chúng ta mà liên lụy đến Lục cô nương phải chịu trừng phạt. Lại nói bây giờ yêu thú gây hại thiên hạ, đúng là lúc cần dùng người, Lục cô nương lại là đệ tử xuất sắc của Thanh Vân Môn, dám mong chân nhân nể mặt tại hạ mà tạm thời miễn trách phạt Lục cô nương".

Đạo Huyền chân nhân thở dài, nói: "Đều do bần đạo rắn dạy không tốt, để cốc chủ phải cười chê".

Vân Dịch Lam mỉm cười nói: "Chân nhân quá lời rồi, chỉ là nghịch đồ si tâm vọng tưởng, hơn nữa đây là chuyện của đám tiểu bối, chúng ta sau này cũng không cần lo tới, khỏi phải chuốc phiền muộn". Nói dứt liền ha hả cười lớn.

Đạo Huyền chân nhân im lặng giây lát, nói: "Vân cốc chủ đã đích thân xin tha cho Tuyết Kỳ, với danh vọng đó bần đạo đương nhiên không thể không nể mặt. Vậy đi, bần đạo lập tức tha cho Tuyết Kỳ trở lại, đồng thời lại chọn mấy tên đệ tử, cùng Tuyết Kỳ đi về phía Tây nam tra xét, cũng coi như là đái tội lập công vậy!".

Vân Dịch Lam lộ một nụ cười nỡ khoé miệng, nói: "À! Không ngờ lại tấu xảo như vậy, tại hạ cũng vừa nghĩ tới kêu nghịch đồ Lý Tuân đi về phía Tây nam để lấy thêm chút kiến thức".

Đạo Huyền chân nhân nhìn lão một cái, từ từ nói: "Vậy thì cùng đi một lượt!".

Vân Dịch Lam cười lớn, chấp tay nói: "Thế thì tại hạ thay mặt nghịch đồ cảm ơn chân nhân trước".

Đạo Huyền chân nhân thu hồi ánh mắt, cầm lấy chén trà ở trên bàn trước mặt, từ từ uống một hớp, thần sắc trong mắt biến đổi bất thường, từ từ nói: "Cốc chủ quá khách khí rồi".

***

Tây Nam Độc Xà Cốc.

Bao bọc quanh sơn cốc rộng lớn đó đều là rừng già dày đặc, hầu hết thời gian trong năm, lúc bình minh và hoàng hôn, trong rừng đều có chướng khí và sương độc bốc lên, những thứ đó kỳ thật đều là độc khí tích hợp của vô số rắn độc cư trú trong sơn cốc này.

Không ai rõ rằng vì sao ở trong sơn cốc này lại có nhiều rắn độc cư trú, số lượng rất nhiều, thậm chí từ dưới đất cho đến trên cây chồm nào cũng có. Trong sơn cốc chỉ có một dãy nhà cửa thuộc về Vạn Độc Môn, nhân vì mật pháp của Vạn Độc Môn nên đám độc trùng đó không dám đến gần.

Do đó đám rắn độc dày đặc khắp núi rừng trở thành màn chắn thiên nhiên cùng bảo khố độc dược vô tận cho Vạn Độc Môn.

Bây giờ, chính là vào lúc mặt trời mọc, từ Độc Xà Cốc ben trong khu rừng dày đặc, có thể mờ mờ thấy những làn sương nhạt bốc lên, nhìn giống nhau là sương mù buổi sáng. Nhưng nếu như sau khi có kẻ vô tri đến gần, không cần đến giây lát lập tức bị trúng chất kịch độc này đến thất khiếu lưu huyết mà chết, cuối cùng táng thân vào miệng rắn.

Thế nhưng thường ngày, trừ đám rắn độc này bảo vệ vòng ngoài sơn cốc, Vạn Độc Môn vẫn luôn có đệ tử canh tuần, phòng bị ngoại địch. Chỉ là mấy ngày nay không biết vì sao, mấy tên đệ tử giới này toàn bộ đều không thấy ra vào canh

chừng, coi bộ chuyện tranh chắp phái hệ trong Vạn Độc Môn đã sớm đến hồi kịch liệt.

"Cạch", một âm thanh nho nhỏ vang lên, một hòn đá nhỏ lăn qua, long lóc tung lên hai cái trên con đường duy nhất cỏ bụi mọc đây, đã bị tàn phá gần như hư hỏng hoàn toàn ở bên ngoài Độc Xà Cốc, rồi lăn vào bụi rậm ven đường, biến mất không còn tăm tích.

Theo sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhẹ, có ba con dã thú to lớn nhưng kỳ quái xuất hiện ở trên đường, đều là đầu sói hung ác, thân hình lại giống như hổ báo bình thường, trông vô cùng quái dị.

Chỉ thấy ba con quái thú ra vẻ cẩn thận vô cùng, mũi chúng không ngừng nhếch động, đánh hơi trong không khí, từ từ tiếp cận Độc Xà Cốc. Trong sơn cốc một màn yên tĩnh tựa hồ như đối với ba vị khách không mời mà tới hoàn toàn không chút giở bị.

Bỗng nhiên, con quái thú đầu sói ở giữa rung lên, tựa như phát hiện chuyện gì, kế đó phát ra tiếng tru nhỏ, hai con quái thú kia đều lập tức dừng bước lại, nhìn con quái to lớn hùng mạnh đang đứng giữa.

Quái thú đầu sói lấp loé hung quang nỗi ánh mắt, mũi không ngừng đánh hơi, song lại không đi về hướng Độc Xà Cốc mà lại chậm chạp đi về hướng các bụi cỏ rậm rạp ven lề cổ đạo, một làn hơi máu tanh từ nơi lùm cỏ từ từ lan ra.

Quái thú gầm lên một tiếng nhỏ, chân bước vào trong bụi cỏ, từ ngoài nhìn xem, chỉ thấy thân hình quái thú không ngừng di động, dường như tìm kiếm thứ gì.

Phút chốc sau, bụi cỏ lay động lần nữa, con quái thú hùng mạnh nọ từ lùm cỏ phóng ra, nhảy về trên con đường mòn cũ kĩ, nơi miệng của nó, cắn giữ một vật quái lạ.

Vật nọ nhìn mường tượng như một sợi roi, lại dường như là đuôi của con quái vật nào đó, lông da nơi bề mặt đã bắt đầu rữa nát, màu sắc nhợt nhạt, mùi máu tanh bốc ra từ chỗ đó.

Hai con quái thú bên cạnh đồng thời tru rống, hiển nhiên là vừa kinh vừa giận, hung quang lấp lánh nơi mắt.

Con quái thú ấy cùp đuôi bỏ vật đó xuống mặt đường, đột nhiên nghển đầu cất lên một tiếng kêu dài, âm thanh nọ giống như tiếng sói tru, lạnh lanh thê lương, vút tận trời cao.

Giây lát sau, con quái thú nọ liền vểnh đuôi, cũng không lý đến hai con quái thú bên cạnh, bốn chân như bay, nhanh chóng chạy ngược về phía sau, rời xa Độc Xà Cốc.

Còn hai con quái thú kia sau khi tru lên mấy tiếng, đột nhiên ra sức, cùng hướng về Độc Xà Cốc tiến tới, tiến sâu vào bên trong Độc Xà Cốc, chỉ thấy cổ đạo càng thêm khúc khuỷu nhỏ hẹp, uốn khúc trải dài về phía trước, hai bên rùng cây gai guốc dày đặc, bên trong một dãy sương mỏng phiêu đãng như có như không.

Quái thú cứ thảng tiếng về phía trước, nhìn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của bọn chúng, nếu như lúc này có người xuất hiện trước mặt chúng, chỉ sợ là bị chúng lập tức xé thành muôn mảnh.

Làn sương mỏng nhè nhẹ trôi lâng đâng, ở giữa rùng từ từ họp lại bốc lên, hai con quái thú cứ kêu rống liên hồi, nhìn đều không nhìn, cứ tiếp tục thảng tiếng. Bắt đầu đã không còn kể đến dị trạng nữa, nhưng hai con quái thú đó không biết làm sao, tiếng tru dần dần thấp xuống, càng chạy càng chậm, giây lát sau toàn thân bắt đầu run rẩy.

Dường như biết là không ổn, hai con quái thú ngừng chân lại, khó khăn quay đầu lại, tưởng muốn rời khỏi khu rừng này, thế nhưng chúng bước đi chưa được mấy bước, đã thất vọng ngã xuống, trong phút chốc thất khiếu chảy máu, sớm không còn sống nữa.

Bên trong rừng cây, xa gần đồng thời vang lên tiếng "sì sì sì sì" khiến người khiếp sợ, lần lượt tràn về phía này. Chưa đầy một khắc thời gian, từ lùm cây cho đến bụi cỏ, xuất hiện vô số đầu rắn, phát ra tiếng sì sì, từng cuộn từng cuộn, hoặc lớn hoặc nhỏ toàn bộ rắn độc đều bò qua.

Vào lúc đám rắn ấy đang cao hứng tột độ tranh nhau giành giựt miếng mồi thì đột nhiên có một số đông rắn độc bỗng ngừng hẳn lại, cất đầu lên cảnh giác, sau đó lần lượt chuyển hướng về phía đường vào Độc Xà Cốc.

Ở xa nơi con đường mòn quanh que đó, phảng phất như có tiếng trống trận trầm vang vọng, nguyên cả mảnh đất bắt đầu từ từ rung động nhẹ nhè, thanh âm quái dị như thiên quân vạn mã đồng loạt tiến tới, từ phương xa vô tận truyền lại.

***

Buổi sớm mai trong sơn cốc, đột nhiên chìm lắng vào trong một màn yên lặng.

"Hù!".

Một hơi dài ác khí xuất ra, tên đại đệ tử Độc Thần thu nhận thuở sanh tiền là Phạm Hùng đang hung tợn vung tay, quăng thi thể tên đệ tử Vạn Độc Môn bị hăn bóp nát đầu qua một bên. Thi thể bay qua giữa khoảng không, bịch một tiếng rơi đậm lên trên bàn thờ trước linh đường, rồi rớt xuống đất.

Dường như trong cõi mờ mịt có tiếng ác ma cười nhạo, lại hắc giả muốn cho Độc Thần một vị Ma giáo môn chủ lúc còn sống giết người như ngoé một món lễ tế, ở trong ngoài linh đường nơi để linh cữu của Độc Thần, lúc này máu đã sớm chảy thành sông, nhìn quanh đều là thi thể của Vạn Độc Môn đệ tử.

Mùi máu người tanh nồng nặc, bay khắp nơi trong không khí.

Giờ đây, ba tên đại đệ tử của Độc Thần là Phạm Hùng, Trinh Vô Nha và Đoạn Như Sơn, thế lực ba bên đã chém giết lẫn nhau mấy ngày qua, trừ một vài kẻ thủ lĩnh đạo hạnh cao thâm đứng đầu, đệ tử thông thường của Vạn Độc Môn đã sớm

tử thương hơn nữa, những kẻ tranh đấu quyền lực từ ba hệ phái trong mấy ngày qua ánh mắt đã đỏ sọc, gần như đã trở nên điên cuồng.

Trên bàn thờ nơi linh đường, chiếc hộp đựng môn chủ ấn tín vẫn lặng lẽ năm đó, lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Dường như đã chém giết mỏi mệt, các cuộc tranh đấu trong ngoài linh đường từ từ giảm đi, nhưng trong bầu không khí khẩn trương lúc kiềm rút cung giương này, ngược lại càng thêm khẩn trương hơn.

Lão tam Đoạn Như Sơn ở giữa bốn lão già mặt mày kỳ dị, hai mắt lấp loé hung quang, nhìn về Phạm Hùng và Trinh Võ Nha đứng phân lập ở phía trước mặt, cười lạnh nói: "Đệ nói hai vị sư huynh, hai vị vẫn còn không chịu rút tay ư, hiện tại trừ mấy lão hổ đồ bên cạnh, còn ai có thể ra tay nữa?".

Phạm Hùng cùng Trinh Võ Nha đổi mặt nhìn nhau, từ nơi ánh mắt đỏ ngầu cả hai người đều lộ ra một tia tuyệt vọng, từ buổi chiều trong ngày thất đấu tiên của Độc Thần, trong linh đường đột nhiên phát xuất dị thanh, ba hệ phái từ lâu đã giới bị lẫn nhau lập tức đại cử sát nhập linh đường, sợ rằng chậm đi một bước thì môn chủ ấn tín sẽ bị người khác đoạt mất.

Trong tình huống hỗn loạn đó, vô số người xông vào linh đường, tự nhiên đều cho là đối phương sớm toan tính muốn xâm phạm hiệp nghị mà đến đoạt môn chủ ấn tín, trong vài lời đã quần nhau chém giết.

Cho đến bây giờ, kết quả ba hệ phái hỗn chiến, cuối cùng từ từ rõ ra, lão tam Đoạn Như Sơn trước giờ đạo hạnh yếu kém, lại băng vào thực lực hùng hậu trong tay, từ từ áp đảo Phạm Hùng và Trinh Võ Nha.

Lúc này, trừ ba lão đứng đằng sau hai người là Bách Độc Tử, Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ vẫn chưa đến mười người, trong tay họ đã không còn ai nữa.

So với Đoạn Như Sơn bên mình không chỉ có "Độc Môn Tú Lão" hộ vệ, trong tối ngoại sáng ít nhất cũng còn hơn trăm người, trong đó cao thủ vô số, thực lực hùng hậu của Vạn Độc Môn trước giờ, không ngờ có sáu phần đều nằm hết trong tay Đoạn Như Sơn, so với trước khi khai chiến còn nhiều hơn, quả thật là ngoài dự liệu của bọn họ.

Mắt nhìn thấy bại cuộc đã định, Phạm Hùng cùng Trinh Võ Nha tràn ngập vẻ bất cam trong mắt, nhưng chung quy không còn gì để nói. Nhìn bộ dạng của hai vị sư huynh, Đoạn Như Sơn không nhịn được cười lớn ha hả, trước giờ trên đầu hắn có hai vị sư huynh bá đạo, ở dưới lại là tên Tân Võ Viêm mà sư phụ Độc Thần hết mực thương yêu, hắn trước giờ chỉ bị người coi thường, chịu đựng như thế nhiều năm, cuối cùng cũng có thể ngóc đầu dậy, như thế thử hỏi sao hắn không mừng như điên được.

Đoạn Như Sơn kiêu ngạo tiến về phía trước, Độc Môn Tú Lão bảo vệ xung quanh hắn. Phạm Hùng và Trinh Võ Nha to mắt nhìn hắn bước đến cái bàn thờ ở đằng trước, đứng trước chiếc hộp nọ, hai người tay nắm chặt thành quyền, nghiến răng kẽm kẹt, rõ ràng là phần hận cùng cực.

Bất quá lúc này, sự phẫn nộ của họ trong mắt Đoạn Như Sơn, rõ ràng là hình ảnh mà kẻ chiến thắng ưa thích nhất, hắn thậm chí cảm thấy rằng có lúc thống trị mọi người mới không uổng công một đời hắn.

Đoạn Như Sơn ha hả cười lớn, thái độ kiêu cuồng, vạn phần đắc ý vươn tay ra, cầm lấy chiếc hộp màu xanh nõe.

Phạm Hùng và Trình Vô Nha phát ra một tiếng gầm nhỏ, bước tới một bước, nhưng Độc Môn Tứ Lão tức khắc chuyển mình nhìn qua bọn họ, đồng thời thủ hạ xung quanh Đoạn Như Sơn hô lên một lượt tràn qua, bao vây bọn họ, trong mắt hai người như bốc lửa, xa xa trừng mắt nhìn chiếc hộp trong tay Đoạn Như Sơn.

Tiếng cười Đoạn Như Sơn càng thêm đắc ý, thoả mãn xoay tay mở khoá, mở bung chiếc hộp ra, thấy mặt đáy hộp phủ một lớp lụa vàng, trên đặt chiếc ấn nhỏ màu nâu đậm, trên ấn điêu khắc một con rắn nhỏ trông như thật, mặc dù không xoay lại, nhưng tất cả mọi người tại đương trường bao gồm cả Đoạn Như Sơn, đều biết bên dưới tiểu ấn nõ có khắc bốn chữ:

Vạn Độc Thần Ấm

Đoạn Như Sơn ngạo mạn nhìn quanh, ánh mắt dừng lại trên mặt Phạm Hùng và Trình Vô Nha một chút, sau khi hưởng thụ cảm giác sung sướng của kẻ chiến thắng, Đoạn Như Sơn mỉm cười, tuy nhiên máu tươi dính trên gương mặt làm cho nụ cười của hắn trở nên nguy hiểm và hung ác, hắn cầm lấy chiếc Vạn Độc Thần Ấm ấy đưa lên, xoay qua xoay lại. Hắn muốn kỹ càng nhìn xem cái vật tượng trưng cho quyền lực tối cao trong Vạn Độc Môn.

Một khắc đó, trên linh đường trừ tiếng hít thở đầy phẫn nộ của Phạm Hùng và Trình Vô Nha ra, tuyệt không có một tiếng động nào khác, mắt nhìn xem, một đời môn chủ mới của Vạn Độc Môn sắp đăng quang.

Đột nhiên, đúng trong lúc mọi người đương nín thở chờ đợi, Đoạn Như Sơn thình lình rú lên một tiếng vô cùng đau đớn, chiếc hộp và Vạn Độc Thần Ấm tối quan trọng kia bỗng rơi xuống đất từ trong tay hắn.

Mọi người sững sờ, đồng loạt nhìn về phía hắn, giây lát sau còn chưa hết bàng hoàng.

Chỉ thấy Đoạn Như Sơn vừa rồi còn ngạo mạn nhất đời, giờ đây toàn thân đều run rẩy, cả gương mặt không còn chút huyết sắc, đặc biệt là đôi tay, chỉ trong chớp mắt đã biến thành đen sậm đến vô cùng quỷ dị.

Lát sau, từ trong tay hắn vang lên tiếng đập cánh nho nhỏ, có một con phi trùng quái dị từ kẽ ngón tay hắn bay lên.

Tại đương trường ai cũng là nhân vật cao thâm trong Vạn Độc Môn, tuy rằng con quái trùng đó bay với tốc độ rất nhanh, nhưng hầu như ai cũng đã thấy rõ nó, Bách Độc Tử la lên thất thanh trước nhất: "Thất Vĩ Ngô Công, đó là Thất Vĩ Ngô Công!".

Âm thanh áy như tiếng kêu chấn động tâm phách, làm mọi người sững sốt, tất cả đồng lợt hướng về Đoạn Như Sơn nhìn xem, chỉ thấy toàn thân hắn run rẩy càng lúc càng dữ dội, một lão già bên cạnh vừa duỗi tay ra nắm nhưng chỉ vừa đụng nhẹ vào áo hắn, bỗng thanh bình rung động, hét to một tiếng rồi nhảy lui ra sau, trong tích tắc tay phải đã bị đen hết một khoảnh.

Đứng từ xa, tròng mắt Hấp Huyết Lão Yêu thu nhỏ lại, nói dứt khoát: "Hủ Nhục Đài...".

Lão già bị trúng độc nọ lớn tiếng kêu hô, một lão già khác bên cạnh không ngờ rống lớn một tiếng, chụp lấy chiếc ghế nắm bên cạnh, bẻ lấy một chân, hướng về tay phải của lão già đó bổ xuống. Dưới đao hạnh cao thâm của lão, chân ghế nẹt như dao sắc bén, cứng rắn nhắm tay phải lão già bị trúng độc chém xuống, sau đó lão liền ném chân ghế đi, hổ như sợ rằng cầm lâu một chút thì tay lão cũng có cùng một kết cục.

Chân ghế bay trong không trung, mọi người đều nhanh chóng né tránh.

Lúc này toàn mặt Đoạn Như Sương dĩ nhiên phủ đầy hắc khí, ai nấy đều thấy rõ ràng, hai tay hắn hoàn toàn đen óng, phụp một tiếng từ vỡ da phá ra, không ngờ máu chảy ra cũng đã thành màu đen.

Trong giây lát, những tiếng "phụp, bụp, phọt" vang lên không ngừng khiến người nhe rốn óc, Đoạn Như Sơn thân trúng hai loại động vật tối độc trong thiên hạ, toàn thân da thịt tan nát, máu đen bắn ra khắp nơi, rơi rớt trên đất, sau giây lát lăn lộn, cuối cùng thì nắm im không động đậy.

Phạm Hùng ngây ra nhìn cảnh man rợ không ngừng ở trước mắt trong nhất khắc, hiện tại là sư đệ đã sớm mất mạng, bất chợt quay đầu hét lớn: "Tần Vô Viêm, tên súc sinh gian trá ngươi, hãy ra đây cho ta!".

Mọi người liền tỉnh ngộ, "Hủ Nhục Đài" độc tính hung mãnh ác độc, là vật tối ác độc trong thiên hạ, trong Vạn Độc Môn mà nói, trước giờ chỉ có mỗi Độc Thần có thể sử dụng, Phạm Hùng, Trình Vô Nha, Đoạn Như Sơn ba người tu hành giới hạn đều không thể sử dụng được.

Hơn nữa Thất Vĩ Ngõ Công là vật kỳ trân tuyệt độc, trước giờ chỉ có Độc Thần cất giữ bên mình, lần này cả hai loại kịch độc đồng thời xuất hiện, lại ở trong hộp đựng Vạn Độc Thần Án, không nói cũng biết, rõ ràng là Tần Vô Viêm lường gạt mọi người, lết lút hạ độc.

Trong nhất thời, trên linh đường ai nấy đều lo ngại, người người đều tự mình cẩn thận nhìn quanh bối phía, chỉ sợ Tần Vô Viêm bỗng nhiên hiện ra bên cạnh. Cái chết của Đoạn Như Sơn quả thật đáng sợ, không ai không bị kinh sợ chấn động.

Trong giây phút này, một bầu không khí u ám bao trùm linh đường, không ai dám lên tiếng. Chỉ có từ thi thể Đoạn Như Sơn, từng giọt máu đen từ từ rỉ xuống, khi chạm mặt đất, phát ra tiếng sì sì, khoét cháy một lỗ nhỏ. Trong nháy mắt, xung quanh thi thể đều có những lỗ nhỏ, có thể thấy được độc tính vô cùng dữ dội.

"Hà hà, thế nào rồi, hai vị sư huynh, các vị trưởng lão cung phụng? Chúng ta chỉ mới mắt ngày không gặp, khó nhỡ lại được các đại gia mong tưởng đến thế này!". Một thanh âm nhẹ nhàng điềm tĩnh, chợt truyền vào từ ngoài linh đường, mọi người chấn động, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Tân Vô Viêm đã thay đổi y sam, cởi bỏ ma y hiếu phục, mặc vào bộ y phục thường ngày, trên mặt hiền lô nụ cười, từ từ đi tới. Người tinh mắt đã sớm nhìn thấy, trên vai hắn, một con quái trùng nhỏ nhô đậu ở đó, chính là Thất Vĩ Ngô Công.

Phạm Hùng căm hờn nói: "Là người hạ độc?".

Tân Vô Viêm lúc này tựa hồ như không nhìn thấy mọi người, thẳng ưỡn ngực bước đi về phía trước, đến bên thi thể Đoạn Như Sơn, dưới ánh mắt của mọi người, thò tay nhặt lấy Vạn Độc Thần Ẩn từ trong chất kịch độc vô cùng kia.

Đôi mắt Phạm Hùng và Trinh Vô Nha co lại, Trinh Vô Nha cười nhạt nói: "Giỏi ghê a! Tiểu sư đệ, ba người chúng ta đều thật quá coi thường đệ rồi".

Tân Vô Viêm cười nói: "Nhị sư huynh nói chơi rồi, kỳ thật với thực lực của ba vị sư huynh, muốn lấy tính mệnh của tiểu đệ quả thật dễ như trở bàn tay, tiểu đệ vốn không dám phản kháng. Chỉ là trước lúc lâm chung sư phụ nhắc nhở dặn dò rằng, nói như ngày nay Quý Vương Tông, Hợp Hoan Phái đều như hổ rình mồi, ba vị sư huynh sức lực không đủ, nhất định phải để đệ tiếp thụ chức vị môn chủ. Tiểu đệ từ nhỏ được sư phụ nuôi dưỡng lớn, sư ân thâm trọng, không dám không theo, do đó mới thi triển chút kẽ mọn, đã làm cho ba vị sư huynh phải chịu khổ rồi!".

Phạm Hùng giận giữ nói: "Phí lời, người nghĩ hiện giờ người thắng chắc rồi sao, nói ngươi biết, người mà lão tử muốn giết trước nhất là ngươi!". Nói đoạn, hắn xoay đầu đối với Trinh Vô Nhai kêu rằng: "Lão nhị, tiểu tử này quá sức tàn độc, chúng ta hợp lực giết hắn đi, sau đó cúng ta chia đôi thiên hạ".

Trinh Vô Nha lập tức đáp: "Được, chúng ta lên!"

Trong tiếng quát tháo, chỉ thấy hai người họ chuẩn bị xông lên, theo sau là Bách Độc Tử, Hấp Huyết lão yêu trong lúc mấy người đó coi bộ cũng sắp xông lên theo. Tân Vô Viêm nhạt nhẽo nói: "Mấy vị trưởng lão, các vị cũng đã thấy, mấy vị sư huynh của ta thật không nên trò trổng gì, các vị muốn tiến qua giết ta, bỏ qua chuyện ta có Thất Vĩ Ngô Công và Hủ Nhục Đài, các vị có thể nào thắng được ta chăng? Cho là các vị hợp lực giết được ta, đi theo hai phế vật này, những ngày sau này của các vị có được tốt đẹp chăng, có thắng nổi Quý Vương Tông và Hợp Hoan Phái chăng? Có thể nào từ trong vòng vây của mấy kẻ chánh đạo mà thoát được chăng?"

Bách Độc Tử và Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ mấy người ngạc nhiên ngừng bước, Tân Vô Viêm mới vừa sử dụng hai đại kịch độc trên người Đoạn Như Sơn, phải là kẻ lãnh ngộ sâu xa được chân truyền từ Vạn Độc Môn độc kinh tuyệt mới có thể sử dụng. Bọn họ tuy ở Vạn Độc Môn nhiều năm, song vẫn không cách nào tiến đến cảnh giới đó, đối với Tân Vô Viêm mộ tên trẻ tuổi này trong lòng rất

e ngại. Nay nghe Tân Vô Viêm nói mấy câu đó, nhất thời lưỡng lự trong lòng, đều không tiến lên nữa.

Số đông những kẻ đi theo Đoan Nhứ Sơn, trước tiên không nghe theo mệnh lệnh của Phạm Hùng và Trình Vô Nha, lúc này cũng hơn phân nửa nhìn nhau, không biết làm sao. Tân Vô Viêm nhìn mọi người, cười nói: "Chư vị, tại hạ bão chứng, chỉ cần tại hạ tiếp chưởng chức vị môn chủ, nhất định không kể thù cũ, các vị vốn ở trong môn thể nào, tại hạ nhất định đổi đai như thế".

Trong ánh mắt phẫn nộ và lo ngại của Phạm Hùng cùng Trình Vô Nha, mọi người nhìn nhau một lúc lâu, sau đó Bách Độc Tử thối lui trước hết, lát sau, Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ cùng Độc Môn tú lão mấy người cũng từ từ bước qua một bên, chỉ để lại Tân Vô Viêm cùng Phạm Hùng, Trình Vô Nha ba vị sư huynh đệ đứng ở giữa hiện trường.

Trên mặt Phạm Hùng lộ ra thản sắc tuyệt vọng, biết rằng thế mạnh đã mất, Trình Vô Nha mặt xám như tro.

Trên mặt Tân Vô Viêm vẫn còn lưu giữ nét cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại phẫn hận khó giải, hắn lúc này hận không phải là hai vị sư huynh đang vùng vẫy chờ chết ở trước mặt, mà là Thương Tùng đạo nhân. Hắn vốn đã sớm định kế sách tốt, để ba vị sư huynh

tự chém giết nhau, nhưng tuyệt không phải là một trường đánh nhau lớn lao thế này, chỉ muốn trừ đi ba vị sư huynh, hắn tự nhiên có thể nắm lấy đại quyền trong Vạn Độc Môn.

Nào ngờ Thương Tùng đạo nhân tối hôm đó đột nhiên đến nhúng tay vào, đem sự phân tranh của ba hệ phái biến thành một trận đại hỗn chiến, làm thực lực võn thâm hậu của Vạn Độc Môn tan biến đi trong cuộc nội chiến. Tân Vô Viêm lúc này vừa phẫn nộ lại vừa thương tâm nuối tiếc, thật hận không đem Thương Tùng đạo nhân xé làm hai mảnh cho hắn. Bất quá nghĩ lại, hình bóng Thương Tùng đạo nhân lúc này không thấy đâu cả, Tân Vô Viêm chỉ còn nước dǎn cơn giận xuống.

Nhưng không cần biết thế nào, lúc này Tân Vô Viêm đã cầm chắc thắng lợi, hắn đeo một nụ cười chiến thắng, nhìn về phía hai vị sư huynh, thành thạo nói: "Hai vị sư huynh, hai người còn không mau tạ tội trước linh vị của sư phụ ư..."

Chương 152

Phong Cuồng

Hồ Kỳ Sơn, Quý Vương Tông, Tổng Đường.

Bên trong thông đạo thâm u, hầu tử Tiểu Hồi cất lên tiếng kêu "chi chi, chi chi" quen thuộc. Thân ảnh của Quý Lệ xuất hiện giữa làn âm khí lạnh lẽo. Trên vai hắn, Tiểu Hồi đang cầm một túi rượu lớn, rồi khéo léo buộc miệng túi, treo lủng lẳng. Tuy bị rung lắc nhưng túi rượu đã được buộc một sợi dây nhỏ dài, đeo đính vào thân hầu tử này, không sợ rơi mất.

Trên mặt Quỷ Lệ không hiện lên chút biểu tình nào, hắn đi thẳng về phía trước, hướng đến hàn băng thạch thất nơi Bích Dao đang nằm. Trên vai hắn, Tiểu Hồi trông có vẻ lim dim, ngáp dài một cái. Hồ Kỳ Sơn từ bể hoang lương, tịnh không có nhiều quả dại, thành ra từ hồi về đây, phần lớn thời gian hầu tử này đều tìm cách đến động thờ của Quý Vương Tông để lấy trộm rượu uống. Chỉ mấy hôm không gặp, hình như hầu tử này lại lớn hơn một chút.

Quỷ Lệ thong thả dạo bước, trên đường gặp rất ít đệ tử dinh thường của Quý Vương Tông. Hắn cau nhẹ đôi mày, ngày thường Quý Vương Tông có nhiều đệ tử nhưng hôm nọ đã bị tập hợp lại, do đích thân Quý Vương xuất linh hạ sơn. Sự tình xem ra có vẻ trọng yếu phi thường, đến như hắn thân là phó tông chủ mà cũng không biết. Toàn thể nhân vật tinh can của Quý Vương Tông như những người theo sát Quý Vương nhiều năm là U Cơ, Quý Tiên Sinh, kể cả kẻ gia nhập Quý Vương Tông chưa lâu lắm là Thương Tùng đạo nhân, thảy đều tề tựu tại Hồ Kỳ Sơn. Chỉ có điều kỳ quái là họ đi đâu thì hắn không rõ.

Quỷ Lệ trong tâm có chút mơ hồ. Quý Vương đến nơi thần bí nào mà mang theo nhiều chúng nhân như vậy? Tâh hữu đi theo đều không nhược? Bất quá, đám Quý Tiên Sinh, U Cơ nhất mực trầm mặc nên hắn không tiện hỏi nhiều. Với hắn mà nói, mỗi quan tâm lớn nhất không phải là Quý Vương đi đâu, sự tình trọng yếu đến mức nào mà luôn luôn là Bích Dao.

Bây giờ hắn nhanh chóng đến trước hàn băng thạch thất.

Cửa thạch thất không có ai, U Cơ không có ở đó, bình nhật nơi người ta thường thấy nữ tử thần bí này nhất chính là hàn băng thạch thất. Nhưng dạo này, bầu không khí trong Quý Vương Tông vô cùng nặng nề nên số lần nữ tử thần bí này tới đó đã dần dần giảm đi.

Quỷ Lệ đứng lại định thần một lúc rồi đẩy cửa tiến vào. Qua khỏi khung cửa, hắn nhìn thấy một thân ảnh mảnh mai trắng toát đang đứng cạnh Bích Dao. Theo phản ứng nhất thời, Quỷ Lệ hơi sững lại, chợt nghĩ là U Cơ nhưng người này không thể là U Cơ vì U Cơ thường vẫn hắc y. Quả nhiên khi nghe thấy âm thanh mở cửa, nữ tử đó quay đầu lại, trên mặt không hề phủ một tấm hắc sa.

Chính là Tiểu Bạch.

Quỷ Lệ cảm thấy kinh ngạc, sau khi Đại Vu Sư thi pháp Chiêu Hồn Dẫn thất bại, hắn thương tâm ly khai Hồ Kỳ Sơn, từ lúc quay lại chưa hề gặp Tiểu Bạch. Tuy nhiên, ngày đó hắn cùng Quý Vương và Tiểu Bạch được tận mắt chứng kiến cảnh tượng đau lòng, dù gì thì Tiểu Bạch và Quý Vương đã biết nhau từ trước, chắc nàng không có ý đến để khơi lại việc đó.

Vào lúc Tiểu Bạch nhìn thấy Quỷ Lệ, sắc mặt nàng thoáng qua một chút biểu tình, hé nở nụ cười dịu dàng nói: "Là công tử".

Quỷ Lệ cùng Tiểu Bạch có một đoạn giao tình. Tiểu Bạch đã chỉ điểm cho hắn cách cứu Bích Dao, trong lòng hắn có phần cảm kích nên gật đầu nói: "Cô khoẻ không?". Cùng lúc đó, trên vai hắn, hầu tử Tiểu Hồi tỏ ra hứng phấn, hướng về Tiểu Bạch kêu hai tiếng "chi chi".

Tiểu Bạch mỉm cười nhìn Tiểu Hôi, đoạn ngó sang Quý Lệ: "Công tử đến thăm Bích Dao?".

Quý Lệ từ tốn bước lên, dung nhan mỹ lệ của Bích Dao lại hiện lên trước mắt y, thanh âm hắn từ từ chún xuống: "Phải".

Tiểu Bạch lắng lặng nhìn người nam tử ấy ngồi bên Bích Dao, đoạn nhìn thân thể bất động nằm trong hàn băng thạch dài. Nàng nhẹ nhàng thở dài, lắc đầu rồi vô thanh vô tức đi ra. Bên trong thạch thất chỉ còn lại Quý Lệ đối diện với Bích Dao.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cánh cửa nặng nề của thạch môn mở ra, Quý Lệ từ từ bước ra, xem ra thần sắc dường như có phần tiêu tuy hơn. Bước ra khỏi thạch thất chừng một bộ, hắn hốt nhiên dừng bước, tại thông đạo cách không xa thạch thất, thân ảnh trắng muốt của Cửu Vĩ Thiên Hồ đang kiên nhẫn đứng đợi.

Nhin bộ dạng của hắn, Tiểu Bạch thở dài nói: "Tình trạng của Bích Dao như vậy, nhất định công tử rất đau lòng, thật là...".

Quý Lệ lắc đầu nói: "Ta không sao!".

Tiểu Bạch đi đến bên Quý Lệ, nhẹ nhàng vỗ vai hắn rồi chùng giọng nói: "Đừng nhụt chí, vẫn còn có hy vọng mà".

Thân hình Quý Lệ rung động, miệng há ra, hắn quay đầu lại nhìn nàng. Thấy thần tình của hắn, Tiểu Bạch cười khổ nói: "Công tử không cần hỏi ta, ta hiện giờ cũng không biết phải làm sao!".

Sắc mặt Quý Lệ lại nhuốm màu ảm đạm, lặng lẽ chuyển thân, có vẻ muốn cất bước. Đột nhiên, trong óc vang lên một tiếng kêu, chỉ thấy một cảm giác trời xoay đất chuyển, chớp mắt toàn thân băng lương, khí lạnh trong nội thể huyết mạch đồng bốc lên. Quý Lệ có chút kinh nghi, khí lạnh đang tác quái trong nội thể hắn mười phần chắc chắn là lực lượng yêu dị của Phê Huyết Châu. Khá lâu rồi, đặc biệt là từ lúc hắn tu tập chân pháp trong quyển Thiên Thư thứ ba đạo hạnh đại tiến, thì cỗ khí băng lương này đã dần dần bị hắn ước thúc, không tác quái lại. Không biết sao hôm nay lại bộc phát mãnh liệt.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Bạch, thoảng sau, huyết sắc trên mặt Quý Lệ hoàn toàn tan thất, tựa như bị một tầng sương lạnh bao phủ. Trong chu vi ba xích quanh hắn từ từ bị một làn quang mang xanh đen quỷ dị phát xuất từ thân thể hắn vây lấy, trong làn quang mang ẩn ước tia sáng đỏ hung hán của Phê Huyết Châu.

Tiểu Bạch biến sắc, xoè tay đỡ lấy Quý Lệ nhưng khi tiếp xúc với đạo quang mang xanh đen, nàng cảm giác có một cỗ hấp phệ yêu lực theo đó mà nhắm thẳng vào nàng. Nàng cau nhanh đôi mày, thối lui liền ba bước, thoát khỏi cỗ yêu lực. Lúc đó, hầu tử Tiểu Hôi, vốn thường ngồi trên vai Quý Lệ, phát hiện có điều không ổn, sớm đã ly khai, nhảy xuống đứng phía sau Tiểu Bạch, con mắt thứ ba mở ra chăm chăm nhìn vào chủ nhân.

Trên mặt Quý Lệ hiện lên vẻ thõng khổ, tay áo khẽ động, một đạo khí băng lương lướt nhanh qua, Phệ Hồn ma bỗng rời khỏi tay hắn nhưng không rời xuốn mặt đất mà rập rờn trôi nổi phía trước hắn, tựa hồ dùng mục quang băng lãnh dị kỳ chú thị nhìn vào nam tử đã gắn bó với nó nhiều năm.

Đạo dị quang xanh đen này thay đổi nhanh chóng, co rút bất định khiến cho bầu không khí đượm vẻ quái dị. Tiểu Bạch sắc mặt tái nhợt, cau mày lại, nàng tất nhiên phải giúp Quý Lệ một tay để trừ khử yêu lực, nhưng cỗ Phệ Huyết yêu lực này xuất phát từ trong thân thể Quý Lệ, làm sao nàng có thể hạ thủ? Trong nhất thời, Tiểu Bạch cũng hoang mang không biết làm sao.

Sắc mặt Quý Lệ càng lúc càng nhợt nhạt, hơi thở cũng tựa như đã đến lúc mong manh. Đột nhiên, từ nơi ngực hắn xạ ra một đạo hồng quang thuần dương ấm áp, tức thì âm hàn yêu lực giảm đi không ít. Quý Lệ miễn cưỡng ngồi xuống, trên mặt hắn kim quang thanh sắc đồng thời chuyển động, tại nội thể hắn, lưỡng đại chân pháp của chính đạo cùng lúc trì hàn. Khí thuần dương của Huyền Hoả Giám bộc phát thịnh vượng, nhanh chóng áp chế cỗ khí âm hàn, chỉ sau chừng nửa canh giờ, Quý Lệ đã hoàn toàn khôi phục.

Lúc này, toàn thân Quý Lệ ướt đẫm, khi hắn mở mắt ra, thấy ngay ánh mắt quan hoài của Tiểu Bạch.

Quý Lệ chẳng biết nói gì, chỉ buông một nụ cười khổ, từ từ đứng dậy. Tiểu Bạch nhìn hắn, thấp giọng hỏi: "là Phệ Huyết Châu tác quái?".

Quý Lệ không rõ từ lúc nào Phệ Hồn ma bỗng đang nằm dưới đất đã cất mình lên, hắn nhìn chăm chăm vào cây ma bỗng, đoạn bước tới thu hồi cho vào tay áo.

Ánh mắt Tiểu Bạch chuyển động, nàng bước lên một bước nói: "Công tử chả lẽ không hiểu đạo lý không nói ra thì không ai biết, như hôm nay yêu lực hung tà của Phệ Huyết Châu đã phản kháng lại công tử. Thời gian tới, khí mạch tinh huyết trong cơ thể công tử do ngày đêm kề cận với hung vật, sẽ biến thành âm lương hung độc, vừa rồi công tử xém đã mất mạng, chỉ là công tử vận khí tốt có được bên mình thế gian pháp bảo vốn có thể đề kháng Phệ Huyết Châu là Huyền Hoả Giám. Nhưng mà...". Sắc mặt nàng tựa hồ có vẻ thê lương, thanh âm cung trở nên tang thương: "... Nhưng mà công tử có thể vượt qua lần này, còn những lần sau liệu công tử có thoát được không?".

Quý Lệ vẫn đứng vững vàng, trên sắc mặt tiều tuỵ không lộ ra chút biểu tình nào, lắng lắng nghe Tiểu Bạch trách cứ. Một lúc sau, hắn nhẹ giọng thốt: "Đúng vậy, ta không thể thoát được, nhưng cô bảo ta phải làm thế nào?",

Tiểu Bạch bừng lên sắc giận, nàng gắt giặc: "Công tử đừng tỏ vẻ không hiểu, đừng có làm trò hề đó với ta. Nếu bây giờ công tử vứt bỏ tà vật này, sau đó đem Huyền Hoả Giám đi đến một nơi chí dương, dùng địa hỏa thiêu động thuần dương khí của Huyền Hoả Giám nhập vào cơ thể, đó là cách cứu mệnh duy nhất".

Quý Lệ nhìn Tiểu Bạch một thoáng, đột nhiên buông một tiếng cười. Khuôn mặt hắn lúc cười, lộ ra vẻ chân thật thiên sinh, phảng phất như quay trở lại mười năm trước, khi hắn vẫn còn là một thiếu niên thuần phác tại Thanh Vân Môn.

Liền đó, hắn từ từ chuyển thân, bộ dạng dường như yếu ớt thoát lực, lẩn theo bức tường mà đi lên. Tức thì Tiểu Hồi chạy theo chủ nhân, chỉ vài ba bước đã thấy ngồi trên đầu vai Quỷ Lệ.

Tiểu Bạch trân trối nhìn theo bóng dáng yếu nhược nhưng kiên nghị đó dần đi xa, đột nhiên nàng lớn tiếng: "Công tử muốn chết mà không được nhưng về tâm tình thì căn bản đã chết rồi".

Thân hình Quỷ Lệ dừng lại thoảng chốc nhung hắn không quay đầu lại, cũng không nói gì. Lát sau, hắn lại tiếp tục cất bước.

Thanh âm của Tiểu Bạch từ phía sau hắn truyền tới rõ mồn một: "Công tử muốn chết, không cần phải mơ mộng đâu. Ngài còn nợ rất nhiều người trên đời này mà chưa trả được, nếu chỉ tưởng rằng tìm tới cái chết để an bài mọi sự thì không thể nào. Ngài không nghe lời ta, được, là ngài lợi hại, ta sẽ tự đi tìm pháp trận chân quyết của Bát Hung Huyền Hoả Pháp Trận, mặc ngài tự cứu lấy mình. Ngài nhớ cho ta một việc, Bích Dao vẫn còn nằm tại hàn băng thạch thất, khi mà cô ấy chưa tỉnh lại thì việc sinh tử của ngài không thể theo ý ngài được".

"Không thể theo ý ngài, không thể theo ý ngài, không thể theo ý ngài!", bên trong thông đạo âm u, hồi âm những tiếng này từ xa xa truyền lại. Dung diện Quỷ Lệ thảm đạm nhưng thân hình hắn vẫn vững vàng, rõ cuộc sống không quay đầu lẩy một lần.

***

Rừng rậm âm u, sơn cốc u linh, vào buổi sớm, Độc Xà Cốc là một nơi thật sự an tĩnh, hoà bình. Vào thời khắc đó, đại địa rung lên nhẹ nhẹ, tinh khí càng lúc càng nồng nặc, vô số loài độc xà vốn tụ tập ngoài rìa sơn cốc đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt, dường như những loài động vật này cảm nhận được điều gì đó sắp xảy ra nên ẩn nấp đi.

Một vùng khói bụi đen mù mịt xuất hiện tại phía xa ngoài sơn cốc, tiến về phía Độc Xà Cốc với một tốc độ cực nhanh. Trong không khí truyền đến tiếng thở trầm trọng, càng đến gần, thanh âm đó tu lại thành một tiếng gầm bài sơn đảo hải.

Càng lúc càng gần.

"Aaaaaaaaaaaaaaaa...".

Vô số quái thú giống như ác quỷ hung hồn xuất hiện từ chốn cửu u địa phủ, ánh mắt rùng rợn màu máu, răng nanh bén nhọn, dùng đùng nhảy ra ngửa mặt kêu rống. Các chủng các dạng quái vật yêu thú kỳ hình dị trạng tụ thành một luồng hồng lưu hung mãnh, không thể ngăn nổi. Đối diện với luồng hồng lưu này, không ai có thể ngăn trở hay sinh tồn được, thậm chí ngay cả con đường dẫn vào cánh rừng già cổ thụ cũng bị rung chấn bởi những tiếng rống kinh thiên và nhanh chóng bị luồng hồng lưu nuốt gọn.

Không chần chờ hay đinh đốn một giây phút nào, cỗ hồng lưu xông thẳng về phía Độc Xà Cốc như cơn thuỷ triều đen ngòm tiến vào đại dương xanh thăm. Trong

khu rừng rậm, muôn vạn cảnh tượng kinh khủng diễn tiến khi độc xà bị ném tung lên, nhứt nhác tuyệt vọng giữa luồng hồng lưu nhưng không có con nào thoát khỏi: tất cả nhanh chóng bị nhẫn chìm. Thậm chí ngay cả luồng đa sắc độc vụ, vốn được coi là kỳ độc rừng già, ưng không cách nào cản trở được cỗ hồng lưu yêu thú đáng sợ này. Nhiều yêu thú khi xông vào phải bỏ mạng nhưng ngay lập tức vô số con khác đập lên thi thể đồng bạn mà tiến lên, chớp mắt một cơn gió mạnh đã thổi bạt luồng độc vụ phiêu tán trên tầng không của cánh rừng.

Ở giữa luồng yêu thú hồng lưu, thấy một yêu thú cường đại gấp 4-5 lần yêu thú bình thường đang nhẹ nhàng múa vuốt xuất lĩnh thủ hạ xông tới. Tại cốc khẩu Độc Xà Cốc, vẫn còn vô số quái vật chưa tiến vào.

Trong thời khắc này, cả Độc Xà Cốc cơ hồ đảo lộn. Cảnh tượng giống như khi thế gian lâm vào ngày tàn lụi.

Tại một góc của Độc Xà Cốc, Quý Vương đứng trên cao hít sâu vào một hơi. Bằng vào kiến thức của mình, ông ta biết rằng yêu thú lợi hại, cảnh tượng trước mắt khiến cho ông ta biến sắc. Ông ta định thần lại, trầm ngâm chốc lát, đoạn lại hướng ánh mắt về khu rừng ở phía bắc Độc Xà Cốc. Trong ánh nắng sớm mai, từ trong rừng ánh lên những tia sáng như ánh chớp.

Trên khoé môi Quý Vương loáng thoáng xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo: Hôm nay, còn chưa biết thắng bại tối hậu sẽ về tay ai!

Trong lòng ông ta đang gào thét nhưng thần sắc lại dần dần trở lên cứng cỏi, Bích Dao đã không còn, thôi thì dùng cả thiên hạ để bù đắp.

Ông ta từ từ quay đi, trong khu rừng rậm phía lưng ông ra, Quý Vương Tông đệ tử nấp kín đặc tại đó, chiến ý đang dâng cao. Quý Vương nhìn về đám người đó, vô số mục quang ngưng trọng theo sắc mặt ông ta.

Trong lúc này có ai thấu được tâm tình của ông ta?

Xem ra đã có biến đổi nghiêm trọng, ông ta chậm chậm đưa tay lên. Phía xa, phảng phất có tiếng kêu rõng hoà cùng với những tiếng kêu thét hoảng loạn truyền tới chốn này. Sắc diện Quý Vương đột nhiên biến chuyển, liền đó ông ta hạ cánh tay vừa giơ lên xuống.

Cánh tay như dao, lưỡi dao sắc trâm đứt thế gian, trâm đoạn cả những tình cảm ôn nhu tối hậu, xé nát những mộng tưởng. Âm thanh của cánh tay trong gió nghe dường như giống tiếng xương vỡ trong lồng ngực.

Từ phía sau tấm thân hùng vĩ của ông ta, vô số chúng nhân phát xuất nhiệt huyết cao vời, cánh tay nắm chắc vũ khí giơ lên xông thẳng xuống núi. Khâm y bay phần phật, gió thổi ròn rạt khiến cho cây cối trong rừng đều bị lay động như đang trong cơn cuồng vũ. Quý Vương đứng bất động giữa biển người, giống như một khối nham thạch kiên ngạnh, băng lãnh. Ông ta quay mình nhìn về cánh rừng phía bắc, cơn náo động ở đó cũng đang từ từ lan ra.

Quỷ Vương cười, ông ta ở giữa biển người quyết tú hốt nhiên cất lên một tràng cuồng tiếu. Tiếng cười định tai lọt vào tai mọi người nhưng không ai đoán được ẩn ý. Chỉ có ánh dương quang buổi sớm mai bừng lên, hơi ấm dần dần len lỏi giữa cơn cuồng loạn của nhân gian trần thế...

***

Bảy ngày sau, vâng lệnh các vị lãnh tụ Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thương nhân và Vân Dịch Lam, đệ tử chính đạo cùng xuất phát đi về phía tây nam. Vì sự việc quan hệ trọng đại nên tam đại phái đều xuất những đệ tử đắc lực, và thật xảo hợp, những người này đều đã quen nhau từ trước.

Thanh Vân Môn cử Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ và Lục Tuyết Kỳ. Thiên Âm Tự cử Pháp Tướng cùng Pháp Thiện, còn Phàn Hương Cốc là Lý Tuân và Yến Hồng. Sau khi rời khỏi Thanh Vân Sơn, cả thảy 7 người đều vô cùng cẩn thận, ngày nghỉ đêm đi, tránh phát sinh mọi xung đột với yêu thú trên đường, dốc hết tốc lực nhằm hướng Tây nam, hy vọng có thể tra ra tại sao lại có nhiều yêu thú tụ tập tại đó đến thế.

Tuy biết là chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, nhưng vì chúng sinh trong thiên hạ nên kể từ khi lên đường, đám đệ tử chính đạo này không ai có ý rút lui. Nhưng sau bảy ngày liên tục xuất hành, sắc mặt ai cũng trở nên nhợt nhạt, suốt ngày đêm trãm mặc yên lặng, kể cả người mồm miệng như Tiêu Dật Tài hay người định lực thâm hậu như Pháp Tướng. Thậm chí vì đi cùng Lục Tuyết Kỳ, Lý Tuân rất muốn nói chuyện cùng nàng nhưng cũng đành giữ vẻ trãm mặc.

Đường xa ngàn dặm, càng đi về phương Nam, tình cảnh càng trở nên thảm liệt. Không có làng xóm hay thành trì nào mà không gặp phải biến cố. Xương trắng chan chan, thôn xóm thành trì nối tiếp nhau trong hoang vắng, không một vết khói lam chiều, nhà cửa sớm đã bị phá tan tành. Không ai biết được liệu có phải do yêu thú đã phóng hoả thiêu đốt, phè huyết tàn nhẫn như vậy? Cũng không ai biết được rằng một trường họa kiếp này đến bao giờ thì kết thúc.

Tiếng quỷ khóc thê thiết, dường như vọng lại bất tận từ vùng đất hoang dã Nam phương này, như kể câu chuyện thê thảm bi lương đã qua.

Từ sau khi tiến nhập vùng đất Tây nam, ai cũng gai tám cẩn thận, nhưng họ lại gặp phải một vấn đề khá nan giải. Trước tiên, họ không thể tìm được bất cứ người dân bản địa nào, có vẻ người dân nơi đây đều đã thảm tử trong trường họa kiếp, vì vậy đám đệ tử chánh đạo cũng không thể tìm ai để hỏi phương hướng của yêu thú. Mặt khác, người và yêu thú ngôn ngữ bất đồng nên họ tuy có thể mạo hiểm bắt vài con quái vật, yêu thú đi qua để hỏi han về những tiếng rống kia nhưng không cách nào hỏi được.

Không còn cách nào, mọi người đành thương nghị với nhau và cuối cùng nhất trí với đề nghị của Tiêu Dật Tài, mạo hiểm bán theo đám thú yêu một cách bí mật ngõ hẻm xem chúng tụ tập ở đâu, tiện thể tới đó tìm hiểu xem chúng có hành động gì. Liên tiếp ba ngày đêm, họ bán theo yêu thú tiến vào tây nam địa phương, không ít phen ngộ hiểm do thú yêu đều có cảm giác, thính lực, khứu

giác linh mẫn. May mà Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ, Pháp Tướng đều là những nhân vật tuyệt đỉnh thông minh nên mỗi bận sinh tử quan đầu đều hữu kinh vô hiểm, vượt qua tất cả. Dẫu vậy, họ vẫn không thu hoạch được điều gì.

Đúng vào lúc bắt đầu nản chí tình cờ tại một cánh rừng già thú yêu đã đi qua, họ bắt gặp một đệ tử Ma giáo đang trong tình trạng điên cuồng. Tra hỏi kỹ càng, sau khi bình tĩnh lại, họ từ từ hiểu rằng đám đông thú yêu đã tiến nhập vào Tây nam, cùng với Ma giáo tiến hành một trường đại chiến, kết quả thú yêu thu được toàn thắng. Tam đại phái trong Ma giáo oai phong bất khả nhất thế cơ hồ cũng lâm vào cảnh toàn quân tan nát trong trường đại chiến.

Tin này khiến cho toàn thể mọi người há mồm trợn mắt vì kinh ngạc, tuy đứng ở chỗ xa nhất trong đám đệ tử chính đạo nhưng sắc mặt Lục Tuyết Kỳ cũng hiện lên nét nhợt nhạt.

Mắt nhìn thấy tên đệ tử Ma giáo này co người lại thành một khối, luôn miệng kêu gào "quái vật", toàn thân rung động, sợ hãi đến cùng cực, bảy đệ tử chính đạo thảy đều cảm thấy trong tâm trầm trọng.

Tiêu Dật Tài đãng hăng một tiếng, nhìn sang Pháp Tướng nói: "Pháp Tướng huynh, tình thế trước mắt chúng ta đều đã rõ, theo huynh chúng ta nên làm thế nào?".

Pháp Tướng nhíu chặt chân mày, nhìn gã đệ tử Ma giáo đang co người dưới đất thở dài nói: "A di đà phật, tội nghiệp, tội nghiệp". Đoạn Pháp Tướng thong thả nói: "Chư vị, kỳ thật mục đích chuyến đi này của chúng ta đến giờ đã đạt được, vì vậy tiểu tăng cho là chúng ta trước hết hồi sơn, bẩm cáo các vị sư trưởng tình thế hiện nay".

"Không thể được".

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo cất lên ngay bên cạnh, chúng nhân tỏ ra ngạc nhiên vì người vừa cất tiếng chính là người im lặng suốt dọc đường Lục Tuyết Kỳ. Pháp Tướng có vẻ kinh nghi, nói: "Lục sư muội, nếu có cao kiến gì xin hãy nói ra".

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt vẫn mang một vẻ nhợt nhạt cố hữu nhưng thanh âm cực kỳ lãnh tĩnh, từ từ nói: "Hiện tại, những điều chúng ta biết thảy đều hỏi từ miệng tên đệ tử Ma giáo kia. Hơn nữa những điều hắn nói đều lộn xộn, có nhiều điểm chúng ta phải tự đoán lấy. Nếu chỉ vì mấy lời này mà cho là đã hoàn thành nhiệm vụ sư trưởng giao phó thì có chỗ không thỏa đáng".

Pháp Tướng sa vào trầm mặc, mọi người quay mặt nhìn nhau. Một lúc sau, Pháp Tướng gật đầu nói: "không sai, lời Lục sư muội nói đíc xác rất hữu lý, vừa nãy tiểu tăng hơi quá nôn nóng".

Tiêu Dật Tài trầm ngâm một lúc rồi nói: "Lục sư muội nói tất nhiên là có phần hợp lý, chúng ta không quản ngày đêm đến phía tây nam này để tra thám, không có chút manh mún nào, thật khó nói rằng có thể tìm ra được điều gì".

Lục Tuyết Kỳ mấp máy cánh môi nhưng cũng không nói gì, hiển nhiên với tình thế lưỡng nan này nàng cũng chưa tìm được phương pháp nào thỏa đáng. Vào lúc đó, Lý Tuân, vốn luôn để mắt đến Lục Tuyết Kỳ, hốt nhiên bước lên một bước nói: "Ta có một cách, có khi giúp ích gì chăng?".

Mọi người thảy đều kinh ngạc, Lục Tuyết Kỳ liếc mắt nhìn Lý Tuân, còn Pháp Tướng hoan hỉ nói: "Hay quá, Lý sư huynh xin cứ nói".

Lý Tuân hít sâu vào một hơi, không nhìn vào ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ, nói: "Lúc trước ta có nghe gã điên kia nói đến một địa danh kêu là Độc Xà Cốc, không biết có ai trong các vị chú ý không?".

Tiêu Dật Tài gật gù nói: "Đúng thế, tại hạ có chú ý điểm đó. Tại hạ có được nghe qua về Độc Xà Cốc, theo truyền thuyết là một sơn cốc nằm trong núi sâu của phía tây nam, trong cốc tụ tập vô số độc xà, rùng rợn lại có chướng khí kịch độc, ai vào cũng không toàn mạng nên chẳng có người nào có đủ can đảm tiến nhập. Trải qua bao năm tháng, chẳng còn ai nhớ được vị trí cụ thể của sơn cốc".

Lâm Kinh Vũ đột nhiên lên tiếng: "Lý sư huynh, phải chăng là việc yêu thú và Ma giáo đại chiến được tiến hành tại Độc Xà Cốc trong truyền thuyết?".

Lý Tuân gật đầu đáp: "Chính thế, theo ý tại hạ chính tại Độc Xà Cốc đã phát sinh trận quyết chiến. Hơn nữa, có khi Độc Xà Cốc còn là nơi đặt tổng đàn của một trong tam đại phái phiệt của Ma giáo. Chỉ cần chúng ta tìm đến nơi đó là biết ngay lời của gã điên kia là thật hay giả".

Lúc đó, Yến Hồng vốn yên lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Nhưng mà sư huynh... thời gian đã qua khá lâu rồi. Lúc trước chúng ta nói rằng không chắc có thể tìm ra được Độc Xà Cốc, Nếu có đến được đó thì có khi cảnh tượng đã mất đi nguyên trạng..."

Lý Tuân lạnh lùng nói: "Sư muội, muội không nên quyên là thú yêu vốn tàn nhẫn, có thể phóng hỏa giết người. Sau khi phóng hỏa chúng ta còn gặp được dấu vết tàn phá, thú yêu có thể ăn thịt người nhưng không thể ăn cả xương".

Mọi người đều biến sắc, còn Yến Hồng sau khi nghe những lời đó sắc diện chợt trở nên nhợt nhạt, cơ hồ muốn thõi ra. Hiển nhiên phải chứng kiến vô vàn thảm cảnh bi thương trên đường, dần dần khiến cho nữ tử này đi đến giới hạn chịu đựng cuối cùng về mặt tâm lý.

Lý Tuân thở dài, không nói thêm câu nào, Pháp Tướng và Pháp Thiện đồng thời nhỏ giọng niệm Phật hiệu, Tiêu Dật Tài lắc đầu, bước tới bên Yến Hồng để an ủi nàng. Đến khi thần sắc của nàng bình tĩnh trở lại, y mới từ tốn chuyển thân đi tới bên tên đệ tử Ma giáo đang run rẩy thu mình thành một khối trên mặt đất, đoạn ngồi xuống.

"Ngươi biết Độc Xà Cốc ở đâu chăng?", thanh âm của Tiêu Dật Tài cỗ gắng hết mức để giữ được sắc thái nhu hòa, thoảng nghe cũng có phần hoà khí trong đó. Tên đệ tử Ma giáo này ôm đầu cúi thấp xuống hơn nữa, không đáp một lời. Tiêu

Dật Tài hỏi liền ba câu nhưng tên đệ tử Ma giáo này tựa như điếc đặc, không có phản ứng gì.

Tiêu Dật Tài chầm chậm đứng dậy, quay qua nhìn chúng đồng đạo đang trầm mặc. Tiêu Dật Tài thở dài nói: "Tính sao đây?".

Lý Tuân đang đứng nhíu mày tại một góc, bỗng bước nhanh về phía tên đệ tử Ma giáo, xách hăn lên, gào to: "Nói mau, đám quái vật sát nhân đó ở đâu?".

Tên đệ tử Ma giáo này run cầm cập, thoảng chốc sặc mặt hăn hiện lên vẻ khủng hoảng cực độ, mồm há to nhưng phải một lúc sau mới kêu lên được tiếng kêu kinh khiếp. Lý Tuân quả là kẻ có trái tim sắt đá, bàn tay không hề buông lỏng, gào lên: "Đám quái vật sát nhân đó ở đâu, nói!".

"Aaaaaaaaaaaa...!".

Sa vào hoàn cảnh khủng khiếp này, tên đệ tử Ma giáo toàn thân run lập cập, hai hàm răng lách cách va vào nhau, nhän trung hiện lên vẻ sợ hãi, hăn không tự chủ được nhìn về phía bắc. Ánh mắt Lý Tuân dừng lại, hỏi nhanh: "Ở phía bắc, đúng không?".

Nhưng tên đệ tử Ma giáo đó đột nhiên rũ đầu xuống, thân hình mềm oặt. Chúng nhân thấy đều kinh ngạc, chạy tới xem xét, thấy đồng tử hăn đã giãn ra, sờ mũi thì thấy hơi thở đã ngưng, dĩ nhiên đã vong mạng rồi.

Lý Tuân buông thi thể xuống đất, chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía bắc. Mọi người đều nhìn theo ánh mắt y, nơi xa xôi ấy tuy giữa lúc mây tạnh trời quang nhưng dường như đang bị một đám mây sắc đỏ như máu bao phủ...

Chương 153

Luyện Ngục

Hồ Kỳ Sơn, tổng đường Ma giáo Quỷ Vương Tông, xơ xác tiêu điều, một môn phái đã từng rất lớn, bỗng nhiên chết trên một nửa số người, vô luận có hỏi trời cao thế nào cũng đâu biết, môn phiệt hùng mạnh đó sao bỗng nhiên phải gánh chịu tổn thất thảm khốc này. Trong số nhiều nhiệt huyết đệ tử đó, có những người chiến khí ngang trời, thế mà khi trở về rồi, chỉ còn lại một mình Quỷ Vương, toàn thân đẫm máu.

Bóng ông lan rộng trên mặt đất, mỗi một người có mặt tại Hồ Kỳ Sơn lúc này, trên khuôn mặt đều hiện rõ nghi ngờ, còn trong lòng thì thầm hỏi, loài thú yêu độc ác, tàn nhẫn đó, rốt cuộc thì ai mới có thể là đối thủ của chúng đây?

Sau khi Quỷ Vương trở về, đồng hăn cửa bến quan tu luyện, không một ai có can đảm hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người cũng không phải chờ đợi quá lâu, rất nhanh chóng, tin tức lần lượt được chuyển về, sự việc rồi cũng dần dần được sáng tỏ. Thị ra trong trận Tây nam đại chiến đó, Ma giáo ba đại phiệt phái lần đầu tiên hợp lực, cùng đối phó với thú yêu, tuy nhiên vì lẽ cớ gì ba đại phiệt phái

lại ngãm ngầm tụ họp, hoặc giả ai nấy đều có mưu đồ riêng, thì chỉ sợ ngoài Quý Vương ra không còn ai hiểu nổi.

Còn kết quả của trận đại chiến này, Quý Vương Tông tổn thất trên một nửa số người thì không nói, còn Vạn Độc Môn, đầu tiên trong môn nội loạn, làm tổn thương nguyên khí trầm trọng. Sau đấy, thú yêu còn xông thẳng vào Độc Xà Cốc, rốt cuộc sót lại chỉ vài ba đệ tử võ công thâm hậu, nhưng dường như cũng trong tình trạng thương tích nguy kịch. Đến nỗi như Hợp Hoan Phái thời gian qua cứ im lìm, mờ mờ ám ám hành sự, thế mà không biết vì lý do gì cũng toàn phái chi lực cho trận đại chiến, nhưng đứng trước sức mạnh tưởng như vô cùng vô tận của thú yêu thì cả cánh quân cũng đều tử chiến.

Thời khắc ấy, Quý Vương Tông cũng gánh chịu tổn thất nặng nề, trên dưới hoang mang, kinh hãi, nhưng nói gì đi nữa, so với các môn phái khác, như Vạn Độc Môn hay Hợp Hoan Phái, thì tình huống cũng có phần khả quan hơn. Quý Vương Tông đại bộ phận cao thủ đều lưu lại Hồ Kỳ Sơn, bởi thế thực lực chủ yếu thực sự vẫn chưa bị hoa tổn. Nhưng Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái, đều đã cùi hết người tham gia vào trận chiến, sau đó có ai trốn được hay không thì không sao biết.

Ngày hôm ấy, sau nhiều ngày tu dưỡng, đứng trước những suy đoán, lo lắng pháp phỏng của bọn môn hạ đệ tử, lần nữa Quý Vương xuất hiện trước toàn bộ đệ tử của Quý Vương Tông. Đối với những vấn đề xảy ra trong trận đại chiến thảm bại đó, Quý Vương kể cũng không hề kể, chỉ đứng tại nơi ấy, liên tục đưa xuống nhiều mệnh lệnh, rất nhanh chóng, cả ngọn núi Hồ Kỳ Sơn tức thời xáo động.

Tất thảy mọi người bắt đầu thu gọn hành lý, gói ghém mọi thứ, chuẩn bị cả lương khô, nước uống. Nguyên nhân là vì Quý Vương trong mệnh lệnh cuối cùng, đã nói rõ ràng mọi việc, vì lẽ hiện nay yêu thú đang ra sức tàn phá trung thổ, mà Thánh giáo nguyên khí đã bị đại thương, vì tương lai sau này của Thánh giáo, Quý Vương đã quyết định, Quý Vương Tông toàn thể trên dưới, đồng loạt thẳng hướng về phía Tây bắc, tiến vào vùng Vạn Lý Man Hoang, vùng đất ấy, theo truyền thuyết, chính là nơi đã sản sinh ra Thánh giáo: "Man Hoang Thánh Điện".

Tại một nơi trong bức tranh xáo động ấy, Quý Vương sắc mặt không một chút biểu tình, hai tay chắp phía sau lưng, hướng về phía hàn băng thạch thất sâu bên trong lòng núi, cất bước. Cuộc hành trình lần này xa xôi vạn dặm, vả chăng, man hoang, nơi ấy hoang vu, khô hạn, so với hoàn cảnh hiện nay của Bích Dao, tuyệt đối ngàn lần không thích hợp. Ngay từ đầu Quý Vương đã có ý định nhờ cậy Tiểu Bạch chiêu cỗ đến Bích Dao, Cửu Vĩ Thiên Hồ đó ngàn năm đạo hạnh, thêm nữa Hồ Kỳ Sơn lại có cơ quan trùng điệp, tự nhiên sẽ không còn chút sơ hở nào. Thế nhưng sự tình hiện nay lại có chút biến đổi, từ khi ông trở về đến giờ, hầu như không còn thấy bóng dáng Tiểu Bạch đâu cả, cho dù đã có hỏi vài người, thì thật sự cũng không ai biết rõ cô à đã đi đâu.

Nghĩ đến chuyện này, Quý Vương khẽ cau mày, bất giác không hiểu tự lúc nào, chợt phát hiện tự bản thân mình đã đứng trước cửa hàn băng thạch thất, nữ nhi đang ở trong đó, buông một tiếng thở dài ông mở cửa bước vào trong.

Quỷ Lệ đang ở trong đấy, lặng lẽ bầu bạn với Bích Dao, từ đằng sau có tiếng động vang lên, hắn cũng không buồn quay lại.

Quỷ Vương chậm rãi bước đến, đứng bên cạnh Quỷ Lệ, cùng hắn hướng về phía nữ nhi vẫn đang nằm lặng thính bên trên tấm hàn băng thạch đá, sắc mặt nàng nhợt nhạt, nhưng dung mạo vẫn kiều diễm, thanh khiết như ngày nào. Dường như ở nơi u linh tăm tối nàng vẫn còn biết được, trên thế gian này, còn có hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, cũng chính là hai người đang đứng tại đó.

Nét an tĩnh hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú của nàng, trông rất ung dung, tựa như vô cùng thanh thản.

Quỷ Vương mải đứng đấy ngắm nhìn Bích Dao, từ sâu trong đô mắt buồn u ám của ông, rực lên một chút dịu dàng hiềm có, phải đến một lúc lâu sau, mới thở một hơi dài, chậm rãi nói: "Ngươi sao không đi thu dọn hành lý đi?".

Quỷ Lệ không ngẩng đầu lên, cũng không trực tiếp đáp trả, trái lại còn lên tiếng hỏi Quỷ Vương: "Tôi nghe nói Man Hoang chung quanh một dặm, không phải là xa mạc hoang vu thì là hoang mạc mênh mông, quanh năm nóng bức khác thường, phải vậy không?".

Quỷ Vương gật đầu, nói: "Phải, trước đây, ta đã từng đến Man Hoang Thánh Điện, thời tiết nơi ấy quả thật là như ngươi đã nói".

Quỷ Lệ cau mày nói: "Vậy Bích Dao làm sao chịu nổi, với tình trạng... hiện nay của nàng, làm sao có thể chịu nổi cực khổ đó?".

Quỷ Vương liếc sang Quỷ Lệ, trả lời: "Ta từ đầu đã không có ý mang theo Dao nhi đến Man Hoang".

Quỷ Lệ tức thời biến sắc, quay sang Quỷ Vương, Quỷ Vương nói: "Man Hoang hoang vu nóng bức, đích thực không thích hợp với Dao nhi, từ đầu ta đã tính để nó lại Hồ Kỳ Sơn này, đợi sau khi chúng ta ra ngoài hết, sẽ mở cờ quan, đóng chốt lối vào, như thế thì cực kỳ an toàn. Phòng khi cũng cần một người ít nhất mỗi tháng về đây một lần để kiểm tra, phòng khi có sự xảy ra ngoài ý muốn".

Quỷ Lệ tức thời bật dậy, hỏi: "Ông cần người nào?".

Quỷ Vương thong thả trả lời: "Nguyên là ta đã có ý giao phó cho Tiểu Bạch, cô nương ấy đạo hạnh cao thâm, hơn nữa cũng rất sẵn lòng nghỉ vài ba năm tại Hồ Kỳ Sơn này, nhưng chẳng hiểu vì sao, mấy ngày qua ta kiểm thế nào cũng không thể gặp".

Quỷ Lệ tức thời hơi biến sắc, nhìn ra sự việc ấy, Quỷ Vương trong lòng dao động, hỏi: "Sao hả, ngươi biết cô nương ấy đi đâu à?".

Quỷ Lệ chậm chậm lắc đầu, trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Để tôi ở lại đây chăm sóc Bích Dao".

Quỷ Vương ngừng lại, nhìn hắn, bảo: "Ngươi chăm sóc Bích Dao ta đương nhiên

yên tâm, ta cũng tin tưởng ở người hơn, tuy nhiên Thánh giáo hiện nay vừa gặp chuyện, ta có lòng muốn hồi phục thanh uy, trước tiên cần phải trấn yên giáo chúng, một lòng theo Thánh giáo, bên cạnh rất cần có những nhân tài như người".

Quỷ Lệ từ từ thu hồi tia nhìn từ chỗ Bích Dao, chậm rãi chuyển sang Quỷ Vương, đột nhiên hỏi: "Trận đại chiến với yêu thú lần này, những đệ tử đi theo ông đều đã chết hết?".

Quỷ Vương gần như biến sắc, hai mắt sáng rực, hắn là người đầu tiên dám đối mặt với ông nhắc lại chuyện này, chỉ là ông tuyệt không hề giận dữ, chỉ chăm chăm nhìn Quỷ Lệ, rồi chăm chậm trả lời: "Đều đã chết hết".

Quỷ Lệ thu hồi ánh nhìn, lần nữa dừng lại trên thân thể của Bích Dao, mãi một hồi lâu sau, hắn nói: "Sau trận đại chiến ấy, tuy nói rằng Ma giáo nguyên khí đại thương, nhưng thực tế chỉ là Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái toàn quân tử chiến, còn chúng ta thực lực vẫn còn, không cần phải nói, thực sự là thời cơ để thống nhất Ma giáo. Với tình thế hiện nay, cho dù không có ta ở lại, trong Thánh giáo chúng ta cũng đã không còn ai có khả năng tranh giành thống lĩnh với ông". Hắn thở ơi nói tiếp: "Nhưng với tình cảnh hiện nay của Bích Dao, vẫn cần có người chăm sóc, ông nên để ta lưu lại đây chăm sóc cho nàng thì tốt hơn."

Quỷ Vương thích thú nhìn y một chốc, gật đầu nói: "Ngươi đã nói như vậy, ta cũng không miễn cưỡng. Dao nhi tạm thời ta giao phó cho ngươi, ta cũng tin là ngươi sẽ chăm sóc tốt cho nó, nhưng mà ngươi phải nhớ, thú yêu không những thực lực đáng sợ, cảm giác còn rất nhạy bén, để phòng khi vạn nhất, tốt nhất ngươi nên đóng bít các lối ra vào, sau đó, đợi khai ngươi cứ mỗi tháng một lần về đây kiểm tra là được rồi, như thế thì không còn vấn đề gì không thoả đáng".

Quỷ Lệ chăm chậm gật đầu, cũng có nghĩa là hắn đã đồng ý. Ánh mắt của Quỷ Vương một lần nữa chuyển về phía nữ nhi, khoảnh khắc ngay sau đấy, ông buột miệng, buông một tiếng thở dài, rồi quay người cất bước ra khỏi thạch thất.

Ngay lúc ông bước ra gần đến cửa, giọng Quỷ Lệ từ phía sau chợt nhiên vọng tới: "Tông chủ...".

Quỷ Vương ngẩn người, hơi có vẻ ngạc nhiên, Quỷ Lệ rất ít khi chủ động nói chuyện với ông, giờ khắc này đột nhiên cất tiếng gọi, không hiểu là vì lẽ gì, tức thì đáp trả: "Có chuyện gì?".

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, bất ngờ lên tiếng hỏi: "Ông trong lòng có oán hận tôi không?".

Quỷ Vương lặng thinh quan sát hắn, không nói lấy một lời, trông nét mặt hắn không nhìn được rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Quỷ Lệ chậm rãi nói tiếp: "Bích Dao là tại tôi nên mới trở nên như thế, trong lòng ông, hắn hận tôi rất nhiều?".

Sắc mặt hắn thản nhiên, có vẻ như không liên quan gì tới vấn đề hắn vừa nói

đến, chỉ duy có Quý Vương gần như không thốt được một lời. Giữa chốn thạch thất, hai người đàn ông gần như bất động đứng đối mặt với nhau, bầu không khí chung quanh tưởng chừng như đông đặc lại.

Từng làn khói mỏng bên dưới Bích Dao, từ nơi tẩm hàn băng thạch đá, nhè nhẹ bốc lên, lan tỏa giữa không trung, không biết tự bao lâu rồi, từ phía sau đột nhiên vang vọng tiếng Thạch Môn đang mở, không nói lấy một tiếng nào, Quý Vương lặng lẽ bước ra ngoài.

"Kết kẹt!..." tiếng kêu trầm nhẹ vang lên, Thạch môn một lần nữa đóng chặt, để lại một mình Quý Lệ bầu bạn với Bích Dao bên trong hàn băng thạch thất. Khuôn mặt hắn thẫn thờ, ngẩn ngơ, mở to mắt nhìn theo nữ tử đang nằm trước mặt.

***

Rừng rậm hoang sơ, già cỗi mà rậm rạp, gió từng cơn, từng cơn thổi đến mang theo một thứ mùi vị thật đáng sợ, giống như mùi cháy khét, quang cảnh xơ xác, hoang tàn. Rừng cây vốn dĩ xanh biếc, nay khắp nơi đều lưu lại dấu tích từ cuộc tàn phá của thú yêu, thân cây cổ thụ nằm ngổn ngang, nghiêng ngả trên mặt đất, vô số xác chết của động vật rải rác khắp mọi nơi, trong khu rừng giờ đây đã không còn hơi thở của sự sống, một bầu không khí tịch mịch bao trùm.

Cuộc tìm kiếm yêu thú của các đệ tử chánh đạo theo lời tên Ma giáo đệ tử bị phát điên ấy diễn ra đã hai ngày. Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng cùng những người khác, bảy chánh đạo đệ tử, ngày qua ngày mãi lần tìm theo dấu tích của yêu thú, dần dần đã tiếp cận được sơn cốc ở nơi hoang vu này, nằm ẩn mình giữa rừng núi. Trên con đường băng qua rừng rậm, khắp mọi nơi mọi người đi tới, đau đớn cũng đều cùng một cảnh tượng, tuy nhiên lại không hề nhìn thấy hài cốt của con người, nhưng chỉ với cảnh tượng này cũng đủ khiến mọi người phải đau xót.

Trong lòng mọi người, không hẹn mà cùng chung một suy nghĩ, chẳng nhẽ những con thú yêu ấy, đích thực sinh ra là để tàn hại sinh linh trên cõi đời này hay sao?

Đúng giữa trưa, nhóm người bọn họ xuất hiện bên ngoài Độc Xà Cốc, toàn cảnh đổ nát, theo dấu tích lưu lại chung quanh rõ ràng nơi đây đã bị bọn quái vật thù yêu tàn hại, đến nỗi không cần cố gắng cũng có thể thấy, con đường cổ ấy dưới bàn chân giàe xéo của vô số thú yêu mà đã mở rộng ra rất nhiều. Khắp nơi, chỗ nào cũng lưu lại những dấu chân khổng lồ cùng với móng vuốt sắc nhọn từ bọn quái vật. Không khí chung quanh nồng nặc mùi xác thịt tanh tưởi, bên cạnh đó, tựa hồ có một sự im lặng đến khó chịu, nhưng làm cho người ta không tài nào chịu đựng nổi đó là mùi ác xú, chỉ bất quá không một ai phân định được đó là mùi gì thôi.

Phía trước là lối vào sơn cốc, trong ngoài cốc đều cùng một dáng vẻ hỗn độn như nhau, có thể thấy rõ khuôn viên khu rừng rậm đã bị một dòng nước lớn hung bạo quét ngang tàn phá như thế nào. Con đường cổ quanh co, ngoằn ngoèo, không một ai biết trước được, rốt cuộc sẽ có gì bên trong sơn cốc ấy.

Không hiểu vì lẽ gì, đám người bọn họ, trên gương mặt ít nhiều đều lộ vẻ khẩn trương, e ngại cất bước giữa vùng không gian tĩnh mịch đó. Rốt cuộc, Tiêu Dật

Tài ho nhẹ một tiếng, ngay sau khi tiếng ho ấy được phát ra, hắn bất chợt hoảng hốt khi phát hiện Ma giáo đệ tử phát điên đó không nói dối, có vẻ như tại nơi này, đã xảy ra một trận đại chiến giữa thú yêu và Ma giáo.

Ngoảnh mặt trông ra tú phia, do dự một chốc lát, hắn chợt lên tiếng: "Chúng ta vào trong xem xét chứ?".

Không một ai lên tiếng trả lời, trong khoảnh khắc đó, trên gương mặt Lý Tuân cũng hiện hữu vẻ bất an, phải đến một lúc lâu sau, đứng bên cạnh Lý Tuân tự nãy giờ là Pháp Tướng thấp giọng niệm: "A di đà phật", rồi cất tiếng nói: "Đã đi đến đây rồi, chúng ta hà cớ gì lại bỏ cuộc, vào trong thôi".

Kỳ thật, đạo lý này không phải là mọi người không hiểu, chỉ chẳng rõ vì sao, bên trong cốc, dường như phảng phất thứ gì đó cổ quái thường, lặng lẽ tác động vào tâm tưởng mỗi người, làm cho người ta tự dừng lại sợ hãi. Một mực bước theo sau Pháp Tướng là sư đệ hắn, Pháp Thiện, ồm ồm đáp lại một tiếng, đi đến bên cạnh sư huynh.

"Đi thôi", Tiếng nói vừa mới cất lên không phải của Tiêu Dật Tài, mà đích thị là của Lâm Kinh Vũ, đang siết chặt Trảm Long Kiếm trong tay, ngay sau đấy, nét mặt trở nên nghiêm nghị, đi đầu mọi người tiến thẳng vào Độc Xà Cốc. Theo sau hắn là Lục Tuyết Kỳ, Lý Tuân cũng vội vã bước theo, Tiêu Dật Tài cùng Pháp Tướng đưa mắt nhìn nhau, nhìn về đối phương với vẻ lo ngại ngầm ngầm, một lúc sau đấy, đám người bọn họ đều đã hoàn toàn tiến bước vào bên trong.

Sơn cốc lớn như thế, rùng rảm mênh mang, mọi người đứng giữa Độc Xà Cốc, chỉ thấy một cảm giác tịch mịch chung quanh mình, cho dù không nhìn thấy động vật, thì một tiếng chim hót quen thuộc ít ra cũng phải có, vậy mà không nghe thấy được một âm thanh nào. Địa phương bên trong sơn cốc ấy, dường như đã trở thành quý vực, một bầu không khí trầm lắng bao trùm.

Cả không gian tràn ngập mùi tanh tươi của thú yêu, càng đi sâu vào bên trong, chân mày mọi người càng nhíu chặt, mùi vị ấy, theo gió bốc lên bên trong lòng cốc, gần như làm người ta phát nôn, một thứ mùi vị thật đáng sợ, càng ngày càng nồng nặc.

Đường núi gập ghềnh, cong cong lượn lượn, đám người bọn họ hết sức chăm chú cảnh giác nhìn xung quanh, chậm chậm đi từng bước. Đầu trước là chỗ ngoặt, bên trong là một khe núi, đi đến đây, tự dừng trong không khí truyền đến một thứ mùi vị thật ghê tởm làm cho mọi người không tài nào chịu nổi. Đột nhiên, Yến Hồng thình lình vọt đến bên đường, mọi người đều thất kinh hồn vía, Lý Tuân sợ hãi thốt lên: "Sư muội, muội làm sao...?", chỉ nói được nửa câu, rồi như ngừng hắn lại, nguyên nhân là vì hắn cùng mọi người đều đã nhìn thấy rõ Yến Hồng đứng bên bụi cỏ đại ven đường, ói tới tấp.

Không người nào mở miệng cười nhạo nàng, ai cũng biết ngay đến bản thân mình cũng khó lòng chống cự được lâu. Sơn cốc này tuy là không bộc lộ diện mạo thật của nó, nhưng cơ hồ đã trở nên đáng sợ hơn tuyệt đai đa số các địa phương khác trên thế gian này. Yến Hồng ngừng lị thở hổn hển, sắc mặt nàng trắng bợt, trở lại

bên cạnh mọi người, nàng thấp giọng nói: "Xin lỗi... ta... ta thật sự là...".

Pháp Tướng miễn cưỡng cười, đáp: "Yến sư muội, không có chuyện gì đâu".

Tiêu Dật Tài cũng nói: "Đúng, mùi vị ấy ai cũng đều không chịu nổi, muội bất tất phải để tâm, nếu muội thấy còn không ổn, chỉ bằng muội ra ngoài sơn cốc đợi chúng ta đi".

Yến Hồng lưỡng lự một lát, lắc lắc đầu đáp: "Chúng ta đi thôi".

Lý Tuân bước đến, trông thấy Yến Hồng gật gật đầu, trong mắt có vẻ hài lòng, nhẹ giọng nói: "Phải tự mình thận trọng, không cần phải gắng gượng đâu".

Yến Hồng gật đầu đồng ý, Tiêu Dật Tài quay sang nói: "Tốt, chúng ta đi tiếp nhé, phía trước không biết có quái vật hung hiểm nào không, mọi người nhất định phải thận trọng".

Mọi người rít rít gật đầu, lại một lần nữa bước đi về phía trước, Lâm Kinh Vũ vẫn trong nhóm người dẫn đầu, càng ngày càng tiến gần đến chỗ khe núi, hắn ghì chặt Trảm Long Kiếm trong tay như chuẩn bị, mồ hôi lạnh đã bắt đầu đổ ra lấm tấm. Ngay lúc này, mùi vị ghê sợ lan trong không khí trước đó đã làm mọi người khó lòng hô hấp, Lâm Kinh Vũ nét mặt từ từ nhợt nhạt, nghiến răng, bước một bước dài vượt qua chỗ vừa đứng, rẽ sang góc khe núi, đứng nhìn cảnh tượng bên trong lòng cốc.

Cả người hắn tức thời đờ đẫn.

Phía sau, mọi người ngay lập tức chú ý đến dáng vẻ không bình thường của Lâm Kinh Vũ, không thể không khẩn trương, Tiêu Dật Tài thấp giọng gọi Lâm Kinh Vũ hai tiếng, hắn gần như không phản ứng, đôi mắt vẫn ngoan cố hướng về phía trước. Lục Tuyết Kỳ là người thứ hai bước đến, ngay sau đấy là Lý Tuân, Yến Hồng, Pháp Tướng cùng Pháp Thiện, từng người, từng người một bước đến bên góc khe núi, đưa mắt nhìn vào cảnh tượng bên trong Độc Xà Cốc.

Tiếp đó, mọi người đều phải nán lại nhìn.

Nơi này bi thảm khong khác gì tu la địa ngục trong truyền thuyết, quang cảnh dã sơ như vậy, thình lình xuất hiện giữa nơi thanh thiên bạch nhật. Nhiều vô số thi cốt rải dài khắp Độc Xà Cốc, trong ngoài ốc trạch, người có, quái vật có, chỉ có một số ít là còn nguyên vẹn, phần còn lại tay chân đều gãy nát, chia nát, xé bảy khó lòng nhận dạng ra, nắm chi chít lên nhau, hầu như không tìm thấy một khoảng trống nào giữa đám hài cốt ấy.

Miễn cưỡng trấn tĩnh lại, Tiêu Dật Tài cùng những người khác nét mặt lợt lạt gắng gượng bước tới.

Cảnh tượng thảm thương không chịu nổi, càng đi sâu vào trong cốc, càng thêm phần thê thảm, không cần tưởng tượng cũng thấy rõ, trận đại chiến đã diễn ra khốc liệt đến chừng nào, vô số hài cốt con người cùng thi thể quái thú nằm chồng chất lên nhau, vùng đất dưới chân đã hoàn toàn chuyển sang một màu đen thẫm, màu của máu tươi lâu ngày thăm sâu vào lòng đất.

Tiến sâu vào bên trong trạch viện, trong ngoài mỗi gian phòng, trên con đường thông đến khẩu xử, đều có thể nhìn thấy tàn tích bi thương từ trận kịch chiến để lại, có những nơi hài cốt chất cao thành đống. Hiển nhiên, Vạn Độc Môn đã có một cuộc giao tranh kịch liệt để trấn giữ lối nhỏ nhập cốc này, đằng trước, đằng sau, từ cả hai phía, đám người bọn họ đã liều mạng chiến đấu, giẫm đạp lên nhau, một lòng quyết sống quyết chết cho trận đại chiến cuối cùng này.

Đến giữa sân, mọi người bắt đầu tìm thấy thi thể của những yêu thú khổng lồ, có con thậm chí còn cao to hơn cả một tòa cung điện, chỉ là, lúc ấy đã từng hung hăng, ngang ngược bao nhiêu, bây giờ cũng phải nằm phơi thây thầm lặng giữa chốn địa ngục trần gian này mà chờ ngày thối rữa.

Trong không khí, mùi xương cốt mục rữa bốc lên càng đáng sợ hơn, nhưng so với khi nãy thì đám người chánh đạo đệ tử lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cảnh tượng vừa nhìn thấy trước mắt, trái lại, làm cho người ta trở nên hờ hững hơn đối với mùi ác xú. Chỉ duy, trong thần sắc mọi người lại có vẻ như không ổn, những người này, nét mặt tựa hồ không khác biệt mấy so với những người đã chết.

Tiếp tục tiến sâu hơn nữa vào bên trong trạch viện, càng lúc càng có nhiều thi cốt, hiện tại thì không còn có thể tính nổi, có bao nhiêu Ma giáo đệ tử cùng với yêu thú đã chết đi tại nơi sơn cốc này. Mất dần ý thức, mọi người cứ thế mà bước đi... bước đi... trong vô định.

Từng người, từng người một, sắc mặt thẫn thờ, ngây dại, cứ siết chặt pháp bảo trong tay, không một giây nào buông lỏng. Sau khi đã vượt qua biển máu đầy vô số hài cốt đó, bọn họ đi đến phía trước một linh đường.

Sở dĩ biết được nơi đây là linh đường, bởi vì mọi người đã nhìn thấy một cỗ quan tài nằm ở ngay giữa. Trong và ngoài gian phòng này, có vẻ như đã xảy ra một trận kịch chiến vô cùng kịch liệt, dựa vào đống thi cốt chất chồng như núi mà nói thì diễn tả như thế cũng chẳng quá đáng chút nào. Cũng ngay tại nơi này, mọi người lại phát hiện thi thể của nhiều tên Ma giáo quen thuộc, như: Bách Độc Tử, Hấp Huyết lão yêu, Đoan Mộc lão tổ...

Những tên đại ma đâu đã một thời hô mưa gọi gió, làm rung chuyển cả đất trời, bây giờ, lại nằm tại nơi đây chết không nhắm mắt, có những tên, trên nét mặt vẫn còn giữ nguyên vẻ sợ hãi.

Ai cũng có thể tưởng tượng được, nhưng lại không ai muốn tưởng tượng, những con người đó rốt cuộc đã phải đối diện với hoàn cảnh nào trước khi họ nhắm mắt.

Trong suốt quá trình thâm nhập điều tra khắp cốc, tính luôn cả trong nơi linh đường này, Tiêu Dật Tài cùng với những người khác, đã phát hiện ra nhiều nhân vật nổi danh trong Ma giáo, bao gồm Độc Thần có ba đại đệ tử, nhiều nhân vật trọng yếu trong Hợp Hoan Phái, nhưng riêng phần Quý Vương Tông mặc dù số đệ tử tử vong mang trên mình y phục Quý Vương Tông thì rất nhiều, nhưng thi cốt của những nhân vật nổi danh lại không thấy bao nhiêu.

Mọi người tập trung trước cửa linh đường, đưa mắt khó chịu nhìn lại chung quanh, Tiêu Dật Tài khổ giọng nói: "Chỗ này người chết rất nhiều, bao gồm cả

các nhân vật trọng yếu trong Ma giáo, Vạn Độc Môn lại có vẻ như toàn môn nhân tử chiến".

Yến Hồng đứng bên cạnh sắc mặt kinh hoàng, nhẹ giọng nói tiếp: "Bên đó cũng vậy, Hợp Hoan Phái cũng chết không ít, cả Tam Diệu phu nhân, tất cả đều...".

Lục Tuyết Kỳ, khuôn mặt tái lợt lạt, hai hàm răng bao chặt lấp mõi, tâm trạng biến động hết sức không ngờ, vừa có phần không chịu nổi, lại có vẻ ghê tởm, rồi không hiểu vì lẽ gì, dường như đôi khi lại sợ hãi. Cuối cùng, chờ cho đến khi mọi người tụ tập đầy đủ, bất thình lình, nàng lên tiếng hỏi: "Có thấy người của Quý Vương Tông không?".

Mọi người liên tục lắc đầu, tức thời như ngớ ra, Lý Tuân đang đứng bên cạnh đột nhiên sa sầm nét mặt. Tiêu Dật Tài liếc sang phía hắn, rồi hướng về Lục Tuyết Kỳ, đáp: "Quý Vương Tông, các đệ tử tầm thường đều chết không ít, nhưng còn... thì thể của các nhân vật nổi danh thì không thấy đâu".

Khuôn mặt Tuyết Kỳ dịu lại, chỉ riêng Lý Tuân đứng bên cạnh đột nhiên đôi mắt sáng rực, lanh lùng lên tiếng: "Tiêu huynh, lẽ nào huynh lại quên, lũ yêu thú đó biết ăn thịt người, trên đường bọn ta đi đến đây, không phải đã thấy không ít xương trắng hay sao? Ai mà biết được lũ yêu nghiệt Quý Vương Tông đó, có khi đã bị...".

"Hự!". Một tiếng động lớn cắt ngang lời Lý Tuân, rồi thình lình, như không thể chịu đựng nữa, Yến Hồng chạy thẳng đến bên góc tường ỏi. Lý Tuân ngây người ra, đột nhiên thở dài một tiếng, rồi ngừng lại luôn, không nói nữa.

Pháp Tướng có phần khó chịu, cùng Pháp Thiện thấp giọng niệm: "A di đà phật", mọi người đều hiểu rõ, Lý Tuân nói chuyện tuy khó nghe, nhưng trên thực tế khả năng xảy ra chuyện đó là rất lớn. Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ hai người nét mặt trông khó hiểu, dần từ từ cúi gục xuống, chỉ duy có Lục Tuyết Kỳ đột nhiên buồn rũ rượi, thần sắc nhợt nhạt tựa như không còn chút máu, cả người run run rẩy rẩy, có vẻ như không còn tự chủ.

Nhưng nữ tử lạnh lùng ấy đâu vẫn không cúi gục xuống, nàng ngược mặt lên, chầm chậm ngắm nhìn trời, bầu trời trong vắt, bao la, từng đám mây lượn lờ bên trên sơn cốc, mây cũng rực đỏ một sắc hồng như máu.

Lục Tuyết Kỳ, khoé môi khẽ động đậy, mấp máy như muốn kêu gào, nhưng đến cuối cùng, một thanh âm cũng không sao bật thốt...

Chương 154

Bất Hiếu

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

"Cái gì?". Với giọng kinh ngạc không thể tin được, Đạo Huyền chân nhân thốt lên: "Ma giáo tam đại phái phiệt cùng yêu thú quyết chiến, toàn quân chết hết sao?".

Đứng phía dưới ba vị đương kim lanh tụ chính đạo, bên cạnh là các vị tiên bối hoặc đứng hoặc ngồi. Tiêu Dật Tài, Pháp Tướng, Lục Tuyết Kỳ cùng quay về Thanh Vân Sơn, đều không nói một lời, chỉ có người đứng đầu là Tiêu Dật Tài gật đầu khẳng định, nói: "Đúng vậy, sư phụ, bọn con bảy người đều tận mắt nhìn rõ, trong Độc Xà Cốc ở Tây nam thay chất đầy đất, cực kỳ thảm khốc, Ma giáo đích thực là đã trọng thương, bao gồm cả Tam Diệu phu nhân của Hợp Hoan Phá, cùng nhiều nhân vật nổi danh của Vạn Độc Môn. Bọn con đều đã tìm thấy thi thể của bọn chúng, chỉ có nhân vật chủ chốt của Quỷ Vương Tông là không phát hiện được ai, nhưng nói không chừng là đã bị yêu thú ăn mất xác".

Lục Tuyết Kỳ đứng phía sau sắc mặt tựa như trăng bênh, phảng phất như sự kiện và thảm trạng lúc đó, thời thời khắc khắc đều ghi trong tâm trí nàng, khiến nàng rung động không ngớt, nhưng không hiểu thế nào, nàng lúc ấy lại có khả năng khống chế được tình cảm bản thân, biểu hiện chẳng có chút gì khác lạ. Những người bên cạnh không nhìn ra được gì, chỉ có thủ toạ Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư ngồi trước đám đông, đã nuôi dưỡng Tuyết Kỳ từ nhỏ tới lớn, mới chú ý thấy trên khuôn mặt băng sương lạnh mặc mà thanh lệ của nàng, tựa hồ như có chút khổ sở khác lạ.

Thủy Nguyệt đại sư hơi nhíu mày, khẽ thở dài một tiếng, không nói một lời.

Lúc ấy, trên Ngọc Thanh Điện mọi người đều rúng động, tiếng nghị luận mỗi lúc một lớn, nhìn khắp khuôn mặt của tinh anh chính đạo môn phái, vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, đa phần là biểu tình phức tạp, kinh hỷ lẫn lộn. Nghĩ đến Ma giáo cùng trung thổ chính đạo tương tranh không biết bao nhiêu năm, chính đạo nhiều lần vây đánh đều chẳng có hiệu quả gì lớn, phen này lại bị yêu thú tiêu diệt một lần. Thực lực Ma giáo đương nhiên là không thấp, nhưng đối diện với sự công kích của thú yêu lại thảm bại như vậy, đang ngồi đó chẳng có người nào ngốc, ai cũng đều biết rõ rằng, mục tiêu của thú yêu tất nhiên sẽ là nơi thiên hạ chính đạo quy tụ - Thanh Vân Sơn.

Nhưng hiện nay hy vọng cuối cùng của bá tánh thiên hạ là chính đạo, liệu có thể chống lại được hạo kiếp kinh người trước nay chưa từng có hay không?

Trong lòng mọi người đều không có câu trả lời.

Ngồi nơi cao nhất là ba đại nhân vật chính đạo gồm Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Văn Dịch Lam, nghe những tiếng nghị luận một lúc, đều nhíu chặt mày, rồi Đạo Huyền chân nhân nói câu gì đó, Phổ Hoằng thượng nhân và Văn Dịch Lam đều gật đầu, biểu thị đồng ý. Theo đó, Đạo Huyền chân nhân đứng lên, khẽ ho một tiếng.

Tiếng nghị luận bàn bạc trên Ngọc Thanh Điện tức thời hạ xuống, chúng nhân đều dỗ mắt hướng về Đạo Huyền chân nhân. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, đợi mọi người hoàn toàn yên tĩnh một lúc, trầm giọng nói: "Chư vị đạo hữu, sự việc vừa rồi, mọi người đều đã hiểu rõ. Ma giáo bị tiêu diệt bất ngờ, hoàn toàn nằm ra ngoài ý nghĩ của chúng ta, nhưng tình hình cụ thể ra sao, Ma giáo ắt còn có dư nghiệt từ trong trận chiến còn sống mà trốn thoát, chúng ta

đương nhiên còn muốn tra xét cho rõ, bất quá trước mắt việc đó cũng không còn là trọng yếu nữa".

Đạo Huyền chân nhân khuôn mặt nghiêm nghị, mắt lấp lánh tinh quang, không giận mà uy, nghiêm giọng nói tiếp: "Chư vị đạo hữu, ngày nay hạo kiếp đã ngay trước mắt, thiên hạ sinh linh đồ thán, thú yêu yêu nghiệt thực lực cực lớn, thực làm người ta kinh sợ. Nhưng chúng ta đã là người trong chính đạo, không thể nào chưa lâm trận đã rút lui. Sự việc phức tạp, ta cùng Phổ Hoằng thương nhân và Vân Dịch Lam cốc chủ hai vị đã cùng nhau thương lượng một lúc, sau đó đã có quyết định. Chư vị trước tiên hãy quay về, chú tâm tĩnh dưỡng, kỳ đại chiến đã không còn xa nữa, đến lúc đó, vì thiên hạ thương sinh bách tính, mong chư vị tận lực ra sức cho!".

Mọi người đều gật đầu đồng ý, Đạo Huyền chân nhân trên mặt hiện ra một nét cười, Phổ Hoằng thương nhân và Vân Dịch Lam cũng đứng dậy, hướng về hậu đường bước tới. Đạo Huyền chân nhân đang định đi theo, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nói với Tiêu Dật Tài: "Dật Tài, con hãy theo ta, đem tinh huống lúc đó nói lại cho bọn ta biết rõ".

Tiêu Dật Tài dạ một tiếng, cất bước đi theo Đạo Huyền chân nhân vào hậu đường.

Trên đại điện, đợi ba vị đức cao vọng trọng, tiền bối cao nhân đi hết, bầu không khí lại nhiệt náo trở lại. Mọi người năm ba người một nhóm, nghị luận không ngớt, trừ Tiêu Dật Tài theo Đạo Huyền chân nhân vào hậu đường, còn lại sáu người đến Tây nam mang tin tức quay về đều bị mọi người vây vào giữa, ai nấy bảy mồm tám lưỡi nghe đến tinh hình lúc đó, không khỏi thốt ra kinh sợ, lắc đầu, thở dài cùng các dạng biểu tình thanh âm khác.

Nhưng giữa mọi người, Lục Tuyết Kỳ vẫn một mực trầm mặc, ánh mắt nhàn nhạt, tựa như không hề trông thấy khuôn mặt của mọi người trước mắt, chỉ chăm chú đến nơi nào đó ở phương xa.

Mọi người đột nhiên xao động, theo đó nhường thành một lối đi nhỏ ở giữa, Thủ toạ Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư bước tới, sau lưng còn có Văn Mẫn cùng các nữ đệ tử mỹ mạo của Tiểu Trúc Phong. Lục Tuyết Kỳ sực tỉnh, nhìn thấy sư phụ bước tới trước mặt nàng, khoé môi nàng khẽ động, nhỏ tiếng nói: "Sư phụ...", sau đó cúi đầu xuống.

Thủy Nguyệt đại sư mặt không biểu tình, nói: "Chưởng môn chân nhân muốn cùng mấy vị tiền bối thương nghị đại sự, nơi này tạm thời cũng không còn chuyện gì nữa, con theo ta về Tiểu Trúc Phong thôi".

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Dạ".

Thủy Nguyệt đại sư cũng không quan tâm đến người khác, sải bước hướng ra khỏi Ngọc Thanh Điện, Lục Tuyết Kỳ đi theo sau. Thanh Vân Môn thủ toạ Tiểu Trúc Phong, danh tiếng đó thật không tầm thường, người trong chính đạo đa số đều mười phần kính trọng bà, tất thảy mọi người nhanh chóng nhường ra một lối đi nhỏ. Lúc đó nhìn thấy Tuyết Kỳ theo Thủy Nguyệt đại sư bước ra ngoài Ngọc

Thanh Điện, đứng một bên là Lý Tuân khuôn mặt lướt qua mấy phần gấp rút, bước tới một bước, vừa định nói câu gì, đột nhiên trước mặt hiện ra một bóng người, Lý Tuân giật mình, định thần nhìn lại, thì ra là thủ hạ của Thủy Nguyệt đại sứ Văn Mẫn.

Văn Mẫn đối diện với Lý Tuân cười khẽ: "Lý sư huynh, Tuyết Kỳ sư muội đi đường đã mệt mỏi, hay là hãy để muội ấy nghỉ ngơi cho khoẻ? Với lại lần này đi cũng nhiều ngày, sư phụ bọn ta chắc cũng có nhiều điều muốn nói với sư muội".

Lý Tuân thoảng đỏ mặt, gật gật đầu mà không nói gì, lùi lại một bên, Văn Mẫn nhìn lại phía sau còn có vài nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong, cũng đã hướng về phía ngoài Ngọc Thanh Điện bước ra. Rất nhanh sau đó, Thanh Vân Sơn nhất mạch nữ nhân đã biến mất khỏi ánh mắt mọi người.

Đăng vân giá vũ về đến Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sứ từ từ hạ xuống đất, sắc mặt lạnh lùng, không nói với ai một lời, trực tiếp bước tới điện đường Tiểu Trúc Phong. Mọi người cung kính đứng nguyên tại chỗ, dõi mắt theo Thủy Nguyệt đại sứ.

Đợi thân ảnh Thủy Nguyệt đại sứ biến mất trong điện đường, ánh mắt Lục Tuyết Kỳ tựa như trống rỗng, đứng nguyên tại chỗ bất động, cho đến khi Văn Mẫn vỗ vỗ vào vai, nàng mới bừng tỉnh.

Văn Mẫn trong mắt có chút lo lắng, nhẹ nhàng nói: "Sư muội, muội sao vậy, nhìn muội giống như là thất hồn lạc phách, kêu muội mấy tiếng cũng không phản ứng?".

Lục Tuyết Kỳ khẽ rung động, trên mặt miễn cưỡng hiện ra một nét cười, nói: "Xin lỗi, sư tỷ".

Văn Mẫn lắc lắc đầu nói: "Tỷ với muội mà còn nói cái gì xin với lỗi? Chúng ta là tỷ muội, đâu phải người ngoài. À, tỷ xem thần tình sư phụ có chút bất ổn, tỷ phải theo đến đó gấp lão nhân gia, muội đi đường cũng đã mệt rồi, hãy về nghỉ ngơi cho khéo đi được không?".

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc một lúc, nhỏ giọng nói: "Sư phụ chỉ sợ là vì muội mà như vậy".

Văn Mẫn nhìn người sư muội mỹ lệ nhất, xuất chúng nhất trong đám đồng môn, đột nhiên cảm thấy vẻ mặt trắng bệch của cô, tuy vẫn mỹ lệ như trước, nhưng qua những ngày vừa rồi, mà đã có phần tiêu tuy. Văn Mẫn trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nắm chặt vai Lục Tuyết Kỳ, nhẹ nhàng nói: "Nha đầu ngốc, đừng có hồ tâm loạn tưởng như vậy, sư phụ trước nay đối xử với muội thế nào, bọn ta với muội trong lòng đều biết mà. Không nói nữa, tỷ phải đến đó đây".

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, Văn Mẫn nhẹ cười, dặn dò xong mấy vị sư muội còn lại mấy câu, vừa mới bước đi, đột nhiên cánh cửa phía trước hiện ra một thiếu nữ, đích thị là thiếu nữ Tiểu Thi mà ngày đó lờ mờ phát hiện có người trong rừng trúc - chính là Quỷ Lê - trên Tiểu Trúc Phong. Cô tuy nhỏ tuổi, đạo hành không sâu,

nhưng thông minh lanh lẹ, do vậy trước nay ở trên Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sứ yêu mến thường để cô bên cạnh mình.

Chi thấy Tiểu Thi nhìn lại nơi này, bước nhanh tới chỗ Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ. Văn Mẫn "ô" lên một tiếng, đợi Tiểu Thi đến trước mặt, bèn nói: "Tiểu Thi, muội sao lại ra đây, sư phụ không phải là vừa mới về sao? Muội đáng lẽ phải ở bên người hầu hạ chứ".

Tiểu Thi gật gật đầu, nhìn sang Lục Tuyết Kỳ, nói: "Đại sứ tỷ, chư vị sư tỷ, sư phụ nói, muốn muội đến đây kêu Lục Tuyết Kỳ sư tỷ đến Tĩnh Trúc Hiên gặp người".

Văn Mẫn giật mình, quay đầu lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ khoé môi khẽ động, trong mắt lướt qua mấy phần thần sắc phức tạp, theo đó nói: "Được, ta sẽ đến". Nói xong, nàng nhầm thẳng về phía trước bước tới, rất nhanh biến mất trong điện đường Tiểu Trúc Phong.

Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ đi xa rồi, khẽ nhíu mày, nói với Tiểu Thi: "Tiểu Thi, sư phụ có nói gì không, cớ sao lại muốn gọi Tuyết Kỳ đến đó?".

Tiểu Thi lắc đầu nói: "Không biết à, sư phụ lúc về đến giờ, ban đầu trầm mặc không nói, một lúc sau thì kêu muội lại gọi Lục Tuyết Kỳ sư tỷ đến gặp người".

Văn Mẫn "a" một tiếng, nhất thời cũng không rõ ràng, lắc lắc đầu, nói với mấy nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong: "Được rồi, hiện tại xem ra cũng không có chuyện gì nữa, bọn muội cũng về nghỉ đi thôi".

Chúng nữ tử dạ một tiếng, lần lượt bước đi, Văn Mẫn cuối cùng hướng về phía Lục Tuyết Kỳ vừa đi nhìn một lúc, trong lòng chùng xuống, nhất thời cảm xúc lần lộn.

Tĩnh Trúc Hiên là một nơi yên tĩnh trong điện đường lầu gác của Tiểu Trúc Phong, nhìn ra sau núi, xung quanh toàn là "lệ trúc" xanh biếc, chợt có gió núi thổi qua, lá trúc rung rinh lay động, đem lại cảm giác tĩnh tâm. Thủy Nguyệt đại sứ đối với nơi này cực kỳ yêu thích, thường một mình ở đó, do vậy những đệ tử Tiểu Trúc Phong đối với nơi này mến phẩn quen thuộc.

Lục Tuyết Kỳ đi qua hành lang quanh co, bước lên những viên đá nhỏ tròn lát thành lối đi nhỏ trong rừng trúc, quanh co gấp khúc, đi vào rừng trúc, rất nhanh đã tới căn tịnh xá làm bằng trúc trong rừng. Từ bên ngoài nhìn vào, căn tịnh xá đơn giản chẳng cầu kỳ, tường vách làm bằng "châu tử" không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió thời gian, đến nay đã có những ngấn vết nhàn nhạt, hai bên tịnh xá đều mở ra hai ô cửa sổ nhỏ, thấp thoáng trông thấy Thủy Nguyệt đại sứ đang tĩnh toạ.

Lục Tuyết Kỳ bước đến trước cửa, gõ vào cánh cửa tịnh xá cũng được làm từ cánh trúc, không biết thế nào, nàng trong lòng có chút cảm giác khẩn trương, hô hấp thật sâu một hồi, rồi nói: "Sư phụ, con là Tuyết Kỳ, là người cho gọi con phải không ạ?".

Tiếng nói của Thủy Nguyệt đại sư từ trong phòng truyền ra, bình đạm chǎng chút cảm tình, nói: "Đúng, con vào đây".

Lục Tuyết Kỳ khôi phục lại tinh thần, đẩy cửa bước vào. Trong căn phòng bày thiết mươi phẩn giản đơn, bàn ghế trà chén, sát hai bên bày riêng một bàn đọc sách, trên mặt bàn chỉ có giấy nghiên bút mực, Thủy Nguyệt đại sư căn bản là người không thích xa hoa. Lúc này bà đang ngồi trước bàn sách, trầm mặc chăm chú nhìn rùng trúc bên ngoài qua ô cửa sổ.

Lục Tuyết Kỳ bước đến phía bà, nhỏ miệng nói: "Sư phụ...".

Thủy Nguyệt đại sư chầm chậm quay người lại nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ lại tựa như không muốn cùng sư phụ đối vọng, nàng cúi thấp đầu xuống. Sư đồ hai người họ, chẳng ai nói gì, trong phòng không khí nhất thời có chút không rõ ràng. Kỳ thật mà nói, Thủy Nguyệt đại sư cùng Lục Tuyết Kỳ chẳng ai là người hay nói, tình huống này giữa bọn họ cũng đã từng xuất hiện trước đây, nhưng không biết thế nào, vào lúc này, giữa sư đồ họ lại tựa như có cảm giác kỳ quái chưa từng có, làm cho khoảng cách giữa bọn họ xa hơn trước nhiều.

Một lúc sau, Thủy Nguyệt đại sư phá vỡ trầm mặc, tiếng nói bình đạm, hỏi: "Con lần này đến Tây nam, trên đường có thuận lợi không?".

Lục Tuyết Kỳ gật gật đầu, nói: "Tốt ạ, trên đường đi thú yêu hoành hành, nhưng bọn con đều hết sức tránh xa, cuối cùng gặp được một đệ tử Ma giáo điên khùng, mới tìm được đến Độc Xà Cốc, nhìn thấy...".

Tiếng nói của nàng đột nhiên dừng lại, trên mặt lướt qua chút thống khổ trong thấy rõ ràng, luôn cả thân người nàng cũng nhẹ nhẹ rung động. Thủy Nguyệt đại sư nhìn Lục Tuyết Kỳ, trong mắt ánh lên tia lấp lánh, tựa như trầm ngâm điều gì, một lúc sau nói: "Con có gặp được hắn không?".

Lục Tuyết Kỳ thắt kinh, nhìn lại Thủy Nguyệt đại sư, Thủy Nguyệt đại sư ánh mắt vẫn bình đạm, nhưng lại tựa như đã nhìn thấy thâm tâm nàng. Tuyết Kỳ trên mặt thần sắc biến chuyển, nhẹ giọng thốt: "Sư phụ, người... người nói gì ạ?".

Thủy Nguyệt đại sư lạnh lùng nói: "Ta nói Trương Tiểu Phàm, hình như nay đã là Quý Vương Tông Quý Lê".

Thủy Nguyệt đại sư tiếng nói không lớn, nhưng với Lục Tuyết Kỳ mà nói, lại phảng phất như là tiếng sét đánh bên tai, nàng giật mình, ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch. Nhưng đang đứng trước mặt nàng, Thủy Nguyệt đại sư vẫn tiếp tục nhìn vào nhẫn tình của nàng, Tuyết Kỳ khoé môi vừa mở lại đóng lại, mím chặt, không nói một lời nào.

Trầm mặc lại một lần nữa bao trùm không gian căn tịch xá.

Cũng không biết qua bao lâu, Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt chầm chậm giãn ra, trong ánh mắt bà lúc nhìn Tuyết Kỳ, thần sắc nhiều phần là thương tiếc, đau xót.

"Kỳ nhi, con còn muốn lừa dối ta đến lúc nào đây?". Thủy Nguyệt đại sư nhìn Lục Tuyết Kỳ, chầm chậm nói.

Lục Tuyết Kỳ tay nắm chặt thành quyền, làn da vì dụng lực mà làm cho xương nơi đó cũng trắng bệch, hiển nhiên lúc này, nàng tâm lý đã mười phần kích động. Chỉ thấy nàng nhìn ân sư đã nuôi mình từ nhỏ đến lớn, trong mắt dần dần mông lung như sương, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng, nghiến chặt răng, nàng chậm chạp quỳ xuống, trước mặt Thủy Nguyệt đại sư.

"Là con sai rồi, đã phụ công sư phụ giáo hối". Nàng thanh âm mỗi lúc một nhỏ, thân người phảng phất cũng đã nhè nhẹ rung động.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, trong mắt là thần sắc tang thương, phảng phất như từ trên thân người nữ đệ tử này, lại nghĩ đến những chuyện đã qua, luôn cả thần tình bản thân cũng có mấy phần thương tâm. Bà chậm chạp xoay người, bước tới bên cửa sổ, ngắm nhìn rùng trúc xanh biếc bên ngoài, theo gió lay động, chỉ không biết người năm đó, còn nhớ tới nơi này không.

"Con đứng dậy đi". Thủy Nguyệt đại sư lạnh nhạt nói.

Phía sau chẳng chút động tĩnh, hiển nhiên Tuyết Kỳ vẫn còn quỳ tại nơi đó.

Thủy Nguyệt đại sư im lặng giây lát, rồi nói: "Kỳ nhi, con trước nay băng tuyết thông minh, có những sự tình ta ban đầu đã tính là không nói, chắc con cũng biết".

Lục Tuyết Kỳ quỳ phía sau lưng bà, không động đậy. Chỉ nghe Thủy Nguyệt đại sư tiếp tục nói: "Con cùng Trương Tiểu Phàm trung gian nhập nhằng không rõ, đối với con mà nói, chẳng qua là một đoạn nghiệt duyên, con có biết không?".

Lục Tuyết Kỳ khẽ trả lời một tiếng, thanh âm tựa hồ khó nghe rõ: "Đa".

Thủy Nguyệt đại sư chậm chậm nói: "Hỗng chi Trương Tiểu Phàm ngày nay đã phản bội chính đạo, uống máu nhập ma, hành vi của hắn mười năm nay, không cần nói lại chắc con cũng đã biết. Nói thật với con, sự tình giữa con và hắn, ngày nay đã sớm truyền đi như mưa gió đầy thành, luôn cả chưởng môn Đạo Huyền sư bá của con cũng đã biết. Chỉ bất quá các vị trưởng bối còn niệm tình con tuổi nhỏ vô tri, sau nữa thương tiếc con tư chất thông tuệ, tu hành không dễ, mới cho con một cơ hội, con không thể nào cứ chấp mê bất ngộ". Nói đến đoạn sau, Thủy Nguyệt đại sư thanh âm dần dần cấp bách, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, nhưng không biết thế nào, thân người như an tĩnh lại, không còn run rẩy như vừa rồi.

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt chậm chậm trở nên nhu hòa, quay người lại, đỡ Lục Tuyết Kỳ đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Kỳ nhi, con là đệ tử ta yêu nhất trong đám đồng môn, thậm chí là cả Thanh Vân Môn thất mạch, trong thế hệ đệ tử trẻ tuổi, nói đến thiên phú đạo pháp tu hành thì con là cao nhất, sau này tiền đồ thật không thể hạn lượng được. Ta đối với con có kỳ vọng rất cao, con có biết không?".

Lục Tuyết Kỳ nhỏ tiếng đáp: "Đạ, sư phụ".

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng: "Với tư chất của con, vị trí thủ toạ Tiểu Trúc Phong nhất mạch trong tương lai, tự nhiên là dành cho con đó, đến lúc đó con được vạn người kính ngưỡng, tinh tâm thanh ngô thiên đạo, như vậy, không phải chính là mộng tưởng của con trước đây ư?".

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc không nói, chỉ là khẽ cúi đầu, trên dung nhan mỹ lệ, trừ sắc mặt trắng bệch, còn trong ánh mắt dần dần trở nên biến chuyển, trong đó, không biết từ lúc nào, làn sương mờ bao phủ vừa rồi đã biến mất.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, nói: "Con quay về nghĩ cho thông suốt đi".

Lục Tuyết Kỳ đứng trước mặt bà, nghe xong cũng không lập tức quay người đi ra, mà chậm chậm ngẩng đầu, hướng về ân sư một tay nuôi dưỡng nàng từ nhỏ đến lớn.

"Gì vậy, Kỳ nhi?". Thủy Nguyệt đại sư hỏi.

"Sư phụ". Lục Tuyết Kỳ chậm chậm gọi một tiếng, rồi nói: "là con không phải với người".

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu thở dài một tiếng, nói: "Nói ngõc nghẽch cái gì vậy?"

Lục Tuyết Kỳ thần sắc tựa như có chút bất ổn, trên khuôn mặt trước nay lạnh lùng lại xuất hiện mấy phần khích động, luôn cả hô hấp cũng dần cấp bách. Thủy Nguyệt đại sư rất nhanh phát hiện, nhíu mày hỏi nàng: "Gì vậy, Kỳ nhi?".

Lục Tuyết Kỳ phảng phất như trong nội tâm nổi lên một trận kinh đào hải lăng, làm cho khuôn mặt nàng như gió mây biển chuyển, nhưng cuối cùng, nàng chậm chậm hướng về Thủy Nguyệt đại sư, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, người nói không sai, con thực là hồ đồ, giữa con và Trương Tiểu Phàm, con đã biết, chỉ là một đoạn nghiệt duyên cắn bản là không có khả năng".

Thủy Nguyệt đại sư trong mắt lướt qua một tia thương xót, nhẹ nhàng nói: "Kỳ nhi, quay đầu là bờ, chỉ cần con chặt đứt tơ tình, không có gì là không được, chí ít, còn có sư phụ, còn có Tiểu Trúc Phong, còn có Thanh Vân Môn có thể dung nạp con".

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, rất nhanh rất mạnh. Điều làm cho người ta kinh ngạc, chỉ thấy trên dung nhan thanh lệ của nàng, lúc này đã ngập tràn thống khổ đau xót, luôn cả thanh âm cũng có mấy phần run rẩy: "Sư phụ thực sự là con chặt không được".

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm vào Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên hai tiếng "cái gì?" đâm thẳng vào màng nhĩ Lục Tuyết Kỳ. Tuyết Kỳ không chút sợ hãi, không chút lùi lại, đứng một chỗ bất động, chỉ mím chặt môi, thân hình khẽ rung động.

"Con... con nói gì?", Thủy Nguyệt đại sư thanh âm cũng run rẩy, nhưng lời nói lại chứa đầy giận dữ: "Con... con là nghịch đồ... con có biết con vừa nói cái gì không?".

Trên khuôn mặt Lục Tuyết Kỳ sớm đã trăng bệch không còn chút máu, nhưng nàng lại nghênh kháng ánh mắt Thủy Nguyệt đại sư, phảng phất đã hạ được quyết tâm, quyết nhiên nói: "Sư phụ, người từ nhỏ đã thu dưỡng con, nuôi con khôn lớn, dạy dỗ con, ân sâu không gì sánh được. Tuyết Kỳ bất hiếu, làm ân sư giận dữ thương tâm, tội đáng muôn chết".

Nàng bạch y lay động, lại một lần nữa quỳ trước mặt Thủy Nguyệt đại sư, nói: "Tuyết Kỳ dù chết cũng không dám phản bội ân sư chính đạo, ngày sau nếu gặp Trương Tiểu Phàm, đệ tử sẽ toàn tâm toàn lực, dùng Thiên Gia lấy tính mạng hắn, nếu không thành, thì sẽ chết dưới tay hắn".

Thủy Nguyệt đại sư vốn nộ ý đầy mặt, nghe thấy Lục Tuyết Kỳ nói không dám phản bội chính đạo, muốn cùng Trương Tiểu Phàm quyết sinh tử, sắc mặt mới hoà hoãn trở lại, nhưng những lời tiếp theo của Lục Tuyết Kỳ, lại làm sắc mặt bà đại biến.

Lục Tuyết Kỳ quỳ trước mặt bà, hô hấp thật sâu, ánh mắt đã thu lại, nhìn về phía trước, lại như nhìn vào thâm tâm mình, chậm chậm nói: "Nhưng sợi tơ tình tội nghiệp đó, thực sự là đệ tử không chặt đứt, không chém rời".

Trong phòng lại bao trùm một phen tĩnh lặng, phảng phất luôn cả tiếng hô hấp cũng ngừng lại, nhưng chỉ một khắc sau, vang lên tiếng quát tháo sắc nhọn của Thủy Nguyệt đại sư, truyền ra ngoài, vang vọng cả tịnh xá.

"Ngươi... ngươi đúng là nghịch đồ... ngươi mau cút ra cho ta... cút ra... ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa..."

Chương 155

Dạ Âm

Hồ Kỳ Sơn, Hàn Băng Thạch Thất.

Quỷ Lệ im lặng chăm chú nhìn Bích Dao đang thanh thản nằm trên Hàn Băng Thạch Đài, làn khói trăng mỏng cuộn lên cô gái đang chìm trong giấc ngủ say, với nụ cười hạnh phúc tưởng như vĩnh viễn đọng trên khoé miệng. Thời khắc này, nếu như nàng có cảm giác, có cảm nhận được đang có người bảo vệ bên cạnh nàng?

Có phải, ngay tại trong tim, nàng không chút hối hận, nên mới thanh thản chìm sâu vào giấc ngủ?

Đối với những điều này, Quỷ Lệ trong tâm tư tự vẫn không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn hoàn toàn không biết câu trả lời, cũng không dám nghĩ ngợi, duy chỉ luôn nghĩ đến một điều, hắn dưỡng như đang thay nàng chịu đựng nỗi đau đớn. Hiện tại bất quá tự thân hắn càng ngày càng cảm thấy sự nhớ nhung, thiếu vắng. Mặc dù vì đang chú ý tu luyện quyển thứ ba Thiên Thư chân pháp, gần đây đã sắp lĩnh ngộ được chân pháp ba nhà Phật, Đạo, Ma, dung hợp thành một, đạo hạnh ngày càng thăng tiến từng ngày, nhưng yêu lực Phệ Huyết Châu tựa hồ

ngày ngày thâm nhập dần vào thân thể hắn, như u linh dai dẳng đang đợi đến thời khắc cuối cùng cùng hắn đồng quy ư tận.

Đối với cảm giác lạnh lẽo đó, Quý Lệ đã quen với việc không còn cảm thấy, từ thủa thiếu thời đến nay, cái cảm giác thân thuộc trong thân thể hắn. Giờ đây chỉ còn một cảm giác chết chóc, chỉ vì hắn cũng cảm thấy được giống như một cảm giác lạnh lẽo chết chóc.

Hắn cười khổ thân trong tâm, nhìn Bích Dao lần cuối, hôm nay đã là ngày thứ ba một mình hắn bảo vệ Bích Dao.

"Nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ nhanh chóng trở về để gặp nàng". Quý Lệ dịu dàng nói: " Nàng đừng lo sợ, ta chỉ tạm thời ly khai cha nàng thôi. Nếu có chết, ta cũng nhất quyết phải về đây gặp nàng trước khi chết".

Hắn nhìn Bích Dao nhẹ nhàng mỉm cười, rồi xoay người bước ra khỏi Hòn Băng Thạch Thất. Làn khói nhẹ run rẩy, phía sau lưng hắn nhẹ tựa như sợi tơ mỏng.

Thạch môn nặng nề sau lưng chầm chậm đóng lại, Tiểu Hồi đợi sẵn một bên nhảy phóc lên vai hắn. Quý Lệ đưa tay vuốt nhẹ đầu Tiểu Hồi, gật đầu rồi bước thẳng ra ngoài. Trên đường đi, chuyển qua nhiều khúc quanh co, hắn đặt tay lên một góc tường, phát động cơ quan, thẳng đường thoát đi, tổng đường Quý Vương Tông Hồ Kỳ Sơn tầng tầng cơ quan được khởi động, dưới ánh sáng thấy rõ Thạch Môn nặng nề từ từ hạ xuống.

Ngay giữa lòng Hồ Kỳ Sơn, lúc này thanh âm lao xao khắp nơi, nhưng cũng chỉ có mỗi bóng nhân ảnh của Quý Lệ, những người khác ba ngày trước đã theo Quý Vương đi đến thánh điện vùng man hoang. Lúc này tại Hồ Kỳ Sơn, lạnh lẽo và tịch mịch, Quý Lệ thẳng đường rời khỏi động, ánh dương quang chiếu lên chỉ làm ấm hắn, nhưng không thể giúp gì cho thân thể đang run rẩy của hắn.

Cuối cùng, Thạch Môn cũng chầm chậm đóng lại, khoá kín một động lớn bên trong lòng núi, hoà lẫn cùng thanh âm mờ nhạt của "Hắc Tháp". Quý Lệ lắng tai nghe, biết rằng đó là âm thanh của cơ quan khoá chặn, sau này nếu có người không biết cách mở khoá cơ quan, muốn từ bên ngoài công phá vào, đối diện với vách núi đá vạn cân này, phải là người có đạo hạnh thần tiên mới có thể thực hiện được.

Ánh dương quang chiếu lên người, nằm nghiêng trên vai Quý Lệ hai tay Tiểu Hồi đưa ra, vừa vươn vai miệng vừa ngáp. Quý Lệ quay đầu nhìn nó, vừa cười mỉm vừa nói: "Thế nào, sao ngươi có vẻ buồn bức uể oải vậy?".

Tiểu Hồi "chi chi" kêu lên hai tiếng, trên mặt chớp chớp đoi mắt trăng, rồi tay chân bắt đầu khua khoắng, chỉ về hướng đi ra ngoài núi. Quý Lệ cười nói: "Ngươi buồn chán ư, xung quanh hoang vắng, cây cối không nhiều, khó trách ngươi cảm thấy không thoải mái".

Tiểu Hồi lập tức gật đầu, nhảy xuống từ vai Quý Lệ, miệng kêu "chi chi", tay mút vui vẻ. Quý Lệ hít thật sâu, quay đầu nhìn Hồ Kỳ Sơn lúc này đã nhập với thế núi thành một thể, căn bản không thể nhìn ra vết tích động khâu, gật đầu, nói: "

Được, dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải đợi một tháng sau mới có thể vào gặp Bích Dao, trong thời gian này, chúng ta nghỉ ngơi thư giãn ở bên ngoài vậy".

Tiểu Hồi mừng rỡ, nhảy nhót trên mặt đất, nhe răng cười. Quý Lệ vui lây, không néo được tâm trạng, đùa: "Được, nếu không leo lên, người phải ở đây một mình bối vì ở đây cũng tốt".

Tiểu Hồi rụt ngay đầu lại, rít lên, tự trèo lên trên vai Quý Lệ, ha ha cười. Quý Lệ lắc lắc đầu, nụ cười hiện trên khoé miệng, hai tay phiêu động, cảm giác lạnh lẽo quen thuộc lại khởi phát. Quý Lệ tựa hồ suy nghĩ mông lung, do dự bất quyết. Tiểu Hồi cảm thấy hơi kỳ lạ khi không thấy Quý Lệ bắt đầu cất bước, "chi chi" kêu lên hai tiếng, Quý Lệ quay đầu nhìn nó, rồi nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Nhân sinh tịch mịch, hà tất đa phiền ưu?".

Tiểu Hồi chớp mắt hai cái, hiển nhiên chẳng hiểu rõ hai câu mà Quý Lệ đột nhiên nói ra. Quý Lệ không nói tiếp nữa, khoa tay một cái, thanh quang khởi phát, Phệ Hồn Bổng phát xuất, đưa một người một khỉ, thẳng lên trời xanh, ly khai Hồ Kỳ Sơn.

***

Từ Hồ Kỳ Sơn đến địa phương gần đó, theo hướng Đông Bắc cách khoảng hai trăm dặm là một tiểu trấn, tên là "Tam Phúc Trấn". Số nhân khẩu ở Tam Phúc Trấn không nhiều, chu vi chỉ vài thôn trang, nhưng miễn cưỡng cũng đủ sống. Qua thời gian, vì Quý Vương Tông muốn bảo toàn bí mật, khi đến mua lương thực rượu nước và vật dụng thường ngày, không hề đến Tam Phúc Trấn mà thường đến các thành xa hơn để mua, để phòng chính đạo hoặc các hệ phái khác trong Ma Giáo phát hiện vị trí tổng đường. Bất quá đệ tử Quý Vương Tông trước khi hồi sơn, nhiều người đều đến Tam Phúc Trấn để nghỉ ngơi.

Ngày trước, Quý Lệ cùng Tiểu Hồi đã từng đi qua Tam Phúc Trấn, mặc dù số lần không nhiều, nhưng Tiểu Hồi thông minh vô bì, không ngờ nhớ rất rõ, lúc này vừa mới rời khỏi Hồ Kỳ Sơn, Tiểu Hồi đứng trên vai Quý Lệ, tay khua khoẳng, chỉ thẳng theo hướng Tam Phúc Trấn, hiển nhiên muốn đến Tam Phúc Trấn để được ăn uống. Quý Lệ lắc lắc đầu, không nói gì, chuyển hướng bay đến Tam Phúc Trấn.

Khoảng cách hai trăm dặm, đối với người tu đạo biết thuật ngự không phi hành mà nói, thì không xa lắm. Giữa tầng trời xanh mây trắng, chỉ thấy mờ mờ một làn thanh quang hắc khí lấp lánh bay vút lên, rách ngang tung không.

Tiểu Hồi không chịu nằm yên trên vai, đầu không ngừng ngó nghiêng, cái đuôi dài lúc lắc rung rung, chắc mẩm trong lòng đang nghĩ đến lúc nhấp nháy hưởng thụ cao lương mỹ vị. Quý Lệ vừa điều khiển Phệ Hồn Bổng, vừa nhìn xuống phía dưới chân. Vùng Hồ Kỳ Sơn tuyệt nhiên như một vùng đồi núi cằn cỗi, sau khi rời khỏi vùng Hồ Kỳ Sơn, địa thế như bằng phẳng hơn, nhưng vẫn hoang vu tịch mịch, dường như không có lấy một bóng người, nhìn từ trên cao, xa xa chỉ thấy mỗi một con cổ đạo cô độc trên một vùng hoang vu, cũng chẳng rõ sẽ dẫn đi đâu.

Quỷ Lệ thình lình thở dài, nhưng không nói gì, làm cho Tiểu Hồi cảm thấy kỳ quái, hai mắt nhìn sang chủ nhân.

Theo hướng Đông bắc bay được nửa thời gian, một người một khỉ đã đến được bên trên Tam Phúc Trấn, xa xa chỉ thấy nhà cửa liên tiếp, cái này nối cái kia. Tiểu Hồi nhìn xuống dã nhiên cảm thấy hưng phấn, miệng kêu "chi chi", chỉ xuống bên dưới. Quỷ Lệ cười nói: "Được, chúng ta xuống dưới".

Thanh quang chớp động, từ trên không trung rít lên âm thanh sắc nét, một người một khỉ từ từ hạ xuống trên con đường của Tam Phúc Trấn. Nhưng ngay khi xuống đến mặt đất, Quỷ Lệ liền cau mày lại. Tiểu Hồi nhảy từ trên vai xuống, đưa tay ôm đầu, mắt nhìn bốn phía, dã nhiên cảm thấy có gì đó bối rối. Sau một lúc, tựa như đã cảm thấy chút gì đó, tam chỉ nhẫn cùng lúc loé sáng lên, miệng kêu "chi chi", trên mặt thần tình lộ vẻ khẩn trương.

Trước mắt, tại Tam Phúc Trấn, dường như đã hoàn toàn biến thành một thị trấn không người, nhà cửa phần lớn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có một số ít bị hư hại, nhưng toàn bộ người dân trong trấn, tất cả hoàn toàn biến mất. Không khí lạnh lẽo chết chóc bao phủ toàn bộ tiểu trấn.

Quỷ Lệ hừ một tiếng, trong tâm ít nhiều minh bạch một chút, không cần phải nói, rõ ràng đã có chuyện xảy ra ở đây, nhiều khả năng đích thị là hạo kiếp do yêu thú gây ra. Người dân trong trấn, hoặc đã sớm chạy lên phía Bắc, nếu chậm trễ, cũng khó tránh khỏi số mệnh trở thành thực vật cho thú yêu. Một tòa tiểu trấn nhỏ, đã gặp phải kiếp nạn. Từ đó đến nay, trên khắp vùng thần châu hạo thổ, không biết đã có bao nhiêu trấn thành cũng gặp phải kiếp nạn này?

Một cơn gió thổi từ phía xa, tung lên một cơn bão cát nhỏ trên con đường, trong một ngày ấm áp, thổi vào tòa tiểu trấn nhỏ, tựa như cuốn theo cả bầu không khí lạnh lẽo. Tiểu Hồi dường như đã thấy được sự bất an, nép sát Quỷ Lệ, đồng thời nhìn khắp mọi hướng, Quỷ Lệ cúi xuống, ôm lấy Tiểu Hồi, chậm chạp nói: "Không sao đâu".

Tiểu Hồi néo mắt, dường như cùng đồng cảm với Quỷ Lệ nên bình tĩnh trở lại. Quỷ Lệ thở sâu, bước chậm chạp về phía trước, Tiểu Hồi vẫn bám trên vai hắn, không còn nháo nhác như trước nữa, lặng lẽ nhìn xung quanh.

Trong tiểu trấn, ngoại trừ tiếng gió thổi ra, bốn bề đều im lặng, Quỷ Lệ bước từng bước trên đường. Đã đi hết nửa con đường, hắn chỉ thấy các cánh cửa sổ và cửa chính đóng im im, một vài cánh cửa khác thì mở toang hoác, không biết là có phải do yêu thú tàn phá hay không. Trên cả quãng đường, hắn không thấy bóng dáng một ai, có lẽ là mọi người đã biết trước tin dữ này nên sớm cao chạy xa bay về phía Bắc.

Đúng lúc này, bất thình một cơn gió lạnh buốt thổi đến. Phía bên trái con đường, một cành cây dường như bị một vật gì cắt phăng đi rơi xuống mặt đất, tạo nên một âm thanh khô khốc vang vọng trên con đường vắng tanh. Quỷ Lệ và Tiểu Hồi đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy sau cánh cửa, một cánh tay vô lực

vắt véo phía trên một thanh gỗ, bắt động, đồng thời trong không khí ẩn ước mùi máu tanh.

Quỷ Lệ âm trầm nhìn về hướng đó, rồi quay đầu tiếp tục bước đi, thỉnh thoảng Tiểu Hồi trên vai hắn lại ngoảnh đầu nhìn về phía cánh tay ấy.

Quỷ Lệ đến trước Tam Phúc Trấn, trong tình huống này đã đoán được một điều. Hắn bước chậm chạp, trầm mặc một hồi lâu, rồi đột nhiên mở miệng nói: "Ta nhớ phía trước mặt có một túu quán, chúng ta đến đó, khả dĩ có thể tìm được chút gì đó cho mi lót dạ".

Tiểu Hồi "chi chi" hai tiếng.

Âm thanh cước bộ đếm trên con đường, lúc này nghe thấy tựa hồ như một âm thanh rất đặc biệt, một cơn gió thổi lên từ phía sau. Rất nhanh, dọc theo con đường, họ đi đến ngôi túu quán phía trước. Chiêu bài của túu quán đã rớt xuống, chǎn ngang cửa vào, bên trên phủ một lớp bụi dày. Quỷ Lệ ngắn nhìn bảng tên hiệu, bước lên, để lại một dấu chân trên mặt tấm bảng hiệu.

Đột nhiên, Tiểu Hồi kêu nhỏ, nhìn chằm chằm vào bên trong túu quán, thân hình Quỷ Lệ đột ngột đình bộ. Một lúc sau, từ trong túu quán rỗng lên một tiếng thấp trầm.

Là thú yêu ư? Đó là phản ứng đầu tiên của Quỷ Lệ, chỉ là tiếng rỗng này, tựa hồ nghe rất quen tai.

"Hống...".

Tiểu Hồi giật mình rít lên, tung thân vào bên trong túu quán, Quỷ Lệ thắt kinh, không hiểu tại sao Tiểu Hồi lại đột ngột kích động, nhưng Tiểu Hồi đối với hắn nhất mực thân mật, có thể nói là người bạn duy nhất của hắn, cho dù chuyện gì đi nữa hắn cũng không thể để Tiểu Hồi một mình đối mặt với vật thần bí đó. Tiểu Hồi trong một chốc lát đã vào bên trong túu quán, Quỷ Lệ sắc mặt chợt biến, thân ảnh chớp động, lập tức đuổi theo.

Một khắc sau, hắn xuất hiện bên trong túu quán, sau khi nhìn rõ mọi vật trong túu quán, không ngăn được sự kinh ngạc.

Trong túu quán bốn phía tán loạn, bình hũ nồi chảo vắng khắp nơi, cột nhà gãy đôi, đồ đạc bàn ghế lộn xộn, chỉ một vài thứ là còn nguyên, trên mặt ghế phủ một lớp bụi dày. Nhưng trong túu quán điêu tàn này, trên mặt bàn còn nguyên vẹn giữa túu quán, còn đặt một bình rượu và vài chung rượu, ngồi bên đế thị là một thiếu niên mặc y phục lụa sáng, nhưng ở khoảng giữa Quỷ Lệ và thiếu niên đó, yêu thú đang đối mặt với Tiểu Hồi, bộ dạng hung tợn ghê gớm, âm thanh gầm gừ thấp trầm như có chút kinh ngạc, chính thị là yêu thú Thao Thiết.

Ngày đó tại nơi rùn sâu hoang sơn dã lĩnh, Quỷ Lệ đã gặp thiếu niên thần bí này.

Thao Thiết vươn cái cổ dài, trừng bốn con mắt to lớn màu đồng thau nhìn Tiểu Hồi, nhưng Tiểu Hồi thần tình dường như chẳng lấy làm khẩn trương, mà rõ ràng

nhiều phần cảm thấy phần khích, "chi chi" kêu lên hai tiếng, nhẹ răng cười, chậm chậm bước đến trước, tưởng như đang muốn giơ tay lên xoa đầu Thao Thiết.

Thao Thiết gầm lên một tiếng, hiển nhiên không chấp nhận động tác của Tiểu Hồi, Tiểu Hồi hạ xuống, tam chỉ nhẫn chớp chớp, bước sang hai bên quan sát ác thú Thao Thiết, từ bên trái đảo sang bên phải, lại từ bên phải đảo sang bên trái. Cái cổ dài của Thao Thiết chuyển động, nhìn theo thân ảnh Tiểu Hồi đang di động qua lại, miệng thỉnh thoảng gầm gừ vài tiếng, nhưng nghe như địch ý ngày càng giảm, rõ ràng đối với Tam Nhẫn Linh Hầu, Thao Thiết đương nhiên có vài phần hảo cảm, có lẽ chỉ vì lần gặp và cùng tánh phàm ăn, vì vậy mà có chút ưa thích đặc biệt.

Thiếu niên nọ cũng nhìn về phía Quý Lệ, ngồi yên chẳng động, nhưng thần tình trong cũng có chút kinh ngạc, hiển nhiên chẳng nghĩ đến việc có thể gặp Quý Lệ ở đây một cách bất ngờ như thế này. Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, cười nhạt, hướng về Quý Lệ gật đầu. Quý Lệ trong bụng kinh ngạc không kém gì thiếu niên đó, hơn nữa lúc này trong lòng đối với thiếu niên thần bí kia càng thêm vài phần nghi ngờ, có thể xuất hiện trong tưu quán của thị trấn chết chóc tịch mịch này, lai lịch người này lại chẳng biết đâu mà hỏi, cực kỳ quý dị.

Bây giờ Tiểu Hồi đã đứng sát bên Thao Thiết, đột nhiên mở miệng cười, đưa tay ra đặt lên đầu Thao Thiết. Thao Thiết gầm gừ trong miệng, trừngh bốn mắt nhìn Tiểu Hồi, bộ dạng hung ác, nhưng Tiểu Hồi tựa hồ không cảm thấy sợ hãi, mà bộ dạng trong rất buồn cười, lại giơ tay đặt lên đầu Thao Thiết, miệng "phì phì" kêu lên vài tiếng hoạt kê.

Thao Thiết tựa như không cho phép con khỉ, kêu to một tiếng, giống như tiếng người hù một cái, nắm xuống, không lý gì đến Tiểu Hồi nữa. Tiểu Hồi dường như thật sự thích thú cái bộ dạng kỳ quặc của con ác thú, thân hình động đậy, dựa sát vào Thao Thiết, động tác rõ ràng rất thân mật.

Thiếu niên thần bí thu hồi nhãn quang đang nhìn lên hai con linh thú, chuyển qua Quý Lệ, mỉm cười nói: "Nhìn chúng có vẻ rất thoải mái".

Quý Lệ gật đầu, cũng khẽ cười.

Thiếu niên đó vỗ nhẹ lên chiếc ghế bên cạnh, nói: "Quả thực rõ ràng là chúng ta rất có duyên, trời cao đất rộng, lại có thể tương ngộ ở nơi đây. Huynh đài sao không qua đây ngồi, chúng ta cùng cạn một chung, cùng tán gẫu vài câu".

Quý Lệ nhìn về phía bọn Tiểu Hồi và Thao Thiết một cái, chỉ thấy Tiểu Hồi lúc này tập trung chú ý vào trên thân con Thao Thiết, lập tức nhẹ nhàng nói: "Được thôi", nói xong, bước từng bước chậm chạp, nhưng không phải đến bên cạnh thiếu niên, mà sang phía khác lấy một cái ghế, ngồi xuống một phía của cái bàn.

Trên khuôn mặt anh tuấn của thiếu niên xuất hiện một tia vui vẻ, tay cầm lấy một chung rượu không phía trước, đưa lên trước mặt Quý Lệ, rồi rót đầy chung rượu, cười nói: "Huynh đài đến tiểu trấn tan hoang không bóng người này, không biết là có việc gì?".

Quỷ Lệ không đáp, đưa mắt nhìn thiếu niên này, trầm giọng hỏi: "Ngươi cũng vì điều gì mà đến?".

Thiếu niên cười nhạt: "Ta đi ngang qua đây, thấy cũng có thể tìm được vài chén rượu xót lại, nên ở đây nghỉ ngơi, tự rót rượu uống".

Quỷ Lệ quay đầu nhìn về phía Tiểu Hồi một lát, nói: "Nếu ta nói, ta mang con khỉ này, cũng đến đây để tìm chút rượu uống, ngươi có tin không?".

Thiếu niên đó kinh ngạc, cũng nhìn về phía Tiểu Hồi một cái, đột nhiên cười to, vỗ tay nói: "Tin, sao lại không tin! Nào nào qua đây, Ngươi và ta cùng uống một chén, nhân sinh bốn tựu tịch mịch, khó mà gặp được người hữu duyên, nơi chân trời góc biển, tìm rượu uống với nhau".

Nói xong, đưa chung rượu hướng về Quỷ Lệ, rồi cạn chén. Quỷ Lệ nhìn hắn khó hiểu, miệng từ từ lặp lại: "Nhân sinh bốn tựu tịch mịch, hé hé, nhân sinh bốn tựu tịch mịch...".

Đột nhiên hắn cũng cười, trên khuôn mặt cười chứa đựng thần sắc tang thương, nâng chung rượu uống cạn. Một luồng rượu nóng từ cổ chạy thẳng xuống bụng, rượu của tòa tiểu trấn hoang tàn này, không ngờ thực lợi hại.

Thiếu niên đó cười nói: "Thế nào?".

Quỷ Lệ liếc mắt, đưa tay cầm lấy bình rượu, rót đầy cả hai chung rượu, nói: "Hảo tửu!".

Thiếu niên càng vui vẻ hơn, vỗ bàn một cái, nói lớn: "Hảo, quả nhiên hảo tửu!", trong tiếng cười, thiếu niên từ từ bày tỏ thần tình, đột nhiên ngâm lớn:

"Cự thời ý, thương tang quá

Hoàn ký phủ, thương tâm nhân Bạch phát khô căng tẩu thiên nhai

Nhất triều tịch mịch hoán túc tuý..."

(tạm dịch)

"Chuyện ngày xưa, thăng trầm trôi qua

Chẳng nhớ lại, người cảm thương tâm

Tóc bạc khô trốn lên tuyệt cốc

Một nỗi cô đơn lần tuyệt vọng..."

Giọng ngâm vè cuối, thanh âm dần dần thê lương, thần sắc không ngờ cũng vài phần sầu não. Ngâm xong, hắn cúi đầu không nói, Quỷ Lệ cũng im lặng nhìn hắn, tự nâng chung rượu trước mặt uống cạn.

***

Đêm xuống, gió lạnh bắt đầu thổi, trong tiểu trấn cô độc lại vang lên âm thanh "hmm", tựa như khách tha phương yên lặng thốn thức.

Đêm đen như mực, bóng tối dâng tràn, mặt đất như chìm xuống. Con khỉ dựa vào thân người Thao Thiết ngủ say, chỉ thấy con yêu thú hung ác, giờ đây uể oải nằm trên mặt đất. Trong tử quán, tối đen một màu, Quý Lệ cùng thiếu niên ngồi giữa bóng tối, không hề có ý định đi tìm thắp lấp một ngọn nến.

Có lẽ trong bóng tối, dường như họ cảm thấy dễ chịu hơn.

Từ khi bất ngờ gặp nhau nơi đây, họ ngồi đối diện nhau, thi thoảng nói vài câu vớ vẩn, uống vài chung rượu, đôi khi lại nhìn nhau đang trầm ngâm, mặc nhiên trầm tư, hồi tưởng lại quãng đời quá khứ.

Trong cái đêm lạnh lẽo này, nơi góc trời hoang lạnh, hai kẻ lạ mặt lại tựa như thân quen từ bé, bình thản bên nhau...

Chương 156

Cố Cư

Gà gáy sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Ở nơi cổng Tam Phúc Trấn, Quý Lệ đứng đối diện với thiếu niên ấy, Tiểu Hồi đang nắm sấp ngay trên vai hắn, còn con ác thú Thao Thiết thì ở sát phía sau thiếu niên kia, bộ dạng có vẻ hơi buồn buồn.

Thiếu niên ấy nhìn Quý Lệ, mỉm cười: "Tương ngộ đã khó, hôm nay chia tay, chẳng biết đến khi nào gặp lại, huynh đài hãy bảo trọng nhiều nhé".

Quý Lệ nhẹ nhàng nói: "Ngươi cũng vậy nhé".

Thiếu niên ấy lúc này dường như chợt nhớ ra điều gì, liền hỏi: "Những ngày này thiên hạ đại loạn, mà phuơng Bắc tình hình lại càng lúc càng khẩn trương, huynh đài không nên có ý định lên phuơng bắc xem náo nhiệt sao?".

Quý Lệ lộ ra chút xúc động, không kiềm chế được nhìn lại thiếu niên ấy, chỉ thấy thiếu niên ấy thẫn tinh vẫn tự nhiên, tựa như chẳng có chút ý tứ gì khác lạ. Sau một phút trầm ngâm, hắn hỏi: "Ngươi nói gì chứ? chẳng lẽ ngươi đối với cuộc tranh đấu sát phạt này cũng cảm thấy hứng thú ư?".

Thiếu niên ấy nhẹ nhè mỉm cười, cũng không trả lời, chỉ thấy cung tay chào: "Đường xa muôn dặm, đường đời gian hiểm, chúng ta nếu hữu duyên rồi sẽ lại gặp mặt".

Quý Lệ hoàn lễ đáp: "Phải".

Thiếu niên ấy cười lớn, rồi chuyển thân quay đi, Thao Thiết khe khẽ gầm gừ một tiếng, tựa như lên tiếng chào đối với con khỉ Tiểu Hồi, rồi mới nối gót bước đi. Tiểu Hồi nắm trên vai Quý Lệ cũng có vài phần quyến luyến, dõi theo sau lưng con Thao Thiết "chi chi" kêu mấy tiếng. Chỉ một lúc sau, hình bóng thiếu niên ấy cùng con Thao Thiết cũng dần biến mất chẳng còn nhìn thấy nữa.

Quỷ Lệ vọng theo phuong hướng thân ảnh vừa biến mất của bọn họ, trầm mặc trong một lúc, rồi mới thong thả xoay người, trước mặt là Tam Phúc Trấn chìm trong chết chóc, một chút sinh cơ cũng chẳng có. Nơi miệng Tiểu Hồi khèc khèc hai tiếng, quơ tay với lấy cái đũa rượu ở sau lưng đưa lên miệng uống liền hai hớp, chiều tối hôm qua, ở nơi hầm rượu của túu quán ấy, rõ ràng con khỉ ấy đã tìm được thêm một ít rượu mạnh.

"Đi nhé, Tiểu Hồi". Quỷ Lệ chợt uể oải nói.

Tiểu Hồi chi chi kêu lên hai tiếng, bàn tay con khỉ giơ lên búi tóc trên đầu Quỷ Lệ vò vò. Ánh mắt Quỷ Lệ vọng ngắm ra phía xa, một hồi lâu sau, hắn bất chợt nói tiếp: "Nơi ấy, là nơi chúng ta đã sinh sống, người vẫn nhớ được chứ?".

Chẳng thấy con khỉ trả lời, cũng không biết là nó có nghe được không, chỉ thấy vẻ lặng lẽ, lạnh lẽo bao trùm khắp lên cả con đường, đường như một cơn gió lạnh vừa thoổi qua.

***

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Thanh Vân Môn Đại Trúc Phong nhất mạch thủ toạ Điền Bất Dịch, lúc này chỉ một mình đứng giữa Thủ Tĩnh Đường chắp tay sau lưng, thong thả bước quanh. Tâm tình lão đang rất không tốt, trên mặt ẩn hiện nét giận dữ, mà lại cũng có thêm vài nét buồn phiền xao động. Thê tử Tô Như của lão lúc này chẳng còn thấy ở trên Đại Trúc Phong, hay là đã đến nơi Tiểu Trúc Phong của Thủy Nguyệt đại sư? Các môn hạ đệ tử thì đối với lão lúc nào cũng thập phần kính sợ, nhìn Điền Bất Dịch tâm tình bất hảo, sớm đã né tránh ra ngoài xa, kẻ duy nhất bình thường miễn cưỡng có thể nói lên vài lời là đại đệ tử Tống Đại Nhân, lúc này cũng chẳng thấy tăm hơi đâu.

Tâm tình Điền Bất Dịch như vậy áu cũng là do lúc này thiên hạ hạo kiếp ở ngay trước mắt, chẳng ai biết được những con thú yêu đáng sợ kia khi nào thì sẽ tấn công đến, lão thân là thủ lĩnh một chi của Thanh Vân Môn, tự nhiên cũng thấy phiền não. Vả lại cũng vì thê tử Tô Như vài lần khuyên bảo, là lo cho hạnh phúc của đệ tử Tống Đại Nhân, Điền Bất Dịch cuối cùng ba ngày trước cũng đã đến Tiểu Trúc Phong một phen, vì Tống Đại Nhân và Văn Mẫn mà đến Thủy Nguyệt đại sư cầu thân. Chẳng dè lúc ấy Thủy Nguyệt đại sư giống như nuốt phải hoả dược, đột ngột bộc phát, mặc cho đồng thời tại đây có mặt cả Tô Như cùng đệ tử Văn Mẫn sắc diện thảm hại đứng ở kế bên cũng chẳng thèm để ý, lập tức thẳng lời cự tuyệt, lại còn buông lời lạnh lùng mỉa mai cả Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch tính tình ngang bướng như vậy, tại đây liền nỗi giận bùng bùng, ở ngay trên đỉnh ngọn Tiểu Trúc Phong cùng Thủy Nguyệt đại sư cãi vã ầm ĩ, chỉ chút nữa là đi đến động thủ, cuối cùng cũng nhờ Tô Như miễn cưỡng kéo y về lại Đại Trúc Phong, còn Thủy Nguyệt đại sư thì cũng bị đám đệ tử quỳ tại đây mà can ngăn bà nghỉ lại.

Trở về sau vụ ồn ào ấy, Tống Đại Nhân dĩ nhiên buồn bã vô hạn, ủ rũ, cúi đầu thở than, mặt mày cả ngày giống như trái khổ qua. Điền Bất Dịch tâm tình

nguyên đã không tốt, nhìn bộ dạng ấy của hắn càng thêm bức túc, liên tục chửi mắng đủ thứ, nào là không có vợ thì không có vợ, ngươi cứ tiêm tâm tu đạo cho ngươi, tương lai ngươi biết đâu lại được nhân hoạ đắc phúc,... v... v... Tống Đại Nhân tự nhiên chẳng dám đụng chạm đến ân sư, tuy miệng thì vâng vâng dạ dạ, nhưng dĩ nhiên biểu tình trên mặt lại thấy rõ, hiển nhiên đối với Tiểu Trúc Phong Văn Mẫn nhung nhớ chẳng quên, Điền Bất Dịch nhìn thấy thế lại càng thêm sinh túc khí, chửi bới càng dữ dội, đến nỗi cuối cùng Tống Đại Nhân giống y như chuột sợ mèo, cả ngày tránh đông trốn tây, chả dám nhìn mặt sư phụ.

Ngày hôm đó Tô Như sớm đã đi ra ngoài, một lòng khuyên bảo dặn dò Điền Bất Dịch là sẽ tự mình qua Tiểu Trúc Phong thuyết phục Thủy Nguyệt sư tỷ, Điền Bất Dịch hầm hừ vài tiếng, mỉa mai Thủy Nguyệt đại sư mấy câu, Tô Như cũng chẳng lý đến lão nữa, thẳng bước đi mất, bỏ lại một mình Điền Bất Dịch ở đấy buồn bức. Nhưng trước khi đi, Tô Như đã nhẹ nhàng nói với Điền Bất Dịch vài lời, để cho lão minh bạch một chút, rằng bà Thủy Nguyệt ấy vì sao hôm nọ lại ngang ngạnh đến thế.

Kỳ thật Tô Như giải thích rất đơn giản, chỉ nói rằng: "Nghe nói hôm trước chúng ta đến, hình như Lục Tuyết Kỳ cũng đã hồi sơn ngày hôm ấy, Thủy Nguyệt sư tỷ triệu gặp một mình Tuyết Kỳ, khuyên răn cho một trận, kết quả chẳng biết thế nào, Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ trách phạt nặng nề, từ đó mà liên đới đến luôn cả mấy đệ tử của bà cũng bị mắng chửi".

Điền Bất Dịch bẽ ngoài vụng về, nhưng tuyệt chẳng phải là kẻ trì độn, chỉ một chút sau là bình tĩnh trở lại, nhưng mà sau khi Tô Như đi khỏi, lão thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện mình tự nhiên đến trước cửa người ta để người làm bẽ mặt, khẩu khí ấy thực sự là không hề nhường nhịn, tức khí lại dâng lên chẳng nhẫn nhịn được.

Thủ Tĩnh Đường lúc này im lặng không một tiếng động, chỉ mỗi tiếng bước chân của Điền Bất Dịch đều vang lên, sắc mặt của lão cứ tuỳ theo cử động bước chân mà biến chuyển theo. Chẳng biết thế nào, đến một lúc sau, thần tình của lão lại biến đổi có chút kỳ quái, tự như nghĩ đến điều gì: chuyện Lục Tuyết Kỳ ở tại Thông Thiên Phong trên Ngọc Thanh Điện ngang nhiên từ chối hôn sự, lão hiểu được rằng, là liên quan đến Lục Tuyết Kỳ của lời đồn nhân tài xuất sắc nhất trong số đệ tử trẻ tuổi, mà lão cũng từng nghe qua.

Chỉ là sự quan tâm bên trong lòng lão, lại chỉ coi đó như là vài lời nói bịa đặt của riêng một vài cá nhân.

"Đã mười năm rồi". Lão nhẹ nhõm thở dài một hơi, thần tình có hơi hoảng hốt, liền sau đó lại cảm giác như có hơi kỳ quái, gã tiểu đệ tử xuất hiện vào năm ấy chẳng chút tiếng tăm gì, xét cho cùng là vì cái gì? lại khiến lão phải lo lắng cho hắn cả chừng ấy năm?

Điền Bất Dịch cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu, cũng ngay lúc ấy, lão chợt tự nhiên phát giác, đôi mày nhíu lại, hướng bên ngoài Thủ Tĩnh Đường nhìn ra, xa xa chỉ nghe thấy trên không trung truyền lại âm thanh xuyên không. Điền Bất Dịch trầm ngâm một chút, rồi định thần lại, bước ra bên ngoài.

Chỉ thấy từ trên từng kh้อง Đại Trúc Phong, một đạo bạch quang chớp qua, vút nhanh như điện, nhầm thẳng hướng đỉnh ngọn Đại Trúc Phong bắn tới, chớp mắt đã đến ngay phía trước, hạ xuống cách phía trước Điền Bất Dịch ngoài sáu thước, bạch sắc quang mang rực rõ chói mắt, lấp lánh ánh toả, hiện ra thân ảnh của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong Tiêu Dật Tài.

Tiêu Dật Tài chuyển thân bước qua, trên mặt thấy được một nét cười mỉm, cung tay chào: "Bái kiến Điền sư thúc".

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Uhm, ngươi vì sao đến đây, có chuyện gì vậy?".

Tiêu Dật Tài nhẹ nhè gật đầu, mắt theo đó mà hướng nhìn ra bốn phía, hơi cảm thấy lạ lùng, nói: "Điền sư thúc, vì sao nơi đây lại im lặng thế này, mấy vị đệ tử của người đâu, sao lại chẳng thấy một ai vậy?".

Điền Bất Dịch thầm nói: "Nếu ngươi có thể thấy được bọn chúng thì chắc còn thấy được cả quỷ không chừng. Từng đứa từng đứa chẳng biết đã trốn đi đâu mất rồi". Nhưng trên biểu hiện của lão thì lại như là chẳng có sự gì cả, nhạt nhẽo đáp: "Bọn chúng đều đang tập luyện, cho nên chẳng thấy bước ra ngoài. Ta nơi đây cũng không giống trên Thông Thiên Phong các ngươi, người người đồng đảo, nhìn không thấy một ai cũng là sự thường rồi".

Tiêu Dật Tài giật mình, xem ra trong ngữ khí của Điền Bất Dịch có vài phần không vui, lại còn có ý sâu xa, một hai chẳng đoán ra được, bộ dạng bất giác hoảng hốt, mỉm cười nói: "Ồ, thì ra là vậy. Điền sư thúc, đệ tử hôm nay đến đây, là phụng mệnh ân sư bái kiến sư thúc, có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi".

Điền Bất Dịch cau đôi mày, lại đến lượt lão kinh ngạc, ngạc nhiên hỏi: "Thỉnh giáo ta ư? Đạo Huyền sư huynh người nghiên cứu học nghệ như thần nhân, công tham tạo hoá, còn có việc gì muôn hỏi gã sư đệ nghệ bất thành này chứ?".

Tiêu Dật Tài nhẹ mỉm cười, nhưng chẳng đáp lời, chỉ nhìn đến Điền Bất Dịch, Điền Bất Dịch hiểu ý, nói: "Nói tiếp đi chú". Nói xong lão xoay người lại Thủ Tĩnh Đường bước vào, Tiêu Dật Tài nối gót theo sau. Bỗng chợt thân người Điền Bất Dịch đột ngột ngừng bước, quay phắt lại, nhìn ngược về hướng dây phòng bọn đệ tử ở bên cạnh.

Tiêu Dật Tài thấy hơi kỳ quái, cũng hướng sang bên nhìn qua, lại chẳng thấy có điều gì cả, không hiểu được liền hỏi: "Có chuyện gì vậy, Điền sư thúc?".

Điền Bất Dịch lưỡng lự, lắc đầu đáp: "Chẳng có gì, chắc là ta bị hoa mắt thôi, sao hắn có thể..." lão hắng giọng ho một tiếng, lãnh đạm nói: "Chúng ta nói tiếp chứ".

Tiêu Dật Tài tuyệt không giải thích được kỳ sự, chẳng hiểu nổi nên lại ngo sang bên ấy nhìn, cũng chỉ thấy mấy gian phòng xếp thành hàng, im lặng chẳng chút động tĩnh, nhìn chẳng khác gì bình thường. Lúc ấy tâm lý cũng không nghĩ nhiều nữa, nỗi bước theo sau Điền Bất Dịch đi vào Thủ Tĩnh Đường.

Khi bóng dáng hai người ấy khuất vào trong Thủ Tĩnh Đường, bầu không khí trầm tĩnh lại bao trùm khắp đỉnh ngọn Đại Trúc Phong. Chẳng biết qua bao lâu, hành lang dãy phòng đệ tử đằng kia chợt loáng thoáng bóng người, rõ ràng chính là Quý Lệ, chỉ thấy hắn lảng lặng hướng về Thủ Tĩnh Đường ngưng vọng một lúc, sau đó chuyển thân men theo đường hiên vô cùng quen thuộc, thong thả hướng tới trước mặt bước đi.

Đại khái khoảng quá giờ Ngọ một chút, trên Đại Trúc Phong chẳng chút bóng đệ tử nào, những thanh âm mà ngày xưa, trong ký ức vẫn rất thường nghe, ngoài tiếng cười trong trẻo của sư muội Điền Linh Nhi, còn có tiếng kêu dứt lác ầm ĩ buồn phiền của Đỗ Tất Thư vì hắn nhất định lại đánh cược thua. Sau đó, tiếng cười hồn hậu của đại sư huynh Tống Đại Nhân cũng nổi lên, còn lại mấy vị sư huynh cũng đều thấy cười cười nói nói, cả gã tiểu đệ tử nhỏ nhất cực kỳ tầm thường, tưởng như nhất định cũng nghe thấy tiếng hắn cười nho nhỏ ở một góc nữa chứ.

Khoảng thời gian đã từng ấy, theo ánh thời gian đã trôi xa, giờ đây lại nương theo tiếng bước chân nhẹ nhè mà vút quay về, chuyện cũ những năm xưa ấy tựa như khắc thành từng mái ngói viên gạch, từng trụ đá lâu dài, giờ đây trở lại rung động ngay bên cạnh hắn.

Sắc mặt Quý Lệ bắt đầu đờ đẫn, chầm chậm biến đổi, biểu tình lạnh băng từng bao phủ khuôn mặt hắn lảng lặng tan đi, ánh thời gian đã trôi qua ấy lại làm xúc động lòng người đến như vậy, doan chắc hàng nhiều năm sau nữa hắn cũng chẳng có cách nào quên đi được.

Vậy là... vậy là... vậy là hết thảy cũng chẳng có chút gì đổi khác...

Hắn đứng tại nơi hành lang được ánh dương quang mờ nhạt chiếu đến, ngồi xuống trên thanh lan can thấp thấp nơi đầu hồi hành lang, ánh dương quang nơi Đại Trúc Phong ấm áp mà ôn hòa chiếu lên khuôn mặt hắn, mờ mờ dáng vẻ như của mười năm trước.

Có tiếng bước chân hoà cùng tiếng nói chuyện, từ phía sau lưng đằng xa xa truyền lại, đã đến gần sát rồi, chính là Đại Trúc Phong môn hạ tứ đệ tử Hà Đại Trí, cùng lục đệ tử Đỗ Tất Thư, hai người cùng hướng đến nơi này đi tới, nhưng ngay tại lúc thân ảnh bọn họ vừa xuất hiện, Quý Lệ đã như quỷ mị đột nhiên biến mất, gió núi thổi qua, cành cây bụi cỏ cùng lúc phất động, chẳng còn ai biết được hắn cuối cùng đã ẩn thân ở nơi nào rồi.

Hà Đại Trí cùng Đỗ Tất Thư hiển nhiên chẳng hề phát giác, cả hai người nho nhỏ nói chuyện, thong thả bước qua, trên tay Đỗ Tất Thư xách một cái thùng nước, nhìn thấy bên trong đầy nửa thùng nước, bên cạnh treo một miếng vải lau, giống như là muốn đi dọn dẹp ở một nơi nào đó. Lại nhìn thấy hai người bọn họ đi thẳng tới trước, chỉ một chút, đã đến cửa một gian phòng, Đỗ Tất Thư hướng về đầu vai gầy gò của Hà Đại Trí, Hà Đại Trí cười, cả hai người đều cùng bước vào.

Lát sau, thân ảnh Quý Lệ từ trong một góc mái hiên hành lang hiện thân ra, ánh mắt phức tạp, vọng nhìn ra phía trước. Căn phòng mà hai người sư huynh ngày

trước đã bước vào, chẳng ngờ lại chính là căn phòng hắn cư ngụ này xưa khi vẫn còn là Đại Trúc Phong tiểu đệ Trương Tiểu Phàm. Lẽ nào, căn phòng ấy chẳng phải đã hoang phế nhiều năm rồi sao, hai huynh ấy muốn vào trong đấy để làm gì vậy chứ?

Quỷ Lệ lảng lặng không một tiếng động, nhẹ nhàng như hơi thở tiến lại.

Tưởng như đột nhiên rơi vào trong giấc mộng huyền ảo, hắn nao nao tại cửa phòng, ở bên trong khoảng sân nho nhỏ, không ngờ cảnh trí lại vẫn giống y như nhiều năm trước. Vẫn y như cũ từng viên đá nhỏ vụn vặt, vẫn y như xưa từng ngọn cỏ nắm đất, thậm chí ngay cả gốc tùng nhỏ, cũng vẫn còn ở nơi ấy, lẽ nào đã chừng ấy năm qua, lớn nhỏ đều chẳng hề khác biệt?

Bên trong truyền ra tiếng nước reo, theo đó thanh âm Đỗ Tất Thư cùng Hà Đại Trí cũng vọng ra: "Tứ sư huynh, huynh thử nghĩ xem, cũng đã nhiều năm qua rồi, sư phụ vì điều gì mà vẫn cứ muốn chúng ta phải quét dọn căn phòng này chứ? Có phải chăng sư phụ có ý bắt chúng ta chịu phạt điều gì ư?".

Hà Đại Trí cười mà nói: "Tiểu tử thối, ngươi lại muốn lười nhác đấy có phải không? Ta sẽ tố cáo ngươi, sư phụ ngay lúc này đang vì sự tình của đại sư huynh mà giận dữ kia kia, ngươi sẽ có thể bị đuổi đi biệt xứ nếu rắc rối với lão nhân gia ngươi, nếu không thì sư phụ ngươi cũng ghét ngươi chẳng giùm được".

Đỗ Tất Thư hề hề cười khan hai tiếng, nói: "Sư huynh lại bắt đầu cười bỡn đệ rồi, đệ làm sao dám trêu sư phụ chứ. Chẳng qua tiểu sư đệ đã bỏ đi cũng nhiều năm rồi, sư phụ lại vẫn còn phân phó chúng ta ở nơi đây giữ nguyên dạng, ngày ngày lau dọn, chẳng biết rõ lão nhân gia trong lòng đang nghĩ gì hay sao chứ?".

Bóng hình kia ở bên ngoài căn phòng, chờ người đứng đấy, chậm chạp cúi đầu.

Bên trong phòng, Hà Đại Trí trầm mặc một chút, lại như thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Sư phụ mặc dù từ năm đó đến nay đều chẳng hề nhắc đến tiểu sư đệ, nhưng chúng ta đại để đều đoán được, lão nhân gia người chính thực rất mực thương mến Tiểu Phàm sư đệ".

Thanh âm Đỗ Tất Thư vang lên: "Phải a, đệ cũng nhìn ra được điều này, nói thật, cũng có lúc đệ thật là nhớ tiểu sư đệ. Không biết có nhờ được vào điều gì hay không, để mà tiểu sư đệ hắn trở lại làm người như ngày trước, chẳng biết hắn có trở về Đại Trúc Phong, trở về thành Trương Tiểu Phàm, trở về làm thất sư đệ của chúng ta hay không?".

Ngoài cửa sổ, thần sắc Quỷ Lệ càng lúc càng lãnh đạm, thân tử cũng đứng thẳng lên, chỉ có đôi bàn tay, nắm chặt lại thành quyền, càng lúc càng nắm chặt.

Có thể trở về ư?

Ngươi tại ngày xưa đã cất bước ra đi, vượt qua bao con đường, nhiều năm sau, lại còn vọng tưởng trở về ư? Còn muốn trở về sao?

Dương quang ấm áp chiếu lên người, mà thân thể tựa như đặt nơi hầm băng!

Hà Đại Trí cùng Đỗ Tất Thư đều trầm mặc lặng im, như chẳng còn muốn nói tiếp chuyện này nữa, cả hai cũng cảm thấy buồn phiền mà lặng câm. Hai người ở trong phòng khuất kín một lướt, rồi cầm thùng nước bước ra, Hà Đại Trí nhẹ nhàng khép kín cánh cửa phòng, nhìn ngắm cây cỏ xanh tươi bên trong khoảng sân nhỏ, cành tùng lay động, cho dù ý xuân đầy đặn, nhưng tóm lại cũng có vài phần tịch mịch. Dường như khi chủ nhân căn phòng không còn ở đây, cũng làm cho bầu xuân quang cũng mất đi chút ít màu sắc.

Hắn lắc đầu, thở dài một hơi, cùng Đỗ Tất Thư rời đi.

Một lúc lâu sau, Quý Lệ từ phía sau gốc tùng ấy, chậm chậm bước ra. Cơn gió núi quen thuộc lướt qua trên thân người, thoổi động vài sợi tóc của hắn. Hắn bước đến trước cửa phòng, tay phải nâng lên, đặt lên trên cánh cửa.

Động tác của hắn thật chậm thật chậm, trên tay như nặng tựa ngàn cân, thêm vào thần tình trên khuôn mặt, bộ dạng tựa như chẳng thở được lấy một hơi. Nhưng mà, cảm giác kỳ dị chẳng thể giải thích được kia, lại giống như một sức mạnh vô hình, cuối cùng cũng mở ra được cánh cửa ấy.

Tưởng chừng như, mở ra được một cánh cửa trở về tuế nguyệt thời trước, nhìn thấy được chuyện cũ ngày xưa.

Chiếc giường thân thuộc, bàn ghế thân quen, treo trên tường cũng giống như vậy, sau bao năm vẫn còn thấy bức hoành tự ố vàng, thậm chí trên mặt bàn chung trà vẫn còn, khung cảnh nhìn quanh cũng vẫn y nguyên như năm ấy!

Có ai biết được, căn phòng thật sơ sài mộc mạc đó, trong giắc mơ đã xuất hiện chẳng biết bao nhiêu lần, cùng với không khí nơi đây, cũng phảng phất nhẹ nhàng nhung nhớ những ngày qua.

Hắn chậm chậm tiến vào phòng, bước đến bên chiếc giường, rồi từ từ ngồi xuống, dùng tay nhẹ nhàng vuốt mép nệm giường, một cảm giác êm dịu, từ nỗi lòng bàn tay truyền vào.

Có ai thấy được, hắn đột nhiên mím môi, như là dùng lực, như là...

***

Bên trong Thủ Tỉnh Đường, Điền Bất Dịch và Tiêu Dật Tài cùng ngồi xuống, Điền Bất Dịch nhìn như tâm thần có chút không yên, đối diện nhìn Tiêu Dật Tài, mà ánh mắt lại ngó đi đâu, bộ dạng dường như đang nghĩ đến chuyện gì đấy. Cho đến khi Tiêu Dật Tài hùng hổ, kêu lên một tiếng: "Điền sư thúc!".

Điền Bất Dịch lúc ấy mới tỉnh lại, gật đầu nói: "Ồ, được rồi, ngươi nói gì, Đạo Huyền chưởng môn sư huynh có việc chi muốn vị đệ tử đắc ý ngươi những đòn đáo một phen vậy?".

Tiêu Dật Tài mỉm cười: "Không dám ạ. Chỉ là thế này, ân sư chủ yếu có hai sự việc, muốn đệ tử đến Điền sư thúc tĩnh vấn một phen".

Điền Bất Dịch đáp: "Ồ, ngươi cứ nói đi".

Tiêu Dật Tài nói: "Việc thứ nhất, thấy răng sắp tới nhân số các đạo hữu chính đạo đến Thanh Vân Sơn vẫn không ngừng tăng lên, các mạch khác cũng đều tiếp đón không ít người, Đại Trúc Phong cũng đã an bài hơn trăm đạo hữu ở các căn phòng lưng chừng núi rồi. Bất chấp như thế, vẫn không thể nào đủ được, vì thế ân sư muốn đệ tử khẩn cầu sư thúc, có thể an bài thêm vài đạo hữu chính đạo nữa hay không?".

Điền Bất Dịch nhướng mày lên, hướng Tiêu Dật Tài nhìn tới, sắc diện Tiêu Dật Tài có chút lúng túng, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Sư thúc, điều này cũng vì thiên hạ hạo kiếp sắp đến, ấy chỉ là bất đắc dĩ, vả lại Thanh Vân Môn chúng ta đã là nơi hội tụ của chánh đạo hảo hữu, có thể nào là môn phái khác được chúng đạo hữu chọn ra chứ?.

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, nói: "Ngươi xem ta là kẻ ngớ ngẩn nhỉ, cái đám đạo hữu chánh đạo kia, khi thực sự cùng với đám yêu thú ấy liều mạng chém giết, kẻ có khả năng xuất lực cùng lăm chẵng nhiều hơn ba phần, quá nửa đều là vì danh khí Thanh Vân Môn chúng ta, chạy đến lánh nạn là chính".

Tiêu Dật Tài cười khổ một tiếng đáp: "Điền sư thúc đã nặng lời rồi, nếu chỉ tính toán như thế, thì chúng ta cũng chẳng thể thuyết phục được các môn phái bên ngoài, nếu thực sự nói như thế, thiên hạ chính đạo sẽ nhìn Thanh Vân Môn chúng ta như thế nào? Vì đại cục mà liệu định, kính mong Điền sư thúc thêm phần giúp đỡ công việc bế bộn".

Điền Bất Dịch khinh khỉnh đảo mắt, chợt như nghĩ đến điều gì đấy, ánh mắt chợt sáng lên, khoé miệng lộ ra một nét giễu cợt, liền hắng giọng ho một tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình chính khí lầm liệt, nói: "Đã như Đạo Huyền sư huynh nói như vậy, ta cũng chẳng thể từ chối, dù gì cũng là vì thiên hạ chính đạo cùng đại cục mà lo toan, sao lại có thể làm thế được".

Tiêu Dật Tài đại hỉ, cung tay nói: "Đa tạ sư thúc".

Điền Bất Dịch cười nhẹ, chợt phất tay nói: "Chậm đã, ta còn chưa nói xong".

Tiêu Dật Tài giật mình: "Thưa còn gì nữa vậy? Mời Điền sư thúc nói tiếp".

Mỉm cười, Điền Bất Dịch lại nói: "Hạo kiếp đã ngay phía trước như vậy, thiết nhất phải vì đại cục mà suy nghĩ. Ta nghe nói trong Thanh Vân Môn thất mạch chúng ta, cũng có nhất mạch, chính là mạch có nhiều nữ đệ tử nhất...".

Tiêu Dật Tài nguyên lai trên mặt tràn đầy vui vẻ, vừa nghe lọt thì sắc mặt lập tức trở nên cứng đờ, dần dần chẵng còn thấy cười nữa.

Điền Bất Dịch cười thầm trong bụng, nói: "Ta nhớ răng trong nhất mạch ấy, địa thế rộng lớn, mà vài ngày trước ta đã từng đi qua đấy, phòng trống nhiều thật không đếm xuể. Chưởng môn sư huynh anh minh nhất thế như vậy, lẽ nào lại không nhớ đến nơi đó sao?".

Tiêu Dật Tài cười khổ nhăn nhúm cả mặt, một lát sau mới nói được: "Điền sư thúc, cái này... cái này... cái này...".

Điền Bất Dịch hứ một tiếng, sắc mặt thư thái hướng nhìn lên trời, chẳng nói lấy một lời. Tiêu Dật Tài nhìn bộ dạng của lão như vậy, ngầm lắc đầu, chỉ nói được mấy lời: "Dạ, đệ tử ngày hôm nay sau khi trở về, sẽ tự bẩm báo với ân sư, nhờ lão nhân gia làm chủ".

Điền Bất Dịch cũng không nói gì, vẻ mặt có chút biến đổi, chỉ thay gật đầu, mà tâm lý thì rất là thõng khoái, lén cười mãi không thôi.

Tiêu Dật Tài trấn định lại tâm thần, rồi nói tiếp: "Thế thì Điền sư thúc, còn việc thứ hai này, còn trọng yếu hơn việc vừa rồi nữa, ân sư cũng dặn đi dặn lại đệ tử đến ba lần, những mong sư thúc nhất định hồi đáp lại thật kỹ lưỡng".

Điền Bất Dịch nhìn vẻ nghiêm túc của Tiêu Dật Tài, so với mới rồi thật khác xa, hiển nhiên việc này thật sự chẳng phải là chuyện nhỏ nhặt, bất đồ giật mình, gật đầu đáp: "Ồ, chuyện gì mà nghiêm trọng vậy, người cứ nói đi".

Chương 157

Báu Tề

Tiêu Dật Tài hạ giọng, sắc mặt biến chuyển có chút nghiêm trọng, nói: "Ân sư sai đệ tử thỉnh vấn sư thúc, "Thiên Cơ Ẩn' ở hậu sơn Đại Trúc Phong, tất cả vẫn còn hoàn hảo chứ?".

Điền Bất Dịch sắc mặt đại biến, đột ngột đứng bật dậy, nhìn chòng chọc vào Tiêu Dật Tài, Tiêu Dật Tài cũng đứng dậy, rồi từ từ lại lui về sau một bước. Điền Bất Dịch chăm chú nhìn Tiêu Dật Tài một hồi lâu, trên khuôn mặt thần sắc liên tục biến chuyển, lúc đầu thì kinh ngạc chấn động, dần dần sau khi trấn tĩnh trở lại thì trở nên trầm tư, cuối cùng trong mắt lão loé lên một tia sáng kỳ dị, nhìn trực diện Tiêu Dật Tài, chợt nói: "Xem ra Đạo Huyền sư huynh tương lai thật sự muốn đem vị trí chưởng môn này của lão truyền lại cho người rồi".

Tiêu Dật Tài nhè nhẹ cúi đầu, đáp lời: "Sư thúc đã quá lời rồi, đệ tử không dám đảm đương".

Điền Bất Dịch Nhật nhẽo nói tiếp: "Lão ấy không giấu giếm những chuyện này với người, ý định tự nhiên đã rõ ràng rồi. Đã định như thế rồi, đây là chuyện Thông Thiên Phong các người, ta cũng lười không quản. Nhưng mà khi liên quan đến "Thiên Cơ Ẩn...", thanh âm lời nói của lão đến đây, bỗng dừng lại, trầm giọng: "Việc này quan hệ chẳng phải nhỏ nhặt, liên quan đến cả khí số Thanh Vân, ngày ấy Thanh Diệp Tổ Sư từng có minh lệnh truyền cho Thanh Vân thất mạch thủ toạ, không phải là vạn bất đắc dĩ thì không được động dung...".

Lão hít sâu hơi thở, rồi tiếp tục: "Can hệ lần này, mọi người đều hiểu rất rõ. Ta chỉ nghĩ vấn đề này Đạo Huyền sư huynh thực sự cũng biết rõ rồi đấy thôi?".

Tiêu Dật Tài lúc này thần tình cũng cực kỳ thận trọng, trầm ngâm một hồi chẳng dám nói lấy một chữ, giờ mới gật gật đầu nói: "Dạ, ân sư ngay trước khi đệ tử rời đi, đã rất thận trọng truyền giao cho đệ tử".

Điền Bất Dịch trầm ngâm một chút, nói: "Ngoại trừ Thông Thiên Phong và Đại Trúc Phong, Thiên Cơ Ân của ngũ mạch kia thì thế nào?".

Tiêu Dật Tài cung tay: "Chuyện này ân sư chỉ thông báo cho một mình đệ tử thôi, cũng vì ân sư cảm thấy trong Thanh Vân Môn chỉ có Điền sư thúc đức cao vọng trọng, cho nên mới đặc biệt thỉnh giáo ý kiến sư thúc trước. Còn tất cả ngũ mạch còn lại, đệ tử lát sau sẽ đến bái kiến các vị thủ toạ".

Điền Bất Dịch thong thả gật đầu, lại ngồi xuống trên ghế, nghĩ ngợi mông lung hồi lâu, than một tiếng, nói: "Nhắc đến tình hình trước mắt, đích xác là lúc khẩn yếu quan đầu, trời định số mạng chúng sinh đều bởi cuộc chiến này, chưởng môn sư huynh ý định muốn toàn lực đối phó, ta cũng chẳng nói thêm điều gì. Chỉ nhở người sau khi trở về, thay ta chuyển cáo cho lão một câu thôi".

Tiêu Dật Tài sắc mặt cung cẩn, đáp lời: "Dạ, mời Điền sư thúc cứ nói, đệ tử nhất định chuyển lời".

Sắc mặt Điền Bất Dịch hơi tái đi, nói: "Thất mạch Thiên Cơ Ân một sớm loại bỏ, lợi khí ngàn năm của Thanh Vân Sơn chẳng tránh khỏi xuất lộ, mặc dù vẫn có Tru Tiên cổ kiếm thần lực trấn áp, sát ý tuyệt thế có thể đổi dời, nhưng đối với người dụng kiếm thì lại rất có hại, khiến cho đạo hạnh căn cơ bị bào mòn, không thể xem là chuyện nhỏ nhặt. Đạo Huyền sư huynh công tham tạo hoá, đối với điểm quan trọng này, hết lòng mong lão tự toan lượng trước, để phòng lúc vạn nhất".

Tiêu Dật Tài ngay ngắn đáp: "Dạ, lời của Điền sư thúc, đệ tử nhất định chuyển đến ân sư". Ngừng lại một lát, rồi tiếp tục: "Nếu như Điền sư thúc không còn chuyện gì nữa, đệ tử xin được phép cáo từ trước".

Điền Bất Dịch gật đầu, không nói nữa. Tiêu Dật Tài thấy sắc mặt lão trầm trọng, thì cũng không dám nói nhiều, chậm chậm lui bước trở về. Bên trong Thủ Tinh Đường, chỉ còn mỗi mình Điền Bất Dịch. Lão thong thả xoay người, vọng nhìn thần tượng cung phụng của đạo giáo Tam Thanh tổ sư phía trên, sắc mặt phức tạp, một lát sau, lại chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, cuối cùng cũng chẳng nói được một lời nào cả.

***

Sau khi Tiêu Dật Tài bay trở về Thông Thiên Phong, cũng là lúc trời nhập nhoạng tối, trên Thông Thiên Phong đèn lửa chiếu sáng một vùng, cũng bởi Thanh Vân Môn chúng đệ tử rất nhiều, thêm vào đó mấy ngày gần đây có vô số người chính đạo gia nhập Thanh Vân, làm cho một vùng nhân gian tiên cảnh cũng thêm một chút bon chen thế tục.

Nhưng Tiêu Dật Tài chẳng chút chú tâm ý nghĩ đến điều này, hắn thẳng hướng Ngọc Thanh Điện đi tới, sau khi ở Ngọc Thanh Điện hỏi thăm hạ lạc của Đạo Huyền chân nhân từ các tiểu đệ tử, hắn lại đi thẳng đến phòng nghỉ của Đạo Huyền chân nhân phía sau hậu đường Ngọc Thanh Điện.

Vào đến nơi hậu đường vắng vẻ yên tĩnh, Tiêu Dật Tài đứng lại cửa phòng Đạo Huyền chân nhân, định thần trở lại, vừa định đưa tay gõ cửa, thanh

âm của Đạo Huyền chân nhân từ bên trong phòng lập tức vọng ra: "Là Dật Tài ư, cứ bước vào đi".

Tiêu Dật Tài nín thở, cung tay nói: "Dạ". Nói xong hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước vào bên trong.

Bên trong phòng thập phần rộng rãi, xung quanh bài trí rất nhiều cuốn sách, ngoài bộ bàn ghế giường chiếu đơn giản, có nhiều giá sách ở hai bên căn phòng, phía trên gác rất nhiều sách vở, trong đó có rất nhiều cuốn sách cổ đã rất lâu rồi, đặt tề tề chỉnh chỉnh trên giá, có thể thấy chúng được chủ nhân lật xem đã vô số lần.

Đạo Huyền chân nhân đang ở bên bàn, trên tay cầm một cuốn sách cổ, ngồi tại đây đọc sách, nhìn thấy Tiêu Dật Tài bước lại gần, lão nhẹ mỉm cười: "Bây giờ mới về đến sao?".

Tiêu Dật Tài hành lễ thật sâu, nói: "Dạ, thưa sư phụ".

Đạo Huyền chân nhân nhíu mày hỏi: "Thế nào, Điền sư đệ lão có ý kiến gì khác sao?".

Tiêu Dật Tài vội vàng trả lời: "Thưa không phải, Điền sư thúc cũng không có phản đối, chỉ là có một vài lời sai đệ tử chuyển về, muốn bẩm báo với sư phụ".

Đạo Huyền chân nhân khẽ rung động, hỏi: "Có lời gì vậy? ngươi nói đi".

Tiêu Dật Tài đem lời Điền Bất Dịch đã nói mà thuật lại một lượt, Đạo Huyền chân nhân sau khi nghe xong mặc nhiên không nói, Tiêu Dật Tài đứng ngay đấy len lén nhìn, chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân sắc mặt phức tạp, tựa như cũng đang suy nghĩ đến điều gì, thần tình chuyển biến không ngừng.

Khi Tiêu Dật Tài đang cố phỏng đoán Đạo Huyền chân nhân đang nghĩ ngợi điều gì trong đầu, Đạo Huyền chân nhân chợt cất tiếng hỏi: "Dật Tài, con cảm thấy con người Điền sư thúc như thế nào vậy?".

Tiêu Dật Tài giật nẩy người, không hiểu được ý tứ trong lời nói của Đạo Huyền chân nhân là như thế nào, liếc nhìn về phía lão, lại chẳng cảm thấy có điểm chi đặc biệt, lúc này chỉ dám kính cẩn thưa: "Ô, đệ tử chỉ cảm thấy, con người Điền sư thúc... rất mực ngay thẳng".

Đạo Huyền chân nhân cười cười, hiển nhiên đổi với tên đệ tử chẳng mấy khéo nói này, chỉ nghe lão thoái mái nói: "Vậy à, con người này của lão thực ngay thẳng, ha ha, bởi vậy cũng khó cho lão khi mới lần đầu gặp lão với bộ dạng như vậy, làm thế nào mà tuệ nhân người ta lại có thể nhận thấy cái bất phàm trong đấy được..."

Đạo Huyền chân nhân chợt ngừng lời, trong căn phòng đột nhiên rơi vào một bầu không khí yên tĩnh, Tiêu Dật Tài nhẹ nhè lay động thân người, ẩn ẩn cảm giác có chút gì đó bất an. Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân nói: "Ngươi đã đi cả ngày, cũng đã mệt rồi, trở về nghỉ ngơi đi thôi".

Tiêu Dật Tài gật đầu hành lẽ, thưa: "Dạ". Nói xong chậm chạp lui ra ngoài.

Đạo Huyền chân nhân nhìn thân ảnh của gã đệ tử đặc ý khuất dần khỏi tầm mắt, trầm ngâm một lúc, lại nhìn vọng ra màn trời đen kịt bên ngoài cửa sổ, thong thả đứng dậy, bước ra bên ngoài, thật nhanh chóng, thân ảnh của lão liền hòa nhập vào trong màn đêm trên Thanh Vân Môn.

***

Mặc dù lúc này trong màn đêm sâu thẳm, nhưng bên trong Tổ Sư Từ Đường lặng lẽ phía sau hậu sơn Thông Thiên Phong, ngọn đèn lớn vẫn cháy sáng, trong màn đêm ngọn lửa dường như tối tăm mù mịt. Lão nhân trông coi từ đường vẫn còn chưa đi ngủ, lão lúc này đang đứng ngay trước bàn thờ cung phụng linh vị liệt đại tổ sư, ngưng vọng nhìn những hình bóng danh tự mờ mờ trong đêm.

Phía xa xa, có tiếng côn trùng kêu lên nho nhỏ.

Trong yên tĩnh, phảng phất đâu đó như là những thanh âm nhịp đập của con tim!

Gió đêm thoảng qua, chợt truyền lại tiếng bước chân, đôi mày lão chợt nhíu, cẩn thận lắng nghe, theo đó chậm chạp xoay người, thanh âm lão chậm chạp cất lên: "Không tưởng được sau một thời gian lâu như vậy ngươi mới đến đây"

Thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân, từ trong màn đêm chậm chạp hiện ra, bước đến Tổ Sư Từ Đường.

Dưới ánh sáng vàng vọt của ngọn hoả đăng, ánh mắt của hai lão nhân chạm nhau giữa không trung, nhất thời đều dừng lại hẳn, vô tình, cả hai đều phát hiện ra, thì ra đối phương cũng già đi như thế, lại theo đó mà nghĩ ngồi, không biết mình cũng giống như thế không.

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc không nói, ngưng vọng về phía lão nhân một lúc, sau đó thong thả bước đến trước bàn thờ, dưới linh vị các đại tổ sư, chậm chạp đứng thẳng người. Lão nhân bước đến phía sau, cũng im lặng không nói.

Từ trong màn đêm, âm ảnh uy nghi vô hình chậm chạp tán phát, giống như vết tích hằn sâu của năm tháng chẳng hề xoá sạch được. Khuôn mặt của Đạo Huyền chân nhân chẳng thấy biểu tình, rút ba nén hương từ bên trên bàn thờ, bước đến nơi ngọn lửa sáng đốt lên, song thủ thêm phần trịnh trọng, cung cung kính kính hướng đến bài vị tổ sư vái ba vái, rồi bước lên một bước, cầm mấy ném hương vào trên lư hương.

Làn khói nhẹ lờ mờ từ lư hương mềm mại xoá nhẹ, tản ra trên không trung, ở phía trên những linh vị kia lờ mờ không rõ, ẩn ước một cặp mắt, lạnh lùng vọng nhìn xuống hai lão nhân, và cả thế gian này.

"Nửa đêm thắp hương, có chuyện gì khó khăn sao?". Lão nhân chợt nhạt nhẽo hỏi, ngữ khí bình đậm, phảng phất như đang nói đến một chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Đạo Huyền chân nhân không quay lại nhìn lão, đôi mắt chỉ ngưng đọng ngắm nhìn làn khói nhẹ phía sau những linh vị uy nghiêm, một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân mới thong thả: "Ngươi nói, tương lai khi ta và ngươi chết đi, hậu nhân bái tể chúng ta, thì có tâm tình như thế nào?".

Lão nhân kia hắng giọng đáp: "Đối với ngươi, tự nhiên là đầy lòng sùng kính tiếc nhớ, còn ta, khó mà được người ta đối như thế".

Đạo Huyền chân nhân đối với những lời giễu cợt này chẳng để ý tới, bất quá cũng chỉ nở một nụ cười nhạt nhẽo. Sau một hồi, lão tử tốn nói: "Hiện nay hạo kiếp ngay phía trước, thiên hạ sinh linh đồ thán, chịu đựng thú yêu hoành hành cùng cực. Chỉ nghĩ đến khó tránh khỏi cuộc chiến chống lại thú yêu ngay tại Thanh Vân Sơn, lại thêm quan hệ đến khí số thiên hạ chúng sinh, gánh vác nặng nề trên vai như thế, ta nhiều ngày qua chẳng có ngày nào được yên giấc".

Lão nhân cau mày nói: "Ngươi chắc không phải đến chỗ ta kể khổ đấy chứ, đây chắc chắn chẳng phải tâm tính của ngươi".

Đạo Huyền chân nhân nhìn trực lão nhân một lúc, bất chợt bật cười, rồi than thở: "Ta và ngươi giao tình vài trăm năm nay, quả nhiên chỉ có mỗi ngươi thực hiểu rõ con ngươi ta".

Lão nhân ấy lắc đầu đáp: "Ta hiểu rõ con ngươi ngươi? Nếu mà quả nhiên như vậy, ta cũng chẳng phải ở đây trông coi từ đường rồi. Thôi được, mấy lời lặt vặt bỏ đi, ngươi đến muốn nói chuyện gì vậy?".

Đạo Huyền chân nhân đối với lão nhân này dường như đặc biệt khoan dung, lão đã mấy lần châm chọc, Đạo Huyền chân nhân cũng đều chẳng để ý, chỉ thấy sắc mặt có chút nghiêm nghị, từ từ nói: "Ta cũng đã hạ quyết tâm, cuộc chiến này quan hệ rất lớn, vì thiên hạ chúng sinh, ta muốn triệt bỏ Thanh Vân Sơn thất mạch sơn phong Thiên Cơ Ánh".

Lão nhân ấy biểu tình đột nhiên cứng đờ, đôi mày nhíu sát lại với nhau, nhìn trực đến Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền thản nhiên nhìn lại, một hồi lâu sau, lão nhân ấy chậm chạp nói: "Chuyện này, ngươi khá liệu định cho kỹ!"

Đạo Huyền chân nhân chậm chạp gật đầu, đáp: "Trong ngày hôm nay, sau khi ta ngầm bàn bạc với lục mạch thủ toan, Điền Bất Dịch sai người chuyển cáo đến cho ta vài lời, khuyên ta nên cẩn thận tính đến lực phản chấn của lệ khí".

Lão nhân ấy cười lạnh, chuyển thân đổi mặt với những linh vị tổ sư, đứng trầm ngâm một lát, rồi nói: "Ngươi không phải chưa vào được Ảo Nguyệt Động Phủ, nơi đây có cái gì, ngươi tự biết lấy". Dừng lại một chút, thanh âm lão nhân chợt có chút hoà hoãn, như là lại nghĩ rằng chỉ vô ích mà thôi: "Ngươi nên tự giúp mình thì tốt hơn".

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc chẳng nói, một lúc sau cũng ngẩng đầu lên, nhìn ra màn đêm u ám âm trầm, cái trầm mặc mà uy nghiêm ấy, cũng tựa như có một nụ cười lành lạnh vô thanh chìm trong màn đêm.

***

Bảy ngày sau, quanh địa giới Thanh Vân Sơn, dân chúng kéo đến càng lúc càng đông, trong vòng trăm dặm, lấy Hà Dương Thành làm trung tâm, khắp nơi đều có thể thấy được những đoàn người chạy trốn. Tưởng chừng như thế gian lúc này, chỉ còn có mỗi Thanh Vân Sơn đứng nguy nga cao vút, mới có thể cho người ta chút ít cảm giác bình yên và an toàn.

Nhưng trong vô số đoàn người huyên náo ấy, Hà Dương Thành lại biến thành một nơi cực kỳ hỗn loạn, đường lớn đường nhỏ chen lấn biết bao nhiêu là người, những khác sạn tüz lâu trong thành cũng chật ních những người với người. Những nạn nhân chạy nạn cũng chỉ còn cách ở ngoài đường. Trong tình hình thế này, lương thực cung ứng cho Hà Dương Thành bỗng trở nên thập phần khẩn trương, cũng còn may là bên ngoài thành có sông suối, nên chẳng phải lo lắng gì đến nguồn nước.

Vốn tại tình hình hỗn loạn như thế này, thật khó mà tránh khỏi những chuyện cướp của giết người, khi xảy ra, cũng chẳng biết được đích xác đã xảy ra lúc nào, hôm qua ai ai chẳng gặp, hôm nay lại nghe nói bị phơi xác nơi đâu đường rồi. Cũng nhờ Hà Dương Thành ở ngay dưới chân Thanh Vân Sơn, Thanh Vân Môn cũng đã sớm chuẩn bị, sai phái nhiều đệ tử xuống núi vào thành để duy trì trật tự, cho nên đại thể trong lúc có vô số nạn dân đang trong cơn hao kiếp này, cũng không phát sinh chút bất chắc nào cả.

Chỉ là, những lời đồn đại về yêu thú mỗi ngày lại càng khiến cho người người thêm khiếp sợ, ai cũng chẳng thể dự liệu được ngày mai rồi đây sẽ ra làm sao? Trong tình hình này, Hà Dương Thành không khí bất an càng lúc càng tràn đầy, lòng người hoảng loạn.

Cũng ở trong tình hình ấy, lão xem tướng lang bạt giang hồ chân trời góc biển Chu Nhất Tiên dắt theo cô cháu gái Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân, đã đi đến bên trong toà thành ấy. Đứng tại con đường lộ rộng rãi năm xưa, lúc này chỉ nhìn thấy được đầu người kín mít lúc nhúc, cho nên con đường dù có lớn, và cho dù có chen lấn thì cũng khó mà đi được, Dã Cẩu đạo nhân thì cũng còn có thể, chứ Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn thì chỉ có nước tròn mắt há mồm.

Nhờ vào Dã Cẩu đạo nhân thân thể cường tráng mà mặt mày lại trông hung hăng đi trước mở đường, kẻ yếu ớt thì bị lấn bay đi, người to khoẻ quay đầu lại nhìn thấy Dã Cẩu dưới cái khuôn mặt ấy, hầu hết đều chẳng dám nói năng gì nhiều. Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn theo sát Dã Cẩu, cố gắng bước tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại đầy đầu, khó khăn lắm mới đi qua được con đường lớn mà chật chội ấy, rẽ vào trong một con đường nhỏ phía tây Hà Dương Thành.

Cả ba người đi về nơi ấy, ngày xưa là một con đường nhỏ thập phần tĩnh lặng, lúc này không ngờ cũng có bao nhiêu người, nhưng mà so với con lộ lớn bên ngoài đầy những người chen lấn kia, nơi đây thật sự có thể gọi là đang còng rộng rãi chán. Chu Nhất Tiên trong mồm chửi rủa, rõ ràng thập phần bức tức, nào là lão nhân gia ta cũng chạy trốn vậy, làm thế nào mà cả một đống người như thế

lại cũng cùng lúc chạy trốn theo, kết quả khiến lão nhân ta đã chạy trốn đến như thế mà cũng chẳng được yên thân nữa,... v... v...

Con đường nhỏ chật hẹp ấy thật là dài, quanh quanh co co, nhưng hốt nhiên càng lúc càng thấy ít người, ước chừng được nửa thời thần, ba người đi đến tận cùng con đường nhỏ, chỉ thấy ở nơi ấy chẳng có một bóng người chạy nạn, nguyên nhân thì thật đơn giản, bởi vì chỗ đó rõ ràng là một cái nghĩa trang, bất quá cũng chỉ thấy cái cổng nghĩa trang nho nhỏ bị tàn phá tiêu điều, mấy cánh cửa gỗ quá nửa đều đã ngã sập trên mặt đất, nửa số còn lại thì biến đi đâu mất, cũng chẳng biết có phải bị người ta đem đi làm củi đốt mất tiêu rồi không nữa.

Chu Nhất Tiên nhìn ngó nghĩa trang ấy, lắc lắc đầu, thở một hơi dài ra miệng. Tiểu Hoàn đứng bên cạnh, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Gia gia".

Dã Cẩu có một chút không hiểu được, chẳng qua hắn xuất thân trong Ma giáo, đối với tình trạng nghĩa trang như thế cũng chẳng thấy có chút buồn thương gì cảm chỉ thấy hơi hơi nghi hoặc, Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn vì sao lại đến cái nơi này chứ?

Chu Nhất Tiên trầm mặc một hồi lâu, bỗng nói: "Chúng ta đi vào chứ, chẳng cần nói gì hết, nơi này rõ là an tĩnh hơn cả".

Nói xong, lão bước vào trước cả, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu bước theo sau lão, tiến vào nghĩa trang, chỉ thấy bên trong tiểu đình viện, cây cỏ hoang lương, lớp lớp mảnh gỗ vụn xà nhà rơi rớt loạn xạ khắp nơi, ẩn ước giống như trong cỏ cây có chút bạch sắc gì đấy loang loáng phát sáng. Sắc mặt Tiểu Hoàn có hơi tái đi, chẳng kiềm được sợ sệt nắm lấy y phục của Chu Nhất Tiên.

Chu Nhất Tiên quay đầu nhìn nàng, nho nhỏ an ủi: "Chẳng phải lần đầu đến đây, còn sợ cái gì chứ? lại nói nơi này cũng là nơi cha người ở, hắn chẳng lẽ lại hại bọn ta hay sao?".

Tiểu Hoàn gật đầu, sắc mặt lúc ấy mới khá hơn một chút ít, Dã Cẩu đạo nhân ở phía sau nhíu mày, nhưng chẳng nói gì cả.

Phía trước đình viện chính là cửa phòng nghĩa trang, Chu Nhất Tiên bước lên trước, chỉ thấy trên cửa phủ đầy bụi bặm, thật chẳng biết đã bao nhiêu lâu rồi không có lấy một người đến nơi đây, lão mặc nhiên không nói, lắc lắc đầu, lại thở than một hơi, đẩy cửa mở ra.

"Kétttt..." âm thanh tiếng cửa gỗ phát ra gai gai nơi tai, chậm chậm đẩy mở vào bên trong, một luồng khí ẩm mốc ào ra, che mờ cả tầm mắt, nằm ngay nơi đấy là ba cỗ quan tài, nhưng nắp đậy quan tài giờ rơi rớt lung tung cả.

Chẳng thể nói được một lời nào, tình cảnh thê lương ấy, phảng phất như từ trong căn phòng nho nhỏ này, âm u phát toả ra. Chu Nhất Tiên hai bên mép co rút lại, khuôn mặt thảm đạm, chậm chậm bước vào, cũng chẳng nhìn ngó gì đến bên mấy cỗ quan tài toán loạn kia, vẫn thẳng hướng đi đến trước bàn hương cung phụng cúng tế, thấy nơi ấy sắp nghiêng ngả khoảng chục cái linh bài.

Bên trong phòng không khí tĩnh lặng, tựa như ai cũng chẳng dám nói gì. Chu Nhất Tiên chậm chậm giơ tay lên, cầm lấy mấy linh bài ấy, thong thả lau sạch bụi bặm bám cả phía trước lần đầu sau, nhìn xem, rồi để sang một bên, rồi tiếp tục lấy cái khác, cũng làm y như thế, sau khi lau xong hết cái thứ bảy, nhìn đến linh bài bên trên viết mấy chữ "Ái tử Chu Hành Vân chi linh vị".

Chu Nhất Tiên bỗng ngừng lại, im lặng nhìn linh bài ấy, ngưng đọng một hồi lâu, Tiểu Hoàn chậm chậm bước đến, cùng nhìn lên linh bài trong tay lão, khoé mắt hơi hơi thầm ướt, nhỏ giọng nói: "Gia gia, đặt linh bài xuống đi chứ...".

Chu Nhất Tiên thở ra một hơi dài, sắc mặt vương chút thê lương, gật đầu. Tiểu Hoàn tiếp lấy linh vị từ tay lão, cẩn thận đặt xuống trên bàn thờ, rồi sau đó lui lại một bước, hai tay chắp lại, cung kính kính hướng bài vị ấy lạy một lạy, hạ giọng khấn: "Cha! Con và Gia gia lại trở về gặp cha đây, mấy năm nay nhờ hồng phúc của cha, con và gia gia tuy trời dạt chân trời góc biển, nhưng đều vẫn còn khoẻ mạnh. Hôm nay trở về đây sửa sang nơi này cho người, hy vọng cha đừng trách tội con".

Khấn xong lại cung kính cúi lưng vái ba vái. Dã Cẩu đạo nhân đứng phía sau nhìn, chợt cũng bước đến trước, hướng về phía mấy bài vị ấy mà vái ba vái, làm cho Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn kinh ngạc, Tiểu Hoàn ngỡ ngợ nói: "Đạo trưởng, người làm sao...".

Dã Cẩu đạo nhân chẳng nhìn đến nhẫn thần cổ quái của Chu Nhất Tiên, nói: "Lão chính là cha của người, thì cũng chính là tiền bối của ta, đã đến được nơi đây, ta hướng về tiền bối kính lễ, cũng là đáng nên mà".

Tiểu Hoàn vừa hiểu ra, gật đầu nói: "Vậy đa tạ người". Nói xong, nàng lại quay đầu về phía mấy linh bài thưa: "Cha! đây là Dã Cẩu đạo trưởng, lão là người tốt, đã giúp đỡ con và gia gia rất nhiều".

Chu Nhất Tiên ở một bên hừ một tiếng, nói: "Lão mà là người tốt à, hừ hừ, trong lòng bất lương...".

Dã Cẩu đạo nhân thần sắc đanh lại, nhưng mà Tiểu Hoàn đã sớm trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên nói: "Gia gia, người nói bậy bạ gì vậy".

Chu Nhất Tiên đảo mắt khinh khỉnh, lắc đầu nhìn ra chỗ khác, Dã Cẩu đạo nhân cảm kích nhìn Tiểu Hoàn, ngay lúc muốn nói mấy lời, thân người chợt lắc động, quay phắt lại, Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cũng như cảm thấy điều gì đó, gần như đồng thời quay sang phía cửa nghĩa trang nhìn ra.

Nguyên bên trong nghĩa trang yên tĩnh thê lương, ngay tại cửa phòng ấy, đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân, khuôn mặt bị che kín bởi một tấm lụa đen, thật quý dị không thể tả. Vốn khi bọn Chu Nhất Tiên ba người vào đến nơi đây thì nghĩa trang lại có thêm chút hơi người, lúc này bởi chính sự xuất hiện của người ấy, đột nhiên lại rơi vào tình cảnh cực thê lương, chêt chóc.

Dã Cẩu đạo nhân sắc mặt đại biến, khoé miệng giật giật vài cái, mới chậm chậm rít lên: "Quỷ Tiên Sinh...".

Chương 158

Dạ Thám

Hắc y nhân đứng ở tại cửa chính thị là nhân vật thần bí khó lường trong Quý Vương Tông - Quý Tiên Sinh. Dã Cẩu đạo nhân sau khi bị Quý Lệ thu phục có ở tại Quý Vương Tông một thời gian, vì vậy cũng đã không ít lần nhìn thấy Quý Tiên Sinh. Mặc dù bản lãnh Quý Tiên Sinh cao thâm thế nào hắn cũng không biết nhiều, nhưng cũng minh bạch rằng thân phận của người này không hề nhỏ, tuyệt không phải là người bình thường có thể đặt ngang hàng được.

Lúc này đột nhiên chứng kiến người đó ở chỗ này, bảo sao mà Dã Cẩu đạo nhân không giật mình cho được. Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn không hề biết thân phận của hắc y nhân thần bí kia là thế nào, nhưng thấy sắc mặt Dã Cẩu đạo nhân ẩn hiện vẻ sợ hãi, cũng biết người này chỉ sợ không có ý gì tốt đẹp, không kiềm được, trong lòng cũng thấy khẩn trương.

Dáng vẻ Quý Tiên Sinh đang rất thảnh thơi nhẹ nhàng, như không hề cho rằng ở cái chỗ tối tăm vắng vẻ này lại có người, hơn nữa trong số họ lại có người nhận biết ra mình, tự thân không kiềm được giật mình một cái. Sau đó một lúc lão nhìn rõ ba người trong phòng, rồi cuối cùng cũng thấy Dã Cẩu đạo nhân, Quý Tiên Sinh liền bình tĩnh lại ngay. Mục quang của lão liếc mắt Dã Cẩu một cái, rồi sau đó đảo sang Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, cuối cùng lại quay lại mặt Dã Cẩu, cất giọng bình tĩnh hỏi: "Người là Dã Cẩu đạo nhân?".

Dã Cẩu đạo nhân đã từng nhìn thấy Quý Tiên Sinh một vài lần ở Quý Vương Tông, nhưng đều là đứng phía sau Quý Lệ từ xa quan sát thân ảnh đen tuyền thần bí của lão. Việc nhìn thấy Quý Tiên Sinh ở ngay trước mặt, hôm nay kể là lần đầu. Nghe câu hỏi của Quý Tiên Sinh, thấy lão hiển nhiên đã nhận ra mình, hắn không ngờ trong lòng không kiềm chế được sợ hãi, ấp úng gật đầu đáp: "Phải".

Quý Tiên Sinh chậm chạp nói: "Ngươi chẳng phải luôn ở cạnh Quý Lệ công tử hay sao, sao tự nhiên lại đến những chỗ này, còn nữa, hai kẻ kia là những nhân vật nào?".

Dã Cẩu đạo nhân trong lòng cũng muôn vẩn lại – sao lão đến nơi này thì được mà ta thì lại không được. Lời nói đó đã ra đến miệng nhưng cuối cùng lại không dám thốt ra, chỉ khẽ đáp: "Ta, ta và Quý Lệ bị phân tán, chẳng mấy chốc sẽ đi tìm Quý Lệ. Còn hai người kia đều là bằng hữu của ta".

Quý Tiên Sinh, tựa hồ không hề để ý đến việc Dã Cẩu đạo nhân khi trả lời đã cõi ý hay vô ý nhẫn mạnh hai từ "Quý Lệ", vẫn trầm tĩnh hỏi: "Ồ, ta hiểu rồi. Nhưng ngươi vẫn chưa nói ngươi đến nơi này làm gì?".

Dã Cẩu đạo nhân nhất thời vô ngôn, không biết phải trả lời thế nào mới được. Chu Nhất Tiên ở cạnh theo dõi Quý Tiên Sinh đã một lúc lâu, đến lúc này mới nói: "Vì lão phu có linh vị của người nhà ở tại đây, nên bọn ta đến đây là để cúng bái".

Mục quang của Quý Tiên Sinh dừng lại, tuỳ ý nhìn về phía sau ba người bọn họ. Quả nhiên trên bàn thờ ở đó dựng thẳng có một linh bài đã cũ, trên mặt có mấy chữ: Linh vị của ái tử Chu Hành Vân. Quý Tiên Sinh gật đầu, sau đó trầm ngâm một lúc, đôi mắt đằng sau tấm sa đen chớp loé bất định, rồi thong thả nói: "Các ngươi cũng đã cúng bái xong rồi, nơi này xét đến thì cũng là nơi nghĩa trang mồ mả, không nên lưu lại lâu, hãy nhanh chóng đi đi".

Dã Cẩu đạo nhân quay đầu nhìn Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, vốn hắn đã quyết ăn thua đủ với kẻ quý khí mãnh liệt kia, nghe vậy liền ngây người luôn ra, xem ra trong lời nói của Quý Tiên Sinh, tựa hồ cũng không xem Quý Lệ vào đâu, vậy mà lão không hiểu sao lại có thể không xuất thủ mà lại tha cho ba người họ. Chỉ là dù vậy, Dã Cẩu đạo nhân cũng không chắc Chu Nhất Tiên có thể nhận ra người này là kẻ không thể trêu vào được không. Hơn nữa vừa rồi xem ra, Chu Nhất Tiên đối với người con trai mình tình cảm rất sâu đậm, lúc này đột nhiên lại bị người ta không khách khí tí tẹo nào đuổi đi, không hiểu sao cứ với tính nết thường ngày của lão, có thể mở miệng thoá mạ thật mất.

Quả nhiên, khi Dã Cẩu đạo nhân quay đầu nhìn ra đằng sau, trong lòng liền chùng xuống. Chu Nhất Tiên vẫn chẳng phản ứng gì, hai má nghiến chặt lại tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì đó, mục quang đượm vẻ kỳ quái, chuyển động bất định. Còn trên khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Hoàn thoảng thấy lộ sắc mặt rất giận dữ, hiển nhiên vô cùng phẫn nộ với những lời nói của hắc y nhân kia. Mắt nhìn thấy miệng nàng mở ra tựa như bộ dạng định phản đối, Dã Cẩu đạo nhân giật thót mình, mồ hôi túa ra trên đầu, trong lòng thầm kêu hỏng bét. Đúng vào hoàn cảnh đáng sợ nhất ấy, hắn thấy Chu Nhất Tiên đột nhiên bước lên một bước, đứng đến chắn trước mặt Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn lời đã ra đến miệng, thấy vậy giật mình, rồi đổi sang hỏi: "Điều này... ôi, gia giao, gia già làm gì vậy?".

Chu Nhất Tiên nhìn vào hình dáng vẫn như quỷ mỵ đứng ở cửa của Quý Tiên Sinh một cái, rồi nhẹ giọng nói: "Không có gì cả, chúng ta lần này đến đây cũng đã nhìn thấy cha của ngươi, lại cũng bái phỏng xong rồi, chúng ta đi thôi, bằng không lưu lại đây cũng chẳng có điều gì tốt cả".

Tiểu Hoàn ngờ người, nhất thời lời nói không thốt ra được, Dã cẩu đạo nhân vốn đã định nói từ lâu, lời nói đã đến cổ họng thấy vậy trong lòng bèn thấy dễ chịu, liền vội bước đi lên trước một bước, nói: "Phải, phải, chúng ta nhanh chóng đi thôi".

Tiểu Hoàn là người thông minh. Lúc này phần nhiều đã hiểu ra sự tình có vẻ không phải, cũng không muốn khăng khăng làm cố, gật gật đầu. Ba người bèn chỉnh qua lại trang phục, hành lễ một cái, rồi Dã Cẩu đạo nhân dẫn đầu, hướng cửa phòng đi ra ngoài. Quý Tiên Sinh lắng lặng nhường lối mở đường, phiêu hốt ở nơi nghĩa địa hắc ám này trông giống hệt như một âm linh quỷ mị.

Ba người vội vã đi ra khỏi phòng, dương quang sáng tươi chiếu rọi, chưa được vài bước, bỗng nghe cửa phòng phía sau tự nhiên chuyển động, hoà với tiếng người "hùm hùm" hai âm, truyền trong không gian đóng "cạch" lại một cái.

Vội vã đi khỏi nghĩa trang kia một khoảng xa, đến khi không thể nhìn thấy bóng dáng căn phòng ở phía sau đâu nữa, ba người mới dừng bước lại. Dã Cẩu đạo nhân cùng Chu Nhất Tiên đồng thời thở phào ra một hơi dài. Tiểu Hoàn liếc nhìn hai người một cái, cau mày hỏi: "Hai người làm sao vậy? Sợ hãi quá thành ra bộ dạng thế này sao?".

Chu Nhất Tiên không lý gì đến nàng, cúi đầu trầm ngâm một lúc, tuỳ tức ngẩng đầu nhìn Dã Cẩu đạo nhân hỏi: "Ta nghe ngươi vừa nói với vị Quý Tiên Sinh gì đó, kẻ đó là nhân vật như thế nào?".

Dã Cẩu đạo nhân lưỡng lự một lát rồi đáp: "Người đó là kẻ có thân phận thần bí nhất trong Quý Vương Tông, tựa hồ được coi trọng như hàng trưởng lão hạng nhất, bình thường mà xuất hiện thì luôn ở đằng sau Quý Vương. Ta cũng không rõ người này là một nhân vật như thế nào, bất quá có thể khẳng định không phải là một nhân vật tầm thường".

Chu Nhất Tiên lông mày nhăn tít lại, trầm mặc không nói. Tiểu Hoàn lộ vẻ kỳ quái, rất hiếm khi nhìn thấy gia gia ở tư thế nghiêm trọng như vậy, không kiềm được, tò mò cất tiếng hỏi: "Gia gia, có chuyện gì vậy? Người đó gia gia nhận thấy có điều gì kỳ quái ư?".

Chu Nhất Tiên chậm chậm gật đầu, ngữ điệu mươi phần thong thả thận trọng: "Người này chính thật ghê gớm vô cùng, không phải hạng tầm thường. Vừa rồi ở nơi nghĩa trang, các ngươi có chú ý thấy ở trong góc phòng bên phải, chỗ đặt một bức tường hoa ba thước, có gì hay không?".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân nghe hỏi nhất thời dần mặt ra, thận trọng nhớ lại một hồi. Tiểu Hoàn vỗn tăm tư cẩn thận, nhíu mày hỏi: "Gia gia, con nhớ trừ bảy tám cỗ quan tài nằm ở đó thì không có gì đặc biệt cả".

Chu Nhất Tiên lạnh lùng hừm một tiếng, thốt: "Không sai, đúng là quan tài đó".

Dã Cẩu đạo nhân kỳ lạ nói: "Quan tài đó thì có gì kỳ quái, nơi đó là nghĩa trang tự nhiên là phải có quan tài thôi"

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn hắn nói: "Phế vật như ngươi thì biết gì, những cỗ quan tài khác tự nhiên không có gì, chỉ ở giữa có một cỗ quan tài khác hẳn với bình thường, chẳng những không hề có bụi bẩn như các quan tài khác, mà còn đặt theo phuong vị nam bắc mười phần tề chỉnh, ở vị trí này, âm khí tích lại nơi nghĩa trang là mãnh liệt nhất".

Nói đến đây, Chu Nhất Tiên sắc mặt thêm phần ngưng trọng: "Ban đầu ta cũng không nhìn ra, cỗ quan tài đó cũng không để vào mắt. Chỉ khi vừa rồi Dã Cẩu nhìn thấy rồi kêu lên một tiếng Quý Tiên Sinh, trong lòng ta chợt động, cẩn thận quan sát phong thuỷ quý địa căn phòng đó, quả nhiên từ một điểm hiểu ra mọi chuyện. Người này chính thật là một người trong quý đạo, phải dùng đến âm khí đó để tĩnh dưỡng thân thể". Chỉ là nói đến đoạn này, trên mặt Chu Nhất Tiên xuất hiện không ít phần nghi hoặc, lúc lắc cúi đầu, có vài phần như không hiểu, tự nói cho mình nghe: "Đúng là chúng nhân trong ma giáo mặc dù tu luyện đạo

pháp nhiều phần quý dị, nhưng dí thuật tu đạo quý mị này, tựa hồ là vu thuật của Nam Cương rõ là không thấy từ lâu, tại sao nay lại xuất hiện ở trên người này?".

Dã Cẩu đạo nhân bỗng nhiên mở miệng chen vào: "Điều đó chẳng phải là không thể, khi xưa Vạn Độc Môn có lão già được gọi là Hấp Huyết lão yêu, ngoài hấp huyết đại pháp đã thành danh, chẳng phải có luyện thêm trận pháp Ngũ Quỷ Ngự Linh đó sao?".

Chu Nhất Tiên phì một tiếng rồi nói: "Ngươi với chuyện đó không hiểu hay giả vờ không hiểu, lão phế vật Hấp Huyết không hiểu đã học được cái pháp thuật khiếm khuyết nồng cạn đó ở đâu ra, cố cưỡng bắt một ít cô hồn qua lại, rồi lấy đó để lừa thần lộng quỷ doạ người, đến lúc thật sự phải mang ra sử dụng, đa phần vừa xuất thủ đã bị người ta phá đi rồi. Vu thuật Nam Cương vô cùng rộng lớn tinh thâm, trong quý đạo đã thu được những thành tựu kinh thế hãi tục, phế thuật đó làm sao có thể đem ra bàn luận được!".

Dã Cẩu đạo nhân phá ra cười, nhưng trong đầu nhớ lại, cũng hiểu ra quả nhiên như Chu Nhất Tiên đã nói, ngày đó Hấp Huyết lão yêu nửa đường phục kích Thanh Vân đệ tử Trương Tiểu Phàm, lần đầu tiên vận dụng Ngũ Quỷ Ngự Linh, đúng là đã bị Trương Tiểu Phàm còn chưa nổi danh phá vỡ. Tuy hiện trường lúc đó quả là có vài phần quý dị kỳ quái, pháp bảo trong tay Trương Tiểu Phàm lại đẫm đẫm quý khí, nhưng thế cũng không thể giải thích được tại sao Hấp Huyết lão yêu lại vô dụng như vậy. Nghĩ đến đây, Dã Cẩu không kiềm chế được vài phần ý khinh thường với Hấp Huyết lão yêu, nhớ lại hình ảnh mình ngày đó ở trong tay lão giây dựa van xin, chỉ muốn quên ngay lập tức.

Tiểu Hoàn đứng ở bên cạnh nhíu mày hỏi: "Gia gia, nói gì thì nói, linh vị cha con đang ở trong căn phòng đó, hiện tại lão quái vật đó cũng ở trong đó, chẳng phải không hay sao?".

Chu Nhất Tiên chậm chậm lắc đầu, nói: "Cha ngươi đã mất từ lâu, với điều này chẳng có quan hệ gì cả, bất quá đó cũng thật là nơi có linh vị cha ngươi, với ta cũng là một người con, chẳng thể bỏ qua được".

Dã Cẩu đạo nhân tức thì sợ hãi, trừng mắt hỏi: "Lão nói gì thế?".

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng đáp: "Ta tự nhiên là quay lại xem xét, chứ không thể cứ thế mà bỏ đi được".

Dã Cẩu đạo nhân mặt tái nhợt giận dữ thét: "Người này không phải là người ta và lão có thể động vào được, lão không hiểu sao?".

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, không để ý đến gã, tự nói với mình: "Cứ theo lý lẽ thông thường, đối với người tu luyện Quỷ đạo, đêm đến là âm khí thịnh nhất, là lúc tốt nhất để họ tu tập tĩnh dưỡng, bọn ta nếu có muốn tìm hiểu, thì đi lúc ban ngày là tốt nhất. Nhưng vì hôm nay đã bị bắt gặp, không thể quay lại ngay lập tức được, bọn ta đợi đến khi đêm đến rồi quay lại sau".

Tiểu Hoàn gật đầu đáp: "Vâng", rồi như nhớ ra điều gì, quay đầu sang Dã Cẩu đạo nhân bảo: "Đạo trưởng, ngài không cần phải cùng đi với chúng tôi đâu, tôi và

gia gia phải đi là bởi vì có linh vị của cha tôi ở đó, thật lòng trong lòng cũng không thể an tâm, nên chúng tôi mới phải quay lại".

Dã Cẩu đạo nhân bị ánh mắt trong như thuỷ tinh của Tiểu Hoàn nhìn tới, nguyên trong lòng đang định muôn nói điều gì đó, hốt nhiên ngậm chặt miệng lại, một hồi lâu sau mới chậm chạp nói: "Vậy thì chúng ta cùng quay lại".

Tiểu Hoàn hiểu ý, mỉm cười đáp nhẹ: "Vậy chứ lại... hi hi, đạo trưởng, ngài thật là một người tốt".

Dã Cẩu đạo nhân trầm mặc không nói. Chu Nhất Tiên ở cạnh cười lạnh lên hai tiếng he he, giọng điệu pha đầy thâm ý.

***

Ba người bèn nghỉ ngơi chờ đợi ở chỗ con đường nhỏ tĩnh lặng đó. Đằng xa ban đầu cũng thấy hình dáng thưa thớt của mấy người, rồi sau trời tối dần, hình dáng mấy người đó cũng mất đi, chắc là đa phần cũng là những người có duyên cớ với nghĩa trang này.

Trời cuối cùng cũng đã tối hẳn. Thành Hà Dương huyền náo trọn cả ngày, trong kiếp nạn yêu thú kinh khủng này mọi người cuối cùng cũng đã chịu đựng thêm một ngày nữa, những con người mệt mỏi khổn khổ trong thành, nét mặt ai nấy cũng đượm nét hoảng sợ kinh hoàng lo lắng cho ngày mai ngay cả trong lúc ngủ, thế thì còn biết được bên cạnh mình có xảy ra chuyện gì?

Đêm tối không một bóng trăng, mây đen nặng nề. Thành Hà Dương chìm trong một màu hôn ám, đằng cuối chân trời xa, mười hai ánh sao lập loè, cách cách đối nhau, tỏa ra ánh sáng mờ ảo. Gió đêm vi vút, mang theo một chút vẻ băng lạnh, tạo nên những âm thanh Ồ Ồ khe khẽ, thổi lặng lẽ bên trên thành.

Ba người bọn Chu Nhất Tiên lặng im quay lại men theo con đường nhỏ dẫn đến cổng nghĩa trang, ánh sáng hôn ám bao phủ, mờ ẩn như vẫn có thể nhận ra tường cổng đổ nát, gió lạnh rít réo, tựa hồ ẩn chứa cả âm phong bển bỉ bên trong. Chu Nhất Tiên bỗng rụt cổ vào, có vẻ như thấy lạnh. Đứng phía sau lão là Dã Cẩu đạo nhân trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Chỉ là khi đào mắt nhìn ra xung quanh, thấy hình bóng đẹp đẽ của Tiểu Hoàn đứng cạnh mình, mặt nàng cũng hiện rõ thần sắc khẩn trương, nhìn chăm chắm vào nơi bóng tối hắc ám đó. Trong lòng Dã Cẩu đạo nhân vốn đang có ý thoát lui, thấy vậy bỗng tan biến không còn dấu vết.

Chu Nhất Tiên chăm chú nhìn nơi tối tăm đó một hồi lâu, tựa hồ như đang nghĩ ngợi điều gì, một lúc sau mới quay người, thò tay vào bọc lấy ra vài đạo bùa màu vàng, trên mặt có thể thấy những hình đồ họa vẽ tay méo mó tối nghĩa, trong bóng tối mờ mờ không thể nhìn rõ được đó là những hình gì. Chu Nhất Tiên đưa cho Tiểu Hoàn hai cái, lưỡng lự một lát rồi cũng thò tay ra đưa cho Dã Cẩu hai cái, thầm dặn dò: "Hai đạo linh phù này, mục đích chính là để ở cạnh người, có thể chống được quỷ khí phạm vào thân thể, ngoài ra còn có thể để ở trên tay, vạn nhất gặp sự tình không chống được, lập tức niệm chú, thì có thể độn thổ mà chạy trốn".

Nói xong, Chu Nhất Tiên khẽ khàng đọc chú cho hai người nghe. Tiểu Hoàn trước đây đã biết phần lớn câu thần chú này, đầu gật gật, dáng vẻ rất thoái mái. Nhưng Dã Cẩu nghe thì xem ra đầu cứ ung dung, những lời chú cổ quái này của Chu Nhất Tiên gã chưa nghe bao giờ, không kể cách phát âm kỳ quái, còn có nghĩa khó hiểu, chẳng thể nhớ nổi. Dã Cẩu đạo nhân hoài nghi rằng, nếu thật sự có việc phải nói thần chú ra, chỉ sợ bản thân chưa kịp đọc chú, thì đã chết trong tay Quỷ Tiên Sinh mất rồi.

Nhưng mặc dù nói vậy, cũng chẳng biết thứ pháp thuật giang hồ này của Chu Nhất Tiên có linh nghiệm hay không, Dã Cẩu đạo nhân cũng cứ nhập tâm học thuộc cho hết. Sau một khoảng uống trà xong, hắn cũng đã khổ sở học được cái câu thần chú kỳ quái cực hình này.

Chu Nhất Tiên nghe Dã Cẩu đọc lại một lượt, gật đầu, có vẻ vừa ý lǎm. Lần này lão dạy Dã Cẩu đạo nhân phương pháp chạy trốn, không hề thấy mắng mỏ chửi bới câu nào, chẳng hiểu có phải vì lão cũng biết rằng những lời chú đó rất khó học thuộc hay không. Rồi sau đó Chu Nhất Tiên định thần, hướng về phía cổng nghĩa trang chỉ tay một cái, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu cùng đồng thời gật đầu.

Chu Nhất Tiên hít một hơi dài, rồi sau đó chậm chậm cất bước đi về phía trước, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân theo chân lão. Chỉ thấy đằng trước bóng tối sâu thẳm, tuy nhiên một màu đen, chẳng thể biết sẽ có những điều kỳ quái nào. Đúng vào lúc khẩn trương đó, bỗng nhiên ở đằng xa phía sau ba người, ẩn hiện truyền lại một âm thanh khe khẽ: "Chi chi... chi chi...".

Âm thanh này bình thường cũng chẳng khác tiếng côn trùng là mấy, Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu không hề để ý đến, nhưng Tiểu Hoàn đột nhiên giật mình một cái, vội vã quay người lại nhìn ra đằng sau. Nàng quay người bất ngờ quá, hai người đàn ông ở bên cạnh cũng giật mình theo cứ tưởng sau lưng xảy ra chuyện gì, vội quay người lại tìm hiểu, chỉ thấy sau lưng thoáng đãng trống vắng, chẳng có sự gì cả.

Chu Nhất Tiên bức bối hỏi: "Tiểu Hoàn, việc gì vậy?".

Sắc mặt Tiểu Hoàn biến đổi nghi hoặc, thần thái có chút cổ quái, bắn khoăn một hồi mới đáp: "Gia gia, con, con cảm thấy như nghe thấy tiếng Tiểu Hôi vậy".

Chu Nhất Tiên lông mày cau lại, nói: "Tiểu Hôi, Tiểu Hôi nào...", rồi thanh âm lão bỗng nhiên nghẹn lại, thì thào hỏi: "Con đang nói tới con khỉ ở bên mình Quý Lệ hả?".

Tiểu Hoàn Gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn có vài phần mê hoặc, chậm chậm nói: "Chỉ là, hiện tại lại không nghe thấy thanh âm đó đâu, không hiểu con có nghe lầm không?".

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đồng thời hướng về phía ngõ nhỏ ở đằng xa quan sát, chỉ thấy một màu tối đen, nào thấy bóng Quý Lệ và Tiểu Hôi ở đâu. Chu Nhất Tiên đưa mắt lướt Tiểu Hoàn một cái, Tiểu Hoàn đỏ mặt, quay người lại, nhưng không biết sao, vẻ mặt tựa hồ vẫn có vẻ xuất thần, không hiểu đang nghĩ đến điều gì.

Dã Cẩu đạo nhân đứng ở bên cạnh nhìn thấy vậy, trên mặt thoảng hiện thầm sắc kỳ quái, rồi chầm chậm cúi đầu.

Chu Nhất Tiên chợt nói: "Được rồi, không nghĩ ngợi linh tinh nữa, chúng ta đi thôi".

Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân gật đầu đáp ứng. Rồi thì ba người bọn Chu Nhất Tiên cùng nhẹ bước tiến đến cửa căn nhà đổ nát. Chỉ thấy vườn nhỏ trước nhà u ám, cây cối hoang tàn, đổ nát vô cùng, khắp nơi chìm trong một màu tối đen, chẳng biết có những gì, cứ tựa như sau mỗi chỗ tối tăm, lại có một đốm nhánh quang lạnh lẽo đang quan sát bọn họ.

Gió lạnh thổi qua, thật đúng là quỷ khí dày đặc, làm chân lông mọi người dựng đứng hết cả lên.

Chu Nhất Tiên nuốt nước bọt trong miệng, khẽ kháng tiễn lên. Bước chân của ba người đạp lên lá cây rụng trong vườn, trong không gian tĩnh lặng này, mặc dù bọn họ đã cực kỳ cẩn thận, âm thanh bước bộ phát ra cũng rất khẽ kháng, nhưng ở trong tai của bọn họ, tựa như to hơn cả tiếng bước chân ngày thường rất nhiều lần.

Ba người càng tiến lại gần căn phòng đó, trống ngực bọn họ không kiềm được càng đập nhanh hơn. Tiểu Hoàn thậm chí còn nghĩ rằng trống ngực mình đập to đến mức, chỉ sợ người khác cũng nghe được mất.

Cũng vào lúc này, căn phòng vốn một màu tối đen, đột nhiên phát ra một âm thanh, mặc dù rất khẽ, nhưng với mọi người ở đây thì như tiếng sét đánh bên tai. Một ánh sáng hoả diêm, đột nhiên từ trong căn phòng phát sáng, ánh sáng đó, không ngờ lại có màu xanh u ám quỷ dị...

Chương 159

Quỷ Đạo

Ba người bọn Chu Nhất Tiên đồng thời hoảng sợ trong màn đêm đen mù mịt, cảm giác sau lưng có một luồng ánh sáng xẹt qua, lông mao dựng đứng sờn hết cả da gà. Trong căn phòng đó, một đốm lửa xanh u u minh minh chập chờn cháy sáng, từ căn phòng đó dần dần sáng lên tạo ra vẻ kỳ dị vô cùng, đến những cơn gió trong đêm cũng ẩn chứa càng lúc càng nhiều âm thanh kỳ quái.

Đúng vào lúc ba người kinh hãi cho rằng bản thân đã bị ẩn trong gian phòng phát hiện thì ánh lửa u minh sau khi rực lên lại từ từ yên tĩnh, không chút động tĩnh. Ở bên ngoài, ba người đến việc thở mạnh cũng không dám. Một lúc lâu sau, cho rằng ngọn lửa u ám kia không phải do họ mà sáng lên, cả bọn mới dám thở phào nhẹ nhõm, sự sợ hãi trong lòng có chút bớt đi.

Chu Nhất Tiên chau mày suy nghĩ một lúc, quay lại phía Tiểu Hoàn và Dã Cẩu, chỉ tay về phía căn nhà, sau đó từ từ đi tới. Khu nghĩa trang u ám này vốn dĩ đã đổ

nát nhiều năm, sớm bị tàn phá đến điêu tàn, ba người bọn Chu Nhất Tiên dễ dàng tìm thấy một kẽ hở nhìn vào bên trong.

Trong căn phòng u ám, hắt hiu một ánh sáng xanh, có điều ánh sáng xanh không phải hắt ra từ ngọn đèn nào cả mà chỉ là một cục ánh sáng hư huyền lơ lửng giữa không gian đang cháy lên leo lép không một tiếng động. Mà trong phòng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Quý Tiên Sinh đâu cả, chỉ có dưới ánh sáng u ảo chiếu xuống từng cỗ quan tài hiện ra thật khiến người ta sợ hãi.

Bên ngoài sắc mặt của Tiểu Hoàn có chút trắng bệch, hàm răng cắn nhẹ vào môi, đưa mắt nhìn ra, bên trên bàn thờ thấy linh vị của Chu Hành Vân vẫn ngay ngắn, hiển nhiên mặc dù Quý Tiên Sinh ẩn nấp ở đây nhưng chẳng quan tâm gì đến các linh bài cả.

Phía bên cạnh chỉ nghe thấy Chu Nhất Tiên thở hắt ra một tiếng xem chừng thấy được linh vị của con trai vẫn được bình yên cũng thấy có phần yên tâm. Tiểu Hoàn thấp giọng hỏi: "Gia gia, bây giờ làm sao?".

Chu Nhất Tiên vốn cũng chẳng phải là người hành hiệp trượng nghĩa gì đêm nay lại mạo hiểm đến nơi này chẳng qua chỉ vì linh vị của con trai, thế nên biết Quý Tiên Sinh đối với mấy cái linh vị này cũng chẳng có quan tâm thì cũng không cần lo nghĩ gì nhiều, hơn nữa ở đây quý khí trùng trùng, tự nhiên là không hợp với Chu đại tiên nhân rồi. Nghĩ vậy Chu Nhất Tiên mới khẽ nói: "Chúng ta đi thôi!".

Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân gật đầu, cả ba người định quay đầu rời đi thì bất ngờ lúc đó Chu Nhất Tiên vô tình vấp phải một vật gì đó giống như một thanh côn, ngã lăn ra đến giữa sân, phát ra một tiếng động lớn.

Tiểu Hoàn gằn giọng: "Gia gia". Chu Nhất Tiên lồm cồm bò dậy mặt hiện rõ vẻ lúng túng, miệng muốn nói điều gì đó nhưng từ đằng sau vang lên tiếng động lạnh, bức tường đằng sau lưng ba người đột nhiên đổ sập xuống, ánh sáng xanh u ám chớp mắt từ trong phòng vụt ra bao phủ lấy cả ba người.

Chu Nhất Tiên mặt chợt biến sắc, tay giơ mạnh lên một tấm đao bùa vội hô: "Chạy mau!".

Vừa nói dứt lời, lão vội niêm chú phát ra một loạt những thanh điệu kỳ quái, đúng lúc luồng sáng xanh bao phủ toàn thân, tấm đao bùa trong tay lão chợt chấn động một luồng ánh sáng vàng loé lên, bóng dáng của lão đã mất hút.

Vào thời khắc đó trong màn đêm mù mịt thăm thẳm, một âm thanh mang phần kinh ngạc vang lên. Có điều mặc dù Chu Nhất Tiên đã chạy được nhưng Tiểu Hoàn mới chỉ niêm được một nửa, mà Dã Cẩu đạo nhân thì càng không nói được gì, những lời chú vốn dĩ đã khắc sâu trong tâm trí đột nhiên bay biến hết, mắt trợn lồi cứng một chữ cũng không thốt ra, chỉ cầm tấm bùa quơ quơ lên, miệng há hốc, bộ dạng thật buồn cười.

Ánh sáng xanh đột nhiên nhắm tới bao phủ lấy hai người, trong khoảnh khắc một luồng khí lạnh từ bốn phía xâm nhập vào cơ thể, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân chợt đóng băng lại, không còn một sức

phản kháng. Từ sâu trong căn phòng phát ra một luồng đại lực, "binh" một âm thanh vang lên, hai người bị hút vào trong.

Sau khoảnh khắc đó, chỉ nghe thấy hai tiếng "bịch, bịch" như tiếng thân người đổ sập xuống. Sau âm thanh đó bóng đêm đột nhiên trở lại yên tĩnh đến lạnh người. Đêm thâu, không một chút âm thanh, không gian như chỉ là hư không, ẩn chứa trong mình một cảm giác lạnh lẽo rợn người. Chỉ còn ánh sáng lập loè trong căn phòng càng khiến không gian thêm phẫn kỳ quái.

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu bị luồng ánh sáng khác lạ hút vào trong căn phòng đã lâu nhưng từ lúc đó trở đi không còn một âm thanh nào phát ra từ căn phòng mà cũng chẳng thấy bóng dáng Chu Nhất Tiên đâu cả. Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi đi, từng phút, từng giây như chủ nhân của căn phòng cũng rất kiên nhẫn bình tĩnh chờ đợi.

Trong sự tịch mịch đó, đột nhiên từ cổng nghĩa trang xuất hiện bóng dáng một người, đó chính là Chu Nhất Tiên. Chỉ thấy trên khuôn mặt của lão hiện lên nét lo lắng, sợ sệt nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu thở hắt ra từ từ tiến về phía căn nhà. Vừa bước đến cửa, còn chưa kịp suy nghĩ, cánh cửa đã tự động mở ra, ánh sáng xanh u ám từ bên trong lặng lẽ chiếu lên người lão.

"Vào đi", một thanh âm lạnh lùng từ căn phòng vọng ra.

Chu Nhất Tiên định lại thần trí, bước vào trong, nhìn quanh bốn phía một lượt, rất nhanh liền phát hiện thấy Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đang nhân hai người đều nằm bất động dưới sàn nhà, trên thân không một vết trầy xước, mắt mở trừng trừng, miệng tuy có chút động đậy nhưng tuyệt không phát ra một âm thanh nào cả, không biết có phải đã bị khống chế hay không?

Mà trong phòng điều khiến người ta chú ý nhất đó chính là ngọn lửa xanh u ám huyền hoặc lờ lửng cháy leo lép phía bên trên cổ quan tài, một âm thanh từ trong đó truyền ra lạnh lùng: "Độn thổ kỳ thuật sớm đã bị thất truyền, không ngờ nay lại được chứng kiến thật khiến người ta kinh ngạc. Không biết các hạ là cao nhân phượng nào?".

Chu Nhất Tiên trầm mặc một lúc, mắt nhìn cổ quan tài trầm giọng nói: "Bọn họ còn trẻ vẫn chưa hiểu đời, các hạ thân là nhân vật tuyệt thế xin đừng chấp bọn trẻ!".

Thanh âm từ cổ quan tài lại phát ra từ tốn: "Không dám, ta chỉ là cô hồn dã quỷ, đâu xứng với danh hiệu tuyệt thế cao nhân. Sáng nay ta đã nhắc nhở các ngươi chớ có tới nơi này, vậy mà các ngươi lại phạm vào điều cấm kị cả ta là sao?".

Chu Nhất Tiên mục quang chuyển động đáp: "Ở đây là nơi đặt linh vị con trai ta, nơi sống của các linh hồn, các hạ vốn là người trong Quỷ đạo, ta có thể yên tâm được sao?".

Thanh âm phát ra từ cổ quan tài đích thị là của Quỷ Tiên Sinh, chỉ thấy lúc này từ từ hỏi: "Làm sao ngươi biết được ta là người trong giới Quỷ đạo?".

Chu Nhất Tiên chậm chạp nói: "Ngươi ẩn thân trong hầm mộ, sống nơi cực âm, lại dùng u minh quỷ hoả hút lấy quỷ khí của nghĩa trang này vào thân, loại quỷ đạo kỳ thuật cao thâm này nếu không phải những kẻ chìm đắm trong Quỷ đạo lâu năm thì không thể nào biết được."

Quỷ Tiên Sinh yên lặng hồi lâu rồi nói: "Các hạ quả nhiên là cao nhân, thắt kinh thắt kinh".

Chu Nhất Tiên sắc mặt nghiêm túc đáp: "Các hạ cũng là người hiểu biết,ắt cũng hiểu ta đang lo lắng điều gì, mặc dù con trai ta qua đời đã lâu nhưng một người cha không ra gì như ta cũng không thể để cho nó chết rồi mà vẫn không được yên. Có điều hôm nay thấy các hạ không phải là loại người tầm thường lạm dụng yêu thuật quỷ mị, ta cũng yên lòng".

Nói dứt lời, lão đột nhiên cong lưng hành lễ. Từ trong quan tài, một ngữ điệu lạnh lùng truyền ra: "Ngươi không cần phải nói ngon nói ngọt, loại việc câu hồn bắt phách ta tất nhiên là không làm, nhưng các ngươi phạm vào điều đại kị của ta, tội này quyết không thể thoát được".

Chu Nhất Tiên đột ngột biến sắc, vội nói: "Thật sự đây cũng là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi, các hạ thân là tuyệt thế cao nhân, hà tất phải...".

Ngay lập tức Quỷ Tiên Sinh hô lên một tiếng, không để ý gì đến những lời nói của Chu Nhất Tiên, ngọn u minh quỷ hoả lơ lửng trên không đột nhiên chấn động tức thời sáng lên. Chu Nhất Tiên nét mặt khổ sở, chăm chú nhìn ngọn lửa.

Chỉ thấy một luồng lục quang loé lên, quỷ hoả dần dần hoá to bằng cỡ nắm đấm, cả căn phòng đã bị phủ bởi ánh lục quang, ngay cả Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đang ngất ở dưới đất sắc mặt cũng bị chiếu xanh rờn.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "binh" cực lớn, lục quang chuyển động, u minh quỷ hoả tách thành năm mảnh phân ra năm hướng. Các luồng ánh sáng đỏ được bắn ra từ năm mảnh u minh quỷ hoả liên kết với nhau tạo thành ngũ tinh trận bay lơ lửng trên không khiến không gian ngột ngạt quỷ khí trùng trùng.

Chu Nhất Tiên sắc mặt nghiêm trọng, hai mắt từ từ nheo lại chăm chú nhìn, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Đối mặt với trận pháp đang dần dần hình thành, Chu Nhất Tiên lui lại hai bước, từ trong tay áo rút ra mấy tấm đạo bùa, trước tiên dán lên thân bốn tấm sau đó dán liên tiếp vài tấm ở dưới đất, nhìn tưởng tạp loạn lung tung nhưng thực ra trong đó ẩn chứa sự tương hỗ lẫn nhau.

Đúng vào lúc Chu Nhất Tiên bày xong trận pháp thì trận pháp thần bí của Quỷ Tiên Sinh cũng hình thành xong, nói thì chậm, nhưng sự việc lại xảy ra rất nhanh. Lập tức ánh sáng kỳ quái từ ngũ tinh trận pháp phát ra làm cả căn phòng đột nhiên nổi lên những tiếng quỷ mị xé tai.

Chu Nhất Tiên thân thể đại trấn, kêu thét thanh: "Quỷ Hào Trận".

Tiếng hét quỷ quái vô hình từ trong trận pháp phát ra lẩm liệt như một mũi đao phá rách không trung bay tới tàn phá bất kỳ vật nào trên đường đi của nó, đến chiếc bàn đá tưởng chừng vững chắc cũng bị xé làm hai mảnh.

Chu Nhất Tiên mái tóc phất phơ, song thủ bắt quyết dán hai đạo bùa lên tai, sắc mặt lộ rõ vẻ khổ sở lùi lại, miệng lẩm bẩm niệm chú, hai mắt mở to, tay phải chỉ thẳng vào luồng âm thanh đang tiến tới.

Dường như đúng lúc luồng âm thanh đâm tới người Chu Nhất Tiên, bốn tấm đạo bùa trên người cùng những tấm ở dưới đất lập tức sáng lên nhập vào thành một hoá ra một bức tường ánh sáng xanh chấn trước mặt Chu Nhất Tiên.

"Bình".

Một tiếng động vang lên, cả người Chu Nhất Tiên chấn động bay ra đằng sau đập vào bức tường rơi xuống, bên trong căn nhà mẩy đạo bùa bay tung tung loạn xạ rồi hút, mà nǎm ngọn u minh quỷ hoả cũng nhập lại thành một, leo lét cháy.

Chu Nhất Tiên ho một tiếng rồi từ từ bò dậy, lắc đầu nói: "Ta đã già vậy rồi, mà các hạ cũng không bò qua ư?".

Quỷ Tiên Sinh trầm mặc nói: "Nhân quang, kiến thức của ngươi, người thường không thể có được, nhưng đạo tu hành thì thật thấp".

Chu Nhất Tiên lấy tay lau vết máu trên miệng, bình thản đáp: "Đạo hạnh thấp thì sao, dưới gầm thiên hạ này biết bao kẻ đạo hạnh cao thâm, nhưng có mấy người sống được vui vẻ như ta?".

Quỷ Tiên Sinh lại trầm mặc một lúc lâu không nói gì nữa, chỉ thấy ngọn quỷ hoả chấn động từ từ lóe lên trên Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân.

Chu Nhất Tiên thất kinh, đang lo lắng thì thấy ngọn u minh quỷ hoả bay xung quanh hai người rồi bay trở lại quan tài. Một lúc sau, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân hai người tỉnh lại, lồm cồm bò dậy, xem ra là Quỷ Tiên Sinh đã giải khai khống chế cho cả hai người.

Chu Nhất Tiên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng liền hướng về phía quan tài nói: "Đa tạ các hạ, chúng tôi đi ngay đi ngay, từ sau có đánh chết chúng tôi cũng không quay trở lại đây nữa".

Nói xong liền nháy mắt với Tiểu Hoàn và Dã Cẩu, hai người bọn họ tự nhiên cũng muốn chạy nhanh càng sớm càng tốt. Có điều đúng lúc định cất bước trở ra thì Quỷ Tiên Sinh đột nhiên lạnh giọng nói: "Ta đã giải huyệt cho hai người nhưng không phải là tha cho cả ba người".

Cả ba thất kinh, Chu Nhất Tiên kêu lên: "Ngươi nói gì?".

Quỷ Tiên Sinh lạnh lùng nói: "Ba ngươi đã biết được bí mật của ta, phạm vào điều đại kị như hôm nay, để cho cả ba ngươi cùng đối phó với ta là đã để cho các ngươi chết không ân hận rồi".

Cả bọn sắc mặt biến đổi, Chu Nhất Tiên vừa cùng Quý Tiên Sinh giao đấu biết người này đạo hạnh thâm sâu khó lường, không thể đối địch, liền thấp giọng nói: "Các hạ thân là tuyệt thế cao nhân cũng biết chúng tôi vốn không có ác ý gì, chẳng qua là lo lắng cho linh hồn của con trai bị người quấy nhiễu, thế nên mới...".

Lời Chu Nhất Tiên vừa dứt, Quý Tiên Sinh đã hé lèn: "Không phải nói nhiều, xem chiêu".

Vừa dứt lời trên không trung u minh quý hoả đã sáng lên, cả căn phòng quý khí nổi lên đại thịnh. Chu Nhất Tiên vẫn sắc đột biến định nói gì nữa, thế nhưng chỉ thấy quý khí trùng trùng, quý hoả lại hoá thành ngũ tinh pháp trận, âm thanh xé tai của Quý Hào Trận một lần nữa nổ lên tiến thẳng về phía ba người.

Dã Cẩu đạo nhân hé lèn một tiếng lao ra đứng chắn trước mặt Tiểu Hoàn, Thú Nha pháp bảo chặn phía trước. Chu Nhất Tiên hé lèn: "Không chặn được, mau tránh...".

Nhưng mới nói được nửa câu, Quý Hào Trận đã xé gió lao tới, tốc độ lần này nhanh và mãnh liệt gấp mấy lần lần trước, chớp mắt đã bay tới trước mặt Dã Cẩu. Dã Cẩu đạo nhân chỉ thấy gió như lưỡi kiếm cứa lấy mặt, hai tay như bị kim đâm, cả người như bị ngàn vạn đao kiếm cắt cứa da thịt, đau đớn vô cùng, khổ sở cùng cực. Luồng âm thanh quý quái như chưa thoả mãn xuyên qua người Dã Cẩu lao thẳng vào Tiểu Hoàn đang thất thanh hoảng hốt, Tiểu Hoàn lui cũng không được, tránh cũng không xong chỉ biết đứng nhìn.

Đúng vào lúc sinh tử quan đầu đó, đột nhiên từ bên ngoài, một tiếng động vang lên, một thanh hắc côn mang ánh sáng xanh đen lạnh lẽo xẹt qua mặt Tiểu Hoàn lao thẳng vào luồng âm thanh quý quái, phá tan uy lực mạnh mẽ của Quý Hào Trận, thời khắc đó cả căn phòng đột nhiên yên tĩnh đến lạnh người.

Tiểu Hoàn lập tức quay đầu lại, sắc diện không giấu được vui vẻ sung sướng reo lên: "Là ngươi?".

Cùng lúc đó, u minh quý hoả dần dần nhập lại làm một, Quý Tiên Sinh cũng lạnh lùng nói: "Là ngươi?".

Bóng người bên ngoài chậm rãi đáp: "Không sai, là ta", rồi từ từ bước vào giữa căn phòng, trên vai là con khỉ tam nhãn linh hồn. Người đó chính là Quý Lệ.

Quý Lệ đưa mắt nhìn ba người, chỉ thấy Tiểu Hoàn mặt lộ vẻ vui sướng còn Dã Cẩu đạo nhân mặt pha chút cổ quái, ánh mắt từ từ tránh đi chỗ khác.

Quý Lệ trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, từ từ tiến đến giữa phòng, Phê Hồn ma bỗng bỗng nhiên sáng lên chầm chậm bay về phía Quý Lệ.

Chu Nhất Tiên nhìn Quý Lệ một cái rồi lại nhìn Tiểu Hoàn, hắng giọng nói: "Tiểu tử thối, ngươi vốn dĩ đã ở gần đây vậy mà không sớm ra tay, biết rõ ta thân thể yếu đuối, còn để ta một mình đối phó với kẻ này, thật là tâm địa hiểm độc mà!".

Tiểu Hoàn nheo mày lườm Chu Nhất Tiên, giọng điệu có phần trách cứ: "Gia gia".

Quỷ Lệ cũng chẳng cần để ý, chỉ nhìn Chu Nhất Tiên rồi nói: "Nếu không thể, hắn ta cũng không biết ông cũng có chút quan hệ với Thanh Vân Môn".

Chu Nhất Tiên sắc mặt biến đổi, ho lên một tiếng, Quỷ Lệ cũng không để ý nữa, từ từ quay lại hướng về phía quan tài.

Quỷ Tiên Sinh lạnh lùng hỏi: "Ngươi không ở Hồ Kỳ Sơn trông nom Bích Dao sao mà lại ở đây?".

Quỷ Lệ trầm mặc một lúc rồi hỏi lại: "Ta đang định hỏi ngươi, ngươi không ở Man Hoang thánh điện, chạy đến đây làm gì?".

Quỷ Tiên Sinh đáp: "Dù gì đi nữa ta với ngươi đều là người của Quỷ Vương Tông, ba người này phạm vào điều đại kị của ta, ta muốn giết bọn chúng, sao ngươi lại ngăn cản?".

Chu Nhất Tiên từ đằng sau nghe được không biết từ lúc nào giọng điệu bắt đầu lớn tiếng: "Phì, ngươi muốn giết là giết sao, chẳng lẽ bọn ta là chó lợn hay sao chứ?".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân đều nhất thời quay lại, Chu Nhất Tiên ngớ người một chút, cũng tự cảm thấy quá lời, lẩm bẩm vài câu rồi im lặng.

Quỷ Lệ lạnh lùng đối diện với cỗ quan tài, nói: "Ngươi không thể giết bọn họ".

Quỷ Tiên Sinh lạnh giọng hỏi: "Tại sao?".

"Ta ở đây" Quỷ Lệ cũng lạnh giọng đáp trả.

Quỷ Tiên Sinh ngưng một chút, rồi nói: "Ngươi chẳng lẽ vì bọn họ mà đối đầu với ta sao?".

"Đúng vậy, có ta ở đây ngươi không thể giết bọn họ". Quỷ Lệ sắc mặt không chút biến đổi.

Chu Nhất Tiên mặt mũi lộ vẻ ngạc nhiên pha chút vui mừng, Tiểu Hoàn ở phía sau mắt chăm chú nhìn Quỷ Lệ, hàm răng nhẹ nhè cắn vào môi, đôi mắt nàng sáng lên. Cùng lúc đó Dã Cẩu đạo nhân chợt nhì sang Tiểu Hoàn rồi cúi mặt xuống, lui lại.

Trên không trung ngọn u minh quỷ hoả đột nhiên sáng rực trở lại, ánh sáng xanh xám lại một lần nữa phát tán mạnh mẽ, bọn người Chu Nhất Tiên mặt liền biến sắc, trong khi đó Quỷ Lệ vẫn đứng đó không cử động chỉ lạnh lùng nhìn ngọn lửa kỳ quái, Phệ Hồn ma bỗng trong tay từ từ loé lên ánh sáng xanh lạnh lùng.

Thời khắc tĩnh lặng đó dường như chỉ có Tiểu Hồi là không quan tâm đến mọi vật xung quanh, cái đầu nó hết ngó đông lại nhìn tây, lúc nhìn Quỷ Lệ, lúc quay sang Tiểu Hoàn làm mặt khỉ.

Chương 160

Bí Mật

Đối mặt với Quỷ Lê, Quỷ tiên sinh thuỷ chung vẫn không chui ra khỏi cỗ quan tài, nhưng rõ ràng là đã cẩn trọng hơn rất nhiều, đốm U Minh Quỷ Hoả bốc cháy dữ dội, dần hoá ra to lớn, chiếu sáng khiến gương mặt chúng nhân trở nên xanh lét.

Quỷ Lê ngưng thẩn chăm chú nhìn đốm quỷ hoả màu xanh lục, mặt vô biểu tình, đột nhiên gã dợm bước thêm một bộ. Chính vào lúc thân hình Quỷ Lê di động, U Minh Quỷ Hoả như nhận được kích thích gì đó, đột nhiên cháy bùng lên, nhưng lần này nó lại không phân thành năm phần để biến hoá trận pháp ngũ tinh nữa, mà biến thành một cột lửa xanh cao vút lên, mang theo một trận cuồng phong, khiến cho bụi đất bên trong Âm Trạch bay mù mịt. Bọn ba người Chu Nhất Tiên đứng phía sau không kịp đề phòng, vội vàng đưa tay lên dụi mắt.

Tình hình càng lúc càng khẩn trương, quỷ khí âm trầm bao trùm cả không gian, cơ hồ như một thuật pháp thần bí kỳ dị nào đó sắp được phát động. Quỷ Lê đối mặt với vị Quỷ Tiên Sinh thần bí này cũng không dám lơ là, toàn thân giới bị, đột nhiên hai mày gã nhướng cao, cả người bỗng nhiên vọt lên không trung, hầu như cùng lúc đó, dưới lòng đất bất ngờ cũng phát ra những tiếng động ầm ầm, cả gian nhà đột nhiên lắc lư dữ dội, tựa hồ như núi lở, đất lún vây.

Một cánh tay bạch cốt khổng lồ trắng hếu từ dưới đất thò vọt lên, đập mạnh vào chỗ Quỷ Lê vừa mới đứng, những tảng đá xanh cứng như sắt thép lát nền lập tức vỡ vụn thành bột, bay tung toé. Cả gian nhà trong nháy mắt đã bị bao trùm bởi những tiếng kêu gào gầm rú của loài ác quỷ. Khi Quỷ Lê phi thân lên không, cánh tay bạch cốt kia cơ hồ như cũng nhận được một sự thôi thúc từ một lực lượng thần bí nào đó, bay vọt lên cao, bổ thẳng về phía gã.

Quỷ Lê khẽ nhíu mày nhưng trên mặt không hề lộ vẻ hoảng loạn, trong mắt hiện lên bóng ảnh của cánh tay bạch cốt khổng lồ. Tưởng chừng như cánh tay đó sắp đập trúng, chẳng ngờ gã lại khẽ lắc mình một cái, bay lệch sang phía hữu, tránh khỏi một đòn hung hiểm trong gang tấc. Cánh tay khổng lồ đập mạnh xuống đất, lập tức cát đá lại tung bay khắp nơi.

Lúc này quỷ khí đã tràn ngập khắp nhà, cuồng phong thổi ào ào. Bọn ba người Chu Nhất Tiên đều đứng sát vào tường, trong lòng đều muốn rời khỏi nơi này, nhưng lại không dám cử động, bởi nói không chừng trong lúc hỗn loạn chẳng may bị cánh tay kia đập cho một chưởng thì nguy to. Có điều như vẫn còn đỡ bởi dường như toàn bộ sự chú ý của Quỷ Tiên Sinh đều tập trung cả lên người Quỷ Lê, ba người bọn họ đều nấp cả vào một góc cạnh bàn thờ, nhưng cánh tay bạch cốt kia không hề có ý định làm hại đến họ. Chỉ là ba người thấy bụi đá bay mù mịt, căn nhà vốn rộng rãi giờ đây lại có thêm một cánh tay khổng lồ đuổi theo thân ảnh Quỷ Lê nên dường như trở nên chật chội và nhỏ bé đi mà thôi.

Nhưng như vậy hình như vẫn chưa đủ, vào lúc Chu Nhất Tiên đang lo lắng trong lòng thì dưới lòng đất lại vang lên những tiếng ầm ầm. Thanh âm đó mang theo

vẻ hỗn loạn vag hung hăn phi thường, giống như tiếng gầm gừ của một con ác quỷ đã bị cầm cổ lâu ngày giờ đã tìm được cơ hội thoát khỏi phong ấn vậy.

Âm Trạch rung lên ầm ầm, đất lật đá bay, ánh bạch cốt thấp thoáng hiện ra giữa màn bụi khói, bất chợt một cánh tay khổng lồ khác từ dưới đất thò vút lên, bay vèo về phía Quý Lệ. Thân hình Quý Lệ bay lượn nhanh như thiểm điện lách tránh sự tấn công của hai cánh tay khổng lồ, đôi mắt vẫn ngưng thần nhìn chăm chắm vào Quý Tiên Sinh, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa hề hoàn thủ.

Gian nhà giờ đây lại càng thêm chật hẹp.

Bóng trăng bay lượn khắp nhà, một cảnh tượng nguy dị mà khủng bố lặng lẽ diễn ra trong gian Âm Trạch. Dù Quý Lệ và Quý Tiên Sinh ác đấu rất kịch liệt, song dường như hai người đã ngầm ước hẹn với nhau rằng phạm vi thi triển pháp lực chỉ nằm trong gian nhà này mà thôi. Quý đạo dị thật của Quý Tiên Sinh không hề vượt ra bên ngoài mà Quý Lệ cũng chưa từng ra khỏi phạm vi của Âm Trạch.

Trên không trung, đốm U Minh Quý Hoả vẫn bập bùng cháy. Dưới ánh sáng xanh lục lành lạnh, giữa màn lưới trăng nhợt do hai cánh tay bạch cốt phi vũ dệt nên, thân ảnh Quý Lệ cơ hồ như cũng mang theo vài phần quý khí, nhưng bất kể thế nào, cho đến tận bây giờ Quý Tiên Sinh vẫn chưa đụng đến được một chéo áo của gã. Chỉ nghe thấy từ trong quan tài vang lên một tiếng hù hậm hực của lão.

Đột nhiên, đốm lửa U Minh Quý Hoả bất chợt sáng bừng lên, hai cánh tay bạch cốt đang bay vèo đột nhiên dừng lại, sau đó một loạt tiếng "cách cách cách..." liên tiếp vang lên. Trên hai cánh tay bạch cốt xuất hiện vô số những vết nứt dài, trong giây lát thì đã vỡ vụn ra thành những miếng xương nhỏ, sắc bén dị thường, bắn thẳng vào Quý Lệ.

Ba người bọn Chu Nhất Tiên nhìn nhau biến sắc, Tiểu Hoàn còn kinh hãi kêu lên thành tiếng. Không gian Âm Trạch nhỏ bé này, muốn tránh né hai cánh tay khổng lồ kia đã khó khăn lắm rồi, giờ đây lại hoá thành muôn ngàn những mảnh nhỏ chụp xuống như mưa rào, dày đặc như mắt lưới, Quý Lệ làm sao có thể chống đỡ cho nổi.

Sắc mặt Quý Lệ lạnh như băng sương, nhìn chăm chắm vào những miếng xương nhỏ bay đầy trời. Mắt thấy những phiến bạch cốt kia sắp bắn trúng người gã, thì bất ngờ Quý Lệ dùng một tốc độ cực nhanh lao vút xuống đất. Những mảnh xương bay tới kia cũng như có linh tính, phát ra tiếng rít sắc nhọn, lập tức dừng lại, đảo một vòng trên không rồi bắn thẳng xuống đầu Quý Lệ.

Quý Lệ trong nháy mắt đã hạ thân xuống đất, nhưng thân hình còn chưa chạm đất gã đã đưa tay ấn mạnh xuống, cả người lại lướt đi là sát mặt đất, hướng thẳng về phía cổ quan tài của Quý Tiên Sinh.

Đốm U Minh Quý Hoả rung lên một trận rồi bốc xuống như điện, những miếng bạch cốt sau lưng gã cũng rít lên những tiếng lăng lệ, đuổi theo sát nút. Cuồng phong gầm rú, cả gian Âm Trạch như rung lên bần bật, y phục Quý Lệ bay phanh phật. Trước có quý hoả chặn đầu, sau lưng có bạch cốt phi vũ, nhưng đột nhiên Quý Lệ lại rút pháp bảo Phê Hồn Hắc Bổng ra ném vút đi, lực đạo mạnh vô cùng,

lại được pháp lực nguy dị duy trì nên Phệ Huyết Châu trên đầu cây hắc bỗng liền đỏ rực lên, những đạo tơ máu không ngừng chuyển động, đây chính là dấu hiệu của yêu lực đã lên tới cực điểm.

Chỉ là phương hướng mà gã ném Phệ Hồn đi không ngờ chính là góc bàn thờ mà ba người bạn Chu Nhất Tiên đang nấp. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đao nhân còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một đạo hắc quang đột nhiên hiện ra trước mắt, xung quanh lập tức bị một luồng yêu khí lạnh buốt bao phủ, dường như có một cỗ yêu lực của loài ác ma dưới địa ngục đang trỗi dậy làm cho họ có cảm giác tinh huyết trong nội thể của họ nhộn nhạo như muốn bay ra khỏi cơ thể vậy.

Trong nháy mắt, Phệ Hồn đã bay tới trước mặt.

"Vù!".

Cây gậy cầm ngập sâu vào chỗ sát bên đầu Chu Nhất Tiên, cơ hồ như đã hoàn toàn ngập sâu vào trong tường.

Chu Nhất Tiên sắc mặt tái mét, cả chửi mắng Quý Lệ cũng quên mất, trong sát na đó lão chỉ cảm nhận được một cỗ hàn khí chạy từ đầu đến chân, vào lúc cây hắc bỗng kia bay lướt qua bên tai lão, dường như có một cánh tay vô hình kéo lão đi theo. Chu Nhất Tiên giật mình kinh hái, vội vàng vận lực dịch người sang một bên, lúc ấy mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, tất cả những mảnh xương nhỏ đang bay múa đầy trời và đốm lửa U Minh Quỷ Hoả kia đang bắn tới Quý Lệ như bài sơn đảo hải, đột nhiên khựng lại giữa không trung. Trong khoảnh khắc, từ trên bức tường kia vang lên tiếng rên rỉ đau đớn, một tầng đất hình người bất ngờ bay ra, bổ về phía Quý Lệ, còn những mảnh xương vụn thì như bị mất đi linh lực, lần lượt rơi lả tả xuống đất, chỉ có đốm U Minh Quỷ Hoả kia là vẫn sáng chói, thậm chí còn bừng sáng hơn trước, bay ngược trở lên phía trên tầng đất.

Quý Lệ hú lên một tiếng lanh lót, hữu thủ vã nhẹ, Phệ Hồn Bổng lập tức bay ngược trở về đâm thẳng vào phía sau tảng đất, trong nháy mắt, tảng đất đã vỡ vụn thành những mảnh nhỏ, một bóng hắc ảnh lướt nhanh như điện, nhẹ như loài quỷ mị hạ thân xuống bên trên cổ quan tài thần bí, xem ra thì đây chính là thân ảnh của Quý Tiên Sinh.

Phệ Hồn từ từ hạ xuống bay trở về tay Quý Lệ. Gã vẫn nhìn chăm chăm vào Quý Tiên Sinh, nhưng không hề động thủ, còn Quý Tiên Sinh cũng chậm rãi quay người lại, nhìn Quý Lệ hỏi: "Làm sao ngươi nhận ra chỗ ẩn thân của ta?".

Quý Lệ trầm mặc không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn lão. Hắc sa che mặt của Quý Tiên Sinh khẽ động đậy, gật đầu nói: "Cũng đúng. Sau này chúng ta vị tất đã là bằng hữu, ngươi không muốn nói cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là hôm nay vẫn còn chưa hết, ta muốn nhân cơ hội này xem thử coi một kẻ kiêm thông tuyệt nghệ ba đại phái như ngươi rốt cuộc có bao nhiêu đạo hạnh?".

Đồng tử Quý Lệ từ từ thu nhỏ lại, vừa rồi tuy gã xuất kỳ bất ý dùng Phệ Hồn Bổng tấn công vào chỗ Quý Tiên Sinh ẩn thân, đại khái cũng coi là đã chiếm thế

thượng phong, nhưng thần sắc trên mặt gã vẫn không hề lơ là buông lỏng. Gã dường như vô ý mà lại hữu ý dùng Phệ Hồn đâm vào tảng đất, nhưng Quý Tiên Sinh không ngờ lại như là một bóng ma, phiêu phiêu hốt hốt, gã hoàn toàn không nhận ra ảnh hưởng của yêu lực Phệ Huyết Châu lên người lão, người này thần bí khó dò, Quý Lê bình sinh mới gặp lần đầu.

Mắt thấy hai người giao phong, cơ hồ như càng lúc càng kịch liệt, Chu Nhất Tiên kinh hồn bạt vía vội vàng kéo Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân, hai người này giờ mới giật mình bừng tỉnh, biết được nơi chiến trường của hai đại cao thủ đạo pháp nguy diệt mòn này đã trở nên nguy hiểm vô cùng, lập tức chui ra ngoài theo một lỗ thủng lớn trên tường. Trước khi đi, Tiểu Hoàn như nhớ ra điều gì, liền thuận tay mang theo bài vị của Chu Hành Vân cho vào bọc.

Ba người bọn họ lần lượt ra khỏi nhà, Quý Lê và Quý Tiên Sinh đều biết rõ, song Quý Lê chẳng hề phản ứng, còn Quý Tiên Sinh thì đang phải đối phó với đại địch trước mắt, lúc này cũng không còn tâm tình để ý tới ba người Chu Nhất Tiên làm gì nữa. Đúng lúc bọn họ vừa trèo ra khỏi lỗ hổng, trong Âm Trạch bỗng nổi lên một trận cuồng phong, cát bay đá loạn, ba người chỉ đứng bên ngoài lỗ hổng mà cũng bị cuồng phong đẩy lui lại mấy bước.

Chu Nhất Tiên kéo tay Tiểu Hoàn chạy ra xa ba trượng rồi mới dám quay đầu lại nhìn vào căn nhà kia. Chỉ là từ khoảng cách này, ba người không còn cảm nhận được trong nhà có hai đại cao nhân đang đấu pháp kịch liệt nữa, phảng phất như là bọn họ thuỷ chung đã khống chế pháp lực của mình, chỉ thi triển trong phạm vi gian nhà đó vậy. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong nhà hào quang lấp lánh xẹt qua xẹt lại, ngoại trừ ánh lửa xanh lục lúc đầu, giờ đây đã bắt đầu ánh lên những luồng di quang với sắc vàng chói lọi, sắc đỏ rực rỡ, màu trắng ảm đạm, nếu không phải quý khí âm trầm, sát khí nồng nặc toả ra xung quanh thì còn cảm thấy rất đẹp mắt nữa.

Tiểu Hoàn chăm chú nhìn vào trong nhà, nhẹ giọng nói với Chu Nhất Tiên đang chuẩn bị bỏ chạy: "Gia Gia, chúng ta bỏ chạy thế này không tốt lắm đâu".

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân đang đi bên cạnh đều thoáng ngẩn người, quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên chau mày nói: "A đầu ngốc, con đang nghĩ gì vậy? Hai tên đó đều là đại ma đầu giết người như ngoé, chúng ta có thể giữ được mạng mình đã là tốt lắm rồi, con còn muốn lưu lại làm gì nữa?".

Tiểu Hoàn ngần ngừ nói: "Nhưng mà, nhưng mà... dù sao thì y cũng vì cứu chúng ta nên mới...".

Dã Cẩu Đạo Nhân nhìn nàng, không nói tiếng nào, Chu Nhất Tiên cầu kỉnh nói: "Làm sao con lại hồ đồ như thế chứ! Đạo hạnh Quý Lê cao thâm vô cùng, có gì mà phải sợ chứ. Vả lại bọn chúng cũng là chó cắn chó! À... không đúng, một kẻ tên Quý Lê, một kẻ tên Quý Tiên Sinh phải nói là quý đánh quý mới đúng. Hai con quý bọn chúng đánh nhau liên quan gì đến chúng ta chứ, mau chạy thôi!".

Vừa nói lão vừa kéo tay Tiểu Hoàn đi, Tiểu Hoàn ngần ngừ giây lát rồi cũng bị Chu Nhất Tiên kéo đi, Dã Cẩu Đạo Nhân quay đầu nhìn gian Âm Trạch được bao

phủ bởi những luồng dị quang kia một cái, trong mắt ánh lên thần tình phức tạp, trầm ngâm không nói tiếng nào. Y đứng đó một lát rồi cuối cùng cũng chuyển thân đuổi theo hai ông cháu Chu Nhất Tiên.

***

Bên trong Âm Trạch, thời gian đã được nửa tuần trà. Căn nhà vốn bừa bãi giờ đây lại càng thêm hỗn loạn, khắp nơi đều là các mảnh đá vụn và bụi cát, cả nền đá xanh giờ đây cũng gồ ghề như bị địa chấn làm nứt nẻ, sau đó lại bị trâu cày lật lên một lượt vậy, đá vụn chất thành từng đống khắp nhà, cơ hồ như chẳng còn chỗ để đặt chân nữa.

Quỷ Lệ và Quỷ Tiên Sinh đang lơ lửng giữa không trung, tạm thời ngưng chiến. Hai người đều thở khe khẽ, nhìn nhau chăm chăm. Chỉ có Tiểu Hồi trên vai Quỷ Lệ dường như đã mất hết kiên nhẫn, buồn bức há to miệng ngáp một cái rõ dài, vươn vai lười nhác.

Quỷ Tiên Sinh chợt lên tiếng: "Thật không ngờ đạo hạnh của ngươi lại tiến nhanh như vậy, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã có thể dung hoà chân pháp của ba nhà Đạo, Phật, Ma làm một, thật không đơn giản".

Quỷ Lệ nhướng mắt nhìn hắc y nhân thần bí này, lạnh lùng nói: "Ta cũng không ngờ, ngươi không phải xuất thân từ Ma giáo mà là người học Vu Thuật Quỷ Đạo của Nam Cương".

Nói tới đây, hai mắt gã chợt ánh lên sắc đỏ tối tăm chiếu thẳng vào mặt Quỷ Tiên Sinh, thanh âm cũng trở nên lạnh như băng giá:

"Ngươi đã thông thạo Quỷ đạo, vậy thì thuật hoàn hồn cho Bích Dao, ngươi...".

Không đợi gã nói hết, Quỷ Tiên Sinh đã ngắt lời: "Ngươi sai rồi. Ta tuy hiểu được một chút dị thuật Quỷ đạo, nhưng pháp thuật hoàn hồn là bí thuật của Nam Sơn Hắc Vu tộc, ta không hề hiểu biết, nếu không với giao tình của ta và Quỷ Vương ta sớm đã cứu tinh Bích Dao tiểu thư từ lâu rồi".

Quỷ Lệ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn lão, ánh sáng đỏ trong mắt nhấp nháy không ngừng, dường như đang suy nghĩ xem lời của Quỷ Tiên Sinh có đáng tin hay không vậy. Còn Quỷ Tiên Sinh thì trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: "Nếu đêm nay ngươi đã khăng khăng muốn bảo vệ ba người này, nể mặt chúng ta đều là người của Quỷ Vương Tông, ta sẽ tha cho bọn chúng một lần. Ta thấy chúng ta có tiếp tục đấu nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi băng hãy dừng ở đây đi!".

Quỷ Lệ cười lạnh một tiếng, giờ đây gã không còn là một thiếu niên vô tri như ngày trước, trận đấu kinh tâm động phách vừa rồi nếu như đạo hạnh của gã không đủ hoặc giả không cẩn thận một chút thì đã sớm chết vô số lần rồi, lúc đó thì tuyệt đối chẳng có người nào nói cùng là người Quỷ Vương Tông cái gì nữa. Chỉ là Quỷ Tiên Sinh quả thật là một nhân vật thần bí khôn lường, tuy Quỷ Lệ không sợ lão, nhưng sau trận đấu phép vừa rồi, Quỷ Lệ hiểu được người này đạo pháp nguy di, quả thực là một nhân vật rất khó đối phó, nên gã cũng không muốn mạo hiểm dồn ép đối phương. Cho nên khi nghe Quỷ Tiên Sinh nói vậy, gã

liền gật đầu, điềm nhiên nói: "Như vậy cũng được!".

Quỷ Tiên Sinh châm rai hạ thân xuống. Lúc này trong Âm Trạch bừa bãi như một đống rác, những chiếc quan tài đều đã vỡ làm năm sáu mảnh, chỉ có cỗ quan tài đặt trên âm địa là vẫn an nhiên vô tổn, Quỷ Tiên Sinh hạ thân xuống đó, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: "Lần này ngươi đến Thanh Vân Sơn có ý định gì?".

Quỷ Lệ lạnh lùng nói: "Còn ngươi có ý định gì?".

Quỷ Tiên Sinh điềm đạm thốt: "Thiên hạ đại loạn, thú yêu hoành hành tàn sát khắp nơi, lần này cuộc chiến giữa chính đạo và thú yêu ở Thanh Vân Sơn là không thể tránh khỏi. Một thịnh hội như vậy ta làm sao không đến xem chứ?".

Quỷ Lệ nhìn lão, nhếch mép cười nói: "Theo ngươi thì chính đạo và yêu thú phe nào có lợi thế hơn?".

Trong mắt Quỷ Tiên Sinh đột nhiên ánh lên một tia sáng kỳ dị, cơ hồ như nghĩ đến chuyện gì đó: "Thực lực của yêu thú năm ngoài sức tưởng tượng của tất cả mọi người trong thiên hạ, đặc biệt là tên Thú Thần đứng đầu bọn chúng, đến nay vẫn chưa có ai từng thấy hắn xuất thủ, càng không thể biết được đao hạnh của hắn rõ rốt cuộc thế nào. Nhưng một kẻ có thể thống lĩnh được vô số yêu thú pháp lực cao cường như vậy, chắc hẳn cũng là một nhân vật tuyệt thế có công lực kinh thiên động địa. Đại chiến lần này chỉ e thú yêu thắng tới bảy phần".

Đồng tử Quỷ Lệ từ từ thu nhỏ lại, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Vậy ba phần của chính đạo có phải là nằm trên Tru Tiên Kiếm Trận?".

Quỷ Tiên Sinh mỉm cười: "Chính thị, Thanh Vân Môn Tru Tiên Kiếm Trận từ hàng ngàn năm nay vẫn là đệ nhất đẳng đạo thuật trận pháp của thế gian. Lần đại chiến tới đây, chỉ e rằng hy vọng của chính đạo đều đặt cả trên kiếm trận này, bằng không thì bao nhiêu nhân vật chánh đạo đâu có đến Thanh Vân Sơn để tụ hội như vậy".

Quỷ Lệ châm rai ngẩng đầu lên, thần tình trên mặt vô cùng phức tạp, cơ hồ như nghĩ đến những chuyện ngày xưa, nét mặt ẩn ước có mấy phần đau khổ.

Quỷ Tiên Sinh thấy thần tình gã có điều khác lạ, chợt lên tiếng: "Tuy trước đây ngươi xuất thân Thanh Vân, nhưng có một số điều bí mật của Thanh Vân Môn chỉ e rằng ngươi vẫn còn chưa biết".

Quỷ Lệ thoảng động dung, nhường mắt nhìn Quỷ Tiên Sinh, dường như muốn nhìn thấu tâm can của lão vây. Một hồi sau gã mới gằn giọng nói từng chữ một: "Thỉnh giáo!".

Quỷ Tiên Sinh liếc mắt nhìn Quỷ Lệ một cái, ngữ khí hết sức bình đạm, nhưng trong mắt lại ẩn chứa thâm ý: "Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận quả thực siêu phàm nhập thánh, đủ để trảm yêu trừ ma, từ ngàn năm nay đã là trấn sơn chi bảo của Thanh Vân Môn. Tương truyền kiếm trận này được thoát thai từ cuốn Vô Danh Cổ Quyển mà Thanh Vân Môn tổ sư Thanh Vân Tử đã nhặt được, đến một ngàn năm trước, tuyệt thế kỳ tài Thanh Diệp chân nhân xuất thế, bể quan mười

ba năm trong Ảo Nguyệt Động Phủ, bạch phát xuất quan, đích thân bày ra kiếm trận, ngưng tụ linh khí của Thanh Vân thất mạch, hóa sát khí của thiên địa vạn vật làm kiếm, uy lực phi thường, vô địch thiên hạ".

Lão ngưng lại một chút để lấy hơi, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, đoạn tiếp tục chậm rãi nói: "Mà trận pháp tuyệt thế kinh thế hãi tục này lại không thể thiết một thần binh".

Quỷ Lệ giật mình: "Cổ kiếm Tru Tiên?".

Quỷ Tiên Sinh gật đầu đáp: "Chính thi! Cổ kiếm Tru Tiên từ đâu mà có? Đây vẫn là một câu hỏi chưa có đáp án, đến giờ e rằng cả đám người Thanh Vân Môn kia cũng không thể nói rõ được. Nhưng có một chuyện ta có thể khẳng định: lần đầu tiên Tru Tiên Kiếm xuất thế chính là sau khi Thanh Diệp ra khỏi Ảo Nguyệt Động Phủ. Mà từ đó tới nay, thanh thần kiếm này không hề do Thanh Vân chưởng môn bảo quản bên mình, mà được đặt trong Ảo Nguyệt Động Phủ ở hậu sơn Thanh Vân Sơn".

Quỷ Tiên Sinh ngưng lại. Âm Trạch tạm thời chìm trong im lặng. Quỷ Lệ nhìn lão chăm chú, từ từ nói: "Tại sao ngươi biết nhiều vậy?".

Quỷ Tiên Sinh xua tay nói: "Ngươi không cần biết, nhưng những lời ta nói với ngươi đều là sự thật, vì thế bí mật của Tru Tiên Kiếm Trận của Thanh Vân Môn, chỉ e quá nửa chính là chỉ có Thanh Vân Chưởng Môn mới có thể đi vào trong Ảo Nguyệt Động Phủ kia".

Lão nhếch môi cười khẩy một tiếng: "Ngươi có hiểu không?".

Quỷ Lệ không đáp, chỉ nhìn lão chăm chú, một lát sau gã mới cất giọng lạnh lùng: "Rốt cuộc thì ngươi là người thế nào?".

Quỷ Tiên Sinh chắp tay sau lưng, chậm rãi nói: "Tóm lại, ngươi chỉ cần nhớ ta không phải là kẻ thù của ngươi là được rồi".

Quỷ Lệ nhìn y thêm giây lát, đột nhiên quay đầu, chậm rãi bay đi, khi thân ảnh gã sắp biến mất, ở nơi xa xa như vang lên tiếng nói của gã, nhưng lại giống như tiếng gió, nghe không rõ ràng.

Quỷ Tiên Sinh đứng một mình trong bóng tối, không hề động đậy. Đốm U Minh Quỷ Hoả cũng từ từ mờ đi, cuối cùng hoàn toàn tắt ngóm, gian nhà Âm Trạch lại chìm vào tịch mịch.

Chỉ là sau một hồi, trong bóng đêm lại vang lên một tiếng cười lạnh lẽo.

Chương 161

Vùng Vắng

Sáng sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, mây đen đã che kín bầu trời Thanh Vân Sơn, không lâu sau thì bắt đầu có hạt mưa. Mưa mới đầu chỉ lất phất, sau thì to

dẫn, trong chốc lát đã biến thành một màn dày đặc xám xịt, tiếng mưa rơi tí tách vang lên khắp nơi, bao trùm vùng núi cao giữa một màn sương vụ, vừa thầm bí lại vừa mông lung.

Tiếng mưa đập vào những tán lá xanh rờn trên Thanh Vân Sơn này từ ngàn năm nay dường như không hề thay đổi, vĩnh viễn vẫn có tịch như vậy. Từ trên mái ngói rêu phong, những hạt thuỷ châu không ngừng rơi tí tách, hoá thành một tấm rèm bằng nước, từng hạt nước như những hạt trân châu rơi xuống nền đá xanh rồi vỡ tan ra, bắn tung toé.

Gió mang theo những hạt nước nhỏ li ti cứ lần khuất xung quanh ô cửa sổ, tựa hồ như đang nhớ nhung điều gì đó.

Lục Tuyết Kỳ đứng lặng trước ô cửa sổ, ngắm cảnh núi non giữa màn mưa mông lung huyền ảo, trong giờ khắc cô tịch lạnh lẽo này, phảng phất chỉ có tiếng mưa đập vào lá cây vang lên giữa đất trời.

Một làn gió nhẹ khẽ thổi tới làm lật mai của nàng khẽ tung bay, gió cũng mang theo những hạt mưa nhỏ li ti phất qua mặt khiến nàng cảm thấy hơi lành lạnh. Nàng khẽ mím môi, tựa tay lên khung cửa, tiếng mưa như gần như xa, cuối cùng lại như rơi vào chỗ sâu kín nhất trong lòng nàng vậy.

Chỉ không biết lòng nàng có còn gợn sóng nữa hay không?

Tiếng bước chân vang lên bên ngoài. Có người khe khẽ gọi cửa. Lục Tuyết Kỳ chậm rãi quay đầu, bước ra mở cửa. Người bên ngoài chính là sư tỷ Văn Mẫn của nàng.

Lục Tuyết Kỳ nhoẻn miệng cười: "Sư tỷ!".

Văn Mẫn nhìn gương mặt tiêu tuy của nàng, khẽ chau mày bước vào bên trong. Tuyết Kỳ tiện tay đóng cửa lại, rồi cùng Văn Mẫn ngồi xuống. Văn Mẫn liếc nhìn thấy chăn gối trên giường vẫn chỉnh tề, liền thở dài nói: "Đêm qua muội không ngủ sao?".

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười buồn bã: "Muội ngủ không được!".

Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ, trong lòng cảm thấy nhói đau. Nàng và Tuyết Kỳ từ nhỏ đã gia nhập Tiểu Trúc Phong môn hạ, giao tình cũng rất tốt, tính cách của Tuyết Kỳ cô độc lạnh ngạo, ngoại trừ ân sư Thủy Nguyệt, bình nhật cũng chỉ có Văn Mẫn là có thể nói vài câu với nàng. Gần đây Lục Tuyết Kỳ không ngừng gặp phiền phức, Văn Mẫn ở bên cũng rất lo lắng cho nàng nhưng cũng vô kế khả thi, đành phải trợ mắt nhìn quan hệ giữa Tuyết Kỳ và ân sư cùng với các vị trưởng lão Thanh Vân Môn càng lúc càng đi vào bế tắc.

Không gian như chìm trong im lặng. Văn Mẫn cũng không biết nên nói gì, đành lặng lẽ cúi đầu len lén nhìn Lục Tuyết Kỳ. Một hồi sau, Tuyết Kỳ mới lên tiếng nói trước: "Sư tỷ, lần này vì chuyện của muội mà tỷ cũng gặp không ít phiền phức, thật xin lỗi".

Văn Mẫn ngạc nhiên: "Cái gì?".

Lục Tuyết Kỳ nói: "Muội nghe nói mấy ngày trước Điền sư thúc và Tô Như sư thúc ở Đại Trúc Phong đã đích thân dẫn Tống Đại Nhân sư huynh đến cầu thân, nhưng sư phụ lại cự tuyệt thẳng thừng, hơn nữa lại còn cãi nhau một trận với Điền sư thúc nữa".

Văn Mẫn gượng cười, trong nụ cười vẫn chứa mẩn chán muội phần thê lương khổ não, chậm rãi lắc đầu nói: "Chuyện đó... chuyện đó cũng không có gì. Vả lại chuyện này không liên quan đến muội, tất cả đều do ta với y không có duyên phận, hơn nữa trước nay sư phụ đều ghét người ở Đại Trúc Phong, điều này thì sư muội cũng biết mà".

Lục Tuyết Kỳ khẽ lắc đầu nói: "Không phải vậy. Ngày hôm đó là do muội cãi lại sư phụ, khiến lão nhân gia tức giận nên mới liên lụy đến tỷ, nếu không có Tô Như sư thúc ở đó, Điền sư thúc lại chịu nể mặt đích thân đến cầu hôn cho đệ tử, chuyện của hai người đã thành đến quá nửa rồi, thế nhưng... sư tỷ, muội thật có lỗi với tỷ!".

Văn Mẫn mỉm cười, thở dài một tiếng: "Được rồi! Muội đừng tự trách mình nữa. Ta không phải vẫn rất tốt đó sao? Thêm nữa, sư phụ cũng chỉ là tật thời túc khí mà thôi, tương lai vị tật đã không có cơ hội".

Mới nói đến đây, nàng liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ một cái rồi nói tiếp: "Đừng nói chuyện của ta nữa, hãy nói muội đi. Rốt cuộc muội định làm thế nào? Ta thấy không thể tiếp tục giữ tình trạng căng thẳng này với sư phụ mãi được đâu".

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ tái nhợt, trầm mặc không nói tiếng nào.

Văn Mẫn trầm ngâm hồi lâu, đoạn nói tiếp: "Sư muội, tâm tư của muội ta ít nhiều cũng hiểu được một chút, có điều muội cứ tiếp tục thế này cũng không phải là biện pháp. Trương... con người kia chung quy cũng đã nhập vào ma đạo, bị thiên hạ chính đạo phỉ nhổ khinh bỉ, hơn nữa lần trước muội đến vùng Tây nam, cảnh tượng cuộc chiến giữa Ma giáo và yêu thú muội cũng...".

Văn Mẫn đột nhiên ngưng lại không nói tiếp, bởi lúc này sắc mặt Tuyết Kỳ dường như đã không còn chút huyết sắc, đến cả đôi mắt rất sáng rất trong của nàng cũng trở nên mờ đục như bị một màn sương mờ che phủ.

Căn phòng lại chìm trong im lặng, bên ngoài mưa vẫn rả rích rơi.

Cuối cùng, Văn Mẫn cũng mở miệng phá tan sự im lặng: "Người đó chỉ e đã không còn trên thế gian này nữa, muội cứ tiếp tục chấp mê như vậy chỉ làm khổ bản thân mình mà thôi".

Mặt Tuyết Kỳ trắng bệch như tờ giấy. Nàng không lên tiếng, chỉ từ từ đứng dậy, bước đến cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Núi non được che phủ bởi một làn sương vụ mờ mờ, vừa mông lung huyền hoặc lại vừa chân thực, như mộng như ảo. Những hạt nước nhỏ li ti tạt vào mặt nàng, phảng phất như mang theo một cảm giác hết sức chân thành tha thiết.

"Muội biết chứ...". Nữ tử thanh lệ lạnh lùng này cuối cùng cũng đã lên tiếng: "Có thể y đã đi thật rồi. Có lúc muội cũng đã từng nghĩ qua, kỳ thực chuyện này đối với y chưa hẳn đã không phải là một sự giải thoát. Muội cũng biết sự phụ trách mắng muội không hề sai, người sai là muội, là muội không nên si tâm vọng tưởng, không nên... không nên...".

Thanh âm của nàng đột nhiên nắc nghẹn, Văn Mẫn vội đứng dậy, định bước tới an ủi, chẳng ngờ Tuyết Kỳ đột nhiên quay người lại, bạch y khẽ tung lên như một đám mây cô đơn.

Khoé mắt nàng như có giọt nước đọng lại, long lanh mà lấp lánh như hạt châu. Chỉ nghe Lục Tuyết Kỳ cất giọng thê lương nói: "Sư tỷ, muội biết chứ... nhưng muội không thể buông tay. Tơ tình này dù có chặt một ngàn lần, cắt một vạn lần cũng không thể nào đứt nổi. Từ khi trở về từ vùng Tây nam, không biết bao nhiêu lần muội đã tự nói với bản thân mình rằng y đã chết, y đã chết, tất cả đều đã hết. Nhưng đêm nào muội cũng nằm mơ thấy cảnh tượng thảm khốc ở Độc Xà Cốc hôm ấy, nằm mơ thấy y bị yêu thú...".

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên dừng lại, thần sắc kích động trên mặt nàng làm cho cả Văn Mẫn cũng thấy lo lắng, nhưng Tuyết Kỳ cũng khôi phục lại tinh thần rất nhanh, chỉ có nhẫn thần của nàng là vẫn còn mang theo vài phần đau thương: "Sau đó thì muội giật mình tỉnh giấc, toàn thân mồ hôi đầm đìa như vừa đi tắm vậy".

Nàng chậm rãi nhìn Văn Mẫn, sau đó thần tình trở nên buồn bã, dường như cả thân mình đang run lên lẩy bẩy: "Sư tỷ, muội... muội phải làm sao đây? Muội phải làm sao đây?".

Chợt nàng bổ người lao vào lòng Văn Mẫn, Văn Mẫn ôm chặt bờ vai yếu ớt của nàng, cảm thấy thân hình mỏng manh ấy đang run lên nhẹ nhè, bên tai vang lên tiếng nắc nghẹn ngào.

"Sư tỷ, muội không chịu nổi nữa rồi... muội thật sự không chịu nổi nữa rồi...".

Văn Mẫn im lặng không nói, ôm chặt Lục Tuyết Kỳ vào lòng, nữ tử vốn rất cao ngạo lạnh lùng này không ngờ giờ đây lại trở thành người thương tâm nhất thế gian.

Tịch mịch lại bao trùm lên tất cả, bên ngoài mưa vẫn rơi, gió vẫn thổi như muốn mang tiếng nắc nghẹn ngào của Lục Tuyết Kỳ đi xa. Ở bên rường trúc, Thủy Nguyệt đại sư đứng lặng lẽ một mình, tay cầm một chiếc ô vải dẫu, ngơ ngẩn nhìn gian phòng nhỏ của đệ tử yêu qua làn mưa mờ mịt.

Sau đó bà chậm rãi quay người bỏ đi, trong chớp mắt đã biến mất sau rường trúc.

Gió mưa tơi bời, thê lương bao trùm thiên địa.

***

Trong thành Hà Dương, mưa cũng lớn như vậy. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn, Dã Cẩu đạo nhân chạy ra từ một ngõ nhỏ, hoà vào đám đông đang chạy đi chạy lại

trên con đường lớn. Nhưng mới đi được vài bước đã phải lui lại đứng bên đường, một là do hành nhân quả thật quá nhiều, rất khó đi lại, hai là do cả ba đều muốn tránh mưa trước, rồi mới tính sau.

Lúc này ba người đã chia thành hai phe, Tiểu Hoàn thì cương quyết đòi trở lại Âm Trạch nơi nghĩa trang để xem Quỷ Lệ thế nào, còn Chu Nhất Tiên lại kiêm quyết phản đối. Dã Cẩu lần đầu tiên trong đời đã lên tiếng ủng hộ Chu Nhất Tiên.

Tiểu Hoàn lực mỏng thê cõi, nhưng bù lại miệng mồm lanh lợi, một mình tranh biện với hai người. Thêm vào đó, Dã Cẩu đạo nhân tuy bất đồng ý kiến với nàng, nhưng chỉ cần nàng lùi mắt nhìn là y không dám lên tiếng nói gì nữa, vì thế tranh cãi cả nửa giờ đồng hồ cũng chỉ có mình Chu Nhất Tiên phản đối mà thôi.

Lúc này ba người đang đứng bên lề đường, chỉ nghe Chu Nhất Tiên thấp giọng nói: "Con nha đầu ngốc này, nơi nguy hiểm ấy quay lại làm gì chứ. Quay lại để mà chết à?".

Tiểu Hoàn bĩu môi nói: "Uổng cho ông sống lâu như vậy, gia giàa, ông có biết trên đời này có một thứ gọi là đạo nghĩa hay không?".

Chu Nhất Tiên tức giận: "Đạo nghĩa? Đạo nghĩa cái rắm ấy! Con chết rồi thì nói đạo nghĩa cái gì được nữa? Tên tiểu tử đó lợi hại vô cùng, chúng ta quay lại để chết hay sao?".

Dã Cẩu đạo nhân đứng bên cạnh cũng gật đầu: "Không sai! Quay lại đích thực không thoả đáng...".

Tiểu Hoàn đưa mắt lườm gã một cái, Dã Cẩu đạo nhân giật mình đánh thót, lập tức không nói ra lời.

Tiểu Hoàn quay lại nhìn Chu Nhất Tiên nói: "Gia giàa, đêm qua nếu không phải người ta cứu chúng ta thì ông cháu mình sớm đã chết từ lâu rồi, cũng chẳng thể đứng đây tranh luận đạo nghĩa với không đạo nghĩa cái gì nữa. Lẽ nào bây giờ quay lại xem thế nào cũng không đúng sao?".

Chu Nhất Tiên biến sắc mặt nói: "Chính vì chúng ta đã được người ta cứu nên mới càng phải trân trọng tính mạng của mình, nếu không vạn nhất chúng ta tự chui đầu vào lối thì có phải là uổng phí cả ý tốt của Quỷ Lệ hay không?".

Tiểu Hoàn ngẩn người, nhất thời không biết phản bác thế nào. Chu Nhất Tiên thấy vậy thì đắc ý cười khanh khách nói: "Không còn gì để nói nữa phải không?".

Tiểu Hoàn giận dỗi nói: "Rõ ràng ông biết kẻ kia quỷ khí âm trầm, cao thâm mạt trắc, lẽ nào ông không hề có chút quan tâm đến ân nhân cứu mạng của mình?".

Chu Nhất Tiên vẫn vờ như không, nói: "Con cứ yên tâm đi, tên tiểu tử Quỷ Lệ đó muốn đạo hạnh có đạo hạnh, muốn pháp bảo có pháp bảo, luận về quỷ khí chỉ e hắn còn âm trầm hơn cả người trong quan tài đó, muốn chết sợ rằng cũng khó đó. Con còn lo lắng làm gì nữa chứ?". Lão ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Vả lại, mười năm trước không phải con đã xem tướng cho hắn rồi sao? Năm đó con đã nói người này là Loạn Ma Tướng, vạn người mới có một, cuộc đời tuy gấp phải

nhiều phong vân bất trắc nhưng tuyệt đối không dễ mất mạng, vậy con còn lo cái gì nữa chứ...".

"Cái gì? Cô nương đã từng xem tướng cho ta sao?".

Bất chợt một thanh âm vang lên. Ba người cả kinh thắt sắc quay lại nhìn, chỉ thấy Quý Lệ không biết từ lúc nào đã hiện thân bên cạnh họ, giống như là y nhảy ra từ trong nước mưa vậy.

Lúc này mưa đã rất lớn, nhưng người chạy nạn trong Hà Dương Thành vẫn rất nhiều, đa số đều tràn đầy sự khủng bố và sợ hãi với việc bọn yêu thú có thể đánh đến đây bất cứ lúc nào lên không hề để ý đến trận mưa lớn này. Trên thực tế, trong thành đã có không ít bách tính phát điên vì tình hình quá khẩn trương, cũng may có các đệ tử Thanh Vân Môn ở trong thành duy trì trật tự, đa số vụ việc đều được xử lý nhanh chóng, có điều nhân tâm hoảng loạn khiến cho cả toà thành này lúc nào cũng chìm trong không khí sợ hãi và cuồng loạn.

Ba người bọn Chu Nhất Tiên giật mình kinh hãi. Sau đó thì Tiểu Hoàn mừng rỡ reo lên một tiếng: "Là ngươi...".

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu thì cùng lúc nhíu mày, chỉ nghe họ Chu đằng hắng một tiếng, không ngờ cũng nói một câu giống như Tiểu Hoàn: "Là ngươi...".

Quý Lệ không để ý đến hai người bọn Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu mà đưa mắt nhìn Tiểu Hoàn. Gã nhận ra sự mừng rỡ thật tâm trên gương mặt trẻ bầu bĩnh của nàng, trong mắt ánh lên một tia nhìn ấm áp, khẽ gật đầu: "Là ta".

Lúc này Tiểu Hôi đứng trên vai Quý Lệ đã ướt sũng vì nước mưa. Nó cũng kêu lên mấy tiếng khẹt khẹt, cười khà khà với Tiểu Hoàn, dường như cũng rất vui mừng khi gặp lại nàng.

Tiểu Hoàn vui vẻ nói với nó: "Ngươi còn nhớ ta à? Hì hì!".

Nói đoạn nàng ngẩng đầu lên nhìn Quý Lệ, ngắn ngủi giây lát rồi nói: "Đêm qua, huynh... huynh không sao chứ?".

Quý Lệ khẽ gật đầu: "Ta không sao!".

Tiểu Hoàn giờ mới yên tâm, đưa mắt nhìn thêm Quý Lệ một cái, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, hai má đỏ bừng lên, ánh mắt lập tức chuyển sang Tiểu Hôi, mỉm cười dang tay ra nói: "Đến đây cho ta ôm một cái nào!".

Tiểu Hôi khột khẹt hai tiếng, đột nhiên nhún mạnh người bay khỏi vai Quý Lệ, lao thẳng vào lòng Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn cười khúc khích, cảm thấy lòng con khỉ nhỏ ướt sũng, liền lấy chiếc khăn khô lau cho nó. Chẳng ngờ hầu tử này cảm thấy ngứa ngáy khó chịu liền đột nhiên lắc mạnh người, lập tức làm nước bắn tung toé. Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng, nhưng lại không nỡ buông hầu tử ra, đành vội vàng nhắm tịt mắt lại, cả y phục lẫn mặt mũi đều bị Tiểu Hôi làm cho lấm tấm những hạt thuỷ châu.

Tiểu Hoàn mở mắt, lườm Tiểu Hồi một cái, con khỉ mở to ba con mắt nhìn nèn, không hề động đậy. Tiểu Hoàn hứ lên một tiếng, hất mạnh tay ném Tiểu Hồi về phía Quý Lệ. Tiểu Hồi ba chân bốn cẳng bám lấy vai chủ nhân, quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàn đang gột gộp những hạt nước đọng trên quần áo, không nhịn được bật cười khọt khà khọt khẹt.

Tiểu Hoàn dở khóc dở cười, mím môi liếc trộm Quý Lệ một cái, đoạn cúi đầu chỉnh lại y phục. Quý Lệ quay người nhìn Chu Nhất Tiên chăm chú, khiến cho lão cảm thấy chột dạ nói: "Ê, tiểu tử thối, ta cũng có thể xem là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy. Người không thể làm bùa đau nhé!".

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy có bách tính đang rỗi rít chạy đi chạy lại, không ai chú ý đến bốn người bọn hắn, liền hỏi Chu Nhất Tiên một câu: "Ông rốt cuộc là loại người gì?".

Chu Nhất Tiên ngẩng đầu nói: "Lão phu là cao nhân".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đứng bên cạnh đều giật mình, hiển nhiên đáp án của Chu Nhất Tiên hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Có điều Quý Lệ hiển nhiên không hề coi thường vị cao nhân này, tiếp tục trực tiếp hỏi luôn: "Thổ Đạo chi thuật mà đêm qua ông sử dụng đã thất truyền từ lâu, nhưng trong truyền thuyết thì đây là đạo thuật mà Thanh Vân môn tổ sư Thanh Vân Tử khi hành tẩu giang hồ thường sử dụng, làm sao mà ông biết được?".

Hắn nhìn chăm chăm vào Chu Nhất Tiên, gằn giọng hỏi: "Ông và Thanh Vân Môn có quan hệ thế nào?".

Chu Nhất Tiên trầm ngâm giây lát, rồi nói: "Được rồi! Chuyện đã tới nước này, ta cũng không giấu các ngươi làm gì nữa...".

Bọn Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đều ngẩn người, liếc mắt nhìn thấy thần sắc Chu Nhất Tiên nghiêm túc không giống như đang nói đùa, bất giác cùng nghiêm nghị lắng yên lắng nghe.

Chỉ thấy Chu Nhất Tiên chậm rãi kể: "Sự tình là thế này. Thời trẻ, lão phu đây rất là anh tuấn tiêu sái, phong lưu hào phóng, thiên phú cực cao, thông minh tuyệt thế... Hà, các ngươi đừng nhìn ta như vậy thì ta mới kể tiếp được... Thời đó lão phu làm nghề hái thuốc, có một lần vào núi sâu tìm dược liệu, không cẩn thận đã sảy chân rơi xuống một vách đá vạn trượng...".

Quý Lệ, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân cùng lúc chau mày, nhưng Chu Nhất Tiên dường như càng nói càng hưng phấn, tiếp tục kể: "Có điều lão phu phước lớn mạng lớn, không ngờ được một cây tung mọc chia ra móc vào y phục, giảm mất quá nửa đà rơi, sau đó lại tiếp tục rơi xuống, chẳng ngờ dưới vách núi là một đầm nước, vì thế nên ta mới may mắn sống sót...".

Tiểu Hoàn không nhịn được xen miệng vào hỏi: "Gia gia, câu chuyện này dường như con đã nghe ở đâu rồi, hơn nữa còn rất nhiều người nói nữa... à, hình như rất nhiều vị đại hiệp trong sách đều bị rơi xuống vực sâu như thế...".

Chu Nhất Tiên trừng mắt nhìn Tiểu Hoàn, tức giận nói: "Là ta nói hay là con nói. Mau câm miệng lại cho ta. Hà... lão phu nói tới đâu rồi nhỉ... Ồ. đến chỗ rơi xuống vách núi. Nhưng lão phu mạng lớn, may mắn không chết, tiếp đó là vô tình phát hiện được bí kíp của một vị cao nhân tiền bối không biết đã lưu lại ở đây từ bao nhiêu năm về trước. Lão phu thiên bẩm hơn người, ở dưới đáy vực tham ngô bí kíp, lẩy linh khí thiên địa làm thức ăn, thời gian thăm thoát thoai đưa, cuối cùng lão phu đã luyện thành chính quả, đắc đạo thành tiên...".

Quỷ Lệ lạnh lùng nói: "Ngoại trừ cái tên ra, ông có thứ gì khác giống tiên không?".

Chu Nhất Tiên ngớ người ra, sắc mặt lộ vẻ lúng túng, nhưng lập tức trở lại bình thường, nghiêm mặt nói: "Lão phu là vì thiên hạ thương sinh mà hành thiện tích đức thế nên mới vân du nhân gian để tạo phước".

Quỷ Lệ nhạt nhẽo nói: "Vậy có phải ông muốn nói Thổ Đạo chi thuật đó ông học từ trong cuốn bí kíp kia hay không?".

Chu Nhất Tiên gật đầu lia lịa, nghiêm mặt nói: "Chính là vậy, nho tử khả giáo".

Nhưng ngay khi nói xong, lão đảo mắt một vòng nhìn mấy người xung quanh, đừng nói là Quỷ Lệ mà ngay cả Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân cũng đều như viết rõ hai chữ "Không tin" lên trán.

Quỷ Lệ nhìn lão chằm chằm, tự nhiên gã không hề tin những lời nói vừa rồi của Chu Nhất Tiên, nhưng Chu Nhất Tiên đã nói ra những lời này thì cũng chứng tỏ một điều, đó là bất kể thế nào, chung quy lão cũng không chịu nói ra thân phận lai lịch thực sự của mình. Có điều, tuy người này có liên quan đến Thanh Vân Môn, nhưng trước đây gã cũng đã từng ở với lão một thời gian, hồi đó cũng chẳng thấy có gì khác lạ, huống hồ trong lòng Quỷ Lệ, dù nhiều hay ít cũng đã nhìn ba người bạn Chu Nhất Tiên bằng con mắt khác từ lâu rồi.

Nghĩ tới đây, Quỷ Lệ cũng không tiện bức lão nói thêm nữa. Có điều gã cũng không muốn đi cùng họ nữa, đang định nói mấy câu rồi bỏ đi, thì đột nhiên phía nam Hà Dương thành vang lên một tiếng kêu khủng khiếp, thanh âm thê lương đến cùng cực.

Chung nhân cả kinh, vội quay đầu nhìn qua. Chỉ thấy con đường vốn đầy chật người, ngay cả bờ tường cũng đứng đầy người giờ đây đã trở nên hỗn loạn phi thường, người nào người nấy đều vắt giò lên cổ mà chạy như điên cuồng. Giữa màn mưa mông lung, vang lên tiếng rít sắc lạnh, một con mãnh cầm khổng lồ đang giương móng vuốt, đôi mắt to lấp lánh ánh sáng đỏ rực như máu, từ trên cao bổ xuống, đôi cánh mở rộng bằng nửa tòa thành, khủng khiếp vô cùng.

Cuồng phong nổi lên theo nhịp đậm đà của ác điểu, cột cờ trên tường thành bị gió lớn thổi cho gãy đoạn. Bách tính trong thành sợ hãi chạy loạn khắp nơi. Ác điểu kêu lên một tiếng, song trảo như cánh tay loài ác ma, chụp lấy hai người đang chạy, rồi lập tức bay vọt lên cao, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Cả toà thành chìm trong sợ hãi và im lặng, một hồi lâu sau đó mới có người kinh hãi thốt lên: "Yêu thú, yêu thú đến rồi... chúng ta tiêu rồi!"

Lúc đó cả toà thành như bao trùm bởi những tiếng hò hét vang trời, tiếng khóc, tiếng kêu la, hỗn loạn vô cùng.

Chỉ có mưa vẫn rơi như trước, phảng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Chương 162

Tịch Mịch

Những tiếng gầm gừ gào thét từ bốn phương truyền về. Xa xa trên một vùng bình nguyên cách Thanh Vân Sơn hai trăm dặm, càng lúc càng có nhiều dị thú của vùng Nam cương tụ tập, lũ ác thú hình thù quái dị không ngừng ngửa mặt lên trời hú vang. Trong đám ác thú, còn có sáu, bảy con thân hình cực lớn, vượt hẳn những loài yêu thú xung quanh, bọn này đang đi lại giữa đám ác thú, miệng gầm gừ không ngớt, những yêu thú khác dường như rất sợ bọn chúng.

Mưa gió mù mịt, mây đen trên trời mỗi lúc một dày, đột nhiên giữa tầng mây xuất hiện một tia sáng chói loà, trong chốc lát, tiếng sấm ầm ầm đã nổ lên.

Trời đất tối om.

Một tia chớp nữa lại xẹt ngang qua bầu trời, ánh lên một thân hình khổng lồ. Con cự điểu vừa từ Hà Dương thành trở về, với ánh sáng của tia chớp vừa rồi, đám yêu thú đều nhận ra đại điểu đang cắp hai người trong móng vuốt của nó, nhất thời cả đám yêu thú gần xa cùng rống lên, thanh thê quả thật khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Con cự điểu sải cánh lượn vòng trên đầu lũ yêu thú một vòng, đột nhiên nắm móng chân xoè ra, hai bóng người ngay lập tức rơi xuống. Chỉ thấy hai người này lộn nhào giữa không trung nhưng tay chân không hề dây dưa mà cứng đờ như cương thi, có lẽ hai kẻ đáng thương này đã chết lúc nửa đường vì không chịu nổi sức mạnh từ móng vuốt của con cự điểu.

Bọn yêu thú ở dưới đất lại rống lên ghê rợn, tiếng nghiến răng kèn kẹt vang lên nghe rợn cả người, trong nháy mắt đã có mấy chục con mãnh thú bổ người lao tới. Dưới màn mưa vụ mờ ảo, chỉ ẩn ước thấy có mấy hạt máu bắn lên, cuối cùng thì không còn vết tích gì nữa.

Con ác điểu kêu lên hai tiếng lảnh lót, rồi lại cất cánh bay cao hơn, sau đó như phát hiện điều gì đó, hai cánh nó cụp lại, từ trên không lao vút xuống giữa đám yêu thú. Lúc thân hình khổng lồ của nó chạm đất, đôi cánh to bè đột nhiên mở rộng, phát ra một tiếng "vù", một trận cuồng phong nổi lên quật cho lũ yêu thú xung quanh ngã lăn ra đất, kêu lên những tiếng quái dị.

Gió mạnh nổi lên, cự điểu đứng giữa bầy yêu thú không ngừng đập cánh, khệnh khạng bước đi, vô số yêu thú trên đường đi của nó đều kinh sợ cúi đầu né tránh, thỉnh thoảng cũng gặp một hai con yêu thú khổng lồ như nó, hai bên lùi mắt nhìn nhau, không hề tỏ vẻ sợ hãi. Cự điểu đập cánh phành phạch, thân hình lúc lên lúc xuống, hoặc giả bay qua đầu lũ yêu thú, hoặc giả bay qua tàng cây, có lúc gấp phải một con cự tượng yêu thú to lớn tới mức không thể tưởng tượng, nó cũng chui thẳng qua người con cự tượng yêu thú.

Mưa gió tiêu điều, cuối trời sấm sét ầm ầm, thân hình cự điểu cứ phiêu phiêu trong gió, cuối cùng nó cũng phát lên một tiếng kêu sắc nhọn, từ trên không lao vọt xuống lần nữa.

Ở chỗ sâu nhất giữa đám yêu thú, dưới ánh sáng loé lên của một tia chớp, đột nhiên hiện ra một chiếc dù, trên tấm dù xanh vẽ mấy đoá hoa đào, khe khẽ rung rinh trong mưa gió.

Cự điểu hạ thân xuống bên cạnh chiếc dù, giờ mới nhìn rõ thì ra cán dù đã được buộc thêm một cây gỗ để tăng độ dài, sau đó cắm lên một vách đá. Bên dưới chiếc dù là một thiếu niên mặc đồ tơ lụa hoa lệ, tay cầm một hồ rượu đang tự chuốc tự uống một mình. Bên cạnh thiếu niên là Thao Thiết và mười mấy yêu thú khác, lúc này bọn chúng nhìn thấy cự điểu hạ thân xuống, chỉ trừng mắt nhìn một cái rồi lại lười nhác nhắm mắt lại.

Đám yêu thú xung quanh kêu lên những tiếng bất an, cự điểu há miệng kêu lên hai tiếng két két, đôi cánh khổng lồ quạt mạnh, lập tức hất bay mười mấy con yêu thú xung quanh đó, nhất thời tiếng gầm gừ vang lên không ngớt, có điều không có con yêu thú nào dám xông lên khiêu chiến với con cự điểu. Cự điểu đảo mắt một vòng, dáng vẻ thập phần cao ngạo, cơ hồ như không hề coi lũ yêu thú kia vào đâu. Sau khi lùi mắt như muốn thị uy với lũ yêu thú khác, nó liền quay lại nhìn thiếu niên kia, thái độ đặc biệt cung kính.

"Két két... két...".

Cự điểu rít lên mấy tiếng.

Thiếu niên kia dường như hiểu được điểu ngữ, chậm rãi gật đầu. Cự điểu lại kêu thêm mấy tiếng nữa, rồi đứng đó thò cái mỏ ra rìa lông cánh. Mưa không ngừng rơi như trút làm cho toàn thân nó ướt đẫm, sau khi rìa được vài cái nó liền chán nản ngẩng đầu lên nhìn trời, đoạn rúc đầu vào giữa cánh để tránh mưa.

Mưa càng lúc càng to, thiếu niên cứ uống một chén rồi lại một chén, chưa hề dừng lại, chỉ có khi ngẫu nhiên xuất thần, ngắn ngơi nhìn về phía xa xa, sau đó lại trầm mặc cúi đầu, tiếp tục uống rượu. Chỉ là vô luận uống bao nhiêu rượu, sắc mặt y vẫn không hề có chút túý.

Cuối cùng hồ rượu cũng đã uống hết, lặng lẽ rơi xuống mặt đất đầy bùn. Thiếu niên kia từ từ đứng dậy, lũ yêu thú xung quanh lại rú lên phẫn khích, biểu lộ thần sắc cực kỳ kính sợ. Chỉ là trong mắt thiếu niên ấy, đám mảnh thú kia tựa hồ như không vậy, y chẳng hề để ý. Y chỉ trầm mặc nhìn về phía nơi chân trời xa xa, hắc vân mù mịt, phong vũ tiêu điều.

Thao Thiết gù lên mẩy tiếng, đứng dậy bên cạnh y.

Thiếu niên kia lặng lẽ quay người lại xoa đầu Thao Thiết, hồi lâu sau mới nói: "Ngươi cũng cảm thấy tịch mịch sao, Thao Thiết?".

Thao Thiết gù gù mẩy tiếng, chung quy không ai hiểu nó muốn nói gì. Thiếu niên kia ngẩng đầu lên trời, trầm ngâm rất lâu, không nói một lời.

***

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Mưa vẫn không ngừng rơi cả đêm, các nhân sĩ chính đạo mà đứng đầu là chính đạo tam đại phái đang tụ tập ở Ngọc Thanh Điện thương nghị. Tiếng tranh luận thỉnh thoảng lại vang lên gay gắt, còn ba vị cao nhân ngồi ở chủ vị là Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân, Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thượng nhân và Phản Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam cũng đang thấp giọng bàn luận gì đó. Ba người, sáu hàng lông mày đều nhíu chặt, hiển nhiên là tâm sự trùng trùng, lo lắng trước hạo kiếp yêu thú trước mắt.

Đột nhiên, bên ngoài Ngọc Thanh Điện vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Chúng nhân ngây người, chỉ thấy đệ tử Tiêu Dật Tài của Đạo Huyền chân nhân tất tả chạy vào trong điện, khẽ gật đầu chào các nhân sĩ chính đạo rồi nhanh nhẹn bước tới chỗ Đạo Huyền chân nhân, ghé miệng nói mấy câu gì đó.

Chúng nhân nhìn hai người, đều nhận ra vẻ nghiêm túc trên mặt Tiêu Dật Tài, biết là chuyện không phải tầm thường, còn trên khuôn mặt Đạo Huyền chân nhân lại từ từ hiện ra một chút tiểu ý. Ai nấy đều cảm thấy một cảm giác lạ lùng dâng lên trong dạ, dường như có một áp lực vô hình đang dần dần đè nặng xuống nơi này vậy.

Đạo Huyền chân nhân nghe Tiêu Dật Tài nói hết, quay lại thấp giọng hỏi thêm một câu. Tiêu Dật Tài chỉ im lặng gật đầu, thần sắc như muốn khẳng định. Đạo Huyền chân nhân thở hắt ra một hơi, gật đầu tỏ ra đã rõ. Tiêu Dật Tài lặng lẽ quay người, đứng ra phía sau lão.

Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam cũng đã đưa mắt nhìn sang. Chỉ nghe Phổ Hoằng thượng nhân niệm phật hiệu: "A di đà phật, Đạo Huyền chưởng môn, có phải có tin tức gì của yêu thú hay không?".

Đạo Huyền chân nhân gật đầu nhẹ nhẹ, đứng dậy, chính đạo nhân sĩ ngồi dưới lại xao động một hồi.

Đạo Huyền chân nhân định thần, sắc mặt tỏ vẻ kiên định cương quyết, cao giọng nói: "Chư vị đạo hữu, vừa rồi nhận được một tin tức, đại quân yêu thú đã xuất hiện ở một vùng hoang dã cách Thanh Vân Sơn hai trăm dặm, không lâu nữa sẽ tới đây. Còn ở ngoài thành Hà Dương cũng đã bắt đầu xuất hiện bóng dáng của yêu thú rồi".

Lời này vừa thốt ra, chúng nhân lập tức xôn xao náo động, nhất thời trên mặt mọi người lần lượt lộ ra các biểu tình như hoảng loạn, sợ hãi, tức giận, than

vân... mỗi lo về một trường hạo kiếp đè nặng trong lòng bấy lâu nay cuối cùng cũng đã thành hiện thực.

Đạo Huyền chân nhân đảo mắt nhìn mọi người, giơ cao song thủ lên ra hiệu cho mọi người yên lặng. Đợi cho chúng nhân yên tĩnh trở lại, Đạo Huyền chân nhân mới cao giọng nói: "Chư vị, đại hạo kiếp đã đến trước mắt, tính mạng thiên hạ thương sinh đang đợi cuộc chiến với loài yêu nghiệt này của chúng ta, các vị đây đều là cao nhân đắc đạo của chính đạo ôm một bầu nhiệt huyết mà đến đây tham chiến, chỉ cần chúng ta tận hết sức lực, tưởng tất trời sẽ không tuyệt đường người. Đám yêu vật kia tuy hung hăn, nhưng nhất định không thể kéo dài".

Đám nhân sĩ chính đạo trầm mặc một hồi, chợt có người lên tiếng nói: "Chân nhân nói đúng lắm!".

"Chân nhân yên tâm, có nhiều cao nhân ở đây như vậy, chúng ta lại cùng có quyết tâm, chắc chắn sẽ dễ dàng thắng được lũ yêu thú kia thôi!".

"Chính là vậy, chính là vậy...".

Nhất thời chúng nhân như được kích thích, tinh thần phấn trấn thoái mái hẳn lên, dù sao thì ở đây cũng còn có tam đại môn phái và một số cao nhân khác. Vả lại nói xa hơn, ở trên Thanh Vân Sơn này còn có Tru Tiên Kiếm Trận vô địch thiên hạ trong truyền thuyết nữa. Nhìn thần tình Đạo Huyền chân nhân tự tin như vậy, có ai còn lo lắng được gì nữa chứ.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười, nói vài câu với chúng nhân, đoạn cùng Phổ Hoằng thượng nhân, Văn Dịch Lam và Tiêu Dật Tài đi vào trong nội đường của Ngọc Thanh Điện.

Sau khi ra khỏi thị tuyễn của chúng nhân, sắc mặt Đạo Huyền chân nhân lập tức trở nên trầm trọng, còn Phổ Hoằng thượng nhân và Văn Dịch Lam cũng không dễ chịu gì hơn. Bốn người đi vào một gian tịnh thất bên trong nội đường, Tiêu Dật Tài đi sau cùng, tiện tay khép cửa lại.

Đạo Huyền chân nhân quay sang nói với Tiêu Dật Tài: "Dật Tài, con hãy nói rõ sự tình ra cho hai vị đây được rồi!".

Tiêu Dật Tài gật đầu nói: "Vâng. Đệ tử tuần thị ở Hà Dương thành dưới núi không ngừng nhận được hồi báo, đặc biệt là hôm nay đệ tử đã tận mắt thấy một con điểu yêu khổng lồ xuất hiện, nhìn hình dạng nó rất giống với Tu La Điểu trong thập tam yêu thú trong truyền thuyết".

Đạo Huyền chân nhân và hai vị cao nhân còn lại đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ nghiêm trọng. Tiêu Dật Tài lại chậm rãi kể tiếp: "Ngoài ra, các sư đệ ở các vùng xung quanh cũng liên tiếp hồi báo lác đác phát hiện tung tích yêu thú, đặc biệt ở phía Tây nam cách đây hai trăm dặm là tập trung nhiều nhất. Còn mấy vị sư đệ ra ngoài xa hơn hai trăm dặm thì đến giờ vẫn chưa có tin tức".

Tiêu Dật Tài nói tới đây, sắc mặt dần dần trở nên buồn nản, Đạo Huyền chân nhân chỉ cúi đầu không nói, Vân Dịch Lam khẽ thở dài, Phổ Hoằng thương nhân thì lẩm bẩm niệm phật hiệu.

Đạo Huyền chân nhân trầm tư giây lát, khẽ gật đầu nói: "Xem ra thì không sai đâu, yêu thú đích thực đã tới rồi. Dật Tài...".

Lão nhìn đệ tử sủng ái nhất của mình nói: "Con xuống núi thêm một chuyến, thông trì cho tất cả các đệ tử bản môn lập tức trở về, phạm vi phòng thủ của chúng ta đại khái sẽ trong vòng trăm dặm quanh Thanh Vân Sơn, nhớ phải dặn dò bọn chúng không được tự tiện đi quá giới hạn, càng không được động thủ với đám yêu thú kia để tránh phát sinh những chuyện ngoài ý muốn".

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, như vừa nghĩ ra điều gì đó, bèn nói: "Sư phụ, vậy thì bách tính trong thành Hà Dương phải làm sao?".

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một hồi, quay mặt sang nhìn Phổ Hoằng thương nhân và Vân Dịch Lam. Phổ Hoằng thương nhân chắp tay cúi đầu, còn Vân Dịch Lam thì gượng cười nói: "Sự việc đã đến nước này, tất cả đều do chưởng môn quyết định".

Đạo Huyền chân nhân khẽ gật đầu như muốn cảm ơn, sau đó lại cúi đầu suy nghĩ, hồi lâu sau mới nói với Tiêu Dật Tài: "Chuyện này quả thật nan giải vô cùng, nhưng Hà Dương thành nơi đó quá là nguy hiểm, mà chúng ta thì không thể hạ sơn bảo vệ bách tính. Bây giờ con hãy lập tức đến Hà Dương thành cùng với tất cả đệ tử Thanh Vân Môn ở đó giúp đỡ bách tính trong thành chạy về hướng bắc càng nhanh càng tốt, ít nhất cũng phải vượt qua Thanh Vân Sơn. Mục tiêu lớn nhất của bọn yêu thú đó chính là nhân sĩ chính đạo chúng ta trên Thanh Vân Sơn này chứ không phải là bách tính vô tội, như vậy họ tạm thời cũng có thể an toàn".

Tiêu Dật Tài ngẩn người ra trong chốc lát, nhưng nhìn gương mặt không chút biểu tình của Đạo Huyền chân nhân, cuối cùng y cũng đành gật đầu, thấp giọng nói: "Vâng, đệ tử lập tức hạ sơn!".

Đạo Huyền chân nhân nói: "Còn một chuyện nữa, con hãy mau chóng thông báo cho sáu vị thủ toạ lập tức đến Thông Thiên Phong. Ta phải gặp bọn họ ngay!".

Tiêu Dật Tài gật gật đầu đáp: "Vâng, đệ tử lập tức đi làm!".

Đạo Huyền chân nhân thở dài: "Con phải cẩn thận đó!".

Tiêu Dật Tài khẽ gật đầu. Quay người bước ra ngoài.

***

"Áo Nguyệt Động Phủ?". Chu Nhất Tiên kinh hãi kêu thốt lên, hai hàng lông mày chau lại, trên mặt xuất hiện thần sắc ngưng trọng. Lão ngẩn ngừ giây lát rồi hỏi: "Ngươi hỏi chuyện này làm gì?".

Quỷ Lệ điềm nhiên nói: "Không phải ông luôn tự thị mình kiến thức đa quang hay sao? Ta đột nhiên có hứng thú với cái hang động đó, nên tuỳ tiện hỏi thôi. Ông biết bao nhiêu về cái động Áo Nguyệt Động Phủ đó?".

Chu Nhất Tiên liếc mắt nhìn Quỷ Lệ, chỉ thấy thần tình của gã trơ như gỗ đá, không hiểu đang nghĩ gì trong đầu, dáng vẻ cao thâm khó dò. Lúc này bọn họ vẫn còn trong Hà Dương thành, có điều Hà Dương thành của hiện tại vì sự xuất hiện của con cự điểu hôm qua mà đã hoàn toàn khác hẳn. Nỗi lo lắng giờ đã biến thành sự thật, nhiều người vốn đã hoảng loạn đến cùng cực, giờ đây đã không thể chịu nổi áp lực nặng nề của sợ hãi, biến thành những kẻ điên cuồng đi nghênh ngang trên phố, miệng không ngớt lẩm bẩm những điều vô nghĩa.

Chu Nhất Tiên thu hồi mục quang, tâm niệm chuyển động, từ từ nói: "Ngươi... ngươi không phải muốn làm chuyện điên rồ gì đó chứ?".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu tròn mắt nhìn Quỷ Lệ, cả Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, nhẹ răng cười làm mặt quỷ trêu trọc hai người. Quỷ Lệ nhạt giọng hỏi lại: "Ông cho rằng ta có thể làm gì chứ?".

Chu Nhất Tiên cười khan một tiếng: "Kỳ thực hiểu biết của ta về Áo Nguyệt Động Phủ cũng không nhiều lắm. Nơi này vốn không nổi danh lắm, chỉ là hơn ngàn năm trước Thanh Diệp Tổ Sư của Thanh Vân Môn đã bế quan ngộ đạo ở đó, đồng thời Tru Tiên Cổ Kiếm cũng xuất hiện bên trong, từ đó động phủ này mới danh man thiên hạ, nhưng nhiều năm nay nó chỉ là nơi cất giấu Tru Tiên Cổ Kiếm mà thôi, hơn nữa cũng chỉ có Thanh Vân Chưởng Môn mới có thể vào được bên trong, vì vậy mà tiếng tăm cũng dần dần phai nhạt".

Quỷ Lệ nói: "Ồ, chỉ có vậy thôi sao?".

Chu Nhất Tiên thoáng do dự rồi nói tiếp: "Ta không biết ngươi muốn làm gì, nhưng mà nơi đó ngươi tốt nhất là không nên đi thì hơn!>.

Quỷ Lệ nhướng mày hỏi: "Tại sao?".

Chu Nhất Tiên thở dài nói: "Không phải ngươi không biết thân phận hiện tại của mình chứ? Áo Nguyệt Động Phủ là trọng địa của Thanh Vân Môn, vạn nhất bị ngươi ta phát hiện... ngươi đừng quên, lúc này trên Thanh Vân Sơn đang tụ tập cả ngàn nhân sĩ chính đạo, vạn nhất thân phận bị lộ, chỉ e ngươi có hoá thành chim cũng khó thoát".

Quỷ Lệ lạnh lùng nói: "Đó là chuyện của ta. Ông cứ nói hết những chuyện liên quan đến Áo Nguyệt Động Phủ ra là được".

Chu Nhất Tiên lắc đầu, thấp giọng lẩm bẩm: "Thanh niên nhân bấy giờ thật không kiên nhẫn chút nào... Được rồi! Động phủ đó được đặt tên là Áo Nguyệt là vì tương truyền vào các đêm trăng sáng, kỳ thạch trước cửa động liền rực rỡ sáng ngời, như mộng như ảo, nhưng điều quan trọng nhất là động phủ ấy là một nơi đặc dị vô cùng, người nào đi vào trong đó thì cũng giống như đi vào một thế giới của mộng và ảo, nếu tâm trí không kiên định,ắt sẽ bị hám ở trong đó, không thể thoát thân, một thân đạo hạnh sẽ bị huỷ trong một ngày".

Quỷ Lệ hơi ngẩn người: "Cái gì, có chuyện này nữa sao?".

Chu Nhất Tiên hừ lạnh một tiếng, nhìn Quỷ Lệ một lượt từ đầu đến chân rồi nói: "Ta khuyên ngươi chớ nên si tâm vọng tưởng nữa. Người mà vào Ảo Nguyệt Động Phủ thì chỉ có con đường chết thôi".

Quỷ Lệ cười lạnh một tiếng: "Tại sao ông nói vậy?".

Chu Nhất Tiên nói: "Ta biết ngươi trong lòng bất phục, cũng biết ngươi tính tình bướng bỉnh, nhưng ta phải nói thật cho ngươi biết...".

Sắc mặt lão chợt trở nên nghiêm nghị, không ngờ có một vẻ bất nô mà uy, trầm giọng nói tiếp: "Cái gọi là tâm chí kiên định, tuyệt đối không phải là bướng bỉnh như ngươi. Theo ta thấy, cả đời ngươi đã chịu nhiều dày vò, trong lòng có vô số tâm sự thương đau, nếu như mạo hiểm vào trong Ảo Cảnh, chỉ e khó tránh khỏi dẫn động đến những tâm sự đó, chìm đắm vào trong đó mà không thể thoát thân".

Lão ngưng lại lấy hơi, sau đó hơi ngần ngừ một chút rồi nói tiếp: "Còn nữa, pháp bảo trên ngươi ngươi là vật đại hung chí tà, tinh huyết trong ngươi ngươi lại sớm đã hợp nhất làm một với yêu lực của Phệ Huyết Châu, yêu vật này mà vào trong Ảo Cảnh, đối với ngươi chỉ có hại chứ không có ích, vì vậy ta mới khuyên ngươi một câu, tốt nhất là hãy bỏ cái ý định đó đi".

Quỷ Lệ nhìn Chu Nhất Tiên như lần đầu tiên phát hiện ra lão vậy, cứ im lặng nhìn chăm chăm mà không nói gì. Chu Nhất Tiên cũng thản nhiên nhìn thẳng vào mắt gã, rất lâu sau đó, Quỷ Lệ mới chậm rãi quay người cất bước đi.

Chính lúc này, Hà Dương thành lại trở nên hỗn loạn. Một đám đệ tử Thanh Vân Môn xuất hiện ở đầu phố, lớn tiếng nói gì đó với dân chúng đang hỗn loạn. Bọn Chu Nhất Tiên kinh ngạc, chen tới lắng nghe. Thì ra là Thanh Vân đệ tử đang tuyên cáo với dân chúng rằng yêu thú sắp đánh tới đây, Hà Dương thành này không phải là chỗ an toàn. Đồng thời khuyên bách tính nên chạy về phía Bắc, ít nhất cũng phải vượt qua Thanh Vân Sơn mới được.

Chu Nhất Tiên nghe mà lắc đầu thở dài, quay sang nói với bọn Tiểu Hoàn và Dã Cẩu: "Hỗn bét hết cả rồi, không biết... ô, tên tiểu tử Quỷ Lệ đó đâu?".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân cùng ngớ người, vội vàng quay lại, chỉ thấy sau lưng những người là người, nhưng bóng dáng Quỷ Lệ thì đã biến mất từ bao giờ.

Biển người mênh mông, thanh âm hỗn tạp, Chu Nhất Tiên đứng giữa đám người đang hoảng loạn mà chau mày. Tiểu Hoàn đứng cạnh im lặng không nói tiếng nào. Còn Dã Cẩu đạo nhân thì nhìn ra xa xa, khẽ thở hắt ra một tiếng buồn bã.

Chương 163

Ẩn Giả

Mưa đã bắt đầu tạnh, thế nhưng những đám mây đen vẫn phủ kín bầu trời, từng

tầng chèn ép từng tầng, khiến cho không gian càng trở nên ngột ngạt.

Cánh cổng phía bắc thành Hà Dương mở rộng, vô số dân thường đổ xô chạy về hướng phía bắc, trên đường những tiếng gào thét nỗi nhau không dứt, biết đi về đâu, đi về đâu để tránh kiếp họa này đây?

Tiêu Dật Tài dẫn đầu chúng đệ tử Thanh Vân Môn duy trì trật tự, không ngừng an ủi vỗ về đám dân thường đang rất hoảng loạn này. Hết lượt này đến lượt khác nói với đám người xung quanh: "Lần này chỉ là tạm thời rời đi, chỉ cần đánh bại lũ yêu quái, tai họa qua đi, mọi người sẽ có thể trở về quê hương".

Một ngày vất vả bận rộn, miếng khô lưỡi rát, nhìn đám dân chạy loạn, lũ lượt nỗi đuôi nhau thành hàng dài, Tiêu Dật Tài lắc đầu ngao ngán. Đang muốn nghỉ ngơi chốc lát thì chợt thấy Lâm Kinh Vũ người của Long Thủ Phong đứng cách đó không xa trên mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Tính ra hắn và Lâm Kinh Vũ cũng có thể gọi là quen biết, liền bước qua nhè nhẹ vỗ vai Lâm Kinh Vũ.

Lâm Kinh Vũ quay đầu lại, nhận ra Tiêu Dật Tài liền nở một nụ cười, cất giọng nói, có điều giọng đã bị lạc đi vì khản cổ: "Sư huynh, huynh cũng ở đây sao?".

Tiêu Dật Tài gật đầu, hai người nhìn nhau rồi lại nhìn sang đám dân đang lũ lượt dắt díu nhau đi, đoạn cùng cười ngao ngán.

***

Trên con đường hướng về phía bắc, nhìn ra xa, không gian vạn phần u ám, mây đen giăng kín, che phủ tất cả ánh mặt trời.

Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân cùng bước đi lẩn trong đám dân thường. Xung quanh đám đệ tử Thanh Vân Môn quá nhiều, mà diện mạo mình thì quá là cổ quái, thế nên Dã Cẩu đạo nhân phải dùng một cái mũ rơm che kín hết nửa khuôn mặt bước sau Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn. Chu Nhất Tiên đi trong đám người chau mày nhìn sang xung quanh rồi thở dài ngao ngán.

Tiểu Hoàn nhẹ nhẹ hỏi: "Gia gia, sao vậy?".

Chu Nhất Tiên lắc đầu nói: "Trận chiến lần này quan hệ tới số mệnh của thiên hạ bách tính, thế nhưng ta chỉ sợ phần thắng của Thanh Vân Môn chẳng được là bao".

Tiểu Hoàn trầm mặc, cũng hiểu được vì sao Chu Nhất Tiên lại nói vậy. Lũ yêu quái từ lúc xuất hiện đến nay, chỉ mới có một thời gian ngắn, từ vùng Nam cương tiến nhập vào Trung thổ, trên đường quét sạch tất cả khiến cho một vùng rộng lớn đổ nát điêu tàn, thực lực thật cường hoành, thủ đoạn hung tàn, kiếp nạn lần này đúng là vượt trội tất cả mọi kiếp nạn.

Tiểu Hoàn miễn cưỡng nói với Chu Nhất Tiên: "Gia gia, không phải là còn Tru Tiên kiếm trận sao, vẫn còn hy vọng mà".

Chu Nhất Tiên so vai nói: "Cái này... hầy... thôi kệ đi, dù sao dân thường như chúng ta đều phải theo mệnh trời cả". Nói đến đây, lão dừng lại một chút rồi đột

nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ngọn Thanh Vân Sơn nguy nga hùng vĩ giờ đây ẩn hiện trong mình những đám mây đen khiến cho người ta cảm thấy hung ác, rồi sau đó từ từ nói: "Có điều những kẻ chính đạo này, không thể không đề phòng "hậu viện lửa cháy...".

Tiểu Hoàn ngớ người ra rồi khẽ hỏi: "Gia gia, cái gì mà "hậu viện lửa cháy"?".

Chu Nhất Tiên cười một cái, lắc đầu không nói gì, quay người bước tiếp, Tiểu Hoàn lườm lão một cái rồi cũng chạy theo. Vào thời khắc này lão cũng chẳng muốn nghĩ nhiều làm gì. Bước phía sau hai người là Dã Cẩu đạo nhân mủ che kín đầu, hai mắt đảo lia lịa xung quanh, chẳng để ý gì đến câu chuyện của hai người cả.

***

Đoàn người chạy loạn đã đi được một ngày và đám đệ tử Thanh Vân Môn cũng đã vất vả cả một ngày trời. Mắt nhìn đoàn người đã đi qua ngọn Thanh Vân Sơn, Lâm Kinh Vũ mới thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên không biết từ đâu một đứa trẻ chạy tới, mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Lâm Kinh Vũ thấy lạ, nhìn đứa bé một lúc, chỉ thấy nó mặc một bộ đồ cũ kỹ, hiển nhiên không phải là con cái của nhà quyền quý, nhưng mặt mũi sáng sủa đáng yêu. Lâm Kinh Vũ cười một cái rồi nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu đệ, có chuyện gì vậy?". Đứa bé ngập ngừng một chút rồi giơ ra một tờ giấy, nói: "Vừa rồi có một vị sư thúc bảo đệ cầm tờ giấy này đưa cho huynh".

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, giơ tay ra đón lấy tờ giấy, mở ra xem chỉ thấy vỏn vẹn bốn chữ: "Hậu viện lửa cháy".

Lâm Kinh Vũ nheo mày trầm lặng suy nghĩ một lúc lẩm bẩm: "Vậy là sao?" rồi quay sang cậu bé hỏi: "Đúng rồi, người đưa cho đệ tờ giấy này đâu rồi?".

Cậu bé quay đầu lại chỉ tay về phía trước, đột nhiên sắc mặt lộ vẻ bất ngờ: "Ãy, đâu rồi, vừa nãy còn nhìn thấy ở đây, thúc ý đội một cái mũ rơm to che kín mặt còn nói đệ phải đưa cho huynh nữa mà".

Lâm Kinh Vũ nhìn tờ giấy cầm trên tay, nheo mày lại rồi đưa mắt nhìn ra tứ phía, chỉ thấy biển người hoảng hốt tuyệt nhiên không thấy tung tích người mà như cậu bé miêu tả đâu cả.

***

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

"Âm...".

Một âm thanh như rồng gào, một luồng hào quang chói lợi loé lên. Lục Tuyết Kỳ sắc diện lạnh lẽo, cầm kiếm nhìn lên, mặt kiếm sáng trắng như gương soi rọi khuôn mặt lạnh lùng băng giá của nàng.

Nàng chăm chú nhìn lưỡi kiếm sắc bén, dường như Thiên Gia thần kiếm cũng cảm nhận thấy điều gì đó trong tận sâu tâm hồn vị chủ nhân của nó, nhẹ nhè rung lên.

"Muội đang nghĩ gì vậy?" âm thanh của Văn Mẫn thốt lên, Tuyết Kỳ mắt vẫn nhìn thanh kiếm trong tay, một lúc sau mới đáp: "Không biết qua mấy hôm nay thanh kiếm này sẽ chảy trên nó máu của những kẻ nào?".

Văn Mẫn nhẹ nhàng bước tới đặt tay lên vai nàng dịu dàng nói: "Hiền muội của ta, kiếp nạn trước mắt, sư phụ chắc cũng không truy xét tới việc của muội đâu. Chỉ cần trong trận chiến này chúng ta dốc toàn lực quyết đấu, thiết nghĩ trời cũng không tuyệt lòng người".

Lục Tuyết Kỳ gật đầu nhưng không hiểu vì sao trong lòng nàng lại rối như tơ vò, nàng cúi đầu đáp nhỏ: "Dạ".

Văn Mẫn mỉm cười nói: "Tốt rồi, sư phụ đang chờ chúng ta cùng đi Thông Thiên Phong kia, chúng ta đi thôi!".

Lục Tuyết Kỳ lại một lần nữa gật đầu, thu lại Thiên Gia, hít sâu một hơi rồi cất bước theo Văn Mẫn.

Đọc theo hành lang khúc khuỷu phía trước dãy Tiểu Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư đã đứng đấy từ bao giờ, bên cạnh còn có vài nữ đệ tử. Hai người cùng bước tới, Văn Mẫn cất tiếng: "Đệ tử Văn Mẫn và Tuyết Kỳ sư muội bái kiến sư phụ".

Thủy Nguyệt đại sư quay người lại nhìn Văn Mẫn một lượt sau đó hướng ánh mắt về Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của sư phụ, chỉ khẽ nói: "Sư phụ, đệ tử đã tới. Đệ tử bất hiếu để người phải giận dữ". Chỉ thấy Thủy Nguyệt đại sư lạnh lùng nói: "Ta không có thời gian mà giận ngươi". Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tái lại, đứng nép vào mọi người, không dám nói gì, Văn Mẫn hướng về phía Thủy Nguyệt đại sư, thanh âm pha chút cầu xin thốt lên: "Sư phụ...".

Thủy Nguyệt đại sư "hừ" một tiếng rồi thở dài nói: "Được rồi, được rồi... kiếp hoạ còn ở trước mặt, trận chiến lần này, nếu còn giữ được tính mạng thì đến lúc đó hãy nói".

Đám đệ tử không ai dám lên tiếng cả, Thủy Nguyệt đại sư quay người phất tay áo rồi nói: "Thôi, đi thôi, chưởng môn chân nhân còn đang trên Thông Thiên Phong đợi chúng ta kia".

Lời nói vừa dứt, Thủy Nguyệt đại sư liền hoá thành một bạch đạo quang bay đi. Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ rồi nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, ha". Tuyết Kỳ gượng cười một cái không nói gì.

Nói xong Văn Mẫn quay sang chúng đệ tử nói: "Chúng ta cũng đi thôi".

Lúc đó từ Tiểu Trúc Phong, từng luồng đạo quang vọt lên, từng đạo từng đạo tú lệ bay về phía đám mây đen dày đặc, rõ ràng mới vừa đây thôi còn nhìn thấy vài

luồng sáng rực rỡ mà trong chớp mắt dường như đã bị những đám mây đen nuốt chửng lấy.

***

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Tống Đại Nhân dẫn đầu đám đệ tử đứng phía ngoài Thủ Tĩnh Đường, chỉ cần nhìn dáng vẻ đám đệ tử là có thể biết bọn họ đã đứng đợi rất lâu rồi, mà vợ chồng Điền Bất Dịch vẫn chưa ra.

Lão lục Đỗ Tất Thư có chút sốt ruột, khẽ nói với Tống Đại Nhân: "Đại sư huynh, sư phụ và sư nương sao đến giờ này vẫn chưa ra nhỉ? Không biết hai người làm gì ở trong?".

Tống Đại Nhân quay sang nhìn Đỗ Tất Thư một cái rồi tức giận nói: "Ta làm sao mà biết được, đệ muối biết như thế sao không tự mình vào mà hỏi".

Đỗ Tất Thư ngó người, mặt thộn ra, sau đó bực tức lẩm bẩm: "Đệ biết rồi, huynh không lấy được vợ cũng không cần phải trút giận lên đệ chứ".

Tống Đại Nhân tai thính bất ngờ nghe được, không kìm được liền giơ tay vỗ mạnh vào gáy Đỗ Tất Thư quát: "Đệ vừa nói cái gì?".

Đỗ Tất Thư giật mình, từ trước đến giờ trừ sư phụ sư nương ra thì hắn sợ nhất là vị đại sư huynh này. Có điều thường ngày Tống Đại Nhân rất ôn hòa, nhưng mấy hôm gần đây một khi nhắc đến việc này thì không khác gì chọc vào tổ kiến lửa, tất khiến cho Tống Đại Nhân giận dữ.

Bên cạnh mấy người hội Hà Đại Trí đang cố nhịn cười mắt liếc trộm Đỗ Tất Thư. Hắn dáng vẻ khổ sở nhìn về mấy vị sư huynh cầu cứu, không ngờ ánh mắt vừa hướng về Hà Đại Trí, Ngô Đại Nghĩa thì lập tức người thì ngẩng đầu lên nhìn trời, người thì quay mặt nhìn ra chỗ khác, dáng vẻ như không quan tâm đến sự đờ.

Đỗ Tất Thư mắt nhìn mấy vị sư huynh không có chút nghĩa khí gì với vẻ tức giận, cuối cùng quay sang Tống Đại Nhân cười xoà một cái rồi nói: "Đại sư huynh cũng không cần phải sốt ruột mà, đợi qua kiếp nạn này, đệ lập tức xuống núi tìm một bà mai tốt nhất thiên hạ giúp huynh cầu...".

Còn chưa nói dứt câu, Tống Đại Nhân sắc mặt tím lại giơ chân đá ra. "Binh" Đỗ Tất Thư bắn ra xa, mấy vị sư huynh đứng bên cạnh nhất thời bật cười, lắc đầu, chỉ có Đỗ Tất Thư mặt mũi méo xệch lồm cồm bò dậy.

Tiếng cười từ bên ngoài vọng vào từ đường. Tô Như sắc mặt đang nghiêm nghị bỗng nở một nụ cười, thở dài khẽ nói: "Bất Dịch, các đệ tử đang chờ chúng ta kìa!".

Điền Bất Dịch thân mặc trườn y, sắc mặt thập phần kín cẩn, đứng trước bàn thờ Tam Thanh của Thủ Tĩnh Đường, trầm mặc gật đầu.

Sau đó lão chăm chú nhìn lên rồi từ từ tiến đến gần bàn thờ, thắp lấy ba nén hương sau đó vái ba cái.

Cắm hương xong, lão lùi lại đứng lặng yên rồi cùng Tô Như vái tiếp ba vái nữa, sắc diện hiện rõ vẻ cung kính. Hai người vừa bước đi một đoạn thì Điền Bất Dịch đột nhiên dừng lại, Tô Như quay người lại ngạc nhiên hỏi: "Huynh sao vậy, Bất Dịch?".

Điền Bất Dịch chau mày, quay người lại bước tới phía đằng sau bàn thờ Tam Thanh. Tô Như cảm thấy lạ, sắc mặt có chút phân vân do dự, nhưng vẫn bước về phía Điền Bất Dịch.

Phía sau bàn thờ chính còn có thêm một bàn thờ nữa nhưng so với bàn thờ phía trước thì nó nhỏ hơn rất nhiều, trước mặt lại được che bằng một bức màn hoàng cẩm. Điền Bất Dịch đứng trước bức tượng thần nhỏ, nhìn một lúc, rồi với tay cầm xuống một tấm linh vị trên khắc hàng chữ: "Sư huynh Vạn Kiếm Nhất linh vị".

Tô Như đứng bên cạnh nhìn chăm chú, chỉ thấy Điền Bất Dịch dùng một tấm khăn nhè nhẹ lau hết bụi bám trên linh vị, bụi bám không dày, chứng tỏ thường xuyên có người lau chùi, lau sạch xong Điền Bất Dịch lại cung kính đặt linh vị lên trên, từ bên cạnh thắp lấy ba nén hương rồi vái tiếp ba vái.

Tô Như nét mặt phảng phất ưu tư hoài niệm, khẽ hỏi: "Bất Dịch, huynh làm vậy chẳng lẽ hy vọng Vạn sư huynh đến bảo hộ cho Thanh Vân sao?".

Điền Bất Dịch đáp: "Vạn sư huynh tuy rằng một đời ngạo khí, thế nhưng đối với huynh ấy, sư môn là quan trọng nhất. Nếu biết hôm nay Thanh Vân gặp kiếp nạn này, trên trời huynh ấy có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho chúng ta".

Điền Bất Dịch mắt nhìn linh vị từ từ nói: "Chúng ta đi thôi".

Hai người từ trong Thủ Tĩnh Đường đi ra, Tống Đại Nhân và các đệ tử khác đều đang đợi ở phía ngoài. Điền Bất Dịch mắt nhìn Tống Đại Nhân rồi lại nhìn Đỗ Tất Thư, khẽ gật đầu, cuối cùng lão đưa mắt nhìn ra xa về phía căn phòng của các đệ tử, trong ánh mắt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Có thể do trận đại chiến trước mắt, kiếp hoạ trên đầu đã kề cận, dạo này tâm trạng của Điền Bất Dịch không được tốt. Lão cũng chẳng nói nhiều, chỉ nhìn chúng đệ tử một lúc, rồi bảo: "Đi thôi, tới Thông Thiên Phong".

Kỳ quang phóng lên, Điền Bất Dịch vọt lên trước, Tô Như lập tức bay theo, các đệ tử cũng không chậm trễ, liền ngự pháp bảo tiến tới. Từng đạo, từng đạo kỳ quang dần dần mất hút vào những đám mây đen cuồn cuộn, cuồn cuộn trên bầu trời.

***

Đám người Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ mệt đến gần chết, cuối cùng cũng đã đưa được tất cả đám dân thường chạy qua được địa phận thành Hà Dương, hướng lên phía Bắc mà chạy nạn. Mới có một ngày ngắn ngủi vậy mà Tiêu Dật Tài, Lâm Kinh Vũ cùng đám đệ tử Thanh Vân Môn trông tiêu tuy hắn đi, người nào người nấy lạc hết cả giọng vì khản cổ.

Đứng trên cao đưa mắt nhìn đám dân thường đi hết, Tiêu Dật Tài mới thở phào nhẹ nhõm, đoạn cất giọng ồm ồm nói với Lâm Kinh Vũ đang đứng bên cạnh: "Cuối cùng cũng đã đưa qua rồi!".

Lâm Kinh Vũ cũng thở dài một tiếng, có vẻ như cất đi một gánh nặng, thế nhưng trên mặt hai hàng lông mày nhíu lại. Hắn không được hoàn toàn nhẹ nhõm như Tiêu Dật Tài, hình như trong lòng còn có điều gì đó vương vấn.

Tiêu Dật Tài vốn là người tinh tế, rất nhanh liền phát hiện Lâm Kinh Vũ dường như có điều gì lo nghĩ bèn hỏi: "Lâm sư đệ, đệ sao vậy, đệ cảm giác có điều gì à?".

Lâm Kinh Vũ sững người một lúc rồi lắc đầu: "Sư huynh hiểu lầm, đệ chẳng có nghĩ ngợi gì cả, chỉ vì trận chiến trước mặt nên lòng có chút lo nghĩ mà thôi".

Tiêu Dật Tài gật gật đầu, vỗ vai Lâm Kinh Vũ rồi nói: "Huynh biết, thực sự huynh cũng lo nghĩ về điều này, có điều từ trước đến giờ ta không thắng chính, trời không tuyệt lòng người, chúng ta đều là người trong chính đạo, vì thiên hạ bá tánh, trận chiến này chỉ cần toàn lực chiến đấu không cần phải lo nghĩ nhiều...".

Lâm Kinh Vũ cười cười gật đầu: "Sư huynh nói phải".

Tiêu Dật Tài cười nói: "Tốt rồi, ta qua bên này xem xét, đệ cũng nghỉ ngơi đi". Nói xong liền bước đi, vốn muốn quay lại thành Hà Dương xem xem còn có người dân nào không, để phòng yêu thú đánh tới.

Vừa mới bước được vài bước, từ sau lưng dường như nghe thấy tiếng Lâm Kinh Vũ tự nói một mình: "Hậu... hoả... hậu".

Tiêu Dật Tài ngớ người ra, quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ chau mày, sắc mặt như đang có điều gì đó khó nghĩ, miệng lẩm bẩm tự nói một mình.

Tiêu Dật Tài nheo mắt hỏi: "Lâm sư đệ, hậu sơn làm sao?".

Lâm Kinh Vũ giật mình ngược đầu lên: "Hậu sơn, hậu sơn nào?". Tiêu Dật Tài bị hỏi lại ngớ người ra: "Huynh vừa nghe đệ nói cái gì mà hậu sơn viện lửa liếc gì đó mà. Huynh nghĩ mấy năm gần đây đệ thường xuyên đến Tổ Sư Từ Đường đằng sau Thông Thiên Phong, còn tưởng rằng hậu sơn xảy ra chuyện gì rồi!".

Lâm Kinh Vũ sắc mặt hiện chút lúng túng liền thưa: "Không có, không có, đệ chỉ nói linh tinh vu vơ thôi, khiến sư huynh phải lo lắng rồi".

Tiêu Dật Tài cười nói: "Không có việc gì thì tốt. Lâm sư đệ, đại chiến sắp diễn ra, đệ nên tĩnh dưỡng tinh thần nhé!".

Lâm Kinh Vũ gật đầu cười, đang định nói gì thì đột nhiên từ đằng xa truyền lại âm thanh kinh hãi. Tiêu Dật Tài và Lâm Kinh Vũ kinh ngạc cùng lúc bay về hướng phát ra âm thanh đó.

Âm thanh đó phát ra từ cổng Nam thành Hà Dương, nơi có vài đệ tử Thanh Vân Môn đang đi tuần sát, từng người như gấp đại địch, pháp bảo bay lên, thần sắc khẩn trương. Chỉ thấy trên tường thành, một con yêu thú thân sói đầu sư tử, hai

mắt to đỏ hồn như hai cục máu ánh lên những cái nhìn hung dữ, miệng đang gầm thét nhìn đám đệ tử Thanh Vân Môn. Nhưng dường như nó cũng biết đám người này không giống như đám thường dân cho nên nhất thời chưa có động tĩnh gì cả. Tiêu Dật Tài cùng Lâm Kinh Vũ đáp xuống, lúc đó đám đệ tử Thanh Vân Môn mới dần dần tiến lại. Mọi người chăm chú nhìn con quái vật một hồi, Tiêu Dật Tài mới thở hắt ra nói nhỏ: "Là yêu thú".

Đột nhiên bên cạnh Lâm Kinh Vũ một đệ tử Thanh Vân Môn hét lên: "Bên kia, bên kia...". Thanh âm pha lẫn sự kinh hãi, đám người trong lòng giật mình, dường như cùng lúc ngược nhìn lên hướng về phía mà người kia chỉ. Chỉ thấy mây đen tầng tầng lớp lớp, tiếng sấm ầm ầm rền vang, sét chớp dọc ngang xé nát bầu trời, mặt đất như muôn rung chuyển, lẩn vào trong đó là âm thanh ghê rợn như từ cửu u thâm sâu vọng lên, len lỏi vào sâu tận hồn phách mỗi người liên miên bất tuyệt. Vô số yêu thú ào ào như thác lũ đen kín từ xa kéo tới, gào thét ầm ầm như muôn lật nhào cả trời đất, không gian tràn ngập không khí điêu tàn ngọt ngạt khiến lòng người sợ hãi.

Đám đệ tử Thanh Vân Môn ai nấy mặt mũi đều biến sắc, Tiêu Dật Tài hàm răng cắn chặt lại rồi hét to: "Chạy, chạy mau, lập tức về Thanh Vân Sơn". Thanh âm vừa dứt, đám đệ tử không chút chậm trễ, từng người từng người ngự pháp bão bay lên, trên tường thành con quái vật gầm lên một tiếng, đáng vẻ cực kỳ hùng dũng.

Lâm Kinh Vũ bay ở cuối cùng, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy vô số yêu quái đang điên cuồng tràn tới như thác lũ, cả một vùng rộng lớn dường như đã biến thành một biển trời ác thú, không còn một chút sinh khí.

Kiếp hoạ... cuối cùng cũng đã tới!

***

Ngọc Thanh Điện.

Cả một bầu không khí khủng bố bao trùm lấy toà đại điện to lớn nguy nga này, tất thảy mọi người trong chính đạo đang ngồi đây tuyệt nhiên không ai nói lối. Điều đáng sợ nhất cuối cùng cũng đã đến.

Đạo Huyền chân nhân từ từ đứng dậy, nét mặt đầy vẻ nghiêm trọng nói: "Các vị, vận số thiên ha bá tánh được quyết định vào thời khắc này, hiện giờ yêu thú đã chiếm được Hà Dương thành, không lâu nữa cũng sẽ tấn công lên Thanh Vân Sơn, lúc này tại hạ cũng không có lời gì để nói, kính mời các vị về nghỉ ngơi, chờ ngày quyết chiến với quái vật".

Mọi người nhìn nhau rồi cũng từ từ đứng lên, Ngọc Thanh Điện cũng dần dần rộn lên những tiếng bàn tán, đám người trong chính đạo cũng từ từ bước đi trong những tiếng bàn tán ồn ào đó.

Đạo Huyền chân nhân quay người ngồi xuống rồi hướng về phía Phổ Hoằng thương nhân và Văn Dịch Lam nói: "Hai vị cũng nghỉ ngơi vậy, tại hạ có chút việc muốn cùng các thủ toạ khác trong Thanh Vân Môn thương nghị một chút".

Phổ Hoằng thương nhân và Vân Dịch Lam cùng đứng dậy, hồi lễ đáp: "Xin chân nhân tự nhiên". Nói rồi cùng quay người đi.

Đạo Huyền chân nhân quay sang Tiêu Dật Tài nói: "Con vào cùng ta", rồi bước vào hậu đường. Trong đó các thủ toạ cùng các vị trưởng lão đã đợi hai người từ bao giờ rồi.

Lâm Kinh Vũ mắt nhìn hai người Phổ Hoằng thương nhân và Vân Dịch Lam đi khuất, chợt ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy trời đất tối đen như mực, mây đen vẫn vũ cuốn cuộn không một ánh sáng nào có thể lọt qua. Sơn phong như dao thổi ào ào cửa vào trái tim chàng trai. Lâm Kinh Vũ đứng trầm mặc, trong đầu đột nhiên nhớ tới tờ giấy trên đó viết bốn chữ: "Hậu viên lửa cháy".

Hậu viên lửa cháy, hậu viên lửa cháy! Thế nào là hậu viên lửa cháy? Trong đầu hắn nổi lên vô số những suy nghĩ, cuối cùng chợt hiện lên lời nói của Tiêu Dật Tài: "Hậu sơn sao vây, sư đệ".

Hậu sơn?

Lâm Kinh Vũ chau mày, mắt đột nhiên sáng lên, nhưng rồi lại lắc đầu, nét mặt hiện lên vẻ suy nghĩ mơ hồ. Rồi hắn lại trầm mặc không biết bao lâu. Đến lúc giật mình lại thì xung quanh mọi người đã về hết. Hắn thở dài một tiếng rồi cũng cất bước đi.

***

Từ lúc yêu thú xuất hiện, Thanh Vân Môn canh phòng càng thêm phần cẩn mật, nhất là phía trước Thanh Vân Sơn, ai cũng không nói trước được rằng lũ yêu thú hung ác cùng cực kia khi nào thì sẽ bất ngờ tấn công lên. Có điều dãy Thanh Vân Sơn địa thế hiểm ác, nhất là Thông Thiên Phong càng thập phần hiểm trở, dễ thủ khó công, đối với người tu đạo mà nói điều này thật chẳng phải là trở ngại gì cả, nhưng đối với quái vật không biết bay, địa thế đó thật như một bức bình phong vậy.

Chỉ có điều những nơi nào mà yêu thú đi qua, tất cả đều trở nên tan tác, càng ngày càng có nhiều tin tức xấu truyền tới, không ai biết làm cách nào để mà tấn công được đám quái vật này. Hơn nữa Thú Thần, kẻ cầm đầu lũ quái vật đến giờ vẫn chưa xuất hiện mà cũng chưa ai biết được căn nguyên của hắn, vì thế càng làm tăng thêm sự nghi ngờ về nhân vật này.

Nhin ngọn Thanh Vân Sơn mà nói, phía hậu sơn của Thanh Vân Môn hoàn toàn là vách núi cao dựng đứng, chính vì thế mà Thanh Vân Môn sắp đặt không ít đệ tử ngự kiểm đi tuần tra đề phòng vạn nhất, thế nhưng lại bố trí rất ít đệ tử tại cẩm địa Áo Nguyệt Động Phủ và vùng đất cẩm nằm bên cạnh Tổ Sư Từ Đường, dường như Thanh Vân Môn không hề có chút lo lắng đến hai nơi này.

Đêm dần trôi qua, trời bắt đầu le lói một vài tia sáng. Ngọn Thông Thiên Phong ẩn hiện trong mây, con đường nhỏ dẫn đến Tổ Sư Từ Đường và Áo Nguyệt Động Phủ được bao phủ bởi những đám sương mù dày đặc cuốn theo chiều gió

bỗng bỗng bênh bênh trôi, hai bên đường là hàng cây tùng bách cành lá dào dạt du dương.

Thời khắc đó, không gian yên ắng không một tiếng chim, hơi nước trong không khí dần dần ngưng tụ trên những chiếc lá cây trông như những giọt lệ châu, từ từ nhỏ xuống những hòn đá già nua phủ đầy rêu phong của thời gian.

Bóng hình một người thấp thoáng trên con đường nhỏ, đó chính là Quý Lệ.

Sắc mặt trầm mặc, cả hình bóng đó bình thản không một chút thù địch cũng không một chút vội vàng. Chỉ có khuôn mặt vô cảm chậm chạp bước đi.

Cũng con đường này, mười năm trước hắn đã từng bước đi...

Mười năm sau, cảnh vật vẫn như cũ, không có gì thay đổi, tùng bách vẫn xanh, cây cổ vẫn um tùm, đến cả con đường hắn đi cũng vẫn ẩm ướt mềm mại như mười năm trước đây.

Chỉ có... hắn... đã đổi thay.

Gió vẫn thổi, vật áo hắn phất phơ, tóc theo gió, rồi cuốn trên lưng hắn. Tiểu Hồi vẫn còn đang say ngủ, đuôi thỉnh thoảng lại khẽ ve vẩy.

Con đường này ngoằn ngoèo trải dài về phía thâm sơn. Sương mù lúc hợp lúc tan cuốn theo từng bước đi. Hắn vẫn mơ màng bước, tiến lên phía trước, không một lần ngoái lại dang sau.

Con đường chạy dài rồi rẽ thành hai hướng, bên trái con đường nhỏ vẫn u thẳm trải dài, bên phải thấp thoáng sau rặng tùng bách ẩn hiện một ngôi từ đường.

Đó chắc là Tổ Sư Từ Đường, Quý Lệ tự nhủ trong lòng. Mười năm trước tại nơi này hắn đã từng cùng Lâm Kinh Vũ chống lại Ma Giáo, cũng tại nơi này hắn và Lục Tuyết Kỳ đứng đối mặt nhau.

Mà giờ đây, hắn với những người cũ đó đã trở nên xa lạ.

"Soạt... soạt... soạt".

Âm thanh nhỏ từ xa truyền lại, dường như có ai đó dây sorm quét lá, nhẹ nhàng du dương, Quý Lệ trầm mặc lắng nghe. Trong lòng hắn bỗng trỗi dậy những hoài niệm, những năm tháng bình lặng hoá ra đều trong những tiếng "soạt, soạt" nhẹ nhàng vọng tới nơi này âm thầm trôi đi.

Hắn đột nhiên như tỉnh giấc mộng, đột ngột quay đầu lại, cả không gian yên tĩnh trong chớp mắt như ngưng đọng, ngay cả tiếng "soạt... soạt" từ xa dường như cũng dừng lại, tĩnh mịch không một tiếng động.

Quý Lệ nét mặt hơi đanh lại, trầm giọng nói: "Tiên sinh cũng đến rồi sao?".

Quý Tiên Sinh nhẹ đáp: "Ừ".

"Tiên sinh đến đây vì việc gì vậy?".

"Ta đến giúp công tử một tay".

Quý Lệ cười lạnh rồi nói: "Tiên sinh nói vậy là có ý gì?".

"Công tử không cần phải đa nghi, có một vài việc công tử không được rõ nên ta đến để nói cho công tử biết. Áo Nguyệt Động Phủ bên ngoài không có cơ quan nào cả, thế nhưng bên trong lại có một trận pháp kỳ ảo, là linh hồn để bảo vệ Cổ Kiếm Tru Tiên, vốn dĩ cũng không tách rời với Tru Tiên Kiếm Trận. Nếu có kẻ lạ mặt xông vào kích động trại pháp thi cũng làm kinh động đến Tru Tiên Kiếm Trận. Hậu quả chỉ có thể là chết, còn nếu công tử dám đương đầu với trận pháp đó, ta cũng chẳng có lời gì để nói cả".

Quý Lệ nét mặt đanh lại, mà từ xa trong đám sương mù dường như có những âm thanh chấn động nhẹ nhè truyền tới.

Quý Tiên Sinh nhìn Quý Lệ một cái rồi nói: "Vốn dĩ người trong Ma giáo chúng ta muốn tiến vào Áo Nguyệt Động Phủ thực sự ngàn khó vạn khó, có điều công tử lại là ngoại lệ, nhìn khắp thiên hạ, trừ chưởng môn Thanh Vân Môn thì chỉ có công tử mới có thể vào được".

Quý Lệ trầm mặc lạnh lùng nói: "Tiên sinh nói vậy là sao?".

Quý Tiên Sinh đáp: "Trận pháp này bắt buộc phải dùng đạo pháp chân truyền Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn Thượng Thanh cảnh giới làm chìa khoá để nắm giữ mấu chốt của trận pháp mới có thể tiến vào. Mà tiến vào xong, tâm trí phải kiên định để vượt qua vô số sự hoang tưởng tấn công. Điều này càng phải dựa vào công tử rồi".

Quý Lệ chăm chú nhìn Quý Tiên Sinh trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: "Tiên sinh vì sao lại nói cho ta những điều này?".

Quý Tiên Sinh cười nhẹ, bóng dáng hắc ám hòa quyện với sương mù, có vẻ mơ hồ đáp: "Công tử không cần phải nghĩ nhiều, dù sao ta đã nói hết rồi, tin hay không là tùy công tử".

***

Thông Thiên Phong

Một tiểu đồng vừa quét lá xong, đang định nghỉ ngơi chốc lát thì từ xa một bóng nhân ảnh mặc một chiếc áo màu xanh da trời đi tới. Mặc dù đệ tử Thanh Vân Môn đến đây không phải là ít, thế nhưng người này mười năm qua không biết đã đến đây bao nhiêu lần, bọn họ cũng đã quá quen rồi.

"Lâm sư huynh". Tiểu đồng nọ mỉm cười, giọng nói pha chút ngây thơ hướng về phía Lâm Kinh Vũ nói: "Huynh đến sớm vậy? Lại đến Tổ Sư Từ Đường sao?".

Lâm Kinh Vũ mỉm cười, gật đầu: "Đúng vậy! Tối qua cả đêm huynh không ngủ được, chỉ thấy trong lòng phiền muộn như là có chuyện gì đó, vì thế muốn đến từ đường sớm một chút".

Xung quanh đó, mấy tiểu đồng cũng từ từ chạy tới quây lại với nhau, một tên cất tiếng hỏi: "Lâm sư huynh, nghe nói yêu thú đã tiến đến thành Hà Dương, bọn chúng liệu có tấn công lên đây không?".

Mấy tiểu đồng bên cạnh mõm năm miếng mười bàn tán xôn xao. Có điều bọn họ vẫn còn trẻ, không như mấy nhân vật đã thành danh, mặc dù có chút lo ngại về đám quái vật nhưng vẫn rất lạc quan.

Thấy bọn họ như vậy, trong lòng Lâm Kinh Vũ cũng nhẹ bớt phần nào, cười nói: "Yêu quái hung ác nhất định sẽ đánh lên Thanh Vân Môn".

"Cái gì?". Đám tiểu đồng nhốn nháo cả lên.

Lâm Kinh Vũ cười an ủi bọn chúng: "Có điều chẳng phải là các vị tiên bối Thanh Vân Môn đều ở đây sao. Pháp lực của họ cao cường, đạo hạnh cũng cao thâm, tuyệt nhiên không phải sợ yêu quái, lại nữa...". Sắc mặt Lâm Kinh Vũ lộ ra một nụ cười thần bí nói tiếp: "Chúng ta còn có Tru Tiên kiêm trận vô địch thiên hạ, chẳng lẽ các đệ quên rồi sao?".

Đám tiểu đồng vui vẻ cùng nói: "Đúng, đúng, chúng ta còn có Tru Tiên kiêm trận nhất định sẽ chiến thắng".

"Đúng vậy, đợi lũ quái vật lên đến đây, chúng ta sẽ cho chúng chết sạch dưới kiêm trận của tổ tiên, vì thiên hạ bách tính mà báo thù".

Lâm Kinh Vũ cười cười, nét mặt đã có đôi phần rạng rỡ, cuối cùng nói thêm với đám tiểu đồng vài câu rồi tiếp tục hướng về phía hậu sơn. Rời khỏi đám tiểu đồng không lo không nghĩ, sắc mặt hắn lại trở nên nghiêm trọng, trầm mặc bước đi, một lúc sau hắn thở dài lắc đầu tự mình lẩm bẩm: "Thôi đến hậu sơn thỉnh giáo tiền bối vậy".

Nghĩ xong, hắn bước nhanh về phía ngôi từ đường phía sau ngọn Thông Thiên Phong.

***

Ở ngã ba con đường nhỏ, Quỷ Lệ nhìn Quỷ Tiên Sinh đã lâu, trong mắt hiện lên những cái nhìn kỳ lạ, Quỷ Tiên Sinh cũng vẫn đứng đó nhìn hắn.

Một lúc sau, Quỷ Lệ không nói một tiếng nào đột nhiên quay người lại, hướng về phía con đường nhỏ âm u mà bước đi, Quỷ Tiên Sinh bất động, mắt nhìn theo Quỷ Lệ.

Đúng lúc đó, đột nhiên một thanh âm từ phía con đường nhỏ dồn tới từ đường cất lên: "Hai vị muốn đi đâu vậy?".

Quỷ Lệ và Quỷ Tiên Sinh giật mình quay lại nhìn, chỉ thấy trong đám sương dày đặc, một bóng người từ từ bước ra. Đường như thời gian đã đè nặng lên vai khiến tấm lưng người đó còng xuống, từng hàng nếp nhăn như vết đao của thời gian khắc sâu trên khuôn mặt già nua, đến cả chiếc chổi trên tay người đó cũng cù kẽ như chính chủ nhân của nó vậy.

Lão nhân chậm chập bước tới cách Quý Lệ và Quý Tiên Sinh độ chừng sáu thước rồi từ từ ngược lên, đôi mắt sáng lạn nhìn hai người.

"Sáng sớm đông lạnh, hai vị có nhã ý cùng lão uống một chén trà nóng không?".

Chương 164

Âm Toán

Sớm mai, gió lạnh thổi nhẹ trên đỉnh Thanh Vân Sơn, vừa đủ cho từng dải sương mù mỏng manh từ từ bay chuyển, như những dải lụa nhẹ nhang phiêu đãng nơi mặt lâm um tùm rậm rạp. Nơi ngã ba con đường nhỏ phía hậu sơn Thông Thiên Phong đi tới Tổ Sư từ đường, Quý Lệ, Quý Tiên Sinh cùng lão nhân quét lá đứng chia ba góc, sát cơ phảng phất trong không khí.

Trên gương mặt lão nhân, những nếp nhăn máy động, thanh âm khàn khàn chậm rãi hỏi: "Nhị vị chuyền này cùng lên Thanh Vân Sơn, sao chỉ đến nơi trọng địa của Thanh Vân Môn, không hiểu có việc gì?".

Quý Lệ mặc nhiên không nói, chỉ nhìn lão nhân một hồi lâu, Quý Tiên Sinh đứng một bên cách ngoài sáu thước. Đạo hạnh của hai người bọn họ, phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ vị tất đã phải sợ ai, chỉ là giữa hai người, lại hết sức rõ ràng chẳng ai tin tưởng vào tâm ý của đối phương.

Bất quá chỉ trong giây lát, Quý Tiên Sinh ẩn sau tấm sa đen che mặt, vẫn nhìn chăm chằm vào lão nhân quét lá, mục quang chói lợi hữu thần, tựa hồ như có một cảm giác kỳ dị.

Lão nhân như cảm giác được điều đó, thân hình từ từ quay lại, nhìn hướng Quý Tiên Sinh lên tiếng: "Vị cao nhân này, ngài nhìn lão hủ chăm chú như vậy, phải chẳng có điều gì muốn nói?".

Quý Tiên Sinh đột nhiên cất tiếng cười: "Ngươi bất quá chỉ là một lão nhân trong giữ Thanh Vân Sơn Tổ Sư từ đường, hà tất phải quản đến những việc vặt, hiện giờ người trẻ tuổi này...", lão dừng lại chỉ vào Quý Lệ: "Vị này từ lâu đã nghe danh của Áo Nguyệt Động Phủ trên Thanh Vân Sơn, lòng những muốn tăng thêm kiến thức, không biết lão trượng có thể để hắn đi qua không?".

Quý Lệ đứng ngoài xa, chợt hừ lạnh một tiếng: "Trước khi lên núi, ngươi cùng ta sớm đã thương lượng xong, ta tiến nhập Áo Nguyệt Động Phủ, thu hút sự chú ý của Thanh Vân Môn, ngươi thừa cơ hội đó tiêm nhập vào Thanh Vân Sơn Tổ Sư từ đường, phá huỷ toàn bộ linh vị của Thanh Vân Môn liệt đại tổ sư, giúp cho Thanh Vân Môn được xem một màn hấp dẫn, giờ đã đến đây rồi, ngươi sao vẫn còn không đi?".

Quý Tiên Sinh hơi thở không thông, nhìn lại hướng Quý Lệ, chỉ thấy Quý Lệ thần sắc nghiêm trang, trên mặt lộ rõ nét nghiêm khắc, nếu nói rằng không có chuyện này thì thật khó mà làm cho hắn tin được. Quý Tiên Sinh nhìn hắn trong giây lát, thoáng cười khổ một tiếng, khẽ cúi đầu.

Lão nhân hết nhìn Quỷ Lệ lại nhìn Quỷ Tiên Sinh, sắc mặt từ từ lạnh lẽo, ánh mắt cũng dần trở nên sắc bén, từ từ nói: "Bất kể đến đây làm gì, nhị vị đối với Thanh Vân Môn đều chẳng có ý tốt. Nơi đây chính là trọng địa của Thanh Vân Môn, lão hủ đã coi giữ nhiều năm, nhị vị muốn hoành hành ngang ngược, trước tiên phải bước qua xác lão phu đā".

Lão nhân hờ hững phát thoại, đối mặt với hai nhân vật thần bí, thân hình từ từ vươn thẳng lên.

Buổi sớm mai trong lành ở mây lâm hậu sơn, xa xa truyền lại tiếng chim hót ríu rít, bỗng nhiên ngưng bặt, chỉ có sương mù vẫn bay phiêu lảng đày núi, vương vấn xung quanh cửa Từ đường.

Thời gian mười năm của đời người, hình như đã lặng lẽ trôi qua trong sự tĩnh mịch này, biến thành những nếp nhăn nơi khóe mắt.

Quỷ Tiên Sinh đột nhiên hỏi: "Vì sao cánh tay trái của ngươi vẫn còn nguyên vẹn?"

Quỷ Lệ cùng lão nhân đồng thời kinh, ngay cả Quỷ Lệ cũng không hiểu tại sao Quỷ Tiên Sinh đột nhiên mạo xuất câu hỏi này, nhưng rõ ràng lão nhân thân hình chấn động, đôi mắt nhìn Quỷ Tiên Sinh chăm chú không rời.

Trong buổi sớm mai yên tĩnh, giữa làn sương mù, lão nhân ngưng thần nhìn lâu, thốt nhiên thở một hơi dài, nét kinh ngạc trên gương mặt dần dần tiêu tán, từ từ hỏi: "Là ngươi?".

Quỷ Tiên Sinh cười đáp: "Chính ta".

Lão ngừng lại một chút, mục quang dừng lại nơi gương mặt lão nhân, tựa như đang cân nhắc điều gì, tiếp đó cất tiếng, trong thanh âm hốt nhiên có mấy phần cảm khái: "Nói đến năm đó, ngươi bắn läh lợi hại biết dường nào. Xem hình dáng ngươi bây giờ, có ai còn nhận ra ngươi chính là người năm xưa danh chấn thiên hạ - Vạn Kiếm Nhất của Thanh Vân Môn!".

Ba tiếng **Vạn Kiếm Nhất** lọt vào tai lão nhân, đột nhiên thân hình lão run rẩy, ba chữ này như ba lưỡi dao bén nhọn, từng lưỡi từng lưỡi đâm thẳng vào tim lão, cuối cùng trên gương mặt hắn sâu vết tuế nguyệt, lúc này chợt hiện lên thần sắc kích động đã lâu rồi chưa thấy.

"Vạn Kiếm Nhất, hà hà, Vạn Kiếm Nhất...".

Lão nhân trầm giọng đọc cái tên này, trên gương mặt thần tình lại xen lẫn nỗi thống khổ.

Quỷ Lệ ở bên cạnh nhíu mày, cái tên Vạn Kiếm Nhất, nhiều năm trước khi hắn còn là môn hạ đệ tử của Thanh Vân Môn đã từng nghe qua, chỉ là tuyệt nhiên không nghĩ rằng một nhân vật kinh thiên động địa trong truyền thuyết nhiều năm trước vẫn còn sống tại nhân gian, càng không ngờ rằng, đương kim thủ tọa trưởng lão Thanh Vân Môn phân tranh không ngừng, Thương Tùng đạo nhân

phản bội Thanh Vân Môn cũng vì nhân vật tuyệt thế này, không ngờ nay đã đổi thay thành một lão đầu tăm thường chẳng thèm nhìn ra.

Làn gió lạnh thổi qua, lay động vạt áo của ba người, nơi đây sương mù ngập núi như mơ như thực, chuyện cũ phảng phất vọng về.

Người khi xưa từng là Vạn Kiếm Nhất ngạo thế, giờ đã trở thành một lão nhân gương mặt đầy những nếp nhăn, lại chậm chạp ngẩng đầu lên.

"Soạt", một tiếng động khẽ vang lên từ nơi tay Vạn Kiếm Nhất. Quỷ Lệ cùng Quỷ Tiên Sinh đồng thời nhìn về phía đó, chỉ thấy những hạt phấn nhỏ li ti màu tro đang xào xác rơi xuống, cái cán chổi trong tay Vạn Kiếm Nhất đang bị vò xé, chính vì tâm tình của lão đang kích động nên cái cán chổi bị đại lực ép vụn thành phấn, rơi rụng khắp nơi trên nền đất.

Làn gió núi thổi đến, thổi bay từng hạt phấn nhỏ dưới đất, Vạn Kiếm Nhất ngưng trọng nhìn vật mà giây lát trước còn tại tay mình, lúc đó đã mất tiêu chẳng còn dấu vết. Sau đó lão ngẩng đầu chăm chú nhìn Quỷ Tiên Sinh, thốt từng tiếng một: "Năm đó nếu không phải là ngươi, ta đã trở thành kẻ tàn phế, ngươi đối với ta có ân, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng".

Quỷ tiên sinh nhặt giọng đáp: "Ngươi cùng ta mới gặp lần đầu đã coi nhau như bạn cũ, hồi đó tại phía Tây Bắc vùng Man hoang còn có Phổ Trí hòa thượng".

Quỷ Lệ cứ đứng yên lặng một bên đột nhiên thân hình chấn động, ánh mắt rực sáng.

Quỷ tiên sinh và Vạn Kiếm Nhất lúc đó chẳng hề chú ý đến thần tình biến hóa của Quỷ Lệ ở bên cạnh, tiếp tục nói: "Bạn ta ba người tuy không cùng môn phái, cuối cùng cũng có một đoạn kết giao. Hiện nay Phổ Trí đã qua đời nhiều năm, ngươi từ lâu cũng chẳng còn tin tức. Không ngờ hôm nay vẫn còn có thể gặp mặt, cũng chẳng uổng công ta đến Thanh Vân Sơn". Lời nói thốt ra đầy cảm khái nhưng không hề thở dài.

Vạn Kiếm Nhất sắc mặt vốn căng thẳng, lúc này đã từ từ dịu xuống, thở dài đáp: "Không sai, ta vốn chẳng còn có thể tái kiến cố nhân... Đứng lại!".

Lão mới nói được nửa câu, thanh âm đột nhiên trở nên cấp bách, đoạn hét lớn một tiếng, chính vì Quỷ Lệ đứng bên cạnh lặng lẽ chuyển thân, chẳng cần nghe chuyện cũ quan hệ giữa hai người nữa, nhắm hướng Ảo Nguyệt Động Phủ đi tới.

Vạn Kiếm Nhất hờ lạnh một tiếng, thân hình không động, chỉ nhấc tay lên, bàn tay vốn dĩ như thân cây khô héo đã kinh qua trăm ngàn sự biến, phát trào đưa qua sau vai chộp tới.

Quỷ Lệ đình bước, không hề quay đầu, cổ tay rung lên, ngón tay chớp động, vẽ trong không trung một hình đồ án, trong giây lát ánh sáng chói lọi, chính là Thái Cực Đồ, thanh quang rực rỡ. Trảo thủ của Vạn Kiếm Nhất bị thanh quang chặn đứng, trong nháy mắt bị lực phản chấn đẩy ngược lại, nhưng chỉ trong giây lát, thân hình già nua của Vạn Kiếm Nhất đã đứng chắn trước người Quỷ Lệ, chỉ thấy

gương mặt lão tảo vẻ hết sức kinh ngạc, hỏi: "Thái Cực Huyền Thanh Đạo? Rốt cuộc ngươi thực sự là ai?".

Thanh âm Quỷ tiên sinh từ phía sau người lão âm u truyền lại: "Hắn chính là đương kim Ma Giáo Phó Tông Chủ Quỷ Vương Tông".

Quỷ Lệ nhíu mày nhưng vẫn không hề thốt một tiếng.

Vạn Kiếm Nhất dò xét ánh mắt hắn, hơi gật đầu nói: "Ngươi nguyên là người mười năm trước bị Thanh Vân Môn trực xuất khỏi môn hộ, đầu nhập Ma giáo, chính thị Trương Tiểu Phàm".

Quỷ Lệ sắc mặt lạnh lẽo như sương, lạnh lùng nói: "Tránh ra!".

Vạn Kiếm Nhất chẳng hề có ý nhường bước, sau một khắc xem xét toàn thân Quỷ Lệ, đột nhiên cất tiếng than thở: "Điền sư đệ có thể đào tạo được một đệ tử kiệt xuất như thế này, quả là không thể không ngẩng đầu lên được".

Sắc mặt Quỷ Lệ hơi thay đổi, tiếp đó hừ lạnh một tiếng, thần tình trên gương mặt xuất hiện mấy phần kiêu ngạo, coi trước mặt như không hề có vị Vạn Kiếm Nhất đỉnh đỉnh đội danh một thời, nhắc chân đi thẳng. Vạn Kiếm Nhất đứng thẳng người, khoanh tay trước ngực, tuyệt không có ý thoái lui.

Mắt nhìn hai người càng lúc càng gần, Vạn Kiếm Nhất chợt nhíu mày, thân hình cất lên khỏi mặt đất, gần như cùng lúc đó, chân đẹp xuống đất phát ra âm thanh trầm đục, trong nháy mắt đất nứt ra một đường, sắc xanh đen âm lạnh của Phệ Hồn chớp sáng rực rỡ nhắm chân Vạn Kiếm Nhất công thẳng tới.

Vạn Kiếm Nhất đang lơ lửng giữa từng không, thân hình chao qua, đột nhiên hé lớn một tiếng, chấn động tả hữu, ở giữa trời tay không xuất quyền nhắm hướng Phệ Hồn bay đến chộp lấy. Phệ Huyết Châu đính ở đầu Phệ Hồn trong giây lát sắc hồng đại thịnh, những sợi tơ máu mờ mờ ánh hồng đều sáng lên, xen lẫn trong hắc quang, không hề chậm trễ công thẳng tới.

Hắc khí quay cuồng, sắc hồng âm u chớp động, trong nháy mắt xung quanh tựa hồ chìm trong u ám, nhưng Vạn Kiếm Nhất vẫn ngang nhiên xông xáo, tất cả các hơi lệ khí âm u đối với lão tựa hồ không có tác dụng. Quỷ Lệ sắc mặt chợt biến, đạo hạnh như người này, có thể nói hắn mới thấy lần đầu.

Mắt thấy Vạn Kiếm Nhất đã sắp chộp được hung vật của thế gian vào tay, nhưng cũng chính khoảnh khắc đó, chợt trong hồng quang hắc khí, Phệ Huyết Châu đính ngoài mặt Phệ Hồn, đột nhiên từ sâu trong hạt châu nổi lên một đồ hình quái dị, từ nhỏ biến thành lớn, từ tối biến thành sáng, trong nháy mắt từ trong hắc khí huyền quang thoát ra, kim quang sáng chói, chính thị Phật gia chân ngôn: chữ **Vạn**. Một luồng kinh lực ôn hòa hùng hậu, bên trong lại pha tạp một phần quỷ dị, giao với thủ chưởng của Vạn Kiếm Nhất phản chấn trở lại.

Vạn Kiếm Nhất cùng Quỷ Lệ đồng thời lùi lại, giữa không trung pháp bảo Phệ Hồn bay trở về tay Quỷ Lệ.

Vạn Kiếm Nhất thân hình ngừng giữa tầng không, sắc mặt có chút trăng xanh, chăm chú nhìn Quỷ Lê, từng chữ từng chữ thốt: "Đại Phạm Ban Nhược!".

Quỷ Lê sắc mặt thản nhiên, nhưng trong tâm chấn động, người trước mắt đao hạch cao thâm, quả là không thể nào ngờ đến, mười năm nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp một người có thể dùng tay không địch lại yêu lực của Phệ Hồn.

Trong tâm hắn lay động, chẳng hề biết trước mặt mình Vạn Kiếm Nhất cũng kinh sợ không ít. Bản thân Vạn Kiếm Nhất năm xưa là tuyệt thế nhân vật, tài nghệ tuyệt luân, đao hạch vượt xa so với các huynh đệ đồng môn, trừ mỗi Đạo Huyền chân nhân tài năng tương đồng là ngoại lệ, còn lại trong mắt chẳng có bất cứ người nào. Về sau tuy gặp nhiều bất hạnh, vận mệnh gập ghềnh, nhưng ngày nay đổi mặt với tiểu bối này, trong lòng lão lại nảy sinh ngạo khí như xưa.

Chỉ là qua phiền giao thủ cùng Quỷ Lê ấy, lại làm lão kinh sợ không ít, Phệ Huyết châu yêu lực quỷ dị hung ác, tuy bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng đã kích động tinh huyết toàn thân lão. Sau đó Quỷ Lê đồng thi triển Phật môn chân pháp Đại Phạm Ban Nhược, cùng với Đạo gia và Ma giáo chân pháp hòa làm một, không hề xung đột với nhau, đối với loại tu vi ba nhà kết hợp ấy lão vô kể khả thi, buộc phải lui bước, bất giác trong lòng rung động.

Lãnh phong vi vút thổi qua, sương mù nhẹ nhè phiêu đãng, đã bắt đầu có vẻ tiêu tán.

Vạn Kiếm Nhất nhìn Quỷ Lê một lát, gật gù nói: "Quả nhiên giang sơn xuất hiện đại nhân tài, lão phu chẳng ngờ những năm cuối đời này còn có thể gặp được nhân vật như ngươi, đủ thấy trời cũng chẳng phụ ta".

Quỷ Lê cau mày, không hiểu câu nói của Vạn Kiếm Nhất có ý gì. Chỉ thấy Quỷ Tiên Sinh đứng phía sau đầu, thở dài một tiếng trầm trầm, tựa hồ cũng cảm thán với lão hữu sau nhiều năm, vẫn còn nguyên chí khí kiêu ngạo. Nhưng ngay sau khi thở dài, trong đôi mắt lão dị quang chớp động, nhìn chòng chọc trên người Vạn Kiếm Nhất.

Quỷ Lê lạnh lùng hé: "Tránh ra!".

Vạn Kiếm Nhất chăm chăm nhìn con người lạnh lùng cao ngạo trước mặt, nhưng thần tình thần sắc có chút gì tựa hồ rất quen thuộc, lão đột nhiên cất tiếng cười lớn, thần tình có chút cay đắng, nhưng cảm giác này ngay sau đó bị một luồng hào khí chiếm cứ: "Hảo, hảo, hảo, quả là thiếu niên. Nhân vật trên thế gian này vốn chẳng cần phải nhìn đến! Chỉ là nếu ngươi muốn đi qua, dứt khoát phải dùng bản lãnh của mình".

Quỷ Lê cất tiếng hú dài, không nói nhiều lời, tung thân nhảy lên. Đồng tử trong mắt Vạn Kiếm Nhất co rút, đột nhiên lùi lại, thân hình bay đến bờ rừng, tay phải chộp lấy rễ một cây tung to khoảng một người ôm, hé lớn một tiếng, trong giây lát chung quanh bị chấn động, trong tiếng động như sấm, cây tung khổng lồ bị lão nhổ lên, như cánh tay không lõi quét giữa không trung.

Vạn Kiếm Nhất lúc đó tay giương cao cây tung lớn, kiêu ngạo đứng giữa từng không, nào có còn bộ dạng của lão gù hèn hạ! Xem chí khí của lão phát ra, trên mặt thần sắc kích động, mắt mày cùng nhướng lên, chính là dáng vẻ bất khả nhất thế năm xưa.

"Tới!". Vạn Kiếm Nhất hét lớn một tiếng như sấm động, "Ngươi có Phệ Huyết Châu, giờ hãy xem cự thụ của Thanh Vân Môn thế nào".

Vạn Kiếm Nhất thân hình thoảng động, trong chốc lát cự thụ bay lượn, tiếng kêu vù vù, nháy mắt loáng động nhanh vô cùng, bóng cây ngập trời, che trời bạt đất, tiếng gió rít nhanh, không còn nghe bất kỳ âm thanh nào khác.

Quỷ Lệ sắc mặt đại biến, trong bóng cây bay múa, luồng gió cự thụ quét đến như sóng lớn cuốn cuộn trào dâng trên mặt nước mênh mông, lại như thủy triều không bao giờ ngừng lại, lớp sau át lớp trước, sóng sau cao hơn sóng trước, đuổi nhau dưới trời xanh, một núi sương mù tựa như cung rét run.

Gió thổi qua ngọn cây, biển thành cuồng phong, ở giữa không trung chuyển thành lốc xoáy, nuốt chửng vạn vật trên thế gian. Quỷ Lệ thân ở giữa vòng xoáy này, chung quanh quay cuồng bóng cự thụ, kinh phong quất vào mặt như dao cưa, phảng phất như chỉ sơ ý một chút, tất bị thịt nát xương tan bởi luồng kinh phong bén nhọn đó.

Vạn Kiếm Nhất cười lớn không ngừng, phảng phất như trở lại những tháng năm từng tung hoành thiên hạ, gương mặt hiện nét hưng phấn, toàn bộ tinh thần quán chú vào người Quỷ Lệ. Quỷ Lệ ở giữa cơn gió dữ, chợt nghiến răng, nhìn thấy bóng cây phía trước như núi áp lại, lúc này không hề tránh né, hữu thủ đưa lên, Phệ Hồn chớp động, ánh hồng quang ảm đạm phi xuất, ở giữa ngàn vạn bóng cây nổ "Bùng" một tiếng, chẳng hề sai lệch chính ngay trên thân cây, trong giây lát yêu lực cuồng vũ, muôn đạo hồng quang theo Phệ Huyết châu bay lên, quấn quanh thân cây, nơi đó thân cây bị xé tung, mảnh vụn bay lả tả.

Trong giây lát, thân cây cổ thụ bị yêu lực cắt đi, ba phần chỉ còn lại một, nhưng sắc mặt Vạn Kiếm Nhất không hề kinh sợ, cười dài một tiếng, tả thủ hoành không chặt xuống, thân cây bị luồng kinh phong vô hình quét qua, tức thì bị cắt rời như đậu hũ. Nơi đầu thân cây bị hồng mang bao kín, dường như phát ra tiếng rền rĩ, hóa thành phẩn vụn, tan lạc trong gió.

Nhưng nhất đẳng cao thủ Vạn Kiếm Nhất đã vung phần còn lại của thân cây lên, như chống trời, uy võ vô cùng. Bóng cây bay chuyển đầy trời mắt hết, gió dữ tiêu tan, kinh phong ngừng lại, vạn vật trên thế gian trong nháy mắt như nín thở, tất cả ngưng vọng nhìn thân ảnh bay lượn giữa từng không.

Lão từ trên không hạ xuống, trong tiếng hét lớn, đưa thân cây lên đánh xuống một đòn sấm sét.

Kinh phong rú rít, đâm vào tai, trong vòng ba trượng trên mặt đất bỗng nổ ầm một tiếng, trong giây lát cát đá bay hết ra ngoài, chỉ có một mình Quỷ Lệ tà áo lay động, sắc mặt trắng xanh, ngoan cường nhìn chăm chú cự thụ từ trời cao hạ xuống.

Chợt âm thanh quái dị như sấm bên tai, Quỷ Lệ nghiến chặt răng, đột nhiên song thủ vũ động, Thái Cực Đồ xoay chuyển không ngừng, nhanh chóng bay lên, chặn lấy thân cây sấm sét phía trước.

Hai luồng đại lực xung đột nhau giữa không trung nổ ầm một tiếng, làm vùng đất xung quanh đỉnh núi chấn động, Quỷ Lệ đứng tại đó, chân đã lún vào đất.

Phần đầu thân cây bị đại lực của Thái Cực Huyền Thanh Đạo đè ép, toàn bộ bị xé rách, mảnh gỗ bay tung tóe, hóa thành phẩn vụn, tản mác khắp nơi không còn tung tích. Đó chính vì sau khi thân cây ngang nhiên đánh mạnh xuống, bị thanh quang chớp động trên Thái Cực Đồ đâm nát từng phân mảnh. Quỷ Lệ sắc mặt lại tái đi một chút, tia sáng quái dị của Phệ Hồn mạnh thêm, Phật gia chân ngôn lại xuất hiện, bên dưới hình Thái Cực, kim quang chớp động, đột nhiên phủ xuống một tầng.

Kinh phong rít lên, trong trường đấu mọi người cơ hồ không thở được, cuồng phong cực mạnh, cả hai nam nhân tại khu rừng nơi đỉnh núi giao chiến quên mình, chẳng thấy hình dáng người nào, chỉ duy nhất bóng đen chớp động ẩn hiện.

Thần sắc trên gương mặt Vạn Kiếm Nhất tràn đầy chí khí, những nếp nhăn sâu chằng chịt lúc này biến mất chẳng còn dấu vết, phản phất những tháng năm vè vang của tuổi trẻ nhiều năm trước, vào lúc này, đã trở lại trên thân hình lão.

Đó là ánh phản chiếu những kích động, những ngạo thế thiên hạ đã trải qua.

Lão ngửa mặt lên trời cất tiếng hú dài, như long gầm, cảm thấy luồng kinh phong này xốc vào mặt, tưởng như nhiệt huyết toàn thân bị thiêu đốt.

Lão bật cười lớn, toàn thân đạo hạnh tập trung tại thân cây vọt tới, toàn bộ tu hành xuất ra một lần nữa như núi lửa phun trào, ầm ầm tuôn ra.

Phật gia chân ngôn chớp mắt tan biến.

Áp lực nặng nề tầng tầng lớp lớp như bài sơn đảo hải đè xuống, khoe miệng Quỷ Lệ ứa máu, trong sắc mặt trắng xanh đột nhiên lại nhanh chóng nổi lên màu hồng, chợt phun ra một búng máu tươi, rơi rớt trên thân Phệ Hồn.

Từng giọt máu tươi lặng lẽ hòa tan trong đất, hơi thở băng lãnh trong thâm tâm bắt đầu trở lại.

Đôi mắt hắn đột nhiên biến thành màu huyết hồng!

Vào đúng thời khắc quyết định này, bất thần kinh phong rú rít đầy trời ngưng lại, sát ý thần kinh quỷ sầu tiêu biến, thân ảnh uy vũ giữa từng không như thiên thần, đột nhiên bắt đầu lắc lư, từ từ vô lực.

Một bóng đen đánh vào lưng Vạn Kiếm Nhất nhanh chóng vô cùng. Chân pháp chứa trong người Quỷ Lệ đã lâu, trong nháy mắt không còn bị chế áp, lập tức tuôn ra, thanh quang, kim mang cùng yêu lực của ánh hồng u ám, luồng đại lực của ba đại chân pháp hòa làm một thể trong chớp mắt xông thẳng lên trời, đan

kết dày đặc công vào ngực Vạn Kiếm Nhất, chỉ một sát na, âm thanh ken két như tiếng hạt chau rơi vang dội không ngừng. Vạn Kiếm Nhất đứng lại giữa không trung, không hề bay đi, chỉ thấy thân hình đột nhiên mềm nhũn, bắt đầu từ ngực, da thịt toàn thân tựa hồ mất hết sức chống chịu, bắt đầu co rút héo tàn không thể vãn hồi.

Quỷ Lệ thoi run rẩy, qua một khắc, hắn không tự chủ được ôm lấy thân hình Vạn Kiếm Nhất, trong vòng tay, sức nặng thân thể lão cho biết ông già gầy còm ấy chính là Vạn Kiếm Nhất. Trong lúc xoay chuyển, hắn nhìn thấy rõ ràng trên lưng Vạn Kiếm Nhất in hình thủ ấn đen kịt.

Quỷ Lệ ôm Vạn Kiếm Nhất đáp xuống mặt đất, hắn thở hổn hển nhìn Vạn Kiếm Nhất đồng thời quay đầu nhìn qua, giữa đầm sương mù tản mác một bóng đen đang đứng, hiển nhiên chính là Quỷ Tiên Sinh.

Quỷ Lệ trong mắt bùng cháy ánh lửa yêu dị, lạnh lùng hỏi: "Ngươi làm gì đó?".

Quỷ Tiên Sinh không hề để ý tới hắn, chỉ liếc nhìn Vạn Kiếm Nhất, lão nhân lúc này đang hấp hối, rồi lại nhìn hắn chăm chăm, chỉ thấy vô số thần tình đan xen trong mắt hắn.

Tấm sa đen trên mặt Quỷ Tiên Sinh hơi lay động, không biết tâm thần lão có bị kích động không, chỉ thấy thanh âm lão vẫn bình đậm như cũ: "Nhiều năm rồi, sao ngươi vẫn cứ thế? Luôn luôn tin tưởng bằng hữu, không một chút đề phòng?".

Vạn Kiếm Nhất hơi hé miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng vừa há đã phun ra đầy một miệng máu tươi. Sắc mặt lão lập tức trắng xanh, phảng phất như sinh mệnh đã lảng lặng ra đi.

Sau đó, lão cười khẽ, giữa máu tươi trào tuôn và hơi thở khó nhọc, lão lặng lẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn Quỷ Lệ.

Ánh mắt ấy, không hiểu sau lúc đó lại có mấy phần nhu hòa.

Quỷ Lệ thở mạnh, hốt nhiên vành mắt nóng lên, lão nhân mà trước đó một khắc hắn còn chiến đấu sinh tử, lúc này hắn không dám nhìn thẳng vào mắt lão. Hắn lặng lẽ để lão nhân xuống, đứng lên trầm giọng nói: "Nếu trong tay ngươi có Trảm Long Kiếm, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi".

Vạn Kiếm Nhất nhìn gã thiêu niê, đôi tay lão nắm chặt, thân hình hơi run rẩy. Sau đó, Quỷ Lệ quay lại, chăm chú nhìn Quỷ Tiên Sinh. Quỷ Tiên Sinh không hề tránh né ánh mắt hắn, thậm chí khi trong ánh mắt Quỷ Lệ không hề che giấu sự khinh bỉ cùng chán ghét, lão cũng tựa hồ chẳng chút để ý.

Quỷ Lệ trầm mặc nhìn lão một lúc, sau đó không nói tiếng nào, quay đầu theo con đường nhỏ trên núi đi tới hướng Ảo Nguyệt Động Phủ, trong chốc lát thân ảnh đã biến mất.

Nơi này, còn lại hai người.

Quỷ Tiên Sinh lặng lẽ đi tới bên người Vạn Kiếm Nhất. Lão nhân không còn chút sức lực nằm trên mặt đất, khẽ nhướng mắt lên nhìn lão, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra bên khói miệng.

Chính vào lúc đó, đột nhiên từ phía xa vọng lại tiếng bước chân, có người đang đi tới xuyên qua đám sương mù, xem ra sẽ đến nơi này.

Quỷ Tiên Sinh biến sắc, hắc ảnh thoảng động, trong nháy mắt đã biến mất trong đám sương mù.

Lát sau, thân ảnh Lâm Kinh Vũ hiện ra từ đám sương mù, tiến vào trong trường thấy rõ mọi sự.

Thần sắc vốn đang tươi cười chớp mắt đã biến mất, mắt y lộ vẻ không thể tin được những gì đang thấy, lão nhân mười năm nay y sớm tối gặp mặt toàn thân vãy máu, đang yếu ớt nằm trên mặt đất.

"A a a a a...!".

Lâm Kinh Vũ xông tới, mặt nhuộm nét tuyệt vọng, hoàn toàn không phát hiện sau lưng mình có một bóng đen nhỏ thoáng qua.

Chương 165

Ảo Nguyệt

"Tiền bối, tiền bối, người sao rồi? Đã xảy ra chuyện gì..."

Lâm Kinh Vũ xông tới bên cạnh Vạn Kiếm Nhất, quỳ thụp xuống, hai tay run run đỡ lão dậy, nhưng chỉ cảm thấy người lão mềm nhũn, một cảm giác lạnh lẽo dâng tràn trong tâm tưởng. Lâm Kinh Vũ như bị rơi vào một hầm băng không đáy, dường như tất cả xương cốt trên người lão già này đã vỡ vụn, không còn một mảnh nào là nguyên vẹn.

"Là ai? Là ai?". Lâm Kinh Vũ gầm lên, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ và hận thù xen lẫn sự tuyệt vọng.

"Tiền bối, tiền bối...". Gã gào lên thõng thiết nghẹn ngào, cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng. Trước giờ gã vốn không nhớ rằng mình còn biết khóc, nhưng trước lão già toàn thân yếu ớt vô lực này, không ngờ sự tuyệt vọng dồn nén mười mấy năm nay đã ập đổ về trên người hắn.

Vạn Kiếm Nhất đỡ đắn nhìn người thanh niên trước mắt, thầm nhủ: "Nhìn dáng vẻ thương tâm của nó không hề có chút giả dối, thật không ngờ trên đời này vẫn còn có người đối xử thực lòng với ta".

Ngón tay lão khẽ động đậy, sau đó như có thần lực ở đâu trợ giúp, lão khẽ run rẩy nhắc được bàn tay lên. Lâm Kinh Vũ giật mình mừng rỡ, nắm lấy tay lão gấp giọng nói: "Tiền bối, tiền bối, người hãy mau nói đi, là kẻ nào hại người đến như vậy? Con, con nhất định báo復 cho người, ai, là ai?"

Sắc mặt Vạn Kiếm Nhất càng lúc càng nhợt nhạt, ngay cả hô hấp dường như cũng khó khăn đối với lão, nhưng không hiểu tại sao, đôi mắt lão giờ đây sáng rực lên, lão nắm chặt lấy bàn tay Lâm Kinh Vũ, ngón tay khe khẽ động đậy...

Lâm Kinh Vũ ngẩn người, cúi đầu nhìn xuống. Trong bàn tay gã, nhón tay vô lực của Vạn Kiếm Nhất đang chấm máu, run rẩy viết lên: "Cần... thận...".

Đột nhiên một bóng đen xẹt ra từ làn sương mù sau lưng Lâm Kinh Vũ, Quỷ tiên sinh hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào hắn và Vạn Kiếm Nhất. Lâm Kinh Vũ quay lưng lại với Quỷ tiên sinh, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào ngón tay Vạn Kiếm Nhất, không hề cảm nhận được sự xuất hiện của bóng đen, nhưng Vạn Kiếm Nhất thì đã nhìn thấy, ánh mắt của lão chạm phải thị uy tuyển của Quỷ tiên sinh, bất giác khẽ run lên một cái.

Khoảnh khắc ấy dường như ngưng đọng lại...

Vạn Kiếm Nhất đột nhiên mỉm cười, một nụ cười mang theo máu tươi. Lão nhìn Quỷ tiên sinh rồi khe khẽ lắc đầu.

Lâm Kinh Vũ đợi mãi mà không thấy Vạn Kiếm Nhất viết tiếp, ngạc nhiên ngẩng đầu. Chỉ thấy Vạn Kiếm Nhất đã ngheo đầu sang một bên, đoạn khí từ lúc nào không biết. Toàn thân Lâm Kinh Vũ run lên bần bật, hai tay lẩy bẩy, nhìn chăm chằm vào gương mặt già nua của Vạn Kiếm Nhất mà không dám tin vào mắt mình, một lúc lâu sau gã mới kêu lên một tiếng thõng thiết: "Tiền bối...".

Gã vừa khóc lóc vừa ôm chặt lấy lão.

Quỷ tiên sinh lặng lẽ đứng sau lưng gã, chăm chú nhìn vào gương mặt già nua của Vạn Kiếm Nhất, hồi lâu sau mới chậm rãi bỏ đi, biến mất sau làn sương mờ huyền ảo.

Trong gió ẩn ước truyền lại một tiếng thở dài não ruột.

***

Tiếng hú dưới núi theo gió truyền về, như muôn ngàn mũi kim nhỏ li ti đâm vào tai. Trên Thanh Vân Sơn, người đứng nhấp nhô, các nhân sĩ chính đạo đều tập trung cả trên Thông Thiên Phong, đứng đầu là Đạo Huyền chân nhân, Văn Dịch Lam và Phổ Hoằng thượng nhân, ai nấy đều thần sắc ngưng trọng, hai hàng lông mày nhíu chặt, chăm chú dõi mắt nhìn xuống dưới núi.

Mùi tanh nồng thoang thoảng bốc lên, khiến người ta không thể không liên tưởng đến vô số loài yêu ác độc tàn nhẫn đang tập trung dưới chân núi. Ai cũng không thể đoán trước được kết quả của trường hợp kiếp này rốt cuộc sẽ ra sao?

Trên quảng trường bên ngoài Ngọc Thanh Điện, người đứng nhấp nhô nhưng lại tĩnh lặng như tờ, trên mặt mỗi người đều như phủ một đám mây mờ u ám. Chính vào lúc này, đột nhiên ở phía xa vang lên một tiếng hú lảnh lót, như loài sói tru đêm, như loài quỷ ma khóc gọi hồn, tiếng hú xé nát không gian, vang lên bên tai từng người rõ mồn một.

Nghe thanh âm ấy, dường như phát ra từ dưới chân núi, nhưng lại cao vút đến giữa từng không, nhất thời người người đều biến sắc. Tiếng hú còn vang dội trở về, lẩn khuất mẩy vòng giữa đám mây trắng rồi mới dần dần tan biến vào trong không trung. Chính vào lúc này, vạn con yêu thú dưới chân núi cùng lúc gầm vang, tiếng gầm chấn động cả một góc trời, thanh thế như bài sơn đảo hải, dường như muốn lật nhào cả trời đất này vậy.

Vân khí lập tức tiêu tan, một luồng hắc khí ủn ủn dâng lên từ chân núi, càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, nhưng tụ lại trên không, đối diện ngay với Thông Thiên Phong, dần dần che lấp cả mặt trời.

Không biết là ai đã thốt lên một tiếng kinh hãi đầu tiên, chúng nhân đang tập trung trên núi đều đưa mắt nhìn về phía đám hắc vân. Chỉ thấy bên trong đó, giữa màn cuồng phong vù vù, có một thanh niên thân vận áo lụa đang đứng nhàn nhã chắp tay sau lưng, mặt vô biểu tình, đang chú nhẫn nhìn chúng nhân.

Giữa trời đất này, con người là một sự vật thế nào?

Y nhè nhẹ xua tay, dưới chân núi vạn con yêu thú cùng lúc gầm lên, từng trận gió tanh, tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên...

***

Quỷ Lê như cảm thấy điều gì đó, hắn dừng lại, khe khẽ chau mày quay người lại, dõi mắt nhìn lên Thông Thiên Phong, chỉ thấy trên đó hắc vân trùng trùng, cuồng phong gào rú, tuy khoảng cách không quá xa, nhưng so với hậu sơn nơi hắn đứng thì dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người hắn.

Quỷ Lê chậm chạp thu hồi mục quang, quay sang nhìn lên đầu vai mình, Tiểu Hôi đã biến đi đâu mất. Lần tiến nhập Áo Nguyệt động phủ này, hắn đã đặc biệt mang theo Tiểu Hôi, bên trong động phủ nguy hiểm thế nào hắn cũng hiểu rõ và cũng không nắm chắc rằng mình có thể trở ra hay không. Trận chiến với lão nhân thần bí vừa rồi, tuy rằng có Quỷ tiên sinh xuất thủ tương trợ, nhưng trong lòng Quỷ Lê bất giác dâng lên một cảm giác kỳ lạ, Thanh Vân Môn có cả ngàn năm lịch sử, quả nhiên là nơi ngoa hổ tàng long.

Nhớ lại hồi đó, không phải bản thân hắn cũng là một bộ phận của nơi này hay sao?

Hắn khẽ cắn môi, tiếp tục cất bước đi về phía trước. Hai bên đường vẫn như vậy, khắp nơi đều là cỏ bụi rậm rạp, tùng bách xanh rờn, chỉ có con đường nho nhỏ ngoằn ngoèo dẫn đến một nơi thần bí.

Nơi sâu thẳm trong khu rừng, còn âm vang tiếng chim hót lảnh lót, cơ hồ như trường hạo kiếp ở trước núi hoành toả không ảnh hưởng gì đến thế giới cách biệt nơi hậu sơn, không khí thanh bình vẫn bao trùm khắp nơi, cả trên không trung cũng không có chút mùi tanh tươi.

Quỷ Lệ vốn cũng có chút khẩn trương, nhưng trong khung cảnh bình yên này, bất giác cũng bình tĩnh trở lại rất nhanh, đến khi hắn lần đầu tiên ngẩng đầu lên nhìn bốn chữ Áo Nguyệt động phủ, đối diện với địa giới danh chấn thiên hạ này, trên mặt hắn vẫn không có chút biểu tình dị dạng, giống như đang chuẩn bị bước vào một hang động hết sức bình thường vậy.

Mà trên thực tế, trước mặt hắn cũng dường như chỉ là một hang động bình thường mà thôi.

Động khẩu cao chừng gấp rưỡi một người bình thường, rộng khoảng bảy thước, nằm trên một dốc núi thoai thoải, hai bên là bụi cây rậm rạp, thậm chí còn có cây mọc lan cả vào trong động khẩu, sơn phong thổi tới khiến cây cỏ nhẹ nhàng rung động. Phía trên động khẩu có một tảng đá lớn khắc bốn chữ: Áo Nguyệt Động Phủ.

Ngoại trừ ý nghĩa của bốn chữ này, mọi sự vật quanh đây, bao gồm cả tự tích đều hết sức bình thường, có lẽ nào nơi đây chính là căn bản của Thanh Vân Môn hai ngàn năm nay chứ?

Có phải cuốn vô danh cổ quyển năm xưa đã tạo nên vô số anh tài tuấn kiệt trong đó có Thanh Vân Tử và Thanh Diệp chân nhân năm ở trong này?

Còn có một thanh kiếm danh động thiên hạ nữa!

Quỷ Lệ lặng lẽ nhìn bốn chữ khắc trên đá, bốn chữ đại tự trải qua bao phong ba tuế nguyệt ấy cũng phảng phất như nhìn lại hắn.

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài. Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng hắn cũng cất bước vào trong, bước vào thế giới của ngày xưa...

Không ngờ trong đó lại chỉ có một gian thạch thất tầm thường, chỉ hơi đảo mắt một lượt là có thể nhìn thấy mọi vật bài thiết trong động, vài tảng đá chồng đống ở góc tường, rêu phong ẩm ướt phủ đầy, điểm duy nhất khác với bên ngoài là bên trong động đặc biệt thanh tịnh, đi vào sơn động, cơ hồ như tất cả đều trở nên an tĩnh, giống như là một thế giới hoàn toàn tách biệt vậy

Quỷ Lệ thu hồi mục quang, ánh mắt tập trung vào bức tường đá đối diện với động khẩu, trên mặt đá phẳng lì có chạm một tấm Thái Cực Đồ lớn, đây chính là vật duy nhất trong động có liên quan đến Thanh Vân Môn.

Quỷ Lệ hít sâu vào một hơi, bước đến phía trước Thái Cực Đồ. Trên Thái Cực Đồ đầy những vết sứt mẻ, có nhiều chỗ còn bị tàn phá không còn nhận ra đường nét, hiển nhiên là đã có từ rất lâu đời. Quỷ Lệ im lặng nhìn tấm đồ hình, trong đầu lại vang lên những lời Quỷ tiên sinh nói cách đó không lâu.

Một lát sau, hắn nhẹ nhàng đặt tay lên Thái Cực Đồ, một luồng thanh quang nhàn nhạt tán phát ra từ lòng bàn tay hắn. Quỷ Lệ mặt vô biểu tình, chỉ chăm chú nhìn vào luồng sáng trong lòng bàn tay, cảm giác luồng chân khí Thái Cực Huyền Thanh Đạo thân thuộc cuộn trào trong kinh mạch.

Phảng phất như người đang chìm trong giấc ngủ đột nhiên bừng tỉnh dậy, không gian lặng yên của thạch thất đột nhiên bị một tiếng động khẽ phá vỡ, giống như cả tòa động phủ đang thở dài một tiếng nao lòng vậy, mọi thứ bắt đầu chuyển động, sau đó tấm Thái Cực Đồ cũng sáng rực ánh sáng xanh kỳ ảo và bắt đầu chuyển động.

Sau khi chuyển động đúng một vòng, vách đá đột nhiên vang lên một tiếng "cách", tất cả đều dừng cả lại, Quỷ Lệ thu tay yên lặng đứng chờ.

Sự yên tĩnh đã biến mất trong nháy mắt, trong sơn động không ngừng vang lên những tiếng ì ùng, chính vào lúc này trên viền của tấm Thái Cực Đồ đột nhiên xuất hiện một vết nứt, sau đó thì chậm rãi chuyển động sang một bên, lộ ra một động khẩu bí mật, chỉ là chỗ đó có một làn sương vụ quái dị màu trắng đục lẫn khuất lượn vòng, thoạt nhìn thì giống sương mù, nhưng lại cũng rất giống bụi nước, chuyển động không ngừng bên trong mông lung bất định. Dù tìm cách nào, Quỷ Lệ cũng không thể nhìn xuyên qua được màn sương kỳ dị ấy

Quỷ Lệ lặng lẽ nhìn màn sương. Dù sao thì Quỷ tiên sinh cũng không lửa hắn, nhưng bên trong làn sương mù này là thứ gì chứ?

Hắn không do dự, thậm chí cũng không thèm nghĩ ngợi, nhấc chân bước thẳng vào trong.

Làn sương mù nhanh chóng nuốt chửng lấy hắn, còn cánh cửa kia thì cũng lập tức đóng lại, vết nứt hoàn toàn biến mất.

***

Trong mông lung, giữa bầu trời bao la ánh đèn một tia chớp làm sáng rực cả đêm đen, trong chớp mắt tia sáng đã hóa thành một luồng kiềm quang khổng lồ sáng rực rỡ lao vút xuống, khiến người ta không thể nhìn rõ, luồng kiềm quang ấy đâm thẳng vào chỗ mềm yếu nhất của lòng người.

Sau đó giữa trời lại xuất hiện một mặt trăng kỳ quái với ánh sáng trắng bạc lơ lửng, lấp ló giữa các đám mây.

Trong sát na đó, dường như mọi thứ trong đầu Quỷ Lệ đều biến mất, chỉ có ánh mắt là nhìn chăm chăm về trước, cố gắng nhìn ra phía sau đạo bạch quang.

Phảng phất như có một âm thanh u uất như có người đang rưng rức khóc, nhưng lập tức lại có một tiếng cười quen thuộc vang lên. Tiếp đó là một tiếng oa oa của trẻ con, rồi tiếng khóc lại bắt đầu nỉ non rả rích.

Không hiểu vì sao, hắn phong bế toàn bộ hô hấp lại!

Một sự khẩn trương không tên dâng trào trong lòng, tim hắn đập mạnh, tiếng gió không ngừng vang lên bên tai, nhưng hắn không hề cảm nhận được sự tồn tại của bản thân, phảng phất như hắn đã biến thành một đôi mắt, một đôi mắt đang dáo dác tìm kiếm xung quanh, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy...

Tòa thôn trang nhỏ bé, còn có gian thảo miếu phía sau thôn nữa.

"Sinh chưa vậy?".

Một giọng nam nhân gấp gáp hỏi.

"Sinh rồi, mẫu tử bình yên, là một bé trai".

Thanh âm của bà đỡ mang theo sự mừng rỡ vui vẻ: "Cung hỉ!".

"Ha ha... ha ha...". Nam nhân cất tiếng cười vang, trong tiếng cười thuần phác mang theo vẻ mừng rỡ khôn tả. Một chốc sau, nam nhân bẽ ra một đứa nhỏ đang khóc oa oa, bụ bẫm vô cùng.

"Đặt tên gì bây giờ nhỉ, cha nó?". Giọng của người mẹ vẫn còn yếu ớt nhưng nét mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Người cha nghĩ ngợi giây lát, đoạn nói: "Chúng ta nửa chữ cũng không biết. Trong thôn này người có học vẫn nhất phải nói đến Lâm tiên sinh ở đầu Đông thôn, những đứa trẻ trong thôn này đều là do ông ấy đặt tên cả. Hay là chúng ta đi nhờ ông ấy vậy".

Người mẹ khẽ gật đầu. Người cha liền lập tức chạy đi, không lâu sau thì ông chạy về, miệng cười hớn hở, tay cầm một mảnh giấy nói: "Lâm tiên sinh nói những người như chúng ta quan trọng nhất là được bình an, giữ bốn phận của mình, sống một đời bình yên là được, vì thế ông ấy đặt cho đứa nhỏ cái tên này".

Người mẹ mừng rỡ nói: "Ồ, người có học vẫn quả là khác, ông ấy đặt cho con chúng ta tên gì vậy?".

Người cha chìa cánh tay thô lỗ của mình, giơ mảnh giấy đến trước mặt người mẹ, rồi ôm cả hai mẹ con vào lòng thì thầm âu yếm dường như ba chữ ấy đối với ông vô cùng sùng kính và sủng ái vậy: "Trương... Tiểu... Phàm...".

"Âm... ầm...!".

Giữa trời nổ vang một tiếng sấm, mưa bắt đầu rơi, toàn thân hắn đột nhiên run lên bần bật, hơi thở gấp gáp.

Bên ngoài mưa lớn, trời đất đen kịt, Thanh Vân Sơn ở phía xa xa như một con quái thú cuồng nộ. Giữa cơn mưa gió bão táp, người cha và người mẹ ôm chặt lấy nhau, âu yếm nhìn đứa nhỏ trong lòng...

Hắn muốn hé lén nhưng không thể nào phát ra tiếng kêu, thiên ngôn vạn ngữ trong đầu cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ: "Cha, mẹ!".

Mưa phủ khắp trời, những hạt mưa nhỏ rơi trên mặt hắn, lạnh buốt đến xương túy.

***

Vầng ảo nguyệt trên cao chiếu xuống một làn ử quang nhàn nhạt.

"Vù!".

Một tảng đá từ trên không bay tới, như là xuyên qua thân thể hắn, rơi bịch xuống đất. Bầu trời không biết từ lúc nào đã trở nên sáng rõ, một đám trẻ con đang nô đùa chạy nhảy trong thôn làng yên bình.

Một đứa nhỏ nhìn có vẻ hết sức tăm thường đang chạy thực mạng phía trước, một đứa trẻ khác có vẻ lớn hơn dẫn những đứa khác đuổi sát phía sau, miệng hét lớn: "Trương Tiểu Phàm, ngươi có giỏi thì đứng lại cho ta!".

Đứa trẻ chạy đầu tiên "xí" một tiếng, vừa chạy vừa nói: "Ngươi tưởng ta ngốc à!".

Nói xong còn rảo chân chạy nhanh hơn.

Bọn trẻ cứ chạy đuổi nhau mãi, dần dần đã chạy đến ngôi miếu cũ ở đầu thôn. Từ bên ngoài nhìn vào, ngôi miếu cổ này đã tàn tật cũ nát lắm rồi, không biết đã trải qua bao nhiêu năm không được tu sửa.

Trương Tiểu Phàm chạy vào đầu tiên, đám trẻ phía sau cũng chạy vào theo. Bên trong tòa miếu, phảng phất như vang lên tiếng nô đùa cãi nhau của lũ trẻ.

Hắn ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, trong đầu chợt trống rỗng, phảng phất như có một nỗi sợ hãi không thể gọi tên đang dâng trào lên trong lòng hắn, dần dần xâm chiếm cả tâm hồn hắn.

Một bước, rồi lại một bước, hắn lặng lẽ bước đến gần gian thảo miếu, đến gần cơn ác mộng của thưở thiếu thời.

Đứa trẻ hơi lớn hơn kia cưỡi lên người Trương Tiểu Phàm, mặt vênh lên nói: "Bị ta bắt cứng rồi, ngươi còn gì để nói nữa chứ?".

Trương Tiểu Phàm ghênh mắt nhìn lên: "Không tính, không tính... ngươi ám toán ta, làm sao mà tính được!".

Đứa trẻ kia ngây người, ngạc nhiên nói: "Ta ám toán ngươi lúc nào?".

Trương Tiểu Phàm nói: "Lâm Kinh Vũ kia, ngươi dám nói tấm ván kia không phải do ngươi đặt trước ở đó chứ?".

Đứa trẻ tên Lâm Kinh Vũ kêu lớn: "Làm gì có chuyện đó!".

Trương Tiểu Phàm bĩu môi, ngẩng cao đầu kiên quyết không chịu khuất phục. Lâm Kinh Vũ tức giận tràn hông, đưa tay bóp chặt cổ Trương Tiểu Phàm, tức giận nói: "Đã nói là bị ta bắt thì phải nhận thua mà, ngươi có phục hay không?"

Trương Tiểu Phàm không thèm để ý đến nó.

Lâm Kinh Vũ tức đến đỏ mặt, dụng lực bóp mạnh, cao giọng quát: "Có phục không?".

Trương Tiểu Phàm bị nó bóp chặt khí quản, hô hấp khó khăn, sắc mặt bắt đầu tím dần, nhưng dù còn nhỏ, tính tình Tiểu Phàm không ngờ cũng đã rất quật cường, quyết tâm không chịu cúi đầu.

Lâm Kinh Vũ càng thêm tức giận, vận lực tiếp tục bóp mạnh, miệng gầm ghè nói: "Có phục không? Có phục không? Có phục không?".

"Có phục không... có phục không...". Thanh âm ấy cứ vang mãi trong đầu hắn, nỗi đau ẩn giấu từ bao lâu nay bất chợt dâng trào lên trong dạ.

Sau đó, như đã chờ đợi từ rất lâu, lại giống như ngẫu nhiên không hề chuẩn bị, một cánh tay từ từ đưa ra, gầy guộc và đầy nếp nhăn, thật thân thiết, thật quen thuộc, nhưng không biết từ lúc nào, trong lòng hắn đã dâng lên một nỗi phẫn hận, một niềm căm thù không thể nào kìm néo nổi.

Lão hòa thương mỉm cười, vẫn là nụ cười từ bi hòa ái đó. Trong chốc lát, thế giới của hắn hoàn toàn trống rỗng, tất cả mọi thứ: thôn trang, đám tiểu hài tử, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại lão hòa thương với nụ cười hiền hậu nhìn hắn giống như một bức tranh chưa hề bị tuế nguyệt làm phai mờ.

Toàn thân hắn run rẩy, một niềm bi phẫn khó tả trào dâng trong đầu, nhịn không được, ngửa mặt lên trời hú dài.

Bầu trời lúc này sao lại biến thành đen sì?

Có gió, có mưa, lảng lặng rơi.

Chương 166

Kịch Đấu

Mùi máu tanh nhuộm đầy đỉnh Thông Thiên Phong trên Thanh Vân Sơn, ngay cả linh thú Thủy Kỳ Lân cũng hiện vẻ bất an, đứng ngồi không yên nơi hàn băng đầm, thỉnh thoảng lại hú lên vang động. Đồng thời tại Ngọc Thanh Điện, mọi người với sắc mặt trầm trọng đang nhìn xuống núi. Bên kia Hồng Kiều, ngay lúc này cuộc thảm sát đã diễn ra một ngày một đêm.

Mặc dù đã đoán biết cuộc chiến với đám quái thú sẽ rất khốc liệt, nhưng thảm cảnh trước mặt cũng làm mọi người run sợ. Bọn thú yêu từ lúc xuống núi, di chuyển như giông gieo bão cuốn. Tuy rằng các cao thủ chánh đạo không ngừng tập kích, nhưng với số lượng không sao đếm xuể, tạo thành cơn đại hồng lưu, yêu thú cắn bản không coi những cuộc tập kích đó ra gì, chúng vẫn như lôi oanh nộ triều, lướt đi như gió. Ngay cả với những trận tập kích dữ dội, mọi người không thể ngờ rằng họ chỉ có thể tiêu diệt được mươi, mười hai con quái vật, chẳng thấm vào đâu so với số lượng vô kể bọn chúng.

Như lúc này, thế trận phục kích của phe chánh đạo nhằm ngăn chặn thế tấn công như vũ bão của đoàn quái thú đã hoàn toàn thất bại, sự tàn nhẫn vô nhân tính của dã thú đã tàn phá tất cả. Phe chánh đạo bị bức lui về đỉnh Thông Thiên Phong dưới sự tấn công ồ ạt của thú yêu. Đạo Huyền chân nhân lãnh đạo quần hung, trấn giữ ngay mũi tấn công chính của địch, cùng với những cao thủ khác vận dụng toàn lực, quyết chiến ngay Vân Hải. Lúc này, hào quang các pháp bảo bay lượn đầy trời, máu tanh vương vãi khắp nơi, tiếng la hét kêu khóc vang trời.

Một luồng cuồng phong hắc ám như thủy triều điên cuồng dâng lên, càn quét vào chính diện, trong số vài trăm cao thủ còn lại, một nửa trấn giữ dưới đất, một nửa bay lên không, tạo ra vô số hào quang dựng thành một bức tường ánh sáng lạnh giá trấn giữ trước mặt quần hùng, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Đám quái thú căn bản không biết đến đau đớn, dâng lên như triều cuồn, lao thẳng tấm thân huyết nhục vào thành băng khí, chỉ trong chốc lát, hào quang như tán loạn tỏa ra khắp phía, tạo nên một âm thanh chấn động khắp đỉnh Thông Thiên Phong, vang động trong đầu từng người.

Sau đợt tấn công đầu tiên, hàng trăm quái thú bị luồng hào quang từ băng thành đánh cho tan xác, mùi máu tanh xông lên nồng nặc, lan tỏa khắp nơi như một cơn mưa máu bung lên, rồi từ từ đổ xuống khắp người phe chánh đạo.

Cảnh tượng thật kinh hoàng!

Đám người chánh đạo còn chưa kịp định thần thì đợt tấn công thứ hai đã ập đến dữ dội hơn. Quang thành lần này chịu một áp lực cực kỳ to lớn, một số nơi chịu áp lực nặng hơn, hào quang mờ đi. Tuy nhiên ngay cả những nơi đám đệ tử công lực thấp hơn, ý chí vẫn kiên định, pháp bảo trong tay lại vung lên, củng cố lại sức mạnh. Trong tiếng kêu rống vang trời, đám quái thú liên tục công vào, liên tục ngã xuống kêu thảm rồi tan biến nhân ảnh.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân cùng với Vân Dịch Lam, thần sắc ngưng trọng. Đạo Huyền chân nhân nhìn sang hai người còn lại cùng gật đầu.

Vân Dịch Lam mở lời: "Mọi chuyện do sư huynh làm chủ".

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt không lộ cảm xúc, nhìn về hướng chiến trường, bức tường ánh sáng dần dần bị luồng hắc triều áp chế bằng cách không những tấn công vào những điểm yếu, không thể hỗ trợ ngay lập tức, tiếng la thảm thiết dâng lên, mùi máu tanh ngày càng nồng nặc.

Đôi mày nhíu lại, liếc mắt xuống rồi nhìn lên không, chỉ thấy hắc vân trầm trầm, trong đó ẩn ước có một đạo thân ảnh thần bí, Đạo Huyền chân nhân quan sát một lúc, rồi quay lại nhìn Tiêu Dật Tài cất tiếng: "Các con lên đi".

Tiêu Dật Tài ngay lập tức ứng tiếng, quay người, tay phải cất lên, ngay sau hắn có gần một trăm cao thủ chánh đạo, nhân số tuy không đông bằng đám người đang chiến đấu dưới Vân Hải, nhưng từ đám pháp bảo hào quang chói mắt đang tỏa ra, có thể nói đạo hạnh vượt xa. Dĩ nhiên đây là đám đệ tử xuất sắc nhất từ các mạch, các lộ chánh đạo, dẫn đầu bởi Tiêu Dật Tài, thần tốc bay đến thế trận đang dang dở.

***

Sấm chớp nổi lên, những tia điện từ trên không lan xuống, gợi lại hồi ức cơn mưa năm nào. Từ nơi chân trời, nguyệt quang cũng biến đổi, kỳ lạ, sáng rực, trăng muỗi.

Nước mưa rớt trên mặt hắn, tạo cảm giác mát lạnh...

Trương Tiểu Phàm đột nhiên hồi tưởng lại, trong cơn mưa gió năm nào, tại tiểu thôn. Hắn bất thắn nắm chặt tay, như muốn lấy vật gì, nhưng đã biến mất. Trong lúc ấy, Phổ Trí với ánh mắt hiền hòa đang lặng yên nhìn hắn.

Thời khắc đó, hắn như trở về căn phòng thân quen nơi Đại Trúc Phong, quá khứ chợt hiện về, những cái thân quen và ấm áp, phía xa vang lại tiếng cười nói của các sư huynh đệ đồng môn, tiếng đua giỡn của Đại Hoàng và Tiểu Hồi. Bỗng nhiên tiếng bước chân quen thuộc vang lên, một thiếu nữ nhan sắc như hoa bước vào, vừa cười vừa la lớn: "Cái tên làm biếng kia, dậy mau để còn lên núi tập chặt trúc nữa...".

Người hắn chợt run lên, bức tường băng giá bao nhiêu năm hắn gây công dựng lên quanh tim hắn giờ đây đã sụp đổ.

Nước mắt tuôn trào xuống mặt hắn!

Một bàn tay khô cằn từ phía sau vươn tới nắm nhẹ lấy vai hắn, cất giọng hòa ái hỏi: "Hài tử, làm sao con khóc?".

Trương Tiểu Phàm giật mình quay đầu lại, nhìn khuôn mặt từ bi ấy, thân hình run rẩy không kềm chế được. Hắn nhìn trân trối vào khuôn mặt trước mắt, mơ ước được gặp lại lão hòa thượng từ bi năm nào giờ đây đã thành hiện thực. Phổ Trí thiền sư.

Trong tâm trạng hoang mang, hắn cất tiếng hỏi: "Tại sao, tại sao, tại sao người lại chọn ta?".

Phổ Trí không trả lời, vẫn nhìn Tiểu Phàm với ánh mắt xót thương, nhẫn thẫn từ bi bình hòa, không nói gì.

Trên thế gian mọi thứ như biến mất, tưởng chừng như chỉ còn lại hai người. Trương Tiểu Phàm bỗng chốc trở về với con người thực tại của hắn, nhẫn thẫn xuất hiện ánh hung quang đỏ hồng, sát khí từ thân người tỏa ra hùng hục. "Phù", một tiếng gió nhẹ thổi qua, vật áo phía trước bùng lên, Phệ Hồn Ma Bổng với ánh hồng quang u ám bay lên ngang ngực hắn.

Phổ Trí mục quang chấn động, nhận ra tà vật chí thượng của Ma Giáo, Phệ Huyết Châu, đang tỏa ra ánh sáng đỏ như máu xoáy thẳng vào ông, đem lại cảm giác lạnh lẽo run người.

Mùi máu tanh xông lên nồng nặc, Quý Lệ đột nhiên xuất hiện giữa không trung, tỏa ra một khí thế bài sơn đảo hải, cuồng phong bốc lên, tăng bào của Phổ Trí bay phần phật, toàn thân bị nuốt chửng bởi ánh hồng quang, vô cùng kinh khiếp.

Tuy nhiên lão không hề có ý né tránh, vẫn đứng đó bất động, trong khoảnh khắc, ánh hồng quang xuyên qua người lão, rồi từ từ dừng lại phía sau, thân ảnh Quý Lệ từ từ hiện ra.

Lão chậm chập cúi đầu xuống, nhìn qua thân thể mình rồi thở dài, đầu nghiêng qua một bên rồi thân hình từ từ ngã xuống. Từ phía sau, Quỷ Lệ lại một lần xoay người lại, nhìn Phổ Trí, nhẫn thẫn đang đầy vẻ hung bạo chợt dịu xuống, ánh hàn quang tắt hẳn, trở về với trạng thái ban đầu, những tia đỏ trong mắt biến mất.

"Đinh!"

Phệ Hồn Bổng chợt rời khỏi tay rơi xuống đất, con người hắn như mất hết khí lực. Sấm chớp lại nỗi lên khắp nơi, sáng rực, mưa gió đầy trời, tâm hắn như chún xuống.

Hắn lê bước khó nhọc đến bên Phổ Trí, mặt đất nhão nhoẹt bùn đất do cơn mưa như bám chặt lấy chân hắn, khiến hắn phải vận dụng hết khí lực mới có thể cất bước. Hắn ngã xuống tưởng chừng như không thể gượng dậy, nhưng rồi vẫn tiếp tục bò về phía trước. Đến khi tưởng chừng không thể nào ráng gượng được nữa, hắn đã đến được bên cạnh Phổ Trí.

Hắn nắm lấy bàn tay khô cứng của ông, đã hơn mười năm rồi, đôi bàn tay thân ái này, hắn không ngờ có thể một lần nữa được nắm lấy.

"Sư phụ... sư phụ...". Giọng hắn run rẩy, nói không nên lời, hai hàng nước mắt chảy dài hai bên má: "Tại sao, tại sao, tại sao lại như vậy?".

Phổ Trí khó nhọc quay lại, nhìn hắn, người thiếu niên năm nào giờ đây đã có quá nhiều thay đổi. Lão không trả lời, da mặt càng trắng nhợt đi, đôi môi khẽ động đậy, nhưng rồi cũng không thể thốt nên lời.

Lão khẽ nhích động đôi bàn tay già nua, hướng về mặt hắn, đôi bàn tay run rẩy dưới cơn mưa gió, gió như dao, mưa như tên không ngừng đập vào nó. Tiểu Phàm ngưng khóc, ráng ngóc đầu dậy, nhìn lão.

Hai người như ngưng thẫn nhìn nhau trong cơn mưa gió, lặng yên, không động đậy, lạ thường, không cảm xúc.

Đôi môi Phổ Trí lần nữa khẽ động đậy như muốn nói gì đó, nhưng rồi cũng chẳng thốt lên được, bàn tay từ từ hạ xuống, nắm lặng yên.

Sinh mệnh như đang dần rời khỏi lão.

Tiểu Phàm người như ngây dại, toàn thân như hóa đá, khẽ cúi đầu xuống, nhìn vào tay mình, giọng run run: "Ta đã giết ông ấy... ta đã giết ông ấy...".

Bỗng nhiên một luồng quỷ khí bốc lên xung quanh, toàn thân hắn chợt biến đổi, chỉ trong chốc lát, mặt hắn đầy vẻ hung tàn, hóa thân thành Quỷ Lệ. Tuy nhiên nỗi thống khổ vẫn hắn in trên mặt hắn, trong cái thân xác Quỷ Lệ hung tàn ấy là kẻ đệ tử Thanh Vân Môn Trương Tiểu Phàm năm nào. Bên cạnh thân xác của Phổ Trí, nỗi dằn vặt đau đớn quấn chặt lấy hắn.

Gió vẫn thổi buốt người, mưa rơi không ngớt, khung cảnh thật tiêu điều, thê lương.

***

Tiêu Dật Tài dẫn đầu chúng nhân đệ tử nhanh chóng gia nhập chiến đoàn, cục diện ngay lập tức cân bằng lại. Mặc dù lúc này đám đệ tử đã có chiến lược hợp với tình thế, lập thành từng nhóm từ ba đến năm người, trực diện chống đỡ những đợt công kích nhưng vẫn không thể lấp hết những chỗ hổng bị đánh thủng. Tuy nhiên với sự trợ giúp kịp thời của nhóm cao thủ mới đến, họ phản công lại, tiêu diệt nhanh chóng những quái thú đã xâm nhập vào, thoát khỏi cảnh hiểm nguy, củng cố quang thành, kiên cố bất phá.

Trung tâm trận chiến, nơi ánh sáng chói lòa nhất, Lục Tuyết Kỳ với thanh Thiên Gia Thần Kiếm như cửu thiên tiên tử ngạo khí ngất trời, hào quang tỏa ra từ vạn trượng trên cao, Thiên Gia đánh thẳng xuống, máu huyết văng tung tóe, không thể đếm hết bao nhiêu xác chết dưới chân nàng.

Chỉ trong chốc lát, tà áo trắng tinh của nàng đã nhuộm thành hồng. Lục Tuyết Kỳ không hổ danh là một trong những cao thủ bậc nhất trong chánh đạo, bọn quái thú tuy hung ác cũng có ba phần kinh sợ. Trong cuộc chiến sinh tử này, Lục Tuyết Kỳ bất chấp sống chết, tung hoành ngang dọc, đánh thẳng vào những nơi yêu thú tụ bầy, tạo nên những cơn mưa máu đầy đặc nơi nàng lướt qua.

Lúc này trên mặt nàng không lộ một nét biểu tình nào, không sợ đau đớn, không sợ hiểm ác ngay cả khi mùi máu tanh thẩm đẫm tấm thân vốn lúc nào cũng tinh khiết, Lục Tuyết Kỳ cũng không hề để ý đến. Nàng dốc toàn lực, không ngừng chém giết, trong cuộc chiến khốc liệt này, với khuôn mặt kiêu diễm lạnh giá, nàng thật sự làm mọi người kinh tâm động phách, không dám tới gần.

Một canh giờ lại trôi qua, mặc dù luồng hắc quang không ngừng áp đảo bạch quang, nhưng vẫn không thể phá vỡ. Vân Hải sơn, nơi tiên cảnh thần thánh, giờ đây xác chết khắp nơi, máu chảy thành dòng, bầu trời u ám, luồng hắc quang không ngừng dịch chuyển lên xuống, khung cảnh thật kinh hoàng.

Bỗng nhiên một tiếng hú kỳ dị cất lên từ phía sau đám quái thú, như ra lệnh gì đó, thanh âm nghe tha thiết thê lương, như vào những đêm rằm, lũ sói cô độc cất tiếng hú dưới trăng. Đang chiến đấu bất kể sống chết, nghe tiếng hú kéo dài, bọn quái thú đột nhiên dừng đánh, lùi lại, giữ một khoảng cách với đám người chánh đạo.

Bên phía đối diện, mọi người cũng định thủ, màn hào quang nhạt đi, nhưng vẫn bao phủ đỉnh Vân Hải Sơn, ai cũng lợi dụng thời khắc này để lấy lại hơi sức.

Lúc này nhìn lại mới thấy mọi người toàn thân nhuộm đầy huyết tích, máu nhuộm tràn đỉnh Vân Hải Sơn, đâu đâu cũng thấy xác chết bất kể là quái thú hay cao thủ chánh đạo.

Hầu hết những cao thủ đang phi hành trên không đều đáp xuống, khẩn trương lợi dụng thời cơ để phục hồi, ai cũng biết bọn quái thú này có thể tấn công bất ngờ bất cứ khi nào. Chỉ còn những đệ tử đạo hạnh tinh thâm vẫn bay lượn để cảnh giới.

Tiêu Dật Tài khẽ nhíu mày, mục quang đang nhìn xa xăm bỗng thu hồi lại, nơi bọn quái thú tụ tập quá xa để có thể quan sát được. Trong cuộc chiến sinh tử

này, hắn chỉ thấy một tương lai mù mịt. Hắn thở dài trong lòng, chợt nhìn thấy gần bên cạnh hắn, Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng bất động trên không, cơn gió nhẹ thổi qua, tà áo trắng giờ đã thành đỏ hồng bay phấp phới.

Nàng đứng đó như bức tượng tuyệt thế giai nhân, vẻ đẹp thoát tục không gì có thể so sánh được. Thời khắc này nàng vẫn đăm đăm nhìn về phía trước nơi đám hắc quang đang tụ hội.

Tiêu Dật Tài chau mày, trực giác của hắn phát hiện có điều không ổn đối với Lục Tuyết Kỳ, chực lại hỏi. Bất thình lình, đám quái thú lại một lần nữa phát động tấn công, chỉ trong chốc lát đã xông tới gần nhanh như thiểm điện, khí thế như phá núi dời sông, tạo nên một cơn sóng đen tuôn trào khắp nơi. Nhưng lần này bên cạnh bọn quái thú hung ác lần trước còn có những quái vật cực lớn, nhẹ nanh múa vuốt lao về hướng phe chánh đạo.

Giữa lúc đó, chúng nhân bên chánh đạo đã sát cánh bên nhau, các pháp bảo thi nhau bay lên không, tỏa ra hào quang rực rỡ sáng ngời, một lần nữa tạo thành một bức quang thành cực lớn, vững chắc che chở mọi ngả đường tấn công của bọn quái vật.

Tiêu Dật Tài mới thời khắc trước bị hấp dẫn bởi vẻ kỳ lạ từ Lục Tuyết Kỳ dẫn đến sự nghi ngờ, giờ đây phải bỏ qua. Lúc này trong mắt mọi người, chuyện quan trọng nhất là cơn sóng quái thú đang dâng đến, ngày càng gần, mùi tử khí tỏa ra nồng nặc, khí thế hùng hục.

Một tiếng nổ long trời cất lên, trời đất rung chuyển, đạo hắc sắc hồng lưu đập thẳng vào quang thành, tạo nên sức ép cực lớn, nặng nề, như thổi bay mọi thứ, xương cốt bay khắp nơi, những thân thể tê liệt bị ném lên không bởi những móng trảo sắc nhọn.

Những yêu thú cực lớn gia nhập chiến đoàn lần này quả thực có sức mạnh siêu việt, vượt xa những quái vật thông thường khác, những pháp bảo của phe chánh đạo chẳng có tác dụng gì đối với chúng. Ngược lại, trảo thủ của chúng vô cùng lợi hại, quét tới đâu máu văng tới đó, chỉ trong chốc lát, bảy tám con đã vượt qua bức tường phòng thủ, lưu lại những lỗ hổng chết người, chẳng mấy chốc bức quang thành đã bị suy yếu trầm trọng.

Từ trên cao, Vân Dịch Lam và Phổ Hoằng thương nhân sắc mặt đại biễn. Vân Dịch Lamぬ语气 mày, hướng về phía Đạo Huyền chân nhân, người đang ngưng trọng thần sắc nhìn xuống núi, tiếng hú hiệu lệnh không ngừng phát ra, khéo mắt ôn lộ rõ nét ưu tư, không biết đang suy nghĩ gì, nhưng trên mặt không lộ nét biểu tình, cũng không lên tiếng.

Vân Dịch Lam thu hồi mục quang, trầm ngâm suy nghĩ, rồi nhìn xuống núi.

Cuộc chiến bên dưới ngày càng khốc liệt, bọn đệ tử chánh đạo đều biết đây là thời khắc hết sức quan trọng, mỗi cá nhân bỏ qua sự sinh tử, toàn lực ứng phó, thậm chí một số lớn đệ tử cũng la hét điên cuồng, lao vào bọn quái thú, chém giết bất kể sống chết, người hay thú lúc này cũng chẳng có sự khác biệt nào.

Chương 167

Cấm Địa

Nhìn lên thấy dòng thác thú yêu vô cùng vô tận, điên cuồng lao tới hết lớp này đến lớp khác, dùng mẩy con thú yêu khổng lồ đó làm dàn tên, hùng hục xông lên đánh vào màn sáng của bọn người chính đạo. Thấy màn sáng rung lắc sấp đổ, trên gương mặt đám đệ tử bên cạnh đã bắt đầu lờ mờ vẻ sợ hãi, Tiêu Dật Tài cau rúm đôi mày, biết nếu không đánh lui đám yêu thú tiên phong này, để tình thế bùng phát sẽ không thể nào dẹp yên được nữa.

Tiêu Dật Tài lập tức héto, hô gọi bọn đệ tử xung quanh theo mình xông tới một con yêu thú khổng lồ ngay gần cạnh, thân hình y khẽ nhích động, vừa lao đi được mấy bước, đột nhiên thấy sau lưng có luồng gió rít qua, một thân ảnh từ mé bên lướt đi như thiểm điện, lao thẳng vào con yêu thú ấy.

Tiêu Dật Tài liếc nhìn thân ảnh nọ, ngắn ra một lát, thấy y phục tuy nhuốm máu đỏ, nhưng thân hình yêu kiều, thanh cao tuyệt diễm, đúng là Lục Tuyết Kỳ. Trên nền ánh sáng lẩn lộn vô số yêu thú màu đen và đám đệ tử chính đạo, Lục Tuyết Kỳ như cơn gió chướng xông ngược lên, lao về phía một con yêu thú lớn gấp 10 lần thân thể mình.

Rồi bên cạnh lại lao ra một thân ảnh khác, chính là Tăng Thư Thư, con người vốn thanh tú ấy lúc này thân hình cũng đã bê bết máu, y hướng về Tiêu Dật Tài nói: "Tiêu sư huynh, chúng ta mau đi giúp Lục sư muội".

Tiêu Dật Tài vội vã gật đầu, cùng xông lên. Con thú yêu khổng lồ mà họ đang đối mặt, chính là Bạch Cốt Yêu Xà khổng lồ xuất hiện tại Thất Lý Đồng, vùng đất người Miêu ở Nam cương, dưới mây đen, xương cốt nó hắt ra sắc trăng nhởn nhịn dị kỳ, mà ba đôi cánh màu loang đóm dính liền với xương sống trắng hếu liên tục chớp động, trông càng có vẻ nguy dị khó tả.

Lúc này, thân thể khổng lồ dài gần ba trượng của Bạch Cốt Yêu Xà cuộn lên, vẫy động ba đôi cánh trên khớp xương sau lưng, cái lưỡi liên tục thè ra thụt vào, phun phut từng luồng hắc khí, con mắt sừng sộ chầm chầm nhìn quang cảnh chính đạo. Mỗi lần cái đầu thù lù của nó quét qua, lập tức bọn đệ tử đạo hạnh còn non, hoặc là bị cái mõm nó tấp trúng mà chết, hoặc là chịu không nổi hơi độc từ luồng khí đen kịch độc công tâm nên vong mạng.

Bạch Cốt Yêu Xà liên tục sát hại không biết bao nhiêu người, nhìn thấy đám đệ tử chính đạo bay chạy tứ tán trước mặt mình, cái mõm to của nó cứ ngáp ngáp, tuy không thể nhận ra cảm xúc trên cái mặt không có cơ biểu cảm ấy, nhưng hiển nhiên là cuồng ngạo vô cùng. Đúng lúc nó đang đắc ý, đột nhiên trước mặt thoáng hiện một bóng trắng, kèm theo một tiếng thét, thanh âm lạnh lẽo, một cô gái tuyệt mỹ lăng không xuất hiện, tiên kiêm lam sắc trên tay chớp động rực rỡ hào quang, xé gió xả xuống.

Xương khớp của Bạch Cốt Yêu Xà vọt phát ra một tràng rít rú. Không hề có ý muốn tránh né, không coi thanh Thiên Gia thần kiêm đó vào đâu, nó ngoác cái miệng to, để lộ hai ngọn răng nanh trắng nhởn lửng, tấp vào Lục Tuyết Kỳ.

Chiếc răng nanh xem ra còn lớn hơn người thường mấy lần, nhấp nháy bạch quang băng giá, từ trên cao bổ xuống. Lục Tuyết Kỳ đối mặt với cảnh tượng khủng khiếp, diện mạo vẫn lạnh lẽo như thường, đứng đằng sau, hờ hững, dường như cũng rất xem thường Bạch Cốt Yêu Xà. Thiên Gia thần kiêm quang mang đại thịnh, vọt lên trời cao như phụng vũ cửu thiên giữa làn hắc khí, chớp mắt đã chém đứt luồng khí đó, xé rách mây đen, trước khi Bạch Cốt Yêu Xà kịp phản ứng, đã chém xuống phần xương phía dưới đầu nó ba thước.

"Xì... khà!".

Một tiếng rít dùng đục dường như từ sâu trong thân thể đột nhiên bật ra, thoát tiên là luồng âm thanh trầm thấp, nháy mắt đã như mảnh thú gào thét. Bạch Cốt Yêu Xà ngạc nhiên sững sờ, tạm thời ngừng công kích, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy nơi xương trắng trước ngực mình, chỗ xương cốt gần với bên bị Thiên Gia chém trúng, đột nhiên xuất hiện một đường nứt mờ mờ, tiếp đó mau chóng lan rộng, giây lát sau phát ra một tiếng bùng vỡ như sấm nổ, xương cốt tan tành nát vụn bay bắn đi.

Thiên Gia là thần binh trên chín tầng trời, tuy Bạch Cốt Yêu Xà là tuyệt thế yêu vật, nhưng cũng đã bị thương dưới thanh thần kiêm.

Bạch Cốt Yêu Xà rống lên một tiếng cuồng nộ kinh thiên động địa, trong hốc mắt chìn sâu trên cái đầu nó bỗng phun ra hai luồng hỏa diệm như lửa địa ngục, hiển nhiên phẫn nộ cùng cực, nó lập tức không thèm bận tâm đến những người khác nữa, cái đầu to tướng quẩy mạnh, quất thẳng vào Lục Tuyết Kỳ.

Đúng trong khoảnh khắc đó, Tiêu Dật Tài và Tăng Thư Thư đã lao đến, đồng thanh hét lên một tiếng, pháp bảo tiên kiêm cùng lúc phi ra, hợp với Thiên Gia thần kiêm của Lục Tuyết Kỳ cùng chém một nhát như vũ bão xuống Bạch Cốt Yêu Xà.

Chỉ nghe thấy một âm thanh rầm rầm vang dội, quang mang tán loạn, bọn Tiêu Dật Tài thân hình rung động, từ giữa từng không suýt nữa bị đánh bật xuống, cũng may họ đều là những nhân tài kiệt xuất trong lớp trẻ, đạo hạnh không thường, ai nấy đều trụ vững thân hình, nhưng lúc nhìn nhau thì thật hoảng kinh thất sắc. Giống yêu vật khủng khiếp này, sức mạnh ma quỷ của nó quả nhiên vượt ra ngoài mọi sự tưởng tượng, tất cả liên thủ đối địch còn chật vật khổn khổ, nói gì đến đằng sau nó vẫn sừng sững kia một Thú Thần bí cực điểm.

Nhìn lại Bạch Cốt Yêu Xà, tuy đã đánh bại bọn người kia ra, nhưng đấy đâu phải hạng dễ xơi, pháp bảo của họ lại càng không phải là loại tầm thường, những luồng hỏa quang kỳ dị màu xanh lam, trắng, vàng cứ toả ngược lên, đánh mạnh vào đầu của Bạch Cốt Yêu Xà, rõ ràng đã đánh vỡ nát một chỗ xương nhỏ nào đấy của nó. Bạch Cốt Yêu Xà lại giận dữ gầm lên, trong mắt nó hỏa diệm rực

cháy, hầu như không hề nghỉ ngơi, điên cuồng lao lên tiếp tục công kích, hiển nhiên đối với những người này nó thống hận đến cùng cực.

Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư lần lượt bay lên, xung thế của Bạch Cốt Yêu Xà quá chừng hung mãnh, bất luận thế nào cũng không thể trực tiếp ngăn chặn được. Thêm nữa lần này khi cái mõm to của nó lao đến, lại phun ra một luồng độc khí đen dày đặc, từ đằng xa ngửi thấy đã muỗi nôn oẹ. Mọi người không có cách nào, lập tức vận dụng thân pháp linh hoạt, bao vây tấn công thân hình đồ sộ của con quái vật.

Trong trường đấu, lúc này bên thú yêu tổng cộng có sáu con thân hình khổng lồ. Qua cơn hoảng loạn ban đầu, những đệ tử tinh anh do Tiêu Dật Tài dẫn dắt, ít thì vài người, nhiều thì mười mấy người đều đang đương cự với đàn yêu thú, tuy nhiên, do bị cản trở bởi yêu lực hung dữ, không những không thể thắng, mà phần lớn còn vất vả vô cùng... Khi số yêu thú giảm bớt, đổi mặt với những con thú yêu thông thường, bọn đệ tử chính đạo lập tức gan dạ hắn lên, cục diện vốn hỗn loạn cũng từ từ ổn định, màn hào quang được củng cố, bắt đầu vững chắc trở lại.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, Đạo Huyền chân nhân và mấy người kia nét mặt ngưng trọng, mặt mày cau rúm, chỉ thấy cục diện kịch liệt, mưa huyết gió tanh, không biết đã có bao nhiêu sinh linh mất mạng trong nháy mắt. Đạo Huyền chân nhân chăm chú nhìn xuống trận chiến dưới chân núi, chỉ thấy đám yêu thú khổng lồ, tựa hồ càng đánh càng dũng mãnh, những đệ tử kiệt xuất như Tiêu Dật Tài lẫy đồng đánh ít, lúc này cũng dần dần có vẻ hao sút, thậm chí có vẻ không chống cự được nữa.

Đạo Huyền chân nhân nét mặt nghiêm trọng, quan sát thêm một lúc, sau đó ông ngẩng đầu nhìn trời xanh, mây đen vô tận trên cao cuốn cuộn chảy, càng lúc như càng hạ thấp.

Vân Dịch Lam đứng một bên hùng hổ, khe khẽ nói: "Đạo Huyền huynh, tình thế trước mắt, có phải...".

Lão chưa kịp nói hết câu, Đạo Huyền chân nhân là nhân vật lợi hại, tự nhiên đã hiểu rõ, chiến cục trước mắt quả thực rất gay go, ông ngoảnh sang gật đầu với Vân Dịch Lam, nói: "Cốc chủ yên tâm".

Nói xong, ông ngoái nhìn lại đằng sau. Sau lưng ba người bọn họ, mấy chục vị trưởng lão thủ toạ của chính đạo đều đang đứng đó, mấy người này hoặc tóc bạc phơ, hoặc là tiên phong đạo cốt, có thể nói, những trưởng lão và tiên bối thuộc mấy chi phái của Thanh Vân Môn chính là lực lượng cuối cùng của chính đạo.

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc một lát, chung quy cũng chậm chậm nói: "Chư vị, xuống thôi!".

Không ai lên tiếng, nhưng đối với câu nói của Đạo Huyền chân nhân, mấy chục người này, hoặc khe khẽ gật đầu, hoặc cung tay hồi đáp, sau đó trong chớp mắt quang mang bùng động, toàn trưởng lão cuối cùng của chính đạo đồng thời tung mình đằng không bay xuống dưới chân núi.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, lúc này trừ Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam, vẫn còn sáu người nữa, chính là thủ toạ sáu chi phái còn lại không kể Thông Thiên Phong, chẳng hiểu sao họ không tham gia vào chiến đoàn vừa rồi.

Đạo Huyền chân nhân nhìn thẳng từng người, gật đầu: "Các vị, xem ra cục thế đã nguy cấp lắm rồi, chuyện dự tính lúc ban đầu, đành phải nhờ các vị vậy!".

Trong sáu thủ toạ, những người thuộc tầng lớp trẻ mới lên như Tề Hạo, đều hướng về Đạo Huyền chân nhân cung kính, chỉ có Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường và Thủy Nguyệt đại sư ba người thần tình điềm đạm, sau khi nghe Đạo Huyền chân nhân phân phó, họ đã sớm biết là sẽ có chuyện này, chỉ riêng Điền Bất Dịch, nét mặt thoảng có chút khói mờ lướt qua.

Lập tức, sáu người hướng về Đạo Huyền chân nhân hành lễ, sau đó lần lượt bay lên, mà bay theo những hướng khác nhau, hình như trở về ngọn núi của chi nhánh mình. Chỉ có Điền Bất Dịch không hiểu sao lại dừng lại, ngoảnh đầu liếc về phía Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân hơi ngạc nhiên: "Điền sư đệ, sao vậy?".

Điền Bất Dịch do dự, rồi hạ giọng nói: "Chưởng môn sư huynh, sau khi mở Thiên Cơ Ẩn, lệ khí của Tru Tiên cổ kiếm rất mạnh, sức mạnh phản trắc ngược lại không thể đương cự nổi, huynh nhất định phải thận trọng, đừng... đừng tự cố gắng thái quá...".

Đạo Huyền chân nhân trầm mặc giây lát, sắc mặt nghiêm trang, gật đầu đáp: "Điền sư đệ, hai chúng ta giao tình bấy nhiêu năm, tâm ý của đệ ta hiểu rõ lắm. Nhưng đệ yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, vì chúng sinh trong thiên hạ, chúng ta cũng không nên lo nhiều đến thế!".

Điền Bất Dịch cơ mặt giãn giật, nhưng rốt cục không nói thêm gì nữa, lão ngắm gương mặt Đạo Huyền chân nhân, gật gật đầu, tụ bào khẽ phất, ánh trăng ánh vàng giao hiện, đẩy lão vút cao, bay lên trời, hướng Đại Trúc Phong mà tới.

***

Ngọn núi phía trước vắng vắng truyền tới tiếng giao đẫu kịch liệt, lan đến hậu sơn Thông Thiên Phong đã biến thành khó nghe, loãng dần đi, tiếng chim hót u ẩn, nơi này phảng phất như một thế giới khác. Điểm tương đồng duy nhất là cho dù nơi này tĩnh mịch như vậy, vẫn có ánh đào ánh kiếng, vắng vất mùi huyết tanh.

Trầm Long Kiếm nhấp nháy sáng, thứ ánh sáng màu bích lục, thân kiếm tựa hồ cũng run lên, hình như đang ai điểu một điều gì. Lão nhân già nua đó đã mắt đi sinh khí, lặng lẽ nằm trên đất, đôi mắt hấp háy những tia cuồng nộ, hàm răng nghiến chặt, xem ra tuy trầm mặc nhưng trong sự trầm mặc đó vẫn thoáng hiện mấy phần điên cuồng.

Trong bóng râm của khu rừng, Quỷ Tiên Sinh vẫn không rời đi, âm ám như bóng ma đứng dắng sau nhìn theo bóng Lâm Kinh Vũ, ánh mắt y từ thân thể đã tắt rụi

sự sống của Vạn Kiếm Nhất chuyển sang gã đệ tử của ông ta, cuối cùng rơi trên Trảm Long Kiếm. Sau đó, y đột nhiên như nhớ ra một sự gì, ngoảnh đầu lại, nhìn về phía Áo Nguyệt Động Phủ.

Con đường đó, thanh lãnh mà tịch mịch, trơ trọi chạy dài mãi đi, không nhận thấy bất kỳ một động tĩnh gì hết.

Dưới tăm sa đen, không ai có thể nhìn thấy nét mặt của Quý Tiên Sinh.

Lâm Kinh Vũ lúc này trong đầu bời bời rối loạn, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên bị hại khiến lòng dạ gã gần như phát điên. Từ trận đại loạn trên Thanh Vân Sơn, ân sư Thương Tùng đao nhân phản xuất sư môn mười năm về trước, Vạn Kiếm Nhất đột nhiên xuất hiện với sở học và phong độ của ông, dần dần đã trở thành người mà Lâm Kinh Vũ sùng bái và kính ngưỡng. Mười năm nay, gã khắc khổ tu luyện dưới sự dạy dỗ của Vạn Kiếm Nhất, trong lòng quả thực đã coi lão nhân thần bí vô cùng này vừa như thầy vừa như cha, kính trọng không bút nào tả xiết.

Thế mà bây giờ, con người gã tôn sùng nhất đã trở thành một cái thây chết, nằm trước mắt gã, mà hung thủ là ai, gã cũng không biết, mà đã không biết thì nói gì đến việc báo thù. Đau lòng, thống khổ, tuyệt vọng, những cảm giác đó kích động bản tính cực đoan thiêng khích của Lâm Kinh Vũ, khiến gã càng lúc càng có vẻ điên cuồng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên từ khu rừng phía sau lưng, vọng đến một tràng âm thanh lạ tai.

Lâm Kinh Vũ rùng mình, ngoảnh phắt lại nhìn, chỉ thấy một dải rừng cây lắc lư dữ dội, có một bóng người đột nhiên nháng lên, hiện hữu, sau đó nhanh như thiểm điện lướt ra ngoài. Tốc độ nhanh khủng khiếp đó, bằng vào nhãn lực tu hành đến mức như Lâm Kinh Vũ, cũng chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ.

Nhân vật thần bí đột nhiên xuất hiện ở đây, lúc này, là có hàm ý gì?

Thân thể Lâm Kinh Vũ tựa hồ còn nhanh hơn ý nghĩ rất nhiều, chỉ trong chớp mắt gã nắm ngay lấy Trảm Long Kiếm, hoá thân thành một cơn cuồng phong chớp giật đuổi sát theo. Căn bản hắn chưa từng tưởng qua người này nếu quả thực là hung thủ, với đao hạnh giết nổi Vạn Kiếm Nhất thì sẽ là một kẻ đáng sợ biết nhường nào. Trong lòng Lâm Kinh Vũ giờ đây không có một ý nghĩ nào hết ngoài mong muốn báo thù. Trong thời gian mười năm Vạn Kiếm Nhất dạy dỗ y, Trảm Long Kiếm một mực chỉ biết tiến lên, không bao giờ chấp nhận lui bước, giống như cuộc đời của bọn họ.

Bóng đen nọ thân ảnh rất nhanh, chớp mắt đã rời xa Tổ Sư từ đường, hơi đứng lại chồ ngã ba, "soạt" một tiếng, rồi đột nhiên hướng theo con đường nhỏ chạy về Áo Nguyệt Động Phủ. Lâm Kinh Vũ nhanh như chớp cũng lao vù ra, mắt như phu lúa, nhìn theo bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của người kia, không nghỉ ngơi nhiều, thân hình như chớp, nháy mắt đã chạy vào tiểu đạo cẩm địa mà Thanh Vân đệ tử lẽ ra không được bước vào, chạy về hướng Áo Nguyệt Động Phủ.

Gió núi thổi tới, tán cây rung rung, phát ra những tiếng xào xạc, nơi đây mau chóng chìm vào sự tĩnh lặng, chỉ có lão nhân già nua tiêu tuyno, im lìm nằm trên đất, nhìn lên những đám mây trắng trên cao lững lờ trôi.

Trên đường truy đuổi, tuy Lâm Kinh Vũ đã dốc toàn lực, nhưng vẫn không có cách nào bắt kịp bóng người đó. Hai bên cây cối vùn vụt trôi về sau, nhưng bóng người trước mặt vẫn ẩn ẩn hiện hiện, lúc này cơn nộ hận trong lòng Lâm Kinh Vũ đã giảm bớt, thay vào đó là sự kinh ngạc ngầm ngầm.

Đạo hạnh cao thâm của con người thần bí nọ, cứ nhìn là đoán được, tuy thế, Lâm Kinh Vũ vẫn không hề giảm cước bộ, toàn lực đuổi theo. Bỗng nhiên đến ngã rẽ trước mặt, bóng đen nhàn nhạt đó vụt tăng tốc, chìm luôn vào góc chết của ngách núi, biến mất khỏi tầm nhìn của gã.

Lâm Kinh Vũ vừa giận giữ vừa lo lắng, toàn lực bổ tới, thân hình như mũi tên bắn khỏi cung lao thẳng về phía trước, "soạt" một tiếng phá không bay lên, vì đà lao quá gấp, gây ra một âm thanh chói tai. Nhưng khi gã đuổi tới được ngã rẽ đó, dù chỉ mất một khắc ngắn ngủi, bóng đen nọ cũng đã biến mất hoàn toàn, lồ lộ trước mắt gã chỉ là một sơn động bình thường, cửa động khắc bốn chữ đại tự: Áo Nguyệt Động Phủ.

Lâm Kinh Vũ rùng mình thất kinh, lập tức ngưng bước. Gã vào Thanh Vân Môn đã bao nhiêu năm, tự nhiên không thể không biết đây là cẩm địa bản môn, xưa nay tuyệt đối nghiêm chẽ Thanh Vân đệ tử lui tới, nếu hôm nay gã lén lút xâm nhập, thì sẽ là đại tội. Nhưng gã đảo mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy xung quanh cổ thụ rậm rịt, ngoài sơn động này ra thì không còn gì khác lạ, bóng người đó tựa hồ như đã tan biến đi vây.

Khuôn mặt gã chớp thoắt biến đổi, nét do dự thoảng qua, nhưng trong đôi con ngươi dị quang chớp chớp, sự phẫn nộ cuối cùng cũng giành lấy phần thắng. Gã nhắc chắn, dường như có chút trì nghi, nhưng giây lát sau, gã đặt bước chân đầu tiên xuống, đi về phía sơn động.

Trái ngược hoàn toàn với tốc độ truy đuổi lúc trước, Lâm Kinh Vũ hiện tại đi rất chậm, rất chậm, dường như sơn động bình phàm kia có chất chứa sự gì khiến gã trở nên chần chừ, nhưng dù vậy, gã vẫn đến được cửa động, mà cũng không mất bao nhiêu thời gian. Hít một hơi thật sâu, Lâm Kinh Vũ cắn răng, từ từ bước vào trong.

Sơn động nhỏ xíu, liếc mắt qua là trông thấy toàn bộ địa thế, chẳng có tông tích một ai cả.

Lâm Kinh Vũ sững người, gương mặt thoảng lướt một tia thất vọng, nhưng sau đó mục quang dừng lại ở nơi nổi bật duy nhất trong động: một tấm Thái Cực Đồ khảm vào vách tường đá.

Thái Cực Đồ phản chiếu trong mắt gã, phảng phất cũng đang hướng về gã thuật lại nỗi đau bể trong những năm tháng đã qua, bên ria rách rã toả ra một thứ khí vị xa xăm. Lâm Kinh Vũ nhìn như dính vào tấm đồ hình, rất lâu sau, gã mới chậm chậm thò tay ra, đặt lên mặt bức Thái Cực Đồ.

Chất liệu chẳng phải đá cũng chẳng phải ngọc, váng vất một nét ram ráp chà qua cạnh bàn tay gã, không có bất kỳ một phản ứng nào hết. Lâm Kinh Vũ long lanh mắt, dụng lực thử xoay sang một bên.

Không có một dấu hiệu nào, thậm chí mặt tường đá cũng không thay đổi tí ti, nhưng đột nhiên trên Thái Cực Đồ truyền ra một luồng khí nóng bỏng, xộc thẳng vào cánh tay Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ không kịp đề phòng, cả cánh tay tựa hồ bị nhúng vào một thùng nước sôi, nhiệt huyết toàn thân cứ bừng bức từng hồi, giây lát sau mặt đỏ bần lên như máu, trán lấm tấm mồ hôi.

Không ngờ một bức Thái Cực Đồ trông bình thường như vậy lại ẩn giấu một sự hâm chế đạo pháp kinh nhân như thế, Lâm Kinh Vũ trong lúc thất kinh, bất giác co tay lại, không ngờ cánh tay đã bị một lực vô hình hút cứng lấy, muốn rút ra cũng không được nữa. Cùng lúc, vách đá sơn động quanh gã đột nhiên bắt đầu vang ra những tiếng trầm đục, tựa hồ có cái gì bị kinh động, giờ này đang bừng tỉnh khỏi giấc ngủ triền miên.

Những tạp âm cổ quái càng lúc càng lớn, dần dần tụ tập lại nơi Lâm Kinh Vũ đứng, mà lòng bàn tay chẳng bao lâu đã bỏng rát đến mức khó mà chịu nổi. Lâm Kinh Vũ phát hoảng, cắn răng thật chặt, nội thể bị luồng nhiệt khí đó nung cho muối rã nát, đành phải dùng hết sức lực toàn thân tận mạng đối kháng, đem hết đạo pháp Thái Cực Huyền Thanh Đạo tu luyện một đời ra dồn vào lòng bàn tay, hy vọng có thể chống cưỡng luồng nhiệt khí thần bí ấy.

Đúng vào lúc đầu óc Lâm Kinh Vũ quay cuồng, toàn thân bị nung nóng tới bước gay go, đột nhiên, luồng nhiệt khí thần bí trên Thái Cực Đồ rút bớt, mà rút rất nhanh, như thuỷ triều rời xa, biến mất khỏi thân thể Lâm Kinh Vũ, thậm chí khiến Lâm Kinh Vũ nhất thời không thể nào bình tĩnh được.

Liền đó, những tạp âm cổ quái xung quanh dường như được vỗ về, cũng chậm chậm dịu đi, sơn động trở lại bầu không khí tĩnh lặng. Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên thu tay, Thái Cực Đồ cùng lúc chuyển động, một tiếng động khẽ khàng nhưng so với vừa nãy thì thấp trầm hơi khác biệt, lại một lần nữa phát ra từ những bức tường đá.

Trước con mắt kinh ngạc của Lâm Kinh Vũ, bức tường đá nguyên khối không hề có một kẽ nứt nào bỗng nhiên tách làm hai, lộ ra một cửa động quái dị vô cùng, mà trên cửa động, có luồng khí trống như hơi nước đang xoáy chuyển rất gấp, bên trong mông lung mờ ảo, thần bí khó lường.

Chương 168

Trần Duyên

Trụ sáng hội tụ chân pháp kia giống như một tia điện rạch đôi bầu trời, đột nhiên giáng thẳng xuống đầu Bạch Cốt Yêu Xà. Trong nháy mắt thân thể to lớn của Yêu Xà đã phát tán ra một sức mạnh khổng lồ, tạo nên những luồng khí lưu vô hình hữu chất đẩy lui cả những đệ tử Thanh Vân Môn du đấu xung quanh.

Bạch Cốt Yêu Xà ngẩng đầu rồng lên một tiếng thầm thiết như cỗ găng chống đỡ, đột nhiên thân thể to lớn của nó từ trên xuống dưới phát ra vô số tiếng "cách cách" nho nhỏ, từng đạo từng đạo quang tuyến xạ ra từ bộ khung xương trắng toát. Sau đó, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình to lớn của Bạch Cốt Yêu Xà đổ rầm xuống làm Bạch Ngọc Thạch Bàn bên dưới bị thủng một lỗ lớn. Chỉ thấy Yêu Xà giãy dụa vài cái, sau đó thì nằm yên bất động.

Trụ sáng chói mắt từ từ tan biến, lộ ra thân ảnh của bảy vị trưởng lão và bọn Lục Tuyết Kỳ, Tiêu Dật Tài đang phiêu hối giữa không trung, còn bên dưới họ, bên cạnh thân thể khổng lồ của yêu vật, thi thể nằm la liệt, trong đó đã có bốn vị Thanh Vân trưởng lão, những người còn sống cũng bị thương khắp người. Lục Tuyết Kỳ mặt lạnh như sương, nhưng y phục trên người đã nhuốm đỏ quá nửa, Tiêu Dật Tài còn đỡ, xem ra thì không bị thương nặng lắm, chỉ có Tăng Thư Thư là không gǎng sức nổi, nhìn thấy con yêu xà khổng lồ cuối cùng cũng bị tiêu diệt, y mới thở phào một hơi, đột nhiên đầu ngoeo sang mộ bên bất tỉnh nhân sự.

Chúng nhân giật thót mình, Tiêu Dật Tài vội đỡ lấy thân thể Tăng Thư Thư, cẩn thận quan sát một hồi, rồi mới thở phào nhẹ nhõm nói cho mọi người biết y không sao. Những người khác thấy vậy mới yên tâm, tiếp tục nhảy vào tham gia những trận đánh khác.

Sau khi mấy chục vị lão tiền bối của chính đạo gia nhập trận chiến, cục diện của trận đại chiến này mới lần đầu tiên phát triển theo chiều hướng có lợi cho phe chính đạo. Đạo hạnh, pháp lực của những vị tiền bối này vượt xa những đệ tử khác, tuy nhân số không nhiều, nhưng sức ảnh hưởng thì vô cùng to lớn. Dưới sự hợp lực vây công của mười mấy vị trưởng lão và các đệ tử trẻ như Tiêu Dật Tài, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư, những con đại yêu thú kia tuy yêu lực cao cường nhưng cũng không chống đỡ nổi, cuối cùng đều bị chúng nhân hợp lực tru sát. Có điều đám yêu vật này vô cùng hung hãn, phía chính đạo cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Trong giây phút thân thể to lớn của Bạch Cốt Yêu Xà ngã xuống, những người đang bay trên không đã chuyển người lao đến một trận đánh khác, mặt không lộ chút biểu tình, tiếp tục tru sát chiến đấu. Tiêu Dật Tài bay về phía sau, đặt Tăng Thư Thư xuống một chỗ sạch sẽ, rồi vội vàng bay lên. Chẳng ngờ khi y liếc nhìn lên trên, thấy Lục Tuyết Kỳ dường như đang có điều suy nghĩ, ngơ ngơ ngắn nhín thi thể yêu thú đến ngây người, sắc mặt trắng bệch.

Tiêu Dật Tài lẩy làm kỳ quái, liền hét to: "Lục sư muội, muội làm sao vậy?" .

Lục Tuyết Kỳ thoảng giật mình, cơ hồ như người vừa tỉnh mộng, quay mặt nhìn qua, bờ môi mấp máy một hồi, dường như là muốn nói điều gì đó. Nhưng sau khi thấy người vừa phát thoại là Tiêu Dật Tài, đột nhiên lại mím chặt môi, hít vào thật sâu, sau đó lại ngự kiếm bay đi gia nhập vào một trận đánh khác. Tiêu Dật Tài có chút kỳ lạ mơ hồ, cứ cảm thấy Lục Tuyết Kỳ hôm nay có gì đó rất cổ quái, nhưng nghĩ đến vị sư muội đẹp tựa thiên tiên này của mình trước giờ luôn cō tịch lanh ngạo, hơn nữa đại chiến còn đang ở trước mắt, y liền không để ý đến nữa, tiếp tục xông lên giết địch.

Mây đen ùn ùn kéo tới, cuồn cuộn không ngừng. Ở bên dưới, yêu thú và chúng nhân vẫn hung hăng tàn sát, chỉ là chiến cục mỗi lúc một có lợi cho phe chính đạo. Ba vị cao nhân chính đạo đứng trên cao quan sát trận chiến, sắc mặt cũng dần dần giãn ra, không còn khẩn trương như trước nữa.

Dù phải trả giá rất đắt, nhưng kể từ khi mấy chục vị trưởng lão gia nhập trận chiến, thế công mạnh mẽ tưởng chừng không thể ngăn nổi của sáu con yêu thú khổng lồ cuối cùng cũng bị chặn đứng, tiếp đó dần dần bị dồn ép lại, đầu tiên là Bạch Cốt Yêu Xà bị chúng nhân hợp lực giết chết, sau đó lại thêm hai con cự yêu nữa bị phía chính đạo hợp kích trừ diệt.

Dù cho khi giết chết các yêu thú khổng lồ này, cả các vị trưởng lão của chính đạo cũng bị tử thương trầm trọng, song chiến cục cuối cùng cũng dần dần lật ngược về phía có lợi cho chính đạo. Những yêu thú phổ thông tuy vẫn còn vô số, nhưng trước cái chết của đám yêu thú khổng lồ, khí thế cũng giảm bớt rất nhiều. Thêm nữa, các đệ tử phổ thông của Thanh Vân Môn tuy đạo hạnh không bằng những người xuất sắc nổi bật như bọn Lục Tuyết Kỳ, song đối phó với lũ yêu thú phổ thông này thì vẫn còn dư sức. Chẳng những vậy, chúng nhân còn liên hợp với nhau, tạo thành một bức tường phòng thủ không thể phá vỡ.

Sau khi giải quyết được một nửa số cự yêu thú, lại càng có thêm nhiều cao thủ tới vây công ba con cự yêu thú còn lại. Bất cứ ai cũng có thể nhận ra rằng số yêu thú khổng lồ này chính là chiến hồn của toàn bộ đại quân yêu thú. Nhưng dưới sự bao vây của các lão tiền bối chính đạo đạo hạnh cao thâm và những đệ tử xuất sắc, ba con cự thú còn lại cũng dần dần gục ngã trong hào quang rợp trời của các loại pháp bảo, trong tiếng thét gào phẫn nộ.

Đám yêu thú liền trở nên hỗn loạn, hiển nhiên cục diện này đã khiến lũ yêu thú vô tri cảm nhận được sự nguy hiểm, còn bên nhân sĩ chính đạo thì tinh thần phấn chấn, sĩ khí dâng cao, cuối cùng chiến ý cao trào, tấm màn ánh sáng kia mở rộng, ép dần ra ngoài, máu thịt lũ yêu thú lập tức bắn tung toé.

Tiếng gào thét thê thảm vang lên khắp nơi, vô số yêu thú ngửa cổ hú vang, thanh âm thảm thiết, màn sáng vô tình không ngừng dồn tới, huyết quang lại bắn lên đỏ rợp trời.

Giữa tiếng gào rú thảm liệt, đám mây đen cuồn cuộn kia đột nhiên dừng lại, giống như cả thế gian này đột nhiên ngưng đọng lại vậy. Sau đó, có một đạo ánh sáng từ từ xạ ra trong đám ô vân.

Luồng sáng trắng, nhỏ, mảnh như sợi tơ.

Trong chốc lát, đám mây đen đột nhiên tản ra, giống như cuồng phong thổi đến làm tan hết một trời mưa gió vậy. Giữa chỗ sâu nhất của đám hắc vân ấy, đột nhiên xuất hiện một luồng xoáy từ trong ra ngoài, vân khí bị cuốn vào trong đó, hoàn toàn mất tăm tích.

Một thân ảnh thiếu niên hiện ra, mặt không lộ chút biểu tình nhìn cục diện phía dưới, giống như một vị thần trong truyền thuyết. Mái tóc đen tuyển của y bay bay

trong gió, một con quái thú toàn thân đen ngòm cứ lượn lờ sau lưng y, phát ra những tiếng gầm gù nhè nhẹ.

Cũng chính vào lúc mà y hiện thân, toàn bộ yêu thú cũng đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên nhìn, hú lên những tràng dài vang vọng.

Vạn thú triều thiên, hắc vân tán phát, phảng phất như có một luồng khí tà ác đang bốc lên tận trời, xông thẳng lên chín tầng mây.

Nhân sĩ chính đạo không ai là không biến sắc, Đạo Huyền chân nhân đứng bên ngoài Ngọc Thanh Điện, hàng lông mày nhíu chặt, thấp giọng lẩm bẩm: "Đây chính là Thủ Thần?".

***

Ảo Nguyệt Động Phủ.

Thế giới như mộng như ảo giữa nhân gian.

Vầng u nguyệt lấp lánh huyền ảo kia vẫn treo lơ lửng giữa từng khống, bất luận phong vũ thế nào, cũng vĩnh viễn phát ra những tia sáng nhàn nhạt.

Những người đang giãy dụa lẩn lộn trong thế gian này phảng phất như đã biến mất hết, chỉ còn lại duy nhất một người trong hoang mang và hoảng loạn.

"Ta là ai?". Hắn khẽ lẩm bẩm, ngẩng đầu nhìn trăng: "Ta sống vì cái gì?".

Hắn cứ lẩm bẩm một mình, không biết là đang hỏi vầng trăng trên cao kia hay là hỏi chính bản thân hắn.

Giữa lúc phong chuyển vân dời, ba đào dậy sóng, những chuyện cũ cứ dồn dập hiện về trong đầu hắn, những người quen khi trước, những người mà hắn đã từng thật lòng đều lần lượt lần lượt qua trong tâm tưởng, nhưng tất cả đều không để lại chút dấu vết nào mà từ từ xa biến mất.

Dường như hắn không can tâm, ý thức được rằng phải đưa tay ra, nắm lấy cái gì đó nhưng kết quả chỉ là hư không.

Không có gì cả!

Chỉ có vầng trăng trên cao, xuyên qua vô số gió mưa, phủ lên người hắn một thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Hắn chán nản gục người xuống, giống như là mất hết toàn bộ sức lực vậy. Ở trong thế giới cô độc này, hắn không cần phải kiên cường, không cần phải đấu tranh với bất cứ ai. Gió mưa dần dần cũng ngừng lại, bụi đất thôi không cuộn bay, hắn thấy vậy thì cũng trầm lắng xuống, như muốn cùng với thế giới này chìm vào vô thanh vô tức.

Chết đi! Trong truyền thuyết có nói, chết đi rồi sẽ không còn thống khổ, không còn bận lòng, dù là cửu u địa phủ hay diêm la điện thì có sao. Rốt cuộc đã có ai biết được những nơi đó thế nào? Nhân gian phồn hoa này có lẽ cũng chỉ là hư không ảo ảnh mà thôi!

Chỉ là thân thể ủ rũ ấy của hắn đột nhiên chấn động kịch liệt, vắng u nguyệt trên cao cũng khẽ rung rung, sau đó chiếu xuống một cột sáng vào thân thể gã.

Hắn dường như vẫn muôn giây dựa.

Hắn dường như vẫn còn chưa cam lòng.

Hắn vùng vẫy bò dậy, mỗi một động tác dường như đều phải tận hết lực khí toàn thân, mặt đất dưới chân hắn rõ ràng là có một lực hút vô tận, mê hoặc hắn, quyến rũ hắn, chỉ cần hắn nắm xuống là sẽ không còn bất cứ phiền não, sẽ có thể vứt bỏ mọi thống khổ của thế gian.

Chỉ là hắn không chịu chùng bước, vẫn cứ quật cường muôn đứng thẳng người dậy. Hắn nắm chặt hai bàn tay đến bật máu, quyết tâm không chịu bỏ cuộc trong cái thế giới thê lương cô tịch này.

Ánh trăng u ám vẫn chiếu lên người hắn như đang thăm thì khuyên nhủ: "Ngươi hè tất phải kiên trì như vậy, hãy buông tay ra đi, buông ra là ngươi được tự do rồi..." .

Hắn vùng vẫy giống như một con sâu trùng nhỏ bé giữa thế giới bao la, chỉ là bất luận thế nào, khi đối mặt với thế giới vô hạn này, hắn dường như mãi mãi cũng chỉ ngẩng đầu nhìn trời, quyết không chịu khuất phục.

Chầm chậm... chậm chậm... hắn đứng lên.

Những gương mặt thân quen lại loáng thoảng hiện ra trong tâm não, thì ra dù trong khoảnh khắc sinh tử, rốt cuộc hắn cũng không nỡ vứt bỏ tất cả. Cuộc đời này, xem ra cũng tạm coi là một kẻ vướng bận.

Trương Tiểu Phàm hay Quý Lê, một con sâu trùng nhỏ bé giữa thế giới bao la vô tận này, đang ngẩng đầu nhìn trời, nhìn chăm chăm vào vắng u nguyệt đang lơ lửng trên cao.

Ánh trăng u uất mà lạnh lùng.

Đột nhiên hắn hé lát, tung mình lao vút lên không, rời khỏi mặt đất vô biên vô giới. Phía trước hắn ba luồng ánh sáng vàng, xanh và đỏ cùng lúc sáng rực lên, cùng với hắn lao thẳng về phía vắng u nguyệt.

U nguyệt lạnh lùng vô thanh, nhưng trước mặt hắn lúc này, đột nhiên ánh trăng lại mờ đi, để lại hình bóng của một đôi phu phụ, nhìn hắn với ánh mắt từ ái mà hoan hỉ, phảng phất như nhìn đứa bé nhiều năm trước ra đời trong một đêm mưa gió vậy.

Hắn như bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua tim, toàn thân run lên cầm cập, nhưng thân hình vẫn lao đi như một mũi tên, không hề có ý thoái lui. Ba luồng ánh sáng xẹt lên như điện lấp lánh trước mặt gã, xuyên qua thân thể cặp phu phụ kia.

Mặt hắn lạnh toát, mưa gió táp vào mặt khiến hắn phảng phất như cảm thấy máu tươi bắn lên, hai bóng người lập tức tiêu tán. Cả người hắn như té dại đi, nhưng nhẫn thắn vẫn hết sức kiên định, thân hình vẫn lao về phía vắng u nguyệt.

Đột nhiên, ánh trăng lại mờ đi lần nữa, Điền Bất Dịch và Tô Như hiện ra trước mặt hắn. Tô Như mỉm cười hiền hoà với hắn, Điền Bất Dịch thì vẫn hệt như trong ký ức, dang hẵng một tiếng rồi trừng mắt nhìn hắn. Còn ở giữa hai người, Điền Linh Nhi mặc chiếc áo đỏ đang cười tươi như hoa, giống hệt như hồi còn mười sáu mười bảy, cất cao giọng gọi hắn: "Tiểu sư đệ, chúng ta lên núi chặt trúc đi...".

Trong sát na ấy, hắn cảm thấy mình dường như ngạt thở, ba thân ảnh hiện ra chặn ngay phía trước mặt hắn. Một cảm giác run rẩy như bị điện giật dâng lên trong hắn, luồng ánh sáng băng lạnh kia cách thân ảnh ba người mỗi lúc một gần, đầu óc hắn như muỗi nổ tung.

Cuối cùng luồng sáng tam sắc kỳ dị ấy cũng xuyên qua ba bóng nhân ảnh kia, một luồng khí mát rượi tràn ngập từ đầu đến chân hắn. Gương mặt Quý Lệ trăng bênh như tờ giấy, đột nhiên há miệng phun ra một búng máu tươi nhuộm đỏ cả vùng y phục trước ngực, trên mặt không còn chút huyết sắc.

Sau đó, hắn lại ngẩng đầu, vẫn tiếp tục kiên cường lao về phía vắng trăng kia.

Nguyệt quang băng lạnh, trong nháy mắt đã trở nên u ám, phảng phất như có một vẻ thê lương vô tận đang bao trùm cả không gian.

Trong khoảnh khắc điện quang hoả thạch đó, tưởng chừng như hắn đa xông tới vắng trăng kia rồi, bất ngờ vân khí ùn ùn kéo tới, trong nháy mắt, một thân ảnh lại hiện ra giữa làn mây mờ ảo.

Một bóng hình mà từ lâu đã khắc sâu trong tâm khảm của hắn.

Hắn ngẩn người dừng lại, toàn bộ sự kiêm trì bấy lâu cơ hồ như đều đã bị gió thổi bay, bóng hình vốn đã mơ mơ hồ hồ giữa làn mây huyền hoặc kia lại càng thêm hư ảo, giống như một cái bóng màu xanh, lại giống như một bóng trăng đang múa kiếm.

Phệ Hồn trong tay hắn không ngừng phát ra những luồng khí lành lạnh. Hắn nhìn trân trân vào bóng hình đã từng khiến hắn phải đau khổ một lần kia, lúc này không biết nên tiến hay là thoái.

Đêm tối âm u, ánh trăng lành lạnh, xa xa nơi chân trời, chợt vang lên một tiếng gào thét đau đớn như xé nát tâm can, phảng phất như một con dã thú đang hú lên lần cuối cùng với ánh trăng, tràn đầy sự đau đớn và tuyệt vọng.

Luồng sáng tam sắc rực rỡ xông thẳng lên trời, xuyên qua tầng mây, xuyên qua vân khí, xuyên thẳng vào bóng hình hư ảo kia.

Rồi giống như có thứ gì đó vỡ nát ra vậy...

Mưa gió vẫn vũ cuối cùng cũng tiêu tán, mắt hắn ngân ngắn hai hàng lệ nóng, bóng hình kia dường như chỉ còn cách hắn trong gang tấc, vậy mà hắn vẫn không thể nào nhìn rõ được hình dáng ấy. Trong bóng tối phảng phất như vang lên một tiếng thở dài náo nuột.

Phong tiêu, vũ tán.

Nguyệt quang hư ảo như phù vân.

Thiên địa mênh mông vô cùng tận.

Thân hình hắn rơi xuống, giống như rơi vào vực sâu vạn trượng vậy, nhưng trong lòng hắn lại không hề sợ hãi, chỉ có vài phần tiếc nuối với bóng hình dần dần tan biến kia mà thôi. Trong chốc lát, hắn đã rơi xuống đất, toàn bộ những ảo tưởng kia đã hoàn toàn biến mất.

Dưới chân hắn, một chiếc gương cổ sáng lấp lánh đã vỡ thành mấy mảnh, rơi lả tả xuống đất. Xung quanh chỗ hắn đứng đều là thạch nham thô ráp, chỉ cách động khẩu kia chưa đầy mười bước.

Chỉ mười bước mà giống như hắn đã trải qua cả một đời người vậy, tất cả những hồi ức thống khổ đều tái hiện một lần trong tâm thức.

Dần dần, hô hấp của hắn cũng ổn định trở lại, đang định tiếp tục đi sâu vào Ảo Nguyệt Động Phủ thì đột nhiên lại sững người, giống như phát hiện ra điều gì đó, rồi từ từ quay người lại.

Sau khi tấm gương cổ bị vỡ nát, màn sương vụ ở động khẩu dần dần tan đi, lộ ra một bóng người...

Lâm Kinh Vũ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, nhất thời đều thẩn thờ, ngẩn ngơ.

Bọn họ cứ đứng yên như vậy rất lâu, rất lâu. Ánh mắt của hai nam tử từ thuở thiếu niên, thanh niên cho đến hiện tại, dường như đã nhìn thấu tất cả.

Lâm Kinh Vũ cắn môi, cơ hồ như muốn bật máu, sau đó gằn giọng nói từng chữ một: "Vị lão nhân trong Tổ Sư từ đường có phải là do ngươi giết hay không?".

Quỷ Lệ thở ơ, nhẹ nhẹ cúi đầu, hồi lâu sau mới khẽ gật đầu nói: "Phải!".

Hai mắt Lâm Kinh Vũ lập tức đỏ ửng...

Chương 169

Xích Diễm

Giữa không trung, gã thiếu niên mặt lạnh như tiền, mục quang quét xuống trướng ác đấu. Dù phải nhìn những yêu thú khổng lồ từng bảo vệ mình lần lượt ngã xuống, vẻ mặt hắn vẫn không đổi, tựa như đã quá hiểu thấu sự sinh tử.

Cuồng phong gầm thét, từ đám mây đen thân hình y từ từ hạ xuống, vạn thú gầm lên một tiếng inh tai nhức óc. Thậm chí bên cạnh y, từ trong đám mây đen bỗng xuất hiện nhữ tia chớp như linh xà xuất động.

Trên Vân Hải, đám người cùng dã thú nay giờ giết chóc lẫn nhau giờ đã dừng lại, không tự chủ được đều nhìn về phía thiếu niên quý dị kia, trông mặt y thấp thoáng yêu khí, đồng tử tựa như lấp loáng hai tia chớp.

Cuối cùng, Thú Thần dừng lại giữa không trung, khiến vô số yêu thú tập trung lại. Ở sau lưng y, ác thú Thao Thiết trùng mắt giận dữ hướng về phía chúng nhân chính đạo trên Thông Thiên Phong, tru lên một tiếng ghê rợn.

"A a a a". Gần như đồng thời sau tiếng tru của Thao Thiết, vạn thú cùng rống lên, âm thanh như bài sơn đảo hải, nhất thời như thấy mây gió đổi sắc, cát bay đá chạy, khiến cho bên chính đạo nhiều người phải thoái lui vài bước. Sau tiếng tru thảm khốc của Thao Thiết, cục diện chiến trường thay đổi, các lô yêu thú tập trung lần quẩn bên dưới Thú Thần. Quanh chúng, một tình huống dị dạng chuẩn bị phát sinh.

Đột nhiên giữa không trung, đám mây đen như nhận được dẫn lực lớn từ cả tám phương, tập trung lại nơi Thú Thần, sau đó hình thành nên một cột hắc phong thật lớn, xoáy cực nhanh, phát ra những âm thanh sắc nhọn từ từ đi xuống.

Phong trụ với độ lớn không tưởng, cảm giác như thông tận trời xanh, màn trời như rũ xuống, cuồng phong nổi lên rét căm căm, chính thị một cảnh tượng hung lệ như ngày tận thế. Hoàn cảnh này không khỏi khiến người ta tuyệt vọng.

Chúng nhân chính đạo biến sắc, thần thông yêu pháp này chưa từng có ai chứng kiến, chưa thấy ghi trong sách vở nào. Dù chúng nhân đã nghĩ đến những pháp thuật không tưởng của Thú Thần, nhưng cũng không thể nghĩ ma lực của nó lại mạnh mẽ đến nhường ấy. Vậy mà truyền thuyết đương thời nói ngàn năm trước có một vị tiên bối cao nhân thu phục được nó ở Sân Ma cổ động, không biết là thần thánh phuơng nào?

Nhin đại phong trụ từ từ hạ xuống, dần dần lộ ra sắc đen trống thật kinh hãi, hấp lực vô hình bao phủ Vân Hải, không ít đệ tử chính đạo phải ngãm vận công chế ngự. Ai cũng biết nếu bị yêu pháp không chế, chỉ sợ khó lòng mà sống sót.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, bọn Đạo Huyền chân nhân ba người vẻ mặt rất trầm trọng. Phổ Hoằng thương nhân nhìn cột gió một lúc rồi nói: "Yêu pháp thế này bình sinh lão nạp chưa từng chứng kiến. Đạo Huyền huynh, chúng ta chỉ còn một ít đệ tử, sợ không đương nổi, hay là chúng ta...".

Đạo Huyền chân nhân chậm rãi gật đầu: "Đại sư nói chí phải, chúng đệ tử bốn môn nên rút thõi".

Ngay khi Đạo Huyền chân nhân nói xong, phong trụ đột nhiên thay đổi xu thế hạ xuống, tăng tốc đột ngột, trực tiếp tác động đến Vân Hải. Đồng thời, vô số quái thú thi nhau gầm thét thấu tận trời xanh, nghe thật vô cùng sầu thảm. Chúng

nhân chính đạo biến sắc, đổi diện với yêu pháp chưa từng thấy nhất thời không ai có cách gì ứng phó.

Chứng kiến phong trụ hạ xuống Vân Hải ngày càng nhanh và mạnh, trong đám chính đạo đệ tử có một số kẻ lớn mặt rốt cuộc không nhẫn耐 được nữa, đồng thanh hô lớn xuất pháp bảo hướng vào cột gió. Bên cạnh, các vị tiền bối thất kinh phát giác, hét lên bảo lui nhưng trong tình huống hỗn loạn này dường như không ít người đã xuất thủ.

Vô số pháp bảo cùng toả hào quang lấp lánh, vạch một đường vào giữa cột gió mà lao đến, nhưng rồi chỉ thấy lặn mất tăm, giống như ném ngưu nhập hải, không thấy tăm hơi đâu nữa. Giữa phong trụ đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh hồn, nghe như sấm rền, vô số luồng gió lốc đen như hữu hình lao về phía các đệ tử chính đạo đang lao đến.

Chúng nhân thất kinh, vội vàng chia nhau ứng phó. Các luồng gió lốc ấy như có linh khí, với một số người nó giống như một thể vô hình xuyên qua, nhưng đối với những người khác nó lại như đột nhiên biến sang một hình dạng đáng sợ. Giữa những tiếng rít ghê rợn, cuồng phong ép chặt các đệ tử chính phái co lại. "Vút", một tiếng sắc lạnh vang lên, tốc độ tăng nhanh, chúng đệ tử không có cách gì phản ứng, chỉ thấy lũ đệ tử chính đạo vô phương cứu giúp, lần lượt bị cuốn vào phong trụ quỷ dị.

Nơi bình yên phía xa, từng tiếng kêu thê thảm truyền lại, giữa đại phong trụ, huyết ảnh hồng quang bắt chốt loé lên. Một lúc sau, đã không còn lại chút dấu vết.

Chúng nhân chính đạo nhất thời câm lặng, nhìn nhau ngơ ngác.

Quang mang loé lên, ba đạo hào quang hướng thẳng về phía chúng nhân chính đạo, loáng cái đã tới, khiến Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam cả ba sắc mặt nghiêm trọng.

Đạo Huyền chân nhân vẫy tay hét lớn: "Chúng đệ tử mau thối lui, chư vị trưởng lão chặn hậu".

Chúng đệ tử xao động, đại bộ phận các đệ tử tuổi trẻ thối lui lập tức. Chúng nhân tam đại môn phái biết tình hình nghiêm trọng, nguy cấp đến nỗi, không còn khả năng giữ vững thế trận nữa, tình thế thực sự hỗn loạn.

Rất nhanh chóng, chiến trường chỉ còn lại ba vị cao nhân cùng mười vị trưởng lão tiền bối. Trong trận chiến trước đó đã có vài vị hy sinh.

Cơ măt Đạo Huyền chân nhân khẽ nhúc nhích, không ngó lên, từ từ quay đầu dõi diện đại địch trước giờ chưa từng thấy.

Hắc phong trụ bị chi phổi bởi một lực lượng quỷ dị vô hình, từ từ hạ xuống giữa cuồng phong hắc khí. Thiếu niên Thú Thẩn nhẫn quang lánh đậm như xuyên thấu, lạnh lùng nhìn lại, cùng Đạo Huyền chân nhân ánh mắt nghiêm nghị nhìn nhau thách thức.

Đạo Huyền chân nhân trong lòng khẽ chấn động, từ phía xa thấy Thú Thần tuy giống người nhưng hai mắt không có chút nhân tính nào, mục quang khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, trực diện giống như giống súc sinh vô nhân tính, giết chóc không ghê, đích thị là loài dã thú cùng hung cực ác.

Cùng lúc này cột gió từ trên trời cuối cùng cũng đã xuông tới đỉnh Vân Hải, tức thời Bạch Ngọc Thạch Bàn giữa cột gió phát ra âm thanh sầu muộn trầm trầm, chỉ thấy vô số vết nứt xuất hiện, ầm một cái, bao nhiêu cát đá lớn nhỏ bay khắp nơi. Giữa cột gió, bỗng như có những tiếng ngân nga tác hưởng, như ác quỷ hống, lại giống như âm linh gào rú, phảng phất nghe như ma quỷ gọi hồn, đột nhiên khiến sáu bộ đại yêu cốt từ từ trỗi dậy.

Chúng nhân chính đạo đồng thời biến sắc.

Vào lúc này, thiên địa càn khôn như không có chút ánh sáng nào, thật là một bức tranh thê lương, quỷ dị dày đặc, sáu bộ đại yêu cốt lảo đảo dịch chuyển tuy nhiên không được linh hoạt do bị cổ quái chi lực hấp dẫn kéo đi, những thân thể to lớn dênh dàng tạo ra những vết cắt sâu trên mặt đất hướng tới đại phong trụ.

Bộ đại cốt của Bạch Cốt Yêu Xà bị hút về phía phong trụ cuối cùng, tuy tất cả đều là đại cốt nhưng khi nhập vào phong trụ đều như mất tăm mất tích, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Đột nhiên như một tiếng động phát xuất từ chín tầng địa phủ, một luồng khí từ phong trụ khởi phát. Trên từng không, Thú Thần mặt lạnh tanh, bất ngờ thân ảnh như ánh chớp xung nhập vào phong trụ.

Huyết khí đậm đặc, thậm chí như bết lại dưới chân. Vô số yêu thú lúc này đã bất động, cúi mặt xuống, đại khí cũng hết, một số ít vẫn cố gắng chiến đấu nhưng cũng sợ hãi mà mất hết tự chủ.

Đột nhiên, cuồng phong chấn dứt, phong vân như dừng lại, thiên địa càn khôn câm lặng. Chúng nhân cùng yêu thú như nín thở, lặng đi nhìn phong vân tản ra, quái vật mới xuất hiện.

Trên Vân Hải, tất cả đều kinh ngạc nhìn về quái vật mới ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thân hình cực kỳ vĩ đại, so với sáu đại yêu thú lúc trước nó cũng lớn hơn ít nhất là gấp ba lần, chúng nhân cùng đám yêu thú giờ như giun dẽ không đáng bàn tới.

Từ phía quái vật, huyết khí nồng nặc, thậm chí trên mình nó máu vẫn còn rỉ tong tong, tất cả những nơi có thể nhìn đến trên người nó đều là bạch cốt. Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi, người ta cũng có thể nhanh chóng hiểu ra đại yêu thú này chỉ còn là xác chết.

Đứng trên đầu đại quái vật này chính là Thú Thần, vẻ mặt phức tạp của y trông xanh lè, cặp mắt đắng đắng sát ý thể hiện sự trả thù tàn khốc.

Đầu của đại quái vật chậm rãi chuyển động, đồng thời phát ra những thanh âm quái dị "tạp tạp". Cặp hố mắt trống rỗng của nó dường như có một ánh hào quang, trừngh trừngh nhìn về phía chúng nhân.

Xú khí hôi tanh ùa lại.

Ác linh tái sinh, trên dưới toàn thân không ngừng chuyển động, chậm rãi gầm lên một tiếng.

Trên Vân Hải, không một thanh âm nhỏ nào phát ra từ phía chúng nhân, họ dường như nín thở nhìn đại quái vật hung tợn.

Đứng trước chúng nhân, Đạo Huyền chân nhân đạo bào màu xanh lục khẽ lay động trong gió, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng. Mọi người kinh ngạc, tất thảy đều im lặng đứng ngó, nhìn dáng vẻ đạo cốt tiên phong nhưng không ai hiểu được tâm trạng của lão.

Đột nhiên đại quái vật rống lên một tiếng, vô số yêu thú đồng thanh rống theo, một thứ âm thanh khủng khiếp khiến người ta có cảm giác như muốn thủng màng nhĩ. Thân hình khủng bố của đại quái vật chậm chạp di động, tiến lên phía trước, bước từng bước một, đất dưới chân dường như không có áp lực, sụt sâu xuống, huyết tinh xú khí phân tán ra tứ phía.

"Oang, oang, oang...". Quái vật đáng sợ ấy chậm rãi bước tới, mỗi bước như giáng thẳng vào tim chúng nhân chính đạo, vô số người ngã ra nhìn bộ bạch cốt khổng lồ đáng sợ cao như ngọn núi tiến lại gần. Cỡ như Tiêu Dật Tài mà mặt mũi cũng chuyển sang trắng bệch.

Mắt thấy ác linh tiến lại gần, thân hình bạch cốt sừng sững như núi, Đạo Huyền chân nhân cũng tỏ ra khẩn trương: "Chư vị đạo huynh, xin hãy theo bần đạo".

Chỉ thấy ba vị lãnh tụ chính đạo hóa thành ba đạo hào quang, lăng không phi lên, từ đầu đến gót hào quang chói lợi. Mười vị trưởng lão đứng sau cũng đồng thời lăng không, hướng ác linh xông tới.

Trên đầu đại ác linh, thiếu niên thần bí sắc mặt lạnh đạm, đôi con ngươi lạnh lẽo phản chiếu các tia hào quang. Nhìn các đạo hào quang vọt lên trời, tất yếu sẽ bổ xuống, đồng tử Thú Thần đột nhiên co lại, không thấy hắn làm bất cứ động tác nào, nhưng dưới chân hắn, đại yêu vật khủng bố bỗng gục gặc cái đầu dữ tợn, cái miệng to lớn khủng khiếp mở ra, ngừa mặt lên tru một tiếng dài và thảm khốc, lan truyền tứ phía, vô số yêu thú lại lập tức cất tiếng rống gào.

Sau tiếng rú hung lệ ấy, yêu vật to lớn thân không rời đất, mở rộng cái miệng khổng lồ hướng về phía các đạo hào quang đang lao xuống. Nhìn cái miệng khổng lồ gồm ghiếc đó, tưởng như có thể nuốt trọn toàn bộ chính đạo chúng nhân.

Yêu vật ác linh tuy hung tợn, khí thế khiếp người, nhưng mười đạo hào quang đồng thời phân tán ra nhiều hướng, dừng giữa chừng không hiện lên thân ảnh mười vị trưởng lão, tất thảy cùng hé lén một tiếng, hướng pháp bảo tấn công ác linh từ mọi phía. Nên biết rằng mười vị trưởng lão đều là cao nhân trong các cao nhân, tiện phóng mắt ra khắp thiên hạ, soi cả chính tà đều có thể coi là những nhân vật nhất đẳng, tu vị cao thâm, không ai có thể coi thường.

Trên cao, Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Vân Dịch Lam, ba đệ nhất nhân vật chính đạo đồng thời xuất hiện. Vân Dịch Lam xuất thủ trước tiên, tả thủ huơ lên, ánh hào quang xuất hiện như thuần dương chi ngọc, hổ phách lấp lánh, chính thị đã đạt đến cảnh giới cao nhất của Phần Hương Cốc Huyền Hoà Kỳ Thuật.

Hoả diệm ấy như cõi đọng lại, trông như những vật cực nhỏ cháy trong lòng bàn tay Vân Dịch Lam, chỉ thấy thủ chưởng của ông ta bay vùn vụt, sắc mặt nghiêm tuẫn, song chưởng múa như nước chảy mây trời, một điểm thuần hoả chi diễm, bay đi bay lại giữa không trung rồi chậm rãi hướng về phía ác linh.

Lúc này, mười vị trưởng lão cùng hướng pháp bảo tấn công đại yêu vật, chỉ thấy hào quang từ mười hướng cùng lúc nhắm thân hình bạch cốt khổng lồ mà công tới. Yêu vật bị tấn công bởi pháp lực cao thâm, thân thể chấn động, nếu là yêu vật bình thường thì đã hồn siêu phách lạc, nhưng nó vẫn vô sự, bất quá chỉ rú lên những tiếng kêu hung bạo.

Giữa không trung, Vân Dịch Lam phát đao hoả diệm như luồng hổ phách, cực nhỏ nhưng thuần khiết không tan, hướng về phía quái vật. Không hiểu tại sao, yêu vật khổng lồ đối với các pháp bảo khác không úy kỵ gì, nhưng với hoả diệm nhỏ này như vật tương khắc, khiếm nó run rẩy, rúm ró lại. Tuy nhiên, thân thể nó quá lớn, khó làm cách nào mà tránh được. Lúc này, hoả diệm nhỏ bay thẳng đến đầu đại ác linh, dừng lại ngay cạnh mõm nó.

"A a a a...".

Vô số âm thanh hỗn loạn nổ ra, hổ phách ảnh trong đốm hoả diệm như khambre chặt vào bạch cốt khổng lồ đang bất động, cháy âm ỉ. Tại phần trên của bạch cốt đại yêu vật xuất hiện một lỗ hổng rất sâu, hoả diệm như biến mất tại lỗ hổng đó.

Chúng nhân ngạc nhiên, tất thảy đều nín thở.

Một lúc sau, đột nhiên sâu bên trong bạch cốt yêu vật có tiếng chấn động lớn tựa như hoả diệm sơn trực phun trào. Sức nóng phát tán, một nửa bạch cốt yêu vật bị thiêu cháy khô biến thành màu vàng, độ dài hoả diệm đạt hơn một trượng, phát nổ bên trong bạch cốt bay vút lên trời. Phía xa xa, Thanh Vân đệ tử cũng cảm thấy sức nóng khốc liệt của hoả diệm đang thiêu đốt bạch cốt đại yêu vật.

Chúng nhân chính đạo reo hò như sấm động, tài nghệ của ba vị thủ lĩnh chính đạo người thường sao có thể so bì được.

Như hoả diệm sơn phun trào, sức nóng không thể chịu đựng của hoả diệm dần dần phát tán. Bị ngọn lửa dữ dội bao vây, bạch cốt đại yêu vật một nửa thân bị nướng chín chuyển sang màu đen. Dù hình dáng vẫn còn đáng sợ nhưng trông thật thảm hại so với lúc trước, không còn chút vẻ hung lệ nữa.

Thấy quái vật gặp thảm cảnh ấy, người người bên chính đạo đã bình tâm trở lại, thở phào nhẹ nhõm. Thêm vào đó, ở đây còn có Đạo Huyền chân nhân, tay nắm tạo hoá, làm sao phải sợ lũ yêu ma quỷ quái nào nữa.

Chương 170

Quyết Chiến

Nhìn lại đại yêu vật vừa được sinh ra, hình dáng dường như có vài phần lang độc, nửa thân màu trắng, nửa thân thì tuyệt nhiên là màu đen, xem ra có phần cổ quái, mà nhìn kỹ lại có vẻ hoạt kê. Như thấy được mấy tên chính đạo đệ tử đang nhìn nó mà cười, con quái vật to lớn khủng khiếp ấy từ từ ngược đầu lên, đột nhiên gầm lên một tiếng cuồng nộ, cái miệng to lớn há rộng, một luồng khí đen như gió lớn từ bên trong phun ra, hướng về ba người bọn Đạo Huyền chân nhân lao đến.

Đạo Huyền chân nhân dù sao cũng là đệ nhất thần nhân đương đại, luồng khí ấy tự nhiên không thể làm khó gì được, chỉ thấy thân ảnh vọt cao lên mấy trượng đồng thời xung quanh người phát ra ba sắc hào quang thanh, kim, hồng hộ thân. Có điều luồng hắc khí đó trên Vân Hải này, lần trong gió mây, cứ không ngừng ngưng kết lại không tan, từ rất xa cũng có thể ngửi thấy những mùi hôi thối, hiển nhiên là cực độc vô bì.

Cùng lúc ấy, đứng trên đầu con quái vật, Thú Thần sắc diện vô cảm, song thủ từ từ chuyển động, tư thế quý dị, động tác quý quái, dường như là những động tác của tiên nhân khi cúng bái trời đất từ thời thượng cổ xa xưa. Tuỳ vào từng động tác mà dường như một luồng khí lực kỳ quái vô hình cuốn cuộn bay tới, hắc vân lại một lần nữa hội tụ, tối đen như mực, những tia sét chằng chịt trong đám hắc vân, những tia sáng le lói chiếu sáng tầng tầng lớp đám mây đen quý dị.

Đám người dưới đất như bị hút hồn, ngạc nhiên không biết đây là loại yêu thuật gì, chỉ là từ khi Thú Thần xuất hiện, tất cả những vu thuật quái dị này đều mang đến những kiếp hoạ to lớn, chấn động nhân tâm, trong lòng mọi người đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi.

Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân nheo mày lại, đột nhiên giơ tay ra lệnh cho tất cả trưởng lão lui lại.

Đám hắc vân càng lúc càng xà thấp xuống, tất thảy chúng nhân chính đạo kinh ngạc kêu lên, đám hắc vân từ cửu thiên cao vời ấy cuối cùng xà xuống đến phàm thế nhân gian, bao trùm lấy Thú Thần và ác linh bạch cốt khổng lồ.

Hắc vân mặc dù bao trùm lấy một phạm vi vài chục trượng, nhưng cũng khiến cho đám người chính đạo phải lui về sau. Phần lớn đám quái vật trên Vân Hải cũng bị đám mây ấy bao trùm lấy. Đạo Huyền chân nhân từ từ hạ xuống, đứng cách đám hắc vân độ mươi trượng, sắc mặt cực kỳ trầm trọng, chằm chằm nhìn vào đám mây đang cuồn cuộn.

Giờ khắc này, trên Vân Hải dường như tất cả đều như nín thở, chỉ là, sự yên tĩnh này cuối cùng cũng không thể duy trì quá lâu. Đám hắc vân càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, đến ngay cả những kẻ đứng xa nhất, thời khắc này cũng có thể

cảm giác thấy bên trong đó có một luồng yêu lực mạnh mẽ đang cuồn cuộn trào ra.

Cuối cùng, đám khí đen to lớn đó cũng xuất hiện một lỗ hổng nhỏ hướng về phía Đạo Huyền chân nhân.

Không một chút ánh sáng, dường như là sự hắc ám vĩnh hằng, lỗ hổng đen ngòm lạnh lùng hướng về phía trước, vân khí xung quanh đột nhiên như bị hút vào, miệng lỗ đen càng lúc càng lớn, từ một tấc hoá thành một thước, từ một thước lại biến thành một trượng, chỉ trong một thời gian ngắn, bên trong lỗ đen, một diện mục ác thú dữ tợn, vô cùng khủng khiếp thấp thoáng trước mặt ba vị thủ lĩnh chính đạo.

Tận sâu trong đó, một tiếng gầm thét kinh hồn đột nhiên phát ra!

Lập tức, toàn bộ Thông Thiên Phong như bị chấn động, thân ảnh khủng bố đó hoá thành huyết sắc, từ trong lỗ đen thăm thẳm vọt ra bỗ thảng vào ba người bạn Đạo Huyền chân nhân.

Tất cả mọi người cùng thất kinh!

Thú Thần đứng trên đỉnh của đám mây, ngẩng mặt hú dài, y phục phẫn phật bay trong cuồng phong, đám quái vật phía dưới cũng gầm lên, thanh thế cực lớn, như ngọn đại sơn đè lên đám người chính đạo.

Có điều, công phu này trong con mắt của Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoằng thượng nhân và Văn Dịch Lam, ba người đệ nhất đẳng cao nhân tu đạo vốn dĩ đã nhìn thấy sự đáng sợ dữ tợn toát ra từ dục huyết toàn thân của Thú Thần, thế nhưng điều đáng sợ hơn cả đó chính là yêu lực cao cường của hắn, Thần Hoả Chi Điểm của Văn Dịch Lam vừa rồi vốn dĩ đã khiến hắn bị thương, vậy mà giờ đây đã vô tông vô tích. Giờ phút này, mây đen tản mác, ẩn ẩn hiện hiện có thể nhìn thấy đám yêu vật đằng sau, giữa làn mây đen, đồng hài cốt yêu thú chất chưởng như tòa núi phủ phục dưới đất như lá khô.

Lúc này, thân hình to lớn đó giơ nanh múa vuốt, che kín cả bầu trời, âm ảnh trong chớp mắt bao trùm lên đầu ba vị cao nhân, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt đanh lại, đang lúc định nghênh đỡ thì đột nhiên Phổ Hoằng thượng nhân kêu lên: "Nhị vị đạo huynh, xin lui về sau".

Nói rồi, thân hình Phổ Hoằng thượng nhân dịch về phía trước hai bộ, đổi mặt với bóng âm ảnh to lớn vô bì trên đầu. Từ xa nhìn tới, Phổ Hoằng thượng nhân nhỏ như một con kiến trong sóng nước.

Một luồng đạo quang màu vàng đột nhiên từ tay thượng nhân phát ra, chẳng khác nào ánh sáng mặt trời xuyên qua đám mây đen.

Trên sắc mặt của vị cao tăng đặc đạo ẩn hiện sự bi thương, song thủ bắt quyết, luồng kim quang từ tay thượng nhân từ từ biến lớn, chớp mắt bắn ra ngàn vạn đạo kim quang vào đám mây. Giữa luồng kim quang, một pháp bảo hìn tròn như vòng kim luân từ từ dâng khởi, kim quang sáng lạn, ánh vàng kim loại hoà hợp,

đường kính một thước trải đều, ngoài rìa là những kim thân pháp tướng của vị La Hán, vây quanh chân thân pháp tướng của Phật Tổ đang chắp tay, từ bi phổ độ chúng sinh.

Từ xa, vô số chúng nhân dường như cùng một lúc ngạc nhiên thốt lên: "Đại Bi Kim Luân...!".

Dưới pháp bảo Phật môn, kim quang dường như chói sáng vô bì, với pháp lực của Phổ Hoằng thương nhân, đạo kim quang này chói lợi hơn tất thảy kim quang mà chúng đệ tử phát ra. Mà dưới ánh kim quang, vô số chân ngôn phật tự lúc ẩn lúc hiện càng tôn thêm vẻ trang nghiêm từ bi, không gian thuần khiết tẩy sạch mùi ô uế mà đầm xú khí phát ra.

Chỉ là, mặc dù đổi mặt với pháp bảo Phật môn bất thể, nhưng từ sâu thẳm trong đám mây đen, yêu khí vẫn bừng bừng tuôn trào, ngập tràn sát khí của ác linh quái thú, Thú Thần vẫn đứng yên không một chút e dè, bắt chẹt từ trên cao bổ xuống, lao thẳng vào đạo kim quang.

Dường như ngoài mọi sự dự liệu, sau cú va chạm giữa cực đại âm khí và đạo kim quang huy hoàng vô bì, tuyệt nhiên không một chút âm thanh, không một cảnh tượng kinh thiên động địa, luồng kim quang từ từ chuyển động, từ bốn phương tám hướng bao vây lại, mà đầm hắc khí vốn dĩ tràn ngập trời đất cũng dần dần thu nhỏ lại. Sau cùng bị lại, mười phần không được một hai.

Hắc khí dường như càng bị thu nhỏ thì xú khí càng thêm nồng nặc, ẩn hiện trong đó những tiếng gầm thét của thú dữ, hoá thành một mũi tên vọt thẳng lên trời phá tan vô số bình phong kim quang bắn thẳng tới trước mặt Phổ Hoằng thương nhân.

Lãnh khí thâm thâm, diện mạo hung ác trước mặt dường như ẩn hiện bên trong nỗi tận cùng của hắc ám. Phổ Hoằng thương nhân nhắm chặt mắt, hai tay bắt quyết, miệng lầm rầm niệm Phật chú, nhẹ mà nhanh, như lời ca mà không phải là lời ca, như lời nói mà không phải là lời nói. Đại Bi Kim Luân đang chuyển động dần dần tản phát thành vô số Đại Bi Kim Luân, từ trên đầu rót xuống, hoá thành chân thân Phật Tổ cùng pháp tướng chư vị La Hán chặn trước mặt Phổ Hoằng thương nhân, cùng đổi mặt với luồng bạo xú yêu khí.

Trong luồng chân thân kim quang, thoảng thấy sắc mặt vừa bi thương vừa giận dữ, bi thương vì thương hại thiêng hạ vạn vật, giận dữ cho sự tàn bạo của đồ ma hung lāng, ai biết được, đâu mới là chân diện của Phật Tổ.

Tiếng niệm kinh trầm trầm, từ nhỏ hoá lớn, chớp mắt đã tràn ngập thiên địa!

Kim quang huy hoàng bắn ra, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào đó, như những ngọn lửa Phật pháp đầy trời thiêu đốt tất cả, từ giữa không trung một vòng tròn kim sắc cực lớn hiện ra. Trên Vân Hải, chúng nhân không khỏi kinh ngạc, ngưỡng mộ pháp lực vô bì của phật pháp khi được chiêm ngưỡng cảnh tượng hùng vĩ đó.

Đột nhiên chúng nhân miệng há hốc, trợn mắt lên kinh ngạc, bởi đám hắc khí kỳ quái dưới sự khống chế của pháp lực vô biên của nhà phật mà vẫn như một cây hắc trâm chọc thủng ánh sáng huy hoàng cường liệt của ngàn vạn đạo kim sắc quang mang.

Sắc diện bi thương của chân diện phật tổ, đột nhiên bị xé rách bởi một luồng hắc khí, dường như đồng thời những tiếng tụng kinh cũng ngừng bất, sự huyền náo trên không trung cũng yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt tất cả mọi người lập tức đều chăm chú nhìn vào hai thân ảnh trên cao.

Sắc mặt Phổ Hoằng thương nhân hiện rõ nét khổ sở, mà đám hắc khí cũng nhanh chóng hoá lớn, dần dần hiện ra thân ảnh của Thú Thần.

Đám hắc khí càng ngày càng dữ dội, chúng nhân chính đạo thất sắc, từ xa nhìn lại, khuôn mặt Thú Thần vẫn vô cảm, hai con mắt vẫn lạnh lùng. Phía trên kim luân, chân diện của Phật Tổ bắt đầu xuất hiện những vệt hắc khí kỳ quái, càng lúc càng rõ ràng, nét mặt vốn dĩ hoà bình, bi thương giờ đây đầy vẻ xú khí, càng lúc càng hung tợn.

Phổ Hoằng thương nhân sắc mặt đại biến, lầm rầm niệm chú, tăng bào tự nhiên phồng lên, thân hình chuyển động. Dường như bị kích động, kim quang đầy trời đột nhiên hồi chuyển, nhanh chóng kết thành quả cầu kim sắc phía trước mặt Phổ Hoằng thương nhân, to bằng nắm tay, nóng bỏng như mặt trời, từ xa cũng có thể cảm thấy uy lực kinh người của Phật pháp.

Trên không trung, lại nổi lên những tiếng tụng kinh trang nghiêm.

Khối cầu kim sắc từ từ bay về phía trước dưới sự dẫn động của Phật gia pháp lực, khiến cho đám hắc khí dần dần tan biến, bắt đầu lấy lại thế cân bằng. Thú Thần dường như cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt chợt biến.

Chỉ thấy khối cầu hoà nhập với Đại Bi Kim Luân, thời khắc đó, kim quang loé sáng của pháp bảo Đại Bi Kim Luân đột nhiên chói loà, như một đạo bá quang cuối cùng cũng phát ra, như hoả sơn nhiều năm yên ắng đột nhiên phun trào, kèm theo vô số chân ngôn Phật pháp, theo đó phóng ra.

Sát na đó, cả bầu trời biến thành một vùng biển kim sắc, kim quang mãn thiên, lấn áp tất cả màu sắc khác. Dường như trong hào quang huy hoàng cực đỉnh đó, không một yêu ma nào có thể tồn tại.

Ngoại trừ, một ngón tay ẩn hiện trong đó!

Bên trong sâu thẳm của kim quang, dường như vẫn tồn tại một sợi hắc khí, nhỏ bé như một làn khói mong manh, từ từ bay lên, lúc ẩn lúc hiện, nhẹ nhàng bay tới điểm leen giữa hai hàng lông mày trên khuôn mặt đầy vẻ hiền hoà từ bi của Phật Tổ.

Điểm đó, như sợi chỉ trên mặt biển, so với phật quang mãn thiên, dường như không ảnh hưởng gì. Thế nhưng sắc mặt Phổ Hoằng thương nhân lại sạm đi, thống khổ vô cùng.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy, đột nhiên thiên địa như dao động, Phật quang rọi ren, Phổ Hoằng thương nhân thổi ra một bùm máu tươi ướt đẫm cả pháp bảo Kim Luân trước mặt.

Cuồng phong nổi lên, phá tan sự yên tĩnh của trời đất, ánh kim quang cũng dần dần tiêu tán. Phổ Hoằng thương nhân hai môi run run, thân hình dường như cũng không vững, lùi lại một bước, Pháp Tướng ở phía dưới thấy sự không hay vội bay vọt lên, đỡ lấy người thương nhân.

Phổ Hoằng thương nhân nhẹ nhè cười khổ, hướng về phía hư không, chắp tay nói: "Thí chủ pháp lực cao cường, bình sinh lão nạp chưa từng thấy, bội phục bội phục".

Vô số chính đạo đệ tử trên đỉnh Thông Thiên Phong không khỏi huyễn náo một phen.

Trên không trung, kim quang dần tiêu tán, hắc khí trùng sinh, như từ hư không tuôn trào, một tiếng gầm lớn, con ác linh yêu thú to lớn đột nhiên hiện thân, thật không biết một thân hình to lớn như vậy, trong trận đấu pháp kịch liệt vừa rồi, tại sao không nhìn thấy bóng dáng nó, mà giờ đây lại đột nhiên xuất hiện.

Trên đấu nó, nhân vật mà khiến cho người trong khắp chính đạo không thể không kinh ngạc sắc mặt càng lúc càng trắng dã, lần đầu tiên trên khuôn mặt lạnh lùng đó phản phất xuất hiện vẻ mệt mỏi, chỉ có ánh mắt hắn, vẫn lạnh lùng như thường. Có điều khi nhìn về phía Phổ Hoằng thương nhân, trong đôi mắt có chút dao động, lạnh lùng hử một tiếng, nói: "Trung thổi tu chân chi thuật, quả nhiên có chỗ bất phàm".

Phổ Hoằng thương nhân nhẹ nhè lắc đầu, định khuyên nhủ một vài câu, thế nhưng nhìn diện mạo đối phương, biết rằng có nói cũng vô dụng, liền dựa vào người Pháp Tướng, lùi lại.

Trong ba vị thủ lĩnh chính đạo, thì đã có hai vị bị yêu nhân lai lịch thần bí kỳ quái đả thương, nhất thời mọi người trên Thông Thiên Phong mặt ai nấy đều biến sắc. Ngàn vạn con thú thì cùng nhau gầm rú lên ra chiêu vui mừng.

Đúng lúc đó, một tiếng gầm phát ra từ phía sau đám người. Bên trong Hàn Băng Đàm dưới Ngọc Thanh Điện, đột nhiên xuất hiện một cột nước xoáy, thuỷ thế cực mạnh, càng lúc càng xoay nhanh, như rồng gầm hổ gào, át hết cả âm thanh gầm rú của đám quái thú.

Chỉ thấy bên trong Hàn Băng Đàm, một cột nước khổng lồ nhắm không trung mà bắn lên, cao đến mười trượng, phía trên cột nước đó, thần thú trấn sơn của Thanh Vân Sơn Thủy Kỳ Lân xuất hiện.

Đám Thanh Vân đệ tử trên Thông Thiên Phong trước thì kinh ngạc, sau thì reo hò vui mừng, tinh thần phấn chấn. Hình ảnh Thủy Kỳ Lân trong mắt mọi người đang ngẩng đầu hướng lên trời xang gầm lên một tiếng, vẫy vẫy đuôi, bay khỏi trụ nước, nhẹ nhàng đáp lên một đám mây.

Trụ nước không còn ai khống chế, đổ ập xuống như một trận mưa, đâm đê tử chính đạo ở gần tránh không kịp, toàn thân ướt sũng.

Thế nhưng trong thời khắc này, mọi người như chẳng thèm để ý đến điều đó, tất cả đều hướng mắt nhìn lên trời xanh. Thủy Kỳ Lân nộ mục long lanh, gầm thét không dứt. Trên không, một thân ảnh mặc áo bào màu lục, từ từ hạ xuống bên cạnh Thủy Kỳ Lân, đứng đối diện trước mặt Thú Thần.

Đạo Huyền chân nhân!

Khuôn mặt lạnh lùng của Thú Thần vẫn không thay đổi, ánh mắt hắt nhìn Đạo Huyền chân nhân rồi lại đến Thủy Kỳ Lân đang gầm thét, mà Thủy Kỳ Lân đối với tên yêu quái này, hiển nhiên là không có một chút hảo cảm nào, dáng vẻ như càng hung ác, nhe răng gầm thét liên hồi.

Trong tiếng gầm thét, Thủy Kỳ Lân ngẩng đầu, phát ra một đạo thanh quang, từ trong miệng thổi ra một thanh trường kiếm, thoát nhìn thì tưởng là bẳng đá mà không phải, từ từ bay lên không trung, Đạo Huyền chân nhân giơ tay phải ra bắt lấy thanh kiếm.

Thời khắc đó, đột nhiên toàn bộ Thanh Vân Sơn yên tĩnh lạ thường, một lúc sau cả bầu trời như bị chấn động bởi tiếng gầm thét của Thủy Kỳ Lân và tiếng hò reo khản giọng như triều dâng nước lũ của chúng nhân.

Tru Tiên Cổ Kiếm!

Bất khả nhất thế trong truyền thuyết, Tru Tiên Cổ Kiếm không gì chống đỡ nổi, tiên khí vô thương trừ yêu diệt ma của chính đạo, sau mười năm, cuối cùng lại xuất hiện.

Một ánh sáng từ thanh cổ kiếm trong truyền thuyết phát ra, như dòng nước ôn hòa nhẹ nhẹ trôi, chiếu rọi người Đạo Huyền chân nhân. Chúng nhân phía dưới vẫn reo hò, Đạo Huyền chân nhân tay nắm chặt chuôi kiếm, thân hình không hiểu vì sao đột nhiên chấn động, sau đó, ông dùng lực kiếm chế, vẫn nắm chặt lấy Tru Tiên kiếm.

"Thần kiếm trời ban, tru sát tà ma!".

Đạo Huyền chân nhân diện mục như thường, thần sắc hoà bình, tay giơ thanh kiếm, chỉ thẳng vào Thần Thú, trong con mắt của mọi người, lão giống như một tiên nhân không thể khinh mạn.

Thú Thần hai mắt chăm chú, nhìn chăm chăm vào Đạo Huyền chân nhân, đột nhiên trên nét mặt lạnh lùng của y chợt có biến hoá, y lắc lắc đầu mà cười lớn, tiếng cười như chẽ nhạo thiên địa, lấn át mọi âm thanh, trong đó dường như pha lẫn mấy tiếng ho.

"Hảo kiếm, hảo kiếm!" Thú Thần vỗ tay, liền sau đó, trong giọng nói như thêm mấy phần châm biếm: "Thanh kiếm này hung lệ vô thương, đến ta cũng còn kém mấy phần, vậy mà không ngờ lại xuất hiện trong tay người này, thật là... ha ha ha...".

Hắn không nói tiếp, mà dường như trông thấy một chuyện nực cười nhất thế gian, không ngừng cười lớn, khiến cho mọi người ngạc nhiên nhìn nhau.

Mắt nhìn thân ảnh điên cuồng ấy, Đạo Huyền chân nhân diện mạo không đổi, cũng không nói nửa lời, chỉ chăm chậm hít sâu, đôi mắt lim dim từ từ mở to, bắn ra những tia nhìn sắc lạnh.

Thủy Kỳ Lân gầm thét vang trời!

Tiếng cười của Thú Thần đột nhiên ngừng bất, sắc mặt lộ vẻ cẩn trọng, nhìn thẳng vào đối phương.

Phía dưới, chúng nhân dường như nín thở, ai cũng biết rằng trận đấu pháp giữa hai người này là trận quyết chiến cuối cùng.

Kết quả tối hậu của trường hào kiếp này, cuối cùng cũng đã tới!

Chương 171

Vu Thuật

Bên ngoài khu cấm địa lâu đời ở hậu viện ngọn Thông Thiên Phong, tiếng chim hót ríu rít trên những ngọn cây tùng bách hòa với những tiếng gầm rú của trận huyết chiến từ đằng xa văng vẳng vọng lại, thêm nữa, có chăng chỉ là tiếng gió thổi qua những tán lá. Cả ngọn núi xanh rì lay động theo những cơn gió nhẹ, cảnh sắc như trên chốn bồng lai.

Bên dưới bốn chữ lớn Ảo Nguyệt Động Phủ, bức tường thạch bích đã bị tuế nguyệt phủ kín một màu xanh rì của rêu phong. Thời khắc này, cả khu rừng như ngưng đọng lại, chứng kiến hai nam tử đang đứng bất động đối mặt với nhau.

Kỷ niệm cũ bao nhiêu năm, từ từ trở về hiện lên trong trí óc hai người, rồi quay đầu lại, bạn cũ ngày xưa liệu còn được mấy người.

Lâm Kinh Vũ vẫn nhất mực trầm mặc, nhưng nét mặt không lúc nào ngừng bến đổi, ánh mắt chăm chú nhìn vào thân thể của Quý Lê. Nam tử đang đứng trước mặt gã kia có còn là Trương Tiểu Phàm của buổi ban đầu?

Cuối cùng, gã thốt lên, giọng lạc đi vì đau đớn: "Tại sao ngươi lại giết lão bá? Lão chỉ là một lão nhân như ngọn nến tàn trước gió mà thôi".

Những thớ thịt trên mặt Quý Lê giật giật, đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, đó là người bạn nối khố của hắn, khuôn mặt khẽ có chút biến đổi, có thể thấy hắn đang cố gắng kiềm nén tình cảm của mình, nhưng tình cảm mãnh liệt giống như ngọn núi lửa càng kiềm nén càng khiến hắn khổ sở.

Giống như là lúc còn thơ ấu, điều này hắn đã quen thuộc lắm rồi. Mà giờ đây, quang minh chính đại dưới ánh mặt trời đứng trước mặt hắn, chất vấn hắn.

Tại sâu trong rừng thẳm, dường như có một ánh mắt u ám, lạnh lẽo nhìn vào bóng hình hai nam tử.

Quỷ Lệ chăm chú nhìn gã một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: "Lão chặn đường ta".

Lâm Kinh Vũ hừ lên một tiếng, ngửa mặt lên trời, hít một hơi thật dài, giống như đang tự nói với sâu thẳm lòng mình điều gì, sau đó, gã từ từ đưa mắt nhìn về phía trước, khuôn mặt chỉ còn sự lạnh lẽo.

Đôi mắt chăm chú nhìn vào Quỷ Lệ, nhìn vào người đối với gã đã không có thứ gì có thể đánh đổi được bằng khuôn mặt vô cảm, lạnh lùng hắn nói: "Từ khi Thảo Miếu thôn bị thảm hoạ, chỉ còn lại hai ta may mắn sống sót, ta luôn coi người là huynh đệ, người biết không".

Quỷ Lệ khẽ mấp máy môi, chầm chậm gật đầu.

Lâm Kinh Vũ trừng mắt: "Trong lòng ta, từ trước đến giờ, luôn coi rằng người là người thân nhất của ta, vì thế kể cả người mười năm trước phản bội Thanh Vân Môn, nhưng ta vẫn hy vọng rằng một ngày nào đó, người sẽ biết sai mà quay về, trở lại với chính đạo". Khuôn mặt gã lần đầu tiên hiện lên nét ảm đạm thất vọng, còn ẩn chứa cả sự thù hận, lạnh lẽo cười mà nói tiếp: "Thế nhưng, hoá ra là ta đã sai rồi, đúng ra ta phải hiểu rằng, người đã không còn là Trương Tiểu Phàm, người anh em thân nhất của ta năm nào, người giờ đây đã là hung nhân ma giáo, Quỷ Lệ tâm lang thủ đoạn rồi".

Đột nhiên gã cười lớn, khuôn mặt thêm phần quyết tâm, "Grào..." một tiếng rồng gầm vang lên, bích quang đại thịnh, Trầm Long Kiếm xuất ra khỏi vỏ, kiếm khí như rồng, hùng dũng bao trùm, khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

"Tình nghĩa người ta, hôm nay một đao hai đoạn!".

Lời nói như những mũi kim sắc. Cùng lúc đó, một đạo bích quang, xé rách sự yên tĩnh của khu rừng, bổ vào viên đá cứng rắn bên cạnh, "ầm" lên một tiếng. Một lúc sau, khi đám bụi đã tan đi, chỉ còn lưu lại giữa hai người một vết rạch sâu vào tảng đá.

Quỷ Lệ sắc mặt đột biến, thậm chí thân hình hắn nhẹ nhè giật mình mà không biết tại sao, hắn vẫn chăm chăm nhìn vào vết kiếm trên tảng đá, sắc mặt hắn lần đầu tiên lộ ra vẻ thống khổ.

Vết chém sâu đến như vậy, cắt vào tảng thạch bàn kiên cố, đến mức không thể sâu hơn được nữa. Hắn vẫn trầm mặc nhìn vào đó, đến những lời nói của Lâm Kinh Vũ, hắn dường như chẳng nghe thấy gì nữa.

Dường như lúc này, một người hắn trân quý trong lòng như vậy mà đoạn tuyệt tình nghĩa, khiến hắn thật sự cảm thấy đau đớn.

Vết chém, sâu thẳm thẳm, rạch phá tảng đá, tuyệt đoạn tình nghĩa thế gian, làm tổn thương tim ai?

Như bị ngạt thở, Quỷ Lệ không kiềm nổi há miệng hít sâu một hơi, thậm chí đến thân thể, hắn cũng không còn cách nào khống chế nổi. Thế nhưng qua một khắc, hắn lại một lần nữa kiềm nén cảm xúc của mình, khuôn mặt thoảng chút kích động, từ từ cuộn mặt xuống, hai hàm răng chấn chặt lẩy nhau.

Một lúc sau, hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn vào Lâm Kinh Vũ, hai nắm tay siết chặt đến độ móng tay cắm vào da thịt bật máu.

Thế nhưng trên khuôn mặt hắn, chỉ có một nụ cười nhếch môi.

Lâm Kinh Vũ càng tức tối quát: "Ngươi cười cái gì?".

Quỷ Lệ nhìn hắn một hồi lâu, cười mà nói: "Lạc lối?". Hắn đột nhiên cười to lên, tiếng cười thật thê lương, hỏi: "Ta lạc lối, ta không tìm thấy đường, thế nhưng con đường nào mới là đúng đắn, con đường của ngươi ư?".

Lâm Kinh Vũ tức giận quát: "Không sai, chính đạo là con đường đúng đắn, ngươi phản bội chính đạo, chính là đã lạc lối".

"Bậy".

Lâm Kinh Vũ giật mình, sững người.

Sắc mặt Quỷ Lệ đanh lai, ngẩng mặt lên nhìn trời, giọng nói như rít qua cổ họng: "Ai nói chính đạo là con đường đúng đắn? Người nói à? Cứ cho là chính đạo là con đường đúng đi, Thanh Vân Môn các người dựa vào đâu mà cho rằng mình là chính đạo?".

Lâm Kinh Vũ nhíu mày, mặt lộ sát cơ, lạnh lùng nói: "Ngươi và ta giờ đây đã ân đoạn nghĩa tuyệt, cần gì phải nhiều lời!".

Quỷ Lệ hai mắt lạnh lẽo nhìn tới: "Ngươi muốn giết ta?".

Lâm Kinh Vũ hiên ngang nói: "Lão nhân chết trong tay ngươi mười năm nay dạy dỗ ta không ít, đối đãi với ta như con, ân trọng như núi, tình như phụ thân. Người chết trong tay ngươi, ngươi lại mê hồ bất hối, ta phải vì dân trừ hại, vì lão nhân già mà báo thù".

Quỷ Lệ lạnh lùng cười nói: "Thế gian này có rất nhiều hạng sài lang độc ác, thế vốn cũng chẳng có ý nghĩa gì với ta, song chỉ là tâm nguyện chưa thành, ta quyết không thể chết được".

Lâm Kinh Vũ cười lên một tiếng ngạo nghẽ, quang mang từ Trảm Long Kiếm bừng bừng phát ra, nói: "Phê ngôn nói ít thôi, ta và ngươi ân oán mười năm nay, hôm nay tính cả đi".

Quỷ Lệ cũng hé lèn một tiếng, ánh sáng xanh u ám phát ra từ tay trái, Thiêu Hoả Côn trong tay từ từ sáng lên.

Chim rừng vẫn khẽ gù nhẹ, ngọn núi càng thêm u ảo, những tàng lá xanh rì vẫn lay động theo gió. Bên dưới trời xanh vô hạn, phía trước cổ động ngàn năm, đôi bạn thơ ấu lạnh lùng đối mặt nhau, triển khai một trường sinh tử.

Đúng lúc này, đột nhiên từ sau lưng hai người, cả tòa Áo Nguyệt Động Phủ truyền tới những âm thanh ầm ỉ, cảnh sắc xung quanh như từ từ chuyển động, khiến hai người thán sắc cũng đột biến.

Lúc hai người còn chưa kịp phản ứng, từ bên trong toà động phủ ngàn năm đó, một đạo khí tím vọt qua, chớp mắt đã bay lên lưng chừng trời, bao trùm cả động phủ, mây khói vẫn vũ, rồi một tiếng nổ lớn như tiếng sấm, khí tím ngàn trượng, khí thế vạn năm, lao thẳng lên trời.

Sau hiện tượng kỳ lạ đó, dường như ngay lập tức, hai người lại đứng đối mặt với nhau, nét mặt lạnh lùng, tà áo bay phấp phới theo gió.

***

Gió vẫn thổi mạnh.

Trên đỉnh Thã the Ng Thiên Phong, không gian như ngừng lại, không chỉ có đám người chính đạo không một tiếng động mà cả đám quái vật cũng tịnh không có một tiếng gầm thét, dường như tất cả cảm giác tới điều gì, từ từ yên tĩnh lại, cùng ngược đầu nhìn lên trời.

Đứng trên cái đầu xương sọ khổng lồ của bạch cốt đại yêu vật, tà áo của Thủ Thần nhẹ nhàng bay theo gió, khuôn mặt thiếu niên trắng bệch, nhưng đôi mắt lại phát ra những tia nhãn thần phải trải qua bao nhiêu phong sương mới có thể có được, nhìn chăm chăm vào kiếp trận vĩ đại đang dần dần hình thành.

Hùng hùng khí tím, từ phía sau ngọn Thông Thiên Phong vọt lên, tốc độ như điện, khí thế vô biên, nhầm thẳng trời xanh mà lao tới, giống như cây trụ chống trời, bao trùm lấy cả không gian rộng lớn. Tử khí hung mãnh chuyển động phá không, cuối cùng rơi xuống cổ kiếm Tru Tiên.

Chỉ một khắc sau, cổ kiếm Tru Tiên sáng rực lên, chiếu rọi ra xa, vô số linh hồn của nhân loại, như là cảm giác thấy trên không trung dường như có sự vật gì đang khuấy động không gian, từ cõi hư vô mở mắt mà tỉnh dậy.

Vô số ánh sáng từ thanh cổ kiếm chiếu rọi cả khuôn mặt của Đạo Huyền chân nhân. Tâm đạo bào màu măc lục của lão không gió mà lay động, phát ra những âm thanh rột roạt, tay phải nắm chặt thanh kiếm, diện mục đanh lại, tay trái nhanh chóng bắt quyết, cả trời đất truyền lại những tiếng ầm ỉ, dĩ phạt xướng, dĩ kỳ chú, truyền đi vǎng vǎng. Đột nhiên, tay trái lão bắt kiếm quyết, chỉ thẳng lên trời, cùng lúc đó, từ sáu đỉnh sơn phong cao nhất của dãy Thanh Vân Sơn, sáu đạo quang mang cùng lúc vọt lên không trung, như trường xà uốn lượn trên trời, phá không lao tới, cuối cùng tụ vào thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Chớp mắt, Tru Tiên kiếm sáng rực hơn bao giờ hết, như mặt trời mọc dưới nhân gian, ánh sáng phát ra xua tan những đám mây đen vô ảnh vô tông. Trong ánh sáng cường liệt đó, bảy đạo quang mang nhập lại làm một, ánh sáng trắng phỏng phát ra trên không trung biến thành một thanh kiếm khổng lồ bảy màu, luân phiên chiếu rọi. Thanh kiếm hấp thụ linh khí không ngừng tuôn ra từ bảy ngọn núi, dần dần biến ra to lớn hơn, các đạo quang mang cũng dần dần hoá nhỏ ra càng ngày càng nhiều hơn, chằng chịt đan xen.

Dưới mặt đất, đám người chính đạo đột nhiên reo hò, vô số đệ tử trẻ tuổi, không kể là người của Thanh Vân Môn hay là các phái khác, khuôn mặt lộ vẻ sùng bái

đều ngược lên nhìn ngắm say mê chứng kiến một kiếng trận hùng vĩ như trong thần thoại. Giờ khắc đó trên khuôn mặt mọi người lộ ra vô số những tình cảm phức tạp, hoan hỷ, trầm mặc...

Trong đám đệ tử trẻ tuổi đang hoan hỷ, Lục Tuyết Kỳ vẫn trầm mặc ngước nhìn lên trời, tròng vào uy thế lẫm liệt của Tru Tiên kiếng trận, từng đạo từng đạo bá quang bao trùm lên toàn bộ đám người, chiếu rọi lên cả khuôn mặt nàng. Chỉ là vẫn khuôn mặt lạnh lùng mĩ lệ, không một chút tình cảm, chỉ có đôi mắt long lanh phản chiếu ánh sáng bảy màu toát lên những cảm xúc kỳ lạ, thế nhưng không một ai biết được trong sâu thẳm nàng đang nghĩ gì.

Mười năm, cứ như vậy mà nhẹ trôi đi. Còn ai nhớ, năm đó cũng trên đỉnh Thông Thiên Phong này, âm thanh ai oán bi thương. Còn ai nhớ, người thanh niên trẻ tuổi bị đẩy vào tuyệt vọng?

Thân hình Lục Tuyết Kỳ khẽ rung động, dường như trong lòng nàng trào dâng một cảm xúc không thể kiềm nén nổi, thậm chí gương mặt cũng có chút sám lại, nàng nắm chặt hơn thanh Thiên Gia thần kiếng.

Kiếm ảnh đầy trời, càng lúc càng dày đặc, hào quang vô hạn che kín khắp bầu trời.

Hai mắt Thú Thần sáng lên, phản chiếu kiếng ảnh vô hạn trước mặt, chăm chú nhìn một lúc rồi gật gật đầu, sắc mặt vẫn bình nhiên, khẽ nói: "Quả nhiên là phi phàm, không ngờ rằng trung thổ lại có nhân vật vĩ đại đến như vậy, có thể tập hợp linh khí của các dãy núi, sáng tạo ra tuyệt thế kiếng trận này. Thật là không ngờ!".

Hắn liền vỗ tay, nói liền ba tiếng: "Thật không ngờ, thật không ngờ, thật không ngờ!".

Miệng hắn thì thốt ra như vậy, nhưng sắc mặt không một chút sợ hãi, hoặc có thể nói, ai cũng biết, một yêu quái phi thường như hắn, còn có điều gì sợ hãi nữa?.

Trong màn hắc vân, con Bạch Cốt Yêu Vật khổng lồ gầm lên một tiếng, bay vọt lên không trung, giương nanh múa vuốt đối mặt với Thủy Kỳ Lân lúc này đang đứng trước mặt Đạo Huyền chân nhân.

Cuồng phong thổi qua, cả trời đất dường như ngừng bặt!

Tiếng gầm thét của đám quái vật phía dưới chân Thú Thần dường như biến thành ở tận nơi xa xôi nào đó, chỉ còn lại hai người đứng đối mặt nhau. Thiên địa dường như chỉ có một chỗ đứng cho một người.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đạo Huyền chân nhân lạnh lùng nói: "Dưới Tru Tiên kiếng, yêu ma tà linh từ trước đến giờ chưa một lần thoát nổi. Nếu ngươi thông minh, hãy đầu hàng, tự giam mình trong Thanh Vân Sơn cả đời, ta sẽ tha cho ngươi một mạng".

Thú Thần sững người lại, nu cười tắt bật, nhưng cũng không thèm để ý, chỉ nhè nhẹ lắc đầu, sắc mặt biểu lộ chút mỉa mai. Đạo Huyền chân nhân thấy vậy cũng không nhiều lời, hít sâu một hơi, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, tay trái đột nhiên phát ra một chiêu, từ trong kiếm khí dày đặc trên trời đột nhiên bắn ra một đạo kiếm quang, phá không lao thẳng vào Thú Thần.

Thú Thần sắc mặt đanh lại, nhưng hai mắt vẫn chầm chầm nhìn vào đạo kiếm quang, trong chớp mắt đã chỉ còn cách hắn chưa đến một trượng. Thú Thần đột nhiên giơ tay trái lên, ngũ chỉ hướng về phía kiếm quang đang bay tới.

Trên không trung đột nhiên sinh ra một luồng hắc khí, chắn trước mặt Thú Thần độ nửa trượng, chớp mắt đã kết thành một bức tường màu đen, chặn lại luồng kiếm quang.

Chớp mắt, đạo kiếm quang màu da cam đó đâm sầm vào bức tường màu đen.

Thiên địa, trong thời khắc đó, như tĩnh lặng.

"Âm".

Một âm thanh cực lớn phát ra, bao trùm lấy tất cả trời đất, hắc khí và kiếm quang từ từ tan biến, kèm theo vài luồng điện loé xẹt.

Trên đỉnh Thiên Phong, đám người chính đạo ai nấy đều định tai nhức óc, sắc mặt thất thần. Mặc dù đều biết hai người này là những nhân vật đạo pháp cực cao, thế nhưng hai người vừa mới giao thủ đã phát ra uy lực cực đại, thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Đồng thời kết quả của trận đấu pháp này cũng khiến mọi người không thể đoán nổi.

Thậm chí trong lòng mọi người tất thảy đều nghĩ, sau trận hạo kiếp này, dưới trận quyết đấu này, đỉnh Thiên Phong không biết sẽ biến thành thế nào.

Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân và Thú Thần vẫn đối mặt với nhau, khuôn mặt không chút biểu cảm, không nhìn thấy chút kinh sợ ngạc nhiên trên cả hai khuôn mặt đó.

Một lúc sau, Đạo Huyền chân nhân khẽ lầm rầm, tay trái giơ lên bắt kiếm quyết, đạo bào nhẹ nhè bay. Đột nhiên cuồng phong tứ bề nỗi dậy, kiếm ảnh rợp trời trong khoảnh khắc đột nhiên chuyển động. Nhất thời Tru Tiên kiếm loé sáng, ánh sáng chói loà khiến mọi người không dám trực tiếp nhìn vào.

Thú Thần sắc mặt đột biến, định thần chăm chú. Quả nhiên không đầy nửa khắc, từ sau lưng Đạo Huyền chân nhân, mười luồng đạo quang đột nhiên bắn tới, khí thế lạnh người, chớp mắt hung dữ cuồn cuộn. Chẳng bao lâu, vô số kiếm khí trên không trung như bị một lực vô hình nào đó hút theo, ào ào như sóng dữ xô bờ hóa thành một trận mưa kiếm khí bao trùm lấy Thú Thần.

Thú Thần ngược mắt lên nhìn mưa kiếm bắn tới, đột nhiên hét to một tiếng, Bạch Cốt Yêu Vật khổng lồ cũng đồng thanh gầm thét lên, thanh âm uy lệ cực kỳ. Chỉ thấy hai tay y đại khai đại hợp, thân hình nhảy múa, động tác kỳ quái, từ đằng xa không biết tại sao vọng lại những ca âm ghê rợn kỳ dị vô cùng.

Tiếng ca đó không giống với giọng ca trung thổi, giống như là dã thú gầm thét trong đêm mưa gió, liên tục, bất tận.

Cùng với những âm thanh cổ quái, đám khói đen xung quanh Thú Thần càng càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng đen đúa. Giữa cuồng phong chuyển động, đám hắc khí như một con hắc long đang giương nanh múa vuốt, hùng thị thiêng hạ.

Chương 172

Yêu Thủ

Trong nháy mắt, một màn kiếm khí nghiêng trời lệch đất ào ào lao vào Thú Thần, bạo phong thổi rất猛. Đúng vào khoảnh khắc chớp nhoáng đó, thân ảnh Thú Thần đột nhiên như biến mất, hoàn toàn tan vào trong hắc khí cuồn cuộn. Thay vào đó, con Bạch Cốt Đại Yêu Vật bên dưới hắn hắc khí toả ra dữ dội, ầm ầm nhảy lên, xương cốt toàn thân theo đó lạo xao kêu vang, dưới màn hắc khí bao trùm, trông thực vô cùng đáng sợ.

Ác linh ngửa mặt lên trời gầm rống, âm thanh vang dội, phong vân biến sắc, mặt đất dưới chân cát bay đá chạy, tựa hồ không thể đứng vững. Ở giữa phong vân, hắc khí cuồn cuộn, toàn thân ác linh Bạch Cốt Đại Yêu Vật đột nhiên lớn bỗng lên gấp ba lần, từ trên thân nó phóng ra khoảng mười đạo hắc khí, như mười cánh tay bay lượn trong không trung.

Lúc này giữa chừng không, Tru Tiên kiếm trận đã bay tới, kiếm trận nghìn năm đồng loạt phát động, luồng hắc khí từ thân ác linh phun ra, vừa tới bên cạnh, tức thời bị kiếm khí quét sạch, đoạn vẫn chưa chịu ngưng lại, cứ mạnh mẽ phóng xuống, thẳng hướng ác thú vô cùng dữ tợn mà lao đến.

Ác linh không ngừng gầm rống, kêu lên những tiếng kỳ lạ, chỉ thấy làn mưa kiếm bất khả đương cự đang phóng thẳng vào thân đại ác linh, đột nhiên, mười đạo hắc khí phóng lên, sẵn sàng nghênh đón, hắc khí che phủ trời đất, như muốn chặn đường kiếm khí.

Tru Tiên kiếm khí chớp mắt phóng xuống, giao chiến cùng với những đạo hắc khí, nhưng những đạo hắc khí tạo thành xúc thủ, tuyệt không giống với hắc khí khi nãy không chịu nổi một kích, lại không cương ngạnh như Thú Thần lúc mới đầu, hàng trăm đạo Tru Tiên kiếm khí phóng xuống, những luồng xúc thủ này liền như vật sống, cùng nhau cuộn tròn, khí thế như định lại, vừa thấy kiếm quang bên trên toả sáng, đã dần dần tiêu tán mất, rồi trở thành ảm đạm vô quang.

Bất quá Tru Tiên kiếm trận vốn không phải phàm vật, mặc dù bị hung khí vô hình ảnh hưởng, vẫn không hoá giải hết những luồng kiếm khí, xung quanh hắc khí xúc thủ thấy rõ bị tiên khí sở thương, hơi bốc lên không ít. Chỉ là, từ bên trên thân ác linh, hắc khí cuồn cuộn không ngừng phun ra, nháy mắt tràn lên bổ sung phía trước, thành ra một chút cũng không hao tổn. Tru Tiên kiếm khí vốn trăm lần kinh thiên động địa, bỗng bị hoá giải một cách vô hình.

Trên ngọn Thông Thiên Phong, không một âm thanh, sự tĩnh lặng giống như một vùng đất chết.

Ở giữa lưng trời, Đạo Huyền chân nhân thần sắc ngưng trọng, tịnh không một chút e sợ, thân ảnh tiên phong đạo cốt lừng lững giữa tầng mây, tay nắm chặt Tru Tiên cổ kiếm lấp lánh sáng ngời, khác gì bóng dáng của thần tiên thượng cổ.

Chợt thấy ông cười lạnh một tiếng, hữu thủ chỉ kiếm chọc lên trời, từ từ huy động muôn luồng ánh sáng chói mắt tỏa sáng theo Tru Tiên kiếm, giữa bầu trời bắt đầu vắng vắng truyền tới tiếng sấm, rồi cả bầu trời phía trên sấm động ầm ầm. Tru Tiên kiếm trận khí thế vạn thiên bắt đầu chuyển động, bảy luồng chủ kiếm quang mang tỏa sáng chói loà không thể nhìn rõ được.

Giữa luồng bạch quang, từ trên cổ kiếm Tru Tiên, đột nhiên phát ra một luồng khí sắc tía xông thẳng lên trời, nhập thẳng vào Tru Tiên kiếm trận, giây lát sau, một khoảng mười trượng vuông bên trong tử sắc kiếm khí quần tụ lại. Chớp mắt, sáu luồng ánh sáng chói loà cùng phóng lên, huy hoàng chói lợi, bay lên lưng trời, chốc lát ở giữa Tru Tiên kiếm trận hình thành thất tinh phượng vị, mỗi phượng vị đều là đơn sắc kiếm trận to lớn, uy phong lẫm lẫm.

Phong vân gầm rú, cuồng phong cuồn cuộn không ngừng.

Từ chốn vô thanh đột nhiên vang lên một tiếng sét, tiếng động vang trời, khiến tim vạn người cùng chấn động, kiếm quang lưu chuyển rợp trời, ánh sáng rực rỡ, vô số luồng kiếm khí chói loà bay lượn.

Như đợt cuồng triều cuồn cuộn, luồng tử khí đầu tiên uy thế to lớn không thể đo lường được ập đến. Ngay sau luồng tử sắc, cứ mỗi mười trượng, lại có một màu kiếm khí cùng phóng tới, những tiếng gầm thét đuổi theo nhau, khí thế hung bạo, thật nắm ngoài khả năng tưởng tượng của con người.

Những kẻ đang chứng kiến cảnh tượng huỷ thiên diệt địa ấy, không ai không biến sắc, lòng bàn tay toát mồ hôi.

Xen lẫn giữa tiếng sấm động, tiếng gầm rú vang trời là lời ca cổ vắng vắng, rồi dần dần ẩn đi, chợt vang lên một tiếng trống quái lạ, sau đó không thấy gì nữa. Chỉ thấy ác linh khổng lồ ấy, đối mặt với luồng kiếm vũ nô đào, không thể không lui lại, lại thấy giữa hắc khí cuồn cuộn, nó kêu dài một tiếng thê thiết dữ tợn, rung chuyển trời xanh.

Chớp mắt kiếm quang chuyển động, mười đạo xúc thủ hắc khí cũng phóng lên ngay, giao chiến cùng với luồng kiếm khí, vu thuật cổ đại Nam Cương vốn là kỳ công quý thần khó lường, hắc khí xúc thủ càng đánh càng hăng, tuy nhiên mau chóng bị vô số kiếm khí xuyên thủng muôn vạn lỗ, mặc dù bên ngoài có những luồng hắc khí không ngừng bổ sung, nhưng phạm vi khuếch trương cũng chỉ còn được không hơn mười trượng.

Chỉ có điều khi luồng tử sắc kiếm khí xông vào giữa hắc khí, rất khó khăn mới ép được hắc khí xuống, nhưng không quá giây lát, hắc khí đã tấn công ngược lại,

cuồn cuộn dâng lên đẩy lùi luồng kiềm khí. Dù cho thế nào, không đợi cho hắc khí hồi phục nguyên trạng, luồng kiềm khí thứ hai đã phóng tới trước mặt.

Đất trời đổi sắc, kiềm quang vô hạn, giữa trời xanh chỉ thấy kiềm quang như mưa như bão, dày đặc vô cùng, dưới sự thổi động của Đạo Huyền chân nhân, Tru Tiên cổ kiềm phát quang chói lợi, giữa không trung bảy luồng chủ kiềm không ngừng phát ra càng lúc càng nhiều những luồng kiềm khí đơn sắc, tốc độ phát ra càng lúc càng nhanh, từng đợt từng đợt tạo thành một cự đại kiềm trận kinh tâm động phách, ầm ầm phóng xuống giữa trùng trùng hắc khí.

Dưới sự công kích như bão táp của Tru Tiên kiềm trận, hắc khí không thể khôi phục lại dáng vẻ hung tợn ban đầu, từ phạm vi mười trượng, dần dần bị ép nhỏ lại, đối chọi với từng luồng kiềm khí càng lúc càng mạnh hơn, hắc khí tiêu tán không ngừng. Cự đại ác linh yêu vật vẫn sừng sững, nhưng hắc khí quanh thân đã dần dần yếu đi, mỗi luồng kiềm vũ phóng tối, hắc khí cũng trở nên nhạt thêm mấy phần, những đạo xúc thủ quái dị cũng đã vô lực, càng lúc càng chống lại màn kiềm vũ đầy trời một cách yêu ớt.

Không biết bắt đầu từ khi nào, sau một thời gian tĩnh lặng tại trường, từ đám đông dưới mặt đất trên Thông Thiên Phong đã vang lên những tràng thanh âm hò reo cổ vũ như triều dâng.

Sáu đạo hắc khí xúc thủ cuối cùng, sau khi miễn cưỡng chống lại một luồng thanh sắc kiềm khí, đã tan biến đi mất, ở giữa không trung, chỉ còn sót lại mỗi cự đại ác linh Bạch Cốt Đại Yêu Vật.

Đất trời biến sắc, kiềm khí tung hoành.

Bài cổ ca lại văng văng vang lên, gợi nhớ vùng hoang dã mênh mông.

Như sấm vang chớp giật, một số lượng vô cùng không thể tả những luồng kiềm quang từ trên trời phóng xuống, từ bốn phương tám hướng xông lại, xuyên qua cự đại ác linh giữa từng không.

Tức thời bộ bạch cốt khổng lồ bị xé nát, vô số luồng huyết dịch màu đen phun ra, ác linh yêu vật hung tợn ngẩng đầu, hướng trời xanh phát ra một tiếng rống dài nghe đứt ruột nát lòng.

Phong tiêu vân tán.

Kiềm vũ dần ngưng lại.

Giữa ngàn vạn luồng mục quang chăm chú nhìn vào, thân hình vĩ đại của ác linh, mỗi một tấc thân thể xương cốt đều run rẩy nhẹ nhè, từ xa nhìn lại thấy lấp lánh như vô số tiểu kiềm, găm đầy khắp nơi, từ đầu đến chân, từ dưới lên trên, tịnh không còn một chỗ nào nguyên vẹn.

Những người trên Thông Thiên Phong vội hít vào một hơi, trước ngực, sau gáy ẩn ẩn một cảm giác kỳ lạ không biết thế nào.

Chỉ là, cự đại ác linh Bạch Cốt Đại Yêu Vật có vẻ chưa chịu chết, cái sọ khổng lồ gầm đầy kiềm khí bởi Tru Tiên kiềm trận từ từ chuyển động tới lui, nhìn qua nhìn lại thân thể trầm ngàn vết thương của mình, rồi chậm chạp cúi đầu xuống. Âm thanh của nó đã không còn cái vẻ hung ác dữ tợn, lúc này lại mờ ảo phần trầm đục, dường như có vài phần không chịu, lại có vài phần thống khổ.

Cái miệng khổng lồ ngậm lại, trong mắt chớp hiện hai đạo hồng quang, như ngọn lửa đỏ, cháy lên rực rỡ, rồi cuối cùng tan biến đi mất.

Một lát sau, ở giữa tầng không, từ trên thân thể vĩ đại của ác linh đột nhiên phát ra một âm thanh dữ dội, vang khắp đất trời, vô số kiềm khí cùng phóng ngược lên, theo đó Tru Tiên kiềm trận giữa trời xanh cũng trở nên cuồng loạn.

Rồi, một cự đại ác linh bất khả nhất thế, đột nhiên trở thành yếu ớt vô cùng, cuồng phong lướt qua, bộ xương cứng rắn vô bì bỗng như bụi cát, từ từ sụm xuống, xương trắng tan thành cát, huyết nhục tan thành khói, theo gió tiêu tán đi mất.

Mọi người trầm lặng hướng lên bầu trời, đối với thắng lợi trước mắt, không thấy một ai lên tiếng hoan hô, phảng phất có một cảm giác quái dị che phủ trái tim của những người ở đương trường.

Giữa bầu trời, chỉ thấy thân hình khổng lồ đó đã gần như hoàn toàn theo gió tan đi mất, đột nhiên vang lên một tiếng gầm lớn, chúng nhân lập tức trở nên rối loạn. Chỉ thấy bên trong thân hình ác linh, mặc dù huyết nhục xương cốt hầu như tan hết, nhưng vẫn còn sót lại một vùng hắc khí ngưng tụ không tan, giữa không trung từ từ chuyển động. Một lát sau, khi thân thể ác linh hoàn toàn tan biến, khói hắc khí cũng dần dần phân tán, để lộ ra cảnh tượng bên trong.

Quả nhiên là một thân hình thiếu niên, chính là Thú Thần đã đột nhiên thắt tung khi nãy. Bất quá lúc này Thú Thần xem ra đã không còn vẻ tiêu sai, mà hiện rõ thập phần khốn khổ, đặc biệt tấm áo khoác bằng tơ hoa lệ trên người, lúc này trở thành rách như xơ mướp, một làn gió nhẹ thổi qua, đã lất phất hoá thành tro bay mất.

Chỉ chớp mắt sau, hắn đã trở nên trần như nhộng, mà trên nét mặt y, thần sắc tinh khôi hề có nét e sợ thắt vọng nào, ngược lại, song nhãn y ngưng chú nhìn vào vùng kiềm trận bao la khí tượng vạn thiên trước mặt, chợt thấy y nở một nụ cười mỉm, vươn người dậy, đứng lừng lững giữa không trung, vỗ tay nói: "Tuyệt, quả thật không đấu lại".

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt hơi biến, hiển nhiên nghĩ đến Thú Thần không ngờ khó địch đến thế, đối mặt với trận thế hung mãnh như vậy, vẫn còn có thể đứng vững, đưa mắt nhìn lại, thấy người này chẳng qua sắc mặt có vài phần nhợt nhạt, màu da lộ ra nét mệt mỏi, nhưng nhìn toàn thân, tuyệt nhiên không có một vết trầy trọ nào.

Dưới mặt đất, đột nhiên có một trận huyên náo, chính là nhiều nữ đệ tử Thanh Vân Môn lúc này chợt tỉnh ngộ, mặt hoa ứng hồng, không dám nhìn lên trời nữa. Thay vào đó bên trên bầu trời, Thú Thần mặc dù thân hình loã thể, vẫn không để

ý, mặc kệ hình dáng thiên địa sơ khai như thế, xem như vô sự, chỉ chằm chằm nhìn vào Đạo Huyền chân nhân với cổ kiếm Tru Tiên trong tay.

Đạo Huyền chân nhân cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi nếu lúc này hàng phục, đáp ứng tự phế đạo hành, chịu ở Áo Nguyệt Động Phủ nơi Thanh Vân hậu sơn mà tu hành hướng thiện, ta còn có thể tha cho một mạng. Nếu như không, dưới Tru Tiên kiếm, không thể lưu lại tính mệnh hung nhân nhà ngươi".

Nói xong, ôn tay nắm Tru Tiên cổ kiếm, nhẹ nhàng đưa lên, đồng thời kiếm quang đầy trời như cảm ứng, cùng nhau khởi động, uy thế lẫm lẫm. Đúng vào lúc ấy, trên nét mặt Đạo Huyền chân nhân đột nhiên thoáng hiện một tia đau đớn, dù chỉ lướt qua như tia chớp, cũng đã lọt vào mắt Thú Thần.

Thú Thần đứng giữa không trung, trong mắt loé sáng, khoé miệng hiện một nụ cười nhẹ, điềm đạm nói: "Một thanh thần kiếm hung lệ vô thượng này, lại thêm dưới sức mạnh của Thanh Vân Sơn linh khí, ngươi vẫn có thể chống đỡ đến giờ mà chưa lộ vẻ suy sụp, quả thật người thường không thể so bì".

Đạo Huyền chân nhân chau mày, trầm giọng hỏi: "Ngươi nói vậy là ý gì?".

Thú Thần cười nhẹ không đáp, chỉ lắc đầu nói: "Cổ kiếm hung linh, tất sinh ra từ thiên địa lệ khí, với ta cũng có cùng nguồn gốc, ta sao lại không biết. Người gắng sức ngự kiếm cùng ta chiến đấu, thắng bại chưa biết, mà việc sử dụng kiếm khí này, quá nửa là việc hại người hại ta, ngươi vốn không phải phàm phu tục tử, ta hà tất phải nói nhiều?".

Thú Thần nói đến đây, cười lạnh hai tiếng, rồi lại tiếp tục: "Ta khuyên ngươi hãy mau mau từ bỏ thanh kiếm này, nếu không tương lai kiếm linh phản phệ, ngươi hạ trường chỉ còn thê thảm hơn ta ngàn lần vạn lần".

Đạo Huyền chân nhân lặng nghe Thú Thần nãy giờ, bất chợt rung người cười lớn, trong mắt hiện rõ nét khinh bỉ, nói: "Yêu ma ngoại đạo, làm sao hiểu được ý đạo gia nhân tâm nơi ta. Hà! Huống hồ ta với đạo gia chân pháp, vô thượng thần kiếm, có thể để ngươi nói năng cuồng ngạo sao?".

Ông thét vang một tiếng, cánh tay nâng lên, kiếm khí đầy trời rung động, lẫm liệt nói: "Yêu nghiệt, chịu chết!".

Thú Thần cười lạnh, trong mắt quang mang chớp động như luồng hoả diệm, ngạo nghễ nói: "Hảo, ta hôm nay sẽ cho ngươi nếm trải sự lợi hại của vu thuật Nam Cương".

Tiếng nói vừa dứt, hắc khí liền sinh, từ trên da thịt trần trụi của hắn, đột nhiên ẩn hiện từng làn hắc khí, chốc lát trên da thịt trắng tréo đã hoàn toàn trở nên đen như mực. Dưới lớp da, đã bắt đầu cuốn cuộn vô số những tia nho nhỏ như có sinh mệnh, bắt đầu rung động không ngừng.

Từ nơi xa xôi không rõ, bốn phương tám hướng đồng không mông quạnh, bất ngờ truyền tới một âm thanh thâm trầm quái lạ, như lay động lòng người, quái dị tuyệt luân. Nhìn lên bầu trời, tại bên ngoài Tru Tiên kiếm trận quang mang vạn

trượng, sắc trời đột nhiên ảm đạm hẵn, mây đen từ bốn phương tám hướng cấp tốc bay tới, nhanh chóng tụ tập bên thân ảnh Thú Thần.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt ngưng trọng, toàn thân giới bị, nhìn thẳng vào sự biến hoá quái dị phía trước.

Chỉ thấy giữa làn hắc khí cuồn cuộn, phảng phất từ chốn cửu u mờ mịt truyền tới quái thanh càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhiều, khiến người ta cũng không thể cầm được cảm giác xao động, tim cũng đập theo càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng không thể chịu đựng nổi, những chính đạo đệ tử đạo hành còn thấp đã không đứng vững, đành ngồi bệt xuống đất, vận công chống chọi khó khăn.

Ở giữa không trung, đã thấy hắc khí càng lúc càng dày, thịnh linh, vang lên một tiếng trầm trầm, như ác thú gầm rống, rồi như con tằm phá kén bay ra, chúng nhân đều nhìn rõ, Thú Thần toàn thân tuyêt một màu đen, lớp da nơi tay rách toạc, trên da không ngừng uốn lượn vô số tia nhỏ phóng ra, dần dần đã hiện thành một vật, có tay có ngón, mang hình dáng một cánh tay, chính là một cánh tay mới sinh, cốt cách cường tráng, lớn hơn cánh tay cũ nhiều lần, khiến người ta khó có cách nào tưởng tượng được là từ cánh tay ban đầu mà mọc thành như vậy.

Tuy nhiên đây mới chỉ là khúc dạo đầu, lại tiếp theo một âm thanh thâm trầm dữ dội, thân thể Thú Thần dường như mỗi nơi đều bạo liệt xé ra, rồi theo đó mọc ra đủ các bộ phận cơ thể khổng lồ. Nhưng mà cũng không lâu sau, trên thân thể mới tạo ra ấy, lại thấy tiếp tục xé ra, rồi lại mọc thành một thân thể mới to lớn hơn, vĩ đại hơn.

Mọi người trên Thông Thiên Phong thấy đều kinh hãi biến sắc, quay mặt nhìn nhau, thứ yêu thuật quái dị tuyệt luân này, không những chưa từng thấy, mà nghe cũng chưa bao giờ. Nơi trung thổ ngàn năm, trong vô số điển tích, chưa hề có một người nào ghi lại về thứ dị thuật kinh tâm động phách này.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân lúc này cũng đã không nhịn được phải hít vào một hớp khí, kinh ngạc nhìn về phía trước nơi Thú Thần vốn mang hình dạng một thiếu niên bình thường, lúc này có vẻ bành trướng không ngừng, đến cuối cùng cũng đã không còn phân chia nữa, đang sừng sững đứng trước mặt Đạo Huyền chân nhân, đổi mặt nhìn vào Tru Tiên kiêm trận, thật đáng sợ, đã trở thành một quái vật thân cao mười trượng, trăm đầu ngàn tay.

***

Hậu sơn Thông Thiên Phong, địa giới Ảo Nguyệt Động Phủ.

Lúc này từ trong động phủ vẫn phát ra luồng khí tử sắc y như cũ, không hề có một chút nào tỏ vẻ suy kiệt, từ xa nhìn lại, luồng khí ấy tựa như thực thể, khí lành bốc lên, vô cùng trang nghiêm.

Trên bầu trời vào lúc này, phần lớn không trung đã tràn ngập khí từ Tru Tiên kiêm trận, đây cũng không phải là một nơi xa lăm, Quỷ Lệ và Lâm Kinh Vũ

hai người cũng khả dĩ cảm giác được uy lực hung mãnh đang cuồn cuộn trên trời của Tru Tiên kiếm.

Nắm chặt Trảm Long Kiếm đang rung động nhẹ nhè trong tay, Lâm Kinh Vũ thu hồi mục quang từ trên trời, tim cũng chấn động bởi uy lực của Tru Tiên kiếm, đồng thời trong lòng cũng đã có đôi chút biến hóa. Vốn tại nơi này, hắn và Quý Lệ hai người dường như đã đứng bên bờ của cuộc động thủ sinh tử, bất ngờ Tru Tiên kiếm trận phát động, khí tượng vạn thiên, tức thời chấn động đến bọn họ, cả hai đều không hẹn mà cùng ngừng lại.

Nói ra, chỉ e nếu đặt vào vị trí kẻ trước mặt, lúc này tâm trạng cũng phức tạp khó lường, Lâm Kinh Vũ không biết thế nào, trong lòng chớp qua một ý nghĩ, quay đầu nhìn sang hướng Quý Lệ.

Con người ấy, một trang nam tử đã trải qua bao thăng trầm tang thương, đang trầm mặc hướng lên tầng không, nơi khung cảnh huy hoàng của vạn thiên khí tượng uy hiếp nhân tâm.

Trời đất dường như đã lặng yên, từ một chốn xa không rõ có một âm thanh vắng vắng truyền đến, dường như là thanh âm từ nhiều năm trước, vọng vào đáy sâu tâm hồn, muôn sự mười năm dường như đổ về, mỗi một ý nghĩ lại vạch nén một nét thương tâm.

"Đinh... đinh... đinh...".

Vắng vắng như tiếng phong linh thanh thanh dịu dàng trong gió nhẹ, là mặt ai cười thấp thoáng trong tiếng chuông ngân, lại như thấy bóng người xanh lục, cảm thấy hình dán ôn nhu, mỗi nét mỗi nét đều vương lại chút giấm áp, có biết chẳng đã bao năm nay vẫn hằng sưởi ấm hắn suốt bao đêm lạnh lẽo.

Một cảm giác băng hàn sâu thăm, từ đáy lòng gợn lên giá lạnh, rồi tràn ngập tâm hồn, tâm đã lạnh, lạnh cả toàn thân, từ đầu ngón tay đến tận thâm tâm, dường như vốn không có một chút cảm giác đau đớn, lại như đột nhiên nhận ra, thanh âm ấy hoá thành muôn lưỡi dao sắc, tự lúc nào đã cắt nát tâm hồn.

Không hề thấy máu!

"Bích Dao...".

Hắn đang lúc phiêu diêu theo hoài niệm, thân hình không rõ vì sao đã bắt đầu phát run nhẹ nhè. Trong mắt hắn, nơi vạn thiên kiếm quang sáng lạn huy hoàng đang bay lượn chói lợi vốn không phải là cảnh tượng nhân gian. Vô số luồng kiếm quang tung hoành ấy, mỗi một đạo đều có nét tiêu sai, hiện vào trong mắt, đều gợi lại hồi ức xa xưa.

Thân ảnh ấy phảng phất như vẫn đứng bên người hắn, phảng phất như lại mười năm trước, đối mặt với bao kẻ ấy, tuyệt không thối lui, lại càng không hề hối hận.

"A a a a...".

Quỷ Lệ ngửa mặt lên trời thét vang, song nhän mở to, hai tay nắm chặt lại thành quyền, phát ra âm thanh "răng rắc". Dường như cảm ứng được sự đau đớn phẫn nộ của chủ nhân, Phệ Hồn chậm chậm bay lên, trên bề mặt đen tuyền hiện lên từng tia huyết đỏ sậm, phản chiếu vào trong mắt Quỷ Lệ, cùng đôi mắt của hắn dần dần nhuộm màu đỏ.

"Keng!".

Tiếng kiếm vang trong vắt, kinh động đến hắn, Quỷ Lệ chậm chậm quay đầu, đôi mắt đỏ rực máu máu, nhìn tới Lâm Kinh Vũ phía trước cười lạnh một tiếng tò ý khinh thị.

"Ngươi quả nhiên là vô phương cứu chữa!". Lâm Kinh Vũ kiêm quyết nói: "Ta lẽ ra phải sớm biết ngươi rơi vào ma đạo, đã khó có thể quay lại, chỉ tiếc là ta vẫn còn tưởng đến tình xưa, đợi ngươi hồi đầu. Thôi thì, hôm nay tại Thanh Vân Sơn này, chúng ta một đường cắt đứt".

Quỷ Lệ nhìn gã hồi lâu, hốt nhiên cười lớn, tiểu thanh dần lộ vẻ cuồng ngạo, tràn ngập ý cuồng vọng mỉa mai.

Lâm Kinh Vũ đại nộ, hé lèn giận dữ, kiếm quyết phát ra, tức thời bích quang toả rộng, Trảm Long Kiếm kiếm quang như hoá thành một vùng xanh biếc, đằng không phóng lên. Chớp mắt phía trước Áo Nguyệt Động Phủ cuồng phong nổi lên, Lâm Kinh Vũ tay cầm thần kiếm bay tới, bạch y phiêu phiêu, anh tuấn tiêu sái, có khác gì phụng giữa loài người, phiêu phiêu xuất thế. Chỉ là lúc này sát khí đằng đằng trong mắt gã vẫn không thể sánh bằng Quỷ Lệ.

Gã thân giữa tầng không, Trảm Long Kiếm một đường chém xuống, mặc dù vẫn đứng ở xa, nhưng kiếm quang đã đằng đằng phóng đến, một luồng kiếm khí màu xanh uy thế khó thể chống đỡ, luồng kiếm khí đi đến đâu thì trên mặt đất xuất hiện từng vết sâu hoắm, nhắm thẳng tới Quỷ Lệ.

Trên mặt Quỷ Lệ vẫn giữ nguyên một vẻ cuồng ngạo, đưa mắt nhìn vào bích quang phóng tới, bất chợt thân ảnh trở nên như quý mị, tức thời biến mất.

Trảm Long Kiếm kiếm quang bổ xuống, chém vào nơi vốn dĩ Quỷ Lệ đang đứng, lập tức đất đá bên dưới vỡ nát, bụi cát văng lên, trên mặt đất hình thành một cái hố lớn.

Chớp mắt sau, thân ảnh quỉ dị của Quỷ Lệ đột nhiên hiện ra phía trước Lâm Kinh Vũ khoảng một trượng, Phệ Hồn Ma Bổng xuất ra mạnh mẽ, hồng quang chói lọi bay lượn, gió thốc vào mặt, khung cảnh tuyệt không còn một điểm nào có ý lưu thủ.

Lâm Kinh Vũ kinh mà không loạn, thân hình hốt nhiên lướt ra, né khỏi cú đánh ngàn cân, hồi thân ngự kiếm lại phóng lên trên. Quỷ Lệ cười dài một tiếng, vẫn không buồn né tránh, sẵn sàng nghênh đón, Phệ Hồn như thiểm điện bay trở về trên tay hắn, rồi nhắm hướng Lâm Kinh Vũ mà xông tới.

Hai kẻ vốn là bạn đồng niên thơ ấu, nay lại trọn mắt nhìn nhau, đánh nhau sống chết.

Như cung đã buông dây, cùng lăng không phóng tới.

Giây lát, bốn bề cuồng phong chợt nổi, giữa không trung lấp hai người làm trung tâm, những luồng âm ba vô hình phóng ra bên ngoài, khu vực gần bên những cây gỗ lớn đua nhau bị thổi bật gốc rễ, bay ngược lên trên.

Giữa luồng bạo phong, nét mặt hai kẻ ấy đều thoáng hiện một tia thống khổ, có khác chăng trên sắc mặt Quỷ Lê còn ẩn hiện những làn dị quang kim sắc.

***

Thanh âm cuộc quyết đấu tại hậu sơn Thông Thiên Phong, theo gió vượt qua đỉnh núi, sau khi truyền đến nơi này, đã trở nên rất nhỏ khó có thể nghe thấy, huống hồ lúc này người khắp thiên hạ, thế gian vạn vật, còn có ai để ý đến những điều ấy.

Giữa không trung ở đây cũng có một trường quyết đấu vào lúc cực kỳ trọng yếu.

Chỉ là, ở trong đám đông, không biết vì sao, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên rùng mình, trên mặt cũng xuất hiện mờ mờ một làn ánh sáng kim sắc quái dị thoáng qua.

Nàng ngạc nhiên quay đầu, thân hình có phần nào cứng lại, đưa mắt nhìn ra chốn xa xa, có phải là vang lên âm thanh trầm lãnh phía hậu sơn?

Chương 173

Thần Kiếm

Giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân nhíu chặt đôi mày, đối diện với Thú Thần hình dạng phảng phất như ác quỷ từ cửu u địa phủ hiện ra, không những là ông ta, cả những người trong chính đạo dưới mặt đất, người nào người nấy cũng trợn mắt há mồm ngây ra.

Quái vật ở giữa không trung đó, toàn thân đen tuyền như mực, cơ bắp trên thân thể to lớn vỗng lên, không biết có bao nhiêu cánh tay tráng kiện thô kệch từ thân thể thò ra, nhìn sơ qua, sợ rằng không dưới mấy trăm. Thêm vào vì vu pháp mà đầu lâu mặt mày biến hình, lại càng đanh ác khủng bố, thật là một yêu thú chưa từng thấy qua từ thuở khai thiên lập địa.

Nay giờ lặng câm, đám đông bắt đầu huyên náo nhộn nhạo lên, kinh tâm động phách có thừa, càng có nhiều người sinh ra cảm giác không tin chắc nữa, quái vật đến từ man tộc Nam Cương không phải yêu không phải ma, quỷ cũng không phải quỷ, người cũng không giống người này quả nhiên là loại cùng hung cực ác. Không thể biết được đây là vật thế gian tự nhiên tạo hoá gì nữa.

Đạo Huyền chân nhân hít một hơi dài, từ từ hoành Tru Tiên cổ kiếm trước ngực. Bạch quang chói mắt không ngừng lấp loáng bắn ra từ trên Tru Tiên kiếm, không

những bao lấp thanh cổ kiếm, mà cả cánh tay của Đạo Huyền chân nhân cầm kiếm cũng bị phủ trùm bên trong. Từ ngoài nhìn tới, lúc này bầu trời mù mịt kiếm ảnh, Tru Tiên kiếm trận uy phong lẫm liệt, Đạo Huyền chân nhân càng như thần tiên, nhưng không biết vì sao, dưới bề ngoài tiên phong đạo cốt của ông ta, sắc mặt cũng bắt đầu biến thành hơi trắng tái.

"Yêu nghiệt", giọng nói của Đạo Huyền chân nhân vẫn như tiếng chuông đồng, khí điệu trầm trầm, ngữ âm truyền lắng, so với lúc trước càng tăng thêm mấy phần sát khí: "ngươi còn chưa tỉnh ngộ chịu thúc thủ quy hàng sao?".

Thiên Thủ Quái Vật hoá thân của Thú Thần hiển nhiên không để tâm tới lời nói của Đạo Huyền chân nhân, hơn nữa sau khi tự biến hình, thanh âm của y cũng khác hoàn toàn với ngữ điệu bình hoà lúc bình thường, biến thành khàn khàn khó nghe, phảng phất như giấy nhám chà xát vào lưỡi thép, cười lạnh nói: "Thúc thủ quy hàng? Đợi ta lột da ngươi trước, sau đó đem những phế vật bên dưới mổ bụng móc ruột, tống tiễn chúng xuống địa phủ tương hội cùng ngươi".

Đạo Huyền chân nhân đôi mày loang loáng sát khí, không thèm nhiều lời, kiếm quyết dẫn chỉ, kiếm khí mù trời liền vũ động. Tru Tiên kiếm trận dĩ nhiên lại phát động lần nữa. Quái vật kia tuy khẩu khí cuồng vọng, nhưng đối diện với kiếm trận cả ngàn năm mới xuất thế cũng không dám lơ là, ngưng thần chú ý.

Nhưng bỗng nghe tiếng trống đồng thình thình vang lên, từ xa dần đến gần, oanh động không gian, bảy đạo ánh sáng màu sắc khác biệt từ Tru Tiên kiếm bốc lên không chút chậm trễ, bắn thẳng vào trong kiếm trận trên trời, dị quang loang loáng, kiếm ảnh tung hoành chớp mắt lại đã ngưng kết thành bảy kiếm trận đơn sắc khổng lồ, vẫn như trước, tập trung về phía quái vật Thú Thần hoá thân.

Thú Thần trong miệng phát xuất tiếng gầm rống trầm thấp, thân thể khổng lồ bể ngoài hắc khí lưu chuyển, cứ như dòng mực, mấy trăm quái thủ cái giang ra cái hợp lại, sẵn sàng đối kháng với phong bạo sắp ào đến.

Đạo Huyền chân nhân hú lên một tiếng dài, như con sơn ưng xung thiên phóng lên, thẳng vọt lên trời cao, tiếng hú vang đến đâu, bạch quang bành trướng mãnh liệt tới đó, Tru Tiên quét tạt, Tru Tiên kiếm trận khổng lồ oanh nhiên phát động, vô số kiếm khí mỗi thanh một màu sắc riêng biệt từ từ xoay chuyển, nhắm đúng ngay người Thú Thần.

Sau một khắc, giữa bầu trời thường ngày tĩnh lặng lại vang lên một tiếng "vù" phá không, tiếp liền theo đó là vô số tiếng "vù, vù" phá không phủ trùm trời đất, vô số kiếm khí tiền hô hậu ứng đan thắt mịt trời, mang theo sát ý và sát khí vô bì, xông về phía Thú Thần. Trong nháy mắt, kiếm trận đầu tiên ngập ngụa làn sóng kiếm khí màu tím đã ủa đến trước mặt hắn.

Thân người Thú Thần, mắt thấy sắp thành một con nhím ghim đầy kiếm khí, nhưng trước khi đám đê tử chính đạo trên ngọn Thông Thiên Phong có dịp hoan hô, mấy trăm cánh tay dài thượt quái dị trên người hắn đột nhiên múa máy, trên mỗi một cánh tay đều tụ tập một vầng hắc khí đậm đặc, cơ hồ như từng mảng mây đen to lớn, nghênh không bay lên.

Nhay mắt, dưới mĩ trăm luồng kiềm khí, mĩ trăm quái thủ của Thú Thần như quỷ mị vũ động thần tốc giữa không trung. Mặt đối mặt với Tru Tiên kiềm khí cơ hồ không có thành trì nào không phá nổi, những hắc thủ kia không một chút run sợ, lại qua một nhay mắt, làn kiềm khí màu tím đầu tiên cái bị đánh dạt ra, cái bị cầm bắt, cái bị quấn giữ, cái bị quật lùi, không ngờ bao nhiêu kiềm khí đều bị tiếp đón. Giữa vùng hắc khí, những kiềm khí kia mau chóng mất đi cả sắc thái của bản thân, tần tốc tiêu tán.

Vô số cao thủ bên dưới nghẹn thở, cả ngàn năm nay, đây là nhân vật đầu tiên có thể đương đầu chính diện với Tru Tiên kiềm trận.

Chỉ là, giữa phong vân biến ảo, tịnh không cho phép người nào có nhiều thời gian nghỉ ngơi, thanh kiềm khổng lồ đủ sắc màu giữa không trung không ngừng phân ly ra thành những luồng kiềm khí nhỏ xíu càng lúc càng nhiều. Hơn nữa những luồng kiềm khí đó dưới sự thao túng của Tru Tiên cổ kiềm và Đạo Huyền chân nhân, hóa thành mưa kiềm vô tận chia nhau bắn xuống, mỗi một luồng kiềm khí đều dẫn dắt Tru Tiên sát khí, lẫm liệt oai phong, từng đợt sóng như lôi đình, như sấm chớp công thằng về phía Thú Thần.

Thú Thần ngửa mặt lên trời gầm rú không ngớt, thanh âm lùng bùng vang dội trên mây, giờ phút này y phảng phất đang đối diện với thần linh trên trời, đang đối kháng với thiên tướng. Hàng trăm cánh tay quái dị tuyệt luân huy vũ phong vân, hắc khí ngùn ngụt, trùng trùng điệp điệp, ngăn đón hết những tiếng rít ngợp trời kia.

Một đợt sóng, lại một đợt sóng, trăm ngàn rồi ngàn vạn kiềm khí không ngưng không nghỉ, oanh nhiên ào xuống, nhưng thân thể sừng sững của Thú Thần cứ phảng phất như ác ma hoá thân, căn bản không hề biết tới mệt mỏi, hai nhân vật đạo pháp đăng phong tạo cực của thế gian đương kim đênh cuồng tranh đấu trên đỉnh Thanh Vân Sơn như thế đó.

Chỉ là, nhân lực chung quy cũng có lúc phải tận...

Từng đợt sóng, lại từng đợt sóng!

Mãi cho đến lúc làn sóng kiềm khí thứ bốn mươi chín oanh oanh công xuống, toàn bộ thắt sặc kiềm trận luân phiên oanh tạc đã thất tán. Đạo Huyền chân nhân sặc mặt trắng nhợt đứng giữa phong vân, cả hữu thủ cầm cổ kiềm Tru Tiên của ông ta, bao lấp trong bạch quang, không ngờ thấp thoáng cũng đã hơi run rẩy.

Ở đối diện, bộ dạng Thú Thần càng chật vật, trải qua kiềm trận cuồng điên như cuồng phong bạo vũ đó, mĩ trăm quái thủ vốn uy phong lẫm liệt đã bị huỷ đi quá nửa, cả hắc khí bao bọc quanh thân người vốn đậm đặc, giờ phút này cũng đã mong manh quá đỗi. Chỉ là sau khi y tiếp xong đợt sóng kiềm khí cuối cùng, sặc đanh ác trên mặt trái lại càng nồng đậm, chiến ý không giảm mà lại càng gia tăng, cười khàn khàn quái dị, như ác quỷ gầm gừ, bạo phát ra.

Tới giờ phút này, trong đám đông không một lời nói, không một tiếng cười, ai ai cũng thắt sặc, mặt mày tái nhợt. Hồi nãy một trường kinh tâm động phách, một trường đấu pháp đăng phong tạo cực làm cho mọi người đều hoa mắt ù tai, khó

lòng cất tiếng. Chỉ là vạn vật lần không tưởng được Tru Tiên kiêm trận xuất thế đó không ngờ không thanh toán được yêu thú tuyệt thế trước mắt, lẽ nào trường hạo kiếp này thật sự tránh không khỏi?

Thú Thần ngửa mặt cười lớn, thân thể khổng lồ đột nhiên đ猛然 không bay lên, nhắm phía Đạo Huyền chân nhân phóng tới, liền đó, trên trời dưới đất ngập tràn tiếng la hoảng. Duy có Đạo Huyền chân nhân kinh mà không loạn, hít một hơi sâu, miệng quát nhẹ một tiếng, Thủy Kỳ Lân lão đang cười như thông linh, liền thoái lui về phía sau.

Không ngờ Thú Thần thân người tuy to lớn, nhưng tốc độ lại nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã xộc tới trước mặt, chỉ thấy hắc khí vẫn vũ, không biết bao nhiêu là cánh tay khổng lồ chộp tới.

Mắt thấy hiểm họa quan đầu, Đạo Huyền chân nhân cùng Tru Tiên cổ kiếm chợt lộn ngược, trên gương mặt vốn tái nhợt trong phút chốc lúc đó bừng rực lại trắng tái, cứ cấp tốc lộn vòng ba lượt như vậy, cổ kiếm Tru Tiên liền trương vút ra, như cá kình hút nước, nháy mắt đã hút lại hết vô số kiếm khí trên trời, hoành trước mặt Đạo Huyền chân nhân, ngưng tụ thành một vách kiếm đầy màu sắc.

Thú Thần sắc mặt đại biến, nhưng đã không còn kịp thu chiêu, lại nghe trên trời xanh "tạch tạch tạch" "chát chát chát" oanh động, nhất thời hắc khí tán loạn, không biết bao nhiêu là quái thú tiêu tán thất tung.

Mắt thấy Đạo Huyền chân nhân từ nguy chuyển thành an, trái lại còn đánh trọng thương Thú Thần, biểu tình của vô số đê tử Thanh Vân Môn cũng từ kinh hoàng mà biến thành hoan hỉ, hò reo ran trời. Không ngờ còn chưa đợi tiếng hoan hô của bọn họ đình lại, liền thấy giữa bức tường kiếm sáng lạn kia tuy đã tiêu diệt vô số hắc khí quái thú, vẫn còn một bàn tay đen sì to thô nhất, hắc khí đặc biệt nồng đậm nhất, cuồng bạo xuyên thẳng qua, một chưởng đập ngay trên lồng ngực Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân như bị sét đánh, thân hình rúng động mạnh, cả Thủy Kỳ Lân dưới chân cũng ngửa đầu rú dài, một người một thú tần lực bay ngược về phía sau, phóng ra ngoài mười mấy trượng mới dừng lại được. Những người bên dưới đều đã nhìn rõ, giữa lúc thoát lui, đạo bào màu xanh đen trên người Đạo Huyền chân nhân đã tan nát, miệng phun ra một vòi máu tươi, lấm tấm điểm rơi, tựa như đều rơi trên cổ kiếm Tru Tiên, giữa bạch quang điểm xuyết ánh đỏ nhạt, sau đó mới dần tiêu tán không còn thấy đâu nữa.

Thượng thiên hạ địa một màn chết lặng.

Tru Tiên kiêm trận trên không trung phảng phất cũng chịu ảnh hưởng, lắc lư dao động, kiếm ảnh mù trời lung lay không ngừng, nhưng cuối cùng chung quy vẫn bình hoà trở lại. Chỉ là không biết có phải vì chân pháp đã chịu tổn thương, Tru Tiên kiêm trận vốn bao trùm cả đất trời, giờ phút này phạm vi phủ bọc chỉ còn một nửa.

Dự cảm bất tường tựa như cũng đã phủ trùm lên tim mọi người.

Lau sạch huyết tích nơi khoé miệng, Đạo Huyền chân nhân nhìn lòng bàn tay, huyết ngân đỏ bầm còn dính trên đó. Ông ta chú thị nhìn rất lâu, lại từ từ ngẩng đầu nhìn về phía trước, kiềm khí lẩn mây đen đã gần như tiêu tán hết, Thú Thần đằng trước cũng đang chăm chăm chú mục nhìn ông ta, bất quá xem ra, Thú Thần tuy đã bị thương, nhưng tình huống còn đỡ hơn Đạo Huyền chân nhân đôi chút.

Một nửa số quái thủ vốn còn dư lại, tới giờ đều đã thụ trọng thương, lại bị Tru Tiên kiềm khí tiễn mất đi quá nửa, hiện bất quá chỉ còn lại mấy chục cái. Nhưng những quái thủ còn lại đều là những cánh tay hùng tráng nhất, tuyệt khác hẳn với những quái thủ bình thường, Bản thân Thú Thần, khuôn mặt vốn có hắc khí trùm kín, giờ phút này tựa hồ cũng ẩn ẩn hiện hiện nét tái nhợt, nhưng chiến ý trên mặt y lại như dã thú hung mãnh nhất, càng lúc càng cường bạo, lại có một chút ý tú buông lơi.

Đạo Huyền chân nhân khoé miệng co thắt lại, tựa hồ đang cười khổ, chỉ là động tác nho nhỏ như vậy phảng phất cũng kinh động tới thương thế, thân người không ngờ lại loạn choạng vài lượt, làm cho vô số người bên dưới kinh hô kêu lên. Bất quá may mắn là ông ta cũng chỉ loạn choạng một hồi là đứng vững lại, chỉ là ông ta đã tỏ vẻ hưu nhược, ai ai cũng thấy được.

Thú Thần trước mặt cười khääng khắc, thanh âm trầm thấp: "Sao rồi, đám nhân loại vô tri các ngươi có thần vật vô thượng gì tương trợ nữa không, hay là đã tới giờ hạ màn, ngươi đang định tự xử?".

Đạo Huyền chân nhân mặc nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn khung trời, dị quang của Tru Tiên cổ kiêm ánh lên mặt ông ta, chợt có thứ thần thái dị dạng.

"Thanh Vân Môn liệt đại tổ sư...". Đạo Huyền chân nhân đột nhiên mở miệng, nhưng nói ra được tới đó, giọng điệu trầm lắng có hơi đau đớn: "Đệ tử Đạo Huyền bất tài, vô lực hàng phục yêu ma dị đạo, liên lụy tới chúng sinh, hao kiếp lâm đầu. Vì thiên hạ chúng sinh, đệ tử bất đắc dĩ phải làm trái lại cấm chế của tổ sư, mong tổ sư tha thứ che chở, trừ yêu diệt ma, ngày sau cho dù đệ tử vạn kiếp bất phục, cũng nguyện một mình gánh lấy".

Lời nói của ông ta nhỏ xíu, tĩnh không có mấy ai có thể nghe được, chúng nhân thấy ông ta lấm bẩm thì thầm, sắc mặt lại phảng phất đau xót, nhất thời đều mê hoặc, không biết Đạo Huyền chân nhân đang làm gì. Chỉ là sau một hồi, chợt thấy giữa không trung, Đạo Huyền chân nhân trợn mắt nhường mày, uy phong lẫm liệt, tả thủ kiêm quyết chợt chỉ ra, vẽ vời trên thân Tru Tiên cổ kiêm.

Bạch quang thiểm diệu, đột nhiên hồng quang loang loáng, chỉ thấy tǎ thủ của Đạo Huyền chân nhân lọt vào giữa bạch quang, lại thấy máu tươi tung toé, nhưng trên mặt ông ta tuy tái nhợt, lại không có tới một nét đau đớn, tǎ thủ vung vẩy, giữa hư không cực kỳ mau mắn vẽ một đồ dạng quái dị, huyết tích trên ngón tay của ông ta bắn phún lại không rời xuống đất, mà tuỳ theo thủ thế huy vũ của ông ta, ngưng kết giữa không trung, hiện rõ đồ án đó.

Một đồ án đỏ tươi, Thái Cực Đồ bằng máu!

Huyết dịch đỏ đậm, bắt đầu tan chảy trên Thái Cực Đồ, càng lúc càng tươi tắn, như là hồng ngọc, mà bản thân Thái Cực Đồ cũng bắt đầu chuyển động thần tốc. Đạo Huyền chân nhân sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, đồng thời cổ kiếm Tru Tiên toả ánh bạch quang bao phủ bàn tay của ông ta cũng đã bắt đầu hơi hơi di động, phảng phất như thần kiếm trong truyền thuyết đó tựa hồ đã bị sự vật gì làm kinh động, khát vọng nhìn thấy gì đó!

Thái Cực Đồ kia càng lúc càng xoay nhanh, từ từ thăng khởi, đến trước mặt Đạo Huyền chân nhân ba thước. Đạo Huyền chân nhân lúc này sắc mặt đã cực kỳ nhợt nhạt, phảng phất nguyên khí toàn thân đều đã bị Thái Cực Đồ kia hút hết, nhưng ông ta vẫn tận dụng khí lực cuối cùng còn lại để khởi cổ kiếm Tru Tiên, đột nhiên vung mạnh qua, một kiếm đâm xuyên qua Thái Cực Đồ bằng máu đó, đồng thời miệng ông ta quát lớn: "Thiên... Cơ... Ẩn...".

Mỗi một chữ ông ta quát lên, giữa càn khôn ngời sáng, trên bầu trời xanh không mây không gió, không ngờ đã sinh ra một tiếng sét kinh thiên động địa, một luồng đại lực lẫm liệt từ trên trời hạ xuống, tựa như vô hình, lại tựa như hữu hình, xâu gộp lại với nhau. Cuồng phong ùn ùn kéo tới, trên thân người ông ta, "rẹt rẹt rẹt" như tiếng xé toạt, ông ta hét lên ba tiếng vang vọng, toàn thân y phục rách toạc, hoá thành tro bụi.

Dưới chân ông ta, trên mặt đất xanh rờn, Thanh Vân Sơn Mạch khổng lồ vang lên tiếng oang oang, mặt đất bắt đầu hơi rung chuyển, bảy ngọn núi cao đâm chọc ngàn mây của Thanh Vân Sơn, không một tòa nào là ngoại lệ: Thông Thiên, Long Thủ, Triều Dương, Lạc Hà, Phong Hồi, Đại Trúc, Tiểu Trúc thắt mạch giữa vách núi treo leo, giữa vực sâu vạn trượng, không ngờ lỗ lò ánh sáng vàng càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng sáng ngời, dần dần tụ thành hình kim quang sáng lạn, phảng phất là từ nơi sâu ẩn nhất của sơn mạch linh phong bắn ra, lại tựa như bao nhiêu sơn mạch đó vốn có sinh mệnh, giữa kim quang chói loà, sơn phong khổng lồ từ từ hô hấp.

Dị quang màu vàng chói mắt loá mi đó chung quy đã tụ lại thành bảy thứ đồ án màu vàng khổng lồ, trên đỉnh núi, lung lay đối diện với cổ kiếm Tru Tiên trên bầu trời.

Bầu trời ngời ngời!

Huy Hoàng sáng lạn!

Cho dù là Thú Thần, cũng hơi kinh hái!

Tru Tiên cổ kiếm rúng động càng lúc càng lợi hại, cả Thái Cực Đồ ngưng tụ thành từ máu tươi của ông ta cũng thần tốc quay cuồng, vô phương nhìn thấy rõ.

Đạo Huyền chân nhân mặt mày lấp lánh ánh vàng, chợt trợn mắt hét lớn một tiếng:

"Phá!".

Chữ "Phá" vừa thoát khỏi miệng, kiềm ảnh mịt trời lắc lư kịch liệt, bầu trời mênh mông chợt ảm đạm hẳn, cuồng phong cuốn bay đất đá, núi non như lung lay, quái thạch chia nhau rơi xuống. Thất mạch đồ án màu vàng vốn trang nghiêm khôi vĩ, phảng phất bị luồng cự lực gì đó xé tan ra, bắt đầu dần dần tiêu tán.

Cũng cơ hồ cùng một lúc, ánh sáng trên mình cổ kiếm Tru Tiên càng phát ngời cường liệt, bạch quang chói loà, thậm chí bao trùm toàn thân ảnh Đạo Huyền chân nhân. Giữa trường cảnh vật núi non động phủ rung chuyển kinh tâm động phách đó, dị quang bảy màu thăng khởi từ trên thất mạch phong sơn đột nhiên biến mất. Cũng đồng thời, kiềm ảnh mịt trời cũng đột nhiên dần dần lợt lạt đi, chỉ còn lại bảy làn kiềm bảy màu trong Tru Tiên kiếm trận, trái lại càng càng chói ngời rát mắt.

"Oanh!".

Một tiếng sét kinh hoàng, xé tan trời đất, mặt đất càng chấn động khủng khiếp, những ánh sáng màu vàng trên bảy ngọn núi quyền vòng đã đến thời khắc cuối cùng, chung quy hoàn toàn tiêu tán không còn thấy đâu nữa.

Tiếng sét oanh oanh, phảng phất như thuỷ triều trào dâng trên trời, nhưng ở dưới đất lại đột nhiên an tĩnh, không còn chấn động, không còn nứt nẻ. Sau đó, cơ hồ cũng cùng một lúc, dị quang đủ màu còn cường liệt gấp mười lần khi nãy ùn ùn xung thiên bay lên, lại tụ trên cổ kiếm Tru Tiên.

Ánh sáng rực rỡ phừng phừng nháy mắt như nổ tung chiểu ngời khắp đất trời, bắn ra bốn phương tám hướng, những tia sáng không thể tưởng tượng nổi phủ trùm toàn thiên địa. Về phía Tru Tiên kiếm trận cổ xưa, chỉ còn lại bảy đạo kiếm chủ khổng lồ, nhưng giờ phút này, từ trên Tru Tiên kiếm phản xạ ra từng đạo từng đạo cự quang bùng bừng, giữa những ánh mắt kinh hãi ngạc nhiên của ngàn vạn sinh linh bên dưới, bảy đạo Tru Tiên kiếm chủ, theo dòng chảy ánh sáng dần dần dung hợp lại, dần dần hợp thành một thanh cự kiếm một màu bạch quang chói ngời, toả ánh sáng vạn trượng, chiểu rọi khắp thế gian.

Giữa sát na đó, vô số người sức tỉnh trong cơn kinh hãi, vọng nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trên khung trời, mọi người như đang say đang đắm, tiếng hoan hô như điên dại lại vang lên, tràn ngập cả Thanh Vân Sơn.

Mỗi một người đều từ trong tuyệt vọng chợt phục hồi hy vọng, trong chớp mắt phảng phất đã đầy dâng tự tin, thế gian này vốn quả là tà bất thắng chính, toàn bộ không còn lưu ý tới trường đấu pháp này vẫn chưa kết thúc, thắng bại còn chưa biết được.

Chỉ là, trong đám người như cuồng điên đó, ai ai cũng ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, lại không ai chú ý đến giữa cơn thác loạn, một thân ảnh bạch sắc len lỏi rời bỏ đám đông, thần tốc vô bì phóng về phía hậu sơn.

Gió rát bờ má, phảng phất có chút băng lãnh, nhưng lại làm sao che giấu nổi ngọn lửa cuồng nhiệt đang phừng phừng thiêu đốt tâm.

Lục Tuyết Kỳ mặt trăng như tuyết, thấp thoáng hồng lợt lạt, nghiên chặt
răng cắn chặt môi, từ nơi sâu kín nhất trong đôi mắt của nàng đã sớm in bóng
vùng sâu kín nhất nơi hậu sơn mờ mịt!

Cả vùng trời này, phong vân vẫn vũ!

Còn có ai thèm để ý tới?

Lời ca xưa buồn bã, tiếng thì thào chơi vơi đều len theo tà bạch y phiêu phuồng,
theo gió bay xa, phóng về nơi xa vắng không ai hay biết.

Chương 174

Tru Tiên

Khác với trường đấu pháp tàn sát đắng trước núi, trận chiến giữa hai đồng niêm
hảo hữu Quỷ Lệ và Lâm Kinh Vũ quy mô nhỏ hơn nhiều, nhưng mức độ kịch liệt
lại phảng phất có hơn chứ không thua.

Làm sao có ai tưởng được! Từng thân thiết như huynh đệ, cuối cùng lại tới nước
này. Thân ảnh của hai người khi đột nhiên phân tán, lúc thình lình xông vào, như
cuồng phong bạo vũ quét quanh Áo Nguyệt Động Phủ vốn hầu như luôn luôn tĩnh
tại. Tất cả cây cỏ đều ngã vùi, cả gốc rễ cũng bật tung lên, hay bị chém cụt nửa
thân. Mặt đất dày cứng cũng hoàn toàn bị thuật pháp ghê gớm của hai người làm
biến dạng, hổ trũng đầy dây, chỗ nào cũng tan nát lõm sâu.

Nếu chỉ luận về đạo hành pháp lực, Quỷ Lệ thân hoài đủ môn chân pháp, lại tu
tập ba quyển Ma Giáo kinh điển "Thiên Thư", mức độ cao thấp của đạo hành
pháp lực kỳ thực tuyệt không có người tu đạo bình thường nào có thể bì kịp,
tranh hàng nhân vật đệ nhất đắng đương kim thiên hạ, cho dù là hạng kỳ tài như
Lâm Kinh Vũ cũng không có cách gì so bì với hắn.

Nhưng tới lúc hai người tương đấu, không biết vì sao, không ngờ lại tương đương
ngang bằng. Nếu luận về nguyên do, kỳ thực không ngoài hai thứ, thứ nhất là
Lâm Kinh Vũ bản thân tính khí kịch liệt, mười năm nay theo lão nhân thần bí
trong Tổ Sư Từ Đường tu hành, sở học lại đúng là dị thuật cương mãnh kích phát
tiềm năng bản thân, phối hợp bản tính của gã cùng khí thế có tiến mà không có
lùi của Trảm Long Kiếm, khí thế chiến lực so với tu hành thực tế của bản thân
càng cao hơn một nấc. Thêm nữa giờ phút này gã phản hận đầy mình, kiếm nào
kiếm nấy đoạt mệnh, cơ hồ như Vạn Kiếm Nhất trong truyền thuyết trăm năm
trước, khí thế khó đương cự nổi.

Bản thân Quỷ Lệ đạo hành tuy cao, căn cơ vững chắc, nhưng lại có một chỗ
nhược thuỷ chung chẽ ngự hẵn mãi. Năm xưa hẵn cùng một lúc tu hành "Thái
Cực Huyền Thanh Đạo" chân pháp của Thanh Vân Môn đạo gia và "Đại Phạm Ban
Nhược" của Thiên Âm Tự phật môn, hai thứ đi ngược đường lối, dẫn tới tiến cảnh
chạm chạp, ngày sau tuy may mắn học được Thiên Thư tổng cương của Ma giáo,

có thể quán thông hai kỳ công chân pháp đó, đạo hành đại tiến, nhưng căn cơ đại pháp lại đã hoán thành dị thuật "Thiên Thư" kinh điển Ma giáo.

Chỉ là Thiên Thư đó dị thuật huyền diệu hiểm sâu, không ngờ lại bị hư sót, tuy tổng cương vẫn còn, nhưng đạo pháp trong sách, trong ba quyển lại không hoàn toàn, mỗi quyển tu tập đến chỗ quan trọng, lại có đoạn rách thiếu, cứ như đang đi bình thản, đường cái vắng lai, đột nhiên lại gặp vách đá vực sâu trước mắt, không tiến tới được, muốn đi lối khác lại không còn đường đi. Kiểu như vậy thật không ít chỗ, những năm qua Phệ Huyết Châu lợi khí phản công lại, Quý Lệ vô lực đề kháng, cũng quá nửa phần là do vậy mà ra. Bằng vào một thân tu hành của Quý Lệ, không ngờ không thể hoàn toàn phát huy.

Bất quá cũng có điểm tốt, Quý Lệ một thân đủ loại chân pháp, cũng có điểm chung giống nhau, Thiên Thư dị thuật tuy không toàn vẹn, nhưng tất là kỳ thuật dị pháp khai thiên lập địa, thứ nào thứ nấy thần diệu, không phải thứ người thường có thể tưởng tượng được.

Hai người kịch đấu một hồi lâu, chung quy Quý Lệ vẫn dần dần chiếm thượng phong, Phệ Huyết Châu đỏ ửng huyết khí, như độc xà lè lưỡi, dần dần đè ép bích quang của Trầm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ vừa kinh vừa giận, tuy mười năm nay Quý Lệ phản lại Thanh Vân Môn, đầu thân Ma giáo, trở thành địch nhân của chính đạo, nhưng một mực chưa từng xung đột chính diện với Thanh Vân Môn. Lâm Kinh Vũ lại luôn luôn ở trong Tổ Sư Từ Đường tu hành, cho nên giữa hai người tuy đã gặp lại một lần trong Tử Vong Chiểu Trạch vùng Tây Nam, nhưng có thể nói vẫn chưa từng giao thủ. Trong tâm Lâm Kinh Vũ, ẩn tượng về Quý Lệ thực quá nửa vẫn là Trương Tiểu Phàm mộc mạc nhút nhát năm xưa.

Từ nhỏ tới lớn, từ Thảo Miếu thôn cho đến Thanh Vân Sơn, Trương Tiểu Phàm luôn luôn không mạnh bằng Lâm Kinh Vũ. Tuy trong lòng gã luôn luôn coi Trương Tiểu Phàm năm xưa như huynh đệ, nhưng bất tri bất giác, bằng vào bản tính kiêu ngạo từ nhỏ của gã, trên nhiều chuyện gã vẫn coi thường Trương Tiểu Phàm. Bao nhiêu năm nay, sự tình cũng đích xác như trong sở tưởng của gã, Trương Tiểu Phàm không thông minh bằng gã, không anh tuấn bằng gã, lên tới Thanh Vân Sơn, đa số sư trưởng cũng muốn thu gã làm đồ đệ, lại không ai lý gì tới Trương Tiểu Phàm. Sau đó hai người chia tay nhau, gã tới Long Thủ Phong, Trương Tiểu Phàm đi Đại Trúc Phong, đạo hành lại càng thua xa gã.

Bao nhiêu tình huống như vậy, hiển thị rõ ràng Trương Tiểu Phàm thật không thể nào so bì với gã, chỉ là sau này đến Thanh Vân Sơn Thất Mạch Hội Võ lần đó, Trương Tiểu Phàm không biết sao lại gặp may, đè lấn tứ cường, còn mình lại đương thời đụng phải sư huynh Tề Hạo, bại trận đó, tuy trong lòng có phiền muộn, nhưng nghĩ chúng nhân cũng biết rõ nguyên nhân đương thời, Lâm Kinh Vũ trong lòng cũng tịnh không biến đổi ý tưởng gì cả. Một mực cho tới nay, gã cứ xem Trương Tiểu Phàm như huynh đệ, Trương Tiểu Phàm có chuyện gì bị ăn hiếp, gã cũng đứng ra đỡ đầu, phảng phất như bênh vực cho đệ đệ không thành đạt của mình.

Cho đến hôm nay quyết đấu, động chạm sinh tử, Lâm Kinh Vũ lại ngạc nhiên phát hiện con người mình vốn coi thấp hơn mình, bất tri bất giác có vẻ đã vượt hơn mình rồi.

Một ngọn lửa phẫn nộ không tên từ trong lòng chợt bùng lên, gương mặt anh tuấn của Lâm Kinh Vũ đột nhiên danh ác hằn ra. Tính tình kiêu ngạo của gã, chỗ hư xấu duy nhất là thái quá đi đến cực đoan, trong nhất thời gã không thể tiếp nhận sự thật đó.

Bích quang tung bay, kiêu căng gào rít, phẫn hận đánh trả.

Đang kịch đấu, bỗng thấy ánh sáng tím vây bọc hai người - chính vì Thiên Cơ Ẩn đã phá - còn dày đặc hơn khi nãy gấp bội, đằng đằng tử sắc, phủ trùm lấy hai người. Lâm Kinh Vũ lọt vào thế kém, lại đột nhiên phản công, kiếm thế như bài sơn đảo hải tràn sang. Quý Lệ thắt kinh nhìn thấy Lâm Kinh Vũ thân lượn theo kiếm, kiếm này nối tiếp kiếm nọ, uy lực tuy cực lớn, lại đã dồn chính mình vào thế bắt cháp an nguy, rõ ràng là lối đánh liều mạng.

Quý Lệ nhíu mày, giờ phút này đã qua một đoạn thời gian dài kể từ khi hai người bắt đầu giao chiến, có lẽ là vì nơi đây là thánh địa của Thanh Vân Môn, còn có cột khí tím do Tru Tiên cổ kiếm dẫn phát vây quanh, từ ngay lúc ban đầu, lệ khí trong tâm Quý Lệ không những không thể khống chế tâm thần như lúc bình thường, trái lại công pháp tinh thần của bản thân cũng từ từ thoái xuống, đầu óc cũng dần dần tinh táo lại.

Chỉ là bầu trời trên đầu đang vẫn vũ Tru Tiên kiếm trận, mười năm nay hắn không ngày nào đêm nào là không nghĩ tới, thật sự khắc cốt ghi tâm, thân ảnh của Bích Dao không ngờ không ngừng lay động trước mắt hắn, thương tâm khốn đốn. Mà sau khi tinh táo trí óc, người trước mặt lại làm cho Quý Lệ nhớ tới tình cảm bao nhiêu năm trời, hơn nữa sự phẫn nộ của gã đa phần cũng là do mình dẫn dắt, nghĩ tới vị lão nhân trong Tổ Sư Từ Đường hồi nãy, Quý Lệ trong lòng lại thêm hối hận, dần dần mai một đi đấu chí.

Một tiếng thở dài, tâm phiền ý loạn, Quý Lệ cũng không còn muốn kéo dài nữa, chỉ cảm thấy nơi này lúc này thật là thống khổ không chịu nổi, liền muốn ly khai, trong lòng không ngờ lại đang dần vặt một ý niệm, hận không thể chớp mắt quay về Hồ Kỳ Sơn nhìn Bích Dao, nói chuyện một hơi với nàng.

Ngay lúc này, Lâm Kinh Vũ đằng trước đã tung một kiếm lao tới, kiếm rít vù vù, bích quang như chớp, rạch phá không trung. Quý Lệ sắc mặt trầm xuống, thoái liền ba bước, Phệ Hồn Ma Bổng đương đầu chẻ xuống, đập lên lưỡi Trảm Long Kiếm.

Lâm Kinh Vũ thân người run lên, cảm thấy một cỗ huyết tinh lệ khí quái dị tuyệt luân từ trên hắc bổng hình dáng giống như thiêu hoả côn truyền qua, đồng thời có một lực hút cổ quái đang hấp thu tinh huyết toàn thân, muốn trào hết ra ngoài, cơ hồ không thể tự chủ được.

Lâm Kinh Vũ thắt kinh biến sắc, giờ đã biết pháp bảo trong tay Quý Lệ thật đại hung chí tà, nhưng tính tình cương liệt, không ngờ vẫn không nể sợ, không thoái

mà còn tiễn, Trảm Long Kiếm gắng hơi tiễn tới, ngược dòng bay lên, bất chấp lồng ngực mình đang mở rộng, cứ công nhiên quật thẳng về phía Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ mục quang thiểm động, lúc này nếu hắn xuất thủ, tuy bản thân không tránh khỏi trọng thương, nhưng lại mười thành nắm chắc giết chết Lâm Kinh Vũ, chỉ là nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó, Quỷ Lệ trong lòng chợt thoáng qua bóng dáng hai đứa bé chơi đùa với nhau, sau đó, còn có diện dung của Bích Dao.

Trên thế gian này, còn có bao nhiêu người mình yêu quý mà vẫn còn sống?

Phảng phất tự chế giễu mình, hắn cười khổ tự hỏi mình, thu hồi Phê Hồn Ma Bổng, ngay sát na nguy cơ ngàn cân treo sợi tóc đó, chẳng không bay lên, tránh qua một bên. Chỉ là nụ cười khổ của hắn lọt vào mắt Lâm Kinh Vũ lại như là nụ cười châm chọc, càng làm cho gã nổi nóng phừng phừng.

Cũng vừa khi đó, Quỷ Lệ thân giữa không trung đột nhiên rùng mình, nhìn về phía xa xa, thấy một thân ảnh trắng đang bay tới nhanh như ánh chớp. Đợi đến khi nhìn thấy rõ tình huống tại trường, con người đó không ngờ cũng rùng mình, trên gương mặt trắng tuyệt mỹ lộ nét kinh hoàng lẫn hoan hỉ, thần tình buồn vui không rõ, thậm chí cả thanh âm cũng hơi run run.

"Ngươi?... Thật là ngươi?..."

Lục Tuyết Kỳ.

Trên bờ má trắng như tuyết của nàng, không biết từ lúc nào, lần đầu tiên trong đời, trước mặt người ta, lảng lặng buông rơi hai dòng chau lệ.

Nam tử ngạc nhiên nhìn nàng từ từ hạ xuống từ trên không trung, diện dung quen thuộc đó, bao nhiêu năm nay có tâm niệm khắc cốt ghi tâm không?

Cứ nghĩ hắn đã chết, hoài thương thống khổ làm sao. Nếu không phải còn có người ngoài ở đây, chắc đã phóngtot vào lòng hắn, khóc oà một tràng.

Ai chịu cô khổ một đời?

Ai chịu cô đơn ngày này qua tháng nọ?

Nếu không phải vì tình sâu thăm thẳm đến mức khó tự kiềm chế, sao có thể mềm mỏng ôn nhu chợt chuyển thành lạnh lùng như hơi sương.

Quỷ Lệ cũng ngây ngốc, mở miệng định nói gì đó, lại không nói lên được tiếng nào. Không ngờ ngay lúc đó, Lâm Kinh Vũ sau lưng lại tịnh không dừng tay, Trảm Long Kiếm như gió như lửa, xé xuyên không gian, vẫn lặng lẽ lao tới.

Quỷ Lệ sực tỉnh, nghiêng người nghênh địch, nhưng đã mất đi tiên cơ, mắt thấy bích quang chói loà đã sắp xông đến trước mặt, lệ khí trên mặt Quỷ Lệ đại thịnh, Phê Huyết Châu nháy mắt đỏ bừng lên.

Giây phút ngàn cân treo đầu sợi tóc đó, đột nhiên, phảng phất từng ký ức xa xưa lúctỉnh lúc mê trôi qua.

Một bàn tay trắng muốt thò sang bên cạnh, nắm giữ cổ tay Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đang vùi trong trận chiến, bất chợt lực khí trên người tựa hồ toàn bộ tiêu tán, một tình cảm từ nơi sâu kín nhất xộc lên đầu, rì rào bên trong trí não, quay phắt đầu lại, hai tiếng "Bích Dao" như muốn thoát ra khỏi miệng.

Chỉ là, hắn ngạc nhiên mà ngậm miệng lại, trước mặt hắn, bạch y phất phơ, chính là Lục Tuyết Kỳ.

"Keng".

Như tiếng phượng ngâm từ chín tầng mây, thanh thuý êm tai, Thiên Gian thẫn kiềm như nhu thuỷ buông chảy, vọt ra khỏi vỏ, một kiềm đón gạt Trầm Long Kiếm khí thế long trời, Lục Tuyết Kỳ không ngờ đã phóng mình chắn trước người Quỷ Lệ.

Trên gương mặt thanh tú diễm lệ, nhu tình vô hạn nào có thể tưởng tượng được, đâu còn là sở hữu của thế gian này.

Lâm Kinh Vũ giận dữ quát: "Lục sư muội, ngươi điên à?".

Lục Tuyết Kỳ thân người giật nảy, như sức tinh từ trong mộng, sau đó nàng lảng lặng xoay đầu, vọng nhìn Quỷ Lệ, nhãn quang vừa mê ly vừa nhu mỹ, cười nhẹ một tiếng, nàng chậm chậm buông tay Quỷ Lệ ra.

"Điên?". Lục Tuyết Kỳ cười u uẩn, trong mắt tựa như chỉ có hình bóng Quỷ Lệ, thấp giọng nói: "Từ lâu rồi, chắc đã điên từ lâu rồi".

Quỷ Lệ câm lặng, lệ khí trên mặt tiêu tán, chỉ còn nét thống khổ lướt qua mặt, mặc nhiên cúi đầu.

Lâm Kinh Vũ ngạc nhiên, toàn trường nhất thời tĩnh lặng lại.

Ngay lúc đó, đột nhiên trên khung trời truyền vọng một tiếng nổ kinh thiên động địa, sơn mạch liền chấn động kịch liệt, băng vào đạo hành của ba người bọn họ không ngờ cũng không đứng vững được.

Ba người đều thất kinh, ngẩng đầu nhìn vòm trời, chỉ thấy trên Thanh Vân Sơn, một trường hào kiếp khoáng thế chung quy đã đến thời khắc cuối cùng.

***

Bạch quang chói ngời, loá mắt che mi, không ai có thể nhìn rõ nhân ảnh trong vùng sáng đó. Mọi người chỉ thấy ánh sáng chói loà chiếu rọi cả khung trời, thậm chí cả vàng thái dương rạng đông bên chân trời chung quy cũng mất luôn ánh sắc.

Trên trời, Tru Tiên kiêm trận như ngàn vạn tầng kinh khí giờ phút này chỉ còn lại một thanh chủ kiêm duy nhất, nhưng uy thế ẩn hàm không ngờ còn hơn cả kiêm ảnh mù trời. Bạch quang càng lúc càng chói loà, vùng ánh sáng từ Đạo Huyền chân nhân bắn lên chủ kiêm, màu sắc của chủ kiêm từ bảy màu chuyển thành đơn độc một màu, từ trắng trắng chuyển thành trắng tinh, quang ảnh vạn trượng, phảng phất là một thanh cuồng kiêm muốn phá trời mà đi.

Nơi cuồng phong vẫn vũ, Thú Thần sừng sững trên mây, vọng nhìn thanh thần kiêm đắng trước vốn cắn bản không thể xuất hiện tại nhân gian, trên khuôn mặt đanh ác đã lộ vẻ thần thorer.

Giữa mục quang của ngàn vạn chúng sinh chờ đợi, giữa tiếng hoan hô phảng phất như cuồng loạn của hàng ngàn con người, thần kiêm chói loà khổng lồ từ từ xoay động, chuyển đầu đổi diện với Thú Thần. Chỉ một khắc sau, hắc khí xung quanh Thú Thần liền bị bạch quang trời sinh đổi địch bức thoái đi mấy trượng.

Trong vùng sâu kín của bạch quang, phảng phất có người thở hì hục, thanh âm tê khản, như mảnh thú gầm gừ, như khốn thú gào rú.

Thú Thần nhìn chằm chằm lên vùng bạch quang và thanh thần kiêm đắng trước, một hồi lâu sau, đột nhiên phóng thanh âm cười lớn, thanh âm của y khàn khàn khó nghe, lúc này tuy cười buông lung, không ngờ đâm xọc vào tai, người nghe không thể không nghe mắt nhìn.

Chỉ thấy Thú Thần cười lớn, thần thái đên cuồng, tựa hồ trong mắt y có chuyện gì buồn cười nhất trên thế gian, bất quá chung quy y cũng chỉ cười cuồng dại, không nói một tiếng nào.

Trên bầu trời, cuồng phong càng lúc càng mãnh liệt, uy thế của Tru Tiên thần kiêm càng lúc càng bốc cao không biết bắt đầu từ lúc nào, phảng phất có những thanh âm từ thiên giới địa phủ truyền đến, xướng tụng trầm trầm những lời chú ngữ thần bí, lất phất vang vọng giữa thế gian.

Vùng bạch quang chói loà chợt đắng không bay lên, không ngờ lại lạc trên cán kiếm của Tru Tiên chủ kiêm sáng ngời vạn trượng, cơ hồ cùng một lúc, Tru Tiên kiêm trận đã phát động, công thế như phá trời, thanh cuồng kiêm gào rít tập kích, nhìn tựa như chậm chạp, nhưng trên trời dưới đất, phảng phất không còn chỗ nào trốn tránh thoát được.

Ngộ thần sát thần, ngộ tiên tru tiên!

Đương kim thiên hạ, không có vật gì có cái khí thế đó.

Gió xua mây tản, bay tứ tán khắp nơi, không ai biết được giờ phút này đổi diện với thanh Tru Tiên cuồng kiêm kia, trong tâm Thú Thần thật ra đang nghĩ gì.

Chỉ là, y không ngờ không có một chút kinh sợ nào, không ngờ cả một chút ý thoái lui né tránh cũng không có, nghênh ngang đón gió, nghênh ngang đón ánh sáng, thân thể khổng lồ của Thú Thần vọt lên, không ngờ lại nhắm ngay phía Tru Tiên cuồng kiêm mà bay tới.

Thiên địa tựa hồ tĩnh lặng, hồng hoang đều đang nín hơi, người người há mồm trợn mắt nhìn lên thanh thiên, vòm trời hai màu trắng đen dọc ngang, oanh nhiên chạm vào nhau.

Không ai có thể hình dung được cảnh tượng đương thời, trời đông cứng, đất nứt nẻ, Thanh Vân Sơn Mạch nội trong một ngày ba lần chấn động, lần này lợi hại nhất, giữa sơn phong tuyệt bích cao to xuất hiện vô số kẽ nứt, vô số tảng đá to

lớn chia nhau tách mình khỏi thân núi, rơi rớt xuống. Trong Bích Thủy Hàn Đàm trên Thông Thiên Phong, không ngờ sóng nước trào dâng, mặt nước vốn bình lặng không ngừng bốc cao những cột nước cao mây trướng vọt lên.

Trên đỉnh Thanh Vân Sơn, đám người chính đạo và lũ yêu thú tàn dư ai ai cũng câm nín, đặc biệt là đám thú yêu giống thú mà không phải thú, giờ phút này kinh hãi quá, nôn nao bất an, gầm gừ đên cuồng.

Nhưng bọn chúng so với cảnh tượng kinh thiên động địa kia, phảng phất không bằng vào đâu, cũng không ai để ý tới.

Tru Tiên chủ kiếm khổng lồ rạch ngang vòm trời, oong oong hạ xuống. Chỗ nào nó đi qua, chỉ thấy vết tích hời hợt đi đôi với tiếng rít gió vụn vụt, mọi sự vật trên đường đều tan biến thành mây khói tro bụi, không lưu lại một chút bóng dáng nào. Vòng ngoài lưỡi cuồng kiếm, không ngờ có thể thấy ánh đỏ mù mờ hiện xuất bên rìa bạch quang, không biết là vì không khí bị ma sát thái quá, hay là vì bản thân thanh cuồng kiếm đã bị kích động quá kịch liệt.

Một kiếm đó oanh nhiên lao xuống, Thú Thần ngửa mặt hú dài, toàn bộ những cánh tay câu hợp trước ngực, mắt trợn trừng, giây phút Tru Tiên chủ kiếm quật tới, không ngờ hắc khí đại thịnh, quái thủ thò ra thụt vào, một tiếng nổ sấm sét giữa vòm trời, y không ngờ dám ương ngạnh ưỡn ngực cầm bắt thanh thần kiếm có thể xé toạc màn trời kia.

Chớp mắt đó, thiên thượng địa hạ, ai ai cũng hãi hùng kinh hoàng.

Chỉ thấy bạch quang bắn lên, vạn trượng toả sáng, Tru Tiên chủ kiếm khổng lồ phát xuất tiếng sét oành oành, giữa mây chục hắc thủ như những vòng sắt kia, cứ ráo riết từ từ đâm xuống.

Một tấc, một tấc, lại một tấc.

Hắc thủ từng cánh từng cánh một từ từ bị bạch quang loà sáng nuốt gọn tiêu tán. Giờ phút này, nhìn thanh cuồng kiếm đó, giống như một ác thần vô thượng, nhẹ nanh múa vuốt, đoạt mạng người ta, sát ý vô tận, từng nắc từng nắc nhắm ngay ngực Thú Thần đâm xuống.

Hắc khí lấp loáng, tiếng hú hung hahn xung thiên, huyết dịch màu đen phún trào ra, Tru Tiên kiếm chung quy đâm vào ngực Thú Thần, vẫn từng phân từng phân đâm vào, bạch quang ngời ngời loang loáng kịch liệt, như những luồng sét phóng loạn trên vòm trời, đập lên da thịt Thú Thần.

Thịt da máu mủ đều dần dần bị nuốt trọn, thân thể khổng lồ phảng phất cũng bắt đầu phiêu phơ trong hư vô, như sắp bị lực lượng kinh thiên kia phá thành hư không. Ánh sáng trong mắt Thú Thần càng lúc càng yếu nhược, cuối cùng không địch lại tuyệt thế thần kiếm kia.

Chỉ thấy thân hình y dưới Tru Tiên kiếm càng lúc càng thu nhỏ, nhưng không biết vì sao, phảng phất lực lượng đè ép cũng tiêu hao, tuy thân người Thú Thần dần

dẫn biến thành thu nhỏ, Tru Tiên kiềm chủ vỗn to lớn cũng bắt đầu co rút lại, chỉ có vầng sáng là vẫn ngời ngời loá mắt.

Tình huống này cứ lần lữa mãi cho đến khi thân hình của Thú Thần chung quy đã biến cõi thân thể người thường, sau khi vòng hắc khí bao phủ đột nhiên tiêu tán, mọi người nhìn thấy rõ y không ngờ đã biến hồi lại hình dạng như một thiếu niên, chỉ là mặt mày tái nhợt, đầu tóc rối bù, hiển nhiên bại cục đã định.

Càng trọng yếu hơn là cơ hồ đồng thời với lúc hắc khí tiêu tán, Tru Tiên chủ kiềm cũng tiêu tán theo, nhưng đoàn ánh sáng lại ngưng kết trước mặt Thú Thần, lấp loáng không ngừng, chung quy tụ hết lại giữa hai người, ảo hoá tập trung trên thanh Tru Tiên cổ kiêm tựa như đá mà không phải đá, tựa như ngọc mà không phải ngọc, đang cắm trên ngực Thú Thần, đâm xuyên hẳn qua.

Thân ảnh của Đạo Huyền chân nhân từ trong vùng sáng từ từ xuất hiện, mặt mày ông ta còn chưa hồi phục bộ dạng đạo cốt tiên phong ban đầu, trái lại biến thành hung lệ đột ngột, trong mắt toàn một màu huyết hồng.

Thú Thần há miệng hổn hển, không ngừng hít thở, khoé môi hơi run run, cúi đầu nhìn lòng ngực.

Tru Tiên kiềm đang đâm vào ngực y, máu tươi từ đó chảy ra lại không phải màu đỏ.

Y cười thảm, thở dài một hơi: "Hay... Giỏi... thật giỏi".

Bất chợt, thanh âm vừa mới thoát ra, song thủ của y hợp lại, lúc này thân người y đã hồi phục lại bộ dạng người thường, cánh tay cũng như người thường, nhưng vừa chắp lại, nắm lấy Tru Tiên cổ kiêm sát lòng bàn tay, lại liền thấy hắc khí trào dâng, hoà nhập vào mình Tru Tiên cổ kiêm.

"Rắc!".

Một âm thanh trầm lắng cơ hồ vô phương nghe được không ngờ truyền ra từ trên lưỡi Tru Tiên kiêm, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt đại biến, liền ngó kỹ, chỉ thấy trên cổ kiêm hiện ra rành rành một vết nứt chạy ngang lưỡi kiêm.

Đạo Huyền chân nhân cả kinh, gầm lên một tiếng, sử hết toàn thân lực khí rút kiêm ra. Cơ hồ cùng một lúc với Tru Tiên kiêm vọt ra khỏi lòng ngực Thú Thần, phảng phất đau đớn tận tâm can, Thú Thần cũng rống lên một tiếng, thanh âm thê liệt, toàn thân dǎng không bay lên, phóng về phía sau.

Đạo Huyền chân nhân lúc này chợt cảm thấy khí huyết trong đầu óc trào dâng như bão bùng sóng dữ, một luồng sát khí trầm trọng ùn ùn dục tiến xung phá lồng ngực, nhưng ông ta tu hành thâm hậu, biết vô luận ra sao cũng không thể thả hổ về rừng, hà huống ông ta đã dụng tới Thiên Cơ Ẩn, địa mạch linh khí quá thịnh, dĩ nhiên khiếu cho Tru Tiên kiêm bị nén ép quá nặng, hồi nãy không ngờ bị yêu thú kia lâm tử quật một chiêu, lưu lại vết nứt.

Đang lúc ông ta đề khí hít một hơi muốn truy đuổi, chợt cảm thấy trên Tru Tiên cổ kiêm truyền ra một luồng cực lực, xông thẳng vào đầu óc, nháy mắt xung pháo

kinh mạch khí huyệt mà ông ta đã khổ tu mấy trăm năm trời, sầm sầm phát ra. Trong nhất thời, thân người ông ta run lên, thất khiếu trào máu trong nháy mắt, thân thể loạng choạng hai lướt, hé lớn một tiếng, buông thõng Tru Tiên kiêm trong tay, Tru Tiên từ cụm mây rơi xuống.

Cúc trưởng kinh tâm động phách nãy giờ khiến mọi người bên dưới hoa mắt loạn trí, trợn trừng há hốc, đột nhiên đại biến tái hiện, Thú Thần trọng thương đào thoát, Đạo Huyền chân nhân lại thình lình hôn mê, chúng nhân liền nhốn nháo hỗn loạn.

Lиền sau đó, có người đuổi theo Thú Thần, có người nhảy vút tới đi cứu Đạo Huyền chân nhân, còn có đám đệ tử trẻ sau khi tỉnh ngộ khỏi cơn kinh hãi, đột nhiên phát hiện trên Thông Thiên Phong còn vô số thú yêu đang ngây ngô, lập tức đuổi giết, mà thú yêu nào cam tâm thúc thủ chịu trói, nhất thời ngọn Thông Thiên Phong lại nổi cơn tàn sát.

Giữa vùng hỗn loạn, chợt có người thất kinh la lên, thanh âm khẩn trương hoảng loạn, phảng phất đã thấy việc gì đáng sợ nhất bình sinh: "Tru Tiên... Tru Tiên kiêm đâu? Tru Tiên kiêm rớt đi đâu? Mau đi tìm...".

Sát na đó, trên Thông Thiên Phong lại náo loạn, vô số người như ruồi muỗi bay tứ tán.

***

Địa giới hậu sơn.

Cột khí tím trong Áo Nguyệt Động Phủ dần dần tiêu tán, chỉ còn dư lại một chút hơi mỏng còn tàn lưu lại. Bầu trời hồi nãy một màn kinh tâm động phách, ba người đều nhìn ngơ ngẩn.

Giờ phút này, bọn họ mới định thần trở lại.

Lâm Kinh Vũ hít một hơi dài, định thần nhìn Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng thốt: "Lục sư tỷ, ngươi lo cho hắn? Lẽ nào ngươi cũng muốn phản lại sư môn?".

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên, mở miệng muốn nói điều gì đó, lại quay đầu nhìn Quý Lệ, chung quy không nói nên lời.

Quý Lệ nhìn nàng trân trân, mục quang hai người đối vọng, phảng phất đã nhìn thấy thâm tâm của đối phương.

Quý Lệ cười cười, quay sang nhìn Lâm Kinh Vũ, lách mình đứng trước người Lục Tuyết Kỳ.

Tuyết Kỳ từ đằng sau nhìn bóng lưng hắn, mắt lấp loáng quang mang, phức tạp khó rõ.

Lâm Kinh Vũ cười lạnh một tiếng, liền muốn động thủ.

Ngay khi đó, chợt nghe một tiếng rít gió trong không trung, vùn vụt ủa tối.

Ba người đều giật mình, lùi lại một bước, liền thấy một vật từ trên trời rơi xuống, tựa như chậm chạp mà thật quá nhanh, "phép" một tiếng hạ mình xuống đất, tảng đá vốn cực kỳ cứng chắc bị nó ghim sâu vào như đậu hủ.

Đó là một thanh trường kiếm, kiếm chất quái dị, tựa như đá mà không phải đá, hình dạng cổ xưa thô thiển, chỉ có ngay bên trên một vết nứt ngang lưỡi kiếm rành rành hai chữ "Tru Tiên"!

Chương 175

Phệ Huyết

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Trước Áo Nguyệt Động Phủ, Quỷ Lệ, Lục Tuyết Kỳ cùng Lâm Kinh Vũ ba người đối diện nhau, thực là một tình thế thập phần vi diệu, giữa bọn họ đột nhiên có cảm giác gượng gạo, sự chú ý của ba người đều tập trung trên thanh cổ kiếm nằm đó.

Tru Tiên!

Thanh cổ kiếm chấn động thiên hạ, với vô số những sự kiện trong quá khứ, trong truyền thuyết quyết định vận mệnh của không ít người, giờ khắc này đang nằm yên tĩnh trên mặt đất, trông thật bình phàm phảng phất như hòa cùng một thể với sông núi.

Chỉ là danh tự khắc trên thanh kiếm như một đôi mắt, tuy tĩnh mặc mà ngạo nghẽ nhìn những người chung quanh, làm cho họ cảm thấy hồi hộp, hô hấp như nghẹn lại.

Không biết tình cảnh vi diệu này trải qua bao lâu, ba người đồng thời thở ra một hơi dài, nhưng cũng lúc đó bầu không khí giữa bọn họ bắt đầu phát sinh nhưng biến hoá.

Lâm Kinh Vũ thân hình nhích động, dợm bước lên phía trước nhưng sau khi nhìn lại hai người phía sau thì bất giác nhíu mày, từ từ đứng lại, ổn định thân hình.

Lục Tuyết Kỳ mới đầu biểu lộ sự ngạc nhiên, trong mắt vừa lướt qua một luồng sáng đã đổi mặt với thanh cổ kiếm vô thượng không chỉ của Thanh Vân Môn mà còn là chí tôn của thiên hạ, nàng khẽ cau mày. Sau đó, nàng ý thức được điều gì khẽ liếc nhìn Quỷ Lệ đang đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt của hắn, bất giác nàng xích ra một chút giữ một cự ly với Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ im lặng nhìn, vẻ mặt như vô cảm nhưng trong đôi mắt hắn như có hai ngọn lửa rừng rực bốc cháy.

Thanh kiếm đó, mười năm trở lại đây hằng đêm luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn, giờ đây đang sừng sững trước mặt, thanh kiếm mộc mạc đó trong cơn gió nhẹ của vùng núi toả ra một làn sáng nhẹ, chiếu vào mặt hắn, cảnh tượng này như một cú hích mạnh vào ngực hắn.

Rồi tại chừng không một thân ảnh màu lục nhè nhàng như có như không đập xuống...

A!

Một tiếng thét cuồng nộ từ lồng ngực hắn thoát ra, như từ trong cõi lòng, hướng đến Tru Tiên cổ kiếm, luồng ánh sáng xanh bùng lên, Phê Hồn tiến lên phía trước hắn, tựa như nó cũng hiểu được tâm tình của chủ nhân.

Chỉ trong chớp mắt, có một đạo kiếm quang màu lục bích từ bên cạnh phóng ra, Lâm Kinh Vũ tay cầm Trầm Long Kiếm trước mặt, luồng kiếm quang màu bích lục bùng bùng tỏa ra như ngạnh tiếp với huyền thanh hắc khí của Phê Hồn, làm nó dịu đi.

Một âm thanh trầm đục vang lên, hai món pháp bảo đụng nhau trên không trung, Lâm Kinh Vũ như nín thở, trong khoảnh khắc đó chỉ biết rằng tuy giữa ban ngày nhưng trong phạm vi quanh thân mình Quỷ Lệ với quý dị pháp bảo đó, đột nhiên trời đất như tối tăm, bốn bề vang lên tiếng ma quỷ kêu gào, thân mình như bị hàng vạn sợi tơ vô hình trói chặt lấy, thậm chí ngay trước mắt do bất tự chủ xuất hiện ảo giác khủng bố như đứng trước cửu u địa phủ.

Quỷ Lệ hiện giờ hai mắt đã biến thành đỏ rực như máu không biết từ lúc nào, sát khí dâng cao, thân hình như loài quỷ mị.

Lâm Kinh Vũ trợn tròn mắt, trong luồng hắc khí cùng bích quang bùng lên đó phóng thẳng lên cao, tựa hồ như cùng lúc đó thân ảnh Quỷ Lệ cũng quay trở về đứng trên mặt đất, hắc khí cuồn cuộn tán khai như cánh của loài yêu dị, tụ lại như cánh tay của quỷ, cùng với Quỷ Lệ như một thể, từ bốn phương tám hướng như sóng dữ cuồn cuộn, xông thẳng đến Tru Tiên cổ kiếm.

Lâm Kinh Vũ tại giữa chừng không trung nhất thời bị bức lui, trở tay không kịp, trong lòng khẩn cấp, hé lén giận dữ, chợt thấy phía trước thanh Tru Tiên cổ kiếm hắc khí dày đặc, một luồng ánh sáng như thu thuỷ, như sương tuyết phóng ra, thanh âm tranh thiên, tiếng dội vang xa xa, trong màn hắc khí bùng lên như hoa nở một kiếm phóng thẳng ra.

Thiên Gia!

Luồng sáng trắng như sương tuyết đó vạch trên không trung, trong giây lát hắc khí ảm đạm tiêu tán, hướng thẳng về phía trước chặn đứng luồng hắc khí.

Lục Tuyết Kỳ hiện thân ra trước thanh Tru Tiên kiếm, vẻ mặt không biểu lộ gì, chỉ thấy trên gương mặt tuyệt sắc đó một màu trắng bệch không chút huyết sắc.

Tận trong luồng hắc khí, hai đốm lửa như quỷ hỏa nhìn thẳng vào Lục Tuyết Kỳ, tiếng quỷ hú gào thật ảm đạm như không kiềm chế được cơn cuồng nộ.

Không biết là cái gì, ở phía trước như dã thú gầm thét.

Hắc khí đột ngột bành trướng, từ mặt đất bay thẳng lên cao vài trượng, trong màn hắc khí hai đốm quỷ hỏa hung dữ lúc đó như biến mất không thấy rõ. Lục

Tuyết Kỳ khẽ nhếch miệng, trên gương mặt trắng bệch của nàng không một chút biểu lộ, chỉ trong đôi mắt nàng ánh sáng lấp loáng không ngừng, như thiên sơn vạn thuỷ, trong giây khắc đó, như ngàn vạn tâm tư quay cuồng trong đầu nàng.

Chỉ là, nàng tay cầm Thiên Gia, nhưng lại không nỡ xuất kiếm, thanh cổ kiếm phía sau đột nhiên như biến thành một vực sâu vạn trượng, khiến nàng không thể thoái lui dù chỉ nửa bước.

Thanh cổ kiếm đó, trầm mặc như một ông lão, đã tạo nên môn phái của nàng.

Nàng đưa kiếm chỉ lên trời, lặng lẽ đâm tới, luồng kiếm quang tựa tuyêt như mang theo một nỗi thê lương.

Hắc khí dầy đặc, tiếng quỷ gào thét, trên không trung tại hướng Thiên Gia đang phóng tới, bóng đen xuất hiện, Quỷ Lê nương theo hắc khí hiện ra, Phệ Hồn trước người hắn cất lên, trong chớp mắt, luồng hắc khí như che phủ cả đất trời.

Một bàn tay nhợt nhạt từ không trung thò ra chộp lấy Phệ Hồn, từ trên hạ xuống, hắc khí lồng lộn như điên cuồng, vô số hắc khí ngưng tụ thành cột tại Phệ Hồn, trên không đánh xuống.

Hướng thẳng đến Lục Tuyết Kù mà cũng là hướng đến phía sau của nàng, nơi thanh cổ kiếm đang lặng yên đó.

Chỉ là, nàng chung quy vẫn không chịu lui lại...

Kiếm hoa như tuyêt hướng thẳng về luồng hắc khí, dù chưa tiếp xúc mà xung quanh cát bay đá chạy, bị một luồng đại lực cuốn lên, như bạo phong chuyển thành phi vũ. Lục Tuyết Kỳ đứng tại trung tâm biến chuyển đó, dung nhan như mờ hàn đi.

Thiên Gia cùng Phệ Hồn, hai thứ pháp bảo bay lượn trong không trung, mọi thứ như rung động, phảng phất như một trường tranh đấu cách đây nhiều năm đang quay trở lại trước mắt.

Chỉ là thời gian vô cùng ngắn ngủi, như một cái chớp mắt, những âm thanh dữ dội, chung quy trên Thanh Vân trước Ảo Nguyệt Động Phủ.

Gió mù lặng lẽ tan đi, bụi đất cũng lắng xuống, vẫn còn một khối đá nhỏ chuyển động trên mặt đất, nhẹ lăn ra phía xa xa, cuối cùng lăn vào bụi cỏ cao, không thấy tăm tích đâu nữa.

Lục Tuyết Kỳ vẫn còn đứng nguyên trên mặt đất, thân mình tại vị trí cũ không hề di chuyển lấy nửa phân. Phía sau lưng nàng, Tru Tiên cổ kiếm toả ra những tia sáng thuần phác, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nàng.

Không biết sao, tuyệt thế nữ tử đó, nhìn vào đôi mắt và sắc mặt nàng lúc đó thật mệt mỏi, tựa như một kiếm vừa rồi đã tiêu hao hết tâm lực và thể lực của nàng.

Nàng lặng lẽ cúi đầu, ánh mắt như mơ hồ nhìn về một nơi nào đó. Không biết bao lâu sau, nàng chậm chạp ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Nam tử đó!

Giống như một kẻ điên cuồng!

Giờ đây đang trầm mặc như thiết hán.

Ánh mắt đó đang chăm chú lặng lẽ nhìn nàng, không có sát khí, không có phẫn nộ, cũng không có vẻ yêu thương và ôn nhu.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên thân mình run rẩy, trôn thât yếu ớt, thậm chí nàng cũng không cảm nhận rõ được bản thân mình, chỉ là theo đó, trong lồng ngực nàng đột nhiên như đau đớn, tựa như có những mũi kim châm, từ trong thâm tâm xuyên qua.

Sắc mặt trắng bệch của nàng đột nhiên hồng lên, thân mình run run, nàng khẽ nhíu mày, cắn răng cố nén sự đau đớn nhưng một lúc sau nàng chợt nhắm mắt gập cả người lại.

Thiên Gia kêu lên một tiếng trong trẻo, cắn ngược xuống đất, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt chuôi kiếm, miệng thở ra một ngụm máu tươi, bắn tung toé lên lưỡi kiếm trong như thu thuỷ.

Máu từ từ ngưng kết thành từng giọt, nương theo lưỡi kiếm lấp lánh trơn nhẵn, khẽ khàng run rẩy, rồi lặng lẽ rơi xuống.

Gió không biết từ đâu thổi tới khoảng đất trống phía trước Ảo Nguyệt Động Phủ, tiếng gió vi vu nhẹ nhàng, vắng vắng đưa lại tiếng cười nhẹ.

Hắc khí dần dần tan biến, Quỷ Lệ thản nhiên đứng đó, Phệ Hồn lấp lánh hào quang xanh đen, từ trên không rơi xuống, y vươn tay đón lấy.

Ngay lúc Quỷ Lệ hướng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lâm Kinh Vũ đã chuyển mình, loáng một cái đã đến bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, đứng chắn ngay trước thanh Tru Tiên cổ kiếm.

Ánh mắt Quỷ Lệ lạnh lùng quan sát Lâm Kinh Vũ, sau đó lại chuyển sang người Lục Tuyết Kỳ, hai người này hiện nay đối với y mà nói gần như là hai người quan trọng nhất trên thế gian này, nhưng bây giờ trong mắt y, dường như chẳng khác gì người xa lạ.

Thế gian này, một đời một kiếp, làm sao tìm được một người khả dĩ có thể bên cạnh mình cho tới lúc đầu bạc, nhất sinh bất biến?

Y nhe răng cười, nụ cười đầy vẻ kiêu ngạo, cương quyết bỏ hết tất cả, thản nhiên từng bước từng bước đi về phía trước. Thanh cổ kiếm ấy, bây giờ ở ngay trước mắt y, cho dù đó là vực sâu không đáy, y nhất định cũng phải xông tới cho bằng được. Thời gian mười năm đằng đằng, mười năm thống khổ lòng đau như cắt, làm sao có thể bỏ qua cho được!

Lâm Kinh Vũ trên mặt lộ rõ vẻ phẫn nộ, Trảm Long Kiếm trong tay y lại phát ra ánh sáng xanh lục, cùng lúc đó, Lục Tuyết Kỳ đứng thẳng người lên, tuy sắc mặt

nàng càng lúc càng trắng bệch, thanh âm của nàng phảng phất vẫn còn trong trேo như ngày trước, lay động lòng người.

"Đứng yên đó!".

Quỷ Lệ thân hình dừng lại, chân không bước tiếp, rồi nhìn sâu vào mắt Lục Tuyết Kỳ, ngang nhiên đáp lại: "Ngươi tránh ra!".

Lục Tuyết Kỳ nét mặt đầy vẻ thê lương, nói: "Ngươi nghe ta lần này, hãy rời khỏi nơi này, vĩnh viễn đừng bao giờ quay trở lại đây nữa!".

Lâm Kinh Vũ khẽ chau mày, nhìn qua Lục Tuyết Kỳ, định nói gì đó nhưng rồi dừng lại.

Quỷ Lệ nghe vậy, không tỏ vẻ gì là hiểu tâm ý và ý tứ sâu sắc của Lục Tuyết Kỳ, cười lạnh nói: "Các ngươi để cho ta huỷ đi Tru Tiên kiếm, ta lập tức đi ngay".

Lục Tuyết Kỳ chán nản lắc đầu, trầm giọng nói: "Ta không thể để ngươi làm việc này, những người ở phía trước sẽ tới đây ngay bây giờ, nếu ngươi đi bây giờ thì vẫn còn kịp".

Quỷ Lệ cùng Lâm Kinh Vũ đồng thời giật mình, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe thấy ở phía xa ẩn ước truyền lại tiếng người nói chuyện huyên náo, tựa hồ như nhân số khá đông, nhưng không biết họ đang tranh luận hô hoán điều gì.

Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ thì cũng không có gì kỳ quái. Tru Tiên cổ kiếm là thần khí tại Thanh Vân Môn, vô cùng trọng yếu không có gì sánh được, phía trước núi trên chiến trường Thanh Vân Môn tìm không thấy, tự nhiên là sẽ hướng về phía hậu sơn để truy tìm. Đừng nói là hậu sơn, nếu phải lật tung cả Thanh Vân Sơn này lên để tìm cổ kiếm còn được, chỉ sợ là đồ tử đồ tôn của Thanh Vân Môn không hài lòng nguyện ý mà thôi.

Tai nghe tiếng huyên náo từ xa càng ngày càng lớn, tiếng nói càng lúc càng rõ ràng hơn, hiển nhiên quần hùng chánh đạo đang hướng thẳng tới đây để tìm kiếm. Quỷ Lệ sắc mặt lạnh lùng, hốt nhiên ho lên một tiếng, thân hình chuyển động, bất cỗ nhất thiết bay thẳng đến chỗ Lục Tuyết Kỳ và Lâm Kinh Vũ đang đứng.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lộ vẻ thương tiếc, nhưng nàng chưa kịp có hành động gì, Lâm Kinh Vũ đã vươn người phóng lên, "Ồ" một tiếng Trảm Long Kiếm đã vung ra giữa không trung như một luồng trắng bạc, kiếm mang đại thịnh, tựa như một con rồng bay lượn nhẹ nhanh múa vuốt, bay thẳng hướng tới Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ sắc mặt âm lạnh, thân hình như quỷ mị, tǎ thủ vung lên, Phê Hồn Ma Bổng một lần nữa lại bay lên, không thèm để ý đến uy lực của Trảm Long Kiếm, trực tiếp đánh thẳng vào đầu Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ thấy vậy giật mình, cách tǎn công cương liệt dũng mãnh, chẳng khác gì tác phong chiến đấu trước đây của Lâm Kinh Vũ, không ngờ Quỷ Lệ lần này lại áp dụng trên chính người y. Chỉ có điều đối diện với thế tǎn công lăng lệ nhưng mãnh liệt như vậy, tính cương liệt kiêu ngạo tận trong lòng Lâm Kinh Vũ từng chút từng chút bị kích động, y

hét lên một tiếng lớn, quả nhiên không thèm quan tâm đến Phệ Hồn Ma Bổng, Trảm Long Kiếm tiếp tục công tới, khí thế không hề giảm sút, phảng phất như đang cùng Quỷ Lệ đánh bạc một ván, so sánh xem ai có đảm lược cao hơn.

Hai người giao thủ như vậy chẳng khác gì lấy mạng đổi mạng, Lục Tuyết Kỳ đứng nhìn bên cạnh, thân hình không kìm được run lên, nhìn kỹ lại, ánh mắt không tránh khỏi tỏ vẻ lo lắng.

Hai người tại đương trường nhìn như có vẻ đến thời điểm đồng quy ư tận, thân hình Quỷ Lệ đột nhiên tan biến, tựa như một luồng khói đen toả rộng ra khắp nơi, chẳng khác gì yêu ma. Lâm Kinh Vũ không thu thế lại được, kiếm vẫn cứ tiếp tục lao đến chỗ không người, trong lòng cảm thấy không ổn, hoảng loạn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen thân ảnh như quỷ mị u linh hiện ra sau lưng y, hướng thẳng tới Lục Tuyết Kỳ.

Dị thuật này tự nhiên vốn không phải là đạo pháp của Thanh Vân Môn hay Thiên Âm Tự, ngay cả trong ma giáo cũng chưa hề nhìn qua, nhưng Quỷ Lệ sau khi đọc xong ba quyển Thiên Thư, từ từ lĩnh ngộ được thuật pháp quý dị này, trên đời chưa ai thấy được. Hôm nay đem ra sử dụng, quả nhiên thành công mỹ mãn, đến nhân vật cõi Lâm Kinh Vũ cũng bị che mắt không nhìn thấy được huyền diệu bên trong. Trong mắt của Lục Tuyết Kỳ, không tránh khỏi vài phần kinh nghi bất định.

Nhưng có điều không hiểu tại sao, Quỷ Lệ thi triển dị thuật trong Thiên Thư, lúc đó toàn thân y hoàn toàn khác hẳn so với trước đây, người bình thường không thể tưởng tượng ra được, hắc khí quỷ mị dày đặc, trên mặt y các màu xanh, vàng, đỏ, đen luân phiên xuất hiện, ẩn ước nét thống khổ, nhưng thân hình của y vẫn tiến tới nhanh như gió, không ngờ đao hạch lại tiến triển đến mức này.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng ẩn ước cũng hiểu rõ vài phần. Không giống như Lâm Kinh Vũ, ngày trước tại thần thụ ở phía tây Tử Trạch, bên trong Thiên Đế Bảo Khố, nàng và Quỷ Lệ đồng thời đã nhìn thấy Thiên Thư quyển thứ ba, nàng tư chất thiên phú, không kém gì Quỷ Lệ bao nhiêu, Thiên Thư trong chốc lát đã ghi nhớ trong lòng.

Thiên Thư tuy quý dị khó hiểu, nhưng trong đó chứa đầy những diệu lý thâm ảo chưa từng thấy, người tu đạo vốn sẵn có lòng si mê, ngày ấy nếu nói nàng không hề dụng tâm nghiên cứu, chẳng qua là nói để đánh lừa người ta mà thôi. Chỉ có điều dị thuật này không thể hé răng nói cho người ngoài biết được, nàng cũng không hề nói qua với ai, hơn nữa cái nàng nhìn thấy là Thiên Thư quyển thứ ba, trước sau đều thiếu hụt, thiếu đi quyển thứ nhất Tổng cương của Thiên Thư, làm cho nàng không biết bắt đầu từ đâu, mờ mịt khó hiểu. Năm đó, nhờ vào nàng thiên phú thông minh, miễn cưỡng lĩnh ngộ, ít nhiều gì cũng giúp đỡ cho việc tu hành của bản thân, nhưng sự tiến bộ không rõ rệt lắm, nhưng cũng nhờ vậy, toàn bộ trưởng lão của Thanh Vân Môn không hề phát giác ra, nếu không thì bọn người Đạo Huyền chân nhân, Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt đại sư nhất định sẽ nhận ra điểm quái dị trong đạo hành tu luyện của Lục Tuyết Kỳ.

Vào giây phút này, Lục Tuyết Kỳ mắt nhìn thấy thân pháp quái dị của Quỷ Lệ, không khỏi chau mày, lại thấy khi Quỷ Lệ chạy đến sau lưng Lâm Kinh Vũ, từng

đạo từng đạo khói đen ngưng kết lại giữa không trung, thân thể của y lại thành hình, tốc độ không hề giảm sút, bay thẳng đến chỗ nàng.

Lục Tuyết Kỳ nghiến răng, đột nhiên thân hình lùi ngang ba bước, để lộ ra thanh Tru Tiên cổ kiếm vốn ẩn giấu phía sau lưng, xuất hiện ngay trước mặt Quý Lệ. Cử động này làm Quý Lệ cùng với Lâm Kinh Vũ đứng ở远远 xa giật mình kinh hãi, chỉ có điều Quý Lệ thì mặt tỏ vẻ vui mừng, còn Lâm Kinh Vũ lại giận dữ quát lên: "Lục sư tỷ, tỷ làm gì đó?".

Lục Tuyết Kỳ vờ như không nghe thấy, trong mắt phát ra một đạo tinh quang, lúc đầu còn phảng phất chút do dự, nhưng cuối cùng một tiếng kêu trong trẻo vang lên, Thiên Gia thần kiếm đã được rút ra, hướng đi của mũi kiếm, ngược hẳn với hướng Quý Lệ, đâm thẳng xuống mặt đất trước Tru Tiên cổ kiếm ba thước.

"Coong!".

Một âm thanh trong trẻo vang lên, chỉ thấy Thiên Gia thần kiếm bay lên không trung, nhưng không biết tại sao, thân hình Lục Tuyết Kỳ chấn động một cái, mũi kiếm chưng lại, sau một giây phút yên lặng, đột nhiên một vòi máu tươi bắn tung toé lên không trung. Quý Lệ đang bay thật nhanh thẳng tới Tru Tiên, giữa không trung kêu lên một tiếng thất thanh, đột nhiên lần nữa lại biến thành một đám khí đen, tản mác ra bốn phía.

Mọi việc xảy ra nhanh như chớp khiến mọi người đều kinh ngạc, đứng giữa đám hoa máu lốm đốm, sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch tràn đầy vẻ hoảng hốt, một tiếng gầm mãnh liệt truyền tới, thân ảnh đen xì của Quý Lệ lúc ẩn lúc hiện giữa không trung, Thiên Gia thần kiếm cắm sâu vào giữa vai y, nhưng y phảng phất chẳng có vẻ gì thống khổ, vẫn tiếp tục ngoan cố xông tới, Phệ Huyết Châu ở đầu Phệ Hồn đỏ rực máu tươi, một luồng yêu khí cuồn cuộn từ Phệ Huyết xông tới, bao bọc lấy Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ mặt hoa thất sắc, cảm thấy tinh huyết toàn thân trong khoảnh khắc như sôi lên sùng sục, tựa hồ như muốn phá tung thân thể, trong đầu chỉ nghe tiếng ong ong, đau đớn không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, không đứng nổi nữa, ngồi bệt xuống đất.

Quý Lệ cười dài một tiếng, thanh âm đầy vẻ lận lùng hung dữ, ánh sáng từ Phệ Huyết Châu loé lên trên khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của Lục Tuyết Kỳ trong khoảnh khắc, rồi quay vòng lại, đồng thời huy động tả thủ, quét qua người của Lục Tuyết Kỳ. Ngay lúc Lục Tuyết Kỳ vừa bay lên cao, Thiên Gia thần kiếm cũng bay lên theo, thanh kiếm vừa rút ra, nơi vai của Quý Lệ máu phun ra như suối. Lục Tuyết Kỳ tuy người vẫn ở trên không, nhưng yêu lực của Phệ Huyết Châu hung hãi như sóng biển, không ngừng dồn tới, ngực nàng đau nhói, kêu lên một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi.

Giữa cuộc chiến, Quý Lệ hạ mình xuống, trong mắt y chẳng để ý gì khác, chỉ nhìn thẳng vào thanh Tru Tiên cổ kiếm. Trong lúc này cả người y máu chảy đầm đìa, cả nửa thân trên như bị máu nhuộm đỏ tươi, nhưng y dường như chẳng hề để ý, trên mặt đột nhiên lộ vẻ thống khổ, chăm chú nhìn thẳng vào cây cổ kiếm.

Thanh Tru Tiên cổ kiếm đơn sơ giản dị vẫn an tĩnh nằm ngay trước mặt y, lưỡi kiếm mờ đục không phải là đá cũng không phải là ngọc, thậm chí không thể phản chiếu lại gương mặt của y. Trên lưỡi kiếm chỉ có một vết nứt nhỏ mỏng mảnh, phảng phất như vừa mới đây.

Quỷ Lệ ngẩng đầu cười to, tựa như si cuồng, mọi chuyện xảy ra trong thời gian mươi năm thoảng hiện ra trong đầu, không nói nhiều lời, tả thủ đột ngộ vươn ra nắm chặt lấy chuôi kiếm, hữu thủ khẩn trương nắm chặt lấy Phệ Hồn Ma Bổng, tần nhẫn hướng thẳng vào lưỡi kiếm Tru Tiên, thẳng vào vết nứt mà đập xuống.

Lâm Kinh Vũ đứng ở phía sau tức giận hét lớn, liều mạng phóng tới, nhưng lực bất tòng tâm, Lục Tuyết Kỳ thì lúc này vừa rơi xuống đất, đầu óc vẫn còn hỗn loạn. Ở phía xa, tiếng huyên náo tranh cãi đột nhiên lớn hẳn lên, tựa hồ như phát hiện được điều gì đó, tất cả nhanh chóng chạy đến Áo Nguyệt Động Phủ.

Chỉ có điều, trong giây phút ngắn ngủi này, ai có thể đến nơi kịp thời?

Thoạt nhìn, tưởng như không có cách nào để bắt thời gian dừng lại.

Phệ Hồn lấp lánh ánh sáng tím xanh đen giữa không trung kêu lên một tiếng rồi hạ xuống, chủ nhân của nó lúc này toàn thân đẫm máu, chảy dọc theo tay thủ của y, từng giọt từng giọt rơi xuống trên Tru Tiên kiếm, đọng lại nơi lưỡi kiếm khô ráo ấy, rồi từ từ biến mất, không có giọt máu nào chạm được xuống mặt đất.

Ẩn ước trong giây phút đó, trong lòng Quỷ Lệ chợt chấn động, tựa như cảnh tượng quái dị nhưng quen thuộc này làm xúc động lòng y, tựa như một tia chớp loé lên trong đầu y.

Giây phút sau, y đột nhiên tỉnh ngộ.

Chính là máu!

Mắt của y vào giây phút này, đương nhiên nhìn thấy huyết dịch của chính mình, từng giọt từng giọt rơi xuống lưỡi của Tru Tiên cổ kiếm, khi chảy tới vết nứt trên thân kiếm, thì từ từ tiêu thất không nhìn thấy nữa, nhanh chóng im lìm dung nhập vào bên trong Tru Tiên cổ kiếm.

Tru Tiên! Tru Tiên! Tru Tiên!

Tru Tiên không ngờ cũng cùng loại như Phệ Huyết Châu, không ngờ cũng có khả năng hấp thụ tinh huyết của vật sống.

Y kinh ngạc không kiềm chế nổi, nhưng Phệ Hồn Ma Bổng trên tay y, tốc độ nhanh như chớp, đánh mạnh xuống Tru Tiên cổ kiếm.

Chương 176

Đào Vong

Tru Tiên Cổ Kiếm nằm im phẳng phắc. Khoảnh khắc ấy, tưởng chừng như ai cũng đã ngừng nín thở, đương trường thập phần yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Không một chút rung động, không một âm thanh, Quỷ Lệ nhìn tình thế giống như cây Phệ Hồn Ma Bổng ngàn cân đánh lên Tru Tiên Cổ Kiếm, đột nhiên có cảm giác như rơi vào giữa một rừng bông bồng bềnh, tuyệt nhiên không một động tĩnh.

Tiếng nộ quát bỗng vang lên, phía đầu rừng bóng người lay động, hàng loạt các trưởng lão của thanh Vân Môn lần lượt như những luồng điện xẹt bay tới nhưng chỉ thấy chuôi thanh Tru Tiên Cổ Kiếm nắm chặt trong tay Quỷ Lệ, mặt người nào người nấy lập tức biến sắc. Một khắc sau, người của Thanh Vân Môn đến càng lúc càng đông. Trong lúc hỗn loạn ấy, không ai còn để ý đến cấm lệnh truyền đời, thảy đều lũ lượt xông vào vùng vốn là Thanh Vân Môn cấm địa.

Trong số đó tất nhiên là có cả đệ tử của Tiểu Trúc Phong và Đại Trúc Phong. Vừa thấy Quỷ Lệ, sắc mặt họ đều biến đổi. Các nữ đệ tử của Tiểu Trúc Phong như Văn Mẫn ngay sau đó đều nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ đã kiệt sức ngã sang một bên, liền vội đi tới đỡ nàng dậy.

Có vẻ như đã bị đâm động Thanh Vân Môn quấy rầy, làm kinh động đến điều gì đó mà thanh Tru Tiên Cổ Kiếm ấy tuy chuôi vẫn nắm trong tay Quỷ Lệ, nhưng không hiểu vì sao, lưỡi kiếm lại có những biến đổi kỳ lạ.

Trên lưỡi kiếm trông rất thô sơ, thậm chí có vẻ thô ráp, không phải thạch cũng chẳng phải ngọc ấy, Tru Tiên Cổ Kiếm tại chỗ vết nứt nhỏ bởi đòn tấn công của Quỷ Lệ khi nãy, lúc này như lại mở rộng ra thêm vài phân. Từ vết nứt nhỏ ấy bắt đầu ẩn hiện một ánh sáng đỏ rực, như thể số máu tươi bị hút vào khi nãy đang sống lại, dần dần phát tán ra khắp lưỡi kiếm.

Một đại hải vốn yên bình lặng lẽ, bắt đầu khởi gió dậy sóng, tiềm tàng một trận phong ba khủng khiếp, bao phủ khắp đất trời.

Khung cảnh như trầm xuống, chúng nhân đều nhìn thấy dự thay đổi của Tru Tiên Cổ Kiếm, nhưng không ai biết phải làm gì, trước Áo Nguyệt Động Phủ lại trở nên im phăng phắc, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi.

Cũng không biết tim ai đang đập nhanh hơn vì sợ hãi?

Miệng Quỷ Lệ mỗi lúc một thêm khô khốc, trong ý thức hắn định buông lỏng thanh kiếm, nhưng đúng khi ấy hắn phát hiện ra sức lực trong người dường như đã hoàn toàn tan biến chỉ trong nháy mắt, một cảm giác xa vời mà quen thuộc dần trở lại trong tâm thức, cảm giác hắn đã gặp một lần hơn mười năm trước.

Tinh huyết trong người Quỷ Lệ dần sôi lên, bắt đầu phun ra ngoài, mà nơi thu hút tinh huyết ấy chính là thanh Tru Tiên Cổ Kiếm mà hắn đang nắm chặt trong tay.

Quỷ Lệ như chợt hiểu ra điều gì đó, cố sức thả lỏng thanh Tru Tiên Cổ Kiếm, nhưng hắn đã hoàn toàn bất lực. Tru Tiên Cổ Kiếm chẳng khác nào một ác ma mới tỉnh giấc, tóm chặt lấy Quỷ Lệ không chịu buông. Ngay cả cây Phệ Hồn Ma Bổng trong tay phải của Quỷ Lệ cũng bị hút chặt lên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Tại vết nứt trên lưỡi kiếm, ánh sáng đỏ dần chuyển từ nhạt sang đậm, cùng lúc đó, màu đỏ huyết từ chỗ kẽ nứt dần mở rộng ra, giống như máu tươi trong huyết quản từ vết đứt thoát ra ngoài. Huyết quang dần lan tỏa ra hai bên, thanh kiếm trông có vẻ thô sơ chẳng mấy chốc sau đã bị bao phủ bởi một màu đỏ huyết.

Quần hung Thanh Vân Môn đều đứng ngay ra, cả những trưởng lão kiếm thúc uyên thâm cũng vô ngôn bất động. Ai cũng biết rằng có điều gì đó không ổn, nhưng lại không ai biết rõ cuộc đang xảy ra chuyện gì, và phải ứng phó như thế nào?

Thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại không để ý gì đến vô vàn lo lắng của con người, vẫn tiếp tục từ từ biến đổi, màu đỏ huyết đã nhuộm đỏ lưỡi kiếm, biến thanh kiếm vốn trông rất thô sơ trở thành một thanh hồng huyết kiếm thẩn bí quái dị khôn cùng.

Ánh đỏ kì dị dần dần lan tỏa, giống như con mắt của một ác ma mới được tái sinh, đang gầm gừ quan sát mọi diễn biến chung quanh hắn.

Không khí càng ngày càng đông đặc lại, cho đến lúc Quỷ Lệ hất lên một tiếng đau đớn, xé nát tâm phế:

"AAAA...".

Âm thanh thảm khốc xoáy vào tâm can, chúng nhân xung quanh không khỏi thảng thốt giật mình, mọi chú ý đều đổ dồn lên người hắn.

Cùng lúc đó, từ Tru Tiên Cổ Kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh quái đản, ánh sáng màu đỏ máu càng lúc càng rực lên, ai cũng có thể nhìn thấy từ tay trái cầm kiếm của Quỷ Lệ phun ra những huyết tơ, trước sau đều bị hút vào Tru Tiên Cổ Kiếm.

Quang cảnh ấy thật khủng bố kì dị khôn cùng. Chúng nhân Thanh Vân Môn hiện diện đương trường đều ngây người ra, dán mắt chặt vào bàn tay Quỷ Lệ như xem diễn trò, không còn chút khí phái chính đạo của một đại môn phái quang minh chính đại thuở nào.

Chỉ trừ có Lục Tuyết Kỳ, cô nương ấy vốn đã kiệt sức tựa vào lòng sư tỷ Văn Mẫn, khi ấy không hiểu vì sao đột nhiên giằng co đòi vùng dậy chạy lại phía thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đang hút máu Quỷ Lệ. Văn Mẫn kinh ngạc vội kéo tay Lục Tuyết Kỳ lại. Giằng co một hồi, Lục Tuyết Kỳ vì không còn sức nên lại gục xuống, sắc mặt tràn đầy lo lắng, cố mở miệng như muốn nói gì, nhưng khi nhìn ra bốn xung quanh, nàng lại đột nhiên im lặng gục vào lòng sư tỷ, song ánh mắt lại cứ chăm chằm nhìn về phía con người ấy.

Sau bao nhiêu giằng co, suy nghĩ đau lòng đến đứt ruột ấy, nàng lại chịu nhìn người ấy phải chết thảm ngay trước mắt của mình sao?

Lục Tuyết Kỳ nước mắt ròng ròng, cuối cùng thì nàng cũng không còn bận tâm đến những ánh mắt xung quanh mình nữa.

Ánh sáng đỏ trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng mạnh. Trái ngược với nó, tình hình của Quý Lệ mỗi lúc một xấu đi. Hiện giờ ai ai cũng có thể nhận thấy, dưới uy lực của Tru Tiên Cổ Kiếm, con người mang trong mình cả yêu ma lẫn chính đạo này đã đứng bê bờ vực của cái chết; có lẽ, thần kiêm linh thông đã thi pháp Tru Tiên Cổ Kiếm trừ yêu chăng!

Trong đầu rất nhiều người tại đây đều đang nghĩ như vậy, song họ lại hoàn toàn không muốn nghĩ thêm, liệu cái suy nghĩ ấy rốt cuộc có hợp tình hợp lý hay không?

Quý Lệ đương nhiên không nghĩ đến, và cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những gì trong đầu người khác lúc này, bởi lẽ hắn đang giằng co trước Quý Môn quan. Lực hút trên Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng mạnh, thậm chí đối với Quý Lệ, nó đã vượt qua cả tình hình lúc hắn gặp phải Phệ Huyết Châu phía sau Đại Trúc Phong mười mấy năm về trước, khi hắn còn là một thiếu niên. Lúc này Quý Lệ đã tu đạo hữu thành, không còn là đứa trẻ ngu ngơ trước đây nữa, vì thế mới có thể chống đỡ với hấp lực ma quái của thanh kiếm cho tới bây giờ. Thế nhưng hắn cũng hiểu rằng mình không còn chi trì được bao lâu nữa.

Lực hút kỳ lạ trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm mới đầu mường tượng cũng gần giống với yêu lực của Phệ Huyết Châu năm xưa, song chỉ giây lát sau là Quý Lệ đã thăm biết mình gặp nguy. So với Phệ Huyết Châu, sức mạnh của thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đã biến thành ma kiếm này còn lớn hơn nhiều, lại không giống như Phệ Huyết Châu chỉ hút máu tươi, Tru Tiên Cổ Kiếm ngoài hút máu còn hút cả chân nguyên khí lực tu hành bao năm trong cơ thể Quý Lệ.

Trong mắt của Quý Lệ khi ấy, thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đã trở thành một ác ma, đang giang rộng cái miệng đỏ lòm ra chuẩn bị nuốt chửng cả người hắn.

Cuộc đời hắn phải kết thúc ở đây sao?

Trước lúc rơi vào trạng thái hôn mê, trong đầu Quý Lệ chợt thoáng hiện ra một ý nghĩ.

Một luồng nhiệt khí bỗng vọt dậy, lan tỏa từ tim ra khắp các tân mạch. Toàn thân hắn khẽ rung lên, thần thức bừng tỉnh. Quý Lệ hét lên một tiếng, dốc hết đạo hạnh tích lũy cả đời, trong đầu hiện lên vùn vụt ba cuốn "Thiên Thư", ba luồng khí thanh, kim, hồng trên mặt đồng thời rạng lên, tuy còn yếu nhược nhòa, song cơ hội sống dường như đã trở lại với Quý Lệ

Đại Phạm Ban Nhược chặn ngang tân mạch, Phật môn chân pháp cố gắng chi trì, hấp lực tà quái của Tru Tiên Cổ Kiếm vì thế có hơi chững lại. Tận dụng khoảnh khắc đó, Quý Lệ cất tốc vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo. Trong nháy mắt tay trái hắn như to ra gấp đôi, ánh sáng đỏ thẫm lan tỏa, từ cánh tay truyền vào Phệ Hồn Ma Bổng.

Thế nhưng, đúng vào lúc Quý Lệ cố sức thoát ra thì luồng yêu lực của Tru Tiên Cổ Kiếm lại một lần nữa công phá Đại Phạm Ban Nhược. Toàn thân Quý Lệ phút chốc té dại, tay chân cứng ngắc, luồng sáng vừa chợt lóe lên trên mặt cũng nhanh dần đi.

Lúc ấy, người ngoài nhìn vào, ai cũng thấy Quý Lệ mặt dãn khô quắt lại, hiển nhiên là cách cái chết chẳng còn bao xa. Tống Đại Nhân và những đệ tử Thanh Vân Môn khi trước có chút giao tình với Trương Tiểu Phàm đều lần lượt quay mặt đi chỗ khác, không còn dám nhìn.

Vào thời điểm thế cục gần như đã an bài ấy, cây Phê Hồn Ma Bổng trong tay phải của Quý Lệ đột nhiên rực sáng, ánh sáng xanh thẫm bùng lên như chợt tỉnh lại sau một giấc ngủ, hàng ngàn huyết tơ màu đỏ kì quái lại một lần nữa phát quang, tại chỗ viên Phê Huyết Châu rực lên một màu vàng Phật môn chen vào hai sắc xanh đậm và hồng huyết.

Tam môn chân pháp Phật, Đạo, Ma đã hòa vào làm một, cùng cố gượng tung ra một đòn chí mạng trong thời điểm Quý Lệ đang vật vã giữa lằn ranh sinh tử!

Phê Huyết Châu càng lúc càng rực rõ, lấp lóe ánh vàng kì dị, cả Phê Hồn Ma Bổng cũng sáng rực lên, thanh quang vẫn vũ như ngàn tiếng thét gào. Một thoáng sau, tại điểm tiếp xúc giữa Phê Hồn Ma Bổng và Tru Tiên Cổ Kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh khủng khiếp.

Ánh sáng dị thường trên viên Phê Huyết Châu càng lúc càng mạnh, ba sắc màu liên tục xoay chuyển, chậm chậm phát ra một âm thanh tựa như tiếng gầm rền của ma thần thời viễn cổ.

"Ù ù ù ù..."

Bỗng nhiên...

Một luồng hồng khí lấp lánh trong suốt từ vết nứt trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm bị hút ra, hòa vào trong cây Phê Hồn Ma Bổng, rồi chui vào vật lộn trong viên Phê Huyết Châu như thể đang giao chiến với quầng sáng màu vàng, nhưng chỉ một thoáng sau hồng khí từ thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị ánh sáng trong viên Phê Huyết Châu đồng hóa, phần lớn còn lại thoát ra ngoài, truyền vào cơ thể Quý Lệ qua Phê Hồn Ma Trương.

Những biến đổi kì lạ ấy ngay từ khi bắt đầu đã không hề ngừng lại. Hồng khí từ Tru Tiên Cổ Kiếm cứ thế từ từ thoát ra càng lúc càng nhiều, ánh sáng của cây Phê Hồn Ma Bổng mỗi lúc một mạnh hơn, sắc mặt của Quý Lệ cũng dần khôi phục, làn da dần trở lại bình thường, thậm chí trong cơn hồng hào tinh anh hơn trước.

Hồng quang trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lúc cực thịnh có thể làm chói mắt, song cho đến lúc này dường như đã bất lực trước yêu khí của Phê Huyết Châu. Tru Tiên kiếm quang nhạt dần, Phê Hồn Ma Trương trái lại càng lúc càng sáng. Chúng nhân Thanh Vân Môn xung quanh lúc này phần lớn đều nhận ra dường như có cái gì không ổn, gã yêu nhân Quý Lệ kia không biết đã ngấm ngầm thi triển ma thuật nào lên Tru Tiên Cổ Kiếm làm thanh kiếm mất đi thần lực kinh thiên hãi tục của mình.

Sau một hồi bàn cãi huyên náo, bỗng một số người trong đám hét lên, mấy luồng ánh sáng pháp bảo nhắm người Quý Lệ lao tới. Quý Lệ khi ấy đang toàn tâm toàn

ý đối phó với thanh cổ kiếm, đâu còn để ý đến động tĩnh xung quanh. Mấy luồng pháp bảo lao thẳng vào lưng, Quý Lệ vẫn đứng yên không hề có chút phản ứng

Thân người hắn rung lên, khí huyết đảo lộn, miệng ộc ra từng búng máu tươi, máu rơi đúng trên Tru Tiên Cổ Kiếm. Thanh kiếm cổ vốn đã như đèn sắp tắt, bị dính máu tươi, lại đột nhiên trở nên đỏ hồng. Vết thương phía sau còn chưa biết nồng sâu ra sao, Quý Lệ lại cảm thấy trong người sức hút kỳ lạ của thanh Tru Tiên Cổ Kiếm, máu trong huyết quản lại một lần nữa chực chờ tuôn ra.

Trong đầu hắn như có ánh sét loáng qua, Quý Lệ hiểu rõ đây chính là giờ khắc quyết định sinh tử. Tru Tiên Cổ Kiếm nếu lại chiếm lợi thế, bản thân hắn sẽ không còn cơ hội sống mà sẽ mất hết máu huyết sinh lực cho đến chết khô tại nơi này. Nghĩ đến vậy, Quý Lệ hét lên một tiếng điên cuồng. Bất chấp thương thế, bất chấp Thanh Vân, bất chấp tất cả, hắn gom toàn bộ đạo hạnh, dốc tận những gì tu luyện được cùng với ba luồng chân pháp vừa mới lĩnh ngộ dốc sức tung ra một đòn công trả Tru Tiên Cổ Kiếm.

Những người xung quanh cũng không biết Quý Lệ đã làm gì, chỉ thấy hắn hứng trọn mấy luồng pháp bảo của đệ tử Thanh Vân Môn, máu tươi ộc ra, rồi thanh Tru Tiên Cổ Kiếm chợt phát ra ánh sáng đỏ rực. Trong khoảnh khắc ấy, từ tay trái của Quý Lệ, nơi tiếp xúc với thanh Tru Tiên Cổ Kiếm bỗng phát ra một âm thanh chói tai, cùng với đó là những tiếng răng rắc của xương gãy, cả người Quý Lệ bị một lực khổng lồ đánh bật lên không, lao vút đi như một mũi tên qua đầu đám đệ tử Thanh Vân Môn, rồi rơi mãi xuống khu rừng phía xa.

Đám người Thanh Vân Môn giật mình không hiểu chuyện gì, đều ngẩn người ra, phải một lúc sau mới có người định thần hét lên: "Mau đuổi theo, tuyệt đối không được để tên yêu nhân đó chạy thoát!"

Cả đám người như bừng tỉnh, lũ lượt lao theo hướng Quý Lệ. Những người có mặt tại đó đều nhận thấy, Quý Lệ đã bị trọng thương trong cố gắng đương đầu với Tru Tiên Cổ Kiếm, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để truy sát hắn.

Trong nháy mắt từng bóng người lần lượt lao vút lên không, chỉ còn lại Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong là đứng ngây ra. Tống Đại Nhàn không đuổi không được, mà đuổi theo lại không nỡ. Văn Mẫn ngồi yên hoảng hốt, Lục Tuyết Kỳ trong tay đã ngắt từ lâu.

Trong khi mấy cô nương Tiểu Trúc Phong lo lắng cứu chữa cho Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên, trong Tiếng ồn ào ấy, một âm thanh nhỏ như tờ truyền tối. Âm thanh ấy tuy nhỏ, song không hiểu vì sao lại sắc nhọn như kim châm, đâm vào tận tim của các đệ tử Thanh Vân Môn, giống như tiếng đổ vỡ của một bảo vật linh thiêng, từ bên cạnh họ truyền lại.

Sắc mặt tất cả đột nhiên tái mét, dường như đã nghe thấy âm thanh báo hiệu ngày tận thế. Chúng nhân từ từ quay lại, chỉ một động tác quay đầu đơn giản mà dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cả mấy con người.

Dưới ánh mắt chằm chằm quan sát của đệ tử Thanh Vân Môn, thanh Cổ Kiếm huyền thoại đang lặng lẽ cầm xuống một phiến đá trên mặt đất, từ vết nứt trên lưỡi kiếm lại một lần nữa phát ra những tiếng vỡ vụn rắc rắc.

Vết nứt to dần, chậm rãi và mạnh mẽ lan ra khắp thanh kiếm thô sơ mà thần bí ấy, cho đến khi cả thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại một lần nữa rung lên.

"RẮC!...".

Một âm thanh giòn tan, nửa trên gắn với thanh kiếm rời ra rơi xuống, nửa còn lại vẫn cầm trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc ấy, quần hùng đều khụng lại, cả hô hấp cũng dường như lặng ngừng, trong tất cả chỉ còn một khoảnh trống rỗng.

Tru Tiên!

Tru Tiên Cổ Kiếm!!!

Gãy rồi...

Giữa lồng lộng càn khôn, trong thanh thiên bạch nhật, đột nhiên một tiếng sét vang trời. Thoáng chốc, bốn phía mây gió cuồng cuộn kéo tới, trời đất đổi sắc, mây đen ùn ùn tụ lại trên đỉnh Thanh Vân Sơn.

Cuồng phong nổi lên, đất đá bị cuốn bay mù mịt, tiếng mưa ầm ầm, tiếng sấm sét long trời lở đất, cùng một lúc giáng xuống.

Cả một vòm trời dường như đang khóc than đau khổ!

Phải chăng trời đất cũng tiếc thương cho thanh thần kiếm yếu mạn!

***

Những làn nước mưa lạnh buốt táp vào mặt. đau như dao cưa, toàn thân quý Lệ như đông cứng lại, hắn không nhịn được phải rên lên từng tiếng đau đớn.

Mưa như trút đã một canh giờ vẫn chưa có vẻ gì sắp ngừng. Tuy vẫn là ban ngày nhưng mây đen ngùn ngụt bao phủ cả một vùng Thanh Vân Sơn, tứ bề tối mịt như đang giữa đêm đen.

Cũng nhờ trận mưa gió cuồng phong đó, Quý Lệ thân mang trọng thương mới có thể tạm thời thoát khỏi sự truy sát của Thanh Vân Môn. Trong trận quyết đấu kỳ lạ với thanh Tru Tiên Cổ Kiếm ấy, nhất là ở đòn đánh cuối cùng, lực phản chấn của thanh kiếm đã làm gãy đến nửa số xương sườn của hắn, xâm nhập vào tận tâm phế. Quý Lệ đạo hạnh thâm hậu, song suy cho cùng cũng là xác thịt phàm trần, mỗi bước đi giờ đây đều khiến hắn đau toát mồ hôi lạnh, cả người run lên từng hồi không ngớt.

Quý Lệ lúc này đã không còn sức lực để ý đến điều gì, nằm mê man trên mặt đất.

Trong giờ khắc sinh tử ấy, một luồng sáng trong đầu không ngừng mạch bảo hắn, nhất định phải gượng dậy mà thoát đi, bởi những ân oán giữa hắn và Thanh

Vân Môn, cùng với việc hiện nay thân đang mang trọng thương, một khi đê tử Thanh Vân Môn phát hiện thì chắc chắn hắn chỉ có đường chết.

Mà Quý Lệ suy cho cùng thì bây giờ vẫn còn lý do để chưa thể chết!

Hắn nghĩ rằng cõi nén cơn đau, chậm chậm lê từng bước chạy về phía trước, rời xa Thanh Vân sơn. Xa một bước thì an toàn hơn một chút.

Mưa vẫn ầm ầm trút xuống, cuồng phong dữ dội như thể muốn lấy tất cả nước của trời xanh để rửa sạch mọi xấu xa ác nghiệt trần gian.

Quý Lệ há miệng cõi thở, mỗi lần như vậy, hai bên khói miệng đều phun ra những luồng khí trắng nhạt trong bóng tối. Thân thể mỗi lúc một lạnh冷, phía sau tiếng người huyên náo càng lúc càng gần, cùng với đó là tất cả những luồng sát khí.

Tuy hắn gắng hết sức chạy, song thân bị trọng thương, dù sao cũng không thể nhanh bằng những kẻ đang lục soát tìm kiếm phía sau. Thanh Vân sơn cây cối chằng chịt, sắc trời lại tối đen, vì thế hắn tạm thời còn giấu được tung tích. Song trong đầu Quý Lệ hiểu rằng, nếu cứ như vậy thì cuối cùng cũng bị phát hiện mà thôi.

Quý Lệ đã loạng choạng, nắm được một vật như thể cành cây hay dây mây, cõi hết sức bước về phía trước, lảo đảo ngã xuống bên cạnh một thân cây nhỏ, khó khăn lắm mới trụ vững lại được. Những lần lộn đó lại càng làm cho thương thế trầm trọng hơn, những cơn đau như xuyên vào tận trong xương tủy. Quý Lệ gần như không còn thở ra hơi, nói gì đến chạy trốn.

Tiếng huyên náo phía sau mỗi lúc một gần, dường như trong tiếng mưa gió sấm chớp, vẫn có người nghe được âm thanh khác lạ nên chỉ đúng hướng truy tìm. Chỉ một thoáng sau, Quý Lệ đã nghe tiếng bước chân dần dập hướng về chỗ hắn vừa ngã xuống.

Quý Lệ giật mình, giờ đây cho dù có ra sức chạy cũng không thể thoát nổi đám người truy bắt. Hắn nhắm nghiền hai mắt, cả thân người nhẹ nhàng trượt trên mặt đất, rồi ẩn chìm vào trong lớp đất bùn do mưa gió tạo ra. Trong bóng tối, Quý Lệ giờ đây không khác một đóng bùn đất bị cả thế giới của cuồng phong mưa gió lăng quên vậy.

Tiếng bước chân, tiếng huyên náo dần tụ lại, những kẻ truy tìm thay nhau chửi mắng, đồng thời không ngừng dùng gậy chọc vào khắp các bụi rậm xung quanh. Quý Lệ nau mình giữa đám bùn lầy, nắm sấp trên mặt đất không động đậy, tim cũng gần như ngừng đập. Trong bóng tối, hắn nắm im chờ sự tuyên án của số phận.

Thiên địa bất nhân, có lẽ vạn vật cũng đều là sô cẩu mà thôi!

Gió vẫn gào thét, mưa vẫn không ngừng!

Chương 177

Hắc Y Nhân

Cuồng phong bạo vũ, vẫn cứ liên miên như vậy không ngừng nghỉ.

Trong bóng tối dày đặc, có những ánh tinh quang lấp lánh xẹt qua, chính là pháp bảo của các Thanh Vân đệ tử, đang lùng tìm trong mưa gió. Địa phương này là nơi cận kề vùng ngoại vi hậu sơn núi Thanh Vân, rừng cây dày đặc, cổ thụ san sát, thực vật sung mãn, chỉ có điều lúc này thời tiết tồi tệ, chớp rạch nát bầu trời, tiếng sấm ầm ầm, các tia chớp tụ lại trên không trung, rồi phóng xuống khu rừng, làm đổ cả cây cối, thật kinh tâm động phách.

Đứng trước sức mạnh uy vũ này của trời đất, các Thanh Vân đệ tử công lực yếu kém, không tránh khỏi lo sợ, hành động rón rén. Nhưng trong bóng tối dày đặc này, tinh quang vẫn lấp lánh, tựa hồ như thiêu thân thấy lửa là lao tới, liên tục không ngừng, tỏa sáng cả một vùng.

"Âm..."

Mây đen che kín bầu trời, một tiếng sấm vang động, người đứng trên mặt đất cũng chấn động đến ù tai váng óc, mặt biển sắc. Việc tìm kiếm Quỷ Lệ đã diễn ra tới hai lần, nhưng vẫn không tìm thấy một chút tung tích của hắn, nhiều Thanh Vân đệ tử trong lòng thầm than khổ, tên yêu nhân Ma giáo này có khi đã trốn thoát từ lâu rồi!

Kỳ thật nghe như vô lý, Quỷ Lệ thân là Ma giáo Quỷ Vương Tông Phó Tông Chủ, đạo hạnh vô cùng xuất thần nhập hóa, tuy nhiên đã hai lần bị Tru Tiên Cổ Kiếm đả thương, nhưng ai biết được thương tích của hắn trầm trọng cỡ nào? Chỉ cần không phải là vết thương chí mạng, Quỷ Lệ thừa năng lực để đào tẩu.

Ý nghĩ này ngầm xuất hiện trong tâm trí nhiều Thanh Vân đệ tử, chỉ sợ sư trưởng sau này khiển trách, nên không dám rút lui, chỉ biết tiếp tục tìm kiếm. Họ không nhận thấy rằng, ngay trước mặt họ, Quỷ Lệ đích xác là bị trọng thương, vô lực đào tẩu, chỉ nhờ vận mệnh may mắn mới bò được tới đây, đang nằm mlop trong bùn lầy.

Trong bóng tối có ánh sáng le lói, đột nhiên ai đó hét lớn:

"Dừng lại! Tất cả dừng lại!"

Thanh âm này trong đêm khuya vang xa, tiếng sấm ầm ầm cũng không thể che lấp được, hiển nhiên là thanh âm của một vị tiền bối đạo hạnh cực kì cao thâm. Quỷ Lệ nắm bắt động trên mặt đất, mặc cho mưa ướt đẫm khắp mình, nghe âm thanh này lại không ngờ có cảm giác vô cùng thân thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra là người nào?

Bất quá hiển nhiên chúng Thanh Vân đệ tử ở xung quanh đối với người này cực kỳ tín phục và tôn kính, tựa hồ như vừa nghe tiếng hô này, chúng Thanh Vân đệ tử lập tức dừng bước, đứng nguyên tại chỗ, không nói một tiếng nào. Trong mưa

gió, tiếng huyên náo tìm kiếm đột nhiên ngừng lại, trong khu rừng rậm rạp này không biết ai là người đã phát ra âm thanh ra lệnh trì hoãn ấy.

Mưa gió càng lúc càng thê lương!

Tựa hồ như chúng nhân đang chăm chú nghe ai đó thì thầm.

Quỷ Lệ đột nhiên cảm thấy một cỗ hàn khí thâm nhập vào tận tâm phế, toàn thân lạnh ngắt như băng, không ngờ lại có cảm giác rùng rợn khác lạ này. Phảng phất trong trạng thái an tĩnh lặng ngắt này, so với lúc vừa mới đó ồn ào tiếng huyên náo tìm kiếm, khiến cho người ta cảm thấy thật sợ hãi.

Một lúc trôi qua, đột nhiên có thanh âm khẽ khàng cất lên: "Phụ thân, sao vậy, có phải là người nghe thấy điều gì khác lạ chăng?"

Quỷ Lệ giật mình, âm thanh này đối với hắn vô cùng quen thuộc, đó chính là người đã từng là hảo bằng hữu với hắn - Tăng Thư Thư, một lúc sau hắn mới biết người chỉ huy tìm kiếm ở hướng này là ai, chính là thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, cũng chính là phụ thân của Tăng thư Thư, bởi vậy Thanh Vân đệ tử tìm kiếm ở hướng này hầu hết là đệ tử của Phong Hồi Phong.

Tăng Thúc Thường nổi danh đã lâu, tinh không phải nhân vật tầm thường, trong lúc mưa gió ào ào này, không ngờ vẫn nghe tiếng động lạ phát ra từ phía Quỷ Lệ, chỉ có điều ngay trước mặt ông ta là rừng rậm tối tăm, giơ bàn tay lên cũng không thấy ngón, ngoại trừ mưa gió ra chẳng thấy gì.

Trầm ngâm một lúc Tăng Thúc Thường nhíu mày, lập tức vẫy tay, nói: "Chúng đệ tử phân thành các tốp, toàn đội đi thành một hàng, không được cách nhau quá ba xích, tìm kiếm thật chậm rãi cẩn thận trước sau, không được bỏ sót dù chỉ một kẽ hở".

Quỷ Lệ trong lòng kinh hãi, tìm kiếm cẩn mật như thế này, hắn hầu như chẳng còn cơ hội đào thoát, trong lòng hắn càng lúc càng kinh hãi, chỉ nghe thấy âm thanh có phần tự lự của Tăng Thư Thư: "Phụ thân, vùng rừng này rất rộng lớn, người phái nhiều đệ tử như vậy đến đây tìm kiếm cẩn mật, thế còn các địa phương khác thì không tiến hành tìm kiếm sao?"

Tăng Thúc Thường chỉ nói: "Lời của con cũng có lý, nhưng bất tất phải nhiều lời, tiến hành nhanh lên".

Tăng Thư Thư trong đêm đen như mực không dám nhiều lời nữa, quay mình tiến lên đi tiên phong. Trong bóng tối nhất thời không ai nói một lời, chỉ thấy từng điểm từng điểm tinh quang dịch chuyển, bước đi chậm chạp trong mưa gió, giống như trường xà, chậm rãi dịch chuyển.

Không biết bằng cách nào, bầu không khí trong rừng đột nhiên trở nên quỷ dị, lúc trước vừa mới ầm ĩ huyên náo, ai nấy đều kích động thay vì sợ hãi, lúc này vô cùng tĩnh mịch, không hiểu sao lại khiến người ta trong lòng cảm thấy đôi chút sợ hãi.

Bởi đạo hạnh và pháp bảo không đủ, pháp bảo trong tay chúng Thanh Vân đệ tử không thể chiếu sáng ra xa, độ sáng cũng có hạn, chỉ vì họ đi sát nhau, tiến lên một cách chậm rãi, rất nhanh, trông có vẻ như còn cách xa chỗ Quỷ Lệ ẩn nấp, nhưng chỉ còn cách hai xích nữa.

"Á...!"

Đột nhiên Tăng Thúc Thường hét lên một tiếng, hàng chục Phong Hồi Phong đệ tử đang phân bố tại vùng phụ cận Thanh Vân sơn đồng thời dừng bước, Tăng thư Thư kinh hãi, vội vã đến bên phụ thân, dùng pháp bảo soi sáng, chỉ thấy Tăng Thúc Thường sắc diện ngưng trọng lạ thường.

"Phụ thân, có chuyện gì vậy?"

Tăng Thúc Thường mục quang thâm thúy, nhì chăm chăm vào vùng tối trước mặt, trong ánh mắt hàm ý, nơi Quỷ Lệ ẩn thân, chắc là ở trong khu rừng tối kia.

Trong đêm đen thăm thẳm, tựa như không có gì, lại phảng phất như có vô số yêu ảnh quỷ mị, trong mưa gió đang nhẹ nanh múa vuốt.

"Có điều gì đó không ổn..." dưới ánh sáng le lói của pháp bảo, Tăng Thúc Thường trên khuôn mặt biểu tình nghiêm trọng đang nhăn lại suy nghĩ, tuy trong mắt còn đôi chút do dự, nhưng ông ta không phải người thường, tu hành đã bao năm tâm trí kiên định, hùm một tiếng lạnh lùng, cuối cùng đã quyết định.

"Soạt", một tiếng động vang lên, chúng nhân đều thất kinh, Tăng Thúc Thường đột nhiên rút ra Tiên Kiếm tùy thân, kiếm quang ẩn hiện sắc bạc, trong mưa gió hắc ám lấp lánh sáng lòe, so với pháp bảo của chúng Thanh Vân đệ tử xung quanh hoàn toàn bất đồng.

Ông ta trầm mặc hồi lâu, lớn tiếng nói: "Ta đi trước, các ngươi vẫn như cũ, đi thành hàng tiếp tục tìm kiếm, nhưng phải đi cách ta một trượng, không được đến gần".

Chúng nhân lúc này đa số đều cảm thấy có gì đó không ổn thỏa, nhưng có Tăng Thúc Thường ở đây, chúng nhân trong lòng đều cảm thấy yên tâm, chỉ thấy Tăng Thúc Thường diện dung ngưng trọng, cầm kiếm đi đầu hàng, mọi người紧跟 sau vẫn giữ nguyên đội hình, chỉ có điều luôn giữ cự ly cách Tăng Thúc Thường một trượng, không dám đến gần.

Đội ngũ kí quái này tiếp tục đi về phía trước một cách chậm chạp.

Một hơi thở kí dị, phảng phất trong rừng sâu mưa gió bão bùng, dường như càng lúc càng gấp gáp...

"Ồ... Ồ...".

Tựa như tiếng mưa gió, cũng tựa như tiếng dã thú, khiến cho lòng người cảm thấy sợ hãi, tự thấy trong lòng lung lay chống chếch.

Tim đập càng lúc càng nhanh!

Gương mặt nghiêm trọng của Tăng Thúc Thường phản chiếu trên thanh Tiên kiếm đang tỏa ánh hào quang, càng lúc càng trầm trọng, trong khu rừng phía trước mặt, ẩn ẩn địch ý thần bí, tuy nhiên cảm giác có đôi chút mơ hồ, tựa hồ như không xác định rõ được địch nhân, trong lòng càng lúc càng thiếu kiên định, nhưng càng khiến ông ta không dám khinh thi.

Cảm giác này đã lâu không có, nhưng đã từng tồn tại, tưởng như trăm năm trước, ông ta và Điền Bất Dịch cùng những người khác, cùng nhau theo Vạn Nhất Kiếm sư huynh đột nhập Man Hoang, san bằng Thánh địa của Ma giáo. Đã lâu lắm rồi, nhưng tưởng như chỉ một chớp mắt...

Không biết rằng, Vạn sư huynh mồ đã xanh cỏ hiện đang đâu thai chốn nào?

Ý niệm cổ quái đột nhiên xuất hiện trong trí óc ông ta, không hiểu sao lại khiến ông ta cảm thấy vui vẻ. Ông hít một hơi dài, tinh thần trở nên phẫn khích, biết rằng, hôm nay và ngày đã qua hoàn toàn khác nhau.

"Âm!..."

Tiếng sấm đột ngột vang lên, nhất thời kinh thiên động địa, tựa như một tiếng đậm chân trên mặt đất, chấn động lan truyền sâu rộng. Tựa như cùng lúc đó, một đạo thiểm điện tê liệt bầu trời, xé mây lao xuống, chém thẳng xuống mặt đất.

Như nhát dao sắc nhọn của thương đế, chém xuống nhân gian!

Ai nấy đều kinh hãi, chúng đệ tử giật mình sợ hãi, không ai giữ được bình tĩnh, có người cố ngược nhìn lên bầu trời, thấy đất dưới chân mình rung rinh, đột nhiên ngã xuống, thở dốc, cất tiếng tháo mạ. Đột nhiên hắn quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh sáng chớp lòe, trong vũng bùn lầy có một người đang nằm mlop, bất động.

"Á!...", thanh âm thê lương, đột nhiên vang vọng: "Đây, ở đây...".

"Tới đây!", đệ tử đó đột nhiên ngưng bật, tiếng hô hoán cũng dừng lại, nhưng đã kinh động mọi người, mọi người cùng đồng loạt lao đến.

Bóng đen trỗi dậy từ vũng bùn, nhưng không đợi cho hắn dừng lại, cơ thể giật giật liên hồi, gần như lại gục ngã. Trong chốc lát hồn chực pháp bảo trong mưa gió lao tới.

Quỷ Lệ trong lòng giá lạnh, không muốn thúc thủ chờ chết như vậy, nghiến răng bón tẩu, nhưng chạy được vài bước, ngực hắn đau kịch liệt, không sao chi trì thêm nữa, ngã gục.

Thấy vậy chúng nhân đồng thanh hoan hô, Thanh Vân đệ tử phát hiện ra Quỷ Lệ đầu tiên, tiến về phía Quỷ Lệ định túm lấy hắn.

Lúc đó, đột nhiên từ trong rừng sâu bóng tối dày đặc, như thú dữ kêu lên một tiếng, một đạo tinh quang phóng vụt ra.

Tăng Thúc Thường hai mắt mở lớn, tức khắc nhảy về phía trước, đồng thời hé lè: "Chúng đệ tử rút lui, mau!"

Chúng Thanh Vân đệ tử không kịp phản ứng, chỉ thấy Tăng Thúc Thường một mình lao vào địa phương hắc ám đằng trước, thanh Tiên Kiếm trong tay Tăng Thúc Thường tỏa sáng lấp lánh, nhưng khi tiến vào vung hắc ám đó, đột nhiên không thấy kiếm quang đâu cả, chỉ nghe tiếng hét lớn, liên miên không ngừng nghỉ.

Chúng Thanh Vân đệ tử không biết làm thế nào, từ nơi hắc ám phía trước vừa mới xuất phát một đạo thân ảnh quỷ dị, hướng về phía Quý Lệ đang nắm, cùng lúc đó chúng Thanh Vân đệ tử cũng lao tới. Với ánh sáng lập lòe của pháp bảo, chỉ thấy kẻ đó toàn thân mặc đồ đen, chỉ để hở đôi mắt, loang loáng tinh quang.

Thanh Vân đệ tử đồng thời hét lớn, bạt kiếm xông lên, nhưng không ngờ hắc y nhân này đạo hạnh cực cao, trong tay hắn chẳng hề có pháp bảo, chỉ dùng tay không đấu với Thanh Vân đệ tử đang lao đến.

Thanh Vân đệ tử tuy kinh hãi nhưng không loạn, trong tay tiên kiếm pháp bảo chém xuống, hắc y nhân đó không nói một lời, thậm chí không cần liếc mắt, trảo thế bất biến, mọi người ở đó đều chứng kiến, đã giật lấy tiên kiếm. Chúng nhân ai nấy đều kinh hãi, không kịp phản ứng, chỉ thấy kẻ áo đen đó lập tức chuyển mình, ngừng giao thủ với Thanh Vân đệ tử vừa bị cướp mất tiên kiếm, định phi thân bay đi.

Đạo hạnh của kẻ áo đen này cực cao, lại còn được hỗ trợ. Ở khu vực tối đen trước mặt, chỉ nghe thấy Tăng Thúc Thường hét lên liên miên, tựa hồ như bị người chế ngự, không có cách nào phân thân tới tương cứu, đêm nay quả là một đêm kì dị, có nhiều thần bí cao thủ không hẹn mà cùng mai phục nơi đây.

Tuy kẻ địch có đạo hạnh cao, nhưng những Thanh Vân đệ tử này xuất thân danh môn, tinh không phải là đệ tử của những môn phái bình thường, mặc dù kinh hãi, nhưng không để cho hắc y nhân đào thoát, đồng thời ngự lên pháp bảo, phi thân về phía trước.

Hắc y nhân này tựa hồ như có gì lo lắng và bất nhẫn, ra tay mãnh liệt hơn, thanh tiên kiếm vừa đoạt được kiếm quang loang loáng, mà lúc trước trong tay đệ tử kia chỉ lập lòe sáng, chỉ thấy kiếm quang thiểm động, chém vào không khí veo veo, đột nhiên chém thật mạnh, tạo thành một đạo hào quang, hướng thẳng về phía chúng Thanh Vân đệ tử. Chúng Thanh Vân đệ tử rên la, thảy đều hối hận vì đã nghênh địch. Nhưng địch nhân thanh thế tuy lớn, chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, chỉ một chiêu đã bức chúng nhân lui bước, không có ý chiến đấu tiếp, trong tay cầm một người, chẳng cần nhìn cũng biết là Quý Lệ đang hôn mê, hướng về phía địa phương hắc ám phía sau bôn tẩu.

Chúng Thanh Vân đệ tử vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh sợ thần bí nhân đại hành cao cường kia, tức giận vì Quý Lệ sắp bắt được lại bị cướp mất. Quý Lệ với Thanh Vân môn là đại họa, nguyên lai hắn xuất thân từ Thanh Vân môn, Thanh Vân môn từ trên xuống dưới đều muốn trừ khử kẻ này, đã gần như bắt được, vậy mà lại bị cướp mất, làm sao nhẫn nhịn được, bèn lập tức đuổi theo.

Đang truy kích địch nhân, đột nhiên nghe một tiếng hét lớn, một quầng sáng bừng lên, từ phía hắc ám kia phóng ra, trong mắt mọi người, phảng phất tựa như tiên kiêm kia có mắt tự động hướng về phía mọi người, bèn liều magnj nghênh địch. Chỉ thấy Tăng Thư gấp rút lao tới, kiềm vung lên, trong lòng chấn động, không tự chủ được lùi một bước, nhưng thanh kiêm đã bị hắn làm chệch hướng, hướng lên trời, một lúc sau chúc xuống, cắm xuống bùn, chính là thanh Tiên kiêm của Tăng Thúc Thường, vẫn còn rung rung tạo ra tiếng ầm ĩ.

Bởi sự trì hoãn này, hắc y nhân dĩ nhiên như quỷ mị, ôm lấy Quý Lệ lao vào nơi hắc ám đó, trong bóng tối đang vây chặt lấy Tăng Thúc Thường, thời khắc đó đột nhiên nghe thấy một tiếng hét lớn, có tiếng người thở dốc, huyết quang bắn ra.

Ai nấy đều thắt kinh, không biết là Tăng Thúc Thường hay là địch nhân bị thương, tình sư đồ thâm trọng, lúc này không còn úy kị gì nữa, đồng thời lao tới. Mới đi được nửa đường, Tăng Thúc Thường đã hiện ra, ngã xuống đất, ngăn mọi người lại, nhìn thân hình ông ta, mặc dù run lên bần bật, chân bước loạng choạng, đồng thời miệng thở dốc, lần này quả thật đã kịch chiến, với ông ta mà nói, đã tiêu hao không ít công lực.

Khi hơi thở ông ta đã điều hòa, tức khắc thấp giọng nói: "Địch nhân phía trước đạo hạnh cực cao, hơn nữa nhân số không ít, các ngươi không được nóng vội!".

Tăng Thư Thư cũng như các đệ tử trẻ tuoi trong lòng lạnh giá, không tưởng tượng được tại địa phương này, lại gặp một tình huống như vậy.

Tăng Thúc Thường hướng về địa phương hắc ám phía trước, trầm giọng nói: "Chư vị là ai, tại sao lại muốn quản chuyện của Thanh Vân môn? Với đạo pháp của chư vị, tất không phải là kẻ hậu bối vô danh, sao không dám lên tiếng!"

Mưa gió điên cuồng, sấm chớp đùng đoàng, thực sự không biết rằng, tại nơi rừng đen sâu thẳm này có bao nhiêu kẻ đang ẩn nấp, bóng tối đen như mực.

Không có ai đáp lời Tăng Thúc Thường, chỉ có tiếng gió hòa cùng âm thanh rì rầm của đám Thanh Vân đệ tử, Tăng Thư Thư lặng lẽ bước lên phía trước, khẽ hỏi: "Phụ thân, những kẻ đó thuộc môn phái nào?"

Tăng Thúc Thường khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Chúng cố ý giấu nhân thân, thi triển không chỉ đạo pháp bản môn, nhất thời không nhận ra được".

Ông ta nhíu mày nói to: "Chư vị không dám hiện thân à?"

Thanh âm vang vọng truyền khắp khu rừng, nhưng vẫn không có kẻ nào đáp lại, Tăng Thúc Thường đột nhiên biến sắc, đậm chân nói: "Tệ thật, trúng kế rồi!".

Miệng nói, ông ta liền phi thân lên, Tiên Kiêm hào quang rực sáng, chiếu sáng bốn bề, chẳng phát hiện được kẻ nào. Toàn bộ địch nhân đã rút lui, đến như gió, rồi lập tức bôn tẩu, hiển nhiên đã có kế sách từ trước, quả là hảo kế sách.

Tăng Thúc Thường thở dài, thân hình hạ lạc, Tăng Thư Thư một mặt chỉ huy các đệ tử tiếp tục tìm kiếm, hy vọng tìm kiếm được chút đầu mối, một mặt hỏi nhỏ Tăng Thúc Thường: "Phụ thân, thế nào?".

Tăng Thúc Thường trên mặt thoảng vẻ thất vọng, thông tay cảm thán nói: "Lúc trước giao thủ tuy vội vã, nhưng ta có cảm giác, kẻ đó không sử dụng đạo pháp Ma Giáo, nếu quả thật là Ma Giáo cứu Quỷ Lệ thì không cần phải giấu mặt. Nhưng còn nhân vật nào muốn cứu tên yêu nghiệt đó nữa? Hơn nữa nhân số lại không ít, đạo pháp cao cường như vậy?"

Nói xong ông ta vẫn húi mày ngẫm nghĩ. Tăng Thư Thư mặc nhiên không nói một lời, quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy rừng sâu rậm rạp, bóng tối dày đặc, không biết có thể tìm thấy gì?

Không biết được, bây giờ Quỷ Lệ đang ở trong tay kẻ nào? Nhưng dù gì đi nữa, Tăng Thư Thư vẫn bước về phía trước, tự nói với mình, vẫn còn tốt hơn là rơi vào tay Thanh Vân Môn...

Hắn tưởng nhớ lại, trong đêm mưa gió này, tại khu rừng tối tăm âm u, trong hồi ức của hắn nhớ lại mười năm trước, tại Thanh Vân sơn Thông Thiên Phong lần đầu thấy Quỷ Lệ.

Một lúc lâu, trong bóng tối hắn thở dài, tiếp tục đi về phía trước. Dù cho tương lai có thể nào đi nữa, hiện tại cũng vẫn phải cất bước.

Tại phía kia của khu rừng, trong bóng tối, một nhân ảnh mặc áo đen quỷ dị đang quan sát bọn Tăng Thúc Thường từ xa, chính là Quỷ Tiên Sinh.

Trong mắt hắn lúc này có phần kinh ngạc bất định, ngơ ngẩn đến xuất thần, nghĩ mãi, mà vẫn không có lời giải đáp. Một lúc lâu sau, hắn tận mắt thấy khu vực tìm kiếm của Thanh Vân đệ tử càng lúc càng rộng, bất cứ ai có chút lý trí đều thấy, đây chẳng qua là việc làm cầu may, cứ tìm kiếm như vậy, khu rừng này rất rộng lớn, có thể tìm người ở đâu được chứ?

Quả nhiên chỉ một lúc sau, Tăng Thúc Thường hô lên lần nữa: "Tất cả quay về!".

Thanh Vân chúng đệ tử hiển nhiên đang chờ đợi tiếng nói đó, Quỷ Tiên Sinh từ xa nhìn thấy Tăng Thúc Thường điểm lại nhân số, rồi ngay lập tức quay mình, thông lĩnh chúng đệ tử quay về Thanh Vân sơn, từ từ khuất dạng sau khu rừng rậm rạp.

Hắn chậm rãi bước ra khỏi nơi trú ẩn tối tăm, mục quang ngược về nơi xa xăm, nơi đám đông tìm kiếm phương hướng của kẻ áo đen thần bí, ánh nhì chầm chú.

Trong mưa gió, dường như có một thanh âm trầm trầm cất lên:

"Không ngờ vẫn còn có kẻ hứng thú với hắn...".

Chương 178

Thiện Thật

Kinh lôi, thiểm điện, cuồng phong, bạo vũ, tựa hồ như cùng một lúc gầm thét bên tai không nghỉ. Trong đầu một biển hỗn độn, hoảng loạn, hoang mang, tựa hồ

như chẳng còn phân biệt được mình là ai? Chỉ là trong phút thõng khổ kịch liệt đó, bỗng cảm giác như có một trận phong vũ nhẹ nhàng lướt qua người, đưa mình về một nơi xa vắng.

Bên cạnh lao xao như có tiếng người đối thoại, thanh âm đó có pha chút lạ lùng, nghe một chút lại thấy có mấy phần lo lắng, loáng thoảng chỉ nghe: "Hắn hình như có chút không phải, người mau lại đây xem xem?"

Một bàn tay lạnh giá khẽ vuốt qua người gã, lúc sau mới ngạc nhiên nói: "Hắn tại sao lại bị thương nặng đến vậy?"

Người bên cạnh giận dữ: "Nói bây, hắn dưới lưỡi Tru Tiên, người nghĩ..."

Mấy câu sau càng lúc càng nhỏ khiến gã không tài nào nghe được, chỉ thấy một cơn buồn ngủ dần dần xâm chiếm tinh thần, đưa hắn chìm sâu vào vô thức, trong cơn mê, hắn chỉ ẩn ước cảm giác thấy bầu trời rầm rĩ những trận sấm chớp như đang nổi giận muôn nghiền nát mặt đất.

Người bên cạnh bỗng thắt kinh, vội vã tra xét, bàn tay lạnh giá xoa bóp khắp người hắn, hơi lạnh khiến hắn tỉnh lại đôi chút, chập chờn như nghe thấy có người nói: "Chết rồi, đâu hắn nóng quá, hắn lên cơn sốt rồi..."

Nguyên lai tự ta vẫn còn có thể lên cơn sốt sao?

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Quỷ Lệ, sau đó, hắn chợt ngất đi, không còn có chút tri giác nào nữa.

***

Một tiếng sấm xé nát bầu trời, kéo hắn trở lại từ vô thức, phản ứng đầu tiên của hắn là tưởng như vòm trời sắp sập xuống vì trận sấm sét. Chỉ là không biết sao, người mặc dù đã tỉnh lại, ánh mắt vẫn bị bao phủ bởi một màn hắc ám, hắn cố hết sức đảo mắt nhìn từ phía, rồi kinh ngạc phát hiện ra, hai mí mắt vẫn đang nhắm nghiền, không có cách nào mở ra được.

Ngay sau đó, một cơn đau tê rát bỗng bùng lên, không phải từ miệng viết thương trên ngực, mà là từ trong cổ họng, trong vô thức gã yếu ớt rên lên một tiếng: "Nước..."

Xung quanh phảng phất như không còn một ai, người độc nhất chăm sóc gã hình như đã biến đi đâu mất, cơn khát đang cháy bỏng trong cổ họng càng càng mạnh, như đang có ngọn lửa thiêu đốt. Đôi môi gã run run khẽ mấp máy, không biết từ đâu gã thu được một hơi khí lực, run rẩy chuyển mình, trong đầu từ từ tỉnh táo trở lại.

"A!". Đột nhiên, bên cạnh truyền lại một tiếng kêu thắt thanh, âm thanh này khác với âm thanh lúc trước, phảng phất như có nghe qua rồi, có mấy phần quen thuộc, thanh âm lại mang mấy phần ngạc nhiên vui vẻ, nói: "Ngươi tỉnh lại rồi, sư huynh, mau lại đây, hắn tỉnh rồi..."

Chu vi xung quanh đang an tĩnh, giây lát sau lập tức nghe thấy tiếng bước chân dồn dập đến trước chỗ Quỷ Lệ năm. Quỷ Lệ cố hết sức định mở mắt ra một lần nữa, nhưng không biết tại sao, lần này, toàn thân khí lực như tiêu tan đâu hết, chỉ mơ hồ nhìn thấy hai thân ảnh đang quỳ trước mặt, đằng sau bọn họ, tựa hồ như thấp thoáng cũng có vài bóng đen đang lồ nhô. Còn diện mạo của bọn họ, hắn không có cách nào nhìn rõ được.

"Nước", gã lấy hết sức lên tiếng.

Lần này, mấy người xung quanh đều nghe thấy.

"Nhanh, mang nước lại, nhanh lên".

Lại nghe thấy tiếng chân chạy đi phambi phambi, xa dần xa dần, một lát sau mới có người chạy lại, bàn tay lạnh giá ấy lại nâng đầu gã dậy, đưa bình nước lại gần miệng gã.

Dòng nước mát rượi, chảy qua đôi môi khô nẻ, làm cơ mặt của gã khẽ giật, dụng lực hé đôi môi, uống lấy từng ngụm từng ngụm một. Suối nước mát lạnh chảy xuống cổ họng, như cam lồ nhập vào họng, lập tức hoá giải cơn khát đang thiêu đốt trong người.

Quỷ Lệ gục đầu xuống, cơn mệt mỏi nhất thời lại bao trùm toàn thân, hắn lại tiếp tục chìm vào cơn mê.

Bên cạnh mọi người thất kinh, lập tức nắm lấy tay Quỷ Lệ xem mạch, lúc sau mới thở phào nói: "Không sao hết, chỉ là hắn bị thương quá nặng, nên sinh ra cơn sốt, thể lực bị tiêu hao quá nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng".

Nghe đến đây, người xung quanh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó, tựa hồ như có người nhìn Quỷ Lệ, đang khe khẽ thở dài.

***

Giấc ngủ lần này, không biết dài ngắn bao lâu sau, thỉnh thoảng Quỷ Lệ cũng có tỉnh lại, nhưng cũng chỉ được trong giây lát rồi lại lập tức hôn mê, chỉ là trong vô thức, hắn vẫn luôn cảm thấy xung quanh luôn có vài người canh trực.

Trong cơn hoảng loạn hôn mê, hắn nhìn thấy biết bao nhiêu người, phụ mẫu thời niên thiếu, sư tỷ thiên chân mỹ lệ, Bích Dao khắc cốt minh tâm, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, và rất nhiều người nữa, tất cả đều phiêu bồng trước mắt. Ngoài ra, hắn còn cảm giác thấy cả mười năm trước đã gặp huynh đệ Pháp Tướng, Pháp Thiện, đang ngồi bên mình gã tụng kinh niệm phật.

Lúc đó gã khẽ nở một nụ cười buồn, nhưng là tự hắn cũng không biết, nụ cười khổ đó của hắn, trên mặt còn có thể biểu hiện ra như vậy được, hoặc là, tất cả chung quy cũng chỉ là một trường mộng ảo mà thôi.

Là như vậy, nhân sinh một trường điên đảo, như mộng như ảo!

Hà tất vì ta mà tụng kinh?

Tụng kinh, tụng kinh để làm gì?

Tại lúc Quỷ Lệ thanh tịnh thời khắc, hắn trong đầu vẫn lặng yên tưởng nhớ, lặng yên mỉm cười vào quá khứ.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

Phảng phất như từ phía chân trời vang lên những tiếng chuông trầm buồn, dồn dặc truyền lại, đưa hắn từ thâm mộn viễn xứ trở về với thực tại, tiếng chuông trầm trầm, lúc xa lúc gần, chậm chậm, tựa hồ như hoà quyện vào tâm khảm.

Lần đầu tiên, hắn không còn cố gắng mở mắt để nhìn sự vật xung quanh nữa, cứ an tĩnh như vậy mà nằm, không nghĩ suy, không quản việc bản thân mình đang ở đâu.

Vũ trụ mênh mang, thời khắc này bị bao trùm bởi những tiếng chuông trầm trầm miên man.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

Tiếng chuông du dương, phảng phất như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, liên tục liên tục nối tiếp nhau như con sóng ngoài biển dương. Hắn lắng tai nghe, hô hấp bình hoan, toàn bộ tinh thần như hòa tan vào những tiếng chuông ngân nga, chẳng muốn ly khai.

Đã bao lâu rồi hắn mới có dịp vô tư nằm nghỉ như thế này.

Có ai biết được, với bao nhiêu trọng trách đè nặng lên vai hàng ngày, sẽ tạo thành một thứ thống khổ đến mức nào?

Chỉ là, trong cái thế gian nhỏ bé này, chung quy cũng là không có gì là vĩnh cửu, một trận cơn bão từ xa vọng lại, đang hướng tới phía gã đang nằm, cắt đứt dòng suy nghĩ của gã.

Những tiếng chuông đang ngân nga, bỗng nhiên rời bỏ hắn, để rồi bay mãi về phía chân trời xa.

Lặng yên, thở dài...

Hắn chậm chậm, chậm chậm, mở đôi mắt...

Phật!

Đó là vật đầu tiên gã nhìn thấy!

***

Một chữ "Phật" rất lớn, khảm trên trần, xung quanh chữ "Phật" này, chu vi xung quanh đều được trạm trổ những hoa văn vàng tròn trặn, rồi lan tỏa ra xung quanh, trong mỗi vòng tròn đều có khắc hình một la hán, tính ra đến đây đủ là năm trăm la hán thần tượng, tất cả hình thành thành một cái vòng tròn lớn. Các vòng tròn nhỏ đều có cùng kích cỡ nhưng mỗi vị la hán đều khác nhau, bày liệt thành hình, nghiêm trang vô cùng. Phía ngoài vòng tròn, là trần nhà màu xanh

đen, tính so với chữ Phật thì vẫn còn rộng hơn đén hai thước, trên có vẽ nhiều hình đồ, mỗi phượng là mỗi một hình đồ khác nhau, mỗi hình đồ cách nhau một thước, có vẽ viền vàng, bên trong vẽ hình các loại linh thú nhà Phật như kỳ lân, phượng hoàng, kim long, sơn dương, những hình vẽ này cũng đều có một kích cỡ cả.

Tuy những hình điêu khắc này hết sức sơ sài, nhưng mới chỉ nhìn một lần, Quý Lệ đã biết đây là quý phủ thần công thủ bút. Sát trên trần, vòng quanh vòng tròn có khắc chữ Phật, rủ xuống hai dây xích nhỏ, ở đầu dây xích có treo một ngọn đèn nhỏ, từ phía dưới nhìn lên trên, thấy như một cái bồn đồng to ba thước, bên trong ắt hẳn đựng đầy dầu đốt.

Quý Lệ nhíu mày, rồi ngoảnh đầu nhìn tứ phía, chỉ thấy cảnh vật xung quanh giống như một thiền phòng, trong phòng khá rộng rãi, bốn góc đặt bốn cột trụ sơn đỏ thẫm, gạch tường xanh thẫm, khung cửa bằng gỗ, hai bên có hai ô cửa sổ đang rộng mở, tất cả đều được sơn đỏ, xem ra thập phần trang trọng. Trên tường còn treo một bức Quan Âm Đại Sĩ tay đang cầm bình tịnh thuỷ ngọc lộ, phía dưới bày một hương án, trên hương án có bày bốn mâm hoa quả, nhìn ra thì thấy có lê, táo, quất, hương chanh, trước mấy mâm quả lại bày một cài lư đồng, trong lư có cắm ba nén hương trầm, đang tỏa khói nhẹ nhẹ, từng sợi khói phiêu tán rồi tan dần vào không trung.

Bên phía tường phía bên kia, nơi Quý Lệ đang nằm, chỉ có độc nhất một tấm phản gỗ, làm bằng một tấm gỗ phác, tịnh không hề có chút chạm khắc nào, nhưng lại nghĩ người xuất gia tịnh ắt chẳng quản đén những thứ như vậy nữa, giữa trong phòng bày biện cũng hết sức đơn giản, trừ nhụng chạm khắc trên trần, trong phòng chỉ có độc một cái bàn gỗ mộc mạc, bốn phía là bốn chiếc ghế tròn. Bàn ghế đều được sơn đen, trên mặt bàn có đặt một bình trà, cũng được làm từ thứ gỗ sứ rất bình phàm.

Cũng vào lúc này, tiếng bước chân đã tiến đến trước cửa, cánh cửa thiện thất bỗng phát ra tiếng "kéo kẹt", bị người ngoài đẩy mở ra, một thân ảnh từ từ bước tới. Quý Lệ nhìn về phía người đó, không né được khẽ run lên, trước mắt là một thiếu niên tiểu hòa thượng, trên tay cầm một đĩa gỗ, đi xăm xăm lại phía cái bàn gỗ giữa phòng, đến nhìn cũng không nhìn Quý Lệ một lần, đặt chiếc đĩa gỗ lên bàn đoạn sắp xếp lại bình trà cùng mấy cái chén đang nằm bừa bãi trên mặt bàn.

"Ngươi... là ai?". Quý Lệ mở miệng hỏi, nhưng vừa mới nói được một câu, đột nhiên gã cảm thấy cổ họng đau rát, tuy không đén nỗi đau đớn kịch liệt như lúc hôn mê bị liệt hỏa thiêu đốt, nhưng cũng không dễ chịu chút nào, thanh âm đến đây tắt hẳn chẳng nói thêm nổi lời nào.

Mặc dù như vậy cũng đủ làm tiểu hòa thượng kia giật nảy mình, lập tức quay mình lại, trong lúc luống cuống suýt chút nữa thì hất đổ cả chiếc đĩa để trên bàn.

"A! Người đã tỉnh rồi! " tiểu hòa thượng đó sau lúc kinh ngạc, trong mắt bỗng loé lên ánh mừng, cười nói: "Ngươi đợi một chút, ta lập tức kêu sư huynh qua gấp ngươi."

Nói đoạn, gã lật đật quay ra phía cửa, Quỷ Lê nhìn theo lưng hắn, gượng hỏi với theo:

"Tiểu sư phụ, xin hỏi, đây là nơi nào? "

Tiểu hòa thượng quay đầu lại cười, sắc mặt lại thêm phần thiên chân thanh tú, nói:

"Nơi đây? Nơi đây đương nhiên là tại Thiên Âm Tự!"

Thiên Âm Tự!

Quỷ Lê chợt thử người, như bị sét đánh trúng. Tiểu hòa thượng nói xong vội vã chạy đi, gọi người lại gấp Quỷ Lê, để hắn ngồi lại một mình, nǎm thở dài trên tấm phản gỗ, trong tâm hồn loạn vô cùng.

Thiên Âm Tự...

Hắn thử người, nhưng không biết sao, cảm giác chua chát bỗng nhiên gợn lên từ sâu trong thâm tâm.

Thiên Âm Tự? Thiên Âm Tự? Phổ Trí?

Xa xa thoang thoảng lại tiếng nói chuyện, đồng thời có cả những tiếng chân dồn dập bước về phía thiện phòng, có người hạ giọng hỏi vị tiểu hòa thượng nợ tình hình Quỷ Lê, tiểu hòa thượng nợ hiền nhiên còn ít tuổi, thiên chân hoạt bát, mừng rỡ vừa cười vừa trả lời.

Không biết sao, nghe thấy hòa thượng nợ trả lời, Quỷ Lê bỗng nhất thời thẫn thờ, không nghĩ tới tình cảnh hiện tại, cũng chẳng nghĩ tới những cùu hận năm xưa, phút giây này, gã đột nhiên không ngờ lại cảm thấy ghen tị với tên tiểu hòa thượng bình phàm nợ. Giống như tiểu hòa thượng nợ thiên chân hoạt bát, không biết đến khổ sở cùu hận của nhân sinh, há chẳng phải là hạnh phúc lắm ru?

Niên thiếu vô tri không phải là những năm tháng mà chúng ta cảm thấy hạnh phúc nhất sao?

Tiếng bước chân đến đây thì dừng lại, ngay bên ngoài cửa, có người cao giọng bảo tiểu hòa thượng: "Đệ không cần vào đâu, hay hơn là đệ bây giờ quay về hậu viện thông báo gấp cho phuơng trưởng đại sư đi, bảo là Trưởng Tiểu Phàm thí chủ đã tỉnh lại rồi".

Tiểu hòa thượng cười đáp: "Cũng tốt. Nhưng mà Pháp Tướng sư huynh, huynh đã hứa là sẽ truyền cho đệ Đại Phạm Bát Nhã rồi đó, không được nuốt lời đó nha."

Ngoài cửa người nợ cười xòa đáp: "Tiểu quỷ, thật là tham lam quá đi, mau đi đi, việc ta đã hứa, tự nhiên sẽ không đổi ý đâu".

Tiểu hòa thượng nợ hiền nhiên là thập phần cao hứng, cười ha hả không thôi, đoạn chỉ nghe thấy tiếng chân chạy vội đi. Cánh cửa gỗ mở toang, kèm theo tiếng kêu kẽo kẹt, phảng phất người đó đứng tại bên ngoài định thần một lúc, thâm thâm hô hấp, rồi mới từ từ bước vào.

Quả nhiên là Pháp Tướng, đi sau Pháp Tướng vẫn là vị hòa thượng cao lớn nọ, Pháp Thiện.

Một thân tăng bào trắng toát, mặt trắng như ngọc, trong tay mang tràng niệm chàu, hình dong Pháp Tướng xem ra phảng phất qua mười năm vẫn không hề có chút biến đổi. Chỉ thấy y từ tốn đi về phía Quỷ Lệ đang nằm trên phản, dừng lại bên phản, nhẫn quang hiền hòa nhìn vào nhẫn quang Quỷ Lệ, hai người cứ nhìn nhau như vậy chẳng ai lên tiếng.

Không khí trong thiêng thất nhất thời có chút khác biệt, lúc sau, Pháp Tướng mới chợt mỉm cười, hướng về phía Quỷ Lệ hành lễ rồi bắt đầu nói: "Trương thí chủ, thí chủ đã tỉnh lại rồi."

Quỷ Lệ khóc mắt khẽ giật, rồi lạnh đạm đáp: "Ta không phải họ Trương, danh tự đó ta đã quên từ lâu rồi."

Pháp Tướng diện mạo không hề đổi sắc, chỉ nhìn Quỷ Lệ, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Dùng danh hiệu gì tự nhiên là tuỳ ý thí chủ, chỉ là, ngay cả họ thí chủ cũng không muốn dùng thiết nghĩ chẳng phải là đắc tội với công sinh dưỡng của phụ mẫu sao?"

Sắc diện Quỷ Lệ chợt biến, gã hừ một tiếng, đoạn không nói thêm gì nữa, quay đầu đi, không nhìn Pháp Tướng nữa.

Pháp Tướng cũng không có ý trách gã, y cùng Pháp Thiện hai người, đã từng nhìn thấy gã bị thiên hạ chính đạo bức ép biến thành ma đạo yêu nhân, nên nhẫn thẫn trung hoàn toàn vẫn rất hòa hoãn. Pháp Thiện từ phía sau lấy hai chiếc ghế tròn, bê lại gần cái phản nơi Quỷ Lệ nằm, để xuống cạnh phản, rồi nhẹ giọng nói: "Sư huynh mời ngồi."

Pháp Tướng gật gật đầu, ngồi lên chiếc ghế, nhìn Quỷ Lệ, hỏi: "Thí chủ cảm thấy hiện tại thân thể ra sao rồi?"

Quỷ Lệ thật ra không cần y hỏi như thế, kỳ thật hắn đã tự xem qua thương thế của mình ra sao, nguyên vết thương trên ngực bị trọng thương gãy xương đã được tiếp lại từ tế, sau đó dùng vải dày băng lại, hiển nhiên là giúp cố định vết gãy, còn những chỗ bị thương khác chỉ là những vết ngoại thương, cũng đều được băng bó từ tế, trong vết thương dấu thỉnh thoảng vẫn phát ra những cơn đau nhói, nhưng cũng kèm theo những cảm giác tê tê dễ chịu, hiển nhiên là miệng vết thương đã được đắp thuốc cực tốt mới có thể hiệu quả như vậy.

Pháp Tướng thấy gã không trả lời, cũng không nổi nóng, chỉ cười nói tiếp: "Trong lúc thí chủ hôn mê, tiểu tăng đã tiếp lại chỗ xương bị gãy, còn những vết thương ngoài da đều không đáng ngại, chỉ là nội phủ của thí chủ bị trọng thương, không thể chữa khỏi ngay được, cũng may là thân thể thí chủ cường tráng, không thì dù có là người tu hành đạo pháp thâm hậu, cũng khó lòng mà..."

Y ngừng một lúc, rồi tiếp: "Vừa nãy tên tiểu sư đệ của bần tăng cũng nói với thí chủ rồi. Nơi đây là Thiên Âm Tự, việc thí chủ ở đây trừ một số ít trong bản tự,

thiên hạ không còn ai khác biết, do vậy hết sức an toàn. Thí chủ cứ yên tâm ở đây dưỡng thương..."

Quỷ Lệ đột nhiên ngắt lời Pháp Tướng, nhìn xoáy vào hai mắt y, hỏi: "Là các ngươi đã cứu ta?"

Nụ cười trên môi Pháp Tướng chợt tắt, tựa hồ như do dự, quay lại nhìn Pháp Thiện trao đổi, Pháp Thiện cúi đầu, khe khẽ niệm Phật hiệu.

Pháp Tướng quay đầu lại, không do dự nữa, gật đầu đáp: "Đúng."

Quỷ Lệ hừ một tiếng, nói: "Đừng nói với ta là các ngươi không biết, các ngươi hành động như vậy vạn nhất bị Thanh Vân Môn biết được, thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Pháp Tướng thản nhiên: "Tiểu tăng tự nhiên biết."

Quỷ Lệ cười lạnh nói: "Nếu mà như vậy, ngươi tại sao lại dám giấu sư trưởng ngươi đi cứu tên ma giáo yêu nhân ta đây?"

Pháp Tướng nhìn gã, không biết sao, trong mắt bỗng ánh lên những tia kỳ quái.

Quỷ Lệ nhíu mày hỏi: "Ngươi nhìn cái gì?"

Pháp Tướng cười cười đáp: "Thí chủ tại sao biết ta nhất định lén sư trưởng đi cứu thí chủ?"

Quỷ Lệ khẽ run, hỏi: "Cái gì?"

Pháp Tướng lại thản nhiên: "Thanh Vân Môn thất mạch chủ tọa đều không phải tầm thường, mỗi người đều thân tàng tuyệt học. Phong Hồi Phong thủ tọa Tăng Thường Thúc là một trong bọn họ, hôm đó ông ta cũng tham chiến, nếu muốn cầm chân ông ta trong một khoảng thời gian mà không lộ ra đạo pháp của bản tự, công lực đến mức đó, thiết nghĩ ta vẫn chưa đủ sức."

Quỷ Lệ nhìn Pháp Tướng, đổi mắt lúc lâu, Pháp Tướng thản nhiên nhìn lại, miệng vẫn nở nụ cười hiền hòa. Lâu sau, Quỷ Lệ đột nhiên quay đi, không nhìn Pháp Tướng nữa.

Pháp Tướng gật gật đầu, nói: "Thí chủ bị thương rất nặng, bây giờ cần nhất là nghỉ ngơi thật kỹ."

Quỷ Lệ nhắm mắt, chợt hỏi: "Các ngươi tại sao lại cứu ta?"

Pháp Tướng trầm mặc hồi lâu, mới bình thản nói: "Vấn đề này tiểu tăng không thể hồi đáp."

Quỷ Lệ hít sâu, hét: "Tại sao?"

Pháp Tướng khẽ niệm Phật hiệu, nói: "Thí chủ cũng không nên nóng nảy, đợi mấy hôm nữa thương thế lành rồiắt sẽ có người giải thích cẩn kẽ cho thí chủ biết."

Quỷ Lê mở mắt, nhíu mày hỏi: "Ai?"

Pháp Tướng khéo miệng khẽ giật, trong chốc lát thoáng lộ chút ý do dự, nhưng chung quy cũng đáp: "Nói cho thí chủ cũng không việc gì, chính là ân sư của tiểu tăng, Thiên Âm Tự phuơng trượng Phổ Hoằng thượng nhân."

Quỷ Lê nhất thời run người, một lúc sau, gã nhìn vẻ mặt Pháp Tướng, lại chẳng biết hỏi gì thêm, đoạn thở dài rồi nằm dài ra phản.

Nơi xa tiếng chuông du dương, nhẹ nhàng truyền lại.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

Chương 179

Tục Thể Phật Đường

Sáng chuông, chiều mõ, ngày lại ngày, cảnh tượng tựa hồ cứ như thế không thay đổi.

Mỗi một ngày, mọi sự tưởng chừng như là ngày hôm qua, có người cảm thấy buồn chán, có người cảm thấy yên tĩnh, tháng ngày lầm lũi, hoặc dài hoặc ngắn, đều bởi tại nhân tâm mà thôi.

Thoáng chốc, Quỷ Lê lưu lại Thiên Âm Tự cũng đã khá lâu, sáng sáng nghe chuông, xế chiều nghe mõ, chẳng biết tự nơi nào trong chùa cứ đều đặn vang lên mỗi ngày, lặng lẽ trôi qua. Cũng không biết như thế nào, mới chỉ có mấy ngày, hẵn tựa như hòa nhập vào khung cảnh kỳ lạ khác thường này, ngày ngày trầm mặc không nói, chỉ trầm tư suy nghĩ.

Hẵn đang ở độ tuổi tráng niên, thể lực sung mãn tráng kiện, tuy thụ thương trầm trọng, nhưng trước là thân thể còn trẻ, sau là bản thân dày công tu hành, hơn nữa Thiên Âm Tự không đối với hẵn như người ngoài, chẳng tiếc thảo dược kỳ trân, tùy nghi cho hẵn sử dụng. Với thanh danh và địa vị của Thiên Âm Tự, dĩ nhiên là không thiếu dược phuơng, vốn dĩ là nơi có các loại thuốc tốt vào loại bậc nhất trong thiên hạ, dược liệu phát huy nhanh chóng, một thân thương tích của hẵn đã được lành lại chóng vánh.

Chỉ qua mấy ngày, hẵn đã có thể xuống giường miễn cưỡng đi lại, chỉ là lúc đi bộ, ngực vẫn còn đau, cứ đi được vài bước thì phải dừng lại để lấy hơi. Có điều, dù chỉ như vậy, cũng đã khiến cho bọn Pháp Tướng thường xuyên đến thăm đều cảm thấy rất cao hứng phấn khởi, cứ chuyện vãn với nhau rằng trước giờ chưa thấy có ai bình phục được nhanh chóng như hẵn, xem chừng không quá một tháng là có thể hoàn toàn bình phục.

Bình nhật Quỷ Lê cùng với bọn họ ở chung một chỗ, thi thoảng trò chuyện, tuyệt không bàn đến chuyện song phuơng đối đầu với nhau khi trước, tựa hồ lúc này đối với bọn Pháp Tướng và các tăng lữ khác trong Thiên Âm Tự, Quỷ Lê bất quá chỉ là một người bình thường được bắn mõm hảo tâm cứu giúp, chứ không phải

ma giáo yêu nhân mà bốn mòn cam tội lớn với thiên hạ, từ trong bàn tay sắt thép của Thanh Vân Môn mà cướp về. Thế nhưng Quý Lệ cũng không truy vấn nguyên nhân vì sao chúng nhân Thiên Âm Tự lại giải cứu hắn.

Ngày tháng trôi qua êm ả, thân thể của Quý Lệ cũng ngày một khang phục, đến hôm nay, hắn đã có thể đi lại dễ dàng, đôi khi gặp lúc thời tiết trong lành, hắn liền kéo ghế mở cửa, ngồi bên cửa sổ, nghiêng đầu chăm chú lắng nghe, tựa hồ những tiếng chuông cổ ở Thiên Âm Tự đối với hắn mà nói có một chút âm vị đặc biệt.

Trong thời gian hắn dưỡng thương, trong số tăng nhân thiên âm tự chỉ có Pháp Tướng và Pháp Thiện thường hay vãng lai thăm hỏi, những tăng nhân khác hầu như không hề lai vãng, đừng nói chi đến Phổ Hoằng Thượng Nhân và các vị thần tăng hàng chữ "Phổ" khác. Dựa vào lý do phải dưỡng thương, Quý Lệ cũng không bước ra khỏi phòng. Ngoại trừ đôi lần mở cửa nhìn ra bên ngoài, khung cảnh hiện tại trước mắt hắn, bất quá chỉ là một mảnh vườn nho nhỏ, tường hồng ngói xanh, trong sân trồng vài cụm cây nhỏ.

Chỉ là đối với Quý Lệ mà nói, một tiểu viện đơn giản thông thường như thế này, ngạc nhiên thay lại gợi lên cảm giác như là đã lâu lắm không gặp lại, từ cái ngày đầu tiên dở song cửa lên, tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng trong tâm của hắn liền có cảm giác yêu thích nơi này ngay lập tức.

Sáng nghe chuông, chiều nghe mõ, ngày tháng trôi qua một cách yên tĩnh, bất quá một khoảng ngắn trong ngày, hắn cảm thấy đứng ngồi không yên nửa say nửa tỉnh.

Nào có ai biết, trong tâm của hắn đã từng có một ước vọng khôn cùng, bất quá là trong một ngày bình yên như thế này...

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự là nơi điện vũ miếu các nguy nga rộng lớn, lại có được một dinh viện nhỏ nhắn ở một nơi hẻo lánh quạnh quẽ thế này, cuộc sống cứ như thế, như thế, như thế...

"Kéo kẹt", cánh cửa gỗ mở ra đột ngột, Pháp Tướng một mình bước vào, đảo mắt một vòng quanh phòng, lập tức dừng lại trên giường nơi Quý Lệ đang nằm. Quý Lệ nhắm mắt, không biết là thức hay ngủ.

Pháp Tướng khẽ mỉm cười, quay người đóng cửa lại, hướng về phía Quý Lệ mà nói: "Hôm nay ngươi thế nào rồi, ngực có còn đau nữa không?"

Quý Lệ chuyển động thân mình, từ từ mở mắt, nhìn về phía Pháp Tướng điềm tĩnh trả lời: "Mỗi lần ngươi đến đây đều hỏi câu này không cảm thấy phiền phức sao?"

Pháp Tướng lại cười lắc đầu, mục quang di chuyển rồi tiến đến bức tường bên kia, chính là nơi thờ phượng họa hình của quân âm đại sỹ, lấy ba cây nhang ở bên bàn thờ, chụm lửa từ cây đèn cầy nhỏ rồi đặt vào lô hương bằng đồng.

Làn khói tỏa nhẹ bay lên rồi phiêu tán vào không trung, bức họa quan âm đại sĩ đột nhiên trở nên mơ mờ hồ hổ, mùi đàn hương từ từ lan tỏa vào không khí.

Pháp Tướng chắp tay hướng về bức đồ hình quan âm đại sĩ lạy vái ba vái, bấy giờ mới quay người, ngưng mắt nhìn Quỷ Lệ rồi hốt nhiên nói: "Ngươi không đến đây bái lạy hay sao?"

Quỷ Lệ giật mình, bất giác không thể tự chủ cũng nhìn về hướng bức họa đồ, vẻ mặt quan âm đại sĩ trong bức tranh đầy vẻ từ bi, đoan trang mỹ lệ, tuệ nhãn như nhìn vào khoảng không, tựa hồ hướng về thế giới vạn vật phàm nhân, trong thời khắc này, dường như dõi mắt từ bi về phía mình.

Trong tâm hắn bỗng phát động, lập tức lãnh đạm cười chê nhạo: "Ta thật vô cùng kính ngưỡng quan âm bồ tát, nếu quả phạt bà linh nghiệm như thế, ta không nhớ đã biết bao lần trong quá khứ đã thỉnh cầu chư thiên thần phật rủ lòng thương hại mà nào có thấy người của bốn môn phát quá từ bi."

Pháp Tướng nhìn hắc hối lâu, Quỷ Lệ vẫn giữ vẻ thản nhiên, nụ cười lãnh đạm vẫn đọng ở khóe miệng, không tỏ ra có chút hối hận. Lúc sau, Pháp Tướng khẽ thở dài, quay người đối diện với tượng Quan âm đại sĩ gập đầu kính bái, lâm râm khấn vái trong miệng, chỉ là không nghe rõ thành tiếng.

Quỷ Lệ chăm chăm quan sát bộ dạng của hắn, tiếp tục cười nhạo.

Pháp Tướng hành lễ xong, quay người bước tới, vẻ ôn hòa trên mặt từ từ biến mất, thay vào đó là vẻ giễu cợt: "Ta thấy hôm nay thần sắc của ngươi đã khá rồi, thân thể cũng đã gần như hồi phục, hay là ra ngoài với ta."

Quỷ Lệ nghe thế liền chấn động: "Ra ngoài ư? Đi đến đâu?"

Pháp Tướng mỉm cười nói: "Đi đến một nơi ngươi muốn đến, gặp người mà ngươi muốn gặp."

Quỷ Lệ nhíu mày, nhướng mắt hỏi: "Thế à, có phải là hiệu thị của Phổ Hoằng Thượng Nhân chăng?"

Pháp Tướng gật đầu nói: "Đúng thế, ân sư nghe nói thương thế của ngươi đã hồi phục thì thập phần hoan hỉ, hôm nay liền sai ta đến trông nom, nếu như thân thể ngươi không quá mệt mỏi thì có thể gặp mặt. Chẳng hay ý ngươi thế nào?"

Quỷ Lệ chú mục nhìn Pháp Tướng hối lâu, hốt nhiên mỉm cười: "Tốt, tốt, tốt, ta cũng đã chờ ngày này khá lâu, ta tự nhiên phải đích thân đến yết kiến, đừng nói hiện giờ thân thể tốt xấu thế nào, cho dù là lúc đang mang trọng thương, chỉ cần ngài có ý mời, cho dù phải bò lết ta cũng sẽ tới."

Pháp Tướng chắp tay: "Thí chủ đã quá lời, xin theo tại hạ."

Nói rồi liền bước tới trước dãy đầu, đến trước cửa phòng mở cửa bước ra.

Quỷ Lệ liền theo phía sau, chỉ là lúc hắc dợm bước ra khỏi phòng, không biết tại sao, hắc đột nhiên hồi đầu nhìn về phía bức tranh Quan âm đại sĩ treo trên

tường, giữa làn khói thoảng bay, diện mục từ bi của quan âm đại sĩ khẽ mỉm cười, tựa hồ như đang nhìn hắn.

Quỷ Lệ khẽ nhăn mày, hừ một tiếng, liền lập tức quay người, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài, chỉ còn thoang thoảng mùi đàn hương vương vấn phía sau hắn trong căn phòng trống không im lặng, nhẹ nhàng phiêu đãng.

Ra khỏi tiểu viện là một thông đạo dài độ chừng hai trượng, bề ngang bốn thước, hai bên là tường vôi đỏ, cao độ bằng hai người, phía trên lợp bằng ngói lưu ly màu lục, ở cuối đường đi của hoa viên là một vòm cửa hình cung, khi tiến gần đến cửa ngoài có thể nghe được những âm thanh hồn tạp từ ngoài truyền đến.

Thanh âm đó thật kỳ quái, thoảng nghe tựa hồ như thanh âm của tăng nhân đang tụng kinh trong miếu, nhưng trong đó lại pha tạp những quái thanh kỳ dị, trong tường tượng của Quỷ Lệ những thanh âm này đáng lý không thể xuất hiện nơi này, ví dụ như tiếng đối thoại của phụ nhân ở thôn quê, hay là giọng cao thanh của phật tử đang lễ phật, lẩn vào đó là tiếng hài như quấy khóc.

Những âm thanh kỳ lạ này, sao lại xuất hiện tại nơi được hiệu xưng là thiên hạ chánh đạo tam đại cự phái như Thiên Âm Tự thế này?

Quỷ Lệ cảm thấy hoang mang bất định, liền hướng mắt về phía Pháp Tướng như dọ hỏi, chỉ thấy Pháp Tướng diện mục không thay đổi vẫn dẫn đường ở phía trước hướng về phía vòm cửa trước mặt. Quỷ Lệ nhíu mày, định thần lại, rồi tiếp tục đi theo sau.

Bên ngoài bỗng nhiên rạng sáng, chỉ thấy đá bạch ngọc được dùng để lát nền, từng lớp đá chồng lên nhau, cứ chín bậc làm thành một tổ, liên tiếp nhau đến tận đại hùng bảo điện, có cả thảy chín lần chín tám mươi mốt như vậy. Giữa hàng rào điêu khắc bằng ngọc thạch, chỉ thấy điện đài hùng vĩ, cực kỳ cao đại, trước điện có 13 cây cột cao lớn ngạo nghễ như vươn tới trời xanh, cao đến mươi trượng, trần và tường trong điện lấp lánh huy hoàng, chia làm tám đỉnh bằng nhau, có trạm trổ đầu rồng, ở trước mỗi mái đỉnh đều có một hình rồng bay lượn, tùy theo đó mà điêu khắc mười loại thú vật kỳ lạ tượng trưng cho sự cát tường, hình thái khác thường, như hư như thực.

Trong điện được trang trí bởi muôn vàn điêu khắc hoa lệ tinh mỹ, thật là vượt quá sức tưởng tượng của người thường, như là không phải bởi tay con người mà làm ra được.

Ở phía sau đại hùng bảo điện, hai bên, phía trước, tạo thành một dãy điện đường cao lớn nối tiếp nhau, ở giữa là quảng trường rộng lớn hoặc là những con đường nhỏ ngoằn nghèo nối kết với nhau lại thành một khối trùng trùng điệp điệp cao lớn lộng lẫy.

Chỉ là tòa kiến trúc này tuy hùng vỹ hoa lệ, có thể làm cho người ta trầm trồ kinh ngạc, thế nhưng trong thời khắc này, điều làm Quỷ Lệ ngạc nhiên nhất lại không phải là điều này, đây chính là nơi phật giáo trang nghiêm vào bậc nhất, hiện tại lại có rất nhiều phàm nhân qua qua lại lại không ngừng, người người cầm nhang

đèn, quỳ bái lễ phật, từ trên đài cao ra đến ngoài sân, hương hỏa định thịnh khó mà tưởng tượng được.

Một ngôi chùa lớn như Thiên Âm Tự, vốn có địa vị cực kỳ tôn cao trong thiên hạ chính đạo, lúc này không khác gì những tòa tự miếu thông thường nơi nhân gian, mở cửa đón vô số bách tính thế tục vào thắp hương bái phật.

Quỷ Lệ không tưởng tượng được điều này. Hắn vốn đã minh bạch những âm thanh kỳ quái khi nãy nhưng với những cảnh tượng trước mắt hắn lại cảm thấy hồ đồ hơn. Chùa miếu trên Thanh Vân Sơn sớm có tập quán tuân theo phong phạm của tiên gia, tiên sơn tiên cảnh, chỉ có những người tu đạo. Hồi còn ở Thanh Vân Sơn, hắn chưa bao giờ thấy một người dân bình thường nào lên núi thắp hương cầu nguyện.

Hắn ngoảnh đầu nhìn Pháp Tướng hỏi với vẻ ngạc nhiên: "Đây là..."

Pháp Tướng cười nhẹ: "Bản tự tuy hương hỏa thịnh vượng nhưng bình nhật cũng không có nhiều người tới. Sở dĩ hôm nay có đông người tới thắp hương vì là ngày mùng một. Vào mỗi độ mùng một ngày rằm, bách tính trong phạm vi trăm dặm quanh đây đều tới bái phật theo tập tục".

Quỷ Lệ lúc lắc đầu, vương vấn một chút nghi ngờ, cuối cùng cũng cất lời hỏi: "Không đúng. Ta chỉ lấy làm lạ là tại sao môn phái nhà ngươi lại cho bách tính vào thắp hương lễ phật?"

Pháp Tướng gật gật đầu đối với vấn đề Quỷ Lệ thắc mắc dường như đã có dữ liệu. Y vẫn giữ nguyên tư thế đi bên cạnh Quỷ Lệ, hướng về phía hậu Đại Hùng Bảo Điện, vừa đi vừa nói: "Kỳ thật lúc ban đầu Thiên Âm Tự cũng giống như Thanh Vân Môn, tịnh không mở cửa đón tiếp thế bách tính. Chỉ sau khi ân sư tiểu tăng là Phổ Hoằng Thượng Nhân tiếp nhiệm phuơng trượng liền cùng tam vị sư thúc tham ngộ phật lý, đại phát nguyện tâm, dạy rằng: "Phật cũng là chúng sinh trong thiên hạ, không ai không là phật. Vì vậy mới quyết định mở rộng sơn môn cho bách tính vào lễ phật".

Nói đến đó, Pháp Tướng dừng bước, quay người về phía con đường dẫn tới Đại Hùng Bảo Điện nói: "Sư đệ có thấy con đường đá rêu phong kia không?"

Quỷ Lệ gật đầu nói: "Sao?"

Pháp Tướng chắp tay nói: "Năm xưa có một vị sư thúc bắn môn nhận thấy đường núi cheo leo, bách tính tuy có lòng muốn lễ phật nhưng thân thể yếu đuối không thể lên núi cầu nguyện nên đã một mình bỏ ra 10 năm đại dụng thần thông biến một con đường vốn chênh vênh, hiểm trở thành một con đường băng phẳng, thật đã tạo thành công đức vô lượng."

Quỷ Lệ bỗng nhiên dâng lên niềm kính trọng, sắc diện trở nên trang nghiêm hỏi: "Có một vị tiền bối như thế thật sao? Xin thỉnh vẫn danh hiệu."

Pháp Tướng chú nhẫn nhìn y, trầm mặc một hồi đoạn chùng giọng: "Vị sư thúc đó danh hiệu là Phổ Trí, cũng đã rời bỏ trần gian hơn 10 năm rồi."

Quỷ Lệ một thân nam tử cương ngạnh, vây mà khi nghe đến hai từ "Phổ Trí" cũng thấy như sấm động trời quang, trong óc kêu lên một tiếng "Oang", toàn thân tê liệt.

Pháp Tướng thấy Quỷ Lệ sắc mặt biến chuyển bất định, thoát bi thương thoát phẫn hận, liền thở dài một tiếng, hạ giọng nói: "Đi thôi. Phương trượng đang chờ chúng ta."

Quỷ Lệ mặc nhiên nhìn Pháp Tướng cất bước, chỉ thấy cước bộ y võn khinh linh, nhẹ nhàng giờ phút này trở nên trầm trọng vô bì. Đi được mấy trượng, Pháp Tướng đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt biểu tình phức tạp, nhìn về đám người nơi xa xa đang hối hán hở hở chầm chậm bước trên con đường đá. Cả lão nhân, nam tử, phụ nhân, hài tử đều lộ ra sắc mặt thành kính, miệng tụng niệm phật hiệu như thể mỗi bước đi trên con đường đó là họ lại gần Phật Tổ thêm một chút.

Sắc mặt Quỷ Lệ phức tạp u ám, hai tay nắm chặt thành quyền rồi từ từ lỏng ra. Một lúc sau, hắn thong thả quay đầu tiến về phía trước. Pháp Tướng vẫn đứng đó, yên lặng chấp tay niệm phật đợi hắn.

Hai người cất bước, bỏ lại sau lưng đám thiện nam tín nữ đang trầm mặc đi trên con đường về với phật.

Chốn này nguyên là nhân gian, không phải là tiên gia phật cảnh.

Qua khỏi Đại Hùng Bảo Điện, tuy là phía hậu nhưng điện vũ miếu đường trùng trùng điệp điệp. Thiên Âm Tự không hổ là danh môn đại phái, khí khái vượt hẳn so với những tự miếu thông thường. Quỷ Lệ cùng Pháp Tướng thẳng đường tiến bước, không dừng lại tại bất kỳ điện vũ lâu các nào mà đi về phía hậu sơn.

Quỷ Lệ bám sát gót Pháp Tướng, không thốt một lời, sắc mặt bộc lộ trầm tư nặng nề. Đối với kiến trúc tinh hoa mỹ lệ chung quanh, hắn hoàn toàn không để ý.

Vào lúc cuối cùng khi Pháp Tướng đưa hắn rời Thiên Âm Tự theo cửa sau, chớm bước lên con đường mòn dẫn lên đỉnh Tu Di Sơn, Quỷ Lệ cau mày hỏi: "Sao vậy, Phổ Hoằng Thượng Nhân lại không ở trong chùa?"

Pháp Tướng gật gù nói: "Đúng vậy. Cho dù bạn tự luôn mở cửa đón người thế tục, tạo thành công đức vô lượng nhưng người xuất gia tất có nhu cầu thanh tịnh, ân sư tiểu tăng cùng các vị sư thúc lại là những người ưa thích yên tĩnh nên thường ở tại ngôi tiểu tự trên đỉnh Tu Di Sơn. Người trong bản môn đều gọi đó là Tiểu Thiên Âm Tự." Pháp Tướng dứt lời liền cười nụ, để lộ hai hàm răng trắng bóng.

Quỷ Lệ mặc nhiên gật đầu, không nói thêm lời nào, tuỳ tiện theo sau Pháp Tướng đi lên đỉnh Tu Di Sơn.

Tu Di Sơn tuy không so được với chiêu cao nhập vân của Thanh Vân Môn Thông Thiên Phong nhưng tuyệt nhiên không thể coi là thấp. Thiên Âm Tự mà hai người vừa rời khỏi nằm tại lưng chừng núi. Hai người đi bộ lên đỉnh núi, chừng nửa canh giờ thì nhìn thấy tấm biển đề 4 chữ "Tiểu Thiên Âm Tự".

Nhin bên ngoài, Tiểu Thiên Âm Tự quả nhiên là một ngôi chùa nhỏ, dù đi ra hay đi vào chỉ ba bước là đến viện tự, khác rất xa với vẻ hoành tráng của Thiên Âm Tự nơi lưng núi. Nơi này cách xa thế tục, bốn phía tùng xanh trúc biếc bao phủ, ken đặc thành rừng. Mỗi khi gió núi thổi qua, tùng động trúc lay tạo nên vẻ thanh nhã u tĩnh không nói thành lời. So với cảnh nhiệt náo dưới núi quả có phong vị lánh ngoại riêng biệt.

Quỷ Lệ vết thương nặng chưa lành hẳn, đi bộ một quãng đường dài như vậy trên trán lâm tấm mồ hôi. Hắn dừng bước lấy sức, quay đầu nhìn về phía sau thấy bên trong Thiên Âm Tự nơi lưng núi hương hoa đinh thịnh, từng sợi khói phiêu đãng bay lên. Nhìn ra xa xa thấy một màu xanh xanh, đâu đó loáng thoáng tiếng người tạo cho người ta tâm ý trang nghiêm.

Quỷ Lệ ngây ngây xuất thần nhìn một hồi lâu, không biết hắn nghĩ gì. Đoạn chuyển thân cất bước. Pháp Tướng gật gật đầu, đưa hắn đi vào bên trong Tiểu Thiên Âm Tự.

Nơi này so với dưới núi đơn giản hơn nhiều. Hai người đi qua phật đường chính, rẽ qua hậu đường bên phải tới một tòa thiền phòng ba gian thanh tịnh. Pháp Tướng tiến về phía trước mấy bước, hướng về phía cửa thiền phòng nói lớn: "Sư Phụ, Trương Tiểu Phàm thí chủ đã tới."

Từ trong thiền phòng tức thì vang lên một giọng nói già nua, thanh âm từ ái: "Mời vào."

Pháp Tướng quay đầu lại, đưa tay thỉnh mời Quỷ Lệ. Quỷ Lệ thoảng do dự nhưng cũng tiến vào thiền phòng. Pháp Tướng đứng lại bên ngoài, hình như không có ý đi cùng hắn vào trong.

Bước vào bên trong thiền phòng, Quỷ Lệ đưa mắt nhìn bốn phía. Thiền phòng quả thật đơn giản, so với căn phòng hắn dưỡng thương dưới chân núi chẳng có gì khác biệt. Phổ Hoằng Thượng Nhân, phuơng trượng Thiên Âm Tự, một trong thiên hạ đương kim chính đạo cự phái, đang ngồi trên bồ đoàn, tay cầm một tràng niệm châu, miệng cười tươi tắn nhìn hắn.

Phổ Hoằng Thượng Nhân cười nhẹ, thanh âm bình hòa thốt: "Thí chủ đến rồi."

Không hiểu tại sao khi đối diện với thần tăng, Quỷ Lệ lại thấy trong tâm dấy lên nỗi niềm nhưng nhanh chóng bình phục, từ từ hít vào, gật đầu thốt: "Phải."

Phổ Hoằng Thượng Nhân ánh mắt lấp lánh từ bi quang mang, tỉ mỉ quan sát Quỷ Lệ, cơ hồ từ đầu đến chân. Tràng niệm châu trong tay chuyển động nhịp nhàng, hồi lâu ông cất tiếng: "Hình như thí chủ có điều gì cần hỏi bần đạo?"

Quỷ Lệ tức khắc gật đầu nói: "Không sai. Ta thấy lạ là Thiên Âm Tự vì sao phải không kể nguy hiểm, mạo phạm Thanh Vân Môn để cứu ta?"

Câu hỏi của hắn đã đi vào chính đề, thanh âm cực nhanh nhưng mới được nửa câu thì hắn không tự chủ được dừng lại. Chỉ thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân đưa hữu thủ lên ngăn không cho hắn nói tiếp.

Quỷ Lê không hiểu, nhìn Phổ Hoằng Thượng Nhân với vẻ mê hoặc. Phổ Hoằng chắp tay niệm một câu phật hiệu, đoạn rời khỏi bồ đoàn đứng lên nhìn Quỷ Lê nói: "Đối với vấn đề thí chủ vừa hỏi bần tăng, trước tiên bần tăng sẽ đưa thí chủ đi gặp một người."

Quỷ Lê thoảng run hỏi: "Gặp người? Ai?"

Phổ Hoằng không đáp, đi thẳng ra bên ngoài, từ tốn nói: "Bần đạo chỉ biết rằng người đó mong ngóng thí chủ đã lâu, mà thí chủ nhất định cũng mong gặp được y."

Quỷ Lê ngạc nhiên, rồi khi hắn ý thức được mình đang ở đâu không biết tại sao trong lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh, tim hắn đập nhanh, dường như phía trước đang có điều gì đó khiến hắn lo sợ.

Pháp Tướng vẫn đứng yên lặng bên ngoài thiền phòng, thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân cùng Quỷ Lê nói gót đi ra nhưng sắc mặt y không hiện lên chút thay đổi nào, chỉ lùi lại một bước rồi tiếp tục đứng qua một bên. Phổ Hoằng Thượng Nhân đưa mắt nhìn y, không nói một lời gật gật đầu đoạn cất bước đi theo hướng Quỷ Lê. Đích đến là một tiểu viện tựa lưng vào mạch núi.

Chương 180

Khổ Hải Nan Độ

Cũng giống như lối đi vào, tiểu ốc đó là một căn phòng nhỏ đơn sơ tựa vào vách núi, một lối đi trải gạch xanh dẫn thẳng vào cửa phòng, hai bên đường cỏ mọc um tùm, nhìn có vẻ như không được ai chăm sóc, nhiều nơi mọc đầy cỏ dại.

Chỉ có một điều khác so với phía ngoài, trên cửa phòng có treo một tấm rèm màu đen khá dày, ngoài cửa đó ra, căn phòng này không có cửa ra vào nào khác.

Quỷ Lê nhìn tiểu ốc đơn sơ, giống như bao tiểu ốc thường thấy khác, cổ họng bỗng khô lại, hai tay bỗng tự nhiên nắm chặt. Hắn nhìn Phổ Hoằng Thượng Nhân, chỉ thấy trên mặt Phổ Hoằng Thượng Nhân hiện lên một thần thái vô cùng phức tạp, như nuối tiếc, như đau khổ, khó diễn đạt thành lời, mà chính hắn cũng đang trong tâm trạng như vậy, nhìn như thôi miên vào con đường dẫn đến tiểu ốc kia.

Không gian như chìm trong tĩnh lặng, không ai cất tiếng, chỉ có tiếng côn trùng đâu đó trong bụi cỏ cất lên như kêu khóc điều gì.

Mãi sau, Phổ Hoằng Thượng Nhân thở dài, nói: "Chúng ta vào thôi".

Các cơ thịt trên mặt Quỷ Lê giật giật, y đáp khẽ: "Được".

Phổ Hoằng Thượng Nhân bước chậm chạp về phía trước, gạt rèm, đẩy cánh cửa, mở toang cửa tiểu ốc.

Tiếng bản lề kêu cọt kẹt vang lên, nặng nề và thê lương. Không biết đã bao lâu không ai mở cánh cửa này ra.

Một luồng gió lạnh bất ngờ từ trong cửa ra, khiến cho kẻ tu hành đã lâu như Quý Lệ đang đứng ở cửa lều cũng không thể cưỡng lại cơn rùng mình. Căn phòng nhỏ xíu này dường như là nơi lạnh nhất thiên địa.

Quý Lệ đang nhíu mày do dự thì nghe tiếng Phổ Hoằng Thượng Nhân từ sau rèm vọng ra: "Tiểu thí chủ vào đây mau".

Quý Lệ hít một hơi sâu, vươn vai lắc đầu, rồi vươn tay kéo rèm cửa, bước vào bên trong.

Rèm cửa từ từ hạ xuống, tiếng kẽo kẹt thê lương cất lên rồi từ từ khép lại.

Bầu không khí yên tĩnh lại bao trùm lên căn phòng nhỏ. Một bóng người như trong mộng từ từ tiến đến, mắt hướng về căn phòng, không bao giờ có hoa nở, miệng lẩm nhẩm kính phật, cúi lưng vái, mặt đầy vẻ tôn kính trang nghiêm.

Màn hạ xuống, cửa gỗ cũng khép lại, vì không có cửa sổ nên trong phòng chỉ thấy một màu tối đen.

Một luồng gió lạnh bỗng trào ra, tựa như có hàng ngàn mũi kim băng đá châm vào da thịt. Quý Lệ trong giây phút rùng mình liên tục, nhưng y vốn không phải là người thường, chỉ cần vận chân pháp điều khí là khí huyết lưu thông trở lại. Luồng gió lạnh dù không xâm nhập được vào cơ thể, nhưng cứ châm vào người lạnh buốt, quả khó có thể chịu đựng được.

Gian tiểu ốc này còn lạnh hơn cả gió băng ở Bắc Cực.

Quý Lệ trong lòng vô cùng kinh ngạc, đang lúc kinh ngạc chỉ nghe thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân thấp giọng: "Sư đệ, chúng ta đến tìm sư đệ đây, người này chính là người mà sư đệ hằng mong gặp bao lâu nay!".

Giọng Phổ Hoằng Thượng Nhân trầm đục mà chứa đầy tình cảm khác thường, khí lạnh trong phòng đột nhiên lạnh thêm vài phần, lạnh đến máu trong người như đông cứng lại.

Sau đó, bỗng nhiên trong phòng có một luồng sáng trắng ánh bạc từ từ sáng lên, chiếu sáng từ phía trước Phổ Hoằng Thượng Nhân và Quý Lệ đến tận cuối phòng.

Luồng ánh sáng chiếu sáng trắng như tuyết, với những dải sáng lóng lánh tuyệt đẹp, kèm theo là những tia sáng màu bạc viền xung quanh, hòa thành một, từng chùm lấp lánh lấp lánh nối đuôi nhau phát sáng, một hồi lâu mới nhìn ra là một bàn tròn lớn chừng khoảng một tấc.

Ánh sáng dịu dàng, trắng như tuyết, tia sáng phát ra cao không đến một tấc, ở cuối như có hình hoa tuyết, lại nhảy nhót giống như những con đom đóm lấp lánh, đẹp tựa trong mơ.

Những tia sáng đó dần dần hoà lại làm một, Quý Lệ và Phổ Hoằng Thượng Nhân chỉ thấy một tiếng sáo nhẹ nhàng nổi lên, nghe rất vui tai, luồng ánh sáng lan rộng làm cả căn phòng bừng sáng.

Trong giây lát kỳ diệu đó, Phổ Hoǎng Thượng Nhân thăm niêm phật, trong khi Quỷ Lê chỉ cảm thấy máu trong người đông cứng lại, không thấy một hơi ấm nào, đến nỗi tim cũng như ngừng đập, dường như toàn bộ cơ thể chết đứng không vận động trong giây phút đó.

Y đứng ngay đơ giữa phòng như một cột nước đông cứng, nhìn như thoi miên vào luồng sáng trước mặt, trong đầu không nghĩ đến bất cứ điều gì khác ngoài hai chữ: Phổ Trí.

U quang như tuyết, xán lạn lưu chuyển, từ một vòng tròn màu trắng thuần khiết như ngọc toả ra, đồng thời xua đi làn khí lạnh trong phòng. Bên trên vòng tròn phát sáng có một người ngồi xếp bằng tròn, người đã làm thay đổi cả cuộc đời Trương Tiểu Phàm năm xưa, người mà Quỷ Lê ngày nay luôn khắc cốt ghi tâm: Phổ Trí!

Nhin từ phía xa trông diện mạo Phổ Trí vẫn như đang sống, mặc dù da mặt trắng xanh xao tái nhợt, không thấy một luồng sinh khí nào, nhưng nhìn kỹ thì không thấy khó héo như người chết, thậm chí trông vẫn giống hệt Lão Hoà Thượng từ bi trong tâm trí của Trương Tiểu Phàm năm nào, không chút thay đổi, duy chỉ có thêm nhiều nét u uẩn đau khổ chứa trong thần sắc lão.

Khuôn mặt vẫn y như xưa, chỉ có phần cơ thể là thay đổi.

Không hiểu tại sao cơ thể của Phổ Trí thu nhỏ hơn nửa so với trước kia, cũng chính vì vậy mà Lão có thể toạ trên chiếc bàn ngọc trắng lạnh đó, khó lạnh trong phòng đủ làm chết người, mà không thấy bất cứ tảng băng nào xếp trong phòng, phần lớn nguồn gốc của khí lạnh là từ chiếc bàn ngọc dị thường đó. Thân thể của lão hoà thượng có thể giữ được lâu đến vậy cũng là do công huyền bí của dị bảo.

Chỉ có điều, Quỷ Lê cũng không nghĩ ra được điều đó, lão tăng từ bi đang ngồi trên ngọc bàn kia rõ ràng là hình ảnh y đã khắc sâu trong tâm tưởng hơn mười năm rồi không quên.

Là hận chăng?

Là ân chăng?

Đầu óc y bỗng không không đăng đăng, trong bỗng chốc như vũ bão cuồng phong, như sấm sét bên tai, ân oán lẫn lộn tràn dâng trong lòng.

Lão tăng kia chính là người đã cứu mệnh y, là người dạy y chân pháp, đối đãi với y như con, nhưng cũng chính lão tăng nhìn bên ngoài đầy từ bi kia cũng là người đã huỷ hoại cả cuộc đời y, khiến y ngày đêm đau khổ, như địa phủ thâm uyên.

Ân oán giao tranh lẫn lộn vốn chỉ diễn ra trong tâm khảm y, không ngờ giây phút này cũng không kìm được trào dâng trên nét mặt.

Trong giây phút tâm thần kích động, Quỷ Lê đứng không vững, hoa mắt chóng mặt, đổ người sang bên cạnh. Vừa lúc đó có một bàn tay ấm áp vươn tới, đỡ lấy y, một luồng khí quen thuộc – chính là Đại Phạm Bát Nhã Chân Pháp - từ lòng

bàn tay ấy truyền sang cho y vô cùng mãnh liệt, khiến cho huyết khí đang kích động bình phục trở lại.

"A di đà phật, Tiểu thí chủ, ngươi không nên quá kích động, phải bảo trọng". Tiếng nói của Phổ Hoằng Thượng Nhân từ bên cạnh khẽ vang lên.

Quỷ Lệ như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, nghiến răng đứng thẳng người lên, tuy nhiên mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt của Phổ Trí.

Phổ Hoằng Thượng Nhân đứng bên cạnh, đăm chiêu nhìn Quỷ Lệ, dưới ánh sáng chập chờn trong căn phòng, mặt Quỷ Lệ trông như của một người xa lạ, không phải yêu nhân ma giáo vang tiếng trong thiên hạ, mà chỉ là một kẻ phàm nhân đang đau khổ, giống như kẻ thiểu niên bao năm về trước.

Y hắng giọng, quay đầu nhìn Phổ Trí, từ từ đi lên phía trước, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt Phổ Trí, khẽ nói: "Sư đệ, di nguyện cuối cùng của ngươi, nay sư huynh đã làm được, sư huynh bất tài, năm xưa không dạy được ngươi. Gieo gió gặt bão, gây tội phải đền tội. Người năm xưa cũng luôn nói vậy, mong ngươi sớm thoát túc nghiệp, đầu thai vãng sanh. A di đà Phật!".

Y chắp tay vái di thể Phổ Trí một vái rồi đứng thẳng người đi ra ngoài. Ra đến gần cửa mới chậm rãi nói: "Tiểu thí chủ, ta nghĩ ngươi cũng muốn được một mình ở lại với Phổ Trí sư đệ, ta đợi ngươi ở trước cổng chùa, nếu có việc gì cứ đến đó tìm ta".

Quỷ Lệ không trả lời, hắn như không nghe thấy điều gì, trong mắt hắn chỉ thấy vị tăng nhân Phổ Trí thôi.

Phổ Hoằng thượng nhân hắng giọng, mở cửa kéo rèm bước ra, căn phòng lại chìm trong yên lặng.

Đôi chân Quỷ Lệ từ từ nhấc lên, từng bước từng bước một di chuyển về phía Phổ Trí.

Dường như y đang vô cùng sợ hãi, không biết nên làm gì. Đã bao năm qua y thống khổ, hận thấu tâm can, vậy mà tại sao giờ này, đầu óc y chỉ cảm thấy bi thương vô tận.

Con người đó, ngồi yên lặng ngay đó, không có một chút sinh khí nào, dù cho nỗi khổ đau hiện trên nét mặt, nhưng sao vẫn phảng phất điều gì như mong đợi, như khát vọng.

Quỷ Lệ dần tiến gần đến Phổ Trí nhìn trừng trừng, hai tay từ từ nắm chặt lại, móng tay cắm sâu vào da thịt hồi lâu rồi buông ra.

Người hắn như mất hết trọng lượng, không có chỗ dựa, toàn thân bất lực, đổ người ngồi bệt xuống đất, cứ ngồi bất động trước Phổ Trí.

Ánh sáng trong phòng chiếu vào hai người như hai cái bóng bất động.

Thời gian trong phòng như ngưng lại, lúc đảo lộn, lúc chảy xuôi. Chỉ có bóng hai người vẫn bất động không dịch chuyển.

Một trái tim vẫn đập, một trái tim đã tịch tĩnh.

"Kính koong king koong".

Lại một hồi chuông vang lên, âm thanh vang dội khắp mọi nơi trên núi Tu Di, trầm bổng vang xa, thức tỉnh mọi giặc mộng, đồng thời cũng khiến con người trong cõi trần thế thoát khỏi những dư vị của trần thế.

Trên đỉnh Tu Di Sơn, bên ngoài trai phòng chùa Tiểu Thiền vang lên tiếng gỗ cửa. Phổ Hoằng Thượng Nhân nhíu mày, hơi lắc đầu, hắng giọng hỏi: "Là Pháp Tướng phải không! Vào đi".

Dứt lời đã thấy Pháp Tướng bước vào, tiến về phía Phổ Hoằng lạy một lạy, trên mặt lộ rõ ưu tư: "Sư phụ, đã một ngày một đêm rồi vẫn chưa thấy Trương thí chủ đi ra".

Phổ Hoằng Thượng Nhân lắc đầu nói: "Túc thể nghiệt duyên, nhất thể tình cùu, việc đó cũng dễ hiểu thôi".

Pháp Tướng chắp tay, thấp giọng đáp: "Sư phụ nói phải". Rồi chợt nhíu mày hỏi Phổ Hoằng Thượng Nhân: "Sư phụ, đệ tử lo rằng trong phòng có Ngọc Băng Bàn để bảo vệ thi thể sư thúc Phổ Trí không bị huỷ, nhưng khí lạnh đó rất có hại với người thường. Hơn nữa Trương thí chủ vết thương mới lành, tâm trí lại đang kích động, nếu có bẽ gì thì chúng ta sao thực hiện được lời dặn của Phổ Trí sư thúc?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân điềm đạm nói: "Không sao, hôm qua ta đã dùng Đại Phạm Ban Nhược chữa tâm mạch cho y, hơn nữa y vốn người tu hành đã lâu, khí lạnh tuy độc nhưng với y không có gì đáng ngại".

Pháp Tướng nghe xong bèn yên, chắp tay lạy nói: "Ra là vậy, đệ tử yên tâm rồi".

Phổ Hoằng Thượng Nhân gật đầu, đưa mắt nhìn Pháp Tường nói: "Ngươi quả rất quan tâm đến Trương thí chủ, không chỉ vì thực hiện lời dặn trước lúc lâm chung của Phổ Trí mà chính ngươi cũng rất thương hắn lắm".

Pháp Tường cười khẽ trả lời: "Sư phụ tuệ nhãn, quả đúng như vậy".

Lời nói của Phổ Hoằng làm Pháp Tường nhớ đến chuyện đã qua, thở dài nói: "Quả là không giấu sư phụ được. Từ ngày đệ tử gặp Trương thí chủ đến nay đã 10 năm vụn vụt trôi qua. Mười năm ấy, đệ tử tu hành theo phật, với đời người thì như anh nhân hành lộ, không phải trải qua sóng gió, không mấy biến đổi. Chỉ có Trương thí chủ, ngầm cả đời y trải qua phong ba bão táp, đại bi đại khổ, ân oán tình cùu, mọi nỗi khổ trong thiên hạ y cũng đều trải qua".

Phổ Hoằng Thượng Nhân thoáng thay đổi nét mặt, chắp tay niêm kinh phật.

Pháp Tường lại nói: "Đệ tử thao thức nghĩ về Trương thí chủ suốt đêm, nghĩ nếu mình ở địa vị của Trương thí chủ, tưởng tượng mình phải chịu mọi nỗi khổ đó. Đáng tiếc đệ tử nghiên cứu đạo Phật chưa đủ uyên thâm, mới nghĩ mà đã sợ hãi. Phật dạy da thịt con người chẳng qua cũng chỉ như cát bụi, chỉ có nhân tâm là tồn tạo, điều quan trọng là phải thức ngộ được điều này. Mỗi lần niệm đến đây,

nghĩ đến Trương thí chủ cả đời lận đận, như giờ đây đang chổng chơi với khổ đau, đệ tử quả vô cùng kính phục".

Nói đến đó đột nhiên biến sắc, quỳ sụp xuống trước mặt Phổ Hoằng Thượng Nhân.

Phổ Hoằng Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi: "Ngươi làm vậy nghĩa là sao?".

Pháp Tướng khẩn thiết nói: "Sư phụ tại thượng tha lỗi, đệ tử tu hành chưa lâu, không thông hiểu pháp pháp, thấy Trương thí chủ phải chịu khổ đau quả không nhẫn tâm. Thỉnh cầu sư phụ đại thần thông khai ân, dùng pháp lực vô biên cứu vớt y, dùng từ bi cảm hoá ma tính, đưa y thoát khỏi bể khổ. Đại công đức này vừa hợp với ý trời, vừa yên lòng Phổ Trí sư thúc. Sư phụ từ bi!".

Dứt lời lại gập lưng quỳ lạy sư phụ ba lạy.

Phổ Hoằng Thượng Nhân lắc đầu thở dài: "Kẻ ngu dại! Lời ngươi nói vừa phạm sân giới, không phải người tu hành không cứu vớt y, mà bởi y bao phen gian nan, cả đời lận đận, đến ngày hôm nay tâm y cũng đã trở nên cứng rắn như đá sỏi. Hơn nữa Phật ở tâm người, chúng sang đều có cơ duyên vào cửa Phật, nhưng tương lai nhân nhập khổ hải, hay được cực lạc đều do tâm mà ra, ta không thể cưỡng ép y được".

Pháp Tướng từ từ đứng dậy, chắp tay lạy, trên mặt không khỏi có nét thất vọng, nhưng vẫn khẽ đáp: "Đệ tử đã hiểu".

Phổ Hoằng trầm ngâm trong giây lát, rồi cất lời nói: "Hay ngươi đi ra phía sau phòng nhìn y xem sao, ta chắc không có chuyện gì, nhưng sức y đã yếu mà một ngày đêm không ăn uống cũng không tốt".

Pháp Tướng nghe lời, định thần rồi đi ra khỏi phòng. Y mở cửa phòng đột nhiên thấy một người đang đứng, phía sau lưng hắn mặt trời đang tới, nét mặt hắn đầy âm khí, thoạt nhìn không rõ diện mạo ra sao.

Pháp Tướng giật mình lùi lại vài bước mới nhìn ra người đó chính là Quý Lệ. Y đã đứng bên ngoài cửa phòng tự lúc nào, bất động. Qua một ngày một đêm, trông hắn không tỏ ra vẻ mệt mỏi, nhưng mắt đỏ vắn như thể cả đêm chưa hề chợp mắt.

Nhận ra Pháp Tướng, môi hắn khẽ động đậy, chậm chạp gật đầu chào Pháp Tướng. Pháp Tướng chắp tay lạy chào, Quý Lệ chậm chạp tiến vào, đứng trước mặt Phổ Hoằng.

Phổ Hoằng Thượng Nhân ngồi như hôm trước, thiền sàng ở phía trước giường, tay cầm tràng hạt, không ngừng lẩn hạt. Thấy Quý Lệ định nói lại thôi, cũng không ngạc nhiên, điềm đạm bảo Pháp Tướng: "Đem ghế cho Trương thí chủ, ngươi cũng ngồi xuống đây!"

Pháp Tướng vâng dạ, bê ghế cho Quý Lệ ngồi rồi cũng ngồi xuống bên cạnh.

Phổ Hoằng Thượng Nhân trầm ngâm giây phút rồi nói: "Ngươi có điều gì cứ hỏi?".

Ánh mắt Quý Lệ vô hồn bất định, dường như tâm trí hắn đến giờ vẫn chưa bình phục, mãi sau mới thấy hắn đáp thăm: "Tại sao Thiên Âm Tự các người lại cứu ta?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân chắp tay đáp: "Mọi việc có quả đều có nhân, thí chủ gặp hoạn nạn ngày hôm nay là do Phổ Trí chùa chúng ta ngày xưa gây nên, Thiên Âm Tự bởi vậy càng không thể không ra tay cứu giúp".

Quý Lệ hít một hơi hỏi: "Các người làm như vậy mà không sợ Thanh Vân Môn trở mặt với các ngươi sao?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân cười đáp: "Sợ".

Quý Lệ nghe trả lời rất thực đó kinh ngạc nói: "Vậy sao ngươi vẫn?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân lắc đầu nói: "Thiên Âm Tự và Thanh Vân Môn xưa nay giao hảo, Lịch Đại Tổ Sư cũng dạy không được tuỳ tiện phá huỷ. Vậy nên ta đã ra lệnh cho người của ta mặc áo đen kín người, cướp ngươi về đây mà không để lại dấu vết gì".

Quý Lệ cười nhạt: "Thanh Vân Môn cao thủ nhiều như mây, chẳng may các ngươi để lộ thì sao?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân đàm đạo: "Ta muốn giấu mọi dấu vết là để hai phái không bắt hoà, không muốn người hai phái chính giáo bắt hảo, cực chẳng đã phải dùng hạ sách đó. Nhưng nếu sự không như ý thì cũng đành chịu. Cứu được Trương thí chủ thì hai phái không còn giao hảo cũng đành".

Quý Lệ trừng trừng nhìn Phổ Hoằng Thượng Nhân, trầm hỏi: "Tại sao các ngươi lại phải bằng mọi giá cứu ta?".

Lần này đến Phổ Hoằng Thượng Nhân đăm nhìn trong suy tư, Quý Lệ cũng không gặng hỏi, chỉ trừng trừng nhìn.

Một lúc lâu sau, Phổ Hoằng Thượng Nhân đăm chìm trong suy tư, Quý Lệ cũng không gặng hỏi, chỉ trừng trừng nhìn.

Một lúc lâu sau, Phổ Hoằng Thượng Nhân thở dài đáp: "Ngươi có muốn biết việc xảy ra từ lúc Phổ Trí sư đệ sắp mất, vật vã tìm được về Thiên Âm Tự cho đến lúc sư đệ qua đời?".

Không hiểu tại sao giọng hắn chợt trở nên khàn khàn.

Chương 181

Tội Nghiệt

"Đó là chuyện của mười mấy năm về trước, nhưng trong đầu ta nó vẫn giống như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, vẫn rõ mồn một, không thể nào quên dù chỉ một chi tiết nhỏ". Giọng của Phổ Hoằng Thượng Nhân phảng lặng mà chậm rãi vang lên trong phòng, ông bắt đầu kể về chuyện cũ. "Ta còn nhớ rất rõ, hôm đó

là một ngày ảm đạm. Ngay từ sáng sớm ta đã cảm thấy trong lòng có gì đó bất an song lại không thể nói ra chuyện không ổn rốt cuộc là chuyện gì cả những công việc thường ngày ta cũng phân tâm không làm đến nơi đến chốn. Tình trạng vô cùng khác thường ấy, ngay cả bản thân ta cũng không cắt nghĩa được, vì thế khi ấy trong lòng thật thập phần lo lắng. Cứ như thế cho đến chap tối, nghe thấy tiếng chuông chiều, mắt thấy trời đang dần tối lại, ta mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Lúc ấy, ta chỉ cảm thấy hắn là mình tu hành chưa đủ nên nhất thời ý loạn tâm mê mà thôi. Không ngờ đúng vào cái lúc trời nhá nhem ấy, đột nhiên nghe thấy ngoài cổng bản Tự truyền đến một tiếng kêu chóp tai...".

Nói đến đây, Phổ Hoằng Thượng Nhân quay đầu lại nhìn Pháp Tướng một hồi.

Pháp Tướng gật đầu: "Đúng thế, lúc ấy là lúc các đệ tử tuần thị sơn môn đột nhiên nhìn thấy một người hôn mê nằm dưới đất ở một nơi không xa ngoài cửa vòm chùa, vội đi tới kiểm tra, nào ngờ... lại chính là Phổ Trí sư thúc".

Pháp Tướng thở dài một hơi rồi tiếp: "Khi ấy thần trí sư thúc không tỉnh táo, sắc mặt thì tiêu tuy vô cùng, chỉ trên hai gò má không hiểu vì sao lại có màu hồng rất kỳ lạ. Mai sau bần tăng mới biết, đó là vì sư thúc muốn tạm kéo dài sự sống nên đã uống kỳ dược Tam Nhật Tất Tử hoàn.

Quỷ Lệ nghe tới đây, bỗng lặng người xuống. Tên loại dược hoàn này đúng là chưa từng nghe qua. Hắn nhịn không được, phải lên tiếng: "Tam Nhật Tất Tử Hoàn, đó là loại kỳ dược gì vậy?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân thở dài: "Loại kỳ dược này không phải dùng cho mục đích đúng đắn gì, nghe nói do một quái nhân có ngoại hiệu là Quỷ Y trong ma giáo năm xưa điều chế ra. Phục loại dược này, cho dù có bị thương nặng sắp chết, dược tính cũng có thể kích thích tiềm lực của bản thân khiến người có thể sống được thêm ba ngày, đồng thời trong ba ngày này, miễn cưỡng cũng vẫn có thể duy trì được thể lực của người bình thường. Có điều một khi ba ngày qua đi, thuốc lập tức biến thành một loại độc dược đệ nhất thiên hạ, cho dù là người có thể lực hoàn hảo, đạo hạnh thông thiên, cũng không thể chống lại độc tính kỳ lạ của nó, chỉ còn đường chết. Vì thế mới có cái tên kỳ quái như vậy".

Lặng im một lúc, Phổ Hoằng Thượng Nhân nói tiếp: "Khi ấy đương nhiên chúng ta không biết nhiều đến thế, có điều sau khi nhận được cấp báo của đồ nhi là Pháp Tướng, ta quả là kinh hãi thật sự. Phổ Trí sư đệ thông minh trời phú, đạo hạnh thâm hậu, luôn là nhân vật xuất chúng trong Thiên Âm Tự, thật không ngờ lại trở thành như vậy. Ta lập tức sai người khiêng sư đệ vào trong thiền phòng chữa trị, thế nhưng sư đệ vẫn cứ hôn mê mãi không tỉnh, chân khí trong cơ thể rối loạn, không phải chỉ trúng kịch độc, mà còn bị một nhân vật đạo hạnh cao thâm nào đó đánh trọng thương, tính mạng đã đến lúc đầu cạn đèn khô rồi".

Sự việc xảy ra đã mười mấy năm rồi, sắc mặt Phổ Hoằng Thượng Nhân vẫn lộ rõ vẻ đau thương tột độ, câu chuyện năm xưa của Thượng Nhân hắn là một đả kích lớn vô cùng. "Đêm hôm đó ta, dốc hết sức ra chữa trị cho Phổ Trí sư đệ, thế nhưng mặc cho ta dùng đủ mọi linh dược, hao tổn mọi chân nguyên cũng không làm cho sư đệ tỉnh lại được. Thấy sư đệ hỏi thở càng lúc càng yếu, trong lòng ta

đau đớn không biết đến nhường nào. Người sư đệ yêu quý nhất của ta, niềm hy vọng của cả bản tự lại có chết đi một cách khó hiểu như vậy sao?. Phổ Trí sư đệ bị trọng thương như vậy, cho dù có chết trước đó vài ngày cũng không có gì là lạ, có điều sư đệ đã cố gượng dậy để trở về Thiên Âm Tự, chắc chắn trước khi chết có điều gì muốn nói, hoặc già cũng phải có chuyện gì quan trọng, nhất định phải kể lại với chúng ta."

Phổ Hoằng Thượng Nhân kể đến đây, thở dài một tiếng rồi trầm người xuống, dường như tâm trí Thượng Nhân ngày càng chìm đắm vào câu chuyện hơn mười năm trước.

Một hồi sau, Pháp Tướng ở bên cạnh khẽ ho lên một tiếng, nói: "Sư phụ, năm xưa con luôn cùng Người ở bên cạnh Phổ Trí sư thúc, chỉ bằng tiếp theo hấy để con kể thay Người cho?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân không nói, chỉ yên lặng gật đầu.

Pháp Tướng nhẹ lẩy hơi, chậm rãi kể tiếp: "Bần tăng năm xưa ở bên sư phụ, nhìn sư phụ và Phổ Phương sư thúc cứu chữa cho Phổ Trí sư thúc, nhưng đều không có kết quả, trong lòng cũng lo lắng như có lửa đốt. Thường ngày Phổ Trí sư thúc đối xử với bần tăng thật tốt, chỉ tiếc là bần tăng đạo hạnh nông cạn, không thể làm gì để giúp cho sư thúc. Không ngờ đúng vào lúc chúng ta kiệt sức cùng đường thì đêm hôm đó, Phổ Trí sư thúc đột nhiên tỉnh lại".

"A..." Quý Lệ nhướn mày, khẽ lẩm bẩm một tiếng, nhưng rồi nhanh chóng kim nén được bắn thân, sắc mặt trở lại bình tĩnh như trước.

Pháp Tướng nhìn Quý Lệ, vẫn đều đầm kể: "Khi ấy đúng vao lúc bần tăng đang túc trực bên sư thúc. Vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, bần tăng lập tức đi thông báo cho sư phụ và Phổ Phương sư thúc đến. Tuy đã mười mấy năm trôi qua nhưng bần tăng vẫn còn nhớ rõ, sắc mặt của Phổ Trí sư thúc lúc ấy tái nhợt đi y như người chết vậy, thế nhưng phần trên hai gò mà thì lại đỏ lựng thật kỳ lạ. Thấy sư thúc có biến chuyển, sư phụ và chúng ta đều rất vui mừng. Tuy thấy sắc mặt của người có phần cổ quái, song nhất thời cũng không để ý nhiều. Lúc ấy, sư phụ đang định hỏi sư thúc xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm sao lại bị thương đến mức này? Không ngờ sư thúc vừa nhìn thấy sư phụ, sư thúc... sư thúc..."

Pháp Tướng ngừng một lúc, vẻ như muốn trấn tĩnh lại.

Cả căn phòng trở nên im phẳng phắc, Phổ Hoằng Thượng Nhân nhắm chặt hai mắt, miệng khẽ đọc câu phật hiệu, tràng hạt trong tay không ngừng xoay chuyển, Quý Lệ sắc mặt bình thản vẫn tập trung lắng nghe.

Sắc mặt Pháp Tướng nhăn lại thật khó coi, cuối cùng cũng tiếp tục:

"... Sau khi Phổ Trí sư thúc tỉnh lại, cứ năm đó lặng im. Không ngờ sau khi nghe được tin sư phụ sẽ đến, vừa trông thấy sư phụ, đột nhiên sư thúc như bị kích thích, toàn thân run lên bần bật, ngồi thẳng dậy trên giường... Bần tăng, sư phụ và Phổ Phương sư thúc đều hết sức kinh ngạc, chỉ thấy sắc mặt của Phổ Trí sư thúc khi ấy đỏ lựng như máu, hai mắt chăm chằm như dán vào người sư phụ,

đưa cánh tay khô quắt ra chỉ vào sư phụ. Sư phụ bước nhanh lại, nắm chặt lấy tay của sư thúc, đang định nói thì Phổ Trí sư thúc lại...".

Trên mặt Pháp Tướng thoảng hiện vẻ lưỡng lự, liếc nhìn Phổ Hoằng Thượng Nhân, sắc mặt Thượng nhân không hề thay đổi, vẫn ngồi nhắm chặt hai mắt.

Pháp tướng trầm ngâm một hồi, rồi tiếp tục nói: "Phổ Trí sư thúc vừa nắm tay của sư phụ, đột nhiên sư thúc chợt run bắn lên, gục vào lòng sư phụ khóc oà lên như một đứa trẻ...".

"Cái gì?" Quỷ Lệ nghe đến đây, nhất lời không thể kềm chế nổi tình cảm,, đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm vào Pháp Tướng.

Trong mắt của Quỷ Lệ, vị Phổ Trí thần tăng ấy bất kể là đã làm những chuyện gì, xong ấn tượng thần tăng để lại trong hắn đâu còn giống một hình ảnh một con người nữa?

Pháp tướng thở dài: "Khi ấy ba người chúng ta sợ hết hồn, chân tay lóng ngóng không hiểu Phổ Trí sư thúc rốt cuộc bị làm sao, tại sao lại không bình thường như thế. Thế nhưng nhìn bộ dạng của sư thúc, lại cảm thấy rất đau lòng, thật không biết nên làm gì là tốt. Bần tăng lúc ấy chỉ còn nhớ Phổ Trí sư thúc khóc gào đau khổ, nói với sư phụ: "sư huynh, sư huynh sư đệ đáng chết, đã làm ra tội nghiệp tày trời, cho dù có chết một vạn lần cũng không thể bù đắp một phần vạn!"

Khoé mắt Quỷ Lệ đột nhiên giật mạnh, răng nghiến chặt lại, song hắn vẫn im lặng.

Pháp Tướng hạ thấp giọng: "Bần tăng lúc ấy trong lòng vừa sợ hãi, vừa lo lắng rồi bời, nhìn sang sư phụ, hắn là cũng cùng một suy nghĩ như vậy. Có điều tình hình khi ấy, Phổ Trí sư thúc tâm thần mê loạn, gần như đã phát điên, chúng ta không biết làm gì hơn, chỉ còn cách ra lời khuyên nhủ, hy vọng sư thúc có thể an tâm nghỉ ngơi, những chuyện khác đợi vết thương khỏi rồi hãy nói. Thế nhưng sư thúc nhất quyết không đồng ý, và nói người vì muốn trở về Thiên Âm Tự mà đã uống Tam Nhật Tất Tử hoàn, đêm nay là hạn cuối cùng. Trước khi chết, người có việc quan trọng phải nói cho sư phụ và các sư thúc biết và có việc lớn nhờ vả. Nếu không người chết mà không thể an lòng"

"Chúng ta nghe đến đó, người nào người nấy đều vừa kinh hãi, vừa lo lắng, nhưng sư thúc đã nói vậy, chúng ta còn cách nào khác hơn là cứ mặc cho sư thúc nói. Bần tăng vốn còn cho rằng do sư thúc bị trọng thương, thần trí đã không còn sáng suốt, nào ngờ, khi sư thúc nói ra lại là một chuyện đại nghịch phật tâm nhân luân, tội nghiệp tày trời"

Phổ Hoằng Thượng Nhân thở dài một tiếng, chắp tay: "A di đà phật".

Pháp tướng thấy thế cũng chắp tay niệm phật hiệu, rồi nhìn sang phía Quỷ Lệ, sắc mặt của hắn đang dần biến sang một màu xanh xám, Pháp Tướng khẽ nhắm mắt nói tiếp: "Phổ Trí sư thúc nắm chặt tay của sư phụ, vừa nói, nước mắt vừa lăn chã tuôn. Mấy người chúng bần tăng đứng bên cạnh nghe, càng nghe càng thấy sợ, thậm chí gai ốc nổi hết cả lên. Sư thúc vì thực hiện hy vọng Phật Đạo tham

ngô nhất thể của mình, mấy ngày trước đã lên Thanh Vân sơn bái kiến chưởng giáo của Thanh Vân môn là Đạo huyền Chân Nhân, bày tỏ suy nghĩ của mình, đáng tiếc là bị Đạo Huyền Chân Nhân cự tuyệt. Sư thúc thất vọng xuống núi, đến một thôn nhỏ dưới Thanh Vân sơn, thôn đó có tên là Thảo Miếu thôn...".

Một âm thanh đổ vỡ vang lên, dường như cùng lúc với ba chữ Thảo Miếu thôn. Tay của Quý Lệ đặt trên mặt bàn, trong lúc xúc động đã vỡ nát một góc rồi bóp vụn thành cám.

Pháp Tướng liếc nhìn về phía chiếc bàn, lòng thăm thở dài, song vẫn tiếp tục kể: "Hôm đó, sư thúc đi vào trong Thảo Miếu thôn, dừng chân nghỉ tạm trong một ngôi miếu đổ nát cuối thôn, vô tình nhìn thấy một đám trẻ vui đùa, trong đó có hai đứa bé sau khi cãi vả đã suýt chút nữa gây nên chuyện đáng tiếc, may mà Phổ Trí sư thúc kịp thời ra tay, cũng coi như là đã cứu được một mạng trong số những đứa trẻ ấy".

Sắc mặt Quý Lệ lại một lần nữa biến đổi, hai tay nắm chặt, ánh mắt hiện rõ vẻ đau khổ.

"Phổ Trí sư thúc vốn không bận tâm đến chuyện này, nhưng lúc trời đã chập choạng tối, lại sắp có mưa nên định ngủ lại trong ngôi miếu đó một đêm, hôm sau mới đi. Nào ngờ, đúng trong đêm hôm đó đã xảy ra chuyện...".

Quý Lệ cúi gầm mặt xuống, như không muốn ai nhìn thấy sắc mặt của hắn lúc bấy giờ.

Hồi ức như những nhát dao cứa sâu vào tim gan, máu trào phun không thể cầm lại được!

Giọng của Pháp Tướng lại đều đều vang lên: "Đêm hôm ấy, Phổ Trí sư thúc bỗng từ trong thiền định tỉnh dậy, phát hiện thấy một yêu nhân áo đen lướt vào trong miếu, định cướp đi đứa trẻ có tư chất rất tốt ấy. Sư thúc đương nhiên không thể ngồi yên không quan tâm, bèn ra tay cứu đứa bé, nhưng sự việc lại lắt léo khôn lường, không ngờ yêu nhân đó lại ác độc thảm hiểm, vốn chỉ lấy đứa trẻ làm mồi, còn mục đích chính lại là sư thúc".

"Yêu nhân áo đen đó ngầm giấu Thất Vĩ Ngô Công kì độc thiêu hạ trên người đứa trẻ, một chưởng đã hạ độc vào sư thúc, tiếp đó hắn nhân cơ hội sư thúc tâm thần rối loạn, lại dùng ma pháp yêu giáo đả thương sư thúc. Cũng đến khi ấy, sư thúc mới hiểu, thì ra tên yêu nhân áo đen ấy giờ mọi thủ đoạn tàn độc ra cũng chỉ vì viên Phệ Huyết Châu, vật đại hung đã phong ấn trên người sư thúc".

Quý Lệ khẽ rùng mình nhưng lại không hề ngẩng đầu.

"Yêu nhân đó tuy nham hiểm tàn độc, song Phổ Trí sư thúc cũng là bậc đạo hành cao thâm. Mặc dù thân bị trọng thương, người vẫn dùng đại thần thông của Phật môn đánh cho yêu nhân khiếp vía bỏ chạy. Có điều khi ấy Phổ Trí sư thúc mới phát hiện ra, kẻ đó có thể thi triển dị thuật đạo gia chân pháp Thanh Vân, hắn là phải có quan hệ sâu xa nào đó với Thanh Vân Môn".

"Lúc sư thúc kịch chiến với yêu nhân, mới biết vì nguyên nhân gì mà đứa trẻ người cứu lúc ban ngày cũng lặng lẽ tìm đến ngôi cổ miếu. Sau vài phen ác đấu, đứa trẻ do bị sức ép đã ngất đi. Cuối cùng tên yêu nhân kia đã phải tháo chạy, nhưng Phổ Trí sư thúc cũng đã đến lúc dầu cạn đèn khô, trọng thương gầm kẽ cái chết, không thể không uống Tam Nhật Tất Tử hoàn mà người có được trong một dịp rất ngẫu nhiên năm xưa để kéo dài sự sống".

"Phổ Trí sư thúc trước là biết mình sẽ chết, tam thần rối loạn, không thể còn bình tĩnh để suy xét mọi chuyện nữa, sau là lo lắng về việc yêu nhân kia sẽ trở lại giết người diệt khẩu. Tuy người không hề sợ hãi, xong biết bao thôn dân ở Thảo Miếu thôn này, chỉ e sẽ bị yêu nhân giết sạch, như thế khác nào người đã phạm phải tội nghiệt tày trời. Trong lòng sư thúc lúc ấy định lên Thanh Vân môn cầu cứu, thế nhưng yêu nhân ấy rõ ràng có quan hệ gì đó với Thanh Vân môn, chẳng may sau khi lên núi bản thân mình chết không sao, chỉ sợ lại uống phí sinh mạng bao nhiêu người ở dưới chân núi".

Sắc mặt Pháp Tướng trở nên thê lương, dường như cũng đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng năm xưa của Phổ Trí thần tăng vậy.

"Nhiều năm trước Phổ Trí sư thúc ngao du thiên hạ, đã vô tình thu phục được một hung dị vật là Phệ Huyết Châu ở Tây phương. Người đã vái tạ thượng thiền nhân từ, sau đó dùng thần thông đại pháp của phật môn chấn áp hung vật ấy, ngày đêm đều đeo bên mình để tránh làm hại sinh linh. Có điều hung khí của Phệ Huyết Châu quả đúng là bản chất thiên sinh, tuy đã được phật pháp hộ thể, song vẫn lặng lẽ ăn mòn thần trí của Phổ Trí sư thúc. Chỉ là do hằng ngày được phật pháp hộ trì nên mới không nhìn ra mà thôi".

"Hôm đó, Phổ Trí sư thúc đối diện với đường cùng, biết mình sắp chết mà vẫn còn liên lụy đến người bên cạnh, mà tâm nguyện Đạo Phật nhất thể cả đời sư thúc xem ra cũng sắp tan thành bọt nước, nên trong lòng bất giác rối loạn, không ngờ trong lúc tuyệt vọng ấy, sư thúc như lại nghĩ thông được một con đường khác có thể thực hiện ý nguyện của Người".

Quỷ Lệ càng lúc càng thở mạnh hơn.

Pháp Tướng dừng một lúc, chậm rãi nói: "Phổ Trí sư thúc nghĩ đến việc truyền thụ cho một thiếu niên Vô Thượng chân pháp Đại Phạm Ban Nhược của phật môn, sau đó để cho thiếu niên này tìm cách gia nhập Thanh Vân Môn như thế có thể thực hiện tâm nguyện cả đời của người. Sư thúc lúc nào cũng canh cánh bên lòng chuyên tham ngộ phật đạo, nghĩ đến đây như thế đã nắm được dây sào cứu mệnh, nhất định không chịu buông ra. Sư thúc đã chọn chính đứa trẻ mà người đã cứu, truyền cho cậu ta khẩu quyết chân pháp Đại Phạm Ban nhược, đồng thời dặn không được để lộ cho người ngoài biết rằng sư thúc đã phó thác tâm nguyện cả đời mình lên người thiếu niên đó".

"Hừ... ha ha..." Quỷ Lệ cố gắng nén cười, vẻ mặt vừa thê lương, vừa chua chat, xen lẫn nghẹn ngào.

Cũng không biết hắn đang chê cười Phổ Trí, căm hận trời xanh, hay tự than cho vận mệnh?

Pháp Tướng đợi cho tiếng cười của Quỷ Lệ qua đi, sắc mặt lại càng trầm xuống, tiếp: "Sau khi sắp xếp mọi chuyện, Phổ Trí sư thúc thi triển pháp thuật làm cho đứa trẻ kia tiếp tục thiếp đi, còn bản thân sư thúc khi ấy do sự phát tác của Tam Nhật Tất Tử hoàn, thể lực đã dần hồi phục, vốn định cứ thế bỏ đi, trong ba ngày cố gắng về đến Thiên Âm Tự bàn giao hậu sự. Không ngờ đúng lúc ấy, đột nhiên sư thúc nhớ ra, Thanh Vân môn thu nhập đồ đệ rất nghiêm ngặt, thiếu niên ấy lại không phải loại kỳ tài giai chất ngàn năm có một. Nghĩ kỹ chưa chắc Thanh Vân môn đã thu nhận cậu ta làm đệ tử!".

"Thấy tâm nguyên lớn nhất bỗng chốc trở nên mong manh, còn bản thân thì sắp lìa đời, Phổ Trí sư thúc tâm thần đại loạn, cộng với việc thân bị trọng thương, pháp tu hành hiển nhiên đã hao tổn, không thể được như thường ngày, nghiệt khí trong người bị viên Phệ Huyết Châu lúc ấy phát tác ra, cuối cùng đã làm ra việc tà trời không thể cứu vãn".

"Lúc tâm thần Phổ Trí sư thúc hỗn loạn, đã bị luồng nghiệt khí ấy tấn công, đầu óc rối bời trong lòng chỉ còn nghĩ đến làm cách nào để hoàn thành tâm nguyện Phật Đạo nhất thể. Trong khi suy tính đủ mọi cách, đột nhiên sư thúc nghĩ tới việc chỉ cần đứa trẻ kia trở thành cô nhi, mọi chuyện lại xảy ra gay dưới Thanh Vân sơn, nên chắc chắn Thanh Vân Môn không thể chỉ khoanh tay ngồi nhìn...".

Sắc mặt Phổ Hoằng Thượng Nhân bỗng hiện vẻ bi thương tột đỉnh, tràng hạt trong tay chuyển vẫn càng nhanh hơn, miệng liên tục niệm phật hiệu.

"Thế là..." Giọng Pháp Tướng trở nên run rẩy: "Phổ Trí sư thúc lại nghĩ đến nê... nê... nê làm thế nào để đứa bé ấy trở thành cô nhi, để dễ dàng được Thanh Vân Môn thu nạp. Lúc ấy, thần trí sư thúc đã hoàn toàn mất đi bản tính vốn có, đã bị nghiệt khí của viên Phệ Huyết Châu ấy khống chế hoàn toàn, cuối cùng, sư thúc bước vào trong Thảo Miếu thôn, và bắt đầu ra tay giết người; mà sau khi nhìn thấy vết máu tươi đầu tiên thì sư thúc đã hoàn toàn không thể khống chế nổi mình nữa. Hung tính đại phát, sư thúc đã thàm sát hơn hai trăm mạng người trong thôn, gây nên tội nghiệp tà trời này...!".

"Đủ rồi đừng nói tiếp nữa!" Đột nhiên Quỷ Lệ thét lên, đứng phắt dậy nước mắt ròng ròng.

"Đừng... kể tiếp nữa..." Hắn thõng khổ gục đầu lẩm bẩm, nãc nghẹn không thành tiếng.

Pháp Tướng lặng yên cuối đầu. Trên thiền sàng Phổ Hoằng Thượng Nhân mở mắt, chậm chậm đi xuống, đến bên cạnh Quỷ Lệ, đưa tay ra vỗ nhẹ vai hắn: "Hài tử! Muốn khóc muốn chửi mắng thì cứ trút hết ra đi! Có điều là chuyện của ngày trước thì con cũng đã nghe cả rồi".

Quỷ Lệ run run cuối gục đầu, cắn răng không khóc thành tiếng.

Phổ Hoằng Thượng Nhân khẽ nói: "Cho đến khi Phổ Trí sư đệ hồi phục thần trí, đại tội đã thành, đứng trên núi thấy biển máu dưới chân, toàn thân sư đệ như bị ngũ lôi giáng xuống, hoàn toàn mất đi tri giác. Cả đời công đức tu hành đã đổ theo cả giòng nước, lại còn hại chết biết bao người. Tôi nghiệt tay trời đã xé nát tâm phế của Phổ Trí sư đệ. Đúng trong cơn hồn ác ấy, sư đệ trở về Thiên Âm Tự, trong tình trạng thần trí bất minh, trông thấy ta, sư đệ đã kể hết tất cả tội nghiệp của mình. Đau khổ muôn phần, sư đệ cũng đã cầu khẩn ta nể tình huynh đệ bao năm mà cứu vãn lấy một phần vạn tội nghiệp của đệ ấy, chỉ cần con gặp khó khăn thì nhất định phải ra tay trợ giúp".

Quỷ Lệ cố gắng kiềm nén dòng nước mắt, nhưng cuối cùng lệ thảm cũng tuôn trào. Mấy chục năm chưa hề biết khóc, trang nam nhi kiên cường như sắt thép ấy lúc này như biến thành lệ nhân.

Phổ Hoằng Thượng Nhân vẻ mặt rầu rầu: "Phổ Trí sư đệ nói lại việc cuối cùng này thì độc tính phát tác, cuối cùng đã viên tịch trong tay ta. Trước khi ra đi sư đệ nói di cốt của mình không được hỏa tang chôn cất, mà hãy dùng Ngọc Băng Bàn chèn lại, giữ lấy chút xương tàn. Ngày sau nếu có một thiếu niên tên Trương Tiểu Phàm biết được chân tướng sự việc, thì hãy mời cậu ấy đến nơi đây, mặc cho cậu ấy xử lý cái thân xác tội nghiệp vô tận này. Có đánh, chửi hay rắc rải xương cốt cũng được, chúng tăng trong Thiên Âm Tự tuyệt đối không can thiệp, hy vọng có thể cứu vãn được một phần vạn tội nghiệp của sư đệ".

Quỷ Lệ ngẩng mạnh đầu lên, Phổ Hoằng Thượng Nhân nhìn thẳng vào hai mắt hắn, sắc mặt nghiêm trang, chậm chậm nói: "Hài tử, rốt cuộc con đã nghe hết rồi! Di nguyện ngày ấy của sư đệ, ta cũng đã hoàn thành xong. Bây giờ xử lý thế nào là tuỳ ở con. Trong căn phòng nhỏ ở hậu viện, con muốn như thế nào thì cứ việc qua đấy".

Quỷ Lệ nghiến chặt hai hàm răng, ánh mắt chăm chằm nhìn vào Phổ Hoằng Thượng Nhân. Không hiểu vì sao, Phổ Hoằng Thượng Nhân không dám nhìn vào mắt hắn, lảng sang nơi khác.

Quỷ Lệ mỗi lúc một thở mạnh hơn, ngực đập thình thịch, sắc mặt thay đổi ghê gớm. Bất chợt như đã hạ quyết tâm, hắn quay ngoắt người đi ra, tiếng bước chân xa dần về phía căn phòng ở cuối hậu viện.

Pháp Tướng sắc mặt đại biếu: "Sư phụ!".

Phổ Hoằng Thượng Nhân khẽ lắc đầu, mặt hiển hiện một nỗi đau nặng trĩu, khẽ nói: "Hãy để cậu ta đi! Đó cũng là di nguyện cuối cùng của sư thúc con. Thế sự biết bao khổ ải, hỏi có bao nhiêu người có thể hiểu thấu được đây? A di đà phật...".

Thượng Nhân chắp tay, lắng lòng niệm phật hiệu. Trong nháy mắt căn phòng bỗng trở nên im phẳng phắc

Lặng yên xé nát tâm can!

Chương 182

Hoá Giải

Chuông chùa ngân nga, tiếng trống chiểu tà trầm trầm. Tu Di Sơn chìm trong biển mây mờ ảo, từ bình minh cho đến lúc hoàng hôn, nơi chân trời gió mây không ngừng thay đổi, mây trắng cứ lững lờ trôi, thời gian quyết chăng vì ai mà lưu lại.

Thiên Âm Tự hùng vĩ tráng lệ, sừng sững toạ lạc trên đỉnh núi Tu Di Sơn, tưởng như đang dùng ánh mắt từ bi nhìn xuống thế gian, vô số phàm nhân từ bốn phương tám hướng tụ tập lại từ sáng sớm, hướng về Phật đưỡng, tượng Phật mà danh lễ chiêm bái, kề lễ chuyện vui buồn trong lòng, cầu xin thần minh phù hộ. Mỗi ngày có hàng vạn người tới, tụ họp, hàng vạn người lại ra đi, ly biệt, ngày này sang ngày khác, không hề thay đổi, năm này sang năm khác, hết hợp rồi tan. Chỉ có tượng Phật vàng ròng trong chánh điện, trước chánh điện ánh minh đăng không bao giờ tắt, hương khói nghi ngút ấy, chứng kiến thế sự tang thương.

Quỷ Lệ, hay có thể gọi là Trương Tiểu Phàm, lại đi vào căn tiểu ốc chứa di thể của Phổ Trí Thần Tăng, đã được một ngày một đêm, trong suốt thời gian này, trong tiểu ốc không có chút động tĩnh nào. Phổ Hoằng thương nhân cũng đến tiểu đình ở bên ngoài tiểu ốc một lần, ngồi đợi một lúc, sau đó thở dài rồi bỏ đi.

Chỉ có Pháp Tướng đã theo Quỷ Lệ vào trong phòng, sau đó đã đợi ở đình viện bên ngoài tiểu ốc, kiên nhẫn đến mức không ai ngờ.

Không ai biết tại sao Pháp Tướng lại đứng nơi đó, kể cả Phổ Hoằng thương nhân ở bên trong sự việc, mà thực ra tất cả tăng nhân ở Thiên Âm Tự cũng không ai hỏi y một câu nào. Pháp Tướng vẫn kiên trì một mình đứng đó, tựa hồ như đang chờ đợi một ai.

Mặt trời về chiều đỏ rực như máu, ánh hồng chiểu sáng chân trời, ánh vàng óng ánh viền chung quanh đám mây chiểu ở xa xa, mười phần mỹ lệ. Cảnh đẹp của trời đất vốn luôn ở cạnh con người, chỉ tại con người nhìn mà không thấy, thấy mà không có tâm để cảm nhận.

Pháp Tướng nhìn ánh tà dương ở xa, dường như xuất thần, y đã đứng đó một ngày một đêm, trên gương mặt thanh tú tựa hồ không để lộ ý nghĩ gì, trái với mục quang trong sáng, lấp lánh ánh sáng trí tuệ thâm thuý.

"Ngươi đang nhìn gì vậy?". Đột nhiên, có tiếng nói cất lên ở bên cạnh, Pháp Tướng giật mình, như chợt tỉnh cơn mê, nhìn thấy Phổ Hoằng thương nhân không biết từ lúc nào đã đi đến đình viện, đang đứng đó mỉm cười nhìn y.

Pháp Tướng chắp tay trả lời: "Hồi bẩm sư phụ, đệ tử đang nhìn ánh tà dương ở phía tây, bỗng nhiên sở ngộ, xuất thần suy nghĩ, không biết sư phụ đã đến, thật thất lễ".

Phổ Hoằng thương nhân cười nói: "Không cần quan tâm đến lễ nghi quá như vậy, con nhìn ánh tà dương, đã hiểu được điều gì?".

Pháp Tướng trầm ngâm một hồi, nói: "Đệ tử đứng đây một ngày một đêm, ban đêm ngắm tinh tú, ban ngày nhìn thấy trời xanh, thấy phồn hoa cũng giống như mặt trời, ban ngày mọc ở phương đông, đến cuối ngày chỉ còn lưu lại chút dư quang ở phương tây. Bất giác trong lòng cảm thấy bi thương, nhân sinh như vậy, ánh sáng như vậy, thiên địa vạn vật tất cả đều như vậy, đệ tử nhất thời không biết tại sao sinh ra trên đời để làm gì, con người thật chỉ nhỏ bé chẳng có giá trị, vậy còn sinh ra để làm gì?".

Phổ Hoằng thương nhân gật đầu nói: "Đồ nhi, ngươi quả thật có trí tuệ hơn người, thiên địa vạn vật, cái gì cũng có số mệnh riêng, mặc dù thiên biến vạn hoá, cuối cùng cũng không thể đi ngược lại ý trời. Người nhờ nhìn mặt trời mọc rồi lại lặn, hiểu được đạo lý này, vậy là quá tốt rồi".

Pháp Tướng cung kính hướng Phổ Hoằng thương nhân hành lễ, nói: "Đa tạ sư phụ khen thưởng, đệ tử thật không dám nhận. Chỉ có điều đệ tử tuy gần như đã giác ngộ, nhưng trong lòng vẫn còn có chút nghi hoặc. Đệ tử không giải thích được, nếu thiên mệnh đã định sẵn, vạn vật cuối cùng cũng diệt vong, vậy vô số chúng sinh, chịu đựng bao ân oán tình ái trong cuộc sống, là vì mục đích gì? Phật dạy phải phổ độ chúng sinh, chúng sinh đều có khả năng được độ thoát, nhưng nếu chúng sinh không muốn được phật độ, vậy thì phải làm cách nào? Phật dạy ở thế giới tây thiên cực lạc, vô oán vô hận vô tình vô dục, nếu như vậy không thể hấp dẫn được chúng sinh, thì phải làm sao? Đệ tử ngu muội, thỉnh sư phụ chỉ điểm".

Nói xong Pháp Tướng cúi đầu, chắp tay niệm phật.

Phổ Hoằng thương nhân chăm chú nhìn Pháp Tướng một lúc lâu, chậm rãi gật đầu, nét mặt lộ vẻ tươi cười, không trả lời ngay, thay vào đó nhìn về ráng chiều ở phía tây nơi Pháp Tướng đã nhìn trước đó, một hồi sau mới cất tiếng nói: "Vừa rồi ngươi nhìn về hướng tây, có thấy ráng chiều hay không?".

Pháp Tướng trả lời: "Dạ, đệ tử thấy thời gian trôi nhanh, mặt trời lặn về hướng tây, ánh sáng mờ dần, trong lòng cảm thấy bi thương khôn tả, nên mới thỉnh vẫn sư phụ".

Phổ Hoằng thương nhân cười nói: "Trong chốc lát nữa đây, mặt trời sẽ xuống núi, vào lúc đó ngươi sẽ không còn thấy ráng chiều nữa".

Pháp Tướng tràn đầy nghi hoặc, không hiểu Phổ Hoằng thương nhân muốn nói điều gì, chỉ biết trả lời: "Đúng thế, thưa sư phụ".

Phổ Hoằng thương nhân ung dung nhìn về chân trời phía tây, chỉ thấy ánh mặt trời từ từ lặn xuống, bầu trời tối dần, chỉ còn lại ánh sáng mờ nhạt, thản nhiên nói: "Tịch dương vốn vô tình, không thể lưu giữ lại. Nhưng đến sáng sớm mai, ngươi lại có thể nhìn thấy cảnh bình minh phải không?".

Pháp Tướng giật mình, tâm tư rúng động, nhất thời không biết nói gì, sắc mặt lộ rõ vẻ suy nghĩ.

Phổ Hoằng thương nhân quay đầu lại nhìn Pháp Tướng, mặt phảng phất nét cười, không nói thêm gì nữa.

Trời mỗi lúc một tối, mặt trời cuối cùng đã hoàn toàn khuất sau núi, chẳng bao lâu sau, chỉ nhìn thấy một vầng trăng sáng từ phía đông dần dần lên cao, ánh trăng mềm mại như nước, lặng lẽ soi sáng thế gian.

Đêm về khuya, Thiên Âm Tự dưới ánh trăng sáng đầy vẻ thanh u yên tĩnh, tuy không giống lúc ban ngày tràn đầy phồn hoa náo nhiệt, nhưng so ra lại có vẻ mỹ lệ thanh đạm hơn hẳn.

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự, tiểu đình viện, sư đồ họ hai người không nói năng gì, an tĩnh đứng tại đình viện, y phục nhẹ nhàng lay động trong gió núi.

Không biết bao lâu sau, chỉ thấy vầng trăng đã sắp lên đến giữa trời, giữa tiểu viện an tĩnh bỗng nổi lên một tràng tiểu ngọa.

Pháp Tướng mặt lộ vẻ vui mừng, bước vài bước tới giữa tiểu viện, ngẩng đầu vọng nguyệt, chỉ thấy ánh trăng chiếu sáng phủ lên tầng bào nguyệt bạch tựa như sương như tuyết.

Pháp Tướng cười lớn, quay người lại, mỉm cười rồi quỳ xuống dưới chân Phổ Hoằng thương nhân, chắp tay hành lễ: "Đa tạ sư phụ chỉ điểm, đệ tử đã hiểu rồi".

Phổ Hoằng thương nhân ánh mắt tỏ rõ nét vui mừng, nhìn xuống tên đệ tử đang quỳ dưới chân, mặc dù ông ta tu hành đã đến cảnh giới không còn quan tâm đến chuyện được mất, sắc mặt vẫn lộ vẻ hoan hỉ chân tâm. Ông nhẹ nhàng vuốt đầu Pháp Tướng, cảm khái thốt lên:

"Hảo!".

"Hảo!".

"Hảo!".

"Ngươi thiên tư thông minh, thế gian hiếm có, nhưng điều quan trọng nhất là ngươi có tuệ tâm đối với pháp học pháp lý. Trước đây trong bốn sư huynh đệ chúng ta, kỳ thật Phổ Trí sư thúc ngươi là người thông tuệ nhất, y tuy thông minh, nhưng cuối cùng cũng đi lầm đường, lơ là pháp học, vọng cầu trưởng sanh bất tử, tựu chung cũng không tránh nổi số mệnh. Hôm nay ngươi đã hiểu được điều này, là phúc phận của ngươi mà cũng là phúc phận của Thiên Âm Tự chúng ta vậy!".

Pháp Tướng sợ hãi, ngẩng đầu nhìn Phổ Hoằng thương nhân nói: "Sư phụ, người nói gì mà đệ tử không hiểu được?".

Phổ Hoằng thương nhân lắc đầu, dùng tay nâng Pháp Tướng đứng dậy, vẻ hoan hỉ trên mặt nhạt dần, thong thả đáp lời: "Mấy năm gần đây, sư phụ ngày đêm lo việc tục, do vậy việc nghiên cứu pháp học bị đình trệ không tiến lên được, ngày

ngày chỉ lo lắng đến hư danh thế tục, nửa đời tranh đấu, không có cách nào dứt bỏ được. Kể từ ngày Phổ Trí sư thúc của người qua đời, sư phụ đã có ý quy ẩn, nhưng chỉ có điều trong môn phái chưa có người kế tục, cơ nghiệp của tổ sư để lại, tuy là thân ngoại chi vật, nhưng vẫn không thể coi thường được. Bây giờ đã có người, cuối cùng sư phụ cũng có thể an tâm được rồi".

Pháp Tướng kinh hãi thắt sắc, vừa đứng lên lại quỳ xuống ngay, vội vã nói: "Ân sư, tại sao người lại nói vậy, Thiên Âm Tự không thể nào thiếu được người, hà huống chúng đệ tử đều muốn sớm tối ở bên ân sư, nghe lời giáo huấn. Đệ tử khẩn xin ân sư ngàn lần đừng bỏ chúng đệ tử và Thiên Âm Tự mà quy ẩn!". Nói xong, y lại dập đầu không ngớt.

Phổ Hoằng thương nhân cười lên một tiếng, rồi lại thở dài, kéo Pháp Tướng đứng dậy, cảm thán mà nói: "Si nhân, si nhân, thiên hạ có yến tiệc nào mà không tàn? Bất quá việc quy ẩn của sư phụ không phải là việc cắp bách, và cũng chưa thể lập tức thực hiện, người không phải lo lắng, chỉ có điều mọi việc bây giờ đã an bài ổn thoả, ta cuối cùng cũng có thể buông tay được rồi".

Pháp Tướng mắt còn vương lệ, nhưng trong lòng cũng hiểu việc Phổ Hoằng thương nhân quy ẩn là không thể cản trở được, nhưng theo lời sư phụ nói, chỉ cần người không lập tức quy ẩn, ngày sau còn có nhiều dịp để thuyết phục ân sư. Nghĩ tới đây, bèn không khóc nữa, đứng dậy rồi đứng qua một bên.

Phổ Hoằng thương nhân ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy nguyệt quang đầy trời, băng thanh mỹ lệ, ông vọng nhìn ra xa, một lúc sau đột nhiên nói: "Chúng ta hãy đi vào gặp vị tiểu thí chủ đó thôi!".

Pháp Tướng lo lắng hỏi: "Sao vậy, sư phụ?".

Phổ Hoằng thương nhân lạnh lùng nói: "Thị phi đúng sai, ân oán tình cừu, dù sao chăng nữa cuối cùng cũng phải kết thúc".

Đến đây, ông không nói thêm gì nữa, đi thẳng về hướng gian tiểu ốc, Pháp Tướng lắng lắng đi theo sau sư phụ, càng đến gần cửa tiểu ốc, không hiểu sao lòng hắn càng cảm thấy khẩn trương.

Một ngày một đêm rồi, ở bên trong tiểu ốc, đối diện với Phổ Trí sư thúc, Quý Lệ đã làm những gì?

Y còn có thể làm gì được?

Câu trả lời bày ra trước mắt ngay khi Phổ Hoằng thương nhân vén rèm để mở cành cửa gỗ, nhẹ nhàng tiến vào bên trong tiểu ốc.

Căn tiểu ốc vẫn trống rỗng, Ngọc băng bàn vẫn chiếu sáng y như cũ.

Không có gì xảy ra!

Pháp thân của Phổ Trí vẫn đang ngồi xếp bằng như cũ trên Ngọc băng bàn. Ở phía đối diện, Quý Lệ, hay có thể gọi là Trương Tiểu Phàm, cũng đang ngồi xếp

bằng, lưng hướng về phía Phổ Hoằng thương nhân và Pháp Tướng, chăm chăm chú chung vào khuôn mặt của Phổ Trí.

Phổ Hoằng thương nhân thở sâu một hơi, vừa định mở miệng nói, bỗng nhiên cảm thấy có tiếng động ở sau lưng, nhìn lại thấy Pháp Tướng đang khẽ kéo tay áo của mình, chỉ thấy y hướng mắt về phía Quý Lệ, không nói gì.

Phổ Hoằng thương nhân quay đầu nhìn kỹ lại, không khỏi chau mày, chỉ thấy bên trong phòng không có gì biến hóa, duy tại chỗ Quý Lệ đang ngồi, trong vòng ba thước xung quanh gạch đều bị rạn nứt, với vô số vết nứt li ti xung quanh, càng gần chỗ Quý Lệ ngồi, các vết nứt càng dày đặc, đến chỗ cách Quý Lệ một thước, gạch không còn bị rạn nữa, mà đã hoàn toàn nát thành bột.

Trong vòng một ngày một đêm vừa qua, không biết có chuyện gì xảy ra trên người Quý Lệ, cũng có thể vĩnh viễn không có ai biết được điều đó.

Phổ Hoằng thương nhân chậm rãi đi đến chỗ Quý Lệ ngồi, liếc nhìn xuống mặt đất trước mặt y, dùng thanh âm bình hoà, hỏi: "Thí chủ, người đã ngồi đây một ngày một đêm rồi, người đã nghĩ thông suốt rồi chưa?".

Quý Lệ từ từ chuyển ánh mắt từ pháp thân của Phổ Trí sang phía Phổ Hoằng thương nhân. Phổ Hoằng thương nhân trong lòng rung động, chỉ thấy Quý Lệ sắc mặt tái nhợt, có vẻ mệt mỏi, mặc dù chỉ ngồi ở đây mới một ngày một đêm, nhưng sắc mặt đầy vẻ phong trần thương tâm, tưởng như đã trải qua trăm năm nhân thế.

Phổ Hoằng Thương nhân chắp tay, nhẹ nhàng tụng: "A di đà phật!".

Quý Lệ chậm rãi đứng dậy, nhưng vừa mới đứng lên, người hắn bỗng nhiên phát run, không giữ thăng bằng được. Pháp Tướng cùng Phổ Hoằng thương nhân đều chau mày, Pháp Tướng vội vã đỡ lấy tay của y. Quý Lệ ổn định thân hình, thở sâu mấy hơi, cuối cùng đã đứng thẳng dậy, đổi mặt với Phổ Hoằng thương nhân.

Thân thể y nhìn qua thì có vẻ hư nhược, nhưng không hiểu tại sao, vào lúc này, nhìn y lại giống như ngọn Tu Di Sơn, vừa vững chắc vừa kiên nhẫn.

"Đại sư..." Thanh âm của y pháp ra khàn khản.

Phổ Hoằng thương nhân chắp tay nói: "Ta đây, tiểu thí chủ có gì phân phó?".

"Người chết thì phải nhập thổ an táng, người có thể đưa ông ấy... đưa pháp thân của Phổ Trí sư phụ đi hỏa táng!".

Phổ Hoằng thương nhân cùng Pháp Tướng đồng thời giật mình, nhìn chăm chú Quý Lệ. Một lúc sau, Phổ Hoằng thương nhân thở dài một tiếng, thanh âm có chút nghẹn ngào, hạ giọng nói: "Thí chủ đã nhìn thấu được rồi ư?".

Quý Lệ cười thầm một tiếng, nhìn lại hướng Phổ Trí đang ngồi, cơ bắp trên mặt co lại rồi giãn ra, chậm rãi nói: "Ta với đại sư ngày trước bất quá chỉ có duyên gặp mặt một đêm, ta đã từng quỳ trước mặt ông ấy, cam tâm tình nguyện khấn

đầu, gọi ông ấy là sư phụ. Ông ấy đã cứu ta, rồi lại hại ta, nhưng nếu không có ông ấy thì cũng không có ta, ta đã chết từ lâu rồi. Ta tuy không phải là Phật môn đệ tử, nhưng cũng biết trong đạo Phật quan trọng nhất là việc chuyển sinh, ông ấy khi chết đã không chịu nhập thổ, chứng tỏ trong lòng ông ấy cũng đã hối hận rất nhiều...".

Hơi thở băng lạnh, ẩn ước như đang toả ra từ người y. Phổ Hoằng thương nhân cùng Pháp Tướng đồng thời có cảm giác đang tiếp cận với một yêu lực quý dị.

"... Lệ khí của Phê Huyết Châu vốn rất mãnh liệt, mấy năm qua ta đã chịu đựng qua, ta cũng cảm thông với ông ấy, phần nào cũng hiểu được lý do xảy ra chuyện năm xưa". Nói đến đây, Quý Lệ lảng lảng xoay người, đi về hướng cửa, ho khan một tiếng như để át đi tiếng nấc.

Phổ Hoằng thương nhân cùng Pháp Tướng ở dǎng sau lưng y, nhìn theo bóng dáng y mà chắp tay niệm Phật, Phổ Hoằng thương nhân nói: "Tiểu thí chủ tấm lòng nhân hậu, cảm động trời đất, lão nạp xin thay mặt cho sư đệ Phổ Trí đa tạ thí chủ. Lão nạp cẩn tuân lời phân phó của thí chủ, lập tức tiến hành pháp sự hoả thiêu thân pháp của sư đệ, rồi đem an táng, chỉ không biết là trước đó, thí chủ có còn gì để nói với y nữa không?".

Quý Lệ lúc này đã đến cửa, tay đã đặt lên cửa chuẩn bị đi ra, nghe câu đó, y dừng lại, toàn thân đứng yên như tượng. Phổ Hoằng thương nhân cùng Pháp Tướng không biết y đang nghĩ gì, nhất thời chỉ biết nhìn y, không nói tiếng nào.

Quý Lệ từ từ quay lại, chỉ thấy mặt y đầy vẻ thống khổ tang thương. Dáng điệu này của y, cả đời chỉ xảy ra có hai lần, chuyện mười năm về trước, trong phút chốc lại hiện ra trong tâm trí, cuối cùng, tựa như gió thổi đêm tàn, trên mặt y lại hiện ra vẻ mặt bình thường hoà nhã.

Y là Quý Lệ, hay là Trương Tiểu Phàm, ai mà biết được?

Nhưng còn ai quan tâm đến điều đó nữa?

"Phù!".

Người nam tử đó, đứng tại khung cửa, nhìn về phía pháp thân Phổ Trí đang ngồi xếp bằng trên giường ngọc, pháp thân đã chịu thõng khổ một đời, rồi cũng như thiếu niên ngày ấy, hướng về Phổ Trí quỳ xuống, đường đường chính chính dập đầu ba lạy, sau đó, ngẩng đầu lên, sắc mặt đầy vẻ cung kính, nhưng khuôn mặt lại ẩn giấu vô số nỗi thương tâm, cất tiếng gọi: "Sư phụ!...".

...

Im lặng

"... Sư phụ, người... xin hãy an nghỉ!".

Y trầm giọng nói, sau đó đứng dậy, không nói thêm gì, quay ra hướng cửa, lảng lảng bỏ đi.

Tu hành đạo hạnh như Phổ Hoằng thương nhân và Pháp Tướng, nhất thời cũng ngạc nhiên không nói lên lời, chỉ biết im lặng nhìn Quỷ Lệ từ từ đi ra khỏi tiểu ốc.

Toàn bộ đều yên tĩnh, Pháp Tướng thở dài một tiếng nói: "Y... y thật là một người đại trí tuệ, đại từ bi tâm! Đúng là một kỳ nam tử của thế gian... A di đà phật...".

Phổ Hoằng thương nhân quay đầu, nhìn pháp thân của Phổ Trí một lúc, chắp tay nói: "Sư đệ, chung quy cũng có thể an nghỉ được rồi... có phải không?".

Bỗng nhiên Phổ Hoằng thương nhân la lên một tiếng hoảng hốt, làm Pháp Tướng giật mình, vội nhìn theo mục quang của Phổ Hoằng thương nhân, y lập tức toàn thân run rẩy, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy pháp thân Phổ Trí vốn đang ngồi xếp bằng trên Ngọc băng bàn, lúc này đột nhiên phát sinh biến hoá, trong ánh sáng trăng bạc yếu ớt như sương tuyết, pháp thân Phổ Trí như sa thạch tan thành bột, từng điểm từng điểm hoá thành những hạt bụi nhỏ xíu mắt thường khó nhìn thấy, từ từ rơi xuống. Trên khuôn mặt già nua của ông, không hiểu sao, nét thống khổ lúc đầu dần dần tan biến mất, trên mặt như lộ một nụ cười hân hoan.

Nhin thấy tốc độ phân hoá càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc toàn thân hình của Phổ Trí đã tan mảnh, Phổ Hoằng thương nhân mắt rưng rưng lệ, chắp tay nói: "Sư đệ, sư đệ, tâm nguyện của đệ đã hoàn thành rồi, sư huynh thật vui mừng cho đệ. Từ nay về sau phật hải vô biên, đệ hãy tự bảo trọng!".

Pháp thân Phổ Trí nhanh chóng phân hoá, cuối cùng tất cả đã biến thành bụi trăng, nương theo luồng ánh sáng trăng bạc xuất phát từ Ngọc băng bàn, từ từ hạ xuống. Cũng vào lúc này, Ngọc băng bàn sau khi tiếp nhận những hạt bụi trăng li ti, hào quang của pháp bảo vụt chói sáng, trong căn tiểu ốc bốn bề kín mít, bất ngờ một luồng gió nổi lên như có một sức mạnh nào đó không giải thích được.

Trong bóng đèn xa thẳm, phảng phất như có tiếng phạm xướng của phật gia du dương truyền lại.

Ngọc băng bàn ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, trong căn tiểu ốc gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn, tăng bào của Phổ Hoằng thương nhân và Pháp Tướng tung bay phần phật, hai người chỉ biết kinh ngạc nhìn nhau. Đột nhiên, từ Ngọc băng bàn phát ra một âm thanh sắc lạnh, hào quang toả rộng, vô số hạt bụi li ti trong ánh sáng trăng bạc như sương tuyết, tung bay khắp bốn phía, một tiếng nổ lớn thình lình vang lên:

"Rầm...!".

Bụi bay tung toé, một luồng ánh sáng rực rỡ chói lợi lập tức bao trùm tất cả, bốn bức tường của tiểu ốc lập tức bị vầng hào quang kỳ lạ từ Ngọc băng bàn phá vỡ, không còn chút dấu tích nào, chỉ thấy vầng trăng trên cao, ánh trăng như tuyết, phản chiếu đỉnh núi xa xa, nhân gian yên tĩnh, không thể nghĩ ra một cảnh tượng nào kỳ dị hơn.

Ngọc băng bàn ở giữa vầng hào quang, từ từ bay lên, xung quanh dị bảo này, những hạt bụi màu trắng bạc nhảy múa, tựa như là có linh tính biết đi theo Ngọc băng bàn. Ở đình viện bên ngoài tiểu ốc, Quý Lệ mặc nhiều đứng đó, ngẩng đầu nhìn trời, lệ tràn đầy khuôn mặt.

Ngọc băng bàn tự bay lên, bay về phía Quý Lệ đang đứng, vòng quanh người, cuối cùng dừng lại trước mặt hắn.

Quý Lệ mục quang ngưng đọng vào đám mây bụi, hàm răng nghiến chặt, gần như không kiềm chế được mình nữa.

Sau đó, vầng hào quang như ngưng đọng, thiên thương nhân gian cảnh tượng thê thanh mỹ lệ trong bóng đêm, từ Ngọc băng bàn lại phát xuất ra một âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo, như vỡ băng chặt tuyết, âm thanh vang dội, trước mặt Quý Lệ, hoá thành vô số hạt bụi li ti như phấn, lấp lánh dưới ánh nguyệt quang, như tuyết rơi lá tả, sáng lạn chói mắt.

Từ nơi xa, gió núi thổi lại, vô số bụi mù phiêu phiêu trong gió, giữa không trung bay bay lượn lượn, rồi bị gió cuốn về phương xa, dần dần biến mất không nhìn thấy được nữa...

Chương 183

Âm Mai

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong

Từ khi trận chiến Thanh Vân Sơn kết thúc, tính đến nay đã qua rất nhiều ngày, chiến trường một thửa phong vân biển sắc đã dần dần yên tĩnh trở lại, tất cả những vết tích của trận chiến kinh hoàng đều đã được chúng nhân quét dọn sạch sẽ.

Ngày hôm ấy, không biết bao nhiêu người đã mất đi thân nhân, băng hữu. Từ trên đỉnh núi xuống dưới chân núi Thông Thiên Phong, khắp nơi đều là thi thể xương cốt, cảnh tượng giống như cõi u minh địa phủ trong truyền thuyết vậy.

Không biết có phải vì may mắn hay không, trong trận đại chiến này, Đại Trúc Phong vốn ít người nhất trong Thanh Vân Thất Mạch lại không mất đi một đệ tử nào, có điều ai nấy đều thương tích khắp người. Ngay cả Điền Bất Dịch ở lại trấn thủ Đại Trúc Phong để khai mở Thiên Cơ Ẩn cũng lộ vẻ vô cùng mệt mỏi. Trong đám đệ tử thì nhị đệ tử Ngô Đại Nghĩa và tứ đệ tử Hà Đại Trí là thương tích nặng nhất, đã qua nhiều ngày mà vẫn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, nhưng cũng may là đều chưa tổn thương đến gân cốt, cũng không gây trở ngại gì cho tu hành của hai người, sau khi được Điền Bất Dịch đích thân chẩn trị và khẳng định không có nguy hiểm gì, cả hai liền yên tâm ở lại Đại Trúc Phong mà dưỡng thương.

Chỉ là, tuy là đã chiến thắng Thú Thần trong trận sinh tử quyết chiến, vẫn hồi được một trường hạo kiếp, cứu vớt thiên hạ thương sinh, song trên dưới Đại Trúc Phong, xem ra đều trầm mặc, buồn bã. Đã nhiều ngày nay, tất cả đệ tử mặt ủ

mày chau như đưa đám, ngay cả Điền bất Dịch cũng cả ngày phiền muộn cau mày.

Sáng sớm ngày hôm ấy, Điền Bất Dịch được chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân phái đệ tử mời lên Thông Thiên Phong nghị sự, đến trưa thì trở về, âm khí phủ đầy trên khuôn mặt tròn vành vạnh, hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ.

Buổi chiều, Điền Bất Dịch hạ lệnh cho tất cả đệ tử Đại Trúc Phong đến tập trung ở Thủ Tĩnh Đường, ngay cả Ngô Đại Nghĩa và Hà Đại Trí nằm trong Ngoa thất, lão cũng sai người đở ra cho ngồi một bên.

Thủ tĩnh đường vốn nay rất yên tĩnh, nhất thời bỗng trở nên náo nhiệt. Thê tử của Điền Bất Dịch, Tô Như cũng đứng bên cạnh lão. Bà vẫn đẹp như xưa, chỉ là trên tay trái đang quấn một lớp băng trắng, tự nhiên là đã thọ thương trong trận đại chiến kia.

Điền Bất Dịch chấp tay đi lại trong phòng mây vòng, đảo mắt nhìn đám đệ tử đang đứng hoặc ngồi thành một hàng, trầm giọng nói:

"Hôm nay ta gọi các ngươi đến đây, không việc gì khác, mà chính là vì thanh Tru Tiên Cổ Kiếm kia".

Chúng đệ tử thần sắc thật nghiêm trọng, nhưng không người nào lộ vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên trong lòng mọi người đã đoán ra quá nửa rồi. Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn Tô Như rồi lại nhìn các đệ tử: "Sáng nay chưởng môn chân nhân lại gọi ta tới, lần đi này chỉ có Thủy Nguyệt sư thúc ở Tiểu Trúc Phong mà thôi. Còn chúng ta nói gì, ta nghĩ đại khái các ngươi đã đoán ra rồi, chính là chuyện Tru Tiên Cổ kiếm bị tổn thất đó. Vô luận thế nào các ngươi cũng phải giữ kín bí mật này, tuyệt đối không được tiết lộ một chút phong phanh".

Đệ tử Đại Trúc Phong đưa mắt nhau không nói gì, cuối cùng đại đệ tử Tống Đại Nhân tăng hắng một tiếng, nói: "Sư phụ, lão nhân gia ngươi cũng biết mấy người chúng con mà, chuyện trọng đại như vậy, chúng con thà chết cũng không nói với người ngoài một chữ nào đâu". Nói tới đây thì y ngập ngừng đôi chút, đưa mắt nhìn Điền Bất Dịch, thấp giọng nói tiếp: "Sư phụ, chưa nói ngươi và sư nương đã ba lần bốn lượt nhắc nhở chúng con, riêng phía chưởng giáo chân nhân và Thông Thiên Phong đã bốn lần sai người nhắc nhở chuyện này rồi. Bọn họ không tin chúng con cũng được, lẽ nào ngay cả sư phụ và sư nương cũng không tin chúng con hay sao?".

Điền Bất Dịch chau mày, đột nhiên quát lớn: "To gan, các ngươi là cái thứ gì mà dám nghi ngờ chưởng môn chân nhân và các vị sư trưởng?".

Tô Như đứng bên cạnh, thấy vậy thì thở dài một tiếng, bước đến dàn xếp: "Được rồi, được rồi, đây là những điều chưởng môn phân phó cả, hơn nữa chuyện Tru Tiên Kiếm bị tổn hại, quan hệ trọng đại vô cùng, chưởng môn sư huynh khẩn trương là chuyện khó tránh, có hỏi thêm vài lần, dặn dò thêm vài lần cũng là chuyện nên mà".

Điền bất Dịch nghiêng đầu nhìn sang một bên, không nói gì hết. Bọn Tống Đại Nhân đều cúi đầu nói: "Đệ tử biết rồi!".

Tô Như nhìn các đệ tử một lượt, nhẹ nhàng nói tiếp: "Ta biết trong lòng các ngươi cảm thấy oan ức, cảm thấy chướng môn chân nhân và các vị sư trưởng không tin các ngươi, kỳ thực, nói cho cùng, cũng chỉ vì chuyện này quá trọng đại, không thể bỏ qua được. Sau trận đại chiến với Thú Thần, oai vọng của Thanh Vân Môn trong thiên hạ chính đạo đã đạt đến chí cao vô thượng, vượt trên mọi đồng đạo khác; Thế nhưng các ngươi cũng biết điều này có được là nhờ chướng môn chân nhân dùng Tru Tiên đánh bại Thú Thần trên Thông Thiên Phong mà có được. Thanh Vân Môn chúng ta có được ngày hôm nay, phân lượng của thanh Tru Tiên Kiếm ấy thế nào, có lẽ ta không cần nói các ngươi cũng hiểu rõ".

Tô Như nói tới đây thì mỉm cười thê lương nói: "Ta năm mươi cũng không thể ngờ tới thanh thần kiếm ấy lại bị...". Bà ngưng lại, cơ hồ như để định thần, sau đó mới tiếp tục nói tiếp: "Hôm đó ở bên ngoài Áo Nguyệt Động Phủ, ngoại trừ chướng môn chân nhân và mấy vị sư bá, tại trường chỉ có mấy đệ tử Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong mục kích thần kiếm bị hủy, vì vậy để bảo tồn danh dự và oai vọng của bản môn, chướng môn chân nhân mới nhiều lần dặn dò như vậy. Các người đừng để lòng là được. Chỉ cần nhớ kỹ phải mãi mãi dấu kín chuyện này trong lòng là được. Đã biết chưa?".

Bọn Tống Đại Nhân đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói: "Đệ tử đã biết".

Tô Như quay sang nhìn Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch vẫn chau mày, gương mặt tròn mập của lão vẫn trầm trọng như trước, cơ hồ như không thể có chút cảm giác gì trước những lời Tô Như vừa nói. Chỉ thấy lão xua tay nói với các đệ tử: "Những điều sư nương các ngươi vừa nói, các ngươi hãy nhớ kỹ! Được rồi! Đi đi!".

Tô Như thấy sắc mặt Điền Bất Dịch càng lúc càng trầm trọng, bèn chậm rãi bước đến bên cạnh lão, thấp giọng hỏi: "Sao vậy? Có phải chướng môn sư huynh lại nói gì hay không?".

Điền Bất Dịch hờ nhẹ một tiếng: "Ông ta không phải chỉ tức giận với một mình ta, mà ngay cả Thủy Nguyệt không ngờ cũng bị ông ấy mắng cho một trận, ta thì có là gì?".

Tô Như giật mình, ngạc nhiên nói: "Cái gì? Cả Thủy Nguyệt sư tỷ mà ông ấy cũng mắng hay sao?".

Trên mặt Điền Bất Dịch lộ vẻ nôn nóng, bước chân đi lại mỗi lúc một nhanh, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Tô Như nhìn thần tình của y mà thêm lo lắng, nhưng không biết nên nói gì mới tốt, nên đành nói: "Ông cũng đừng quá lo lắng, chướng môn sư huynh chỉ nhất thời nóng nảy, nên mới...".

Điền Bất Dịch vựt ngẩng đầu, cao giọng ngắt lời: "Nếu như ông ta thật sự nhất thời, thì có mắng ta một ngàn, một vạn lần ta cũng không để ý làm gì...".

Tô Như cúi đầu, nhưng lại nhanh chóng ngẩng lên, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên: "Ông vừa nói cái gì?".

Điền Bất Dịch không ngừng lẩm bẩm, đi đi lại lại Thủ Tĩnh Đường, thần sắc càng nôn nóng bất an, Tô Như thấy vậy cũng vô cùng lo lắng, vội vàng hỏi: "Rốt cuột là ông có ý gì? Mau nói ra xem nào?".

Điền Bất Dịch bước đến trước mặt Tô Như, trầm mặc hồi lâu, rồi chậm rãi nói: "Những ngày này, Đạo Huyền sư huynh nhiều lần gọi ta và Thủy Nguyệt đến Thông Thiên Phong, dặn dò chúng ta phải nhắc nhở đệ tử giữ kín bí mật này, đây vốn không là chuyện không có gì đáng nói. Nhưng mấy lần gần đây, ta thấy Đạo Huyền sư huynh dường như càng lúc càng khác lạ".

Tô Như ngẩng người giây lát rồi nói: "Khác lạ? Ông có ý gì?".

Điền Bất Dịch chau mày nói: "Trước đây bà đã từng thấy Đạo Huyền sư huynh nóng nảy hay mắng người khác chưa?".

Tô Như im lặng, hồi lâu mới lắc đầu nói: "Chưởng môn sư huynh đạo hạnh cao thâm, phẩm đức cao vời, hỉ nộ không lộ ra bên ngoài, làm gì có chuyện ông ấy nóng nảy mắng người chú".

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Không sai Chính là như vậy, cả bà cũng biết điểm này, nhưng từ khi sau trận đại chiến lần này, tánh tình của Đạo Huyền sư huynh dường như đã thay đổi hoàn toàn rồi, càng lúc càng nóng nảy, mấy lần gọi ta và Thủy Nguyệt đến dặn dò, mới đầu thì lần nào cũng nghiêm túc hòa ái, đến cuối cùng không hiểu vì sao chỉ vì một lý do hết sức nhỏ nhặt cũng bùng bùng thịnh nộ, hết mắng chửi, thì lại trút giận trên người khác, tóm lại là...".

Lão lắc đầu chậm rãi, nhìn Tô Như, chần chừ giây lát rồi bước tới trước mặt Tô Như, thấp giọng nói: "Ta hoài nghi sau trận chiến với Thủ Thần, Đạo Huyền sư huynh đã bị lệ khí phong ấn trong Tru Tiên Kiếm ảnh hưởng, thế nên mới...".

Tô Như biến sắc, vội nói: "Đừng nói nữa".

Nói đoạn bước nhanh ra ngoài Thủ Tĩnh Đường, đưa mắt nhìn quanh quất, sau khi xác nhận không có người nào mới quay lại hạ giọng nói với Điền Bất Dịch: "Đây là bí mật của Thanh Vân Môn chúng ta, ông... ông... không thể tuỳ tiện nói bừa được".

Điền Bất Dịch thở dài nói: "Chuyện này trọng đại vô cùng, ta đâu dám hồ ngôn loạn ngữ chửi. Nhưng trong trận đại chiến lần trước, Đạo Huyền sư huynh vì cầu tất thắng mà đã bắt chấp ta ba lần cản trở, cố cưỡng ép mở phong ấn Thiên Cơ Ẩn mà lịch đại tổ sư đã phong ấn ngàn đời nay, khiến cho Tru Tiên Cổ Kiếm phát huy lực khí, uy lực đại tăng, chỉ là mỗi lần ta nhớ lại di mệnh của các vị tổ sư đời trước nói Tru Tiên Cổ Kiếm là vật bất thường, sát khí nghịch thiên là ta không thể xem nhẹ. Trước đây ta và Thủy Nguyệt luôn bất hòa, nhưng hôm nay chia tay ở

Thông Thiên Phong thì hoàn toàn khác biệt, nếu ta đoán không lắn thì Thủy Nguyệt nhất định cũng nghĩ giống như ta, chỉ vì chuyện này quá lớn, chúng ta không dám nói ra mà thôi".

Tô Như trầm mặc một lúc lâu, nhẹ giọng nói: "Tuy là như vậy, nhưng nói cho cùng nguyên nhân cũng nằm trên Tru Tiên Cổ Kiếm, giờ đây kiếm đã bị hủy, chưởng môn sư huynh dù có không may bị hại, nhưng một là không có ngọn nguồn, hai là đạo hạnh của ông ấy thẫn thông khôn lường, chỉ ngày tháng qua đi lệ khí đó sẽ dần dần hóa giải đi".

Vẻ trầm trọng trên gương mặt của Điền Bất Dịch vẫn không hề giảm bớt: "Hy vọng là như vậy thôi, bằng không ông ấy là chí tôn của Thanh Vân Môn, vạn nhất có gì không hay, trên dưới Thanh Vân Môn không biết phải làm sao?".

Tô Như nghĩ một hồi, sau đó đành thở dài chán nản nói: "Thôi bỏ đi, đây cũng không phải là chuyện chúng ta quản được, ông cũng không cần phải quá phiền não như thế, còn có một chuyện, tôi đã muốn hỏi từ lâu, Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị hủy, thì xử lý thế nào rồi?".

Điền Bất Dịch trầm ngâm một hồi: "Chuyện này ta cũng đã thử hỏi một vị sư huynh biết chuyện, nghe nói hôm ấy sau khi Đạo Huyền sư huynh huấn thị mọi người không được tiết lộ phong thanh, đã lập tức thu hồi hai đoạn gãy của Tru Tiên Kiếm, đồng thời đi vào Ảo Nguyệt Động Phủ, không cho bất cứ ai đi vào. Thế nên đến nay cũng không ai biết thanh kiếm ấy rốt cuộc như thế nào? Có lẽ còn có hy vọng sửa chữa lại chăng?".

Điền Bất Dịch lầm bẩm nói một câu cuối cùng, sau đó lắc đầu cười khổ, hiển nhiên chính bản thân ông ta cũng không tin chuyện này cũng không tin chuyện này. Lão cười khổ hai tiếng, đoạn tiếp tục nói: "Thanh kiếm ấy chúng ta cũng không quản nổi đâu, hôm nay ở Thông Thiên Phong, ngoại trừ bị một trận mắng vô duyên, vô cớ ra, ta còn nghe được một chuyện lạ nữa".

Tô Như ngẩn người nói: "Chuyện lạ gì nữa?".

Điền Bất Dịch nhún vai nói: "Nói ra bà cũng không tin đâu, trong trận đại chiến lần trước đã có không biết bao nhiêu đệ tử trưởng lão tử trận đang được cúng tế trên Ngọc Thanh Điện ở Thông Thiên Phong, thế nhưng vị trưởng môn của chúng ta mỗi ngày chỉ lộ mặt ở Ngọc thanh Điện một lần, sau đó là không thấy đâu nữa, ngược lại ngày nào ông ấy cũng vào Tổ Sư từ đường ở hậu sơn ở một mình thủ linh trong đó, bà nói có kỳ lạ hay không?".

Tô Như ngây người nói: "Thủ linh, Tổ sư từ đường à? Lẽ nào vị tiên bối trưởng lão đã qua đời?".

Điền Bất Dịch lắc đầu, cười lạnh nói: "Làm gì có trưởng lão nào, ta nghe mấy tên đệ tử chưởng môn nói, kỳ thực đó chỉ là một lão đầu quét dọn trong Tổ sư từ đường đã mấy chục năm nay, mà không biết vì sao mà cũng chết ngày hôm đó. Nguyên nhân mà y chết thì cũng không ai biết được, chỉ biết sau khi Đạo Huyền Chân Nhân biết chuyện thì lập tức ngây người ra như phỗng, sau đó thì nổi cơn thịnh nộ, những ngày sau đó như cứ ngây ngẩn như người mất hồn, sau này

cương quyết để linh vị lão đầu đó vào trong tổ sư từ đường, nhưng chuyện kỳ quái nhất là tấm linh vị đặt trong tổ sư từ đường lại không viết gì hết...".

Tô Như càng nghe càng cảm thấy hồ đồ, trong lòng ngạc nhiên lắc đầu nói: "Chuyện này, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Lẽ nào chưởng môn sư huynh đã hồ đồ thật?".

Điền Bất Dịch cười lạnh nói: "Chưởng môn sư huynh có hồ đồ hay không thì không ai biết, dù sao cũng có người khuyên giải, nhưng ông ấy vẫn quyết ý không nghe. Hơn nữa ông ấy còn chẳng hề chú ý đến linh vị của những đệ tử đặt trên Ngọc Thanh Điện, mà chỉ ngây người ra nhìn tấm linh vị trống không kia. Cứ như vậy ta e Thanh Vân Môn sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, sớm muộn gì cũng hủy trong tay ông ấy mất".

Tô Như trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, nhìn qua bên ngoài Thủ Tĩnh Đường, chỉ thấy bên ngoài vắng vẻ trống không, chỉ có trời xanh thăm thẳm.

Sơn phong thoảng tới, ẩn ước truyền lại tiếng sáo rì rào, không biết vì sao lại tăng thêm mấy phần tịch mịch.

***

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, hậu sơn Tổ Sư Từ Đường.

Nơi này vẫn im lìm tĩnh lặng như trước, từ đường to lớn vẫn sừng sững đứng đó, rừng cây xung quanh vẫn xanh biếc một màu, phản phất cuộc đại chiến kinh thiên, động địa mới đây, không hề ảnh hưởng một chút nào đến nơi này vậy.

Ngoại trừ thiếu đi một lão đầu quét dọn, trên thǎn án, giữa vô số những linh vị, đã có thêm một tấm linh vị trống không.

Lâm Kinh Vũ im lặng quỳ trước tấm linh vị ấy, thân mặc hiếu phục, trước mặt có một bồn lửa, trên bàn đặt hai cây nến lớn, ba nén hương thơm đang bốc khói nghi ngút.

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ lộ vẻ đau thương, hai hàng môi mím chặt, quỳ dưới đất như tượng gỗ, hai tay không ngừng cho vàng mã vào cái chậu lửa trước mặt, nhìn chúng từ từ biến thành tro tàn trong ngọn lửa, sau đó lại từ từ cho thêm những tờ giấy khác vào.

Thỉnh thoảng gã lại ngẩng đầu lên nhìn tấm linh vị trống không. Linh vị của lão già quét dọn tổ sư từ đường là do chưởng môn Đạo Huyền Chân Nhân cương quyết, độc đoán cho đặt vào tổ sư tư đường, các vị trưởng lão khác đều không đồng ý, nhưng trước giờ quyền thế đều nằm hết trong tay chưởng môn, thêm vào đó, sau trận chiến vừa rồi, Đạo Huyền Chân Nhân đã đánh bại Thủ Thần, oai vọng tăng lên gấp bội, bởi thế chúng nhân thấy lão kiên quyết không lui, cũng đành để lão tùy ý.

Tuy chuyện này có nằm ngoài dự liệu của Lâm Kinh Vũ, nhưng chuyện tiếp sau đó lại càng làm cho gã kinh ngạc hơn. Đạo Huyền Chân Nhân không ngờ đã đem

vào một linh vị không vào đặt trong Tổ sư từ đường. Lâm Kinh Vũ vì chuyện này thậm chí đã lớn gan hỏi Đạo Huyền Chân Nhân lúc ông ta đến đây bái tể, chẳng ngờ Đạo Huyền chỉ thản nhiên phản vấn một câu một câu làm cho Lâm Kinh Vũ á khẩu vô ngôn: "Con biết tên của ông ta hay sao?".

Lâm Kinh Vũ tròn mắt không biết nói gì, gã tuy tu hành với vị lão giả thần bí này đã mười năm, nhưng về thân phận của mình, lão giả trước giờ chưa thổ lộ với gã một lời, lúc này nếu bảo Lâm Kinh Vũ nói ra, gã đích thực không thể nói được. Chỉ là nhìn dáng vẻ của Đạo Huyền Chân Nhân, hiển nhiên ít nhiều cũng biết về thân thế của lão giả kia, có điều ông ta không chịu thổ lộ ra mà thôi. Lâm Kinh Vũ tuy nghi hoặc trong lòng, nhưng rõ cuộc cung không dám quá thất lễ với chưởng môn chân nhân, chỉ im lặng lui xuống. Dù sao thì trong lòng gã, hình ảnh nghiêm túc hòa ái của lão nhân ấy đã khắc sâu trong tâm khảm từ lâu rồi, linh vị ấy có viết tên hay không cũng không quan hệ gì.

Bái tể trước núi, gã cũng đã từng đến qua, chỉ là gã cứ cảm thấy nơi đó có vô số đệ tử bái tể rồi, còn ở đây, vị tiền bối này tuy rằng thân hoài tuyệt nghệ lại lặng lẽ rời khỏi thế gian này, vô luận thế nào gã cũng phải tiến đưa lão. Đạo Huyền Chân Nhân dường như cũng ngầm cho phép gã tới đây liệu lý hậu sự cho vị lão giả này, hơn nữa Chân Nhân còn không để ý đến thân phận Chưởng môn cao quý, thường xuyên đến từ đường bái tể linh vị của lão giả, vì vậy khiến bao người dị nghị, nhưng Lâm Kinh Vũ cũng không thể quản được chuyện này.

Lúc này, sau lưng gã chợt vang lên tiếng bước chân. Nhiều ngày nay, Lâm Kinh Vũ đã quen với nhịp bước chân này rồi, chỉ vừa nghe gã đã biết đó là Đạo Huyền Chân Nhân.

Gã đứng dậy quay mình, thấp giọng: "Chưởng môn!".

Đạo Huyền Chân Nhân chậm rãi bước vào Tổ Sư Từ Đường.

Trong Từ Đường đăng hoả hôn ám, tuy rằng Lâm Kinh Vũ ở trong này đã lâu, nhưng nhất thời cũng không nhìn rõ được sắc mặt của Đạo Huyền Chân Nhân, chỉ mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đang đứng trong bóng tối, im lặng nhìn chăm chằm vào tấm linh vị bên cạnh gã.

Không biết vì sao, Lâm Kinh Vũ chợt cảm thấy có gì khác lạ ở bóng hình mờ ảo kia, nhưng không thể nói ra được đó là điểm gì? Chỉ là trong lòng cảm thấy chút khẩn trương, tim đập nhanh hơn mà thôi.

"Y vẫn tốt chứ?".

Đạo Huyền Chân cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm của lão hết sức thấp trầm, có chút khàn khàn, lại giống như cõi hạ giọng xuống vậy, khác xa hoàn toàn so với phong cách ngày trước.

Lâm Kinh Vũ hoài nghi trong dạ, nhưng vẫn cúi người đáp: "Đệ tử đã thủ linh cho tiền bối cả đêm, thấp hương đúng giờ, không dám có điều gì tiếc mạn".

Thân ảnh trong bóng tối kia khẽ run lên một chập rồi từ từ nói: "Con tận tâm như vậy cũng không uổng công y đã dạy dỗ mười năm".

"Hắc, hắc!".

Đạo Huyền cười lạnh hai tiếng, không khí trong Tổ Sư đường bất chợt trở nên âm trầm lạnh lẽo: "Không biết nếu người chết là ta...".

Lão đột nhiên ngừng lại, cơ hồ như cảm thấy mình đã nói sai. Lâm Kinh Vũ tự nhiên cũng không dám nhiều lời, chỉ cúi đầu im lặng đứng một bên. Không khí trầm mặc bao trùm lấy Từ đường. Một hồi lâu sau. Đạo Huyền Chân Nhân mới nói: "Con hãy ra ngoài trước đi, ta có vài lời muốn nói với y".

Lâm Kinh Vũ ngẩn người, gật đầu rồi đáp: "vâng!".

Nói đoạn, quay người bước đi

Ra khỏi Từ đường, tắm mình dưới ánh dương quang, Lâm Kinh Vũ lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn. Giờ gã mới phát giác ra vừa rồi ở trong Từ đường, từ đầu đến cuối phản phất như có một thứ gì lén tim gã vậy.

Gã đi dạo một vòng xung quanh Từ đường, đợi nửa canh giờ mới thấy Đạo Huyền Chân Nhân đi ra, đang cảm thấy kỳ lạ thì chợt thấy một bóng người dần biến mất trên con đường đi vào Áo Nguyệt Động Phủ. Sau khi trận đại chiến hôm đó Áo Nguyệt Động Phủ lại trở thành cẩm địa, người có thể vào đó, đương nhiên chỉ có một mình Đạo Huyền Chân Nhân.

Lâm Kinh Vũ đưa mắt nhìn theo một lúc rồi khẽ lắc đầu, quay trở lại vào trong Từ đường. Gã bước đến trước linh vị của lão già, chỉ thấy trước tấm linh vị đã có thêm ba nén hương mới, còn trong chậu lửa thì có thêm một số tiền vàng bạc đang bốc cháy, có lẽ là Đạo Huyền Chân Nhân đã cho thêm vào.

Lâm Kinh Vũ trầm tư hồi lâu, chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn tấm linh vị trống không trên bàn thờ, thẫn thờ ngơ ngẩn.

Chương 184

Vô Tự Ngọc Bích

Tiếng chuông lại một lần nữa ngân nga vang vọng trên đỉnh Tu Di Sơn, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Mặt trời ban mai, vẽ lên một vầng sáng nho nhỏ ở phía đông, rắc những tia nắng đầu tiên xuống nhân gian. Trên con đường núi buổi sớm, đã có khá nhiều bách tính đang men theo con đường tiến về phía ngôi chùa hùng vĩ ấy, bọn họ đa phần đều mang theo hương hoa, vẻ mặt đầy thành kính.

Trong đó có một số người còn mang theo con trẻ cùng đi lễ bái. Bọn trẻ đúng là hiếu động, đi trên đường núi chẳng hể cảm thấy mệt nhọc, trái lại khá nhiều thiếu niên còn chạy lên chạy xuống tung bừng, có vẻ rất lầy làm thích thú.

Sương sớm vẫn chưa tan hết, vẫn còn quẩn quanh bên ngoài Thiên Âm Tự, trong không khí cảm thấy có hơi chút ẩm ướt. Những tảng nhân dây sớm đã làm xong việc tụng kinh buổi sáng bắt buộc cho một ngày, lúc này đều đang quét dọn sân chùa, nhẹ nhàng quét những chiếc lá rụng đêm qua sang một bên.

Toàn bộ Thiên Âm Tự lúc này dường như có vẻ thanh bình trang nghiêm, chìm trong những cơn gió núi mơn man, mang theo trong nó mùi thơm thoang thoảng của lá cây.

Tiếng chuông ngân nga ấy, dẫn đường cho đám người ở dưới núi, cũng âm vang khắp trong chùa, đánh thức những người còn đang say ngủ.

Hắn từ từ thức giấc.

Đã lâu rồi, chưa có được một giấc ngủ thoải mái như vậy, yên lặng tỉnh giấc, trong giấc ngủ hắn cũng thấy yên bình vô cùng, ngay cả mộng mị cũng không có, chỉ là ngủ say, yên lặng ngủ say.

Điều này quả nhiên khiến con người cảm thấy hạnh phúc.

Hắn lặng lẽ nghe hồi chuông ngân nga, dường như nơi âm thanh ấy vang vọng không phải là không gian rộng lớn bên ngoài căn phòng, mà là trong tim hắn. Thậm chí hắn còn có một thứ cảm giác rằng, tiếng chuông ấy, vốn vang lên dành cho một mình hắn.

Cho đến khi tiếng chuông nhỏ dần, hắn cuối cùng mới từ từ đứng dậy, mở cửa phòng đi ra bên ngoài, ngửa đầu, vươn vai, hít thật sâu.

Mùi không khí ẩm ướt trên núi vừa chui vào ngực hắn, trên khuôn mặt hắn từ từ hiện lên vẻ hài lòng ít thấy, chỉ muốn đứng mãi như vậy, nhưng lúc này một âm thanh từ phía cửa đình viện truyền tới.

"Trương thí chủ dậy rồi sao".

Quỷ Lê quay đầu nhìn, chỉ thấy Pháp tướng nét mặt tươi cười, đứng ngay ở cổng cách đấy không xa nhìn hắn, liền gật đầu nói: "Sớm quá".

Pháp Tướng nhìn hắn dò xét hai lượt rồi mỉm cười nói: "Thí chủ đã trải qua mấy bữa tĩnh dưỡng, thương thể trên thân thể phần lớn đã lành lặn, nhưng người ta nói rằng bệnh nặng vừa khỏi, thí chủ vẫn phải chú ý bản thân một chút. Tu Di Sơn địa thế rất cao, sớm tối không như địa giới trần tục, hàn khí rất nặng, thí chủ bản thân nên giữ gìn".

Quỷ Lê gật đầu đáp: "Đa tạ đã quan tâm, ta đã ghi nhớ rồi. À này, không biết hôm nay phuơng trượng Phổ Hoàng Thượng Nhân có rảnh không. Ta hy vọng có thể gặp đại sư, quấy quả một chút".

Pháp Tướng cười nói: "Thực là tốt quá, ta đang phụng mệnh sư phụ, đặc biệt đến đây mời Trương thí chủ sau khi ăn xong bữa sáng thì sang gặp gỡ".

Quỷ Lê ngạc nhiên giây lát, hỏi: "Tại sao? Phuơng trượng đại sư tìm ta có chuyện gì à?".

Pháp Tướng đáp: "Chuyện này tiểu tặc không biết, có lẽ cũng chỉ muốn hỏi thăm xem thương thế thí chủ thế nào rồi".

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, nói: "Nếu vậy, một lát nữa ta có thể qua bái kiến phuơng trượng đại sư".

Pháp Tướng chắp tay nói: "Thí chủ không cần phải vội, lúc nay phuơng trượng đặc biệt chỉ thị, không được thúc giục thí chủ. Ân sư lão nhân gia vẫn ở trong thiền thất Tiểu Thiên Âm Tự trên đỉnh núi, lát nữa thí chủ có thời gian thì cứ tự đi trước cũng được".

Pháp Tướng cười nhạt một tiếng rồi nói: "Trong Thiên Âm Tự, chỉ cần thí chủ muốn, mọi chỗ thí chủ đều có thể tiến vào, chẳng có gì phải cố kỵ cả".

Quỷ Lệ trong lòng rung động, nhìn về phía Pháp Tướng. Pháp Tướng nói câu này ra ẩn chứa một thâm ý to lớn, tựa như đã xem hắn là người của Thiên Âm Tự, có lẽ, trong mấy tặc nhân Thiên Âm Tự này, hắn là người đã từng bái lạy Phổ Trí, chung qui cũng đã coi là một người của Thiên Âm Tự chẳng?

Pháp Tướng quay mặt bước đi. Quỷ Lệ nhìn theo bóng dáng của hắn, im lặng giây lát rồi lập tức quay trở về gian thiền phòng của bản thân.

Lúc đến đỉnh núi, Quỷ Lệ vẫn không tránh được khe khẽ rùng mình, đối với hắn mà nói, nơi này đúng là nơi khiến hàng trăm thứ cảm xúc của hắn đan xen vào nhau.

Dưới ánh nắng mặt trời, Tiểu Thiên Âm Tự đơn sơ không lòe loẹt tọa lạc ngay phía trước mặt, tường thấp lè tè, khoảng sân nhỏ, lẽ nào còn có dấu vết của cái đêm kinh tâm động phách ấy?

Quay đầu, nhìn xuống, xa xa từ bên trong Thiên Âm Tự lại thoáng thoảng truyền đến tiếng người, hương khói nghi ngút, đúng là một quang cảnh nao nhiệt. Lẽ nào đám người sống bình yên ấy, trái lại lại hạnh phúc vui vẻ hơn?

Hắn lặng lẽ quay mình lại, bước rất nhanh về phía Tiểu Thiên Âm Tự, nơi này bao trùm bởi sự yên lặng đặc biệt, trong cả khoảng sân to lớn như vậy, dường như chỉ có mỗi tiếng bước chân của hắn vang vọng.

Khi đi đến trước cửa gian điện thất ấy, Quỷ Lệ dừng bước, vô tình đưa mắt nhìn ra phía đằng sau cái sân đó, ở đó có một lối đi nhỏ bị chắn bởi bức tường, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tận đến phía đằng sau, chỉ là lúc này, nơi tiểu viện phía sau cùng ấy, trống huyễn trống hoác.

Hết như, người ta trân trọng đến đó, rồi lại bỏ trống nơi đó mà đi.

Hắn gó vào cánh cửa thiền thất, lập tức, từ bên trong vọng ra âm thanh hòa nhã của Phổ Hoằng Thượng Nhân: "Trương thí chủ, xin mời mau vào!"

Quỷ Lệ lạnh lùng đáp lời, đẩy cửa phòng tiến vào. Bên trong phòng lúc này, chỉ có một mình Phổ Hoằng Thượng Nhân đang ngồi trên thiền sàng, mắt lờ vẻ tươi cười nhìn Quỷ Lệ đang tiến vào.

Quỷ Lệ gật đầu nói với Phổ Hoằng Thượng Nhân: "Đại sư, ta nghe Pháp Tướng sư huynh nói, ngài có chuyện muốn tìm ta?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân đáp: "Đúng vậy, nhưng nghe nói thí chủ cũng có chuyện muốn thương nghị với ta?".

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, gật đầu nói: "Đúng, kỳ thật cũng không có chuyện gì to tát, chủ yếu là tại hạ ở đây cũng đã nhiều ngày, hiện nay thương thế cũng đã khỏi nhiều, thực không dám tiếp tục quấy phá".

Phổ Hoằng Thượng Nhân mim cười nói: "Tiểu thí chủ lẽ nào nói vậy".

Quỷ Lệ lắc lắc đầu, nói: "Hôm đó dưới Thanh Vân Sơn, đại sư đã cứu mạng ta, sau đó tại nơi này, đại sư lại giúp ta khai thông gút thắt trong lòng, thật lấy làm cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ chung qui là người trong ma giáo, ở lâu nơi này, phần nào sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của quý tự".

Phổ Hoằng đạo nhân nghiêm sắc mặt nói: "Tiểu thí chủ, có một câu, lão nạp không biết có nên nói ra hay không?".

Quỷ Lệ đáp: "Xin đại sư cứ nói".

Phổ Hoằng Thượng Nhân gật gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, thử cho lão nạp nói thẳng. Xem tướng khí sắc mặt tiểu thí chủ, tuyệt đối không phải là một kẻ cung hung cực ác, thân chìm trong ma đạo, chẳng qua chỉ là số mệnh tạo ra như vậy, không phải là do tiểu thí chủ. Hơn nữa tiểu thí chủ và Phổ Trí sư đệ có một đoạn túc duyên như vậy, thì cũng là có duyên với Phật. Chỉ cần thí chủ nguyện ý quay đầu là bờ, Thiên Âm Tự đương nhiên sẽ hết sức bảo vệ, không nói là Thanh Vân Môn, mà cả chính đạo thiên hạ cùng nhau kéo đến, tệ tự cũng không hề sợ hãi. Phật nói, cứu người một lần là công đức vô thượng, tiểu thí chủ là người có duyên, sao không thể vứt bỏ vướng bận trần thế, để đạt đến cái thanh tịnh tự tại, há chẳng tốt lắm sao?".

Nói xong, ông ta mặt đầy tự tin, nhìn Quỷ Lệ.

Bản thân Quỷ Lệ không nghĩ rằng Phổ Hoằng Thượng Nhân có thể nói ra những lời đó, nhất thời đứng ngây ra. Mấy ngày vừa qua hắn ở tại Thiên Âm Tự, tâm trạng hoàn toàn khác hẳn hồi trước, rất là nhẹ nhàng thanh tản, trong thâm tâm hắn vô cùng hoan hỉ, chỉ là hắn là một thân nam tử, chung quy vẫn còn có những chuyện không thể gạt qua một bên được.

Hắn im lặng hồi lâu, cuối cùng từ từ ngẩng đầu lên, hướng về Phổ Hoằng Thượng Nhân vái dài một cái, nói: "Tại hạ biết, đại sư thật lòng đối với ta, muốn điểm hóa sự ngu dốt ngoan cố của ta, nhưng ta vốn là tục thế nam nhân, chìm nổi theo sự đời, trong thế giới trần tục ấy, vẫn còn có vô số mối bận tâm, thành thử chẳng thể bỏ được. Ý tốt của đại sư, thử cho tại hạ vô pháp nhận lãnh".

Nói rồi, hắn thở dài một tiếng, toan xoay người bước ra, thì Phổ Hoằng Thượng Nhân cất lời: "Thí chủ khoan đi".

Quỷ Lệ nói: "Đại sư còn chuyện gì nữa sao?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân trên mặt thóang hiện vẻ suy tư, chậm rãi nói: "Thí chủ tâm như bàn thạch, lão nạp cũng không dám miễn cưỡng, tuy nhiên nếu thí chủ nguyện ý nói vậy, tệ tự cũng có một thỉnh cầu, dám mong thí chủ hoàn thành cho".

Quỷ Lệ cảm thấy ngạc nhiên, nói: "Chuyện gì vậy, phuơng trượng đại sư cứ nói ra đừng ngại".

Phổ Hoằng Thượng Nhân nhìn hắn, nói: "Năm đó Phổ Trí sư đệ rơi vào kết cục như vậy, mặc dù là tội nghiệp của bản thân, tội không thể nào dung tha, nhưng căn nguyên của nó, không thể tránh khỏi can hệ đến vật đại hung "Phệ Huyết Châu" này. Ngày nay Phổ Trí sư đệ cũng đã qua đời, nhưng thứ hung vật ấy vẫn còn ở bên mình thí chủ, làm hại tiểu thí chủ".

Quỷ Lệ lặng yên giây lát rồi nói: "Ý của đại sư là...".

Phổ Hoằng Thượng Nhân chắp tay đáp: "Tiểu thí chủ bất tất phải nghi ngờ, lão nạp tình không có ác ý gì khác. Nhưng phệ huyết châu này bên trong ẩn chứa lè khí hung liệt, hại người hại mình. Năm đó khi Phổ Trí sư đệ qua đời, suốt mười năm lão nạp lao tâm khổ tú có dư, chưa lúc nào ngừng nghỉ ngơi về điểm này, may nhờ ơn trời, cuối cùng cũng đã nghĩ ra một biện pháp, hoặc giả có thể khắc chế được hung vật lệ khí như Phệ Huyết Châu. Không biết có muốn thử một lần không?".

Quỷ Lệ biến sắc, Phệ Huyết Châu tuy uy lực vô cùng, nhưng thứ lệ khí ấy trong mười năm nay, không biết đã khiến hắn đau đớn bao nhiêu lần, thậm chí tính cách của hắn, dường như cũng bị nó dần dần cải biến, có lúc hắn cũng từng nghĩ đến tình cảnh của Phổ Trí năm đó, nghĩ đến cục diện vạn nhất bản thân mình cũng bị thứ lệ khí này khống chế, không nén được mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Nhưng việc này tự nhiên không thể cho người ngoài biết, hắn mặc dù lo âu, nhưng cũng không có giải pháp nào tốt cả, không ngờ hôm nay đột nhiên nghe thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân nói ra một câu như vậy, nhất thời đánh trúng chỗ lo lắng nhất trong lòng hắn.

Quỷ Lệ đắn đo hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: Phuơng trượng đại sư có biện pháp tốt như vậy, không biết xử trí thế nào?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân nét mặt trang trọng, nói: "Biện pháp này kỳ thực rất đơn giản, nói thẳng ra, là lấy ngã phật thần thông phật lực, từ bi vô biên, đem hóa giải các lệ khí trên thế gian này. Tại hậu sơn của Thiên Âm Tự, có một nơi gọi là "Vô Tự Ngọc Bích", cao hơn bảy trượng, nhẵn như ngọc, truyền rằng năm xưa tổ sư của Thiên Âm Tự ngộ thông phật lý nơi Vô Tự Ngọc Bích đó, từ đó khai lập ra Thiên Âm Tự chúng ta".

Quỷ Lệ nhíu mày, không hiểu điều này có quan hệ gì với lệ khí của Phệ Huyết Châu, chỉ nghe thấy Phổ Hoằng Thượng Nhân nói tiếp: "Là vì nơi địa giới đó, chính là nơi phật khí tốt lành nhất trong dãy Tu Di Sơn này, chỉ cần tiểu thí chủ tĩnh tọa ở đó một thời gian, lão nạp lại xuất linh toàn thể tăng nhân kết thành pháp trận "Kim Cương Hoàn" bao quanh bức tường ngọc, như vậy khí lành sẽ đại

thịnh, hặc giả có thể trấn áp được lệ khí của Phệ Huyết Châu đã ngấm sâu vào trong người tiểu thí chủ, cũng không biết chừng".

Quỷ Lệ rùng động toàn thân, đúng là không thể ngờ được mục quang của Phổ Hoằng Thượng Nhân lại độc đáo như vậy, chẳng biết từ khi nào đã nhìn thấu tình cảnh hỗn loạn của khí mạch bên trong người mình. Hắn nghĩ ngợi giây lát, dứt khoát nói: "Ý tốt của đại sư, tại hạ đã biết. Đã như vậy, tại hạ sẽ ngồi dưới Vô Tự Ngọc Bích đó maryl hôm. Nhưng sau đó, tại hạ xin cáo biệt".

Phổ Hoằng đại sư chắp tay gật đầu, mỉm cười nói: "Thí chủ yên tâm, tệ tự tuyệt không dám cản trở thí chủ".

Quỷ Lệ gật gật đầu, xoay mình bước ra bên ngoài. Phổ Hoằng Thượng Nhân nhìn theo cho đến khi hắn đi khuất, thở dài một tiếng, lẩm bẩm một mình: "Sư đệ, sư đệ ở trên trời cao có linh thiêng, phải bảo vệ cho hài tử này...".

***

Theo Phổ Hoằng Thượng Nhân nói Vô Tự Ngọc Bích ở hậu sơn của núi Tu Di, Quỷ Lệ vốn cũng nghĩ sẽ rất dễ dàng tìm thấy, không ngờ hôm đó chuẩn bị xong đâu đây, theo chân hai vị huynh đệ Pháp Tướng và Pháp Thiện dẫn đường ở phía trước đi về phía hậu sơn, ai ngờ đã hơn nửa canh giờ cũng vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Quỷ Lệ trong lòng có chút hoài nghi, nhưng cũng không nói ra, nào ngờ Pháp Tướng cẩn thận chu đáo, nhìn thấy nét mặt Quỷ Lệ có nét hoài nghi, một hơi trông ngóng, liền cười nói: "Trương thí chủ, người đang nghĩ Vô Tự Ngọc Bích tại sao lại xa như vậy phải không?".

Quỷ Lệ bị hắn hỏi vậy cũng chẳng dấu diếm nữa, đáp: "Dám hỏi sư huynh, Vô Tự Ngọc Bích ấy cuối cùng là ở nơi nào, làm thế nào mà tới được?".

Pháp Tướng vừa đi vừa cười nói: "Cái này nói ra thì dài lắm. Vô Tự Ngọc Bích xuất hiện khi nào, tự nhiên không ai biết rõ, chỉ biết một nghìn năm trước, khi sáng lập ra Thiên Âm Tự vẫn còn là một tảng nhân hành hương, vân du tứ phương, có một ngày không biết tại sao, trong lúc ngộ nhập đỉnh Tu Di Sơn, rồi bị lạc đường, lại cũng không có cách nào thoát được. Không chịu nổi, tổ sư liền chạy loạn lên trong khu rừng này, cũng là phật duyên trời sinh, cuối cùng ngài nhìn thấy một bức tường đá bóng nhoáng như ngọc. Lúc đó, tổ sư đã đói khát không chịu nổi, buồn ngủ rũ ra, liền nằm ngủ bên dưới tấm tường ngọc ấy".

Pháp Tướng nói đến đó, dừng lại giây lát, Quỷ Lệ không nhịn được bèn hỏi: "Này, sau đó thế nào?".

Trên con đường núi trước mặt Pháp Tướng xuất hiện một lối rẽ, Pháp Tướng đi sang hướng bên trái, trong khi dẫn Quỷ Lệ đi xuống đoạn đường dốc, đồng thời miệng kể: "Truyền rằng vị tổ sư đó ngồi dưới Vô Tự Ngọc Bích ba ngày ba đêm, không rõ làm thế nào, cuối cùng từ cơn đói khát không thể chịu nổi ban đầu đã dần dần nhập định, tâm an thần định, tiến nhập vào cảnh giới đại viên mãn trong

phật môn chúng ta, ba ngày sau, người cuối cùng đã ngộ được pháp dưới Vô Tự Ngọc Bích này. Ngoài ra, thậm chí còn truyền rằng...".

Pháp Tướng quay đầu lại nhìn Quý Lê cười thầm bí, nói: "Lại truyền rằng, vị tổ sư ấy cũng chính tại dưới Vô Tự Ngọc Bích đó, cuối cùng đã ngộ ra được Đại Phạm Bát Nhã chân pháp vô thượng truyền qua các thời đại của Thiên Âm Tự chúng ta, từ đó lập lên vị trí của Thiên Âm Tự trong giới tu đạo thiên hạ".

Quý Lê ngẩn ra một lát, lắc lắc đầu, hơi cảm thấy truyền thuyết về Thiên Âm Tự tổ sư quả thực có đôi chút hoạt kê, nghe ra có rất nhiều điểm không thật. Vốn dĩ hắn đối với biện pháp này của Phổ Hoằng Thượng Nhân, cũng ngầm có chút kỳ vọng, nhưng bây giờ nghe Pháp Tướng giảng giải sự cố như vậy, trái lại khiến cho hắn có phần tiu nghỉu, không néo được kín đáo thở dài.

Pháp Tướng rất tinh ý, trông ngay thấy sự biến hóa trên sắc mặt Quý Lê, nhưng mỉm cười dần đe dọa, cũng không nói gì cả, phần hòa thượng to cao Pháp Thiện đi đằng sau bọn họ, dáng vẻ lúc nào cũng im lặng, chẳng hề nói chuyện câu nào.

Ba người bước đi theo sơn lộ gần thêm nửa canh giờ nữa, ngoặc ngoèo xuyên qua các đỉnh núi cao, bất giác đã bỏ lại Thiên Âm Tự tận mãi phía sau lưng, chẳng nhìn thấy đâu nữa.

Quý Lê không hề nghĩ rằng dãy núi đằng sau Thiên Âm Tự nào ngờ lại quá rộng lớn hơn tưởng tượng rất nhiều, chỉ thấy núi non trùng điệp, gió núi vi vu, hai bên đường hoặc có kỳ nhám chót vót, thiên kỳ bách quái, hoặc có thác nước dựng đứng, từ trên trời cao ầm ầm đổ xuống giống như chiếc dây lưng băng ngọc.

Đi trên con đường này, chỉ cảm thấy tâm hồn nhất thời rộng mở, nhìn ngắm cảnh đẹp gần xa chung quanh mình, cảm thấy trong lòng chẳng còn chút phiền muộn nào cả.

Bỗng nhiên nghe thấy Pháp Tướng ở phía đằng trước nói: "Nó ở ngay đằng trước mặt".

Quý Lê giật mình, nhìn về phía trước, nhưng chỉ thấy phía trước vẫn là đường núi quanh co một bên đường là rừng cây rậm rạp, phía bên kia thì toàn bụi cỏ dại, ngoài ba trương là một vách đá, ở đâu mà có cái thứ Vô Tự Ngọc Bích cao hơn bảy trương mà bọn họ từng nói?

"Dám hỏi sư huynh, Vô Tự Ngọc Bích ở nơi nào?".

Pháp Tướng mỉm cười, tiến lên phía trước mấy bước, đi đến vách đá đó, quay đầu lại nói: "Chính là nơi này".

Quý Lê đi đến bên cạnh hắn ta, đứng ở bên trên vách đá đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới vách đá ấy tràn đầy vụ khí, cuồn cuộn như ba đào, trào lên thật xuống không ngừng, có lẽ là một sơn cốc. Đằng xa lờ mờ nhìn thấy bóng núi mờ mờ, nhưng đều ở tận mãi đằng xa.

Quý Lê ngưng thần suy nghĩ, quay đầu nhìn Pháp Tướng hỏi: "Phải chẳng là ở trong sơn cốc này?".

Pháp Tướng cười đáp: "Nó ở dưới chân của ta và ngươi".

Quỷ Lê ngạc nhiên, Pháp Tướng vẫn cười: "Chúng ta xuống thôi!".

Nói rồi, Pháp Tướng tung mình nhảy xuống, Pháp Thiện cũng lập tức bám theo.

Quỷ Lê đứng trên vách đá, trầm ngâm giây lát rồi cũng nhảy xuống dưới.

Trong làn vụ khí, Phệ Hồn phát ra ánh sáng màu xanh đen lè, chậm chạp bao lấy bảo vệ Quỷ Lê, rồi từ từ hạ xuống.

Vụ khí nơi này dường như có đôi chút kỳ quái, đậm đặc mà không phải đậm đặc, nhưng như một đám tơ rối xoắn xít lấy nhau, kẹt cho gió núi khuấy đảo cũng không hề thấy tan ra nửa phân. Trong khi hạ xuống, Quỷ Lê chú ý nhìn vách núi phía trước, nhưng chỉ thấy trước mắt toàn là bạch vụ, quả thực chẳng thể trông thấy gì cả.

Hắn trong lòng lấp lấp làm lạ, bèn thúc Phệ Hồn, tiến gần về phía vách núi một chút, đúng lúc hắn ngưng thở, đột nhiên, hắn nhìn thấy phía trước mặt vọt ra một bóng người.

Quỷ Lê giật mình, vội vàng dừng lại, ngưng thở quan sát, sự kinh ngạc ấy không hề nhỏ, chỉ thấy đột ngột đứng trước mặt bản thân là một tên Quỷ Lê hình dáng giống hệt mình, nét mặt ngạc nhiên đang nhìn mình.

Ánh mắt người đó thăm thẳm, trên khuôn mặt có nét phong trần, trên tay cũng cầm một thanh phệ hồn ma bỗng. Đúng lúc Quỷ Lê đang chấn động, bỗng một tiếng phem xướng như từ trên trời truyền xuống, giống như một tiếng chuông lớn trầm trồ vang vọng bên tai hắn.

Cùng với tiếng phem xướng ấy, một thứ sức mạnh trang nghiêm trong giây lát từ nơi chưa biết tên bên dưới chân xông thẳng lên trời cao, như sóng lớn xuyên qua bầu trời, vụ khí xung quanh tức thì bị quét tung đi, khiến cho bóng nhân ảnh ấy tan biến mất không còn nhìn thấy nữa. Nhưng Quỷ Lê cảm thấy trong lòng đau đớn, luồng khí băng lạnh trong cơ thể bất ngờ không thôi mà động, giống như nó cực kỳ căm ghét thứ phật khí đó, tự vùng lên kháng cự.

Quỷ Lê kinh ngạc, lại cảm thấy bên trong cơ thể, ngoại trừ yêu lực của Phệ Huyết Châu bốn chồn dục động, tự hồ chịu ảnh hưởng bởi phật khí tại nơi này, Đại Phạm Bát Nhã bản thân tu hành cũng không cam chịu lép vế, sôi lên sùng sục, có ý muôn quyết một trận thư hùng cùng với yêu lực của Phệ Huyết Châu.

Chưa bắt đầu, nhưng bên trong cơ thể quả thật đã có sự biến hóa rất to lớn. Địa khí nơi đất này đúng là không thể hình dung ra được. Quỷ Lê trong lòng hết sức kinh ngạc, nhất thời quên khuấy mất nhân ảnh quái dị ban nãy trông thấy trong đám vụ khí, chỉ là thôi thúc tu vị của bản thân, bảo hộ tâm mạch, từ từ hạ xuống.

Chẳng bao lâu sau, vụ khí dần mỏng dần, cảnh sắc dưới chân nhanh chóng hiện rõ, đó là một thạch đài nho nhỏ, bóng loáng, xung quanh trong phạm vi ba trượng, cây cối thưa thớt, có mấy chục vị tăng nhân của Thiên Âm Tự đang ngồi vây quanh. Xem ra mấy vị tăng nhân này người ngồi gần kẻ ngồi xa, chẳng hề có

qui củ tuần tự gì, nhưng trong đó kín đáo hàm chứa lý lẽ bí mật, phật lực mờ mờ lưu chuyển bên trong, đúng là ngấm ngầm tạo nên một trận thế.

Quỷ Lệ lại nhìn kỹ vài lần, chợt thấy có chút quen thuộc, nghĩ đi nghĩ lại, liền nhớ ra đó là một thể chữ cổ chuyết, hình chân ngôn của phật môn.

Quỷ Lệ nhanh chóng hạ xuống mặt đất, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy hai người Pháp Tướng, Pháp Thiện lúc này đều đã ngồi trong đám tảng nhân, lặng im chắp tay, nhắm mắt, không nhìn đến hắn một lần nào nữa. Dẫn đầu đám tảng nhân chính là Thiên Âm Tự phuơng trượng Phổ Hoằng Thượng Nhân. Người ngồi phía bên trái ông ta, Quỷ Lệ cũng đã từng gặp qua, đó là Phổ Phuơng Thần Tảng, người từng đại triển thần uy trên Thanh Vân Sơn năm đó.

Còn tảng nhân ngồi phía bên phải Phổ Hoằng Thượng Nhân, trông rất lạ. Quỷ Lệ trước đây chưa từng gặp qua. Khuôn mặt ông ta quắt queo, sắc mặt vàng ủng, giống hệt như sắc mặt người chết, nhưng dáng vẻ già nua còn vượt xa Phổ Hoằng Thượng Nhân, hiển nhiên cũng là một nhân vật lạ lùng trong Thiên Âm Tự.

Quỷ Lệ cũng chẳng nhiều lời, hướng về Phổ Hoằng Thượng Nhân cúi đầu hành lễ, Phổ Hoằng Thượng Nhân chắp tay đáp lễ, mỉm cười nói: "Tiểu thí chủ đã đến rồi".

Quỷ Lệ gật đầu đáp: "Đúng, nhưng không biết phuơng trượng đại sư muôn tại hạ làm gì?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân chỉ ra chỗ bình đài nói: " Không gì khác, Tiểu thí chủ chỉ cần an tọa trên bình đài đó, điều khí tĩnh tâm, ngồi đó vài ngày là được".

Quỷ Lệ gật gật đầu, quay đầu nhìn thạch đài có một cái, lập tức lại ngẩng đầu lên nhìn bốn xung quanh, chỉ thấy trên đầu vụ khí đậm đặc bao phủ khắp nơi, nơi nào mà có cái thứ Vô Tự Ngọc Bích trong truyền thuyết? Không nén được hỏi: "Xin hỏi phuơng trượng đại sư, Vô Tự Ngọc Bích ở đâu vậy?".

Phổ Hoằng Thượng Nhân mỉm cười đáp: " Lát nữa tiểu thí chủ sẽ nhìn thấy".

Quỷ Lệ ngạc nhiên, gật gật đầu, xoay mình đi lên toan ngồi lên thạch đài đó, bỗng nhiên trên trời loáng thoáng có một âm thanh chói tai, là tiếng gió, là tiếng thú gầm rống, xuyên vân thấu vụ truyền tới, ngay sau đó một quầng sáng chói mặt xé toang mây mù dày đặc, rơi xuống, chiếu đúng lên người Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong sơn cốc kỳ thanh vang lừng, tựa như sấm dậy, nơi biển mây mù dày đặc ấy chớp nổi ba đao, từ thế vốn dĩ khe khẽ dập dềnh chuyển thành những con sóng lớn, bốn bề sóng to nổi lên, tức thì chỗ hở xuất hiện mỗi lúc một nhiều, mây mù dày đặc mỗi lúc một mỏng, làm ló ra một đạo lại một đạo, một chùm lại một chùm hào quang.

Đối diện với hiện tượng kỳ dị của trời đất này, Quỷ Lệ chú ý rất lâu, chỉ thấy mây mù dày đặc cuối cùng đã tan hết, hào quang rót xuống, giây lát trời đất tràn

ngập ánh sáng chói mắt, khiến cho tất cả mọi người có mặt đều không thể mở mắt nhìn. Qua một lát sau, mới từ từ hòa hoãn trở lại.

Khi Quý Lệ mở mắt trở lại, toàn thân rung động, đột ngột nhìn thấy tấm Vô Tự Ngọc Bích trong truyền thuyết ấy.

Trước mặt hắn, đằng sau cái thạch đài nho nhỏ đó, bên dưới vách đá, một tấm tuyệt bích như gương, thẳng đứng, cao hơn bảy trượng, rộng hơn bốn trượng, chất đá trông như ngọc nhưng không phải là ngọc, vô cùng sáng loáng, phản chiếu mỹ cảnh của trời đất, các dãy núi gần xa tất cả đều trong ngọc bích này. Và Quý Lệ cùng chúng tăng nhân Thiên Âm Tự đúng chỉ như những con kiến bé nhỏ bên dưới tuyệt bích này.

So với thiên địa tạo hóa, con người là hoàn toàn bé nhỏ!

Quý Lệ im lặng, lúc lâu sau thở dài một tiếng, chẳng nói câu nào, đi đến bên trên bình đài đó khoanh chân ngồi xuống, cũng không nhìn đến mọi người xung quanh nữa, hít một hơi dài, lập tức nhắm mắt, ngồi yên như vậy không hề động đậy.

Phổ Hoằng Thượng Nhân ngắm nhìn Quý Lệ hồi lâu, rồi quay đầu lại nhìn đám tăng nhân phía sau lưng mình, gật gật đầu.

Mấy chục tăng nhân Thiên Âm Tự, bao gồm cả Phổ Hoằng Thượng Nhân, cộng thêm Pháp Tướng, Pháp Thiện, đều nhất tề chắp tay niệm phật.

Hàng chục đạo kim quang mờ mờ, từ từ bừng lên, tiếng tụng kinh lầm rầm, như từ trên trời truyền xuống.

Đột nhiên, kim quang đại thịnh, chỉ thấy bên trong pháp trận kỳ dị chúng tăng nhân đang ngồi, ánh sáng vàng lưu chuyển, phật khí trang nghiêm, kim quang do chúng tăng nhân phát ra mỗi lúc một rực rõ chói mắt, giây lát sau, chỉ nghe thấy một âm thanh to lớn vang lên chấn động màng nhĩ, một chữ "Phật" màu vàng rực rỡ huy hoàng xuất hiện phía bên trên pháp, rồi từ từ bay lên cao.

Tiếng tụng kinh mỗi lúc một lớn, trời đất trang nghiêm, chỉ thấy chữ Phật màu vàng ấy càng lúc càng bay lên cao, từ từ chạm đến trời cao, rồi dừng lại. Dưới ánh mắt trời chói lọi, nó càng tỏa sáng rực rỡ không thể nhìn thẳng vào được.

Dường như bị phật gia chân ngôn chích phát, trên mảng tuyệt bích ấy, trên ngọc bích vốn sáng loáng ấy dần dần xuất hiện hình ảnh phản chiếu của chữ Phật. Nhưng không giống như các mặt gương tẩm thường khác, từ một điểm nhỏ từ từ biến thành to, rồi dần dần phát ra kim quang, chậm chậm hiện ra hình một chữ "Phật", và trong khi hình ảnh trên Vô Tự Ngọc Bích lớn dần lên, thì phật gia chân ngôn trên bầu trời lại hình như có mờ đi đôi chút.

Thoáng chốc, chữ Phật trên Vô Tự Ngọc Bích đã gần như to hơn chữ Phật gốc trên bầu trời, chỉ lúc này, toàn bộ Vô Tự Ngọc Bích kim quang rực rỡ, ngùn ngụt tỏa sáng theo từng hồi tụng kinh. Đột nhiên, một luồng phật quang màu vàng nhật phóng ra từ bức tường ngọc, từ từ chiếu xuống, bao trùm lấy thân thể Quý Lệ đang ngồi an tọa.

Quỷ Lệ thân hình chấn động, vẻ mặt loáng thoảng lộ vẻ đau đớn, nhưng chẳng hổ mỉm mắt, cứ thế nhẫn nại chịu đựng. Ngay sau đó, nét mặt thõng khổ trên khuôn mặt biến mất, hắn tiếp tục an tọa bất động.

Phật quang mờ mờ phát ra từ Vô Tự Ngọc Bích, chẳng hổ có chút biến hóa gì, chỉ thấy ánh sáng chậm chậm chớp sáng, tỏa ra một vẻ trang nghiêm không diễn tả bằng lời.

Tăng nhân Thiên Âm Tự ngồi xung quanh nét mặt cũng đều không thay đổi, khẽ khẽ niệm Phật, ánh sáng trên trận pháp của bọn họ cũng từ từ lưu chuyển, duy trì chân ngôn Phật gia phía trên trời đó.

Thời gian lưu chuyển, cứ lặng lẽ như vậy mà trôi qua.

Ba ngày sau, chân ngôn chữ "Phật" trên Vô Tự Ngọc Bích vẫn chẳng hổ có xu thế yếu đi, trái lại Phật quang mờ mờ do nó phát ra, cũng vẫn bao trùm lấy thân mình Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ vẻ mặt lặng lẽ, dường như ba ngày này đổi với hắn mà nói, hoàn toàn chẳng có gì cải biến, vẫn hệt như ba ngày trước đó, trái lại xung quanh Phổ Hoằng Thượng Nhân, đám tăng nhân Thiên Âm Tự đang duy trì pháp trận mặc dù không có gì biến hóa, nhưng trên mặt ai nấy đều lờ mờ có nét mệt mỏi.

Phổ Hoằng Thượng Nhân từ trạng thái nhập định từ từ mở mắt, nhìn về phía Quỷ Lệ vẫn dáng lặng lẽ an tọa, một lúc lâu sau khẽ than thở: "Si nhân, si nhân, cuối cùng vẫn chẳng chịu từ bỏ sao?".

Nói xong, ông ta khẽ lắc đầu, thở dài mãi không thôi.

Phổ Phương Thần Tăng ngồi bên trái ông ta lạnh lùng nói: "Chúng ta vất vả như thế này, bố trí Phật môn hàng ma đại trận, chỉ là muốn vì hắn mà hàng giải lệ khí của Phệ Huyết Châu, một điều quan trọng hơn nữa là muôn hóa giải tâm ma của hắn. Nhưng lòng hắn đóng chặt, tâm ma khó mà đi khỏi, thậm chí hóa giải được lệ khí của Phệ Huyết Châu, biết đâu được ngày khác có lại thành ma hay không? Việc chúng ta làm hôm nay, chỉ sợ trái lại là trợ trụ vi ngược mệt thôi!".

Phổ Hoằng Thượng Nhân nhíu mày, nét mặt sầm xuống, nói: "Sư đệ, thiếu niên này và Thiên Âm Tự ta có quan hệ rất là sâu sắc, vô luận thế nào chúng ta cũng không thể dễ dàng từ bỏ, người tại sao lại nói như vậy?".

Phổ Phương sắc mặt biến đổi, chắp tay nói: "Sư huynh giáo huấn rất phải. Ta hoàn toàn không có thành kiến với thiếu niên này, thật ra nghĩ đến năm đó... năm đó tình cảnh sư huynh đệ chúng ta sinh ly tử biệt, trong lòng bi thương, thật không muốn lại thấy hắn cùng bức trên tà lộ. Tiểu đệ lỡ lời, xin sư huynh trách phạt".

Phổ Hoằng Thượng Nhân vẻ mặt hòa hoãn trở lại, nói: "Ta lẽ nào lẽ nào không có tâm tư đó, nếu không thì cũng chẳng lập ra hàng ma đại trận này, ý muốn dùng năng lực to lớn của Phật gia chân pháp, độ hoá cho hắn. Nhưng ngay cả dưới Vô Tự Ngọc Bích này, hắn dường như cũng...".

Ông ta nói xong, đột nhiên trong sơn cốc vốn dĩ tĩnh mịch và trang nghiêm từ trên không trung phát ra một âm thanh vang dội, toàn bộ Vô Tự Ngọc Bích bắt giặc hơi hơi rung lên, tức thì chữ Phật trên trời cao và trên mặt Vô Tự Ngọc Bích rung rung muôn đổ.

Đám Phổ Hoằng Thượng Nhân, chúng tăng nhân Thiên Âm Tự kinh ngạc thắt sắc, nhất thời hãi hùng, vội vàng thôi trì chân pháp, không ngờ trên mặt Quỷ Lệ đột ngột xuất hiện vẻ thống khổ, Phệ Hồn bị pháp áp chế suốt ba ngày nay bất ngờ sáng bừng lên, một làn hắc khí trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ khuôn mặt hắn.

Phổ Hoằng Thượng Nhân chưa từng nghĩ rằng yêu lực của Phệ Huyết Châu ngoan cường như vậy, sau ba ngày ba đêm sân phục, không ngờ còn có dư lực phản kháng, đang định một lần nữa hô hoán chúng nhân duy trì pháp trận, thì Quỷ Lệ cũng đã không chịu đựng được nữa, phát ra một tiếng hú dài, bay vọt lên không.

Chân ngôn chữ Phật trên không trung vỡ tan ra, Quỷ Lệ tại chân ngôn không trung ngửa mặt lên trời hú dài, tình trạng giống như bị điên, đồng thời quay đầu nhìn về phía Vô Tự Ngọc Bích, chỉ thấy nơi Vô Tự Ngọc Bích ấy có rất nhiều đạo dị mang đỏ sẫm, ánh vàng ánh đỏ, tranh đấu liên tục không ngừng.

Vào lúc các tia sáng ấy chớp lén loạn xạ, bên trên Vô Tự Ngọc Bích sáng loáng, từ trên xuống dưới, từng điểm từng điểm như khắc thật sâu, hiện ra một hàng đại tự, bên cạnh đó, liền có vô số chữ màu vàng kỳ quặc khó hiểu, như sôi lên nhảy nhót trong ánh sáng màu vàng và màu hồng đang lập lòe trên Ngọc Bích, khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Nhưng hàng đại tự ấy thì nhìn thấy rõ rệt, chính là:

"Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu".

Chương 185

Thiên Hình

Trên Vô Tự Ngọc Bích, không ngờ đã xuất hiện vô số chữ cổ chuyết màu vàng, chuyện quái dị như vậy, cả Phổ Hoằng Thượng Nhân lẫn những tăng nhân Thiên Âm Tự khác cũng chưa từng thấy qua. Chỉ thấy trên ngọc bích đó, lúc thì thuỷ khí đằng đằng, lúc lại đỏ mờ lấp loáng, kim quang trang nghiêm bắt mắt dần theo hồng quang quỷ dị khôn lường, khiến cho người ta có cảm giác hụt hơi ngọt ngạt.

Quỷ Lệ giữa không trung ngửa mặt hú dài, bộ dạng tựa như cực kỳ đau đớn, mục quang liền quay sang bên trên Vô Tự Ngọc Bích, vọng nhìn vô số hình chữ nhảy múa lên xuống. Xung quanh thân thể hắn, ánh sáng quái dị của Phệ Hồn càng lúc càng sáng, yêu lực từ người hắn phát tán cũng càng lúc càng thịnh.

Thậm chí cả chúng tăng nhân Thiên Âm Tự dưới đất cũng cảm thấy được một luồng hơi băng lãnh chưa từng có từ trên người Quỷ Lệ giữa không trung truyền xuống, bao trùm chu vi xung quanh bọn họ. Trải qua thời gian ba ngày ba đêm trui luyện trong Phật môn pháp trận, yêu lực của Phệ Huyết Châu tựa hồ không

những không suy yếu, trái lại cong tựa như bị kích thích, tạo thành một lực lượng to lớn trước giờ chưa từng có.

Phổ Hoằng thương nhân trên mặt lộ vẻ tư lự, giờ phút quan đầu phong vân biến ảo này, sắc mặt ông ta cũng biến ảo không ngừng như phong vân, hoang mang bất định.

Phổ Phương bên cạnh lại có vẻ khẩn trương, y nhìn Quý Lệ giữa Huyền Thanh quang ảnh trong cái chậu tắm vòi trời, nhíu mày nói lớn với Phổ Hoằng thương nhân: "Sư huynh, bây giờ làm sao?".

Phổ Hoằng thương nhân hít một hơi dài, quyết đoán: "Người này là truyền nhân của Phổ Trí sư đệ, là tâm huyết mong đợi cả đời của Phổ Trí, bọn ta không thể không cứu".

Vừa dứt lời, Phổ Hoằng thương nhân lớn tiếng ra lệnh, lại xếp bằng ngồi thẳng miếng lâm rầm tụng kinh, tiếng Phạn xướng lại loáng vang lên, liền đó, chúng tăng Thiên Âm Tự thấy phương trượng thi pháp, cũng chia nhau làm theo. Sau một khắc, một màn kim quang trang nghiêm dịu mắt từ giữa chúng tăng Thiên Âm Tự lại bốc lên.

Chỉ là ánh vàng Phật quang kỳ này lại không như Phật môn pháp trận độ hóa Quý Lệ ba ngày trước, trong trang nghiêm dường như thiếu đi mấy phần từ bi, thêm vào mấy phần sát khí. Quý Lệ giữa trời tựa hồ căn bản không chú ý đến ánh vàng dần dần tung lên từ dưới chân phủ trùm về phía mình, tinh thần của hắn giờ phút này đều như bị những dòng chữ loang loáng trên Vô Tự Ngọc Bích hoàn toàn hấp dẫn.

Đâu có ai tưởng được, thậm chí đám tăng nhân Thiên Âm Tự bên dưới Vô Tự Ngọc Bích cho dù có ghé mắt xem cũng vô phuơng thấu hiểu được: trên Phật gia thánh địa Ngọc Bích kính ngưỡng cao khiết nhất đó, giờ phút này lấp lánh hiện ra trên Vô Tự Ngọc Bích, không ngờ chính là đệ tứ quyển của Ma Giáo kinh điển "Thiên Thư" trong truyền thuyết!

Đạo trời mênh mang, thế sự đa biến, ai có thể ngờ được?

Đám tăng nhân Thiên Âm Tự ngày đêm lễ Phật, đối với chuyện này vẫn không thể biết được. Quý Lệ trải qua kham khổ, nhân thế thương tang, lại cũng không thể biết được!

Chỉ là Quý Lệ giờ phút này đâu có nghĩ ngợi gì nhiều, trong mắt hắn, bản năng cơ hồ đã bị những dòng văn tự loang loáng dị quang kia hấp dẫn.

Từng chữ từng câu hiện biến lay động, không ngờ nhất nhì triển hiện trước mắt hắn những đoạn thiêu hut, những chỗ không liệu giải được của dị thuật Thiên Thư mà hắn xưa nay một mình khổ công tu tập, như người đi đường đổi diện với vô số đoạn nhai tuyệt bích trên đường, đòn bàng hoàng không có lối ra, đột nhiên giữa đoạn nhai tuyệt lộ bắc qua một cây cầu, cảnh giới mừng vui hết mức đó làm sao còn có thể phân tâm nghiêng ngó chuyện khác?

Trong nhất thời, bao chỗ khống khó kẽ hở thiêng sót trong tu hành xưa kia chợt gǎn liền lại, đột nhiên thay phiên nhau triển khai rành rành. Mười năm trước bắt đầu từ khi trong huyết động Vạn Bức Cổ Quật trên Không Tang Sơn nhìn thấy Thiên Thư đệ nhất quyển tổng cương, mười năm tuế nguyệt quan âm cứ như thuỷ triều lên xuống, nam tử kia sừng sững giữa mây gió một trời, lần đầu tiên cảm thấy được, lần đầu tiên hít thở cùng trời đất, lại xem chừng có cảm giác quên lăng hết vạn vật.

Hơi thở... thật sâu...!

Từ đâu tới chân mỗi một nơi trên thân người đều tựa như muỗi bung vỡ rạn nứt ra, vô số âm thanh hỗn tạp gào rít một cách kỳ quái, trùng trùng vây kín lấy hắn. Trùng trùng hơi khí trong người như sục sôi bốc lên, tựa hồ bão to sóng dữ hết sức bành trướng hùng dũng. Phệ Huyết Châu yêu lực băng lãnh, Huyền Hoả Giám khí lực thuần dương bùng bùng khó đương nổi, Thái Cực Huyền Thanh Đạo bình hoà trung chính, Đại Phạm Ban Nhược nghiêm cẩn như núi, khí lực dị thuật chân nguyên từ ba quyển Thiên Thư mà Quý Lệ đã từng tu hành, mỗi một thứ khí lực không ngờ đã từ đủ nơi đủ chốn trên người phiếm khởi, không thể nào chịu đựng nổi.

Thiên địa biến ảo, tạo hoá huyền kỳ!

Dưới mây đen, dị quang tán phát ra từ bóng người giữa không trung lại càng lúc càng ngời sáng bên dưới vòm trời càng lúc càng âm ám, tỏ lộ vẻ oai vệ nghịch thiên. Trên trời sấm chớp đúng đùng, giữa những tầng mây nhấp nhôáng ánh sét, tựa như lòng trời đã nổi cơn thịnh nộ. Mây mù vẫn vũ, cuồng phong cuộn siết, khung mây bắt đầu chậm chạp lưu chuyển, tựa như bên trên Quý Lệ, dần dần xuất hiện một dòng thác khổng lồ.

Nhưng Quý Lệ mục quang vẫn bị hấp dẫn trên Vô Tự Ngọc Bích, đối với chuyện bên ngoài như là không biết tới.

Tới lúc đó, tiếng Phạn xướng bên dưới tràn ngập, kim quang ùn ùn xung thiên, bao phủ Quý Lệ giữa không trung vào giữa. Kim quang cực kỳ cường liệt, tập hợp hết lực tu hành của mấy chục vị tăng nhân Thiên Âm Tự, nào phải tầm thường, tức thì đán áp yêu lực dị quang phát xuất từ trên người Quý Lệ, tóm gọn, nhẫn chìm.

Sau khi kim quang bùng lên trói nhốt Quý Lệ, uy thế sấm sét lôi đình trên trời tựa hồ chịu cưỡng chế, từ từ yếu dิu xuống, dòng thác khổng lồ quý dị hình thành trên vòm trời cũng tựa hồ tiêu thoái uy thế.

Phổ Hoằng thương nhân nhìn lên khung trời, từ từ thở phào một hơi, chợt nghe lão tăng cao gầy bên cạnh ôn ta lạnh lùng thốt: "Bao nhiêu tu hành của con người kia không ngờ đã dẫn phát Thiên Hình Lôi Lệ, yêu khí cực thịnh, trời cũng không dung. Phương trượng bất chấp nhất thiết cứu hộ hắn, e rằng vị tất là đúng".

Phổ Hoằng thương nhân sắc mặt hơi biến, quay đầu nhìn lại lão, lão tăng cao gầy kia lạnh lùng nhìn lại, Phổ Hoằng thương nhân nhất thời không nói được gì. Kỳ

thực bắng vào tu hành của Phổ Hoằng thượng nhân, làm sao mà không cảm thấy được yêu lực sát khí quỷ dị trùng trùng thoát ra từ người Quý Lệ tuyệt không phải là kỳ thuật chính đạo, hành vi của mình hôm nay còn chưa định được là đúng hay sai. Chỉ là mỗi khi nghĩ tới Phổ Trí sư đệ ôm hận qua đời năm xưa, còn có hành động đại từ đại bi của Quý Lệ trước đây đối với pháp thân di hài của Phổ Trí, Phổ Hoằng thượng nhân cảm động sâu sắc vô phương bờ rƠI không lo tới.

Giờ này Phổ Hoằng thượng nhân mặc nhiên không nói gì, một hồi sau đang định mở miêng, đột nhiên bên mình truyền đến một tràng xôn xao, không ít người la nhở, đồng thời trong pháp trận truyền ra một khí lực quỷ dị, tựa như có biến hoá, ông ta liền ngẩng đầu nhìn, mặt mày liền biến sắc.

Chỉ thấy dưới sự trấn áp bảo hộ của Phật pháp đại trận mà chúng tăng Thiên Âm Tự cộng sức bảo trì, yêu lực trên người Quý Lệ đã bị đè nén xuống, hoàn toàn bị che lấp trong kim quang pháp trận. Mây gió thần bí trên trời không tìm ra đối tượng, cũng đang từ từ tiêu tán. Không ngờ lúc đó, những vầng sáng sáng manh vì bị trấn áp trên mình Quý Lệ đột nhiên lại ngời toả, mà khí lực trong đó càng lúc càng vượt hơn trước đây.

"Oanh!".

Một tiếng sét long trời vang vọng giữa tầng không.

Cuồng phong lẫm liệt, trong tiếng sét, Quý Lệ lại một lần nữa ngửa mặt lên trời hú dài, quang mang quanh thân loang loáng: thanh, hồng, kim, xích... lưu chuyển không ngừng, cuối cùng dần dần tụ lại dung hợp với nhau, không ngờ lại chuyển hoá thành hai màu trắng đen đơn giản nhất, biến hoá khó lường, nhưng luồng đại lực thầm kín bên trong thì tất cả tăng nhân Thiên Âm Tự cơ hồ đều cảm thấy.

Giữa không trung, kim quang pháp trận ngưng kết từ pháp lực của mấy chục vị tăng nhân Thiên Âm Tự không ngờ không đủ để cầm giữ sức xung kích của thân pháp mới sinh trưởng trở lại trên người Quý Lệ, từ từ yếu hẳn xuống. Cũng cùng một lúc, phong vân cuồn cuộn trên vòm trời, dòng thác khổng lồ lại hiện thân, hơn nữa lần này tốc độ còn vượt xa lần trước, cấp tốc thành hình, đang tụ ngay bên trên Quý Lệ.

Từ dưới đất nhìn lên, chỉ thấy giữa dòng thác mây mù dày đặc, điện quang lồng lộng cuồng điên, sấm sét đùng đùng, không ngờ có tiếng gào rú quái dị tuyệt luân, như cái miệng nanh vuốt của trời đang muốn nhai sống người ta.

Chúng tăng nhân dưới đất trên mặt giờ đây đều tỏ hiện vẻ đau đớn, càng lúc càng quá cật lực duy trì kim quang pháp trận. Lúc này không những bản thân Quý Lệ từ trong pháp trận kháng kích lại kim quang, mà trên màn trời, trong dòng thác thần bí kia, không ngờ cũng có một luồng đại lực bất khả kháng chế ngự từ trên trời quật xuống, nhằm thẳng vào kim quang pháp trận.

Tiếng nổ rền vang, Phổ Hoằng thượng nhân cùng chúng tăng nhân Thiên Âm Tự chấn động thân hình, những tăng nhân tu hành thấp kém mặt đỏ bừng, có người thổ huyết. Kim quang pháp trận lung lay lấp loáng, chung quy đã tản mác, hoá thành vô hình.

Phổ Hoằng thương nhân trong lòng phiền muộn, ông ta thân chủ trì pháp trận nên bị chấn động cực lớn, nhưng lúc này tâm thần ông đều đang chú tâm trên vòm trời, khẩn trương quá nên đứng bất động.

Kim quang pháp trận đã tan, Quỷ Lệ không còn bị áp chế nữa, áp lực trên người phút chốc tiêu tan, cảm thấy tay chân thoải mái, chân nguyên khí lực trong người lưu chuyển không ngừng, sinh sôi không ngừng, không ngờ thổi khoái vô bì.

Nhưng, còn chưa đợi hắn có động tác gì, hắn đã quấy nhiễu lòng trời, chỉ thấy nơi mịt mù mây đen trên tầng không, giữa những tiếng sét đùng đùng, một cột sáng bất chợt từ trên trời hạ xuống, tựa như không thể nào đương cự nổi, thẳng một đường xuyên vượt trời đất, oanh nhiên đánh xuống ngay về hướng hắn.

Nơi nào nó đi qua, bừng cháy phùng phùng, xung quanh cột sáng xoèn xoẹt chói tai, không biết có phải là do độ nóng quá cao đã đốt trụi mọi sự vật quanh đó? Quỷ Lệ đối diện với uy lực khổng lồ của trời đất này, tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không có chỗ trốn.

Mắt thấy Quỷ Lệ sắp bị cột sáng khổng lồ ngập trời kia đánh trúng, tất phải phân thân toái cốt, Phổ Hoằng thương nhân cùng đám tăng nhân đều bất nhẫn đứng nhìn, ai ai cũng nhắm mắt quay đầu đi. Phổ Hoằng thương nhân tim thót đau, vô luận ra sao cũng không hiểu nổi, mình vốn có hảo tâm hảo ý muốn độ hoá Quỷ Lệ, hy vọng có thể hoá giải lệ khí trên người hắn, sao lại biến thành kết cục như vậy, dẫn phát ra Thiên Hình Lôi Lệ vạn năm chưa từng thấy, chỉ có tồn tại trong truyền thuyết?

Lẽ nào trên trời thật sự không thể dung tha nam tử này?

Cột sáng nháy mắt đã tới, còn chưa đụng đến thân người, Quỷ Lệ diên dung tái nhợt, há miệng héto lớn giữa cuồng phong i ầm, lại căn bản khôn truyền ra được tiếng nào, đều bị ém nhẹ bên trong uy lực khổng lồ của thiên địa. Hắn bị thần uy đó bao trùm, bề ngoài thất khiếu đều trào máu, mặt mày thê liệt tuyệt vọng, Phệ Hồn Ma Bổng xưa nay một mực trung thành hộ trì hắn, giờ phút này đối diện với Thiên Hình, cũng bị áp chế đến mức ám đạm vô quang.

Mọi thứ phảng phất đều sắp kết thúc!

Khung trời tôn nghiêm phảng phất cũng truyền xuống tiếng ca u buồn thương tiếc, phiêu phureetings khắp nơi.

Đột nhiên, Vô Tự Ngọc Bích sau lưng Quỷ Lệ vốn dần dần ám đạm tựa như cảm ứng được gì đó, vô số chữ nghĩa loang loáng lại sáng ngời lên, đặc biệt là chín chữ lớn ở giữa: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu" không ngờ lại phát xuất ra ánh sáng mãnh liệt loá mắt, ràng ràng bốc lên, nhìn uy thế thấp thoáng mang theo một tia khí lực kiệt ngạo không gì so sánh nổi.

Cho dù là đối diện với trời xanh mà vô số người đời sùng bái lễ lạy, đối diện với Thiên Hình phảng phất vĩnh viễn bất khả chiến bại đó, quang mang trên Vô Tự Ngọc Bích kia cũng không thoái lui chút xíu nào.

Quang mang trên Vô Tự Ngọc Bích nháy mắt đã rực sáng đến cực điểm, phảng phất vùng tinh hoả sáng lạn nhất xẹt lên, không ai có thể thấy quang cảnh bên trong nữa. Quang mang phảng phất như phong cuồng trong khoảnh khắc giăng bảy khắp trời đất, từ dưới lên trên, bám lấy toàn thân Quý Lệ, đồng thời lúc đó, vùng sáng to lớn đó xung thiên ừa lên, khí thế vô tận, trực tiến xông thẳng vào dòng thác khổng lồ thẳn bí trên trời.

"Oanh!".

"Oanh!".

"Oanh!".

Màn trời vang động tiếng sét đục thủng màng nhĩ, ngân rền như xe trrolley. Như bị chọc giận, chớp mắt sau, cột sáng Thiên Hình uy thế vô bì di động mấy phân, từ hướng Quý Lệ, chợt chuyển sang đập thẳng lên vầng sáng ngạo nghễ xung thiên phát xuất từ Vô Tự Ngọc Bích.

Hai cột sáng ngồi oanh nhiên đập vào nhau giữa thiên địa, sơn mạch dưới đã chấn động mạnh, vô số nham thạch to lớn vỡ nứt, giữa tiếng sấm sét đúng đùng, thú vật gầm rú, như nhân gian đã đến ngày tận thế.

Giữa trời đất toàn là ánh sáng chói loà không thể hé mắt!

Đất trời ngưng đọng, tựa như đông cứng trong một khắc đó.

Trên Vô Tự Ngọc Bích, vách đá vốn trong sáng như gương, bỗng nhiên từ bên trong phát ra một tiếng "cạnh" khô ran, vách đá nứt ra một điểm nhỏ, liền sau đó vô số đường rạn từ ngay giữa chạy ra bốn phương tám hướng, càng lúc càng lớn. Cuối cùng, giữa những tiếng động rạn nứt dồn dập, một tiếng "Âm" oanh thiên vang vọng, loạn thạch bay tứ tán, vách núi khổng lồ đó đột nhiên đổ xuống.

Trên trời, cột sáng khổng lồ dần dần tắt mac, cuồng phong dần dần ngưng nghỉ, tiếng sấm sét cũng từ từ lặng đi. Sau đó, đất trời phảng phất đã hồi phục lại sự bình tĩnh, mây đen dần dần tan đi, bầu trời bình hoà dần dần sáng lên.

Một thân ảnh từ không trung từ từ lạc xuống, chính là Quý Lệ, chỉ là giờ phút này mặt mày hắn đầy máu, hôn mê bất tỉnh. Sau khi thân thể hắn rời xuống, ánh sáng lợt lạt thẳn bí hộ trì xung quanh thân người hắn lung lay lất phất, cuối cùng nhẹ nhẹ tản ra, không còn thấy tung ảnh đâu nữa.

Chúng tăng nhân Thiên Âm Tự trợn mắt há miệng ngây ngốc nhìn Vô Tự Ngọc Bích sụp đổ trước mặt, nhìn Quý Lệ may mắn đào sinh khỏi Thiên Hình, không ai cất được tiếng nào.

***

Giấc ngủ này phảng phất như trầm mê vĩnh viễn.

Phảng phất loanh quanh có bao nhiêu là người đi qua đi lại, thập phần bận rộn, lại có người nói chuyện quanh đó, thanh âm lúc lớn lúc nhỏ, tựa hồ có khi không ngờ còn có người tranh cãi. Nhưng càng về sau, càng an tĩnh.

Hắn đang bình đạm trong trầm tĩnh, cũng không biết đã ngủ bao lâu, thấp thoáng còn có cảm giác, lại chung quy không tỉnh dậy.

Có lẽ cứ ngủ vùi như vậy, trái lại là kỳ vọng trong thâm tâm hắn!

Tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, Pháp Tướng trong thiện thắt liếc nhìn ra, liền đứng dậy, chấp tay chữ thập hành lễ với Phổ Hoằng thương nhân từ ngoài cửa tiến vào. Phổ Hoằng thương nhân gật gật đầu, hướng về phía Quý Lệ vẫn đang say ngủ trên thiện sàng, thấp giọng hỏi: "Hắn vẫn mạnh chứ?".

Pháp Tướng gật đầu đáp: "Sau khi trở về từ hôm đó, Trương thí chủ một mực hôn mê bất tỉnh. Chỉ là hơi thở hoà hoãn, tịnh không có chút di biến gì, hơn nữa khắp người cũng không có thương thế, theo lý thuyết đáng lẽ đã sớm tỉnh dậy rồi, nhưng không biết tại sao vẫn ngủ vùi như vậy".

Phổ Hoằng thương nhân trầm ngâm một hồi: "Hắn hạnh ngộ đào sinh dưới Thiên Hình Lôi Lệ, như vậy cũng có thể coi là cực kỳ may mắn rồi. Thiên Hình vốn là oai trời vạn năm khó gặp, không tưởng được lại phát sinh trên người hắn, lẽ nào hắn thật là yêu nghiệt trời cũng không dung tha?".

Pháp Tướng sắc mặt có hơi biến, len lén liếc Phổ Hoằng thương nhân, thấy sắc mặt của Phổ Hoằng thương nhân ngưng trọng, như tịnh không có dị sắc gì khác, cho nên mới gạt bỏ hết mọi lo âu trong lòng, thấp giọng nói: "Sư phụ, có phải mấy vị sư thúc lại tranh luận với người?".

Phổ Hoằng thương nhân cười khổ một tiếng, lại không nói gì.

Pháp Tướng mặc nhiên.

Một hồi lâu sau, Phổ Hoằng thương nhân từ từ nói: "Vô Tự Ngọc Bích là thánh địa chí bảo của Thiên Âm Tự bọn ta, là Phật tích do tổ sư lưu truyền lại, lần này bị Thiên Hình huỷ diệt, đều là vì ta quá tư tâm. Ta đã quyết ý sau khi Trương thí chủ tỉnh dậy, liền từ chức phuơng trượng trước mặt chúng tăng, diện bích tham quan ngộ Phật lý, thuộc tội ta đã gây ra".

Pháp Tướng sắc mặt đại biến, la lên: "Sư phụ, người... người sao lại nói vậy, đó đâu phải là người làm sai đâu?".

Phổ Hoằng thương nhân lắc đầu: "Mấy vị sư thúc của ngươi nói đúng, ta cảm niệm Trương thí chủ đã hoá giải pháp thân oán linh lệ khí của Phổ Trí sư đệ, cho nên mới tự quyết định, không tự lượng sức mà vội vã dùng Phật môn thánh địa Phật pháp độ hoá hắn. Vì vậy đã dẫn tới Thiên Hình, huỷ đi Ngọc Bích, thật là tội lỗi của ta. Chỉ là...".

Ông ta nói tới đó, lại mỉm cười, nói với Pháp Tướng: "Chỉ là ta lại chưa từng hối hận, ngươi có biết vì sao không?".

Pháp Tướng trầm mặc lắc đầu.

Phổ Hoằng thương nhân mỉm cười nói: "Cái ngày đó, Thiên Hình đánh xuống, Trương thí chủ vốn đáng lý không may mắn như vậy, nhưng Vô Tự Ngọc Bích lại

tự động gánh vác, cứu lấy vị tiểu thí chủ này. Tuy chuyện này không biết vì sao, bọn ta ai cũng không hiểu, nhưng Ngọc Bích thông linh, tất nhiên có lý do không chịu thấy vị Trương thí chủ này chết dưới Thiên Hình, cho nên mới làm vậy. Ngọc Bích đã như vậy, có thể thấy ta tịnh không làm gì sai. Nhưng để Ngọc Bích huỷ hại cỗ nhiên là do ta, ta cũng đã quyết định vì vậy mà đi thỉnh tội, nhưng trong tâm nao naspers lại không hối hận chút nào".

Pháp Tướng cắn môi, ngẩng đầu kêu lên một tiếng: "Sư phụ...".

Phổ Hoằng thương nhân vỗ vai y, mỉm cười khuyên khích vài lời, đi đến bên giường Quý Lệ nhìn kỹ, gật đầu: "Xem ra khí sắc đã tốt lắm rồi, nếu quả không có gì vượt ngoài ý liệu, ta đoán hắn nội trong vài ngày nữa sẽ tỉnh dậy, người nên trông chừng hắn cho kỹ".

Pháp Tướng chắp tay: "Sư phụ yên tâm".

Phổ Hoằng thương nhân gật đầu, lại liếc nhìn Quý Lệ, rồi xoay người muốn đi ra.

Ông ta vừa mới cất bước ra khỏi phòng, đột nhiên Quý Lệ trên thiện sàng chợt nghiêng người, miệng phát ra một tiếng rên nho nhỏ.

Pháp Tướng giật mình, vui mừng thốt: "Sư phụ, hắn hình như đã tỉnh rồi".

Phổ Hoằng thương nhân mừng quá, vội quay trở lại, ngồi bên giường Quý Lệ. Mục quang của hai sư đồ đang chú thị nhìn vào hắn, chỉ thấy song nhãn Quý Lệ khẽ động đậy, chung quy đã từ từ mở mắt.

Chương 186

Nan Độ

Một ngày như mọi ngày khác, chuông thẩn lại cất lên một tiếng du dương, vang vọng trên dải Tu Di Sơn, ngân nga trong gió núi mây ngàn. Tiếng chuông xuyên qua biếc bao ngày đêm năm tháng, lại như thể từ tương lai vọng về.

Quý Lệ chắp tay đứng trong nắng sớm, chăm chú lắng nghe.

Hắn khép hờ hai mắt, phảng phất như đang thưởng thức tiếng chuông ngân nga du dương ấy. Lúc này chẳng biết vì sao, Quý Lệ dung mạo mặc dù chẳng có vẻ gì khác trước, nhưng nhìn có cảm giác như bỗng hoàn toàn biến đổi, thần thái khí độ của hắn so với trước đây có thêm vài phần ung dung, mỉm đi một phần lè khí.

Phải chăng, là do Phật Pháp pháp trận đã phát huy tác dụng?

Sau khi Quý Lệ tỉnh lại, nhiều tăng nhân của Thiên Âm Tự trong lòng cũng có nghi vấn ấy.

Hôm trước, sau khi Quý Lệ tỉnh dậy, mấy người Phổ Hoằng thương nhân có xem xét cẩn thận, toàn thân hắn không có gì đáng ngại, những chấn động sau khi liên tiếp trúng phải trọng kích tựa hồ chẳng hề tổn hại đến thân thể Quý Lệ. Phổ

Hoằng thương nhân rất vui mừng, nhưng để phòng vạn nhất, đã lưu Quỷ Lệ tại Thiên Âm Tự thêm vài ngày, Quỷ Lệ cũng chẳng từ chối, liền ở lại Thiên Âm Tự.

Mấy ngày nay, Quỷ Lệ trầm mặc ít nói hơn bình thường, đối với nhân vật bỗng nhiên làm trời xanh nổi giận phát động Thiên Hình, tăng nhân Thiên Âm Tự qua nửa là xa lánh, chỉ có Phổ Hoằng thương nhân cùng Pháp Tướng mấy người chẳng cõi kí gì, thường ghé lại thăm. Nhưng tự Quỷ Lệ tựa hồ chẳng chú ý đến việc bên ngoài, không bước khỏi phòng, mỗi ngày, chỉ vào lúc tiếng chuông thẩn ngẩn lên, hắn mới ra vườn, lặng lẽ lắng nghe.

"Boong...".

Tiếng chuông sau cùng, mang theo dư âm liên miên bất tuyệt, từ trong Thiên Âm Tự vang vọng lên trời, cuối cùng hóa thành vô thanh. Quỷ Lệ lúc này mới từ từ mở mắt.

Tắm trong gió sớm của Thiên Âm Tự, khí tức trong cơ thể hắn không giống với vẻ ngoài an tĩnh, cuồn cuộn tràn trề, cả người dường như muốn bay bổng lên. Tăng nhân Thiên Âm Tự chẳng thể biết, nhưng riêng Quỷ Lệ đã minh bạch trong lòng.

Trên bề mặt Vô Tự Ngọc Bích không ngờ bỗng lại xuất hiện kinh điển trong truyền thuyết Ma giáo: "Thiên Thư" quyển thứ tư. Người ngoài có thể không biết, nhưng hắn là người duy nhất trên thế gian tu hành xong ba quyển trước của Thiên Thư, liếc mắt là nhìn ra chính là quyển thứ tư mà trên con đường tu đạo hắn hẵng mơ tưởng.

Vô số những khó khăn tưởng chừng không thể bẻ gãy, những vướng mắc tựa hồ không thể vượt qua trong lúc tu hành ngày trước, phút này giây này, hắn đều đã nắm chặt trong lòng bàn tay, mở ra trước mắt hắn, dường như đã là một con đường lớn thênh thang, phẳng phiu vô hạn. Thậm chí trong lòng hắn cũng có cảm giác là, cứ theo con đường này mà đi, bản thân sẽ vô cùng thuận lợi, và hắn hoàn toàn có thể nhìn đến cảnh giới mà trước đây chẳng bao giờ dám mơ tới.

Đối với những sầu muộn chất chứa trong lòng, vào lúc này hắn cũng đã có cảm giác siêu thoát, tựa như đạt đến một cảnh giới mới, từ đó nhìn lại sự việc đã qua.

Chỉ không biết vì sao, vào lúc cực kỳ tốt đẹp như vậy, trong lòng hắn lại có một chút cảm giác hụt hẫng, nhưng chẳng biết hình dung như thế nào. Ý nghĩ thoắt ẩn thoắt hiện, hơi hơi bất an ấy vẫn dai dẳng trong tâm trí hắn.

Quỷ Lệ đứng im một lúc lâu, chẳng ai biết hắn nghĩ gì, cũng chẳng ai đến gần làm phiền hắn. Hắn đột nhiên quay phắt người, lần đầu tiên trong mấy ngày nay rời khỏi khoảng vườn nhỏ này.

Rời khỏi khu vườn, hắn chẳng hề ngoảnh đầu nhìn lại.

Hắn thong thả bước trên bậc thềm dưới chân, có kẻ nói rằng con đường này chính là do một vị tăng nhân có nguyện vọng lớn quảng bá Phật pháp, dùng đại thần thông tạo thành. Đến nay vô số người vẫn bước đi như thế trên con đường do ngài tạo ra, nhưng liệu mấy người biết, ngài đã siêu thoát thế gian?

Đi trên con đường này, từng bậc từng bậc thô sơ không hoạ tiết, bước chân đạp xuống truyền nên cảm giác bình dị. Mấy ngày trước, trong trường đấu pháp ngoài ý muốn đất long núi lửa, thiên địa biến sắc, chùa miếu điện đường trên đỉnh Tu Di Sơn đều có tổn hại khác nhau, chỉ mỗi dãy bậc thang bình dị này là chẳng bị một chút ảnh hưởng gì, vẫn chắc chắn trải ra trên mặt đất để vô số người bước theo con đường ấy đi lên.

Không biết, đối với các thần minh bí ẩn trên trời cao, con đường này cũng có những tình cảm đặc thù tương tự như thế chăng?

Quỷ Lê không biết, cũng không muốn biết, hắn đi trên con đường này, chỉ lặng lẽ hồi tưởng về người cũ chuyện xưa, trầm trong hồi ức, hắn dần dần tiến đến Tiểu Thiên Âm Tự trên đỉnh Tu Di Sơn.

Cánh cổng khép hờ, bên trong vẫn vẻ lặng lẽ thường ngày, Quỷ Lê thong thả bước đến, phía sau cửa, ẩn ước truyền đến một giọng nói.

Hắn gõ nhẹ cánh cửa.

Âm thanh bên trong cánh cửa lập tức biến mất, chắc là có người ngạc nhiên, kêu lên một tiếng nhẹ, lát sau, cánh cửa "kết" một tiếng, mở ra, Pháp Tướng xuất hiện phía sau cửa.

Nhin thấy Quỷ Lê, Pháp Tướng mỉm cười, Quỷ Lê gật đầu, hỏi: "Phương trượng đại sư có tại đây không?".

Pháp Tướng mỉm cười tránh sang một bên: "Có, mời thí chủ vào!".

Quỷ Lê tiến vào, chỉ thấy Phổ Hoằng thương nhân xếp bằng ngay ngắn trên thiền sàng, cũng đang mỉm cười nhìn hắn. Quỷ Lê đi về phía Phổ Hoằng thương nhân, hành lễ: "Phương trượng đại sư".

Phổ Hoằng thương nhân nhìn thân ảnh của Quỷ Lê bước qua, mục quang chuyển từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn vào chân hắn, bỗng gật gật đầu, chắp tay nói: "Không ngờ trong vài ngày ngắn ngủi, thí chủ đạo hạnh đại tiến, thật đáng chúc mừng!".

Quỷ Lê nhướng mày, không nói, Pháp Tướng giật mình kinh ngạc, đứng bên cạnh âm thầm đánh giá Quỷ Lê.

Im lặng một lúc, Quỷ Lê hơi hơi cúi đầu nhìn Phổ Hoằng thương nhân, nói: "Mấy ngày trước vì tại hạ mà làm huỷ mất Vô Tự Ngọc Bích trong thánh địa của quý tự, tại hạ trong lòng thật là bất an".

Phổ Hoằng thương nhân khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: "Việc nhỏ thôi, không đáng lo đến".

Quỷ Lê hơi giật mình, thốt: "Vô Tự Ngọc Bích ấy chính là bảo vật trấn tự của quý tự, sao có thể không quý trọng?".

Phổ Hoằng thương nhân chắp tay nói: "Thế sự thay đổi, chúng sinh đều thế, ai có thể biết được việc tương lai? Hôm nay là quý là trọng, làm sao biết ngày mai sau

thể nào? Thí chủ không cần phải lo lắng". Ngài chỉ tay ra ngoài cửa sổ, nói: "Phía bên phải Tiểu Thiên Âm Tự này có một tầng lớn, thí chủ đi xem thử, biết đâu có thể hiểu được Phật tâm đạo lý".

Quỷ Lệ gật nhẹ đầu, nói: "Phải. Nhưng hôm nay tại hạ đến đây, muốn nói lời từ biệt với phuơng trượng".

Trên mặt Phổ Hoằng thương nhân chẳng biểu lộ thần sắc gì, tựa hồ lão đã liệu được Quỷ Lệ sẽ nói như thế, lão gật đầu nói: "Thí chủ muốn đi, lão nạp không dám ngăn trở. Chỉ là trước khi thí chủ ra đi, lão nạp có vài lời muốn nói với thí chủ".

Quỷ Lệ nhẹ nhàng: "Đại sư, xin cứ nói".

Phổ Hoằng thương nhân nói: "Thí chủ trong khoảng thời gian này, kiếp nạn nặng nề, nhưng cuối cùng đều lần lượt phá giải, trải qua mọi sự, lão nạp thấy thí chủ trong lòng tự có sở ngộ, chẳng biết đúng hay không?".

Quỷ Lệ trầm ngâm một lát, gật đầu đáp: "Đại sư tuệ nhân, tại hạ còn sống sau kiếp nạn, trong lòng đúng là có cảm xúc. Nhìn lại nửa đời người, thật có nhiều ý nghĩ cảm thán".

Phổ Hoằng thương nhân ánh mắt sáng lên, nói: "Thí chủ thực là kẻ đại trí tuệ, đã nhìn thấu vậy, lẽ nào lại chưa nhìn xuyên qua tình cảm thế tục hay sao, quy nhập Phật môn của lão nạp, để lão nạp dẫn dắt, những tư tưởng trong lòng thí chủ, chẳng qua chỉ cần một chữ "tình" mà thôi, ý của thí chủ thế nào?".

Quỷ Lệ im lặng đứng một lúc lâu, rồi hướng về Phổ Hoằng thương nhân hành lễ, chậm chậm nói: "Đại sư điểm hoá cho tại hạ, tại hạ mười phần cảm kích. Chỉ là mặc dù trong lòng có sở ngộ, nhưng tại hạ vẫn chưa nhìn thấu thế tình. Ý của tại hạ là, tình cảm thế tục, thực là chẳng thể cắt đứt".

Phổ Hoằng thương nhân lắc đầu nói: "Phật dạy: sắc túc thị không! Tục thế vạn vật cái gì không như vậy, ân oán tình cừu, mỹ nhân cừu địch, cũng chỉ là một chữ "sắc" này mà thôi, làm tâm trí người khổ sở, làm nhiều thanh tịnh của người, lẽ nào thí chủ còn chưa nhìn ra?".

Quỷ Lệ ngửa mặt lên hít thở, cười một tiếng lớn, quay người rời đi, vừa đi vừa đáp: "Đại sư sai rồi! Sắc túc thị không, nhưng không ấy cũng là sắc. Đại sư muốn tại hạ nhìn thấu thế tình, nhưng chẳng biết làm cách nào để nhìn thấu được? Tại hạ thân ở giữa trời đất, ân oán tình cừu, chính là cảnh ngộ một đời này của tại hạ. Đại sư muốn tại hạ tĩnh lặng nhìn thấu, nhưng có biết được, khi đã nhìn xuyên qua rồi, có còn là tại hạ nữa không?".

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng mất hút, nam tử ấy đã rời xa thiền phòng.

Pháp Tướng im lặng một lúc lâu, rồi hướng về Phổ Hoằng thương nhân nói: "Sư phụ, người ba lần bảy lượt điểm hoá cho hắn, đáng tiếc...".

Phổ Hoằng thương nhân chậm chậm đáp: "Hắn ngộ thông đạo pháp tu hành, tương lai chỉ sợ chính là đệ nhất nhân vật trên thế gian. Nhưng nhân vật như vậy,

lại không nhìn thấy được tâm ma của mình, ngày sau, phải trông vào tạo hoá của chính bản thân hắn vậy".

Pháp Tướng cúi đầu, chắp tay niệm phật, không nói gì nữa.

***

Quỷ Lệ rời khỏi Tiểu Thiên Âm Tự, lúc ra khỏi cổng tự, bỗng nhiên dừng chân, rồi hướng về bên phải bước tới vài bước, quả nhiên nhìn thấy một khối đá lớn cao hơn nửa người nằm trên mặt đất.

Hắn tiến đến trước khối đá nhìn qua một lượt, chỉ thấy từ trên xuống dưới chằng chịt về hắn, chẳng có một câu chữ nào, cũng chẳng có dấu vết gì của con người tạc khắc, nhưng không biết tảng đá này chứa đựng huyền cơ gì.

Quỷ Lệ nhíu mày, trầm ngâm một lát, bỗng nhiên mục quang dừng lại, chính là bị đinh của đại thạch hấp dẫn.

Đại thạch này toàn thân loang lổ, hiển nhiên trong bao nhiêu năm tháng đá chằng biết chịu bao phong đao sương kiếm, vết trầy xước chằng chịt, nhưng tại nơi đó, lại có vẻ nhìn giống như hình dạng một đồ án. Chỉ là qua quá nhiều năm tháng, chẳng dễ nhận ra.

Quỷ Lệ bước tới, nhè nhẹ phủi đi lớp bụi trên đinh tảng đá, xem xét cẩn thận, một lúc lâu sau mới nhận ra nguyên là một cái vỏ sò, chỉ bất quá qua nhiều năm tháng, đã hoá thạch, hoà với tảng đá lớn này thành một thể. Sau đó Quỷ Lệ lại xem kỹ đại thạch, nhưng cũng chẳng tìm ra được điểm kỳ lạ nào.

Ánh mắt hắn lại nhìn vào cái vỏ sò kia, chẳng lẽ thứ Phổ Hoằng thượng nhân muốn hắn xem lại là cái vỏ sò bình thường này, bên trong đó có bí mật gì?

Trong đầu hắn nhớ lại một lượt những lời Phổ Hoằng thượng nhân đã nói, ánh mắt nhìn vào vỏ sò kia, dần dần hiểu ra. Tu Di Sơn núi cao chót vót, trong vòng ngàn dặm, chẳng hề có biển rộng sông sâu, nhưng tảng đá này rõ ràng là vật trên đỉnh Tu Di Sơn, ngàn vạn năm trước, nơi này có lẽ là biển sâu sóng cả, thực chẳng thể biết được.

Cuộc đời con người so với thiên địa luân chuyển, thế gian thương tang chỉ như hạt cát giữa biển xanh, hạt bụi trên núi Tu Di.

Hắn im lặng không nói, quay người hướng về ngôi chùa nhỏ yên tĩnh hành lễ, lúc quay đầu lại, trên mặt đã lấy lại vẻ thản nhiên.

Y phục khẽ động, một đạo quang nhàn nhạt bốc lên, thân ảnh của hắn hoá thành một luồng sáng, bay vút lên, dần dần biến mất giữa trời xanh.

Nhìn thấy!

Ai nhìn thấy được?

Thế sự thương tang, sao hơn được nháy mắt trong lòng người, tia sáng loé lên trong khoảnh khắc ấy.

***

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Trận chiến Thanh Vân Sơn đã qua nhiều ngày, sau đó, vì chuyện Tru Tiên Cổ Kiếm, Đạo Huyền chân nhân giám sát người của Đại Trúc Phong một khoảng thời gian, nhưng gần đây, có vẻ như do đệ tử Đại Trúc Phong mười phần thành thật, chưởng môn cũng lợi lỏng bớt. Tất nhiên! Trong lòng đệ tử Đại Trúc Phong, mặc dù sự việc lần này trọng đại, chưởng môn Đạo Huyền chân nhân hành sự cũng thực có vài phần quá đáng.

Nhưng dù có nói thế nào, sau một thời gian khá lâu không bị lùng sục, Đại Trúc Phong cũng dần dần hồi phục vẻ bình tĩnh khi xưa. Thương thế của hai người Ngô Đại Nghĩa và Hà Đại Trí cũng dần dần hồi phục, theo như Tô Như xem xét thì đã tốt hơn khá nhiều. Hai người đã có thể tự do đi lại, chỉ chưa thể làm việc nặng.

Theo lệ cũ, khi quét dọn phòng ốc của mọi người, cũng đồng thời lĩnh nhiệm vụ quét dọn căn phòng yên tĩnh trong góc của người tiểu sư đệ đã bỏ đi ấy. Hôm nay, Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư hai người lại hướng về căn phòng đó.

Hai người cười cười nói nói, cũng như vô số những lần trước đây, bước vào khoảng vườn nhỏ.

Nhưng lúc này, một bóng xám bỗng loáng qua nơi khu vườn nhỏ vốn yên tĩnh kia.

Bóng xám ấy tốc độ cực nhanh, nhưng Tống Đại Nhân và Đỗ Tất Thư dường như cùng lúc nhìn thấy, hai người kinh ngạc, lập tức đưa tay gạt chướng ngại vật, bước nhanh lên. Chỉ thấy bóng xám nháy mắt đã không còn đâu nữa, hai người tim khắp cả khu vườn, cả trên nóc nhà cũng tìm qua, nhưng chẳng phát hiện dấu vết gì.

Đứng trong vườn, Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư quay mặt nhìn nhau, Tống Đại Nhân nhíu mày nói: "Có lẽ nào chúng ta nhìn lầm?".

Đỗ Tất Thư cúi đầu suy nghĩ, vừa định nói, bỗng giật mình, kêu nhỏ: "Đại sư huynh, người nhìn bên kia". Nói xong, chỉ tay về phía sau lưng Tống Đại Nhân.

Tống Đại Nhân lập tức quay người nhìn lại, thì thấy theo hướng chỉ tay của Đỗ Tất Thư nguyên là phòng ngủ của tiểu sư đệ, cánh cửa đóng chặt, nhưng trên cửa sổ bên cạnh đó, chẳng biết từ lúc nào lại hé mở một bên. Trước đây, nơi này không ai cư ngụ, cửa sổ luôn được đóng kín.

Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư đưa mắt nhìn nhau, đều thấy mắt người kia ngạc nhiên bất định. Tống Đại Nhân định thản lại, trầm giọng nói: "Chúng ta đến xem sao".

Đỗ Tất Thư chẳng hiểu vì sao lại hơi khẩn trương, vừa gật đầu, lại vừa không nhịn được hạ giọng nói với Tống Đại Nhân: "Đại sư huynh, có khi nào lại là... lại là tiểu sư đệ... hắn...".

Khoé mắt Tống Đại Nhân khẽ giật, hiển nhiên trong lòng y cũng không nghĩ khác Đỗ Tất Thư bao nhiêu, nhưng suy nghĩ này cũng làm y lo lắn, nếu thực bây giờ gặp lại vị tiểu sư đệ đã trở nên xa lạ này, y cũng chẳng biết nên đổi mặt ra sao!

Tay vừa chạm vào cánh cửa, Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư lại nhìn nhau, liền đó, tựa như lấy lại quyết tâm, Tống Đại Nhân nghiến răng, quát lên một tiếng, hỏi lớn: "Là ai?". Cùng lúc, y đẩy tung cánh cửa.

Dường như cùng lúc cửa phòng bật mở, bóng xám trong phòng loáng lên, có lẽ bị kinh động, từ trên bàn phong lên trên giường, đồng thời quay người lại, hai đạo nhãn tinh loang loáng chuyển động, nhìn hai người đang trợn mắt há miệng đứng đối diện ở cửa phòng, kêu "chi chi chi chi".

"Tiểu Hồi!".

Tống Đại Nhân cùng Đỗ Tất Thư đồng thời la lên.

***

"Rộp".

Tiểu Hồi nuốt đắng ực trái cây trong miệng, cầm một quả dại ở bên cạnh mình, cắn một miếng hết nửa, ăn rất ngon lành. Trong Thủ Tĩnh Đường Đại Trúc phong, lúc này lăn lóc hạt trái cây do Tiểu Hồi vứt ra, chỗ nào cũng có, khác với vẻ trang nghiêm đáng kính thường ngày, có đôi chút hoạt kê.

Lúc này bao nhiêu người trên Đại Phong đều tụ tập tại đây, hướng về Điện Bất Dịch đang khổ sở nhìn hiện trường, nhưng chỉ thấy lão nhíu mày, không nổi giận, sắc mặt bình tĩnh, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Mười năm nay, ai cũng biết, Tiểu Hồi lúc nào cũng ở bên cạnh kẻ ấy, chưa từng rời xa, lúc này Tiểu Hồi lại ở đây, còn kẻ kia thì sao?

Ngày ấy trước cửa Ảo Nguyệt Động Phủ trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn, Tống Đại Nhân mấy người địch thân nhìn thấy Quỷ Lê, cũng tận mắt thấy cảnh kẻ từng là tiểu sư đệ bị Tru Tiên cổ kiếm đánh trọng thương, sau đó vì vô số người đuổi theo, tuy nhiên từ đó đến giờ, chẳng hề có chút tin tức gì của hắn, nghe phong thanh rằng hắn đã được đồng đảng cứu.

Nhưng mà Tiểu Hồi tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Hồi xuất hiện rồi, kẻ ấy hiện ở đâu?

Mọi người đều bị nghi vấn giống nhau vương kín trong đầu, làm lòng người trầm xuống. Trên Thủ Tĩnh Đường chỉ mỗi Tiểu Hồi chẳng lo lắng gì nhồm nhồm ăn trái cây, ngoài nó ra, còn một kẻ rất là cao hứng, khác hẳn mọi người xung quanh.

Đại Hoàng.

Con chó to lúc này rất hung phấn, cắn bản chẳng thấy vẻ mặt âm trầm của chủ nhân, miệng sủa oang oang không dứt, liên tục chạy vòng quanh cái bàn mà Tiểu

Hôi đàn nǎm, cái đuôi linh hoạt của Đại Hoàng ve vẩy liên hồi, vui mừng vô hạn. Bỗng nhiên Đại Hoàng gác hai chân trước lên bàn, mũi nó hít hà thân người Tiểu Hôi, lâu lâu lại thè lưỡi liếm Tiểu Hôi mấy cái.

Tiểu Hôi nhẹ răng cười, gãi gãi đầu, thuận tay cầm quả táo bên cạnh, lắc qua lắc lại trước mặt Đại Hoàng, liền đó ném ra ngoài Thủ Tỉnh Đường. Đại Hoàng sủa oang một tiếng lớn, tức thì nhảy xuống, bốn chân vọt ra khỏi Thủ Tỉnh Đường, mọi người nhất thời kinh ngạc, đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy Đại Hoàng bỗng nhiên đón tại nơi quả táo rơi xuống, ngoạm lấy khi nó còn ở trên không, rồi lập tức chạy trở về, chồm lên bàn, miệng nhả ra, quả táo rơi trên mặt bàn, lăn long lóc.

Mọi người đều bật cười, Điền Bất Dịch hừ một tiếng.

Còn mỗi Tiểu Hôi cười "chi chi chi chi" liên tục, hiển nhiên gấp lại bạn cũ là con chó này, tâm tình thật tốt, đuôi khỉ quấn lại, nhảy từ trên bàn xuống bờ vai vạm vỡ của Đại Hoàng, tay ôm chặt lấy thân của Đại Hoàng.

Đại Hoàng sủa oang oang oang không ngừng, ngẩng đầu ưỡn ngực phóng đi, chẳng biết một chó một khỉ lại muốn đi đâu rong chơi nữa.

Chương 187

Mật Lệnh

Mới chớp mắt đó, con khỉ Tiểu Hội đã về Đại Trúc Phong được mấy ngày, trong đoạn thời gian đó, tựa hồ không ai nhìn ra, nó đã xa Đại Trúc Phong gần mươi năm rồi, đối với một góc cây ngọn cỏ ở đây, con khỉ này vẫn quen thuộc quá.

Cả ngày Tiểu Hôi và Đại Hoàng nhởn nháo chơi đùa, chạy đông phóng tây, Đại Trúc Phong thường ngày an tĩnh, tựa hồ trong mấy ngày nay không ngờ lại náo nhiệt lên tới mấy phần.

Tiếng chó sủa cùng tiếng khỉ rít the thé đùa bỡn chơi bời lất phất trên Đại Trúc Phong, làm tăng mấy phần sinh khí.

Sáng sớm, chúng đệ tử Đại Trúc Phong từ trong phòng ngủ nỗi đuôi nhau đi ra, nhìn một chó, một khỉ chạy loạn trên mảnh đất trống ngoài Thủ Tỉnh Đường, không khỏi để lộ nụ cười mỉm.

Hà Đại Trí cười cười quay đầu nhìn chúng nhân: "Từ khi tiểu sư muội xuất giá, bọn ta đã lâu rồi không gặp náo nhiệt như vậy".

Chúng nhân ai cũng gật đầu, có vẻ có ý cảm thán, lúc đó chợt nghe trong Thủ Tỉnh Đường có tiếng tảng hắng, thanh âm rất uy nghiêm, chúng nhân thắt kinh, chỉ thấy Điền Bất Dịch đang đứng đó, liền bước tới hành lễ bái kiến sư phụ.

Điền Bất Dịch phẩy phẩy tay, xua mọi người đi, mục quang cũng bị Tiểu Hôi và Đại Hoàng thu hút, nhìn một hồi, hừ một tiếng thốt: "Hai con súc sinh vô tri, mới sáng sớm đã chạy loạn lên la hét như điên, không chịu để người ta ngủ yên".

Chúng đệ tử ngẩn người, chỉ là ngại sư tôn quá uy nghiêm, không dám nhiều lời.

Điền Bất Dịch miệng lại chửi lầm bầm vài câu đại ý là nuôi dưỡng con chó kia bao nhiêu năm nay thật vô dụng, không ngờ còn tụ tập với con khỉ khờ kia mà phá rối.

Chúng nhân trong lòng cảm thấy mắc cười, nhưng không dám cười thành tiếng.

Không ngờ một hồi sau, Đại Hoàng vốn đang bát nháo vui đùa đằng xa chợt hướng về phía Điền Bất Dịch mà sủa lớn.

"Gâu gâu gâu, gâu gâu, gâu gâu...". Một tràng tiếng sủa cực kỳ chói tai giữa sáng sớm, hơn nữa Đại Hoàng mặt mày tức giận, lưỡi lè ra, tựa hồ có ý bất mãn đối với Điền Bất Dịch, tựa hồ nghe được lời chửi rủa của Điền Bất Dịch, trong lòng bức tức.

Chúng đệ tử đều thầm nghĩ: " Lẽ nào Đại Hoàng quả nhiên có đạo hạnh, nếu không cách xa như vậy, cho dù tai chó có linh mẫn, sợ rằng cũng nghe không được. bất quá nếu quả lời nói lão cẩu kia đắc đạo, tự nhiên là khỏi cãi lý nữa.

Chúng nhân trong lòng đang đoán mò, Điền Bất Dịch tại vì đột nhiên bị Đại Hoàng Phạm thượng, nổi giận mặt mũi đỏ phừng phừng: "Phản rồi, phản rồi, ngày nay không ngờ cả chó cũng dám lớn tiếng nữa. lão lục!".

Điền Bất Dịch tựa hồ nộ khí xung thiên, chỉ Tiều Hồi và Đại Hoàng đang lớn tiếng sủa: " Trưa nay người làm thịt con chó đó cho ta, nấu một nồi đó!". Nói xong hậm hực quay mình đi vào Thủ Lĩnh Đường.

Đỗ Tất Thư ngây ngốc đứng ì ra, mồ hôi lạnh rướm mặt, thắt thanh: "Cái gì? Sư phụ... cái gì...".

Tiếng nói còn chưa dứt, bóng dáng Điền Bất Dịch không còn thấy đâu nữa, sau một hồi, chúng nhân sau lưng Đỗ Tất Thư "khì " một tiếng cười lớn, bọn Tống Đại Nhân cười ha hả, đến mức cơ hồ phá tan hết không khí ngột ngạt nay giờ.

Đỗ Tất Thư vừa sợ vừa tức: " Bọn ngươi cười cái gì, sư phụ đã phân phó như vậy, tôi làm sao mới được đây?".

Tống Đại Nhân bước lên, thu lại nụ cười, tuy trong mắt vẫn còn có ý cười cợt nhưng mặt lại mang thần sắc đoan chính, bộ dạng làm ra như nghiêm túc thật sự, vỗ vai Đỗ Tất Thư: "Sư đệ, sư tôn đã giao cho ngươi trọng trách đại nhiệm như vậy, ngươi nhất định phải hoàn thành đó".

Đỗ Tất Thư gần như bật khóc, vội nói: "Huynh còn định gạt tôi sao, ở đây ai mà không biết sư phụ thường ngày thích nhất là Đại Hoàng, đừng nói gì làm thịt nó, bọn ta có làm rớt một cọng lông của nó thì sư phụ cũng không nhìn bọn ta. bây giờ... bây giờ nếu tôi làm theo ý chỉ của sư phụ, sau này sư phụ hối hận, tôi còn sống được không chứ?".

Tống Đại Nhân cười khì khì, quay đầu bỏ đi.

Nhị đệ tử Ngô Đại Nghĩa bên cạnh bước tới, nhìn Đỗ Tất Thư gật gật đầu: "Lão lục, ngươi quả nhiên là nhân vật thông minh, hiểu rõ ý của sư phụ, đã là vậy, người không nghe chỉ ý của sư phụ là được rồi".

Hà Đại Trí ngửa mặt nhìn trời, từ từ bỏ đi, miệng không biết vô tình hay hữu ý nói: "Bất quá nghe nói sư phụ ghét nhất là đám đệ tử bọn mình vì nghịch sư mệnh, một khi sư phụ biết lão lục dám gạt phăng đi lời nói của sư phụ, vậy thì...".

Tiếng cười của gã theo gió ùa tới, người lại đã đi xa rồi.

Đỗ Tất Thư như con kiến treo chảo nóng, đi qua đi lại không ngừng, quay đầu lại nhìn, lại thấy mọi người đều đã đi về phía nhà bếp, không khỏi lớn tiếng vong theo bóng dáng của đám sư huynh: "Các người không có nghĩa khí, sớm muộn gì cũng bị báo ứng!".

Thanh âm của gã truyền tới, cũng không biết bọn Tống Đại Nhân có nghe hay không, thấy Tống Đại Nhân không thèm quay đầu lại, chỉ thò tay ra vẫy vẫy trên không trung, thấp thoáng tựa như có tiếng cười khì khì của bọn họ truyền lại.

***

"Chó ngu, chó khờ, chó chết...".

"gâu gâu gâu, gâu gâu!".

"Cái gì, ngươi không ngờ còn dám chửi ta nữa?". Đỗ Tất Thư nghiến răng mắng chửi Đại Hoàng đang bị trói quặt trên cọc cây: "Tại ngươi lầm chuyện, hại lão tự bị sư phụ phái đi làm chuyện quái đản này".

Đã gần tới giữa trưa, Đỗ Tất Thư bị bọn sư huynh lém lỉnh cười giễu trên sự đau khổ, tới giờ này mới bắt được Đại Hoàng chạy loạn khắp núi rừng, cột nó trên cọc cây đằng trước cửa nhà bếp, Tiểu Hồi đằng sau đu đuôi trên cây, tựa hồ không biết Đỗ Tất Thư đang định làm gì, cứ lắc qua lắc lại trên cây, nhìn một người một chó bên dưới đang tương tranh.

Ngay cả Đại Hoàng hiển nhiên lúc này cũng không có hảo cảm gì đối Đỗ Tất Thư, nhìn mặt mày như hung ác của Đỗ Tất Thư mà sủa không ngừng.

Đỗ Tất Thư miệng mắng chửi Đại Hoàng liên miên, nhưng lại không dám làm thịt Đại Hoàng như Điện Bất Dịch đã dạy. Sư phụ của gã tính khí cổ quái, nói không chừng đi ra thấy Đại Hoàng bị trói như vầy, trái lại sẽ động nộ la gã. Nghĩ tới đó, Đỗ Tất Thư trong lòng thật khổ não, không biết làm sao mới đúng.

Đại Hoàng bị trói quặt trên cọc hiển nhiên rất bát mãn, miệng há ra hăm he, để lộ răng nanh bén nhọn, gầm gừ nhìn Đỗ Tất Thư.

Đỗ Tất Thư tâm phiền ý loạn, trừng mắt liếc Đại Hoàng, lắc đầu, tự nói với mình: "Xong rồi, xong rồi, coi như ta gặp xui, thôi đi nấu đồ ăn trước cái đã. Hy vọng sẽ làm sư phụ tâm tình thoải mái trở lại".

Nói xong liền quay đầu về phía nhà bếp, mặt mày sầu bi, không để ý gì tới Đại Hoàng nữa. Đợi đến khi gã đã vào nhà bếp, tiếng sủa của Đại Hoàng không ngừng truyền tới, nhưng sủa một mình cũng chán, một lát lại im lặng trở lại.

Vì để làm cho Điền bất Dịch vui vẻ, Đỗ Tất Thư kỳ này tận tâm tận lực nấu nướng, chuyên tâm chí trí, đang làm nghe Đại Hoàng sủa vài tiếng bên ngoài, sau đó lại trầm lắng xuống, tiếp theo đó truyền thanh âm "ù ù" nho nhỏ, Đỗ Tất Như cũng không thèm để ý, một lòng xào nấu đồ ăn. Giờ này chư vị sư huynh và sư phụ sư nương đều không thể đến đây, gã thích sự thanh tĩnh này.

Cực nhọc nấu xong mấy món ăn ngon, Đỗ Tất Thư mới thở phào một hơi, lấy khăn lau mồ hôi, bước ra khỏi nhà bếp, không ngờ vừa mới đi ra đã liền ngày người, chỉ thấy trên cột chỉ còn lưu lại một đoạn dây, Đại Hoàng và Tiểu Hồi đã biến mất không thấy đâu.

Đỗ Tất Thư trong lòng khẩn trương, dòm trái ngó phải cũng không thấy tung tích một khỉ, một chó, thậm nghĩ không biết có phải mấy vị sư huynh của mình đang giấu phá.

Liền chạy tới ngõa thất của chư đệ tử, nghe ngóng một lượt, không ngờ đều không biết gì, có người còn cười chế giễu gã nữa. Chỉ là Đỗ Tất Thư là người đầu tiên xông ra, đoán định phương hướng, không ngờ là từ gian phòng năm xưa của Trưởng Tiểu Phàm truyền ra.

Đỗ Tất Thư liền nhắm hướng gian phòng đó chạy tới, chúng đệ tử khác cũng rượt theo, tới cửa nhìn, lại chỉ thấy bầu trời cao ngất, xanh thăm vô hạn, không có gì lạ lùng. Bọn Tống Đại Nhân liền đi lục kiếm, không ngờ tiêm hết trong phòng cũng không thấy bóng dáng Tiểu Hồi đâu. Thật là thầm bí, con khỉ Tiểu Hồi kia lại một lần nữa thầm bí thất tung.

Không biết sao, trong tiếng sủa của Đại Hoàng, mọi người như mất mát gì đó.

***

Giữa ngọ, Đỗ tất Thư tâm tình rầu rĩ đến bữa ăn trưa, xuất hiện trước mặt chúng đệ tử lại chỉ có một mình Tô Như. Chúng nhân cảm thấy kỳ quái, Đỗ tất Thư lại vừa mừng vừa sợ, nhưng trên gương mặt lại vẫn làm ra vẻ quan tâm hỏi: "Sư nương, sư phụ sao không đến?".

Tô Như không nhìn gã, cũng không để ý gì tới gã, chỉ hờ hững quay đầu nhìn về phía Thủ Lĩnh Đường, trên mặt phiếm lộ một thứ thần sắc kỳ dị, qua một hồi sau mới nói: "Sư phụ của ngươi đang buồn! Tâm tình không thoải mái, hôm nay không muốn ăn cơm".

Chúng nhân ngạc nhiên, nhưng nhìn sắc mặt Tô Như lại cũng không dám hỏi nữa.

***

Trên Đại Trúc Phong tựa hồ lại khôi phục sự bình tĩnh hằng ngày, trừ tiếng Đại Hoàng nhìn trời sủa gâu gâu ra, tựa hồ không có gì xảy ra.

Một bóng người từ nơi sâu thẳm trong Thanh Vân sơn mạch bay hạ xuống, vừa khinh linh, vừa phiêu diêu thần bí, như tinh quái như trong truyền thuyết vậy. Chỉ là thân ảnh đó lướt đến chân Thanh Vân Sơn, đột nhiên thân hình dừng lại, tốc độ thần tốc giữa không trung phát ra một âm thanh ù ù nhè nhẹ, dừng hẳn lại, hạ chân xuống cây cối cỏ hoa "vù" một tiếng bị gió thổi rập tới trước.

Không ngờ chính là Quý Lệ.

Không ai biết Quý Lệ vừa từ chỗ nào trong Thanh Vân Sơn đi ra, nhưng trên vai hắn lại một lần nữa chính là Tiêu Hồi, cách biệt trùng phùng với chủ nhân, Tiêu Hồi hiển nhiên rất vui mừng, đuôi dài cong cớn, chót đuôi cuộn trên tay Quý Lệ một vòng. Đặc biệt không biết từ lúc nào, cái bao rượu lại treo trên mình Tiêu Hồi, hương rượu thơm phức tỏa ra bốn bề, càng làm cho Tiêu Hồi hoan hỉ, cứ thích thú ôm lấy cái bao rượu không chịu buông, lâu lâu lại mở nút tu một ngụm lớn, mặt mày thỏa mãn.

Bất quá Quý Lệ hiển nhiên không có cùng bộ dạng như Tiêu Hồi, hiện giờ sắc mặt hắn hờ hững, nhãn thần quét bốn phía, chỉ thấy rừng rậm âm trầm xung quanh, một màn tĩnh mịch, đằng xa thấp thoáng truyền lại tiếng chim hót.

Quý Lệ chợt cười lạnh một tiếng, hững hờ thốt: "Ra đi!".

Không ai hồi đáp, Quý Lệ cũng không nói nữa, chỉ chậm chậm xoay người đứng nhìn một nơi lặng lẽ.

Qua một hồi sau, chợt có tiếng thở dài: "Mới có mấy ngày công phu, không tưởng được đạo hạnh của công tử đã tinh tiến như vậy, thật khiến cho người ta kính sợ!".

Bóng người loáng thoảng, một hắc y nhân từ trong rừng sâu bước ra, chính là Quý tiên sinh.

Con người đó phảng phất luôn luôn thần bí khôn lường, vĩnh viễn xuất hiện ở những nơi người ta không tưởng được.

Quý Lệ nhìn y, mục quang hờ hững, tuy không biểu lộ tánh tình khinh ghét thập phần ra, nhưng hiển nhiên đối với người này cũng không mấy có hảo cảm: "Người ở đây đợi ta có chuyện gì?".

Quý Lệ hừ một tiếng, không nói gì.

Quý tiên sinh gật đầu: "Đó cũng tùy ngươi, bất quá lần này tịnh không phải là ta có gì muốn nói, mà là Tông chủ Quý Vương mấy ngày trước truyền thư cho ta, kêu ta chuyển cáo cho ngươi".

Quý tiên sinh đáp: "Sau khi Quý Vương Tông chủ nghe nói ngươi đã thụ thương trước Thanh Vân Sơn Ảo Nguyệt Động phủ, thập phần quan tâm, ra lệnh cho chúng nhân tiềm phục ở Trung nguyên nhất định phải tìm ra ngươi, truyền lời của ông ta, nếu quả sau khi tìm ta phó Tông chủ mà thấy Phó Tông chủ nhân thân thể đang còn bị thương nên quay về Man Hoang tu dưỡng. Nếu may sao phó Tông chủ không bị gì, còn có một chuyện phiền phó Tông chủ làm".

Quỷ Lê trầm mặc một hồi: " Ngươi nói đi".

Quỷ tiên sinh cười lạt một tiếng đắng sau tấm khăn đen che mặt, tiếng cười trầm trầm: " Quỷ Vương Tông chủ dĩ nhiên đã biết Thú Thần lần này đã bại thoát đào vong trong Thanh Vân đại chiến. Y ngày trước tru sát vô số giáo chúng của Thánh Giáo bọn ta, là cùu địch bất động đái thiêu với Thánh Giáo ta, trước mắt là cơ hội khó kiếm để tru sát y. Lần này chạy trốn, nhất định là trốn về miền Nam Cương mà y quen thuộc, hơn nữa trong giáo chỉ có Phó Tông chủ là thành thực đất nam Cương, vì vậy hy vọng cho Thánh giáo ta".

Quỷ Lê mặc nhiên một hồi, gật đầu: Được, ta đi".

Quỷ tiên sinh gật đầu nhẹ nhàng, nhưng lúc này lại đột nhiên tiến tới mấy bước, đến trước Quỷ Lê hạ giọng: " Nhưng chuyến đi này, Tông chủ đặc biệt dặn ta nhất định phải chuyển cáo cho ngươi biết, truy sát Thú Thần cố nhiên là khẩn yếu, nhưng chuyện khẩn yếu nhất lại còn có một chuyện khác".

Quỷ Lê ngây người: " Chuyện gì?".

Quỷ tiên sinh mục quang lấp loáng, hạ thấp giọng: " Tông chủ dặn dò, bên cạnh Thú Thần có ác thú Thao Thiết. Vô luận làm sao, cho dù Thú Thần có trốn thoát cũng được, nhưng ác thú Thao Thiết đó lại nhất định phải bắt sống mang về Man Hoang. Chuyện này quan hệ cực lớn, phó Tông chủ phải ghi nhớ, ghi nhớ!".

Quỷ Lê nhíu mày, nhìn sâu vào mắt Quỷ tiên sinh: " Tông chủ muốn bắt Thao Thiết làm gì?".

Quỷ tiên sinh đứng thẳng người, giọng điệu khôi phục lại như bình thường, hờ hững đáp: " Chuyện này cả ta cũng không biết được".

Quỷ Lê nhìn y một hồi lâu, chợt xoay người, không quay đầu lại nữa, thân hình như điện xẹt, nháy mắt đã phóng đi, biến mất. Chỉ còn lại Quỷ tiên sinh đứng yên tại đó, nhìn theo bóng dáng Quỷ Lê đã phóng đi xa, một hồi sau chợt lầm bầm tự nói: " Kỳ quái, sao đạo hạnh của hắn nội trong vài ngày ngắn ngủi lại tinh tiến đến bước này? Hôm đó, đám hắc y nhân cứu hắn là thần thánh phuơng nào?".

Tiếng nói lí nhí theo gió phiêu phuơng, lờ mờ lan man trong rừng sâu, cuối cùng tiêu tán.

Chương 188

Phong Cầu

Tai kiếp cho thú yêu gây ra quá lớn. Từ Bắc chí Nam, khắp nơi cảnh sắc hoang sơ vô độ, ngàn dặm không một bóng người, trăm thôn không một sắc âm. Người phuơng Bắc có rau quả sống qua ngày, so ra cũng còn dễ chịu. Bước sang phuơng Nam, cảnh tượng thảm liệt liền hiện ra trước mắt.

Khắp nơi tường vách tan hoang, thành trấn xiêu vẹo. Thậm chí giữa đồng xương trăng rải rác khắp nơi, cực kỳ kinh tâm. Phong sương ảm đạm, một dải cảnh sắc

thê lương. Thể gian trahi tục, con người cũng như loài kiến, tính mệnh cực kỳ bấp bênh.

Bách tính lũ lượt kéo lên phuơng Bắc. Sau xác định rằng tai ương ấy đích thực đã qua, bắt đầu dần dần hồi hương. Mặt đất hoang sơ vô độ dần dần cũng có lại sinh khí.

Trước khung cảnh thảm liệt này, nhiều hơi thở náo nề bất chợt phát ra. Hai bên đường thỉnh thoảng có những bộ xương nằm xấp trên đất,ắt đã bị thú yêu sở hại. Nhiều người sau kiếp nạn này hồi hương trong cơ hàn đói rách, tất cả tụ lại rồi phân nhau từng nhóm nhỏ chia ra từng làng để sinh sống.

Một vài địa phuơng hẻo lánh ở trung tâm vẫn còn tàn dư của thú yêu. Chẳng thể mà có tin đồn thú yêu hại người. Thời gian này rõt cuộc những tiểu thú yêu vẫn còn làm sợ người, nhưng rồi cũng bị những người hồi hương đánh đuổi.

Thật ra đa số bọn thú yêu tàn dư đã trốn đâu mất tăm. Giữa dòng người hồi hương, cũng có một vài môn hạ đệ tử của phe chính đạo. Tin đồn có thú yêu xuất hiện ở địa phuơng nào, liền có các đệ tử chính đạo đến hàng phục.

Trong cuộc đại chiến ở Thanh Vân Sơn, thú thần bị bại dưới cổ kiếm Tru Tiên, quang cảnh kịch liệt không tưởng nổi. Đạo của Ma Giáo là "diệt cỏ tận gốc" giờ đây những người trong chánh đạo đã thảm thía. Rồi họ cũng nhận ra được "trừ ác phải tận" chính là đạo lý.

Cuộc chiến này những môn phái chính đạo phái đi những đệ tử đắc ý nhất của họ. Một vài tiểu môn phái cũng giúp sức tham gia. Góp phần hạ được Thú Thần, công lao danh vọng này há lại tầm thường? Huống chi Thú Thần là tuyệt thế yêu nhân, bên cạnh lại có cả chục pháp bảo thần kỳ nói ra chỉ có kẻ khờ mới không tin.

Mỗi người một tâm trạng, lẫn theo dòng người như cơn thủy triều hướng phuƠng Nam đổ về. Bách tính thấy họ thì dần dần yên tâm, những cũng có nhiều người ái ngại nhìn. Trong cảnh khó khăn thấy bách tính quả thật thống khổ, một số người chạy đến giúp đỡ.

Trong dòng người hướng về phuƠng Nam cũng có bọn Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu Đạo Nhân. Trong bọn họ hoành tẩu thật khác người.

Chu Nhất Tiên tay cầm cây gậy trúc, bên trên là tấm vải trắng để bốn chữ Tiên nhân chỉ lộ. Tấm vải nói là trắng, nhưng sau cuộc loạn lạc này, nó đã ngả sang màu vàng sậm. nhìn qua cũng thấy một vài chỗ rách. Mỗi cơn gió lạnh thổi qua, tấm vải nướng theo mà phất động, nhưng rồi nó lại rủ xuống, nhìn thấy chẳng có nửa phần tiên khí.

Dã Cẩu Đạo Nhân lâu nay vẫn luôn đi theo Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn. Ba người lang bạt khắp nơi. Lúc này bắt quá h蒐集 phải che phủ dung diện bằng một mảnh vải, không để lộ khuôn mặt ra ngoài.

Trước đây nhiều người tò mò vây xung quanh nhân vật cổ quái lại chẳng có dáng vẻ thần thánh này, rồi cho rằng hắn là thú yêu, thật oan uổng. Cứ mỗi lần bị hiểu lầm, hoặc Chu Nhất Tiên ra phân trần hoặc Tiểu Hoàn đến phân giải đám người đó. Dã Cẩu Đạo Nhân cũng tự biết mình nên đã tìm lấy mảnh vải che khuôn mặt lại.

Trong số ba người, Tiểu Hoàn có vẻ sáng sủa nhất, đích thị là một thiếu nữ mỹ lệ, tự nhiên được nhiều người chú mục vào. Nhìn thấy thân ảnh của thiếu nữ mỹ lệ này, sự lo lắng của đám người vây quanh không còn nữa.

Trong bọn họ, khác với hai người còn lại, thiếu nữ trên khuôn mặt luôn mang nụ cười, tuyệt không phải là hạng chuyên mang tai vạ. Ngoài ra thiếu nữ thường hay giúp người, mặc cho Chu Nhất Tiên cứ nói lem le.

Gặp người mệt mỏi lảo đảo, thiếu nữ tới trước đỡ dậy. Gặp người cơ hàn, thiếu nữ đưa họ đồ ăn, đồ mặc. Hay gặp người ốm đau, thiếu nữ tuy có chút vốn liếng y thuật nhưng cũng tới xem xét một lượt giúp họ. Thậm chí đứng trước xác chết ven đường, thiếu nữ cũng trầm mặc lặng lẽ bước tới, chẳng màn đến mùi thịt thối chôn cất người đó tử tế.

Trên đường đi, dù cho gió bụi phong trần, chỉ trừ khi đứng trước người bệnh gần chết, những lúc còn lại Tiểu Hoàn lúc nào cũng tươi cười. Trong lộ trình u ám ấy, Tiểu Hoàn phảng phất như bậc tiên giả.

Chu Nhất Tiên thì lúc nào cũng nói thao thao bất tuyệt, Dã Cẩu Đạo Nhân thì cứ đi đằng sau Tiểu Hoàn. Khi gặp xác chết bên đường, hắn không bao giờ khuyên trở Tiểu Hoàn một câu, chỉ nhìn Tiểu Hoàn một chút rồi bước tới trước, đào một cái hố sâu chôn cất thi hài. Lúc giúp đỡ người yếu, hắn ở bên cạnh an ủi họ.

Cứ mỗi lộ trình, trong mắt hắn chỉ còn phảng phất thân ảnh của thiếu nữ. Tiểu Hoàn làm gì hắn đều làm cùng. Trải qua hết tháng này đến tháng khác, đường này đến đường khác, hắn chẳng còn để ý đến điều đó nữa.

Cứ thế, bọn họ rốt cuộc chẳng còn vóc dáng ban đầu, tuy không ai nói gì nhưng bách tính cơ hàn thì nhiều, thức ăn lại có hạn, giờ này cuối cùng cũng hết. Gần như hết chịu nổi, ba người đành rời khỏi lộ trình, hướng sơn dã mà tiến bước, hy vọng ở giữa chốn sơn lâm, tìm thấy chút gì để ăn.

Tai ương ập đến, tình cảnh thảm thương.

Chu Nhất Tiên tay nắm lấy cây gậy trúc, nhìn sắc trời âm đạm, chậm chậm lắc đầu, thở dài nói: "năm nay, quả thực chẳng còn đường sống nữa rồi".

Tiểu Hoàn chạy đến bên lão, cười cười nhưng không nói lời nào. Nàng ngoài mặt tuy đượm vẻ phong trần nhưng vẫn tú lệ như xưa.

Dã Cẩu Đại Nhân nỗi gót đắng sau thiếu nữ. Cái bóng to lớn của hắn cùng với thân ảnh mảnh khảnh của Tiểu Hoàn chồng lên nhau. Khuôn mặt hắn vẫn có tấm vải che phủ không nhìn rõ, chỉ có long nhán loang loáng phát quang.

Lúc này bọn họ đã rời xa con đường chính, đang ở trên một ngọn núi nhỏ. Đêm nay mây dày, chỉ thấy vài ngôi sao sáng ở xa, đường như chằng thay một phần nguyệt sắc. Chung quanh sơn dã lúc này chỉ có sự tĩnh mịch. Đầu đó lâu lâu vang lên tiếng chim hót, thanh âm lúc dài lúc ngắn, chẵng biết nơi nào.

Tiểu Hoàn chợt dừng chân lại như nhớ ra điều gì đó, rồi quay lại nói với Dã Cẩu Đạo Nhân: "Đạo trưởng, hiện tại không có ngoại nhân, ngài nên bỏ khăn che mặt xuống, mang nó suốt ngày chỉ sợ ngài thấy khó chịu".

Trong đêm tối, đôi mắt của Dã Cẩu Đại Nhân loáng lên một tia sáng, từ từ bỏ khăn che mặt xuống để lộ khuôn mặt dài cổ quái, hạ giọng nói: "Kỳ thực chẵng có gì, chẵng qua... không biết cô bận rộn suốt ngày, giờ đã mệt chưa?".

Chu Nhất Tiên đột nhiên đứng lại, nhìn xung quanh, thấy bên cạnh mình có một khúc cây khô liền chạy nhanh đến ngồi lên trên, hơi chút bức mình nhìn Tiểu Hoàn nói: "Phải cô bận rộn, cô từ bi, cô đem thức ăn gia đưa cho người ngoài, báo hại gia cô phải chịu đói".

Tiểu Hoàn má hơi đỏ lên, chạy lại sau lưng Chu Nhất Tiên, hai tay đấm nhẹ lên vai lão nói: "Gia gia, bọn cháu cũng hiểu, nhưng nhìn thấy những người đó không có gì ăn, không bước đi nổi, chỉ sợ là sắp tang mệnh rồi".

Dã Cẩu Đạo Nhân nhìn quanh quẩn rồi nói: "Các người ngồi ở đây, ta vào rừng kiếm chút dã thú dùng qua bữa".

Tiểu Hoàn cười cười rồi nói với Dã Cẩu Đạo Nhân: "Hảo a! Làm phiền đạo trưởng rồi".

Khóe miệng Dã Cẩu Đạo Nhân hơi nhích động, Chu Nhất Tiên đột nhiên hừ một tiếng, nhếch miệng nói: "Ngươi cười gì? Lão phu thấy ngươi cười thật khó chịu, phải chẵng nhà ngươi đang có ý định bất lương?".

Dã Cẩu Đạo Nhân giật nảy mình, liền vội thu lại nụ cười, nhìn thử Tiểu Hoàn có để ý đến mình không, đoạn quay sang Chu Nhất Tiên, nhẫn thẫn lập tức ánh lên một chút nộ khí, rồi chẵng lý gì đến Chu Nhất Tiên nữa, nói với Tiểu Hoàn một câu: "Bạn cô nhớ đợi ta quay về". Vừa dứt lời đã bước thẳng vào rừng.

Chu Nhất Tiên chửi tục hai câu, Tiểu Hoàn ở ngay đằng sau giận nói: "Gia Gia, Dã Cẩu đạo trưởng theo chúng ta đã lâu rồi, ông ấy chỉ có gương mặt hơi khác người một chút, lại còn trên đường đã nhiều lần giúp đỡ chúng ta, vậy mà gia gia cứ nói y là người xấu".

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng nói: "Cháu biết thế nào là người tốt, xấu? Y cứ bám theo chúng ta, chẵng qua là...".

"Gia gia". Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng cắt ngang câu nói của Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên ấp úng một lúc rồi chẵng nói gì nữa.

Giữa rừng bỗng phát ra một tràng âm thanh kỳ quái. Một lát sau có tiếng cước bộ truyền lại, Dã Cẩu Đạo Nhân lộ vẻ vui mừng đang cầm về một con dã điểu.

Vài ngày trước, bọn thú yêu thảm sát vô độ, vạn vật sinh linh đồ thán, cùng nhau trốn khỏi vùng sơn dã. Chim chóc lại càng hiếm hơn nữa. Hôm nay chắc Dã Cẩu Đạo Nhân vận khí tốt mới chộp được con chim ấy.

Dã Cẩu Đạo Nhân hứng lên vọt thẳng về chổ cũ nói lớn: "Các người xem, ta bắt được rồi...". Đột nhiên thanh âm dừng lại. Nguyên là tại chổ cũ không có một bóng người. Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn chẳng có chút tung ảnh.

"Soạt" dã điểu rớt khỏi tay Dã Cẩu Đạo Nhân.

Đêm khan giá lạnh, những ý nghĩ lạnh lẽo thăm dẩn vào cốt tủy, thân mình Dã Cẩu Đại Nhân hơi chút run rẩy.

Hắn chạy lên phía trước, trên mặt đất có nhiều rễ cây khô, thậm chí còn có dấu tích của Chu Nhất Tiên để lại trên đó.

"Họ đi rồi, đi rồi..." Dã Cẩu Đạo Nhân đầu óc hỗn loạn, thần tình trên mặt biển chuyển liên tục, dáng vẻ cực kỳ bi thương.

Dã Cẩu lúc này ngây ra như khúc gỗ. Sau đó, đột nhiên cơ thể hắn rung động, mục quang phát ra, ngược mắt nhìn vào đằng sau đống cây khô thấy có vài dấu chân lẩn lộn. Nhưng bên cạnh những dấu chân ấy có một dấu chân cực lớn, trước có ba móng, tuyệt không phải là của con người.

Dã Cẩu Đạo Nhân sắc diện đại biến, lúc đầu có vẻ vui mừng, lập tức chuyển sang lo lắng. Ngay lúc đó, ở xa truyền lại một tiếng hú dài. Thanh âm giống như loài lang sói hú dưới trăng.

Dã Cẩu Đạo Nhân bất giác lùi về sau một bước rồi lập tức trên gương mặt hắn lộ vẻ phẫn khích, hú lên một tiếng hướng vào rừng sâu vọt tới. Hình dạng hắn bây giờ phảng phất như một con chó điên.

Đích thực là một con chó điên!

Lúc này Dã Cẩu Đạo Nhân đã tiến vào rừng sâu, phía trên là bầu trời đen kịt. Bỗng nhiên từ phương Bắc xuất hiện một đạo bạch quang. Rạch một đường phá không mà đi. Hình như chẳng có tí gì muốn dừng lại, đạo bạch quang cứ nhắm thẳng phía Nam mà bay tới, phảng phất như một lưu linh.

Qua một lúc, đợi đến khi đạo bạch quang hoàn toàn mất dạng, trên không chẳng biết từ đâu xuất hiện một đạo hắc ảnh. Y vận trang phục đen, đưa mắt nhìn theo thở gấp, rồi từ từ hạ xuống giữa rừng, tự nói một mình: "Y đạo hạnh tăng tiến, quả thực khó đổi phỏ".

Đang nghỉ, đột nhiên y cảm giác thấy điều gì đó, quay đầu hướng vào rừng sâu, chỉ nghe đâu đó trong rừng vang lại những âm thanh của một cuộc đấu.

Hắc y do dự một lát, quay đầu nhìn theo hướng của đạo bạch quang, rồi lắc đầu thở dài. Cơ thể y lách một cái, đôi mắt như quỷ mị, hướng thẳng theo hướng Dã Cẩu Đạo Nhân vừa đi tiến vào.

Dã Cẩu Đạo Nhân tay cầm pháp bảo, sắc diện khẩn trương, chưa đầy một khắc đầu vai hắn đã nhuộm màu đỏ thắm, tựa hồ như đã bị thương.

Ngay phía trước hắn là hai thú yêu cực lớn, đầu hổ mình sư tử, chân lại giống chân người. Dã Cẩu Đạo Nhân ở phía trước, nhìn chằm chằm vào chúng không dám ra tay.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn lúc này đang ở đằng sau hai con thú yêu, trong rừng sâu, tựa hồ như nơi đây là nhà của bọn chúng. Ở đây ngoài cành khô cỏ đá, lại có mùi thịt sống đậm vào mũi. Trong bóng tối chẳng nhìn rõ, chỉ thấy xung quanh quả thực toàn là thi hài.

Ngoài Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, xung quanh còn có bảy tám người đang hôn mê bất tỉnh. Cơ thể gầy như que củi, trông hết sức kinh khủng.

Không biết hai thú yêu đã bắt những người này ở đâu, chỉ thấy tội ác của chúng quả thật tàn khốc.

Đối mặt với chúng, Dã Cẩu Đạo Nhân hơi thở gấp rút, ngưng thần giới bị.

Vừa rồi lúc mới đến, hắn thấy Chu Nhất Tiên cùng Tiêu Hoàn quả nhiên tại đây, liền kêu to một tiếng, xông vào hai thú yêu tập kích.

Giao thủ vừa dứt, hai con thú yêu chẳng phải tầm thường, sức mạnh vô cùng, đầu vai Dã Cẩu Đạo Nhân bị rách một phát.

Tuy nhiên, Dã Cẩu Đạo Nhân là người tu đạo, lại chẳng phải hạng thường. Hơi chút hoảng loạn, hắn xuất pháp bảo làm bị thương một con thú yêu. Lúc này trước đùi thú yêu máu tươi thấm ra, hiển nhiên chẳng hay ho tí nào.

Hai con thú yêu bỗng tỏ vẻ hung lệ phi thường, nhìn vào máu tươi chẳng những không lùi lại mà còn đưa mắt nhìn chòng chọc vào Dã Cẩu Đạo Nhân. Lúc này nhất thời chúng còn cố kị pháp bảo trong tay của Dã Cẩu Đạo Nhân nên chưa dám ra tay, chỉ hăm he đe dọa.

Dã Cẩu Đạo Nhân ngược mắt nhìn, trong lòng thầm kêu khổ, lần giao thủ trước, hắn biết rằng chỉ với một thú yêu, muốn thắng đã khó, huống hồ lần này có tới hai con, hắn cầm chắc cái chết.

Hắn thừa đủ khả năng quay đầu trốn thoát, nhưng biết thế nào, mục quang hắn cứ nhìn vào sau thú yêu, nhân tình đầy vẻ lo lắng, nhất thời chẳng muốn bỏ chạy tìm lối đường sống.

Thú yêu gầm gè hung dữ, không nhẫn nại được nữa, bay tới. Hai đạo hắc ảnh trong đêm tối tỏa ra tinh phong. Tiểu Hoàn bỗng kêu lên một tiếng đầy hoảng sợ.

Dã Cẩu Đạo Nhân cổ họng khô ran, hai chân run run, cơ thể theo bản năng rút lại. Thế rồi, thân mình hắn nhấc lên, hung lệ hướng vào thú yêu, phảng phất như một con chó điên.

Kết quả chỉ trong khoảnh khắc, hai con thú yêu với bốn trảo tựa, như cùng một lúc quắp lấy thân thể Dã Cẩu Đạo Nhân. Đồng thời pháp bảo của Dã Cẩu Đạo Nhân đã cắm sâu vào lồng ngực của một thú yêu rồi.

Thú yêu cùng với Dã Cẩu Đạo Nhân cùng lúc phát ra thanh âm thảm thiết. Trước biến cố ấy, Tiểu Hoàn chỉ biết kêu lên một tiếng rồi khóc to.

Máu tươi tung tóe, Dã Cẩu Đạo Nhân chỉ còn biết cơ thể như xé ra làm hai. Trong cơn hoảng loạn, hắn chỉ còn thấy trên thân có bốn vết rạch lớn, máu tươi như suối vọt ra từ đó.

Phía trước thú yêu rống to lên một tiếng, đôi chân mềm nhũn ngã ra mặt đất.

Thú yêu la thét thảm thiết, định tiếp tục truy sát Dã Cẩu Đạo Nhân, nhưng thấy đồng bọn bên cạnh bị trọng thương sắp chết chẳng thiết gì nữa, đỡ đồng bọn dậy, chỉ thấy trên ngực có một lỗ thủng đâm sâu vào tâm tạng. Sau cuộc chiến một mất một còn, chắc là sắp chết đến nơi.

"A a a..." Một thanh âm vang lên, Dã Cẩu Đạo Nhân chung quy chẳng còn cầm cự được nữa, khuỵ xuống mặt đất. Khắp người thảm đầm máu tươi, hơi thở nặng nề, gương mặt tái nhợt.

Bỗng thú yêu còn lại phát ra một âm thanh kinh động. Chứng kiến đồng bạn chết, thú yêu ấy dường như phát cuồng, ngược lên trời rống lớn, răng nanh nhuộm máu, đoạn quay người lại. Nhìn thấy Dã Cẩu Đạo Nhân gần chết, thú trảo hạ xuống. Đột nhiên, dưới mặt đất xuất hiện một bông hoa, hào quang loáng qua, một vài phù chỉ bay đến. Dã Cẩu Đạo Nhân bỗng nhiên biến mất, thú yêu đánh vào hư không.

Thú yêu nhất thời kinh hãi còn đang ngạc nhiên, bỗng nghe "Ai da!" một tiếng Dã Cẩu Đạo Nhân từ trên không rót trúng người Chu Nhất Tiên, trên tay lão còn đang cầm một lá bùa.

Lẽ tự nhiên là Chu Nhất Tiên đã thi triển chân pháp tổ truyền của lão. Vừa rồi ông cháu lão bị thú yêu bắt đi, biến cố bất ngờ, hai người dễ dàng bị chê trụ. Dưới cái miệng đầy máu của thú yêu, cả hai chẳng có cơ hội phản ứng. Vừa rồi may mà có Dã Cẩu Đạo Nhân đến tương cứu kịp thời, sau đợt giao thủ đầu tiên, cứ tưởng là hắn sẽ đào thoát. Chẳng ngờ Dã Cẩu Đạo Nhân không để ý đến cái chết. Có đủ thời gian, Chu Nhất Tiên liền thi triển chân pháp cứu người.

Pháp thuật mà lão thi triển tên là Tam Cước Miêu, một loại dị thuật trong đạo gia Ngũ Quý Bàn Gia, đưa Dã Cẩu Đạo Nhân rời khỏi chỗ đó. Nhưng pháp thuật chỉ có một nửa, chẳng biết nhầm lỗi nào mà kết quả cả hai người bỗng từ trên không rớt xuống, nhất thời muôn phần khổn khổ. May mà lúc rơi xuống Dã Cẩu Đạo Nhân ở phía trên Chu Nhất Tiên, lực đạo giảm xuống mấy phần, nếu không đã chẳng còn tính mệnh rồi.

Bất quá lúc này bọn họ chẳng còn nghỉ gì nữa, thú yêu đã phát hiện rồi, đại nộ vô cùng, đạp người bay đến. Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân hai mắt hoa lên. Dã Cẩu Đạo Nhân định thần lại được, nhưng thân mang trọng thương, biết rằng

không thể tránh kịp. Không còn cách nào chỉ đành thúc thủ chờ chết, trên gương mặt hơi có chút buồn bã thất chí, quay đầu lại tựa hồ như muốn tìm điều gì đó.

Bỗng bất ngờ một đạo bạch quang bay tới, một thân ảnh hiên ngang đứng trước mặt Dã Cẩu Đạo Nhân và Chu Nhất Tiên, chỉ nghe người đó hô to: "Gia gia... đạo trưởng".

Thú yêu đưa vuốt trảo nhọn hoắt hạ xuống. Tiểu Hoàn tuyệt vọng bật khóc.

Trong tích tắc, trên đỉnh đầu Dã Cẩu Đạo Nhân xuất hiện một luồng nhiệt huyết. Toàn thân hắn sôi sục nhảy vọt tới, đứng phía trước hắn là một thân ảnh cực kỳ mĩ lệ.

"Oanh".

Một thanh âm vang lên, hai thân ảnh đụng vào nhau.

Tiểu Hoàn lảo đảo ngã ra mặt đất, bụi đất đầy mình. Nhưng căn bản cô không chú ý đến mình, chỉ quay đầu lại, thấy một thân tử địch thực là Dã Cẩu, phía trên là thú yêu, cả hai đang quần lầy nhau.

Thú yêu cuồng nộ xuất loạn trảo nhắm vào Dã Cẩu Đạo Nhân. Máu thịt tươm ra, nhưng Dã Cẩu Đạo Nhân vẫn kiên trì ôm ghì lấy thú yêu, không chịu buông.

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên mặt không còn chút sắc, cả hai đều ngây ra.

Một khắc sau, chợt có một âm thanh hô to, một vài người vọt qua, vây chung quanh thú yêu, bên cạnh bọn họ là những khí vật dùng để vây bắt, mỗi cái đều có công dụng riêng. Bọn họ truyền lệnh, cùng nhau hướng vào thú yêu tấn công.

Thú yêu gầm lên một tiếng, ra sức chống cự, nhưng trước đoàn người, thanh âm đó cũng dần dần nhỏ lại, trầm dần, cuối cùng chỉ còn lại hơi thở.

Đám người vây chung quanh thú yêu, cùng nhau dâng đập, phân thây nó.

Được một lúc, Chu Nhất Tiên như tỉnh cơn say, la hét chúng nhân, cứu người là thiết yếu, những người đó mới từ từ dừng lại.

Ngay phía trước chúng nhân, một người đang co quắp, kiệt quệ.

Tiểu Hoàn ngoài mặt dính vài giọt máu, dùng toàn lực lôi kéo thi thể của thú yêu, ra khỏi mình Dã Cẩu Đạo Nhân.

Nhưng suốt một lúc, thú yêu cùng với Dã Cẩu Đạo Nhân dính lại chẳng phân, Tiểu Hoàn vừa sợ vừa gấp, tựa hồ như muốn khóc to.

Cuối cùng Chu Nhất Tiên vọt đến, sau khi xem xét cẩn thận, bất ngờ khám phá ra rằng, bàn tay của Dã Cẩu Đạo Nhân đã đâm sâu vào ngực của thú yêu, lút sâu vào trong, đó là lý do không thể tách rời cả hai.

Sau khi khám phá được điều này, Chu Nhất Tiên hô hào mọi người xung quanh giúp đỡ, một vài người tới giúp, cuối cùng cũng rút hai bàn tay đâm đìa máu của Dã Cẩu Đạo Nhân ra được khỏi xác của thú yêu, cả hai được tách ra.

Tiểu Hoàn sắc mặt nhợt nhạt, đặt Dã Cẩu Đạo Nhân nằm trên đất, hỏi han tình hình.

Đột nhiên, mặt nàng trắng bệch ra, từ từ đưa tay trước mũi Dã Cẩu Đạo Nhân, tức thì ngây ra như khúc gỗ.

"Y... đạo trưởng, y..."

Chu Nhất Tiên lo lắng hỏi: "hắn ra sao rồi?"

Khóe miệng Tiểu Hoàn run rẩy, nước mắt giàn dụa, run run nói:

"Đạo trưởng... ông ấy... ông ấy tắt thở rồi".

Chu Nhất Tiên ngăn người ra, chẳng nói nên lời.

Tiểu Hoàn thanh âm nghẹn ngào, sầm sầm uất uất. Trên gương mặt cổ quái của Dã Cẩu Đạo Nhân vẫn sắc vô cùng thống khổ, nhưng ẩn bên trong hơi hoi lộ chút vui mừng.

Hắn đã chết, như một con chó điên đã chết.

Trên thế gian, thử hỏi còn ai tinh táo?

Chương 189

Thu Hôn

Những chúng nhân chạy nạn sau khi ngồi nghỉ chân một hồi, người thì trầm mặc không nói, người thì nói vài câu an ủi, cuối cùng nhất nhất đều nhanh chóng rời khỏi nơi tràn đầy huyết tích khủng bố này. Vào thời loạn thế, một tánh mạng không đáng giá một đồng, vậy thử hỏi có ai lại không coi trọng tính mệnh của mình cơ chứ? Mỗi ngày mỗi đêm, mỗi nơi mỗi chỗ, không biết có bao nhiêu người đang phải chịu cảnh sanh ly tử biệt?

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn cũng rời khỏi nơi đó, chốn hang ổ bốc lên đầy mùi thịt thối rữa của thú yêu vốn không phải là nơi để con người ở lâu. Hai người họ miễn cưỡng kéo Dã Cẩu Đạo Nhân ra khỏi tổ của thú yêu, đến một chỗ thoáng đãng bên trong khu rừng.

Thân thể của Dã Cẩu đạo nhân vẫn còn âm ấm, chỉ có điều là đang từ từ lạnh dần.

Chu Nhất Tiên chau mày, ngồi ở một bên, lắc đầu thở dài, Tiểu Hoàn quỳ ở cạnh Dã Cẩu đạo nhân, khóc lóc nức nở.

Gió đêm vi vu, lay động cành cây ngọn cỏ, trong bóng tối, người áo đen thần bí đang chăm chú quan sát họ. Đối với y mà nói, ngoại trừ đối với hai con thú yêu là còn có chút quan tâm, y nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi một cách dung dung, từ đầu đến cuối chỉ đứng trong bóng tối im lặng quan sát. Lúc này, ánh mắt của y

nhìn từ đầu đến chân Tiểu Hoàn như để đánh giá, rồi sau đó lại chuyển sang người Chu Nhất Tiên.

Một hồi lâu sau, chỉ nghe Chu Nhất Tiên thấp giọng nói: "Được rồi, Tiểu Hoàn, y... y cũng đã chết rồi, bây giờ chúng ta phải kiếm chỗ an táng cho y, để y có thể yên tâm nhắm mắt!".

Tiểu Hoàn cả người rúng động, tiếng khóc càng lớn hơn, đột nhiên quay đầu lại nhìn Chu Nhất Tiên, vừa khóc vừa nói: "Gia gia, người không nghĩ ra cách nào để cứu ông ấy ư?".

Chu Nhất Tiên cười khổ một tiếng, nói: "Ta không phải là Diêm Vương ở cửu u, cũng không phải là thần tiên trên trời, làm sao mà biết được pháp thuật khởi tử hồi sanh chứ?".

Tiểu Hoàn nức nở nói: "Nhưng đạo trưởng là vì cứu chúng ta mà phải chết".

Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn xuống mặt của Dã Cẩu đạo nhân, gật gật đầu nói: "Nói chuyện trước đây, ta nhìn y không thuận mắt chút nào, không nghĩ ra được bên trong lòng y, lại có được chân tình chân chính như vậy. Ah, nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã muộn rồi. Tiểu Hoàn, nghe lời gia già lần này đi, chúng ta phải an táng cho y thôi!".

Tiểu Hoàn ngồi yên bất động, chỉ có trên khuôn mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống, từng giọt từng giọt, ướt đẫm cả lòng bàn tay của Dã Cẩu đạo nhân.

Trong bóng tối, ánh mắt của người áo đen lấp loáng, không có chút thương tiếc cảm thông nào. Trong mắt y, nhân tình thế gian chẳng khác nào như một màn kịch, y chỉ đứng bên ngoài lạnh lạnh lùng lùng quan sát.

Chu Nhất Tiên đứng dậy, tìm kiếm bốn phía, chỉ có điều tại chốn rừng núi hoang vu này, thật khó tìm được một thứ gì có thể đào đất cho thuận tay. Cả một lúc lâu sau, lão mới tìm được một thanh mộc côn, ra sức đào xuống đất mấy lần, cũng chỉ đào được chút xíu đất, nếu dùng để đào huyệt mai táng, có trời mới biết chừng nào mới hoàn thành được.

Chẳng lẽ việc an táng một người cho tốt cũng khó khăn như vậy sao?

Chu Nhất Tiên thở dài một tiếng rồi quăng cây côn qua một bên, trên gương mặt xuất hiện vẻ tang thương. Thở dài một tiếng nữa, lão quay đầu lại, đột nhiên không khỏi chau mày. Chỉ thấy Tiểu Hoàn không biết từ lúc nào đã ngừng khóc, trên mặt vẫn còn vương lệ, nàng cũng tìm một khúc mộc côn, dọn dẹp xung quanh chỗ nằm của Dã Cẩu đạo nhân, toàn bộ là khô đều đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Chu Nhất Tiên ban đầu tưởng là Tiểu Hoàn thấy việc đào huyệt khó khăn, nên định chỉ dọn dẹp chỗ nằm cho Dã Cẩu một cách đàng hoàng mà thôi, không ngờ càng nhìn càng thấy không đúng. Tiểu Hoàn quét dọn sạch sẽ trong một vòng tròn bán kính năm xích xung quanh thân thể của Dã Cẩu đạo nhân rồi tiện tay

vứt bỏ mộc côn, chầm chậm quay lại, sắc mặt mĩm phần bi thương, nhưng cũng có mĩm phần cương quyết.

Chu Nhất Tiên thấy nét mặt của Tiểu Hoàn có mĩm phần kỳ lạ, liền bước tới hỏi: "Tiểu Hoàn, ngươi làm gì vậy?".

Tiểu Hoàn nhỏ giọng đáp: "Con phải cứu ông ấy!".

Nghe câu nói đó, Chu Nhất Tiên giật mình kinh hãi, hắc y nhân ở trong bóng tối, toàn thân cũng run lên, mắt chăm chăm nhìn vào Tiểu Hoàn.

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi lại: "Ngươi nói cái gì?".

Giọng Tiểu Hoàn tuy nhỏ nhẹ nhưng vẫn rõ ràng minh bạch: "Con phải cứu ông ấy!".

Chu Nhất Tiên lắc đầu lo lắng nói: "Phải, Tiểu Hoàn, ta hiểu ý ngươi. Nhưng... nhưng ta muốn hỏi, ngươi định dùng cách nào để cứu y?".

Tiểu Hoàn vừa dùng tay chỉnh lại thân hình của Dã Cẩu đạo nhân cho ngay ngắn, hai tay tạo thành một dáng điệu kỳ lạ, giơ cao quá vai, một tay hướng lên trời, một tay nắm lại thành quyền, vừa trả lời: "Đạo trưởng vì cứu con mà chết, con... con không có gì mà không làm được cho ông ấy".

Chu Nhất Tiên trán nhăn tí lại, nhìn thấy Tiểu Hoàn kéo thẳng hai chân Dã Cẩu đạo nhân, đặt chân phải ở phía trước chân trái, sắc mặt trở nên khó coi, đột nhiên thắt thanh la lên: "Ngươi điên rồi, Tiểu Hoàn, ngươi định dùng thu hồn thuật hay sao?".

Tiểu Hoàn im lặng một hồi lâu, rồi hạ giọng trả lời: "Gia gia, con chỉ biết một điều, có thể... có thể... cách này có thể cứu lại tính mệnh cho ông ấy".

"Nhảm nhí!". Chu Nhất Tiên lần đầu tiên trách mắng Tiểu Hoàn với sắc mặt và giọng nói cực kỳ nghiêm khắc "Ngươi nói nhảm cái gì vậy? Cách thu hồn thuật tuy có tác dụng thu lại hồn phách, nhưng nó là pháp thuật bàng môn tả đạo, ẩn chứa nhiều hung hiểm khôn lường, quấy rầy hồn phách, là đại phạm vào cấm kỵ của u minh quý giới, ngươi không muốn sống nữa sao? Hơn nữa, pháp thuật này chỉ có thể dùng cho người sống, vẫn còn hơi thở, tức là hồn phách vẫn còn ở trong thân thể, chỉ khi đó mới thực hiện thành công, bây giờ ngươi này đã chết rồi, ngươi làm sao mà có thể thực hiện được? Y đã đoán khí từ lâu, hồn phách cũng đã tán diệt rồi, cho dù ngươi có di thuật gì, có thể tìm kiếm hồn phách của y, nhưng làm sao ngươi có thể tìm được y giữa vô cùng vô tận quỷ hồn ở nơi cửu u địa phủ cơ chứ?".

Trong bóng tối, cặp mắt của hắc y nhân đột nhiên sáng rực lên, tựa hồ y đột nhiên phát hiện ra một điều gì đó kỳ lạ không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Hoàn cặp mắt đỏ ngầu, vừa khóc vừa nói: "Gia gia, ông ấy... ông ấy vừa chết không lâu, có thể hồn phách vẫn còn lưu lại gần đây, có thể còn gọi lại được. Chỉ cần kiểm được nửa phần hồn phách, thực sự vẫn còn cứu tinh được".

Chu Nhất Tiên sắc mặt trắng bệch, sải bước đến bên Tiểu Hoàn, kéo nàng lại, trầm giọng nói: "Tiểu Hoàn, ta đã nói với ngươi rồi, ngươi đừng nên vọng tưởng nữa. Ta biết ngươi đang nghĩ gì, hôm xưa ngươi vẫn cứ làm theo ý mình, thấy Kim Bình Nhi bị hồn phi phách tán, ngươi liền dùng pháp thuật để cấp tốc thu hồn phách lại cho á, nhưng ngươi nghe ta nói đây: lần đó và hiện nay không giống nhau. Ta nói thêm lần nữa, pháp thuật này chỉ dùng được cho người còn sống mà thôi, hơn nữa đây là dị thuật quý đạo, sẽ làm đại tổn âm đức, ngày trước ngươi bất quá chỉ cứu Kim Bình Nhi một lần, dương thọ của ngươi đã bị mất một năm. Nếu bây giờ ngươi lại mạo hiểm vô ích thêm lần nữa, thực hiện pháp thuật với người đã chết, thành công hay không chưa nói tới, trước tiên thì ngươi sẽ tự huỷ đi căn cơ đạo hạnh của mình, chỉ sợ còn bị mất tới hai mươi năm dương thọ. Người đã suy nghĩ kỹ chưa?".

Càng về sau, Chu Nhất Tiên càng lên giọng, cuối cùng nói như quát. Tiểu Hoàn giật mình, nàng tuổi còn trẻ, nếu nói là không sợ chết thì chỉ là nói càn, chỉ thấy Dã Cẩu đạo nhân nằm trên mặt đất, không biết hồn phách đang ở chốn nào, tưởng tượng đến những hậu quả khủng khiếp phải chịu đựng, bất giác hơi thở như ngưng lại.

Tại đương trường, không khí cực kỳ căng thẳng. Một lúc sau, Chu Nhất Tiên nét mặt dịu lại, nhỏ giọng an ủi: "Tiểu Hoàn, mệnh do trời định, không ai có thể thay đổi được. Ông trời bắt Dã Cẩu hôm nay phải chết, chúng ta hãy an táng y cho天堂, vậy là đã hết sức mình rồi, có được không?".

Tiểu Hoàn sắc mặt thay đổi liên tục, dường như đang cố gắng khống chế bản thân, một lúc sau, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Gia gia, số mệnh của ông ấy không phải do ông trời định đâu".

Chu Nhất Tiên nhìn sắc mặt của Tiểu Hoàn, trong lòng nặng trĩu, cười nhạt một tiếng, hỏi lại: "Cái gì?".

Tiểu Hoàn thở sâu một hơi, cương quyết nói: "Mệnh số của đạo trưởng, là do chính ông ấy quyết định, ông ấy không màng đến bản thân mình, xông ra cứu con, do vậy mới bất hạnh mà chết đi. Nếu ông ấy lảng lặng bỏ đi, bây giờ ông ấy đã an thân vui sống ở một nơi nào đó rồi". Người thiêng nữ gương mặt tái xanh, tràn đầy chua xót, hạ giọng nói tiếp: "Ông ấy đã chết vì con, nếu không có ông ấy, chúng ta đã chết từ sớm rồi, đâu còn ở đây mà bàn luận chuyện dương thọ gì nữa?".

Nàng nhìn về phía Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên không biết nghĩ gì, không dám nhìn vào mặt nàng nữa.

"Gia gia, con phải cứu ông ấy. Pháp thuật này dù hung hiểm tới đâu, cũng có là gì khi so với những gì ông ấy đã phải đối diện để cứu chúng ta?".

Nàng nói một lời như chém đinh chặt sắt.

Chu Nhất Tiên biết lòng nàng đã quyết, không thể lay chuyển được, chỉ biết ngửa mặt than trời. Người hắc y trong bóng tối, ánh mắt đột nhiên sáng rực, dán chặt vào người của Tiểu Hoàn.

Bên trong khu rừng, bây giờ chính là lúc nửa đêm, âm khí đại thịnh.

Trong ánh sáng mờ mờ, pháp thuật quý dị được từ từ triển khai.

Giọt máu đầu tiên ở vết cắt trên cổ tay trắng như tuyết của Tiểu Hoàn, từ từ nhỏ xuống bên cạnh Dã Cẩu đạo nhân. Ngay lập tức, Tiểu Hoàn đi quanh người Dã Cẩu đạo nhân, dùng máu của chính mình nhỏ xung quanh thân thể của y, những giọt máu nhỏ trên mặt đất từ từ hình thành một đồ án quái dị.

Trong khu rừng già, trong lúc đồ án băng máu tươi đang dần dần thành hình, bắt đầu có tiếng quỷ khóc truyền lại. Chu Nhất Tiên đứng một bên quan sát, khoé mắt giật giật. Hắc y nhân đứng trong bóng tối quan sát, đột nhiên chau mày.

Cảnh tượng này, phảng phất y đã nhìn thấy một lần ở đâu rồi!

Đại vu sư...

Hắc y nhân không tự chủ được, cả người run lên!

Việc bố trí huyết trận của Tiểu Hoàn bây giờ, tương tự như lúc trước Đại vu sư bố trận cứu Bích Dao tại Hồ Kỳ Sơn. Sau khi Tiểu Hoàn đã đi xong một vòng, pháp trận thành hình, hắc y nhân nhìn kỹ lại, thì thấy pháp trận của Tiểu Hoàn so với của Đại vu sư ngày đó có chút khác biệt. Không nói gì khác, chỉ quy mô pháp trận cũng đã nhỏ hơn nhiều, có thể do cả hai đều dùng máu làm phương tiện, nhưng bây giờ Tiểu Hoàn tự cắt tay lấy máu, tự nhiên không thể giống Đại vu sư lúc trước dùng máu của người khác.

Có thể cũng vì lý do này, pháp trận do Tiểu Hoàn bày ra, đường nét so với Đại vu sư ngày đó đơn giản hơn nhiều, nhưng ngay cả như vậy, sau khi hoàn thành, Tiểu Hoàn đã mệt không đứng vững, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Chu Nhất Tiên không nói tiếng nào, dùng tay đỡ lấy Tiểu Hoàn. Tiểu Hoàn toàn thân hư nhược, quay đầu lại nhìn lão cười nhẹ, sau đó từ từ đi lại pháp trận, dừng lại trước mặt Dã Cẩu đạo nhân khoảng ba xích, rồi ngồi xuống xếp băng.

Khu rừng già âm u, đột nhiên một tiếng quỷ khiếu vang lên giữa không trung, ngay lập tức cả khu rừng vang lên tiếng gào rú liên tục, âm khí bay lên cuốn thành vòng tròn trên mặt đất. Từng trận âm phong từ bốn phương tám hướng thổi tới, cây cối xung quanh không ngừng lay động, dưới bóng cây, tưởng như có vô số cặp mắt lạnh băng đang chăm chú quan sát.

Tiểu Hoàn sắc mặt cung kính, từ từ nhắm mắt, hai cánh tay trắng muốt chắp lại trước ngực, miệng lầm rầm đọc thần bí chú. Một lát sau, nàng vươn một cánh tay trước ngực ra, nhẹ nhàng hạ xuống, đặt vào trung tâm của đồ án băng máu tươi.

Lúc này đồ án băng máu tươi chung quanh Dã Cẩu đạo nhân đột nhiên phát sáng, toàn bộ máu tươi như sống lại, bắt đầu lưu chuyển bên trong đồ án. Cũng trong lúc đó, trên khuôn mặt tái nhợt của Tiểu Hoàn chợt có vài phần hắc khí quý dị.

Âm phong càng lúc càng mạnh, bóng đen hắc ám bao trùm toàn bộ khu rừng, chỉ có pháp trận đang luân chuyển là chiếu sáng. Máu tươi lưu chuyển không ngừng, tưởng như là thức ăn cao lương mỹ vị, hấp dẫn lôi cuốn vô số u hồn.

Thần sắc của Chu Nhất Tiên càng lúc lo lắng, lão biết Thu hồn kỳ thuật vô cùng hung hiểm, chỉ nghĩ đến chuyện một người bình thường đi xuống âm ty địa phủ để đoạt lại hồn phách là nguy hiểm biết chừng nào. Bất quá tu hành của Tiểu Hoàn còn yếu, chỉ có thể thực hiện pháp thuật trong phạm vi của khu rừng, phạm vi ảnh hưởng không lớn, tưởng chưa thể kinh động đến minh giới hộ pháp có quý lực cao cường, nhưng nếu nhất thời không chú ý kinh động đến họ, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

Nhin bấy giờ mà nói, tựa hồ chẳng khác gì pháp trận ngày trước, Tiểu Hoàn không lộ ra cảm giác gì, chỉ thấy hắc khí bao phủ trên mặt nàng càng lúc càng nặng nề, thân hình bắt đầu run nhẹ. Phải biết rằng lần này thi hành pháp thuật, không giống như lần năm xưa nàng cứu Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi lúc đó hồn phách vẫn chưa tan đi, có thể dựa vào đó để thu hồi tàn dư hồn phách đã thất lạc, dễ dàng hơn nhiều. Cũng như Đại vu sự ngày đó ở Hồ Kỳ Sơn cứu Bích Dao, tuy trận pháp lớn hơn bấy giờ, nhưng thật ra đa phần dựa vào kỳ bảo Hợp Hoan Linh đã nghiệp lấy hồn phách của Bích Dao, dựa vào di thuật đi khắp cửu u địa phủ, thu hồi tàn dư hồn phách còn lại. Nhưng cũng chính bởi vì vậy, Đại vu sư vốn đã như đèn cạn dầu, lại thêm vì kinh động đến minh giới hộ pháp, bị minh giới quý lực tấn công trở lại, cuối cùng cũng vong mạng.

Lần này Tiểu Hoàn vốn dĩ đạo hạnh còn thô thiển, cùng lúc cố gắng sử dụng kỹ thuật quý dị thăm sâu nhất của Quỷ Đạo, lại thiếu đi hồn phách quan trọng nhất, đành phải khó khăn tìm kiếm hồn phách của Dã Cẩu giữa vô số du hồn trong khu rừng, thật là vô cùng hung hiểm, người thường không thể tưởng tượng ra được.

Hai con thú yêu ở đây không biết đã hại chết bao nhiêu mạng người, không biết có bao nhiêu oan hồn đang lảng vảng quanh đây, không vãng sanh được. Nhân lúc Tiểu Hoàn bố trí trận thế, bất cứ hồn phách nào cũng có thể nhập vào thân người sống, làm sao mà bọn u hồn này lại không trở nên mừng rỡ điên cuồng kia chứ?

Lúc này, phong vân biến sắc, vô số đạo hắc khí thoáng ẩn thoảng hiện tranh nhau xông tới Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vẻ mặt càng lúc càng thống khổ, sắc mặt dường như hoàn toàn bị hắc khí bao bọc.

Nhin dáng vẻ khổ sở như vậy, chỉ sợ Tiểu Hoàn không thể chịu đựng thêm được nữa, nhưng cũng không hiểu sao, Tiểu Hoàn thuỷ chung không hề đầu hàng, bất kể bao nhiêu oan hồn quý khí đang điên cuồng xoay quanh mình, hoặc la hét gầm rú, hoặc khóc lóc van xin, hoặc hung hăn đe doạ, hàng hàng lớp lớp, vô số tinh cảm thống khổ tuyệt vọng của nhân thế, tất cả như đang đâm vào đầu óc của Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn không ngờ vẫn căn răng chịu đựng, trong người vẫn duy trì một điểm linh lực, ra sức tìm kiếm trong biển oan hồn vô cùng vô tận.

Nếu lần này thất bại, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội thứ hai.

Chu Nhất Tiên kinh hãi, trán ướt đẫm mồ hôi, nhưng không dám làm kinh động Tiểu Hoàn, chỉ biết đi qua đi lại, than vắn thở dài. Hắc y nhân bên trong bóng tối, mặc dù chung quanh quỷ khí dày đặc, y tựa hồ như chẳng hề quan tâm. Tuy vậy, quỷ khí dường như là sợ hãi y, không dám đến gần. Lúc này ánh mắt của hắc y nhân ngừng lại trên người Tiểu Hoàn, không dừng được phải gật gật đầu, một lúc sau, lẩm bẩm khẽ nói một mình: "Bằng cách nào, mà một thiếu nữ trẻ tuổi lại có được năng khiếu bẩm sinh về Quỷ Đạo như vậy... trong tình huống này, không ngờ vẫn còn chịu đựng được, Nếu có minh sư về quỷ đạo chỉ điểm, thì thành tựu của ả...".

Nói đến đây, thanh âm bỗng xuất hiện vài phần do dự.

Lúc này, trên gương mặt Tiểu Hoàn tràn đầy hắc khí đột nhiên xuất hiện một phần vui mừng. Hữu thủ đang nhúng trong vũng máu bên trong pháp trận đột nhiên giơ lên, rồi nhanh chóng hạ xuống, nắm chặt lấy hữu thủ của Dã Cẩu đạo nhân. Sau đó, nàng lại giơ tay từ vũng máu lên như trước, nhưng ngay lúc vừa đưa tay lên cao, đột nhiên, quỷ hồn khắp nơi cùng lúc rú to lên, dường như không thể khống chế được sự cuồng nộ trong lòng, quỷ khí dày đặc như thiết, trong giây phút biến thành một cái lồng to, chụp lấy thân hình của Tiểu Hoàn.

Bên ngoài pháp trận, trong vòng ba trượng, cây cối toàn bộ bị héo úa, dường như không chịu nổi vô số lê khí hung ác.

Chu Nhất Tiên đại kinh thất sắc, nhưng không làm gì được, chỉ thấy Tiểu Hoàn mở miệng thở hồng hộc, ba lần bốn lượt định dùng tay kéo lấy tay của Dã Cẩu đạo nhân, nhưng vô số hắc khí dày đặc vây chặt lấy nàng, tiếng reo hò liên tục, âm phong thổi ào ào, tưởng như đang cố gắng ngăn trở nàng đặt tay xuống. Sắc mặt Tiểu Hoàn càng lúc càng khó coi, toàn thân run rẩy, máu liên tục rỉ ra từ khoé miệng.

Nhin thấy pháp trận biến chuyển, có thể dẫn đến chuyện ngọc đá đều nát, Chu Nhất Tiên cực kỳ hoảng hốt, không cõi kỵ gì nữa định kéo Tiểu Hoàn ly khai pháp trận, không cần biết hậu quả như thế nào, chỉ cần càng rời xa bọn quỷ hồn này thì càng tốt. Nhưng không ngờ thân hình lão vừa động, đột nhiên xuất hiện một bóng hắc ảnh ngay trước mặt. Chu Nhất Tiên trong lòng kinh hãi, trong lúc này, hắc y nhân trông chẳng khác gì bọn quỷ hồn ở xung quanh.

Chỉ nghe hắc y nhân giọng khàn khàn, lạnh lẽo nói: "Nếu ngươi muốn giữ mạng của cháu gái ngươi, ngươi tốt nhất là không nên cử động".

Dứt lời, hắc ảnh loáng lên, hắc y nhân đã xuất hiện phía trước Tiểu Hoàn và pháp trận kỳ dị, nói thì dài dòng, nhưng chỉ thấy tay của y không ngớt huy động, trong tay cầm vật gì đó màu đen, "soạt soạt soạt" cầm vào mặt đất ở xung quanh pháp trận.

Những vật này có màu ngăm đen, giống thiết nhưng không phải là thiết, không biết gọi tên là gì, nhưng ngay khi được cầm xung quanh pháp trận, máu tươi trong pháp trận không còn bị ngoại lực bên ngoài ảnh hưởng nữa, liền chảy với

tốc độ cực nhanh, không ngừng sôi sục. Phía trên pháp trận nổi lên một vầng sáng màu đỏ, bao phủ quanh lấp toàn thân Tiểu Hoàn.

Ánh hồng quang này tựa hồ như đối với bọn u hồn quỷ quái xung quanh đặc biệt hữu dụng, ngay lập tức, u hồn lũ lượt thối lui, dưới vòng tròn hồng quang, sắc mặt của Tiểu Hoàn nhanh chóng khôi phục như thường, tả thủ ở trên không lập tức hạ xuống, nắm chặt lấy tay của Dã Cẩu.

Ngay lúc Tiểu Hoàn nắm lấy tay của Dã Cẩu, chỉ nghe một âm thanh cực kỳ bạo liệt, đám hồng quang theo lòng bàn tay của Dã Cẩu đạo nhân, nhanh như chớp chui vào người y, tràn ra khắp toàn thân của Dã Cẩu, ngay sau đó, toàn thân của Dã Cẩu đạo nhân loé sáng lên trong giây lát, rồi lại trở lại bình thường.

Lúc này, Tiểu Hoàn cõi gắng mở mắt, ráng nhìn về phía trước mặt, đột nhiên thấy Dã Cẩu đạo nhân bắt đầu thở ra chậm chạp.

Tiểu Hoàn đại hỉ, tinh thần hồi phục, bỗng đột nhiên trước mắt tối om, người ngã lăn ra đất, ngất xỉu!

Chương 190

Quỷ Đạo

Đêm khuya...

Dã Cẩu Đạo Nhân sa chân vào quỷ môn quan nhưng lại được may mắn kéo trở về, lúc này mẩy vết thương trên người đều đã được băng bó kỹ càng. Nhìn bộ dạng y vẫn hết sức hư nhược, nằm trên mặt đất, hô hấp yếu ớt nhưng đều và chậm, tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Tiểu Hoàn, người đã cứu Dã Cẩu Đạo Nhân, hiện tại cũng hôn mê bất tỉnh, nhưng chỉ vì lao lực quá độ chứ hoàn toàn không có gì đáng ngại, hai người khác đang tinh táo bên cạnh hiểu rất rõ điều ấy, nên cũng không lo lắng nhiều.

Đối với Chu Nhất Tiên, điều lão quan tâm lúc này, cũng có thể nói điều lão để phòng lúc này lại là hắc y nhân vừa xuất thủ cứu Tiểu Hoàn. Lão nhận ra nam tử thần bí đó, là người không lâu trước đây đã chạm mặt trong nghĩa trang ở Hà Dương thành dưới chân núi Thanh Vân, không ngờ hôm nay gặp lại.

Chu Nhất Tiên ngồi bên cạnh cô cháu gái Tiểu Hoàn, ánh mắt thi thoảng liếc về phía bóng đen đang chắp tay đứng đó. Với sự lịch duyệt và nhẫn quan của lão, tự nhiên biết trình độ tu hành của người này, trên phương diện dị thuật bàng môn như Quỷ Đạo, hoàn toàn không phải tầm thường, chỉ thắc mắc một điều: hắc y nhân hôm đó tựa hồ là địch không phải là bạn, chẳng ngờ hôm nay lại xuất thủ tương cứu Tiểu Hoàn. Lần trước tương ngộ may có Quỷ Lê viện thủ, ông cháu Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân mới thoát hiểm, hiện giờ tuy không hiểu hắc y nhân đến đây làm gì, nhưng tính mệnh của ba người bọn lão, đúng là nằm trong nhất niệm của y.

Chu Nhất Tiên còn lặng lẽ nghĩ ngợi, hắc y nhân nọ cũng chính là Quỷ tiên sinh lén theo dấu Quỷ Lệ xuống phương nam, đứng bên cạnh ra chiêu đã sắp đặt kỹ càng, nhưng trong lòng cũng dùng dǎng chưa quyết. Lần này xuất thủ cứu người, thực sự đã vi phạm nghiêm trọng tác phong thường nhật của y. Pháp thuật Quỷ đạo mà y tu hành, xét theo quan niệm thế nhân, ngoài tam đại chân pháp là Phật, Đạo, Ma và vu thuật Nam Cương, tự cổ chí kim đều là tà thuật, độc ác nguy di, một mình một phách. Song, chính ma giáo thanh danh tồi tệ hết mức dưới con mắt thế tục, kỳ thực cũng xem thường Quỷ đạo, nhiều năm nay, người trong Quỷ đạo hầu như đều tự duy trì và tiếp nối một cách âm thầm. Quỷ tiên sinh được Quỷ Vương tông Tông chủ là Quỷ Vương lấy lễ đồi đai, thực là một sự lạ, cũng bởi có nguyên nhân khác.

Vì nhiều lẽ như vậy, Quỷ đạo nguồn gốc mạc trắc thần bí tuy còn kéo dài đến nay, nhưng nhân lực đơn bạc vô cùng, ai cũng nói không rõ bao giờ thì dứt đường hương hoả. Nghĩ kĩ cũng đúng, chắc không có nhiều người bình thường lại muốn tu hành những thuật pháp nguy di mà tối ngày phải đánh bạn với Quỷ giời thăm âm u.

Quỷ tiên sinh đã tu hành nhiều năm, đạo hạnh cao đến mức phong mǎt khắp gǎm trời, chỉ có y là đệ nhất dǎng nhân vật, trong hệ phái Quỷ đạo, càng không có ai theo kịp được. Y xưa nay tâm tính cứng rắn, đây cũng là kết quả của quá trình tu hành dị thuật, không ngờ hồi đêm trông thấy Tiểu Hoàn tuổi nhỏ lại thi triển được Thu Hồn kì thuật cao thâm của Quỷ đạo, y đâm thất kinh. Một, vì Tiểu Hoàn là con gái, trẻ trung tú mĩ như vậy, dường như lại có khả năng thiên phú khó hiểu về Quỷ đạo; hai, đánh kinh ngạc hơn là, kì thuật Thu Hồn tuy là mật pháp của Quỷ đạo, nhưng đã thất truyền lâu năm, đến đại tông sư, đại hành gia về dị thuật Quỷ đạo như y mà cũng không biết, trong khi Tiểu Hoàn sử dụng được, bảo sao không khiến y kinh hồn bạt vía?

Quá trình Tiểu Hoàn vận sức làm phép, tuy Quỷ tiên sinh không hiểu Thu Hồn kì thuật, nhưng nhờ trình độ tu hành Quỷ đạo cao thâm, y vừa liếc mắt là nhận ra Tiểu Hoàn mặc dù thiên phú dị bẩm, nhưng căn cơ rốt cuộc còn nông cạn. Quả nhiên chẳng bao lâu, Tiểu Hoàn dẫu vượt ra ngoài ý liệu của y mà túm được hồn phách của Dã Cẩu Đạo Nhân giữa vô vàn u linh, nhưng đã khích động cơn giận của vô số oan hồn lệ khí, bị Quỷ khí hút ngược trở lại, gần như sắp mất mạng. Lúc ấy, Quỷ tiên sinh không sao toạ thị bỏ mặc cho được, cuối cùng vẫn xuất thủ tương cứu.

Y không biết Thu Hồn kì thuật, nhưng thừa sức đối phó với những u linh bình thường này, vừa xuất thủ là lập tức thúc đẩy trận pháp bảo vệ Tiểu Hoàn, đồng thời giúp Thu Hồn kì thuật của Tiểu Hoàn đại công cáo thành. Việc xong rồi, y thấy lòng này lên đôi chút do dự, không biết tiếp tục thế nào mới phải.

Bầu không khí bỗng trở nên gượng gạo, kéo dài rất lâu, mãi cho đến khi Tiểu Hoàn nhúc nhích, hồi tỉnh lại, miệng khe khẽ gọi: "Gia gia" và mở bừng hai mắt.

Chu Nhất Tiên mừng rơn, lật đật đỡ Tiểu Hoàn dậy, nét mặt nàng mỏi mệt, thân thể yếu ớt, nhưng hoàn toàn không có gì đáng ngại. Định thần rồi, nàng lập tức

ngoảnh đầu nhìn Dã Cẩu Đạo Nhân, thấy y nằm trên mặt đất, thương thế tuy nặng nhưng hơi thở bình ổn, hiển nhiên đã sống trở lại, Tiểu Hoàn lúc đó mới lộ nét cười.

Ánh mắt nàng thu về, rồi chợt phát hiện ra ngoài Chu Nhất Tiên còn có thêm một người áo đen, nàng bất giác giật mình. Liền đó nàng cũng nhận ra người này nhang nhác hắc y thần bí ở Hà Dương thành đạo họ, bất giác thân hình co rúm lại, kinh hãi: "Gia gia, y, y sao lại cõng ở đây?".

Chu Nhất Tiên dù Tiểu Hoàn đứng dậy, khẽ khàng nói: "Ta không biết y sao đột nhiên đến đây, có điều vừa rồi lúc cháu làm phép đến chỗ khẩn yếu, chính y đã xuất thủ tương cứu, giúp cháu và Dã Cẩu chuyển nguy thành an đó".

Tiểu Hoàn nghe Chu Nhất Tiên nói vậy, tức thời nhớ lại, khi nàng thi triển pháp thuật đến lúc sau cuối, do tu hành chưa đủ nên bị u hồn hút ngược, sắp bị rơi xuống nơi u quỷ hút hồn thì uy lực của trận pháp đột nhiên dồi dào, đánh đuổi tất cả những u hồn bên cạnh đi, đại pháp thành công như vậy, chắc là nhờ sự tương trợ của hắc y nhân thần bí này.

Nghĩ đến đây, Tiểu Hoàn quay sang Quý tiên sinh từ tốn gật đầu: "Đa tạ tiên bối!".

Quý tiên sinh tựa hồ không màng đến lời cảm tạ của nàng, đột nhiên lạnh lẽo hỏi vặt: "Tiểu cô nương, ta có một vài chuyện muốn hỏi cô, mong cô trung thực trả lời!".

Tiểu Hoàn sững sờ, đồng thời cảm thấy cánh Chu Nhất Tiên đang đỡ mình bỗng giật giật, lưỡng lự giây lát, cũng gật đầu: "Tiên bối có chuyện gì, xin cứ hỏi!".

Quý tiên sinh gật đầu: "Bí thuật Quý đạo xưa nay giữ kín không truyền rộng ra ngoài, cô đã tu tập ở đâu những thuật pháp đó?".

Tiểu Hoàn đờ người: "Quý đạo, Quý đạo cái gì?".

Chu Nhất Tiên dambio sau len lén thở dài, Quý tiên sinh phía trước lại tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng thấy vẻ mắt Tiểu Hoàn ra chiều ngơ ngác, không mảy may ngụy trá, tựa hồ thật tình không biết đây là thuật pháp Quý đạo. Trầm mặc dây lát, Quý tiên sinh nói: "Phép thu hồn mà cô vừa thi triển, kỳ thực là một diệu pháp kỳ thuật vô cùng tinh thâm trong Quý đạo, cô không biết sao?".

Tiểu Hoàn sững sốt lắc đầu: "Tôi, tôi không biết!".

Quý tiên sinh lập tức lục vắn: "Vậy cô tu tập Thu Hồn thuật từ ai?".

Tiểu Hoàn lắc đầu: "Không ai dạy tôi cả".

Quý tiên sinh sững người, lại nghe Tiểu Hoàn tiếp: "Là do lúc nhỏ tôi nghịch ngợm, quậy phá lung tung trong nhà cũ của gia già, tình cờ thụt chân vào một cái giếng cạn, liền phát hiện ra trong thành giếng có ghi chép về những thuật pháp này. Tôi khi đó còn nhỏ tuổi, bèn học lǎng nhǎng, mấy năm nay chỉ dùng đến mỗi một lần. Sao vậy, tiên bối có hứng thú với thuật pháp này ư?".

Quỷ tiên sinh im lìm không nói, rất lâu sau, y thở dài, trong tiếng thở dài nhiễm phần thê lương lại pha vị buồn tẻ.

Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên nhìn nhau, đều không biết vì sao hắc y nhân bỗng đổi ra trầm lắng thế, hồi lâu, chợt nghe thấy tiếng y khò khè hỏi: "Tiểu cô nương, cô tên là gì?".

Chu Nhất Tiên cau mày, Tiểu Hoàn đã đáp mắt rọi: "Tôi tên Tiểu Hoàn".

Quỷ tiên sinh gật đầu: "Ta có vài lời muốn nói riêng với cô, cô có thể tới gần đây không?".

Chu Nhất Tiên rúm mày, dĩ nhiên không muốn Tiểu Hoàn tiếp cận cái kẻ mình đầy quỷ khí nọ, nhưng Tiểu Hoàn không cần nhắc nhiều đến thế, lại nghĩ người này vừa mới cứu mạng mình, bèn gật đầu: "Được ạ!" đoạn, cũng không màng bận tâm thái độ ngầm ngầm ngăn cản của Chu Nhất Tiên, nàng bước qua.

Quỷ tiên sinh nhìn Tiểu Hoàn đi đến trước mặt, chậm rãi gật đầu, tỏ ý tán thưởng người con gái trẻ trung ấy, đợi nàng tới gần, y mới thong thả tựa hồ lúc cất tiếng vẫn đang cân nhắc việc gì, hạ giọng hỏi: "Cô có muốn tu hành thuật pháp Quỷ đạo này không?".

Tiểu Hoàn sững sốt, nhất thời nín lặng, nhưng thấy sau tấm sa đen, đôi mắt Quỷ tiên sinh rực sáng, hiển nhiên không hề vẩn ý đùa cợt, bất giác đậm ra đắn đo.

Quỷ tiên sinh là người từng trải, chăm chú quan những nét biến đổi trên gương mặt của Tiểu Hoàn, y cũng đoán được đến tám chín phần tâm tư của Tiểu Hoàn, lập tức cũng không ép buộc nữa, chỉ hỏi: "Vừa rồi lúc cô làm phép, đối mặt với vô số u hồn, trong lòng cô có cảm giác gì?".

Tiểu Hoàn đỏ mặt, lập tức lại trăng nhợt, khe khẽ đáp: "Tôi, tôi thấy hơi sợ".

Quỷ tiên sinh lãnh đạm: "Đó cũng không phải là chuyện gì mất mặt, thể nhân vô tri cứ hay sợ quỷ quái yêu tinh, nhưng không biết rằng hồn phách chỉ là một dạng sau khi chết và trước khi vân sinh mà thôi. Điều họ sợ đúng là con ma trong tâm của mình".

Y trả vào Tiểu Hoàn: "Nói ngay như cô, vừa rồi lúc thi pháp cô trong lòng sợ hãi, tuy vẫn có thể làm phép tiếp, nhưng trước mắt xuất hiện vô số ảo ảnh, muôn vàn hình dạng hung bạo nanh ác, đúng không?".

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa: "Đúng"

Quỷ tiên sinh hừ khẽ: "Kỳ thực, cái gọi là Quỷ đạo, lại có điểm cốt yếu là khống chế ma quỷ trong chính lòng mình, nếu cô an nhiên, tất cả oan hồn yêu tinh không thể động đến tâm trí cô. Mà cô nghĩ kĩ xem, những u hồn đó sở dĩ phát nộ hút ngược, nhìn thì rất hung ác bạo liệt, nhưng cô không biết, chính chúng cũng như bao nhiêu người khác trên thế gian, một khi nhận thấy cơ hội để sống, để trở lại dương thế, làm sao có thể không phát cuồng lên?".

Y chắp tay cười lạnh: "Người trên thế gian này, chỉ biết quý vật là hung tợn, mà không biết chính mình cũng như thế, hỏi có đáng cười không?".

Tiểu Hoàn nét mặt ra chiều suy tư, chậm chạp gật đầu

Quỷ tiên sinh nói tiếp: "Ta rất hiểu tâm tư cô, cô ghét bỏ cái tên Quỷ đạo, nhưng vừa rồi cô đã dùng thuật của nó để cứu Dã Cẩu, cho thấy Quỷ đạo tuyệt không phải là không có chỗ đúng. Ta hôm nay thấy cô có dí bẩm trăm năm khó gặp về Quỷ đạo, thực không nỡ bỏ qua, vì vậy nảy ý muốn dạy cô".

Nói tới đây y cười nhạt: "Còn tương lai, khi cô phát hiện ra hành vi của ta tà ác nhiều hơn thiện, muốn giết ta cũng không hề gì, người trong Quỷ đạo ta không xem trọng lắm những thứ lễ giáo tầm thường ấy".

Tiểu Hoàn giật thót, lùi bật lại.

Quỷ tiên sinh trầm ngâm giây lát, ánh mắt dõi lên mắt Tiểu Hoàn, thấy khuôn mặt nàng ngổn ngang do dự, dung nhan thanh lệ thi thoảng đầm chiêu. Quỷ tiên sinh cũng không nhiều lời, thò tay rút từ trong bọc ra một cuốn sách dày bằng nửa ngón tay, bìa da đen không tựa đế quẳng cho Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn vô thức tiếp lấy, ngạc nhiên nhìn y.

Quỷ tiên sinh hờ hững nói: "Các ghi chép trong này là những điều lĩnh ngộ của ta sau nửa đời tu hành Quỷ đạo, trong đó phần nhiều những pháp môn luyện khí, ta tự tin thiên hạ không ai sánh kịp ta. Cô học cũng được, không học cũng được, đều tuỳ thuộc ở cô".

Nói đoạn y quay mình chuẩn bị rời đi.

Tiểu Hoàn nhìn theo bóng y, bất giác buột miệng gọi: "Tiền bối, khoan đã".

Quỷ tiên sinh đứng sững, dừng lại hỏi: "Gi?".

Tiểu Hoàn tắc nghẹn, hỏi lâu mới nói: "Tôi, tôi còn chưa biết danh hiệu của tiền bối...".

Quỷ tiên vẫn trong tư thế quay lưng, y im lìm, rất lâu sau mới lạnh nhạt đáp: "Ta truyền cho cô thuật pháp, không phải mong nhớ đến ta, cô khỏi bận tâm đến chuyện đó".

Nói đoạn y nhắc mình toan đi, Tiểu Hoàn gấp rút, đột ngột kêu to: "Cái này, cái này... ông cứu mạng tôi, lại truyền cho tôi đạo thuật, tôi cũng nên, cũng nên gọi ông một tiếng sư phụ chứ!".

Quỷ tiên sinh rùng mình, dường như tiếng "sư phụ" của người con gái trẻ trung thanh lệ sau lưng, đối với y dữ dội chẳng kém gì sấm nổ trên đầu. Y rốt cục đạo hạnh cao thâm, nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh, từ từ quay mình lại, mang đen che mặt, không ai nhìn thấy thần sắc của y, nhưng trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng, có thể nhận ra tâm trạng bất bình thường của y lúc này.

"Cô gọi ta là sư phụ?".

Tiểu Hoàn đỏ mặt, điểm chút bến lén, khe khẽ đáp: "Cái này, cái này là tôi tự nghĩ ra, nếu, nếu tiền bối không muốn tôi...".

Quỷ tiên sinh vùt cắt ngang: "Được rồi, khỏi nói nữa!".

Tiểu Hoàn sững người, ngẩng đầu lên. Quỷ tiên sinh đang nhìn nàng thật sâu, gật gật đầu, lại một lần nữa thò tay vào trong bọc lấy ra một vài thứ, chìa đến trước mặt Tiểu Hoàn: "Vì việc cô gọi ta là sư phụ, vật này cũng tặng cho cô".

Tiểu Hoàn cuối đầu nhìn thấy đó là một sấp hình tam giác màu đen kịt, tổng cộng có bảy cái, mỗi cái lớn độ một tấc rưỡi, rìa rất trơn, không rõ chất liệu, như sắt mà không phải sắt. Tiểu Hoàn trù trừ giây lát, liếc nhìn Quỷ tiên sinh, trước ánh mắt y khoan hoài, nàng chìa tay tiếp lấy. Nhìn kỹ, thấy phần chớp mỗi hình tam giác đều có một lỗ nhỏ, buộc liền với nhau bởi một sợi tơ đỏ sẫm xuyên qua. Trên hai mặt trái phải của mỗi miếng tam giác, đều có những hình vẽ thần bí màu đỏ sẫm khác hẳn nhau, có cái như lửa thiêu rùng rực, có cái như mảnh thú rống gào, mỗi miếng một dạng. Cầm trong tay, cảm giác tiếp xúc lạnh băng, đồng thời lởn vởn mùi máu tanh lờm lợm.

Chu Nhất Tiên đứng sau tinh mắt, nhận ra những tấm tam giác đó chính là vật mà lúc nãy Quỷ tiên sinh dùng để cứu Tiểu Hoàn.

Quỷ tiên sinh nói: "Thứ này tên gọi Huyết Ngọc Cốt Phiến, là chí bảo của phái ta, có khả năng kì diệu là kích phát thuật pháp của Quỷ đạo, chẳng hạn tu hành được năm cấp rồi, có pháp bảo này, ít nhất cũng phát huy được đến cấp thứ bảy, người có thiên bẩm, còn phát huy được đến cấp thứ mười".

Tiểu Hoàn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, gật đầu lia lịa, Chu Nhất Tiên đứng ở đằng xa lắc đầu nguầy nguậy.

Quỷ tiên sinh ngắm nhìn Tiểu Hoàn rất lâu, đột nhiên lắc đầu thở dài, khe khẽ nói: "Ta và cô tính đến tối hôm nay, ít nhất tương ngộ cũng đã hai lần, lại... mà thôi, đều do mệnh số cả. Ngày sau cô tu hành có thành tựu, nếu còn cơ duyên..." Y ngẩng mặt nhìn trời "cô giúp ta cứu một người...".

Tiểu Hoàn ngạc nhiên: "Cứu người, cứu ai?".

Quỷ tiên sinh lặng lẽ lắc đầu cười khổ: "Sau này nói cũng được".

Đoạn, y vùt xoay mình, tựa hồ không muốn nán ná thêm một chút nào, thân hình màu đen như quỷ mị, chớp mắt bắn vọt đi, lại chớp mắt biến mất trong bóng tối của khu rừng. Tiểu Hoàn không kịp gọi, vừa mở miệng là đã không nhìn thấy bóng đen ấy đâu nữa. Thật khó hiểu, con người đó để lại ở nàng cảm giác thân thiết, Tiểu Hoàn thở dài, bàn tay cầm chuỗi Huyết Ngọc Cốt Phiến bỗng xiết chặt.

Chu Nhất Tiên đứng ở bên cạnh "hừ" một tiếng, bước tới gần, giăng lấy Huyết Ngọc Cốt Phiến ở tay Tiểu Hoàn lên xem xét kí càng, lật hết mặt nọ đến mặt kia. Tiểu Hoàn thắc mắc hỏi: "Gia gia, sao thế?".

Chu Nhất Tiên cười lạnh: "Ngươi bái lạy được sư phụ tốt thật, ngươi biết thứ này là thứ gì không?".

Tiểu Hoàn chưng hửng: "Là thứ gì?".

Chu Nhất Tiên đáp: "Quý vật này là dùng xương đầu của người chí âm để luyện thành, còn cho thêm bao nhiêu hồn phách của người sống, mới có công hiệu như vậy".

Tiểu Hoàn sững sờ, nàng cầm lại xem, nhưng không sao nhận ra đây là xương người, mà có vẻ giống như một loại đá ngọc hơn, bất giác lườm Chu Nhất Tiên: "Gia gia, thật không đấy, đâu có giống xương người đâu!".

Chu Nhất Tiên lập tức nổi sùng: "Ngươi tìm được một gã giống quỷ không giống người đến làm sư phụ, thì không tin ta nữa phải không?".

Tiểu Hoàn lè lưỡi, cất kĩ Huyết Ngọc Cốt Phù vào trong bọc, cười đáp: "Thôi được rồi, gia gia, chẳng nào mai sau cháu cũng sẽ dùng vật này vào việc tốt, không làm việc xấu, thế đã được chưa?".

Chu Nhất Tiên hừ mũi, quay mình bước đi, miệng đột nhiên thốt: "Tin ngươi mới là lạ".

Tiểu Hoàn cười hắc hắc, hiển hậu vô cùng rảo bước theo lên.

Chương 191

Kinh Hiện

Ba người Chu Nhất Tiên ở đó nghỉ ngơi và chữa trị cho Dã Cẩu. Dã Cẩu sau khi biết sinh mạng của mình được cứu lại càng cảm thấy may mắn, cũng có lúc thăm khó hiểu cho sự dũng cảm của mình khi đó.

Sau khi trải qua kinh biến ấy, quan hệ giữa Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đã trở nên gắn bó hơn, bởi dù sao cả ba người cũng đã từng cùng nhau vượt qua một phen sinh tử. Chu Nhất Tiên không còn lạnh nhạt với Dã Cẩu như trước, có điều vẫn không khỏi luôn miệng than vãn. Dã Cẩu thân mang trọng thương, việc phục dịch phần lớn là vào tay Chu Nhất Tiên, bảo sao lão không phàn nàn cho được.

Tiểu Hoàn đối với Dã Cẩu vẫn như ngày trước, nhưng giờ đây trước mặt nàng, Dã Cẩu dường như có đôi chút sợ sệt, nói chuyện với nàng cũng ít đi. Tiểu Hoàn tuy ngạc nhiên nhưng cũng không thực sự để ý, bởi thời gian này, tinh thần của nàng đã tập trung cả vào cuốn sách bìa da màu đen nhìn không có vẻ gì là khác thường ấy.

Dã Cẩu chưa từng thấy Tiểu Hoàn đọc cuốn sách này trước kia, không khỏi cảm thấy lạ kỳ. Tiểu Hoàn không bao giờ kể về lại lịch cuốn sách, Chu Nhất Tiên cũng chỉ nói vài câu hàm hồ. Sự lạ lùng của Dã Cẩu lâu dần cũng trở thành quen, hắn chỉ cảm thấy tinh thần của Tiểu Hoàn dường như đang thay đổi, nhưng thay đổi ấy là gì hắn không cắt nghĩa rõ ràng.

***

Đại nạn Thú Thần bắt đầu từ Nam Cương Thập Van Đại Sơn. Một dải Nam Cương cũng chính là nơi đầu tiên chịu sự tai ách của Thần Thú.

Những tàn phá mà bách tính các tộc người ở đây phải ghánh chịu còn nặng nề hơn ở Trung Thổ rất nhiều. Mười nhà đến chín nhà tan nát, các thị trấn, thôn làng, sơn trại, tận các ngõ ngách đều hồn như không còn ai sống sót.

Sau khi đại nạn qua đi, những loài tiểu yêu sót lại ở Nam Cương còn nhiều hơn so với ở Trung Thổ. Những người may mắn thoát khỏi kiếp nạn vẫn thường phải chịu sự quấy rối bạo ngược của lũ tiểu yêu này. Cuộc sống của bách tính nơi đây đúng là như trong đêm trường tối đen, không có lấy một chút hy vọng.

Quỷ Lệ lại một lần nữa đặt chân lên vùng đất Nam Cương trong tình cảnh hỗn loạn thê lương đó.

Hắn không phát hiện ra dấu vết nào của bọn tiểu yêu, mà chỉ thấy vô số những người chính đạo đang ùn ùn kéo đến, trong đó có cả các nhân vật danh môn đại phái như Thanh Vân, Phản Hương. Những người này lũ lượt truy tìm tung tích của Thần Thú khắp nơi, nhưng có cỗ gắng bao nhiêu cũng chỉ uổng công vô ích, không ai tìm ra một chút tung tích nào.

Sau trận chiến bại ở Thanh Vân sơn, Thần thú trọng thương bỏ chạy, hình tích dường như đã tan biến vào hư không. Chỉ còn dãy Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương này, nơi vốn là cỗ cứ của Thần Thú, có thể nó đã trở về chăng?.

Quỷ Lệ quay trở lại Nam Cương là bởi ý nghĩ đó. Đồng hành với hắn còn có vô số đệ tử chính đạo, trong đó Phản Hương cốc được xem như trở lại cỗ hương, bởi Phản Hương cốc chính là toạ lạc tại Nam Cương, nhưng mục đích đến đây của chính đạo các phái không chỉ là giúp đỡ bách tính Nam Cương diệt trừ những tiểu yêu còn sót lại.

Dù thế nào thì vì có những người này đến mà những tiểu yêu vốn hoành hành bạo ngược cũng tạm thời ẩn thân, bởi khi những đệ tử chính đạo bắt gặp, họ đều ra tay tiêu diệt chúng. Cứ như vậy cái vùng đất Nam Cương này cũng sẽ tránh được trận hoạ kiếp thứ hai.

Nhưng ngày nọ nối tiếp ngày kia, bất luận là ai cũng không hề tìm thấy bóng dáng Thần Thú trên địa phận Nam Cương này, khả năng duy nhất giờ đây chỉ còn trong dãy Thập Vạn Đại Sơn, nơi sơn cùng thuỷ tận đầy thần bí ấy.

Thập Vạn Đại Sơn điệp điệp trùng trùng, núi non tầng lớp đan xen, không biết còn ẩn chứa biết bao nhiêu điều bí ẩn!

Trước khi vào núi, Quỷ Lệ muốn tới Thất Lý Đồng của miêu tộc Nam Cương, không vì cái gì khác mà chỉ là viếng tế tưởng nhớ những gì mà Đại Vu sư đã làm cho Bích Dao ngày trước.

Thất Lý Đồng, Thiên Thủy Trại với những cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt khi xưa đều đã không còn. Đập vào mắt Quỷ Lệ chỉ là những khung cảnh hoang tàn,

hoang tàn đến mức tâm can sắt đá mà hắn đã mang trong lòng hơn mươi năm nay cũng không khỏi một phen lay động.

Rốt cuộc là vì điều gì mà lại xảy ra một đại nạn độc hại chúng sinh như vậy?

Hắn liên tiếp gặp kỳ duyên, đạo hành cũng ít nhiều thành tựu, có thể vô sự mà trải qua nạn kiếp như ác triều cuốn cuộn này, nhưng vô số bách tính trong thiên hạ bị đau thương vùi dập thì sao? Họ đã phạm phải lỗi lầm gì, vì sao lại phải ghánh chịu họa tai như vậy?

Thiên Âm Tự được coi là uy lâm linh thiêng đó, ngày đêm đều có vô số người đến bái thần lễ vật, cầu nguyên thần phật để mắt trông coi thiên hạ, có rất nhiều những bách tính khác hàng ngày đều thành kính vái lạy thượng thiêng. Thế nhưng lúc đại nạn giáng xuống đầu, thần phật cao xanh đã có ai hiện ra giúp họ?

Những việc quỳ bái ấy rốt cuộc là có ích gì?

Phải chăng câu nói thần bí nhắc đi nhắc lại trong Thiên Thư cuối cùng đã nghiệm linh "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật sô cẩu".

Đặt chân đến Thất Lí Động, Quý Lệ không khỏi cảm thấy một chút lạnh trong lòng. Nơi nước non thuỷ tú trong ký ức hắn đã bị tàn phá đến hoang phế tiêu điều. Những ngôi nhà chập chờn mây lượn giờ chỉ còn mảnh mảnh tường xác xơ, đường đi hoang vắng cỏ mọc um tùm che lối người đi, lại càng không còn tiếng trẻ thơ vui đùa chạy nhảy.

Bách tính may mắn sống sót xem chừng cũng chỉ còn được một phần mươi, số đông giờ đây đều đang đi lai cő gắt tim kiếm ngôi nhà khi trước của mình, hy vọng có thể tìm thấy vài thứ còn dùng được trong đống đổ nát ấy, nhưng dường như mọi vật dụng đã bị tàn phá tan hoang, những gì mà những con người đáng thương kia nhặt nhạnh được chỉ là di cốt của người thân đã chết.

Khắp nơi trong Lý Thất Đồng đều thăm đắm một không khí bi thương, thỉnh thoảng có một vài đứa trẻ đứng, ánh mắt chứa đầy những sợ hãi hoảng hốt. Cũng chỉ giây lát chúng bị người lớn kéo tuột vào trong.

Quý Lệ chậm chậm bước đi, chẳng bao lâu cũng đã gây sự chú ý của người Miêu, những ánh mắt nhìn hắn lúc nào cũng canh cánh một sự cảm giác dè chừng. Trong cái không khí lạ thường ấy, ngay cả Tiểu Hồi trên vai Quý Lệ cũng trầm lặng, mặc dù vẫn không ngừng đưa mắt quan sát khắp xung quanh.

Quý Lệ thở dài, không muốn nhìn thêm khung cảnh tang thương ấy nữa, hắn cất nhanh hơn, tiến thẳng Tế Đàn trên vùng núi tận cùng Thất Lý Đồng. Càng vào trong cảnh đổ nát hoang tàn lại càng thảm khốc. Quý Lệ lặng im bước đi, trong đầu thấp thoáng hình dung lúc đại nạn đổ xuống, những chiến binh Miêu tộc vì bảo vệ Thánh địa của mình mà quyết đấu sinh tử với lũ yêu thú hung ác nơi đây.

Bao ngày đã qua, trong không trung vẫn còn phảng phất mùi tanh của máu!

Hai chiến binh Miêu tộc ngăn hắn lại dưới núi. Quý Lệ dừng bước, nhìn về phía họ. Hai người tay cầm trường矛, thân khoác khôi giáp, nhìn kỹ hoá ra chỉ là hai

thiếu niên tuổi chừng mươi sáu, mươi bảy, bộ giáp trên người còn to hơn thân hình, không biết có phải là những chiến binh còn sống sót sau bỗng ấy tàn khốc giao tranh.

"Cơ lõi cơ cơ hô?" Một người trong số hỏi to bỗng tiếng Miêu.

Quỷ Lệ không hiểu, song ít nhiều cũng đoán được ý nghĩa câu hỏi, hắn không đáp lại chỉ ngẩng đầu nhìn lên lưng chừng núi để biểu đạt ý muốn. Quỷ Lệ không dùng tay chỉ, bởi hắn còn nhớ người Miêu coi đó là điều đại bất kính.

Hai thiếu niên ngắn người ra một lúc nhìn nhau, rồi người có vẻ lớn hơn lắc đầu, rốt cuộc vẫn đứng yên không tránh. Quỷ Lệ bắt đầu cảm thấy sốt ruột, nhưng không thể động thủ với người Đại Vu Sư, hơn nữa nhìn thấy những thảm cảnh ở Thất Lý Đồng này, hắn cũng không thể nào dùng đến vũ lực.

Quỷ Lệ trầm ngâm một hồi, rồi thở dài quay người bước đi.

Vừa được mấy bước bộng trên núi có tiếng chân người. Quỷ Lệ quay người nhìn lên, thấy một người hộc tốc chạy từ lưng chừng núi xuống, dùng miêu ngữ nói với hai thiếu niên kia, hai người đó gật đầu lia lịa, dẹp qua một bên. Người vừa đến đó có vẻ như một vu sư, chắp tay bặp bẹ nói với Quỷ Lệ bằng tiếng Trung Thổ: "Chào... ngài, Đại Vu sư mời ngài lên".

Quỷ Lệ kinh ngạc cau mày: "Đại Vu sư?".

Người đó gật đầu, Quỷ Lệ cố định thần gật đầu, rồi theo lên núi.

Sơn động vẫn còn ở đó, nhưng quang cảnh đã hoàn toàn khác trước, khắp nơi đá vỡ ngổn ngang. Trong đống loạn thạch ấy, một thanh niên người Miêu chỉ chừng ba mươi tuổi, trên người khoác y phục Vu sư, mỉm cười nhìn Quỷ Lệ đi tới.

Ánh mắt của người ấy thấp thoáng phát sáng, tựa như một ngọn lửa nhiệt tình đang nung nấu trong tâm, hoàn toàn khác với ánh mắt những người Miêu mà Quỷ Lệ bắt gặp trên đường.

Quỷ Lệ đến trước mặt, người ấy khẽ mỉm cười rồi đột nhiên nói bằng một giọng Trung Thổ lưu loát: "Kính chào Quỷ Lệ tiên sinh, tôi là Đại Vu sư thế hệ mới của Miêu tộc Nam Cương, từ lâu tôi đã ngưỡng mộ đại danh của ngài".

Quỷ Lệ lặng người một hồi mới gật đầu đáp lễ, vẫn chưa kịp nói gì thì vị Đại Vu sư trẻ tuổi ấy lại mỉm cười: "Mời vào, tôi dẫn ngài đi Đại Vu sư đời trước".

Nói đoạn quay người bước vào một sơn động âm u, Quỷ Lệ theo sát phía sau, dần dần cũng lẩn vào trong bóng tối.

Sơn động tối đen như mực, bóng vị Đại Vu sư trẻ tuổi phía khẽ lắc lư. Không hiểu vì sao hắn cảm giác đã gặp con người này, nghĩ một lúc mới nhớ, lần trước đến đây Đại Vu sư đời trước đã từng gọi thanh niên này ra, không ngờ chỉ sau một thời gian ngắn ngủi, anh ta đã tiếp nhận đại chức vị của Miêu tộc.

Giống như lần trước, hai người cũng đến thạch động thờ Khuyển thần tận cùng trong Tế Đàn. Một đống lửa lớn rùng rực cháy phát ra những tiếng nổ lách tách, chỉ bóng dáng gầy gò, già nua trước kia đã maimai không còn.

Người thanh niên ấy bước lên trước, nghiêm trang hành lễ với bức tượng Khuyển thần, rồi lấy ra một tượng điêu khắc từ miệng bức tượng, cung kính đặt trên mặt đất, đoạn quay sang quỷ lệ: "Theo tập tục người Miêu, các vị Đại Vu sư qua đời đều phải cung phụng một năm dưới tượng Khuyển thần, đây chính là tro cốt của Người".

Quỷ Lệ lặng im nhìn về phía chiếc hộp gỗ. Chiếc hộp mộc mạc không có gì cầu kì, ngay cả đến loại gỗ làm hộp cũng là loại thường thấy ở Nam Cương. Đại Vu sư cũng như vô vàn bách tính Miêu tộc khác, đang ngủ giấc cuối cùng của đời mình trong đó.

Hắn khom người hành lễ.

Con khỉ Tiểu Hồi rít lên một tiếng, từ trên người Quỷ Lệ nhảy xuống, chạy sang một bên.

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi theo tập tục của người Trung Thổ, cũng khom người đáp lễ, rồi thành kính đặt chiếc hộp gỗ trở lại trong miệng bức tượng Khuyển Thần.

Hai người ngồi bên đống lửa, ánh lửa phản chiếu vào trong mắt, bốn mắt sáng rực lèn trong bóng tối.

Không đợi Quỷ Lệ hỏi, Đại Vu sư đã nhẹ nhàng lên tiếng: "Tôi là đệ tử hầu hạ Người lúc Người còn tại thế. Sau khi đai kiếp nạn đáng sợ ấy qua đi, tất cả các trưởng bối tự ở đâu đều đã chết, vì thế tôi được thừa kế chức vị Đại Vu sư".

Quỷ Lệ lắng nghe, ánh mắt hướng về phái bước tượng Khuyển thần, chậm rãi: "Đại Vu sư có thể nói đã vì tôi mà chết, mỗi khi nhớ đến điều này, trong lòng thật không khỏi cảm thấy bất an".

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi thoáng rung mình: "Ngài nói sai rồi, sư phụ từng nói với tôi lúc ấy, tho hạn của người đã đến, cho dù không đi trung thổ, tất cũng sẽ qua đời sau đó không lâu. Quý phái có thể đưa tro cốt của sư phụ trở về đã là niềm đại hạnh của toàn thể bách tính Miêu tộc chúng tôi rồi".

Quỷ Lệ thở dài, khẽ nói: "Chuyện này là do những người hữu tâm khác tiến hành, không liên quan đến tôi".

Vị Đại Vu sư trẻ tuổi cười, hắn là không để ý đến lời nói của Quỷ Lệ: "Lần này ngài đến Thất Lý Đồng, không biết là vì chuyện gì?".

Quỷ Lệ trầm ngâm: "Thật ra cũng không phải là chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn đến tế viếng Đại Vu sư tiền bối mà thôi. Ngoài ra, đại nạn vừa rồi thảm khốc như vậy đều là do Thần thú cầm đầu gây ra đại nghiệt, tôi vào Nam Cương có ý truy đuổi Thần thú, không biết ngài có mạnh mõi nào không?".

Sắc mặt vị Đại Vu sư thoắt biến đổi, hiển nhiên đổi với người này, hai chữ "Thần thú" vẫn là một cái tên vô cùng đáng sợ, chỉ nhắc đến đã phải lặng đi một hồi.

Một lúc yên lặng, Quỷ Lệ khẽ thở dài: "Ngài không cần phải bận tâm, vô số người trong thiên hạ muôn tím hắn cũng chưa tìm được, ngài không biết cũng là điều dễ hiểu. Tôi đã làm phiền rồi, cũng xin cáo từ ở đây thôi".

Nói rồi đứng dậy định đi, trên mặt Vu sư thoáng chút lưỡng lự, bỗng nhiên lên tiếng: "Có thật ngài muốn đuổi theo Thần thú đó?".

Quỷ Lệ đáp: "Đúng vậy".

Đại Vu sư chăm chăm nhìn Quỷ Lệ: "Ngài sẽ giết được nó chứ?".

Im lặng một hồi lâu, Quỷ Lệ khẽ thở dài: "Tôi không chắc".

Đại Vu sư trầm ngâm một hồi mới nói: "Nếu đã như vậy, tôi sẽ nói những gì tôi biết cho ngài. Làm thế nào để tìm được Thần thú tôi quả không biết. Trong truyền thuyết xa xưa của bộ tộc tôi, Thú thần này giống như ác ma không thể giết chết, chỉ có người như Vu Nữ Nương Nương vạn năm trước mới có thể trấn áp được hắn. Muốn trấn áp Thần thú, cần phải đoạt được năm thứ thần khí của các tộc người Nam Cương trên người hắn. Năm thứ thần khí ấy là cội nguồn sinh mệnh của Thần thú ấy, nếu như mất đi, Thần thú sẽ chìm vào giấc ngủ say. Ngoài ra còn có một điều quan trọng nữa, khi Thần thú hoành hành bạo ngược, yêu lực cực mạnh phát tán khắp nơi, Vu Nữ Nương Nương lúc đó đã dùng kí trận truyền lại của Vu tộc là "Bát Hung Huyền Hoả Trận Pháp" mà giam hắn lại, nếu như ngài có thể tìm lại trận pháp này...".

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu.

Đại Vu sư suy nghĩ một lúc, nói tiếp: "Làm thế nào để tìm được Thần Thú, tôi quả thực không nghĩ ra, nhưng trong truyền thuyết của Miêu tộc có nói, Vu Nữ Nương Nương khi xưa đã trấn áp Thần thú ở một nơi gọi là Trấn Ma Cổ Động, ở sâu tận trong dãy Thập Van Đại Sơn. Truyền Thuyết còn kể chính Nương Nương cũng đã hoá thành tượng đá, mặt quay về cổ động để canh giữ yêu hồn không cho chúng thoát ra, ngài nếu như tìm thấy một nơi như vậy, có khi lại dò ra tung tích của Thần thú cũng nên...".

Quỷ Lệ ghi nhớ từng câu từng chữ, gật đầu với vị Đại Vu sư trẻ tuổi:

"Đa tạ".

Đại Vu sư im lặng mỉm cười.

Hai người cùng bước ra khỏi sơn động, Quỷ Lệ nén không được hỏi Đại Vu sư một câu, vì sao trong mắt người ấy lại không có chút vẻ bi thương.

Đại Vu sư lặng đi một lúc mới nói: "Nếu như tôi còn bi thương ủ dột thì những người trong Thất Lý Đồng này sẽ nhụt chí đến độ nào? Không phải tôi không đau lòng, mà là tôi không thể đau lòng!".

Quỷ Lệ nhẹ gật đầu, lặng yên một hồi lâu rồi mới cáo từ ra đi.

Rời khỏi Thất Lý Đỗng, Quý Lệ không hề vội vã lên đường. Hắn bước đi chậm rãi, nghĩ đi nghĩ lại những lời Đại Vu sư đã nói, cái gọi là "Bát Hung Huyền Hoả Pháp Trận" kỳ lạ ấy bất giác đã khiến hắn nghĩ đến một người khác- Tiểu Bạch.

Ngày ấy nàng giận dữ bỏ đi, từ đó không còn tin tức gì, tuy với pháp lực đạo hành của nàng thì không có gì phải lo lắng, thế nhưng nghĩ đến mục đích mà Tiểu Bạch chia tay hắn, phần lớn là vì đi tìm "Bát Hung Huyền hoả Pháp Trận", ít nhiều trong lòng Quý Lệ cũng thấy không yên.

Yêu lực của Phệ Huyết Châu dày vò hắn bao năm, thế nhưng khoảng thời gian trước, dưới bức Vô Tự ngọc bích ở Thiên Sơn tự trên Húc Di sơn, hắn đã ngộ thông bốn cuốn Thiên Thư, đã hòa nhập cả yêu lực của Phệ Huyết Châu, ba chân pháp của Đạo, Phật, Ma, thậm chí cả pháp lực của Huyền Hoả Giám thuần dương vào làm một, đã ngầm thấy được cánh cửa của Vạn Pháp quy tông. Cùng với việc đạo hành ngày tiến bộ, với Quý Lệ bay giờ Phệ huyết Châu không còn là một trở ngại lớn nữa.

Nhưng đồng thời những thuần ngộ dưới bức Vô Tự ngọc bích ấy, dần dần hắn cũng đã nghĩ thông được rất nhiều chuyện thế thái nhân sinh, những chuyện mà ngày trước không thể nghĩ đến, hắn cũng đã nhìn ra được từ trong hồi ức của mình.

Tiểu Bạch đối với hắn như thế, không phải bởi mối quan hệ giữa Bích Giao và hắn hay sao?

Vào đúng cái ngày kiếp nạn Thú thần hoành hành dữ dội, nàng đã một mình quay trở lại Nam Cương để tìm trận Pháp đó. Trời đất bao, một mảy may tin tức của Tiểu Bạch từ bao lâu rồi không có. Nghĩ đến đây Quý Lệ không khỏi cảm thấy con tim nhói đau, có điều thiên hạ rộng lớn như vậy, quả thực không biết làm sao để tìm được nàng.

Quý Lệ trầm tư một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến Phần Hương cốc, cũng không vì điều gì khác, mà chính bởi trước đây Tiểu Bạch đã bị giam hãm trong Huyền Hoả Đàm bởi "Bát hung Huyền Hoả Trận" này, Tiểu Bạch muốn đi tìm trận pháp, chắc chắn sẽ đến nơi đó, mà cho dù nàng không co ở đó thì hắn đi thăm dò một chuyến cũng có thể được một vài thu hoạch.

Quyết định như vậy Quý Lệ lập tức lên đường.

Phần Hương cốc chính là một trong ba đại phái chính đạo trong thiên hạ. Trong trận đại nạn này, Phần Hương cốc ở vừa đúng vào cửa ngõ Nam Cương, nơi đầu tiên Thú thần hoành hành bạo ngược, kết cục thế nào không nói cũng có thể ngầm ra. May mắn ngày đó cốc chủ Dịch Vân Lam đã dẫn các đệ tử vào trung thổ liên kết với các môn phái chính đạo khác đối phó với Thú thần, vì thế tuy Phần Hương cốc bị tàn phá tiêu điều, song các môn hạ đệ tử lại không bị tàn sát.

Có điều một đại phái chính đạo mà lại chịu tình cảnh tàn phá thảm như vậy, khó tránh khỏi miệng thế gian chê cười, hơn nữa sau trận đại nạn, rất nhiều lời đồn thổi châm biếm đã truyền đi, nói rằng Phần Hương cốc nhát gan sợ chết, thân là chính đạo đại phái mà lại không dám một mình đối mặt với kiếp nạn Thú

thần mà phải chạy tới trung thổ nấp sau lưng Thanh Vân môn mới tránh khỏi đại nạn diệt môn.

Lúc này, Thanh Vân môn và Đạo Huyền Chân Nhân đã ở trung tâm chính tâm chính đạo thiên hạ, chí cao vô thượng, tiếng tăm lẫy lừng. So với Thanh Vân môn, Phản Hương cốc đúng là thua kém hơn nhiều. Môn nhân chính đạo lũ lượt kéo đến nam Cương truy tìm tông tích Thú thần, đệ tử Phản Hương cốc đương nhiên cũng không thể thua người. Tuy nhiên so với những dịp trước đây, môn hạ Phản Hương cốc đã bớt vẻ hùng hồn huyễn hoang của ngày trước rất nhiều.

Có điều dù là cười chê như vậy, xong Phản Hương cốc vẫn là danh môn đại phái, tổng đường bị phá nát nhưng thực lực vẫn còn, những lời ong tiếng ve vì thế tuy nhiều, song cũng không có ai dám phi báng họ ngay trước mặt. Còn về phần sơn cốc nơi Phản Hương toạ lạc, thì quả đã biến thành một bãi xơ xác tiêu điểu, chí ít lúc Quý Lệ ngầm lén vào, những gì hắn trông thấy đúng là như vậy.

Một sơn cốc vốn thanh tú mỹ miều như thế, lúc này lại tràn đầy một mùi hôi tanh khó ngửi, rất nhiều đệ tử của Phản Hương cốc đang chuyển đi những u rác đã mục nát và cả xác chết, trong đó có cả người, nhưng phần lớn là xác động vật.

Quý Lệ ngầm quan sát, sau một hồi suy nghĩ hắn đã hiểu ra. Ngày trước khi đột nhập vào Phản Hương cốc, mặc dù đã là đêm tối nhưng hắn vẫn mau chóng bị phát hiện, không phải vì tất cả các đệ tử đều đạo hành cao thâm, mà bởi họ rất giỏi nuôi dạy các động vật kỳ lạ, khiến người ta không thể đề phòng.

Đại nạn Thú thần xảy ra, Vân Dịch Lam đưa được phần lớn đệ tử vào trung thổ, nhưng lại không thể đưa cả số động vật này theo và khi lũ thú yêu hung tàn tràn qua vùng đất này, những động vật ấy khó tránh khỏi kiếp nạn. Thời gian lâu dần, các xác chết thui rữa, mùi hôi thui bốc lên thật vô cùng khó chịu.

Tuy vậy, những con vật kỳ lạ ấy không còn nữa lại là tin tức tốt lành cho Quý Lệ. Hắn có thể ung dung do thám khắp nơi mà không sợ một con vật kỳ quái nào đó từ một ngóc ngách nào đó đột nhiên xông ra làm lộ hình tích.

Phản Hương cốc có rất nhiều đệ tử, tuy nhiên phân nửa trong số đó đã được phái đi truy tìm tông tích Thú thần. Chuyện mà các môn phái chính đạo khác muốn làm, Phản Hương cốc sao lại có thể đứng ngoài! Một nửa số đệ tử còn lại trong cốc thì có đến quá nửa lại không hề muốn làm những công việc thu dọn bẩn thiu như thế, cho dù có một số trưởng lão tiền bối đi lại đôn đốc, nhưng những nhân vật như Dịch Vân Lam hay Thượng Quan Sách đương nhiên không phải lúc nào cũng kè kè giám sát tuẫn tra khắp nơi được. Vì thế khi đột nhập vào trong cốc Quý Lệ gần như không gặp một khó khăn nào.

Khi ấy mới là chập tối, trời còn sáng hơn rất nhiều so với lần trước đến đây, nhưng khi đã đột nhập vào cốc rồi, không biết có dễ dàng hơn hay không?

Quý Lệ không suy nghĩ nhiều, đi thẳng tới Huyền Hoả đàn, trọng địa của Phản Hương cốc. Tiểu Bạch ngày trước bị giam trong đó "Bát Hung Huyền Hoả trận pháp" cũng được bày bố nơi đây, Tiểu Bạch có vì hắn mà đi tìm trận pháp chắc chắn phải đến nơi này. Có điều Huyền Hoả đàn suy cho cùng vẫn là cẩm địa của

Phần Hương cốc, trong tình trạng rối loạn tơi bời ấy, việc canh phòng dường như không còn nghiêm ngặt hơn vài phần so với lần trước, không biết có phải chính vì hắn đã đột nhập và Tiểu Bạch có thể đào thoát ra ngoài?

Quỷ Lệ hiện giờ đạo hạnh đã khác xa ngày trước, Huyền Hoả đàm tuy canh phòng cẩn mật cũng không ngăn được hắn chỉ chốc lát đã vào đến nơi. Dường như Huyền Hoả đàm không khác là mấy so với trước đây, trên mặt đất vẫn khắc một trận thế cổ quái màu đỏ thẫm, Quỷ Lệ hiểu rằng đó chính là cái gọi là "Bát Hung Huyền Hoả trận phá" thần bí kỳ lạ trong truyền thuyết.

Ngày đó, khi Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đào thoát đã gây ra một vụ phun trào nham thạch, những dấu vết của nó vẫn còn để lại đến ngày hôm nay. Trên các vách đá xung quanh, bất cứ đâu cũng có thể nhìn thấy những vùng bị nham thạch thiêu cháy đen thui, đá đổ vỡ khắp nơi và cả Bát Hung Huyền Hoả trận pháp trên mặt đất một số chỗ cũng đã bị ngọn lửa rừng rực ngày trước thiêu đến độ biến dạng.

Nếu là một nơi tầm thường, trong trận đại nạn khủng khiếp như thế e rằng đã bị huỷ hoại tan hoang, xong Huyền Hoả đàm cơ bản vẫn đứng vững, có lẽ trận pháp đã phát huy khả năng kỳ lạ của nó, bảo tồn được nơi này khỏi cơn cuồng nộ của Hoả thần.

Quỷ Lệ ngẩng đầu nhìn lên, hệ thống gông cùm nhiều tầng giam giữ Tiểu Bạch trước đây đã không còn tác dụng, đang treo lơ lửng trên không, há toác cái miệng gông đen kịt. Trong Huyền Hoả đàm rộng lớn, dưới ánh đèn leo lép chiếu rọi, chỉ có bóng của Quỷ Lệ, khẽ lay đi lay lại.

Quỷ Lệ trầm ngâm một hồi lâu, đoạn lắc đầu bước đến trước Bát Hung Huyền Hoả trận pháp. Hắn quan sát kỹ, chỉ thấy trong trận đồ khổng lồ ấy, các bức hình hung thần hệt như trong ký ức của hắn đều được khắc họa một cách vô cùng rõ nét, sinh động như thật, giữa các hung thần còn vô vàn những nét vẽ kỳ dị phức tạp. Quỷ Lệ hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng tròn trước trận đồ.

Đúng vào lúc hắn đang bắt đầu tịnh tâm tham ngộ trận pháp kỳ dị trong truyền thuyết của Vu tộc thì đột nhiên, trong Huyền Hoả tể đàm tĩnh mịch mà thâm sâu ấy, từ trong bóng tối phía trên đầu hắn truyền tới tiếng cười giòn tan của một nữ nhân.

Quỷ Lệ biến sắc mặt, đứng phắt dậy, ngẩng đầu nhìn lên, nói: "Là cô sao... Tiểu Bạch?".

Quỷ Lệ chưa dứt lời, một bóng người từ trên lao xuống, bộ y phục vàng anh quen thuộc, ánh mắt dịu dàng long lanh, một vẻ đẹp vừa nhìn đã có thể ngây ngất... đó lại là người mà hắn nắm mơ cũng không nghĩ đến, cô gái nghe nói đã chết trong trận đại nạn đó - Kim Bình Nhi!

Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, Quỷ Lệ dần bình tĩnh trở lại, Kim Bình Nhi vẫn đứng ở đó, xem ra không có gì thay đổi, từ y phục cho đến dung nhan vẫn mang cái thần thái ấy, thậm chí khoé miệng của nàng vẫn luôn nở một nụ cười nhẹ nhàng mà quyến rũ vô cùng.

Kim Bình Nhi nhìn Quỷ Lê cười: "Huynh khoẻ chứ?".

Quỷ Lê lảng lặng nhìn nàng, một lúc sau mới lên tiếng: "Sao cô lại ở đây?".

Kim Bình Nhi khẽ vuốt tóc, chỉ một động tác nhỏ song lại chứa chất vẻ phong tình vô hạn, nhẹ nhàng: "Muội ở đây chờ huynh!".

Quỷ Lê chau mày: "Chờ ta! Để làm gì? Cô làm sao biết ta sẽ đến đây?".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Lẽ nào huynh đã quên rồi, lần trước huynh đã đến đây đi cùng với muội, nghe nói lần này huynh muốn truy tìm Thú thần. Theo truyền thuyết Nam Cương thì muôn trấn áp Thú thần đương nhiên không tránh khỏi phải dùng Bát Hung Huyền Hoả trận. Huynh không đến đây thì có thể đi đâu được?".

Đôi mắt mỉm cười của nàng dường như có chút gì đó đắc ý, và một vẻ ướt át khó có thể diễn tả thành lời. Kim Bình Nhi mỉm cười:

"Huynh thấy muội thông minh đấy chứ?".

Quỷ Lê khẽ chau mày, đạo hạnh của hắn đã có tiến bộ lớn, trước vẻ quyến rũ của Kim Bình Nhi vẫn không khỏi bị ý loạn tâm mê, bất giác rùng mình kinh hãi.

Sau trận đại nạn người con gái nghe nói đã chết đó đột nhiên lại xuất hiện nơi đây, không những thế dường như công lực đã tiến bộ hơn rất nhiều.

Nàng còn sống vậy những người khác thì sao? Những cao thủ Ma Giáo trong trận đại nạn đó, lẽ nào họ cũng vẫn chưa chết?

Quỷ Lê giật mình, song sắc mặt vẫn lạnh lùng: "Cô vẫn chưa trả lời ta, cô chờ ta làm gì?".

Kim Bình Nhi nhíu mày cười, nhẹ nhàng nói: "Muội biết vị trí mà Trần Ma cổ động mà Thú thần bị giam giữ. Quỷ Vương Tông Chủ nghe nói thế đã để muội đến giúp huynh".

Quỷ Lê rùng mình, ngẩng mạnh đầu lên, nhìn sang Kim Bình Nhi chỉ thấy ánh mắt vẫn xanh biếc như nước, tươi cười như hoa, không có gì khác lạ.

Chương 192

Máu Tươi

Quỷ Lê ngưng thị nhìn Kim Bình Nhi hồi lâu, tịnh không nói một lời, đầu mày khe khẽ nhíu lại. Dưới ánh nhìn lảng lè của hắn, Kim Bình Nhi dường như vẫn thản nhiên vô sự, nàng bất giác hiểu rằng trong thời khắc này nói gì cũng không ổn, chỉ cười yêu kiều nhìn hắn.

Bên trong Huyền Hỏa Đàm nhất thời an tĩnh. Trên vai Quỷ Lê hẫu tử Tiểu Hồi dường như tỏ ra khó chịu với khung cảnh yên ả, động thân kêu lên hai tiếng " chi chi " rồi tụt xuống đất, ngó nghiêng từ phía. Nó tự tiện chạy qua một bên, thong

thả Tiểu Hôi hướng tới trung tâm Huyền Họa Đàm, nơi có khắc vô số hung thần đồ án màu sắc đỏ rực.

Quỷ Lệ từ tốn thu hồi mục quang, nhìn với vẻ đầy hứng thú với những hung thần đồ án khắc trên mặt đất mà Tiểu Hôi vừa nhìn ngó, từ từ nói: " Như vậy mà nói cô nương hình như biết khá rõ về những đồ hình này?".

Kim Bình Nhi cười nhẹ, nụ cười như ngọn gió xuân dịu dàng qua không khí băng lạnh trong điện đường, thốt: "Thiếp chỉ là một nữ tử yếu đuối, làm sao biết được. Thiếp chỉ bất quá may mắn ghé qua chỗ này. Công tử ngài được Quý Vương Tông Chủ coi trọng, hà tất cần ai tương trợ".

Trên môi nàng lại hé nở nụ cười: "Công tử bất tất phải cả nghi".

Quỷ Lệ chay mày không nói. Hắn không để tâm lắm đến những lời nói hàm ý nhiều động nhân tâm Kim Bình Nhi. Suy tư giây lát, hắn tựa hồ không quan tâm đến lý do vì sao Kim Bình Nhi đột nhiên xuất hiện tại nơi này cũng như không muốn che giấu những điều thần bí quý dị của Quý Vương, từ tốn nói: "Đã như vậy, tại hạ có điều cần thỉnh giáo cô nương".

Kim Bình Nhi trong mắt lóe lên tinh quang nhưng sắc mặt vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười mê hồn thốt: "Công tử xin cứ nói".

Quỷ Lệ nói: "Xem ra cô nương đến đây trước tại hạ. Theo truyền thuyết muôn phong ấn cho thú thần không thể không có Bát Hung Huyền Họa Trận Pháp, chỉ là tại hạ tài trí ngu độn không tham thấu được. Không tham thấu được. Không biết Kim cô nương có lĩnh ngộ chăng?".

Kim Bình Nhi lắc đầu, trên mặt xuất lộ một nụ cười khổ: "Không giấu gì công tử, kỳ thực thiếp đã tới Huyền Họa Đàm 3 ngày rồi nhưng không thu thập được gì. Ngoại trừ thấy trên mặt đất có khắc bảy tám đồ tượng thiếp không phát hiện thêm chút nào".

Quỷ Lệ hướng mục quang xuống những dấu chân phía trước những hung thần đồ án màu đỏ. So với dấu chân Kim Bình Nhi có chỗ bất đồng, kể cả dấu chân Tiểu Hôi cũng không giống. Ngày đó, hầu tử này đã từng kinh qua uy lực đích thực của pháp trận quý dị trong Huyền Họa Đàm. Uy thế bài sơn đảo hải của pháp trận cùng Xích Diễm Ma Thú đáng sợ đều là những ký ức không dễ quên đi. Có thể nguyên nhân chủ yếu là vừa rồi Tiểu Hôi có hứng thú nhảy nhót trên mặt đất, khua khoẳng lung lung tựa hồ tìm kiếm điều gì đó?

Hoặc giả sau khi xảy ra dị biến kinh thiên động địa, dung nham hỏa sơn phun trào đã vô tình gây tổn hại cho pháp trận?

Những ý niệm đó lướt qua tâm trí Quỷ Lệ nhưng hắn không biểu lộ ra bên ngoài. Trầm ngâm giây lát, hắn nhìn sang Kim Bình Nhi cất lời: "Kim cô nương, bất kể thế nào thì đây là nơi duy nhất mà tại hạ biết có hiện hữu Bát Hung Huyền Họa Trận Pháp. Mà để phong ấn cho thú thần thì không thể không có nó. Chúng ta nên ở lại đây một vài ngày, có khi lại tìm ra được điều gì đó chăng?".

Kim Bình Nhi lại nở nụ cười phong tình vô hạn nói: "Được thôi".

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn Kim Bình Nhi đoạn thu hồi mục quang, tùy tiện ngồi ngay xuống phía trước trận đồ. Thỉnh thoảng một làn u hương phảng phất đưa lại, dải áo phất phơ, đích thị Kim Bình Nhi an tọa cách hắn không xa. Giữa hai người tuy có khoảng cách nhưng tựa hồ vô cùng thân cận.

Quỷ Lệ nhíu mày, toan nói lại thôi. Hắn không màng đến thiên hạ mỹ sắc bên mình, chỉ ngưng thần nhìn những đồ hình trên mặt đất. Không biết tại sao trong lòng hắn đột nhiên trỗi dậy một ý nghĩ: "Ngày đó Tiểu Bạch nói rằng nàng tới Nam Cương để tìm hiểu pháp quyết của Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận, đã lâu rồi hắn không phong thanh tin tức gì về nàng, không biết hiện giờ nàng ra sao? Khắp thiên hạ chỉ có một nơi có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận nhưng hiển nhiên nàng không ở đây, vậy nàng đang ở đâu?".

"Nàng có được bình an không?".

Những ý niệm mơ hồ này suốt mấy ngày nay thỉnh thoảng lại lướt qua đầu óc Quỷ Lệ.

Xem ra, việc nham tương phun trào mãnh liệt tạo thành sự phá hại khủng khiếp ngày hôm đó hoàn toàn nằm ngoài sở liệu của Quỷ Lệ. Tuy rằng những hình đồ hình hung thần khắc trên mặt đất vẫn còn nguyên vẹn nhưng đã mất đi cỗ linh khí nên đến hôm nay chỉ còn là những đồ tượng bằng đá bình thường mà thôi.

Quỷ Lệ cùng Kim Bình Nhi đã ở trong Huyền Hỏa Đàm bảy ngày âm thầm tham ngộ pháp trận tuy nhiên không thu hoạch được gì. Thỉnh thoảng cũng có đệ tử Phản Hướng Cốc tiến vào coi xét, thậm chí đôi lúc Thượng Quan Sách tự nhiên tuần tra, nhưng lúc này đạo hạnh Quỷ Lệ và cả Kim Bình Nhi tăng tiến nhiều nên chỉ cần ẩn thân trong vùng tối phía trên Huyền Hỏa Đàm cũng dễ dàng qua mặt tất cả các đợt tuần tra.

Chỉ có điều khiến hai người đau đầu là thủy chung không hề lĩnh hội được yếu lính của pháp trận.

Một hôm, hai người cùng đối diện nhìn vào phiến đá thường dùng làm nôi an tọa. Bỗng nhiên Kim Bình Nhi ngã mình trên mặt đất, vòng tiểu yêu của nàng giống như xà thân yêu mị, bẩm sinh đã mang tư vị câu hồn nhiếp phách. Nhưng trong giờ phút đó, người nam tử bên cạnh nàng vẫn hướng mục quang vào những đồ hình khắc trên mặt đất, lao tâm khổ tứ suy tư, không mảy may chú ý đến tư thế khiêu gợi của nàng.

Kim Bình Nhi lầm bẩm phật ý, trùng mắt nhìn Quỷ Lệ, trong mắt phảng phất một tia tình tự phức tạp nhưng lướt qua rất nhanh, rất nhanh. Lát sau, chỉ nghe thấy tiếng nàng thở dài: "Công tử có nhìn ra điều gì không?".

Quỷ Lệ chấn động thân mình, từ từ phục hồi thần thức, quay đầu nhìn Kim Bình Nhi lắc đầu nói: "Còn cô?".

Kim Bình Nhi cười khổ một tiếng, không đáp nhưng Quý Lệ hoàn toàn minh bạch ý tứ của nàng.

Kim Bình Nhi cau mày: "Thiếp và công tử ở đây đã được bảy ngày, trong thời gian đó chúng ta đã tận sở nǎng nhưng không tìm được yếu quyết kích hoạt pháp trận, ngay cả làm cho những đồ hình này chuyển động cũng không thể".

Quý Lệ trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu nhìn lên vùng tối phía trên Huyền Họa Đàm, đoạn nói: "Hôm trước sau khi tại hạ tới đây cứu người, vô tình động vào cơ quan ở giữa điện đường khiến cho Bát Hung Huyền Họa Pháp Trận tức thì phát động. Nhưng...". Hắn chăm chú nhìn vào điện đường, ngữ điệu hám ý kỳ quái: "... nhưng hiện tại đã không còn thấy cơ quan đó".

Kim Bình Nhi liền đưa mắt nhìn theo, quả nhiên thấy giữa trung ương điện đường đột ngột mọc lên một tòa tiểu thạch đài nhưng chất liệu đã đã ngả màu đen kịt, ngưng tụ thành một khối nan phân hình dạng, chẳng lẽ đó lại có thể là cơ quan xảo đoạt thiên công?

Thật ra Quý Lệ đã đến đây một lần, đã thấy khung cảnh này nên hắn tỏ ra kinh ngạc trước việc cơ quan bằng đá bị phá hủy. Lần trước, khi hắn nhìn vào những đồ hình hung thần khắc trên mặt đất, trong tâm bỗng trỗi lên một luồng bạo khí hung mãnh nhưng lần này hắn không thấy lại dù chỉ một chút cảm giác đó.

Thạch bản đáng sợ đó nay đã trở thành một phiến đá ngập đầy tử khí, không có chút sinh khí nào.

Hai người thời sao vào trầm mặc, không biết nên nói gì!

Cả nữa ngày sau, Kim Bình Nhi tựa hồ đã quyết định, ngẩng đầu toan xuất ngôn, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Quý Lệ nhíu mày lại, lè lưỡi chuyển thân đưa mắt liếc Tiểu Hôi ở bên cạnh. Hầu tử này nhảy lên vai hắn, tức thì thân ảnh phiêu khởi giây lát sau đã lẩn vào vùng tối phía trên Huyền Họa Đàm.

Kim Bình Nhi cười dịu dàng, ánh mắt vi diệu nhìn theo bóng khuất vào vùng tối. Liền đó nàng cũng nhẹ nhàng bay lên, biến mất vào nơi hắn ẩn nấp.

Lát sau, âm thanh "kèn kẹt" đùng đục vọng lại từ điện đường trong Huyền Họa Đàm.

Hình như cửa đã được mở ra.

Từ cửa vang lên tiếng bước chân, nghe ra có không ít người, trong đó loáng thoáng âm thanh uy nghiêm của một người rồi tất cả chìm vào im lặng trong chốc lát. Tức thì hai cánh cửa mở ra, ba bóng người tiến vào.

Đi đầu chính là Phan Hương Cốc chủ đại danh đỉnh Vân Dịch Lam, theo sát phía sau là sư đệ của ông ta Thượng Quan Sách. Người đi cuối cùng luôn giữ khoảng cách vài bước đi với hai người đi trước chính là đệ tử đắc ý của Vân Dịch Lam: Lý Tuân.

Sau khi ba người tiến vào Huyền Họa Đàm, Lý Tuân tiện tay đóng cửa lại. Tức thì ánh sáng bị ngăn lại, chỉ còn một làn sáng lợt lạt, le lói trong điện đường.

Băng hàn nguyên thủy trên tầng ba Huyền Họa Đàm, sau khi không còn linh lực của pháp trận hỗ trợ, đã mất đi tư vị cắt da cắt thịt, chỉ còn chút hơi lạnh lưu lại. Bất quá tại khối đá nham thạch to lớn hơi lạnh vẫn giữ nguyên tư vị. Trong bóng tối, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi nín thở yên lặng thông qua động khẩu hắc ám nhìn xuống bên dưới.

Dường như bầu không khí yên tĩnh hơn hẳn lúc trước, ngay cả Tiểu Hồi cũng giữ yên lặng, im im lặng lặng ngồi trên vai chủ nhân.

Vân Dịch Lam cùng Thượng Quan Sách chậm chậm đi vào trung tâm Huyền Họa Đàm, đứng ngay bên trên Bát Hung Huyền Họa Pháp Trận. Từ xa trông lại, sắc mặt ông ta phảng phất như bao phủ một làn khì âm ảnh.

Ba người đứng đó, trầm mặc rất lâu không nói câu nào khiến cho bầu không khí đượm vẻ quái dị. phía trên đầu họ, Quỷ Lệ bỗng mơ hồ có cảm giác, hắn đưa mắt nhìn Kim Bình Nhi thì thấy nàng cũng đang nhìn hắn. Hai người đều thấy được một tia bối rối ẩn ước trong mắt đối phương.

Vẻ mặt Vân Dịch Lam tựa hồ âm trầm giống như tâm tình của ông ta. Đổi lại người khác, sau gần ấy năm trông coi cơ nghiệp lớn lao như Phản Hương Cốc tất cũng biến thành bộ dạng như vậy, chỉ e tâm tình còn tệ hại hơn. Thoạt trông sắc mặt ông ta dường như không có chút biểu tình nào, nhìn lâu một chút sẽ khiến người ta có cảm giác thiên biến vạn hóa. Nếu nhìn kỹ lại thấy không có biến hóa, nếu ai cho rằng có thì chỉ là ý riêng của người đó mà thôi.

Chí ít, ngày đó tại Thanh Vân Sơn, người trong thiên hạ không ai nhìn được biểu tình thật sự của ông ta.

Mục quang Vân Dịch Lam phiêu di bất định một lúc lâu nhưng thủy chung chỉ xoay quanh những đồ hình quỷ dị đó choết khắc trên mặt đất Huyền Họa Đàm, quan sát rất kỹ càng từ đầu đến chân từng đồ hình. Sau đó, ông ta từ từ đi tới chỗ tiểu thạch đài nhỏ lên từ khối đá đen xì bên trên đồ tượng trung ương, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khối đá.

"Đã lâu rồi nhỉ?", Vân Dịch Lam đột nhiên mở lời, thanh âm trầm ngâm nghe như một câu hỏi.

Thượng Quan Sách đứng cạnh Vân Dịch Lam, biểu tình xem ra không lấy làm kinh ngạc trước vấn đề sư huynh đột ngột hỏi, dường như ông ta đã có dự liệu chỉ là không biết phải đáp sao cho hợp lý. Ông ta lộ vẻ kì quái, quay đầu nhìn Lý Tuân đứng cách hai người khoảng ba bước.

Lý Tuân đầu cúi thấp, hai mắt nhắm hờ, thần tình cung kính giữ lặng yên.

Vân Dịch Lam không nghe thấy lời đáp, tựa hồ đã hiểu sự tình ở sau lưng, chậm chậm nói: "Tuân nhi không phải là ngoại nhân, tương lai sẽ tiếp chưởng Phản Hương Cốc, đệ không cần phải giấu nó".

Thượng Quan Sách thân mình rung động nhẹ nhè nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Trầm mặc giây lát, ông ta cất lời: "Từ lúc chuẩn bị triệu hoán đến nay đã được chẵn ba mươi ngày nhưng Xích Diễm Minh Tôn một mực chưa chịu hồi ứng".

Sắc mặt Vân Dịch Lam vẫn lạnh lùng nhưng nhãn quang liên tục chuyển động khiến cho mọi người có cảm giác âm trầm. Phía trên Huyền Họa Đàm, Quý Lệ cảm thấy trong tâm máy động, không phải vì kinh ngạc trước việc Phẫn Hương Cốc không cách nào phục hồi pháp trận quý dị mà vì Xích Diễm Minh Tôn do Thượng Quan Sách vừa đề cập khiến cho hắn mường tượng đến một nơi. Hắn cảm giác được ông ta đang đề cập đến loài vật nào, một loài cự thú cuồng liệt toàn thân bao phủ hỏa diễm. Phải chăng theo truyền thuyết xa xưa, lai lịch của Bát Hung Huyền Họa Pháp Trận ủy dị này có liên quan đến nó?

Bầu không khí trong Huyền Họa Đàm lúc này mang nặng vẻ quái dị, Vân Dịch Lam thần sắc ưu tư, tựa hồ đang âm thầm cân nhắc sự tình. Trong điện đường chỉ có tiếng bước chân của ông ta vang lên dông dạc. Thượng Quan Sách không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn theo thân ảnh sư huynh. Lý Tuân đứng nguyên tại góc điện, giữ tư thế nghiêm cẩn, nhất nhất yên lặng.

Thời gian vụn vụt trôi, Vân Dịch Lam khe khẽ cau đôi mày, trong mắt ẩn hiện lệ mang hình như trong lòng đang có điều gì đó tranh đấu kịch liệt. Rốt cuộc ông ta cũng dừng bước, hít vào một hơi dài đoạn quay đầu nhìn Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân.

Thượng Quan Sách hướng dang Vân Dịch Lam thấp giọng gọi: "Sư huynh!".

Vân Dịch Lam có vẻ tâm ý đã quyết, không hề do dự, lãnh đạm thốt: "Thượng Quan sư đệ, trận pháp trong Huyền Họa Đàm quan hệ trọng yếu, ta bất tất phải nói nhiều. Vô luận thế nào cũng nhất định phải khôi phục, nhược bằng chúng ta chẳng có biện pháp gì để đối phó với hắn".

Thượng Quan Sách lặng lẽ gật đầu. Tại vùng tối phía trên, cách khá xa chỗ ba người đứng, Quý Lệ và Kim Bình Nhi đồng thời khẽ chấn động.

Ai?

Là ai?

Kẻ nào mà khiến cho Phẫn Hương Cốc phải dùng đến trận pháp quái dị này để đối phó?

Trong Huyền Họa Đàm một bầu tịch mịch. Từng giây từng phút trôi qua, phảng phất hơi thở vô hình cùng với lời nói hàm ý mập mờ của Vân Dịch Lam khiến cho không khí trở nên băng lạnh khốc liệt.

"Hôm đó dung nham phun trào đã gây tổn hại nặng nề cho pháp trận. Phẫn Hương Cốc chúng ta trải qua mấy trăm năm dĩ nhiên linh khí ngày càng hao tật, hơn nữa đã thất lạc mất Huyền Họa Giám, chìa khóa của trận pháp, vì thế không có cách nào triệu hoán Xích Diễm Minh Tôn trấn thủ pháp trận. chúng ta quyết

theo đuổi việc này nhưng thực ra nếu kẻ đó không xuất hiện thì việc khôi phục pháp trận không khẩn cấp đến vậy. trước mắt, việc cần kíp là nhanh chóng tìm ra cách khôi phục dụng trận pháp". Vân Dịch Lam lạnh lẽo nói, giữa hai chân mày hiện lên ba đường sâu thẳm, có thể thấy được ẩn ý sát phạt của ông ta nhưng thanh âm vẫn lãnh mạc tuôn ra.

Thượng Quan Sách cũng nhíu chặt chân mày, trên mặt thoáng hiện tia vui mừng, kinh ngạc hỏi: "Thật sao? Có phải sư huynh đã cách nào khả dĩ?".

Vân Dịch Lam tròng mắt từ từ thu hẹp lại, tiếp lời: "Huyền Hoà Đàm pháp trận chính do tổ sư bản môn căn cứ vào những điều ghi lại trong phần thượng Phần Hương Ngọc Sách mà tạo lập. Trong phần hạ của Ngọc Sách, một vị tổ sư cũng có ghi chú lại. Chiếu theo tình cảnh hiện giờ, Huyền Hoà Giám đã mất nên không thể phát động pháp trận, nếu dùng biện pháp mạo hiểm may ra cũng có thể thành công!".

Thượng Quan Sách và Lý Tuân ở phía sau mặt đều lộ vẻ hờn hở. Phần Hương Ngọc Sách chính là vô thượng chí bảo của Phần Hương Cốc, đến nay chỉ có cốc chủ được quyền bảo quản và tham ngộ. Vân Dịch Lam nói như vậy ắt một vị tổ sư tài hoa tuyệt thế có lưu lại diệu pháp.

Thượng Quan Sách hoan hỉ nói: "Sư huynh, theo lời tổ sư thì diệu pháp như thế nào?".

Vân Dịch Lam mắt thấy niềm hưng phấn của hai người Lý Tuân, Thượng Quan Sách nhưng sắc mặt ông ta tinh không lộ vẻ vui mừng mà ngược lại hiện rõ nét âm trầm. Trầm mặc một chút, ông ta chậm rãi nói: "Trong phần cuối Phần Hương Ngọc Sách, tổ sư có dạy rằng: Huyền Hoà Trận dựa vào lê khí thiên địa mà thành, Xích Diễm Thú hung tàn, bạo lệ, đồ hình khắc trong trận chính là Bát Hoang Hung Thần. Tham khảo Nam Cương Cổ Tịch có nói nếu dùng người sống tiến hành huyết tế tất lê khí sẽ mạnh lên khiến cho chư thần quy vị, hung thú xuất hiện tạo thành hỏa trận".

Thượng Quan Sách cùng Lý Tuân sắc mặt đại biễn, quay mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Một hồi lâu sau, Thượng Quan Sách dường như mới miễn cưỡng bình phục sau một hồi kinh nghi, ngập ngừng hỏi: "Đó... đó... phải chăng chính là lời tổ sư bốn môn?"

Vân Dịch Lam khẽ hừ một tiếng: "Thượng Quan sư đệ, đệ hoài nghi bản tọa giả danh lời tổ sư để hành ác?"

Sắc mặt Thượng Quan Sách biến chuyển, vội vàng phân bua: "Không phải, chỉ là... chỉ là... việc dùng người sống huyết tế tựa như ma đạo dị thuật. Như vậy... như vậy, sao có thể xuất hiện trong Ngọc Sách bản phái?".

Vân Dịch Lam thẳng thừng cắt ngang lời Thượng Quan Sách, lạnh nhạt nói: "Đệ nói không sai, tổ sư đúng là có dạy như thế nhưng cho đến nay chưa từng có ai thử qua".

Thượng Quan Sách chạm vào ánh mắt Vân Dịch Lam nhìn mình chợt cảm thấy toàn thân lạnh buốt, bất giác lùi lại một bước. Trong mắt ông ta hiện lên hình ảnh Lý Tuân đứng sau lưng, hốt nhiên phát hiện sắc mặt y xám ngoét, khó coi vô cùng.

"Sư huynh, huynh định...", Thượng Quan Sách tựa hồ nói một câu cũng quá gian nan "... huynh định dùng cách đó thật sao?".

Vân Dịch Lam như rống mày, không giận mà oai, cười lạnh thốt: "Không dùng cách đó được sao? Những chỗ trọng yếu của pháp trận đã bị hủy, suốt trăm năm qua bản môn phải đổ bao nhiêu cay đắng tận khổ trù liệu, mắt thấy đại sự sắp thành lại có nguy cơ bị xóa sạch. Đệ bảo ta làm sao trơ mắt nhìn bao nhiêu tâm huyết bay theo gió đông?".

Thượng Quan Sách tựa hồ có ý do dự, tranh biện yếu ớt: "Sư huynh, đại sự tự nhiên khẩn yếu nhưng dùng cách đó hơi thái quá!".

Vân Dịch Lam lạnh lùng cắt lời đồng môn: "Thượng Quan sư đệ, chỉ cần đệ kiên tâm, trong lòng luôn giữ ý niệm vì chính đạo. Một mai đại nghiệp cáo thành thì ai bảo việc này không phải vì chính đạo?".

Thượng Quan Sách nhất thời nghẹn họng.

Vân Dịch Lam mục quang sắc bén, thấu suốt nhân tâm, nhìn sang Thượng Quan Sách tiếp lời: "Thượng Quan sư đệ, hơn nữa Huyền Hỏa Đàm là trọng địa bản môn, vốn do đệ trông coi. Không ngờ chính vào phiên đệ trấn thủ đã tạo thành cục diện như thế này, đệ nói sao đây?".

Thượng Quan Sách chấn động mãnh liệt, ngược nhìn lên chỉ thấy mục quang băng lãnh của Vân Dịch Lam như lưỡi dao bén hướng vào ông ta. Thần tình trên mặt Thượng Quan Sách lộ vẻ kích động, thân mình khe khẽ run lên, dường như có điều muốn nói nhưng không hiểu sao khi gặp ánh mắt của Vân Dịch Lam, ông ta rốt cuộc đành nén lại. Hồi lâu, ông ta sắc mặt thiểu não, chùng giọng thốt: "Đệ hiểu rồi".

Vân Dịch Lam gật gật đầu: "Đương nhiên phải thế, việc này giao cho đệ chủ trì" đoạn quay ra gọi: "Tuân nhi".

Lúc đó, sắc mặt Lý Tuân có chút dị dạng, đột nhiên nghe sư tôn gọi thân ảnh liền chuyển động, hấp tấp đáp: "Có đệ tử".

Vân Dịch Lam liếc mắt nhìn y nói: "Con và Thượng Quan sư thúc cùng xem xét việc này, thuận tiện thì giúp sư thúc một tay".

Sắc mặt Lý Tuân chuyển màu trắng nhợt, không biết vì sao thanh âm trở nên khản đặc, thấp giọng đáp: "Vâng".

Vân Dịch Lam nhìn lại đồ tượng vẽ trên mặt đất một lần nữa, mày chau lại rồi không hề ngoảnh đầu, chuyển thân đi ra khỏi điện đường. Lát sau ngoài cửa vọng lại âm thanh kèn kẹt, trong điện còn lại Thượng Quan Sách và Lý Tuân đối diện với nhau.

Một lúc lâu, không ai nói với ai câu nào, hai người khoan thai đi khỏi Huyền Họa Đàm.

Bên trong Huyền Họa Đàm, bầu không khí lại chìm vào tịch mịch

Giữa thinh không, vọng tới âm thanh nhè nhẹ, hai đạo nhân ảnh phiêu phiêu phưởng phưởng hạ xuống. Tiểu Hồi kêu hai tiếng: " chi, chi", túm lấy áo chủ nhân nhảy xuống đất, chạy quanh nghịch ngợm. Trong mấy ngày đầu ở đây, hầu tử này đối với những đồ hình khắc trên mặt đất tỏ ra rất hào hứng nhưng sau đó đã cạn mất niềm hứng thú.

Quỷ Lê và Kim Bình Nhi trầm ổn hạ thân xuống đất, nhất thời cả hai người không nói gì. Không gian ẩn ước khí lạnh lẽo, phảng phất giống như lanh khí xuất phát từ thân hình Vân Dịch Lam lúc trước nhưng đã từ từ tiêu biến

Chừng nửa ngày sau, Kim Bình Nhi hốt nhiên nói: " Công tử có biết kẻ mà bọn họ vừa nói tới là kẻ nào không?"

Quỷ Lê nhìn nàng, không đáp mà hỏi lại: " Cô biết?"

Kim Bình Nhi cười nụ: " Thiếp đã suy xét kỹ càng, kẻ đó là Thú Thần. Nhưng chỉ nghe lời bọn họ nói lúc trước, thiếp không tỏ tường nơi Thú Thần hạ lạc".

Quỷ Lê mặc nhiên gật đầu: " Còn một điểm nữa. Bát Hung Huyền Họa Trận Pháp lập tại Huyền Họa Đàm, ta nghe họ nói sẽ dùng pháp trận đối phó với Thú Thần, như vậy họ dự liệu được Thú Thần sẽ tới Huyền Họa Đàm này hay pháp trận này có thể di động được?".

Kim Bình Nhi mày ngài cau nhẹ, hiển nhiên đang suy tư những điều chưa minh bạch, nhất thời trầm tư.

Quỷ Lê mục quang từ từ chuyển động, nhìn tới những thạch khắc hung thần trên mặt đất, đột nhiên cười lạnh một tiếng: " Cái gọi là chính đạo đây sao? Dùng người sống huyết tể ác thần, so với Ma giáo, ta nào có thấy khác gì?"

Hắn cứ nói một câu lại tự trả lời một câu. Chợt thấy tiếng cười trong vắt của Kim Bình Nhi vang lên bên cạnh. Thanh âm phảng phất ý lạ lùng, vừa lạnh lẽo vừa như tự trào phúng, mơ hồ ẩn ước cả một chút úy kị: " Công tử, ngài lẽ nào không biết ngay trong Thánh giáo chúng ta việc huyết tể này cũng đã mai một?"

Quỷ Lê thân mình chấn động, quay đầu nhìn Kim Bình Nhi, chỉ thấy nàng cũng đang đứng nhìn sang hắn với nụ cười cỗ hữu trên môi. Quỷ Lê cau đôi mày, lạnh lẽo nói: " Lời cô vừa nói có ý gì?"

Âm cuối của từ "ý" chưa thoát ra khỏi miệng, âm thanh Quỷ Lê đột nhiên ngừng bất. Chỉ trong khoảng một sát na, không hiểu tại sao hắn lại nhớ đến hôm Đại Vu Sư thi triển phép thuật cứu Bích Dao, cũng đòi Quỷ Vương phải có máu tươi để vẽ trận đồ

Nhưng Quỷ Vương chỉ trong chớp mắt đã lấy đủ lượng máu tươi theo yêu cầu.

Chậu máu đó chắc chắn là máu tươi, ông ta lấy từ đâu?

Quỷ Lệ đúng chẽn trân tại đó, chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, không tìm được lời nào để nói.

Chương 193

Dị Dạng

Vâng tịch dương lơ lửng chốn chân trời, lấp ló sau những ngọn núi cao nhấp nhô hiểm trở, chiếu rọi những tia sáng ấm áp cuối cùng xuống Nam Cương đại địa. Ánh sáng hoàng hôn chiếu xuống mặt đất tĩnh lặng làm cho khung cảnh vốn đã hoang lương nay lại càng thêm tiêu sơ xác.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi rời khỏi Phản Hương Cốc, đứng trên bình nguyên hoang vu trước Thập Vạn Đại Sơn, đối mặt với những dãy núi trải dài vô cùng vô tận và mặt đất mênh mông, cả hai phảng phất chỉ là những sinh linh vô cùng nhỏ bé, tồn tại giữa thiên địa rộng lớn bao la, vâng tịch dương trên cao dần dần khuất hẳn sau răng núi, bầu trời cũng dần dần hồn ám.

Vật đổi sao dời, thời gian lưu chuyển, trong cõi thế gian này có ai thăng nổi thời gian?

Rời khỏi Phản Hương Cốc là đề nghị của Quỷ Lệ, chỉ là ngày đó ngẫu nhiên nghe được đối thoại của ba người bọn Vân Dịch Lam trong Phản Hương Cốc, đã biết được Phản Hương Cốc còn có thể có dị pháp đánh thức Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp, đây chính là thời cơ cực tốt. Với mục đích tới đây của Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi, đáng lẽ phải tiếp tục tiềm phục ở đó mới đúng, thế nhưng không hiểu vì sao, đột nhiên Quỷ Lệ rời khỏi Phản Hương Cốc, mà Kim Bình Nhi vốn xưa nay thông minh mẫn tiệp dường như cũng không hề nghĩ tới điểm này, sảng khoái đáp ứng đề nghị của gã.

Sau khi rời khỏi Phản Hương Cốc, dọc đường Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi rất ít nói chuyện, cũng không hề thảo luận tiếp theo sẽ làm gì, nhưng cả hai dường như có cùng một tâm tư gi đó, không hẹn mà cùng đi về phía Nam, đến tận hôm nay tới trước vùng đất khủng bố Thập Vạn Đại Sơn trong truyền thuyết, cả hai mới dừng lại, đứng trong ánh hoàng hôn, ngắn người nhìn về phía dãy núi xa xa.

Một cơn gió thổi tới mang theo không phải là mùi hoa cỏ thơm ngát mà là một mùi tanh nồng khó chịu và tiếng gầm gừ của dã thú. Ở miền đất hoang dã này, ngay cả gió, phảng phất như cũng mang một vẻ hung hàn lạ thường.

Mái tóc Kim Bình Nhi bay bay trong gió, nàng khẽ ngẩng đầu để lộ ra chiếc cằm thanh tú và chiếc cổ trắng ngắn, dõi mắt nhìn về phía xa xa nơi những răng núi bị phủ mờ bởi làn sương vụ không ngừng cuồn cuộn, trong lòng thoáng băn khoăn không biêt sau những răng núi ấy là thế giới như thế nào?

Người khác thì còn có thể tiếp tục đoán mò nhưng trong ánh mắt phức tạp của Kim Bình Nhi thì lại như có thứ gì đó đang sáng lấp lánh.

Không giống như nữ tử yêu mị luôn trâm mặc bên cạnh mình, dù Quý Lệ không nói gì, nhưng trong lòng gã lúc nào cũng như đang nỗi cơn ba đào, thấp thỏm không yên.

Đầu tiên là chuyện huyết tể, sự việc này đã gây xúc động rất lớn trong lòng gã. Mặc dù nhiều năm nay gã cũng đã giết rất nhiều người, thậm chí trong Ma giáo còn được người người xưng tụng là Huyết công tử nhưng khi nghe chuyện này ở Phần Hương Cốc mấy ngày trước, gã đã hạ ý thức bài xích và chán ghét, dường như ở trong thâm tâm gã đã bám rễ một sự cỗ chấp nào đó từ lâu lắm rồi vậy. Sau đó, gã vì một câu nói tưởng như rất bình thường của Kim Bình Nhi mà sực tỉnh và nhớ ra những chuyện trước nay mà mình luôn luôn sơ sót: trong Ma giáo, thậm chí cả Quý Vương cũng rất có thể đang làm những chuyện giống như là đám người ở Phần Hương Cốc đang làm.

Dùng máu người còn đang sống để tế sống thần minh. Thần minh này không cần nói cũng biết là hung thần, ác thần..., mà chuyện thương thiêng bại lý này chẳng ngờ lại xảy ra ngay trên người gã.

Rốt cuộc đây là thế giới gì vậy?

Lẽ nào tất cả mọi người đều đã phát điên?

Cuối cùng gã cũng nói với thiếu nữ kiều diễm mà quái dị đang đồng hành với mình: "Con người, xét cho cùng chỉ là một loại cầm thú mà thôi, đâu có gì phân biệt".

Quý Lệ hít sâu một hơi, lặng lẽ nhìn về phía rặng núi xa xa. Sau khi được Quý Tiên Sinh cho biết mệnh lệnh của Quý Vương giao phó cho gã, Quý Lệ sớm đã từ con Thao Thiết trong mệnh lệnh nói tới đó mà đoán ra thiếu niên quái dị mà mình từng có duyên gặp mặt tới hai lần chính là kẻ đã gây nên kiếp nạn vô tiền hoáng hậu khiến cho thiên hạ thương sinh: Thú Thần.

Chỉ là Thú Thần muốn giết hết người trong thiên hạ, tại sao lại mở lưới tha cho gã tới hai lần? Lần nào cũng chỉ cười vui vẻ rồi chia tay, điều này thì Quý Lệ không thể nào biết được?

Trước ngực gã ẩn ước cảm thấy ấm áp, đã nhiều năm nay cảm giác ấm áp này đã bầu bạn với gã, cơ hồ như đã trở thành một phần của cơ thể gã, thậm chí cả Quý Lệ cũng quên đi sự tồn tại của nó. Chỉ là, sự việc mấy ngày trước ở Phần Hương Cốc đã làm kích động đến nơi sâu thẳm trong lòng gã, khiến gã nhớ tới miếng ngọc trước giờ luôn nằm trước ngực, có lẽ liên quan rất mật thiết đến chuyến đi Nam Cương này.

Từ trong cuộc trò chuyện của Vân Dịch Lam và Thượng Quan Sách, gã biết được Phần Hương Cốc chính là vì mất đi miếng ngọc tích tụ vạn hỏa chi linh này mà mới làm tiêu thất hết linh khí hỏa sơn tích tụ mấy trăm năm nay, không thể nào khởi động Bát Hung Huyền Hỏa Trận Pháp lần nữa. Còn gã, gã đang sở hữu Huyền Hỏa Giám trong tay, liệu gã có thể tìm được bí mật của pháp trận thần bí này hay không?

Quỷ Lệ trầm mặc không nói, ngẩng đầu nhìn vầng tà dương đang khuất sau dãy núi, cho đến khi tia sáng cuối cùng cũng biến mất.

Cùng với sự tiêu tán của tia sáng cuối cùng, màn hắc vụ dày đặc bao phủ ngọn núi đen ngòm phía xa xa đột nhiên như bị thứ gì đó kích thích vậy, bắt đầu tản ra nhanh chóng.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh mỉm cười, quay người lại nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi".

Quỷ Lệ liếc mắt nhìn nàng nói: "Biến hóa của độc vụ trong Thập Vạn Đại Sơn này trước nay chưa từng được nói đến trong truyền thuyết, cô nương làm sao mà phát hiện được?".

Kim Bình Nhi nhoẻn miệng cười tươi, ánh mắt lộ vẻ nũng nịu, vừa đáng yêu vừa lanh lợi: "Chuyện này... ta không nói cho người đấy, làm gì được ta nào?".

Quỷ Lệ ngẩn người, chỉ thấy trong bóng tối âm u của buổi chiều tà, nữ tử trước mặt mình đột nhiên như phát ra một thứ ánh sáng huy hoàng diễm lệ, rực rỡ chói mắt, có nàng ở bên bất chợt khiến gã có một cảm giác ấm áp lạ lùng.

Ít nhất, gã cũng không phải một mình đi vào vùng tối tăm phía trước.

Khóe miệng Quỷ Lệ khẽ động đậy, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ quay người đi rồi thốt một câu cùt ngùn: "Đi thôi!".

Nói xong, gã liền bước chân đi trước, Kim Bình Nhi phía sau nhìn theo bóng gã, mỉm cười, hai mắt sáng lên, nhẹ nhàng bước theo sau.

Hai bóng hình một trước một sau, còn có cả một con khỉ nhỏ đứng trên vai cái bóng thứ nhất, không ngừng kêu những tiếng "khẹt, khẹt!" chậm chạp tiến vào rồi chìm trong bóng tối mênh mông.

***

Thanh Vân Môn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

Cách Nam Cương ngàn dặm, trên thánh địa tiên gia vừa vãn hồi được trường họa kiếp cứu vớt thiên hạ thương sinh, sự hỗn loạn của hạo kiếp yêu thú gây ra đã nhanh chóng được giải quyết ổn thỏa giống như trường chính ma đại chiến mười năm về trước. Cả tòa Thông Thiên Phong lại khôi phục lại cảnh sắc yên tĩnh như trước, chỉ trừ một số kiến trúc lớn bị tổn thất thì phải từ từ sửa chữa.

Trong các công trình kiến trúc lớn trên Thông Thiên Phong, quan trọng nhất và cũng to lớn nhất tự nhiên chính là Ngọc Thanh Điện. So với các công trình khác, tổn hại của Ngọc Thanh Điện trong trận chiến vừa rồi cơ hồ như không cần phải nhắc đến, xem ra đúng là các vị tổ sư của Thanh Vân Môn có linh thiêng đã bảo hộ nơi này.

Lúc này, khi mà Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đang tiến vào vùng núi huyền bí Thập Vạn Đại Sơn để truy tìm Thú Thần chiến bại đào vong, thì trong Ngọc Thanh Điện

thần thánh của Thông Thiên Phong, Thanh Vân Môn lại diễn ra một trận tranh cãi không lớn không nhỏ.

Sáu vị thủ tòa của Thanh Vân Môn sau trận chiến với yêu thú rất ít khi tụ họp tại Ngọc Thanh Điện, nhưng quan trọng nhất là lần này họ đến đây tập hợp không phải là do chưởng giáo chân nhân triệu gọi, mà là chúng nhận ý mà đến. Trên đại điện người tiếp đai các thủ tòa cũng không phải Đạo Huyền Chân Nhân mà là Tiêu Dật Tài. Lúc này thần sắc của y vô cùng ngượng ngùng do dự.

Trong sáu vị thủ tòa thì Long Thủ Phong Tề Hạo và Triều Dương Phong Sở Dự Hồng đều là đệ tử đời thứ hai, cùng bối phận với Tiêu Dật Tài nên tự nhiên cũng không nói chuyện trực tiếp thẳng thắn như bốn vị sư thúc kia. Hầu hết thời gian hai người bọn họ trầm mặc không nói gì, nhưng bốn vị thủ tòa còn lại: Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong, Phong Hồi Phong, Lạc Hà Phong thì chẳng hề khách khí chút nào.

Đại Trúc Phong thủ tòa Điền Bất Dịch là người to tiếng nhất trong bốn vị thủ tòa đời thứ nhất, chỉ thấy lão ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bằng gỗ tử đàn, lạnh lùng nhìn Tiêu Dật Tài nói: "Tiêu sư điệt, hôm nay sáu người chúng ta tới đây đã đợi cả hai canh giờ rồi, tại sao chưởng môn sư huynh chưa chịu tương kiến, lẽ nào trong mắt ông ấy, mấy lão già chúng ta chẳng còn chút địa vị gì?".

Tiêu Dật Tài càng thêm lúng túng, cười khổ nói: "Sư thúc nói vậy... Điền sư thúc, người là bậc đức cao vọng trọng trong Thanh Vân Môn, sư tôn trước giờ luôn xem trọng, đây là chuyện ai ai cũng biết mà...".

Điền Bất Dịch không đợi y nói hết, hừ lạnh một tiếng nói: "Thì ra chưởng môn sư huynh xem trọng ta đến vậy, để ta ở đây đợi đến hai canh giờ mà không thèm để mắt".

Tiêu Dật Tài lặng người giây lát rồi gượng cười nói: "Điền sư thúc, đệ tử nói rồi, mười ngày trước quả thật sư phụ đã vào Áo Nguyệt Động Phủ bế quan, đến giờ vẫn còn chưa ra, tạm thời mọi sự vụ trên Thông Thiên Phong đều do đệ tử cưỡng quản".

Bốn vị thủ tọa trưởng lão đều hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin lời Tiêu Dật Tài. Chỉ nghe Tiểu Trúc Phong thủ tọa Thủy Nguyệt đại sư lạnh lùng nói: "Tiêu sư điệt, trong mười ngày này, tuy ta ở Tiểu Trúc Phong, nhưng đã nhiều lần nghe nói chưởng môn sư huynh có nhiều hành vi kì lạ cổ quái, thậm chí có người còn nói đã nhìn thấy chưởng môn sư huynh đứng trước Ngọc Thanh Điện ngửa mặt hú dài như phát cuồng nữa, chuyện này có thật hay không?".

Tiêu Dật Tài lập tức lắc đầu: "Tuyệt đối không có chuyện đó, tuyệt đối không. Thủy Nguyệt sư thúc có lẽ đã nghe lầm, sư tôn lão nhân gia là cao nhân đã đắc đạo, là lãnh tụ của thiên hạ chính đạo, tiên phong đạo cốt, làm sao lại làm những chuyện điên cuồng như vậy?".

Bốn vị trưởng lão nhau đều nhận ra đối phương đang nghi ngờ lời nói của Tiêu Dật Tài. Ngồi bên cạnh Phong Hồi Phong thủ tọa là Thiên Nhật đạo trưởng mới tiếp nhiệm Thiên Vân đạo trưởng làm thủ tọa Lạc Hà Phong, nhíu mày nói:

"Tiêu sư điệt, không phải là mấy kẻ làm sư thúc như bọn ta làm khó một sư điệt như ngươi, thực sự là an nguy của chưởng môn sư huynh hết sức quan trọng với Thanh Vân Môn chúng ta, nếu ông ấy có chuyện, chỉ e là sẽ làm lung lay cả gốc rễ của Thanh Vân Môn mất. Chính vì vậy mà chúng ta mới lên đây hỏi con, có gì ngươi đừng để trong lòng".

Lúc này cả sáu vị thủ tọa đều đã ngồi xuống, vị trí thủ tọa của Đạo Huyền Chân Nhân đương nhiên là không có ai ngồi. Tiêu Dật Tài thân phận hay bối phận đều thấp hơn mấy vị sư thúc, nên đứng sang một bên. Lúc này y chỉ đành cười khổ nói: "Chư vị sư thúc, đệ tử nào dám ghi hận trong lòng chứ. Nhưng... nhưng... sư tôn lão nhân gia đích thực đã bế quan rồi, đồng thời còn nghiêm lệnh không được quấy rầy người nữa, chứ đệ tử nào dám có ý ngăn cản các vị sư thúc đi gặp mặt sư tôn".

Điền Bất Dịch tức giận hừ một tiếng nói: "Ngươi đừng có nói bừa nữa. Những ngày gần đây cả Thanh Vân Môn đều đồn đại chưởng môn sư huynh hành vi cổ quái, lúc thì điên điên khùng khùng, lúc thì mơ mơ hồ hồ, ngây ngây dại dại. Nếu như chưởng môn sư huynh có bệnh, những kẻ làm sư đệ như chúng ta đây vô luận thế nào cũng phải nghĩ cách giúp ông ấy chữa bệnh, ít nhất cũng phải thăm viếng xem sức khỏe ông ấy thế nào. Còn nếu sư huynh không việc gì, vậy thì tại sao không chịu xuất hiện tương kiến?". Nói đến đây đột nhiên lão cao giọng quát lên: "Tiêu Dật Tài ngươi hãy thực thà một chút đi, chưởng môn sư huynh rất cuộc ra sao rồi?".

Tiêu Dật Tài khẽ run lên, cơ hồ như bị Điền Bất Dịch làm giật thót mình, nhưng vẫn chỉ gượng cười, trầm mặc không nói gì.

Long Thủ Phong thủ tọa Tăng Thúc Thường từ đầu vẫn chưa lên tiếng, giờ đưa mắt nhìn Tiêu Dật Tài nhíu mày trầm ngâm giây lát rồi nói: "Như vậy đi, Tiêu sư điệt, mấy lão đầu chúng ta cũng biết trước nay ngươi luôn kính trọng sư phụ, không dám nghịch ý, chúng ta cũng sẽ không làm khó ngươi. Bây giờ chỉ cần ngươi dẫn chúng ta tới nơi chưởng môn sư huynh bế quan, sau đó chúng ta tự vào thỉnh an, ngươi thấy thế nào?".

Tiêu Dật Tài ngây người, không nói gì dường như đang suy nghĩ.

Tăng Thúc Thường quay đầu lại nhìn bọn mấy người Điền Bất Dịch, Thủy Nguyệt đại sư, thấy mọi người đều khe khẽ gật đầu, y bèn đắc hắng một tiếng, chậm rãi đứng dậy, nhỏ nhẹ nói: "Tiêu sư diệt, ki thực chúng ta cũng chỉ quan tâm tới chưởng môn sư huynh mà thôi, đối với lão nhân gia ngươi, chúng ta trước nay đều luôn luôn kính trọng, chuyện này trên dưới Thanh Vân Môn ai ai cũng biết. Chỉ cần nhìn thấy chưởng môn sư huynh, biết được ông ấy không có chuyện gì là chúng ta sẽ tự nhiên an tâm trở về. Đúng rồi, nghe ngươi nói thì chưởng môn sư huynh mấy ngày gần đây đang bế quan. Theo cựu chế của Thanh Vân Môn, chưởng môn bế quan không ngoài ba nơi quan trọng nhất là Ngọc Thanh Điện, Tổ Sư Từ Đường và Áo Nguyệt Động phủ, không biết...".

Tăng Thúc Thường nói tới đây, thì liền chậm lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Dật Tài. Sắc mặt Tiêu Dật Tài thay đổi mấy lượt, hồi lâu sau mới nhìn mấy vị trưởng

lão nói: "Mấy năm gần đây sư tôn vì chuyện Thanh Vân Môn xảy ra nhiều biến cố mà thường tự trách mình nên rất hay vào Tổ Sư Từ Đường để cúng tế các vị tổ sư...".

Thanh Vân Môn hậu sơn, Tổ Sư Từ Đường vẫn nằm sau rừng cây u tĩnh, ẩn ẩn hiện hiện sau những tán lá xanh biếc. Có lẽ cũng nhờ sự phù hộ của lịch đại tổ sư Thanh Vân Môn mà hai trận đại chiến kinh thiên động địa trong mươi năm nay đường như không hề có chút ảnh hưởng gì tới đây.

Cũng giống như ngày trước, từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong từ đường ảm đạm ẩn ẩn hiện hiện lên mấy đốm lửa nhang, đem cho người ta cảm giác mơ hồ kì ảo.

Chúng nhân nhanh chóng rời khỏi Ngọc Thanh điện đến ngã ba đường dẫn tới Tổ Sư Từ Đường ở hậu sơn. Đột nhiên Tề Hạo ồ lên một tiếng vô cùng kinh ngạc, bước nhanh lên mấy bước. Những người còn lại đều dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy phía trước Tổ Sư Từ Đường có một bóng người đang đứng lặng, không hề động đậy, nhưng ánh mắt thì đang nhìn vào trong từ đường.

Tề Hạo chau mày, gọi một tiếng: "Lâm sư đệ phải không?"

Người kia khẽ giật mình, quay đầu lại, đúng là Lâm Kinh Vũ

Lâm Kinh Vũ bước đến trước mặt Tề Hạo, trên mặt thoảng hiện vẻ mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy sau lưng Tề Hạo còn có rất nhiều người, hơn nữa còn là thủ tọa trưởng lão của Thanh Vân Môn thì không khỏi ngây người kinh ngạc.

"Tề sư huynh, huynh đến đây làm gì... còn các vị sư huynh sư thúc, sao tất cả lại đến đây?".

Tề Hạo bước đến bên cạnh Lâm Kinh Vũ, mỉm cười nói: "Trên đường đến đây ta còn đang suy nghĩ không biết có thể gặp đệ ở đây nữa hay không. Huynh đệ chúng ta đã lâu lắm không gặp nhỉ?".

Lâm Kinh Vũ gặp được Tề Hạo hiển nhiên vô cùng cao hứng, nhoẻn miệng cười nói: "Đúng vậy, đệ cũng rất nhớ sư huynh, đúng rồi...". Gã đưa mắt nhìn những người khác, thấp giọng hỏi Tề Hạo: "sư huynh, huynh và mấy vị sư thúc sư huynh đến đây là vì chuyện gì vậy?".

Tề Hạo liếc mắt nhìn vào Tổ Sư Từ Đường sau lưng Lâm Kinh Vũ, chau mày hỏi: "Lâm sư đệ, chưởng môn sư bá có trong Tổ Sư Từ Đường không?".

Không hiểu vì sao, lúc Tề Hạo nói câu này, không hề hạ giọng xuống như Lâm Kinh Vũ mà ngược lại còn như cố để cho những người khác cùng nghe vậy.

Nụ cười dần biến mất trên khuôn mặt của Lâm Kinh Vũ, hiển nhiên là gã cũng đã phát hiện sự tình có điều khác lạ, nhưng đổi mặt với các vị sư huynh sư thúc đức cao vọng trọng trong môn phái, gã thật thà đáp: "Chưởng môn sư bá người đúng là ở trong đó".

Sau lưng Tề Hạo khẽ vang lên tiếng rì rầm, rồi rất nhanh sau đó lại im lặng. Tiếp đó âm thanh già nua của Tăng Thúc Thường vang lên: "Chưởng môn sư huynh ở trong đó làm gì vậy, bẽ quan ư?"

Lâm Kinh Vũ giật mình kinh ngạc: " Bẽ quan, sao lại bẽ quan?"

Tề Hạo biến sắc. Điền Bất Dịch thì càng lộ vẻ hoài nghi, dợm bước lên trước, nhưng Tăng Thúc Thường đã cản lại, đưa mắt nhìn y, khẽ lắc đầu ra hiệu, sau đó lại nhìn về phía Tề Hạo. Tề Hạo hiểu ý, chau mày hỏi Lâm Kinh Vũ: "Lâm sư đệ... thế này, gần đây đệ đều ở trên Thông Thiên Phong này đúng không?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: " Đúng vậy"

Tề Hạo trầm ngâm một hồi, cơ hồ như đang cân nhắc ngôn từ, sau đó mới chậm rãi nói: " Đệ ở Thông Thiên Phong có thấy... hoặc giả có nghe thấy chuyện gì dị dạng hay không?"

Lâm Kinh Vũ vู nghĩ ngợi giây lát rồi nhìn chúng nhân, ánh mắt từ từ sáng lên, nhưng sắc mặt không hề biến đổi, vẫn thật thà đáp: " Hồi bẩm sư huynh, tuy đệ luôn ở Thông Thiên Phong, nhưng những ngày này thì hầu như đệ chỉ ở trong Tổ Sư Từ Đường thủ linh cho vị tiền bối kia, vì thế bên ngoài xảy ra chuyện gì đệ đều không biết."

Gã ngưng giây lát rồi nhìn Tề Hạo hỏi: " Sư huynh bên ngoài lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi à?"

Tề Hạo cười khổ lắc đầu: " Không có, cũng chẳng có chuyện gì. Đúng rồi tại sao đệ lại đứng đây, không phải đệ nói đệ phải thủ linh đó sao?"

Lâm Kinh Vũ liếc vào Tổ Sư Từ Đường rồi nói: " Là chưởng giáo chân nhân dặn đệ đứng ở ngoài này, mỗi lần người đến đều bảo đệ đứng ngoài, sau đó một mình đi vào trong từ đường"

Lời này nói ra, bọn Tăng Thúc Thường đều biến sắc, Tề Hạo chau mày hỏi: " Chưởng môn sư bá vẫn còn ở trong đó chứ?"

Lâm Kinh Vũ gật đầu: " Vâng, người vẫn còn bên trong Tổ Sư Từ Đường "

Tề Hạo khẽ gật đầu, lui lại mấy bước không nói gì.

Tăng Thúc Thường, Điền Bất Dịch đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai có hành động gì. Hồi lâu sau, Điền Bất Dịch mới dang hắng một tiếng, sải chân bước tới trước cửa từ đường, nhưng không bước lên bậc cấp mà cao giọng nói: " Đạo Huyền sư huynh, đệ là Điền Bất Dịch, còn có Thủy Nguyệt, Thiên Nhật và Tăng Thúc Thường cùng với hai vị thủ tòa sư điệt cùng đến đây thăm huynh. Huynh có trong đó không?"

Thanh âm của lão sang sảng, trung khí đầy đặn, lập tức truyền đi khắp nơi. Xa xa nhìn lại, cơ hồ như trong từ đường tối tăm kia, ánh lửa nhỏ từ cây hương đột nhiên bừng lên một cái, sau đó mới trở lại bình thường

Hồi lâu sau, trong bóng tối mới vang lên một âm thanh lành lạnh: "Có chuyện gì?"

Điền Bất Dịch và các thủ tòa khác giật mình, thanh âm này lạnh lùng khôn tả, lại mang theo mấy phần lệ khí, chẳng hề có chút gì giống với giọng nói tràn đầy chính khí, nhân từ hòa ái của Đạo Huyền Chân Nhân khi trước. Nhưng mấy người bọn họ đều quen biết với Đạo Huyền Chân Nhân mấy trăm năm, nên vừa nghe đã nhận ra ngay, đây chính là thanh âm của Đạo Huyền Chân Nhân.

Vị tiên nhân đạo gia đã từng thống lĩnh thiên hạ chính đạo này lẽ nào đã có chuyện gì bất trắc?

Vừa nghĩ tới đây bọn Điền Bất Dịch đều biến sắc.

Điền Bất Dịch ho khan một tiếng, hít sâu một hơi, lại cao giọng nói: "Sư huynh, mấy người bọn đệ nghe nói gần đây huynh thân thể bất an, vì thế mới đặc biệt đến đây thăm viếng, mong sư huynh cho bọn đệ được vào bái kiến!"

Đạo Huyền Chân Nhân trầm mặc giây lát, sau đó lại vang lên cùng với một tiếng cười lạnh sắc bén, hàn ý thấu xương: "Thăm ta? Thăm ta mà cần phải cả sáu vị thủ tòa cùng đến một lượt sao? Ta thấy các người có ý bức ta thoái vị, dòm ngó địa vị chưởng giáo chân nhân này thì có?"

Lời này như sấm động giữa trời quang, khiến cho hết thảy chúng nhân đều biến sắc, cả Điền Bất Dịch cũng không tự chủ được thoái lui mấy bước, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía sau, thấy ai ai cũng biến sắc, ngay cả Thủy Nguyệt bình thường lạnh lùng như tuyết giờ cũng lộ vẻ không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Tăng Thúc Thường lộ vẻ âu lo, bước lên một bước cao giọng nói: "Chưởng môn sư huynh, lời này sao huynh có thể nói ra được chứ? Mấy người bọn đệ mấy trăm năm nay chưa từng có qua ý nghĩ này, trước đây không có, hiện nay không có, và tương lai lại càng không có. Hôm nay bọn đệ đến đây chỉ vì quan tâm tới sự an nguy của sư huynh, quyết không có lòng dạ khác, sư huynh ngàn vạn lần không nên nghĩ sai như vậy!"

Đạo Huyền Chân Nhân đột nhiên cao giọng cười lạnh thốt lên: "Tăng Túc Thường, trong sáu vị thủ tòa, ngươi là kẻ tâm cơ thâm trầm nhất, ngày đó ngươi đã nhận ra âm mưu của Thương Tùng rồi, nhưng ngươi cứ giữ kín không nói ra, chẳng lẽ ngươi tưởng ta không biết hay sao?"

Tăng Thúc Thường sắc mặt đại biến. Điền Bất Dịch, Thiên Nhật, Thủy Nguyệt đều quay lại nhìn y với ánh mắt ngạc nhiên.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn chăm chăm vào mặt Tăng Thúc Thường hỏi: "Chuyện này có thật không?"

Tăng Thúc Thường cười khổ nói: "Chuyện này ở đâu ra vậy?"

Thủy Nguyệt còn định truy vấn tiếp thì đột nhiên mấy điểm hương hỏa trong từ đường đột nhiên sáng rực lên, trong bóng tối không thể nhìn rõ, nhưng không

hiểu vì sao lại khiến cho người ta có một cảm giác ở trong đó đang có một sự vật dị dạng gì đó đang gầm gừ một tiếng vậy.

Cùng lúc đó, thanh âm của Đạo Huyền Chân Nhân lại vang lên, nhưng đối tượng lần này chuyển sang Thủy Nguyệt Đại Sư: " Thủy Nguyệt, ngươi còn giả bộ gi nữa? Người tưởng lúc nào cũng ra vẻ cao cao tại thượng là chính khí lẫm liệt lẫm hay sao? ". Thanh âm của lão càng lúc càng quái dị, mang theo mấy phần châm biếm, đả kích, khàn khàn vang lên lần nữa: " Năm xưa Vạn Kiếm Nhất phải đến quét dọn Tổ Sư Từ Đường đến già cuối cùng bị chết trong tay tà ma ngoại đạo, tất cả đều do ngươi mà ra, đều do ngươi ban cho cả đó... ha ha ha...".

Nói tới đây, Đạo Huyền Chân Nhân dường như không thể tự khống chế được bản thân mà cất tiếng cười cuồng dại, không còn một chút tiên phong đạo cốt, vậy mà lúc này không một ai để ý đến lão, Điền Bất Dịch, Tăng Thúc thường đều biến sắc ngạc nhiên nhìn về phía Thủy Nguyệt, lúc này gương mặt bà ta đã trắng bệch như tờ giấy, hồi lâu cũng không nói được tiếng nào.

Chỉ có mấy câu ngắn ngủi, không ngờ đã khiến nhiều người kinh tâm động phách. Bọn đệ tử đời thứ hai như Tề Hạo đều nghe mà tròn mắt ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì. Còn Thủy Nguyệt thì toàn thân run lên bần bật, hai hàng lệ nóng trào dâng trong mắt, bước lên mấy bước, phảng phất như không còn để ý gì đến tôn nghiêm của mình nữa, cao giọng gào thét với Đạo Huyền Chân Nhân bên trong từ đường: " Huynh, huynh nói gì? Lẽ nào, lẽ nào Vạn sư huynh... huynh ấy vẫn còn sống ah... ?"

Một lời này đã làm chúng nhân sực tỉnh, bọn Điền Bất Dịch cơ hồ như cùng lúc bước tới, người nào người nấy thần sắc kích động, cơ hồ như muốn bước vào trong truy vấn tới nơi tới chốn.

Đạo Huyền Chân Nhân lại tiếp tục cười lên điên loạn.

Chương 194

Tiết Mật

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Vượt qua rặng núi đen, tiến vào bên trong Thập Đại Vạn Sơn, Quỷ Lệ liền cảm thấy mình đang bước vào một thế giới man hoang nguyên thủy, hoàn toàn tách biệt với bên ngoài.

Kỳ thực trong Ma Giáo, Man Hoang vốn dùng để chỉ vùng đất hoang lương nằm ở Tây Bắc Thần Châu, nơi đây không một bóng người, tuyệt đại bộ phận đều là sa mạc mênh mông, cỏ cây không mọc nổi. Thánh điện Ma Giáo trong truyền thuyết cũng ở nơi đây, chỉ là Quỷ Lệ chưa từng tới đó mà thôi.

Nhưng thế giới trước mắt này hiển nhiên là hoàn toàn khác hẳn với Man Hoang trong truyền thuyết kia. Trong Thập Vạn Đại Sơn, chẳng những không phải cỏ cây không mọc mà phải nói là cỏ bụi mọc đầy mới đúng. Dọc đường đi, hai bên

cây cỏ mọc đến nỗi không còn chỗ đặt chân, mỗi một phân một tấc đất dường như đều chen kín những loài thực vật đang tranh đoạt không gian sinh tồn. Sau những bụi rậm tưởng chừng như kéo dài đến vô tận kia, cơ hồ như có vô số loài độc trùng ác thú ẩn nấp trong bóng tối, đang dòm ngó, bắt cứ lúc nào cũng có thể nhảy xổ ra cắn trộm biến người ta thành một bữa ăn ngon.

Đối với những nhân vật như Quý Lệ hay Kim Bình Nhi, đám độc trùng ác thú phổ thông này tự nhiên không thể coi là uy hiếp gì lớn lăm, nhưng cứ đi mãi thế này cũng thật khiến hai người phải đau đầu.

Tuy bọn họ có thể ngự không phi hành, nhưng một là vì không biết lúc nào bên trên khu rừng này lại bốc lên độc vụ chướng khí, hai là vì tuy hai người đều đạo hành cao thâm, song dù sao thì cũng cần phải nghỉ ngơi, nhưng từ lúc vào rừng tới giờ luôn bị quấy nhiễu, cơ hồ như chưa từng có một phút dừng lại ngơi nghỉ.

Mấy ngày sau, ngay cả con khỉ Tiểu Hồi cũng bắt đầu cảm thấy bức bối bất an.

Ngoài chuyện này ra, thời tiết quái dị ở Thập Đại Vạn Sơn này cũng là một chuyện làm người ta phải phiền não. Không giống như ở Trung Thổ, mưa ở đây không cần tụ mây, trời cũng không cần đổi sắc, cơ hồ như nói mưa là mưa. Trời vừa mới quang đãng sáng sủa, đột nhiên mưa đổ xuống như trút nước, nhưng khi tạnh cũng hết sức đột ngột, vừa mới sấm sét đúng đùng, đột nhiên trời lại quang đãng không một gợn mây. Thời tiết biến đổi vô thường quả thật khiến người ta phải kinh ngạc hết sức.

Mà thời gian đổ mưa cũng không thể lường trước, ngắn thì nửa canh giờ, dài thì cả mấy ngày trời, Quý Lệ và Kim Bình Nhi căn bản không thể nào đoán biết xem lúc nào trời sẽ tạnh.

Lúc này, hai người đang đi trong một khu rừng tối, mưa gió tiêu điều.

Kim Bình Nhi và Quý Lệ không thi triển pháp thuật ngự không là vì chính vào lúc họ định làm vậy thì đột nhiên phát hiện phía trên khu rừng đen kỳ lạ này, dù là lúc trời mưa cũng không ngừng bốc lên một luồng hắc khí quái dị, ngược lại, bên dưới thì không khí lại tương đối bình thường.

Hai người bọn họ đều là nhân vật có cõi trong Ma Giáo, nhãn lực không phải tầm thường, tự nhiên cũng biết né nặng tim nhẹ, sau khi thương thảo liền quyết định tình nguyện chậm một chút, đi bộ bên dưới khu rừng bí ẩn này.

Cánh rừng này cũng giống như rất nhiều cánh rừng khác ở vùng Thập Đại Sơn này, cây lá chằng chịt, mưa có to mẩy cũng không thể rơi thẳng xuống đất mà phải chảy theo những chiếc lá qua cành cây thành từng dòng nước nhỏ xuống dưới mặt đất. Một không khí lạnh lẽo bao trùm cả không gian, ngoại trừ tiếng bước chân sũng nước của họ thì cả khu rừng này dường như đã chìm vào một giấc ngủ.

Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều không có ô, có lẽ cả hai đều không ai mang theo. Nhưng ở trong khu rừng rậm rạp thế này, cho dù là có ô chỉ sợ lại càng thêm vướng víu, khó đi hơn mà thôi.

Tiểu Hồi không kêu chí chách nữa mà rúc người lại trên vai Quỷ Lê, những hạt nước chảy trên lá cây xuống làm bộ lông của nó ướt sạch, dính bết vào người.

Trên mặt Quỷ Lê cũng có mẩy hạt nước, nhưng sắc mặt gã vẫn thản nhiên không để ý, tiễn về phía trước cơ hồ như không hề cảm nhận được không khí kỳ lạ xung quanh.

Kim Bình Nhi đi sau lưng gã, dáng vẻ chẳng chút mệt mỏi, mái tóc đã hơi rối loạn, thần tình thì có vẻ thờ ơ lạnh lùng, phảng phất như nàng ta đang có điều gì không vui vậy.

Kỳ thực lần trước nàng đã đi qua khu rừng này rồi. Kim Bình Nhi biết chắc chỉ cần đi qua khu rừng này, vượt thêm mấy rặng núi là có thể đến nơi mà họ cần đến. Trên thực tế, nàng cũng đã nói điều này với Quỷ Lê rồi.

"Sạt!"

Quỷ Lê đưa tay chặt đứt một cành cây thòng xuống trước mặt. Cành cây già xem ra có vẻ vô cùng cứng cáp, vậy mà vào tay gã chẳng khác gì một miếng đậu phụ.

Kim Bình Nhi lặng lẽ nhìn cánh tay gã, trong mắt lộ vẻ suy tư, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại.

Đột nhiên Quỷ Lê "ô" lên một tiếng, đột nhiên dừng lại, sau đó chuyển hướng đi về phía trái mấy bước.

Không gian phía trước lập tức bừng sáng, thì ra đã đến một bờ vực. Trên thạch nham rộng chừng mẩy thước vuông cỏ cây không mọc, bên dưới là một vùng mây đang cuồn cuộn bốc lên, vân khí dạt dào với đủ màu sắc, đẹp mắt vô cùng.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng, Kim Bình Nhi bước đến bên cạnh Quỷ Lê, sắc mặt hơi biến đổi. Nơi này chính là nơi mà nàng bị hắc y nhân thần bí ám toán lần trước, may mắn là sau khi thoát chết, nàng còn phát hiện được thanh Sát Sinh Đao của Sát Sinh Hoà Thượng năm xưa. Lúc này, nàng chỉ nhìn Quỷ Lê, không nói một lời, hiển nhiên là không hề có ý định nói ra chuyện lần trước cho gã nam tử này.

Quỷ Lê cúi đầu nhìn xuống biển mây phía dưới, hồi lâu sau mới khẽ lắc đầu nói: "Bên dưới vân vụ đủ màu rực rỡ, chỉ sợ là chướng khí độc hại."

Kim Bình Nhi khẽ gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ vậy."

Quỷ Lê đưa mắt nhìn nàng hỏi: "Còn bao xa nữa?"

Kim Bình Nhi đưa tay gạt mẩy hạt nước trên trán, trầm ngâm một chút rồi nói: "Có lẽ không còn xa nữa, ta nhớ lần trước khi ta tới đây thì chỉ cần đi thêm chừng một canh giờ nữa là ra khỏi khu rừng này. Sau đó chỉ cần vượt qua hai rặng núi nữa là đến được Sân Ma Cổ Động rồi."

Nói tới đây, nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Kỳ lạ, lần trước ta tới đây, trong Hắc Sâm Lâm này có rất nhiều ác thú, tại sao trên đường ngoại trừ mấy con độc trùng ra, không thấy một con ác thú nào hung mãnh một chút vậy nhỉ?"

Quỷ Lệ nhặt giọng nói: "Chỉ e đám quái thú mà cô nương nhìn thấy đó đều đã cùng với Thú Thần ra bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn bắt người ăn rồi."

Kim Bình Nhi ngẩn người, thấy rằng khả năng mà Quỷ Lệ vừa nói rất lớn, trên mặt lập tức lộ vẻ chán ghét. Bất luận thế nào, dù nàng xuất thân trong Ma Giáo, nhưng đối với loại nghiệt súc cắn bắn không có tính người như lũ yêu thú này, nàng vẫn vô cùng căm ghét.

Nghĩ lại ngày trước trong trận chiến Độc Xà Cốc, toàn bộ Hợp Hoan Phái bị diệt vong, tuy đến giờ Quỷ Lệ vẫn không biết tại sao một mình Kim Bình Nhi có thể chạy thoát, hơn nữa còn đầu nhập vào dưới trướng Quỷ Vương, nhưng xem ra Kim Bình Nhi chẳng hề có chút hảo cảm với đám yêu thú này.

Quỷ Lệ hít sâu vào một hơi thanh khí, phẫn chấn tinh thần nói: "chúng ta đi thôi!".

Nói đoạn quay người đi vào trong rừng, Kim Bình Nhi đang định đi theo gã, đột nhiên không hiểu vì sao lại bước tới bờ vực, nhìn xuống dưới, mày liễu khẽ chau lại, giống như đang suy nghĩ điều gì đó vậy. Quỷ Lệ đi được một đoạn, không thấy Kim Bình Nhi đi theo liền quay lại gọi một tiếng.

Kim Bình Nhi sực tỉnh, nở một nụ cười tươi như hoa, nhìn gã nói: "Sao vậy, chưa gì đã nhớ ta rồi sao?".

Quỷ Lệ lùi mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng quay người bước đi, không thèm để ý đến nữa. Kim Bình Nhi thấy vậy thì cũng mỉm cười bước theo sau.

Trước khi nàng bước vào trong rừng, đột nhiên vung tay lên, một đạo bạch quang thoát thủ lướt đi như điện. "Phật!" cắm thẳng vào một khe hở trên vách đá cao.

Ánh sáng lấp lánh phát ra từ chỗ ấy, thì ra chính là Sát Sinh Dao lừng danh của Sát Sinh Hòa Thượng.

Trong nháy mắt, thân ảnh Kim Bình Nhi đã biến mất trong rừng.

Mưa gió lại đổ về như muốn nhấn chìm cả khu rừng kỳ dị này, trên bầu trời nơi xa xa, phảng phất như có sắc xám, không biết có phải là có thần minh hay ác ma gì đó đang ở trong cõi u minh gầm gừ gào thét, chú thị quan sát những sinh mệnh nhỏ bé tồn tại giữa chốn nhân gian này hay không...

Mưa gió càng lúc càng lớn.

***

Trong lúc Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi vượt mưa gian nan trong Thập Vạn Đại Sơn để tìm kiếm tông tích Thú Thần thì ở Nam Cương, bên ngoài Thập Vạn Đại Sơn, không khí vô cùng nóng bỏng nhiệt náo.

Càng lúc càng có nhiều đệ tử chính phái đến Nam Cương, cùng với sự náo nhiệt mà họ đem đến, số lượng yêu thú còn tàn dư lại ở Nam Cương cũng nhanh chóng

ít đi. Dải đất Nam Cương hoang dã này trước giờ chưa từng có nhiều người trung thổ đến vậy, hơn nữa đại đa số còn đều là người tu đạo nữa.

Những cư dân Nam Cương Ngũ Tộc bản địa đối với những người đến từ trung thổ này luôn giữ một thái độ kính nể viễn chi. Còn giữa những đệ tử chính đạo này thì dường như đang có một bầu khong khí hết sức kỳ lạ, chỉ cần không phải là người cùng một môn phái, khi gặp nhau ai nấy đều giữ khoảng cách nhất định, thậm chí thi thoảng còn nghe được giữa những đệ tử của các môn phái khác nhau đã xảy ra xung đột.

Chỉ là dường như chưa có người nào lớn tiếng tuyên bố những chuyện này ra mà thôi.

Xét trên một ý nghĩa nào đó thì môn phái chính đạo lâu đời nhất ở Nam Cương Phần Hương Cốc tự nhiên trở thành điểm đến lý tưởng cho các đệ tử chính đạo không thông thuộc địa hình nơi đây đến đăng sơn bái phỏng, vì thế thời gian gần đây Phần Hương Cốc không còn yên tĩnh như ngày trước nữa, người ra kẻ vào liên miên bất tuyệt.

Ngày hôm nay, trước cửa Phần Hương Cốc xuất hiện ba người, một nam hai nữ, chính là môn hạ của Thanh Vân Môn, Tăng Thư Thư của Phong Hồi Phong và Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong.

Thanh Vân Môn đệ tử đến Nam Cương này tự nhiên không chỉ có ba người. Trên thực tế, Thanh Vân Môn lúc này đang là đệ nhất chính đạo đại phái, nên số đệ tử trẻ tuổi được phái đến đây cũng nhiều vô số, nhưng trong đó những nhân vật xuất sắc thì lại không có nhiều. Ngoại trừ mấy người đang phải mang trọng nhiệm như Tề Hạo, Tiêu Dật Tài cũng vì gần đây Đạo Huyền Chân Nhân không để ý đến sự vụ, nên toàn bộ công việc liệu lý trên Thông Thiên Phong đều về cả tay y, không thể nào rời khỏi Thanh Vân Sơn mà đến đây được, còn Lâm Kinh Vũ thì kiên quyết ở lại Tổ Sư Từ Đường, nghe nói là vì gã muốn thủ linh cho vị tiền bối quét dọn có ân tình sâu nặng với gã trước đây, thế nên cũng không thể đến được.

Những đệ tử còn lại thì do Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ dẫn đầu. Tăng Thư Thư thì không có vấn đề gì, chỉ cần nói vài câu với Tăng Thúc Thường là đi luôn Nam Cương, còn Lục Tuyết Kỳ thì lần này tương đối khúc chiết. Nghe nói lúc đầu Thủy Nguyệt đại sư không muốn cho nàng đi, nhưng về sau không hiểu vì sao lại đổi ý, chỉ là vẫn chưa yên tâm nên đã sai sứ tỳ Văn Mẫn đi cùng với Lục Tuyết Kỳ chuyến này.

Có điều Văn Mẫn đi cũng có chỗ tốt, ít ra thì trên đường đi Tăng Thư Thư cũng có người nói chuyện, bằng không nếu để một người hoạt bát hiếu động như gã đi cùng với Lục Tuyết Kỳ băng lạnh như sương, chỉ e mười câu thì đã có tới chín câu Tăng Thư Thư tự nói một mình, một câu còn lại quá nửa cũng là do Lục Tuyết Kỳ không chịu nổi, phát bức, quát gã tránh ra xa mà thôi.

Trên đường tới Nam Cương, ba người đã cùng nhau thương nghị. Tăng Thư Thư đề nghị dù sao cũng nên đến Phần Hương Cốc bái phỏng một phen, nhưng Lục

Tuyết Kỳ dường như không nguyện ý lầm, nói là không phải chưa từng đến Nam Cương bao giờ, đại khái ai nấy cũng biết phải đi thế nào rồi, hà tất phải làm phiền người khác...

Tăng Thư Thư và Văn Mẫn trong lòng đều hiểu trong lòng Lục Tuyết Kỳ vẫn còn vướng mắc. Ngày đó trên Ngọc Thanh Điện nàng đã cự tuyệt lời cầu hôn của đệ tử của Phản Hương Cốc Chủ Vân Dịch Lam là Lý Tuân, làm mất thể diện của Vân Dịch Lam và cả Đạo Huyền Chân Nhân, nên giờ không muốn lai vãng với người của Phản Hương Cốc nữa cũng là chuyện hết sức tự nhiên.

Có điều sau khi Tăng Thư Thư và Văn Mẫn thương lượng mấy lượt, cuối cùng để Văn Mẫn tới khuyên giải Lục Tuyết Kỳ, nói là chung quy cũng nên đến bái phỏng một phen, bằng không sau này e rằng khó ăn khó nói trước mặt các vị sư trưởng, Lục Tuyết Kỳ do dự một hồi, cuối cùng cũng đành đáp ứng với hai người Tăng, Vân.

Ba người bọn họ vốn đã có chút danh khí, đặc biệt là Lục Tuyết Kỳ, bản thân đã là quốc sắc thiên hương khuynh thành khuynh quốc, kể từ khi quật khởi ở Thanh Vân Môn, danh khí của nàng càng thêm danh chấn thiên hạ, đặc biệt là đối với Phản Hương Cốc, ba chữ Lục Tuyết Kỳ này chỉ e còn có thêm một tầng ý nghĩa khác, vì thế khi ba người vừa mới xuất hiện ở cửa cốc, đệ tử Phản Hương Cốc đã lập tức nhận ra.

Sau cơn bỡ ngỡ ban đầu, đám đệ tử Phản Hương Cốc dường như có chút xao động, nhưng ngay sau đó đã có người chạy vào trong hối báo, đồng thời mấy người khác cũng lập tức bước lên nghênh tiếp.

Người đi đầu cung tay mỉm cười nói: "A! Lục sư tỷ giá lâm Phản Hương Cốc! Thật là chuyện hiếm có! Hiếm có! Hai vị này cũng là sư huynh sư tỷ Thanh Vân Môn phải không? Mời vào, mời vào!".

Tăng Thư Thư đưa mắt nhìn Văn Mẫn, le le lưỡi làm mặt xấu trong lòng nghĩ Lục Tuyết Kỳ này quả nhiên danh lớn át người, ngay cả những đệ tử bình thường của Phản Hương Cốc cũng thoát nhìn là đã nhận ra, còn mình và Văn Mẫn thì hiển nhiên đã trở thành tùy tùng của mỹ nhân rồi.

Nhưng hai người bọn họ đều không hề lấy đó làm giận. Tăng Thư Thư còn cười nói huyên thuyên, trên đường không ngừng đùa cợt với mấy đệ tử Phản Hương Cốc, thỉnh thoảng lại cười phá lên.

Văn Mẫn đi bên cạnh Lục Tuyết Kỳ ở phía sau thấy thế thì mỉm cười nói: "Sư muội, muội xem vị Tăng sư đệ này, vừa mới gặp nhau mà đã vui đùa với người ta như là người quen lâu lăm rồi vậy, đúng là lợi hại!".

Lục Tuyết Kỳ liếc mắt nhìn Tăng Thư Thư, thấy gã đang khoác vai một đệ tử Phản Hương Cốc, cười cười nói như thân quen lầm, chỉ cười nhạt, không nói gì.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã vào đến Sơn Hà Điện, trên điện Vân Dịch Lam đang ngồi mỉm cười chờ đợi, hiển nhiên là trong mắt vị Phản Hương Cốc Chủ này, phân lượng ba vị cao đồ Thanh Vân Môn khác hẳn so với đệ tử các môn phái khác.

Tuy rằng như vậy, ba người bọn Tăng Thư Thư dù sao cũng không phải là nhân vật đức cao vọng trọng gì. Vân Dịch Lam đích thân nghênh tiếp như vậy quả thật cũng không khỏi có chút hạ mình.

Ba người vội vàng bước lên trước thi lễ với lão. Tăng Thư Thư cúi mình nói: "Vân lão tiền bối đích thân đón tiếp thế này làm bọn vân bối thật vô cùng hổ thẹn..."

Vân Dịch Lam khẽ cười, nét mặt hết sức từ hòa: "Hiền điệt nói gì vậy, ta và sư bá Đạo Huyền và phụ thân Tăng Thúc Thường của ngươi đã có mấy chục năm giao tình, đâu cần phải khách khí như vậy. Hai vị đó vẫn khỏe chứ?"

Tăng Thư Thư cung kính nói: "Chưởng môn sư bá và gia phụ đều rất khỏe, hai vị trưởng bối có dặn dò vân bối đến Nam Cương rồi thì nhất định phải đến bái kiến Vân sư bá trước."

Vân Dịch Lam cười lên ha hả, gật đầu nói: "Thẩm thoát không biết đã bao ngày sau lần giã biệt ở Thanh Vân Sơn rồi, lão phu cũng rất nhớ mấy vị lão hữu đó!".

Nói đoạn, lão mỉm cười nhìn phía sau Tăng Thư Thư, ánh mắt chuyển từ Văn Mẫn sang gương mặt lạnh tựa một tảng băng của Lục Tuyết Kỳ.

Dường như cảm nhận được tia nhìn của Vân Dịch Lam, Lục Tuyết Kỳ ngẩng mặt lên, chỉ thấy Vân Dịch Lam đang mỉm cười hòa ái nhìn mình. Còn bên cạnh lão, một người khác cũng đang nhìn nàng cười khổ, biểu tình trên mặt vô cùng phức tạp, chính là Lý Tuân.

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói, chậm rãi cúi đầu.

Vân Dịch Lam mỉm cười, chuyển dịch mục quang nhìn Tăng Thư Thư nói: "Mấy đứa còn đứng đó làm gì, mau ngồi xuống đi! Quan hệ hai phái chúng ta đâu phải mệt thiết vô cùng, đều là người nhà cà mà! Mau ngồi xuống đi!".

Tăng Thư Thư liền y lời ngồi xuống trước,

Vân Dịch Lam lại tiếp tục hỏi chuyện ba người, sau khi biết được Văn Mẫn cũng giống như Lục Tuyết Kỳ, là đệ tử của Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư thì liền hỏi nàng về tình hình của Thủy Nguyệt. Văn Mẫn đều nhất nhất trả lời, sau đó Vân Dịch Lam lại quay sang nói chuyện với Tăng Thư Thư.

Từ đầu đến cuối, dường như lão cũng biết Lục Tuyết Kỳ không muốn nói chuyện, nên cũng không hỏi nàng câu nào. Lục Tuyết Kỳ cũng lặng lẽ ngồi bên, không nói tiếng nào.

Có điều ánh mắt của những đệ tử khác của Phản Hương Cốc, bao gồm cả Lý Tuân đang đứng bên cạnh Vân Dịch Lam, đều tập trung cả lên gương mặt lanh ngạo của nàng. Nữ tử áo trắng ấy có một khí chất đặc biệt, phảng phất như có

một ma lực gì đó, khiến cho toàn bộ ánh sáng trong tòa đại điện này dường như đều tập trung cả lên người nàng vậy.

Bên này, Vân Dịch Lam mỉm cười nói với Tăng Thư Thư: "Trong trận đại chiến vừa rồi, Đạo Huyền sư huynh vì thiên hạ thương sinh mà đánh bại thần thú, cứu vãn đại cục, quả là công đức vô lượng! Có điều khi lão phu rời khỏi Thanh Vân Sơn, thương thế của Đạo Huyền sư huynh dường như vẫn còn chưa khỏe hẳn, không biết gần đây sức khỏe của người thế nào? Đạo Huyền sư huynh hiện là lãnh tụ của chính đạo, chuyện này hết sức quan trọng!"

Tăng Thư Thư mỉm cười đáp: "Đa tạ Vân sư bá quan tâm, chưởng môn sư bá đã khỏe hẳn, chỉ cần có thể giúp thiên hạ thương sinh thoát khỏi đại nạn, Thanh Vân Môn chịu một chút khổ ải nào có đáng gì."

Vân Dịch Lam mỉm cười hiền hòa, nhấc tay cầm một chén trà đưa lên miệng, sau đó ánh mắt đột nhiên sáng bừng lên như vừa nghĩ ra chuyện gì đó: "Đúng rồi, gần đây lão phu nghe được truyền ngôn, vừa hay có hiền điệt ở đây, lão phu cũng muốn hỏi rõ một chuyện."

Tăng Thư Thư cười nói: "Vân sư bá xin cứ nói, nếu đệ tử biết tất sẽ nói hết."

Vân Dịch Lam gật đầu, ánh mắt lại thoáng sáng rực lên, chậm rãi nói: "Lão phu gần đây nghe được sau khi Đạo Huyền sư huynh đánh bại Thần Thú, trên Thanh Vân Sơn vẫn còn tranh đấu khác, mà kết quả cuối cùng là trấn sơn chi bảo Thanh Vân Môn là Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị hủy, không biết chuyện này có thật hay không?"

Lời này vừa thốt lên, trong sát na cả tòa đại điện đều tĩnh lặng như tờ. Tăng Thư Thư, Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ ba người cùng lúc đứng dậy, tái mặt nhìn Vân Dịch Lam, còn các đệ tử của Phản Hướng Cốc bao gồm cả Lý Tuân cũng ngạc nhiên nhìn họ Vân chăm chăm.

Chỉ có Vân Dịch Lam vẫn thản nhiên như không, cơ hồ vừa rồi lão không phải nói ra một chuyện kinh thiên động địa mà chỉ là một chuyện hết sức nhỏ nhặt vậy. Lão chỉ mỉm cười không nói, rồi lại đưa chén trà lên uống một hớp.

Sau đó, lão đưa mắt nhìn ba đệ tử Thanh Vân Môn, ôn hòa nói: "Chuyện đó, có thật hay không?"

Sơn Hà Điện, tịch mịch như cõi u minh.

Chương 195

Ám Thương

Phải mất một hồi lâu ba người bọn Tăng Thư Thư mới hết ngỡ ngàng, khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng cả ba đều nhìn ra được vẻ kinh hãi và nghi hoặc trong mắt đối phương, duy chỉ có một điểm khác biệt là trong mắt của hai nữ tử Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn còn ẩn ước vài phần kinh hoảng mà mê hoặc nữa.

Chuyện này vốn chỉ có vài đệ tử Tiểu Trúc Phong, Đại Trúc Phong mới biết được, hơn nữa Đạo Huyền Chân Nhân đã ba lần bốn lượt nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài, vậy mà tại sao Vân Dịch Lam lại biết được?

Tăng Thư Thư không giống như Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ, gã không hề biết chuyện xảy ra với Tru Tiên Cổ Kiếm, điều làm gã kinh ngạc chính là bản thân tin tức này. Nhưng sau khi hồi phục lại tinh thần, gã đã lập tức cười vang, thần tình thoái máu nói: "Vân sư bá, người sao lại đùa cợt với ba kẻ hậu sinh vẫn bối như vậy? Vừa rồi xém chút nữa vẫn bối đã bị người làm sợ chết khiếp rồi. Tru tiên cổ kiếm là bảo vật chí cao vô thượng của Thanh Vân Môn, do đích thân chưởng môn sư bá bảo quản, làm sao có thể tổn thất được chứ? Hì hì...".

Tăng Thư Thư không ngừng vừa cười vừa lắc đầu, đoạn quay người sang nhìn hai vị đồng môn cùng đi, định xem thử xem dáng vẻ của họ khi nghe được lời đồn đãi đáng buồn cười, chỉ là sau khi gã quay người lại, nụ cười trên môi dường như hơi sững lại một chút. Gương mặt Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn không hề có chút tiếc ý, mà ngược lại, cả hai nữ tử này đều đang chau mày, thậm chí sắc diện còn có phần tái đi.

Trong đại sảnh, chỉ có tiếng cười của Tăng Thư Thư vang động truyền đi truyền lại, nhưng tiếng cười của hắn cũng nhanh chóng nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Vân Dịch Lam khẽ cười cười nói: "Thì ra chỉ là truyền ngôn thôi, như vậy thì tốt quá rồi! Bằng không chuyện ấy ắt sẽ kinh động cả thiên hạ mất".

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên bước lên một bộ, lạnh lùng hỏi Vân Dịch Lam: "Vân sư bá, chuyện này đương nhiên chỉ là tin đồn bừa bãi, không đáng để tin, nhưng không biết tiền bối đã nghe được tin nhảm nhí này từ đâu vậy?".

Càng về cuối câu thanh âm của Lục Tuyết Kỳ càng trở nên lạnh lùng, nghe ra thậm chí ẩn ẩn ước ước một chút vô lễ, nhưng tu dưỡng của Vân Dịch Lam dường như rất tốt, lão chẳng hề để ý tới thái độ của Lục Tuyết Kỳ, chỉ khẽ xua tay một lượt, nói với vẻ nhân từ hòa ái như lúc đầu: "kỳ thực tin này cũng mới lưu truyền ở Nam Cương mấy ngày gần đây mà thôi. Ta trong một lần vô ý đã nghe mấy tên đệ tử trong cốc nói chuyện về tin này, ta liền đoán ngay tin này đã quá nửa là tin đồn nhảm rồi. Về sau, càng nghĩ lại càng thấy đúng, Đạo Huyền Chân Nhân thần thông quảng đại, làm sao có thể để những chuyện như vậy xảy ra chứ? Có điều nhân tiện có ba vị hiền diệt lén đây bái phỏng, lão phu mới thuận miệng hỏi qua mà thôi. Sau khi biết được đó là tin đồn, trong lòng lão phu cũng được an ủi phần nào..."

Trong tiếng cười của Vân Dịch Lam, cả ba đệ tử của Thanh Vân Môn đều như trầm hẵn xuống. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt như sương, lạnh lùng giống như thiên tiên giáng phàm, đôi mắt đẹp long lanh càng lúc càng khó coi hơn nữa. Tăng Thư Thư là người giáo hoạt nhanh nhẹn, vừa thấy không khí trong Sơn Hà Điện có vẻ càng lúc càng lung tung khó xử, liền dâng hắng một tiếng, đứng lên chắn trước mặt Lục Tuyết Kỳ nói: "Vân sư bá, chư vị sư trưởng phái đệ tử tới Nam Cương, chính là để truy bắt yêu nghiệt Thú Thần kia, không biết các vị có đâu mối gì thì xin nói cho bọn đệ tử để tránh khỏi phải uống công một phen".

Vân Dịch Lâmđ mắt nhìn Tăng Thư Thư, mỉm cười gật đầu, nhưng không nói gì, mà chỉ liếc về phía sau một lượt. Lý Tuân hiểu ý, liền bước lên phía trước, cung tay nói với Tăng Thư Thư: "Tăng sư huynh, tại hạ Lý Tuân, phụng mệnh sư tôn làm hướng đạo cho các vị trong thời gian tới đây..."

"Hừ!".

Lục Tuyết Kỳ không đợi Lý Tuân nói hết đã lạnh lùng hừ lên một tiếng, quay người bỏ đi. Lý Tuân lập tức sững người, sắc mặt biến đổi khó coi vô cùng. Cũng may Văn Mẫn lạnh trí, vội vàng cười làm hòa: "Lý sư huynh, chuyện này không cần làm phiền đến huynh. Trong bọn tôi cũng có người đã từng đến Nam Cương, tuy không thông thạo lắm nhưng cũng không đến nỗi bị lạc đường đâu".

Lý Tuân hít sâu một hơi, ánh mắt chạm phải bóng hình của bạch y nữ tử xinh đẹp ấy, khoe miệng khẽ giật giật, bao nhiêu nộ khí tựa hồ như tiêu tán chỉ trong một sát na ngắn ngủi. chỉ thấy y thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Vị sư tỷ này, không phải tại hạ muốn như vậy, chỉ là gần đây phái đã dò ra tin tức của Thú Thần..."

Lời này vừa thốt ra, ba người bọn Tăng Thư Thư, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn liền lập tức động dung. Tăng Thư Thư vui mừng hỏi: "Chuyện này là thật chứ?".

Lý Tuân gật đầu nói: "Không sai. Bất kể thế nào Phân Hướng Cốc cũng đã có cơ nghiệp mấy trăm năm ở Nam Cương này, nói gì thì nói cũng biết nhiều hơn những người từ nơi khác đến như các vị một chút". Nói xong, y làm như vô ý liếc nhìn Lục Tuyết Kỳ một cái, nhưng chỉ thấy sắc mặt nàng lạnh như băng tuyêt, quay đầu nhìn ra phía Bắc.

Tăng Thư Thư lại hỏi tiếp: "Lúc này Thú Thần đang ở đâu?"

Lý Tuân nói: "Theo tin tức của bản phái, yêu nghiệt đó đã trốn vào trong Thập Vạn Đại Sơn kỳ dị âm u, hiện giờ đang tìm đường về với sào huyệt của hắn".

Tăng Thư Thư thoáng ngẩn người ra trong giây lát, đoạn thốt lên: "Thập Vạn Đại Sơn?".

Lý Tuân gật đầu nói: "Chính thị. Không cần tại hạ nói, chắc chư vị cũng sớm đã nghe về Thập Vạn Đại Sơn rồi. Nơi đó hung hiểm kỳ dị, thần bí khôn lường, là một trong những đại hung địa trong thiên hạ. Thực ra thì, nếu như các vị không tới, tại hạ cũng đang định dẫn theo một số sư đệ xuất phát tiến vào Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm. Lần này vừa hay có ba vị tới đây, mọi người kết bạn đồng hành, như vậy càng tốt hơn hay sao? Tại hạ ở đây chẳng hề có ý gì khác, chỉ là dù sao đi nữa thì tại hạ đã sống ở Nam Cương nhiều năm, ít nhiều gì cũng biết được về vùng đất hung hiểm đó nhiều hơn ác vị một chút. Có tại hạ làm hướng đạo, đối với các vị chỉ có lợi chứ đâu hề có hại!".

Nói tới đây, y liền cười khan hai tiếng lạnh lùng.

Tăng Thư Thư khẽ chau mày, quay về sau nhìn Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn một lượt, đoạn nói: "Lý sư huynh có thể đợi ba chúng ta thương nghị một chút được không?".

Lý Tuân gật đầu nói: "Chư vị cứ tự nhiên!".

Ba người bọn Tăng Thư Thư lui lại một góc, nhỏ tiếng rì rầm bàn tán. Từ phía Lý Tuân nhìn qua, chỉ thấy đa phần đều là Tăng Thư Thư nói chuyện, có lúc Văn Mẫn cũng xen vào một hai câu, còn Lục Tuyết Kỳ thì chẳng nói lấy một lời, chỉ trầm mặc gật đầu hoặc là lắc đầu thôi.

Nữ tử bạch y dường như vĩnh viễn thanh lệ xuất trần, lặng lẽ đứng ở đó. Lý Tuân từ xa nhìn Lục Tuyết Kỳ, nhất thời như si như dại. Chính vào lúc này, đột nhiên có người vỗ lên vai gã, Lý Tuân giật mình kinh hãi, không ngờ có người đến gần như vậy mà mình cũng không phát giác, vội vàng quay đầu lại xem, thì ra chính là Vân Dịch Lam.

Lý Tuân đỏ mặt, thấp giọng nói: "Sư phụ, đệ tử thất thố rồi, có chuyện gì không ạ?".

Vân Dịch Lam liếc mắt về phía Lục Tuyết Kỳ, mắt vô biểu tình, chỉ điểm đạm nói: "Con đừng quên nhiệm vụ của mình!".

Lý Tuân khẽ run lên, t hấp giọng nói: "Đệ tử biết rồi!".

Vân Dịch Lam khẽ gật đầu nói tiếp: "Con hãy chiếu cố bọn họ, ta có việc đi trước!". Nói xong, lão cũng chẳng chào hỏi gì ba đệ tử Thanh Vân Môn mà cứ thế đi thẳng. Lý Tuân nhìn theo bóng Vân Dịch Lam khuất dần sau cánh cổng Sơn Hà Điện, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp, cả nét mặt cũng không ngừng biến đổi.

Lúc này, ba người Tăng Thư Thư hình như đã thương lượng xong, quay người bước trở lại. Tăng Thư Thư mỉm cười đi tới nói: "Lý sư huynh, ba người chúng tôi đã nghĩ kỹ rồi, lần này... ủa, Vân sư bá đâu?".

Lý Tuân tỏ vẻ áy náy nói: "Gia sư có chuyện bên mình, lại thấy ba vị đang thương lượng cho nên không muốn làm phiền, đã tự mình đi trước rồi. Quả thật có chỗ thất lễ, mong các vị rộng lượng bỏ qua!".

Tăng Thư Thư vội vàng nói: "Đâu có, đâu có, là chúng tôi thất lễ mới đúng, vừa rồi nếu có gì không đúng, mong Lý sư huynh thay chúng tôi thỉnh tội với Vân sư bá. Ba chúng tôi chỉ là hàng tiểu bối không biết lễ số, không biết trời cao đất dày, lão nhân gia người không trách là may lầm rồi".

Thấy Tăng Thư Thư nói huyên thuyên từng tràng, từng tràng dài nhe lưu thủy hành vân, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều cảm thấy ngượng ngùng, nhưng họ Tăng thì vẫn thản nhiên như không, chẳng hề biểu lộ một chút ngại ngùng gì cả. Lý Tuân mỉm cười khẽ gật đầu, không nói thêm gì, chỉ hỏi một câu: "Vậy kết quả tương lượng của ba vị thế nào?".

Tăng Thư Thư cung tay nói: "Lần này vẫn phải phiền Lý sư huynh vậy".

Trên gương mặt Lý Tuân thoảng hiện lên vẻ vui mừng, cúi người hoàn lễ nói: "Đâu có, đâu có. Chúng ta vốn là người cùng một nhà, theo lý cần phải giúp đỡ lẫn nhau".

Nói đoạn, ánh mắt của y lại liếc về phía Lục Tuyết Kỳ, sau đó lập tức thu hồi, dăng hắng mấy tiếng rồi nói tiếp: "Có điều Thập Vạn Đại Sơn là nơi hung hiểm vô cùng, các vị tốt nhất hãy có chuẩn bị thiền hơn. Để ta nói cho ba vị biết những điều cần chú ý..."

Tăng Thư Thư cười cười nói: "Làm phiền Lý sư huynh rồi!".

Nói đoạn gã liền quay lại vẫy tay gọi hai người Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn: "Hai vị sư tỷ, hai người cũng đến đây nghe đi!".

Lục Tuyết Kỳ khẽ chau mày, cơ hồ như có gì không nguyện ý, nhưng bị Văn Mẫn đứng bên kéo tay, nên cũng đành phải nhấc chân bước tới.

Tiếng rì rầm vang lên trong Sơn Hà Điện...

***

Thập Vạn Đại Sơn.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng đen tối này. Bên ngoài hắc lầm, ngày hôm nay thời tiết của Thập Vạn Đại Sơn lại đẹp hiếu thấy, mặt trời chiếu rọi những tia sáng rực rõ xuống đại địa, sưởi ấm thế gian, chiếu xuống những tán cây rậm rạp, chỉ có điều ánh nắng vẫn không thể chiếu xuyên qua được khu rừng rậm rạp thẳn bí sau lưng họ mà thôi.

Kim Bình Nhi ngửa mặt đón nhận ánh nắng ấm áp, trong lòng cảm thấy thoải mái phi thường, mặc dù nàng đã tới đây một lần, nhưng khi ra khỏi cánh rừng tối ấy, nàng vẫn có cảm giác như vừa trút được một gánh nặng trong lòng. Đích thực nếu như mấy ngày liền đều chỉ ở trong một nơi đầy những rắn rết độc xà, mưa gió dầm dề thì ai cũng không cảm thấy thoải mái được.

Bên ngoài khu rừng, ngay cả không khí cũng trở nên ôn hòa ấm áp hơn rất nhiều. Kim Bình Nhi hít sâu một hơi, quay sang nhìn Quỷ Lệ, thấy trên nét lạnh lùng vô vị của hắn cũng thoáng hiện ra vẻ thoải mái như vừa trút được gánh nặng.

Quỷ Lệ chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa. Trong một ngày thời tiết đẹp như hôm nay, tầm nhìn được mở rộng, phía xa xa cơ hồ như vẫn là những rặng núi liên tiếp kéo dài liên miên bất tận.

Quỷ Lệ hơi biến sắc, Kim Bình Nhi thấy thế liền bước lại bên cạnh, mỉm cười hỏi: "Thế nào, không ngờ Nam Cương ác địa lại rộng lớn vậy phải không? Lúc ta lần đầu tới đây, cũng kinh hãi như ngươi vậy đó".

Quỷ Lệ vẫn nhìn về phía xa xăm, điềm nhiên nói: "Sân Ma Cổ Động đó có còn xa đây không?".

Kim Bình Nhi nhoẻn miệng cười tươi, bước lên hai bước, ngược mắt nhìn về phía rặng núi trước mặt một hồi, sau đó đưa tay lên chỉ vào một ngọn núi hình dáng quái dị nói: "Nhìn thấy ngọn núi màu đen kia không? Chúng ta vượt qua ngọn núi ấy là đến. Sân Ma Cổ Động ở ngay dưới chân núi".

Quỷ Lệ đoi mắt nhìn theo tay nàng, quả nhiên nhìn thấy một ngọn núi hình dáng thập phần quái dị. Nơi đó dường như chặng hẽ có một chút ánh dương quang, ngược lại, thủy chung đều bị một tầng sương vụ màu đen bao trùm, thần bí vô song.

Quỷ Lệ khẽ gật đầu nói: "Vậy chúng ta đi thôi!".

Nói đoạn hắn cất bước đi luôn. Kim Bình Nhi không ngờ lại không có phản ứng, vẫn đứng nguyên chỗ đó.

Quỷ Lệ đi được mấy bước, cảm thấy Kim Bình Nhi không đi theo, thì ngạc nhiên quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì?".

Kim Bình Nhi lùi mắt nhìn hắn một cái, nhưng dù thần tình có cổ quái một chút, dáng vẻ của nàng trong ánh sáng rực rỡ của vầng thái dương vẫn hết sức xinh đẹp yêu kiều: "Ngươi tự nhiên là nhân vật lợi hại rồi, chỉ đáng tiếc trước mặt ngươi lại là một nữ tử yếu nhược, hiện giờ người ta không đi nổi nữa rồi".

Quỷ Lệ thản nhiên nói: "Thiên hạ nữ tử này có đếm đi đếm lại mấy lần cũng không đến lượt cô nương làm nữ tử yếu nhược cái gì đó".

Kim Bình Nhi cười tươi như hoa, chặng hẽ lộ vẻ tức giận, tìm một tảng đá khô sạch sẽ gần đó rồi ngồi xuống.

Quỷ Lệ dù không tin Kim Bình Nhi nói thật, song nghĩ lại mấy ngày nay ở trong khu rừng thần bí kia, hai người đích thực chưa từng được nghỉ ngơi tử tế, nên cũng không kiên quyết lên đường, mà bước tới ngồi xuống một tảng đá khác không xa Kim Bình Nhi.

Con khỉ Tiểu Hồi vẫn ngồi trên vai hắn đột nhiên kêu lên hai tiếng "khẹt khẹt!", cơ hồ như bị ai làm giật mình vậy, nó nhảy từ trên vai Quỷ Lệ xuống đất, nhìn quanh bốn bề, ba con mắt cứ nhấp nháy không ngừng, sau đó vẫy đuôi một cái, tung mình chạy vào trong bụi cỏ, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Kim Bình Nhi nhìn theo bóng con khỉ, mỉm cười nói: "Nơi này hung hiểm vạn phần, con khỉ của ngươi chạy lung tung, không sợ có chuyện hay sao?".

Quỷ Lệ lắc đầu nói: "Không việc gì, cho dù hai chúng ta có chuyện thì tiểu tử ấy cũng vẫn khỏe như thường".

Kim Bình Nhi bật cười khích, che miệng nói: "Cái gì mà tiểu tử chứ, rõ ràng chỉ là một con khỉ thôi mà?".

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn dung nhan như ngọc của Kim Bình Nhi, khéo miệng lộ ra một nụ cười, tiếp đó ánh mắt dịch dần về phía Tiểu Hồi vừa chạy đi, chậm rãi nói: "Trong lòng ta, nó còn tốt hơn vô số người khác".

Kim Bình Nhi nhìn gương mặt hơi tái đi của Quỷ Lệ, nụ cười trên mặt nàng cũng dần dần biến mất. Quỷ Lệ hơi chau mày, sắc mặt chợt trầm xuống.

Hay là, hắn đột nhiên phát hiện ra mình đã nói gì đó không đúng trước mặt nữ tử xinh đẹp này?

Kim Bình Nhi trước giờ đều là một nữ tử thông minh và tuyệt đối không phải hạng thực nữ an phận thủ thường, vậy mà giờ đây nàng lại lặng lẽ nhìn Quý Lệ, ánh mắt ôn nhu mà hòa dịu, ấm áp. Có điều, trong mắt nàng, sắc mặt của Quý Lệ càng lúc càng khó coi.

Hai hàng lông mày của Quý Lệ càng lúc càng nhíu chặt, Kim Bình Nhi đột nhiên hỏi: "Ngươi sao vây?".

Quý Lệ ngắn người: "Chuyện gì?".

Kim Bình Nhi nhìn y, nét mặt như muốn cười mà không cười, nhẹ giọng nói: "Ngươi dường như không được thoải mái?".

Quý Lệ ho khan một tiếng: "Không có!".

Kim Bình Nhi cơ hồ như không nghe thấy hắn trả lời vậy, tiếp tục nói: "Có phải là trước mặt một nữ tử như ta, ngươi lại đột nhiên nói ra những điều thăm kín trong lòng, chuyện này khiến ngươi lúng túng đúng không?".

Gương mặt Quý Lệ dường như phủ một lớp sương lạnh, nhưng hắn chưa kịp nói gì thì Kim Bình Nhi đã cướp lời nói tiếp: "Mười năm nay, đặc biệt là sau khi Bích Dao có chuyện, ngươi chưa từng ở với một nữ tử nào lâu như vậy phải không? Có phải trong mấy ngày ở với nhau, địch ý của ngươi với ta ngày càng ít đi, trong lúc vô ý ngươi lại nói ra những lời trong lòng, nên nhất thời cảm thấy có lỗi với nàng hay chăng?".

Quý Lệ nhìn thẳng vào Kim Bình Nhi, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết: "Cô nói vây là có ý gì? Còn nữa, tại sao lại nhắc đến Bích Dao?".

Quý Lệ đứng vựt dậy, tức giận nói: "Ta sợ cái gì? Nếu còn nói bừa ta sẽ không khách khí nữa đâu...".

"Ngươi sợ mình sẽ quên Bích Dao!" Kim Bình Nhi đột nhiên cao giọng nói như chém đinh chặt sắt.

Quý Lệ sững người, không thốt lên được tiếng nào, giống như bị ai đó đánh trúng chỗ yếu hại vậy. Kim Bình Nhi cũng đột nhiên trầm mặc, không gian xung quanh hai người bao trùm trong một sự yên tĩnh đáng sợ. Không có bất cứ một âm thanh nào cang lên.

Lúc này, bầu trời xanh thăm thẳm, một cơn gió từ rặng núi xa xa thổi tới làm cây cỏ phát ra tiếng động rì rào.

Trời đã về chiều.

Gió thổi tới làm mái tóc hai người bay phất phới.

Hai người đứng im lặng nhin nhau, không nói một lời.

Kim Bình Nhi nhìn thẳng vào nam nữ trước mặt mình, hai mắt không ngừng chớp chớp, như đang thương hại, lại như đang chế nhạo y.

Hồi lâu sau nàng mới đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, thanh âm cũng ôn hòa đi đôi chút: "Vì chuyện năm ấy mà đến nay cả bản thân mình người cũng không dám tin nữa, có phải vì sợ trong lúc vô ý sẽ quên đi nàng ta hay không?".

Nụ cười của nàng ảm đạm như cơn gió lướt qua trên cây cỏ lá hoa: "Kẽm nén bản thân, không ngừng nhắc nhở mình không được quên một người, thiên hạ này có ai hiểu được đại tướng Quý Lệ của Quý Vương Tông mà ai ai cũng khiếp sợ lại là một kẻ đáng thương như vậy chứ?".

Sắc mặt Quý Lệ biến đổi không ngừng, lúc xanh lúc trắng. Đột nhiên hắn ngửa mặt hít sâu một hơi, sau đó lại chậm rãi thở ra. Sau đó, nét mặt hắn cũng dần dần trở lại bình thường, không còn thấy một chút bi thương hay vui vẻ gì nữa, chỉ là một gương mặt lạnh lùng như gỗ đá.

"Cô nương là gì mà nói ta như vậy? Tại sao không thử nghĩ về bản thân mình đi?".

Hắn chậm rãi nói, trong mắt thoáng hiện vẻ châm biếm, cơ hồ như đã quên hết chuyện mình vừa thất thái vừa rồi.

Kim Bình Nhi mỉm cười nói: "Ta? Ta chẳng là gì cả, chỉ bất quá là một nữ nhân đang đi với người mà thôi".

Quý Lệ không thèm lý đến ý châm chọc trong lời nói của nàng, quay đầu đi chỗ khác. Lúc này bụi cỏ đột nhiên xao động, Tiểu Hồi từ trong đó nhảy vọt ra, nhấp nhô jai cái đã nhảy đến bên cạnh Quý Lệ. Nhìn kỹ lại chỉ thấy trên tay con khỉ đã có thêm mấy thứ quả rừng, trong mồm vẫn còn đang nhồm nhoàm không ngừng, chẳng trách mà vừa rồi không nghe thấy tiếng "khọt khẹt" quen thuộc của nó.

Quý Lệ bế con khỉ lên, xòe tay ra. Tiểu Hồi khọt khẹt cười, đặt thứ quả rừng vừa hái được lên tay Quý Lệ. Chỉ thấy thứ quả ấy đỏ như son, trông đáng yêu vô cùng, tuy rằng không lớn lắm, nhưng trông rất mập và mẩy.

Quý Lệ cầm một trái lên cho vào miệng, nhai nhai vài cái, cảm thấy mùi vị hơi chát, nhưng càng nhai thì nước càng nhiều, vừa ngọt vừa thơm, đúng là giai phẩm hiếm có.

Hắn khẽ gật đầu, rồi chia ra làm mấy phần, liếc mắt nhìn Kim Bình Nhi, chìa tay ra nói: "Tiểu Hồi trời sinh đã có khả năng phân biệt chất độc, những thứ quả nó hái về đều có thể ăn được".

Kim Bình Nhi không tiếp lấy ngay, mà đảo mắt nhìn mấy trái cây trên tay Quý Lệ, mỉm cười nói: "Ngươi chia thế này trong lòng không cảm thấy gì sao?"

Quý Lệ chau mày, hờ nhẹ một tiếng, bàn tay nắm lại, chậm rãi rút về.

Không ngờ Kim Bình Nhi lại đột nhiên vươn tay ra, chộp lấy tay hắn, mỉm cười nói: "Ta muốn, ta muốn...".

Quỷ Lệ thoảng biến sắc, liếc nhìn Kim Bình Nhi rồi chậm rãi mở tay ra, để lộ mấy trái cây màu đỏ.

Lúc này ánh mắt của Kim Bình Nhi đột nhiên trở nên ôn nhu hòa dịu, dạt dào như sóng nước, nàng nhón mấy ngón tay mềm mại trắng muốt nhặt từng quả một trong tay Quỷ Lệ lên.

Những móng tay nhỏ nhắn vô ý cạ lên làn da tay thô ráp của Quỷ Lệ, trong sự ấm áp lại mang theo mấy phần lạnh lẽo.

Nàng ngưng thị nhìn vào nam tử trước mắt này, chậm rãi buông tay, đưa một quả lên miệng nhai, đoạn mỉm cười nói: "Ngon lắm!".

Nụ cười của nàng, rực rỡ tựa một đóa hoa kiều diễm dưới ánh mặt trời, hấp dẫn vô cùng.

Quỷ Lệ nhìn nàng không nói một lời.

Kim Bình Nhi càng cười càng rực rỡ: "Sao vây, chẳng nói câu gì, giống một tên ngốc vây...".

Quỷ Lệ nhìn Kim Bình Nhi đang che miệng cười, trên mặt không lộ chút biểu tình gì. Hồi lâu sau, đột nhiên hắt lên tiếng nói: "Tử Mang Nhện là pháp khí hung tà chí âm trong thiên hạ, cô nương có thể luyện đến mức Nạp Âm Quy Nguyên, hòa nhập với khí mạch bản thân thành một thể, quả đúng là tài giỏi!".

"Ồ?".

Mấy trái cây trên tay Kim Bình Nhi lập tức vỡ nát, nước quả bắn ra tung tóe lập tức bị đông cứng thành băng, rơi xuống đất.

Sắc mặt ôn hòa cười tươi rạng rỡ của nàng lập tức biến mất, thay vào đó là ánh mắt sắc bén như dao, nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ dường như chẳng hề cảm giác, chỉ thản nhiên nói tiếp: "Chỉ là tuy cô nương là thuần âm chi thể, tương thông với linh tính của Tử Mang Nhện, nhưng khí âm hàn quá thịnh, cô âm bất thường, cô nương lại cố cưỡng ép tu hành, để âm khí nhập thể, kinh mạch khí huyết vì vậy mà bị thọ thương. Uy lực của pháp bảo tự nhiên được tăng cao, song nếu cô nương muốn tu luyện thêm một tầng nữa, tiến thêm một bước nữa, chỉ e khó lại càng thêm khó!".

Nói xong, hắt không để ý đến gương mặt cực kỳ khó coi của Kim Bình Nhi nữa, quay người bước đi, cùng lúc vẩy tay ra hiệu một cái. Con khỉ Tiểu Hồi đang đứng ăn hoa quả liền nhảy vọt lên vai hắt. một người một khỉ đi thẳng về phía dãy núi đen.

Chỉ còn lại Kim Bình Nhi vẫn đứng yên chỗ cũ, nhìn theo bóng Quỷ Lệ đi xa dần. nàng chậm rãi đưa tay lên, dưới ánh mặt trời, bàn tay xinh đẹp nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc thạch, chỉ là ở nơi sâu thẳm nhất, tuy rằng không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường nhỏ màu xanh không tự nhiên lăm giống như những huyết quản nhỏ ly ti phân bố dày đặc trên tay nàng vậy.

Kim Bình Nhi lặng lẽ trầm ngâm, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, không nói tiếng nào, cất bước đi theo Quý Lê. Những trái cây đã bị nàng biến thành băng mới nãy, vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ dưới gót chân.

Chương 196

Quyết Định

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Phía trước cánh rừng rộng mà Quý Lê và Kim Bình Nhi vừa mới đi qua, lúc này đang có hơn 10 người đang đứng, toàn là tinh anh đệ tử của Phản Hương Cốc do Lý Tuân dẫn đầu, trong đó chỉ có 2 người ngoài, đó chính là Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư của Thanh Vân Môn, còn Văn Mẫn thì lại không thấy bóng dáng.

Trong đoàn người này, có rất nhiều người đã tỏ vẻ mệt mỏi, hiển nhiên tuy là người tu đạo, song việc tiến vào vùng đất hung hiểm như Thập Vạn Đại Sơn này đối với họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì. Chỉ có Lý Tuân, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư mấy người là đạo hạnh cao thâm, sắc mặt vẫn như thường.

Chỉ là lúc này nhìn cánh rừng kỳ dị âm u trước mặt, không ai có thể vui vẻ nổi.

Phía trên cánh rừng này, độc vụ chướng khí bốc lên mù mịt, mà phạm vi lại rất rộng lớn, hiển nhiên là không thể ngự phong vượt qua, thêm vào đó là Lý Tuân đã nói rất rõ là theo truyền thuyết của Nam Cương tộc dân, sào huyệt của yêu thú chính là Sân Ma Cổ Động ở phía sau cánh rừng này.

Khu rừng này, xem ra tuyệt đối không thể xem thường.

Thiên Gia thần kiêm phát ra những luồng sáng lam sắc nhàn nhạt, chiếu rọi thân ảnh lanh ngao cô tịch như tuyết của Lục Tuyết Kỳ. Văn Mẫn không có ở đây, nàng chẳng những không nói chuyện với Lý Tuân và các đệ tử Phản Hương Cốc mà ngay cả đồng môn sư đệ Tăng Thư Thư nàng cũng rất ít để ý tới.

Trên đường đi, cùng sơn ác thủy, độc xà mãnh thú, những thứ khiến người ta phải kinh hồn bạt vía ấy đối với nàng mà nói chỉ bất quá là những thứ không đáng để mắt hoặc là vong hồn dưới kiếp mà thôi. Không ai biết được trong nội tâm của nàng đang nghĩ những gì.

Lý Tuân không biết, Tăng Thư Thư cũng không biết, lúc này Lý Tuân dường hắng một tiếng với Tăng Thư Thư, thấp giọng hỏi "Tăng sư huynh, huynh có biết tại sao Lục sư muội cả ngày trầm mặc không nói gì không? Nàng ấy đang nghĩ gì?"

Tăng Thư Thư ngẩn người, cười khổ đáp: "Lý sư huynh, ta thấy huynh hỏi lầm người rồi".

Lý Tuân trố mắt nhìn y, hồi lâu sau mới lắc đầu, cười khổ không nói gì nữa.

Lúc này chúng nhân đều đã mệt nhọc cả ngày, có lẽ định nghỉ ngơi một buổi trước khi vào khu rừng tối. Lục Tuyết Kỳ đơn độc đứng một mình trên một tảng

đá, dõi mắt nhìn về phía xa xa. Sau lưng nàng lúc nào cũng có một vài ánh mắt hữu ý hay vô ý bị thân hình diễm lệ của nàng thu hút.

Lý Tuân đứng bên cạnh Tăng Thư Thư, trầm ngâm một hồi rồi nghiêm giọng hỏi "Tăng sư huynh, chúng ta mời Lục sư muội ra đây thương lượng xem tiếp theo sẽ hành động như thế nào, như thế có được không?".

Tăng Thư Thư gật đầu trả lời: "Như thế cũng phải".

Nói đoạn liền quay người bước tới gần Lục Tuyết Kỳ, thấp giọng nói một hai câu. Lục Tuyết Kỳ mặt không biểu tình, nghe Tăng Thư Thư nói xong liền liếc về phía Lý Tuân một cái. Lý Tuân cảm thấy ngượng ngùng, chỉ cười khan một tiếng.

Cuối cùng Lục Tuyết Kỳ cũng cùng với Tăng Thư Thư bước lại bên cạnh Lý Tuân. Chỉ thấy họ Lý đằng hắng một tiếng nói: "Là như vậy, hai vị, sau khi đi qua cánh rừng này, chúng ta sẽ đến rất gần sào huyệt của yêu thú, chúng ta..."

"Lý sư huynh", đột nhiên Lục Tuyết Kỳ lên tiếng ngắt lời y.

Lý Tuân ngạc nhiên, từ khi vào Thập Vạn Đại Sơn tới nay, đây có thể xem là lần đầu tiên Lục Tuyết Kỳ chủ động nói chuyện với y, bèn ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì".

Lục Tuyết Kỳ nhìn y, hai mắt lấp loáng như phát sáng: "Mấy ngày nay tôi có một chuyện không thể nào hiểu được, muốn được thỉnh giáo Lý sư huynh".

Lý Tuân khẽ gật đầu nói: "Xin Lục sư muội cứ nói".

Lục Tuyết Kỳ như chưởng hề để ý đến sự khách khí của Lý Tuân, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng tuyết: "Mấy ngày trước, chúng tôi nghe được tin tức ở Phản Hương Cốc đều nói rằng Thập Vạn Đại Sơn là nơi hung hiểm ác địa, ngay cả các vị cũng rất ít vào đây, nhưng không hiểu sao lần này Lý sư huynh lại hết sức thông thuộc khu này, lẽ nào trước đây huynh đã tới đây rồi? Còn nữa, tông tích Thần Thú bí mật như vậy, sào huyệt của hắn lại càng không cần phải nói, tại sao Phản Hương Cốc lại biết được tin tức này?"

Lý Tuân thần sắc bất biến, dường như đã liệu định trước Lục Tuyết Kỳ sẽ hỏi thế này, chỉ mỉm cười nói: "Sư muội, ta sớm đã nói với mọi người rồi, trước đây đúng là Phản Hương Cốc chúng ta rất ít chú ý đến Thập Vạn Đại Sơn, nhưng từ sau hạo kiếp yêu thú, chúng ta đương nhiên phải chú ý đến nơi này. Còn về sào huyệt của yêu thú, cũng là do chúng ta phải hi sinh không ít tinh anh đệ tử truy theo lũ yêu thú tàn dư mới lần ra được".

Tăng Thư Thư và Lục Tuyết Kỳ chau mày nhìn nhau, hiển nhiên là đều không tin những điều Lý Tuân vừa nói. Nhưng thấy y nói với vẻ hùng hồn hào sảng như vậy cũng không tiện phản bác, chỉ đành trầm mặc không nói.

Lý Tuân mỉm cười, nhìn hai người nói tiếp: "Nói tới đây, ta lại nhớ ra một chuyện, tại sao vị Văn Mẫn sư tỷ của quý phái lại đột nhiên quay về Thanh Vân Sơn vậy?"

Tăng Thư Thư ngắn người, không khỏi liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, sau đó mỉm cười nói: "Chuyện này không phải chúng ta cũng đã nói với Lý sư huynh rồi sao, Văn Mẫn sư tỷ trước lúc đi thì đột nhiên có chuyện, thế nên mới phải trở về ngay lập tức".

Lục Tuyết Kỳ đứng bên cúi đầu không nói gì. Văn Mẫn vì sao phải trở về Thanh Vân Sơn thì ngay cả Tăng Thư Thư cũng không biết được. Kỳ thực thì xét cho cùng, tự nhiên cũng là vì hôm ấy ở Sơn Hà Điện trong Phần Hương Cốc, Văn Dịch Lam đột nhiên nói ra một câu quan hệ đến Tru Tiên Kiếm mà ra cả.

Tăng Thư Thư không biết chuyện này, chỉ cười cười cho là chuyện đùa rồi quên đi luôn. Nhưng sau khi Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn thương lượng, thì cảm thấy chuyện này không phải tầm thường, sau khi suy nghĩ, cuối cùng quyết định để Văn Mẫn trở về Thanh Vân Sơn bẩm báo sự tình cho các vị sư trưởng để còn kịp thời ứng biến. Dù sao thì Tru Tiên Kiếm đối với Thanh Vân môn, đối với thiên hạ chính đạo có ý nghĩa quá lớn, còn thái độ đáng vẻ của vị cốc chủ Văn Dịch Lam này cũng dường như có chút kỳ lạ, khiến người ta không khỏi bất an.

Có điều chuyện Thú Thần này cũng vô cùng quan trọng không thể bỏ qua, thế nên sau khi thương lượng, Văn Mẫn trở về Thanh Vân Sơn, Lục Tuyết Kỳ và Tăng Thư Thư vẫn lưu lại, có điều trong lòng hai người, Phần Hương Cốc lúc này dường như có điều gì rất cổ quái.

Lúc này Lý Tuân đã cùng Tăng Thư Thư thương lượng rất lâu, kể hết những chuyện cần phải chú ý cho hai người nghe. Tăng Thư Thư lần đầu tiên nghe được nhiều chuyện thú vị như vậy, không khỏi đại khai nhãn giới, gật đầu lia lịa, không ngừng hỏi han Lý Tuân.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên nghe, không hiểu vì sao lại thầm cảm thấy chán ghét, liền quay người đi ra chỗ khác, ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa, ngắm nhìn dãy núi kéo dài bất tận.

Không ai biết được phía trước đang có gì chờ đợi bọn họ.

***

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Buổi sáng sớm, trời mới chỉ tờ mờ sáng, các đệ tử Đại Trúc Phong còn chưa thức giấc, từ trong Thủ Tĩnh Đường vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, một lúc sau thì thấy Điền Bất Dịch bước ra, trên người vận một bộ quần áo hết sức chỉnh tề, khác hẳn với bình thường.

Chỉ thấy hai mày lão nhíu chặt, nhìn có vẻ tâm sự trùng trùng. Tô Nhự bước đi sau lưng lão, nhìn dáng vẻ hai phu phụ họ, cũng không biết là dậy sớm hay là cả đêm không ngủ nữa.

Tô Nhự lúc này thần sắc ưu tư, bước ra khỏi Thủ Tĩnh Đường, đưa mắt nhìn phòng của các đệ tử một lượt, thấy vẫn yên tĩnh thì mới thấp giọng nói: "Bất

Dịch, tôi vẫn cảm thấy làm vậy có điều gì không ổn, chỉ bằng chúng ta thương nghị lại xem".

Sắc mặt Điền Bất Dịch lạnh lùng như nước, hai hàng lông mày vẫn không giãn ra được chút nào: "Chuyện này đã không thể hoãn được nữa rồi. Từ hôm chúng ta ở Tổ Sư Từ Đường trở về, mấy ngày nay tình hình Đạo Huyền sư huynh càng lúc càng kém, ngày hôm qua trên Thông Thiên Phong còn có tin đồn ông ấy động thủ cả với Phạm trưởng lão và Tiêu Dật Tài nữa".

Tô Như ngẩn người nói: "Cái gì, chưởng môn sư huynh động thủ với người ta? Hai người bọn họ sao lại làm chưởng môn tức giận? Họ có thọ thương hay không?"

Điền Bất Dịch hờ nhẹ một tiếng: "Bạn họ có thể làm được gì chứ? Tự nhiên là do thấy Đạo Huyền sư huynh hành vi cổ quái nên mới lên tiếng khuyên ngăn, nghe nói lúc đầu Đạo Huyền sư huynh cũng ngồi xuống nói chuyện tử tế với họ, nhưng không hiểu tại sao lại đột nhiên phát nổ, một chưởng đánh ra làm Phạm sư huynh trọng thương, cũng may tên tiểu tử Tiêu Dật Tài đó là người cớ cảnh, lập tức cõng Phạm sư huynh chạy đi, thế nên mới không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra".

Tô Như thầm người, nhíu mày hỏi: "Tiêu Dật Tài không sao chứ?".

Điền Bất Dịch chắp tay sau lưng, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Hắn là kẻ thông minh, hơn nữa đã ở bên Đạo Huyền sư huynh nhiều năm, ít nhiều thì cũng hiểu về ông ấy hơn chúng ta một chút. Có lẽ quá nữa là do đã phát hiện tình hình không đúng, thế nên mới nắm được tiên cơ, mới may mắn mà thoát được. Có điều, cũng may là hắn cớ cảnh, mới có thể cứu được Phạm sư huynh ra ngoài trị thương, bằng không thì hậu quả khó mà lường trước được".

Tô Như im lặng, sắc mặt biến đổi không ngừng, hồi lâu sau mới nói: "Ông ấy, ông ấy đã biến thành như vậy, tại sao ông còn muốn đi gặp nữa?".

Điền Bất Dịch hít sâu một hơi nói: "Người ta không biết thì thôi, lẽ nào bà cũng không hiểu tại sao ta phải đi gặp ông ấy hay sao?".

Tô Như thấp giọng nói: "Nhưng, ông ấy... chưởng môn sư huynh giờ này đã tâm ma nhập thể, không ai biết ông ấy sẽ làm ra những chuyện gì, hơn nữa đạo hành của chưởng môn cao thâm vô lượng, lần này ông mạo hiểm đến đó, tôi chỉ sợ, chỉ sợ..."

Nói tới đây, thanh âm của Tô Như càng lúc càng nhỏ lại, cuối cùng thì vô cùng khó nghe, hiển nhiên là chính bản thân bà cũng không muốn nói ra cửa miệng.

Điền Bất Dịch thở dài một tiếng, quay lại nhìn Tô Như, đưa tay ra nắm lấy tay Tô Như, nhẹ nhàng nói: "Cả kiếp này chỉ có hai vợ chồng, tôi đương nhiên biết bà đang lo lắng điều gì. Có tấm lòng này của bà thì dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng không để ý...".

Tô Như nhíu mày, hờ nhẹ ngắt lời: "Ông nói lung tung gì đấy?".

Điền Bất Dịch khẽ gật đầu, trầm mặc không nói gì: "Bà cũng biết rồi đó. Bí mật của Tru Tiên cổ kiếm vốn là điều cơ mật tối cao của Thanh Vân Môn chúng ta, chỉ có một mình chưởng giáo chân nhân biết được. Chỉ là trong trận chiến Man Hoang năm đó, ta, Tăng Thúc Thường và mấy người nữa cùng với Vạn sư huynh quyết chiến Van Lý Hoàng Sa, do cơ duyên xảo hợp nên mới biết được bí mật này. Về sau mấy người chúng ta đều phải ở trong Tổ Sư Từ Đường thề độc rằng cả đời này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài".

Tô Như thở dài: "Tại sao đột nhiên ông lại nhắc tới chuyện này? Năm đó tôi cũng có mặt ở đó, cũng thề độc như ông, làm sao mà không nhớ chứ?".

Điền Bất Dịch nghiêm mặt nói: "Từ khi Thanh Diệp Tổ sư lưu lại văn bia cảnh cáo, tổ sư các đời trước không ai là không nhiều lần nhắc nhở, Tru Tiên cổ kiếm không thể dùng bừa. Trên văn bia của Thanh Diệp tổ sư cũng ghi rất rõ ràng, trong Tru Tiên cổ kiếm có hung khí vô thượng, người sử kiếm tâm trí không kiên định, căn cơ không ổn cỗ, ắt sẽ nhập vào ma đạo. Giờ đây Đạo Huyền sư huynh phát sinh nhiều dị tượng như vậy, ta chỉ e rằng lời của Tổ Sư đã ứng nghiệm".

Tô Như cúi đầu, im lặng không nói gì.

Điền Bất Dịch ngẩng đầu nhìn trời, xa xa sau áng mây mù, bóng Thông Thiên Phong ẩn ẩn hiện hiện giữa làn mây.

"Nhiều năm nay, Đạo Huyền sư huynh lao tâm khổ tứ vì bản môn, làm cho Thanh Vân Môn của chúng ta ngày một hưng vượng, đến nay đã có thể ngạo thị thiên hạ, lãnh tụ chính đạo quần hùng". Thanh âm của Điền Bất Dịch đột nhiên lại có vài phần cảm khái, "Tôi cũng đã nghĩ rất kỹ rồi, năm xưa dù là Vạn sư huynh ngồi vào vị trí chưởng môn, chỉ sợ vị tất đã tốt hơn Đạo Huyền sư huynh bây giờ".

Thân hình Tô Như khẽ run lên, thấp giọng nói: ";a lœBất Dịch...".

Chỉ là những lời phía sau, bà như muốn nói mà lại không thể nói ra.

Điền Bất Dịch chắp tay sau lưng, trên mặt lộ vẻ thất vọng nói: "Rất nhiều năm nay, ta tuy vẫn âm thầm cung phụng linh vị của Vạn sư huynh, nhưng đối với Đạo Huyền sư huynh, ta lúc nào cũng bội phục, tuy rằng bình thường chúng ta có hơi khắc khẩu, nhưng hành vi xử sự của ông ấy, ta trước nay không hề có ý kiến, dù là mười năm trước ông ấy có dùng Tru Tiên kiếm bức lão Thất phải...".

"Bất Dịch, đừng nói nữa!", Tô Như đột nhiên quát lên, không biết vì sao, hai mắt bà chợt đỏ lựng lên.

Cơ thịt trên mặt Điền Bất Dịch giật giật, miển cưỡng nở một nụ cười gượng gạo, nhưng thoảng nhìn cũng biết chẳng có chút tiểu ý nào, chỉ có đau lòng mà thôi. "Trên đời này người hiểu tôi nhất chỉ có bà mà thôi. Trận chiến mười năm trước, tôi, tôi...". Lão thở dài một tiếng, "ta thật không nỡ... lão Thất! Trong đám đệ tử, tên tiểu tử đó là thuận mắt nhất, nhưng cuối cùng vẫn... ôi...".

Cùng với tiếng thở dài, hai người đều không nói gì nữa, một hồi lâu sau đó Điền Bất Dịch mới cười khổ một tiếng: "Sau chuyện đó, trong lòng tôi cũng vô cùng

bất mãn với Đạo Huyền sư huynh. Lão Thất là do tôi nuôi lớn cả mươi năm, lẽ nào tôi không biết hắn là người thế nào? Có chuyện gì thì cũng là do tôi dạy hắn, nói không chừng còn có thể có cơ hội cho hắn thay đổi. Nhưng một kiếm kia chém xuống, hắc hắc... Lão Thất thì không sao, nhưng lại hại chết một Bích Dao. Một kiếm ấy thật tốt, lão Thất phản thì đã phản rồi, với tính tình quật cường của hắn, chỉ e cả đời này, cả kiếp này cũng không thể vãn hồi".

"... thế nhưng mấy năm nay, mỗi lần ta phản tinh, nghĩ lại chuyện này, tự hỏi nếu như ta ở vị trí của Đạo Huyền sư huynh, một kiếm ấy ta có trâm xuống hay không?".

Tô Như chăm chú nhìn trượng phu, không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay lão, vuốt nhẹ lên mu bàn tay như muốn an ủi.

Điền Bất Dịch cười buồn, nhìn Tô Như nói: "Nếu đổi lại là ta, chỉ e ta cũng sẽ chém ra một kiếm ấy".

Tô Như giống như đã biết trước đáp án, cúi đầu im lặng.

Điền Bất Dịch cũng trầm mặc hồi lâu, dỗi mắt nhìn về phía Thông Thiên Phong xa xa.

Một hồi sau, Tô Như chợt lên tiếng: "Nếu tâm ý ông đã quyết, hay là để tôi cùng đi với ông?".

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Bà không đi thì hơn, người càng nhiều lại càng khó nói chuyện. Đạo Huyền sư huynh biến thành như vậy cũng đều là vì thiên hạ chúng sinh và Thanh Vân Môn này, tôi không biết thì thôi, nhưng đã biết bí mật này thì tuyệt đối không thể tọa thị bàng quan được, thế nào cũng phải đi xem có thể cứu vãn được không. Chỉ hi vọng Đạo Huyền sư huynh đạo hành thâm hậu, có thể tĩnh ngộ trước bờ vực, bằng không...".

Lão nói tới đây thì thanh âm trở nên nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Tô Như nhìn lão, đột nhiên mỉm cười, vẻ lo âu sâu muộn trên mặt dường như đã biến mất, thay vào đó là một sự ôn nhu vô hạn: "Được rồi, ông đừng nói nữa.".

Điền Bất Dịch đã ở bên bà ta nhiều năm, tâm ý đã sớm tương thông, lúc này lão chăm chú nhìn Tô Như, cuối cùng thì cũng không lên tiếng nói gì, chỉ khẽ gật đầu, rồi chậm rãi quay người, trong ống tay áo bắt đầu lấp loáng ánh sáng đỏ rực.

Mắt thấy Điền Bất Dịch sắp dùng Xích Diễm bay đi, Tô Như đột nhiên gọi một tiếng: "Bất Dịch...". Thanh âm tuy không cao, nhưng bao nhiêu tình cảm đều tích tụ trong hai tiếng ấy.

Điền Bất Dịch quay đầu lại nhìn thê tử, chỉ thấy Tô Như vẫn có vẻ không nỡ, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Hồi lâu sau, Điền Bất Dịch đột nhiên nhoẻn miệng cười, vẫn vẫy tay, hai môi khẽ giật giật nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời, quay người phóng ra Xích Diễm tiên kiếm, đẳng không lao vút đi.

Ánh sáng đỏ của Xích Diễm rạch ngang bầu trời, phi thẳng vào giữa màn mây mù.

Còn lại một mình Tô Như đứng thẫn thờ nhìn về phía chân trời, không biết đã đứng bao lâu, cũng không biết từ lúc nào trên mái tóc của bà đã điểm mấy giọt sương sớm, long lanh như những hạt trân châu bảo ngọc.

Chương 197

Dấu Chân

Đỉnh núi đen kịt.

Đặt chân lên đỉnh núi đó rồi, một vị lạ rất nồng trước sau vẫn phiêu phương trong không khí, khiến người ta muôn sắc, phảng phất mùi lưu huỳnh. Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều là người tu hành thâm hậu, có thể chịu đựng được mùi vị lạ lùng này, nhưng họ càng tiến sâu vào ngọn núi, cơn gió tà lại càng mạnh lên, khiến họ phải nhăn mặt.

Cơn gió buốt giá thấu xương cốt, không hiểu sao, khi thổi qua mặt, tuy sức gió không phải là lớn lắm, nhưng khí vị lâm sâm quả thực khiến cơn lạnh trào lên từ trong lòng. Lại thêm tiếng rít hú u u không biết từ nơi xa nào sâu trong ngọn núi trước mặt, cứ trầm trầm bổng bổng, thoắt cao thoắt thấp, như vượn hú đêm, lại như quỷ cười thảm, nghe rất rùng rợn.

Con khỉ Tiểu Hồi nắm phục trên vai Quý Lệ, gặm hết quả rừng cuối cùng, tiện tay ném cái hạt, ba mắt đều mở to, nhìn bốn phương tám hướng, hình như đỗi với nó, cảnh tượng xung quanh không gây ảnh hưởng gì cả.

Kim Bình Nhi mặt mỗi lúc một câu, đột nhiên nói: "Có vẻ gì đó không ổn".

Quý Lệ giật mình, dừng bước hỏi: "Sao?".

Kim Bình Nhi ngẩn ngừ: "Lần trước truy tìm tông tích, tôi đã đi qua đây, tuyệt nhiên không có tiếng quỷ khóc sói tru và âm phong lồng lộng khắp núi rừng như thế này, về sau vào trong Trấn Ma Cổ Động rồi, thì mới có một chút xíu. Sao sau một thời gian, nơi đây lại như âm ti địa ngục thế này?".

Quý Lệ nhìn ra xa, hững hờ nói: "Có lẽ nơi đây là sào huyệt của Thú Yêu, lệ khí nặng quá, vốn là phải như vậy. Hôm đó lúc cô đến y mới vừa phục sinh, đương nhiên không có khí tượng này rồi".

Kim Bình Nhi ngẫm nghĩ, cũng chỉ có cách giải thích như vậy, hôm đó trên đầu núi Thanh Vân, Thú Thần đấu một trận với Tru Tiên kiêm trận, bị thương nặng dưới Tru Tiên cổ kiêm, ai cũng có thể thấy uy lực của kiêm lớn đến ngần nào. Thế nhưng gấp phải Tru Tiên kiêm trận, mà Thú Thần vẫn có tháo thoát, trình độ tu hành đó của y, cũng đủ lật nghiêng thiên hạ rồi.

Kim Bình Nhi đảo mắt, chợt thốt lên: "Huynh nói xem, vạn nhất chúng ta quả nhiên tìm được Thú Thần trong Trấn Ma Cổ Động, tuy y đã trọng thương rồi, nhưng chỉ có hai chúng ta, có thực là đối phó được với y không?".

Quỷ Lệ lắc đầu: "Ta làm sao biết được?".

Kim Bình Nhi liếc nhìn gã, đột nhiên mỉm cười: "Trông bộ dạng của huynh, chắc là không có mấy phần chắc chắn. Nếu đã như vậy, huynh còn cùng tôi đến đây làm gì?".

Nàng nhìn Quỷ Lệ, tựa cười mà không phải cười: "Huynh đừng quên, trong Hồ Kỳ Sơn, còn một Bích Dao đang đợi huynh đến cứu, nếu huynh chết ở đây, có phải là mắc lỗi với nàng ấy lắm không?".

Quỷ Lệ hừ mũi, bước lên phía trước: "Chuyện này là do cha nàng lệnh cho ta làm, ta nợ Bích Dao quá nhiều, ít ra cũng là phải làm một số việc. Nếu là ngươi..." gã cười lạnh: "Nếu cô vạn nhất không may mất mạng ở đây, chắc mới là chết không nhầm mắt?".

Kim Bình Nhi cười duyên, cười theo bóng gã đi ở phía trước: "Ôi dào, con người huynh sao mà xa cách, chỉ cần chúng ta cùng chết, đừng nói là sào huyệt của Thú Yêu, mà là chuồng heo chuồng bò, cũng đều tốt cả".

Quỷ Lệ ở phía trước cười hắc hắc, hiển nhiên không tin lấy một nửa phần những lời Kim Bình Nhi, nói gì đến biểu hiện tí nào cảm động, gã cứ đi thẳng một mạch, con khỉ trên vai ngoảnh đầu lại, nhèch mõm cười với Kim Bình Nhi một cái rất hiếp hoi, trông có vẻ khoái trá.

Trong mấy người con gái từng qua lại với Quỷ Lệ, Tiểu Hồi không thân thiết với Kim Bình Nhi như với Tiểu Bạch, Tiểu Hoàn trước kia, thời gian về sau, cười kiểu nhèch mõm nhèch miệng thế này, càng là lần thứ nhất.

Kim Bình Nhi cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng đây không phải là chuyện dở, nên cũng có chút cao hứng, cười chum chím đi lên trước vồ về con khỉ, không ngờ con khỉ nhèch mõm cười xong, đột nhiên ngoác miệng, lại phun ra một thứ đen nhem nhém, tốc độ cực nhanh, bắn thẳng về chỗ đứng của Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi giật thót, nhưng nàng rốt cục cũng không phải người bình thường, hoàn toàn không hoảng loạn, chân dung lực khẽ xoay, thân hình nhích ngay sang bên, tránh khỏi cái vật quái dị đó.

Một tiếng "bụp" khẽ, vật đó rớt xuống, cũng không nảy lên, mà dính thẳng xuống đất. Kim Bình Nhi ngoài cổ nhìn, thì ra là một cái hạt quả rừng, không biết Tiểu Hồi từ lúc nào trong miệng vẫn còn một cái, nhóc nhách nhấm hương vị, lúc này mới lẩy ra để nghịch.

Kim Bình Nhi bị con khỉ chòng ghẹo, trong lòng hơi giận, gương mặt đẹp cũng bợt đi, nàng liếc mắt nhìn, chỉ thấy con khỉ lông xám đó không biết từ lúc nào đã xoay ngược lại ngồi trên vai Quỷ Lệ, đổi mặt với Kim Bình Nhi, hai tay khaonh chéo trước ngực, hai chân dung đa dung đưa, ba con mắt nhìn trời, mặt đầy vẻ

ngông nghênh, rất có khí khái lưu manh như truyền thuyết kể, đến cái đuôi dài cũng vắt va vắt vỏo sau lưng, bộ dạng như muốn nói: "Ta bắt nạt mi đấy, ta là lưu manh ta còn sợ ai".

Kim Bình Nhi không nhìn rõ còn đỡ, vừa nhìn thấy lại tức, không đánh mà lao phốc tới, đi sát mẩy bước theo Quý Lệ, giận dữ hỏi: "Con khỉ này của huynh sao hồn hào như vậy, tuỳ tiện nhổ hạt quả vào mặt người ta huynh biết không?"

Quý Lệ chậm rãi quay đầu, nhìn Kim Bình Nhi, mặt lộ vẻ kỳ quái, rất lâu sau mới đáp: "Ngươi đang mắng nó hả?", nói đoạn chỉ tay vào Tiểu Hồi.

Kim Bình Nhi gật đầu.

Tiểu Hồi tức thì nổi giận, giây lát sau đã nhảy chồm chồm trên vai Quý Lệ, kêu loạn lên, bao con mắt trợn tròn, hai tay nắm chặt thành quyền, khua khoắng không ngớt, trông bộ dạng thì đúng là sùng sục giận, muốn đấu với Kim Bình Nhi một trận vì dám cáo tố tội trạng của nó, khí thế có phần bức nhân.

Kim Bình Nhi không ngờ tính thông linh của con khỉ xám này đạt tới trình độ ấy, sững người một lát, giật lùi lại, sau đó không lý đến nó nữa, nói to với Quý Lệ: "Tôi đúng là đang mắng nó, con súc sinh này quả thực là đáng ghét, huynh dạy nó thì phải dạy cho tốt...".

"Ngươi!", thình lình Quý Lệ vốn ít khi to tiếng, đột nhiên thét Tiểu Hồi, đồng thời cũng ngắt luôn câu nói của Kim Bình Nhi.

Tiểu Hồi giật bắn, dừng lại một lát, Kim Bình Nhi cũng thắt kinh, nhìn Quý Lệ. Chỉ thấy Quý Lệ hai hàng mày cau rúm, nét mặt nghiêm nghị, nói với Tiểu Hồi: "Ta đã bảo ngươi rồi, chịu khó đọc nhiều sách, biết sách mới có thể hiểu được lý lẽ, ngươi cứ không nghe. Lần trước ta dạy ngươi quyển Thần Ma Chí Dị đó, sao ngươi không học? Lần này về chép lại quyển đó ba trăm lần rồi hãy đến gặp ta!".

Con khỉ trợn tròn ba mắt, chớp chớp, ngồi xổm xuống vai Quý Lệ, dùng tay gãi đầu, gãi mai gãi māi, xoa māi xoa māi, hiển nhiên sững sốt. Kim Bình Nhi đứng bên cũng khá giật mình, kinh hãi hồi lâu, không nhịn được cười nhạt bảo: "Huynh đang nói cái quái gì vậy, con khỉ này cho dù có hiểu người đến đâu đi nữa, cũng chưa từng nghe nói đến chuyện biết đọc biết viết!".

Quý Lệ ngoài đầu liếc nhìn nàng, "Ồ" một tiếng, rồi mới sực tỉnh, hờ hững nói: "Nếu thế, đến ngươi cũng nói như vậy, con khỉ này chưa từng được giáo dục là không phải lỗi ở ta. Trời sinh vạn vật, đâu có con khỉ biết đọc được sách, làm sao được, làm sao được?".

Gã nhìn Kim Bình Nhi, thở dài một cái không có chút thành ý nào, không nói gì nữa, quay đầu đi tiếp.

Kim Bình Nhi tức uất, mặt mày trăng bợt ra.

Con khỉ đãng trước tuột bộp xuống khỏi vai Quý Lệ, ngã oạch trên mặt đất, nhưng không thấy nó có vẻ đau đớn gì cả, mà hét ầm lên, hoa tay múa chân, cười như rõ rà, thi thoảng ôm bụng, thi thoảng ngã vật ra đất, lại bốn chân giơ

lên trời, đuôi quật tới quật lui, tóm lại là cười muỗn phát điên lên rồi lại muỗn phát điên lên nữa.

Kim Bình Nhi càng nhìn càng giận, toan phát tác, Tiểu Hồi đột nhiên nhảy phốc, héo vào mặt nàng "chi chi chi chi", làm mặt xấu, rồi bốn chân chống đất, "soạt soạt" hai lần là tung mình trở về, một lát là đã nhảy trở lại trên vai Quý Lệ, lúc này mới ngồi yên, ở đó dương dương đắc ý ngoái nhìn Kim Bình Nhi, lại làm mặt xấu trêu nàng.

Kim Bình Nhi giận càng thêm giận, toàn thân tựa hồ phát run, nàng nghiến răng, giơ tay muốn lao lên phía trước, dưới ánh dương ấm áp, cạnh bàn tay nàng trào ra những luồng ánh sáng tím nhạt, ngụy dí vô cùng.

Chỉ có điều bàn tay vừa đưa lên nửa chừng, đã dừng sững giữa không trung, thân hình nam nhân phía trước, bên cánh tay cũng đang tỏa ra những quầng sáng xanh mờ mờ.

Con người nàng thu hẹp lại.

Lâu lắm, nàng đột nhiên ngừng bước, sau đó hạ tay, nhắm chặt mắt, hô hấp thật sâu. Ngực nàng pháp phồng, sắc mặt bình hòa trở lại. Ánh xanh ở bên tay Quý Lệ cũng dần dần tiêu tán, còn chính thân hình gã, thì đã đi rất xa, trong tiếng cười cợt kỳ quái điếc tai của con khỉ xám ba mắt.

Kim Bình Nhi định thần, lòng còn hơi giận, nhưng đồng thời không hiểu tại sao, trên mặt phát nóng ran, nàng xưa nay điên đảo chúng sinh, sở trường trêu ghẹo người ta, thế mà hôm nay không hiểu sao lại bị một con khỉ hí lộng đến mức như thế...

Nàng hừ một tiếng, dẹp bỏ những chuyện đó không nghĩ đến nữa, đang định đi tiếp, chợt lông mày nàng cau cau, tựa như nhớ ra chuyện gì, chuyển mình quay trở lại, không bao lâu, nàng đã đến chỗ rơi cái hạt quả mà Tiểu Hồi vừa khiêu khích nhổ ra.

Hạt quả là một hạt quả rừng trong vùng núi bình thường này, lại không có điểm gì dị biệt, nhưng lúc này hạt quả đó, lại đã chìm cả vào đất, chỉ lộ ra ít vỏ ngoài cứng ngắt. Mà trên ngọn núi cháy sém quái dị này, không giống như những nơi khác trong Thập vạn đại sơn, có đất dai mềm xốp, tới đâu cũng là đá rắn.

Lực nhổ của Tiểu Hồi, lại bắn được cả hạt vào trong đá cứng.

Kim Bình Nhi dần cau mày, chậm chậm đứng lên, nhìn về phía bóng Quý Lệ đang xa khuất, từng trận gió tà thổi từ hướng đó lại, trong gió vẫn có tiếng cười chí choé kỳ quái điếc tai của con khỉ Tiểu Hồi.

Chậm rãi, dường như nàng khẽ lẩm bẩm: "Sao mà đến con khỉ này, đạo hạnh cũng đến mức đó, tinh tiến nhanh như vậy, người này rốt cục là...".

***

Khu rừng sâu đen ngòm rộng rãi, lại đón tiếp những người khách viếng thăm mới. Bất quá khách nhân lần này, số lượng vượt xa lần trước. Đội ngũ đông đến mười mấy người, tiễn lên phía trước, xuyên qua những rặng cây, những cây đại thụ lá cành sum sê và những cây kinh cúc phủ đầy dây leo um tùm rậm rịt.

Chỉ có điều, đoạn đường này, ngoài việc không có những sự tấn công đột ngột của mãnh thú mà họ dự liệu, đi đến có chút thuận lợi ngoài dự liệu.

Mấy người đi hàng đầu, đều không phải là những nhân vật tầm thường, Lục Tuyết Ký khẽ cau mày, không nói gì cả, nhưng Tăng Thư Thư lại đã không nhịn được nên nói với Lý Tuân: "Lý sư huynh, nơi... nơi này hình như có gì đó không bình thường".

Lý Tuân ngừng bước, nhìn lướt bốn hướng xung quanh, sau đó nhìn về phía Tăng Thư Thư, trầm ngâm giây lâu, ngoảnh đầu nói to với các đệ tử Phan Hương Cốc: "Mọi người hãy nghỉ một lát đã, đợi chút nữa tiếp tục lên đường".

Mọi người dạ ra, hiển nhiên đi đoạn đường này, đối với ai cũng không phải là một việc nhẹ nhõm.

Sắp xếp xong những người khác rồi, Lý Tuân và Tăng Thư Thư đi lên trước một chút, đồng thời lại gần Lục Tuyết Ký, Lục Tuyết Ký chau mày, lại lùi lại một bước. Lý Tuân sầm mặt, Tăng Thư Thư rất nhạy bén, lập tức cất tiếng đánh trống lảng: "Lý sư huynh, huynh phát hiện ra điều gì chưa?".

Lý Tuân gật gật đầu, ánh mắt dừng lại dưới chân nơi ba người bọn họ đang đứng, trong rặng cây đan thắt rậm rạp, tuy rặng mù mịt, nhưng thấp thoáng có thể trông thấy dây leo sau khi bị chặt gãy, có dấu chân rất mờ của người nào đó đã đạp lên.

"Có người đã đi trước chúng ta, mà nhất định không phải là lâu lăm, cũng đi qua dải rừng này". Y nói một cách dứt khoát, đồng thời trên mặt cũng nổi lên một tia lo lắng không che giấu được.

Tăng Thư Thư trầm ngâm: "Có thể nào là đồng môn của Lý sư huynh...".

Lý Tuân lắc đầu: "Không thể nào, Phan Hương Cốc chỉ có nhóm bọn ta thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, lớp tinh anh trẻ tuổi trong cốc phần lớn đều ở đây rồi, không thể còn ai đến đây nữa".

Tăng Thư Thư cau mày: "Vậy thì lạ nhỉ, theo lời Cốc chủ nói ngày hôm đó, tin tức này vốn không thể bị tiết lộ ra ngoài mới phải. Lẽ nào môn phái khác cũng biết tin này rồi, thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn?".

Lý Tuân trù trừ một lát, vẫn lắc đầu: "Ta cảm thấy có lẽ không phải, trước hết chuyện này quả thực là được giữ kín, chỉ có hai phái chúng ta biết thôi". Y ho khẽ, hạ giọng tiếp: "Thú Thần mới là thủ phạm đầu sỏ của tai kiếp này, nếu là kẻ khác giấu đồ bìm leo, tóm lấy tiện nghi, trận huyết chiến trên Thanh Vân Sơn của hai phái chúng ta, chẳng phải là...".

Tăng Thư Thư thò ta, mặt mày tươi rói, vỗ vai Lý Tuân cười: "Lý sư huynh nói chính hợp ý ta, quả nhiên là tư tưởng lớn gặp nhau, ha ha, ha ha...".

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh, thì là xuất phát từ Lục Tuyết Kỳ, hai người đều chưng lại, đảo mắt nhìn sang, Tăng Thư Thư hạ giọng: "Lục sư muội, muội làm sao thế, có phải chúng tôi nói gì sai sao?".

Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng liếc nhìn y, rồi ngoảnh đầu đi, miệng cười nhạt: "Cái mặt thật đáng ghét!".

Tăng Thư Thư đơ người, nhất thời không hiểu Lục Tuyết Kỳ nói vậy là ý làm sao, không biết nàng đang mắng mình hay Lý Tuân, hay là mắng cả hai người bọn họ, y ngoảnh đầu nhìn Lý Tuân, hai người nhìn nhau, nhất thời cùng cảm thấy gượng gạo, không biết nên nói gì mới phải.

Giây lát sau, cuối cùng vẫn là Tăng Thư Thư da mặt dày hơn, bật cười ha ha, ra vẻ như chưa nghe thấy gì, nói với Lý Tuân: "Lý sư huynh, tin tức nếu chưa bị tiết lộ, lại không phải là các đệ tử khác của Phàn Hương Cốc, vậy những dấu tích ở đây như thế này, chắc là trong ấy ẩn chứa một sự tình cổ quái nào rồi".

Lý Tuân chau mày, hiển nhiên cũng căng óc nghĩ không ra, đột nhiên Lục Tuyết Kỳ ở phía trước xoay mình lại, lạnh lẽo nói một câu: "Thú Thần!".

Tăng Thư Thư và Lý Tuân cùng sững người, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, một lúc sau, Tăng Thư Thư mới từ từ gật đầu, tuy vẫn có chút đắn đo, nhưng vẫn nói: "Cái này... Lục sư muội nói tuy rằng cũng hơi... hao huyền viễn vông, nhưng ngẫm cho kỹ, cũng thật rất có khả năng".

Lý Tuân thần tình trên mặt không hề giống Tăng Thư Thư, muốn nói lại thôi, do dự giây lát, y lắc đầu: "Thôi, chúng ta tiếp tục đi rồi xem xét sau, ở đây nói bừa đoán bậy cũng chẳng có tác dụng gì".

Nói đoạn, y hướng về hai người bảo: "Các vị cũng nghỉ một chút đi, ta về xem mấy sư đệ đồng môn".

Lý Tuân lại dặn dò phải cẩn thận, rồi quay mình đi về phía sau.

Đợi Lý Tuân đi xa, Tăng Thư Thư mới ngoảnh đầu, nhìn theo bóng Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên mỉm cười: "Lục sư muội, ban nãy có phải muội mắng huynh không?".

Lục Tuyết Kỳ hừ lạnh, lại không thừa nhận cũng không phủ nhận, trông ý tứ ấy, có vẻ là mặc nhận nhiều hơn, Tăng Thư Thư cười khổ, trầm ngâm giây lát, chậm chạp bước đến bên Lục Tuyết Kỳ, lại hạ giọng nói: "Lục sư muội, huynh có chuyện muốn hỏi muội".

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y, hơi ngây người, chỉ thấy Tăng Thư Thư nét mặt lúc này rất nghiêm túc đứng đắn, khác hẳn so với bình thường, nàng bèn hỏi: "Gi?".

Tăng Thư Thư hít sâu một hơi, nhìn bốn hướng xung quanh, rồi hạ giọng hỏi: "Lục sư muội, muội hãy nói thật với huynh, Tru Tiên Cổ Kiếm của môn phái chúng ta, có thật là bị tổn hại rồi không?".

Lục Tuyết Kỳ mặt thoắt trăng bêch, trong mắt lấp lóe sáng, nhìn chăm chằm vào Tăng Thư Thư, đến Thiên Gia thần kiếm trong tay nàng, ánh sáng xanh lam như nước hồ thu cũng tựa như pháp ra những tiếng kêu ong ong vô hình, nháy mắt thò ra, sau đó lại chầm chậm thu trở lại.

Tăng Thư Thư biến sắc mặt, cảm thấy bạch y nữ tử trước mặt giây phút trước như băng, giây phút này trong nháy mắt lại trở thành một mũi kim đáng sợ sắc nhọn cùng cực, vô tình lùi lại, khe khẽ cười khổ: "Lục sư muội, không cần phải vậy".

Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo nhìn y: "Huynh hỏi câu này, là có ý gì vậy?".

Tăng Thư Thư hé cười: "Nói gì tôi cũng là đệ tử Thanh Vân, chuyện này làm sao có thể hậu quả gì được? Văn Mẫn sư tỷ trước lúc trở về núi, chắc là đã hồi báo cho các vị sư trưởng việc này rồi?".

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn y. Tăng Thư Thư gật đầu: "Thôi thôi, Lục sư muội, muội xem, huynh hoàn toàn không có ác ý, chỉ là lúc này có nhiều chuyện hết sức đáng ngờ, trên đường ít có cơ hội, vừa may lúc này mới nói chuyện với muội thôi".

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y: "Chuyện gì?".

Tăng Thư Thư ho khục khắc, hạ giọng nói: "Muội cảm thấy Phản Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam là người thế nào?".

Lục Tuyết Kỳ chau mày: "Ý huynh là gì?".

Tăng Thư Thư túm tím: "Nói thế này, muội cảm thấy Vân Cốc chủ ông ta có phải là một người đầu óc giản đơn không? Nếu không hoặc giả là một người ghét điều ác như kẻ thù, coi giữ vững chính đạo trong thiên hạ là nhiệm vụ của mình, đối với Thanh Vân đệ tử cũng chính là chính đạo như mình một chút cũng không để phòng không?".

Lục Tuyết Kỳ hử mũi, im lặng, nhưng trên mặt cái ý khinh thị càng lúc càng rõ, hiển nhiên hoàn toàn phủ định về những điều Tăng Thư Thư nói. Tăng Thư Thư cũng không giận, xem ra sớm đã biết Lục Tuyết Kỳ sẽ phản ứng như vậy, y tiếp: "Chúng ta đã đều biết Vân Cốc chủ không phải là người tâm huyết với cổ đạo cũng không phải người đầu óc giản đơn, vậy hôm đó tên Sơn Hà Điện mạo nhiên hỏi ba người chúng ta câu Tru Tiên có phải bị hư hại rồi không, có phải là rất kỳ quái không?".

Lục Tuyết Kỳ hít sâu một hơi, không nói một lời nhìn Tăng Thư Thư. Tăng Thư Thư hơi lúng túng: "Thôi, huynh biết đắng sau lưng nói những lời như vậy về một trưởng bối đức cao trọng vọng, quả thực có chỗ không ổn, có điều cô xem, những việc này nếu nghĩ kỹ, thực rất là kỳ quái...".

"Không có gì không ổn cả". Lục Tuyết Kỳ ngắt lời với một giọng lạnh lẽo, tựa hồ căn bản không thèm để ý đến cái miệng toan hé ra của Tăng Thư Thư, lạnh lùng thốt: "Nói thì nói chứ, có gì là cấm kỵ đâu, từ Thanh Vân sơn đến đây, muội thấy ông ta chẳng có gì là tốt cả!".

"Á..." Tăng Thư Thư lại kinh ngạc bật cười, nhất thời không thốt được thành tiếng. Y có năm mươi cũng không ngờ Lục Tuyết Kỳ xưa nay nề nếp chân chì hạt bột lại còn nổi loạn hơn cả mình, thằng thắn nói ra những lời miệt thị về một vị tiền bối đức cao vọng trọng. Có điều nghĩ lại, người con gái tuyệt sắc mỹ lệ vô song này, với vị tiền bối đức cao vọng trọng ấy và môn hạ đệ tử của ông ta, hình như còn thật sự là có không ít kỷ niệm.

Nhin sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư không biết tại sao sau gáy mình ơn ớn lạnh, trực giác thầm nghĩ lẽ nào vô ý đã chọc đúng tổ ong vò vẽ, lập tức hùng hổ, vội vã lảng sang chuyện khác: "Cái này... ờ... ờ... mặc kệ nhân phẩm của ông ta đi, ý huynh là, về chuyện này, Vân Cốc chủ ít nhất cũng có một chỗ hết sức bất bình thường...".

"Làm sai ông ta biết được cái tin Tru Tiên Cổ Kiếm bị hư hại, đó là một". Lục Tuyết Kỳ ngắt lời, trên mặt thần tình không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia sáng, long lanh như thuỷ tinh" "Thứ hai, sau khi ông ta biết vì sao phải nói với chúng ta. Ông ta hẳn rất rõ rằng tin này từ miệng ông ta nói ra, chúng ta nhất định sẽ quay về hồi báo với các vị sư trưởng Thanh Vân Môn, vậy thì quan hệ giữa Phản Hướng Cốc và Thanh Vân Môn, chẳng phải sẽ lập tức sinh biến sao?".

Tăng Thư Thư gật đầu lia lịa: "Huynh biết với trí thông minh của Lục sư muội, quyết không thể không phát hiện ra quan hệ khẩn yếu trong việc đó." Ngừng một lát, y tiếp: "Nghĩ kỹ theo đó, thì Vân Cốc chủ không ngoài hai tình huống: một, Thanh Vân Môn có gian tế tiết lộ tin tức cho ông ta, cái tin mà đến những đệ tử Thanh Vân như chúng ta đều giấu rất kín, ông ta lại biết được, đủ thấy gian tế này thân phận tuyệt không thể xem thường, nhưng ông ta nói như vậy, có phải là có khả năng lại tiết lộ thân phận của gian tế không?".

Lục Tuyết Kỳ hừ mũi, tiếp: "Hai, ông ta nói cho chúng ta biết nhằm mục đích gì? để nhắc nhở Thanh Vân môn ông ta đã biết được bí mật này rồi hay là cảnh cáo các vị sư trưởng, Phản Hướng Cốc không sợ Thanh Vân Môn nữa?".

Tăng Thư Thư chăm chú nhìn Lục Tuyết Kỳ, thở dài: "Những điều huynh nghĩ, thì ra muội cũng đã sớm nghĩ đến rồi, uổng cho huynh còn muốn đề tĩnh muội, có điều nghĩ cũng đúng, hôm đó muội còn để Văn Mẫn sư tỷ lúc sắp lên đường trở về Thanh Vân, là đem chuyện này hồi bẩm với các vị trưởng bối".

Lục Tuyết Kỳ im lặng gật đầu.

Tăng Thư Thư mấp máy miệng, đột nhiên thở dài, nghe thanh âm đượm vẻ cảm khái. Lục Tuyết Kỳ hơi sững người, hỏi: "Huynh sao thế?".

Tăng Thư Thư nhăn nhó cười: "Huynh, huynh cảm thán cho thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đó, nói thực, mấy ngày nay huynh tuy nghĩ đến đây, nhưng trong lòng vạn phần không mong nó là sự thật, thà mình đoán nhầm còn hơn".

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, chỉ lặng lẽ ngoảnh đầu, trông về phía trước. Sâu trong rừng rầm, âm âm u u, con đường sắp đi không leo lói lấy một tia sáng.

Tăng Thư Thư thở dài, lắc đầu nói: "Thôi, đằng nào nghĩ mai cũng chẳng có cách gì, đành đi bước nào trông bước ấy vậy. Tôi lại muốn xem xem, trong cái hồ lô của vị Vân cốc chủ ấy rốt cục là muối tung ra thứ thuốc gì".

Lục Tuyết Kỳ không đáp lời, ánh mắt lơ đãng chuyển đến những dấu vết mờ mờ vừa mới phát hiện ra. Tăng Thư Thư ở một bên thấp giọng bảo: "Kỳ thực muội nói là Thú Thần kể cũng có khả năng, nhưng huynh cảm thấy có lẽ không phải là y đâu".

Lục Tuyết Kỳ hỏi: "Vậy theo huynh là kẻ nào?".

Tăng Thư Thư trầm ngâm giây lát, khe khẽ đáp: "Nếu những điều Lý Tuân nói đều là thật, quả nhiên không phải là những đệ tử khác trong Phản Hương Cốc của y, huynh e rằng những dấu chân này, chắc là do dư nghiệt Ma giáo để lại".

Lục Tuyết Kỳ rùng mình, ngoảnh đầu nhìn, gương mặt xinh đẹp xưa rày vẫn lạnh lẽo lần đầu tiên có biến đổi: "Sao huynh lại nói thế?".

Tăng Thư Thư chỉ vào dấu chân: "Muội xem, dấu này tuy mờ, nhưng hiển nhiên là dấu do con người đi qua đây để lại. Đã không phải là người của Phản Hương Cốc, vậy thì chính đạo trong thiên hạ càng không có môn phái nào quen thuộc Thập Vạn đại Sơn hơn chúng ta, cũng rất khó mà tưởng tượng được có thể đến tra xét chỗ này. Nhưng Ma giáo thì khác, năm đó sau đại chiến giữa chính và tà, Ma giáo bị chính đạo đuổi ra khỏi trung thổ, nơi rừng thiêng nước độc như thế này, chắc chúng cũng đã đi qua. Vì vậy nói là cúng, tôi cảm thấy có khả năng hơn".

"Ý muội sao, Lục sư muội?". Tăng Thư Thư ngoảnh đầu hỏi, những thay sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, lại bất giác sững lại.

Người con gái xinh đẹp ấy, đăm đăm ngó những dấu chân, nét mặt tai tái, kỳ lạ là hơi ửng hồng, thăm sâu lên từ dưới da, trong khu rừng già hoan vắng lạnh lẽo này, nàng lặng lẽ đứng đó, trông như chìm vào một giấc mơ bất thường nào đó, lại không nghe thấy người bên cạnh nói gì nữa.

Chương 198

Chốn cũ

Thanh Vân Sơn. Thông Thiên Phong. Tổ Sư Từ Đường.

Khu rừng xanh tươi vẫn như ngày trước, rậm rạp và sinh trưởng dồi dào sức sống, sương sớm lắng bảng đang vơ vẩn trong rừng cây, chỗ nào cũng là cành lá ngọn cây, trên bãi cỏ lá hoa, những hạt móc long lanh rung nhẹ nhẹ trong gió. Nơi xa, trong rừng rậm còn có tiếng chim hót lảng lót vui vọng tới, nghe tiếng cim càng khiến lòng như trong trèo thêm, như lạc vào nơi tiên cảnh.

Ở nơi thánh địa nhân gian, đạo gia tiên cảnh này, trên con đường nhỏ trong rừng từ từ xuất hiện một bóng người béo lùn, chính là Điền Bất Dịch.

Không ăn nhập gì với cảnh sắc xinh đẹp xung quanh, khuôn mặt Điền Bất Dịch có vẻ ngưng trọng, đôi mắt nhìn thẳng lên phía trước, biểu tình trên khuôn mặt tò tò tâm sự triu nặng. Mà lúc này sau lưng lão không có một ai, cũng lộ ra một chút quái dị, điền Bất Dịch tuy thân là thủ toạ Đại Trúc Phong, cũng là một trong những người quan trọng nhất của Thanh Vân Môn, nhưng với thân phận của lão mà lén lút đến một nơi trọng địa như Tổ Sư Từ Đường dâng hậu sơn Thông Thiên Phong, hiển nhiên là hết sức kỳ quái.

Trên con đường núi, không có một Thanh Vân đệ tử nào cảnh giới, cả quãng đường đều ngắt vắng ngơ. Trong làn gió nhẹ và tiếng chim hót, Điền Bất Dịch ngoặc vào ngã ba trú danh đó, dần dần trông thấy mái ngói khí thế hùng vĩ sâu trong khu rừng rậm.

"Coong...".

Không biết là tiếng chuông từ đâu đó phía trước núi đưa tới, ngân nga trên đỉnh núi Thanh Vân.

Tiến vọng lăng dâng, trôi nổi đó, khiến Điền Bất Dịch lặng lẽ dừng bước, ngoại đầu, nhìn.

Thiên địa cao xanh, trời đúng là xanh đến khôn cùng!

Trong hàng ngàn hàng vạn năm, hình như chưa từng có thay đổi.

Nét mặt Điền Bất Dịch dần dần bình tĩnh lại, đứng trầm mặc một lúc, lại xoay mình, hướng về Tổ Sư Từ Đường bước tiếp.

Dãy bậc đá trải rộng hiện ra trước mắt lão, Tổ Sư Từ Đường vẫn không có gì thay đổi, như một con thú lớn mê mệt chìm vào giấc ngủ sâu êm đềm, nằm trong lòng khu rừng sâu. Đại môn của Tổ Sư Từ Đường vẫn mở toang, bên trong vẫn âm u, thậm chí là những đốm nến thơm sâu trong bóng u ám đó, dường như cũng đang ngủ say, tất cả, vẫn yên tĩnh như thế.

Chỉ có điều, bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, dưới chân bậc đá, lúc này lại có một nam tử trẻ tuổi đứng đó, lưng quay về phía Điền Bất Dịch. Điền Bất Dịch cau mày, bước qua.

Nghe thấy tiếng bước chân, nam tử trẻ tuổi đó ngạc nhiên, không ngờ lúc này vẫn còn có người đến nơi đây, vội vã xoay mình lại. Điền Bất Dịch đổi mặt với nam tử đó, hai người đều sững sờ giây lâu, nam tử trẻ tuổi đó chính là Lâm Kinh Vũ.

Điền Bất Dịch vụt nhớ lại, trước kia đã từng nghe môn hạ đệ tử nói Lâm Kinh Vũ luôn trông nom ở Tổ Sư Từ Đường này, nghe nói là trông nom linh cữu cho một người nào đó, có điều "người nào đó" là ai, lại hình như không có ai được biết. Có điều Điền Bất Dịch lúc này tự nhiên cũng không có bụng dạ nào mà suy nghĩ việc

đó. Quan hệ giữa lão và Lâm Kinh Vũ chẳng tốt đẹp gì cho lắm, hai người nhìn nhau một lúc, không ai lập tức mở lời, không khí có phần gượng gạo.

Cuối cùng Lâm Kinh Vũ hắng giọng, khẽ hỏi: "Điền sư thúc, sư thúc sao sớm thế này lại đến đây?".

Điền Bất Dịch liếc nhìn y, sau đó ánh mắt lại dời sang khoảng tối trong Tổ Sư Từ Đường: "Ta đến tìm người. Người sớm thế này đứng bên ngoài từ đường làm gì vậy?".

Lâm Kinh Vũ hơi biến sắc, khuôn mặt như lướt qua một nét cười khổ, liếc vào trong Tổ Sư Từ Đường, không đáp lời. Điền Bất Dịch lạnh nhạt nói: "Có người bên trong không, có phải chưởng môn sư huynh không?".

Lâm Kinh Vũ gật gật đầu: "Đúng, chưởng môn sư bá đang trong đại điện... người lệnh cho con trống giữ ở bên ngoài, không có lệnh truyền của người, trên Thông Thiên Phong không có đệ tử nào được phép tiến vào".

Điền Bất Dịch hừ mũi, lạnh lùng hỏi: "Ta nhớ ngươi là môn hạ đệ tử Long Thủ Phong kia mà, sao chạy đến đây giữ cửa cho Đạo Huyền sư huynh vậy?".

Lâm Kinh Vũ nhợt nhạt, khe khẽ cúi đầu không đáp.

Điền Bất Dịch không lý đến y nữa, nhấc chân cất bước lên bậc đá. Bên cạnh Lâm Kinh Vũ cứng người, bước lên một bước: "Điền sư thúc, người định làm gì đây?".

Điền Bất Dịch lạnh lùng: "Ta đến đây, tự nhiên phải vào, ta muốn kiểm chưởng môn sư huynh nói chút chuyện".

Lâm Kinh Vũ cau mày: "Điền sư thúc, chưởng môn sư bá đã nói rồi, không muốn gặp ai cả, không có sự cho phép của người, tất cả môn hạ Thông Thiên Phong...".

"Ta không phải là môn hạ đệ tử Thông Thiên Phong!". Điền Bất Dịch lạnh lẽo ngắt lời.

Lâm Kinh Vũ tặc họng, nhất thời bị Điền Bất Dịch ép cho cứng lưỡi.

Điền Bất Dịch cũng không nhiều lời, đi lên bậc đá, hướng về phía Tổ Sư Từ Đường. Lâm Kinh Vũ khẽ nhích động, tựa hồ định ngăn cản, nhưng liền đó y dừng lại, nhìn theo thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch, mắt lấp lóe sáng.

Bước lên, vượt qua ngạch cửa, một làn hương thơm nhẹ thoảng tới, bóng tối âm u rộng lớn từ sâu trong điện lặng lẽ ủa ra, chặn chút ánh sáng ban nãy còn tồn tại ở bên ngoài Tổ Sư Từ Đường.

Điền Bất Dịch đứng nguyên một lúc rồi mới chậm chạp tiến sâu vào trong. Theo tiếng bước chân nhấc lên đặt xuống, thần tình trên khuôn mặt lão, tựa như chậm rãi có thay đổi.

Từng cột nhà lớn sơn đỏ, xen kẽ có đền đứng trong đại điện, chống đỡ toà từ đường hùng vĩ, những tấm trường màu vàng rũ xuống từ vòm trần cong cong, lặng lẽ treo rủ bên cạnh những chiếc cột, trong đó rất nhiều nhin đã có chút rách

cũ, trông thấy, phảng phất chính là một nỗi bể dâu, lộ ra giữa những lớp màu vàng đang cũ dần đi ấy.

Thời gian những năm tháng đã qua, dường như ngưng tụ lại ở đây.

Trong từ đường rất lặng lẽ, không nghe thấy một âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân lão nhãc lên đặt xuống, vang vọng trong bóng mờ mờ tĩnh lặng xung quanh. Sau bàn thờ khổng lồ ở đằng xa, những đốm hương nến được thắp lên, lặng lẽ cháy, như những con mắt thần bí ma quái dị, chăm chú nhìn cái bóng đang đi xuyên qua bóng tối trong từ đường.

Rẽ qua cây cột lớn nhất trên điện, bước qua tấm màn vàng rủ thấp, Điền Bất Dịch cuối cùng cũng dừng lại.

Trước mặt là một khoảng trống, trên mặt đất đặt ba hàng bồ đoàn, mỗi hàng bảy chiếc, trên tấm bồ đoàn ở chính giữa hàng thứ nhất, có một bóng người quen thuộc đang ngồi ngay ngắn, bất động. Mà trước tấm bồ đoàn, đặt một bàn thờ rất to, sắp đầy hoa quả đồ lễ, lư hương ở chính giữa, bên trong là rất kỳ quái, chỉ cắm ba cây hương nhỏ, lờn vờn khói nhẹ, chậm chạp bay lên.

Thấu qua bàn thờ hương khói lượn lờ, trong bóng tối đằng sau bàn thờ, lờ mờ có thể trông thấy vô số linh bài linh vị, mỗi cái trên mặt tựa hồ đều có nét chữ, sắp ngay ngắn trên linh vị trong bóng âm u.

Nét mặt Điền Bất Dịch, từ từ trở nên nặng nề pha lẫn vẻ cung kính, đứng trước linh vị của các đời tổ sư Thanh Vân môn, ánh mắt lão trước hết là dừng ở cái lưng đã rất quen thuộc kia giây lát, sau đó chậm chạp tiến lên.

Thân hình Đạo Huyền Chân Nhân, hơi nhúc nhích, nhưng không ngoái đầu lại.

Điền Bất Dịch chậm chạp đi đến trước bàn thờ, nhìn những linh vị bị phủ nhập trong bóng tối, hít thở thật sâu, sau đó từ trong túi hương bên cạnh lư hương, rút ra ba cây hương nhỏ, cẩn thận châm vào ngọn nến đặt bên cạnh, lùi lại một bước, đứng cách bàn thờ ba thước, cung cung kính kính cầm hương vái ba cái.

Tấm bồ đoàn chỗ Đạo Huyền Chân Nhân ngồi, cách bàn thờ chưa quá sáu thước, nhưng những ánh sáng nhè nhẹ trước mặt, tựa hồ không chiếu được đến tận chỗ ông ta. Trong bóng tối âm u, ông từ từ ngắn đầu, bóng Điền Bất Dịch, đang quay lưng đứng trước mặt ông ta.

Sâu trong bóng tối, đột nhiên, như lửa địa ngục đáy âm ti, đột nhiên bùng lên, hai đạo tinh quang chớp mắt loé sáng. Cũng tựa hồ cùng một lúc, như một tiếng quỷ gào vô hình lướt qua đại điện, tất cả hương nến nhang đèn, chỉ ngoài ba cây hương nhỏ đang cầm trong tay Điền Bất Dịch, toàn bộ sáng rực lên.

Điền Bất Dịch lúc này tham bái đã xong, bước lên trước định cầm hương vào lư, nhưng thân hình đột nhiên dừng lại, đến bàn tay cầm hương, cũng dừng lại lưng chừng.

Trong đại điện, nháy mắt đã chìm vào một không khí tịch mịch, hai bóng người, một ngồi một đứng, đều phảng phất cứng cáp lại, không nhúc nhích. Tấm màn

trưởng màu vàng ở xa, không hiểu sao, tựa như trên đại diện có cơn gió lùa qua, khe khẽ lay động mấy lần, rồi từ từ dừng lại.

Bên ngoài Tổ Sư Từ Đường, Lâm Kinh Vĩ đang nhăn trán trầm tư suy nghĩ, nhưng đột nhiên như có như không cảm thấy, vọt ngẩng phắt đầu lên, nhìn về phía sâu tít trong từ đường lặng lẽ mà u tối, gương mặt thoảng vẻ kinh ngạc.

Trong lúc ngơ ngẩn, ngôi từ đường đã lặng lẽ ngủ triền miên lại như một con quái thú vừa tỉnh giấc, lạnh lùng mở bừng mắt.

Cũng không biết lâu hay chóng, ánh lửa ma trời thần bí trong đôi mắt Đạo Huyền Chân Nhân đột nhiên tắt đi, đến đột ngột, đi càng nhanh hơn. Cùng với đôi con ngươi ngụy dị đó khép lại, đại diện vốn nghiêm sát tức thời cũng khoan hoà trở lại, lửa nến xung quanh, cũng từ từ dịu xuống, khôi phục lại ánh sáng mờ mờ ban đầu.

Hương nhỏ trong tay Điền Bất Dịch, vẫn cháy dùi dịu, ba đốm sáng bé xíu, như có như không trong bóng đêm. Chỉ có điều khi nó nhấp nháy, tàn hương trắng xám lại lặng lẽ rơi xuống, trên tay Điền Bất Dịch.

Điện Bất Dịch lặng thính, thở ơ nhìn tàn hương rơi trên lưng bàn tay, đứng sững một lúc, rồi khẽ rung, rũ những tàn hương đó đi, rồi tiến lên một bước, cung kính cầm ba cây hương thanh thanh vào trong lư.

Sáu cây hương, cùng lúc được thắp trong lư, khói nhẹ lan tỏa, lững lờ bay lên.

Điện Bất Dịch nín thính, lại hướng về hàng linh vị vái ba vái, sau đó từ từ xoay mình, đổi diện với bóng người ngồi trên tấm bồ đoàn kia.

"Đạo Huyền sư huynh", lão nhìn người đó chăm chú, trong mắt không hiểu sao, vừa kinh ngạc, vừa bi phẫn, lại ẩn ước có chút thống khổ, chầm chậm thốt, "Chúng ta lại gặp nhau rồi!".

Phần lớn gương mặt của Đạo Huyền Chân Nhân chìm trong bóng tối mờ, nhìn không thật rõ, đối với tiếng nói của Điện Bất Dịch, ông tựa hồ nghe mà không thấy, chẳng phản ứng gì hết, vẫn cứ ngồi yên lặng.

Điện Bất Dịch đứng nhìn ông ta giây lát, cũng không nói gì nữa, chỉ có điều nét mặt, càng lúc càng nặng nề. Miệng lão mấp máy, vùng bước lên, đến bên Đạo Huyền Chân Nhân, ở một tấm bồ đoàn cách chỗ ông ta chưa đầy ba thước, cũng ngồi xuống.

Trong đại điện, không khí lặng lẽ.

***

Nam Cương. Thập Vạn Đại Sơn, đỉnh núi cháy sém.

Trên đường tiếng quỷ gào lâm sâm càng dày, không biết cơn gió tà từ đâu lùa tới cũng "u u" lên mấy tiếng, thổi tạt vào người như dao cắt, nếu không phải là Quý Lệ và Kim Bình Nhi đều đạo hạnh cao thâm, chỉ riêng tiếng sói tru quý khóc và âm phong lồng lộng, cũng đủ để khiến người ta phát điên rồi.

Chỉ có điều luồng khí âm sâm xung quanh càng lúc càng dày, hai người bọn họ càng lúc càng cảm giác, nhưng mãi cho đến khi họ đến dưới sơn cốc, đã đến nơi mà xa xa có thể nhìn thấy cái cửa vào âm u đen kịt của Trấn Ma Cổ Động, vẫn không hề có bất kỳ một nguy hiểm hay mai phục nào. Khắp ngọn núi không khác gì nơi quỷ vực, lại yên tĩnh đến khó hiểu, đừng nói không thấy Thú Yêu hung mãnh, mà những độc trùng mãnh thú từ khi thâm nhập vào Thập Vạn Đại Sơn nơi nào cũng thấy, cũng hoàn toàn không có tăm tích.

Nơi âm sâm này, lại phảng phất như nơi sơn cùng thủy tận của Thập Vạn Đại Sơn, nơi an toàn nhất...

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đứng trên một ngọn đồi nhỏ, phóng mắt ra xa nhìn về phía hang động thâm u lâu đời, lờ mờ có thể trông thấy, bức tượng đá đứng sừng sững ở cửa hang động đó.

Hai người đều khẽ cau mày, đến lúc này, ở đây, sự yên tĩnh ngoài tưởng tượng, lại khiến họ lo lắng hơn.

Kim Bình Nhi trả xuống cửa hang: "Kia là Trấn Ma Cổ Động, hồi trước khi tôi đến đây truy tầm người áo đen, đã chính mắt trông thấy Thú Thần phục sinh đi ra khỏi cửa động đó".

Quỷ Lệ gật đầu, sau đó lại nhìn xung quanh cái hang, chỉ thấy ngoài cửa hang hắc ám sâu không nhìn rõ, bốn bề xung quanh đều là vách núi cheo leo dựng đứng, đá lạ hiểm trở, mà phía trên hang động chừng mười mấy trượng, dựa sát vào vách đá có một tầng mây đen dày, chậm chậm di chuyển ở lưng chừng trời, như một đám nước. Trong màu đen dày đặc đó, không hỏi cũng biết, nhất định là vật kịch độc. Liếc mắt nhìn, người bình thường quyết nhiên không có chỗ nào đi được, đúng là nơi tử địa.

Cúp mắt xuống, Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát: "Chúng ta vào chứ?".

Kim Bình Nhi hiển nhiên có vẻ do dự, nín lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn gật đầu: "Ừ, thôi đã đến đây rồi, lại làm sao mà co lại không lên được nữa, chúng ta đi đi".

Quỷ Lệ liếc nhìn nàng, chỉ thấy thần tình trên mặt nàng có vẻ khác lạ, sắc mặt có vẻ nhợt đi, hiển nhiên có vài phần e ngại cái hang động thần bí này. Kỳ thực lại không chỉ có nàng, đến con khỉ Tiểu Hồi trên vai Quỷ Lệ, lúc này tựa hồ cũng đổi tính, tỏ ra đặc biệt yên lặng.

Dường như cảm nhận được điều gì, Kim Bình Nhi đảo mắt nhìn sang Quỷ Lệ, đột nhiên mỉm cười, để lộ hàng răng sáng đẹp, túm tím: "Ta không sao rồi, đi nào".

Quỷ Lệ gật gật đầu, đi trước. Kim Bình Nhi tiếp theo sau lưng hắn, chậm chậm tiến về phía Trấn Ma Cổ Động.

Tiếng bước chân dãm trên nền đá cứng cháy đen mau chóng chìm lấp đi trong tiếng âm phong gào rú không ngớt, càng lại gần cửa vào cổ động, làn gió tà rét căm căm càng thâm dữ dội, luồng hàn khí âm u đầy rẩy trong gió càng thêm buốt giá.

Lúc này hai người đều đã phát hiện ra, gió tà căm căm tràn ngập núi chính là từ trong cổ động lùa ra.

Cổ Động mỗi lúc một gần, ánh sáng xung quanh cũng như từ từ tối đi, càng lúc càng nhiều ánh sáng đều bị đám mây đen bên trên Trấn Ma Cổ Động che bớt đi, tựa hồ một nơi như thế này, không cho phép lọt vào bất cứ một tia sáng nào vây cả.

Cửa động âm u thăm thẳm sừng sững, bức tượng đá đối mặt với nơi sâu âm u, cũng cuối cùng từ từ rõ ràng xuất hiện trước mắt hai người.

Đoạn đường này, hoàn toàn không thể coi là dài, nhưng đối với hai người bọn họ mà nói, lại như là đi rất lâu, khi họ rốt cục cũng dừng lại trước Trấn Ma Cổ Động, trên trời, đã hoàn toàn ảm đạm, ánh mặt trời không lâu trước đây vẫn còn ấm áp rơi trên mình họ, đã hoàn toàn tắt ngúm trên đám mây kia.

Quỷ Lệ chậm rãi rẽ vào cửa động, đứng trước bức tượng đá người phụ nữ.

Áng sáng hoàng hôn chiếu trên mình nàng...

Gió sương hàng ngàn hàng vạn năm, đã biến những đường nét trơn bóng mỹ lệ và uyển chuyển ban đầu dần dần điêu khắc thành thô nhám, thời gian thương hải tang điền biến ảo, đã có bao nhiêu con mắt, đã chăm chú mà lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan nàng.

Thời gian như nước sông dài ào ào vỗ về phía trước, chưa từng dừng lại một chút nào, nhưng cảm động ban đầu, những ký ức ban đầu, và từng sợi ghi sâu trong tim, thì ra, cuối cùng cũng đều bị người quên lãng.

Chỉ còn lại một tia nửa điểm tồn tại trong truyền thuyết, sau thời gian lâu, bị hậu nhân lơ đãng nhắc đến.

Sắc đẹp xưa kia của nàng, vẻ lộn lẫy xưa kia của nàng, trước ánh mặt trời, đã tan như mây khói.

Gió lạnh buốt, luồn qua vạt áo lọt vào mình, con mắt chăm chú suốt ngàn vạn năm hoặc đã cuối cùng không sáng được sự hối hận trong tâm!

Bàn tay mềm mại, khe khẽ đặt trên vai, tiếng kêu chi chi của con khỉ Tiểu Hồi vang lên bên tai, thân hình Quỷ Lệ hơi rung lên, thụt lùi về sau, lập tức kinh tỉnh, tự mình lại trong lúc vô thức, chăm chú nhìn bức tượng người phụ nữ trẻ trung đó, lại mê man đi.

Nghĩ đến đây, lưng Quỷ Lệ nhói lên như bị kim châm, lòng hơi sợ hãi. Với đạo hạnh tu hàng hiện thời, sự kiên cường trong tâm trí của gã, đối diện với bức tượng Vu nữ Linh Lung này, lại còn bất giác mê loạn, dị lực thẩm đẩm trong bức tượng này, quả thực là khủng khiếp.

Quỷ Lệ định thần, lập tức xoay đầu nhìn về phía Kim Bình Nhi, vừa rồi nếu không phải Kim Bình Nhi đứng bên nhở hắn, thật không biết đối diện với bức tượng đá này, mình còn mê loạn bao lâu nữa, Kim Bình Nhi sao lại để phòng

được với bức tượng đá bí ẩn này nhỉ, nếu không phải là người con gái này còn ẩn tàng một thực lực vượt ra ngoài dự liệu của mình?

Quỷ Lệ ngoảnh đầu nhìn, lại bất giác sững người, chỉ thấy Kim Bình Nhi tuy đứng bên mình, đồng thời thò tay vỗ trên vai hắn, nhưng cả thân hình, hoàn toàn tương phản với hướng đứng của Quỷ Lệ, mặt quay vào cửa hang Trấn Ma Cổ Động, lưng quay lại tượng đá, căn bản không nhìn vào mặt tượng đá.

Quỷ Lệ chau mày hỏi: "Ngươi làm gì thế?".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Bức tượng này ghê gớm lắm, tôi chưa nói qua với huynh sao?".

Quỷ Lệ chau mày, hừ một tiếng, hít thở thật sâu. Lúc này Tiểu Hồi vẫn phục trên vai hắn từ đầu tới giờ cũng tỏa ra sốt ruột, đuôi lảng lên, đột nhiên nhảy khỏi vai Quỷ Lệ, nhảy lên bức tượng, sau khi bám treo loay hoay một hồi, cuối cùng nó cũng ngồi được lên đầu bức tượng.

Quỷ Lệ biến sắc mặt, trầm giọng quát: "Tiểu Hồi, lại đây".

Con khỉ nhìn Quỷ Lệ, giơ tay gãi đầu, kêu chi chi mấy tiếng, nhưng cuối cùng vẫn từ tượng đá nhảy về vai Quỷ Lệ. Kim Bình Nhi đứng bên cười: "Huynh doạ con khỉ làm gì, nó chẳng qua là nghịch...".

Lời chưa nói dứt, Kim Bình Nhi đã lộ vẻ ngạc nhiên, mắt trông thấy Quỷ Lệ nghiêm trang, chỉnh đốn lại y phục, lấy vẻ cung kính hướng về pho tượng đá hành lễ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên: "Huynh làm thế này là sao?".

Quỷ Lệ nét mặt trầm lặng, không đáp lời nàng, chỉ nhìn pho tượng thật sâu, sau đó xoay mình, lạnh lẽo: "Không sao, chúng ta vào".

Cỗ động âm u, âm phong lồng lộng, đang ở ngay trước mặt họ.

Kim Bình Nhi theo sau lưng Quỷ Lệ, nhìn con khỉ Tiểu Hồi đang tỏ vẻ chán nản, sau đó ánh mắt rơi trên mình Quỷ Lệ: "Huynh vừa rồi vì sao lại hành lễ với pho tượng?".

Bước chân Quỷ Lệ ngưng lại, rồi tiếp tục đi về phía trước, nhạt nhẽo nói: "Phong phạm của tiền nhân, dù sớm đã tan thành mây khói, nhưng trong tim mọi người, luôn có chỗ xứng đáng để tôn kính".

Kim Bình Nhi nhăn mặt, hiển nhiên không hiểu tí gì những lời như đánh đố mà Quỷ Lệ nói, đang định hỏi kỹ, Quỷ Lệ đã đi đến gần bên cửa hang rồi. Kim Bình Nhi vội vàng theo sau, cau mày: "Ô, tôi đang định nói chuyện với huynh, sao lại đi nhanh làm vậy? Tôi còn chưa nói cho huynh biết, lần trước khi tôi đến đây ở đây có một hung linh, tuy sau này chắc là bị Thú Thần diệt rồi, nhưng cửa động này chắc còn...".

Nói đến đây, thanh âm của Kim Bình Nhi chợt nhỏ ríu, hầu như cũng lúc, bước chân Quỷ Lệ cũng ngưng bước.

Hai người đứng ở nơi cách cửa hang độ mấy bước, nhìn thấy trong hang động âm sâm tăm tối, một luồng khí lạnh màu trắng từ từ trỗi lên, trong tiếng rú rít bạo tàn của cơn gió tà, lại không hề có vẻ tan đi.

Trông thấy luồng khí trắng tụ lại mỗi lúc một dày, thể tích mỗi lúc một lớn, cuối cùng ngưng lại thành hình, ẩn ước trong làn khí trắng hiện ra một thân hình cao lớn, tiếng rỗng trầm trầm, hú rít từng hồi, đan hòa vào với tiếng gió gào thét, càng tăng thêm uy thế, như mãnh quỷ thiên thần.

Kim Bình Nhi nhìn luồng khí trắng, thở dài, lắc đầu: "Tốt rồi, giờ thì huynh nhìn thấy rồi, ở đây có một hung linh tính khí vừa khó chịu vừa lợi hại!".

Chương 199

Công Đức

Âm phong càng lúc càng mạnh, y phục của Quỷ Lệ cùng Kim Bình Nhi lật phật bay. Họ đứng trước động khẩu của Sân Ma Cổ Động, nhìn về phía trước đang dần dần xuất hiện thân hình cự đại quỷ dị của hung linh.

Nhân châu to tựa chuông đồng, từ trong vùng bạch khí hung hăn trừng mở, ẩn ẩn có những tia sáng đỏ như máu phát ra, thân hình cự đại của hung linh từ từ hiện ra rõ ràng, đưa mắt nhìn xuống hai phàm nhân trước mặt.

"Là ai, to gan lớn mật dám đến nơi đây?".

Giọng hung linh mãnh nhiên cất lên, hùng hồn chấn động, phảng phất chu vi vách đá xung quanh đều rung lên bần bật.

Tuy nhiên sau đó, hung linh tựa hồ như phát hiện ra, hạ giọng, mục quang chuyển sang phía sau thân hình Quỷ Lệ thời thấy Kim Bình Nhi đang đứng: "Lại là ngươi?".

Kim Bình Nhi khe khẽ cười, kiều mị vô hạn, nói: "Đúng, lại là ta, chúng ta lại gặp mặt rồi".

Hung linh cười lớn, thanh âm vang lên truyền đi xa, phảng phất tại phía sau người hắn từ trong u thâm cổ động xa xa cũng vọng lại một tràng cười: "Ngươi lại đến đây làm gì, vẫn chưa làm kinh động đến nương nương thần tượng đủ hay sao?".

Kim Bình Nhi trong đầu đang tính cách đối phó với hung kinh, xem như tình huống hôm nay, tên hung linh thủ hộ Sân Ma quyết nhiên không phải dễ đối phó. Chỉ là trong tâm suy nghĩ vậy, ngoài mặt thị vẫn nở nụ cười quyến rũ.

Kim Bình Nhi định trả lời, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Quỷ Lệ nói: "Ngươi có phải là hộ vệ của Linh Lung Vu Nữ năm xưa, thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, một trong Nam Cương thất anh hùng, Hắc Hổ, không?".

Kim Bình Nhi ngạc nhiên, quay người nhìn qua phía Quỷ Lệ, chỉ thấy Quỷ Lệ sắc diện thản nhiên, nhìn thẳng vào thân hình khổng lồ của hung linh.

Cũng có thể là tại lúc Quỷ Lệ lên tiếng hỏi, hung linh nọ cũng là không có cách gì tự chủ được ngây người ra, phảng phất "Hắc Hổ" cái danh tự đó, như một trọng quyền tàn nhẫn đánh mạnh vào đâu đó trong thâm tâm hắn.

Kể cả là hóa thân thành lệ quỷ hung kinh, kể cả là quên hết cả thế gian, ngàn vạn năm cô khổ đợi chờ, chung quy cuối cùng vẫn có một hồi ức, thầm tàng trong nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn.

"Ngươi... là ai?" thanh âm hùng hồn của hung linh, như đột nhiên cất lên, cũng như tình cảnh vừa xuất hiện, hoàn toàn biến đổi.

Quỷ Lệ nhìn đám âm sâm quỷ khí đang vòng thành từng vòng bởi thanh âm, nhẫn trung lấp lóe những tia phức tạp khó hiểu, chậm rãi nói: "Năm xưa trong bấy người họ vệ Linh Lung Vu Nữ, cuối cùng còn được năm người trở về, sau đó kiến lập ra ngày nay Nam Cương Ngũ Tộc. Còn lại hai người, là hai vị huynh đệ đã từng theo hộ vệ Linh Lung Vu Nữ từ lâu nhất, Hắc Hổ và Hắc Mộc là không trở lại. Cổ lão Vu tộc truyền thuyết, đại ca Hắc Hổ trung tâm dũng mãnh, nhị đệ Hắc Mộc kiên nhẫn chấp khán, ta thấy ngươi đối với thần tượng cung cẩn dị thường, ngàn vạn năm nay kiên nhẫn như vậy, hoá thân hung linh không hối hận, chỉ phỏng đoán ngươi là Hắc Hổ, không ngờ lại đúng?".

Hung linh nọ trầm mặc hồi lâu, mục quang ngưng lại nhìn Quỷ Lệ, Quỷ Lệ dưới ánh mắt hung lệ của hung linh, không ngờ lại chẳng hề có một chút uý kỵ nào, cũng mở to mắt nhìn lại.

Chầm chậm, âm bạch quỷ khí xung quanh hung linh càng lúc càng nồng, ánh huyết quang trong mắt hung linh càng lúc càng mạnh, từng đạo khí âm hàn thấu cốt thổi vào cửa động Sân Ma, khí hậu phảng phất cũng càng lúc càng lạnh.

Trên vai Quỷ Lệ hầu tử Tiểu Hồi, tựa hồ như cảm thấy bất an, khe khẽ kêu lên hai tiếng.

"Ngươi thưa ra là ai, làm sao lại biết được truyện xưa của Vu tộc?". Âm thanh phẫn nộ của hung linh bỗng nhiên biến đổi, thanh âm bây giờ bỗng nhiên biến thành lạnh băng.

Quỷ Lệ tựa hồ như chẳng cảm giác thấy gì, chỉ là nhìn âm ảnh khổng lồ nói: "Thế gian này đến quá nửa là không nhớ được chuyện xưa, chỉ là chung quy sau đó vẫn còn có những truyền thuyết, từng chút từng chút được lưu truyền lại".

Gã nhìn thẳng vào hung linh, dẫu giọng nói từng chữ một: "Nam Cương ngày nay, Vu tộc hậu duệ vẫn còn có người nhớ các ngươi".

Hung linh nọ nhắm mắt, rất lâu sau vẫn không mở ra.

Kim Bình Nhi đứng phía sau, khẽ nhíu mày đôi mày liễu, nhìn hung linh, đoạn lại nhìn sang bên Quỷ Lệ, những truyền thuyết của Vu tộc về Linh Lung thần tượng, thị một chút cũng không biết, nhưng nhìn phản ứng của hung linh nọ, hiển nhiên

đa phần những điều Quý Lệ nói đều là sự thật. Từ trước đến nay, thị luân nghĩ trong ma giáo ắt không có ai có thể biết hơn thị về những di sự trong Thập Vạn Đại Sơn, không ngờ tên Quý Lệ này lại biết được những cỗ sự đó.

Thị nhìn thân ảnh nam tử đó, trong lòng có chút chấn động, mục quang vẫn lạnh lùng.

Lâu sau, âm phong lạnh lẽo thoái qua. Trên đỉnh đầu, mây đen ùn ùn kéo lại, gió lạnh như cắt, cản sắc thê lương.

Trong phút tĩnh mặc này, đột nhiên, hung linh Hắc Hổ bỗng chợt ngẩn đầu, nhìn trời hú lên một tiếng, thanh âm thê liệt, phảng phất như mang theo những tang thương của vãng sự kèm trong tiếng hú. Đến lúc thanh âm tiếng hú từ những rặng núi xa vọng lại, gã mới cúi đầu xuống, tiếng van ù ù, phảng phất chính là những tâm tình của chuyện xưa đang cuồn cuộn trở về.

"Đa tạ!".

Hung linh nở nhìn Quý Lệ một lúc lâu, rồi khẽ cúi đầu, nói lời cảm tạ.

Quý Lệ không có chút biểu tình nào, chậm rãi lui về phía sau nửa bước, khẽ chớp mắt, đáp lễ.

Hunh linh gật đầu, thanh âm đã hòa hoãn trở lại, nói: "Không ngờ thế gian này vẫn còn có người nhớ đến Nương Nương và bọn ta, hè..., bất quá chúng ta năm xưa lúc hộ vệ Nương Nương thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, cũng không có ai nghĩ đến việc này lại được thiên cổ lưu danh".

Nhân thần hung linh, chậm chậm chuyển qua phía động khẩu Sân Ma Cổ Động, nơi dựng thần tượng của Linh Lung Vu Nữ, nhân thần hắn, trong giây phút bỗng biến thanh ôn hòa trở lại, đoạn tiếp tục nói, thanh âm cùng hòa hoãn hơn nhiều: "Bất quá bọn ta đến nơi này, không hiếm có ai có thể biết được, đến cả quý cũng không biết được".

Quý Lệ im lặng một lúc, rồi đáp: "Đúng, trước khi ta đến đây, tuy đã nghe qua những truyền thuyết về Linh Lung Vu Nữ và bảy người bạn người, nhưng tịnh không biết được tình hình hiện tại của người, cũng không biết được người ở nơi đây...".

Gã gật đầu, nhìn hung linh chấn động, danh tự đó phảng phất đến gã cũng cảm thấy uý kỵ.

Chỉ là, mục quang của hung linh vẫn không động, vẫn tôn kính nhìn thần tượng, nói: "Các ngươi tìm y làm gì?".

Quý Lệ lanh đạm: "Chúng ta muốn tìm y sau đó giết y".

Hung linh nở đột nhiên ngoảnh lại, nhìn Quý Lệ nói: "Chỉ bằng hai người bọn ngươi?".

Quý Lệ bình tĩnh gật đầu: "Đúng".

Vùng bạch sắc quỷ khí quanh hung linh bỗng nhiên vẫn vũ càng lúc càng nhanh, khiến thân ảnh hắn càng lúc càng mờ, lúc lâu sau, chỉ nghe thấy tiếng gã lạnh lùng nói: "Không sai, Thú Thần đích xác là ở tại trong Trấn Ma Cổ Động".

Kim Bình Nhi thân hình nhất động, trên mặt khẽ lóe lên một tia vui mừng. Duy chỉ có Quý Lệ đến một chút biểu tình cũng không có, chỉ nhìn hung linh.

Hung linh nọ nhìn gã, hốt nhiên nói: "Ta xem cách ăn mặc của ngươi không giống người Nam Cương, có phải là từ Trung Thổ lại không?".

Quý Lệ gật đầu, nói: "Chính thị".

Hung linh trầm ngâm một lúc, trong âm sám quỷ khí, phảng phất như thần tình gã có chút biến hóa, nói: "Ngươi có biết, ta tại sao lại canh gác trước cửa động?".

Quý Lệ đáp: "Không biết".

Hung linh nói: "Ta tự nhiên là ở đây để bảo hộ nương nương thần tượng, nhưng ngoài việc đó ra, ta cũng ở đây canh gác, một là không để cho yêu nghiệt phục sinh, hai là không để cho ai tiến vào động, ngươi đã minh bạch chưa?".

Quý Lệ gật đầu.

Hung linh nọ thản nhiên cười nói: "Nhưng cuối cùng ta chung quy cũng đã phụ lòng nương nương trọng thác, bị... bị tên súc sinh kia lừa gạt, gây ra lầm lỡ lớn, yêu nghiệt phục sinh, thiên hạ sinh linh đồ thán...". Nói đến đây, âm thanh gã càng lúc càng nhỏ, sau đó, hung linh định thần trở lại, tiếp: "Ta vốn đã tuyệt vọng, nhgĩ rằng thế gian này không còn ai có khả năng tiêu trừ yêu nghiệt trừ hại cho bá tánh, không ngờ mấy ngày trước, hắn trọng thương trở về, trung thổ nhân kiệt địa linh, quả là có cao nhân có thể đả thương được nó, thật là ngoài sức tưởng tượng của ta".

Quý Lệ khéo mắt khẽ giật, đoạn lạnh lùng cười nói: "Ngươi cũng đừng nên mừng vội, Thú Thần tuy đã bại, nhưng người đả bại nó, cũng không khá được nó chút nào đâu...".

Hung linh khẽ run, không biết câu đó của Quý Lệ có hàm ý gì, nhưng sao đó lại thâm trầm nói: "Có thể trừ khử yêu nghiệt, tự nhiên là rất tốt rồi, ta cốt tâm nguyện này từ cả ngàn năm nay, chỉ hận hôm nay phục sinh, ta cố hết sức cũng không làm gì nổi nó. Các ngươi đến từ Trung Thổ, có lẽ có khả năng chế ngự nó".

Xung quanh hung linh qỷ khí bốc lên xung thiên, trừng to đôi mắt, lớn tiếng nói: "Ta thay mặt nương nương cho phép ngươi qua lần này".

Nói xong, hắn chậm chậm lùi sang một bên, nhường đường cho Quý Lệ và Bình Nhi, đằng sau gã một động nhỏ u thâm dẫn sâu vào trong cổ động.

Quý Lệ nhìn động huyệt một lúc lâu, rồi đưa mắt nhìn hung linh, hung linh cũng nhì gã.

Quỷ Lệ gật đầu, cũng chẳng nói thêm gì nhiều, chầm chậm nước về phía trước. Khi đi qua hung linh, trên vai gã hầu tử Tiểu Hồi đột nhiên ngẩng đầu, nhìn vào thân thể to lớn của hung linh, ba con mắt chớp chớp.

Hung linh nọ hốt nhiên nói với từ sau lưng Quỷ Lệ nói lớn: "Vẫn còn một chuyện, người nên để tâm. Hôm đó Thú Thần không trở về một mình, ngoài con ác thú Thiết Thảo bên cạnh nó, vẫn còn một con yêu nghiệt nữa, đạo hạnh cực cao, người phải cẩn thận đó".

Quỷ Lệ dừng bước nói: "Cứ như ta biết, thập tam yêu thú thủ hạ của hắn, đều bị tiêu diệt hết rồi".

Hung linh nọ lắc đầu đáp: "Không phải là bọn thập tam yêu thú đó, từ trước tới nay, đến cả ta cũng chưa thấy con yêu nghiệt đó nhiều, người nhất định phải cẩn trọng".

Quỷ Lệ gật đầu, nhìn sâu vào trong cổ động rồi tiếp tục bước.

Phía sau, Kim Bình Nhi chầm chậm tiếp bước nối gót, hai người một khỉ, dần dần chìm vào trong hắc ám, tan vào trong âm ảnh rồi biến mất hắn.

Quỷ khí quanh mình hung linh, từ từ trở nên mơ hồ, nhưng đôi mắt to tướng của hắn, vẫn nhìn chằm chằm vào vùng hắc ám trong động huyệt. Rồi đột nhiên, hắn hướng về phía vùng u tối, hống lên một tiếng như kinh lôi thiểm điện sấm sét, nộ khí như bài sơn đảo hải oanh nhiên bùng lên, thậm chí đến cả những đạo âm phong cũng bị thổi ngược vào trong động, đến cả vách đá xung quanh cũng rung lên rơi ra những hạt vụn đá rụng xuống lả tả.

Sau khi tiếng hống điên cuồng đã dứt hắn, thân hình to lớn của hung linh, dần dần tan vào trong hắc ám.

Chỉ là, vào lúc hung linh tiêu thất, gã không chú ý đến, bên ngoài Sân ma Cổ Động, đằng sau thần tượng, ẩn ẩn thiểm hiện một bóng đen, chính là người đã sách động Nam Cương Ngũ Tộc nội loạn, cướp đi thánh khí của Ngũ Tộc, giúp Thú Thần phục sinh, Hắc Mộc.

Đoạn trường bào đen tuyễn vẫn như ngày trước, phủ kín toàn thân Hắc Mộc, từ trong phát ra những đạo âm lạnh khí, chỉ là sâu trong mắt gã, thoáng có những tia mục quang cực kỳ phức tạp, nhìn sâu vào trong Sân Ma Cổ Động. Sau khi hung linh nọ, cũng là vị đại ca của gã trước đây, tiêu thất hắn chầm chậm thu hồi nhän quang.

Trong âm phong sắt, hắn hạ giọng than: "Nương nương...".

Cùng lúc đó, Trần Ma Cổ Động sở tại trên ngọn núi đen ngòm, trong khu rừng già âm u, dần dần xuất hiện một đội ngũ tầm mười người. Người đi đầu tiên, một thân bạch y như tuyết sáng ngời, vẻ mặt lặn lùng, nhưng trong mắt lại có đến mấy phần u sầu thương tang thương, hướng rặng núi đen ngòm mà thở dài.

***

Trung thổ, ba mươi dặm ngoài Hà Dương Thành.

Trên đại đạo, đã qua lâu rồi, những người chạy loạn đều bắt đầu quay trở lại quay trở lại phía nam, nơi đây lại không xa chân Thanh Vân Sơn là mấy, cho nên thường thấy bá tánh y sam lam lũ, gian nan trèo đèo lội suối trở về quê hương. Bất quá cũng có nhiều người bắt đầu mở hàng tiếu thương tiếu phiến, so với lúc trước phát sinh ra trường hạo kiếp, thì cũng đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

"Tiên nhân chỉ điểm, xem bản sinh mệnh đây...", bỗng nhiên một tiếng rao từ trên đại lộ cất lên, phá tan sự tĩnh lặng trầm mặc thường ngày vốn có, nghe bắt tay vô cùng.

"Tài vận, quan ận, nhân duyên, hành tung, phong thủy, xem tướng, trắc tự, mạc cốt, môn nào cũng giỏi, môn nào cũng biết, nhanh nhanh, một người chỉ lấy năm lượng thôi! Quá rẻ quá rẻ...".

Chu Nhất Tiên tay nắm cây gậy trúc có gắm chiêu bài "Tiên Nhân Chỉ Lộ", chậm rãi bước từng bước, chúng nhân dáo dác nhìn.

Đăng sau lão, Dã Cẩu đạo nhân chẳng nói câu nào, chỉ lắng lắng trông coi đồng hành lý.

Nhưng đăng sau lão, Tiểu Hoàn nhảy dựng lên, trên đường đang chăm chú đọc một quyển sách mỏng bìa đen không có ghi tựa đề gì, ngẩn mặt lên nói: "Gia gia, người vừa nói gì vậy, mấy lượng một người?".

Chu Nhất Tiên ngoảnh lại, cười ha hả, một thân đạo cốt tiên phong như tiên nhân hạ giới, xòe năm ngón tay ra, trịnh trọng đáp: "Năm lượng bạc".

Tiểu Hoàn nhíu mày hỏi: "Nhưng mà hôm trước chúng ta chỉ lấy có ba lượng một người thôi mà. Còn nữa, mấy hôm nay gia gia bị sao vậy, ba hôm trước chúng ta đều đã thống nhất, mỗi khách nhân xem tướng chúng ta chỉ lấy năm tiền ngân lượng, nhưng mà gia gia vẫn chưa bằng lòng, mấy hôm trước xem tướng cho người ta, năm tiền biến thành một lượng, hôm sau một lượng biến thành hai lượng, mới hôm qua đây hai lượng đó lại biến thành ba lượng, đến hôm nay người lại muốn tăng lên thành năm lượng là sao?".

Tiểu Hoàn chạy lên cạnh Chu Nhất Tiên, nhìn lão trừ trên xuống dưới, Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn nhìn đến phát bức, lui lại một bước quát: "Người nhìn cái gì mà nhìn?".

Tiểu Hoàn không trả lời, chỉ nhìn lão chăm chăm, Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, đoạn lại lùi thêm một bước, hỏi: "Người sừng sững sô sô lên thế để làm gì?".

Tiểu Hoàn phì một tiếng nói: "Gia gia mới là sừng sững sô sô! Con xem người có bị ốm đâu không, sốt quá biến thành hồ đồ rồi!".

Nói đoạn, Tiểu Hoàn quay lại phía Dã Cẩu đang đi đăng sau hỏi: "Đạo trưởng, ngài nói xem gia gia tiểu nữ mấy hôm nay có phải là rất hồ đồ không?".

Ấy là vì bấy giờ đang là ban ngày, Dã Cẩu đạo nhân mấy hôm nay đều dùng một tấm vải điểu che mặt, nhưng đôi mắt lấp lánh phát quang, thập phần minh lượng, khi nghe Tiểu Hoàn hỏi, chỉ cười ha ha hai tiếng, sau đó chậm rãi lắc đầu đáp: "Lão... hà, ngươi là tiểu bối niên kỷ đã cao, thế nào chẳng có chút...".

"Đánh rắn!"

Chu Nhất Tiên ở phía trước bừng bừng nổi giận.

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão nói: "Gia gia, người kích động lên như vậy để làm gì, con vẫn hiểu đắc đạo thường nói rất có đạo lý, xem điệu bộ ngươi mấy hôm nay, chỉ sợ đúng là có chút hổ đồ rồi".

Chu Nhất Tiên tựa hồ như không thể chịu nổi "lão hổ đồ" ba chữ này, giận dữ quát: "Hai đứa tiểu bối các ngươi thì biết cái gì, hia ngươi mới có mấy tuổi đâu, đã biết được bao nhiêu nhân tình thế cỗ, ta đây không phải là...".

Tiểu Hoàn ngắt lời: "Phải không vậy? Vậy người nói ra xem, tại sao gia gia lại tăng giá một cách vô kỵ như vậy?".

Chu Nhất Tiên hừm một tiếng, giương tấm chiêu bài Tiên Nhân Chỉ Lộ lên, hướng đám người bộ hành đang qua qua lại lại bảo: "Các ngươi nhìn mấy người kia, cũng với chúng ta gặp mặt trên đường, có phải là những người tỵ nạn không?".

Tiểu Hoàn gật đầu: "Không sai, tất cả đều là, cả chúng ta cũng là tỵ nạn".

Chu Nhất Tiên mắng nghẹn, mặt đỏ bừng bừng, điệu bộ như không nghe thấy Tiểu Hoàn nói gì.

Tiểu Hoàn lại tiếp: "Nếu như tất cả đều là người tỵ nạn, ly hương, con thấy chẳng có mấy người lúc này còn muốn nghĩ đến chuyện xem tướng nữa, con vẫn tướng gia gia đáng lẽ ra phải giảm giá mới phải, không ngờ gia gia lại nhất định tăng giá lên".

Chu Nhất Tiên hạ tay xuống, để tấm chiêu bài ra sau, cười nhạt hỏi: "Cứ như các ngươi nói, thì là ta sai rồi, nhưng mà ngươi xem mấy hôm nay, những người tìm chúng ta xem tướng là ít hay là nhiều?".

Tiểu Hoàn không nói gì, nhíu đôi mày, Dã Cẩu đạo nhân ở bên cạnh lát lâu tiếp: "Nói đến việc này, tựa hồ như mấy hôm nay khách nhân xem tướng đích ác là nhiều lèn".

Chu Nhất Tiên lại cười khẩy, mặt đầy vẻ đắc ý, nhìn Tiểu Hoàn tiếp: "Ngươi nên kỷ còn trẻ, làm sao hiểu được chuyện đời chữ. Ta nói cho ngươi biết, đúng ra là nói sau khi có đại nạn, người người đều phải đi tỵ nạn, tuy rằng vị tất đã có ý muốn xem tướng. Nhưng lần này thì lại khác, hạo kiếp quá lớn, mười mấy ngàn năm mới có một lần, thiên hạ chúng sinh đồ thán, người người đều sống trong cảnh hiểm, không biết có còn sống được đến ngày mai không. Dưới hoàn cảnh khác biệt thế này, có bản tiên nhân ta chỉ điểm giúp họ thoát khỏi cơn mê, không phải là phúc cho sao".

Tiểu Hoàn cúi đầu trầm tư, lúc lâu sau, mới từ từ ngẩng lên, trên mặt có một tia bực bội chán nản.

Dã Cẩu Đạo Nhân vẫn còn mê hoặc, không nhẫn nại được hỏi: "Ngươi tại sao cứ luôn đề cao cái môn xem tướng này vậy?".

Chu Nhất Tiên liếc nhìn nói: "Loại học vấn cao thâm này, ta làm sao có thể dạy ngươi".

Dã Cẩu đạo nhân như dẫm phải đinh, ấp úng một hồi, đoạn chỉ nghe thấy Tiểu Hoàn ở bên cạnh thở dài một hơi nói: "Cái này ta hiện tại cũng ít nhiều minh bạch được một điểm".

Dã Cẩu đạo nhân cùng Chu Nhất Tiên thất kinh, Chu Nhất Tiên nói: "Ngươi... ngươi nói ra xem?".

Tiểu Hoàn nhún vai, chậm rãi tiếp: "Gia gia liệu thiên hạ người người tâm sự hai khôn xiết, đối với tính mệnh của mình đều lo cũng không được, thì làm sao thể quan tâm đến tài vật của họ được. Trái lại, ngân lượng của gia gia càng lúc càng nhiều, bá tánh tầm thường nghĩ là gia gia có đạo hạnh cao thâm, không giống phàm nhân... Việc này đến con nguyên cũng không tin, vẫn nghĩ là loại tiểu xảo kiểu này đến tên ngốc cũng nhìn ra, không ngờ vẫn còn quá nhiều người không nhìn ra".

Chu Nhất Tiên lắc đầu: "Ngươi sai rồi, Tiểu Hoàn".

Tiểu Hoàn ngạc nhiên: "Cái gì?".

Chu Nhất Tiên nói: "Mấy điều ngươi nói đều đúng, chỉ là câu sau cùng sai rồi, tịnh không phải là bọn chúng không nhìn ra, chỉ là bản thân bọn chúng nhìn không thông được đạo lý thôi".

Dã Cẩu đạo nhân nghe qua không hiểu bèn hỏi lại: "Cái gì mà nhìn không ra?".

Chu Nhất Tiên lại nhìn những người bỗng hành tất tả qua lại nói: "Chúng sinh thiên hạ, không phải là ngu độn không nhìn ra, chỉ là trong hoàn cảnh sinh tử đâu quan, chẳng có được mấy người có thể tin tưởng được vào chính bản thân, nên chỉ muốn nghe lời an ủi của người khác. Ta vì bọn họ mà chỉ điểm bến bờ, mỗi câu mỗi từ đều là bàn về nửa đời sau của bọn họ, so với hoàn cảnh hôm nay thì thật tốt hơn nhiều lắm. Nghe được lời nói tốt lành, họ trả ngân lượng, cũng được an tâm hơn nhiều".

Tiểu Hoàn bỗng nhiên đáp: "Ta toàn nói những lời hàm hố".

Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không nói được câu nào.

Chu Nhất tiên ngẩng mặt nhìn trời, nhìn cả một vòm trời bao la rộng lớn, một lúc sau, mới thở dài: "Hạo kiếp thế này, đúng là chỉ có một không hai, nếu không, đến cả trời cũng không chịu nổi".

Nói đến đây, lão quay lại cười: "Nếu mà như vậy, những ngày trong tương lai tự nhiên sẽ tốt hơn nhiều so với những ngày sống không biết sống chết thế nào, ta nói vậy cũng không tính là những lời hàm hồ gạt người... Trái lại, lão phu trên đường đi, đã an ủi khuyên bảo không biết bao nhiêu là người, bách tính phải lưu lạc, sau những lời khuyên bảo an ủi của lão phu, đều coi trọng sinh mệnh, quyết tâm hướng thiện, tu công tích đức, chẳng phải là tốt hơn nhiều so với mấy lão hòa tượng đạo sĩ hàng ngày nấp trong chùa miếu tụng kinh niệm Phật hay sao?".

Lão đưa tay vỗ vỗ lên đầu Tiểu Hoàn, mặt bừng tiên khí, chính nghĩa lẫm liệt, giống như lão vì trời đất mà thương xót chúng nhân cứu thế, độc một mình xuống địa ngục cứu thương nhân bí tráng, chỉ tiện theo mà thu chút ngân lượng bạc trắng, cũng là đại nghĩa ở đây, không thu ngân lượng thì không đủ để cứu người, thu rồi thì đúng là đại từ đại bi sở vi chính khí thương tang.

Lão tiếp tục than: "Nhân sinh, đích thực là tịch mịch...".

"..."

Nhất thời bốn bề không nghe thấy tiếng ai, bốn phía là một màn tĩnh lặng.

Chu Nhất Tiên nhíu đôi mày bạc, thu hồi nhãn quan không nhìn trời nữa, ngoảnh bốn phía nhìn.

"..."

"Hây, hai đứa bạn ngươi, đi nhanh như vậy làm gì...".

Chương 200

Chân Thú

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Ngọc Thanh Điện xưa nay vốn là nơi nghiêm túc, hôm nay dường như đã phát sinh biến sự, tiếng chân người chạy vội cứ không ngừng vang lên ở trong ngoài điện, những lời thì thầm to nhỏ tuy đã đè nén nhưng vẫn đầy vẻ vội vã và hoảng loạn lan nhanh như nước tràn bờ. Từ xa, tựa hồ cũng có tiếng xầm xì, sự việc xảy ra thật khó mà tưởng tượng nổi, ở trong thời khắc này, những tiếng huyên náo mỗi lúc một nhiều, hơn nữa lại phát ra từ những nơi gần Ngọc Thanh Điện.

Ngọc Thanh Điện địa thế cực cao, lẩn trong mây, có lẽ phải vượt quá Hồng Kiều, từ những bậc thềm đá bên ngoài Bích Thủy Đàm cũng phải đi thêm một lúc, nhưng muốn nghe được những âm thanh to nhỏ thì cũng phải đi qua hết nửa số bậc thềm đá đó.

Đại đệ tử của vị chưởng môn Thông Thiên Phong là Tiêu Dật Tài cũng vừa bắt được tin này từ một số sư đệ đang túm tụm vội vã chạy đến Ngọc Thanh Điện, trên khuôn mặt anh tuấn sau đó không hiểu sao đột nhiên lộ vẻ nhợt nhạt, phải là chuyện gì cấp bách lắm mới khiến vị môn nhân trẻ tuổi nhưng đạo hạnh cao thâm này của Thanh Vân môn phải phí tâm lo lắng đến như thế.

Tuy nhiên ngoài mặt dù lộ vẻ lo âu, Tiêu Dật Tài vẫn đi nhanh lên trên đại điện, sắc diện vẫn dữ vẻ nghiêm trang, nhíu mày, khẽ giận dữ nạt: "Có chuyện gì thế? Vẫn là chưa đủ phiền toái hay sao? Kẻ nào dám to gan lơm mít khi không lại gây huyên náo ở đây?".

Mấy đệ tử trẻ tuổi đang tập trung một bên trước cửa đại điện vội vã chạy lại, Đạo Huyền Chân Nhân sau khi đại chiến với Thú Thần đã bế quan từ lâu, hơn nữa sau đó tính tình của người không hiểu sao đã trở nên vô cùng cổ quái, mọi sự lớn nhỏ của Thông Thiên Phong, đa phần đều do vị đại sư huynh được mọi người trọng vọng này xử lý, Tiêu Dật tài trong mắt đám đệ tử nhỏ tuổi quả là rất có uy thế.

Chỉ là trong thời khắc này, những âm thanh huyên náo càng lúc càng lớn, trên mặt chúng đệ tử cũng lộ sắc diện vô cùng kỳ quái, một kẻ trong số những người đang tụ tập bên Tiêu Dật Tài liền cất giọng rụt rè thưa: "Tiêu sư huynh, Tô sư thúc của Đại Trúc Phong đã đến".

Tiêu Dật Tài thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Tô Như sư thúc?".

Chúng nhân đệ tử ở bên đều nhất nhất gật đầu, Tiêu Dật tài liền kinh ngạc: "Sư thúc đến đây có việc gì, nếu đã đến đây, sao không có thông báo, hơn thế lại gây huyên náo như thế này...".

Nói đến đây, chỉ nghe thấy tiếng nói bên ngoài Ngọc Thanh Điện càng cất cao, tựa hồ ai đó cuối cùng đã mất hết cả kiên nhẫn, từ xa truyền lại thanh âm lảnh lót như tiếng chim phượng cất lên rành rọt thong thả.

Tiêu Dật Tài liền biến sắc mặt, vội vã bước nhanh vào đại môn Ngọc Thanh Điện miệng lẩm bẩm: "Khôn xong rồi, đi nhanh... đợi một chút, Tào sư đệ, Từ sư đệ, các ngươi lập tức đi ra phía sau hậu viện, thỉnh vài vị sư thúc nữa đến để khuyên cản Tô sư thúc, chúng ta là phận hậu bối, thật khó mà nói cho được, đi mau".

Hai đệ tử nhỏ bên cạnh liền gật đầu, chuyển thân vội vã đi về phía hậu viện Ngọc Thanh Điện, Tiêu Dật Tài hướng về phía cửa chính của Ngọc Thanh Điện vội vã sải bước, thoảng chốc đã đến đại môn, tiếng nói lảnh lót đó hốt nhiên lại càng trở nên khẩn trương, tạo thành những thanh âm sắc bén.

Sắc diện của Tiêu Dật Tài trắng như sáp, thân hình thoắt cái đã lướt đến phía cổng vào, đồng thời đê khí nhỏ giọng thưa: "Tô sư thúc, có chuyện gì chúng ta từ từ bàn thảo, sao lại...".

Mới vừa nói được có bấy nhiêu, chỉ nhe truyền tới mấy tiếng "Ôi da, ôi da...", thân hình Tiêu Dật Tài đột nhiên sững lại, người cứng đờ, chỉ thấy phía trước cửa chính đại điện xa xa là mấy bóng lưng màu thiên thanh ôn hòa, bình bịch bình bịch chừng mươi người bị liệng ra ngoài điện, không người nào khả dĩ có thể đứng vững, ai nấy cũng đều lảo đảo không ngừng, một lúc sau mới ngã đánh rầm lên trên nền nhà.

Trên Ngọc Thanh Điện đồng loạt dậy lên những tiếng phản đối.

"Hừ!"

Một tiếng vang lên lạnh lẽo, lúc này chỉ thấy một thân ảnh thanh tú mảnh khảnh diễm lệ song xuất hiện trước cổng, đó chính là Tô Như.

Thanh âm đó lập tức trấn áp mọi người có mặt, bên trong Ngọc Thanh Điện tuyệt không một tiếng động, ánh mắt mọi người bấy giờ đều cú mục lên thân ảnh uy nghi của nữ tử.

Mái tóc đen huyền óng mượt vẫn thành búi, cài chiếc trâm vàng khác hình phượng hoàng xoa cánh có điểm hồng ngọc, trong miệng chi phượng ngậm ba viên lưu ly phi thúy lóng lánh, khẽ lay động. Lông mày lá liễu, nét lạnh lùng càng tăng thêm vẻ đẹp, đôi hàng lông mày gọn gàng chỉnh tề; môi son mím chặt, má trắng như tuyết, song nhẫn trong suốt vô bì như tăng thêm ba phần nộ khí. Bình nhật vẫn thường vận y phục rộng rãi không lộ rõ đường nét, hiện tại Tô Như đang vận bộ xiêm y trắng nõn, bó sát lấy thân trông như thiếu một phần đáng yêu lại tăng thêm một phần nóng bỏng, đồng thời tay nắm lấy chuôi thanh Mặc Lục Tiên kiếm màu lục đeo ở thắt lưng, kiếm quang ngời ngời, mặc dù vẫn còn nắm trong vỏ nhưng kiếm khí trùng trùng đó tuy vô hình nhưng hiện hữu trong không khí gây cho người ta một cảm giác thanh tiên kiếm này có linh khí, cơ hồ như muốn bay lên múa lượn vậy.

Khóe mắt Tiêu Dật Tài không ngừng lay động, bất chợt cảm thấy lạnh dọc sống lưng.

Tô Như sắc diện như sương, mục quang băng lãnh, lướt mắt nhìn quanh đám người đang tụ tập tại Ngọc Thanh Điện, dưới cái nhìn đó, dù là dung nhan mỹ lệ, nhưng không ai dám nhìn trực diện vào nàng.

Tiêu Dật Tài đưa mắt quan sát đám đệ tử nhỏ lúc này vừa rên rỉ trong miệng vừa từ từ đứng dậy, chỉ thấy bọn chúng tuy bầm tím nhiều nơi, nhưng tuyệt không động đến gân cốt, sổ bị thương chảy máu cũng không đáng kể. Lúc bấy giờ trong lòng mới tạm an tâm, có thể thấy vị Tô Như sư thúc này tuy không biết vì chuyện gì mà đột nhiên nổi trận lôi đình, thế nhưng lúc hạ thủ vẫn còn niệm tình đồng môn chứ không ra tay cay cú, nếu quả đúng như lời các vị trưởng lão đã từng nói: "Nữ nhân này quả thật vô cùng lợi hại", chỉ e là đám đồng môn sư đệ còn phải chịu khổ sở hơn nhiều.

Chỉ sợ là đã vui mừng hơi sớm, Tiêu Dật Tài hốt nhiên cảm thấy trong lòng ớn lạnh, chính là ánh mắt của Tô Như lúc này đang chiếu có đến hắn.

Tiêu Dật Tài cười khan một tiếng, bước nhanh đến trước cung thủ hành lễ, đồng thời ngầm để ý đến bàn tay đang nắm chặt chuôi thanh Mặc Lục Tiên kiếm của Tô Như rồi lên tiếng: "Thế này... Tô sư thúc hôm nay sao lại được nhàn rỗi mà quá bộ đến Thông Thiên Phong chúng ta".

Tô Như lạnh đạm nhìn Tiêu Dật Tài, hờ lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý đến câu hỏi của hắn, cũng không hồi lễ lại cái chào hỏi lúc nãy, vẫn ngạo nghễ đứng tại nơi đó, băng sương tuyệt thế, lạnh lùng đáp: "Chớ nhiều lời, ngươi mau cho gọi Đạo Huyền đến đây".

Lời vừa thốt ra, gần trăm đệ tử thuộc Thông Thiên Phong đang có mặt tại Ngọc Thanh Điện liền nhất thời chấn động, Tiêu Dật Tài cũng biến sắc mặt, ngạc nhiên giây lát "Tô sư thúc, có thể cho biết là có chuyện gì? Ân sư lão nhân gia bế quan đã lâu, phải rồi, thế Điền sư thúc, sao lại không đến cùng người?".

Hắn không đề cập đến Bất Dịch thì thôi, vừa dứt câu, sắc mặt Tô Như lập tức biến đổi, thần tình không ngừng dao động, trong ba phần thương tâm, lại có ba phần tư lự cùng ba phần nộ khí cùng một tia sát ý lạnh lùng.

"Hống!"

Hỗt nhiên, một tiếng kêu thê thiết như dã thú kêu rống lên truyền khắp Ngọc Thanh Điện, chúng nhân có mặt cả thảy đều thất kinh, lúc sau mới phát hiện ra quái thanh đó chính là phát ra từ trên thanh Mắc Lục Tiên kiếm trong tay Tô Như, chỉ thấy năm ngón tay cầm kiếm của bà trắng nhợt, gầy guộc tựa như đã vận hết sức đến không còn chút huyết sắc, phản phất như cảm ứng được điều gì mà thanh tiên kiếm bỗn lai vẫn phát ra ánh sáng rực rỡ, lúc này lại càng trở nên cực thịnh mà phát ra những âm thanh như dã thú kêu gào như thế.

Bộ dạng tiên kiếm quả là thứ binh khí khép hùng hồn, cương liệt vô cùng, bình nhát trong tay nữ tử như Tô Như trông có vẻ ôn nhu hòa thuận, không ngờ lại có cảm ứng mãnh liệt thế này, có khác chi như hổ thêm cánh, lại càng làm cho cảnh tượng tăng thêm sát ý.

Tiêu Dật Tài bất giác lui lại một bước, cảm thấy ớn lạnh sau gáy, chẳng biết mình đã nói gì thất thố, dù gì đây cũng là bậc trưởng bối sư thúc, hơn nữa trượng phu bà ta là Điền Bất Dịch tú toạ Đại Trúc Phong cũng là người quyền cao trọng vọng trong Thanh Vân Môn, vô luận thế nào cũng không thể khinh thị để bị đắc tội. Theo lý mà nói, Tô Như vô cớ tiến phạm Ngọc Thanh Điện dĩ nhiên là phạm lỗi lớn, chỉ là trông thấy bộ dạng của Tô Như chẳng có chút uý kỵ gì cả, rõ ràng là không chỉ là chuyện gây sự vô cớ, mà phải có lý do nào đó vô cùng trọng đại.

Trong tiếng rú trầm trầm quái dị của Mắc Lục Tiên kiếm, Tô Như gần từng câu từng chữ lạnh lùng hỏi Tiêu Dật Tài: "Gọi Đạo Huyền ra nhanh, ta có chuyện phải hỏi cho ra lẽ, chẳng phải Bất Dịch đã bị các ngươi giữ lại hay sao?".

Tiêu Dật Tài chấn động toàn thân, bất ngờ ngẩng đầu, chúng nhân tại Ngọc Thanh Điện im bặt không một tiếng động.

Đúng vào lúc này, hốt nhiên phía hậu đường truyền lại tiếng bước chân chạy vội tới, rồi có tiếng một vị trưởng lão từ xa truyền lại: "Tô sư muội, Bất Dịch sư đệ đã xảy ra chuyện gì, chúng ta là môn hạ Thanh Vân Môn, muội không thể vọng động!".

Cùng lúc đó, trong hậu đường xuất hiện mấy lão đạo, hai người đi đầu một người tóc đen, một người tóc trắng, cả hai đều râu bạc như cước. Nghe giọng phát ra, đích thị là lão tử tóc trắng, chính là vị Phạm trưởng lão, người đương nhiệm chức vụ trọng tài của Thanh Vân Sơn Thất Mạch Võ Hội lần đầu tiên Trương Tiểu Phàm được tham dự mươi năm về trước.

Thanh Vân Môn trong vòng mười năm trở lại đây, đã trải qua hai trường hạo kiếp, các vị trưởng lão đời trước lớp thì tử vong, lớp bị thương, nhân số chẳng còn được bao nhiêu.

Tô Như ngược nhìn mấy lão trưởng đang đi đến liền nhíu mày, hờ lạnh một tiếng, tuy thế vẫn không có ý nhượng bộ lấy nửa phần. Phạm trưởng lão nhìn ánh mắt Tô Như, liền ho khan, nhỏ giọng lẩm bẩm hai câu trong miệng.

Ở bên cạnh, hắc phát lão từ đưa mắt nhìn chung quanh, thấy có mười mấy đệ tử nhỏ tuổi mặt mũi bầm tím liền nhăn mặt có vẻ muốn nói vài câu với Tô Như nhưng bà đã hướng về phía Phạm trưởng lão lạnh đạm nói: "Phạm sư huynh, ngươi dám mở miệng la rầy ta?".

Phạm trưởng lão trợn mắt nhìn bà, sắc mặt ửng đỏ, rồi lập tức lắc đầu: "Đâu có, đâu có, Tô sư muội, giao tình bao nhiêu năm giữa ta đối với ngươi và Bất Dịch sư đệ đâu phải là ít, ta kính trọng ngươi không hết, có đâu lại dám la rầy?".

Hắc phát lão đầu quay đầu đưa mắt nhìn Phạm tướng lão nhíu mày, Phạm trưởng lão bối rối gượng cười đưa tay phân bùa: "Dương sư huynh, huynh nói, huynh nói...".

Người được gọi là Dương sư huynh chính là hắc phát lão đầu lúc này quay đầu lại đối diện với Tô Như mà nói: "Tô sư muội, được rồi, muội hãy bình tĩnh lại, sự việc như thế nào, muội hãy nói với huynh. Muội bình nhật là người cẩn thận ôn hòa, sao hôm nay lại... Việc thế này ngay cả đến Bất Dịch sư đệ cũng không dám gây ra?".

Sắc diện Tô Như vẫn băng lãnh như trước, nhưng bàn tay nắm chặt tiên kiếm đang phát quang từ từ thả lỏng mấy phần, những tiếng tê hống trầm trồm quái dị ngừng lại, chúng nhân đứng đó cũng thở phào nhẹ nhõm, Tô Như nhắm chắc Tiên kiếm thủ trì tại đó quả là đã phát ra uy thế cực lớn, tựu chung cả đám Thanh Vân đệ tử đã bị bà uy hiếp sợ hãi đến chấn động tâm phách.

Tô Như nhìn Dương trưởng lão, khóe môi lay động, cười lạnh nói: "Không phải là việc gì Bất Dịch không dám làm, thì muội cũng không dám làm. Muội muốn yết kiến Đạo Huyền, huynh hãy đi gọi huynh ấy ra đây".

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau bối rối, Dương trưởng lão ho lên vài tiếng: "Tô sư muội, chưởng môn sư huynh bế quan đã lâu ngày, hiện tại không tiện ra mặt, muội hãy nói lý do tại sao lại làm cho muội sanh động trước đã, hơn nữa, Điền sư đệ có chuyện gì mà lại không đi cùng với muội?".

Đôi mày liễu của Tô Như như đông lại, trong nét thanh lệ lại có thêm ba phần nộ khí bùng bùng: "Không phải hắn đã bị Thông Thiên Phong các ngươi giam giữ lại rồi sao?".

Câu đó nói ra, Dương trưởng lão, Phạm trưởng lão cùng toàn thể trên dưới Thông Thiên Phong đại biến sắc mặt, Dương trưởng lão vội vàng nói: "Tô sư muội, chuyện thế này muội không thể nói bừa. Điền sư đệ là một trong Thanh Vân Thất mạch chủ tọa, tại Thanh Vân Môn ngoại trừ Đạo Huyền chưởng môn sư huynh,

hắn và Tăng Thúc Tường sư huynh là những người bậc cao trọng vọng, ngoài ra còn lại đều là đám đệ tử nhỏ tuổi làm sao mà có chuyện bắt giữ người, thật không thể nào!".

Tô Như cười lạnh chê nhạo, truy vấn: "Các ngươi đừng cho rằng ta không biết chuyện gần đây tâm tình Đạo Huyền sư huynh thay đổi, chính vì chuyện này mà Bất Dịch mới mạo hiểm lên núi khuyên sư huynh. Chẳng ngờ đi đến bây giờ vẫn không có tin tức gì, ta không đi hỏi các ngươi thì còn biết hỏi ai?".

Dương trưởng lão đang đứng cạnh Phạm trưởng lão lộ vẻ ngạc nhiên, liền chuyển thân hướng về phía Tiêu Dật tài chấn vấn: "Tiêu sư điệt, Đại Trúc Phong thủ toạ Điền Bất Dịch gần đây có ghé qua Thông Thiên Phong hay không?".

Tiêu Dật Tài ngơ ngác lắc đầu: "Quả là không có chuyện đó, đệ tử phụ trách xử lý mọi chuyện trong ngoài của Thông Thiên Phong. Trong vòng một tháng nay, Điền sư thúc không có đưa thiếp thông báo đến viếng Thông Thiên Phong".

Tô Như liếc mắt về phía Phạm trưởng lão lanh đạm: "Huynh nghĩ hắn vì chuyện gì mà đến? Lại còn có thể đưa thiếp bái sơn từ từ uống trà đàm đạo hay sao?".

Phạm trưởng lão đỏ mặt, không biết nói gì, Dương trưởng lão đổi diện Tiêu Dật Tài hỏi tiếp: "Tiêu sư điệt, đã là như thế, ngươi lập tức đi đến Tổ Sư Từ Đường ở hậu sơn thỉnh vẫn chuyện này với chưởng môn sư huynh, nếu có thể được, tốt nhất là ngươi thỉnh lão nhân gia đến đây, ba mặt một lời thì mọi chuyện sẽ được minh bạch".

Tiêu Dật Tài do dự một khắc rồi khẽ gật đầu: "Hay lắm, đệ tử đi ngay đây", nói xong thì cũng quay người rảo bước hướng về phía hậu đường.

Dương trưởng lão nhìn theo đến khi Tiêu Dật Tài khuất bóng thì quay lại, mỉm cười nói: "Tô sư muội, lão phu biết phu thê hai người tình cảm nghĩa trọng nên không tránh khỏi tâm tình rối loạn, nhưng lần này muội hấp tấp tǎn nhập Ngọc Thanh Điện thật sự quá đáng rồi".

Tô Như trầm mặc giây lát, khẽ nói: "Dương sư huynh, huynh nói rất phải, nếu lần này không phải vì chuyện quan trọng của Bất dịch mà do Tô Như sinh tâm ma quỷ thì muội xin sẵn sàng chịu xử theo môn pháp".

Dương trưởng lão xau tay, mỉm cười: "Coi muội kia, ta có ý vậy đâu chứ...".

Giọng Tô Như liền thay đổi, từ vẻ kiên quyết chuyển sang giọng nói bình thường: "Dương sư huynh ơi, nếu Bất dịch có chuyện gì trên đỉnh Thông Thiên Phong...", nói đến đây mắt bà rực sáng, tinh anh, giọng chất chứa tình cảm quyết tâm, không chút dao động: "Thanh Vân môn trên hai ngàn người, đệ tử không xứng đáng Tô Như này đành phải vì huynh ấy mà tại Thanh Vân sơn, Thông Thiên Phong hướng về lịch đại tổ sư, về các vị chưởng môn các đời, quyết làm ra lẽ một phen".

Một âm thanh khẽ vang lên, bà phất tay như lưỡi đao phá gió, Mặc Lục kẽm quang rạng rỡ sắc sảo bay từ mặt đất thẳng lên không trung, thoảng sau một

thanh âm vang lên, bụi mờ mịt lan tỏa. Chúng nhân chỉ thấy dưới chân mặt đất rung động nhẹ như có cơn động đất bất ngờ, lúc bụi tản ra thì Tô Như tay nắm Mặc Lục tiên kiếm đâm vào nền đất xung quanh, không để lại dấu nứt nào.

Trong đá bụi mù, chuôi của Mặc Lục tiên kiếm đã rời khỏi tay của Tô Như nhưng sức kiếm còn mãnh liệt, như một mãnh thú trong cơn khát máu gầm gừ ngân lên.

Dương sư huynh nhìn vào thanh tiên kiếm đang cầm trước mặt ôn và Tô Như cười hổ sở: "Tô sư muội, bây giờ đã là lúc đó hay sao? Muội sao lại gõ đi phong ấn trên Mặc Tuyết đã được niêm lại cả trăm năm nay?".

Tô Như giọng lạnh lùng: "Dương sư huynh, huynh cũng biết khi xưa muội không dễ mà phong lại Mặc Tuyết, vì Bất Dịch mong muôn mà muội đã làm như vậy, muội cũng không để tâm đến nữa. Nhưng nếu Bất Dịch xảy ra chuyện gì muội sẽ lấy Mặc Tuyết ra mà thỉnh giáo Chưởng môn sư huynh một phen...".

Dương trưởng lão lắc đầu cười khổ nói: "Muội... ta cứ nghĩ muội và Điền sư đệ lấy nhau nhiều năm, tính khí đã thay đổi... Thôi bỏ đi, bỏ đi, ta không muốn tranh cãi nhưng muội hãy ngồi xuống chờ Tiêu Dật Tài cùng chưởng môn đến có được không?".

Tô Như không lộ chút biểu tình, không nói không rằng cùng với Dương trưởng lão ngồi xuống.

Không khí tại Ngọc Thanh Điện đã từ từ lắng dịu xuống, Dương trưởng lão nhỏ giọng an ủi cho Tô Như giảm phần lo lắng, các trưởng lão khác đứng sau lưng ông cũng đã im lặng ngồi xuống, chỉ còn Phạm trưởng lão đứng qua một góc cửa Ngọc Thanh Điện, từ xa dõi nhìn Tô Như.

Đối với chúng đệ tử, tình thế này thật không cân chút nào, một bên là chuyện Tô Như nổi giận xuất thần uy, một bên chỉ đứng nhìn từ xa. Trong vô số các bậc trưởng lão ở Thông Thiên Phong, Phạm trưởng lão thường ngày là bậc ôn hòa nhất, tâm tính lại dân dã hoạt kê, mặc dù đạo pháp không thể so bì với các bậc trưởng lão khác, nhưng lại có được nhiều cảm tình giao lưu đối với chúng đệ tử. Dù là đệ tử đích thân ông dạy dỗ hay là các đồ đệ của các vị khác đều thập phần thân cận với ông.

Thấy Phạm trưởng lão đứng lặng lẽ một góc, các nhóm đệ tử trẻ tuổi cũng yên lặng bước qua, chỉ có số đệ tử của Tô Như nhưng từng là môn hạ của Phạm trưởng lão là đứng ở giữa.

Phạm trưởng lão nhìn chúng đồ đệ, khẽ lắc đầu, bỗng có một tiểu đồ không nhịn được, hỏi nhỏ: "Sư phụ à, Tô Như sư thúc thật là đáng sợ, bình thường bà thập phần ôn nhu dịu dàng, sao hôm nay lại trở thành hung dữ đáng sợ như thế?".

Bạch trưởng lão hắng giọng rung rinh cả chòm râu trắng: "Hãy, các người nhập Thanh Vân môn chưa bao lâu, sao biết được lão bà nương kia ngày xưa thô lỗ và vô lý đến mức nào, có chuyện gì mà mụ ta không dám làm chứ!".

Chúng đệ tử đứng xung quanh đều xúm lại, chú ý lắng nghe. Có mấy đệ tử xì xào: "Thật nhìn không ra, Tô Như sư thúc dung mạo thế kia, ngày trước chắc chắn là bậc quốc sắc thiên hương...".

Phạm trưởng lão cười hè hè mấy tiếng, lén mắt nhìn qua Tô Như và Dương trưởng lão đang đàm đạo, thấy chẳng ai chú ý càng thêm phần bạo dạn, nói: "Có người từng nói rằng, bà ta là thế hệ đầu đàn của các nữ đệ tử Thanh Vân môn, thanh danh lừng lẫy nhất, mà hình ảnh tiêu biểu hiện nay chính là...", ông gục gặc đầu, mặt hiện nụ cười đầy ẩn ý: "... Chính là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong đấy".

Chúng đệ tử vây xung quanh đồng loạt "A" lên một tiếng, mọi người đồng loạt như hiểu ra, cũng gật lẩy gật để, biểu hiện như đã lĩnh hội được tâm ý của Phạm trưởng lão.

Phạm trưởng lão thấy nhất hô bách ứng, trong lòng không khỏi đắc ý, nói tiếp: "Phải nói rằng, bà ta đạo pháp tu hành thì cao đẩy, nhưng so sánh thì vẫn còn thua Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh, cũng là những bậc kỳ tài ngàn năm khó gặp. Bà ta trẻ trung mỹ lệ nên được sư phụ là Chân Vu đại sư yêu chiều, chẳng ai dám đụng đến cả, nên chẳng ngại gì ai mà không gây sự. Ta còn nhớ rằng, bà ta trong quá khứ đã từng dám một mình gây náo loạn cả Thanh Vân môn, lại còn thêm lão sư tỷ dữ như cọp Thủy Nguyệt đại sư nữa chứ... Ôi tiểu tử thối ngươi lại đánh ta, thật ra ta đã nói gì đâu".

Phạm trưởng lão hứng khởi tột cùng, lại nói tiếp: "Ngày xưa Thủy Nguyệt, ồ sao các ngươi lại ngẩn ra thế, các ngươi không hiểu ý ta sao? Là Thủy Nguyệt đại sư trên đỉnh Tiểu Trúc Phong, sư tỷ của Tô Như đấy, trong quá khứ cũng là người có tính khí hung hăn như Tô Như, cùng nhau vang danh trong Thanh Vân môn... Úi tiểu tử thối, sao ngươi cứ kéo ta, ta nói cho ngươi biết, dù gì lão phu cũng là sư phụ, ngươi dùn cứng đầu như vậy... Ồ lúc nãy ta đang nói đến chuyện gì thế?".

"Nghĩ cho cùng, nói đến Thủy Nguyệt, Tô Như năm ấy rất là vô lý và đanh đá, chuyện gì cũng dám làm, nhưng từ khi lấy ĐIÊN BẤT DỊCH ở Đại Trúc Phong thì con người cũng đã thay đổi nhiều như chúng ta thấy hiện nay. Bọn già chúng ta cũng cảm thấy kỳ quái nhưng cũng coi như là chuyện tốt đi. Chứ còn như Thủy Nguyệt thì một chút cũng chẳng thay đổi, năm xưa hung dữ bao nhiêu thì bây giờ lại càng hung dữ hơn. Bây giờ ngay cả đồ đệ của bà ta, Lục Tuyết Kỳ mà bà ta hăng yêu thương, so với bà ta năm xưa cũng dữ y như thế... Không biết là bị trúng phải tà gi?".

Phạm trưởng lão bỗng toàn thân rúng động dữ dội, quát lớn: "Tiểu tử xấu xa, sao ngươi cứ nhéo ta thế, lâu lắm rồi mới có kẻ nhéo ta đau thế...".

Đột nhiên giọng nói ông đứt nghẹn giữa chừng, trong miệng chỉ phát ra những tiếng thì thào. Chỉ thấy các tiểu đệ tử đều nhất nhất cúi đầu, im lặng không dám nói tiếng nào, không dám động đậy, trước đại môn Ngọc Thanh Điện chính là Thủy Nguyệt đại sư mặt lạnh như băng đang đứng nhìn chăm chằm vào Phạm trưởng lão. Văn Mẫn kẽ bên bà cũng nhìn ông, mặt bừng bừng nộ khí.

Trán Phạm trưởng lão tự nhiên xuất hiện mồ hôi, da mặt đỏ ửng, chân bỗng bước lùi mấy bước, đứng qua một bên, miệng cười gượng gạo. Thủy Nguyệt đại sư cứ từ từ tiến vào, chẳng thèm chú ý gì đám tiểu đệ tử, chỉ có Văn Mẫn không can tâm, nhìn lão bằng con mắt căm ghét.

Phạm trưởng lão thân trong hàng ngũ Thanh Vân các trưởng lão, luôn nói chuyện đạo lý, lần này bị người ta áp đảo tại đương trường nên mới ăn nói kỳ cục như vậy. Nhưng Tô Như và Dương trưởng lão ở bên kia chẳng hiểu đầu đuôi chuyện gì. Tô Như chợt thấy Thủy Nguyệt đại sư bất ngờ xuất hiện, nét mặt liền dịu dàng, đứng lên nói: "Sư tỷ, sao sư tỷ đến đây?".

Thủy Nguyệt đại sư khẽ cau mày, nhìn sang chung quanh rồi nói: "Ta phải hỏi muội trước mới đúng, muội ở Đại Trúc Phong. Cứ cho là Điền Bất Dịch có chuyện mới lên đỉnh Thông Thiên Phong, còn muội thì lên đây làm gì?".

Tô Như khoe miệng mấp máy, nhìn sư tỷ mà trong lòng chua chát, đôi mắt từ lâu đã trở nên đỏ hoe.

Thủy Nguyệt đại sư bước vào, trong tâm đã gặp chuyện không vui, nhìn qua thấy Dương trưởng lão đang lắc đầu cười khổ nên cũng chẳng biết mở lời thế nào. Thủy Nguyệt trong lòng buồn phiền bước lại chỗ Tô Như. Tuy hai người chẳng thường gặp nhau, nhưng thân thiết hơn tỷ muội ruột thịt. Lúc này thấy Tô Như vẻ như đang gặp phải chuyện đại sự, nét mặt buồn bã, mắt ánh những tia kỳ lạ, lại thấy Mặc Lục tiên kiếm và Mặc Tuyết nắm cả dưới đất, liền biết ngay chẳng phải là chuyện nhỏ.

Bà vừa định tiếp tục hỏi chuyện Tô Như thì đột nhiên hậu đường vang lên tiếng bước chân hoảng loạn, Tiêu Dật tài đang hấp tấp chạy đến, trên gương mặt cũng như toàn thân toát lên sự kinh hoàng: "Xảy ra chuyện lớn rồi, chuyện lớn rồi..."

Mọi người ở Ngọc Thanh Điện nhất thời thất kinh cả ra, Tô Như trong đầu chấn động như bị sét đánh, toàn thân rung động, trong tâm lo lắng không nguôi, gần như sụp đổ hoàn toàn, mắt nhìn người trước mặt chỉ thấy bóng đen, rồi nhạt nhòa hẳn ra.

Thủy Nguyệt đại sư vừa thấy mặt Tô Như đổi ra nhợt nhạt, biểu tình phức tạp liền quay đầu về phía Tiêu Dật tài nói lớn: "Nếu có chuyện gì thì người cứ nói thẳng ra cho ta nghe!".

Chương 201

Mê Cực

Thanh Vân Tổ Sư Từ Đường, cả một màu xanh tươi bao trùm lên khu rừng tùng bách, một bóng to lớn hình lúc ẩn lúc hiện, trong màn tĩnh mịch đó rất nhanh đã bị phá vỡ bởi những vết chân đạp trên đám lá khô, đám người Thanh Vân môn hạ đang vội vã đi tới thánh địa thờ cúng liệt đại tổ tiên bối của Thanh Vân sơn.

Từ ngoài nhìn vào, tất cả có vẻ yên tĩnh như những ngày thường, thế nhưng đến trước đại điện Tổ Sư Từ Đường, bất luận dáng vẻ nghi hoặc của đám đệ tử Thông Thiên Phong hay dáng điệu giận dữ sوت ruột của Tô Như, đều đột nhiên sững người dừng bước.

Đám tùng bách xanh rì mọc san sát vây xung quanh từ đường, như muốn bảo vệ sự nghiêm mật của thánh địa, giờ đâu tan hoang, đâu đâu cũng là những cành cây nát vụn, hỗn loạn.

Cánh cửa to lớn phía bên ngoài từ đường, trước kia được sơn màu sơn son giờ đây bị đánh nát vụn, đến hình dạng cũng khó mà nhận ra, trước mặt mọi người, một lỗ hổng to lớn đập vào mắt.

Bức tường phía ngoài Tổ Sư Từ Đường, dường như tất cả cửa sổ bị phá tung, vô số các lỗ hổng lớn nhỏ xuất hiện trên tường, từ đường trang nghiêm giờ đây bị tàn phá nặng nề, chỉ có ánh hoàng hôn bên ngoài, lạnh lẽo xuyên qua những lỗ hổng lớn nhỏ chiếu rọi vào bên trong.

"Bất Dịch!"

Tô Như là người đầu tiên phản ứng, cũng chẳng màng đến việc tại sao từ đường lại tan tành như thế, phóng vọt vào bên trong, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy người mà bà muốn thấy. Thủy Nguyệt đại sư cùng Dương trưởng lão, Phạm trưởng lão và đám người còn lại cũng vội đuổi theo vào.

Phía trong từ đường, chẳng khác gì bên ngoài, dường như gấp phải một lực công kích mãnh liệt, tất cả không khí thâm nghiêm vốn có giờ đều bị tàn phá, chiếc bàn đá giờ bị vỡ vụn nát, bình dầu bằng ngọc lưu ly cũng bị gãy đổ. Thậm chí khi đám người chạy vào nơi thâm nghiêm nhất của từ đường, thì thấy trên đất la liệt những linh vị của các vị liệt đại tổ tông, không biết bao nhiêu linh vị bị vỡ nát.

Chỉ có điều, ngoài những mảnh vụn la liệt trên đất ra, tuyệt không có một bóng người.

Tô Như sắc mặt trắng bệch, thân hình rúng động, Thủy Nguyệt đại sư chau mày, bước lên một bước, ôm bà vào lòng, nhỏ nhẹ an ủi mấy câu, rồi quay sang đám Tiêu Dật Tài phía sau lưng nói: "Ở đây đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, Đạo Huyền sư huynh đâu?".

Tiêu Dật tài nét mặt khổ sở, đến nỗi nét mặt kinh ngạc ban nay cũng biến mất, nói: "Hồi bẩm sư thúc, đệ tử vừa đến nơi đã nhìn thấy cảnh tượng này rồi. Thậm chí đến ân sư đã hơn một tháng nay, người dường như ngày nào cũng ở trong từ đường tĩnh tu, đệ tử thực sự không nghĩ ra, ngoài nơi đây, lão nhân gia có thể đi đâu nữa".

Ánh mắt Thủy Nguyệt đại sư càng lúc càng hiện rõ vẻ lo lắng, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một âm thanh khe khẽ. Đám người có mặt hiện giờ đều là những kẻ đạo hạnh cao thâm, dường như lập tức nghe thấy tiếng động đó.

"Có người". Dương trưởng lão lập tức xoay mình quay về bàn thờ bằng đá hiện đã gãy làm đôi.

Toàn thân mềm rũ vô lực của Tô Như đột nhiên giật tỉnh, trong mắt ánh lên một tia hy vọng vui mừng, bật gọi: "Bất Dịch, là ông phải không?".

Sớm đã có mấy đệ tử chạy lại, hợp lực đẩy cái bàn ra, cái bàn thờ đó cũng chẳng biết được truyền lại từ đời nào, to lớn dày đặc, nặng nề vô cùng, đâm đẽ tử mặc dù cũng có một chút đạo hạnh, nhưng cũng phải vài người hợp lực mới có thể đẩy được cái bàn.

Sau khi đẩy được bàn đá, quả nhiên phía bên dưới, xuất hiện một bóng người, đồng thời phát ra tiếng rên khe khẽ.

Đám người vui mừng, vây lại xung quanh, nhưng lại giật mình kinh ngạc, không phải là Điền Bất Dịch, cũng chẳng phải là trưởng môn Thanh Vân môn Đạo Huyền chân nhân, mà là đệ tử của Long Thủ Phong Lâm Kinh Vũ.

Chỉ thấy tấm áo trên người hắn đẫm máu, hiển nhiên là đã bị trúng thương rất nặng, khuôn mặt trắng bệch, đang bị hôn mê, mặc cho mọi người lay gọi thế nào hắn cũng không có chút phản ứng.

Nét mặt hy vọng của Tô Như cũng dần dần biến mất, đồng thời trong lòng lại dấy lên cảm giác lo lắng, Thủy Nguyệt đại sư đứng bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ về an ủi. Khuôn mặt đen xạm của Dương trưởng lão quay sang xem xét bốn phía, từ đường Thanh Vân môn vốn là trọng địa bậc nhất, có thể sánh với Ảo Nguyệt động phủ. Giờ đây xảy ra chuyện này, thực là chuyện từ xưa đến giờ chưa từng xảy ra, mà quan trọng hơn, hai người quan trọng nhất Thanh Vân môn, đột nhiên mất tích.

"Tiêu sư điệt", Dương trưởng lão hướng về phía Tiêu dật Tài hỏi: "Ngươi có chắc trưởng môn sư huynh ở đây không?".

Tiêu Dật Tài nhìn vào Lâm Kinh vũ vẫn đang còn bị hôn mê, sắc mặt dần dần chấn định lại, trầm mặc một hồi, nói: "Vâng, mấy ngày gần đây, ân sư chỉ ở trong từ đường, ngày thường đệ tử có chuyện gì thỉnh giáo, hồi bẩm với lão nhân gia cũng là ở tại đây".

Dương trưởng lão hiển nhiên tâm thần bối rối, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Tiêu Dật Tài dắt hắng lên hai tiếng, chậm chậm bước tới Dương trưởng lão, nói nhỏ: "Dương sư thúc, việc này không nhỏ, nhiều đệ tử tập hợp nơi đây, chỉ có hại không lợi. Hơn nữa theo những lời của Tô Như sư thúc, ân sư và Điền sư thúc của Đại trúc Phong đường như còn có ẩn tình. Chỉ sợ cũng có can hệ tới nơi này, trước tiên cho mọi người lui hết, chúng ta giải quyết sau, sư thúc thấy thế nào?".

Dương trưởng lão tinh ngộ, liền gật đầu nói: "Việc này cũng không được làm lớn, chưởng môn sư huynh một mực tin tưởng ngươi, ngày thường mọi việc đều do

người giải quyết, việc hôm nay cứ theo ý người mà làm đi!". Nói rồi, lắc đầu thở dài, cậy qua một bên, đứng bên cạnh Phạm trưởng lão thương lượng một lúc.

Tiêu Dật tài mắng nhìn Dương trưởng lão gật gật đầu, coi như là lanh mệnh, rồi quay người nói: "Các vị sư thúc, sư đệ, từ đường đột nhiên gặp nạn, chỉ sợ có người ngoài vào làm loạn, ta nghĩ chúng ta không thể ngồi đó mà không cảnh giác". Nói đến đây, hai mày nhíu lại chỉ vào một đệ tử của Thông Thiên Phong nói: "Tần sư đệ, đệ lĩnh mười người, lập tức hộ vệ bên ngoài từ đường, không cho phép một ai được tự tiện xông vào, vạn nhất phát hiện có kẻ địch ẩn tàng, lập tức đến trước núi báo cáo huynh".

Một người to cao bước ra từ đám đệ tử Thông Thiên Phong, chắp tay đáp: "Vâng". Nói rồi, quay người liền chỉ chỉ mấy người rồi lập tức bước đi.

Lúc này bên trong từ đường yên tĩnh trở lại, chỉ có Tiêu Dật tài đứng đó, bên cạnh mặc dù còn có một vài vị trưởng bối, nhưng giờ cũng coi chàng là chủ tâm cốt của Thanh Vân môn.

Tiêu Dật Tài lại nói: "Thường sư đệ!".

"Có". Liền có một người bước tới, diện mục kiên định, chính là người năm xưa từng chỉ đường cho đám người Trương Tiểu Phàm lên núi tham dự tỷ võ. Cũng đã đấu một trận với Tống Đại Nhân của Đại Trúc Phong, Thường Tiễn.

Tiêu Dật Tài gật gật đầu nói: "Thường sư đệ, trước mắt có việc gấp, phải tìm cho được ân sư, có lão nhân gia chủ trì đại cục, thì không còn gì phải lo nữa. Mặc dù ở đây xảy ra chuyện lớn, nhưng ân sư đạo pháp thần thông, thiên hạ vô địch, yêu ma tinh thường không thể làm hại đến người. Đệ tử dẫn tám mươi người... không, càng nhiều càng tốt, đệ dẫn một trăm năm mươi người, từ Thông Thiên Phong tìm xuống, trước sau núi đều tìm hết, ngàn vạn không được bỏ qua một vết tích nào".

Thường Tiễn sắc mặt thoảng lo, mặc dù cũng biết Tiêu Dật Tài nói không gì phải lo lắng, nhưng câu cuối cùng lại có phần vội vàng, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ trầm giọng đáp lại, liền sau đấy gọi đám đệ tử chạy ra ngoài. Nhìn đám người còn lại hiển nhiên vẫn đủ số người mà Tiêu Dật Tài yêu cầu, có lẽ phía trước núi sẽ phải điều động thêm người.

Đám người vừa mới đi, từ đường hiển nhiên vắng lặng, tại hiện trường chỉ còn vài vị trưởng bối, Tiêu Dật Tài, ngoài ra còn có Văn Mẫn đứng đằng sau Thủy Nguyệt đại sư, cuối cùng là Lâm Kinh Vũ đang hôn mê.

Tiêu Dật Tài thở dài một tiếng, quay người hướng về mấy vị trưởng lão hành lễ, thấp giọng nói: "Chư vị sư thúc, hôm nay Thanh Vân môn có đại biến, đệ tử đến muộn, có phần sơ sót, mong chư vị sư thúc trừu phạt".

Tô Như và Thủy Nguyệt đại sư không nói gì, Dương trưởng lão gật gật đầu, nói: "Tiêu sư điệt, không phải lỗi của ngươi, vừa rồi ngươi xử lý rất tốt, hiện giờ ngươi cần mấy lão già ta đây làm việc gì, chỉ cần phân phó, không phải khách khí".

Tiêu Dật Tài trầm giọng nói: "Như hôm nay sự biến quá lớn, chúng ta nên cẩn thận đề phòng, mời các vị sư thúc trở về, đề phòng vạn nhất. Chỉ tiếc Lâm sư đệ của Long Hồi Phong đang hôn mê bất tỉnh, nếu không chúng ta có thể hỏi han".

Đám người cùng chau mày, hiển nhiên tâm sự trùng trùng, Tô Như sau khi được Thủy Nguyệt đại sư an ủi mặc dù rất lo lắng những vẫn còn hy vọng, cũng không vội vàng như trước. Nghe Tiêu Dật tài nói vậy, lòng bà rối như tơ vò, chỉ hy vọng Điền Bất Dịch không xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc đó, ánh mắt bà liếc nhìn qua Lâm Kinh Vũ giờ vẫn còn đang nằm bất tỉnh dưới đất, chau mày rồi vội kêu lên: "Áy!".

Thủy Nguyệt đại sư đứng bên cạnh ngạc nhiên hỏi: "Muội sao vậy?".

Bà chỉ vào Lâm Kinh Vũ rồi nói: "Trong tay nó hình như có gì đó?".

Chúng nhân đều kinh ngạc, Tiêu Dật Tài chạy vội đến bên Lâm Kinh Vũ, quả nhiên thấy người gã ôm lấy tay phải, trong tay đang nắm chặt lấy một miếng gỗ màu đen. Tiêu Dật Tài đưa tay ra, không ngờ Lâm Kinh Vũ mặc dù bất tỉnh nhưng vẫn không chịu buông tay ra. Nhất thời vẫn không lấy được miếng gỗ.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Phạm trưởng lão chạy tới, đi xung quanh một vòng, đột nhiên nói: "Miếng gỗ này hình như là linh bài đặt trên bàn thờ tổ sư".

Thủy Nguyệt đại sư nhìn kỹ, gật đầu: "Không sai, đúng là linh bài".

Tiêu Dật Tài phải mất một lúc lâu, dùng hết sức mới từ từ lấy được miếng linh bài – mà đối với Lâm Kinh Vũ cực kỳ quan trọng – từ trong tay của hắn. Mọi người vây quanh lấy. Thân còn đang trong vòng nguy hiểm vậy mà Lâm Kinh Vũ lại chỉ quan tâm đến miếng linh bài đó, đủ thấy nó có quan hệ cực lớn. Không ngờ sau khi nhìn rõ mọi người đều ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nhau.

Miếng linh bài này cũng giống như mọi linh bài khác, nhưng nhìn trên mặt của nó lại không được khắc một chữ nào.

Đây chính là tấm linh bài vô tự!

Vậy nó được đặt trong Tổ Sư Từ Đường thâm nghiêm, là để thờ cúng ai vậy?

Mà ai lại đặt nó lên bàn thờ để thờ cúng với tổ tiên, mà đặt lên thờ cúng tại sao không khắc một chữ lên đó?

Lâm Kinh Vũ bất chấp mọi thứ chỉ ôm chặt lấy nó, bị thương nặng hôn mê mà cũng không buông tay, vậy là có ý gì?

Trùng trùng nghi vấn. Dường như đang tràn ngập đầu óc mọi người.

***

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn, Trần Ma Cổ Động.

Truyền thuyết, đó là một thứ rất kỳ quái, đầu tiên, truyền thuyết bản thân nó dường như có dựa vào một ý tứ nào đó, chỉ là bởi vì mọi sự việc dường như đều có lý do lưu truyền của nó, nên người ta cứ miệng truyền tai nghe, hoặc là có văn nhân nào đó ghi chép lại, mà lưu truyền cho hậu thế. Từ đó, truyền thuyết lưu truyền càng lúc càng xa rời bản thân của truyền thuyết, dần dần biến dạng, người và việc trong câu chuyện dần dần trở nên mơ hồ.

Còn ai là người nhớ được sự thực của truyền thuyết?

Còn ai là người để ý đến sự thực của truyền thuyết?

Truyền thuyết cuối cùng biến thành truyền thuyết, giống như người con gái mỹ lê ôn nhu, dưới ánh mặt trời dần dần biến đổi dung mạo.

Ngàn vạn năm sau, người còn nhận ra không?

Trong đêm tối, âm phong gào thét, điều đó dường như thuộc về thế giới bên ngoài cổ động, mà bên trong thế giới hắc ám, mọi thứ dường như đều rất yên tĩnh.

Bên trong nơi tận cùng sâu thẳm của Trấn Ma Cổ Động, nơi mà Hắc Mộc Tập hợp được thánh khí của cả năm tộc, hồi sinh cho Thú Thần. Chỉ là giờ đây, yêu khí bùng bùng vốn dĩ dường như đã tan biến vô ảnh vô tung, giờ đây chỉ có sự yên tĩnh là còn âm thầm tồn tại.

Hơi thở yếu ớt, từ thâm sâu vọng lại, một ánh sáng đỏ u ám leo lét, từ sâu thẳm hắc ám huyền hoặc chiếu ra.

Thanh âm gầm gừ, từ nỗi đó phát ra, như hung thú bắt an, thậm chí còn có thể nghe thấy những tiếng nghiến răng ken két của các con thú đang sơ hãi hòa quyện với ánh sáng đó.

Thanh âm trầm trầm từ từ, như vỗ về an ủi quái thú trong bóng tối vọng lên, tiếng gầm gừ nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bặt, trong sơn động lại hồi phục lại sự yên tĩnh, chỉ còn ánh sáng kỵ quái là vẫn còn leo lét, lúc loé lên lúc lại vụt tắt.

Đột nhiên từ trong động huyệt một giọng nữ bỗng cất lên pha một chút cảm tình nào đó: "Thao thiết dường như đối với ta không có một chút hảo cảm nào à".

Trong không gian hắc ám, dường như rất rộng lớn, âm thanh nữ tử vang lên, nghe như từ xa vọng lại, có điều nghe giọng nói đó dường như từ phía sau ánh lửa đỏ u ám.

Đáp trả lại đó là một tiếng cười bình tĩnh: "Ngươi không cần phải sợ, nó từ trước đến giờ không tin tưởng vào loài người".

Nữ tử hừ một tiếng, nói: "Sao, hóa ra nó coi ta là loài người ư?".

"Grù", một tiếng gừ nhẹ nhè, ngọt lửa u ám, đột nhiên sáng rực lên, chiếu sáng xung quanh, nguyên lai đó là một cái giá đèn cổ, có ba chân, cũng không biết là có từ bao giờ, chỉ là ngọt đèn bên trong nó quang ảnh dường như vẫn còn tươi mới, soi tới một bóng người.

Thú Thần!

Y đang ngồi dưới đất bằng khuông trong bóng tối hắc ám và ánh lửa, lưng dựa vào một trong vách đá bằng phẳng, ánh lửa lập lòe, chiếu mờ mờ tảo ảo khuông mặt y, dường như vẫn còn phảng phất trên khuôn mặt vẻ yêu tuyệt, chỉ có điều không còn giống như lúc mới bình phục, sắc mặt y trắng bệch, có thể nói giống như sắc mặt của người chết.

Dưới ánh lửa, đang nấp bên cạnh y, ác thú hung tợn hình dung cổ quái Thao Thiết đang gầm gừ. Lập tức đứng dậy, hai mắt lonh lê, nhe nanh, hình dáng vô cùng dữ tợn, miệng không ngớt gầm gừ, nhìn vào bóng tối nơi mà ánh sáng không chiếu rọi đến.

Sắc mặt Thú Thần đột nhiên trở nên khó coi, nhưng tinh thần thì vẫn rất bình tĩnh, thậm chí trên môi còn có một nụ cười nhẹ, nói: "Ngươi tu đạo hơn ngàn năm, không phải là muốn thành người sao, ta nói như vậy, ngươi phải vui mừng mới phải chứ".

Thanh âm người con gái trầm lại, nhất thời không nói gì, ánh lửa bắt chớp lóe lên.

Thao Thiết lập tức trở nên cảnh giác, miệng vẫn gầm gừ, mắt nhìn thẳng vào ánh lửa.

Ánh lửa chậm chậm lay động, ánh mắt Thao Thiết càng thêm phần hung tợn chậm chậm bước tới. Đột nhiên, bên cạnh một cánh tay giơ ra, vỗ vỗ vào trán nó, con thú mới từ từ an tĩnh trở lại.

Thần Thú thu tay, quay đầu lại nhì, ngọn lửa dần dần bay về trước mặt y, giống như một con mắt, dừng trước mặt y không xa, nhìn chăm chăm vào người lạ.

Thù Thần nhìn vào nơi ánh sáng chiếu rọi, đột nhiên cười nói: "Ta và ngươi giao tình đã hơn nghìn năm, mặc dù chẳng phải là sinh tử chi giao nhưng cũng có thể coi là lão hữu! Hơn nữa ta lại đang bị trọng thương thế này, ngươi việc gì phải đe phòng đến vậy?".

Ánh lửa lại bùng lên, vang lên những tiếng lép bép, đột nhiên bay nhanh về phía sau, vọt qua giá đèn cổ, thậm chí khiến cho ánh lửa ở giá đèn trở nên u tối, qua một lúc ánh sáng lại trở lại như ban đầu, mà lúc này ngọn lửa u ám vừa rồi dường như đã tiêu tán trong hắc ám.

Giọng nói nữ tử vẫn lạnh nhạt vang lên: "Ta không tin ngươi, giống như Thao Thiết của ngươi không tin ta".

Thú Thần nhìn vào bóng tối, đột nhiên cười lớn: "Hảo, hảo, nói hay lắm. Chỉ là ta không hiểu vì sao, ta và ngươi mặc dù không tin tưởng lẫn nhau, vậy mà ngươi lại giúp đỡ ta?".

Nữ tử vẫn bình thản đáp: "Vì cái mà ta muốn, giờ chỉ có ngươi là có thể cho ta được".

Thú Thần cười nhẹ: "Chỉ vì cái này, những đồ tượng xấu xí trên tường và dưới đất?".

Ý xua tay, mặc dù nụ cười vẫn còn trên mặt thế nhưng khuôn mặt lại càng khó coi hơn.

Ngọn lửa bên trong giá đèn đột nhiên bùng lên, phát ra những tiếng lép bép, mặc dù ngọn lửa lớn hơn trước mấy lần, nhất thời quang mang đại thịnh thế nhưng lại khiến cho người ta càng thêm khó chịu. Có điều bất luận là Thú Thần hay Thao Thiết và nhân vật thần bí vẫn còn ẩn thân trong hắc ám, chứng kiến cảnh này cũng chẳng có phản ứng nào.

Ngọn lửa vẫn chiếu bùng, như dần dần trở nên có sinh mệnh, đến hình dáng của ngọn lửa cũng dần dần biến đổi, từ hình tròn dần dần lớn, rồi chậm chạp kết hóa thành hình một con rồng.

Trong bóng tối, chăm chú nhìn hình dạng ngọn lửa đang kết thành một con rồng lửa, thanh âm nữ tử nhỏ nhẹ nói: "Ngươi còn nhớ những đồ tượng khó coi này đã giam cầm ngươi bao nhiêu năm không?".

Thú Thần cười nhẹ, trong ánh lửa không hiểu nụ cười đó là đau khổ, thù hận hay lạnh nhạt...

Chỉ vì chính khoảnh khắc y cười, ngọn lửa trên giá đèn cổ đã hình thành một con rồng lửa, đang giương nanh múa vuốt, mạnh mẽ ngắn đầu đối diện với hắc ám, phát ra những tiếng gầm vô thanh.

Sức nóng kịch liệt dường như đồng thời tỏa ra mạnh mẽ về bốn phía, khiến cho mọi vật chấn trước đường đi của nó gãy nát. Biển lửa trôi qua, trong tàn dư còn sót lại, phía dưới giá đàm, chiếu rọi bốn bức đồ án, đường nét sinh động, màu sắc huyết hồng trong bức họa là bốn tượng thần hung tợn, mỗi bức một dáng vẻ. Lập tức bên trên giá đèn và bên trái phải trên tường, cũng sáng lên bốn bức đồ án bằng đá khắc, cũng là những hung thần dữ tợn với những dáng vẻ khác nhau.

Tám bức đồ án thạch khắc này, giống hệt với tám bức mà Quỷ Lệ trông thấy ở Huyền Họa đàm trong Phần Hương Cốc.

Bát Hung Huyền Họa pháp trận!

Chương 202

Vết Thương Lòng

Hơi thở quý dị tạo thành luồng khí nóng từng đợt lan truyền trong không khí, ngọn lửa như nhẹ nanh múa vuốt, đầy vẻ đe dọa, nhưng không tiếp tục bàng trướn nữa, tựa hồ như đã đạt đến mức cực hạn của nó. Mặc dù vậy, phía dưới ngọn lửa đang cháy này, mặt đất vẫn còn dấu vết nứt nẻ, trong khi đó, cái hỏa bồn cũ kỹ lại vẫn an nhiên không suy yếu chút nào.

Ánh lửa bập bùng hắc vào làm mắt của Thú Thần phảng phất như đang bùng cháy.

Nữ tử đó đứng trước ngọn lửa, cất giọng cười lạnh lùng, nói: "Pháp lừa của ngươi chưa hồi phục hẳn, ngươi cố ý muốn gạt ta sao? Tuy nhiên nếu nói rằng pháp trận này không có Huyền Hỏa Giám thôi động, ngày trước lúc ngươi phục sinh đã bị phá hủy, thì uy lực của nó vốn không chỉ dừng lại ở mức này đâu."

Gương mặt anh tuấn của Thú Thần không có bất cứ động tĩnh gì, bình tĩnh đáp lời: "Ngươi dĩ nhiên là phải để phòng ta rồi, ra chỉ không hiểu một điều, tại sao ngươi lại đến để cứu ta?"

Nữ tử hắng giọng một tiếng, nói: "Ta không tốt như ngươi nói đâu, một là vì ta muốn chính mắt nhìn thấy kỹ trận truyền thuyết của Vu tộc, một lý do khác là ta nhìn bọn Vân lão đầu ở Phần Hương Cốc không thuận mắt chút nào".

Thú Thần cười nhẹ, tựa hồ như không lý gì tới lời của nữ tử kia, nói: "Vân Dịch Lam tuy đã bội ước, nhưng cũng phải nói là ta vốn không tin tưởng lắm vào y, ngày đó nếu ta chiến thắng tại Thanh Vân Sơn, y nhất định không dám không nghe lời. Đánh người ngã xuống, chẳng phải là hàn động của đa số con người hay sao?".

Nữ tử đáp lời: "Thật đáng tiếc là y không biết rằng, ta với ngươi không cùng một dạng, có giết cũng không chết đâu".

Ánh mắt Thú Thần thâm thuý, nhìn chăm chắm vào khoảng tối phía sau ánh lửa, lửa cháy bập bùng, nhưng tựa hồ như không thể chiếu tới đó được.

"Ngươi làm sao biết là ta bị giết cũng không chết, nếu bây giờ ta nói với ngươi, ta vẫn có thể bị giết, ngươi nghĩ thế nào?" Y nhìn vào bóng tối, khóe miệng vẫn phảng phất nét cười mờ nhạt, vừa có vẻ gây hấn lại vừa có vẻ dụ hoặc, chậm rãi cất tiếng.

Nữ tử ấy đột nhiên không nói tiếng nào, bên trong sơn động, chỉ còn nghe tiếng lửa cháy lép bép, không biết tại sao nếu so sánh với lúc đầu, bầu không khí càng im lặng một cách chết chóc.

Không biết bao lâu sau, Thú Thần đột nhiên nói: "Chúng ta đã biết nhau cho đến hôm nay là đã được bao nhiêu nam rồi?"

Một hồi lâu sau, nữ tử ấy lạnh lùng trả lời: "Không nhớ nữa, ngày ấy ta vừa đắc đạo, vô tình lạc vào chốn này, ngươi nói thử xem, tại sao lúc ấy ngươi lại đối xử tốt với ta?"

Thú Thần mỉm cười, chậm rãi cúi đầu, vẻ mặt càng lúc càng lộ rõ nét mệt mỏi, trả lời: "Ta tuy lúc đó chưa phải là người, nhưng cũng không thể chịu nổi sự cô đơn".

Nữ tử im lặng hồi lâu, phảng phất như giật mình, hồi lâu sau nói: "Tại sao ngươi hôm nay có vẻ khác hẳn mọi ngày? Trước đây ngươi chưa từng nói chuyện như vậy bao giờ".

Bờ vai Thú Thần khẽ run lên, phát ra hai tiếng ho dữ dội, nhưng trên mặt y vẫn điểm một nụ cười, tựa hồ như không có gì đáng để vào mắt y: "Ngươi thấy ta giống như một người bình thường sắp chết có đúng không?"

Nữ tử dường như lập tức trả lời y: "Nhưng ngươi không phải là người!"

"Làm sao ngươi biết ta không phải là người?"

...

Ngọn lửa trong hỏa bồn đột nhiên bốc cao lên, tựa hồ như tiếng gầm rú của hỏa long, sau đó từ từ hạ xuống, xung quanh tám góc của hung thần đồ án cũng từ từ hạ xuống, tỏa ánh sáng ảm đạm, rồi từ từ tiêu thất trong bóng tối. Hỏa Long cũng dung nhập vào bên trong ngọn lửa, hóa thành ánh lửa bình thường, xung quanh bóng đêm bao trùm, chỉ có chỗ gần hỏa bồn là vẫn còn ánh sáng.

"Ngươi đã làm gì với chính mình rồi?". Một lúc sau, nữ tử nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Thú Thần không trả lời, cũng không nói gì thêm, nét mặt y mỗi lúc một mệt mỏi, chậm chạp giơ tay lên. Trong ánh lửa, nhìn thấy cổ tay phải của y, nước ta phảng phất mất đi vẻ trơn láng, chỉ còn một màu xám xịt, mờ mờ bên trong, có thể nhìn thấy những mạch máu đỏ sẫm.

Thú Thần nhìn đám mạch máu một hồi lâu, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng dùng tay rạch một đường ở cổ tay, ngay lập tức, trên cổ tay xuất hiện một vết đứt, từ đó từng giọt máu từ từ nhỏ xuống.

Máu!

Máu đỏ tươi!

"Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy...". Nữ tử trong bóng tối tựa hồ như quá sức kinh ngạc không thốt ra thêm được lời nào, nửa ngày sau, nàng dường như đã hoàn hồn lại, ngạc nhiên hỏi: "Ngươi... ngươi sao lại biến thành người rồi!"

Thú Thần không nói gì, chỉ mỉm cười, nhìn nét cười trầm mặc của y, không ai biết được đó là nụ cười chua chát hay hạnh phúc.

"Thì ra là vậy, ta vốn trong lòng cũng thấy kỳ quái ngươi vốn bẩm lệ khí đất trời mà sinh ra, đương nhiên là bất tử bất diệt, vậy mà dưới Tru Tiên trong trận chiến Thanh Vân Sơn lại thụ thương. Nguyên lai không biết từ lúc nào, ngươi đã biến thành một con người hôi thối vậy? Ha ha ha..."

Nữ tử ấy không biết là do thấy chuyện quá hoang đường, hay là do không thể tự khống chế, bỗng nhiên phá lên cười.

Ánh mắt của Thú Thần ngưng đọng nhìn lên mấy giọt máu trên cổ ta, trong ánh mắt ẩn ước như có tình cảm không thể diễn đạt bằng lời, vừa như hoan hỉ, vừa như bi thương.

"Ta chưa bao giờ là... một con người hôi thối..." Y cười mệt mỏi "Ta đến thế gian này, kể từ ngày có thần thức, cũng vốn không phải là con người rồi".

Nữ tử ấy giật mình, hỏi lại: "Ngươi nói cái gì?".

Thú Thần từ từ quay đầu, vọng nhìn về phía ngọn lửa, cháy rực trong hỏa bồn, âm thanh của y, tại nơi bóng tối và ánh sáng xen kẽ này, phảng phất như đang xuất phát từ nhiều năm về trước.

"Lúc ta có ý thức lần đầu tiên, đã nhìn thấy này, lúc đó ta thậm chí chưa có thân thể, chỉ vào phút giây hoảng hốt, thấy nữ tử đó phảng phất như đang chăm chú nhìn ta. Chỉ là theo thời gian, ta từ từ thành hình, chung quy đã biết nàng vốn là người, là Vu nữ đời đầu tiên của Vu tộc, tên nàng là Linh Lung".

Ác thú Thao Thiết ở bên cạnh Thú Thần, rống lên một tiếng.

Thú Thần vươn tay, khẽ vuốt ve lên đầu của nó, ác thú lại an tĩnh nằm xuống. Nữ tử ấy không nói tiếng nào, tựa hồ như biết rằng bí mật ẩn giấu sau bao nhiêu năm ròng, cuối cùng cũng phải khai mở.

Ánh mắt Thú Thần từ từ ôn nhu nhìn bốn phía, ánh mắt y vọng nhìn nơi bóng tối xa xăm, ở nơi xa xăm trong huyệt động, dường như có một linh hồn đang yên lặng lắng nghe.

"Bí thuật vu pháp của Linh Lung thu lấp thiên địa lệ khí của Nam Cương, chắt lọc lấy tinh hoa, rồi tạo ra ta".

Thú Thần nhẹ nhàng kể lại bí mật hàng ngàn hàng vạn năm mà chưa có ai biết được lai lịch: "Những anh hùng của Vu tộc ngày ấy, đi theo Linh Lung để bao vây ta vào tử địa, nếu chúng biết được ta vốn là do nương nương tôn kính của bọn chúng tự tay sáng tạo ra, không biết trong lòng chúng sẽ nghĩ như thế nào!"

Y cười nhẹ, lệ khí giết người trước đây, tựa hồ như chưa từng có trên người y, lúc này đối với y, bất quá chỉ là một hồi ức mà thôi.

"Ta đã từng hỏi Linh Lung rất nhiều lần, tại sao lại tạo ra ta, nhưng nàng luôn luôn không muốn trả lời. Nhưng sau đó cuối cùng ta cũng minh bạch, kỳ thật nàng làm vậy cũng chỉ vì hai chữ mà thôi".

Nữ tử không nhịn được hỏi: "Là chữ gì?"

Thú Thần lạnh nhạt trả lời: "Trường sinh!"

Nữ tử thanh âm đầy vẻ ngạc nhiên hỏi lại: "Trường sinh?"

Thú Thần gật đầu nói: "Không sai, ngươi thấy có tức cười không? Nhưng vào ngày ấy, thực sự nàng là vì mục đích này. Đương thời vu pháp của Linh Lung tạo nghệ đã vượt xa cổ nhân, nhìn khắp thiên hạ, tựa hồ như không hề có địch thủ, trong Vu tộc, mọi người đều kính trọng nàng như thần linh. Nàng trở nên buồn chán, ngồi không sinh việc, nên tự tìm ra mục tiêu cho mình. Nàng nghe nói về sai lầm của bọn người tu đạp ở trung thổ, mê đắm trường sinh mà không có cách nào đạt được, nhưng dù sao đó vẫn là thiên đạo, nàng tuy là một nữ tử thông tuệ tuyệt thêm thuỷ chung cũng không có cách nào. Cuối cùng, nàng đã nghĩ đến một biện pháp phi nhân".

"Phi nhân..."

"Dưỡng thọ của con người đều có giới hạn, cho dù tu đạo thành công, cũng chỉ sống được vài trăm năm. Nhưng đối với những phi nhân (không phải là người), thường tính mạng của chúng rất dài, cũng như thiên địa tạo hóa, âm dương lê khí vân vân, kể từ khi khai sinh trời đất, vẫn trường tồn bất diệt. Nàng kể từ khi nghĩ đến điều này, liền tật tâm nghiên cứu, cuối cùng không ngờ nàng từ trong chốn vô sanh, đã sáng tạo ra ta."

"Nàng ấy quả thật là tài giỏi..." Nữ tử cất giọng âm u nói.

"Ha ha", Thú Thần cười nhạt, nói: "Đúng vậy, nàng thực sự vốn là một nữ tử vĩ đại. Từ khi ta đế thế gian này, lần đầu tiên mở mắt, cái nhìn đầu tiên thấy được chính là nàng. Sau đó không biết đã trải qua biết bao năm tháng, trong thế giới ta chỉ có nàng mà thôi. Dần dần, ta bắt đầu thành hình, nhưng bởi vì bốn thể của ta là do hấp thụ lệ khí trời đất mà thành hình, kể từ khi có thần thức, tự nhiên sẽ bắt đầu hấp thụ lệ khí xung quanh, càng ngày càng khủng khiếp".

"Chỉ có điều, nàng dường như thực sự bất an, ánh mắt nàng nhìn ta, không còn vẻ thân thiết nữa, đến khi lực lượng của ta cuối cùng đã miễn cưỡng sánh bằng của nàng, kể từ ngày đó trở đi, nàng không hề cười với ta lần nào".

"Ta lúc đó rất nghi hoặc, không hiểu điều gì cả, kỳ thật ta không thể biết vì sao, lực lượng của ta lại tăng cường nhanh như vậy, nhưng đối với ta mà nói, lực lượng đó chẳng có ý nghĩa gì, ta chỉ muốn cùng với nàng... cùng với nàng sống chung một chỗ".

"Ngươi có thể nói với nàng ấy mà, nàng không biết điều đó sao?" Nữ tử không nhịn được nói.

"Ta đã nói rồi, đã nói rất nhiều lần, bây giờ nghĩ lại, chẳng khác gì hài tử làm nũng với mẫu thân vậy".

Nữ tử im lặng, một hồi sau vẫn không nghe tiếng nào, Thú Thần cũng trầm mặc, phảng phất như đang hồi tưởng lại.

Ngọn lửa đang bùng cháy bên trong phảng phất trong hỏa bồn, khẽ run run trong không trung, tựa hồ như đang hô hấp.

Thời gian tại nơi hắc ám này phảng phất như đang dừng lại, vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe!

Những ký ức đóng băng theo năm tháng dần dần từng chút từng chút tan chảy, rồi từ từ biến mất.

Còn ai có thể nhớ lại?

Là ngươi hay là ta? Chúng ta kỳ thực ra, chỉ cần là con người vẫn còn hơi thở, lúc nào cũng chỉ đuổi theo thời gian, dần dần già đi, rồi biến mất trong hắc ám...

"Cuối cùng có một ngày, ta không còn muốn chỉ ở trong căn tiểu ốc của nàng nữa, ta muốn ra ngoài nhìn mọi việc. Hôm đó, nàng đi mà không trở lại lâu lắm rồi, ta đã phá giải cấm chế của nàng, mở cửa căn tiểu ốc, bước ra bên ngoài".

"Có nhiều người, thật nhiều người lầm... nhưng mỗi một người nhìn thấy ta đều kêu lên kinh khủng, chạy trốn như để giữ mạng, không biết tại sao, vào lúc đó ta từ mười phần kinh hoảng rồi lại bắt đầu trở nên tức giận, cuối cùng, một cỗ lệ khí từ trong người ta xông lên không trung. Cũng vào lúc đó, một số người chiến sĩ xông tới để hạ sát ta, ta vừa chống đỡ vừa rút lui, ta không muốn động thủ với bọn họ, ta hối hận rất nhiều, ta chỉ muốn ở chung một chỗ với Linh Lung, ta chỉ muốn ra ngoài để nhìn thấy...".

"Ta ra sức nói điều đó, ra sức giải thích, nhưng không ai lắng nghe ta cả, ta đã lỡ tay giết chết một người đầu tiên..."

Yên lặng một hồi lâu.

"Tên chiến sĩ trẻ tuổi đó nắm yên trong tay ta, đầu chúc xuống đất, từ thân thể y máu chảy đỏ tươi".

"Ta si ngốc đứng đó, mọi người cũng si ngốc đứng sụng lại, rồi sau đó bọn họ lại xông tới hung hăn hơn, trong tiếng la hét mắng chửi của bọn họ, ta vẫn nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thương, đó là thân nhân của chiến sĩ đó đang than khóc! Ta không biết tại sao, nhưng từ lần đầu tiên mắt ta nhìn thấy máu tươi, thân thể ta đột nhiên phát sinh biến hóa, một dục vọng muốn giết người lập tức dien cuồng dâng lên trong lòng ta, ta không muốn giết người, nhưng ta không thể khống chế lấy mình, do ta bắt đầu động thủ, ta đã giết người".

"Ta đã giết nhiều người, rất nhiều, rất nhiều người...". Thú Thần cúi đầu, nhưng y vẫn tiếp tục kể.

"Ta đứng trong vũng máu, không biết đã đứng bao nhiêu lâu, dần dần tỉnh lại, sau đó, ta nhìn về phía trước, giữa vô số người đang tụ tập xung quanh, Linh Lung đã về đến. Nàng nhìn ta, ta rất là sợ hãi, ta biết ta đã làm sai rồi, nhưng ta không biết được, ta thực sự không biết được ta đã làm sai điều gì...".

"Sau đó Linh Lung ra tay chủ động, nàng ra tay động thủ với ta, ta không muốn hoàn thủ, ta hy vọng có thể giải thích với nàng, ta muốn nói với nàng, từ nay về sau ta không dám ra ngoài nữa, ta sẽ ngoan ngoãn ở trong tiểu ốc, từ nay về sau chỉ bầu bạn với một mình àng mà thôi, ta đã cảm thấy đầy đủ lắm rồi. Những lời nói như vậy, ta đã nói rất nhiều rất nhiều, nhưng mà nàng không nghe một tiếng nào".

"Vu pháp của nàng vốn hơn hẳn những chiến sĩ bình thường, chẳng mấy chốc thân thể ta đã bị chịu cả trăm ngàn vết thương, nhưng mà, mỗi lần trên người ta thụ thương, nó tự động hấp thụ lệ khí xung quanh rồi khang phục, thậm chí ta còn cảm giác, mỗi lần Linh Lung đánh ta, lực lượng ta ngược lại còn tăng thêm. Cuối cùng, Linh Lung cũng đã phát hiện ra điểm này, sắc mặt nàng trắng bệch như chết, phảng phất vẻ tuyệt vọng".

Thú Thần mỉm cười, hồi ức lại, chỉ thấy nét mặt y càng lúc càng thêm thõng khổ: "Ta từ từ bắt đầu có cảm giác, Linh Lung trong lòng thưa sự hận ta, nàng như phát cuồng lên dùng mọi loại vu pháp để đối phó với ta, thân thể ta tuy bắt tử bất diệt, nhưng lòng ta thực sự rất khó chịu, do vậy từ đó về sau, ta tự mình trốn thoát đi. Nhưng trên đường chạy trốn, những người gặp ta đều bị dọa sợ chết khiếp, sau đó ta mới biết được, hình dáng ban đầu của ta, đối với người bình thường mà nói, thưa sự rất là đáng sợ".

Y nhẹ nhàng vỗ đầu ác thú ở bên mình, nói: "Hình dạng của ta lúc đó, không thể nào xấu xí hơn được".

"Rời xa Linh Lung, ta tiến vào Thập Vạn Đại Sơn, không lâu sau, ta phát hiện ra huyệt động này, nhân tiện tạm thời ở lại đây. Nhưng ta muốn quay trở lại, ta toàn tâm toàn ý, kỳ thật chỉ muốn ở chung một chỗ với Linh Lung. Do đó cuối cùng ta cũng quay trở lại, nhưng đón tiếp ta chính là trận pháp này".

Ngọn lửa trong hỏa bồn phát ra tiếng lép bép, tựa hồ như đáp lại lời nói của Thú Thần.

"Ta không nghĩ rằng trên thế gian này lại có một lực lượng khủng bố đến mức như vậy, Linh Lung dùng pháp lực của Huyền Hỏa Giám, bố trí Bát Hung Huyền Hỏa Pháp trận, triệu xuất Bát Hoang Hỏa Long, dưới ngọn lửa tập trung sức mạnh của cả thiên địa vạn vật đó, cho dù thân thể ta là bất tử bất diệt, không ngờ nguyên khí đại thương, hình thể bị huỷ diệt".

"Ta liều mạng nói với Linh Lung, ta không muốn làm bất cứ chuyện gì khác, ta chỉ muốn sống chung với nàng một chỗ mà thôi, nhưng nàng tưởng như không nghe thấy điều gì, chỉ muốn tiêu diệt ta. Cuối cùng ta chạy trốn vào nơi hoang dã, rồi cuối cùng cũng quay trở lại sơn động này. Ta không biết tại sao Linh Lung lại đối xử với ta như vậy, ta thật không can tâm, ta chỉ muốn sống chung với nàng mà thôi".

"Sau khi trở lại nơi đây, nhờ có hung lệ đặc biệt chỉ có tại Thập Vạn Đại Sơn, ta nhanh chóng hồi phục, lần này ta quyết định lặng lẽ đi tìm nàng, nàng không ngờ cũng truy đuổi theo ta. Nàng dẫn theo bảy dũng sĩ, truy đuổi đến cổ động này, nàng đi vào trong để gặp riêng ta".

"Ta không có ý gì khác, nhân vì ta vốn do nàng sáng tạo ra, nếu nói trong thiên hạ có người có khả năng đối phó với ta, hiểu ta, ngoài nàng ra còn ai khác nữa? Nhưng ta thật sự không hiểu được, tại sao nàng lại đối xử với ta như vậy, ta đã nói với nàng rất nhiều lời, tại sao nàng không thèm để ý đến. Nhưng lần này, không ngờ Linh Lung đã trả lời ta, nàng nói: Kỳ thật tất cả đều là lỗi của nàng, nàng đã tạo ra một quái vật như ta, là lỗi lầm lớn nhất của nàng. Bởi vì ta được sinh ra từ thiên địa lệ khí, trời sinh có ham muốn giết người, nếu để cho ta sống sót, chỉ sợ sẽ tạo kiếp nạn thảm hiết cho thế gian".

"Ta liều mạng giải thích với nàng, nói là ta không muốn điều đó, ta chỉ muốn sống chung với nàng mà thôi, ta không muốn bắt cứ điều gì khác".

"Nhưng nàng chỉ thê lương cười khổ, nói là nàng tin ta, kỳ thật nàng chưa bao giờ không muốn sống chung với ta, chỉ có điều, chỉ có điều... nếu sau khi nàng chết đi?".

Bên trong cổ động, từ nơi xa xôi thăm thăm, phản gạnh như có người thở dài trong bóng tối, hàng ngàn hàng vạn năm về trước, không biết giọt nước mắt rơi xuống ngày đó có còn ai nhớ đến không?

"Ta si ngốc đứng đó, trong lòng hoàn toàn trống rỗng, ta tự biết mình vốn là bất tử bất diệt, nhưng ta chưa từng nghĩ rằng Linh Lung nàng có thể phải chết. Ta cho đến nay vẫn còn nhớ rõ ràng, trên khuôn mặt nhợt nhợt nhưng vẫn phảng phất nụ cười của Linh Lung, từng giọt nước mắt rơi xuống. Lúc đó, nàng lại tiếp tục phát động Bát Hung Huyền Hỏa Pháp trận, vây khốn ta, một lần nữa lại thiêu cháy thân thể ta, nhưng khi đó ta lại hóa thành tinh hoa của lệ kh1, nàng cuối cùng cũng không thể tiêu diệt được".

"Sau khi thi hành trận pháp, nguyên khí của nàng đã bị thương tổn nặng nề, nhưng ta vốn là do nàng tạo ra, bên trong ngọn lửa, ta hỏi nàng, tại sao nàng lại đối xử như vậy với ta..."

"Câu hỏi này, nàng không hề trả lời ta"

"Nàng bố trí trận pháp bên trong cổ động, cầm chẽ lấy ta, ngày đêm thiêu cháy ta, ngay khi ta hấp thụ lệ khí hồi phục, ngọn lửa nóng bỏng sẽ lập tức phân huỷ ngay điểm lệ khí đó. Cuối cùng, nàng chăm chăm nhìn ta, đột nhiên hỏi ta có tâm nguyện gì không?".

Thú Thần từ từ mỉm cười, nói tiếp: "Tâm nguyện, ta còn có thể có tâm nguyện gì đây? Toàn bộ tâm nguyện của ta bắt quá chỉ là muốn sống chung với nàng mà thôi. Do đó ta hỏi nàng, tại sao ta không thể sống chung một chỗ với nàng? Linh Lung cúi đầu, chậm rãi nói, bởi vì ta không phải là người, thậm chí còn không phải là một sinh linh chủ định là bọn ta không thể sống chung với nhau được".

"Ta sau đó ở bên trong ngọn lửa, nhìn thẳng vào nàng, lớn giọng nói: Vậy thì nàng hãy để cho ta trở thành người đi!".

Giọng nói của y hốt nhiên cao vút, dữ dội quay đầu lại, ngẩng đầu lên nhìn vòm huyệt động, hô lên một tiếng lớn.

"Hãy để ta trở thành người đi!..."

"Âm...". Bốn vách tường chấn động, loạn thạch lả tả rơi xuống, âm thanh tựa như sấm động, làm điếc cả tai.

Giữa đám bụi mù mịt, Thú Thần từ từ cúi đầu xuống.

"Sau đó, chuyện gì đã xảy ra?" Nữ tử trong bóng tối cất tiếng hỏi.

"... Nàng dường như si ngốc đứng đó, hồi lâu sau, không hề nhúc nhích chút nào. Ta chịu đựng nỗi thống khổ bị lửa thiêu đốt, đã hoàn toàn thất vọng. Nhưng sau đó, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, dừng lại pháp trận, đi đến bên người ta. Ta chỉ

biết nhìn nàng, không biết nàng định làm gì?".

"Nàng chậm rãi nói với ta: Đúng, nàng đã không công bằng với ta. Sau đó nàng..." Nói tới đây, thanh âm của Thú Thần không hiểu vì sa, đột nhiên bắt đầu khẽ run rẩy, "Nàng bắt đầu tụng niệm một tràn chú thần bí, chậm chậm rút ra một thanh đao, sau đó bắt đầu... từng đao từng đao một cắt vào người mình".

"Cái gì?" Nữ tử trong bóng tối kinh hoảng hô lên một tiếng.

"Ta si ngốc đứng đó, không, ta rất sợ hãi, thực sự rất sợ hãi, thưa sự không hiểu nàng làm vậy để làm gì. Từ từ Linh Lung dùng chính huyết nhục của nàng thậm chí dùng chính xương cốt của nàng, tạo nên bức tượng người trên mặt đất, sau đó, nàng đặt ta nằm ở phía trên bức tượng, theo từng lời chú của nàng, ta từ từ dung nhập vào bức tượng này, ý thức ta dần dần mơ hồ đi".

"Ta nghe thấy thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ đi, nhưng vẫn có thể nghe được lời nàng nói: nàng cuối cùng cũng có thể làm cho ta được một việc, ngày sau chỉ cần có người tìm được năm thánh khí, đặt lên bức tượng này, ta có thể phục sinh từ cái chết, sau khi ta phục sinh rồi, ta mặc dù vẫn còn có yêu lực, nhưng bộ xương này vốn là của người, vì đã là người, nên không còn thân thể bất diệt nữa".

"Nàng nói nàng một lòng cầu trường sinh, mạo phạm thiên đao, tạo ra một quái vật như ta, sau đó lại phát sinh tình cảm bất luân, sai lại càng thêm sai, cũng vì ta, nàng đã hại vô số tính mạng, tạo ra hao kiếp to lớn cho người trong thiên hạ".

"Nhưng nàng cũng đã hại ta, thực ra thì... nói đến đây, nàng không nói thêm gì nữa, ý thức của ta cũng đã từ từ mất đi, trong lòng trống rỗng, chỉ nghe câu nói cuối cùng của nàng:

"Ta sẽ ở lại đây bồi tiếp ngươi..."

"Câu nói đó, ta nhất thời không minh bạch được".

"Cho đến khi ta vạn năm sau phục sinh từ cái chết, một lần nữa đứng tại cửa cổ động".

"Một pho tượng, bị mưa gió tuyet sương vùi dập, chịu đựng ngày nóng đêm lạnh, một bức tượng người vẫn đang chăm chú nhìn vào bên trong cổ động".

"Ta ôm lấy nàng"

"Ta đã hiểu rõ"

Chương 203

Hắc Bức

Trong huyết động đen ngòm, vọng lên tiếng bước chân khe khẽ, một điểm sáng xanh mờ mờ loé lên phía trước. Sau ánh sáng ấy, xuất hiện bóng dáng Quỷ Lê và Kim Bình Nhi.

Hai người đã tiến vào rất sâu trong Sân Ma Cổ Động, nhưng cái động huyệt quý dì này dường như vĩnh viễn không thấy đáy, đường đi u ám ẩm ướt quanh co khúc khuỷu, phảng phất chẳng có tình huống gì xảy ra ở phía trước. Ánh sáng trên Phệ Hồn bỗng chỉ có thể chiếu sáng trước mặt tối đa sáu thước, bên ngoài phạm vi ấy đều là một màn đen thăm trầm lặng lẽ.

Trong ấy, lại phảng phất như có một cặp mắt thằn bí chăm chú nhìn hai kẻ xâm nhập.

Kim Bình Nhi theo sau Quỷ Lệ không xa, chẳng hiểu vì sao, nàng dần dần cảm giác mình có vài phần khẩn trương. Cuối con đường này, ai có thể biết là nơi quái quỷ nào, lại có chuyện gì đợi bọn họ ở nơi ấy.

Nếu như lúc này để nàng gặp phải một yêu thú hung ác, chỉ sợ cũng chẳng làm nàng xao động tâm trí, nhưng cái bóng tối huyền vô này, lại làm nàng bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Quỷ Lệ bỗng dừng bước.

Kim Bình Nhi giật mình, suýt đụng phải lưng hắn, lập tức dừng lại, đồng thời toàn thân giới bị, ngẫm ngầm xem xét xung quanh, hạ giọng hỏi: "Sao vậy, ngươi phát hiện chuyện gì?".

Quỷ Lệ quay đầu lại nhìn nàng, trong ánh sáng xanh mờ, Kim Bình Nhi toát ra một vẻ yêu mị, hắn im lặng một lúc nói: "Hơi thở của ngươi hơi rối loạn rồi!".

Kim Bình Nhi ngạc nhiên, nhíu mày, lập tức chăm chằm thẳng người lên, hắng giọng một tiếng.

Quỷ Lệ nhìn nàng, chẳng nói thêm gì, quay người tiếp tục đi, bước tới vài bước, hắn nghe tiếng nàng hít thở sâu sau lưng, liền đó, nàng lại bước theo, qua tiếng thở thì nàng đã bình tĩnh lại.

Nhin từ phía sau, nam tử ấy hiện lên trong mắt Kim Bình Nhi bình tĩnh, vững vàng, chẳng hiểu vì sao, Kim Bình Nhi bỗng cảm thấy mình có cảm giác an tâm, chỉ là con khỉ trên vai hắn lúc này rụt đầu rụt cổ, rõ ràng là chẳng vui vẻ mấy, cái đuôi dài rủ xuống, lắc lư theo mỗi bước chân của Quỷ Lệ.

Trong bóng tối, vầng sáng xanh của Phệ Hồn trong tay Quỷ Lệ ánh lên vẻ nhu hoà đặc biệt, sát khí yêu lực mà Phệ Huyết Châu chứa đựng, lúc này phảng phất như biến đâu mất.

Quang tuyến quét lên tường, cảnh vật sáng lên, rồi từ từ tối lại, Kim Bình Nhi lặng lẽ xem xét xung quanh.

Khi bước vào Sân Ma Cổ Động, nơi đây bao phủ bởi âm phong lạnh lẽo thấu xương, có thể làm máu người đông cứng thành đá. Nhưng càng thâm nhập sâu, âm phong không càng lớn mà lại yếu dần đi.

Lúc này, tại nơi họ đứng dường như không còn cảm thấy sức gió, tiếng gió cũng không, xung quanh chỉ còn một vẻ im lặng chết chóc, nhìn những nơi ánh sáng rời tới, lông mày Kim Bình Nhi càng lúc càng nhíu lại.

Vừa mới vào Sân Ma Cổ Động, Kim Bình Nhi tuyệt không chú ý đến vách đá xung quanh, nhưng khi tiến sâu, nàng lại phát hiện bên trong Sân Ma Cổ Động truyền thuyết này, cành lúc cành nhiều dấu vết chế tác của con người.

Mặc dù qua nhiều năm tháng, vẻ băng phẳng trên vách đá xung quanh chắc chắn không phải do tự nhiên hình thành, thậm chí con đường dưới chân bọn họ mặc dù quanh co khúc khuỷu, nhưng lại ít ghập ghẽnh, con đường phía trước bỗng hoàn toàn chẳng thể biết trước sẽ có những khó khăn gì.

Trong động huyệt này, chẳng hề có một chút mùi tanh tươi của yêu ma, trên mặt đất cũng không hề có khô lâu của người hay thú, cái Sân Ma Cổ Động này bỗng tựa hồ như một nơi sạch sẽ yên tĩnh, có chỗ nào là giống nơi cư ngụ của thiên hạ đệ nhất ma đầu?

Tiếp đó, hai người vượt qua một khúc quanh.

Một bóng đen bỗng nhiên ập đến, như một bức tường vô hình chớp mắt chấn ngang trước mặt, ngay lúc hai người vừa di chuyển thân, ánh sáng do Phệ Hồn phát ra bỗng bị màn chấn vô hình phía trước dội lại, gần như cùng lúc, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi bỗng khụng lại, lập tức lướt nhanh như cắt về phía sau.

"Âmmmm..."

Một tiếng vang rền, nơi bon ho vừa đứng giờ thành một hố lớn, những đât đá bị phá ra tung bay tán loạn, đập ầm ầm vào tường đá.

Bóng đen ấy gầm lên phẫn nộ, mạnh mẽ như bài sơn đảo hải xông qua khúc quanh, thăng mặt phóng tới. Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đến lúc này vẫn chưa nhìn ra là quái vật yêu nghiệt gì, Kim Bình Nhi sắc mặt hơi nhợt nhạt, thân hình khẽ động, nhanh chóng lùi về phía sau một trượng.

Bên trong kinh phong, thanh quanh đột nhiên sáng rực, bao bọc toàn bộ thân ảnh Quỷ Lệ uy nghi bất động, thanh quang không yếu đi mà lại mạnh lên, tay phải hẵn bão quanh sáng rực, nháy mắt bàn tay hẵn vươn dài ra, đâm thăng vào màn đen.

Thanh quang vốn sáng rực bên tay phải Quỷ Lệ, ngay lúc tiến vào màn đen bỗng chấn thấy đâu nữa, tựa hồ như bị vật gì che mắt, nhưng chốc lát sau lại nghe ầm một tiếng lớn, bên trong bóng đen ấy đột nhiên phát ra âm thanh rắc rắc, chốc lát đã bị chọc thủng bảy lỗ, từ bên trong toả ra một vầng thanh quang chói lọi.

"Grämmmm...", một tiếng gầm đau đớn vang dội phát ra từ phía trước, màn đen như núi hốt nhiên dãn ra, lại trở thành một mảng tối như cũ, nhưng bên trong màn đen ấy, xuất hiện cặp mắt to lớn đỏ au.

Phệ Hồn Ma Bổng trong tay Quỷ Lệ phát tán hào quanh cành chói lọi, nhòe vào ánh sáng ấy, Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đứng phía sau đều nhìn thấy rõ ràng, kẻ trấn thủ tại nơi đây chính là một con dơi khổng lồ, khắp người đen kịt, chỉ có hai tròng mắt đỏ như máu, liền nghĩ nhất định do thân hình và đôi cánh khổng lồ che lấp cặp mắt đó, nên nhất thời không nhìn ra hình dáng của yêu vật, bất quá chỉ sợ nếu yêu vật cỡ này mà bình thường tấn công theo cách đó, đột nhiên tập kích từ trong bóng tối, nhất định làm người ta kinh hòng thất thố, nhất thời chẳng biết cách nào đối phó.

Lúc này, trên đôi cánh của hắc bức bị Quỷ Lệ tạo ra một vết thương, huyết dịch xanh nhạt quỷ dị chảy ròng ròng trên thân, hiển nhiên thương thế không nhẹ. Nhưng loại yêu vật thế này chẳng bao giờ là loại khiếp nhược, ngược lại tràn đầy phẫn nộ, há miệng gầm lên một tiếng lớn, cánh dơi mở ra, mặc dù có vài phần bất ổn, nhưng đã lấy lại khí thế, phóng vút đến.

Trong mắt Quỷ Lệ hàn quang lấp loáng, Phệ Huyết châu gắn trên Phệ Hồn Ma Bổng yêu quang cũng đồng thời sáng lên, mắt thấy yêu bức hùng hổ đánh tới, bỗng nhiên nghe tiếng kêu "chi chi" trên vai Quỷ Lệ, bóng xám thoáng qua, chính là Tiểu Hôi từ trên vai hắn nhảy ra, phóng về phía yêu vật lớn hơn nó chẳng biết bao nhiêu lần.

Quỷ Lệ nhíu mày, Kim Bình Nhi đứng phía sau cũng kinh ngạc dương mắt nhìn, khác biệt giữa hai con vật đang lao vào nhau giữa không trung thật quá lớn.

Nhưng ngoài sức tưởng tượng của Kim Bình Nhi, thậm chí ngay lúc nàng hơi có vài phần lo lắng thay cho con khỉ ấy, chỉ thấy trong ánh sáng xanh, thân hình Tiểu Hôi bổng không ngừng lớn lên, chốc lát, nó đã từ một con khỉ cao chưa đến ba thước biến thành Tam Nhân Linh Hầu to lớn tưởng như lấp đầy cả động huyệt, ba mắt đỏ như máu, thét lên cuồng nộ.

Hai cự thú lao thẳng vào nhau giữa không trung.

Tường đá xung quanh tựa hồ chịu không nổi chấn động kinh khủng như vậy, bắt đầu rung lên bần bật, Kim Bình Nhi thậm chí cảm giác được mặt đất dưới chân dao động. Ngược lại Quỷ Lệ phía trước cách hai cự thú không xa, sắc mặt dần dần hồi phục sự bình tĩnh, khoá miệng đượm nét cười nhẹ, chẳng màng đến đà rơi ào ào như mưa xung quanh, sát khí đằng đằng trước mắt.

Yêu bức đen to lớn hiển nhiên cũng bị con vượn khổng lồ đột nhiên xuất hiện làm giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn hung hăng lao tới, chỉ thấy bóng xám lướt qua, Tiểu Hôi vô cùng nhanh nhẹn tiến lên lách khỏi móng vuốt yêu bức, hai bàn tay khổng lồ chộp về phía trước nắm chặt lấy hai bên cánh giáp thân mình yêu bức.

Yêu bức kêu lên một tiếng sắc nhọn lạnh lẽo cùng cực, phảng phất như lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, ba con mắt đỏ rực ở phía trước còn đáng sợ hơn nhiều, răng nanh nhọn hoắc lấp loáng trong bóng tối, ngửa mặt lên trời hú dài.

Tiếng hú vang như sóng cả, ầm ầm truyền đi trong động huyệt, thế không thể đương, phảng phất thách thức khiêu khích vạn vật trên thế gian.

Màu đen ấy cùng ánh sáng rực rỡ, dũng mãnh hung tàn và phẫn nộ, trong tiếng hú điên cuồng của cự viên, hai cánh tay khổng lồ khua lên như yêu ma múa may cuồng tiếu.

"Roẹt..."

Lam huyết phun ra, yêu bức đen khổng lồ bị Tam Nhã Linh Hầu xé toạc làm hai mảnh, ném mạnh ra xa.

Từ xa tiếng hú vang lớp lớp vọng ngược về, liên miên bất tuyệt.

Sức mạnh của phẫn nộ chính là như thế.

Cự viên quay người lại, cúi đầu nhìn, nam tử ấy vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn nó.

Sắc đỏ trong mắt nó dần dần biến mất, bỗng nhiên, nó giơ tay gãi đầu, toét miệng cười, thân hình không ngừng thu nhỏ, nhanh chóng phục hồi kích thước cũ, biến lại thành hình dạng Tiểu Hôi

Nó ngồi xổm trên mặt đất, quay đầu nhìn chủ nhân, tay phải không ngừng xoa đầu, cái đuôi dài phía sau khẽ ve vẩy. Quý Lệ nhìn Tiểu Hôi, trong mắt dần hiện nét cười ôn hoà, chỉ đối với con khỉ này, hắn mới có được nụ cười toàn tâm toàn ý như vậy.

Hắn mỉm cười đưa tay ra.

Tiểu Hôi kêu "chi chi chi" mấy tiếng, nhún hai chân hai cái đã nhảy lên vai Quý Lệ, nắm mợp xuống, toét miệng cười không ngừng, bộ dạng rất cao hứng.

Quý Lệ thoảng nghĩ ngợi, đưa tay nhấc con khỉ lên ôm lấy, nâng lên phía trước, cẩn thận xem xét khắp người, ba mắt con khỉ xám sáng lên lấp loáng, chẳng biết Quý Lệ muốn làm gì.

Kim Bình Nhi lúc này đã thong thả bước lên phía trước, đứng kế bên nhìn Quý Lệ, nét mặt có vẻ trầm ngâm, cũng chẳng biết đang nghĩ gì.

Quý Lệ nhìn Tiểu Hôi một lát, khẽ gật đầu, đặt nó lên vai mình, rồi nhẹ nhàng xoa đầu nó, đột nhiên nói: "Đến khi xong chuyện, ta mua rượu mời ngươi uống nhé!".

Kim Bình Nhi đang chìm trong suy tưởng, bỗng lời này vào tai, nhất thời không kịp phản ứng, ngạc nhiên há miệng, trong lòng chẳng thể nào hiểu nổi. Ngược lại, con khỉ kia giật mình, lập tức vui mừng nhảy cẳng lên, kêu "chi chi chi".

Nó cười mãi không ngừng, nhe răng múa vuốt nhảy qua nhảy lại trên vai Quý Lệ, lát sau, tựa như bỗng tỉnh ngộ, liền giật cái túi rượu lớn vốn đã canh khô đeo ở trên lưng bao lâu nay xuống, chẳng thèm ngó đến, lấy hết sức ném mạnh xuống đất, kêu "bịch" một tiếng, bụi bốc lên mù mịt.

Quý Lệ mỉm cười bước tới trước, từ từ đi vào trong bóng tối, nhưng dưới thanh sắc quang mang, thân ảnh hắn trong bóng tối nhìn thật tươi sáng, cùng với thân

ảnh vui vẻ của con khỉ xám phảng phất như hòa hợp với hắn thành một thể, chẳng thể phân khai.

Kim Bình Nhi chậm chậm bước tới trước mấy bước, nhìn hình bóng một người một khỉ, không cầm được một cảm giác lành lạnh.

Chẳng biết từ lúc nào, xung quanh không còn thanh quang từ Phệ Hồn của Quý Lệ chiếu sáng, chìm vào bóng tối, Kim Bình Nhi lập tức phản ứng, tay phải vươn ra, hào quang chiếu rọi xung quanh.

Nàng định thần lại, liền gia tăng cước bộ, đuổi theo Quý Lệ phía trước, bỗng thấy một bóng đen thoáng qua trong bóng tối, nhảy đến chỗ nàng.

Kim Bình Nhi giật mình, ngưng thần giới bị, không ngờ khi thân ảnh đó nhảy tới gần, tử mang chiếu sáng, chính là con khỉ Tiểu Hôi.

Kim Bình Nhi nhíu mày, nhưng trong lòng bớt lo lắng, nhưng chẳng biết con khỉ giống chủ nhân về bộ dạng rất chi là cổ quái nhưng cũng lợi hại vô cùng này đột nhiên chạy về làm gì.

Tiểu Hôi đến trước mặt Kim Bình Nhi, nhìn quanh quất, đột nhiên mặt lộ sắc giận, nhìn Kim Bình Nhi kêu to lên. Kim Bình Nhi giật mình, giơ hai tay ra, nghi ngờ hỏi: "Ngươi làm gì vậy?".

Ba mắt Tiểu Hôi đồng thời trừng lên nhìn Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi vốn là tuyệt sắc giai nhân, nhưng hiển nhiên sắc đẹp chẳng có tác dụng gì với khỉ, vẻ mặt Tiểu Hôi chả có vẻ gì thân thiện, giận dữ chỉ xuống dưới chân, Kim Bình Nhi nhìn xuống, "A" một tiếng, lùi lại một bước, té ra nàng vô tình dẫm lên cái túi rượu mà Tiểu Hôi vừa vứt đi.

Tiểu Hôi giận dữ bất bình, cầm cái túi rượu lên, lấy tay phủ bụi, sau đó thản nhiên đeo cái túi rượu ấy lên người, Kim Bình Nhi vừa giận vừa buồn cười, nhăn mặt nói: "Nè, con khỉ chết tiệt, chính là do ngươi vứt đi, ngươi còn hung hăng với ta à?".

Tiểu Hôi nhìn Kim Bình Nhi kêu "chi chi" hai tiếng, há miệng nhe nanh làm mặt quỷ, "lêu" một tiếng nhảy lùi lại, chớp mắt đã mất dạng trong bóng tối phía trước, hiển nhiên đã đuổi theo Quý Lệ.

Kim Bình Nhi ngạc nhiên một lát, cuối cùng cười khổ lắc đầu, bước theo sau.

Sâu trong Sân Ma Cổ Động, lửa đỏ trong hoả bồn vẫn đang lặng lẽ cháy. Quá khứ đã qua phảng phất như đang hiện về trong huyệt động lặng lẽ này, Thú Thần và nữ tử thần bí trong bóng tối không nói, họ cùng lặng lẽ nhìn, tựa hồ đều chìm đắm trong quá khứ không thể nào quên. Còn Thao Thiết ở bên cạnh, cũng mỏi mệt nằm dài trên mặt đất, có vẻ như đang say ngủ.

Nhưng ngay lúc tĩnh lặng này, đột nhiên Thao Thiết như bị kinh động điều gì, bỗng nhấc đầu lên khỏi hai chân, con mắt to như chuông đồng trừng lên hướng về phía cửa động, miệng phát ra tiếng gầm rít chói tai, ẩn chứa đôi chút bất an.

Thú Thần chậm chậm mở mắt, khẽ nhíu mày, trong bóng tối, nữ tử kia tựa hồ cũng khẽ kêu lên một tiếng.

Thanh âm kia có vẻ như là tiếng hú dài, mặc dù đã yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn như dã thú ngạo cuồng từ xa truyền đến, tiếng động ấy vô hình chung đã phá tan bầu không khí trầm lặng.

"Có người đến rồi!" - Thú Thần nhạt giọng nói.

Nữ tử trong bóng tối trầm mặc một lát, bỗng cười lạnh nói: "Bỗng như có kẻ đủ sức kéo đến nơi đây, chỉ sợ nhiều khả năng là lão đầu Văn Dịch Lam sai người đuổi giết, luôn tiện quét sạch sào huyệt của ngươi".

Trên mặt Thú Thần tựa hồ có vẻ hơi mỏi mệt, lại vừa có vẻ không muốn buông xuôi, nói: "Cứ việc, ta chẳng muốn quan tâm, bất quá kẻ này đủ sức tiến nhập động huyệt sâu đến thế, nghe thanh âm ấy, có vẻ như đã qua chỗ của hắc bức. Đã có khả năng tiến vào động, nhiều khả năng là đối phó được hắc bức, chỉ là cửa động còn có hung linh hắc hổ, bọn họ có thể tiếng vào mà chẳng gây ra tiếng động gì, đúng là không đơn giản".

Nữ tử trong bóng tối cất tiếng nói: "Ngươi hiện giờ không còn tấm thân bất tử bất diệt, hơn nữa ngươi lại đang trọng thương, có khả năng đối phó với những kẻ chưa biết thực lực này chẳng?".

Thú Thần cười nói: "Ta không biết nhưng ta chẳng phải lo".

Nữ tử ấy hỏi: "Vì sao?".

Thú Thần cười nhẹ đáp: "Có ngươi ở đây, ta còn sợ điều gì?".

Nữ tử im lặng một lát, cười lạnh nói: "Ngươi chết hay không liên quan gì đến ta, ngươi lại không nhờ ta giúp ngươi, sao lại nhất định phải giúp ngươi lần này. Với yêu pháp tu hành đến mức này của ngươi, mặc dù ngươi với ta có chút giao tình, nhưng khó nói sau này không có khi nào trở mặt với ta, chi bằng ngươi chết càng sớm càng tốt".

Thần Thú ho khan hai tiếng, mặt hiện lên vài phần đau đớn, nhưng ngược lại nét cười trên khoé miệng chẳng hề suy giảm, hắn nhìn vào bóng tối, nói: "Ta chết sớm lúc nào, ngươi an tâm lúc ấy. Chỉ là ngươi không phải đang muốn tham ngộ Bát Hung Huyền Hoả pháp trận do Vu tộc truyền lại ở bên kia à? Nếu ta chết, ngươi há chẳng phải thất bại sao?".

Nữ tử kia hắng giọng nói; "Pháp trận chỉ ở nơi đây? Ta sợ ngươi nói quá!".

Thú Thần cười nói: "Trận đồ Bát Hung Huyền Hoả trận pháp mà thế gian lưu truyền từ xưa đến nay, chỉ còn có ở nơi này và ở Huyền Hoả Đàm của Phẫn Hương cốc. Trận đồ ở Phẫn Hương cốc đã bị huỷ, vậy chỉ còn ở nơi đây mà thôi. Người vẫn muốn tham ngộ ảo bí bên trong trận pháp ấy, hiện chỉ có ta có đủ khả năng phát động pháp trận cho ngươi tham ngộ, nếu như ngươi có Huyền Hoả Giám trong tay, tự nhiên cũng có thể huy động pháp trận, đáng tiếc ngươi không có".

Hắn nói đến đây, dừng lại một chút, trên mặt thoảng lén chút buồn bã, nói: "Ngươi hiện cũng đã biết, trận pháp này chính là do Linh Lung năm ấy dùng để giam cầm ta mới dựng nên, nếu ta chết đi, trận này cũng sẽ tan thành mây khói, nếu như vậy, ngươi há chẳng trắng tay sao?".

Nữ tử ấy trầm mặc một thoáng, lát sau cất tiếng: "Ngươi tính khéo lắm. May mắn người này để ta đối phó".

Thú Thần chậm chậm lắc đầu, nói: "Không phải ta khéo, mà là do tự ngươi câu chấp, nên mới bị người khác điều khiển như vậy. Bất quá..." - hắn từ từ nhướng mắt, nhìn vào trong bóng tối, nói: "Ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi nhất định phải mạo hiểm cùng ta tham ngộ pháp trận ấy là vì ai chăng?".

Không có hồi đáp, xung quanh hoàn toàn im lặng, tựa hồ ngay trong chớp mắt ấy, nữ tử thần bí trong bóng tối ấy đã đi xa. Lửa trong hoả bồn vẫn âm ỉ cháy, rơi lại vào mắt Thú Thần.

Thao Thiết từ từ đứng dậy, gầm lên không dứt, lộ rõ mười phần bất an, Thú Thần lặng lẽ nhìn bóng tối hư vô phía trước, trầm mặc...

Chương 204

Dị Nhân

Trung thổ, hai mươi dặm ngoài thành Hà Dương.

Trời tối dần, trên con đường cũ, người qua lại đã bắt đầu vắng bóng. Thời buổi hỗn loạn, yêu ma thịnh hành, dấu có ở dưới chân núi Thanh Vân môn, ai dám chắc rằng sẽ không hốt nhiên đụng đầu lũ yêu mà quái quỷ.

Con người ai mà chẳng quý mạng sống của mình, hà huống trong tình thế này, sau thời yêu thú nhiều lần cưỡng bức trấn họ, nhưng người sống sót, dĩ nhiên càng biết coi trọng bản mệnh.

Nhưng rõt cục cũng có bóng người hiện ra ở phía đầu đường, đi đâu là một lão trượng, dáng dấp tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một cán trúc, phần trên cột miếng vải với hàng chữ viết đứng "Tiên nhân chỉ lộ". Theo gót là một nam một nữ, nam thì khăn che mặt, nữ thì xinh đẹp khả ái. Trời sẩm tối mà nữ lang ấy cặp mắt vẫn chăm chú dán vào quyển sách bìa đan vô đẽ trên tay.

Đương nhiên đó là nhóm người Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân hàng một bước tới.

Trên đường đi, khi lôi lúc kéo, Chu Nhất Tiên níu khách bộ hành đến bên, mặt mày hờn hở nói chuyện trên trời dưới đất loạn xì lăng nhăng, đương nhiên Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân nghe chẳng thuận tai. Nhưng những người bị lão kéo lại xem tướng, sau khi nghe Chu Nhất Tiên nói qua về tương lai hậu vận của mình thì tinh thần chấn động, giao tiền cho lão xong thì lại như thể phục hoàn sinh khí, hơi thở bỏ đi.

Tiểu Hoàn ngoài việc thâu tiên sau khi Chu Nhất Tiên xong việc lường gạt con bạc thoả thích, còn lại chỉ thu mình đọc sách.

Từ ngày ấy tới nay, Tiểu Hoàn đối với quyển sách mà Quỷ tiên sinh lưu lại, ghi chép những Ma Giáo quý dị bí thuật, chẳng ngờ càng đọc càng mê, không những khi rãnh rồi lại lấy ra xem mà khi đi đường, quyển sách ấy chẳng lúc nào là rời tay. Trời đã tối dần mà cô dường như vẫn chưa hay, tâm trí dồn hết vào cuốn sách.

Dã Cẩu đạo nhân ở bên cạnh cất tiếng gọi Chu Nhất Tiên nói: "Tiền bối, nhìn trời xem chúng chúng ta không tới được thành Hà Dương, nếu chẳng tìm được nơi trú ẩn, chỉ sợ rút cục phải ngủ ở ngoài đồng".

Chu Nhất Tiên ngắm sắc trời khẽ gật đầu, nhìn xung quanh chỉ thấy bốn bề mập mờ, đừng nói đến có người sinh sống ở cái ở nơi hoang dã này, ngay cả một toà miếu hoang phòng ốc hư hại e cũng chẳng có.

Chu Nhất Tiên ho khan một tiếng, chỉ thấy Dã Cẩu đạo nhân là để mắt tới lão, còn đứa cháu Tiểu Hoàn đang nỗi gót sau lưng Dã Cẩu đạo nhân thì cả một cử chỉ phản ứng cũng không có, dồn cả tâm tư đọc quyển sách quý bìa đen. Chu Nhất Tiên luôn nghĩ để đứa cháu gái lão đọc cuốn sách ma giáo đó thực không ổn, khổ nỗi càng lo lắng lại càng khó mà ngon ngọt thuyết phục ả. Mỗi lần lão này nọ với ả về sự tàn nhẫn vô đạo của Ma Giáo, những thủ đoạn ác độc yêu tà, Tiểu Hoàn đều trả lời lão bằng câu: "Những loại phương pháp yêu tà cứu người quả thật nhiều lắm, có thể sánh với phương pháp của ông đó".

Chu Nhất Tiên mỗi khi nghe vậy thì toát mồ hôi hột, đổi đáp không xong. Nhưng lão mặt dày, quyết chẳng chịu thua, vẫn muốn bảo Tiểu Hoàn liêng quyển sách đó nhưng lại không có lú do gì chánh đáng.

Chu Nhất Tiên quay người nhìn Tiểu Hoàn, ngó thấy quyển sách thật xốn mắt, chẳng hiểu thế nào lập tức to tiếng quát: "Tiểu Hoàn, sao lúc nào ngươi cũng đọc cuốn sách quái quỷ đó vậy?".

Tiểu Hoàn cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nhìn Chu Nhất Tiên, bức dọc cãi: "Gia gia, chúng ta đi chậm như thế này không phải vì cháu đọc sách mà là tại gia gia béo lèo lừa người xem tướng lầy tiền, thành ra tiến hành mới chậm chạp.

Chu Nhất Tiên cứng họng đỏ mặt tắng hăng vài tiếng rồi quay sang phía khác cười chõng chẽ nói: "Đủ rồi, đủ rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, theo ý ta, hiện tại chúng ta không có chỗ để ngủ, nói tóm lại là mau nghỉ ra cách nào đi thôi".

Dã Cẩu đạo nhân lắc đầu nói: "Ở đây quả thực chẳng có nhà để mà tá túc, tiền bối thông thuộc nơi này hơn bọn tại hạ, thử nhớ xem quanh đây có ngôi miếu hoang nào để chúng ta có thể nghỉ lại một đêm không?".

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng rồi cười nhạt nói: "Ngươi sao biết ta quen thuộc chỗ này, lão phu tuy sinh trưởng ở thành Hà Dương, nhưng sau này lại phiêu bạt chân trời, khi đến đây bỗng thấy quen thuộc... ơ kia...".

Lão đột nhiên lộ vẻ đăm chiêu, lời nói nửa chừng bỗng nhiên dừng lại.

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đao nhau hơi ngạc nhiên. Tiểu Hoàn cất tiếng gọi: "Gia gia, gia gia định nói gì vậy?".

Chu Nhất Tiên nhíu mày tựa hồ nghĩ ra điều gì nhưng không rõ rệt, từ từ xoay mình nhìn về phía trước, như thể gắng nhớ: "Đằng kia nếu ta nhớ không lầm thì phía trước không xa có một lối rẽ, đi theo lối đó, dấu có hơi xa, nhưng quả thật có một gian nhà ở đó".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đao nhau cả hai đều phẫn khởi. Tiểu Hoàn cười nói: "Nếu thật vậy thì chúng ta còn chần chờ gì nữa mà không đi nhanh lên".

Chẳng biết thế nào mà Chu Nhất Tiên lại tỏ vẻ hơi lưỡng lự, vầng trán nhăn nhíu, gắng sức nhớ lại nói: "Nhưng ta cảm thấy có gì không ổn, thời gian thực lâu quá rồi, ta chỉ nhớ mang máng là ở ngoại thành Hà Dương đi theo hướng này đích xác có một ngôi nhà, nhưng hình như ngôi nhà ấy không phải là một nơi tốt. Còn không tốt như thế nào thì ta chẳng thể nghĩ ra...".

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão, đi vượt lên phía trước không thèm để ý đến lão nữa, miệng lý luận: "Được lầm, chúng ta đi nhanh lên, chỉ cần có nhà dấu có hư hại cũng còn hơn phải ngủ ngoài trời".

Tiểu Hoàn đã cất bước đi trước thì Dã Cẩu đao nhau dĩ nhiên nỗi gót. Chu Nhất Tiên miễn cưỡng theo sau, đôi mày nhăn tí, tay không ngừng gõ đầu, mồm thì lẩm bẩm: "Thật sự ở đó có nhà hay không, thì ta chẳng thể nào nhớ nổi!".

Đi được một quãng thì đã tối hẳn, may mà trên trời còn có vài vì sao le lói nên vẫn nhìn thấy đường, ba người phát hiện quả nhiên có một con đường nhỏ vốn đã bị che khuất dẫn vào rừng sâu.

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đao nhau cả hai cùng gật đầu rồi rẽ vào con đường nhỏ ấy. Dã Cẩu đao nhau gia tăng cước bộ, một mặt đi trước Tiểu Hoàn, mặt khác nghiêm cẩn chú ý xung quanh. Chu Nhất Tiên thuỷ chung vẫn đi sau chót, miệng lải nhải lầm bẩm, rằng lão không nhớ nổi lại lịch của căn nhà đó, cũng như căn nhà ấy dùng để làm gì.

Con đường quả thật dài, cả ba đã đi có đến nửa canh giờ mà vẫn không thấy bóng dáng ngôi nhà đâu cả. Tiểu Hoàn bắt đầu hoài nghi quay sang hỏi Chu Nhất Tiên: "Gia gia, gia gia không nhớ lầm đấy chứ?".

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn nhìn chăm chăm thì bất giác lòng chùng xuống. Lão cười khoả lấp nói: "Đấy là... đấy là... người cũng biết ta đã già quá rồi, thật chẳng tránh khỏi có lúc lầm lẫn một chuyện, nhưng ta chắc chắn là trên con đường này có một ngôi nhà. Có điều căn nhà ấy như thế nào thì ta nhất thời chẳng nhớ được. Lại nữa, đã bao năm qua rồi, có thể căn nhà ấy đã bị người ta dỡ bỏ, chưa nói chừng gió tuyết mưa bão đã làm sập nó mất rồi".

Tiểu Hoàn lặng người trong giây lát rồi nhẹ nhè lắc đầu, vừa chuyển mình thì ở phía trước Dã Cẩu đạo nhân bất chợt dừng lại xoay đầu cất giọng thét: "Các người mau lên, căn nhà đây rồi!".

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cả hai đều nức lòng, Chu Nhất Tiên lập tức hoan hỉ, lớn tiếng cười nói: "A ha, lão đã bảo mà, tiên nhân đây vốn dĩ thông tuệ, làm gì không nhớ được ở đây có căn nhà, sai chạy thế nào được".

Tiểu Hoàn chẳng lý gì đến lão nữa, lẹ làng bước đến bên Dã Cẩu đạo nhân nhìn về phía trước. Quả nhiên ở cuối đường có một căn nhà nằm trên một miếng đất không nhỏ, từ xa đã thấy vườn tược hoang vu, vách tường đổ nát, một chút hơi hướm người cũng không có, hiển nhiên là đã bị bỏ hoang từ nhiều năm rồi.

Chu Nhất Tiên chậm chạp bước tới, vẻ mặt dương dương tự đắc, miệng còn đang chớp chép tính huyễn hoang tiếp thì Tiểu Hoàn đã trợn mắt nhìn lão giận dữ thúc giục: "Lẹ lên đi gia gia".

Ba người không nói gì nữa tiến bước về phía ngôi nhà. Ngọn gió đêm nơi hoang dã thoảng hơi lạnh lẽo khiến họ co ro rụt cổ.

Đến gần nhìn kỹ lại thì quả là một ngôi nhà đổ nát không thể ở được, phên đậu đã vỡ vụn, cổng vườn thì chỉ còn sót mỗi cái khung, cánh cổng cũng chẳng có.

Giữa khoảng vườn hoang đó là căn nhà, xem xét từ trên xuống, mái nhà tựa hồ đã bị sập quá nửa, rường cột lòi ra. Nhà dường như có cửa nhưng đã bị tung khoá. Toàn bộ căn nhà kiến trúc bằng gỗ, sau bao ngày dài dầm mưa gió nên đã bốc mùi ẩm mốc.

Tiểu Hoàn nhíu mày nhưng Chu Nhất Tiên ngược lại xem chừng cao hứng, lão từ từ tiến vào sân, nhìn quanh chỉ thấy cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi, xem ra không có gì quái dị, tuy chẳng đáng gọi là nhà, nhưng ít ra thì nơi đây cũng chẳng có gì là nguy hiểm cả.

Lão quay ra gọi Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân vào, Tiểu Hoàn đến bên Chu Nhất Tiên, do dự một lát thì quay sang Dã Cẩu đạo nhân hỏi: "Đạo trưởng nghĩ sao, gian nhà này hình như chúng ta từng thấy rồi thì phải?".

Dã Cẩu đạo nhân giật mình nhìn xung quanh đây đó một lát rồi lắc đầu tỏ vẻ chưa thấy. Chu Nhất Tiên khó chịu nói: "Ngươi thì nhớ gì, căn nhà ở đây bao nhiêu năm, đến gia gia ngươi đây cũng còn không nhớ, ngươi lại thấy qua rồi sao?".

Tiểu Hoàn nhún vai nói: "Đi thôi!". Dứt lời cả hai người cùng bước lên bậc thềm đá với tay đẩy cửa.

Chu Nhất Tiên đứng ở bệ cửa đưa mắt nhìn vào trong căn nhà tối tăm tìm dò ngóng. Tiểu Hoàn đột nhiên cảm thấy dưới chân có cái gì đó, nàng cúi xuống nhìn thì ra là một cái bảng đen cũ kỹ tối tàn, bề mặt xem chừng có hai hàng chữ. Lòng hiểu kỳ nổi lên, nàng cúi xuống kéo tấm bảng đen từ trong đống rác ra, phủ bụi cho sạch rồi xem xét cẩn thận. Không đầy nửa khắc sau người nàng đột

nhiên run lên, chân lùi lại mấy bước, sắc mặt cùng lúc đổi ra trăng bêch hét lên: "Gia gia, xem chỗ này là chỗ nào!".

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên quay sang, nhìn một lúc nhưng vì căn phòng quá tối nên thuỷ chung lão vẫn không thể nhìn rõ được. Lão đành cất tiếng hỏi: "Có chuyện gì vậy Tiểu Hoàn?".

Tiểu Hoàn chỉ xuống chân mình giận dữ nói: "Gia gia nhìn đi".

Chu Nhất Tiên cúi đầu nhìn xuống, sau khi xem xét kỹ lưỡng tấm bảng gỗ thì đột nhiên phát hoảng, lắc đầu dụi mắt ngó lại. "A!" lão thình lình kêu lên một tiếng rồi từ trên bậc đá phóng mình lao xuống, thân thủ khoẻ mạnh, xem ra không giống tác phong của một ông lão chút nào hết.

Những nét chữ trên tấm bảng gỗ dấu có nhạt phai nhưng hai chữ "nghĩa trang" thì vẫn rõ ràng.

Tiểu Hoàn vừa giận vừa sợ, gắt gỏng chỉ trích Chu Nhất Tiên: "Thiệt là... gia gia chỉ đường kiểu gì vậy, tự nhiên đưa mọi người đến nơi quái quỷ này. Trước kia ở Hà Dương gia gia cũng từng làm như thế phải không?".

Chu Nhất Tiên khuôn mặt khi trăng khi hồng lúng túng đáp: "Chẳng phải lão phu đã nói là ta chỉ nhớ ở đây có nhà nhưng không nhớ nó dùng để làm gì đúng không?".

Tiểu Hoàn phì một tiếng cắt lời lão: "Tuy là nói thế nhưng cũng chính gia gia giục mọi người đi nhanh lên mà".

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn chặn lại thì cuống quít giục: "Phải rồi, phải rồi, chúng ta mau rời khỏi đây, mỗi lần đến những chỗ như thế này, chúng ta có thể gặp phải chuyện xui xẻo...".

Lão vừa nói vừa gấp gáp xoay mình thì đột nhiên khụng lại khiến cho hai người Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân vốn đang hấp tấp nối gót theo lão suýt nữa thì xô cả vào nhau. Từ sau lưng lão Tiểu Hoàn bức bối nạt: "Gia gia, gia gia lại giờ trờ gi nữa đây?".

Nhưng rồi chính nàng cũng hốt nhiên bắt tiếng.

Giữa đêm khuya lặng gió không trăng, thấp thoáng chỉ vài ánh sao lè loi, ba người Chu Nhất Tiên như bị chôn chân trước căn nhà ma quái trong cánh rừng hoang vu ấy. Trước mặt họ, một bóng người sừng sững oai nghiêm vừa bước chân vào cổng vườn rồi dừng lại.

Người đó rất cao, y phục làm bằng chất liệu tốt, có điều toàn thân người ấy từ trên xuống dưới cực kỳ bẩn thỉu, áo rách vài nơi, ráng nhìn kỹ mới miễn cưỡng thấy được màu sắc thật của nó, xem kiểu áo tựa hồ đạo bào mà các vị đạo sĩ hay mặc

Không hiểu sao, mặt người đó luôn trong bóng tối nên bọn Chu Nhất Tiên ba người không sao nhìn ra dòng mạo kẻ ấy được. Tựa như ma quỷ người này thình

linh xuất hiện mà không gây một tiếng động nhỏ. Nỗi sợ trong lòng họ tăng dần theo cái lạnh từ xương sống toả ra.

Trải qua một lúc lâu mà người ấy vẫn đứng trơ trơ như tượng đá khiến bọn người Chu Nhất Tiên càng kinh hãi, để ý thấy người này dường như chẳng có hô hấp.

"Ngươi... thật ra ngươi là ai?". Tiểu Hoàn cuối cùng rồi cũng dám run run chầm chậm hỏi một câu.

Người đó không trả lời một phản ứng cũng chẳng có. Sau một lát, hốt nhiên hai chấm đỏ rùng rợn như ngọn lửa ma chợt bùng lên trên khuôn mặt bao trùm trong bóng tối, phảng phất như cặp mắt ma quái đang soi mói những người trước mặt.

"A!"

Đột nhiên Chu Nhất Tiên kêu lên một tiếng làm Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân gật nảy mình quay sang nhìn lão. Lão không nhìn mặt người lạ, mục quang hướng vào cánh tay người ấy, miệng nói: "Đó, phải chăng đó là ký hiệu của Thanh Vân Môn?".

***

Thập Vạn Đại Sơn, Sân Ma Cổ Động.

Trước mặt Quý Lệ và Kim Bình Nhi là vùng đen tối tưởng chừng như vô tận. Tuy họ đã đai rất lâu nhưng con đường tựa hồ có đi mãi mãi cũng chẳng bao giờ đến đích. Có điều lạ là ở trong cổ động này dường như chỉ có một con đường duy nhất không hề có một lối rẽ nào cả khiến họ đỡ được mỗi lo lắng phương hướng.

Từ khi vượt qua con dơi đen, trong cổ động cứ cách một đoạn lại có một hay nhiều yêu vật hung tàn ngang ngược canh giữ, thậm chí có con đã khiến cho Kim Bình Nhi phải thắt sắc, nhưng Quý Lệ thì đã lộ ra thực lực, đường đường hiên ngang vượt qua, khí thế như chẻ tre, thẳng đường tiến tới, chừng như chẳng có yêu vật nào khả dĩ dám công kích y. Thậm chí chỉ cần ba con mắt của Tiểu Hôi, cũng khiến cho các con quái vật khác cảm thấy rúng động kinh sợ, chịu chung số phận giống như con dơi đen vừa rồi.

Từ đầu đến giờ Kim Bình Nhi chỉ đưa mắt ngó mà chưa hề động thủ. Sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi, đạo pháp của Quý Lệ quả thực cao siêu, tinh tiến nhanh chóng ngoài sự tưởng tượng của nàng, thậm chí cuối cùng trong tâm cũng thăm tự nhủ trong Ma Giáo liệu có ai bì được với người này?

Là Quý Vương con người hùng tài đại lược? Hay là Quý tiên sinh, một người thâm trầm kín đáo?

Lúc này Quý Lệ mắt nhìn Kim Bình Nhi, lơ đãng phất tay đánh một con báo ma hai đầu cực kỳ hung dữ đang bay lượn. Thân hình nặng nề của con thú khổng lồ ấy dội vào vách đá kiên cố, xem chừng lành ít dữ nhiều.

Quỷ Lệ chẳng them để mắt đến con báo, thần sắc không thay đổi, tiếp tục đi về phía trước. Tiểu Hồi phủ phục trên vai gã, phảng phất tinh thần phẫn chấn, mắt ngó bốn phương. Kim Bình Nhi nhẹ góp theo sau, đi qua thân hình con báo hai đầu, quay đầu lại ngó, chỉ thấy phần trên của thân báo, trước vốn đầy đặn nay bỗng dung không héo, tựa như bao tinh hoa thể chất đều bị hút hết, rõ ràng thành quả yêu lực của Phệ Huyết Châu.

Phệ Huyết Châu quả thật là ma vật có thể khuất phục được các sinh vật hung hăn. Quỷ Lệ trong tay có lợi khí Phệ Hồn Ma Bổng, tích tắc có thể dễ dàng đưa các đại yêu thú vào chỗ chết, gắng sức tu hành, thoát nhìn chẳng thấy cao cường, kỳ thật đáng sợ.

Từ khi bắt đầu tu luyện cho tới giờ, đạo pháp của nam tử ấy đột nhiên tiến triển vượt bậc.

Kim Bình Nhi trong lòng càng lúc càng kinh hãi, nhìn theo bóng Quỷ Lệ ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Đúng lúc ấy, Quỷ Lệ đột nhiên dừng lại, khuôn mặt từ từ hiện lên thần sắc cảnh giác.

Kim Bình Nhi run sợ. Suốt quãng đường dẫu đã vượt qua nhiều yêu thú canh gác, nàng vẫn chưa từng thấy Quỷ Lệ lộ vẻ thận trọng như bây giờ. Gã liên tục ngưng thần dự sẵn phòng bị, quả nhiên đã phát hiện xung quanh có điều khác lạ.

Sau khi con báo hai đầu chết, bầu không khí đã khôi phục sự lặng yên tịch mịch, bỗng thời khắc đó trong khoảnh không gian vô hình hắc ám, truyền lại một giọng ca thâm trầm u oán:

"Sưởn đồi thông, tháng ngày như sương thoảng, mang người như hoa cỏ thật đáng thương

Vài mươi năm, ba mươi thế kỷ, chỉ mong xa mặt chặng xa lòng!"

Giọng ca thê thiết, không to nhưng chặng hiểu sao, từng chữ như xoáy vào tai, rõ ràng minh bạch. Giọng ca ấy, tựa hồ thập phần thê lương khiến người nghe này lòng thương cảm, đưa hồn quyên theo lời ca ngược quãng thời gian ngàn năm, gợi lên cảm giác ôn nhu

"Thời gian như luối dao vô tình, ấm áp cõi lòng người, phải chặng chỉ có đôi tròng mắt xám?

Người có quên chặng?

Nhiều năm sau, có chặng là một cuộc dâu biển luân hồi?

Có nhớ được chặng, có thể nghĩa gì?

Không gian mơ hồ đó giống như là ký ức, chỉ thấy một màu hắc ám, xa xăm

Có một lần ta từng ôm ấp...

Còn người?"

Con Khỉ Tiểu Hồi đột nhiên kêu lên "chi chi", tựa hồ thập phần hoan hỉ, bỗng dưng từ vai Quý Lệ nhảy xuống, vùn vụt phóng vào vùng đèn tối.

Chương 205

Thiên Hồ

Tiểu Hồi chỉ nháy mắt đã biến mất trong bóng tối mịt mù. Quý Lệ dường như cũng không ngờ Tiểu Hồi thình lình có hành động quái lạ như thế, thoát tiên thất kinh, nhưng sau đó hắn không nhởm dậy mà đuổi theo, mà thong thả ngẩn đầu lên, lắng nghe tiếng hát loáng thoáng từ trong màn đêm đưa tới.

Tiếng hát phảng phất đôi phần quen thuộc, tựa hồ có một lúc, ở một nơi nào đó, hắn đã từng nghe qua.

Thời gian bao nhiêu năm, cũng như tiếng hát đó, đã trôi đi vội vã.

Kim Bình Nhi bước đến bên Quý Lệ, chăm chú quan sát xung quanh, khẽ nói: "Sao thế?".

Quý Lệ không đáp, gương mặt hiện lên sắc thái phức tạp. Thanh âm của Tiểu Hồi từ xa thưa thớt vẳng lại, sau mấy tiếng kêu "chi chi", còn mang máng một tiếng "í" vô cùng tà dị, nhưng rất nhanh, Tiểu Hồi lặng ngắt, mà tiếng ca u oán lòn vòn đó, cũng từ từ ngưng hẳn.

Trong huyệt động tối tăm, đan dày một màn tĩnh mịch đến kỳ quái, trong bóng tối tựa như có cái gì theo dõi họ, ánh mắt Quý Lệ dần dần sáng rực lên, chăm chú nhìn vào vùng đèn thăm. Kim Bình Nhi mơ hồ cảm thấy chút bất ổn, tiếng ca vừa rồi, nàng nghe không được dễ chịu lắm, thêm vào đó bóng tối âm ám, khiến nàng theo bản năng, nhận thấy hơi chướng tai.

Nàng bất giác nhích đến gần Quý Lệ, vừa định nói chuyện, đột nhiên, thầm sâu trong màn đêm loé lên một tia sáng. Giần như cùng lúc, gương mặt Quý Lệ và Kim Bình Nhi đồng biến sắc, điểm khác biệt là, Quý Lệ thì hơi ngạc nhiên còn Kim Bình Nhi tựa hồ thở dài một tiếng.

Một đạo bạch quang nhở nhơ chớp nhoáng trong bóng tối, nhanh như cắt bay ra, lao đến nơi sáng sủa chỗ hai người đang đứng, Quý Lệ lặng im không nhúc nhích, quả nhiên bạch quang đó suýt qua bên mình hắn, bắn thẳng vào Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi cười gằn, nàng vốn không coi đòn tấn công chớp nhoáng cả địch nhân vào đâu, cái khiến nàng để ý lại là sự trầm mặc khó hiểu vừa rồi.

Bạch quang nháy mắt đã lao đến, gương mặt đẹp của Kim Bình Nhi lạnh đi, miệng huýt khẽ, tay phải lật một cái, lập tức quang mang rực lên, giữa quầng sáng màu xanh toả ra từ Phệ Hồn của Quý Lệ, lướt qua một tia sáng yếu ớt xanh tím vương vãi ảo mộng, lắng không phách xuống, chém lên bạch quang chuẩn xác vô cùng.

"Bép!"

Đạo bạch quang bị pháp bảo Tử Mang Nhận của Kim Bình Nhi một đao chém làm đôi, nó tách ra thành hai dải, bay tản về hai phía, chưa đến sáu thước, hai dải bạch quang đó rực lên, hình dạng vừa bị thu nhỏ lại một nửa lúc nãy đột nhiên khôi phục kích thước như cũ, coi như đồng thời xuất hiện hai dải sáng bạch quang nguy dị, chúng rít lên xoáy tròn bay trở lại, lập tức giữa không trung một tiếng động lanh lảnh vang dội, sức lao đến còn nhanh gấp đôi.

Trông thấy nó, gương mặt vốn ung dung bình tĩnh của Kim Bình Nhi chợt biến sắc. Nàng hù mũi, Tử Mang Nhận lại trỗi dậy, hai luồng ánh tím gần như cùng sáng, vật thể màu trắng vừa bay trở lại một lần nữa bị nàng chém thành hai mảnh, biến thành bốn dải, rã rời trôi ra.

Thế nhưng, bạch quang nguy dị như yêu ma đó, sau khi bay đi không xa, lại phát sáng, thần tốc hồi phục trạng thái ban đầu, biến thành bốn vật thể màu trắng với kích thước y như lúc trước, lại một lần nữa cắp tốc bắn vào Kim Bình Nhi, đà lao tới còn gấp gáp hơn nữa.

Sắc mặt Kim Bình Nhi rốt cục cũng sa sầm xuống, thần tình ra chiều ngưng trọng, nàng lui về phía sau, nhưng trong huyệt động thâm u này rất ít không gian rộng lớn, Kim Bình Nhi mau chóng bị quẳng sáng bạch sắc nguy dị đó bao vây, nàng rít lên chửi rủa, từ mang chớp chớp, mấy đạo bạch quang liền bị Kim Bình Nhi đánh rơi hoặc đánh bay. Nhưng những dải nhỏ này quả thực hết sức kỳ quái, chỉ trong giây lát đã khôi phục nguyên khí, tiếp tục lanh khốc vô tình lao vào Kim Bình Nhi, những vật thể sáng màu trắng bị chặt đứt càng lúc càng nhiều, dần dần, đã phủ kín lấy thân hình nàng.

Từ xa nhìn lại, những vòng sáng trắng bay lượn vẫn vĩnh, lần lần dệt thành một cái kén sáng, hâm Kim Bình Nhi vào trong.

Quỷ Lê đứng bên thấy Kim Bình Nhi đối phó càng lúc càng chật vật, nhưng không hề xuất thủ tương trợ. Cứ nghĩ mà xem, nhân vật thần bí trong bóng tối đó chưa hiện thân, chỉ dùng đạo pháp mà quấy rối Kim Bình Nhi đến mức khốn đốn như thế, thì yêu pháp cao cường tới bậc nào, chắc chắn không phải tầm thường, không chừng chính là yêu nghiệt thần bí mà hung linh hắc hổ đã nhắc đến.

Kim Bình Nhi dần nguy cấp, mà vật thể sáng màu trắng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng rực rõ. Kim Bình Nhi vẫn kiên trì, mà bạch quang càng lúc càng nhanh, thanh thế càng lúc càng lớn. Trong sơn động mênh mông, ánh sáng trắng đã áp đảo cả thanh quanh của Phệ Hồn, tiếng rú rít trên không trung cũng càng lúc càng chói tai. Kim Bình Nhi giờ chỉ còn giật gấu và vai, nhưng cứ bền bỉ tiếp tục, không biết nàng còn ứng phó được bao lâu nữa.

Quỷ Lê đột ngột lắc mình, nhưng tuyệt nhiên không phải là bay về phía Kim Bình Nhi, mà băng mình vào vùng bóng tối. Gần như cùng lúc khi thân hình hắn chớp động, luồng thanh quang từ Phệ Hồn vẫn bao bọc quanh hắn nãy giờ vụt tắt lim, giây lát sau, hắn đã tan biến vào bóng tối, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Ở nơi xa phảng phất một tiếng hù lạnh.

Trong bóng tối quen thuộc, làn khí băng giá lâng đâng toả ra xung quanh, đâng sau còn đưa tới thanh âm rú rít của những vật thể sáng nguy dị đang bao bây Kim Bình Nhi, nhưng quanh nơi đây, lại là một sự tĩnh lặng đến kỳ lạ.

Đột nhiên, mặt đất hiền hoà bắt đầu rung chuyển, bốn bề vách đá cũng dữ dội lắc lư sau một tràng tiếng động đinh tai nhức óc, trên đỉnh hang rào rào trút xuống vô số đá nhỏ và sa thạch bụi đất, gây nên một cảnh tượng mịt mù mông lung. Giữa âm thanh rầm rầm và khung cảnh hỗn loạn, bóng tối mỗi lúc một dày đặc, bỗng nhiên, những tảng đá đang rơi xuống chợt dừng sững giữa không trung, chỉ trong khoảnh khắc, tựa hồ thời gian đình đốn, vạn vật đứng yên, giây lát sau, những tiếng rít chói ló vang lên, tất cả đá tảng bụi đất cùng tụ thành một dòng thác khổng lồ, đi đúng chạy về một nơi nào đó trong bóng tối trước mắt.

Dòng thác ấy thanh thế kinh nhân, khí thế bài sơn đảo hải, không gì có thể cản nổi. Nó sắp chạm tới điểm đầu của bóng tối, đột nhiên, trong sâu thẳm, thò ra một bàn tay trắng trẻo thanh mịn.

Ngón trỏ và ngón áp út của bàn tay ấy dựng đứng, ngón vô danh nửa gập, ngón cái và ngón giữa khẽ cong vòng với nhau, kết lại thành một hình pháp ấn phật môn, mà không chứa nổi đến một nửa khí tượng trang nghiêm của Phật môn, ngược lại đa phần là một thứ yêu lực lâm râm và thứ yêu mị dụ hoặc khó lột tả.

Khí vô hình, thoắt ngưng tụ trên bàn tay kết ấn, thoảng chốc, bàn tay đó tựa hồ vụt lớn lên gấp mấy lần, như một bàn tay khổng lồ, chặn đứng trước dòng thác, nhưng một lát sau, khi nhìn kỹ, lại phát hiện ra nó vẫn là một bàn tay mịn nhỏ, không có chút thay đổi nào cả. Có điều dòng thác tưởng như không thể ngăn chặn nổi đó, đã bị chặn lại giữa không trung, phát xuất một tiếng động long trời, vô số đá to mảnh đi động lực, thi nhau rơi xuống, nháy mắt bụi đất tung lên mù mịt.

Thân hình mảnh hút của Quý Lệ, đột nhiên từ trong đám bụi đất thạch sa mịt mù nhánh hiện ra, như thiểm điện lao về phía bàn tay đó.

Bàn tay kết ấn trắng muốt khẽ biến, bốn ngón tay đồng thời chùm lại gấp khúc một nửa, ngón cái từ trong đâm ra, hướng xuống dưới, hầu như cùng một lúc, từ nơi xa vang lên tiếng kêu the thé của Kim Bình Nhi, Tử Mang Nhận vốn bị những vật sáng màu trắng kia áp chế đột nhiên phình trương lên, như thể vòng sáng màu tím bị nứt vỡ, ánh sáng vụt toả lan rực rỡ.

Nhưng xem ra không phải là Kim Bình Nhi đột phá được sự áp chế của bạch quang, mà ngược lại, bởi nét mặt nàng hết sức khó coi. Lúc này những luồng bạch quang nguy dị đã phân tán thành vô số điểm rồi tụ lại với nhau, kết thành một bức tường sáng màu trắng khổng lồ, nói thì chậm chứ diễn biến quá nhanh, bức tường sáng rực rỡ từ đâng sau xông đến Quý Lệ, tốc độ như nô hải ba đào.

Luồng sóng ánh sáng chưa chạm đến nơi, hơi thở của Quý Lệ đã tắc nghẹn, thân hình đang bay lướt đi cũng đâm loạng choạng vì nó, cho thấy luồng sóng sáng uy lực mạnh mẽ như thế nào, nếu bị nó xô phải, chắc chắn là thịt nát xương tan.

Nhưng Quý Lệ mặt không biến sắc, mà căn bản cũng không có vẻ bận tâm lầm đến luồng sóng lớn màu trắng nguy hiểm cùng cực phía sau lưng, thân hình càng lúc càng nhanh lao về phía bàn tay trắng mịn đó. Thân hình hắn đã nhanh, mà luồng sóng sáng thì thật đúng như sấm rung chớp giật, từ xa đến gần, như sóng dữ xô áp lại, trước mặt, cơ hồ sắp nuốt chửng thân hình hắn rồi.

Kim Bình Nhi ở đằng kia, không kìm được tiếng kêu buột ra khỏi miệng.

Trong bóng tối, bàn tay trắng mịn đó, tựa hồ run rẩy.

Đúng lúc này, tay trái Quý Lệ đột nhiên ngoắc về đằng sau, ngón cái quặp sát vào lòng bàn tay, ngón giữa nửa gấp, ba ngón dựng đứng sừng sững, nghiêm chỉnh kết thành pháp ấn kim cương chính tông của Phật gia. Nhìn tay hắn từ từ đẩy ra, pháp tướng khí độ trang nghiêm, có cảm giác ngưng trọng như sơn. Lực đẩy này, chính là uy lực Phật tổ năm xưa phát đại từ bi dùng phép thần thông dời non chuyển núi!

Ở nơi tĩnh lặng vang dội tiếng sấm!

Ở nơi mịt mù bùng lên hào quang!

Thoắt một cái, trong lòng bàn tay ánh sáng vàng kim trang nghiêm vụt toả rực, chân ngón phật môn chớp nháy lướt qua, bức tường sáng như sóng dữ kia rầm rầm lao lại, va mạnh vào bàn tay đang kết thành pháp ấn.

"Bùng!"

Tiếng động như sao xa mặt đất, ừng ừng nổ xa xôi, liên miên bất tuyệt, trong động huyệt tràn ngập dị quang, ánh sáng lấp loé, thoáng chốc như có vô số con người màu sắc vụt cùng mở choàng, rùng rực phát quang, khiến người ta kinh tâm động phách.

Bức tường sáng màu trắng rầm rầm tan rã, lưu tinh như mưa

Chỉ có bóng tối trước mặt, vẫn nguyên như cũ!

Quý Lệ đã đến trước bàn tay đó.

Hắn thò tay ra, tay phải nắm lấy nó

Bàn tay trắng mịn trở ngược, nhưng không rụt về, nắm ngón bỗng biến thành trảo lăng không mổ tới, tay phải của Quý Lệ trong nháy mắt chớp sáng, tránh được đầu ngón tay nhọn hoắc như dao, chộp vào cổ tay trắng mịn

Bàn tay của nhân vật thần bí đó lật lại, sượt qua trong đường tơ kẽ tóc, song lần này là nắm ngón xoè khít như dao, chặt xuống bắp trên bàn tay phải của Quý Lệ. Chỉ chốc lát, bàn tay hai người trong khung trung nhanh như chớp, như ánh sáng phất động, chiêu nào chiêu nấy đều là sát chiêu, đối địch lăng lệ đến cùng cực, mà đều bị đối thủ tránh được, đòn phản kích mỗi lúc một hung hiểm hơn.

Trong phút giây như điện quang hoả thạch ấy, không mảy may chớm động một tia âm thanh, hai người đấu phép đến bước này, sinh tử tựa như chỉ trong hơi thở, nhưng bàn tay của họ, thuỷ chung vẫn chưa hề tiếp xúc qua.

Mãi cho đến khi, lưu tinh quang vũ sau lưng, chung quy đã hoàn toàn rơi xuống, bóng tối đột nhiên giáng lâm trở lại, phủ chụp toàn bộ ánh sáng.

Thì sâu trong bóng tối, mới thình lình phát ra một tiếng động khe khẽ
"Bộp!"

Thanh âm đó trong mà thấp, u ẩn dội lên, không pha lẫn đến nửa phần sát khí, mà phảng phất như lúc bé chúng ta ở bên nhau, hai tay khe khẽ vỗ tạo nên thanh âm vậy.

Sau đó, tất cả đều trở về tịch mịch.

Tóm được rồi, bàn tay ấy.

Nắm được rồi, bàn tay ấy.

Điều cảm giác được là, không có sát khí, không có yêu lực, mà chỉ có, mềm mại và dịu dàng.

Giống như đột nhiên, trời xoay đất chuyển, bay vượt qua vạn trùng núi non, trời xanh biêng biếc tràn cả vào lòng. Từng bóng hình ôn nhu đó, đều ở bên cạnh, chưa từng rời xa.

Cứ như vậy, một đời hoan lạc, cười vui một tiếng, tiêu dao mà sống.

Đây chẳng lẽ không phải là tiên cảnh, đây lẽ nào là nhân sinh?

Say đi nào, bất tỉnh rồi, phải chẳng sẽ tốt hơn.

Bóng tối hắc ám, dường như cũng đang dụ dỗ ai.

Nhưng hắn, trong đêm tối cố mở bừng đôi mắt, đôi mắt như máu, ngược lên trời hú dài!

Bàn tay đó chợt run, rụt lại phía sau, Quỷ Lê toàn thân quang đại thịnh, Phệ Hồn trong chớp mắt xuất hiện trên tay, Phệ Huyết châu gắn nơi đầu ánh đỏ rực rỡ, yêu khí đằng đằng, đâm lút vào nơi sâu thẳm trong bóng tối tăm tối.

Vô thanh vô túc!

Không gian đột nhiên đông kết lại, bóng tối như ngưng thành tảng đá cứng, kiên cố không thể xô đổ. Phệ Hồn thô tu không có mũi nhọn, mà không gian kết dính bằng yêu lực mạnh mẽ đó vẫn không cản nổi nó, bị Phệ Hồn thề như chẻ tre đâm xuống.

Cuối cùng, có người khẽ hù giận dữ, tấm màn kết dính hắc ám trong thoảng chốc tản đi, một bóng người từ đằng sau bay ra một trượng, tránh thoát mũi đâm yêu khí đằng đằng không thể kháng cự của Phệ Hồn.

Rất nhanh, thân ảnh Quỷ Lệ như cái bóng đeo dính theo, quăng đèn quanh thân người thần bí kia thuỷ chung không tiêu tán, y cũng không hề hoảng loạn, lại thò ra một bàn tay, lần này là nắm ngón tay chụm lại, nắm thành một nắm đấm trông vô cùng thanh tú, đánh một phát vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ mặt hơi biến sắc, thân hình ngắc lại một chút, đầu mày cau cau, máu đỏ trong hai mắt đột nhiên tiêu tán toàn bộ, cả Phệ Hồn chỉ nháy mắt cũng biến mất trong bàn tay hắn. Hắn mở rộng ngực, giơ cao cánh tay, đón lấy nắm đấm thanh tú trông bình đạm dị ấy, chậm chậm lăng không vạch xuống một đường, ngưng trọng như núi, phiêu dạt như nước chảy, giây lát sau, ánh sáng trong trỗi nhu hoà trỗi dậy, giữa hai tay hắn, ở lưng chừng chậm chậm hiện lên một hình Thái Cực.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Nắm tay đó đánh ra, một quyền giáng vào chính giữa hình Thái Cực, từ từ chìm lút, đánh cho hình Thái Cực đó thụt xuống.

Sắc mặt Quỷ Lệ hơi bợt đi, tựa hồ trong chốc lát, đến hô hấp cũng đình đốn lại, nhưng giây lát sau, Thái Cực Đồ trong không trung bắt đầu chậm chậm xoay chuyển, nơi trúng quyền lún xuống tuy rúm ró nhưng không dứt, ngược lại, theo vòng quay nhanh dần, yêu lực to lớn uẩn súc trong sự tĩnh lặng đó, bị sức bền của chân pháp Đạo gia vô thượng, hoá giải từng điểm từng điểm một.

Thái Cực Đồ càng lúc càng xoay tí, tựa hồ trong chốc lát, đến bàn tay kia cũng bắt đầu run lên, nhân vật thần bí lại hừ một tiếng, nhưng lần này thanh âm nhiễm chút đau đớn, hiển nhiên là phản lực của Thái Cực Huyền Thanh Đạo cũng không phải tầm thường.

"Ung!"

Một tiếng rít khẽ, Thái Cực Đồ tan ra, bàn tay trắng mịn đó cũng rút vào đêm tối, không gian lại chìm trong im ắng tịch mịch.

Đột nhiên, Quỷ Lệ tung mình bay lên, bóng tối thâm trầm trước mặt cản bắn không thể ngăn trở được hắn, cứ như có một đôi mắt ẩn trong tim, giúp hắn nhìn rõ đường đi dưới bóng tối.

Bóng người thần bí đang lùi lại远远 sau, thân hình bay rất nhanh, Quỷ Lệ vụn vụn theo sát, hai người trong huyệt động cổ xưa, trong bóng tối dày đặc thâm trầm nhất, càng bay càng nhanh, hoá thành hai luồng chớp loá, vọt về phía sau huyệt động.

Họ bay mà như vĩnh viễn không có điểm dừng, bóng tối trước mặt tựa một con thú nanh ác nhẹ nanh múa vuốt chụp xuống rồi tích tắc bị bỏ rơi rớt sau lưng, ở nơi xa hơn còn có vô số những sự hắc ám chưa biết đang chờ đợi, gió rít quất vào mặt như dao, mà trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, người sẽ nhớ đến ai.

Cứ truy đuổi như đời người, vĩnh viễn không ngừng nghỉ, về sau lại không biết là đã lạc lối, lại quên bằng những nguyện vọng và tâm ý ban đầu.

Đuối chạy, không biết đã bao lâu, cũng không biết đã bao xa, chỉ biết đại thể dần dần dốc xuống, tựa hồ thâm nhập vào lòng đất sâu, sau lưng là một khoảng tịch mịch, Kim Bình Nhi sớm đã bị hai người bạn họ bỏ xa rồi.

Cái bóng thần bí đột nhiên dừng lại, quay ngoắt người, đối diện với hướng vừa dẫn đến, Quỷ Lê lập tức nhận ra động tĩnh, thân hình chững khẽ, rồi cũng từ từ dừng lại.

Hai người đối mặt nhau, nhất thời không nói gì hết, giây lát sau, thanh quang trân minh Quỷ Lê lại một lần nữa rực lên, chiếu sáng xung quanh, nhưng vẫn không chạm tới được vùng mù trước mặt.

Bóng người thần bí đó đột nhiên cất tiếng: "Hảo thần thông!".

Thanh âm nhẹ nhu hòa rõ ràng, tuy nói một cách bình thường, nhưng không hiểu sao, khi lọt vào tai, lại gây nên cảm giác dị dạng khiến người ta ghê sợ.

Quỷ Lê trong vầng sáng xanh nhàn nhạt, chăm chú nhìn dải ám đó, sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí cũng điềm đạm, cẩn thận không giống với bộ dạng vừa cùng người này đấu một trận kinh tâm động phách:

"Quá khen rồi!".

Giọng phụ nữ đó lạnh lùng cười: "Ban nãy đâu phép, ngươi chỉ trong nháy mắt, đem cả đạo pháp của Ma Giáo, Phật Pháp Đại Phạm Bát Nhã của Thiên Âm Tự và chân pháp Đạo gia Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tu hành chân pháp đệ nhất đẳng của ba nhà đời nay ứng biến sử dụng, lúc chuyển hoán càng không có một chút nào trì nghi, cho thấy đã hoàn toàn dung hợp quán thông. Mà tu hành đạo pháp lại ở mức không phải tầm thường, riêng về tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo lợi hại như vậy, e rằng ngoài Đạo Huyền lão đầu túc ra, thì trong cả Thanh Vân môn, không còn ai theo kịp ngươi cả".

Ả từ từ ngừng lời, sau đó dần từng tiếng: "Đạo hạnh của ngươi vì sao tinh tiến nhanh như vậy?".

Quỷ Lê chưa nói, chỉ nhìn vùng u ám đó, đột nhiên cười, chậm rãi thốt: "Sao nào, ta tu hành thuận lợi, ngươi lẽ nào lại lấy làm kỳ?".

Trong bóng tối u, đột nhiên vang lên mấy tiếng "chi chi" quen thuộc, giây lát sau một cái bóng bước ra nhìn kỹ lòng xám, đuôi dài đúng là con Tiểu Hồi, nó nhách miệng cười, ngồi xổm xuống, đuôi hẩy lên quật xuống ở sau lưng.

Nữ tử trong bóng tối cũng không nói mà im lặng.

Quỷ Lê nhìn sâu vào màn đêm, mắt dần dần lộ cảm xúc, thanh âm dịu đi, mỉm cười: "Là ngươi hả? Ta thực không ngờ, lại gặp ngươi ở đây".

Nữ tử còn chưa lộ diện đó đột nhiên phì một tiếng gắt: "Ngươi vẫn nhớ đến ta hả, không phải bên mình ngươi đã có một nữ nhân thiên kiều bá mị rồi sao?".

Quỷ Lê ngây ra, bất giác ngắc ngứ cười khổ: "Ngươi nói ba lăng nhăng gì thế?".

Ả kia hiển nhiên rất giận dữ, lạnh nhạt bảo: "Ngươi làm như vậy, không sợ có lỗi với người đang nằm trên giường băng đó sao?".

Quỷ Lê lắc đầu: "Ngươi lầm rồi, tôi không biết vùng này, là Quỷ Vương Tông Tông Chủ lệnh cho nàng ấy dẫn đường. - hắn ngưng một lát, nhạt nhẽo nói- Ta là người thế nào, ngươi không phải không biết".

Nữ tử hừ một tiếng, nhưng nghe ra không còn vẻ giận nữa: "Ta làm sao biết được ngươi là người thế nào, ta chỉ biết đàn ông xưa nay đều không có người tốt!".

Quỷ Lê chau mày, khe khẽ lắc đầu, nhăn nhó không đáp.

Bóng tối trước mặt từ từ tan đi, dưới ánh sáng xanh của Phệ Hồn, dần dần hiện lên một bóng người. Tiểu Hồi chồm hổm trên vai Quỷ Lê nhóc nhách gọi mấy tiếng "chi chi" với bóng người yếu điệu đó, ra chiều thân thiết.

Trong làn ánh sáng ảm đạm, một người con gái diễm tuyệt rung động lòng người, cốt cách nhu mì, không phải là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đã mất tích rất lâu trước đây, thì còn là ai nữa?

Chương 206

Thần Bí Nhân

Trung thổ, ngoài thành Hà Dương, tại một nghĩa trang cũ nát.

Trên mặt đất hoang dã, phóng mắt ra xung quanh, có thể thấy địa thế chỗ này cũng tương đối bằng phẳng, trừ hướng bắc, xa xa có tòa Thanh Vân Sơn nguy nga cao vót toạ lạc, còn các hướng khác chỉ hân hữu đồi chồ có những đồi nhỏ. Khắp nơi cây cối chen nhau mọc, cây lớn, cây nhỏ trải dài trên mặt đất hoang dã, xung quanh nghĩa trang cũng có vài cây to mọc.

Lúc này là lúc trời tối nhất, mấy lớp lớp dày đặc che phủ bầu trời, che kín cả ánh trăng, chỉ rìa cạnh mới thấy lấp loé ánh sáng mờ của một vài ngôi sao nhỏ, chiếu xuống vùng đất hoang lương này. Gió đêm muộn thổi qua, tuy rằng không mạnh lắm, nhưng luốt qua các ngọn cây, làm cành lá lay động, bóng cây lập loè, phát ra những tiếng kêu xào xác thê lương, dội vào tai, thổi qua người, toàn thân bỗng nhiên lạnh toát.

Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn, Dã Cẩu đạo nhân ba người đứng lặng im ở đó, chú mục vào nhìn con người thần bí kia. Chu Nhất Tiên đã phát hiện ra người này được một lúc. Người đó tựa hồ giống như một cương thi, động một cái rồi bất động đứng ở đó, án ngay tại chỗ cái cổ đổ nát, làm bọn Chu Nhất Tiên ba người không thể thoát ra được.

Tiểu Hoàn định thần rồi hạ thấp giọng, thì thầm với Chú Nhất Tiên: "Gia gia, ông nhìn kỹ mà xem, người kia có phải đang mặc đạo bào của Thanh Vân môn không?".

Dã Cẩu đạo nhân cũng quay đầu lại, lưu tâm nghe hai người nói chuyện.

Ánh mắt Chu Nhất Tiên liếc về phía thân hình đứng lặng như tượng gỗ của người kia một cái, rồi quả quyết gật đầu: "Không thể sai được, các người hãy để ý đến hình thù thanh kiếm ở trên tay áo mà xem, đúng thật là của Thanh Vân môn".

Tiểu Hoàn lại thắc: "Thanh Vân môn chẳng phải là chính phái hau sao, lại có người quá nửa đêm mò đến chỗ quý vị này?".

Dã Cẩu đạo nhân gật gật đầu, tuy hắn đối với chính đạo hoàn toàn không có chút hảo cảm nào, cũng không thể tin được môn hạ đệ tử của Thanh Vân môn lại làm những việc như thế.

Chu Nhất Tiên trợn mắt nhìn hai người một cái, ho khan một tiếng. Không hiểu sao, lúc lão phát hiện ra thân hình thần bí quý vị kia thì cũng thấy sợ hãi, nhưng thời gian cũng lâu rồi, thân ảnh quý vị kia tuy vẫn quý vị thần bí, nhưng cũng không có hành động hoặc cử chỉ tỏ vẻ muộn hại bọn lão, làm cho đảm lượng của Chu Nhất Tiên theo đó mà lớn hơn một chút.

Lão rụt rè tiến lên phía trước một bước, cười hờ hai tiếng rồi nói: "Vị này... vị... tiên sinh này, thứ lỗi cho chúng tôi, chúng tôi tịnh không hề biết nơi này là nơi ngài lui tới...".

"Gia gia!" - Tiểu Hoàn ở phía sau gọi giật lén một tiếng, cắt ngang lời nói của Chu Nhất Tiên, thể hiện sự nôn nóng. Ở đằng trên nhân ảnh kỳ bí kia đột nhiên cử động một cái, tựa hồ phản ứng với những gì Chu Nhất Tiên vừa nói.

Chu Nhất Tiên nhíu mày, lập tức nhận ra ngay, nơi này là nghĩa trang, mình vừa nói chỗ này là nơi người kia lui tới, quá là ám chỉ người đó là tử thi quý yêu hay sao...

Lão lạnh toát cả lưng, vội cất tiếng cười giòn rồi nói: "Điếc này, điếc này... lão hủ muốn nói là ba người bọn tôi đêm khuya tản bộ, lạc lối vào đây, hoàn toàn do vô ý. Tiên sinh đừng để tâm. Bọn tôi không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì cả, bọn tôi đi đây, đi ngay đây".

Nói xong, lão quay đầu hướng Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân nhảy mắt ra hiệu, ba người gắng can đảm khẽ khàng đi ra, ngang qua bên cạnh thân hình như quỷ mị kia thoát ra ngoài. Chẳng ngờ mới đi được vài bước, ba người bỗng thấy mắt mình hoa lên, nhân ảnh đen sì kia tự nhiên đã chắn ngay trước mặt ba người, khoảng cách cũng gần lại, Tiểu Hoàn thậm chí còn nhận ra ẩn hiện trên cơ thể người đó mùi tanh bốc lên.

Gió lạnh vừa ào qua trên đầu, mắt đã thấy bóng đèn quý vị thoáng cái đã đến trước mặt Chu Nhất Tiên, Dã Cẩu đạo nhân mặt mũi biến sắc. Tiểu Hoàn mặt trắng bệch kêu lên một tiếng "A", nhảy vội về phía sau thật nhanh, cõi xa bóng đèn kia càng nhiều càng tốt.

Tiểu Hoàn kêu thét lên, cũng bởi vì do sợ quá mà thành. Vì suy cho cùng cô cũng chỉ là một thiếu nữ, đối với những sự việc này lúc nào chẳng sợ. Chu Nhất Tiên và

Dã Cẩu đạo nhân nghe tiếng thét giật mình sợ hãi, vội quay đầu lại nhìn. Dã Cẩu đạo nhân không hiểu dũng khí bỗng từ đâu ập đến, gầm lên một tiếng... nghe như tiếng sói tru, rồi nhảy ra đứng chắn trước mặt Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên. Trong tay hắn ánh sáng vàng cũng đồng thời loé lên, pháp bảo Thú Nha kỳ dị đã hiện ra.

Đêm một màu đen tuyễn, ánh sáng màu vàng đó tuy nhợt nhạt, nhưng nhìn thấy cũng cảm thấy ấm lòng ít nhiều.

Tiểu Hoàn nhìn thấy Dã Cẩu đạo nhân làm vậy, trong lòng chợt thấy lo lắng, cũng không hiểu tại sao. Cũng vào lúc đó, bóng đen vẫn đang chắn trước mặt mọi người hốt nhiên lay động.

Tay người đó vươn ra đằng trước, theo đó một luồng khí kỳ dị cũng tiến tới, chính thị là đạo pháp của đương kim Thanh Vân môn quanh minh chính đạo. Dã Cẩu đạo nhân trong lòng tuy biết rõ người này đạo hạnh cao thâm khó lường, nhưng có một người con gái đang nấp sau lưng hắn, vô luận thế nào cũng không thể lùi bước. Hắn bèn hét to lên một tiếng, pháp bảo Thú Nha tức thì sáng rực lên, nhắm vào người kia đánh tới.

Trong đình viện của nghĩa trang, bóng tối lúc này tựa hồ đã bị Dã Cẩu đạo nhân xua tan, trên mặt hắn ta, vào lúc này, vì mắt thấy nhân ảnh kia tựa hồ không hề có dáng phản kích lại, hiện lên nét ngạc nhiên cũng như vài phần hoan hỉ.

Ngay sau đó, pháp bảo Thú Nha của Dã Cẩu đạo nhân dữ dội đánh mạnh vào ngực của nhân ảnh kia. Cái người tỏ ra là một nhân vật thần bí vô cùng, lợi hại vô cùng, không ngờ lại không thể tránh được một đòn đánh của Dã Cẩu đạo nhân.

Bản thân của Dã Cẩu đạo nhân cũng không tin vào điều đó. Chu Nhất Tiên cùng Tiểu Hoàn ở bên cạnh cũng ngạc nhiên vô cùng. Chỉ thấy pháp bảo Thú Nha phát sáng vàng rực, khí thế đại thắng. Rồi giây lát sau, ba người ngay lập tức phát hiện ra điều không ổn.

Bị một đòn đánh toàn lực của Dã Cẩu đạo nhân đánh thẳng vào ngực, thân ảnh người kia chẳng thèm lay động một chút. Mặc dù đạo hạnh của Dã Cẩu đạo nhân còn xa mới so sánh được với Quỷ Lệ, nhưng hắn cũng là một nhân vật Ma Giáo tu hành lâu năm, lực đánh vừa rồi, không hề nhẹ chút nào, người tầm thường dính phải máu huyết chắc đã phun tung toé, không chết thì cũng ngắc ngoải.

Nhưng với nhân vật quý dị này, tựa hồ như không hề có cảm giác, cứ như thế chịu đòn, một khắc sau, người đó hừm khẽ một tiếng. Dã Cẩu đạo nhân đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, không kịp nhìn thấy động tác của người đó thế nào, chỉ thấy lão vươn tay ra rồi thu lại ngay, trong tay lão đã có pháp bảo Thú Nha của Dã Cẩu đạo nhân.

Pháp bảo của mình bị người khác đoạt mất, đối với người tu đạo là điều vô cùng nguy hiểm. Dã Cẩu đạo nhân vì vậy vừa giận vừa sợ, hét lên một tiếng, toàn lực thi triển pháp lực, cố gắng triệu hồi pháp bảo quay lại. Chẳng ngờ pháp bảo Thú Nha trong tay người kia, cứ như không biết hắn đang dụng lực, đối với pháp lực chủ nhân đang thi triển chẳng có phản ứng gì.

Người kia cúi đầu, nhìn vào vật nắm trong tay, sau đó lần đầu tiên cất tiếng nói, thanh âm khé rè, rất khó nghe, lạnh lùng bảo: "Yêu ma tiểu đạo, vậy mà cũng dám lộng hành tại đây!".

Dã Cẩu đạo nhân giận dữ cực điểm, lại cố gắng dụng lực thu hồi pháp bảo, bỗng nhiên nghe đằng sau tiếng Chu Nhất Tiên thét vội: "Lùi lại, lùi lại mau...".

Dã Cẩu đạo nhân giật mình vội lùi lại vài bước, vừa định quay sang hỏi Chu Nhất Tiên chuyện gì, bỗng thấy tay người kia nắm lại, rồi nghe thấy pháp bảo Thú Nha tựa hồ phát ra âm thanh "rắc rắc" như tiếng xương va vào nhau, Dã Cẩu đạo nhân giật mình, chỉ thấy ánh sáng vàng chói loà rồi lập tức tiêu tán, âm thanh rắc rắc như tiếng mảnh thú lúc tối hậu kêu rên, thống khổ muốn thoát mà không được.

"Bang" một tiếng, pháp bảo Thú Nha của Dã Cẩu đạo nhân, bị người kia dùng tay không bóp vụn, từng mảnh vụn sắc nhọn như dao, nhắm phía ngoài phi tới, âm thanh "phép pháp" ập vào tai, tất cả đều cảm thảng vào chỗ Dã Cẩu đạo nhân vừa đứng.

Dã Cẩu đạo nhân trong lòng vừa thống khổ vừa sợ hãi, nhất thời không nói được gì. Mặt nhân vật quý dị kia lúc này vẫn bị hắc khí âm ảnh che kín. Ba người bọn họ không thể nhìn rõ được, chỉ nghe thấy âm thanh khàn rè, rồi thấy lão chậm chậm ngửa đầu nhìn trời, trên mặt sắc khí không hề giảm bớt, không nói cũng biết kỳ quái thế nào. Sau khi huỷ bỏ pháp Thú Nha, người đó phảng phát tiết được một chút, thong thả cất tiếng cười lạnh. Âm thanh đó đập vào tai, trong nghĩa trang quý dị này, như tiếng âm phong kêu khóc. Bọn ba người Chu Nhất Tiên tất cả đều cảm thấy run sợ.

Chu Nhất Tiên trong lòng bất an, mục quanh ngưng thần, hướng về tay con người cổ quái kia quan sát, chứng kiến bàn tay vừa bóp nát pháp bảo Thú Nha, không hiểu sao lại đang phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, ánh sáng này khác hẳn âm khí phát ra trên cơ thể lão, rất thuần chánh ôn hoà, rõ ràng là ở cảnh giới đạo gia chân pháp cực cao.

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên ngẩng đầu, tiến lên một bước, quên mất cả sợ hãi, cũng không thèm chú ý đến vẻ kinh ngạc muốn ngăn trở của Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu đạo nhân, rồi lão nói: "Các hạ rốt cục là ai? Trên người khoác áo đạo bào của Thanh Vân môn, tu luyện không hề thấp hơn Thượng Thanh cảnh giới của Thái Cực Huyền Thanh đạo, rõ ràng đại sư trong Thanh Vân môn, thế mà lại có việc gì ở đây vào ban đêm này?".

Ánh sáng xanh kia bất chợt loé lên rồi thu lại, người đó chậm chậm quay sang nhìn Chu Nhất Tiên. Thấy hắc khí quý dị dày đặc trên mặt người kia, Chu Nhất Tiên bỗng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Chỉ nghe thanh âm khàn rè của người kia lạnh lùng nói: "Ngươi biết cũng không phải là ít đấy nhỉ!".

Chu Nhất Tiên khẽ đắng hắng, sắc mặt nghiêm trọng, không kềm lại đưa mắt liếc nhìn người kia, vẻ mặt càng lộ rõ nét băn khoăn, trầm giọng đáp: "Các hạ đích

thật là mòn hả của Thanh Vân mòn, mà cũng không phải là đệ tử tầm thường, nhưng cụ thể là ai, vì lý do gì, mà lại tác quái ở đây?".

Người đó cười lạnh một tiếng, không thèm trả lời. Chu Nhất Tiên bỗng nhiên cảm thấy gì đó, giật mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Hoàn đang giật nhẹ tay áo lão, khẽ nói: "Gia gia, người này toàn thân quý khí, con thấy khắp bốn phía xung quanh nghĩa trang này không hề có bóng dáng của âm linh nào cả, tất cả là vì chúng sợ hãi người này mà ra. Chính vì vậy con sớm đã nhận thấy người này không thể đối phó. Loại người như vậy, làm sao lại là người của Thanh Vân môn được?".

Sắc mặt của Chu Nhất Tiên cũng đầy vẻ lưỡng lự, phức tạp mông lung, hiển nhiên trong lòng đang suy nghĩ rất nhiều. Người đang đứng trước mặt kia rõ ràng với Thanh Vân môn có hàng nghìn sợi tơ liên hệ. Dáng vẻ người đó cũng không hề bình thường chút nào, lại càng làm cho suy nghĩ đễn xuất thần.

Nhân vật quý dị đó lúc này tập trung hoàn toàn sự chú ý vào Chu Nhất Tiên, hết nhìn lên lại nhìn xuống, rồi đột nhiên cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Các ngươi quản vào chuyện của người khác, dám chống đối lại ta, tất cả đều phải chết!".

Lời nói vừa dứt, tay lão liền đưa lên theo. Chu Nhất Tiên nhìn thấy trên tay người kia ánh sáng rực lên, mặt liền biến sắc, muốn kêu cũng không kịp, vội vã thò hai tay cho vội vào trong ngực áo. Chỉ thấy trên mấy ngón tay phải trái của lão lúc này bỗng xuất hiện mấy đạo phù quang màu vàng, trên mặt vẽ chữ ngoặc ngoèo, lại có những hình vẽ méo mó lệch lạc, khẽ phất phơ bay trong gió.

Rồi thì ánh sáng xanh trên tay nhân vật thần bí kia cứ sáng lên dần, hướng về phía bọn người Chu Nhất Tiên. Chu Nhất Tiên không dám chậm trễ, miệng đột nhiên lầm bầm niêm, không lùi mà lại tiến lên một bước, rồi lại một bước nữa, theo đó tiếng chử trong miệng lão cũng phát ra. Hai đốm cháy phù tự nhiên cháy rực lên. Hai đốm cháy sáng đó, trong đêm đen tự nhiên xuất hiện, ánh sáng lại càng đặc biệt rực rỡ.

Những cử động kì quái đó của Chu Nhất Tiên hình như cũng làm cho con người thần bí đổi diện lưỡng lự, như là đang xúc động nhớ lại điều gì trong quá khứ. Động tác của người đó cũng từ từ dừng lại, văng vẳng nghe thấy lão kêu lên một tiếng "ôi" (biết người thần bí là ai mà gọi là "lão") ngạc nhiên.

Đạo bùa cháy xuống dần, Chu Nhất Tiên tóc bạc dựng đứng, rồi đột nhiên héto một tiếng, hai đốm lửa rời khỏi tay rồi ngừng lại tại giữa chừng không. Ngay sau đó "ầm" một tiếng, hai đốm lửa nhỏ theo gió phình to lên, biến thành một quần lửa vô cùng mãnh liệt, đứng cản ở giữa Chu Nhất Tiên và nhân vật thần bí kia.

"Gầm" giữa không trung tiếng hống nổi lên, rồi từ trong quầng lửa rùng rực cháy, phát xuất một con hổ trắng lớn, hung tợn uy vũ, há cái miệng rộng đỏ lòm rồng lên một tiếng, âm thanh vang dội, sau đó nhảy bổ vào bóng người kia.

Người kia hừ lạnh một tiếng, không ngờ không thèm lui lại, từ tay phải ánh sáng xanh bỗng loé lên, chém thẳng ra. Mặc kệ khí thế hung ác của con hổ kia, chuồng

đó cứ nhắm thẳng giữa trán con hổ chém xuống. Ánh sáng xanh ngay lập tức xâm nhập tiến vào. Bạch hổ cũng khôi "ng hề né tránh, nhẹ nhàng múa vuốt. Nhưng ngay sau đó, sau khi phát ra một tiếng nô hống thảm thiết, toàn thân bạch hổ đột nhiên phát xuất các đạo sáng màu xanh, rồi theo đó tắt đi. Cả thân hình to lớn của nó bỗng nhiên tan rã, biến thành vài đốm lửa tàn, ở giữa không trung lập loè rơi xuống, rồi biến mất.

Dường như ngay lúc bạch hổ biến mất, ở giữa quầng lửa rừng rực cháy kia, lại xuất hiện một con sư tử hung dữ. Sư tử gầm lên, rồi lại hướng về phía người thần bí kia lao tới. Chỉ là con người đó hiển nhiên đạo hạnh vô cùng cao cường, tựa như cũng chẳng thèm để mắt ngó đến, lại đưa ngay một chưởng như cũ tới. Số phận của con sư tử này sau đó cũng giống hệt như con hổ trước đó.

Lần này Chu Nhất Tiên thi triển dị thuật vô cùng kì quái, tuy biến hoá ra cự thú hung mãnh không địch lại với kẻ kia một đòn. Nhưng ở giữa quầng lửa rừng rực cháy kia, không hiểu sao vẫn còn ít nhiều pháp lực biến hoá ra mãnh thú kỳ dị. Sau bạch hổ và sư tử, quầng lửa lại càng hoá ra nhiều mãnh thú hơn nữa, tốc độ hoá cũng ngày càng nhanh, ví dụ: lợn rừng, báo, hà mã, voi, hươu, mèo rừng... cứ thế hiện ra, thân thể thì to lớn khác thường, vô cùng hung dữ.

Chỉ là lần này đối diện với nhân vật thần bí nọ, với thần công đạo hạnh tựa hồ quý thần cũng khó dò, trước mặt lão bầy thú thi nhau kéo đến, mắt cũng không thể nhìn ra có bao nhiêu quái vật, nhưng hơi thở của lão chẳng hề mệt nhọc tí nào, chỉ thấy lão tuỳ ý vung tay lên, chưởng phong đưa ra, mãnh thú lợi hại hung mãnh bao nhiêu cũng đều hoá thành hư vô hết.

Đang lúc đánh nhau, người thần bí kia bỗng hừ lạnh một tiếng, tựa như nhận ra điều gì, đột nhiên đưa chưởng pháp quét ngang ra, ngay lập tức ánh sáng xanh rực lên, một quầng sáng như bánh xe hiện ra, lăn thẳng về phía trước, khí thế hùng hồn, thẳng đường lăn tới. Quầng lửa rừng rực cháy gấp bánh xe nay, cũng gǎng chống lại vài lần, nhưng cuối cùng vẫn bị xé thủng, xuyên thấu qua.

Ở lưng chừng không, tựa hồ có tiếng ngàn vạn mãnh thú phẫn nộ kêu khóc. Nhưng âm thanh đó vừa ngừng, quầng lửa kia cũng biến mất, ánh lửa thu bé lại, rồi thấy hiện ra hai đạo phù màu vàng đang cháy, từ từ ở giữa không trung rơi xuống.

Trong đình viện nghĩa trang, tạm thời khôi phục lại vẻ yên tĩnh. Ở một góc kia của đình viện, bọn ba người Chu Nhất Tiên đang mải miết chạy tới góc bờ tường ngạc nhiên quay lại nhìn, rõ ràng không ngờ địch nhân có thể phá được pháp thuật của Chu Nhất Tiên nhanh như thế.

Không có quầng lửa kia ngăn trở, mà vẫn đưa chân đi chạy trốn rõ là điều ngu ngốc đáng buồn cười, nên thân hình ba người bọn Chu Nhất Tiên ngừng tay lại, rồi từ từ quay người. Kẻ thần bí kia cũng chậm chạp tiến đến, chậm chạp bước tới, thân ảnh đen tuyển dày đặc sát khí. Bên trong nghĩa trang, một trường sát kiếp.

Chu Nhất Tiên lông mày nhăn tít lại, hiển nhiên đang vô cùng lo lắng, bóng đen kia càng ngày càng đến gần, lão rõ ràng thấy chuyện sinh tử chỉ trong một vài hơi thở.

Sắc mặt Tiểu Hoàn biến đổi, định bước lên để đối phó. Nhưng chưa kịp tiến lên, cô đã bị Chu Nhất Tiên kéo lại, khẽ giọng bảo: "Làm càn à? Người này không hề tầm thường, không phải loại trẻ con như con có thể ứng phó được".

Tiểu Hoàn cũng thấy kỳ, ngạc nhiên quay nhìn Chu Nhất Tiên, vì chưa bao giờ thấy thái độ khẩn trương thận trọng này của lão.

Lúc đó bỗng thấy bóng đen đang đến gần kia ngừng lại, rồi nghe thấy giọng khàn rè lạnh lùng hỏi: "Người vừa rồi sử dụng huyền thuật, có phải là...".

Người thần bí đó mới nói được một nửa, Chu Nhất Tiên đột nhiên chưởng hồn hai giò, hai tay lại vung mạnh lên. Lần này ở trên đầu ngón tay của lão, bỗng xuất hiện tám đạo bùa màu vàng.

Gió đêm thổi tới, tám đạo bùa đồng thời bốc cháy, trên tay Chu Nhất Tiên múa may, phản chiếu từng điểm sáng vào trong mắt lão.

"Phù, Ngũ đinh chúng quy, hoàng tuyển tốc hối; Hư ảnh hình độn, nai mệnh ngô triều".

Giữa âm thanh hò hét của Chu Nhất Tiên, bên trong nghĩa trang đột nhiên cuồng phong nổi lên ầm ầm, đá bay cát chạy, thoi tung ra bốn phương tám hướng. Người thần bí kia thân hình đứng yên, tựa như không hiểu chuyện gì, ngưng nhìn ra bốn phía quan sát. Lời chú của Chu Nhất Tiên vừa ra khỏi miệng, vẳng trên không trung "ầm ầm ầm ầm ầm" năm tiếng vang dội xung quanh. Thân ảnh bọn ba người Chu Nhất Tiên lay động nhẹ, rồi sau đó mới đứng yên lại.

Cuồng phong kêu khóc, cát vàng tung bay, điên cuồng nhầm thân hình người thần bí kia thổi tới, cuốn theo y phục lão đập vụ vù.

Nhưng giữa lúc cuồng phong thổi mạnh như vậy, hắc khí trên mặt lão vẫn hoàn toàn bất động, rồi còn có tiếng cười lạnh, phát xuất ra.

Người đó bỗng buông tha ba người bọn Chu Nhất Tiên đang thi pháp, liên tục lùi lại phía sau sáu bước, miệng khẽ quát lên một tiếng, tay trái hướng về mặt đất hạ xuống, ngay lập tức bỗng thấy ánh sáng xanh đậm xuống, mặt đất rắn chắc tức thì nổ vang, không hiểu tại sao, trong ánh sáng sắc xanh lập loè yếu ớt đó, thân ảnh bọn ba người Chu Nhất Tiên ở đằng xa bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, ở dưới chỗ họ đứng, bỗng nhiên phát xuất mỏ âm thanh cuồng khốc.

"Ai nha"

Ánh sáng xanh loé lên rồi tắt đi, ở trong nghĩa trang, cuồng phong thanh thế giảm mạnh, cát ngừng bay, đá ngừng chạy. Ngay lúc đó, chỗ bọn ba người Chu Nhất Tiên đang đứng, mặt đất bỗng nhiên phát ra một âm thanh to, rồi theo tiếng âm thanh vang lên, một cái động ở dưới chân bỗng nhiên mở ra, nhân ảnh ba người đang đứng ở đó tức thì biến mất, ba người đột nhiên trở thành hư ảnh.

Nhưng bên trong cái động đó, bỗng vang lên những âm thanh lộ rõ vẻ khổ sở và sợ hãi, tiếng âm thanh cao cao trong đất, rồi thắt thểu hiện ra nhân ảnh của ba người, không phải bọn Chu Nhất Tiên thì là ai nữa. Chỉ thấy trên mặt ba người bám đầy đất đá, mặt Chu Nhất Tiên còn hiện lên nét tái xanh, hiển nhiên vô cùng mệt mỏi. Lão còn chưa kịp hoàn hồn, ngoảnh đầu nhìn về phía người thần bí kia, mặt liền nghênh ra.

Người thần bí quý dị đó lạnh lùng đứng ở远远 xa, chăm chú nhìn bọn họ, hờ lạnh một tiếng rồi khàn giọng nói: "Không thể ngờ người có thể liên tiếp thi triển pháp thuật đã thất truyền từ lâu "Ngũ Đinh Kim Giáp" và "Tiểu Quý Bàn Vận", hơn nữa lại còn có thể thi triển hai đại dị thuật đó đồng thời với "Địa Độn", ta đã đánh giá thấp ngươi, luận về những dị thuật này, khắp thiên hạ không có ai vượt qua ngươi được.

Sắc mặt Chu Nhất Tiên rất nghiêm nghị, thành ra lại có nét khôi hài. Lúc này lão trầm giọng hỏi: "Làm sao ngươi khám phá ra được?".

Người kia nhặt nhẽo đáp: "Ngươi chẳng phải nói ta là yêu nhân của Thanh Vân môn đó sao, những tiểu thuật giang hồ đó, chính là công phu ngày xưa của Thanh Vân sư tổ, ta nhìn thấy chẳng lẽ không nhận ra sao?".

Chu Nhất Tiên chậm chạp đứng thăng lên, trong lòng muôn vàn ý nghĩ thiêm động, đối phó với nhân vật thần bí này, quả thật lão cảm thấy không thể ứng phó được. Đạo hạnh kẻ này cao thâm khó lường, chỉ sợ đưa mắt nhìn ra khắp thiên hạ, cũng khó tim được kẻ nào đủ sức đối phó. Lại còn một vấn đề khác khó hiểu, đó là người này tựa hồ như là môn hạ của Thanh Vân môn, và lại tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo cực cao, từ xưa đến giờ lão mới thấy, nhưng trên cơ thể người này lệ khí lại rất nhiều, cũng là lần đầu tiên lão thấy, sao lại có một nhân vật như vậy, trong đêm đen xuất hiện ở nghĩa trang đổ nát này?

Chương 207

Trùng Phùng

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Bên ngoài Thủ Tĩnh đường, đám đệ tử của Đại Trúc Phong từ Tống đại nhân đến Đỗ Tất Thư, xếp thành hàng dọc đứng trước cửa, sắc mặt đều có vẻ lo lắng sot ruột, chốc chốc lại hướng về Thủ Tĩnh đường nghe ngóng.

Qua một lúc, từ bên trong vang lên tiếng bước chân, một người nữ tử bước ra, chính là Văn Mẫn của Tiểu Trúc Phong.

Đám đệ tử Đại Trúc Phong chạy vội đến, Tống Đại Nhân nhìn远远 sau Văn Mẫn chẳng có ai, thấp giọng hỏi: "Sư nương của huynh sao rồi?".

Văn Mẫn gật đầu, nói khẽ: "Tình hình Tô sư cô giờ cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là lúc trở về đột nhiên bị ngất đi, nghe sư phụ muội nói do xúc động lo lắng quá, hiện người đang ở trong khuyên nhủ, sư cô đã tỉnh lại rồi".

Đám đệ tử cùng thở phào, nhưng chẳng vì thế mà sắc mặt trở nên tươi tinh.

Đỗ Tất Thư sắc mặt khổ sở nói: "Thật là trời nắng bỗng có sét! Sư phụ thì không có tin tức gì, giờ thì lại đến lượt sư nương chút nữa thì xảy ra chuyện...".

"Câm miệng!". Tống Đại Nhân trừng mắt quát lên, Đỗ Tất Thư cười khổ, lắc đầu không nói gì.

Tống Đại Nhân quay người về phía Văn Mẫn, nói: "Sư huynh có nhờ muội phân phó gì cho huynh không?".

Văn Mẫn lắc lắc đầu, nói: "Không có, Tô sư cô chỉ nói mấy câu với sư phụ muội rồi bảo muội ra ngoài, dường như có việc gì đó không muối cho muội biết.".

Tống Đại Nhân sắc mặt rầu rầu, nói: "Cái này...".

Văn Mẫn thấy Tống Đại Nhân sốt ruột, không nén được mới khuyên:

"Tống sư huynh, huynh cũng đừng sốt ruột quá, dù sao cũng chẳng có chuyện gì to tát, không phải còn có Tô sư cô và sư phụ muội sao! Giờ xảy ra chuyện, Tô sư nương thì tim nát lòng tan, huynh phải cứng rắn làm gương cho mọi người mới đúng chứ".

Tống đại nhân thở dài, gật đầu nói: "Muội nói đúng".

Hắn trầm mặc một lúc rồi quay sang mấy sư đệ nói: "Được rồi, được rồi, giờ đã biết sư nương không việc gì cả, mọi người cũng không cần phải đứng ở đây nữa, nếu sư nương mà trông thấy lại càng làm người thêm lo lắng. Mọi người về phòng của mình trước đi, ta ở đây đứng trực một lúc là được".

Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí cùng đám Đỗ Tất Thư quay sang nhìn nhau, trầm mặc một lúc, lão nhị Ngô Đại Nghĩa gật đầu nói: "Như vậy cũng được, chúng ta nghe theo lời đại sư huynh".

Nói xong, hắn quay về Tống Đại Nghĩa nói: "Đại sư huynh, một lúc nữa đệ sẽ trực thay cho huynh!".

Tống Đại Nhân đang định lắc đầu bảo thôi, Hà Đại Trí vỗ vai hắn nói: "Đại sư huynh, huynh lệnh cho chúng đệ về nghỉ ngơi, huynh cũng phải tự mình bớt lo nghĩ, sư nương cũng không muối huynh như thế này đâu!".

Tống Đại Nhân cười trừ một cái, gật gật đầu. Đám người cũng dần dần tản đi, chỉ còn Tống đại Nhân và Văn Mẫn đang đứng bên ngoài Thủ Tỉnh dường, nhất thời yên lặng.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt Văn Mẫn khẽ ửng hồng, từ từ cúi xuống, Tống Đại Nhân đắng hắng hai tiếng, tự nhiên cảm thấy hồi hộp, cố gắng định thần lại, gương cười hai tiếng nói: "Văn... sư muội, không phải là muội cùng với Lục Tuyết Kỳ cùng đi Nam Cương sao, sao giờ đã về rồi?".

Văn Mẫn lắc đầu: "Muội đi Nam Cương rồi, cũng không định vội về sớm như thế này đâu, nhưng lúc đó có mấy chuyện kỳ lạ xảy ra, muội và Lục Tuyết Kỳ sau khi

bàn bạc, cảm thấy việc này không thể xem thường, liền vội về trước báo với sư phụ cùng các vị trưởng lão, Lục sư muội thì vẫn còn lưu lại đó để theo dõi".

Tống Đại Nhân sững người hỏi: "Việc gì mà quan trọng đến vậy?".

Văn Mẫn nhìn từ phía, rồi tiến lại ghé vào tai Tống Đại Nhân nói nhỏ vài câu, không đợi nàng nói hết, Tống Đại Nhân sắc mặt đột biến.

Văn Mẫn nói xong liền lui lại đứng trước mặt nhìn thẳng vào mặt Tống Đại Nhân nói khẽ: "Giờ thì huynh biết vì sao muội lại vội vàng trở về rồi chứ".

Tống Đại Nhân sắc mặt thay đổi bất định, qua một lúc mới lắp bắp nói: "Việc này... thật là tin xấu đến liên tục hả!".

Văn Mẫn trầm mặc một hồi lâu rồi nói nhỏ: "Ai... nói không phải chứ! Muội cũng cảm thấy việc này bất thường, lại thêm lúc muội về, bản môn lại xảy ra chuyện lớn như vậy... ai da!".

Nàng thở dài một tiếng cũng không nói gì nữa, rồi đứng bên cạnh Tống Đại Nhân, đột nhiên cảm thấy một bờ vai gầy guộc mà lại ấm áp lạ thường, dẫu không được lòng mình liền từ từ đứng sát lại.

Văn Mẫn cuối đầu trầm mặc, như không có cảm giác gì cả, nhưng khoé miệng khẽ động đầy, có điều nàng chẳng nói gì cả, chỉ an tĩnh đứng đó.

Bóng hình hai người, cứ trải dài như vật bên ngoài Thủ Tĩnh đường của Đại Trúc Phong.

Từ xa nhìn lại, rừng trúc của Đại Trúc Phong xanh rì xào xạc, những bóng xanh mát của rừng cây được ánh mặt trời chiếu rọi, trời cao vời vợi không một đám mây, cảnh sắc vô cùng sáng khoái, mặt trời ấm áp nhìn xuống nhân gian.

***

Hậu viên Thủ Tĩnh đường, bên trong tĩnh phòng, hai nữ tử đang ngồi nhìn nhau.

Thủy Nguyệt đại sư trầm mặc hồi lâu nói: "Sư muội, hay là muội nằm xuống nghỉ một lát đi!".

Tô Như lắc đầu, mặc dù nhìn bà mặt đầy vẻ mệt mỏi, thế nhưng giọng nói thì cương quyết: "Muội không đi, thì cho dù có nằm xuống cũng không ngủ được".

Thủy Nguyệt thở dài, nói: "Sư muội, muội không phải lo lắng như vậy, như lúc nãy ta nói với muội, dù nói thế nào đi nữa, Điền Bất Dịch và chưởng môn sư huynh cùng lúc mất tích, muội không biết được bọn họ gặp phải chuyện gì... ngoài ý, càng không thể nghĩ ngợi lung tung, mặc dù nói Đạo Huyền sư huynh gần đây có vẻ bất an, nhưng đạo hạnh của huynh ấy rất cao, vượt xa sự biết của chúng ta, định lực cũng như vậy, Điền Bất Dịch lại là sư đệ lâu năm, huynh ấy cũng không làm gì quá đâu".

Tô Như trầm mặc ánh mắt đỏ hoe.

Thủy Nguyệt đại sư lắc lắc đầu, đứng dậy, đị lại trong phòng, hiển nhiên trong lòng cũng rối bời. trước mắt Thanh Vân mòn loạn hết cả lên, đến đám đệ tử bình thường cũng nhìn ra, càng không phải nói đến những nhân vật trưởng lão biết rõ được nội tình bên trong.

Tô Như miễn cưỡng cười một tiếng, cố gắng nói: "Sư tỷ, sao đột nhiên hôm nay tỷ lại lên Thông Thiên Phong vậy?".

Thủy Nguyệt đại sư buồn bã đáp: "Còn không phải là việc dính tới lão Văn Dịch Lam của Phần Hương cốc sao, vốn dĩ ta muốn tìm chưởng môn sư huynh thương nghị, ai ngờ đến nơi thì đã xảy ra chuyện, đến cuối cùng đường đường là môn chủ của một danh môn cũng không thấy tông tích đâu cả".

Tô Như nhíu mày: "Phần Hương Cốc chủ Văn Dịch Lam? Lão thì liên quan gì đến Thanh Vân Môn chúng ta?".

Thủy Nguyệt đại sư cười lạnh một tiếng nói: "Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đi Nam Cương truy tìm tông tích của Thú Thần, muội biết chứ?".

Tô Như gật đầu: "Biết! Vừa nãy muội còn thấy kỳ là tại sao lại thấy Văn Mẫn về sớm vậy, lại đi theo tỷ, thế Lục Tuyết Kỳ cũng về rồi chứ?".

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu: "Tuyết Kỳ vẫn ở đó, lần này hai đứa chúng thương nghị để Văn Mẫn về trước bẩm báo".

Tô Như hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?".

Thủy Nguyệt nói: "Bạn chúng đi Nam Cương bái kiến Văn Dịch Lam, lão đột nhiên hỏi bạn chúng, Tru Tiên cổ kiếm của Thanh Vân sơn chúng ta có phải là bị gãy rồi không?".

Tô Như sắc mặt đại biến, kinh ngạc nói: "Cái gì?".

Thủy Nguyệt đại sư cười khẩy: "Muội ngạc nhiên hả? Lúc ta mới nghe tin, cũng bị chấn động như muội vậy, Văn Dịch Lam lúc đó cách xa ngàn dặm, làm sao có thể biết bí mật to lớn này? Hôm đó Đạo Huyền sư huynh cùng chúng ta và mấy đệ tử có mặt đã rất kín đáo, đề phòng việc này lộ ra, muội còn nhớ chứ?".

Tô Như trầm mặc hồi lâu, trong mắt có phần lo lắng thêm, nói: "Đúng là việc xấu truyền ngàn dặm".

Thủy Nguyệt đại sư đi đi lại lại nói: "Mà không biết muội có nghĩ qua chưa, Văn Dịch Lam tại sao mà lại nói điều đó với đám tiểu bối chứ?".

Tô Như gật đầu: "Muội cũng đang nghĩ đến điều đó, nếu như nói vì lòng tốt thì lão càng không nên nhắc đến điều đó, mà phải giúp chúng ta giữ bí mật mới phải, nếu như không phải như vậy mà là lão đang mưu đồ gì đó, thì đáng lẽ phải thâm tàng bất lộ, chờ đúng thời cơ thì mới đúng là việc mà một nhân vật như lão nên làm chứ".

"Không sai". Thủy Nguyệt đại sư ho lên một tiếng nói: "Vẫn đề chính là ở chỗ này, lão Văn Dịch Lam này nhìn thì tưởng là lão hâm làm việc hồ đồ, nhưng ta

nghĩ người này tuyệt không đơn giản như vậy, mà là một lão yêu tinh, thế nhưng cuối cùng lão muốn làm gì thực sự khiến người ta nghĩ không thông".

Tô Như trầm tư một hồi, rồi đột nhiên đưa tay lên dụi dụi mắt, sắc diện lộ rõ vẻ khổ sở.

Thủy Nguyệt đại sư ngạc nhiên, liền chạy vội đến bên cạnh, tự trách mình: "Coi ta kia, vốn dĩ trong lòng muội đã rồi bời rồi, ta lại nói với muội những chuyện này làm gì chứ, được rồi không nói nữa, không nói nữa...".

Tô Như gượng cười: "Âyyy... Nếu là lúc trước, có chưởng môn sư huynh chủ trì đại cục, chúng ta cũng chẳng sợ mấy chuyện này, nhưng giờ Thanh Vân môn tự có nội loạn, bên ngoài thì lại nhiễu nhương, không biết bao nhiêu địch nhân mắng hổ dòm ngó, thật không biết làm sao cho được bây giờ...".

Thủy Nguyệt đại sư nhíu mày, rồi ôn tồn nói: "Sư muội đừng nói nữa, muội xem, muội đã mệt đến thế nào rồi. Không phải là đã nói với muội rồi sao, chưởng môn sư huynh mặc dù mấy ngày nay tính tình cổ quái, không giống ngày thường, thế nhưng đạo hạnh huynh ấy cao thâm, tâm chí kiên định, chúng ta không cần phải sợ gì cả".

Tô Như lắc đầu, thuận miệng nói: "Sư tỷ, tỷ không hiểu, chưởng môn sư huynh mặc dù đạo hạnh cao thâm, nhưng Tru Tiên cổ kiếm hung hăn phản phệ chi khí gấp mạnh thêm mạnh, chỉ sợ đạo hạnh huynh ấy càng cao thì nhập ma càng sâu...".

Thủy Nguyệt đại sư sững người, nói: "Muội nói gì?".

Tô Như giật mình, giờ mới phát hiện mình lỡ lời, tự nhiên á khẩu không nói gì, Thủy Nguyệt đại sư nhíu mày, nhìn thẳng vào Tô Như, nghiêm trọng hỏi: "Sư muội, cuối cùng thì cổ kiếm Tru Tiên còn có bí mật gì, muội biết điều gì, mau mau nói cho ta nghe".

Tô Như trầm tư hồi lâu, thở dài nói: "Dù sao sự việc cũng đến nước này, sớm muộn gì cũng không giấu được sư tỷ, để muội nói cho tỷ nghe! Thực ra, việc này xảy ra đã hơn trăm năm trước...".

***

Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, tận sâu trong Sân Ma Cổ Động.

Cửu biệt trùng phùng, những lời hỏi han ban đầu đã hết, Tiểu Bạch và Quỷ Lệ đều trỗi lên một cảm giác chẳng nói nên lời, chỉ có Tiểu Hồi đang bám trên vai, dường như là vui mừng khi thấy Tiểu Bạch, nhẹ hàm răng cười mãi không thôi.

Quỷ Lệ đột nhiên sững lại, dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu về phía sau, chỉ thấy một màu tối om; bất giác nheo nheo mày, nói với Tiểu Bạch: "Người con gái đi cùng ta, ngươi đã làm gì rồi".

Tiểu Bạch hừ một tiếng nói: "Ta nào có thể làm gì cô ta? Người lo lắng nhiều quá đấy!".

Quỷ Lệ thoảng trầm mặc, lắc lắc đầu, vốn không muốn việc này thêm rắc rối, mới hỏi: "Đúng rồi, sao ngươi lại ở đây? Hôm ngươi bỏ đi, ta nhất mực chẳng có tin tức gì cả, lần này đến Nam Cương, cũng định dò hỏi, nhưng cũng chẳng làm cách nào tìm thấy".

Tiểu Bạch cười cười, thân hình dường như uốn éo dưới thanh sắc u ám, đầy vẻ quyến rũ khiêu cảm: "Lúc ta ra đi, không phải nói với ngươi rồi sao, là ta muốn đi tìm "Bát Hung Huyền Hoả Trận" về cho ngươi".

Quỷ Lệ nói: "Ta nhớ, do vậy ta cũng đến qua Huyền Hoả Đàm của Phản Hương cốc, nhưng chẳng phát hiện ra điều gì. Đúng rồi, ngươi còn chưa nói ngươi đến Sân Ma Cổ Động này để làm gì?".

Tiểu Bạch nheo mày nói: "Ta đến đây, tất nhiên là vì trận pháp đó, còn nhân tiện đến thăm lão bằng hữu".

Quỷ Lệ nhìn nàng, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ ngươi nói nơi đây...".

Tiểu Bạch gật đầu: "Không sai, từ khi pháp trận ở Huyền Hoả Đàm ở Phản Hương cốc bị huỷ, thế gian chỉ còn có nơi đây là còn lưu giữ hoàn toàn Bát Hung Huyền Hoả Trận. Ngoài ra, người bạn cũ của ta giờ cũng ở đây!".

Quỷ Lệ sắc mặt biến đổi, từ từ nói: "Ngươi nói người bạn cũ, có phải là...".

Tiểu Bạch mỉm cười nói: "Chính là ngươi mà các ngươi gọi là Thú Yêu chi vương, Thú Thần".

Quỷ Lệ trong đầu mặc dù nghĩ đến nhiều điều nhưng khi nghe Tiểu Bạch nói ra, nhất thời sững người lại, không biết nói điều gì mới phải.

Một lúc lâu sau, Quỷ Lệ từ từ nói: "Ngươi và hắn sao lại có thể có giao tình với nhau?".

Tiểu Bạch nhìn hắn, sắc mặt mang một nụ cười ấm áp, nhưng ánh mắt sâu thẳm như hồ nước, mang theo vài phần chê cười: "Ngươi chẳng lẽ không biết, ta là một lão yêu tinh, niên kỷ cũng lớn, tự nhiên biết nhiều việc, quen biết các quái vật cũng nhiều".

Quỷ Lệ trầm mặc, Tiểu Bạch nhìn hắn nói: "Vậy ngươi thì sao? Ngươi đến đây làm gì? Vừa rồi ngươi nói Quỷ Vương lệnh cho người con gái kia đưa ngươi đến đây, ngươi lại muốn làm trò quỷ gì đây?".

Quỷ Lệ lắc đầu nói: "Quỷ Vương tông chủ phái ta tới đây, chẳng phải là truy diệt Thú Thần".

Tiểu Bạch sững người: "Không phải giết y, vậy muốn ngươi vạn dặm xa xôi tới đây làm gì?".

Quỷ Lệ nói: "Tông chủ muốn ta thu phục quái thú Thao Thiết bên cạnh y, mang về".

"Thao Thiết?".

Tiểu Bạch lại sững người, khuôn mặt như suy nghĩ, tự mình nói: "Quái lạ, từ bao giờ lão lại có hứng thú với Thao Thiết chứ?".

Quỷ Lệ nói: "Điếc này ta cũng không biết, mà lệnh của tông chủ, ta cứ thế mà làm".

Tiểu Bạch hừ một tiếng nói: "Thao Thiết là linh thú không rời của Thú Thần, người muốn thu nó, chắc chắn phải bước qua ải Thú Thần, chẳng lẽ người chắc chắn sẽ thắng được y sao? Hay là người cũng cho rằng, sau khi y thụ thương, muốn ném đá xuống giếng?".

Quỷ Lệ nhìn Tiểu Bạch không nói gì, liền sau đó mỉm cười, bước dài qua Tiểu Bạch, hướng về nơi hắc ám thăm sâu mà bước tới.

Tiểu Bạch mỉm cười, bước theo hắn nói: "Ngươi vậy là ý gì?".

Tiểu Hồi đang bám trên vai Quỷ Lệ nhìn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch đón lấy con khỉ, ôm vào trong lòng, xoa xoa đầu nó, trong mắt bất giác có vài phần thân thiết, quay đầu lại nhìn Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ nhẹ nhàng nói: "Ngươi biết không, tông chủ phân phó cho ta việc gì, chỉ không quá đáng, ta đều đi làm cả".

Tiểu Bạch hừ một tiếng: "Ngươi đã khi nào nghĩ, những việc ngươi làm, có khiến lòng ngươi nhẹ bớt không, những việc mấy năm nay ngươi làm, chỉ sợ chắc gì Bích Dao đã hài lòng đã muôn".

Bước chân Quỷ Lệ đột ngột dừng lại, cả người như sững sờ. Tiểu Bạch chau mày, cũng dừng lại, tuyệt không nhìn Quỷ Lệ, mà chỉ cuối xuống nhìn Tiểu Hồi, nhẹ nhè vuốt đầu nó. Con mắt thứ ba của nó chớp chớp, dường như không hiểu, nhìn Tiểu Bạch rồi lại quay sang nhìn chủ nhân nó.

Quỷ Lệ trầm mặc một lúc lâu, mới nói nhỏ: "Ngươi biết nếu nói những lời đó sẽ khiến ta không vui, tại sao vẫn còn nói như vậy?".

Tiểu Bạch thở dài, không nói gì.

Nhin bóng Quỷ Lệ đổ dài, dường như đang rất cô độc, chỉ là hắn đứng trước ánh sáng u u thanh quang, tuyệt không quay đầu, dường như sớm quen với việc chỉ có một mình, hắn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói một câu: "Những việc thương thiên bại lý, ta chưa bao giờ làm".

Xong rồi hướng về trước bước đi, không nói thêm một lời.

Tiểu Bạch trầm mặc nhìn theo bóng hình, qua một lúc, nàng lại nhìn xuống Tiểu Hồi đang chăm chú nhìn vào nàng.

Tiểu Bạch cười một tiếng rồi nói: "Chủ Nhân của ngươi à, mười năm nay mặc dù không phát điên, nhưng cũng thật là kỳ quái!".

Bóng hình hai người, bước tiếp vào sâu trong Sân Ma Cổ Động, Quỷ Lệ cũng chẳng vội vàng, Tiểu Bạch thì sắc mặt như có tâm sự trùng trùng, mặc dù không

ngăn cản Quỷ Lệ vào tìm Thú Thần nhưng cũng chẳng mở miệng chỉ đường, chỉ hờ hững bước theo.

Đột nhiên, Quỷ Lệ đột ngột dừng bước chân, trước mặt hắn, phía trong bóng tối, đột nhiên sáng lên một đạo quang u minh, lập loè không ngừng, chiếu sáng trên cao cách mặt đất khoảng chừng vài trượng.

Bốn phía, không gian yên tĩnh, dừng nói là hô hấp, ngay đến những ma thú hung ác cũng không thấy đâu.

Lúc này, bước紧跟 sau Quỷ Lệ, Tiểu Bạch thở dài nói: "Đến rồi, trước mặt phái dưới ánh lục quang là cửa vào, qua cửa đó có một gian thạch thất, người và linh thú mà ngươi muốn tìm đều ở trong đó".

Quỷ Lệ không nói gì, có điều Tiểu Hồi nhìn sắc mặt của Tiểu Bạch, rồi đột nhiên nhảy lên vai Quỷ Lệ, sau đấy quay đầu lại về phía Tiểu Bạch như răng cười, gãi gãi đầu.

Tiểu Bạch nhìn Tiểu Hồi rồi cũng cười, sau đấy nói với Quỷ Lệ: "Ngươi nghe ta nói, ta và Thú Thần cũng có chút giao tình, do vậy muốn ta giúp ngươi đổi phó y là không thể. Đạo hạnh y thần thông, ta nghĩ ngươi chưa từng giao thủ với y, nhưng y lợi hại ra sao ngươi cũng ước chừng được. Giờ y bị thương nặng dưới Tru Tiên kiêm, nhưng những kẻ đạo hạnh bình thường cũng khó mà đổi phó được, do vậy..." - nàng nhìn hắn, rồi từ từ nói - "Thật sự, ngươi bây giờ bỏ đi cũng không muộn đâu".

Quỷ Lệ trầm mặc một lúc, nhìn Tiểu Bạch, từ từ lắc đầu, rồi hít một hơi dài định thần hướng về phía ánh sáng xanh bước tới. Nhìn bóng hình đang bước đi, Tiểu Bạch vẫn đứng yên đó, trong ánh mắt, như tràn ngập sự ấm áp buồn bã.

Đột nhiên nàng hướng về phía Quỷ Lệ cao giọng nói: "Trên người ngươi có đeo Huyền Hoả Giám chứ?".

Quỷ Lệ dừng bước, quay đầu lại hỏi: "Có, sao vậy?".

Trên mặt Tiểu Bạch có vài phần bất đắc dĩ, khe khẽ lắc đầu, nói: "Ngươi nhớ rõ, thứ nhất Thú Thần có thể đánh bại được, thứ nhì nếu cảm thấy nguy hiểm, ngươi có thể dùng Huyền hoả Giám".

Quỷ Lệ gật gật đầu, mặc dù trong lòng có vài phần không hiểu, nhưng cũng chẳng hỏi nhiều chỉ nói "cám ơn". Nói rồi lại tiếp tục bước đi, thân hình hòa vào bóng tối.

Từ xa, truyền lại tiếng khạc khạc của Tiểu Hồi vọng lại.

Tiểu Bạch vẫn đứng đó, nhìn vào bóng tối, thất thần dường như đang đợi chờ một điều gì đó.

Dưới ánh sáng u minh lục sắc, quả nhiên có một vòm cửa đá, có điều cánh cửa không biết từ bao giờ đã bị mất rồi. Ánh sáng phát ra nguyên lại là từ một viên bảo sứ ực sắc rất to, được đính vào bên trên vòm cửa.

Quỷ Lệ không ngừng lại, bước thẳng vào trong, đột nhiên trước mặt chói lên, một bồn lửa đang cô độc cháy bùng trên mặt đất, xung quanh đó, là bóng tối bao trùm, nhìn không rõ thạch thất to nhỏ bao nhiêu. Nhưng đằng sau ánh sáng, hắn có thể thấy rõ ràng một nam tử, bộ áo y đang mặc trên người vẫn còn như mới, lưng dựa vào bức tường đá phía sau, nhìn hắn nhẹ nhè cười.

Dung nhan đó, với hắn như quá quen thuộc, mà bên cạnh người nam tử đó, ác thú Thao Thiết từ từ đứng dậy, gừ lên những tiếng đầy thù địch.

Nhin sắc mặt nam tử mặc dù yếu ớt, nhưng nhẫn thản dường như mang chút tiểu ý, khẽ mỉm cười với Quỷ Lệ đang đứng trước cửa, nói: "Chúng ta lại gặp nhau...".

Chương 208

Đoạn Kiêm

Trung Thổ. Nghĩa trang hoang phế ngoài Hà Dương thành.

Nhân vật thần bí nọ chỉ cần một cử động là đã phá tan pháp thuật của Chu Nhất Tiên, dùng đạo hạnh thâm bất khả trắc chấn nhiếp toàn cục, thâm chí đến thuật tháo thân ruột của Chu Nhất Tiên cũng bị y nhìn thấu, mà trong ngôn ngữ cử chỉ, người này lại không hề phủ nhận quan hệ bí ẩn với Thanh Vân Môn, lại thêm sự tu hành Thái Cực Huyền Thanh Đạo cao thâm đến mức khó hiểu của y, lại lịch của nhân vật thần bí này, đúng là không thể tưởng tượng được.

Song, bóng đen đó càng tiến đến gần, luồng khí hung lệ trên mình y càng ùa tới. Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân đã không còn đầu óc nào để suy nghĩ những việc đó nữa. Sau khi phá tan pháp thuật của Chu Nhất Tiên, cái bóng ẩn trong đêm đen của người đó tựa hồ đột nhiên bị kích thích, bắt đầu từ từ thở hồng hộc, hô hấp càn lóc càng nặng nề.

Chu Nhất Tiên cau mày, nhìn chăm chăm vào cái bóng đó, trong mắt ngược lại lại không có bao nhiêu kinh sợ, mà nhiều hơn là sự nghi hoặc. Với đạo hạnh cao thâm của người thần bí khi vừa mới xuất hiện, tự nhiên là quyết không thể nào động thủ mấy lần mà đã thở hổn hển thế, hiển nhiên trong người y có một chứng bệnh, hoặc là một thứ tật quái dị nào đó, nên đến mức đạo hạnh cao thâm vậy rồi vẫn không thể khống chế.

Tuy vậy, nhưng trông bề ngoài, nhân vật thần bí đó không chỉ không có bất kỳ một vết tích nào của sự xuống sức, ngược lại, luồng khí hung lệ càng lúc càng dày, luồng khí thuần chính và ôn hòa của Thái Cực Huyền Thanh Đạo bị nén xuống, sát khí và sức ép phủ phục tới, lại có qua nó mà không cái gì không kịp. Lúc này, bất kỳ ai đối diện với đôi mắt đỏ ngầu hung ác dần dần rực lên sau làn khói đen, đều có thể hiểu tiếp theo đây nhân vật thần bí đó định làm gì.

Chu Nhất Tiên nghiên răng như hạ quyết tâm, lão kéo một cái thật mạnh, định kéo Dã Cẩu đạo nhân và Tiểu Hoàn lại sau lưng, lão thò tay ra, Dã Cẩu đạo nhân bị kéo lại, nhưng chỗ Tiểu Hoàn thì trống không.

Chu Nhất Tiên hoảng vía, lão còn chưa ngoảnh kịp đầu lại nhìn, một bóng người đã lướt qua, Tiểu Hoàn lại đã đứng trước mặt gã, đối diện với người áo đen thần bí đó. Chu Nhất Tiên ngạc nhiên, lại nghe Tiểu Hoàn kêu bằng giọng gấp rút: "Gia gia, ông mau chạy đi, cháu ngăn y lại".

Chu Nhất Tiên tức giận: "Cháu thì hiểu cái gì, người này đạo hạnh không phải tầm thường, mau...".

Hai chữ "quay lại" của lão còn chưa vọt ra khỏi miệng, đã thấy Tiểu Hoàn động thủ, đổi mặt với nhân vật thần bí đó, thiếu nữ thanh tú nhuần nhã vung mạnh hai tay, một cuốn sách bìa da đen không nhan đẽ từ tay nàng lờ mờ chớp lên, giây lát sau, bảy tấm "Huyết Ngọc Cốt Phiến" mà Quý Tiên Sinh tặng nàng lần trước đã xuất hiện trên tay nàng.

Một luồng khí hắc ám, vô hình mà như vật chất, đột nhiên lan toả trong không trung, chụp xuống khu định viện hoang phế này. Chu Nhất Tiên ngạc nhiên dừng bước, đến nhân vật thần bí đang áp đến trước mặt cũng kêu "í" một tiếng, đứng khụng lại.

Hoàn toàn khác với luồng khí hung lệ trên mình nhân vật thần bí, nhưng quý khí lâm râm thẩm đẫm thứ khí hắc ám tương tự nọ, từ bốn phương tám hướng dồn lại, ở đây vốn là nghĩa trang, âm khí vốn đã rất nặng rồi, đến giờ Tiểu Hoàn thi triển dị thuật nguyệt của Quý Đạo, tức thời tiếng quý khóc liên hồi, âm phong ròn rạt, cứ như tiếng tru gào của hàng vạn con quý cùng một lúc, khiến người ta khiếp đảm.

Bảy tấm Huyết Ngọc Cốt Phiến từ từ bốc lên khỏi lòng bàn tay Tiểu Hoàn, như được điều khiển bằng một bàn tay vô hình, chúng xếp thành một hình tam giác trong không trung phía trên Tiểu Hoàn, ở những chỗ như bợn máu trên mỗi tấm, đều từ từ bừng lên một lớp sáng màu đỏ sẫm, như bảy con mắt từ từ mở bừng, nhìn chòng chọc vào nhân vật thần bí nọ.

Trong luồng gió tà dị tràn ngập nghĩa trang, y sam của nhân vật thần bí đó cũng kêu lên vù vù, nhưng y tựa hồ không hề bị ám bởi thứ quý mị âm linh đó, đôi mắt ẩn trong bóng tối ngập ngụa khí đen hơi nhíu lại, đột nhiên cất giọng lạnh băng: "Thuật pháp Quý Đạo!".

Tiểu Hoàn khẽ chau mày, gương mặt tú mỹ giờ đã trắng bệch, không biết vì lần đầu tiên thi triển pháp thuật chưa quen tay, hay là sự sợ hãi bẩm sinh của người con gái trước những sự vật như ma quỷ âm linh này, nhưng bất kể ra sao, pháp thuật Quý Đạo lần đầu tiên trong đời nàng thi triển, dưới tác dụng thúc đẩy từ dị bảo của Quý Đạo là Huyết Ngọc Cốt Phiến, đã thành hình, quanh mình nàng dần dần ngưng tụ một lớp hắc khí dày đặc, đồng thời trong khi cánh tay nàng lật chuyển, đã hiện lên, lại là một bộ đầu lâu xương sọ khổng lồ màu đen không ăn khớp chút nào với hình tượng của Tiểu Hoàn.

Huyết Ngọc Cốt Phiến lúc này cũng trỗi lên theo, khâm vào hai hốc mắt của bộ không lâu do lớp hắc khí đó tạo thành., thoảng chốc bộ khô lâu như được tái sinh, hai mắt đỏ bắn rực hồng quanh, há miệng hù một cái, âm phong nổi lên

cuồn cuộn, trôi lâng lâng ra xa như một tiếng sấm, một đạo hắc khí như lợi tiễn phut ra khỏi mồm nó nhanh chóng vô tì, bắn về phía thần bí nhân.

Tiếng rít phá không, như tên bay sắc nhọn, chớp mắt đã đến trước mặt người nọ, y vút xoay mình, nhìn có vẻ rất chậm, nhưng chỉ trong đường tơ kẽ tóc đã tráng được mũi tên khí đen hung lệ đó, quỷ tiễn xé gió lao đi, tiếng rít của nó vẫn như còn lại ngay bên màng nhĩ.

Không để y kịp thở, mồm bộ khô lâu đen thui đãgn trước lại liên tiếp phut ra những ngọn quỷ tiễn đen hung tợn, rít lên từng hồi, bắn thẳng về phía nhân vật thần bí nọ, nhưng phương hướng có hơi khác nhau, trên dưới phải trái đều có, không chừa ra lấy một kẽ hở.

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu đạo nhân đứng sau Tiểu Hoàn đều biến sắc, điểm khác nhau là Dã Cẩu đạo nhân vừa lạ vừa mừng, chưa từng tưởng đến đạo thuật của Tiểu Hoàn lại lợi hại đến thế, còn Chu Nhất Tiên sắc mặc hết sức phức tạp, trên mặt không có mấy phần hoan hỉ, mà nhiều hơn là lo lắng và hoài nghi.

Cũng chính lúc đó, sắc mặt Chu Nhất Tiên chợt thay đổi, lão lùi lại sau một bước, nhìn về một hướng khác trong nghĩa trang, nơi đó tuyệt không phải là hướng mà Tiểu Hoàn và nhân vật thần bí kia giao đấu, ngược lại, là một nơi mà tất cả mọi người đều không chú ý, bọn họ vừa mới dò ra xong- căn nhà hoang trong nghĩa đại kia.

Ở đó trong bóng tối dài, có điều so với quỷ khí âm ám trong khu đình viện, nơi đó tựa như lại còn tốt hơn, vừa rồi Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo nhân đứng ở cửa vườn nhìn vào bên trong, bên trong tự nhiên sớm đã hoang phế rồi, chẳng có gì hết, chỉ có gạch tan ngói vỡ còn để lại, còn có một cái quan tài cũ nát khiến người ta nhìn thấy mà không dễ chịu chút nào.

Nhưng chính những thứ này, đột nhiên lại thu hút sự chú ý của Chu Nhất Tiên, thậm Tiểu Hoàn đang kịch liệt giao đấu lão cũng nhất thời quên nhăng đi.

Trong căn nhà hoang đó, lại có cái gì xuất hiện?

Chu Nhất Tiên không chớp mắt, nhìn chăm chăm về hướng đó.

Trong đình viện, Tiểu Hoàn sử dụng dị thuật của Quỷ đạo, thanh thê bức nhân, lại nhất thời trên đấu trường đã áp đảo hoàn toàn nhân vật bí ẩn đó, bộ khô lâu đen thui mà nàng chiêu gọi ra đó không ngoặt phát ra những ngọn quỷ tiễn hung lệ đến cùng cực, hết ngọn này đến ngọn khác xé gió bắn đi, tuy chưa có ngọn nào bắn trúng thần bí nhân, nhưng có thể bức y phải liên tiếp nhảy tránh, sức mạnh Quỷ đạo nguy dị âm hiểm như vậy, tựa hồ đến thần bí nhân đạo hạnh cao thâm cũng không muốn trực tiếp đón lấy mũi tấn công của nó.

Qua một lúc lâu như thế, tuy bộ khô lâu đen thui bọc bên ngoài Tiểu Hoàn vẫn ngưng tụ không tiêu tán, đồng thời hồng quanh trong hai mắt cũng rực lên, nhưng thần bí nhân đó lại có biến hóa, tựa hồ đã nhận ra điều gì, y cười lạnh, đột ngột giữa làn mưa tên, y băng mình lao lên, xông về phía Tiểu Hoàn.

Tất cả những ngọn quỷ tiễn nhất thời đều mất độ chính xác, lướt qua bên mình y, soạt soạt những tiếng rú rít lướt qua bên tai, lại bay sang bên cạnh. Dã Cẩu đạo nhân mặt mày thất sắc, Tiểu Hoàn cũng nhợt mặt, thấy thân ảnh màu đen kia sắp bay đến gần mình, đôi tay nàng vụt chắp lại, khép lên trước ngực, tức tòi dưới sự thúc động của Pháp lực, bộ khô lâu màu đen hùm một tiếng, lại đột nhiên biến nhỏ đi một nửa, nhưng đồng thời chấn lên trước mặt Tiểu Hoàn, bảy tám Huyết Ngọc Cốt Phiến lấp lánh hồng quanh xoay lồng lốc, trong hai mắt bộ xương khô, chỉ thoảng chốc tạt ra một tấm màn kết bằng ánh sáng màu đỏ, cắt đứt đường lao tới của thần bí nhân. Thần bí nhân hừ mũi, tựa hồ với đạo hạnh của y, mà cũng có phần uý kỵ tấm màn sáng màu đỏ này, y bèn sững người, đứng khụng lại, nhìn lại bên Tiểu Hoàn, tuy tạm thời thoát được nguy hiểm, nhưng tiếp theo không biết tại sao, cả người bỗng run lên, tựa như đột nhiên nguyên khí bị tổn thương, trên mặt lướt qua một sắc đen, giây lát sau, thuật pháp trong tay nàng và bộ khô lâu màu đen trước mặt, toàn bộ đều bắt đầu run lên nhẹ nhè.

Đến những ngọn quỷ tiễn mà nàng điều khiển bắn ra, cũng lập tức bị ảnh hưởng, từ khí thế bắn đi vùn vụt sắc nhọn, thế bất khả kháng, biến thành yếu ớt rã rời, mà phía trước tấm màn sáng đó do Tiểu Hoàn hoá phép tung ra, dưới tinh thần mệt mỏi của Tiểu Hoàn, cuối cùng, dần dần lay động, rồi tiêu tan.

Bất ngờ là, thần bí nhân khi thấy Tiểu Hoàn đột nhiên suy sụp như thế, lại đứng nguyện, nhìn thiếu nữ đang từ từ kiệt sức đi trước mặt mình, trong mắt loé lên một tia lạnh lẽo.

Dã Cẩu đạo nhân cuống quýt, không biết uy thế áp đảo lúc trước của Tiểu Hoàn, làm sao đột nhiên lại thua sút như nguyên khí hao tổn, vội vã tiến lên trước đỡ người con gái đang lảo đảo muốn ngã, y tức thời thất kinh, thân hình Tiểu Hoàn không những lạnh băng, mà trong hơi lạnh ấy còn vắng vất một luồng yêu khí quỷ lực nguy dị khó lường, từ từ toả ra, cứ như muốn tìm người để hút.

Cũng may cảm giác này rất mau tiêu tan, khi Tiểu hoàn rã rời ngồi phệt xuống đất, Dã Cẩu đạo nhân cũng không dám chậm trễ, đỡ nàng từ từ ngồi xuống, Chu Nhất Tiên im lìm bước đến bên Tiểu Hoàn, quan sát kỹ sắc mặt nàng, lắc đầu thở dài, không nói gì cả.

Tiểu Hoàn lúc này trông đã suy kiệt đến cùng cực, có vẻ không còn cả sức để nói nữa, bộ khô lâu trong không trung từ từ nhạt đi, cuối cùng tan biến, chỉ còn lại bẫu miếng Huyết Ngọc Cốt Phiến đã trở lại dáng vẻ giàn dị tầm thường, dừng trong không trung một lát, rồi rơi thẳng xuống, rơi trên nền đá trước mặt Tiểu Hoàn, phát ra mấy tiếng kêu khẽ khốc.

Thần bí nhân nhìn Tiểu Hoàn một lát, đột nhiên hỏi: "Huyết Hồn thuật này, ả ta tu luyện được bao lâu rồi?".

Chu Nhất Tiên chậm rãi đi lên trước mặt Tiểu Hoàn, chấn tĩnh nhìn của người đó, thần bí nhân nhìn lão, Chu Nhất Tiên đạm nhiên trả lời: "Chừng một tháng thôi!".

Kẻ thần bí nọ lặng lẽ giấu lát, hai đốm sáng đỏ không biết tự lúc nào, từ từ lại mờ đi rất lâu, sau đó cùng với sự yếu đi của hai đốm sáng đó cả người y có vẻ trông

thấy lại nhiều thêm mấy phần gần với con người, luồng khí hung lệ trên người nhạt đi.

Chu Nhất Tiên cau mày, lão đi nam về bắc kiến thức lịch duyệt, phóng mắt khắp gầm trời chẳng ai sáng nổi với lão, tự nhiên đã nhìn ra chỗ quái dị trên mình thần bí nhân này, trong mắt từ từ lộ ra vẻ suy nghĩ, sau đó tựa như nhớ đến điều gì, đột nhiên liếc mắt lại phía căn nhà hoang.

Trong làn gió đêm lạnh lẽo, căn nhà đã bỏ phế nhiều năm đứng trơ trọi lẻ loi, rệu rã thê lương, đúng là không có điểm gì khác lạ, chỉ có điều Chu Nhất Tiên trông dáng vẻ của nó, lại thấy làm lạ lùng, lờ mờ còn mong đợi một cái gì.

Thần bí nhân trầm mặc một lúc, thanh âm vẫn bình đạm như thế, nhưng nhìn theo hướng mắt của Chu Nhất Tiên ở sau lưng, bất ngờ có thêm mấy phần tán thưởng: "Thiên tư tốt lắm, chỉ đáng tiếc là dùng vào tiểu thuật của Quý đạo".

Chu Nhất Tiên đưa mắt nhìn y: "Tôn giá, chúng tôi tuyệt không có ý mạo phạm ngài, đêm nay sơ suất đi vào khu vực này, cũng không có ý gì khác, càng không muốn xung đột với ngài. Nếu không còn chuyện gì nữa, xin tôn giá để cho ba người chúng tôi đi".

Thần bí nhân chậm chậm thu ánh mắt, nhìn Chu Nhất Tiên cười lạnh: "Sơ suất đi nhầm, các ngươi nói nhẹ nhàng vậy, ai biết được các ngươi có phải là...".

Mới nói được một nửa, đột nhiên, thân hình người đó run khẽ, lời đang nói lại ngắt đoạn, Chu Nhất Tiên giật mình, lập tức trông thấy rõ ràng, khuôn mặt sau khi bị màu đen phủ chụp lên, trong tròng mắt, hai đốm sáng đỏ lại từ từ rực lên.

Luồng khí hung sát lại trỗi dậy, vô hình chụp lại, uy áp tất cả, so với ban nãy còn vượt hơn chứ không hề kém hơn.

Chu Nhất Tiên sắc mặt đại biến, giật lùi lại sau, nắm lấy tay Tiểu Hoàn đang rời rã lôi dậy, quát lên với Dã Cẩu đạo nhân đang kinh ngạc: "Mau, mau chạy tản ra, chạy được người nào hay người ấy...".

Dã Cẩu đạo nhân tựa hồ cũng hiểu được chuyện gì đó, nhưng y chưa kịp mở miệng, bóng tối đãng trước đãng ngưng tụ, âm phong lồng lộng, một cái bóng âm u khổng lồ đột ngột từ trên cao chụp xuống, lại chụp cả ba người bọn họ vào trong, không còn đường nào chạy thoát cả.

Dã Cẩu đạo nhân rống lên, cả người nhảy phốc lên trước, ấn Tiểu Hoàn xuống, dùng thân mình ngăn chặn cái bóng đen đó, Chu Nhất Tiên sững sốt, những biểu tình phức tạp trên khuôn mặt già nua cứ biến chuyển thay nhau chỉ trong thoáng chốc bóng hắc ám uy thế vót ti đó như lưới trời chụp xuống nhân gian, uy thế nặng nề của nó không thể kháng cự được, chụp rầm rầm xuống, như Thái Sơn áp đỉnh, ba người sắp bị ép cho tan nát.

Đúng vào khoảnh khắc sinh tử oan đầu ấy, trong căn nhà hoang phế chớp lén một đạo xích quanh, tựa như có người rống lên giận dữ trong bóng tối, luồng sáng ấy trong chớp mắt bùng sáng, tựa như cơn giận bị dồn ép từ rất lâu, trong

cớp mắt phá tan bóng tối, biến thành một cột sáng khổng lồ rực rỡ chói chang, từ sâu trong căn nhà tối lao phut ra.

Cùng với nó là tiếng động nổ vang như tiếng sấm, cả căn nhà hoang trong nháy mắt đã bị một luồng đại lực chấn động đến nỗi bắn tan thành muôn mảnh, đán vụn ngói vỡ trong tiếng động khủng khiếp đó bị bắn lên tận trời, xích quanh lấp lánh, như hỏa diệm bừng bừng, một nhân ảnh hoá thân cự long, vạch ngang qua hư không hắc ám, với khí thế vũ bão bắn vọt tới, lao vào thần bí nhân.

Bóng đen nguy dị trong có vẻ sắc đè nát Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân bỗng nhiên rút về như cá voi hút nước, áp lực to lớn vụt tiêu tan, Chu Nhất Tiên và hai người kia bất giác cảm thấy như trời xoay đất chuyển, trong đầu choáng váng không ngớt.

Ở nơi xa, bóng người sáng rực lao đến như tên bắn, nhân vật thần bí dường như hết sức tức giận, màu máu đỏ trong hai mắt càng dâng thêm, hai tay cùng bung ra, chặn lên phía trước, nháy mắt đã ngưng kết thành một bức tường bóng đen, chặn đứng luồng xích quang rùng rợn rực đó lại.

Hai bên toàn lực kịch đấu, ở nơi xích quanh và hắc ảnh xáp vào nhau, ánh sáng cũng rực lên gay gắt, không ngừng phát ra những tiếng rít "xì xì" quái dị, từ xa nhìn lại, cảnh vật xung quanh bắt đầu lỏng ra, luồng sóng nóng rung rinh bắt đầu cuộn chảy, từng điểm từng điểm một bốc lên không trung.

Lúc đó, thần ảnh của hai nhân vật thần bí đó đã không còn nhìn rõ nữa.

Đêm đen bình lặng này, nghĩa trang hoang phế này, lại có những nhân vật đao hạnh cao thâm thế, ở đây quyết bế sinh tử.

Đột nhiên, nơi sâu nhất trong luồng sáng, phát ra một tiếng động khủng khiếp, như tiếng sấm trên trời đột nhiên nổ vang, trong nháy mắt một luồng kinh phong rất mặt táp tới, bốn bề bụi cát ràn rạt, tất cả mọi vật thể đều bị đánh bắn bay, thậm chí bọn ba người Chu Nhất Tiên thân thể cũng mất tự chủ bay bật ra ngoài.

Trong tiếng sấm khùng khiếp đó, tựa hồ còn có một thanh âm cuồng nộ còn lớn hơn, như sét giáng: "Ngươi còn không hồi đầu!".

Đáp lại thanh âm đó, là một tiếng cười gằn, bao hàm của sự khinh thị và cuồng ngạo vô cùng.

Bóng sáng lắc lư, sau đó cuối cùng ảm đạm đi, một cái hố lớn, đột nhiên hiện ra giữa đám cát bụi. Hai người đứng sững đối mặt nhau trong cái hố, một người thì bọn Chu Nhất Tiên chưa gặp mặt bao giờ, thân hình béo lùn, mặt mày giận dữ, tay cầm một cây kiếm màu đỏ rực, lẫm lẫm uy nghiêm, chỉ có điều không biết là có phải đã thọ thương hay không, nơi khoé miệng đã có vết máu; người kia mặc y sam, chính là nhân vật thần bí mà họ vừa đối địch, nhưng lúc này tăng hắc khí chụp xuống mình y đã tiêu tán đi, không biết có phải vì cùng với nhân vật béo lùn kia đấu phép quá kịch liệt, không có cách nào duy trì hay không.

Từ xa nhìn lại, thân hình của nhân vật thần bí thứ nhì mặc đạo bào Thanh Vân Môn, khuôn mặt thanh đồng, râu dài năm chòm, ấn tượng đầu tiên là cao nhân đắc đạo, trác tuyệt bất phàm, chỉ có điều lúc này trong mắt ông ta lấp loé ánh đỏ và lạnh lẽo, lại tăng thêm mấy phần nguy dị.

Người béo lùn liếc nhìn bọn Chu Nhất Tiên, tựa hồ trông thấy ba người cọn họ tạm thời không còn nguy hiểm, mói lộ vẻ yên tâm một chút, sau đó thần tình trở nên nghiêm khắc, trừng mắt nhìn kẻ nọ, giờ lâu mới cười lạnh: "Ngươi cho rằng dựa vào đạo thuật Tru Tâm Hoả đó mà có thể gây khó cho ta chăng?".

Kẻ nọ mắt vẫn rực ánh đỏ, luồng khí hung sát càng mạnh lên đến cùng cực, gần như một vật hữu hình, không ngừng thò ra thụt vào, âm u nói: "Ta lại quên mất, đạo thuật này nguyên là tổ sư của chi phái ngươi sáng tạo ra, có điều dùng trên mình ngươi, tư vị không dễ chịu hả".

"Phì"- Lão béo quát: "Ngươi sa vào ma đạo, còn dám vọng ngôn. Tru Tâm Hoả sớm đã bị các đời tổ sư cấm tu hành, hôm nay ngươi lại không coi giáo huấn vào đâu, trong mắt còn các đời tổ sư Thanh Vân môn nữa hay không?".

Kẻ nọ cười gằn: "Hôm đó ta và ngươi quyết chiến, Tổ Sư từ đường bị huỷ hoại, không phải công lao của một mình ta, trong mắt ngươi còn có các đời tổ sư Thanh Vân môn nữa hay không?".

Lão béo nghẹn lời, nhưng sau đó càng giận hơn, chỉ nhất thời không biết nên nói gì mới phải, chỉ biết trừng mắt nhìn kẻ nọ. Kẻ nọ săm soi lão béo, đột nhiên bật cười: "Ta thấy ngươi đứng nên cứng đầu nữa, tuy đạo hạnh ngươi thâm hậu hơn ta nghĩ, có thể miễn cưỡng công phá sự khiên chế của Tru Tâm Hoả, nhưng ngươi vì cứu ba người kia, đã hao phí tu hành cưỡng cầu đã thông, lúc này khí huyết chạy ngược, khí mạch toàn thân cùng chấn động, đạo hạnh nhiều nhất chỉ còn được sáu thành so với ngày thường thôi. Ha ha...".

Lão béo không có ý sợ hãi hay rút lui, cứng cỏi đáp: "Năm đó ngươi và Vạn sư huynh tuyệt đại phong hoa, hàng ma trừ yêu, ta theo sau ngươi, vì các ngươi mà chết cũng không có ý hối hận, nhưng hôm nay ngươi đã không phải người năm xưa nữa, mà những điều ta làm, lại chính là những điều năm xưa ngươi và Vạn sư huynh đều có chết cũng vẫn làm mà không hối hận".

Lão hú dài một tiếng, trên mặt lộ vẻ cương nghị, lại pha lẫn sự đau đớn bi ai, hé lèn: "Tiếp kiếp!".

Lời còn chưa dứt, nhân ảnh như điện, chớp mắt đã hoà vào xích quang trùng trùng, như cự long đằng không, lao bổ tới. Kẻ nọ mắt bừng ánh đỏ, con ngươi thu hẹp lại, trông thấy cột sáng đỏ thanh thế to lớn, xé không, phá thiên rạch địa, không gì cản nổi, chỉ còn một con đường đồng quy ư tận mà thôi.

Y cười lạnh, tay phải huy động, một đạo sáng lạnh lẽo bùng lên, không rực rỡ chói lọi, nhưng chấn lên trước mình, chấn đà lao tới của cột sáng đỏ rực.

Luồng sáng lạnh băng và cột sáng màu đỏ rực vừa chạm, đột nhiên rực lên sáng chói, trông như tù nhụt, lại cắt lẹm vào, ánh sáng chói loà lay động.

Lão béo gãm lên một tiếng giận dữ, rồi sau đó là một tiếng đớn đau, xích quang lập tức bị chặt đỏ quay về, phát ra tiếng động ầm ầm rồi tản đi, lão béo loạng choạng bị đánh bay bật ra, rơi xuống mặt đất không đứng dậy nổi nữa, liên tiếp giật lui về đằng sau, vừa giật lui vừa phun máu tươi, hiển nhiên thương thế rất nặng, thậm chí đến y sam trước ngực đã bị nhuộm một mảng đỏ lớn.

Kẻ nọ lập tức thu lanh quang về, chú mắt nhìn, trên tay nắm một thanh cổ kiếm trông rất giản dị, hình thù hồn phác mà cổ kính, chất liệu hết sức kỳ quái, như đá mà không phải đá, điểm kỳ lạ nhất là, thanh kiếm này là một đoạn kiếm gãy, phần đầu chừng hai thước đã bị gãy mất rồi.

Lão béo miệng trào máu tươi, hắn học nhìn đạo nhân, rít lên: "Ngươi... ngươi lại dám đem Tru Tiên kiếm xuống khỏi Thanh Vân sơn?".

Đạo nhân旗下 mặt cười lên điên rồ, bộ dạng hết sức cuồng loạn. Ở đằng xa, ba người Chu Nhất Tiên càng nghe càng hãi, về sau, kinh hãi đến trong đầu rỗng tuếch.

Tru Tiên cổ kiếm!

Đoạn kiếm gãy trong tay đạo nhân đó, mà là đệ nhất danh kiếm chấn động thiên hạ- Tru Tiên cổ kiếm ư?

Vậy hai người đạo hạnh cao thâm đáng sợ đó, là những nhân vật nào vậy?

Chương 209

Tâm Cơ

Nam Cương. Thập Vạn Đại Sơn.

Làn gió lạnh âm u lạnh lẽo khiến người ta nổi da gà, trên trời mây đen trùi thấp và huyệt động u tối sâu thăm thẳm dần dần hiện rõ, báo hiệu hang động ác ma trong truyền thuyết đang mỗi lúc một gần. Lục Tuyết Kỳ và mấy người kia đứng ở một nơi bên ngoài, cách Sân Ma cổ động chừng mười mấy trượng, dõi nhìn về phía hang động đó.

Phía xa xa, một bức tượng đá quay mặt vào hang động sâu thăm thẳm, đâu lưng lại phía họ, cô độc đứng ở cửa hang Sân Ma cổ động, ngoài bức tượng đó ra, không còn vật gì khác.

Lý Tuân nhìn hang động, tựa hồ cũng hơi căng thẳng, thấp giọng nói: "Đúng là chỗ này rồi".

Âm phong rú rít, đột nhiên vút cao lên mấy bực, khiến người ta rùng cả mình. Mấy người đạo hạnh cao thâm như Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư và Lý Tuân, tự nhiên không sợ âm khí lẩn khuất trong luồng gió u ám, mà mười mấy đệ tử Phản Hương cốc đi cùng bọn họ, cũng đều là những cao thủ trăm người tuyển một, phần lớn nét mặt vẫn như thường.

Tăng Thư Thư ngoảnh đầu nói: "Nơi đây yêu khí quả nhiên rất nồng, chỉ có điều chúng ta quan sát đã lâu, mà không có một yêu thú nào chạy ra, thật là kỳ quái".

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nhưng thần tình băng lạnh hoàn toàn không thay đổi, hờ hững nói: "Đã đến đây rồi, chúng ta qua đó thì hơn, gặp ma thú yêu nghiệt nào, cũng có thể sớm đối phó". Nói đoạn, không đợi bọn Lý Tuân trả lời, đi thẳng lên phía trước.

Lý Tuân và Tăng thư Thư nhìn nhau, Tăng Thư Thư cười khan, nhún nhún vai, bước chân theo. Lý Tuân từ đằng sau nhìn theo bóng dáng yếu điệu, đột nhiên thăm thở dài, đối với y, bóng hình đó thật không biết đã xuất hiện trong cơn mơ của y bao nhiêu lần, nhưng quả thực khi có cơ hội để ở bên nhau, khoảng cách tựa hồ xa càng thêm xa.

Y trầm ngâm một lát, khoát tay, gọi mấy vị sư đệ đằng sau lưng đi theo.

***

Ở đằng xa, gần bức tượng đá thần bí nơi cửa hang Sân Ma Cổ Động, đột ngột có một bóng đen lướt qua, rượt vào trong hang, chính là bóng của Hắc Mộc.

Y vừa lướt vào, sâu trong hang bỗng vô cớ vang lên một tiếng rên khẽ, chính là tiếng của hung linh Hắc Hổ, tiếp đó hơi sương hư ảo trong không trung bắt đầu ngưng tụ, cho thấy hung linh sắp xuất hiện lần nữa. Đúng lúc đó, Hắc Mộc ẩn sau bộ áo đen đột ngột hé lén gấp gáp: "Đại ca, huynh đừng ra vội, nghe đệ nói".

Hung linh Hắc Hổ cười gằn, nhưng hơi sương màu trắng trong không trung bắt vẫn tiếp tục ngưng tụ, hiển nhiên không màng đến lời Hắc Mộc: "Súc sinh ngươi còn dám quay về ư?".

Hắc Mộc đứng trong bóng âm u nơi góc hang: "Sau khi huynh hiện thân, khó tránh khỏi kinh động những người vừa lại đây, hôm nay người đến Sân Ma cổ động ùn ùn không ngớt, vì việc gì, lẽ nào huynh còn không biết?".

Hơi sương trắng hư ảo đột nhiên dừng lại giữa trời, không tiếp tục tăng thêm, mà cũng không có ý định tan ra, giây lát sau, tiếng Hắc Hổ lạnh lẽo vang lên: "Ngươi có ý gì?".

Hắc Mộc rì rầm: "Họ đến đây, tự nhiên là muốn đối phó với người trong hang này, bất kể thế nào, đây chẳng phải là điều huynh vẫn hy vọng sao? Huống hồ lúc sớm huynh đã để người ta vào, hiện tại sao không để thêm nhiều người vào nữa, có gì là không được?".

Bên ngoài cửa hang, xa xa vắng đến tiếng bước chân, những người đó, đã đến gần hang động cổ xưa âm u sâu thẳm này.

Hơi sương đột nhiên tản ra, nháy mắt đã tan biến trong luồng gió âm u mạnh rát thổi tới từ sâu trong huyệt động, hầu như cùng lúc, bóng đen của Hắc Mộc cũng lẩn luôn vào màn tối.

Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư và mấy người bạn Lý Tuân, một khắc sau, xuất hiện trước cửa hang Sân Ma Cổ Động.

Tăng Thư Thư dè dặt nhìn sâu vào bóng tối thăm thẳm của huyệt động, chau mày, hiển nhiên cảm thấy có chút bất an trước nơi mà bên trong yêu khí nặng nề lại nguy dị khó lường vậy. Lý Tuân bên cạnh y cũng có mấy phần tương đồng, cũng chau mày, nhưng trên nét mặt, ánh mắt lại ẩn ước lộ ra đôi chút kinh ngạc và bất ngờ, y chậm chậm đi lại mấy bước gần cửa hang, nhưng tất cả đều bình tĩnh, ngoài luồng gió âm u cắt da cắt thịt thì không có một âm thanh gì cả.

Điều này khiến Lý Tuân hơi thắc mắc, y chăm chú nhìn Sân Ma cổ động, im lìm không nói, tựa như đang nghĩ ngợi điều gì.

Khác với hai chàng trai, sau khi đến bên ngoài hang động, Lục Tuyết Kỳ lập tức chuyển sự chú ý từ bóng tối tăm mịt mù thâm u trong động sang pho tượng đá phụ nữ thần bí mà cô độc đứng bên, nàng chậm rãi đi đến trước mặt pho tượng, chăm chú nhìn nó.

Người phụ nữ băng đá không biết đã trải qua gió sương mưa tuyet bao nhiêu tháng năm, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng hằn in những vết tích hao mòn và tàn phá, nhưng dường như có cảm ứng, Lục Tuyết Kỳ nhận thấy rõ ràng rành, sắc thái của tượng đá vẫn sinh động như còn sống, gương mặt nàng hơi sầu héo, man mác thương cảm, trong đôi mắt nàng, phản phất vẻ mê mang, lặng lẽ nhìn sâu vào trong cổ động thần bí, như mong đợi điều gì, lại như tâm sự điều gì.

Chỉ là trong hàng ngàn hàng vạn năm, có ai đã nghe thấy những lời tâm sự ấy?

"Lục sư muội, Lục sư muội!"

Đột nhiên mấy tiếng gọi kinh ngạc từ bên cạnh vẳng sang, Lục Tuyết Kỳ giật mình, bất giác thụt lùi, bừng tỉnh khỏi nỗi trầm tư khó hiểu của mình, đưa mắt nhìn xem.

Khuôn mặt Tăng Thư ra chiêu kinh dị, còn thoảng vẻ lo lắng: "Lục sư muội, huynh gọi muội mấy lần rồi, sao muội đều không nghe thấy cả vậy?".

Lục Tuyết Kỳ mặt trắng bệch, nắm tay buông hai bên hông từ từ nắm chặt, tự dung phát hiện là bắt đầu từ khi nào, lòng bàn tay mình đã nhơm nhớp mồ hôi. Nàng hít thở thật sâu, trấn tĩnh lại nhạt nhẽo nói:

"Không sao, các huynh phát hiện được gì chưa?".

Tăng Thư Thư lắc đầu: "Chưa, ở đây ngoài gió tà có vẻ nguy dị cứ lùa từng cơn, đến tông tích một con yêu thú cũng không nhìn thấy".

Đoạn y ngoảnh sang Lý Tuân: "Lý sư huynh, huynh có phát hiện ra điều gì không?".

Lý Tuân trầm ngâm giây lâu, cũng lắc đầu: "Chẳng có gì, nhưng ở đây đúng là cổ quái...".

Tăng Thư Thư lì lùng: "Cổ quái, cái gì cổ quái?".

Lý Tuân giật mình, vội vã cười khan: "Không có, ta thấy nơi này vốn dĩ là sào huyệt của Thú Yêu, sao lại không có bóng dáng Thú Yêu, vì vậy mới cảm thấy kỳ quái".

Tăng Thư Thư mỉm cười: "Nói cũng đúng, ta cũng đang cảm thấy lạ, muội thì sao, Lục sư muội?".

Lục Tuyết Kỳ không đáp ngay, cặp mắt trong trẻo của nàng từ từ loé sáng, liếc nhìn Lý Tuân, Lý Tuân vô duyên vô cớ, đột nhiên ho khục khặc, ngoảnh đầu nhìn các đệ tử khác của Phản Hương cốc: "Mấy người tới đây, đừng đứng xa quá".

Lục Tuyết Kỳ nín lặng giờ lâu, ngoảnh đầu liếc nhìn pho tượng đá của người phụ nữ: "Bất kể ra sao, chúng ta đã đến đây, quyết không thể nữa đường bỏ dở, mọi người cùng vào đi".

Tăng Thư Thư gật đầu: "Không sai".

Nói đoạn, y ngoảnh sang Lý Tuân: "Lý sư huynh, ý huynh sao?".

Lý Tuân vẫn chau mày, nhận thấy một ý nghĩ khó lý giải đang trì níu trong lòng, nhưng giây lát sau vẫn đáp: "Lục sư muội nói rất đúng, chúng ta nên vào".

Tăng Thư Thư xoay mình: "Đã vậy mọi người cùng đi. Nhưng nơi đây không phải bình thường, nên cẩn thận thì tốt hơn. Thế này nhé, ta đi trước mở đường, Lục sư muội đi theo tiếp ứng, Lý sư huynh đoạn hậu, các vị sư huynh khác của Phản Hương cốc đi ở giữa, có được không?".

Lý Tuân gật đầu, vừa định tán thành, đột nhiên Lục Tuyết Kỳ ở một bên lạnh lùng nói: "Như vậy không thỏa đáng lắm, hay là đổi lại một chút".

Tăng Thư Thư và Lý Tuân đồng thời ngơ ngác, Tăng Thư Thư hỏi: "Lục sư muội, ý muội thế nào?".

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm: "Muội đi đầu tiên, Tăng sư huynh, đi cuối cùng, tất cả những người khác và Lý sư huynh đi ở giữa, Lý sư huynh và các vị đều là đệ tử Phản Hương cốc, vạn nhất xảy ra chuyện bất ngờ, cũng có người dễ bẽ chỉ huy bàn bạc".

Lý Tuân sắc mặt thay đổi, tựa hồ định nói gì, nhưng Tăng Thư Thư đã cười: "À, cũng đúng, huynh sao không nghĩ đến điểm này, Lục sư muội nói có lý lắm, vậy quyết định làm thế nhé".

Lý Tuân cau mày, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng, không hề hé môi, coi như mặc nhiên chấp nhận. Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y, rồi quay sang dặn Tăng Thư Thư: "Tăng sư huynh, huynh đi sau cùng, tầm nhìn sẽ bao quát, dễ nắm bắt được cục diện, dễ bẽ trù tính".

Tăng Thư Thư tigm tigm, ở một góc độ mà Lý Tuân và bọn đệ tử Phản Hương cốc kia không trông thấy, y mau mắn quay lưng lại họ, nháy nháy mắt với Lục Tuyết kỳ, rồi lập tức cười xoà: "Lục sư muội yên tâm, có ta đoạn hậu, phiền phức gì cũng không sợ, ha ha ha...".

Lục Tuyết Kỳ nhìn thật sâu vào mắt y, đột nhiên, từ khoé miệng lộ ra nét cười, rất mờ, rồi tan biến ngay, cho dù vậy, khoảnh khắc rực rỡ ấy đã thấy bọn đệ tử trẻ tuổi của Phản Hương cốc đang đứng远远 xa thi thoảng lén lút nhìn trộm nàng cũng phải lắc hồn ngơ ngẩn, có kẻ không cầm lòng còn thở dài.

Lý Tuân hừ khẽ, mặt nghiêm lạnh, những âm thanh bất bình thường kia vụt lặng tắt, Lục Tuyết Kỳ lấy lại vẻ băng lãnh muôn thuở, nhìn lướt xung quanh: "Chúng ta vào nào".

Nói xong, không để ý đến ai khác, nàng cất bước đi trước.

Tăng Thư Thư xoay mình cười với Lý Tuân: "Lý sư huynh, chúng ta cũng đi thôi".

Lý Tuân gật gật đầu, gọi các sư đệ, rồi bước lên theo. Đợi bọn Lý Tuân và Lục Tuyết Kỳ băng vào trong không gian âm ám sâu thẳm đó rồi, Tăng Thư Thư ung dung nhìn khắp lượt phong cảnh xung quanh, tựa hồ trầm tư điều gì lát sau, y mới mỉm cười thầm bí, khoan thai tiến vào trong hang động cổ xưa ấy.

Tiếng bước chân sè sẹ vang vất trong bóng tối âm u, cửa vào Sân Ma cổ động lại chìm lút giữa bầu không khí tịch mịch. Tiếng bước chân càng lúc càng khẽ, càng lúc càng xa, cuối cùng mất hút, trong bóng đêm, vụt chớp lên một thân ảnh, sau đó thân hình của Hắc Mộc từ bóng tối bước ra, chậm rãi đi đến trước pho tượng phụ nữ kia, lặng lẽ nhìn.

Sau lưng y, hơi sương hư ảo dần dần trỗi lên, ngưng tụ, thân ảnh to lớn của hung linh Hắc Hổ cũng xuất hiện, nhưng lúc này y không văng ra những lời ác khẩu với Hắc Mộc, mà quay mình dội vào bóng sâu thẳm u của hang động một lúc rất lâu, cười khẩy: "Bạn người Trung Thổ này, xâu xé lẫn nhau mãi không thôi, lần này đến đây, cũng vẫn lục đục không ngừng".

Hắc Mộc quay mình, nhặt nhẽo: "Nhân tâm xưa nay đều như vậy, đừng nói là bọn chúng, mà đến hai huynh đệ ta, thậm chí nương nương năm xưa, lẽ nào không như vậy?".

"Cái gì?". Thân hình đồ sộ của hung linh Hắc Hổ quay phắt lại, vì tốc độ quá gấp quá nhanh, đến nỗi trên không phát ra âm thanh đục rít như tiếng gào rống trầm trồ của dã thú, nhìn đến mắt y đã đầy sắc giận, nanh ác vô cùng, y gầm lên: "Ngươi nói cái gì, ngươi bạo gan khi mạn nương nương, mà lại ngay trước mặt thần tượng của nương nương sao?".

So với thân hình khổng lồ đáng sợ của hung linh, vóc dáng Hắc Mộc trông rõ ràng nhỏ bé vô cùng, nhưng không hiểu sao, tuy không nhìn rõ mặt y, nhưng từ giọng nói bình tĩnh, có thể nhận ra y không hề sợ hãi, hơn nữa, còn nhuốm vẻ chán ngán mệt mè.

"Đại ca, nếu nương nương ban đầu không có tâm kế, bao nhiêu năm nay, huynh cho rằng cái gì có thể phong ấn thứ yêu nghiệt đó bất tử bất diệt trong cổ động này?".

Hung linh Hắc Hổ rõ ràng là nghẹn lời, nhưng y vẫn không muốn thua nhatern, khăng khăng gầm lên: "Ngươi nhăng cuội cái gì vậy, đó đều là nương nương năm xưa...".

"Hay lăm...". Đột nhiên, Hắc Mộc tỏ ra khác hẳn với bình thường, cắt ngang lời hung linh Hắc Hổ: "... huynh khỏi phải đem nương nương ra treo mãi ở mồm như thế, lòng tôn sùng thành kính với nương nương, đệ không ít hơn huynh một li một tí nào".

Thân hình to lớn của hung linh Hắc Hổ cứng đơ, mặt không kẽm được vẻ kinh ngạc vô cùng, giờ lâu, cơn giận của y vẫn chưa bùng phát, thần tình bỗng dừng lạnh tinh, nhìn người thân kiếp trước một lượt từ trên xuống dưới, y đột nhiên bật cười, sau đó lạnh nhạt bảo:

"Ngươi làm sao thế, xưa nay ngươi chưa từng ăn nói với ta như vậy?".

Hắc Mộc cười lạnh như tự trào, chậm rãi đưa mắt nhìn sang bức tượng đá của Vu nữ nương nương Linh Lung, thong thả thốt: "Phải, đệ trước đây quyết không tuôn ra những lời như vậy, nhưng vì sao hiện tại đệ lại thành như thế này? Đệ tự mình cũng không biết, ai có thể giải thích hộ đệ nhỉ?".

Hung linh Hắc Hổ lạnh lùng: "Đó là chuyện của ngươi, ta không có hứng cũng không muốn biết, ngươi chỉ cần nói cho ta một chuyện này là được".

Hắc Mộc thờ thẫn nhìn pho tượng Linh Lung, lầm rầm: "Gi?".

Hung linh Hắc Hổ nói: "Lúc đầu ngươi quay lưng lại di huấn của nương nương, đại nghịch bất đạo, lén lút giúp yêu nghiệt kia tìm lại đủ năm thánh khí của năm tộc ở Nam Cương, phục sinh cho y. Đến nay ngươi vì sao lại để ta cho người vào động, ý đồ bất lợi với y?".

Ánh mắt Hắc Mộc từ nay đến giờ chưa từng rời khỏi tượng đá Linh Lung, một lúc lâu, thanh âm của y vang lên, trầm thấp mà bi thống: "Nương nương năm đó phong ấn Thú Thần, là làm sai. Chúng ta đi theo nương nương, mưu cầu bí thuật trường sinh, vì vậy tạo ra những thánh vật ấy, cũng là sai. Đệ cho rằng Thú Thần tôi không đáng như vậy, không ngờ y chuyển cơn giận sang thiên hạ chúng sinh, đến nỗi tạo ra một trường hạo kiếp lớn nhất thế gian, đệ cũng là sai nốt".

Y cười thảm thiết, đột nhiên quay người, dang rộng hai tay, thanh âm thê lệ, ngửa mặt hé: "Sai... sai... sai...! Tất cả chúng ta vốn dĩ đều sai cả...".

Tiếng hô hoán đó vang vọng ra xa, núi non vọng hưởng, nhưng trời đất vẫn lạnh lùng, không mảy may thay đổi, lạnh lẽo nhìn thế gian phàm tục.

Hung Linh Hắc Hổ khổng lồ đứng bên cạnh, thấy Hắc Mộc đột nhiên đau đớn thảm não như vậy, cũng lặng người đi hồi lâu, không nói một câu, chỉ im lìm đứng sau lưng y trong mắt gợn những ẩn tình phức tạp, nhưng tuyệt nhiên không có một chút nước mắt nào.

Bất luận là y hay Hắc Mộc, trên thế gian thảm thương này, hàng ngàn hàng vạn năm nay, đều sớm đã đánh mất đi cải quyền được khóc.

***

Lục Tuyết Kỳ đang đi trong Sân Ma cổ động, đột nhiên cảm thấy lâng lâng, bèn ngưng bước, quay nhìn con đường vừa đi qua, nhưng sau lưng một màn đen đặc tĩnh mịch, ngoài sự trầm mặc ra, không có một âm thanh nào khác.

Một nỗi run sợ đột nhiên ập đến, lòng nàng nhón nhộn lận nhộn, lâu lăm không bình tĩnh lại được.

Lý Tuân đi không xa sau lưng khe khẽ hỏi: "Lục sư muội, sao thế, muội phát hiện ra điều gì?".

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ quay mình, hướng về phía trước, nơi đó cũng là một màn mịt mù đen đặc.

Nàng trầm ngâm giây lát, sau đó lặng lẽ đáp: "Không có gì, đi tiếp nào!".

Rồi hít thở thật sâu, trấn định tinh thần, hiên ngang bước tiếp, bóng tối trước mặt nàng từ từ tan đi, vì trong tay, Thiên Gia thần kiêm dần dần sáng lên, ánh sáng lam sắc ôn nhu nhẹ nhàng bao phủ lấy mình nàng, trong như một ảo ảnh.

Sau lưng, không biết có bao nhiêu người đang nín thở.

Bóng dáng mỹ lệ của người con gái ấy, quyết nhiên bước tiếp theo con đường tối tăm phía trước, tuy phảng phất vẻ cô đơn, nhưng không hề tỏ ra lưỡng lự.

Đoạn đường này, đời người như thế này, nên đi qua, nên sống như thế nào?

Nàng không hề ngoảnh lại.

***

Sâu trong Sân Ma cổ động.

Ngọn lửa trong lò sưởi lâu đài lặng lẽ cháy, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện ra trong lò, dưới ánh sáng của ngọn lửa, không có những thứ nhiên liệu như củi hoặc dầu thắp, ngọn lửa cháy không ngừng, mà lại là một ngọn lửa không biết cháy lên nhở đâu.

Ngọn lửa trong lò sưởi lâu đài lặng lẽ cháy, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện ra trong lò, dưới ánh sáng của ngọn lửa, không có những thứ nhiên liệu như củi hoặc dầu thắp, ngọn lửa cháy không ngừng, mà lại là một ngọn lửa không biết cháy lên nhở đâu.

Ngọn lửa nhấp nháy trong không trung, lưỡi lửa ngoe nguẩy, chiếu sáng gương mặt Thú Thần, cũng chiếu sáng bóng dáng một nam nhân dần dần lại gần.

Quỷ Lệ bước đến phía bên kia ngọn lửa, gương mặt gã trong vầng sáng chầm chậm nhìn sang, cùng lúc trông thấy gương mặt quen thuộc phía trước.

Thú Thần vẫn ngồi trên bệ đá nhỏ dưới đất mỉm cười, nhìn Quỷ Lệ một lượt từ trên xuống dưới: "Ta biết sớm muộn gì cũng có người đến, nhưng không ngờ người lại là người đầu tiên đến nơi này".

Y ngừng lời, mỉm cười: "Vừa bắt gặp thần tinh của ta, ngươi tựa hồ không ngạc nhiên, có phải trước đây lúc chúng ta gặp mặt, ngươi đã biết được thân phận của ta?".

Quý Lệ thong thả lắc đầu, đối mặt với người đàn ông nhìn còn rất trẻ mà ôn hoà đó, không thể liên tưởng với một Thú Thần trước đây đã đem đến những hạo kiếp kinh hoàng cho thiên hạ chúng sinh, thế nhưng đây mới là sự thực - "Ta sau này mới đoán ra" - gã lặng lẽ đáp.

Thú Thần nhìn gã, nhẹ nhàng bảo: "Ồ, ta rất hùng thú đấy, ngươi làm sao đoán ra được, là do nghe mô tả tướng mạo của ta, y phục của ta, hay vô vàn những cử chỉ của ta, mà đoán ra thân phận?".

"Đều không phải". Quý Lệ nói.

Thú Thần tựa hồ thích thú: "Ồ, vậy là cái gì?".

Quý Lệ liếc mắt sang bên cạnh y: "Là nó".

Thú Thần chậm chậm gật đầu: "Không sai, đây đúng là biện pháp tốt nhất, không thể sai trật được".

Bên cạnh y, ác thú Thao Thiết gầm gừ nho nhỏ.

Thú Thần thò tay ra, từ xa nhìn lại, Quý Lệ thậm chí cũng có thể nhận ra cánh tay đó chót nhạt một cách kỳ lạ, tựa hồ vốn không phải là tay người, cánh tay đó khô héo vỏ vàng đến nỗi y như cánh tay gã nhìn thấy khi gặp đại vu sư lần đầu ở Thất Lý Đồng.

Cánh tay nhìn có vẻ yếu ớt đó khe khẽ phui mấy lần, tựa hồ được an ủi, Thao Thiết bình tĩnh lại, từ từ phục xuông đất. Đồng thời, con khỉ Tiểu Hồi vẫn đợi từ nãy đến giờ trên vai Quý Lệ lại dần dà trượt xuống, đứng trên mặt đất gai đầu một lúc, rồi nhìn Quý Lệ và Thú Thần, cảm thấy giữa hai người này không có ý hận thù mạnh mẽ như nó dự tưởng.

Nó nghĩ ngợi giây lát, sau đó chậm chậm, chậm chậm đi lại gần Thao Thiết, Thao Thiết hiển nhiên cũng phát hiện ra điểm này, ngoài đầu nhìn sang, chú ý theo dõi bước chân của con khỉ xám ba mắt. Rất nhanh, Tiểu Hồi lại gần bên mình Thao Thiết, nó nhách miệng cười, dang rộng hai tay, cái đuôi sau lưng vểnh lên hạ xuống, sau đó, nó chậm rãi thò tay ra, rờ lên đầu Thao Thiết.

Ánh mắt của Quý Lệ và Thú Thần, tạm thời đều bị thu hút về phía Tiểu Hồi, có điều hai người họ đều không lên tiếng, chỉ lắng lặng quan sát. Nhìn động tác của Tiểu Hồi, Quý Lệ đột nhiên bàng hoàng, đã có lần, nhiều năm về trước, khi gã còn là Trương Tiểu Phàm bình dị trên ngọn Đại Trúc Phong, Tiểu Hồi cũng đã tiếp cận với con chó ta Đại Hoàng của Điền Bất Dịch như vậy.

Thao Thiết thận trọng nhòm mình, nhưng không đứng dậy ngay, hơi nghi hoặc, nó ngoảnh đầu nhìn chủ nhân, thấy thái độ của Thú Thần có vẻ không mấy bận tâm, cũng không khó chịu chút nào, tức thời nó ngoảnh đầu lại, tay của Tiểu Hồi đã rờ tới trên đầu nó.

Trong mũi trong miệng Thao Thiết, đột nhiên bật ra một tiếng phì phì, tựa hồ thị uy, Tiểu Hồi giật thót, rụt vội tay về, sau đó phát hiện Thao Thiết không hề có ý tấn công, nhưng trong ánh mắt ánh lên vẻ cảnh giác, nhìn mình.

Tiểu Hồi nhe răng "chí chí", nó lẩn khẽ bước đi trên đất, đột nhiên nhảy lên, vọt đến đứng bên mình Thao Thiết. Thao Thiết giật mình, thân hình hơi rúm lại, nhưng con khỉ Tiểu Hồi đã chậm rãi xoa đầu nó. Đối với Tiểu Hồi, cái đầu hung dữ đanh ác của Thao Thiết chỉ như một nơi rất thân quen.

Cái mồm ta đỏ lòm của Thao Thiết phát ra những tiếng gừ gừ khe khẽ, tựa hồ oán hờn, nhưng giây lát sau, nó đã uể oải, duỗi mình lại như cũ, đầu ngả lên chân trước, bộ dạng buồn rũ như muốn ngủ, mà Tiểu Hồi ngồi sát bên mình, thi thoảng cười khe khẽ "chi chi chi chi", vuốt ve cái đầu con thú.

Giữa hai con linh thú, dường như đã không còn rào cản nào.

Ánh mắt của Quý Lệ và Thú Thần, chậm rãi rời khỏi bọn chúng, nhất thời cùng trầm mặc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thú Thần đột nhiên mỉm cười:

"Kỳ thực bọn chúng còn khoái lạc hơn chúng ta, có phải không?".

Quý Lệ im lìm không đáp.

Chương 210

Ma Thủ

"Được rồi", Thú Thần cười nhẹ, xoay mình lại, vẻ mệt nhọc trên khuôn mặt dường như hẵn sâu thêm: "Ngươi đến đây vì chuyện gì, muốn giết ta chăng?".

Quý Lệ lắc đầu.

Thú Thần hơi sững sờ, rồi phì cười: "Vẫn còn có người không muốn giết ta, ta thật không ngờ đấy. Mấy tháng nay, nói theo cách của loài người các ngươi, ta gieo rắc đau khổ cho thiên hạ, gây đại nạn cho chúng sinh, tội đáng ngàn lần chết, ngươi sao lại không muốn giết ta?".

Quý Lệ lặng lẽ nhìn Thú Thần, Thú Thần cũng nhìn lại gã, giữa hai người đàn ông, ngọn lửa đang lặng lẽ cháy sáng, đồng thời hắt ánh vào đôi mắt họ.

"Ta nên giết ngươi sao?".

"Chẳng lẽ không nên?".

Trầm lặng một lúc lâu, rất lâu...

"Có lẽ vậy", Trên khuôn mặt Quý Lệ, chợt hiện ra thần tình phức tạp, phần hồi tưởng chuyện cũ, phần thống khổ, lại có mấy phần mù mịt, đối diện với yêu nghiệt ma đầu hung ác nhất thế gian này, gã có thể mở rộng lòng mình, hoàn

toàn không có cảm giác khép kín lặng lẽ như đối với những người khác: "Nếu là mười năm về trước, ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý vì thiên hạ chúng sinh trừ hại, cho dù biết không đủ sức, nhưng nhất định cũng không lùi đến nửa bước. Nhưng hiện tại ta...".

Thú Thần chăm chăm nhìn gã, hỏi vặt: "Hiện tại ngươi sao?".

Nét mờ mịt trên gương mặt Quỷ Lệ càng nặng thêm, gã chậm rãi đáp: "Ta chỉ đột nhiên nhận ra, chúng sinh trong thiên hạ này, với ta có quan hệ gì kia chứ? Tâm nguyện cả đời của ta, vốn dĩ muốn sống một đời an lành mà thôi, ta không cần học đạo, không cần tu tiên, thậm chí đến trường sinh bất lão ta cũng không cần nốt".

Nét mặt Thú Thần đột nhiên biến đổi, ánh châm biếm lớn vởn trong mắt y vụt biến thành trang nghiêm, thậm chí còn mang máng đôi chút mờ mịt như Quỷ Lệ, hình như có cái gì đó, xúc động đến nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng y.

Y thốt nhiên hỏi: "Vậy ngươi rốt cục muốn gì?".

Quỷ Lệ cười lặng lẽ, thong thả ngẩng đầu lên nhìn trời, nhưng phía trên không có trời, mà là một màn hắc ám thăm trầm của hang động cổ xưa, không có lấp một tia sáng, gã nói: "Ta không biết, đôi lúc ta nghĩ qua, có lẽ là ta muốn trở về mười năm trước, hỏi ta còn ở trên Đại Trúc Phong? Hoặc có lẽ, ta nằm mơ được quay lại thời thơ bé, cái gì cũng không hiểu, chỉ là...", gã khe khẽ buồn: "Giữa những sự thị phi, ân ân oán oán này, ta dứt bỏ quên đi thế nào được?".

Thú Thần trầm ngâm giây lát, hỏi: "Ngươi hối hận ư?".

Quỷ Lệ không trả lời ngay, một lát sau, gã nhìn sang phía Thú Thần, nhìn đôi mắt đằng sau ánh lửa, lắc lắc đầu.

Thú Thần cười nhạt: "Như ngươi nói, ngươi nửa đời chìm nổi, những chuyện xưa cũ thương tâm quá nhiều, nhưng lần này ta hỏi ngươi, ngươi lại không hối hận, thế là thế nào?".

Quỷ Lệ đáp: "Ta nửa đời chìm nổi, nhưng đa phần không phải do ta. Ta muốn được sống bình thường, nhưng bị cuốn vào vòng tranh giành giữa Phật và Đạo, ta muốn an tâm tu hành, lại trở thành yêu ma tà giáo, ta nguyện chân tâm đối đãi với người, không ngờ gieo nhầm mầm tinh cảm, mãi đến khi ta rõ người chân tâm đối với ta là ai...".

Khuôn mặt gã, chậm chạp hiện ra vẻ thê lương, cuối cùng cũng không nói tiếp, rất lâu sau, gã mới thấp giọng: "Hối hận? Ta sao có thể hối hận, ta hối hận cũng đâu có tác dụng gì nữa...".

Thú Thần lắng lặng nhìn nam tử đó, thời gian mười năm tựa hồ chưa hề khắc trên mặt gã bao nhiêu dấu vết bể dâu, nhưng trong dáng đứng của gã, lại hiện lên rõ rệt vẻ mệt mỏi. Thú Thần thậm chí không cầm được lòng bắt đầu tưởng tượng, thiếu niên mười năm trước ấy, đã sống một cuộc sống thế nào.

Không khí giữa hai người đàn ông chìm vào trầm mặc, hình như họ đều vô tình lặn xuống những hồi ức quá vãng.

Cuộc đời mỗi người, chuyện cũ quá khứ, có bao nhiêu điều đáng để cho chúng ta tưởng nhớ?

Mười năm? Trăm năm? Nghìn năm?

Rốt cục vẫn từ từ tiêu ma, lặng lẽ chết đi theo thời gian?

Thú Thần lặng lẽ nghĩ ngợi, nét mệt mỏi trên gương mặt càng thêm trầm trọng, ánh mắt y chậm rãi chuyển về phía cửa động cổ xưa, cách một khoảng đen kịt mờ vô tận, ở nơi xa, còn có một bóng người cô độc đứng đó chăng?

Cuộc đời này, là một cuộc đời như thế nào?

Y đột nhiên hỏi Quỷ Lệ: "Ngươi nói xem, sống là vì cái gì?".

"Sống là vì cái gì?...". Quỷ Lệ lặng lẽ lẩm nhẩm, nín lặng một hồi lâu, ngẩng đầu đáp: "Ta không biết, nhưng đời này của ta, hình như đều sống vì người khác".

Thú Thần thẩn thờ, lẩm bẩm: "Vì người khác mà sống, vậy ta thì sao, ta vì ai mà sống?".

Quỷ Lệ hơi cảm thấy bất ngờ, hiển nhiên chưa từng tưởng tượng Thú Thần có thể nói ra những lời như thế, sau đó, gã chau mày, hồi tưởng đến những lời nói vừa rồi của mình, cảm thấy hơi lạ lùng, sao thoát ra được những lời như thế.

Định thần rồi, gương mặt Quỷ Lệ khôi phục vẻ bình tĩnh, sự mềm yếu lướt qua trong một tích tắc vừa rồi đã tan biến không thấy đâu nữa, cứ như xưa nay chưa từng tồn tại ở gã. Gã chăm chú nhìn Thú Thần: "Ta hôm nay đến đây tuyệt không phải để giết ngươi".

Thú Thần còn chút mê loạn thất thần, nghĩ ngợi gì đó, rồi khe khẽ đáp lại: "Ồ, vậy ngươi đến đây là vì chuyện gì?".

Quỷ Lệ trả Thao Thiết nắm phục bên cạnh y: "Ta vì nó mà đến".

Thú Thần chau mày, mắt lướt qua một tia kinh ngạc, Thao Thiết trên đất tựa hồ cũng có phản ứng, tức thì trợn con mắt to như cái chuông, ngoác cái miệng đỏ lòm, hướng về phía Quỷ Lệ rống lên một tiếng, rồi chậm chậm đứng dậy, sát khí dâng dâng. Tam Nhân Linh Hầu Tiểu Hồi tỏ vẻ nghi hoặc, từ từ rời khỏi mình Thao Thiết, chạy về dưới chân Quỷ Lệ, ngẩng đầu nhìn chủ như thắc mắc, giây lát sau, nó trèo lên vai Quỷ Lệ, ba con mắt vẫn thi thoảng liếc về phía Thao Thiết.

Thú Thần hừ một tiếng: "Quái nhỉ, ngươi đến đây không phải để giết ta, lại đến vì Thao Thiết? Người cần nó làm gì?".

Quỷ Lệ hờ hững đáp: "Không phải ta cần nó, mà là một người khác cần nó, mà ý muốn của người ấy, chỉ cần không quá đáng, ta đều giúp y".

Thú Thần nhìn gã một giây, đột nhiên bật cười: "Là món nợ ân tình ngươi thiếu người ta đúng không?".

Quỷ Lê lăng lẽ giờ lâu: "Ta quả thực thiếu nợ tình cảm, rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi ta cả đời trả cũng không hết, nhưng nó không can hệ gì tới ngươi". Gã ngước mắt, nghiêm mặt, lùi lùi đi về phía trước. Thấy bóng gã lại gần, đồng tử Thú Thần thu hẹp lại.

Lửa cháy trong lò hắt ánh lên mặt Quỷ Lê, ánh sáng run rẩy nhảy nhót ở nơi giao thoa giữa bóng đen và ánh sáng, gã bình tĩnh nói: "Ta không có ý đối địch với ngươi, nhưng xem ra điều này khó tránh rồi".

Thú Thần旗下 đầu phát ra một tiếng cười lạnh: "Ngươi cho rằng với đạo hạnh của ngươi, có thể thắng ta chăng?".

Quỷ Lê không đáp... Cũng không dừng bước.

Bước chân vang khẽ trong không gian mênh mông, không có gió, nhưng không biết vì sao, ngọn lửa duy nhất trong thạch thất khổng lồ này bắt đầu lay động, ánh sáng dần dần rực lên.

Nơi tối tăm như u minh, lặng lẽ mà sâu không thể đo lường, không biết có bao nhiêu ác ma yêu linh, ở trong bóng tối nhìn chòng chọc vào những người đang đứng trong vầng sáng này.

Quỷ Lê bước về phía Thú Thần trong vầng sáng của ngọn lửa.

Đột nhiên, đống lửa đột nhiên bùng lên, phóng ra những tia chói mắt, thể tích ngọn lửa cũng phình lớn gấp mấy lần so với lúc cháy lặng lẽ vừa rồi. Trong ngọn lửa ngùn ngút, âm âm vang ra một thanh âm như rồng gầm, vang vọng ra xa.

Cùng với thanh âm đó, không gian trong tòa thạch thất khổng lồ đều rung lên, tiếng rồng gầm từ thấp lên cao, âm thầm vọng hướng từ nơi sâu thẳm trong vùng bóng tối cũng không hề giảm đi, mà càng lúc càng lên cao, gần như trở thành tiếng rít chói gắt, vè sau, đinh tai nhức óc như núi gào biển thét.

Quỷ Lê ngưng bước, vì đống lửa rùng rực trước mặt đã từ trong lò đột nhiên phun ra, chấn trước mặt gã, giữa ngọn lửa rực rỡ đó, lờ mờ xuất hiện một đôi con ngươi nanh ác chòng chọc nhìn gã.

Thân hình Thú Thần đã tan biến trong ánh sáng ngọn lửa, nhưng thanh âm bình tĩnh của y vẫn vang ra rất rõ ràng: "Đây là pháp trận của Nam Cương từ xưa truyền lại, gọi là Bát Hung Huyền Hoả Pháp trận, ngươi nếu có thể phá được mà không chết, thì muốn làm gì, ta cũng để tuỳ ngươi".

Lời y vừa rót, hình như cùng lúc, một tiếng gầm rống từ nơi chói mắt nhất của đám lửa vọt ra, ngọn lửa rùng rùng biến hoá dữ dội, đất trong vòng năm thước xung quanh cháy nứt hoàn toàn, cho thấy nhiệt độ khủng khiếp ở gần lò lửa.

Luồng gió nóng dữ dội từ phía trước phun ra, y phục Quỷ Lê bị tạt bay phẫn phát vè sau, nhưng sắc mặt gã tựa hồ không ảnh hưởng, thậm chí đến con khỉ Tiểu Hồi ngồi trên vai gã, ba mắt cũng chăm chú nhìn ngọn lửa, không tỏ vẻ đau đớn hay sợ hãi. Nhưng thần tình của hai chủ tử rất nghiêm trang, ai cũng biết, đây chỉ là màn mở đầu mà thôi.

Tấm đồ hình hung thần đỏ máu đầu tiên từ từ hiện ra trong khoảng không phía trên ngọn lửa rừng rực, khuôn mặt đanh ác và tư thế quái dị quả nhiên giống hệt với tấm đồ hình nhìn thấy lần đầu trong Huyền Hoả Đàm ở phần Hương Cốc. Quý Lệ trừng trừng nhìn nó, trên mặt dần dần hé lộ biểu tình phức tạp.

Một bức, rồi một bức, lần lượt sáng lên, ánh sáng màu đỏ máu lần lượt kết thành một mảng xung quanh ngọn lửa, tạo một hình tròn, vây quanh ngọn lửa ngùn ngụt bốc cháy ở chính giữa.

Ánh sáng đỏ máu cuối cùng, khi hợp lại dưới ngọn lửa, đột nhiên, cả quầng sáng đỏ máu chớp mắt toả rực, ánh đỏ bùng bùng, đến ngọn lửa bên trong nó cũng tựa như bị đè nén xuống, một luồng khí hung dữ bất chợt lao xuống. Ở nơi sâu trong đống lửa đó, một đôi mắt như có như không thình lình phình to ra.

"Ùng!". Một tiếng gầm long trời, giây lát cả thạch thất rung chuyển, ánh sáng bỗng cháy như yêu ma nhảy múa điên loạn, dữ dội quay cuồng, từ sâu trong ngọn lửa, một con thú lớn hung ác mình phủ lửa nóng rực, gầm lên như cười ngạo thế gian hiện ra.

Xích Diễm ma thú!

Con ma thú từng ở trong Huyền Hoả Đàm của Phần Hương Cốc, có nhiệm vụ bảo vệ Bát Hung Huyền Hoả Pháp trận cổ xưa do Vu tộc truyền lại, một lần nữa hiện ra, Quý Lệ và Tiểu Hồi, lần thứ hai đối mặt với nó không kềm được cung hơi biến sắc, Tiểu Hồi nghiến răng nghiến lợi, phục trên vai Quý Lệ, phẫn nộ gào lên với con ma thú ấy.

Thân hình đồ sộ của Xích Diễm ma thú từ trong vầng sáng của Bát Hung Huyền Hoả Pháp trận dần dần lộ tướng, thoát tiên là cái đầu to, sau đó là vai, chân trước, rồi đến thân hình và cả chi sau cũng từ từ lộ ra, cùng với sự xuất hiện của nó, nhiệt độ trong tòa thạch thất đên cuồng tăng lên không ngừng, y phục của Quý Lệ bắt đầu ngả màu cháy xém.

Rốt cục, thân hình với bộ phận cuối cùng ngùn ngụt lửa đã xuất hiện, toàn thân Xích Diễm ma thú bọc trong lửa cháy, đứng trước mặt Quý Lệ và Tiểu Hồi. Quý Lệ thậm chí chỉ cao đến khoeo chân con ma thú hung ác. Sau lưng ma thú, quầng sáng nguy hiểm do tấm bức đồ hình hung thần hợp thành thi thoảng sáng lên thi thoảng nhấp nháy, theo sát Xích Diễm ma thú.

Ác ma nào đang ở phía trước cười gằn!

Luồng khí hung dữ từ bốn phương tám hướng tràn tới, cảm giác quen thuộc bắt đầu sôi trào trong huyết dịch, thậm chí gã còn mang máng nhớ đến trận kịch đấu thảm liệt lần trước ở Huyền Hoả Đàm Phần Hương Cốc.

Quý Lệ không nhúc nhích, gã chỉ chăm chú nhìn con ma thú.

Xích Diễm ma thú nhẹ nanh múa vuốt từ từ ngoảnh đầu lại, một luồng sóng nóng bỗng trào tới, đôi con ngươi như đang bốc cháy nhìn Quý Lệ và Tam Nhãn linh hồn Tiểu Hồi trên vai gã.

Cái đầu to tướng của Xích Diễm ma thú dừng lại, giây lát sau nó chợt phát ra một tiếng rỗng kinh thiên động địa!

Tiếng rỗng chứa đầy sự phẫn nộ, oán độc và mong muốn phục thù mãnh liệt!

Ngọn lửa nóng rát, trong nháy mắt như vỡ bùng ra, luồng sáng màu đỏ rực tựa hồ biến thành trăng bạch, vô số ánh sáng dâng lên giữa không trung, tạo nên một quả cầu lửa rùng rùng rực cháy, xoay lồng lốc không ngừng, cái đầu kinh khủng, đột nhiên há ngoác miệng, trong tiếng rỗng, nó tấp xuống.

Đầu chưa chạm đất, mặt đất xung quanh đã nứt nẻ hết, ngọn lửa nóng bùng vỡ cùng vô tận như mặt trời dữ dội rơi xuống nhân gian, hét lên điên cuồng nhảy bổ xuống, lập tức nuốt chửng thân hình Quỷ Lệ.

Ngọn lửa rùng rùng bùng sáng, chiếu ra rực rỡ như cao trào sau một trường sinh cuồng hoan!

Nhưng sau ngọn lửa, trong đôi mắt mệt mỏi đó, mặc nhiên không nhận ra một chút vui hay buồn của đời người.

***

Xung quanh toàn là bóng tối, bốn bề lặng ngắt, Lục Tuyết Kỳ và mọi người đã đi trong hang động cổ xưa một lúc rất lâu, tuy trên đường đè cao cảnh giác giới bị, nhưng đi mất bao nhiêu thời gian, vẫn không hề gặp bất kỳ một trắc trở hay tấn công nào cả.

Thân hình diễm lệ được bao phủ bởi ánh sáng xanh lam nhu hòa, nhìn từ phía tối ra, gương mặt băng giá của Lục Tuyết Kỳ càng thêm thanh lệ, trên nền bóng tối, dáng vẻ nàng còn nhuộm màu thần bí.

Tựa như đoá hoa bách hợp hoa theo truyền thuyết, lặng lẽ khoe sắc trong đêm, sinh trưởng ngàn năm, chỉ nở rộ trong một khắc.

Sau lưng nàng những ánh mắt thi thoảng chăm chú dõi nhìn, xua cung không được, nhưng Lục Tuyết Kỳ đã vô cảm với những điều đó từ lâu. Đôi con ngươi ngời sáng của nàng, chỉ chăm chú nhìn về phía trước, tuy nơi đó là bóng đêm vô cùng vô tận, nhưng sâu trong bóng đêm ấy, hình như che giấu một thứ mà nàng hy vọng nhìn thấy.

Nàng bước tiếp, không hề ngoại đầu.

Bóng tối lặng lẽ giãn ra trước mặt nàng sau đó từ từ khép lại sau lưng, bóng dáng dịu hiền ấy, hiện lên rõ ràng trong màn đêm, thậm chí át hẳn những người theo sau lưng, trông có cảm giác như nàng đi một mình.

Đột nhiên, nàng thoắt ngừng bước.

Mọi người cũng theo đó dừng cả lại, Lý Tuân cảnh giác liếc nhìn xung quanh, rồi bước lên, đang định mở miệng hỏi, đột nhiên sững sờ, thấy nét mặt Lục Tuyết Kỳ hết sức phức tạp, rõ ràng ràng là sự đề phòng.

Đúng lúc đó, bóng tối vốn tịch mịch đằng trước đột nhiên phát sinh dị biến, một trận rung chuyển khe khẽ như không, phảng phất xuất hiện, sau đó bắt đầu lăn, to dần ra, dữ dội...

Trong bóng tối, tựa hồ có cái gì đó dần dần ngưng tụ, tựa hồ hú rít, tựa hồ gầm rống, nhưng tất cả đều không phát ra âm thanh nào.

Giây lát sau, đến rồi, đến rồi...

Từ nơi xa xôi, một cơn chấn động dữ dội, cùng với một tiếng hú rít thấp trầm, ầm ầm truyền lại, sau đó tức tốc biến ra thật to, dường như sâu trong hang động này có một linh thú khổng lồ hiếm thấy, ngửa mặt hú gào!

Bóng tối vốn dĩ lặng lẽ, lúc này như bị châm đốt, bắt đầu sôi lên, nơi thẳm sâu, không biết có bao nhiêu âm thanh hú rít từ bốn phương tám hướng tràn lại, nhất thời ai nấy đều biến sắc.

Lý Tuân lui mấy bước, gấp gáp la: "Vây thành một vòng, cẩn thận giới bị".

Bọn đệ tử Phản Hương Cốc là những tay lão luyện kinh qua nhiều chiến trận, tuy kinh hoảng nhưng không rối loạn, lần lượt dựa vào nhau, cảnh giác nhìn về phía trước.

Những bức tường đá xung quanh bắt đầu rung lên, dần dần tỏa ra một sức mạnh khổng lồ nào đó, thậm chí đến đất dưới chân cũng rùng rùng chuyển động, trong bóng tối trước mặt, sự xáo trộn nguy hiểm càng thêm kịch liệt, tựa như đang la hét cái gì.

Giữa cảnh đất rung núi chuyển, Lục Tuyết Kỳ không hề thối lui lấp nửa bước, rời xa những bạn đồng hành sau lưng đang lập trận chờ đợi, nàng một mình đứng sững trước màn đen tối, trước ánh sáng lam sắc nhàn nhạt, bóng tối hung ác đang đối diện nàng, sắp nuốt chửng lấy nàng bất cứ lúc nào.

Không một dấu hiệu báo trước, một luồng sóng nóng bỏng, từ sâu trong bóng tối đột ngột trào ra, xiêm áo toàn thân và mái tóc đẹp của Lục Tuyết Kỳ cũng bay phất phatter, nhưng bóng dáng nàng, không hề rung lắc một chút nào.

Luồng sóng nóng thổi rát mặt như điên cuồng, không thể tưởng tượng được, sâu trong động huyệt nơi bắt nguồn sức mạnh đó, lúc này đang diễn ra cảnh tượng như thế nào. Lục Tuyết Kỳ không hé răng, nàng đứng im trong trận cuồng phong, trân trân nhìn vào bóng tối đang lồng lộng điên cuồng.

Gió nóng gào thét! Nàng đột nhiên ngẩng đầu.

Trận gió thổi rát tới mức khuôn mặt nàng trắng nhợt ra, nhưng trong đôi con ngươi, có ánh mắt còn nóng bỏng hơn đang thiêu đốt tâm.

Sâu trong bóng tối, nơi xa của bóng tối ấy.

Nàng chợt hú dài, trong cơn đất rung chuyển, gió nóng sôi sục như thế, thân hình nàng cất lên, bay ngược chiều gió, sắp bắn thẳng vào sâu trong bóng tối kia.

Lý Tuân, Tăng Thư Thư và những người khác đãng sau biển sắc, không hiểu ý nàng, Lý Tuân vừa định cất tiếng gọi, đã thấy thân ảnh sáng bừng lam quang ấy, như tên bật khỏi cung, không hề do dự ngập ngừng, nháy mắt đã biến mất trong màn đen âm u.

Y tắc nghẹn, lâu lăm cũng không thốt được nên lời.

Tăng Thư Thư chậm chạp bước lại bên, vỗ vai y, Lý Tuân cũng không ngoái đầu lại.

Cơn gió nóng dần dần giảm bớt, trận rung chuyển kịch liệt cũng dần dần ổn định, tất cả đều từ từ khôi phục lại nguyên trạng, nếu không phải có đá vụn ngói vỡ rơi xuống xung quanh, có khi khiến người ta tưởng nhầm, đây chỉ là một cảnh mộng ảo trong bóng tối mà thôi.

Nhưng việc bóng hình diễm lệ kia đã tiêu tan, rõ ràng không thể nào giải thích được, nguy hiểm giăng ngập bốn bề trong hang động nguy bí.

Lý Tuân lặng lẽ giây lát, trấn định tinh thần, vừa định cất tiếng, đột nhiên một đệ tử trẻ tuổi của phần Hương Cốc kêu lên: "Có người, là ai ở đó vậy?".

Những người khác đều giật mình, vội vã nhìn về phía trước, quả nhiên thấy trong bóng tối thấp thoáng một bóng dáng, rồi bước ra một con người, nhìn hình dung yểu điệu, dáng đi duyên dáng, chính là một người con gái xinh đẹp.

Ai nấy đều sững sờ, thoát đầu còn cho rằng đó là Lục Tuyết Kỳ đã quay trở lại, Lý Tuân suýt chút nữa la lên vui mừng, nhưng lời vừa đến miệng, khuôn mặt rạng rỡ của y đột ngột động cứng, rồi dần biến ra xanh tái, ánh mắt lộ vẻ cùu hận, đồng thời miệng cười gằn một cách khó hiểu: "Thì ra là ngươi...".

Người con gái nọ nghe thấy tiếng nói, tựa hồ cũng kinh ngạc, ngẩng đầu lên, mặt biến sắc.

Dung mạo mỹ lệ, cốt cách kiều mị, chính là Kim Bình Nhi.

Chương 211

Truy Trục

Lúc này, nét mặt Kim Bình Nhi tỏ ra vô cùng mệt nhọc, như vừa trải qua một trận đại chiến, bộ dạng sức cùng lực kiệt, tuy vậy, khi đối diện với những đệ tử chính đạo này, Kim Bình Nhi vẫn để lộ vẻ tươi tắn khiến người ta hồn xiêu phách lạc, trong bóng tối, trông nàng thật đáng yêu.

"Tự nhiên là ta rồi, vị công tử Phần Hương Cốc này, sao thế, chúng ta chẳng qua gặp nhau có mấy lần, chàng lại dùng dǎng mãi không quên ta vậy à?".

Lý Tuân đỏ mặt, lùi một bước, tức giận nói: "Ai mà dùng dǎng không quên nhà ngươi, ả yêu nữ này trước đây đã hại chết sư muội Yên Hồng của ta, ta đang muốn tìm người đòi nợ máu đây".

Nói đoạn, Lý Tuân phẩy tay, thân hình như chớp đã lướt về phía Kim Bình Nhi, Tăng Thư Thư ở phía sau chau mày, định nói lại thôi, đám đệ tử Phản Hương Cốc bên cạnh trù trừ giây lát, trong tiếng hô hoán, cũng nhao nhao nhào lên theo, thanh thế rất vang dội.

Kim Bình Nhi hừ mũi, mắt thoáng qua một tia nhạo báng, chỉ có điều kẻ thù như vậy cùng ào lên một lúc, mình lúc này toàn thân rã rời, nàng tự nhiên không thể cậy sức tương đấu được. Khuôn mặt yêu kiều của nàng vụt lướt qua một tia cứng coi, tựa như hạ quyết tâm, nàng hô khẽ, cạnh tay phải vụt bừng ánh tím, sát khí đại thịnh.

Lý Tuân đã giao thủ với Kim Bình Nhi vài lần, biết rõ yêu nữ Ma giáo này lợi hại, lập tức vội vàng lưu tâm giới bị, tự dung phát hiện ra sau lưng mình có tiếng gió xào xác, hoá ra các sư đệ đang lũ lượt lao lên, Lý Tuân kinh hãi vô cùng, vội vàng thét bảo ngừng lại. Mọi người sững sờ, ừn ừn dừng bước, nhưng đúng vào lúc hơi hơi hỗn loạn ấy, nơi Kim Bình Nhi đang đứng bùng phát tử quang, như một ngọn lửa màu tím ngùn ngụt lao đến, Lý Tuân hét to, chắn trước mặt mọi người, tiên kiếm trong tay bật lên, chặn luồng tử mang nó lại.

Pháp thuật trông thì uy lực vô tỉ, mà lúc ngăn chặn, Lý Tuân đột nhiên chau mày sưng sốt, uy lực dự liệu lúc đâu vừa đụng vào đã rách tã như một tờ giấy, pháp thuật trông thì mạnh mẽ mà chớp mắt đã tiêu tan, sau luồng tử quang, thân hình Kim Bình Nhi không biết vì sao đã tan biến.

Lý Tuân mặt tái xanh, hắn học thét: "Yêu nữ giáo hoạt, lại mắc lửa ả rồi, mau đuổi theo".

Nói đoạn, y dẫn đầu, sau lưng bọn đệ tử Phản Hương Cốc tất nhiên lũ lượt chạy theo, Tăng Thư Thư há mồm, toan nói gì đó, nhưng thấy bóng người liên tục nháng động, đành bất lực lắc đầu, cẩn thận nhìn bốn xung quanh, rồi từ tốn đi theo.

Lý Tuân vô cùng phẫn hận Kim Bình Nhi, một mục truy tìm khăng khăng không chịu buông tha. Kỳ thực với bản lĩnh đạo hạnh của Kim Bình Nhi, nếu là ngày thường bất kỳ lúc nào nỡ nào, cho dù muốn chạy trốn thần không hay quỷ không biết thế này, đối với nàng mà nói tuyệt không phải là một việc khó. Nhưng hiện tại nàng không động đậy nổi, một là ở trong hang động lâu đài này hình như chỉ có một con đường, không có chỗ nào để trốn tránh, hai là không lâu trước đây nàng cũng vừa cùng nữ tử thần bí đột nhiên xuất hiện đó, cũng chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch đấu phép một trận, tuy không thọ thương, nhưng nhân dịp Tiểu Bạch và Quỷ Lệ giằng co nhau nàng mới thoát thân được, nhưng cũng bị pháp thuật cổ quái của Tiểu Bạch làm hao phí bao nhiêu là pháp lực.

Nên biết Tiểu Bạch là lão tổ ông của tộc Hồ yêu, một thân đạo hạnh tu hành đã được hơn một ngàn năm, đạo hạnh của ả cao thâm, yêu thuật cao cường, phỏng mắt khắp vòm trời cũng là một nhân vật hạng nhất. Kim Bình Nhi tuy thông minh vô cùng, nhưng rốt cục vẫn chật vật dưới tay Tiểu Bạch, nàng vốn cũng không coi nặng việc này, một là cũng không mất mặt, hai là cũng không thọ thương, Tiểu

Bạch cũng không cố ý đả thương nàng, ai ngờ trong lúc hư nhược thế này, gấp ngay phải bọn Lý Tuân.

Lý Tuân đuổi tới, thở hổn hển, Phản Hương Cốc được xếp vào một trong ba đại phái phiệt chính đạo, Lý Tuân lại là đệ tử đắc ý nhất của Vân Dịch Lam Cốc chủ Phản Hương Cốc, một thân tu hành thực không thể xem nhẹ, Kim Bình Nhi mẩy lần dùng tiểu xảo hoặc toàn lực bỏ chạy, đều không có cách nào tránh được Lý Tuân vẫn đang đuổi dang sau. Lâu rồi, Kim Bình Nhi cảm thắt bắt đầu tức ngực, đến hô hấp cũng dần trở nên rối loạn.

Kim Bình Nhi càng lúc càng lo lắng, từ khi vào Trần Ma Cổ Động, vô số chuyện quái dị cứ liên tiếp xảy ra, đầu tiên là gặp nữ tử thần bí Tiểu Bạch, sau đó Quỷ Lệ và Tiểu Bạch đồng thời biến mất một cách thần bí, không lâu vừa rồi, sâu trong hang động vắng tới tiếng rít kinh lạ, tiếng rống giận dữ và luồng sóng nóng bỏng đến vô cùng, chứng tỏ sâu trong hang động có người động thủ đấu phép, song Kim Bình Nhi suy đi tính lại, cuối cùng không muốn khinh suất thâm nhập, nàng thật sự không giống Quỷ Lệ sẵn sàng mạo hiểm xông vào sâu, Quỷ Vương Tông và nàng quan hệ tuy không密切, nhưng cũng không đến mức nàng vì ông ta mà lao vào chỗ bán mạng.

Lúc này sau lưng có người cứ đuổi theo sát nút, Kim Bình Nhi trên đường chạy trốn, không biết đã vào sâu trong Trần Ma Cổ Động thêm bao xa rồi. Hang động lâu đời này sâu đến mức đáng sợ, từ bên ngoài nhìn thì không nhận ra, tuy nhiên động huyệt này địa thế không có vẻ dốc xuống dưới nghiêm trọng quá, nhưng không biết nó rốt cục dẫn thông về hướng nào.

Bên tai tiếng gió rít như dao cắt, âm phong đã tiêu tan hết, nhưng thanh âm của Lý Tuân thì thuỷ chung vẫn ở sau lưng, không hề tan đi.

Đúng lúc này trong bóng tối trước mặt đột nhiên có một bóng người lờ mờ chớp lên, Kim Bình Nhi nhận lực tinh tưởng, nháy mắt đã nhận ra đó là nữ nhân vừa rồi khiến mình vật vã khốn khổ, Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch lặng lẽ đứng sững trong bóng tối, tựa như phát giác ra điều gì, trên mình bừng lên một lớp sáng dịu màu trắng, chậm chậm xoay mình lại.

"Lại là ngươi!" Tiểu Bạch chau mày, hướng về phía Kim Bình Nhi lờ lững thốt.

Đường chạy của Kim Bình Nhi bị ả ta chắn mất, bất đắc dĩ phải dừng bước, vừa rồi nàng đã lĩnh giáo đạo hạnh và thủ đoạn của Tiểu Bạch, quả thực không dám khinh cử vọng động, lúc này trước có rào cản, sau có truy binh, mặt nàng tái mét.

Tiểu Bạch tựa hồ đang triều nặng tâm sự, liếc nhìn Kim Bình Nhi, không có ý nhường đường, hình như không muốn để nàng đi qua, ả đang định mở miệng nói, đột nhiên sững người, xoay mình nhìn tới đoạn đường phía trước, rồi cười lạnh: "Quái thật, hôm nay người đến đây đóng thế!".

Trong khi ả nói, thân hình Lý Tuân đã rít lên một tiếng lao vọt từ trong bóng tối ra, nhìn rõ hiện trường vừa xuất hiện thêm một nữ tử tuyệt mỹ lạ mặt, Lý Tuân

hiển nhiên sinh ý để phòng, không lập tức xuất thủ với Kim Bình Nhi, mà ngưng bộ lại đă.

Tiểu Bạch liếc về phía Lý Tuân, mắt chợt lạnh đi, nhận ra Lý Tuân, rồi giây lát sau, nghe vù vù tiếng gió trào lên, trong bóng tối phía sau Lý Tuân liên tục nháng động những bóng người, chính là toán đệ tử Phản Hương Cốc đuổi theo đến, những người này đạo hạnh không bằng Lý Tuân, tốc độ cũng chậm hơn y nhiều.

Ánh mắt Tiểu Bạch rơi trên mặt và trang phục những đệ tử Phản Hương Cốc, ả nhìn lướt một vòng, đột nhiên cười lạnh: "Người của Phản Hương Cốc?".

Kim Bình Nhi không cầm được liếc nhìn Tiểu Bạch một cái, ẩn ước nhận ra trong lời Tiểu Bạch có hàm ý bất mãn đối với những người của này, bất giác ngầm ngầm cao hứng. Lý Tuân nhất thời không rõ hư thực của Tiểu Bạch, mà y cũng không muốn gây thêm rắc rối làm gì, lập tức dỗng đặc bảo: "Tại hạ Lý Tuân, тоạ hạ đệ tử của Cốc chủ Vân Dịch Lam của Phản Hương Cốc, không biết quý cô nương là ai? Bọn tại hạ tuyệt không có ý mạo phạm cô nương, mà là nữ tử này". Y trả vào Kim Bình Nhi, nói: "À là yêu nữ tác nghiệt đa đoan, ác quán mãn doanh, bọn tại hạ đang muốn trừ diệt ả, nếu cô nương không có việc gì khác, phiền đứng sang một bên, bọn tại hạ cảm kích vô cùng".

Tiểu Bạch hừ mũi, không những không tránh đi, còn chậm chậm tiến lên hai bước, lạnh lùng nói: "Ta đang có chút chuyện, vì vậy không thể tránh sang".

Lý Tuân tái mặt, bọn đệ tử Phản Hương Cốc sau lưng y có mấy người túc giận thét lên.

Lý Tuân trầm tĩnh nói: "Vị cô nương này, cô bảo vệ ả yêu nữ, là muốn đối địch với Phản Hương Cốc, cũng là đối địch với chính đạo trong thiên hạ, cô biết không?".

Tiểu Bạch phì cười, giơ bàn tay trắng như ngọc, khe khẽ vuốt mái tóc đẹp bên mai, cười nhạt: "Đối địch với Phản Hương Cốc? Đối địch với chính đạo trong thiên hạ? Đồ tiểu bối vô tri, những chuyện này bà cô ngươi đã làm chán ra từ mấy ngàn năm trước rồi".

Chúng đệ tử Phản Hương Cốc nhộn nhạo cả lên, Lý Tuân mặt thoảng sắc giận, chỉ có điều định lực của y tốt hơn đám đệ tử kia, nhất thời chưa rõ lai lịch thân phận nữ nhân thần bí này, y ngăn cản bọn đệ tử muốn xông lên, hỏi bằng giọng băng giá: "Vị cô nương này khẩu khí lớn quá, xin hỏi các hạ là ai?".

Tiểu Bạch không trả lời y, trông có vẻ hơi sững sờ, giờ lâu, ả mới lẩm bẩm mấy câu, đột nhiên khóc khích, thì ra là ả tự cười mình, lắc lắc đầu, hạ giọng nói: "Bà cô ngươi... ài, lâu lắm rồi cũng không nói những lời này, đến mình nghe cũng cảm thấy lạ lẫm, đúng là..., ôi, chẳng lẽ đúng là đã già rồi sao?"

Nói đoạn, nét cười trên mặt tiêu tan, thờ thẫn xuất thần, trông vẻ mặt hình như đã quên băng hiện tại.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh nín lặng, nhất thời không biết nữ nhân cổ quái này rốt cục đang nghĩ gì, Lý Tuân vốn dĩ điềm đạm, cũng bị Tiểu Bạch làm cho tức muỗi xịt khói, y thét: "Ta dùng lời ngon ngọt khuyên ngươi, ngươi nếu không chịu tránh ra, thì đừng trách ta đắc tội. Nói đoạn, y cười lạnh: "Chỉ dựa vào mấy câu kêu chiến chính đạo trong thiên hạ vừa rồi, ta đã có thể bắt ngươi lại, ngươi sẽ biết tốt xấu".

Tiểu Bạch từ từ ngược mắt, nhìn Lý Tuân chăm chăm, đột nhiên gọi: "Tiểu cô nương kia".

Kim Bình Nhi thoát tiên không hiểu, mãi cho đến khi Tiểu Bạch nhắc lại lần thứ hai, mới giật mình, ngạc nhiên đáp: "Cô gọi ta hả?".

Tiểu Bạch hừ mũi: "Không phải ngươi, ta còn gọi ai nữa đây?". Đoạn, ả khe khẽ xua tay, dấn lên một bước, đứng chắn giữa Kim Bình Nhi và bọn Lý Tuân: "Cô đi đi, những kẻ này để ta chắn thay cô".

Bọn Lý Tuân tức thời xôn xao tái mặt, Kim Bình Nhi thì vui mừng quá mong đợi, không dám tin, vội vã đáp: "Đa ta... đa tạ tiền bối".

Nói xong sợ nữ nhân cổ quái nọ đổi ý, nàng vội vã lắc mình lướt về bóng tối âm u trước mặt, bọn Lý Tuân làm sao có thể để hung thủ giết người này chạy thoát lần nữa, vừa định phát lực truy đuổi, đã thấy một đạo bạch quang chớp lên, nháy mắt một tia sáng đã bùng bừng, chắn trước mặt Tiểu Bạch, chắn kín con đường đi tới, giây lát sau, bóng Kim Bình Nhi đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lý Tuân giận nghiến răng nghiến lợi, ngoảnh đầu tức giận nói với Tiểu Bạch: "Ngươi rốt cục là kẻ nào, vì sao lại giúp yêu nữ đó?".

Tiểu Bạch khẽ mỉm cười, tựa hồ cơn tức giận của Lý Tuân, chỉ khiến ả thêm cao hứng, ung dung đáp: "Ta? Ta là ai ngươi băn khoăn làm gì cho phiền! Còn vì sao ta giúp ả, không vì gì khác cả, mà chỉ vì ta rất chướng mắt với bọn người Phản Hương Cốc các ngươi".

Lý Tuân và tất cả những đệ tử Phản Hương Cốc đang đứng sau lưng đều sững cả lại, nhất thời nín bất, không thốt được một tiếng, Lý Tuân không nhịn được hỏi: "Vị cô nương này, lẽ nào trước đây chúng ta đã từng gặp qua, hoặc giả chúng ta đã từng đắc tội với cô?".

Tiểu Bạch lắc đầu, khẽ đưa mắt, sóng mắt lưu chuyển như nước, khoé môi gắn một nụ cười đoạn phách câu hồn: "Chúng ta chưa từng gặp mặt, các ngươi cũng chưa từng đắc tội với ta, nhưng mà ta...". Ả túm tím, tựa hồ rất cao hứng: "Nhưng ta cứ ngứa mắt với bọn Phản Hương Cốc, ngươi có thể làm gì ta nào?".

Trong bóng tối, chỉ thấy mười mấy bóng người ào ào xô lên, ùn ùn lao vào tấm màn sáng màu trắng, bên kia, gương mặt tươi cười của Tiểu Bạch vẫn y nguyên, chỉ là trong ánh mắt, vẻ ngạo nghễ châm biếm càng thêm rõ.

***

Gió, lao theo bóng người vội vã, hoá thành những tràng rít lén liên tục lanh lảnh bên tai, không biết tại sao, bao nhiêu đường đi dưới chân dần dần biến mất. Lục Tuyết Kỳ bay trong hang động cổ xưa tăm tối, hướng về một nơi thần bí nào đó ở đằng trước.

Tuy vẫn không biết, cái gì đang đợi nàng ở trước mặt, nhưng trong lòng, vẫn có một thứ tình cảm cuồng nhiệt, sôi trào cháy bỏng trong trái tim lạnh như băng tuyêt, tình cảm cuồng nhiệt như ngọn lửa nóng bỏng nhất.

Vì vậy nàng bay đi, không màng bận tâm đến ai khác.

Những bóng người sau lưng dần dần mờ nhạt, khi vừa lướt qua một nơi, nàng tựa hồ vô thức cảm nhận được, trong bóng tối đó đang ẩn nấp mọi người. Nhưng cảm giác đến rồi tan nhanh chóng, trong nháy mắt như điện quang hoả thạch, bóng người đó phảng phất có chút dị động, sau đó phát hiện được điều gì, lại biến mất đi.

Xa xa sau lưng, từng trận gió vù vù thổi qua, có phải tiếng than khẽ đó không?

Lục Tuyết Kỳ không biết.

Cảm giác này nàng hầu như chưa từng để tâm.

Cuộc đời này, có bao nhiêu chuyện, hoặc có bao nhiêu người, đáng cho mình từ bỏ tất cả?

Nếu không có, phải chăng là bi ai?

Nếu có, thì phải từ bỏ tất cả!

Thiên gia thần kiêm nắm trong tay, phát ra ánh sáng cùng lúc càng rực rỡ, như dòng máu sôi trào cuồn cuộn hùng hục.

Bóng hình lam sắc, càng lúc càng xa, lại phảng phất càng lúc càng gần!

Gió, vẫn thổi,

Con đường phía trước, vẫn đen mịt mờ,

Nhưng có thể có người, đang ở tận cuối con đường ấy.

Nàng bay, bay mãi, bay mãi...

Một luồng sáng xanh lục từ từ bừng lên phía trước, Lục Tuyết Kỳ rốt cuộc nhìn thấy tia sáng đầu tiên trong bóng tối, xa xa, như một u linh lớn vờn trong lặng lẽ.

Nàng đột nhiên ngưng bước, ánh sáng trên Thiên Gia thần kiêm đột nhiên lặn cản vào trong, như người con gái sợ hãi âm thầm lẩn trốn. Bóng tối đen u u tràn tới, nuốt chửng lấy mình nàng, tràn kín lấy nàng.

Nàng đứng trong bóng tối, lặng lẽ chăm chú nhìn ánh sáng màu xanh lục, đằng sau nó, hình như có cái gì đó đang đợi nàng?

Là thất vọng, hay là chàng?

Nếu là chàng, thì sao đây?

Nàng lại do dự, mà dǎn vặt, sự cuồng nhiệt bùng bùng như ngọn lửa trong tim, vẫn thiêu đốt mà chưa từng tiêu tan, ở nơi sâu thẳm của ngọn lửa ấy, vẫn râm rǎm đôi phần xót xa lặng lẽ.

Nàng chăm chú nhìn rất lâu, rất lâu, rồi từ tốn, nhắc bước lên, thụt lùi về phía sau.

Là sợ hãi chàng, là chối bỏ chàng?

Đời này, còn có người mà mình không thể đổi mặt chàng?

Không thể, hay là không dám?

Dần dần, cảm giác ngạo dâng lên, bóng tối đang cười gằn xung quanh, ai ở trước mặt đấy? Số mệnh từ xưa tới nay chưa từng mỉm cười, đâu có ai dễ dàng chiến thắng được bản thân mình. Có thể không sợ hãi chuyện sống chết, có thể không sợ hãi thời gian, nhưng ai có thể, hoàn toàn đổi diện với thâm tâm?

Trong bóng đêm, một bầu không khí tịch mịch.

Nàng còn định lùi thêm nữa.

Dung nhan dưới bóng tối đó, liệu chứa đựng sự đau đớn đến dường nào?

Đột nhiên, cơn sóng nóng bỗng cháy sôi lại xuất hiện, sau luồng sáng nhạt màu lục, vǎng tới tiếng gầm rống kinh hồn.

Ngọn lửa màu đỏ rực, như tên hung thủ đanh ác, cười gằn điên cuồng trên thế gian, tiếng gầm rống chấn nhiếp. Mặt đất dưới chân và tường đá xung quanh, lại một lần nữa theo nhau rung lên, có lẽ là vì gần đến nơi rồi, mặt đất runglắc càng chấn động dữ dội, đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng được, sâu trong ngọn lửa, có thể diễn ra một cảnh tượng như thế.

Ngọn lửa từ đằng xa hắt ánh, đôi mắt trong bóng đêm đột nhiên bùng lên.

Cái đang cháy, phảng phất là đôi con ngươi.

Ánh sáng màu lam nhạt, đột nhiên lại một lần nữa bùng lên, từ trong bóng tối phut ra, trong cuồn cuộn làn sóng nóng, thân hình mỹ lệ đó hiêng ngang đứng sừng sững, mái tóc đẹp phất phơ.

"Bùng!".

Tiếng gầm khủng khiếp và mặt đất chấn động và như lôi khiến người phàm kinh sợ, cả khu hang động đều cựa mình lắc lư, vô số đất đá lạc rơi bên cạnh như mưa, nhưng bóng hình đó, không còn nguyên ở chỗ cũ.

Nàng bay đi, như cảnh tượng ngày tận thế, trong cơn mưa đá càng lúc càng điên cuồng, bay mãi, hướng về sâu nơi ngọn lửa trước mặt, nơi sáng chói nhất, bay tới đó!

Không ai biết, ở trước mặt là cái gì?

Nhưng ai bận tâm cơ chứ?

Chương 212

Khổng Bối

Mặt đất vốn cứng, nhưng dưới sức nóng như thiêu của ngọn lửa, thậm chí đã bắt đầu tan chảy ra. Lửa cháy rừng rực, phun ra từ cái miệng rộng của Xích Diễm Ma Thú, từng đợt từng đợt tuôn ra không ngừng nghỉ, nhanh chóng huỷ diệt mọi kháng cự, không gian trong thạch thất to lớn này biến thành một biển lửa cực kỳ khủng bố.

Thân ảnh Quỷ Lệ, từ lúc bắt đầu đã biến mất trong ánh lửa, cho đến giờ vẫn chưa xuất hiện trở lại.

Sau khi phun ra một làn sóng lửa cao như núi, Xích Diễm Ma Thú đưa đôi mắt cháy sáng rực tràn đầy đe doạ chăm chú nhìn vào bên trong biển lửa. Tựa hồ như đang sôi sùng sục.

Nhưng Quỷ Lệ cùng với Tiểu Hồi ngồi trên vai dường như cũng đồng thời biến mất không nhìn thấy ở đâu cả.

Hắn đã biến thành tro bụi rồi sao?

Một lúc sau, đáp án đã xuất hiện. Thân ảnh Quỷ Lệ bất ngờ xuất hiện giữa biển lửa trên không trung, chỉ trong một cái chớp mắt, Quỷ Lệ chẳng khác gì yêu mị, bay chẽch qua trên đầu Xích Diễm Ma Thú, hoàn toàn tránh được ngọn lửa gầm rồng đáng sợ.

Lúc này, trong tay hắn, lại xuất hiện một luồng sáng xanh biếc, chính là Phệ Hồn Ma Bổng, giữa ánh lửa, gương mặt hắn lộ vẻ lạnh lùng nhưng cũng có đôi chút chịu đựng.

Hầu tử Tiểu Hồi trên vai hắn, nhìn xuống ma thú khổng lồ phía dưới, đột nhiên nhe răng, hét lên một tiếng, hiển nhiên trước đối thủ lão luyện này, nó đã bị kích động, cho dù nó vốn chỉ là một chú khỉ con, nhưng do đã lâu năm ở bên cạnh Quỷ Lệ, huyết dịch của nó ít nhiều cũng cảm nhiễm lệ khí hung liệt của Phệ Huyết Châu.

Xích Diễm Ma Thú phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, tiếng vọng lại từ xa phản phất như sấm động, lập tức, thân hình vĩ đại của nó bay lên không trung, hơi thở nóng rực phun ra làm cho không khí xung quanh như bị bốc hơi, chỉ còn lại sức nóng cực kỳ khốc liệt. Chỉ thấy thân thể to lớn đầy lửa hung dữ của nó nhoáng lên một cái, thoắt chốc đã rầm rầm tiến tới.

Quỷ Lệ không hề né tránh, chỉ chăm chú quan sát con ma thú thượng cổ to lớn hơn mình không biết bao nhiêu lần, trong mắt hắn chợt thoáng lên một tia kỳ dị. Theo sát phía sau Xích Diễm Ma Thú là một vòng ánh sáng chứa Bát hung thần

tượng, chậm rãi quay tròn, ánh sáng bất định, như một luồng mắt thần bí, lạnh lùng quan sát cuộc chiến.

Ở đỉnh Phệ Hồn Ma Bổng, những tia máu đỏ li ti trên bề mặt của Phệ Huyết Châu lập tức toàn bộ phát sáng, sẵn sàng đón tiếp thân hình rực lửa, đang bay tới, Quý Lệ chẳng những không lùi bước, không ngờ lại dám thẳng thắn nghênh đón.

Xích Diễm Ma Thú tựa hồ như không ngờ đến trong nhân loại có kẻ dám trực tiếp đối kháng với nó, thân hình nó ngạc nhiên chưng lại giây lát, nhưng lập tức lửa lại bùng cháy lên, rống lên một tiếng lớn, há miệng đớp xuống.

Những bông hoa lửa như mưa bay đầy trời, không chừng rơi xuống, nhưng khi đến cách người Quý Lệ ba thước thì dừng như có một bức tường vô hình cản lại, toàn bộ đều bị bắn ra ngoài. Cùng lúc đó, Quý Lệ vẫn xông thẳng tới trước mặt Xích Diễm Ma Thú, hai con mắt của ma thú như hai ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt tựa hồ như đang ở ngay trước mặt hắn.

Quý Lệ đứng giữa từng lớp từng lớp lửa nóng rực, Tiểu Hồi ở bên mình haken lên một tiếng lanh lót, Phệ Hồn Ma Bổng liền hướng về phía trước, đâm thẳng vào đầu của Xích Diễm Ma Thú.

Luồng thanh quang lập tức sáng rực lên chẳng khác nào những đoá liên hoa rực rõ phát ra từ ánh lửa, lập tức, từ nơi liên hoa bay đến, không ngờ lại bắn ra tung toé những giọt máu vô cùng diễm lệ...

Đỏ tươi!

Phệ Huyết Châu trong bầu không khí nóng bỏng, phảng phất như đang run lên nhè nhẹ, ra sức tập hợp lực lượng, từ trước đến nay chưa từng mãnh liệt như vậy, hơi thở xanh biếc cấp tốc lưu chuyển một vòng trong cơ thể, phảng phất như đang rống lên khát vọng tàn sát.

Rõ ràng ngay giữa biển lửa, nhưng xung quanh đó nhiệt độ lập tức hạ xuống, luồng khí băng lạnh từ trên cao toả xuống, bao trùm lấy Xích Diễm Ma Thú. Lần đầu tiên thần thú ngàn năm thủ hộ pháp trận trong lòng xuất hiện cảm giác sợ hãi, nhưng một bản sâu xa mãnh liệt hơn thúc đẩy nó rống lên một tiếng hung ác, một lần nữa nhe nanh táp xuống Quý Lệ.

Cái đầu to lớn giáng mạnh xuống, dừng lại giữa không trung, không khí xung quanh lại nóng rực lên như cũ, nhưng một luồng khí băng hàn phảng phất như từ tận bên trong lòng người xông ra. Không biết là bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Hồi vỗ ngồi trên vai Quý Lệ, thân hình không có biến đổi gì, nhưng trong ba con mắt của nó, phảng phất có một thứ kích động gì đó, đã biến thành một màu đỏ rực, nhìn vào hoa cả mắt.

Lúc đó chỉ thấy Xích Diễm Ma Thú dưới cú đánh của Phệ Hồn từ tay Quý Lệ, tia sáng nháng lên, Tiểu Hồi vẻ mặt lộ đầy vẻ hung dữ, hướng nhìn Xích Diễm Ma Thú, nhảy chồm lên, nhe răng khè một tiếng.

Chớp mắt một cái, những luồng khí lạnh sắc nhọn tiếp tục rơi xuống, thân hình nóng rực của Xích Diễm Ma Thú cũng lùi lại, phảng phất nỗi sợ hãi khôn tả, hai con mắt rực lửa của ma thú bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi.

Quỷ Lệ đứng giữ không trung, chậm rãi ra sức giữ vững thân hình, tay nắm chặt Phệ Hỗn Ma Bổng, lửa đỏ ào ào bị hút vào bên trong pháp bảo, tận sức hấp thụ hết tinh hoa của Xích Diễm Ma Thú không chút lưu tình.

Quỷ Lệ trên mặt lộ rõ vẻ thống khổ, ánh sáng màu đỏ và vàng liên tục chớp lên vài ba lần, sau đó khuôn mặt hắn lập tức bị một luồng sáng vàng rực rỡ che phủ.

Xích Diễm Ma Thú như không còn cách nào chống cự, giữa không trung đột nhiên rơi xuống, vừa trước đây là một quái vật kiêu ngạo hung hăng, bây giờ không ngờ đã biến thành yếu nhược, nếu không tận mắt nhìn thấy, thực không thể tin được. Lửa đỏ trong thạch thất nhanh chóng tàn lui, nhiệt độ lập tức hạ xuống thấp thay cho sức nóng cực kỳ trước đây, từ người Quỷ Lệ phát xuất ra một luồng khí băng hàn cực mạnh, phảng phất có xen lẫn mùi vị tà ác.

Xích Diễm Ma Thú nằm trên mặt đất, ánh lửa cháy bùng bùng trên thân thể trước đây bây giờ không còn được bao nhiêu. Nhìn từ xa, ma thú thủ hộ pháp trận tự hồ như đã mất hầu hết sức lực, ánh mắt tràn đầy hận ý chăm chăm nhìn vào phía sau Quỷ Lệ, Xích Diễm Ma Thú cuối cùng cũng phát ra tiếng rống phẫn nộ, sau đó, thân hình to lớn từ từ tiêu tán trong không khí.

Chỉ có điều thân hình của nó tuy đã tiêu tán, nhưng vòng tròn ánh sáng thần bí bao lấy bát hung thần tượng không hề mất đi, hơn nữa tựa hồ như không chịu chút ảnh hưởng nào của cuộc chiến kịch liệt này, ánh sáng vẫn lấp lánh bất định, thong thả quay vòng, từ từ rút lui, cuối cùng dừng lại trước thân ảnh của Thú Thần vẫn đang an nhiên ngồi trên mặt đất ở phía sau cái hỏa bồn cũ kỹ.

Bên trong hỏa bồn, lửa đỏ vẫn bình tĩnh cháy sáng.

Dưới vòng vây của luồng khí băng hàn do yêu lực của Phệ Huyết Chây gây ra, chỉ còn duy nhất ngọn lửa này vẫn cháy sáng, tựa hồ như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi yêu lực của Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ lần nữa lại rơi xuống đất, nhưng trên mặt hắn, hoàn toàn không có chút niềm vui thắng lợi nào nhìn thấy ngọn lửa đỏ vẫn đang cháy bập bùng như trước, con người của hắn tựa hồ như đang co lại.

Vòng ánh sáng thần bí vẫn đang chăm chậm quay tròn, tám thần tượng hung ác dữ dằn vẫn tỏa sáng như trước, ánh sáng ảm đạm như đang thần bí nói điều gì đó!

Phía dưới vòng ánh sáng, chỉ thấy Thú Thần sắc mặt vẫn âm u khó đoán như trước, khẽ mỉm cười.

"Bốp, bốp, bốp..."

Thú Thần nhẹ nhàng vỗ tay, mỉm cười ôn hoà nói: "Lợi hại, lợi hại, không ngờ đạo hạnh của ngươi cùng với pháp bảo lợi hại như thế, ta mặc dầu vẫn nghĩ đạo

hạnh của người không thấp, nhưng không bao giờ nghĩ đến đã đạt tới mức độ này".

Y thở dài một tiếng, phảng phất ý tự trào, nói: "Ta có vẻ đã nhìn lầm rồi, phải không?".

Quỷ Lệ nhìn hắn, chậm rãi nói: "Lần này Xích Diễm Ma Thú xuất hiện, tuy thanh thế kinh nhân, nhưng uy lực không thể đương cự với lần nó xuất hiện tại Huyền Hoả Đầm ở phần Hương Cốc".

Thú Thần chăm chăm nhìn Quỷ Lệ, không nói tiếng nào, trong ánh mắt của y, từ từ lộ vẻ tán thưởng, khẽ gật gật đầu.

Quỷ Lệ lạnh nhạt nói: "Con Xích Diễm Ma Thú này tuy là linh thú hộ trận cho Bát Hung Huyền Hoả Pháp Trận trong truyền thuyết của Vu Tộc, do đó ngày nào pháp trận này còn tồn tại, một khi phát động, thì có năng lực triệu gọi cả ma thú. Chỉ có điều, hồn Xích Diễm Ma Thú vốn bị câu giữ bên trong pháp trận, lực Huyền Hoả của pháp trận càng lớn, uy lực của ma thú sẽ càng lớn".

Hắn nhìn hỏa bồn ở phía trước Thú Thần nói: "Hỏa bồn này có phải là "Tụ Hoả Bồn" theo truyền thuyết có thể tích tụ tinh hoa ly hỏa của thiên địa hay không?".

Thú Thần cười một tiếng trả lời: "Không sai, nó đúng là Tụ Hoả Bồn".

Quỷ Lệ gật gật đầu, thản nhiên nói: "Ngồi tại hỏa bồn này, người có thể dùng sức ly hỏa để khu động Huyền Hoả, khai động pháp trận, triệu gọi Xích Diễm Ma Thú, pháp bảo này tuy thần kỳ, nhưng vẫn không thể so sánh với mặt đất ở dưới Huyền Hoả Đầm ở Phần Hương Cốc, nơi đó có dung nham ngàn năm nóng chảy, liên tục cung cấp sức nóng cho pháp trận, cho dù người lần này triệu gọi Xích Diễm Ma Thú, nhìn thì uy thế rất to lớn, nhưng bất quá chỉ là vẻ bên ngoài mà thôi".

"Ha ha, hay, hay" - Thú Thần cười lớn, vỗ tay nói - "hay cho câu nói chỉ có vẻ bề ngoài, nói rất hay, chỉ tiếc là trên thế gian kẻ nói ra được câu này, ngoài người ra, không biết còn có ai nữa không?".

Quỷ Lệ thâm trầm nhìn hắn nói: "Ít nhất thì người đã làm người bị trọng thương có đủ tư cách nói vậy".

Vẻ mặt Thú Thần lập tức nghiêm hẳn lại, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt đã lộ vẻ âm lạnh, nhìn hướng Quỷ Lệ, Quỷ Lệ nhìn thẳng vào mắt của y, thản nhiên đổi kháng, nhưng cũng cảm giác được khí thế khiếp người phát xuất ra từ thân thể yếu bệnh của y.

Thú Thần chăm chăm nhìn Quỷ Lệ, ung dung mở miệng nói: "Ta nghe nói, kẻ đã đả thương ta, tựa hồ như có mấy phần quan hệ với người phải không?".

Quỷ Lệ sắc mặt lập tức biến đổi.

Hai nam nhân nhìn nhau, không nói tiếng nào, luồng khí bên trong thạch thất như đã đông cứng thành băng.

Vào lúc đó, đột nhiên, cả hai người bọn họ tựa hồ như đồng thời cảm giác thấy điều gì, Thú Thần nhướng mắt lên, Quý Lệ quay người nhìn về phía cửa động.

Cỉ một cái nhìn, trong bóng tối tưởng chừng có nỗi sợ hãi to lớn đang ập tới, trái tim như bị hắn một vết thương...

Xích Diễm Ma Thú đã tiêu thất từ lâu, bên trong toà thạch thất rộng lớn, một lần nữa lại bị bóng tối vây phủ, chỉ có hoả bồn trước mặt Thú Thần, vẫn có một ngọn lửa vẫn bình tĩnh cháy lên, soi sáng một vùng khá nhỏ bên cạnh, tỏa ra ánh sáng ôn hòa ấm áp. Vòng sánh sáng Bát hung thần tượng vẫn đang chậm rãi quay tròn ở phía trên hoả bồn, nhưng đã không còn tỏa ra ánh sáng lấp lánh nữa.

Nhưng gần như ngay sau đó, ở nơi xa thẳm trong bóng tối, một nhân ảnh được luồng ánh sáng ôn nhu màu lam nhẹ nhàng bao quanh đang bình tĩnh đứng đó. Dung nhan quen thuộc đậm vào mắt hắn, chỉ trong giây lát mà tưởng như đã trải qua ngàn năm vạn năm.

Nao nao lòng, nhìn thẳng vào nàng.

Từng bước, từng bước, chậm rãi tiến tới.

Tay của Lục Tuyết Kỳ, nơi bóng tối và ánh sáng nhập nhòa, nhìn trắng muốt như tuyết, nhưng không biết vì duyên có gì lại dụng lực thái quá nắm chặt lấy chuôi kiếm Thiên Gia. Nhưng nhìn bộ dạng của nàng, không hề phảng phất tí kích động nào, chẳng khác gì nữ tử lặng lùng như băng sương thử đầu tiên gặp gỡ.

Nàng từ từ, từ từ đến gần.

Đi tới bên cạnh hắn, rồi dừng lại.

Không nói tiếng nào, không cần dùng đến lời nói, trong tròng mắt của nàng, lúc này chỉ phản ánh lại ngọn lửa bập bùng. Giây phút ấy, thời gian đã trải qua bao lâu?

Thú Thần yên lặng quan sát cử chỉ kỳ quái của một nam một nữ này, nhưng không nói tiếng nào, cũng không có chút hành động gì, trong đôi mắt vĩnh viễn không thấu hiểu được lấp lánh những thần tình phức tạp, tưởng như chưa đựng nỗi đồng cảm và chia sẻ.

Cùng với hắn, kề vai sát cánh với hắn.

Ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ, sau dừng lại, vẫn không hề nhìn về hướng Quý Lệ, một lúc lâu sau, giữa bầu không khí yên lặng có vài phần quái dị, chỉ nghe thấy giọng nói của nàng chậm rãi bình tĩnh cất lên, nhưng vẫn phảng phất mỗi quan tâm không thoát thành lời: "Nguyên lại đúng là ngươi".

Quý Lệ không nói gì, hắn chăm chú nhìn vào người nữ tử dung nhan thanh tú mỹ lệ đang một mực quay mặt về phía trước, một lúc lâu sau, hắn làm chuyện thực sự duy nhất mà hắn có thể làm trong lúc này.

Hắn quay về hướng nàng, từ từ...

Mỉm cười.

Sau đó, hắn đứng bên cạnh nàng, vai kề vai, hơi thở trầm sau dội lại từ ngọn lửa, thâm tâm phảng phất đầy vẻ ôn nhu ấm áp.

Lục Tuyết Kỳ dường như cảm giác thấy điều gì, từ từ, trên khuôn mặt trắng muốt của nàng chợt ửng hồng, nhưng nàng không hề che giấu, chỉ là trên khuôn mặt lạnh như băng sương, một mực vẫn nhìn về phía trước, hướng về phía ngọn lửa cháy bùng, mắt nàng như cũng lấp lánh ánh lửa, khẽ mỉm cười.

Nụ cười ấm áp hạnh phúc.

Hai thân ảnh, vai kề vai, nhìn về phía Thú Thần, đối diện với tên ma đầu dữ dội nhất trên thế gian.

Trong mắt Thú Thần thoáng qua thần sắc thống khổ bi thương, từ từ cúi đầu.

Ngọn lửa đỏ vẫn đang bình tĩnh cháy rực, cảnh tượng trong thạch thất tựa hồ trở nên mông lung trong ánh lửa bập bùng, ba bóng người đứng đó một lúc lâu.

Chừng như đã quyết định xong, Thú Thần một lần nữa lại ngẩng đầu lên, mục quang dừng lại một lúc trên người của Lục Tuyết Kỳ, rồi chuyển sang người Quý Lệ, đột nhiên nói: "Ngươi có thể đáp ứng cho ta một việc được không?".

Quý Lệ giật mình, không ngờ hắn bỗng nhiên lại nói những lời như vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ hỏi lại: "Cái gì?".

Trên nét mặt Thú Thần lộ ra vẻ mệt mỏi, lạnh lùng nói: "Hai người vô luận vì mục đích gì, đều muốn đánh với ta một trận, nếu các ngươi chết dưới tay ta, đương nhiên không cần phải nói nhiều nữa, nhưng nếu ta chiến bại, ta cũng không trách cứ gì các ngươi, chỉ hy vọng sau khi các ngươi ra khỏi cổ động, làm giúp cho ta một việc.

Quý Lệ nói: "Ngươi nói đi".

Thú Thần im lặng giây lát rồi nói: "Ngươi có nhớ bức tranh thạch tượng ở cửa động không?".

Thú Thần trầm giọng nói tiếp: "Nếu ngươi có cơ hội thoát ra ngoài, hãy hái một bó hoa bách hợp là thứ hoa mà nàng yêu thích nhất ngày xưa, đặt trước mặt nàng giúp ta".

"Bách hợp... ta biết rồi" - Quý Lệ chầm chậm gật đầu, chỉ có điều trong giọng nói của hắn, tựa hồ như có mấy phần xúc cảm, Lục Tuyết Kỳ cũng có cảm giác giống vậy, nhưng không nói gì, chỉ chăm chăm chú nhìn y.

Thú Thần lắc lắc đầu, tựa hồ đang tự cười chế giễu chính mình, sau đó đối mặt với Quý Lệ, mỉm cười nói: "Còn ngươi, nếu ngươi phải lưu lại nơi này, không còn có cơ hội ra ngoài nữa, ngươi có tâm nguyện gì không?".

Mục quang của hắn chuyển từ người Quý Lệ nhìn sang mặt của Tuyết Kỳ, khẽ mỉm cười, ánh mắt phảng phất như lấp lánh những tai sáng kỳ lạ, nói tiếp: "Ngươi nữa, ngươi có muốn nói ra tâm nguyện của mình không?".

Quý Lệ trầm mặc, Lục Tuyết Kỳ không nói tiếng nào, một hồi lâu sau, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ nhìn về phía Quý Lệ, chỉ thấy trên mặt nàng ẩn ước nhiều thần tình phức tạp, có mấy phần thõng khổ.

Nàng thở một hơi dài, đột nhiên nói: "Ta không có tâm nguyện gì khác".

Câu nói này, tuy nàng nói bằng một giọng nhẹ nhàng bình thản, nhưng lời nói như chém đinh chặt sắt, không chừa lại cho mình nửa phần để rút lui.

Hoặc giả, nàng thực sự không nghĩ đến nửa phần để rút lui.

Hoặc giả, nàng thực sự không nghĩ đến, một lần nữa không để lại mình nửa phần rút lui.

Thân hình Quý Lệ chợt run lên.

Sau đó hắn quay lại nhìn về phía nữ tử đứng bên cạnh mình.

Thâm thâm ngưng vọng.

Không cần nói thêm lời nào.

Thú Thần nhìn Lục Tuyết Kỳ, ánh mắt càng lúc càng sáng rực, đột nhiên, y vỗ tay một tiếng, mặc dù thân hình y hơi bị lắc lư nhưng vẫn cố gắng đứng yên tại chỗ. Ác thú Thao Thiết đang nắm khoanh tròn trên chiếc áo choàng bằng vải rực rỡ bên cạnh y chợt nhôm dậy, rống lên một tiếng.

"Hay, hay, nói hay lắm!"

Thú Thần đối diện với Lục Tuyết Kỳ, trong mắt không ngờ lại phát ra những tia sáng cuồng nhiệt: "Chuyện này, chuyện này, nữ tử trong thế gian này...".

"Ha ha ha ha..."

Y ngẩng đầu cười một tràng dài, như có vẻ điên cuồng, tiếng cười tắt đi, lại giống như tiếng khóc, chẳng khác gì như tiếng nước nở, làm rung động cả người y, một luồng hung khí không tên từ từ bốc lên cao, vòng ánh sáng Bát hung thần tượng lấp lánh đang tự động quay tròn chậm chạp đột nhiên bắt đầu tăng tốc, đồng thời cả tám thần tượng bắt đầu tỏa sáng.

Luồng hơi hung bạo từ thời viễn cổ, khác hẳn với tiếng rống ác ma của Xích Diễm Ma Thú trước đây, trong nháy mắt tràn đầy không khí tia lửa trong hoả bồn cũ kỹ dưới sức thôi tri của yêu lực, một lần nữa, từ từ mở rộng ra.

Trong lúc đó, ngọn lửa đang bùng cháy, bắt ngờ từ từ ly khai hoả bồn, dính vào phần thân của vòng ánh sáng Bát hung thần tượng, làm cho bát hung thần tượng bay lên giữa không trung, lửa cháy rừng rực.

"Ngươi nói rằng, khi ta triệu gọi Xích Diễm Ma Thú, địch xác là do không đủ lực Huyền Hoả, nên uy lực không bằng với pháp trận ở tại Huyền Hoả Đàm?".

Đứng ở phía sau vòng sáng, Thú Thần gương mặt trăng bênh đột nhiên trở nên hồng nhuận, tựa hồ nhờ vào yêu lực tuyệt thế mà đã hồi phục lại: "Nhưng pháp trận này là do ngày xưa Linh Lung tự mình bày bố, dư sức vượt qua pháp trận tại Huyền Hoả Đàm, tại nơi bí mật này, ta sẽ để các ngươi chứng kiến".

Trong tiếng cười dài thê lương của hắn, toàn thân hắn bay lên không trung, từ từ dung nhập vào ngọn lửa đang càng lúc càng mở rộng, cuối cùng đã biến mất không nhìn thấy được nữa, trên mặt đất, Thao Thiết rống lên một tiếng.

Một khắc sau, ở trên thần tượng của bát diện hung thần, đột nhiên, con mắt của thần tượng như sung huyết, tỏa ra luồng sáng đỏ rực, như ác ma thức tỉnh, lập tức, đầy trời vang lên tiếng hò hét cuồng nộ của thần ma, bao trùm trời đất, chấn động màng nhĩ.

Ngọn lửa càng cháy càng mãnh liệt, bên trong ánh lửa, bắt đầu phát xuất tiếng ầm ầm như sấm sét không ngừng, tâm của ngọn lửa dần dần chuyển sang màu trăng, sức nóng lan toả, với đạo hạnh tu hành của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ cũng cảm thấy khó chịu đựng được sức nóng tàn khốc đó.

Giữa tiếng ma kêu quỷ khốc đầy trời, vọng lại tiếng đọc chú ngữ thần bí, chú ngữ này rất trúc trắc nhưng cũng dài dằng dặc, cổ xưa thăm thuý, phảng phất như người thời viễn cổ đang quỳ bái thần minh, tận dụng mọi linh lực tín ngưỡng trong tâm minh, triệu gọi thần minh thức dậy từ con mộng mị.

Ngọn lửa to lớn, cháy bùng lên.

Chú ngữ này chợt như gió giật mưa rơi, làm nhân tâm tê liệt, trong âm thanh uyển chuyển của chú ngữ như đánh vào tâm linh, đột nhiên, một uy thế cực kỳ to lớn không thể địch nổi, từ bên trong ngọn lửa mãnh liệt phát xuất ra, với uy lực to lớn như vậy, Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ không thể kháng cự lại bị đẩy bay ngược về phía sau.

Chú văn đáng sợ này, nếu triệu gọi một linh vật cực kỳ khủng bố, thì uy lực sẽ đến độ nào?

Ngay lúc đó, Quỷ Lệ cùng Lục Tuyết Kỳ biến sắc, lực lượng nào mà nhân lực không thể chống lại?

Ngọn lửa bốc cháy rừng rực như điên cuồng, những tia lửa như yêu ma nhảy múa loạn xạ giữa không trung, nghênh tiếp nỗi sợ hãi khủng bố nhất từ bên trong ngọn lửa. Nơi nóng bỏng nhất chính là nơi tâm ngọn lửa màu trắng bạch, đột nhiên, lấp lánh kịch liệt, giống như một sinh vật, thở ra một hơi dài, bắt đầu mở mắt ra.

Ngay lập tức, đá núi cổ xưa cứng rắn xung quanh rào rào tan vỡ, trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt lớn, từ bên trong những vết nứt này, phát xuất ra những

luồng ánh sáng đỏ rực, phảng phất ở bên dưới như có dung nham núi lửa cực kỳ mãnh liệt, đang chuẩn bị phun trào.

Một hơi thở dài, tựa như tiếng rồng kêu, giữa không trung vọng lại.

Chương 213

Bát Hoang Hoả Long

Sân Ma Cổ Động, động khẩu.

Hắc Mộc đứng sừng sững phía trước thần tượng thần Linh Lung Vu Nữ. Sau lưng y, hung linh Hắc Hổ lúc này tựa hồ trầm mặc. Đám người Lục Tuyết Kỳ vào trong động đã khá lâu, trước đám Quỷ Lệ. Thời gian đãng đãng trôi qua. Không ai biết được bên trong động huyệt cổ xưa này đã phát sinh chuyện gì?

Hai huynh đệ Hắc Mộc, Hắc Hổ lộ vẻ không quan tâm, hình như trong nhän thần hai người hiển hiện niềm tôn kính đối với thần tượng Linh Lung Vu Nữ.

Đột nhiên, giữa bầu không khí tịch mịch mặt đất dưới chân rung lên nhẹ nhè, văng vẳng tiếng sấm từ bên trong cổ động truyền ra. Hắc Mộc thân mình chấn động, xoay sang nhìn Hắc Hổ. Cả hai chưa kịp minh bạch điều gì thì dị biến lại phát sinh.

Từ vòm trời u ám trầm trầm, vốn bao phủ tầng không Hắc Sơn Phong đột nhiên xạ ra một đạo quang mang kim sắc, giống như lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua mây mù hắc ám. Liền đó, ngoài viền những cụm mây đen đang trùng trùng điệp phủ kín sơn phong, liên tiếp phát xuất những đạo quang mang sắc vàng lợt lạt.

Trên tần không của sơn phong, tiếng ầm ì từ ngàn vạn năm vọng lại, âm thanh nồng nặc tựa như bị phù chú trấn áp. Mây gió cuộn cuộn, mặt đất chấn động dữ dội, giống như có một thứ lực lượng thần bí mặc trắc đang thức tỉnh tại nơi này, khiến cho thiên địa động dung mà nhường bước.

Hắc Mộc cùng Hắc Hổ run rẩy nhìn hiện tượng biến chuyển của thiên địa, hốt nhiên Hắc Mộc chuyển mình, chấn chừ giây lát, thanh âm tựa hồ hơi run, thấp giọng nói: "Hình như âm phong đã ngừng rồi?".

Hắc Hổ thân mình to lớn, ngưng thần nhìn vào vùng tối đen sâu thẳm bên trong huyệt động, không thấy âm phong lạnh buốt xương mà từng đợt, từng đợt sóng nhiệt khí cuồng liệt phả ra.

"Tại sao lại thế này? Trong đó xảy ra chuyện gì?" - âm thanh Hắc Mộc có phần kích động. Sắc nát y bị bao phủ bởi một màu đen nên không thể thấu được biểu tình thật sự. Chỉ thấy y trân trối nhìn vào Sân Ma Cổ Động.

Ngược lại, đối diện với dị biến, Hắc Hổ biểu tình thập phần phức tạp kỳ quái, tựa hồ hoan hỉ nhưng không nói thành lời. Sắc diện y được khói trắng tạo thành, thoảng lộ một nét tang thương.

"Là hoả long, Bát Hoang Hoả Long!"

"Thật sao?"

Hắc Mộc không tin, cắp tốc xoay người lại, nhìn Hắc Hổ hỏi: "Huynh nói thử xem, tại sao trên đời này ngoài nương nương ra, hôm nay lại có kẻ có thể triệu hoán Bát Hoang Hoả Long?".

Hắc Hổ mục quang xanh biếc bất định, từ từ nhìn lên thạch tượng phía trên hồi lâu, đoạn nói: "Căn bản không kẻ nào có thể. Bởi vì để triệu hoán linh thú phải biết lời chú cùng Huyền Hoả Giám, tinh hoa của vạn hoả, vốn đã thất lạc".

Y vừa dứt nụ cười liền dùng ánh mắt đượm vẻ kỳ quái nhìn Hắc Mộc thốt lên: "Cũng có thể trên đời này có kẻ nào đó lĩnh ngộ được toàn bộ vu pháp chú văn của Vu Nữ nương nương, lúc sinh tiền chỉ mình nương nương có thể triệu hoán Bát Hoang Hoả Long của Bát Hung Huyền Hoả pháp trận, vừa khéo pháp trận cũng ở chốn này".

Hắc Mộc chưa hết xúc động, lặng yên không nói một lời. Một lúc sau, y đột nhiên lắc đầu nói: "Nguyên lại hắn... còn có cách này. Nhưng mà Bát Hoang Hoả Long là hung thú huỷ diệt vạn vật, hắn triệu hoán thần thú, phải chăng đã quên rằng năm đó Nương Nương dùng chính con hoả long này để thiêu diệt hắn?".

Hắc Hổ nhạt nhẽo cười lạnh một tiếng: "Ai biết được, ta chỉ nhớ rằng khi nương nương ra đi có lưu lại cho ta một câu thôi".

Hắc Mộc chấn động: "Vậy sao?".

Sắc măc Hắc Hổ hiện lên ý mênh mang, bỗng chốc xoay mình, nhìn xem dị biến ngày càng hiển hiện rõ ràng, Sân Ma Cổ Động chấn động mỗi lúc một mãnh liệt, cười lạnh nói: "Nương Nương có dặn dò rằng: sau này, vô luận bao nhiêu năm, một khi hoả trận phục sinh tại chốn này, tất đến lúc kết thúc mọi oan nghiệt".

Hắc Mộc lẩm bẩm: "Đến lúc kết thúc oan nghiệt".

Sắc mặt y chợt thoảng biến đổi, nói: "Phải chăng Nương Nương đã sớm dự liệu việc này?".

Hắc Hổ không để tâm đến lời Hắc Mộc. Với y mà nói, tại thời khắc nhiệt phong thổi cuồng liệt, gió mây tan tác, kim mang loạn thiểm, thiên địa hỗn loạn này, trong mắt y chỉ có mỗi thạch tượng tôn kính.

Y thong thả đi tới phía trước thạch tượng, biểu tình trên mặt hoàn toàn tiêu biến, chùng giọng nói: "Nương nương, nương nương, cuối cùng tôi cũng đợi được giây phút này, mọi chuyện đã đến lúc kết thúc. Hắc Hổ lại được về với người, từ nay xinh vĩnh viễn phụng thị bên người".

Hắc Mộc lắng nghe nhìn huynh trưởng quý trước thần tượng, đoạn ngước mắt nhìn trời. Lúc đó giữa thiên địa chỉ còn có y một mình đương đầu với sấm sét.

***

"Âm ầm"

Gió thổi mây bay cuộn cuộn, mặt đất rung lèn cường liệt.

Bên trong Sân Ma Cổ Động, một đạo bạch quang loé lên rồi ẩn sang một bên, Tăng Thư Thư thổi lui nửa bước trong lòng âm thầm kêu khổ. Đám người Lý Tuân không hiểu tại sao tại nơi cổ động ma quái này đột nhiên mọc ra một bạch y nữ tử, phong tư có thể sánh với vẻ yêu mị nhập cốt của Hợp Hoan Phái Kim Bình Nhi, đạo hạnh cao đến bất khả tư nghị. Lý Tuân cùng đệ tử Phản Hương Cốc đều bị nữ tử đó dùng một loại đạo thuật vô cùng cổ quái bao vây lại. Toàn bộ chúng nhân tại cổ động cũng đều bị nàng vây khốn.

Loại đạo thuật này giống như khi Tiểu Bạch vây khốn Kim Bình Nhi. Bạch sắc quang cầu thần bí hướng thẳng ề đám đệ tử Phản Hương Cốc. Phản Hương Cốc đệ tử tế khởi đủ loại pháp bảo chống trả, nhưng dù bị những pháp bảo này va chạm nhiều lần đến đâu, mạnh đến đâu, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ lòng động đã bị bạch quang bao trùm. Đám đệ tử Phản Hương Cốc tuy đông nhưng khả năng ứng biến kém xa Kim Bình Nhi. Bạch sắc quang cầu phút chốc phân ra thành vô số luồng quang ảnh, từ giữa thinh không tới tấp đánh xuống, tưởng như Tiểu Bạch muốn trừng phạt đích đáng đệ tử Phản Hương Cốc, mỗi lần bị đánh trúng lại vang lên những tiếng kêu khổ không dứt.

Nhin thấy đệ tử Phản Hương Cốc hâm vào nguy khốn, Tăng Thư Thư không thể tự thủ bàng quan, đành gia nhập trận chiến. Bạch y nữ tử đạo hạnh cực cao, Tăng Thư Thư không cách nào truy được chỗ nàng hạ lạc, ngược lại còn bị vô số bạch sắc quang cầu bao vây. Bất quá y tâm cơ linh mẫn hơn người, thấy được quang cầu sau vài lần hoán chuyển thì biến đổi, liền hô lớn đề tỉnh Phản Hương Cốc đệ tử bên ngoài không được loạn trǎm vào quang cầu. Lúc này, chúng nhân mới tỉnh ngộ.

Tuy vậy lúc đó bạch sắc quang cầu che phủ đầy trời, bao vây chặt chẽ chính đạo đệ tử, va đong đập tây khiến cho chúng nhân hoang mang chạy loạn cả lên.

Tiểu Bạch từ từ hạ thân xuống đất, nhìn thấy trước mặt bạch quang chói loà, đám đệ tử Phản Hương Cốc tỏ ra không kham nổi nữa liền cười lạnh một tiếng. Nàng tuy đã đắc đạo thiên tiên nhưng tuyệt nhiên không phải là dạng thần tiên từ bi không màng thù hận nhân gian, bị Phản Hương Cốc cầm cổ trong Huyền Hoả Đàm đến mấy trăm năm, mỗi thù này vẫn chưa thể nguôi, riêng việc không tìm người của Phản Hương Cốc để trả thù đã là nhân nhượng với đệ tử Phản Hương Cốc rồi. Thêm nữa, nàng sau khi cùng Quỷ Lệ đàm thoại thì tâm tình trở nên u ám cần có chỗ phát tiết.

Cúng lúc ấy, cảm giác xuân phong đắc ý trong lòng Tiểu Bạch hốt nhiên trở nên lành lạnh, tuy chỉ là dự cảm thoáng qua nhưng xuất phát từ nội tâm khiến cho trái tim nàng không tự chủ được đập loạn lên.

Thăm thăm bên trong động khẩu, một thứ lực lượng cuồng bạo cổ xưa từ từ trỗi dậy, phảng phất như sau giấc ngủ dài ngàn năm cuối cùng đã tỉnh lại. Bất quá vào thời khắc thức tỉnh này khiến cho thiên địa biến sắc.

Tiếng sấm động ầm ì từ lòng đất truyền lại, chấn động kịch liệt, hướng về phía trước như ba đao xô tới. Mặt đất rung lên dữ dội, vô số cự đại thạch khối rơi xuống, tựa hồ không có cách nào ngăn cản được thứ lực lượng cường đại này.

Mọi người trong động đều kinh hoàng thất sắc. Tăng Thư Thư dụng toàn lực, nhất thanh hô hoán Lý Tuân: "Lý sư huynh, ở đây nguy hiểm quá, chúng ta lui trước rồi tính".

Lý Tuân sắc mặt tái nhợt, nhất kiếm đánh thẳng vào bạch sắc quang cầu. Đang lúc tâm loạn nên y dụng lực quá tay khiến cho quang cầu bị kích trúng bay ngược một quãng dài, phân thành những tiểu quang cầu hình dạng tương đồng, súc tích lực lượng giữa không trung chực đánh xuống. Bất quá từ lúc dị biến phát sinh, Tiểu Bạch dường như có chút quan hoài, thôi không phát đạo thuật nên tốc độ của bạch sắc quang cầu chậm dần.

Giữa hoàn cảnh khẩn bách này, Lý Tuân hốt nhiên mở miệng kêu lớn: "Mọi người đi trước, ta đoạn hậu".

Dứt lời liền phu thân lên không, tức thì kiếm mang đại thịnh. Lúc này đại bộ phận bạch sắc đạo quang cầu đã hạ xuống đất. Đám người Phản Hướng Cốc đối với y luôn kính trọng nên sau khi nghe lời đề tĩnh đã rút lui về phía cửa động khiến cho lòng động trống không. Chỉ có điều Lý Tuân không hề có ý rút lui. Tăng Thư Thư phi thân qua, thấy y mải nhìn những bạch sắc quang cầu liền cao giọng gọi:

"Lý sư huynh, sao huynh còn chưa đi?".

Lý Tuân sắc mặt thoáng hiện lên vẻ do dự, nói: "Nhưng... Lục sư muội vẫn còn ở trong đó".

Tăng Thư Thư cau mày quát lớn: "Lục sư muội đạo hạnh cao thâm, vị tất đã có chuyện gì, nếu huynh còn chần chờ, chỉ sợ không cứu được người mà bản thân ngộ hại".

Từ phía chấn động ngày càng cường liệt, đá rơi đã lâu nhưng không lộ dấu hiệu suy giảm mà có chiều hướng gia tăng, Lý Tuân sắc mặt biến đổi, rõ cuộc đòn thở dài phi thân về phía sau thoát đi.

Tăng Thư Thư nhìn chăm chăm vào huyệt động sâu thẳm một lúc rồi cũng lướt đi.

Hai người đối thoại, mỗi câu mỗi chữ đều lọt vào Tiểu Bạch, bất quá đố với những lời họ nói nàng chỉ phảng phất cười nhạt nhẽo, không mảy may động tâm. Bên trên lòng động, tốc độ vận động của bạch sắc quang cầu chậm dần. Sau khi thân ảnh của Lý Tuân và Tăng Thư Thư rời khỏi, bạch sắc quang cầu mất đi mục tiêu truy đuổi, đình lại giữa không trung, liền đó tụ họp lại, từ từ dung hợp thành một khối bạch sắc quang cầu bay tới chỗ Tiểu Bạch đang đứng.

Tiểu Bạch nhẹ nhàng xoay mình, ngưng thị nhìn về phía sâu thẳm của huyệt động.

Thứ lực lượng cổ xưa này xem ra không ngừng gia tăng cường độ, Tiểu Bạch thậm chí có thể cảm nhận được một luồng đại lực cường mãnh không gì so sánh được từ mặt đất truyền đến. Tường đá nham thạch chung quanh rung lên bần bật, vỡ thành muôn ngàn viên đá lớn nhỏ, cùng với tiếng sấm ầm ầm, rào rào rớt xuống mặt đất. Tuy nhiên trong phạm vi ba thước quanh người Tiểu Bạch, tịnh không có khối đá nào xâm phạm vào được.

Bạch sắc quang cầu bay về bên cạnh nàng, giống như một gã tiểu tinh linh, xoay chuyển, bay múa theo tâm ý chủ nhân.

Lúc sắc mặt chủ nhân hiện lên vẻ mênh mang thất tán, nó cũng đượm nét ưu tư.

***

Tại thời khắc đó trong vùng tối thăm thẳm vang lên một tiếng gầm cuồng nộ, tựa như tràng cười dài vang tới chín tầng trời.

Thứ lực lượng thần bí cổ xưa này cuối cùng đã hoàn toàn thức tỉnh!

Thạch thất rộng rãi là vậy cũng hoàn toàn bị hỏa quang bao phủ, mọi âm ám, tối tăm lúc trước đều bị quét sạch. Làn hỏa quang chói chang này vượt xa những thứ ánh sáng khác trên thế gian, thậm chí khiến cho người ta có cảm giác nếu liệt nhật có rụng xuống chốn này, chỉ e rằng nóng đến thế là cùng.

Uy thế kinh hoàng của Xích Diễm Ma Thú nếu đem so với hỏa cảnh này chỉ như một đốm lửa nhỏ nhoi mà thôi.

Tại nơi nóng nhất của luồng hỏa diệm, không ngờ vẫn tồn tại một loài vật đang cấp tốc chuyển động, ánh mắt loang loáng hướng về những vòng sáng yêu dì nở Bát Hung Thần Tượng. Dưới tác dụng của thần bí chú văn, thần thú đã dung nhập với hỏa diệm, nhanh chóng hóa thành nhiệt lực.

Hỏa diệm không ngừng khuyếch trương rồi thu hẹp lại, phảng phất như đang ấp ủ, dung dưỡng một sinh vật đáng sợ nào đó, ôn độ theo nó mà liên tục thăng trầm. Những thứ thần bí cổ xưa tại nơi này, mỗi điểm đều ngưng tụ lực lượng đã mất từ hàng ngàn vạn năm, nay đang tái hiện lại trên thế gian.

Lục Tuyết Kỳ cùng Quỷ Lệ bị luồng liệt diễm cường đại đẩy ra sát vách đá. Hỏa diệm phảng phất như đang nung chảy thân óc, vắt khô quắt từng giọt, từng giọt nước trên thân thể hai người.

Không có một giọt nào, bởi vì mồ hôi đã sớm hoá thành khí bay mất. Ở giữa ánh lửa rừng rực, khuôn mặt hai người chói lói sắc hồng.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên có cảm giác mơ hồ, nhìn sang Quỷ Lệ ở bên cạnh thấy nam tử này không biết từ lúc nào đang nắm chặt lấy bàn tay nàng. Nàng không hề kinh ngạc chút nào, dù đang phải tuyệt vọng đổi mặt với một lực lượng thần bí trong biển lửa.

Trong bàn tay hắn, từ những ngón tay truyền lại một cảm giác ấm áp.

Cảm giác này sao quen thuộc! Mười năm trước nàng cũng đã từng trải qua cảm giác như thế.

Trong bóng tối hắc ám, một bàn tay nắm lấy bàn tay nàng.

Quỷ Lệ di động thân ảnh, rời khỏi vách đá đứng chắn phía trước mặt Lục Tuyết Kỳ. Theo đà vung tay của hắn, một đạo thanh sắc quang mang lợt lạt ở giữa ẩn ước một quầng sáng màu vàng loé lên, luân chuyển không ngừng, hình thành một màn quang bích phía trước thân hình hắn.

Tức thì, hơi nóng khốc liệt giảm dần. Lưng Quỷ Lệ rung lên nhẹ nhè, liền đó, hắn âm thầm hít vào một hơi dài.

Hốt nhiên, từ giữa lòng tay nàng, vốn giữ cho hắn đứng vững được, một vầng sáng màu lam nhợt nhạt trỗi dậy. Luồng quang mang lam sắc này liền xung đột với thanh sắc quang mang, không tương hợp được, nhưng chỉ thoáng sau hai đạo quang mang đã dung hòa nhất thể, kết thành một bức tường ánh sáng cường đại chống lại sức nóng khủng khiếp của hoả diệm.

Bờ vai người nam tử ấy, tấm lưng người nam tử ấy đang yên lặng đứng trước mặt nàng. Dưới ánh hoả quang rợp trời, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt tay lại, trên khoé miệng hé nở nụ cười nhợt nhạt.

Đột nhiên, trường thiền chú văn đình chỉ. Trong khoảnh khắc, mọi vật đều ngừng lại. Hoả diệm đầy trời, thân ảnh Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ vốn đang toàn lực kháng cự hoả nhiệt cũng như đông cứng. Chỉ có Bát hung thần tượng vẫn luân chuyển không ngừng giữa không trung.

Từ nơi nóng bỏng nhất, hoả diệm từ từ lan rộng, thoảng chốc một khe hở đủ cho một người lọt vào biển thanh một động lớn. Trong biển lửa chói lợi, ở chỗ khe hở đó tối tăm vô cùng.

Liên sau, từ nơi tăm tối đó, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn ra thế giới bên ngoài.

Một cổ hung lệ khiến cho con người ta cảm thấy tuyệt vọng tràn tới, chớp mắt đã tác động đến cảm giác những người trong thạch thất.

Khoảnh khắc, giống như cây non bị cuồng phong giật đổ, toàn bộ hoả diệm bộc phát quang mang nóng đến cùng cực, từ nơi sâu thẳm của hoả diệm ngâm lên một tràng âm thanh cuồng hoan không ngưng không nghỉ vang đến trời xanh. Âm thanh mang lại khiếp sợ, mang lại cảm giác tuyệt vọng. Từ một thế giới khác, linh vật thần minh cổ xưa giáng lâm.

Một cái đầu cự đại từ từ xuất lộ, đôi mắt giống như liệt nhật chói chang khiến người ta không thể nhìn thẳng, mỗi tấc mỗi nơi đều ngập ngụa hoả diệm.

Chiếc đầu to lớn này chiếm cứ hết không thạch thất. Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ ngây người, không tưởng được rằng trên thế gian lại tồn tại một sinh vật to lớn đến vậy, lớn đến mức không thể đề kháng. Theo bản năng, hai người liên thủ dụng pháp bảo để kháng luồng hoả diệm đang dữ dội lấn tới. Chỉ là trước uy thế nghẹt thở này, vận mệnh họ dường như đã được tuyên cáo.

Bát Hoang Hoả Long!

Hung thú đáng sợ trong truyền thuyết của Nam Cương Vu Tộc, có thể huỷ diệt thế gian vạn vật, là linh vật mà Bát Hung Huyền Hoả pháp trận triệu hoán vào lúc tối hậu, sau ngàn vạn năm dài đã hiện thân một cách oanh liệt giữa thế gian.

Chiếc đầu cự đại từ từ chuyển động trong vùng hoả diệm, tịnh không có cử động huỷ diệt nào. Ngọn lửa dữ dội bao quang nó, từ cái sừng to lớn đến răng nanh trong miệng loé lên một sắc đỏ mềm trong như pha lê thần bí nóng rẫy.

Ngay từ hơi thở đầu tiên, hoả long đã khiến cho thạch thất chấn động kịch liệt. Đối với sinh vật cường đại như nó thì thạch thất này bất quá chỉ là một nơi nhỏ hẹp, thậm chí thân mình nó cũng đã thò ra ngoài.

Phía sau đầu hoả long, vòng sáng Bát hung thần tượng tạo thành đang chuyển động. Thoạt ẩn thoạt hiện giữa nhẫn thần hoả long, vòng sáng cự đại đó tựa hồ đang rung lên nhẹ nhẹ.

Có phải hoả long chính là lực lượng khiến người ta tuyệt vọng?

Hay ai đó đang gửi hồn vào những hồi ức xa xưa?

Không ai biết.

Không tưởng được trong khoảnh khắc đó nó mới thực sự thức tỉnh. Từ hai hốc mắt long lanh đỏ ối hoả long, liết diễm từ từ thăng cao.

Một lát sau, chiếc đầu đáng sợ đó nhìn sang bức tường bên phải thạch thất. Hai nhân ảnh đang tựa vào đó toàn lực chống lại hoả diệm.

"Grừ ưu...". Chớp mắt, một luồng âm thanh chói lói tưởng xé nát thiên địa vang lên!

Chương 214

Mặt Phật

Tiếng hống của Bát Hoang Hoả Long ầm ầm vang dội lại từ nơi rất xa, hoả diệm lại bao trùm khắp nơi làm tăng thêm phần khủng bố. Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ đứng mặt đối mặt, xung quanh là lửa lớn giật dữ cứ chực phun trào, tuy vẫn còn cách mặt đất khoảng một bước chân nhưng chảo lửa đã hoá thành dòng dung nham địa ngục. Từ vô số các khe nứt nham thạch đỏ rực đang rào rào bắn lên pháo hoa, tàn dư rơi xuống nền đất đen vẫn còn phát ra những tiếng xì xì không ngớt.

Hoả diệm cuồn cuộn bốc lên không trung, trong khoảnh khắc tiến thẳng về phía trước.

Không khí trở nên ngột ngạt, chừng như không thể thở được nữa.

Ánh lửa hồng hắt thẳng vào gương mặt đỏ bừng của Quý Lệ rõ những đường gân máu xanh nổi hẳn. Mắt hắn hướng thẳng vào ngọn lửa, miệng héto một tiếng, Phệ Hồn Ma Bổng ly khai khỏi tay hắn, bay phiêu phiêu ngay trước mặt. Cùng lúc ấy, hai tay Quý Lệ kết thành hình Phật gia Pháp ấn, nhưng giữa lòng bàn tay lại phát khởi Thiên Âm tự Phật môn chân pháp tạo ánh sắc vàng trang nghiêm tôn kính, đôi lúc thoảng lẩn những tia hồng quang quý dị.

Dưới pháp lực của hắn, Phệ Hồn được dựng thẳng lên mạnh mẽ giữa hư không, đầu gắt Phệ huyết châu cứ chuyển động theo pháp ấn trong tay Quý Lệ, nơi không ngừng phát ra những chân ngôn Phật môn ánh vàng. Phệ Hồn trước mặt bị cuốn quay những từ ngữ vàng ánh ấy, không gian chung quanh nó cứ lưu chuyển từ từ kết thành một hình Thái Cực Đồ.

Ở giữa Thái Cực Đồ án này bất ngờ lại không phát ra thanh quang chân chính của Đạo gia chân pháp Thanh Vân môn mà lại hỗn tạp với những biểu tượng kỳ dị của Ma giáo dị thuật. Trên thế gian có biết bao loại chân pháp tu hành nhưng đây là lần đầu tiên một cá nhân có được bản lãnh tinh thông cùng lúc khởi phát các loại chân pháp như thế.

Dưới ánh dư quang của Thiên Gia thần kiêm, Lục Tuyết Kỳ đứng sau lưng Quý Lệ trầm mặc, ngưng thần tập trung toàn lực chuẩn bị đối phó, trên gương mặt nàng lộ vẻ khủng bố cùng cực. Thiên Gia thần kiêm sau lưng cứ tỏ sáng lam sắc dịu dìu.

Nàng vẫn đẹp rạng rỡ, thanh thoát giữa chung quanh đang đên cuồng nghiêng ngả.

Chỉ một khắc sau, nhiệt hoả mãnh liệt vô bì ào đến.

Ngay tức khắc, phảng phất cả thế gian như đều hoá cả thành lửa, thân thể cứ như trong lò lửa hồng, như đang chịu đựng cực hình đau đớn nỗi luyện ngục. Lửa đỏ khôn cùng đang cười cuồng loạn bên tai, từ mọi hướng đang vươn muôn bàn tay tới quanh mình, thân xác ắt sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Toàn thân chiến đấu!

Bỗng nhiên, giữa sóng lửa cuồn cuộn gào thét đó, những tia sáng kỳ dị, sau một thời gian bị áo đảo, vẫn ngoan cường tỏa sáng trở lại.

Là Phệ Hồn!

Kim, Thanh, Hồng tam sắc quang mang đồng thời phát ra từ thanh Phệ Hồn, ngưng kết thành bức tường chắn vô hình ngăn biển lửa đên cuồng kia, bảo vệ chủ nhân.

Đây dường như là kỳ tích! Bát Hoang Hoả có sức mạnh huỷ diệt toàn bộ cả thế gian bỗng bị Quý Lệ đẩy lui, thậm chí ngay cả con khỉ Tiểu Hồi trên vai Quý Lệ cũng nắm phục xuống, chớp ba con mắt đỏ ngầu đang long lên, hung hăn hướng về hoả long gầm lên giận dữ.

Chỉ có tình hình của Quý Lệ là chẳng thấy khá hơn, cứ mỗi khi được ngọn lửa phản chiếu thì mặt hắn còn ánh được chút sắc hồng, sau đó thì chuyển sang tái nhợt. Lục Tuyết Kỳ đứng sau lưng đã cảm nhận được toàn thân Quý Lệ đang rung lên nhẹ nhẹ, vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn. Vừa chạm vào thân Quý Lệ, nàng đã sững sốt. Toàn thân Quý Lệ nóng như lửa, dù Lục Tuyết Kỳ tâm tu hành thâm hậu như vậy cũng chẳng thể kiềm được nỗi xót xa, nghẹn ngào không thốt nên lời. Kinh động hơn, lúc Lục Tuyết Kỳ hai tay đỡ Quý Lệ đã cảm thấy ngay rằng, dù hắn thân vẫn duy trì pháp ấn nhưng song thủ đã rung lên, không tự chủ được nữa.

Uy lực của phản kích này thật đáng sợ!

Nhưng đòn tấn công này cũng không phải là không có tác dụng, Bát Hoang Hoả Long cự thú trước mặt thân như ngọn núi lửa rừng rực bỗng một lần nữa không phát động công kích, quay đầu nhìn hai sinh linh nhỏ bé này.

Trong mắt phản chiếu chỉ toàn là lửa đỏ.

"Tranh"

Tiếng ngân trong như tiếng phượng vang lên, lam quang khởi phát, thanh Thiên Gia vọt ra khỏi tay Lục Tuyết Kỳ, phản chiếu bóng nàng đang bay lướt lên phía trước Quý Lệ, hít thật sâu, cương quyết đổi mặt với nỗi khủng khiếp phía trước.

Bóng đen ào đến, cũng đang múa quay cuồng trong gió.

Những dải áo phơ phất bay trong làn khí nóng, rơi rơi trên mặt Quý Lệ. Ngay cả trong hoàn cảnh khốn khó này hắn vẫn cảm nhận được mùi u hương thân thuộc, đã từ lâu thâm nhập tân trong tim.

Trong giờ khắc tuyệt vọng nhất, vẫn còn có người bên cạnh.

Ngay cả lúc đến bước đường cùng, vẫn có những người không bỏ ta mà đi sao?

Thời gian như phảng phất trôi qua trong mắt hắn, che khuất cả màn hoả diệm hùng hậu phía trước, mắt như thấy lại thời niên thiếu ngày trước.

Hồi ức ở thâm uyên bỗng quay về, phảng phất cứ như mới diễn ra trong ngày, quay về rõ rệt sau bao nhiêu thăng trầm cùng tuế nguyệt.

Nguyên lai, thân ảnh đó thật ra không một chút đổi thay?

Chẳng phải con người luôn thay đổi sao? Có ai tránh được điều này sao?

Phía sau Bát Hoang Hoả Long, Bát Hung Thần Tượng bỗng chuyển động, đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, giữa cáclồng sáng thoáng ẩn thoáng hiện các ấn tích quý dị chớp tắt không ngừng.

Bát Hoang Hoả Long bỗng nhiên đứng chững lại, cuồng nộ dữ dội như bị thôi thúc mạnh mẽ, bật hống lên lần nữa.

Tiếng hống của Hoả Long tương tự như tiếng tung hô "vạn tuế" đón chào Đại đế xuất hiện, cứ vang vọng dồn dập ủa đến. Mọi đất đá trên mặt đất bỗng nhiên

rung chuyển kịch liệt, rồi rã tan, hoá cả thành nham thạch. Trong thời khắc ấy, phía dưới của Quỷ Lệ và Tuyết Kỳ đã hình thành biển nham thạch nóng bỏng. Âm vang từ tiếng hống dài của Hoả Long, biển nham thạch không biêt bắt nguồn từ nơi đâu như được tiếp thêm nguồn sức mạng, bắt đầu tập trung trôi nhanh về một hướng.

Dung nham cuồn cuộn dâng lên càng lúc càng nhanh, nhiệt khí bốc cao lên, làm cả thạch thất lúc này biến thành một địa ngục dung nham thật sự. Thoáng chốc, giữa biển dung nham ấy bỗng nứt ra tạo thành hố sâu hun hút, phá huỷ hết mọi thứ bên trên dòng dung nham cháy đỏ rực, giống như một vũ điệu diên cuồng lên đến thời khắc cao trào.

Vực thẳm nứt càng lúc càng lớn, càng lúc càng sâu, dòng nứt diên cuồng cứ khoét âm ầm. Trong lòng vực sâu đó, từ từ phát ra những tia sét sáng ngời, thanh âm vang vọng định tai nhức óc, còn vượt trội hơn cả tiếng gầm rống của Bát Hoang Hoả Long vang dội trong không gian.

Lúc dòng nham thạch diên cuồng đang cuồn cuộn chảy đến, vực sâu khổng lồ đã bành trướng đến hơn ngàn trượng. Từ sâu thẳm dưới đáy vực bỗng vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Oanh!

Giữa thời khắc kinh thiên ấy, từ trong vực thẳm bắn ra một cột lửa lớn, kích thước mười người ôm không xuể, toàn bộ đều tạo thành từ dung nham, uy lực vô biên.

Cột dung nham này xông thẳm về phía Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, hai sinh linh mỏng manh, bé nhỏ không thể so bì.

Quét sạch tất cả, san thanh bình địa.

Dường như đây mới chính là sức mạnh vô song thế gian không gì sánh nổi.

Là sức mạnh của lửa, tinh hoa của lửa.

Cột dung nham chưa đến chỗ Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lệ, nhưng cả hai đã thấy không còn lối thoát. Từ ngay trước thời khắc ấy, họ đang dựa vào góc vách đá còn sót lại của hang động. Lúc này, dưới chấn động diên cuồng, vách đá đã sụp vỡ thành nhiều khối rơi xuống phía sau họ. Những khối đá cứng chẳng hiểu vì sao đã từ từ nứt chảy thành các khối dung nham đỏ bừng.

Phía trên hai người chính là con mắt trùng trùng thèm khát của Bát Hoang Hoả Long, còn xung quanh là biển lửa hừng hực diên cuồng.

Dưới chân là cột dung nham đang phun trào đến với khí thế không gì cự nổi.

Trong ánh lửa, trong hơi thở, là vậy gì đang run rẩy?

Là vật vì khiến tay quyết nắm lấy, không buông ra, khẩn thiết giữ chặt bên mình?

Lúc ấy bỗng vang lên tiếng ngâm nga như viễn du từ chân trời, mang theo ánh lam quang u uẩn, như từ mười năm, trăm năm, ngàn năm vọng lại mãi đến hôm nay, chỉ vì người yêu mà ngân vọng mãi.

Tiếng gió lửa gào thét.

Nàng hướng gần đến bên lửa hồng, bóng bạch y rạng rỡ giữa ánh lửa, mỹ lệ vô song như vị tiên tử, trong bàn tay ôn nhu, kiên định ấy vẫn nắm một vật không rời.

Có gì đáng sợ chứ? Còn gì có thể làm ta sợ hãi nữa chứ?

Thanh kiếm đó!

Bóng nàng ấy hướng về phía trước, hiên ngang trước mưa gió, phong tư tuyệt thế.

Phía sau nàng vang lên tiếng ngâm trầm của Thiêu Hoả Côn, chính là thanh Phệ Hồn hiện nay, đang phóng lên đuổi theo Thiên Gia, thanh quang của nó lấp lánh song song tỏa theo ánh lam quang của Thiên Gia.

Giữa biển lửa tuyệt vọng, hai hình bóng ấy luôn cận kề bên nhau.

Thiên Gia thần kiếm khẽ rung lên, ánh kiếm xuyên qua vùng hoả nhiệt phong vân hồn độn. Đồng hành với thế kiếm là ánh thanh quang cực thịnh của Phệ hồn, cũng đang phát ra tiếng gào bạt gió.

Thanh lam hai ánh hào quang giáng từ giữa biển lửa, hướng thẳng đến cột dung nham đang bành trướng với khí thế không gì đương nổi.

Có gì đáng sợ chứ?

Còn gì có thể làm ta sợ hãi nữa chứ?

Hoả Long giữa không trung không ngừng gầm thét mãnh liệt, thanh âm vang dội cứ ào lên không ngừng Lửa cháy khắp tứ phương, cùng nhau bốc cao lên, phảng phất cũng đang hòa vào một vũ điệu điên cuồng. Cảnh tượng cứ như một cuộc tận thế hoan lạc.

Hai hình bóng ấy phảng phất hợp thành nhất thế, thanh lam quang huy cuộn lại, rồi như một vệt lưu tinh rơi, đâm thẳng xuống cột dung nham.

Đó là luồng ánh sáng rạng rỡ, nở bùng tựa như một chuỗi pháp hoa đỏ rực to lớn. Biển dung nham sôi sùng sục, bắn tung toé lên trời. Dường như cột dung nham khổng lồ đã bành trướng đến cực độ, thiêu rụi tất cả mọi thứ xung quanh nó. Duy chỉ có luồng song quang sáng rực đó là không nào nung, hướng thẳng đến trung tâm của cột lửa.

Nào ai biết được những giờ khắc sau đó phảng phất như ngưng kết lại, thời gian đã kéo dài đến tận bao lâu?

Cột dung nham bỗng từ từ hạ xuống, dòng dung nham cuồn cuộn đang từ từ chậm lại, cơn lốc xoáy khổng lồ bắt đầu giảm lại, duy chỉ còn cột lửa đáng sợ đó,

giống như trong khoảnh khắc bị đứng sững lại giữa biển dung nham.

Hai luồng sáng thanh lam cùng nhau mãnh liệt đâm xuyên qua cột dung nham tạo ra một lỗ hổng lớn. Ngay sau đó, một âm thanh trầm sâu phát ra, "đùng", vô số mảnh vụn ồ ạt bắn ra. Thanh lam quang huy cứ không ngừng bùng lên dữ dội. Chẳng mấy chốc, một tiếng nổ lớn vang lên, cột dung nham khổng lồ từ từ nghiêng ngả đổ ụp xuống, rồi nhanh chóng hoà lẫn vào biển dung nham sôi sùng sục bên dưới.

Trên không trung lại hiện ra hình ảnh của Lục Tuyết Kỳ và Quý Lệ.

Ý phục của hai người đầy những vết cháy xém của lửa, thâm chí thân thể cũng đều thụ thương. Sắc mặt mệt mỏi không tài nào diễn tả nổi. Trong hơi thở và khoé miệng của Quý Lệ vẫn còn đọng mùi vị máu hồng.

Nhưng họ vẫn bên nhau, dù thân thể suy yếu, dù biết rõ là tuyệt vọng, pháp bảo Thiên Gia và Phệ Hồn trong tay, vẫn phóng ra luồng hào quang sáng chói vô cùng.

Tay vẫn nắm chặt tay.

Cơ thể họ từ từ bay lên.

Họ từ từ bay lên giữa khoảng không, rồi dừng lại ngay phía trước mặt của Bát Hoang Hoả Long.

Hai con người bé nhỏ ấy, mặt đối mặt, lặng lẽ đứng hồi lâu.

Hai con mắt rực lửa của Bát Hoang Hoả Long nhìn chăm chú vào đôi nam nữ, trong ngọn lửa đầy vẻ thần bí ấy, thật sự không thể thấu hiểu được trong nội tâm nó đang nghĩ những gì. Thực ra, một sinh vật tồn tại hùng mạnh như nó cũng chẳng cần để ý đến tình cảm của con người.

Ánh sáng của ký hiệu trên Bát Hung Thần Tượng bí ẩn đó, không hiểu vì sao lúc này có vẻ như mờ đi rất nhiều. Phía sau cái đầu to lớn của hoả long, các Bát Tượng Hung Thần dường như đã dốc toàn lực.

Có lẽ, để có được sức mạnh to lớn đó phải trả một giá, cái giá ấy xem ra là quá lớn rồi!

Đạo lý này lưu truyền trong Vu tộc, tự cổ chí kim, có bao nhiêu người hiểu rõ được chứ?

Những ký hiệu thần bí trên Bát Hung Thần Tượng vẫn còn đang nhấp nháy không ngừng từ từ chuyển động. Bát Hoang Hoả Long chưa vội tấn công, dường như nó đang chờ đợi điều gì.

Quý Lệ dù cố che dấu sự đau đớn nhưng cuối cùng cũng không thể nào kềm chế nổi, vết máu trên khoé miệng cứ càng lúc càng lớn. Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, đỡ hắn dựa vào người nàng.

Bên tai bỗng thoáng nghe hơi thở quen thuộc, mang theo những luồng hơi nóng

thỉnh thoảng lại lướt qua làn da trắng nhợt nhạt trên gương mặt của nàng.

Trong lòng bỗng thật bồn chồn.

Đột nhiên sao nàng lại có cảm giác đó.

Nàng từ từ quay đầu lại nhìn hắn.

Bắt gặp ánh mắt của Quỷ Lệ, hắn cũng đang nhìn nàng.

Nàng từ từ cúi đầu, mỉm cười.

Quỷ Lệ chăm chú nhìn nàng hồi lâu, trên khoé miệng còn vương vết máy của hắn cuối xuống cùng cũng xuất hiện nụ cười.

Xung quanh Bát Hung Thần Tượng đột nhiên phát sáng trở lại. Lần này ánh sáng không chỉ từ những gương mặt đanh ác của Bát Thần mà còn hoà quyện cùng với hỏa diệm của Thủ Thần, lần đầu tiên xuất hiện nhưng đã biến hóa vẫn ánh sáng không gì sánh nổi, từ từ bao trùm hết toàn bộ chu vi các thần tượng.

Cả vùng sáng bắt đầu chuyển động, đầu tiên tách từ phía sau lưng của Bát Hoang Hoả Long, rồi từ từ hạ xuống. Hỏa diệm bùng bùng di động theo vùng sáng đó. Vật khủng khiếp ấy từ từ hạ xuống tiếp xúc với đỉnh đầu của Bát Hoang Hoả Long.

Rồi đột nhiên Bát Hoang hỏa Long gầm lên hung hahn, trong nháy mắt, cả biển lửa dường như khuấy động. Cái gì đã làm cho sinh vật to lớn mạnh mẽ ấy đau đớn khổ sở như thế?

Hỏa diệm đã bớt đi phần hung hahn, nhưng tuyệt đối không cản trở sự hoà nhập của vòng lửa với cái đầu Bát Hoang Hoả Long.

Sau đó, biểu tượng thần bí đang nhấp nháy quanh Bát Hung Thần Tượng, dường như đột nhiên giảm mất đi ánh sáng, lại một lần nữa mờ nhạt dần.

Bát Hoang Hoả Long đã ngừng gào thét, phảng phất như đang cúi đầu xuống một cách chậm chạp, một lát sau đột nhiên cái đầu to lớn ấy bỗng lại ngẩng lên. Nỗi tuyệt vọng ngọt ngào đến ngừng thở lại bắt đầu xuất hiện, vây lấy Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ.

Lần này, chẳng hiểu sao cảnh tưởng tǎn công đáng sợ như hai lần trước không tái hiện, mà ngược lại, nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống rất nhiều, biển dung nham dưới chân mặc dù vẫn nóng hừng hực nhưng dòng chảy đã dần chậm lại, trong bể dung nham địa ngục này dường như phần tinh hoa của nhiệt hỏa đã bị đẩy lùi.

Bát Hoang Hoả Long cuối cùng cũng nhìn hai người nọ chăm chú, lần này, trong mắt nó dường như đã không còn ngọn hoat diễm rùng rực huyền bí mà lại đang tràn ngập bởi những tình cảm phức tạp đên cuồng của con người.

Hoả Long ngẩng đầu trời rồi há miệng thật lớn.

Dường như nó đang hít thở thật sâu!

Cùng với động tác đó, tất cả các hoả diệm rực cháy trên không trung dường như mất tia sáng, như vẫn đủ bù gây áp lực với Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lê, càng khiến người ta tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả.

Từ trong miệng của Bát Hoang hoả Long đột nhiên nhá lên một đạo hào quang, không phải là ánh sáng của lửa, mà là một ngọn lửa thuần tuý, thật sự.

Ngọn hoả diệm đó không chứa bất cứ tạp chất nào, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, thứ đáng sợ nhất thế gian này cũng là vật thuần tuý nhất, có lẽ vật huỷ diệt được cả trời đất chính là ngọn "thuần nhất chi hoả" này.

Nó cứ từ từ phun ra!

Nó chỉ là một cột lửa mỏng manh hỗn độn, không hề tỏ ra chút nhiệt khí nào thuần chất như ngọc, thẳng hướng về Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lê.

Thiên Gia thần kiêm trong tay Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lê.

Thiên Gia thần kiêm trong tay Lục Tuyết Kỳ đang đưa nhẹ nhàng, Phê Hồn cũng đã từ từ quay về tay Quỷ Lê. Ánh thanh sắc, lam sắc của hai lợi khí đang dần dần giảm đi.

Sức người dù mạnh mẽ đến đâu cũng vô phương kháng cự hoả lực thiên nhiên.

Ngọn hoả diệm cứ tiến dần đến, từng chút từng chút một.

Lục Tuyết Kỳ cứ cúi đầu yên lặng, không còn thấy những chuyện đang xảy ra trước mắt. Lúc này, trong mắt nàng, chỉ có hình ảnh của một người.

Nhin thật sâu, thật sâu, khoé miệng nàng thấp thoáng nét cười hanh phúc, nhưng ngại ngùng không dám biểu lộ ngay, cứ rạng rỡ dần lên xuất phát từ tình cảm chôn giấu suốt triệu năm trong tâm hồn.

Hoả diệm đang tiến đến rất gần.

Cánh tay này, cơ thể này còn di trì được bao lâu nữa đây?

Trong suy nghĩ ảm đạm của hắn, phải chẳng cái chết cũng là như thế này?

Chỉ là, tâm nguyệt cả đời cuối cùng vẫn vô phương thực hiện sao?

Hắn bỗng cười khổ, chưởng pháp hoá nhu nhuyễn ôn hoà.

Đột nhiên, vẫn sáng quanh hoả diệm rung động, cứ như có một vệt sao băng vừa quét qua, lưu lại một điểm hoả quang, trong khoảnh khắc hỗn loạn ấy bay xẹt qua đầu chàng.

Lục Tuyết Kỳ lập tức cảm thấy được Quỷ Lê đang lâm vào hiểm cảnh, bất giác nắm lấy tay Quỷ Lê, ngay lúc đó, ngọn lửa cháy ập đến cận kề, những muỗi ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Chết!

Hay sống!

Quỷ Lệ lúc ấy bất ngờ chỉ kịp cất tiếng kêu thát thanh, cùng lúc đó hắn vị kéo mạnh thoát về phía sau. Lục Tuyết Kỳ thì ra không hề có ý thoát thân một mình, cương quyết nắm chặt lấy tay Quỷ Lệ kéo hắn đi cùng.

Bỗng bất ngờ trong lòng bàn tay Quỷ Lệ chớp lên ánh lửa điện, vùng ngoại vi là ánh ngọc đổi màu liên tục phát ra từ khói ngọc bài, trung tâm là hình hoả diệm đồ án. Bảo vật đang phát sáng ấy đích thực Huyền Hoả Giám.

Một khắc sau từ trong lửa đỏ bắn lên cao: Huyền Hoả Giám!

Từ xa, Bát Hung Thần Tượng bỗng nhiên rung lên. Bát Hoang Hoả Long khổng lồ đang tung hoành bỗng như bị một sức mạnh khủng bố nào đó cản lại.

Theo sau đó, dường như có một âm thanh từ u minh vọng đến, tiếng ngâm nga êm dịu, vang vọng gần xa, hình như của Linh Lung nương nương từ ngàn vạn năm trước.

Huyền hoả Giám cứ sáng rực lên. Chính giữa hoả diệm đồ án ấy, tinh hoa hoả diệm dường như tái sinh một lần nữa, phía dưới ngọn lửa phảng phất ẩn tàng một sức sống rất mãnh liệt, hấp thụ tất cả những tinh hoa thuần chất của hoả diệm trên thế gian này.

A!

Bỗng Quỷ Lệ bật thốt ra một tiếng, Huyền Hoả Giám trong tay sáng bùng lên làm hắn vô phƯƠNG nǚ giữ lại được. Huyền Hoả Giám rời khỏi tay hắn lại không rơi xuống, ngược lại từ từ bay lên không, ngừng lại ngay trước tầm nhìn của Bát Hoang Hoả Long, từ từ toả sáng lấp lánh.

Huyền hoả Giám từ từ phát luồng nhiệt khí nóng hổi, mang theo làn khói trắng huyền hoặc như muôn nung nấu không khí xung quanh, rồi ngưng tụ lại quanh Huyền Hoả Giám. Như có một sức mạnh vô hình nào đó, làn khói tán ra không gian xung quanh. Trong làn sương mù hư ảo ấy từ từ ngưng kết lại thành hình ảnh một nǚ tử mỹ lệ.

Đó là một nǚ tử mặc y phục cổ phác, tay cầm pháp trượng. Dung mạo giống y như thạch tượng Linh Lung vu nǚ đặt trước Trần ma Cổ Động.

Là Linh Lung!

Phảng phất như có một tiếng kêu là tuyệt vọng, nǎo nề đến tận tâm can vang lên, Bát Hoang Hoả Long thần sắc lại vô cùng thống khổ. Sau đó, vòng hoả diệm trên đầu Bát Hoang Hoả Long từ từ nổi lên, ánh lửa cũng tan biến dần đi, hiện rõ chân thân của Thú Thần, toàn thân Thú Thần lúc này khô cảo, như một cây đèn đã cạn dầu.

Đơn giản chỉ còn mỗi đôi mắt nóng bỏng đó, tuy trải ngàn vạn năm qua vẫn chưa từng biến đổi. Y như đã quên hết mọi thứ trên thế gian này, trong mắt chỉ tồn tại mỗi hình ảnh nǚ tử trong sương mù ấy.

Y nhin về phía hư ảo, rồi phút chốc băng mình vào đó, trong ánh mắt ngời lên

niêm mẫn nguyện không gì sánh nổi.

Huyền hoả Giám cứ âm thầm chuyển động, hình bóng Linh Lung phảng phất như mỉm cười, mở rộng vòng tay hướng đến ôm lấy y.

Họ cứ nhìn nhau tha thiết, cứ muốn ôm chặt lấy nhau. Phía sau Thú Thần dội vang lên tiếng gầm rống kinh thiên động địa. Hoả Long bị mất đi vật khắc chế, trong mắt nó như thấy kẻ thù, bản nǎmg của Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ đều biến sắc, nhưng Thú Thần dường như đã quên hết mọi chuyện xung quanh, hoặc giả y biết, nhưng quan tâm để làm gì chứ?

Y lao mình vào trong làn sương mù, ảo ảnh ấy dường như thật sự đang ôm lấy y.

"Linh Lung..."

"Linh Lung..."

Y thì thầm, hai mắt khép lại thật thoả mãn cứ như đứa trẻ, Linh Lung cũng mỉm cười, đưa tay vuốt đầu y thật dịu dàng.

Hoả Long cứ rống không ngừng, nhưng hoả diệm vẫn tiếp tục thôn tính mọi thứ, không hề nhụt chí.

Hai bóng hình ấy cùng nhau chìm vào trong biển lửa, từ từ biến mất, nhưng không lộ chút vẻ đau đớn nào, ngược lại, tỏ vẻ rất hạnh phúc.

Trong ánh lửa, Huyền Hoả Giám đột nhiên nhấp nháy, từ trên không trung rơi xuống tay Quý Lệ. Quý Lệ trong lúc xúc động, cũng bất giác đưa tay ra đón lấy. Đúng lúc ấy Bát Hoang Hoả Long mạnh mẽ đột nhiên như mất hết cả sức kháng cự, cơ thể khổng lồ của nó từ từ rụt co rút lại.

Bát Hoang Hoả Long lại gầm lên giận dữ, không cam tâm khuất phục. Nhưng cơ thể dài ngoằn của nó cũng vô phương giận dữ, không cam tâm khuất phục. Nhưng cơ thể dài ngoằn của nó cũng vô phương kháng cự lại việc cái đầu to lớn đang bị một sức mạnh huyền bí nuốt chửng. Trong giờ phút này, nó ngẩng đầu, phun lên trời ngọn lửa cuối cùng chất chứa hận thù trong lòng.

Động đất!

Trong lúc ấy, tất cả các dung nham như cùng loạt sôi sục bùng nổ. Vách đá sụp đổ hoàn toàn, vô vàn cát đá vụn vỡ rào rào ụp xuống. Đồng thời vô số những dòng dung nham cuồng nhiệt chuyển, bắn ra muôn hướng.

Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ chứng kiến cảnh tượng tận thế ấy mà vô phuơng tìm ra sinh lộ. Ngay lúc này, Huyền hoả Giám trên cao đột ngột phát ra luồng ánh sáng ôn hòa, bao trùm lấy hai người bọn họ vào giữa, rồi nhanh chóng cuốn bay vút lên trời.

Bên dưới hai người, mọi vật đều đã hoá thành hoả diệm.

***

Đọc ngang chu vi quanh Thập Vạn Đại Sơn là vô số những dãy núi cao ngắt trời,

trong thời khắc đó đều cùng nghe vang dội tiếng gầm rú điên cuồng. Hắc Sơn Phong sừng sững suốt ngàn vạn năm bỗng ngập chìm trong bể dung nham cuồng nộ. Các hang động lần lượt sụp đổ, phóng lên không trung những tàn lửa cháy bùng phía chân trời.

Trước cửa Sân Ma Cổ Động, Hắc Mộc ngạc nhiên không hiểu gì, Hung Linh Hắc Hổ thì lại cười lớn một cách điên cuồng: "Đến rồi, đã đến rồi, cuối cùng cũng đến ngày này!".

Hắc Mộc trợn mắt, thét lên: "Ngươi điên rồi sao?".

Hắc Hổ cười điên cuồng rồi đột nhiên ngừng lai. Thân hình hai người đồng thời lắc lư, thoảng sau đó, trước mắt họ, thạch tượng Linh Lung Vu Nữ bảo vệ Trần Ma Cổ Động ngàn vạn năm đột nhiên vỡ tan thành ngàn mảnh vụn, chỉ trong chốc lát bị cơn gió nóng thổi đến cuốn đi mất.

Hắc Hổ ngửa mặt nhìn trời, tiếp tục cười như điên cuồng: "Nương nương, nương nương, đợi tôi, tôi đến đây...".

Dưới chân y, hơi thở Hắc Mộc ẩn nấp sau mảnh vải đen cứ dồn dập, dồn dập. Đột nhiên gã nói lớn: "Không! Không Ta không thể chịu như thế này, ta vẫn còn việc chưa hoàn thành".

Đột nhiên thân hình gã chuyển động, như một tia chớp bay vụt đi, thoát khỏi nơi đang bị lửa huỷ diệt này.

Hắc Hổ dường như chẳng lý gì đến việc Hắc Mộc ly khai, y ngẩng đầu lên trời cười cuồng loạn, thân thể khổng lồ của y cứ an nhiên trấn giữ chốn Sân Ma Cổ Động.

Hình bóng của y chỉ trong thoáng chốc đã bị vô số những mảnh đá sụp vỡ oà cùng với dòng dung nham đỏ rực nuốt chửng ngay lấp.

Mặt đất như rung chuyển, vô số mảnh thú phi cầm kinh hoảng trốn chạy. Trên đỉnh núi bỗng phát ra tiếng nổ lớn, phỏng lên không trung khối bụi đen mờ mịt.

Từ trên không trung bỗng giáng xuống một trận mưa.

Là trận mưa lửa.

Lửa cháy trên Thập Vạn Đại Sơn liên tục suốt ba ngày ba đêm.

Ngàn vạn năm nữa, ai là người còn nhớ đoạn vãng sự này chứ?

Chương 215

Ôm Ấp

Phản Hướng Cốc.

Trên Sơn Hà Điện hùng vĩ, lúc này một màn tĩnh lặng. Ngoại trừ bọn tinh anh đệ tử Lý Tuân tiễn nhập vào Thập Vạn Đại Sơn thẫn bí ra, lúc này đại đa số đệ tử

Phần Hương Cốc kẻ thì đang đi tuần trong cốc, kẻ thì đang tu hành trong phòng mình, rất ít khi đến điện đường của Phần Hương Cốc Chủ. Ngoại trừ đêm khuya ra, hiện giờ cũng là lúc lạnh lẽo nhất trong Sơn Hà Điện trong ngày.

Chỉ là giờ phút này, lại có hai thân ảnh đang đứng trước cửa Sơn Hà Điện, mặc nhiên sững sững nhìn về trời nam phương xa vời.

Khung trời xa xăm, nơi sâu kín trong Thập Vạn Đại Sơn sơn mạch, đang có một cột lửa khổng lồ xông thẳng lên trời, kéo theo hồng nham đỏ phùng gầm gừ lẩn tảng tảng mây xám đen bốc cao, sau đó như vỡ bung ra, bắn tóe về bốn phương tám hướng.

Tuy cách xa quá xa, nhưng phảng phất vẫn có thể cảm thấy được tiếng nộ hống kinh khiếp xé rọc trời đất đó, thậm chí dưới chân họ cũng thấp thoáng cảm thấy được mặt đất đang run rẩy. Ngoài ngàn dặm đã như vậy, nơi bạo phát trong Thập Vạn Đại Sơn, cục trùm khó có thể tưởng tượng được ra sao.

Không ai biết, ít ra, hai người lúc này đang đứng trước Sơn Hà Điện đều không biết.

Vân Dịch Lam sắc mặt lạnh đạm, một hồi lâu sau, y không nói tiếng nào, chỉ trầm mặc chú thị nhìn cột lửa khổng lồ phun phát đã lâu mà vẫn không giảm đi xu thế. Người đứng sau lưng y là sư đệ Thượng Quan Sách của y, lúc này cũng đang nhìn cột lửa khổng lồ đó, nhưng sắc mặt lại cực kỳ phức tạp, thần tình trên mặt cũng tựa hồ âm trầm bất định.

Một hồi rất lâu.

Trong im lặng, bóng tối lặng lẽ kéo tới, sắc trời dần dần ảm đạm, có mấy đợt tử đi ngang qua, nhưng rất mau chóng phát hiện không khí ở đây không thể quấy nhiễu, vội vàng thoái lui ra liền. Sau đó, tia sáng cuối cùng của hoàng hôn cũng dần dần tan biến, cho dù có néo mắt nhìn xa, dị tượng nơi chân trời xa xăm đó cũng từ từ mơ hồ không rõ nữa.

Vân Dịch Lam thân người chìm trong bóng tối, chợt cục cựa, sau đó chậm chạp quay lại.

Thượng Quan Sách lắng lặng nhìn y, mục quang của Vân Dịch Lam tiếp xúc với ánh mắt của lão giữa khoảng không, liền không biết tại sao, lại quay đi, chậm chạp xoay người, đi vào trong Sơn Hà Điện. Thượng Quan Sách trong lòng ngầm thở dài một hơi, cuối cùng nhìn về phía chân trời nam phương một lần nữa, cũng quay mình đi vào.

Tiếng bước chân âm thầm, hồi vọng trong Sơn Hà Điện tịch mịch, lại biến thành vang rền!

Tiếng bước chân trầm trầm, không biết đang đẹp lên lòng ai?

Vân Dịch Lam lên ghế thượng tọa giữa đại điện, từ từ ngồi xuống, trời đã tối, nhưng ở đây lại không thắp đèn, tĩnh không phải đê tử Phần Hương Cốc lười

biếng, chỉ là một đêm như đêm nay, phảng phất không giống như bình thường, bọn họ đều biết không nên tiễn vào.

Vân Dịch Lam ngồi trong bóng tối, diện dung cũng có vẻ mơ hồ, một hồi sau, y chợt thốt: "Không tưởng được trên thế gian này không ngờ thật có người có thể hủy đi Sân Ma Cổ Động, có thể giết chết yêu nghiệt đó!"

Thượng Quan Sách sau cái phất tay của Vân Dịch Lam đã ngồi xuống, tuy lão là sư đệ của Vân Dịch Lam, nhưng nhìn mặt mày của lão lại không biết là già hơn Vân Dịch Lam bao nhiêu, chỉ là giờ phút này thanh âm của lão tựa hồ bình thường hơn so với Vân Dịch Lam, điểm đậm đáp: "Hôm đó Thanh Vân Môn Đạo Huyền đã đánh trọng thương Thú Thần, nay có người có thể nghĩ ra cách giết chết y, cũng không phải là chuyện quá kỳ lạ gì."

Vân Dịch Lam trầm mặc không nói gì, một hồi lâu sau, y chợt cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu: "Người tính cuối cùng cũng không bằng trời tính, trăm năm tâm huyết, như vầy là hủy hoại hết mọi công sứ trước đây rồi."

Thượng Quan Sách trầm ngâm một hồi, tựa hồ đang có gì muốn nói, từ từ thốt: "Hay là trên 'Phần Hương Ngọc Sách' còn có phương pháp gì khác..."

Vân Dịch Lam hừ một tiếng, Thượng Quan Sách lập tức ngậm miệng lại, không khí hơi căng thẳng, nhưng Vân Dịch Lam hiển nhiên đã khôi phục lại tâm tình, mặt mày hòa hoãn tựa như không nghĩ ngợi gì nữa, chỉ mặc nhiên ngồi đó, không nói tới một tiếng.

Trên khuôn mặt già nua của Thượng Quan Sách, những nếp nhăn tựa hồ càng sâu đậm hơn trong bóng tối, mắt lại loang loáng hàn quang phức tạp, không biết lão thật ra đang nghĩ gì. Một hồi sau, Vân Dịch Lam chợt lên tiếng: "Thượng Quan sư đệ..."

Thượng Quan Sách ngẩn người: "Có tôi."

Vân Dịch Lam điểm đậm thốt: "Người khác không rõ, bí mật trong Phần Hương Cốc ta lại chỉ có ta và người hai người là rõ nhất. Năm xưa tổ sư vì sao lại khai tông lập phái ở nơi hoang vắng Phần Hương Cốc tại Nam Cương này, người chắc cũng biết chứ?"

Thượng Quan Sách thở dài, giọng nói mang theo chút tang thương: "Vì tổ sư ở đây phát hiện ra di tích 'Huyền Hỏa Đàm' của Vu tộc Nam Cương thượng cổ, trong đó phát hiện ra vu pháp thần bí kỷ quỷ."

Vân Dịch Lam chầm chậm gật đầu: "Không sai, chính là vì vậy, Phần Hương Cốc ta mọc rặng mọc tóc ở vùng hoang tích Nam Cương này, khai môn lập phái, mãi cho tới ngày nay. Mấy thứ vu pháp thần bí của Vu tộc thời cổ, thêm vào chén pháp đạo thuật của tổ sư mấy đời truyền lại, mới đạt được danh vọng vang rền cho Phần Hương Cốc ta ngày nay."

Nói đến đó, thanh âm của Vân Dịch Lam chợt có chút thê lương: "Mấy trăm năm nay, cho dù tổ sư đã tận hết tâm huyết, nhưng trong vu pháp của Vu tộc Nam

Cương cổ, lực lượng mạnh nhất là "Thiên Hỏa", bọn ta lại vẫn bất quá chỉ nắm được phần da lông bên ngoài. Thân tình của y dần dần biến thành phẫn nộ, lạnh lùng thốt: "Ngày ta kế thừa ngôi vị Cốc chủ, đã lập trọng thệ trước mặt tổ sư đời trước nhất định sẽ phát hiện ra bí mật "Thiên Hỏa" của Vu tộc, để cho nhất mạch Phản Hương Cốc ta xưng bá thiên hạ, lãnh tụ quần hùng. Nhưng đâu có tưởng được không những chưa làm được vậy, trái lại cả việc tham khảo chìa khóa duy nhất của lực "Thiên Hỏa", trận đồ Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận trong truyền thuyết của Vu tộc cũng bị hủy đi, không ngờ thậm chí cả Huyền Hỏa Giám quan trọng cực kỳ cũng mất."

Trong bóng tối, Thượng Quan Sách chợt giật nảy mình.

"Bụp" một tiếng khô khan, truyền vọng từ bên tay Vân Dịch Lam, dưới cơn tức giận của y, tay y dụng lực quật thung tay ghế, nhất thời tĩnh mặc không nói gì.

Lại một hồi sau, Vân Dịch Lam chợt thở dài một tiếng, từ từ đứng dậy, giọng vẫn còn thê lương: "Hôm xưa trong khổ cục, ngẫu nhiên từ trong sách cổ Nam Cương biết được trên thế gian ngoại trừ Huyền Hỏa Đàm còn có một trận đồ tồn tại trên Sân Ma Cổ Động, cho nên mới định lột da hổ, chuyện hôm nay, thật đáng tiếc..."

Y phát ra một tiếng thở dài, trên mặt có một vẻ chán nản mệt mỏi khôn cùng.

Ngoài Sơn Hà Điện lạnh lẽo, trừ tiếng côn trùng rả rích ra, không còn âm thanh gì khác, đệ tử Phản Hương Cốc đều đã ngủ say, có ai biết được, trong bóng đêm, có hai lão nhân mặc nhiên ngồi trong Sơn Hà Điện?

Vân Dịch Lam tựa hồ tâm tình hôm nay cực kỳ bất bình tĩnh, nét thong dong ngày xưa không còn nữa, tâm ý lộ ra ngoài, tâm phiền ý loạn, cứ đi tới đi lui, cuối cùng ngửa mặt nhìn trời thở dài, cười khổ lắc lắc đầu, cũng không nói gì, lại lặng lẽ đi về phía hậu đường.

Thượng Quan Sách bất động một chỗ, mắt dõi theo thân ảnh Vân Dịch Lam sắp biến mất trong hậu đường âm ám của Sơn Hà Điện, trong mắt Thượng Quan Sách lại đột nhiên thấp thoáng hàn quang, tựa hồ trong do dự đắn đo cuối cùng đã có quyết định, đứng dậy liền.

"Sư huynh!"

Thân người Vân Dịch Lam khụng lại, quay người lại hờ hững hỏi: "Chuyện gì?"

Thượng Quan Sách chầm chậm đáp, tựa hồ mỗi một chữ đều đã suy nghĩ cẩn thận: "Tôi đã nghĩ kỹ rồi, chuyện này có lẽ còn có hy vọng."

Vân Dịch Lam nhíu mày: "Ngươi nói gì?"

Thượng Quan Sách tựa hồ khô cả miệng, cổ họng giật giật, từ từ đáp: "Hai chỗ trong thế gian ngày nay biết có trận đồ Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận tồn tại, Huyền Hỏa Đàm và Trần Ma Cổ Động, đều đã bị hủy đi, đừng mong xem trên trận đồ mà nghiên cứu câu hỏi "Thiên Hỏa" nữa, sợ rằng tiền đồ vô định."

Vân Dịch Lam hừ một tiếng: "Không sai, ngươi nói làm gì?"

Thượng Quan Sách trầm mặc một lúc: "Tôi đang nghĩ, trận đồ là vật chết, con đường đó không thông rồi, hay là, có thể bắt đầu từ người ở đó."

Vân Dịch Lam không còn nhẫn nại được nữa: "Người nào lại biết được?". Đột nhiên song nhân của y chợt sáng lên, thần sắc ngưng trọng, trầm ngâm một hồi, chậm chậm hỏi: "Người nói sau khi Sân Ma Cổ Động sụp đổ, Vu tộc Nam Cương còn có ai còn sống?"

Thượng Quan Sách hít một hơi sâu, tựa hồ có vật nặng gì đang đè ép trên tim lão, nhưng một lúc sau, lão vẫn nói ra: "Tôi hiện tại không nắm chắc mười phần, nhưng theo tôi đoán, sau khi mọi vật trong Sân Ma Cổ Động đã tan thành tro bụi, có mấy Vu tộc dị dân không phải người không phải yêu, trong đó có một người, e rằng vị tất đã cam tâm đồng quy vu tận."

Lão từ từ ngẩng đầu lên, thanh âm không biết sao lại khô cứng: "Nếu sở liệu của tôi không sai, người này có lẽ may mắn còn tồn tại, nếu là vậy, người này trên thế gian ngày nay là người hiểu biết nhiều nhất về vu pháp Vu tộc cổ xưa, bọn ta từ hẵn có lẽ sẽ biết được nhiều."

Vân Dịch Lam lắng lặng trầm ngâm, nhưng thần tình trên mặt lại từ từ biến thành tươi tỉnh, một hồi sau, y chợt gật đầu: "Không sai, sư đệ quả nhiên có kiến thức, tuy chuyện này hy vọng không lớn, nhưng không phải là tuyệt vọng. Đã là như vậy, phiền người đi Thập Vạn Đại Sơn một chuyến, chủ ý là thăm dò chuyện này, thuận tiện cũng xem xem bọn Lý Tuân ra sao, gã lần này đi trước, tao ngộ đại biến không dự liệu được, cũng khó trách gã."

Thượng Quan Sách trong lòng lắng lặng thở dài, đứng dậy gật đầu: "Được."

Vân Dịch Lam liếc nhìn lão, chợt trên mặt để lộ nụ cười mỉm: "Sư đệ, hồi nay vì huynh tâm tình không được tốt, có lẽ khẩu khí lời nói không đúng, người bỏ qua cho."

Thượng Quan Sách lắc lắc đầu: "Sư huynh đâu cần nói vậy, không có gì đâu."

Vân Dịch Lam mỉm cười gật đầu, sau đó quay người đi vào hậu đường của Sơn Hà Điện, biến mất trong bóng tối. Trên Sơn Hà Điện rộng lớn chỉ còn lại một cái bóng cô đơn, lắng lặng đứng nhìn.

Bóng tối len lén tràn qua, nuốt lấp thân ảnh của lão.

***

Nam Cương, Thập Vạn Đại Sơn.

Tiếng vang vọng đất trời, núi lửa gầm gừ khiến mặt đất rung chuyển, chung quy sau ba ngày ba đêm đên cuồng bạo phát, từ từ đã giảm yếu đi nhiều. Mưa lửa mù trời, cảnh tượng như ngày tận thế, cũng không biết đã ngừng lại từ lúc nào. Núi đồi sông suối đất đai, ở đâu cũng có dấu tích cháy rụi, đưa mắt nhìn xa, phảng phất vẫn còn vô số ngọn lửa đang thiêu đốt mảnh đất khốn cùng này.

Mây đen trên trời lại chung quy đã dần dần tản ra, ánh sáng ấm áp chiếu rọi khắp mặt đất.

Đứng tuốt dắng xa, trong không khí cũng ít nhiều còn lan man mùi vị lưu huỳnh nồng nặc, nhưng lúc này, trong gió nhẹ từ phương xa thổi lại, không ngờ lại có mùi vị tươi mới.

Tất cả cuối cùng đã sắp kết thúc.

Tất cả phảng phất cũng sắp bắt đầu lại.

Nhật nguyệt xoay vẫn, đi đi lại lại, vật đổi sao dời, ai có thể thấy hết nhân thế tang thương?

Sao nhấp nháy đầy trời, minh nguyệt mới dâng lên.

Gió đêm xào xạc, cây cỏ dồn dợn.

Đêm tĩnh mịch lặng lẽ giáng lâm.

Một tiếng rù rì nho nhỏ, nàng như đứa bé say vùi trong mộng, vô ý thức thò tay ra, tìm bắt gì đó.

Đó là da thịt êm ấm, chỗ dựa yên ổn, đang bên cạnh nàng, kiên cường chưa hề rời xa. Bên khoe miệng nàng, phảng phất hân hoan vui mừng trong mộng, điểm một nụ cười lợt lạt.

Trong bóng đêm, dưới ánh sao, gió nhẹ len lén thổi qua.

Tóc mềm hơi rối, vài tơ tóc đen tuyển đong đưa nhẹ nhè trong gió đêm, ướm lên bờ má như ngọc của nàng. Hắn nhíu mày nhè nhẹ, biểu tình ngây thơ bé bỏng đó, nét mỹ lệ giữa loạn lạc đó, phảng phất trong yên tĩnh, chậm chập tiến vào nơi sâu thẳm trong hồn phách.

Quỷ Lệ lặng lẽ ngưng thị nhìn gương mặt say ngủ đó, nàng ở bên cạnh hắn, phảng phất từ đó tới giờ hắn chưa từng tiếp cận qua. Nàng ngủ say sưa, hít thở không khí tươi mới trong đêm khuya Nam Cương, gió lùa qua, lồng ngực nàng nhấp nhô theo hơi thở, khoe miệng hắn chợt hé nụ cười mỉm.

Hắn chợt ngẩng đầu, vầng minh nguyệt đang treo giữa trời, phát ra ánh sáng nhu hòa ấm áp, chiếu diệu thế gian.

Nguyệt quang như mặt nước, lắc rắc trên người bọn họ.

Áo như tuyết, người như ngọc!

Đây là một đoạn nhai trên một ngọn núi cao trong Thập Vạn Đại Sơn, giắt mình cách ngọn núi khoảng một trượng, vì cách xa Hắc Sơn Phong của Sân Ma Cổ Động, cho nên sau khi Sân Ma Cổ Động sụp đổ núi lửa khổng lồ phun trào, không bị ảnh hưởng gì nhiều, chỉ có lúc mưa lửa mù trời đổ những điểm lửa và đá vụn lấp lóe với dung nham xuồng, có vài điểm lửa lạc tới đây, nhưng rất mau chóng tắt ngóm đi.

Trên đoạn nhai cao chót vót này, vẫn còn có thể thấy tất cả sau trận phong cuồng chỉ còn lại tro bụi tàn dư.

Hai người trong tuyệt cảnh hôm đó, sau khi được thông linh thần vật Huyền Hỏa Giám dùng Huyền Hỏa bao phủ cứu ra, vì quá mệt mỏi kiệt lực, hai người mau chóng hôn mê thiếp đi, đến lúc Quý Lệ tỉnh dậy, phát hiện mình và Lục Tuyết Kỳ đã dẫn thân lên đoạn nhai này.

Đã qua cảnh huyên náo, đã là đêm khuya thanh tĩnh lạnh lẽo.

Bất chợt, bên người truyền lại một tiếng kêu nhỏ, hắn quay đầu lại nhìn, nữ tử mỹ lê say vùi trong mông, sau một nụ cười mỉm lợt lạt, từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt trong ngần ôn nhu xoay sang nhìn thân ảnh của hắn.

Đột nhiên, phảng phất như đất trời đứng sụng lại, sâu kín trong hồn phách hắn có những nơi lặng lẽ rẠn vỡ.

Sau đó, sau khi ngưng thần giương tròn đôi mắt nhìn chăm chăm, môi nàng hé hé, phảng phất lâng lâng thấp thoáng nét thiện thùng, mỉm cười.

Nụ cười đó, trong bóng tối của đêm đen, như bách hợp hoa trong ngần diễm lệ.

Rất lâu, lại phảng phất như một chớp mắt ngắn ngủi, thời gian đã mất đi ý nghĩa, còn ai để ý tới nữa?

Quý Lệ cũng cười, cười ôn hòa, nụ cười đó phảng phất là thiếu niên của năm xưa.

Nàng giơ tay ra, muốn nắm chặt tay hắn không buông rời nữa, lại phát hiện tay của hai người vốn đã nỗi liền từ sớm, chưa từng buông rơi. Trên mặt nàng thoáng một ánh hồng phơn phớt, đứng dậy.

Tà áo lơ thơ rơi xuống, là áo choàng của Quý Lệ khoác trên mình nàng, nàng ngược lên nhìn Quý Lệ, lại không nói gì, chỉ là bên khoe miệng, nụ cười e ấp lại càng nồng đượm.

Gió đêm Ơ hờ lùa nhẹ, phảng phất bàn tay ôn nhu vuốt ve trên người, xa xa, rừng xanh trên đỉnh núi rì rào dợn sóng, phóng đăng cợt đua trong bóng đêm.

Lục Tuyết Kỳ dõi mắt nhìn bốn bề, cách bọn họ không xa, trên bờ đoạn nhai, Thiên Gia thần kiếm của Lục Tuyết Kỳ đang cắm sâu vào nham thạch, lưỡi kiếm trong ngời như nước mùa thu, ướt mình trong gió đêm. Bên cạnh Thiên Gia, Phê Hồn của Quý Lệ cũng tĩnh lặng vắt ngang trên đất.

Hai pháp bảo, giờ này phút này phảng phất đều toát vẻ an tĩnh, nào ai biết được chúng đã ra sao trong quá khứ? Thanh quang thấp thoáng trên Phê Hồn, hòa với lam quang của Thiên Gia bên cạnh, giao tương huy ánh. Đôi pháp bảo từng trải qua ngàn năm ân oán triền miên đó, lúc này, không ngờ phảng phất cũng có bộ dạng dung hợp sắc ánh phẫn nào.

Sau lưng chợt có tiếng gầm gừ nho nhỏ, hai người quay đầu lại nhìn, đột nhiên một thân ảnh khổng lồ từ rừng sâu nhoáng lên, không ngờ chính là Thao Thiết

năm xưa theo sát bên Thần Thú. Nghe nó tựa hồ có vẻ phiền toái bất an, nhưng rất mau chóng ngay sau đó, một tràng thanh âm "chẹp chẹp" quen thuộc vang lên, tựa hồ đang an ủi nó. Một hồi sau, Thao Thiết yên tĩnh trở lại, không gừ nữa.

Hai người quay lại, vọng nhìn nhau, Quỷ Lệ hơi do dự: "Đó là Thao Thiết, ta đến là vì nó. Ngày mai, ta chắc phải..."

Đột nhiên, hắn không nói nữa, bởi vì lúc đó, một bàn tay mềm mại trăng muốt đã dịu dàng che chắn lấy miệng hắn.

Hắn câm lặng trong nháy mắt, thân người phảng phất cũng hơi run run.

Gió đêm rì rì thổi, phớt tung tơ tóc của nàng. Ánh mắt hắn, trong bóng tối đêm nay, phảng phất mịt mờ.

Nhưng, nụ cười giăng nơi khóc miệng lại thủy chung chưa từng biến mất trong mắt hắn.

Lục Tuyết Kỳ chỉ mỉm cười, ngưng thị chăm chăm nhìn hắn, nhìn nam tử đã biết bao nhiêu lần lây lắt trong mộng của nàng, một hồi lâu sau, dịu dàng, thỏ thẻ thốt: "Đừng lo tới ngày mai, có được không?"

Ánh trăng như băng tuyết, lạc vào nhân gian.

Quỷ Lệ ngây ngô vọng nhìn nàng, vọng nhìn dung nhan tuyệt thế và nụ cười ôn nhu của nàng, vọng nhìn nét ai thương lòn lợt và vẻ cứng rắn đắng sau nụ cười đó. Gió đêm vẫn lượn lờ, suối tóc nàng vẫn vê trên bờ vai, dịu dàng xao xuyến, còn có hương thoang thoảng, phiêu lãng trong làn gió.

Thân ảnh của nàng, giờ phút này không ngờ lại mong manh như vậy, nhưng, đường nét mỹ lệ đó lại phảng phất chưa từng nhòa xóa giữa vô số tang thương trong nhân thế.

Đừng lo tới ngày mai, có được không?

Trăng sáng, sao đan.

Bóng đêm thật bao la.

Hắn bóp nhẹ tay nàng, nâng niu trong lòng bàn tay.

Dưới khung trời vô tận, giữa thế gian vô biên, ai thèm để ý tới hạnh phúc nhỏ nhoi này?

Thân người mỏng manh đó, phảng phất run lên nhè nhẹ trong gió đêm, ngầm ngầm ôm ấp gợn tình trong hơi thở, phảng phất bồi hồi trong dòng suối năm tháng suốt ngàn vạn năm.

Trên vòm trời, có phải có ai đang mỉm cười dõi trông?

Là hoan lạc? Hay là thống khổ?

Đừng lo cũng được, ngày mai là gì, ngày mai sẽ ra sao, hà tất để ý tới?

Ôm ấp vào lòng!

Nèng...! Dịu dàng ôm ấp, trong lòng ta...

Chương 216

Thâm Tâm

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Sắc đêm u ám, bầu trời như sẫm một màu đen ngưng đọng lại, chỉ có thể thấy ẩn lờ mờ những đám mây đen kịt từ từ di động trên bầu trời, từ trong màu đen mêt mông đó, từng hạt mưa không thanh sắc từ từ rơi xuống. Càng xa hơn, ở cuối chân trời, mang máng truyền lại tiếng sầm i ầm, không biết có phải sẽ có một trận mưa dữ dội đang chuẩn bị đổ xuống.

Các đệ tử Thanh Vân Môn đi Nam Cương đã trở về mấy ngày nay, trong đó Lục Tuyết Kỳ sau khi ra mắt các trưởng bối, lập tức trở về Tiểu Trúc Phong, chưa hề xuất hiện qua, thậm chí trong Thanh Vân Môn đến sự mất tích mờ ám của Đạo Huyền Chân Nhân và Điền Bất Dịch, nàng hình như cũng chưa từng lưu ý.

Vách núi cheo leo nhưng không kém phần thanh tú của Tiểu Trúc Phong, trải qua hàng ngàn năm vẫn giữ được vẻ yên tĩnh, những cây trúc dài trải khắp núi rừng, trong đêm mưa gió này, vẫn như cũ, những âm thanh nhẹ nhàng xào xạc của chúng lặng lẽ hướng về mọi người trên ngọn núi này.

Căn phòng nhỏ, một ngọn đèn leo lét. Cánh cửa khép hờ, cửa sổ vẫn còn một nửa để mở, giữa núi rừng mưa gió từ từ kéo đến, những hạt mưa nhỏ không ngừng bay vào phòng, làm ướt những thân tre tạo nên thành cửa sổ, chậm chạp đọng lại thành những giọt nước long lanh, từ từ rơi xuống, để lại những ngấn nước mờ ảo. Gió từ nơi xa thổi đến, nhẹ nhàng lay động cửa sổ, trong đêm mưa gió tĩnh lặng, từng tiếng "cót két" nhẹ nhàng vang lên.

Trong phòng, ngọn đèn đặt trên bàn nghiêng ngả từng hồi, chớp chớp tắt tắt, có đến mấy lần tựa như bị gió thổi sắp tắt, nhưng vẫn gắng gượng, kiên trì cho đến khi ngọn gió kia yếu đi rồi từ từ bừng sáng trở lại.

Trong đêm, khi đã không còn thứ ánh sáng nào nữa, nơi cách xa ngọn đèn trong phòng bị bao phủ bởi một bóng hình. Lục Tuyết Kỳ ngồi dưới ngọn đèn, im lặng nhìn nó. Thanh đặng, hồng nhan, ở trong đêm này, giống như ngưng đọng lại bao nhiêu sầu muộn không tan, im lặng hồi tưởng lại khoảng thời gian đã qua, nhưng không biết, còn bao nhiêu ký ức có thể lưu lại?

Ngoài cửa, vang lại những bước chân nhẹ nhàng, Lục Tuyết Kỳ hơi quay đầu lại, một trận gió núi từ ngoài cửa thổi vào, ngọn đèn trên bàn dao động chớp tắt, tóc mai mềm mại cũng theo gió nhẹ nhàng bay bay.

Cửa phát ra một tiếng động nhẹ, đã được mở ra. Mưa gió ngoài phòng, âm thanh lại to lên, hình như sức gió đã mạnh lên, như muốn lao thẳng vào phòng, may

thay sau thời khắc đó, người khách đã đi vào phòng, quay người khép cửa, cách ly với mưa gió bên ngoài, đồng thời đưa đến trong phòng một không gian yên tĩnh.

Lục Tuyết Kỳ đứng lên, đâu hơi cúi thấp nói: "Sư tỷ, tỷ sao lại đến đây?"

Người đến chính là Văn Mẫn, nhìn Tuyết Kỳ một lát, đến bên cạnh bàn, hơi thở dài nói: "Muội từ sau khi về núi, thì chưa cất bước khỏi phòng lần nào, nếu tỷ không đến thăm muội, chỉ sợ không biết bây giờ muội ra sao nữa?"

Lục Tuyết Kỳ ngửng đầu nhìn Văn Mẫn, chỉ thấy sư tỷ khéo miệng có một nụ cười nhẹ, ánh mắt hiền hòa, chứng minh chỉ có sự quan tâm trong đó. Tuyết Kỳ khẽ mỉm cười nói: "Muội làm gì có tâm sự gì, cảm ơn sư tỷ quan tâm."

Văn Mẫn nhìn Tuyết Kỳ một hồi, trừ khuôn mặt sắc mặt hơi tái, ngoài ra thần khí vẫn giữ vẻ bình thường, mới thở ra nhẹ nhàng, tuy nhiên lập tức lại nói: "Sư muội, muội không có chuyện gì thì tốt, nhưng thân làm sư tỷ, nhìn muội với bộ dạng tiêu tụy như vậy, tỷ đau lòng lắm. Còn nữa, từ sau khi muội trở về núi, chỉ gặp qua sư phụ một lần, sau đó thì tự nhốt mình trong căn phòng này, còn lại thì chưa gặp lại lão nhân gia lần nào, bất kể như thế nào, muội không thể trong lòng trách cứ sư phụ, nên biết, chúng ta là do sư phụ nuôi lớn."

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu nói: "Sư tỷ, sao tỷ lại nói như vậy, trong lòng muội một chút giận sư phụ cũng không có, muội không dám quỳ trước mặt sư phụ, vì biết bản thân mình bất hiểu, sợ làm cho sư phụ nổi giận mà tổn thương tinh thần."

Văn Mẫn đánh trống ngực, nhìn Lục Tuyết Kỳ, một hồi sau, sắc mặt phức tạp, muốn nói mà không thành lời, chỉ thở nhẹ một hơi rồi đứng dậy. Ngay lúc này từ phía chân trời, đột nhiên một luồng sét lướt qua, kèm theo đó là một tiếng sấm dữ dội, đột ngột mà đến, tiếng như lụa xé, nhưng hình như là đang rung động ở trên đỉnh đầu, âm vang ngân nga, mãi mãi không tan. Gió bên ngoài phòng, như mạnh thêm mấy phần. Văn mẫn nhíu mày, đến trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một lát nói: "Xem cảnh trời này, chắc mưa lại lớn thêm rồi."

Lục Tuyết Kỳ đứng thẳng người lên, cũng chậm chạp đến bên cửa sổ, đứng bên cạnh Văn Mẫn, nhìn ra bên ngoài, trong đêm, hai bóng hình yêu kiều, kề vai bên nhau, chìm đắm nhìn vào đêm đen vô tận và mưa gió không ngừng rơi.

Ngoài xa, tiếng trúc xào xạc, tiếng mưa chạm vào lá, đang từ xa truyền lại.

Trong thời khắc này, không biết có phải do sự tĩnh lặng của không gian, mà cả hai không nói câu nào. Không lâu sau đó, Văn Mẫn mới hít một hơi dài, cười nhẹ nói: "Nói thật ra, thì cũng lâu lắm rồi chúng ta đã không cùng nhau nhìn mưa rơi."

Lục Tuyết Kỳ khéo miệng cũng mỉm cười nói: "Đúng vậy, thật ra muội vẫn nhớ, năm đó muội còn nhỏ vừa lên núi, người chăm sóc muội đầu tiên chính là sư tỷ, khi đó chưa hiểu chuyện, mỗi lần gặp đêm trời mưa gió, sấm chớp ầm ầm, muội cực kỳ sợ hãi." Tuyết Kỳ từ từ quay đầu lại, ánh mắt hoàn toàn ôn hòa, nhẹ giọng

nói: "Những lần đó đều là sư tỷ dẫn muội cùng ngồi bên song cửa sổ nhìn mưa rơi, nói với muội không có gì phải sợ."

Văn Mẫn không cười lắc đầu, đưa tay ra nhẹ vuốt mái tóc dài óng ả của Lục Tuyết Kỳ, tự nhiên phát ra một câu cảm khái: "Mới chớp mắt, muội đã lớn rồi."

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy lòng bàn tay của Văn Mẫn nhẹ nhè vỗ trên đầu vai mình, dường như từ nơi đó truyền đến vài phần ấm áp. Sau thời khắc im lặng, Lục Tuyết Kỳ nhìn sư tỷ nói: "Sư tỷ, tỷ có chuyện gì thì cứ nói với muội."

Văn Mẫn hơi rùng mình, nụ cười khổ còn chưa dứt nói: "Tỷ biết muội vốn thông minh, không có gì giấu được muội...". Dừng lại một lúc rồi nói: "Sư muội, kỳ thực sự thông tuệ của muội vượt quá người làm tỷ tỷ này, làm thế nào để muội có thể nhìn không ra, nghĩ không thấu chứ, như vậy rõ ràng mình tự làm khổ mình rồi."

Nụ cười trên khéo miệng Lục Tuyết Kỳ từ từ tắt hẳn, thay thế nó là một thần sắc lạnh nhạt quen thuộc, chỉ là, đối mặt với Văn Mẫn, cảm giác băng lạnh đó không còn nữa. "Muội không khổ", Lục Tuyết Kỳ nhìn vào đêm đen ngoài cửa sổ, nhìn vào sự tĩnh lặng vốn có của nó. Văn Mẫn ngạc nhiên nhìn theo, ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ như nhìn vào cõi xa xăm, không biết đang nhìn về hướng nào trong đêm, chỉ là qua lời nói của nàng, càng khẳng định thêm rằng: "Muội chưa hề đau khổ qua, sư tỷ. Từ lúc sư môn truyền đạo, thường muôn chúng ta không có sự ràng buộc, tâm tình thoải mái, nhìn thấu tạo hóa, để cầu sự trưởng sinh, không phải vậy sao?"

Văn Mẫn gật đầu nói: "Không sai, thật ra trong đạo tu hành, Đạo giáo chúng ta cùng với Phật giáo cũng có nhiều điểm tương đồng."

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng vịn vào song cửa trúc, một trận gió lạnh thổi đến, nàng hình như cũng thấy chút lạnh, thân mình khẽ run nhẹ, nhưng vẫn đứng vững, trên cánh tay trắng ngắn, nhanh chóng ngưng kết những hạt ngọc nước long lanh. "Nhưng muội cần sự trưởng sinh làm gì?"

Văn Mẫn há hốc mồm, nhíu mày: "Tỷ biết, lịch sử Thanh Vân Môn mấy nghìn năm, tổ sư truyền lại những giáo huấn, quyết nhiên không thể sai. Bọn phàm nhân chúng ta mong muốn nhanh chóng thoát khỏi sự sống chết, lấy những giáo huấn đó để tu hành, hoặc có thể đạt tới sự trưởng sinh. Trước đây, tỷ đã từng nghĩ như vậy, vì vậy chuyên tâm tu hành. Chỉ là đến bây giờ..."

Lục Tuyết Kỳ cười nhẹ, giống như từ tận đáy lòng nói ra: "Nếu muốn muội cả đời này không yêu không hận, muốn lòng muội như tờ giấy trắng mà thành tiên, thì sự trưởng sinh, được như thần tiên, muội lại cần để làm gì?"

Văn Mẫn kêu lên: "Sư muội, muội, muội cuối cùng đang nói gì vậy?"

Giống như không nghe thấy lời Văn Mẫn, Lục Tuyết Kỳ tiếp tục nói: "Muội biết trong lòng tỷ đang nghĩ gì, sư tỷ, tỷ nhiều lần mắng muội không biết nhìn nhận sự việc, không biết sự gian hiểm của thế gian, những việc muội nghĩ muội làm, quá nửa là không có kết quả. Thật ra làm sao mà muội không hiểu điều đó được? Nếu nói đau đớn, muội cũng từng đau đớn qua rồi. Chỉ là bây giờ, muội thật sự

đã nghĩ thông rồi, người ta nói thế gian không có việc gì không thể tha thứ, nhưng muội nói cho cùng không thể như hắn, từ bỏ sự mâu để phiêu bạt. Nhưng thậm chí như vậy, muội cũng chỉ mong trong tim mình có một người như hắn để nhớ, và muội cũng biết, trong tim hắn cũng có muội, chỉ cần như vậy, muội cũng thấy đủ rồi."

Văn Mẫn thở dài một tiếng: "Thế muội thật sự không biết, bọn muội cuối cùng sẽ không có kết quả sao? Muội thật sự không nghĩ đến điều đó sao?"

Mặt của Lục Tuyết Kỳ, lần đầu tiên thay đổi thần sắc, tựa như một cơn bão lồng lướt nhẹ qua, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Tất nhiên muội có nghĩ đến, nếu có thể, có ai không ước bên nhau mãi mãi, có ai không muốn bền vững lâu dài? Chỉ là rõ ràng biết không thể đạt được, vẫn cứ ham muốn. Tóm lại tương lai như thế nào, đâu ai biết trước, muội cuối cùng vẫn không thể không nhớ hắn được."

Văn Mẫn thăm thía nhìn người con gái đẹp trước mắt, trong đêm, cô như bông hoa bách hợp xinh đẹp u nhã, tươi đẹp trong tĩnh mịch. Nàng nhẹ nhàng thở dài rồi nói: "Tóm lại tỷ sớm biết không thể nào khuyên được muội, sáng sớm mai, muội đến gặp sư phụ đi."

Lục Tuyết Kỳ trống ngực đánh thình thích một hồi, quay đầu lại nói: "Muội tuy không phải không muốn gặp sư phụ, chỉ là gặp người rồi, đa số là làm lão nhân gia nỗi giận."

Văn Mẫn lắc đầu nói: "Hôm nay là sư phụ, tự người bảo tỷ đến kêu muội trước, vì vậy chắc chắn là chuyện quan trọng, muội yên tâm đi."

Lục Tuyết Kỳ do dự một lúc rồi nói: "Chuyển đi Nam Cương, Thú Thần bị diệt, nỗi lo lớn của chính đạo đã xong, vẫn còn chuyện gì sao?"

Văn Mẫn chần chừ một lúc nói: "Ma giáo bị diệt đã khôi phục lại rồi."

Lục Tuyết Kỳ chấn động thân mình, đồng thời trong mắt chớp qua một luồng nhän quang phức tạp nói: "Cái gì?"

Thấy thần sắc dị thường của Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn thở dài trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói: "Gần đây lời đồn rất nhiều, ngày đó trong kiếp nạn Thú Yêu, Ma giáo gian tà bị hủy diệt dưới tay Thú Thần, lại vẫn còn dư đảng, dường như có ý muốn ngóc đầu trở lại. Hơn nữa Thanh Vân Môn chúng ta thời điểm này loạn trong giặc ngoài, sư phụ dường như cũng tâm sự trùng trùng, muội biết người, lão nhân gia luôn luôn quý trọng muội, phần lớn cũng là vì chuyện này mới gọi muội đến."

Lục Tuyết Kỳ u buồn rất lâu, gật đầu nói: "Vâng, sớm mai muội sẽ đi bái kiến sư phụ." Văn Mẫn gật đầu nói: "Vậy muội cũng đi nghỉ sớm đi, tỷ về đây."

Lục Tuyết Kỳ cũng không giữ lại, đưa đến cửa, Văn Mẫn đột nhiên dừng lại, quay người nhìn Lục Tuyết Kỳ nói: "Sư muội, tương lai nếu muội có chuyện gì, nhất định đừng để trong lòng, nếu muội tin tỷ thì nói với tỷ, so với để trong lòng vẫn thoải mái hơn."

Lục Tuyết Kỳ chầm chậm gật đầu, nhẹ giọng nói: "Vâng, sư tỷ, muội nhớ rồi."

Văn Mẫn nhìn thần sắc của nàng, biết nàng tuy đã đáp ứng, nhưng với tính cách của Lục Tuyết Kỳ, quá nửa là có tâm sự gì đều không bao giờ nói ra. Trước mắt chỉ cười khổ một tiếng, quay mình bước đi. Dội theo cánh cửa, nhìn theo Văn Mẫn đã đi xa rồi, Lục Tuyết Kỳ từ từ thu tầm mắt lại, chỉ thấy đêm đen như mực, mưa gió gào thét, đất trời im lặng, hình như đều có ý buồn bã. Nàng nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ, rất lâu rất lâu, hình như từ trong mộng tỉnh lại, lặng lẽ chuyển mình, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Mưa gió ngoài trời cũng bị ngăn cách ngoài cửa.

***

Đúng như Thanh Vân Môn nhận được tin tức, cách xa ngàn dặm ở Hồ Kỳ Sơn, trong núi vốn tĩnh lặng, đột nhiên trong lúc này ồn ào náo nhiệt. Từng tốp từng tốp đệ tử Ma giáo trở lại nơi trú ẩn của Quý Vương Tông, những cơ quan vốn bị khóa đã được mở, những trạm gác cũ không vững vàng đã được sửa lại.

Vào một ngày đẹp trời, nhánh cuối cùng của Ma giáo, cũng là tại thời khắc này có thực lực mạnh nhất, dòng phái Quý Tông Vương, dưới sự thống lãnh của Quý Vương, lại một lần nữa quay lại Trung Thổ.

Bao to bị nhỏ, đội ngũ dài đến nỗi nhìn không rõ đầu đuôi, giống như một bầy kiến đường xa về tổ, nhưng trong đội ngũ này, cứ cách nhau khoảng mười trượng, lại có trên trăm đệ tử Ma giáo hộ vệ áp tải vật gì đó cực kỳ to lớn, toàn bộ bên ngoài được phủ bởi những tấm bő màu xám dày nặng, mang hình vuông khổng lồ lại tạo ra sự chú ý nhất, và ở dưới những tấm bő, không ngừng truyền đến những tiếng rống thấp trầm khiến người ta kinh tâm, trong tiếng rống chứa đầy sự hung tàn phẫn nộ, nhưng không biết tại sao nghe kỹ lại thấy không có chút sức lực nào, giống như là loại quái thú nào đó hết sức mệt mỏi.

Những vật to lớn thần bí này, nhanh chóng được đệ tử Ma giáo, xem ra rất thông thạo, vận chuyển đến Hồ Kỳ Sơn, sơn động cực lớn đồi đồi bá nghiệp của Quý Vương Tông, trong không khí chỉ sót lại từ xa tiếng rống bi thương của những quái vật còn chưa rõ, đồng thời trong gió không biết tại sao, một luồng hơi thở tanh mùi máu dị thường từ xung quanh chầm chậm lan ra, phất phơ trong gió.

Quý Vương dựa tay, đứng một bên trong sơn động, mắt nhìn vật lớn thần bí cuối cùng được đưa vào sâu trong huyệt động, mặt không thay đổi, chớp chớp mắt, ông ta dường như không có thay đổi gì, chỉ trừ bờ giữa tóc mai, chỗ đã vì con gái mà bạc trắng, lại nhiều thêm một ít. Sau lưng ông ta, đứng đó hai bóng người, một người là U Cơ, vẫn một khăn lụa đen che mặt, im lặng không nói, một người khác thì toàn thân bao phủ trong một màu đen, chính là Quý tiên sinh. Sau khi hầu như toàn bộ đệ tử Ma giáo đều vào hết trong động, rất nhanh có một số người chạy lên trước hướng về Quý Vương bẩm báo, Quý Vương im lặng lắng nghe, cũng không nói gì cả, chỉ từ từ gật đầu, đám người trong Ma giáo đó tản ra rất nhanh, dưới mệnh lệnh không lời, cơ quan, khối đá lớn của lối vào động khẩu, từ từ đóng lại, ngăn cách với ánh sáng bên ngoài.

Quỷ Vương trong bóng tối, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đây là cái mùi quen thuộc của hang động.

Trong hành lang tĩnh mịch của hang động, từ từ sáng lên ánh đèn, đó là do đệ tử Ma giáo đốt lên dần những ngọn đuốc rồi treo lên phía trên đường đi, dưới ánh sáng mờ nhạt quen thuộc, những cái bóng cũng bắt đầu lay động.

Đằng sau, U Cơ chậm chậm bước, nhẹ nhàng hỏi: "Tông chủ, ngài có muốn đi thăm Lệ Quỷ không?"

Trong ánh mắt của Quỷ Vương dường như lóe sáng lên, nói: "Sau khi ta trở lại, vẫn chưa gặp qua hắn, hắn hiện giờ ở đâu?"

U Cơ thấp giọng nói: "Hắn luôn ở chỗ Bích Dao."

Quỷ Vương đang chuyển thân từng bước một lên phía trước, dừng lại một lúc, sau đó nói: "Ta đi một mình được rồi, bạn người không cần theo ta."

U Cơ đáp một tiếng, mắt nhìn theo Quỷ Vương đi về nơi xa, cho đến khi khuất bóng, quay đầu trở lại, nhưng đột nhiên giật mình, cái bóng thần bí bên cạnh, không biết từ khi nào đã không còn thấy nữa. Dưới lớp lụa đen, hai hàng mi liễu của U Cơ nhú lại từ từ, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Ngoài hàn băng thạch thất ở sâu tít trong hang động của dãy núi, so với sự náo nhiệt bên ngoài hoàn toàn khác nhau, ở đây không có tiếng ồn, vẫn yên tĩnh giống như ngày trước, hoặc có thể trong con mắt một số người, nơi này cần sự yên tĩnh nhiều hơn.

Quỷ Vương đứng ngoài hàn băng thạch thất rất lâu, mặt đối diện cánh cửa đá, không biết tại sao lại không vươn tay đẩy cửa vào, cánh cửa đá dày nặng nằm ngang trước thân ông ta, nhưng mắt của ông ta dường như đã nhìn xuyên qua miếng đá vững chắc không gì phá nổi này.

Sau cánh cửa đá, nơi của hàn khí lạnh lẽo, con gái ông ta có còn yên tĩnh nằm đó không?

Một nhân vật kiên cường như ông ta, có thể nào cũng có lúc mềm yếu không muốn đối diện con gái mình sao?

Cũng không biết trải qua bao lâu, thời gian chậm chậm trôi đi, thân mình Quỷ Vương hơi rung động, từ từ vươn tay ra, nhấc cơ quan lên, âm thanh ầm vang thấp trầm truyền đến, cánh cửa đá trước mặt từ từ mở ra.

Một luồng khí lạnh, từ sau cánh cửa xông vào mặt, ẩn hiện còn có luồng khí trắng mỏng như tơ thướt tha, bay phất phơ trong phòng. Quỷ Vương từng bước một bước đến, cánh cửa đá sau lưng bắt đầu đóng lại.

Tất cả đều không có gì thay đổi. Thân hình yên lặng nằm đó, thậm chí bao gồm cả ký ức của nam nhân luôn ngồi bên cạnh đó. Quỷ Lệ không hề quay đầu lại, thậm chí liếc nhìn một chút cũng không, hắn vẫn chỉ nhìn Bích Dao, mà Quỷ

Vương cũng không nói chuyện, im lặng đi đến bên còn lại của giường đá, ngưng thị nhìn con gái.

Bích Dao vẫn như cũ, vẫn cái vẻ yên lặng đó mang theo một nụ cười mỉm mẫn nguyễn, tĩnh lặng nắm đó, ở trước thân nơi hai tay bắt chéo nhau, Hợp Hoan Linh bảo vật thần kỳ của Ma giáo đang yên lặng nắm trong bàn tay nàng. Sắc vàng nhạt rực rỡ, dường như từ thân Hợp Hoan Linh khúc xạ ra, tán phát ra tia sáng ngắn dài khác nhau, trong phòng âm thanh yên lặng, nhưng không biết tại sao, luôn làm cho con người có một cảm giác sai lầm nào đó, tựa như từ đâu đó có tiếng chuông trong trẻo ngân nga, nhưng nếu lắng nghe kỹ, lại luôn không tìm thấy tung tích, chỉ có sắc vàng nhạt trên thân chuông từ đầu đến cuối vẫn rực rỡ, tựa như là con mắt hiền hòa, chăm chú nhìn hai người đàn ông trong phòng.

"Những ngày ta không ở đây, nó vẫn khỏe chứ?" Quỷ Vương lãnh đạm hỏi, tầm mắt của ông ta, từ lúc vào phòng đến giờ, luôn đặt trên thân thể con gái.

Quỷ Lê từ từ ngẩng đầu, hướng về Quỷ Vương, Quỷ Vương cũng rời ánh mắt khỏi thân Bích Dao, nhìn vào Quỷ Lê. Nhẫn quang hai người gặp nhau ở giữa không trung, như là có gió chớp lặng tiếng, ở giữa hai người, trong tay Bích Dao, ánh sáng trên Hợp Hoan Linh, nhẹ nhàng chiếu đến.

"Nàng vẫn khỏe". Quỷ Lê lãnh đạm trả lời.

Quỷ Vương gật gật đầu nói: "Có người ở đây, ta rất yên tâm." Ông ngưng một lúc, lại nói: "Người đi Nam Cương lần này, có tìm thấy chút tin tức gì về thuật hoàn hồn không?"

Trên mặt Quỷ Lê lướt qua một tia u buồn, lắc lắc đầu, Quỷ Vương im lặng, cúi đầu nhìn Bích Dao một lúc, nhẹ nhàng thở dài.

Kỳ thực lần trước đi Nam Cương, hành động chủ yếu là theo dấu Thú Thần và thực hiện mật lệnh của Quỷ Vương, bắt Thao Thiết dị thú bên cạnh Thú Thần, nhưng lúc này hai người nói chuyện, dường như sớm đem chuyện này quên đi rồi.

Trong phòng, vẫn là một sự im lặng.

Cuối cùng, bộ mặt Quỷ Vương nghiêm túc, lãnh đạm nói: "Ta vẫn còn chút chuyện muốn nói với ngươi, nhưng ở nơi này không tiện, chúng ta ra ngoài đi."

Quỷ Lê gật gật đầu, cũng không nói nhiều, cuối cùng quay nhìn Bích Dao chốc lát, không biết tại sao, trong mắt vụt qua một tia thẹn thùng, theo đó chuyển thân đi ra ngoài.

Quỷ Vương đi sau lưng hắn, qua khỏi cánh cửa, cánh cửa dày nặng từ từ khép lại, lại một lần nữa đem sự tĩnh lặng giữ lại. Trong hàn băng rộng lớn chỉ còn lưu lại sắc vàng nhạt của Hợp Hoan Linh tự do di chuyển.

Hai người đàn ông sánh vai đi trong hành lang rộng rãi, trên đường đi, gấp đệ tử Ma giáo tới tấp nhường đường né sang hai bên, cúi đầu hành lễ, âm thanh cước bộ nhẹ nhàng ngân vang, Vòng qua mấy khúc rẽ, hai người đã đến nơi ở của Quỷ

Lệ, Quý Vương hướng về Quý Lệ nhìn một lát, tựa như cảm giác thấy điều gì đó, Quý Lệ nhẹ nhè cau mày, nhưng cũng không nhìn Quý Vương, chỉ là sau một hồi do dự, hẵn vươn tay mở cửa. Hai người bước vào.

"Chi chi chi, chi chi..."

"Hống..."

Trong âm thanh quen thuộc của con khỉ Tiểu Hôi, còn kèm theo mấy tiếng gầm khác, Thao Thiết, từng là dị thú bên cạnh Thú Thần, lúc này đang nằm trên mặt đất trong phòng Quý Lệ, nhưng xem ra tinh thần của nó cực kỳ iu xiù, cặp mắt to như chuông đồng đóng chặt, đến động đây cũng không, chỉ nằm bẹp trên mặt đất. Trái lại con khỉ Tiểu Hôi tinh thần vẫn như mọi ngày, nhảy lên nhảy xuống bên cạnh Thao Thiết, trái sờ một cái, phải đánh một cái, một lát kéo kéo đuôi Thao Thiết, một lát vỗ vỗ lên đầu Thao Thiết, quá đáng hơn, ngẫu nhiên còn thò tay tới sát cái miệng như cái chậu máu của Thao Thiết, mở mồm Thao Thiết, bộ dạng có mấy phần hiểu kỳ hướng nhìn vào trong.

Nhin dáng của Tiểu Hôi, tựa như muốn vực dậy tinh thần của Thao Thiết, cùng nhau vui đùa, nhưng rõ ràng tỏ ra không có hiệu quả gì cả.

Sau khi Quý Vương với Quý Lệ bước vào, Thao Thiết coi như không thấy gì, vẫn lười biếng uể oải nằm trên mặt đất, con khỉ Tiểu Hôi phát ra một tiếng kêu, vẫy đuôi hai ba cái nhảy lên người Quý Lệ, nằm sấp trên vai của chủ nhân.

Quý Lệ vuốt vuốt đầu con khỉ, lãnh đạm nói với Quý Vương: "Chính là nó."

Quý Vương không nói gì, chỉ chú ý đến Thao Thiết đang nằm phục dưới đất.

Bên khóe miệng ông ta từ từ xuất hiện một nụ cười lạnh nhạt, chỉ là trong nụ cười đó, lại ẩn chứa thâm ý sâu xa khó nắm bắt được.

Chương 217

Tâm Ma

Quý Vương bước về phía Thao Thiết, bước đi trầm ổn.

Tiểu Hôi ngồi trên lưng Quý Lệ quay đầu lại, nhìn phía sau Quý Vương, kêu lên hai tiếng "chít chít", chợt không kêu nữa.

Thao Thiết đang nằm phục trên mặt đất tựa như cảm giác thấy điều gì, cái đầu to lớn động đậy ngẩng lên nghiêng về một bên, cặp mắt to lớn cũng mở ra, hai luồng hung quang chớp mắt đã đặt trên người Quý Vương đang bước tới, một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ trong cái mồm to lớn của nó: "Hống..."

Trong căn phòng không khí vốn yên tĩnh hài hòa, chợt không hiểu tại sao trở nên khẩn trương hơn, ở đầu và lưng Thao Thiết lớp giáp cứng rắn như sắt từng miếng từng miếng khít chặt lại, cái miệng lớn từ từ mở rộng, để lộ hàm răng sắc nhọn khủng khiếp.

Quỷ Vương đối mặt với con dị thú khủng bố, nhưng trên mặt không hề có nét sợ hãi, mà quay lưng lại đối diện với ánh mắt của Quỷ Lệ, không ngừng nhấp nháy hào quang, trong đó càng không giấu được sự mừng rỡ và khát vọng.

Ông ta, đối diện với dị thú Thao Thiết dường như đã động nộ kia, thậm chí đến bước chân cũng không ngừng lại.

Sau lưng ông ta, Quỷ Lệ nhìn theo hơi cau mày. Hiển nhiên Thao Thiết không thể nào chịu được sự khiêu khích này, tướng tá hung ác để lộ ra, cặp mắt của nó từ từ chuyển sang màu đỏ, tấm thân to lớn từ từ đứng lên, chuẩn bị tư thế tấn công.

Trái lại Quỷ Vương trong mắt như không để phản ứng của con thú vào đâu, toàn bộ tinh thần chỉ tập trung quan sát toàn thân nó.

Cuối cùng khi Quỷ Vương đến gần, bước chân chỉ cách nó khoảng một mét, quả nhiên Thao Thiết không còn chịu đựng được, gầm to một tiếng, lập tức vách đá xung quanh rung lên nhẹ nhè, thân hình to lớn đột nhiên bay lên không, nhe nanh múa vuốt, lao vào Quỷ Vương.

Trong căn phòng vốn yên tĩnh, cuồng phong theo đó đột nhiên nổi lên, bàn ghế vốn được sắp xếp ngay ngắn chớp mắt cũng bị thổi bay "bình, bình, bình..." đập lên tường vỡ thành mấy mảnh.

Nói thì chậm thật sự rất nhanh, thân hình to lớn của con thú đã gần lao đến đỉnh đầu Quỷ Vương.

Ở xa, con khỉ Tiểu Hồi kêu lên mấy tiếng "chít chít, chít chít...", chỉ là nghe kỹ thì không hề có ý lo lắng, trái lại còn có mấy phần hý hửng khi thấy người khác gặp nạn, tựa như con khỉ sớm đã thông linh, đối với Quỷ Vương đang lâm vào hiểm cảnh cũng không có ấn tượng tốt, chỉ mong sao một cái tát của Thao Thiết có thể đánh chết ông ta.

Nhưng suy nghĩ của Quỷ Lệ với Tiểu Hồi không giống nhau, vốn hơi nhíu mày, lúc này trong mắt sau khi chớp qua vài nét nghi hoặc, càng nhíu lại, giống như trong mắt nhìn thấy được những việc không nằm trong dự tính của hắn.

Thân hình to lớn của Thao Thiết cùng với cuồng phong lao xuống, thanh thế khiếp người, nhưng chỉ là trong thời khắc đó, giống như bóng quỷ u linh, thân hình Quỷ Vương đột nhiên từ chỗ không nơi thoát thân bỗng như biến mất trong không khí.

Cái đập sức mạnh vạn cân của Thao Thiết, kết quả là đánh vào chỗ không.

Ngay sau đó, bóng xám của Quỷ Vương chợt xuất hiện, trong khi Thao Thiết còn đang kinh ngạc, bàn tay vươn ra như điện chớp nắm chặt phần cổ trên lưng của Thao Thiết, xem bộ dạng ông ta như muốn dùng pháp lực bản thân đem dị thú mà người người đều sợ xem như chó mèo trong nhà xách lên.

Cái nắm này xem có vẻ không nhanh, nhưng Thao Thiết vẫn không tránh được, một tiếng gầm thấp, cổ đã bị chẽ ngự, chỉ là Thao Thiết dù sao vẫn là dị thú, bị

chẽ ngự nhưng không hề có ý khuất phục, trái lại càng thêm phẫn nộ, kêu lớn liên hồi, lúc này toàn thân giáp sắt khít chặt, xem ra như thân thể lớn gấp ba lần.

Sắc mặt Quý Vương vụt biến, đồng thời cảm thấy tay phải bàn tay nhói đau, dùng chân pháp Ma giáo đón vào lòng bàn tay bảo vệ, xem ra không chống nổi sức mạnh dị thường của con quái thú này.

Quý Vương cũng không chậm trễ, buông lỏng tay lùi về sau ba bước.

Quý Lệ và Tiểu Hồi đứng một bên, nhìn rõ ràng, chỉ thấy trên cái cổ sắt thép của Thao Thiết vốn dao thương bất nhập, giờ đây hằn lên năm vết ngón tay đỏ tươi như máu, mà miêng vết thương xem ra không nhẹ, máu tươi từ đó đã từ từ chảy xuống.

Thao Thiết ngẩng đầu gầm lớn, đã trong trạng thái cuồng nộ, đột nhiên quay mình, đối diện Quý Vương.

Tiểu Hồi đang nắm phục một bên trên vai Quý Lệ, lúc này cũng nhảy lên, hai tay múa loạn, chỉ Quý Vương kêu loạn "chít chít", dáng vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Tuy biết rằng trong căn phòng này không ai hiểu nó nói gì, nhưng không cần hỏi cũng biết, giờ này trong tiếng nói của nó, quá nửa là ngôn ngữ chợ búa.

Tiểu Hồi chửi vài câu, dường như chưa đã giận, tung mình một cái nhảy xuống, xem ra muốn giúp đỡ bạn nó một tay, đem cái lão Quý Vương đáng ghét dạy cho một bài học.

Chỉ là thân nó mới nhảy đến giữa chừng, đột nhiên sau lưng vươn ra một cánh tay, giữ Tiểu Hồi lại, kiên quyết bắt nó ngồi lại chỗ cũ, chính là Quý Lệ.

Tiểu Hồi có vài phần kinh hãi, lại có vài phần phẫn nộ, nhìn Quý Lệ kêu không ngừng "chít chít chít".

Quý Lệ làm ngơ, chỉ là càng nhíu mày, nhìn vào trận đánh.

Tiểu Hồi mới kêu hai tiếng, đột nhiên cũng quay đầu lại nhìn, hiển nhiên bị cái gì đó trong trận đánh làm thu hút sự chú ý.

Giữa tiếng gầm khủng khiếp của Thao Thiết, thân hình to lớn hàm răng sắc nhọn hướng về Quý Vương lao đến, nhưng Quý Vương lần này không hề có ý né tránh, chỉ giơ một cánh tay lên.

Một đạo ánh sáng đỏ nhạt rực rỡ, từ trong tay áo Quý Vương vỡ ra, không tiếng động, nhưng chớp mắt đem đến một luồng khí tanh mùi máu, mù mịt tràn ngập căn phòng.

Một tiếng động càng lớn, trầm thấp ngụy dị, trong không gian hư vô tăm tối phát ra, đồng thời với âm thanh như lụa xé, tựa như muốn đem toàn bộ không gian trong căn phòng đá này xé ra từng mảnh, mặc dù tiếng gầm của Thao Thiết luôn dữ dội kinh thiên, cuối cùng cũng phải im ắng.

Ánh sáng đỏ mờ, chớp mắt sáng rõ, bao trọn thân hình của Quỷ Vương, không ngừng chớp lên, xung quanh đã nhìn không rõ bóng ông ta, Thao Thiết dường như cũng cảm thấy không ổn, trong ánh mắt kinh ngạc cuối cùng cũng có nét sợ hãi, không tự chủ được cũng lùi về sau một bước.

Một cái đỉnh cổ hình dáng cổ sơ có chút hư hại chầm chậm từ nỗi ánh sáng đỏ đậm nhất bay lên, cùng xuất hiện với nó trong thạch thất là màu đỏ như máu, không vật nào trong phòng là không mang màu đỏ ảm đạm đó, và luồng khí tanh mùi máu càng thêm đậm đặc, ngửi vào muôn ối.

Trong mắt Thao Thiết nét sợ hãi càng rõ, nhưng dưới sự kích thích của luồng khí tanh mùi máu, dường như hung tính tàng ẩn trong xương cốt cuối cùng cũng bị hấp dẫn ra, sau vài lần do dự không hề quay đầu bỏ chạy, mà là một tiếng gầm lớn, lại hướng về phía đỉnh lao đến.

Đang xa, Quỷ Lệ càng nhíu mày, thân hình chịu không nổi khẽ run nhẹ, nhưng ngay lập tức trấn tĩnh lại, hai mắt đóng đinh vào cái đỉnh.

Cách đây không lâu, khoảng mười năm trước, trên núi Lưu Ba, Đông Hải, hắn từng nhìn qua vật thượng cổ thần khí này, chỉ không ngờ là hôm nay gặp lại, nhưng hình như hình dạng đã hoàn toàn khác trước.

Thân hình to lớn của Thao Thiết lao về phía Phục Long Đỉnh, nhưng chỉ cách thân đỉnh ba thước, đột nhiên trong Phục Long Đỉnh một tiếng nổ ran, như có tiếng niệm chú thấp trầm thần bí trong không gian lầm rầm tụng niệm, lập tức một đạo ánh sáng đỏ từ đâu chụp xuống, giam toàn bộ thân hình Thao Thiết vào trong.

Nó toàn thân run rẩy, nét mặt cực kỳ thống khổ, ngửa mặt lên trời gầm rú, nhưng giống như bị hút hết khí lực, bay đến nửa chừng liền rớt xuống.

Quỷ Lệ đứng một bên, sắc mặt hơi biến, uy lực to lớn của Phục Long Đỉnh thật nắm ngoài dự liệu của hắn, hiển nhiên trước đây không thể so bì.

Kỳ thuật pháp lực của Phục Long Đỉnh trước mắt, trong mười năm nay đã hoàn toàn khác trước, Quỷ Vương dưới sự giúp đỡ của Quỷ tiên sinh, tham ngộ văn tự trên thân Đỉnh, thu thập thần lực của linh thú thành lập "Tứ Linh Huyết Trận", trước mắt trong Phục Long Đỉnh, đã thu thập thần lực của ba con linh thú Quỷ Ngưu, Hoàng Điểu, Chúc Long.

Thao Thiết tuy là dị thú, nhưng chắc chắn dưới cơ so với ba con thú kia, thêm vào đó thượng cổ thần khí Phục Long Đỉnh, bản thân đã có pháp lực ngụy dị, linh lực thần thú càng mạnh, yêu lực phát ra của Tứ Linh Huyết Trận càng to lớn khủng khiếp. Chỉ một mình đối địch, Thao Thiết giờ đây đã bị áp chế.

Lúc này chỉ thấy tia sáng đỏ nhấp nháy, dường như thực thể, đem thân hình Thao Thiết trói chặt lại, toàn thân Thao Thiết run rẩy, cực kỳ thống khổ, nhưng một chút cử động cũng không được, thậm chí đến tiếng gầm trong miệng cũng nhỏ lại, chỉ còn lại hơi thở khò khè.

Trong thạch thất, mùi máu tanh càng nặng, Quý Vương nhìn Thao Thiết nắm rạp xuống đất không động đậy được, trong mắt chớp lên ánh vui mừng, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, hình dáng khác với bình thường, giống như điên cuồng.

Ngay lúc không bình thường này, đột nhiên truyền đến tiếng kêu "chít chít chít chít" phẫn nộ, Thao Thiết bị tia sáng đỏ buộc chặt cung gắng gượng quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tiểu Hồi. Nó không chút do dự nhảy lên lưng chừng, nhảy đến bên cạnh Thao Thiết, vươn tay muốn giúp đỡ, chỉ là tia sáng đỏ tuy nhìn như yếu ớt, Tiểu Hồi thò tay qua đó, lại kêu lên một tiếng, nhảy trở lại, xem như trúng phải ám toán.

Tiểu Hồi nhẹ răng chu miệng, xem ra cực kỳ phẫn nộ, hướng về Quý Vương để lộ hàm răng sắc, làm bộ dạng khiêu khích.

Quý Vương không biết từ khi nào, dưới mảng sáng đỏ lập lòe như máu tươi chiếu vào, hai mắt đã biến thành màu đỏ máu, lúc này đột nhiên quay đầu, chớp mắt sát khí nổi lên, càng không nhiều lời, một luồng hắc khí bỗng nhiên bay lên, từ trong vầng sáng đỏ bay thẳng đến, hướng về Tiểu Hồi tấn công.

Con khỉ Tiểu Hồi đương nhiên cũng không phải là ngọn đèn hết dầu, là cùi mục, tuy phẫn nộ nhưng cũng nhìn ra trong luồng hắc khí đó sự hung mãnh rình rập, không dám trực tiếp đối đầu, nhảy về bên cạnh mấy cái né tránh.

Một phát đánh không trúng, Quý Vương hú dài, tốc độ hắc khí tăng lên gấp đôi, đồng thời xem ra dường như xuất thêm vài đạo, từng đạo hắc khí như sấm, từ bốn phương tám hướng dồn lại. Tiểu Hồi tay chân đều dùng, tránh né đòn, khó khăn né tránh trong đường tơ kẽ tóc, nhưng đã bị dồn vào hiểm cảnh, mấy lần suýt chút nữa bị hắc khí bắn trúng.

Quý Vương lúc này không biết tại sao đối với một con khỉ, hạ thủ không hề có ý lưu tình, chỉ thấy ở trong hắc khí đột nhiên có một tiếng niệm nhỏ, mây gió tụ lại, trên không ngưng kết lại một bàn tay đỏ như máu, từ trên đầu đánh xuống, Tiểu Hồi vừa mới bị hắc khí dồn tới tay chân luồng cuồng, lúc này cũng không còn đường lùi, thấy rõ lập tức sẽ bị bàn tay đánh trúng.

Ngay tại thời điểm trọng yếu, bên cạnh đột nhiên vươn ra một cánh tay, xuyên qua luồng hắc khí mờ huyết phong thanh lạnh lẽo, sát khí đắng đắng, nắm lấy đuôi con khỉ, ném ra bên ngoài, thân hình Tiểu Hồi lập tức bay lên, hướng về phía sau, luồng hắc khí hung ác che sau lưng nó, không biết từ khi nào, tự nhiên đã tản mác ra hết.

Tiểu Hồi bình an vô sự bay ra, tránh khỏi mất mạng, nhưng Quý Vương ẩn hiện trong vùng sáng đỏ đậm, dường như phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, ác khí càng nặng, ở xung quanh hắc khí, ánh sáng đỏ chớp mắt ngưng tụ thành hình, một chưởng ẩn đỏ rực to lớn, hướng về cánh tay đột ngột xuất hiện đánh xuống, và sau khi vầng sáng đỏ bắn ra, Phục Long Đỉnh bắt đầu từ từ xoay tròn, trong thân đinh những tia sáng quái dị lưu động, lời chú ngụy dị như ẩn như hiện, một mảng không khí chêt chóc.

Thân ảnh Quỷ Lệ, khuôn mặt trầm tĩnh, hai mắt nhấp nháy đầy tia máu xuất hiện ngay lúc hắn cứu mạng Tiểu Hồi trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, đồng thời cũng quay lại đối diện Quỷ Vương không biết tại sao đang không ngừng thúc phát yêu lực quỷ dị của Phục Long Đỉnh.

Âm thanh gào thét, càng ngày càng kịch liệt, trong chưởng ấn đốt rực bỗng nhiên thấp thoáng nhấp nháy lời chú quái dị trong Đỉnh, xông thẳng đến, Quỷ Lệ càng nhíu chặt mày, nhưng đối diện với yêu pháp tuyệt thế, không hề có ý tránh né, hai tay vung lên, trước lúc chưởng ấn đốt rực nhanh như điện bay đến, trước ngực đã vẽ lên một hình Thái Cực Đồ.

Thanh quang xuất hiện, như một dòng suối tươi mát chảy vào vùng đất khô cằn, huyết khí giết chóc đầy phòng, cuối cùng là một tiếng chấn động, thanh khí chuyển động vòng quanh Thái Cực Đồ, đó chính là thần thông diệu pháp "Thái Cực Huyền Thanh Đạo" chính tông thuần túy của Thanh Vân Môn.

Chưởng ấn đốt rực, ngay tức khắc ầm ầm lao đến, va chạm trên Thái Cực Đồ. Ngoài dự tính, không hề có tiếng chấn động khủng khiếp rền vang đất trời như trong tưởng tượng, trái lại như trâu đất lọt vào vũng bùn không còn tí âm thanh nào cả, chỉ là chưởng ấn đốt rực đó bị chặn lại giữa không trung, không thể tiến thêm được nữa.

Mặt của Quỷ Lệ chớp mắt biến thành đở rực, như muốn bắn tung giọt máu ra ngoài. Hai mắt Quỷ Lệ sắc nhọn chớp hiện, lướt mắt nhìn vào vùng sáng đở đậm, kêu lên một tiếng lạnh lùng, di động thân hình, thổi lui về sau.

Mỗi bước lùi lại của hắn, chưởng ấn đó cũng tiến lên một chút. Cũng vào lúc này, mỗi bước lùi của Quỷ Lệ, hai bàn tay không hề ngưng nghỉ, ngón tay co lại hướng lên trên, pháp ấn biến ảo, thanh quang của Thái Cực Đồ giữa hai tay biến mất, nhưng không hề suy yếu chút nào.

Khi hắn lùi đến bước thứ ba, trong tay kết tụ Bảo Bình pháp ấn, trên mặt thần sắc quái dị đở như máu cũng đã dịu bớt, viền của Thái Cực Đồ đã bắt đầu tán phát sắc vàng nhạt, lúc lùi đến bước thứ năm, tay hắn chuyển thành Niêm Hoa pháp ấn, kim quang thanh khí của Thái Cực Đồ giao hoán tụ lại với nhau, và khi hắn lùi đến bước thứ bảy, lưng của hắn đã dựa vào tường, không còn đường lùi, nhưng giờ này phút này, mặt mày Quỷ Lệ đã khôi phục trở lại bình thường.

Hai tay rung động, Quỷ Lệ đã kết thành Phật Môn Kim Cang pháp ấn, chỉ trong một lúc kim quang đại thịnh, toàn thân pháp tướng trang nghiêm, như có thần phật ở xung quanh khẽ tụng kinh phật, âm thanh trầm bổng vui tai, Thái Cực Đồ nhanh chóng quay tròn, sắc vàng óng ánh, chưởng ấn đốt rực đó dần dần bị Thái Cực Đồ nuốt chửng không thấy tăm tích.

Đầy trời sắc vàng xanh chói lòa, xông thẳng lên trời, cuối cùng đem sắc máu trên mặt Quỷ Vương áp chế xuống.

Trong vùng sáng đở đậm, một tiếng gầm phẫn nộ, hiển nhiên kẻ đó đã thịnh nộ, một luồng sáng đở lay động, vài tiếng kêu gào thảm thiết, Thao Thiết trên mặt

đất bị luồng sáng đỏ hút đến, thân hình to lớn cuối cùng bị hút vào Phục Long Đỉnh, chớp mắt đã không thấy đâu.

Lúc này khuôn mặt Quý Vương từ trong vùng sáng đỏ xuất hiện, chỉ thấy tóc bạc vờn bay, hai mắt đỏ rực, sát khí đằng đằng, đâu còn vẻ trâm ẩn của ngày bình thường, giống như một cuồng ma giết người.

Trái lại nhìn Quý Lệ cũng không hề có vẻ sợ sệt, mà bước từng bước dài tiến đến.

Phục Long Đỉnh không ngừng xoay tròn, trên thân Đỉnh lời chú ngụy dị không ngừng nhấp nháy, từng luồng ánh sáng đỏ bắn ra, Quý Vương tay phải giơ lên, Đỉnh cổ to lớn đã nắm trong tay ông ta, giống như thiên ma giáng thế, cực kỳ khủng bố.

Còn Quý Lệ toàn thân ánh sáng chói lọi, hiển nhiên cũng đã đem toàn thân pháp lực thần thông tích tụ lại, quyết tử chiến tại đây.

Hai cao thủ đối đầu với nhau, sát khí đằng đằng, trận chiến đột nhiên mà đến này, tựa như hai người đều sớm quên mất nguyên nhân. Chỉ là lúc này, hai người giống như đột nhiên mất hết sự khống chế lý trí đã dồn nén suốt bao năm, toàn lực truy sát, tâm ma rồi loạn.

Quý Lệ bước dài tiến tới, khoảng cách càng lúc càng gần, còn ác khí trong mắt Quý Vương càng thêm dữ dội, Phục Long Đỉnh trong không trung từ từ quay nghiêng, nhắm chuẩn thân hình Quý Lệ.

Một trận đại chiến trước mắt chuẩn bị nổ ra. Không ai có thể nghĩ rằng hai nhân vật quan trọng nhất trong Ma giáo hiện nay lại ở trong một căn thạch thất hẻo lánh không hiểu lý do tại sao lại lâm vào một trận quyết chiến sinh tử.

"Oanh...", một tiếng động lớn cộng hưởng từ trong thạch thất truyền đến. Quý Vương và Quý Lệ tựa như đều nhìn thấy khói mắt đổi phương giật giật, nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, cả hai cuối cùng đều không động đậy.

Cánh cửa đá từ từ đổ xuống, ngoài cửa, từ từ xuất hiện một thân ảnh, một thân ảnh toàn thân đang run lên nhẹ nhẹ.

"Đừng tay!" Âm thanh đó hết sức nhỏ, mang theo vẻ phẫn nộ, kinh ngạc và vài phần kinh hoàng, U Cơ mặt che vuông lụa đen, đồng thời cũng là Chu Tước trong Ma giáo, đứng ngay trước cửa. Không nhìn rõ thần sắc dưới vuông lụa đen, lời nói vì tâm ý tức giận dâng trào mà phát ra: "Hai người... hai người đang làm gì vậy, cả hai đều điên rồi à?"

Trong thạch thất buông phủ một màn im lặng, hai người đàn ông đối đầu nhau cũng trầm mặc không nói chuyện, luồng sát khí trong không khí vẫn tỏa ra không tan.

U Cơ cắn môi, lời nói phẫn nộ như thoát qua kẽ răng phẫn nộ: "Tốt, tốt, tốt...". Nàng giơ tay, chỉ về một hướng nào đó: "Hai người đánh đi, đánh đi, chết hết cả đi, chết rồi đều thấy nhẹ nhàng. Hai người cuối cùng còn nhớ hay không, trong đó, trong đó...". Thanh âm của nàng có vài phần nghẹn lại: "Trong Hàn Băng

thạch thất đó, có phải còn một người đang nằm trên giường đá không? Cả hai đều quên rồi à? Hai người đã quên hai chữ "Bích Dao" rồi à?"

Sắc mặt đỏ rực từ từ tiêu tan, thanh quang kim quang chói mắt chậm chậm thu lại biến mất.

Trong thạch thất, luồng sát khí và mùi máu tanh lưu động đã lâu, không biết từ khi nào đã như thủy triều rút hết, chỉ còn sự im lặng vẫn ở lại không chịu rời đi.

Hai người đàn ông lúc này nhìn nhau, từ sâu trong ánh mắt, tựa như có ánh sáng chạm nhau nói không thành lời.

U Cơ tức tối dẫm chân, không thèm quay đầu lại bước đi, nhìn hướng nàng đi, chính là căn thạch thất mà Bích Dao đang nằm.

Trong thạch thất hai người đàn ông vẫn đứng, tựa như đứng ngang hàng nhau, lặng lẽ suy nghĩ chuyện riêng gì đó. Rất lâu, đột nhiên Quý Vương thở ra một hơi, phất tay phải một cái, đem Phục Long Đỉnh nắm trong bàn tay, bước dài ra khỏi căn phòng.

Khi đi qua thân người của Quý Lệ, trong mắt ông ta, hào quang sắc bén chói lòa cũng xuất hiện.

Ánh mắt Quý Lệ trong lúc này lại không hề chú ý Quý Vương, mà nhìn vào trên thân Phục Long Đỉnh, Đỉnh cổ hình dáng cổ sơ, có rất nhiều điểm nhỏ, tàn tích bị phá hoại, nhưng trên thân Đỉnh sắc xanh đậm kèm sắc tím, vẫn có thể nhìn rõ ràng, rất nhiều lời chú thần bí uốn lượn, và ở sau lưng Đỉnh, chính giữa những lời chú đó, lại có một bức họa đồ, hình ảnh đã được thu vào tầm mắt của Quý Lệ.

Ngọn lửa cháy hừng hực, một cái Đỉnh cổ đang bị thiêu đốt trong ánh lửa, bốn bên của cự Đỉnh, có bốn loại kỳ thú hoặc chim hoặc thú ngửa mặt lên trời hú dài, và trên cự Đỉnh, mây đen cuồn cuộn, thình lình một khuôn mặt Quý Vương hung ác đáng sợ đang cười độc ác nhìn xuống nhân gian.

Đồ hình đó chỉ lướt qua một cái trong mắt Quý Lệ, nhưng không biết tại sao như đã in sâu vào ký ức hắn, không thể nào quên.

Trong ấn tượng của hắn, cũng là đối với khuôn mặt Quý Vương đó, có vài phần quen thuộc, chỉ là trong nhất thời, hắn không thể nào nghĩ ra được, đã từng thấy qua hình dáng Quý Vương này chưa.

Quý Vương rất nhanh đi ra khỏi thạch thất, biến mất ngoài cửa, trong thạch thất khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Con khỉ Tiểu Hồi từ một bên nhảy đến, bám lên vai Quý Lệ, từ từ ngồi xuống, nhưng trên mặt không hề có nét vui vẻ, chốc chốc quay đầu nhìn ra cửa, trong mồm kêu nhỏ "chít chít, chít chít".

Quý Lệ lặng lẽ, vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu nó, sau một hồi im lặng, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó chuyển mình đi ra khỏi thạch thất, cất bước đi dạo.

Hành lang rất dài như thông suốt bốn phương tám hướng, giống như đường đi của con người, đâu ai biết nên đi hướng nào, hoặc giả nói, dù bản thân cho rằng đã biết, kỳ thật con đường đó lại thông tới đâu, ai có thể biết chứ?

Sau nửa thời khắc, Quỷ Lệ dừng bước, ngơ ngác không nói nên lời, phát hiện nơi mình dừng chân là bên ngoài Hàn Băng thạch thất.

Vách đá rất dày, nằm ngang trước mặt, nhưng đột nhiên hắn có chút run sợ, kể cả khi đối diện với yêu pháp Phục Long Đỉnh của Quỷ Vương cũng không làm hắn sợ, khi này không cầm được lòng lại có chút sợ hãi.

Cánh cửa đó, vẫn tĩnh lặng, đứng thẳng trước mặt hắn. Một khe hở hé mở, lờ mờ trong đó, hắn nhìn thấy một thân hình mềm mại, đứng thẳng trước giường hàn băng, trong không khí dường như còn có âm thanh tiếng chuông trong trẻo quen thuộc.

Hắn dường như ngây dại.

Chương 218

Bí Mật

Hàn khí trắng mờ lượn lờ như làn khói, bồng bềnh trong thạch thất.

Hàn Băng thạch thất không một tiếng động, hôm nay hàn khí trong thạch thất dường như dày đặc hơn so với ngày thường, thậm chí nhìn qua cũng có cảm giác mơ hồ, không như bình thường nhìn qua là thấy rõ.

Cửa đá phát ra tiếng kêu trầm thấp, từ từ mở ra, chỉ là hình bóng kiều diễm trong tầm mắt không biết tại sao lại trở nên mơ hồ, là U Cơ ư? Trong tim Quỷ Lệ thầm nghĩ, từng bước chậm chạp bước vào.

Trong thạch thất Hàn Băng, hàn khí mờ mờ tản ra, hết làn này đến làn khác, giống như trong mộng, bao trùm toàn bộ thân hình của hắn.

Bóng hình người con gái, quay lưng im lặng đứng trước giường hàn băng, xung quanh thân nàng hàn khí dường như dày đặc hơn, thêm một mảng hàn khí màu trắng ngưng kết như sương tuyết, cũng khiến người khác nhìn không rõ.

Trong không khí, như ẩn như hiện, vọng lại tiếng chuông trong trẻo, như ở gần bên tai.

Không biết tại sao, Quỷ Lệ theo phản ứng bản năng dừng bước, có lẽ đối với sự việc hôm nay, hắn đối diện với U Cơ cũng có vài phần e ngại, nhất là sau khi U Cơ lớn tiếng trách mắng và nhắc đến Bích Dao.

Nghĩ lại, hôm nay Quỷ Lệ tuy đối với biểu hiện khác ngày thường của Quỷ Vương cũng có vài phần kinh nghi, nhưng đối với hành vi của bản thân, không cần suy nghĩ đã toàn lực xuất kích, cũng không hiểu vì sao.

Có lẽ, trong tim của hai người, sớm đã dồn nén ý tưởng thù hận trong lòng chăng?

Nhưng trên thế gian này vẫn còn một Bích Dao, nàng đang nằm trong thạch thất Hàn Băng.

Quỷ Lệ nhìn bóng hình mở ảo ẩn trong hàn khí, im lặng cúi đầu, một lúc sau mới nói: "Hồi nay ta đồng thủ với Quý Vương, là ta không đúng, ta cũng không hiểu tại sao sự việc lại đột nhiên biến thành như vậy. U Cơ đừng giận, lần sau ta sẽ không như vậy nữa."

Bờ vai thân hình đó, tựa như run lên, nhưng không hề lên tiếng, vẫn giữ vẻ im lặng, chỉ là hàn khí xung quanh dường như chuyển động nhanh hơn, đến cả trong thạch thất, như cũng lạnh hơn vài phần.

Nhưng Quý Lệ cũng không để ý đến cái lạnh đó.

Lời nói của hắn âm vang rồi biến mất hắn, hắn đương nhiên hiểu quan hệ giữa Bích Dao và U Cơ, sau khi mẹ nàng qua đời, Quý Vương bận công chuyện trong Quý Vương Tông, U Cơ ít nhiều cũng đảm đương vai trò một người mẹ, điều này có thể nhìn ra trong cách xưng hô "dì" của nàng với U Cơ.

Bây giờ đối diện U Cơ, nhất là trong thạch thất Hàn Băng, Quý Lệ có cảm giác như đang đối diện với Bích Dao, mà sâu trong tim hắn đã cảm thấy hổ thẹn với nàng, huống chi hôm nay lại cùng cha nàng đồng thủ, vài lần đứng trước sự sống chết, lại càng khó nói nên lời.

Rất lâu sau, hắn thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Ta biết trong tim Bích Dao đau đớn, không muốn nhìn thấy ta và cha của nàng đánh nhau, kỳ thật ta cũng không có ý đó, chỉ là lúc đó..."

Hắn nhíu nhíu mày, trong đầu vừa mới lướt qua thần thái dị thường của Quý Vương, lắc lắc đầu nói: "Tóm lại ta hứa với dì, sau này vì Bích Dao, ta sẽ nhịn Quý Vương vài phần là được."

Thân hình yêu kiều lại run lên, chẳng qua vẫn không quay lại, nhưng nhìn sau lưng nàng, ngược lại tựa như đang lắng lắng gật đầu, biểu hiện sự đồng tình. Quý Lệ im lặng, trầm mặc một lúc, thở ra một hơi dài, cũng không nói gì nữa, khẽ quay người, muốn bước đến giường Hàn Băng nhìn Bích Dao.

Chỉ là hắn vừa mới bước được vài bước, đột nhiên chớp mắt toàn thân hắn đông cứng lại, nhanh như chớp, trong đầu hắn vụt qua một ý niệm, như sấm sét ầm ầm đánh bên tai, vuông lụa trên mặt U Cơ chưa bao giờ rời khỏi mặt, tại sao nhìn từ đây sau lại không thấy? Gần như ngay lúc đó, trong đầu óc hỗn loạn hắn đã lập tức nghĩ tới, mái tóc của bóng hình đó, chính là hình dáng của một thiếu nữ, so với mái tóc của U Cơ hoàn toàn khác nhau. Hắn quay thân nhanh như chớp, lớn tiếng hỏi: "Người là ai?"

Hàn khí trong thạch thất Hàn Băng, chớp mắt lạnh thấu xương, lần khói bao phủ quanh bóng hình đó, cũng chớp mắt chuyển động nhanh hơn. Quý Lệ hai mắt

trợn trừng, có người dám đột nhập vào đây, việc này đối với hắn không thể nào chấp nhận được.

Đang lúc Quý Lệ chuẩn bị phát tác, bỗng nhiên sau lưng nghe một tiếng động trầm thấp truyền lại, không khỏi động tâm, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cánh cửa sau lưng vẫn khép, đang từ từ mở ra, ngay cửa xuất hiện một bóng người.

Dáng cao thon thả, vuông lụa đen che mặt, phong cách điềm đạm, không phải U Cơ thì còn ai? Nàng mở cửa, chợt nhìn thấy thần tình cổ quái trên mặt Quý Lệ, hai mắt trợn trừng, thở thịt trên mặt co giật, chợt thót tim, không tự chủ lui lại một bước.

Nhưng nàng không như người thường, lập tức trấn tĩnh lại, giọng lạnh băng hỏi: "Hừ, ngươi còn mặt mũi đến gặp Bích Dao sao?"

Quý Lệ nhìn nàng, đột nhiên thần tình trên mặt chợt biến, như nhớ lại một việc hết sức quan trọng, nhanh chóng quay mình lại nhìn, chỉ là lúc vừa nhìn lại, toàn thân hắn chấn động, như ngây dại, ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không nói nên lời.

Thạch thất Hàn Băng rộng lớn mà hắn đang đứng, đột nhiên chớp mắt khôi phục lại dáng vẻ vốn có ban đầu, làn sương trắng bồng bềnh không thấy nữa, tiếng chuông trong trẻo như ẩn như hiện cũng biến mất, đến cả bóng hình thần bí cũng như tiêu tan vào không khí.

Tất cả mọi thứ, tựa như chưa hề biến đổi, giống như một giấc mộng, một sự ảo giác, thoảng qua và biến mất...

Bích Dao yên tĩnh nằm trên giường, khéo miệng vẫn mang nu cười nhẹ quen thuộc, hai tay đặt chéo ở giữa ngực, Hợp Hoan Linh không ngừng phát ra ánh sáng nhấp nháy, nhẹ nhàng lưu chuyển, như đang nhìn vào Quý Lệ.

Quý Lệ đứng yên tại chỗ, toàn thân căng cứng, dường như đã mất đi toàn bộ tri giác, không hề cử động.

U Cơ từ từ bước vào, rất nhanh phát hiện vẻ không bình thường của Quý Lệ, nhìn qua hắn, nhíu mày hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Khéo miệng Quý Lệ nhích động, nhưng không nói gì, hắn chỉ im lặng ngẩng đầu, ngơ ngác suy ngẫm, căn thạch thất Hàn Băng này, ngoài cánh cửa đá dày nặng, xung quanh trong phòng đều là vách đá, càng không có khe hở, chỉ là lúc này nhìn lại, vách đá lạnh ngắt như có những tiếng cười ác ý chế giễu, lạnh lùng hướng về những kẻ trong phòng.

Ánh mắt phiêu hốt, chậm chạp thu lại, từ từ trở lại giường Hàn Băng, nhìn người con gái nằm trên đó, trong mắt hắn không biết tại sao có vài phần mơ hồ, trăm mối tơ vò như thủy triều xô đến, ánh mắt đó cuối cùng lặng lẽ đặt trên mái tóc Bích Dao.

"Ngươi làm sao vậy?" U Cơ trong lời nói đã có vài phần khó chịu.

Ánh mắt Quỷ Lệ, sau một lúc lâu, từ từ mở to, thấp giọng nói: "Khi người bước vào, có thấy sự khác thường trong phòng không?"

U Cơ ngừng một lúc, giọng lạnh băng nói: "Có gì khác thường chứ? Không phải vẫn giữ nguyên dáng vẻ như trước, một chiếc giường, một con người sao?"

Thở thịt trên khói mắt Quỷ Lệ, như đang co giật. U Cơ từ từ đến cạnh Bích Dao ngồi xuống, trong mắt hiện lên vẻ thương yêu đau xót, hồi lâu, chậm chậm nói: "Ta biết thật ra ngươi cũng rất khó xử, chỉ mong ngươi suy nghĩ một chút, nếu Bích Dao biết ngươi động thủ cùng phụ thân nó, thì trong lòng nó sẽ như thế nào?"

Quỷ Lệ ngơ ngác không nói gì, sau một hồi lâu, chợt cúi đầu, thở dài nói: "U Cơ yên tâm, ta biết phải làm gì", dứt lời, hẵn lại nhìn về phía Bích Dao một cái, lập tức quay người bước khỏi phòng.

Nhin sau lưng hẵn, U Cơ khẽ nhíu mày, trực giác mách bảo Quỷ Lệ hôm nay khác hẳn ngày thường, nhưng cũng ngay lập tức nàng thở dài cảm thán, quái nhân ư, đâu phải chỉ có hẵn, đến cả như nàng đã theo Quỷ Vương bao năm nay, không phải càng ngày càng không hiểu Quỷ Vương ư?

U Cơ chậm chậm cúi đầu, nhập vào dòng suy nghĩ, trong thạch thất Hàn Băng một bầu không khí yên tĩnh, chỉ có Hợp Hoan Linh trong tay Bích Dao, ánh sáng kỳ lạ vẫn nhấp nháy theo năm tháng, như soi thấu qua mắt, không ngừng nhấp nháy, nhìn vào cõi thế gian.

***

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Sáng sớm, gió mát chậm chậm thoảng qua, khắp núi những cây trúc xanh tươi cũng nhẹ nhàng lay động, tiếng lá trúc xào xạc, như âm thanh tự nhiên của đất trời, khiến lòng người yên tĩnh.

Trận mưa lớn tối qua như rửa sạch mọi vật, không khí tươi mát lướt nhẹ qua mặt, xa xa sông núi xanh biếc một màu như tranh vẽ.

Nền đá dưới chân vẫn còn ẩm ướt, ngẫu nhiên có vài khe hở vẫn đọng lại những hạt nước mưa từ đêm hôm trước, chung quanh nền đá lá tre rơi rụng rất nhiều, chắc là do những trận gió mạnh tối qua. Lúc này vẫn còn sớm, nên chưa có người quét dọn.

Áo trắng như mây, thanh tú thoát tục, Lục Tuyết Kỳ một thân một mình, bước trên con đường nhỏ trong rừng trúc.

Ánh nắng ban mai chiếu nhẹ trên mái tóc mềm mại óng ả, làn da mỏng manh dễ vỡ trong sắc trắng vẫn lẫn một ít sắc hồng, như trong thâm sơn cùng cốc nhẹ nhàng mọc ra một bông hoa đẹp đẽ lạ thường.

Hai bên đường đi, những cây trúc dài khẽ đung đưa, trên lá trúc xanh ngắt, vẫn còn đọng lại những giọt sương, nhẹ nhàng trượt qua, từ từ rơi xuống đất.

Con đường dài hun hút, quanh co khúc khuỷu, ánh nắng buỗi sớm len qua những khe nhỏ của rừng trúc chiếu xuống, bóng trúc lay động, ngã theo thân hình yếu điệu của nàng.

Trước mặt một căn phòng trúc đơn sơ, từ từ hiện ra bóng người, chính là nơi tu hành của Thủy Nguyệt đại sư, thủ tọa Tiểu Trúc Phong.

Lục Tuyết Kỳ đến trước gian phòng, dừng chân ngoài cửa, suy nghĩ giây lát, vươn tay nhẹ nhàng gõ cửa: "Sư phụ, đệ tử Tuyết Kỳ bái kiến."

"Vào đây đi", giọng của Thủy Nguyệt đại sư từ trong phòng vang lên, không buồn không vui, tựa như không chút tình cảm, đáp lại hờ hững.

Một tiếng cọt kẹt, Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, lập tức nhìn thấy sư phụ xếp bằng ngồi trên giường trúc, nhắm mắt nhập định, thần thái hiền hòa, không nhìn ra có chút biến đổi nào do nàng đến.

Nàng im lặng đến trước mặt sư phụ, quỳ xuống thấp giọng nói: "Sư phụ, đồ nhi đến rồi", nàng ngưng lại một lúc, tiếp tục nói: "Con biết mình bất hiếu, phụ đi sự kỳ vọng của lão nhân gia, khiến người đau lòng, mong người trách phạt con."

Thủy Nguyệt đại sư từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn vào Lục Tuyết Kỳ trước mặt, một hồi lâu bèn thở dài nói: "Ta nếu như trách phạt người, người có chịu thay đổi tâm ý không?"

Lục Tuyết Kỳ im lặng cúi đầu, không dám nhìn mặt sư phụ, cũng không nói một tiếng nào, chỉ là nhìn biểu hiện của nàng không hề có chút nào hối hận cả!

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu, miệng cười khổ nói: "Lòng người đã như sắt đá, không chịu quay đầu, ta phạt người phỏng có ích gì, bỏ đi, bỏ đi. Người đứng lên đi."

Lục Tuyết Kỳ cắn chặt môi, tựa như có chút kích động, nhưng vẫn không thể được bản thân, đứng dậy.

Thủy Nguyệt đại sư vỗ nhẹ chiếc ghế trúc bên cạnh nói: "Ngươi cũng ngồi đi."

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu nói: "Đệ tử không dám."

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một cái, nói: "Ở đây chỉ có ta và ngươi, có gì phải suy nghĩ, trừ phi trong lòng ngươi đã oán hận người làm thầy này, muốn cùng ta ngăn cách chăng?"

Lục Tuyết Kỳ lập tức lắc đầu nói: "Sư phụ, con..."

Thủy Nguyệt đại sư giơ tay mỉm cười nói: "Được rồi, được rồi, ngươi do một tay ta nuôi lớn, tính cách của ngươi, ta còn không hiểu?"

Bà vươn tay nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn thật kỹ khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã, mềm lòng nói: "Bất luận thế nào, ta thân làm sư phụ, cuối cùng đều mong cho con tốt, con nhớ lấy điều này."

Khóe môi nàng động đậy, nhỏ giọng nói: "Con biết rồi, thật ra đều là lỗi của đệ tử..."

Thủy Nguyệt đại sư lắc đầu nói: "Thôi, việc đến lúc này, chúng ta không cần tranh luận ai đúng ai sai, hỏi thế gian, tình là gì? Tuyết chảy ra thành sông... Tuy trăm núi ngàn sông, nhưng có mấy ai có thể thật sự bên nhau đến trọn đời?"

Nói đến đây, tựa như Thủy Nguyệt đại sư cũng đang nói đến tâm sự của chính mình, nhất thời ngơ ngác xuất thần.

Lục Tuyết Kỳ không dám kinh động sư phụ, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay nàng, hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến, tựa như quen thuộc lâu rồi.

Không biết qua bao lâu, Thủy Nguyệt đại sư chợt run lên, từ trạng thái xuất thần tỉnh lại, cười khổ một tiếng, tựa như cười chính mình, lập tức nói với Tuyết Kỳ: "Ôi, những việc này khi khác hãy nói, ta tối qua sai Văn Mẫn đến gọi con, tất cả mọi việc, nó đã nói hết với con chưa?"

Tuyết Kỳ lắc đầu nói: "Sư tỷ không nói, chỉ nói với con sáng nay đến gặp sư phụ, có chuyện gì, sư phụ sẽ nói với con sau."

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ lắc đầu nói: "Thật ra, con nha đầu Văn Mẫn có biết chút ít, nhưng không nhiều, để ta nói với ngươi vậy."

Lục Tuyết Kỳ trong lòng chấn động nhẹ, trên mặt Thủy Nguyệt đại sư có vài phần nặng nề, dường như có việc gì khó khăn đang giữ trong lòng, nàng kềm không được hỏi: "Sư phụ, có việc gì khó khăn, nếu cần đệ tử, người cứ việc sai bảo, đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết mình."

Thủy Nguyệt đại sư gật đầu, mỉm cười nói: "Ta đương nhiên tin con, chỉ là trước mắt đích thực có một việc lớn, lại liên quan đến khí số của Thanh Vân Sơn chúng ta, nhưng việc này lại không thể để nhiều người biết, kể cả đệ tử trong môn phái, ta nghĩ đi nghĩ lại, trong đám đệ tử, chỉ có con, đạo hạnh, năng lực là tốt nhất. Vì thế mới cho gọi con lại."

Lục Tuyết Kỳ nhíu mày một cái, hơi kinh ngạc hỏi: "Sư phụ, không lẽ bốn môn đã phát sinh chuyện gì to lớn sao?"

Thủy Nguyệt đại sư cười khổ một tiếng, hỏi: "Ai nói không lớn chứ?"

Tuyết Kỳ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy sư phụ?"

Thủy Nguyệt đại sư trầm lặng giây lát, tựa như cũng đang cân nhắc, sau đó từ từ nói: "Chưởng môn sư bá của ngươi, cả Điền sư bá Điền Bất Dịch của Đại Trúc Phong, cách đây mấy ngày, cùng mất tích rồi."

Lục Tuyết Kỳ toàn thân chấn động hỏi: "Cả hai người cùng mất tích à?"

Thủy Nguyệt đại sư lãnh đạm nói: "Hôm đó đệ tử của Chưởng môn đã thấy Điền Bất Dịch đến Thông Thiên Phong, đồng thời đi thẳng ra sau Tổ sư từ đường, trong khoảng thời gian gần đây, ai ai cũng biết Chưởng môn sư huynh hầu như

đều ở trong từ đường, và từ đó về sau, không còn ai trông thấy cả hai người bọn họ."

Lục Tuyết Kỳ nhíu chặt mày, hiển nhiên mười phần kinh ngạc.

Thủy Nguyệt đại sư dưỡng thần một lát, lại nói: "Sau khi phát sinh sự việc này, bởi vì can hệ rất lớn, Tiêu Dật Tài chủ sự hiện nay của Thông Thiên Phong mới không dám che giấu, nhưng bất luận thế nào cũng không thể công khai với mọi người, chỉ là bí mật cho những người chủ sự trong sáu mạch còn lại biết. Sau khi sự việc xảy ra ta cũng xem xét qua Tổ sư từ đường, nhưng không nghĩ là ở đó lại..."

Lục Tuyết Kỳ ngơ ngác hỏi: "Tổ sư từ đường làm sao vậy?"

Thủy Nguyệt đại sư khẽ lắc đầu, nói: "Tổ sư từ đường hầu như bị phá hủy hết, nhìn qua cũng biết là do tranh đấu pháp lực kịch liệt mà bị phá hủy."nào

"Cái gì?" Lục Tuyết Kỳ thắt thanh kêu lên.

Thủy Nguyệt đại sư cười lạnh một tiếng, nói: "Tổ sư từ đường vốn là nơi chúng ta cúng bái các vị tổ sư, hai người đó dám trong cảnh trang nghiêm mà động thủ, thật là không có phép tắc gì nữa rồi. Với lại còn có chuyện nghiêm trọng hơn."

Lục Tuyết Kỳ còn chưa hết giật mình, lại thêm phần kinh ngạc, thật không nghĩ ra chuyện gì có thể nghiêm trọng hơn chuyện phá hủy Tổ sư từ đường, không nhịn nổi gáp gáp hỏi: "Vẫn còn chuyện gì nữa ư?"

"Hôm qua Tiêu Dật Tài hối tấp chạy đến chỗ ta." Thủy Nguyệt đại sư thần sắc trở nên nghiêm trọng, trong mắt càng thêm mĩa phần lo lắng, từ từ nói: "Căn cứ theo hắn nói, từ sau khi Đạo Huyền sư huynh mất tích, hắn ra sức truy tìm nguyên nhân, chợt nghĩ đến những vật sư phụ hắn lưu lại, xem xem có phát hiện gì không, không ngờ lần tìm kiếm này, lại phát hiện ra một việc đại sự."

Thủy Nguyệt đại sư nhắm mắt, tựa như có vài phần mệt mỏi, thông báo: "Tiêu Dật Tài phát hiện Tru Tiên cổ kiêm của bốn môn cũng không thấy đâu nữa."

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên không nói nên lời.

Thủy Nguyệt đại sư mở mắt, nói: "Ta biết ngươi là một người thông minh, tự nhiên hiểu được can hệ và biến hóa trong đó, tuy nói Tru Tiên cổ kiêm đã bị hủy hoại, nhưng việc này quan hệ rất lớn, và lại việc thần kiêm bị hủy hoại đa số người ngoài đều không biết, nếu để lộ ra ngoài, chỉ sợ phiền phức càng lớn. Lại nói trong Tru Tiên cổ kiêm, thật ra vẫn còn một bí mật động trời, quan hệ càng lớn hơn, từ trước đến giờ chỉ có ta, Đạo Huyền sư huynh và cực ít người biết, nếu lỡ để lộ ra, hậu quả không biết đường nào."

Lục Tuyết Kỳ kinh hãi, hỏi: "Tru Tiên cổ kiêm ngoại trừ là thần vật của bốn môn ra, không lẽ vẫn còn bí mật gì sao?"

Thủy Nguyệt đại sư lắng lặng, rất lâu không nói câu nào, Lục Tuyết Kỳ cũng không dám mở miệng, buông tay đứng thẳng một bên, lúc sau nhẹ giọng nói: "Đệ tử vô lễ, hồi nãy thất lễ với người."

Thủy Nguyệt đại sư lắng lẽ lắc đầu, một lúc sau mới nói: "Sư phụ không có ý trách người, chỉ là việc này can hệ cực lớn, ngọn nguồn lại cực kỳ phức tạp..."

Bà nói đến đây, lại ngừng một lúc, như đang trầm mặc đắn đo, sau một lúc mới nói: "Việc này thật ra theo đạo lý mà nói, đến ta thủ tọa một nhánh Tiểu Trúc Phong, cũng không hiểu rõ, là do trận đại loạn trăm năm trước, bọn ta mấy người mới biết một vài phần nội tình."

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên hỏi: "Mấy người? Bí mật trọng đại này, ngoài sư phụ ra, vẫn còn có người biết?"

Thủy Nguyệt đại sư điềm đạm nói: "Năm đó trong trường đại loạn, những người tham gia vào sự việc đó tính lại có năm người, trừ ta ra, còn có Đạo Huyền sư huynh, Điền Bất Dịch, Tố như sư muội..."

Lục Tuyết Kỳ đang lắng nghe, đột nhiên Thủy Nguyệt đại sư dừng lại, trong lòng im lặng tính toán, nhịn không được, hỏi: "Chỉ mới có bốn người, vẫn còn một người nữa là ai?"

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, trên mặt vùt qua vài nét thương cảm, nói: "Là một vị sư bá của người, tên là Vạn Nhất Kiếm."

Chương 219

Thí Sư

"Trăm năm trước, Ma giáo tung hoành, thế lực lớn mạnh, đạo tiêu ma trưởng, dưới sự cuồng vọng của quần ma, muốn quét sạch chánh đạo, liền xâm nhập Thanh Vân. Trải qua một trận chém giết thảm khốc ác liệt, cuối cùng tiền bối tổ sư mang toàn lực ra đánh, dưới trận núi Thanh Vân thỉnh động Tru Tiên cổ kiem, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, thủy chung cũng chuyển bại thành thắng".

Thủy Nguyệt đại sư giọng nói bình đạm, trên mặt Lục Tuyết Kỳ lại khe khẽ biến sắc, chỉ bằng một câu "chém giết thảm khốc ác liệt", cũng có thể nghĩ ra được tình huống cuộc chiến năm xưa kịch liệt tàn khốc thế nào.

Chỉ là ý của Thủy Nguyệt đại sư lại tựa hồ như không phải ở chỗ đó, nhanh chóng nói tiếp: "Sau trận chiến đó, mặc dù Ma giáo tổn thương trầm trọng, nhưng nguyên khí một mạch của Thanh Vân ta cũng tổn thương không nhỏ, mấy vị tiền bối tổ sư đạo hạnh cao thâm, lớp chết, lớp bị thương, không còn dư lực để truy đuổi cùng tận, đúng vào lúc đó, lại có một vị sư huynh đứng ra, hăng hái tình nguyện, hảo hán vạn trượng, trừ ác phải trừ băng sạch, truy sát dư nghiệt Ma giáo".

Lục Tuyết Kỳ chấn động trong lòng, nói: "Vị sư bá đó, có phải là Vạn Kiếm Nhất Vạn sư bá không?".

Thủy Nguyệt đại sư từ từ nhắm mắt lại, giọng nói trong miệng, cũng dần dần biến đổi ra có chút phiêu hối: "Đúng là người. Ôi... tình cảnh năm đó, đến nay vẫn còn ràng như trước mắt ta! Giữa trường các chiến ngày đó, dĩ nhiên là người lập được đại công, giết địch vô số, một thân áo trắng đều nhuộm hồng cả. Người đứng ở trước mặt các vị sư trưởng, thần thái cổ động, chẳng qua chỉ mấy câu nói đó, chỉ mấy câu... đã làm cho các sư đệ sư muội trẻ tuổi bọn ta trào dâng nhiệt huyết. Sau đó trừ ra Đạo Huyền sư huynh, thân là trưởng môn đệ tử, ở lại coi sóc bên ngoài Thanh Vân ta, Tô Như sư muội, Điền Bất Dịch, Tăng Thúc Thường, Thương Chánh Lương, Thiên Vân, Thương Tùng, mấy người thủ tọa các nhánh sau này, hết thảy đều theo người, từ ấy tung hoành thiên hạ, đến mạn hoang xa xôi, trên đường gió lạnh mưa máu, đạo quang kiếm ảnh, cũng chưa từng sơ sét rúi lui".

Thủy Nguyệt đại sư mắt như mới mở, thần tình trên mặt xem ra rất chuyên chú, phảng phất như ở trước mặt bà, lại hiện ra đoạn nhiệt huyết sôi sục của tuổi trẻ năm xưa, ngay cả đến hai bên má bà, cũng hơi hơi ửng hồng.

Trong căn tiểu ốc, nhất thời không ai nói chi, nhưng bầu không khí đó lại tựa hồ như nhiều động bất an, giốn như bên dưới sự yên ổn là luồng nước ngầm hung bạo, lướt qua không tiếng động.

Lâu sau, Thủy Nguyệt đại sư chợt cười khổ, lắc lắc đầu, âm thanh chuyển thành bi thương, nói: "Bỏ đi, mấy chuyện cũ đó đều đã qua rồi. Năm ấy đám người bọn ta nhiều lần trải qua kiếp nạn, đánh trọng thương Ma giáo dư nghiệt, rồi mới trở về Thanh Vân. Nhưng ngay lúc đó, bọn ta lại vô ý bị cuốn vào một bí mật của bốn môn".

"Sau khi về tới Thanh Vân, Tổ Như sư muội cùng Điền Bất Dịch lâu ngày sanh tình, thành thật mà nói ta quá không thích người này, một đêm khuya, hai người bọn họ giấu sư tổ con Tổ Chân đại sư lén lén lút trốn ra ngoài, sau khi bị ta phát hiện, lo sư muội chịu khổ, nên không tố cáo họ, lỡ sư tổ con nổi giận thi Tổ Như sư muội lại càng thêm khổ, liền để cho chuyện đó qua đi".

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, trong lòng kỳ lạ có dư, không khỏi cảm thấy chút tức cười, chỉ là bất kể thế nào trên mặt cũng không dám để lộ ra.

Thủy Nguyệt đại sư tựa như cũng biết được, bất quá cũng chỉ ngừng ở đó, liền thẳng tiến: "Ai biết bọ họ hai người trẻ tuổi gan lớn, vì tránh né tai mắt người khác, ngang nhiên lén hẹn nhau ở hậu sơn ngọn Thông Thiên, đi đến nơi gắp gỡ gần Tổ Su từ đường, chỗ ít người lui tới".

Lục Tuyết Kỳ cũng lấp làm ngạc nhiên, một lúc lâu cũng chỉ im lặng cúi đầu, tướng mạo Điền Bất Dịch - thủ toạ Đại Trúc Phong trôi qua trước mắt, thăm nhủ thế gian muôn hình, người quả nhiên cũng là không thể nhìn tướng mạo.

Thủy Nguyệt đại sư sắc mặt không vui, hứ một tiếng, nói: "Ta thấy bộ dạng đó của bọn họ, không kèm được giận trong lòng, liền hiện thân bước ra, lạ bảo họ

ngừng lại, Tô sư muội và Điền Bất Dịch dĩ nhiên là hoảng hồn, đợi sau khi nhín rõ có mình ta, Tô sư muội liền cười toe toét qua kéo ta, Điền Bất Dịch kẻ đó không ngờ gương mặt cũng chẳng cười với ta, ta ở dưới cơn giận, chuẩn bị phát tác...".

Lục Tuyết Kỳ thầm nhủ trong lòng: "Mặt mày Điền Bất Dịch sư thúc lúc đó mà còn dễ coi, mà còn cười được, thế mới là quái lạ". Chỉ là nàng nghe Thủy Nguyệt đại sư bỗng nhiên ngưng lại, nhịn không được bèn hỏi tới: "Sau đó thế nào?".

Thủy Nguyệt đại sư im lặng một lát, kể: "Liền ngay lúc đó, từ nơi Tổ Sư từ đường vốn u ám lạnh lẽo bỗng truyền đến một tiếng kêu lạ, âm thanh đó như dã thú kêu rống, chứa đầy đau đớn, âm thanh đó hầu như không phải do người phát ra. Ba người bọn ta dưới sự kinh hãi, vô thức ẩn náu vào chỗ khuất nơi khu rừng rậm rạp bên cạnh. Chỗ lát sau, bọn ta thấy được một chuyện... bí mật".

Lục Tuyết Kỳ chăm chăm nhìn Thủy Nguyệt đại sư, lại chỉ thấy trên mặt bà thấp thoáng vẻ đau khổ, đoán chừng bí mật này ở trong lòng bà, quả đã già vò nhiều năm, thậm chí cho đến nay, dùng như sự sắc sảo cũng chưa từng bị bài mòn đi bao nhiêu.

Âm thanh thấp trầm của Thủy Nguyên đại sư, luôn có chỗ ồm ồm, chỉ là chữ chữ câu câu đó, lại tựa như sấm nổ trên đất, từ từ phơi bày ra chuyện kinh động xa xưa.

"Một bóng người,乱象 choạng lảo đảo bước ra từ Tổ Sư từ đường, y phục toàn thân rách nát tơi tả, tóc tai rũ rượi, che lấy gương mặt, nhìn không rõ mặt mày, hình dáng như điên dại, đồng thời trong miệng không ngừng rống lớn, đôi lúc rên rỉ thống khổ, nhưng lại vốn không nghe rõ y nói gì. Ba người bọn ta vừa kinh vừa sợ. Tổ Sư từ đường là nơi trọng địa như thế, làm sao có thể xuất hiện một nhân vật với bộ dạng điên rồ ấy? Nhưng cũng không thể để y chạy loạn như vậy. Vào lúc ba người bọn ta tính ra tay ngăn chặn tên điên ấy, bỗng nhiên, hai bóng người lại phóng ra từ Tổ Sư từ đường, đáp xuống trước mặt nhân vật điên rồ ấy, lại cùng lúc quỳ xuống một lượt. Đêm đó trăng sáng, ba người bọn ta nhìn rất rõ ràng, hai người ấy không ngờ lại là hai vị sư huynh mà đám trẻ bọn ta thường ngày kính trọng vô cùng, Đạo Huyền sư huynh và Vạn Kiếm Nhất sư huynh".

Lục Tuyết Kỳ thắc thắc hỏi: "Sao?".

Thủy Nguyệt đại sư nhìn nàng một cái, nhạt nhẽo nói: "Con cũng kinh khiếp ư? Đương nhiên ba người bọn ta, phần kinh hãi đó so với con chỉ có hơn chứ không kém, đều hoảng sợ للغاية. Tiếp theo đó càng làm cho người ta không thể tưởng, trên mặt Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh tràn đầy đau đớn khổ sở, chẳng ngờ quỳ khác nhau trên đất, mỗi người một bên, mỗi người ôm lấy một chân của kẻ điên kia, ôm chặt không buông, thanh âm tha thiết khẩn nài, kêu gọi từ miệng, lại là hai chữ sư phụ...".

Lục Tuyết Kỳ lú đó, đã sợ đến tiếng kêu hoảng cũng không phát ra được.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn xem, tựa như đã hoàn toàn chìm vào trong câu chuyện, âm thanh thấp trầm, nói: "Bị họ kêu một tiếng, bọn ta sửn sốt có thừa, khi ấy mới

phát hiện ra thân hình tướng mạo kẻ điên ấy, chẳng ngờ lại là Thanh Vân môn trưởng giáo chân nhân, ân sư truyền nghệ của hai vị sư huynh ấy, Thiên Thành Tử sư bá người trước đây không lâu vừa ở trong trận chính ma đại chiến đại phát thần oai".

"Bọn ta chỉ thấy vị trưởng môn sư bá ấy không còn một chút thần thái tôn nghiêm ngày trước, miệng nói lời xàm bậy, tựa như chửi rủa gì đó, nhưng nghe ra không từ tể chi, hai vị sư huynh nhìn xem đau đớn cùng cực, lệ chảy đầy mặt ôm chặt lấy chân chưởng môn sư bá thiết tha khẩn cầu, đều là nói "sư phụ tinh lại, sư phụ tinh lại đi" mấy lời đó, nhưng chưởng môn sư bá không biết vì sao, với đạo tu hành ấy của người lại bị tâm trí mê loạn, đối với lời cầu khẩn của hai đệ tử hết sức đắc ý của người lại lấp chặt tai chẳng nghe, đến cuối cùng, lại xoay đầu ngược lại, hung quang trong mắt lóe hiện, trừng mắt nhìn hai người ấy, rú to một tiếng, chẳng ngờ lại ra tay khắc nghiệt, song chưởng đánh xuống".

Lục Tuyết Kỳ nghe đến chỗ đó, như chính bản thân mình đang ở trong cảnh, nhịn không được rùng mình.

Thủy Nguyệt đại sư nói: "Lúc đó ba người bọn ta ngó trộm một bên, tâm đã sờm loạn rồi, lúc ấy mắt thấy chưởng môn sư bá đột nhiên trở mặt hạ độc thủ với hai vị sư huynh. Đúng là không biết làm sao. Ai ngờ trong lúc hai người họ sắp phải mất mạng dưới trướng Thiên Thành Tử sư bá, bỗng Đạo Huyền sư huynh ôm chân chưởng môn sư bá quay vòng một cái, nguyên người xoay vòng ra sau lưng Thiên Thành Tử sư bá nhanh chóng vô cùng, như sét chớp một cái, dĩ nhiên giăng lấy hai tay Thiên Thành Tử sư bá, cùng lúc toàn thân phát sáng thanh quang, giữ chặt lấy Thiên Thành Tử sư bá".

"Vạn sư huynh tựa hồ như không liệu được Đạo Huyền sư huynh có thể làm thế, run lên một cái, không ngờ Thiên Thành Tử sư bá mặc dù bị điên loạn, nhưng đạo hạnh vẫn còn, hai tay bị Đạo Huyền sư huynh kiềm chế, lại tung ra một cước, tức thì đá Vạn sư huynh bay ra, Vạn sư huynh bay thẳng ra chỗ hai cây gãy, rồi phun ra một ngụm máu".

"Lúc ấy cảnh tượng biến hóa kịch liệt, ba người bọn ta đều y như là ngớ ngẩn ra, chỉ là ngớ ngẩn ngẩn nhìn coi, hòn toàn không biết ứng biến như thế nào. Chỉ nghe Đạo Huyền sư huynh lớn tiếng kêu hô: "Vạn sư đệ, đệ còn chưa ra tay?" Vạn sư huynh nghe lời đó, toàn thân run rẩy cùng cực, nhưng động vẫn không động, hai mắt trừng trừng kiên quyết nhìn sư phụ người và Đạo Huyền sư huynh.

"Thiên Thành Tử sư bá đạo hạnh cao thâm, gắng sức bẻ lại, mặc dù Đạo Huyền sư huynh hai tay vẫn kiềm chế thân mình sư phụ, nhưng chẳng qua chỉ trong chốc lát, sắc mặt người hồng lên, cũng đã liền đó phun ra mấy ngụm máu tươi, đồng thời ánh sáng xanh trên mình vô cùng nhanh chóng ảm đạm đi, rõ ràng là đạo hạnh năm xưa của người, vẫn còn kém Thiên Thành Tử sư bá một đoạn. Ở ngay lúc ấy, mắt thấy Đạo Huyền sư huynh không thể chống chịu, chơi một bóng trắng chớp mắt lướt qua, chính là Vạn sư huynh... Ba người bọn ta bàng hoàng, mắt mở to nhìn ra Vạn sư huynh phát ra một tiếng cuồng hống thế này, từ đằng xa lao phốc tới, sau tiếng kêu sắc nhọn, trong tay người đương nhiên có

thêm thanh Trầm Long Kiếm, không ngừng đâm vào ngực Thiên Thành Tử su bá!".

Trong gian tiểu ốc, tĩnh lặng chết chóc, phảng phất giống như là đêm tối thê lương lạnh lẽo của năm xưa, sự im lặng sau cơn thảm biến, sau sát ý cuồn cuộn, cái đau đớn thừa lại, thuộc về yên lặng.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng xanh, qua một lúc lâu, thấp giọng nói: "Trong môn nghi lại, Thiên Thành Tử sư bá tổ vào trăm năm trước ở... ở trước linh vị lịch đại tổ sư noi Tổ Sư từ đường mà sanh hóa, lâm chung truyền ngôi cho Đạo Huyền sư bá".

Thủy Nguyệt đại sư cười thảm một tiếng, lắc lắc đầu, âm thanh thấp trầm, nói: "Nhìn thấy một trận thảm chiến trong môn, hơn nữa hai người sát sư, chẳng ngờ lại là hai vị sư huynh mà ngày thường bọn ta kính trọng nhất, ta, Tô sư muội và Điền Bất Dịch ba người, đều hoàn toàn mất hết chú ý, chẳng biết làm sao, ngay cả lúc Tô sư muội kích động, lại không cẩn thận gây ra tiếng động. Nhưng có lẽ hai người họ cũng mới vừa thí sư, tâm tình cũng còn kích động vô cùng, thành ra không đến chỗ bọn ta. Cũng là hai người họ, sau một hồi lâu nhìn nhau, liền chậm chậm quỳ xuống ở trước thân xác Thiên Thành Tử sư bá, vốn ở trong bốn môn, từ Thanh Diệp tổ sư truyền xuống vô thượng thần binh Tru Tiên cổ kiếm, chẳng ngờ có một bí mật vô cùng to lớn, đó là cầm thần kiếm ấy mặc dù giết hết yêu tà, nhưng cũng có thể là do chém giết nhiều đi, trong nhiều năm tháng, ai dè bản thân kiếm ấy có một cổ ma tính quý dị, người cầm kiếm một khi kích phát toàn bộ linh lực uy thế của kiếm, liền bị phải ma linh cảm của kiếm cần ngược lại, dần dần không chế tâm chí, biến thành tàn nhẫn háo sát, ngay cả người đạo hạnh cao thâm cũng không thể chống cự".

"Từ Thanh Diệp tổ sư năm xưa khi lâm chung để lại lời răn bảo khai thủy, các đời chưởng giáo tổ sư Thanh Vân Môn, đều biết cái bí mật này, do đó cũng đều gắng hết sức tránh sử dụng thanh thần kiếm ấy, Thiên Thành Tử sư bá vì tình thế tránh ma đại chiến năm xưa khẩn bách, bất đắc dĩ mới sử dụng kiếm ấy phát động Tru Tiên kiếm trận, sau đó mặc dù người lập tức phong kiếm, giữ tâm tu đạo, nhưng nào ngờ vẫn không thoát khỏi kiếp số".

"Ở lúc Thiên Thành Tử su bá còn tinh táo, người liền bí mật đem cái bí mật đó nói cho hai đệ tử đắc ý nhất của người: Đạo Huyền sư huynh cùng Vạn Kiếm Nhất sư huynh. Một là người vẫn luôn tin tưởng hai người đó hết mực, hai là nếu chỉ nói cho một người biết, chỉ sợ khi có biến, Thiên Thành Tử su bá sơ minh đạo hạnh quá cao, một trong hai người khó mà kiểm chế được mình. Kết quả cuối cùng, rốt cuộc cũng biến thành kết quả như vậy...".

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, chợt chấn động trong lòng, ngược đầu thình linh, vội vàng nói: "Sư phụ, vậy giờ đây... Đạo Huyền chưởng môn sư bá giờ đây người... người chẳng lẽ cũng...".

Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, lắng lặng gật đầu, Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên không nói.

Thủy Nguyệt đại trâm lặng hồi lâu, trâm trâm nói: "Trong vòng mười năm, Đạo Huyền sư huynh hai lần động dụng Tru Tiên cổ kiếm, đặc biệt là hạo kiếp thú yêu lần này, người đem Thiên Cơ Tỏa trên các mạch sơn phong của Thanh Vân Sơn mà giải khia hết, đem oai lực của Tru Tiên kiếm trận bức ra đến cùng cực. Nhưng thế lực phản lại ma linh, tưởng cũng có thể đoán được. Kỳ thật ta đã sớm nghĩ đến như thế, chỉ là mười năm trước, mặc dù Đạo Huyền sư huynh động dụng qua Tru Tiên cổ kiếm một lần, nhưng lại có thể không bị lực phản lại của ma linh làm khốn, ta liền còn lòng cầu may, nghĩ người đạo hạnh thâm hậu, lần này vẫn có thể qua được tai kiếp, chỉ tiếc người... Ý trời a, ý trời!".

Lục Tuyết Kỳ im lặng trong chốc lát, nói: "Sư phụ, một bí mật tài trời thế nào, người vì sao nói cho đệ tử nghe, chẳng lẽ là có đại sự gì, muốn dặn bảo đệ tử?".

Khuôn mặt Thủy Nguyệt đại sư nghiêm chỉnh, nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Đúng vậy".

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ cúi đầu, nói: "Ân thầy sâu nặng, đệ tử dẫu chết cũng khó đáp, có chuyện gì, xin sư phụ cứ dặn bảo!".

Thủy Nguyệt đại sư thiết tha nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Cái bí mật này, trước tiên chỉ có chưởng giáo Thanh Vân Môn biết, nhưng ta mấy ngày nay để tâm quan sát trưởng môn Tiêu Dật Tài, lại rõ ràng không biết, bởi vậy cho nên, trong những người còn biết bí mật này ở trên đồi, Điền Bất Dịch đã thần bí mất tích theo Đạo Huyền sư huynh, Tô sư muội cùng Điền Bất Dịch trước nay phu thê tình thâm, lúc này chỉ sợ là đã đại loạn trong lòng, do đó có chuyện gì, cũng chỉ có ta đứng ra làm chủ".

Lục Tuyết Kỳ ngẩng đầu nhìn Thủy Nguyệt đại sư, ngập ngừng một lát, nói: "Sư phụ, ý tứ của người là?".

Thủy Nguyệt đại sư nói: "Mặc dù Đạo Huyền sư huynh cùng Điền Bất Dịch thất tung, nhưng ai cũng chẳng biết cuối cùng họ đi về đâu, không biết có rời khỏi Thanh Vân sơn chưa, sở dĩ ta phải lưu lại trên núi, phòng khi hai người họ xuất hiện trên núi, ta còn quyết định kịp lúc được. Nhưng cũng đồng thời phải sai người xuống núi tìm kiếm, đệ tử dưới trướng ta, tâm chí kiên định, đạo hạnh cao thâm, tuyệt không một ai có thể sánh với con, trách nhiệm nặng nề này, cũng chỉ có giao cho con thôi".

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ ngưng trọng, ở trước mặt Thủy Nguyệt đại sư chậm chậm quỳ xuống, dù sao đã nữa nàng thủy chung vẫn là nhân vật băng tuyết thông minh, sự quan hệ mật thiết bên trong này, làm sao mà chẳng hiểu rõ chứ.

Chốc lát sau, nàng thấp giọng nói: "Lệnh của sư phụ, đệ tử kính nghe. Chỉ là... chỉ là đệ tử không biết, nếu muốn đệ tử hạ sơn tìm kiếm hành tung của hai vị sư trưởng, sư phụ phân phó một tiếng là được, tại sao còn phải nói cái bí mật đó cho đệ tử?".

Nói đến phần sau, thanh âm Lục Tuyết Kỳ quả là có chút run rẩy.

Sắc mặt Thủy Nguyệt đại sư tái xanh, cơ thịt khép kín như co giật nhẹ nhẹ, trầm lặng hồi lâu, bà từ từ nói: "Điền Bất Dịch chủ động đi gặp Đạo Huyền sư huynh, hiển nhiên là biết rõ bí mật ấy, còn nhìn ra được Đạo Huyền sư huynh đã bị ma linh phản lại, giữa hai người, nhất định có một trận kịch đấu. Sau khi con hổ sơn, gắng sức tìm kiếm hành tung hai người họ, giả sử có thể tìm gặp được, nói nghiêm trọng là quả thật hai người bọn họ đồng thời đấu pháp...".

Bàn tay Thủy Nguyệt đại sư, từ từ nắm chặt, nắm chặt lại thành quyền đầu: "Con tiện thể tìm cơ hội, đem người bị ma linh khống chế đó, một kiếm giết đi!".

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng nhợt như giấy, lại thủy chung cũng không nói gì, chỉ là chậm chậm cúi đầu xuống.

Lâu lăm, lâu lăm, bên trong gian tiểu ốc, một màn im lặng chết chóc, chỉ sau đó mới nghe tiếng của nàng, nhỏ đến mức khó mà nghe lọt: "Dạ".

Chương 220

Huyết Trận

Hồ Kỳ Phong, Quý Vương Tông tổng đàn.

Trên đường Quỷ Lệ chỉ thấy đâu óc trống rỗng, chỉ có thân ánh mơ hồ của nữ tú thần bí kia lần khuất ẩn hiện trước mắt hắn, chỉ là, hắn lại biết rất rõ đó chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Lẽ nào không phải?

Trong lúc hoang mang, hắn mới phát hiện không biết từ lúc nào hắn đã rời khỏi thạch thất của mình, cửa đá đã mở rộng, từ bên ngoài nhìn vào, vẫn có thể thấy bên trong hỗn loạn tơi bời, đây chính là kết quả của trường đấu pháp khi nãy của hắn với Quỷ Vương khi nãy.

Hắn nhìn đống bùa bện đó, trầm mặc rất lâu, chậm rãi bước vào, tìm một chiếc ghế còn nguyên vẹn ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn vỡ nát, ngắn ngơ xuất thần.

Tiểu Hồi ở bên cạnh chạy tới, hình như tâm trạng vẫn rất u ám, chẳng nói tiếng nào bò lên vai Quỷ Lệ ngồi xuống, sau đó cũng ngắn ngơ xuất thần.

Có lẽ nó đang lo lắng cho Thao Thiết.

Một người một khỉ, cứ ngồi như vậy hồi lâu, không nói tiếng nào, không khí trong thạch thất trở nên nặng nề dị thường. Cuối cùng, đột nhiên Quỷ Lệ khẽ động thân mình, sau đó đưa tay ra kéo Tiểu Hồi xuống, đưa ra trước mắt.

Ba con mắt của Tiểu Hồi cùng hấp háy, nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ thấp giọng nói: "Tiểu Hồi, ngươi nói ta phải làm sao?".

Tiểu Hồi không nói tiếng nào, chỉ nhìn hắn.

Quỷ Lệ hinh như cũng không để ý xem nó có trả lời hay không, chỉ lầm bầm nói một mình: "Con đường này, ta làm sao mới đi tiếp được...".

***

Trung sơn bất trí tuế nguyệt, quang âm như thủy tiêu thê.

Một nơi ẩn mật nhất ở lưng chừng núi Hồ Kỳ Sơn, bên trong Huyết Trì khổng lồ, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc, nơi này tồn tại trong một góc nào đó mà thế nhân đã quên lãng, không ai biết được.

Tự nhiên, ngoại trừ hai người, Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh.

Bên trong Huyết Trì khổng lồ vẫn như trước, cơ thể linh thú bị cầm giữ trong làn máu, chỉ có điều ngoại trừ Quỷ Ngưu, Hoàng Điểu, lúc này bên trong Huyết Trì còn có thêm hai bóng thân ảnh nữa, một là Thao Thiết đang giây dưa nhưng không thể thoát được, một bóng nữa, là một quái thú to lớn dị thường, đầu giống như loài rồng trong thuyền thuyền, thân thể còn lớn hơn Quỷ Ngưu gấp bội, bởi vì nó bị làn nước máu che khuất, nên hình dáng cụ thể không thể nhìn rõ được là, nhưng từ phần cơ thể trồi lên mặt nước của nó, có thể đoán được đây chính là ma thú trong truyền thuyết của ma giáo: Chúc Long.

Quỷ Ngưu và Hoàng Điểu bị cầm giữ đã lâu, nên sớm đã chỉ còn thoi thóp thở, không thể phần chấn tinh thần lên được, Chúc Long xem ra cũng đã gục, không còn chút sinh khí. Duy chỉ có Thao Thiết là vừa mới bị bắt, tinh thần lực khí đều còn đầy đủ, không ngừng gầm lên những tiếng phẫn nộ, làm huyết thủy xung quanh không ngừng sôi lên sùng sục, rõ ràng là nó đang vô cùng căm phẫn.

Chỉ là bên trong Huyết Trì, dường như có một sức mạnh dị thường gì đó, chẳng những cầm giữ được ba con dị thú kia, mà cả Thao Thiết cũng không thoát ra được, chỉ biết gầm lên mà không thể làm gì. Ngoài ra, bên trên Huyết Trì, so với khi trước, đã có thêm một dị tượng.

Đó là chiếc Phục Long Đỉnh thần bí cổ quái có từ thời thượng cổ, lúc này đang bay lượn trên không, cách mặt Huyết Trì chừng năm trượng, từ thân đỉnh đến bốn chiếc chân đỉnh đều phát ra một thứ ánh sáng kỳ dị nửa tím nửa đỏ, chiếu xuống thân thể bốn con dị thú, từ xa xa nhìn tới, có thể nhìn thấy bên trong bốn đạo hào quang giống như thực thể, đang có từng đạo linh lực như ẩn như hiện đang bị hút ra từ thân thể dị thú, bay vào bên trong Phục Long Đỉnh.

Mà vì không ngừng hấp thu linh lực vô cùng vô tận của bốn dị thú, những đường nét thô kệch trên Phục Long Đỉnh cũng từ từ thay đổi, cả thân đỉnh bốc hơi mù mịt, màu sắc xỉn xỉn vốn có từ từ biến mất, thay thế bởi một màu sáng trong như ngọc.

Thoạt nhìn, người ta còn tưởng rằng đây là thánh vật tiên gia trong truyền thuyết, siêu phàm tháo tục, so với Huyết Trì đầy máu tanh bên dưới thật hoàn toàn không tương xứng.

Chỉ là bên trong lớp tiên khí đó, lại còn có một chỗ quái dị, đó chính là những đồ hình thần bí khắc trên thân đinh, bốn đồ hình quái thú lúc ám lúc minh, tấm kính lớn tượng trưng cho Phục Long Đỉnh cũng từ từ biến ảo, chỉ có phần cao nhất của đồ hình, gương mặt hung dữ đó, là đỏ rực như máu, phản phản như đang tham lam hút lấy sức mạnh để sống lại vậy.

Trên bình đài cách đó không xa, Quý Vương và Quý Tiên sinh đang đứng sánh vai.

Quý Tiên Sinh toàn thân vận hắc y, giống như một cái bóng bị đêm tối che phủ vây, cho dù là đứng trước mặt y, cũng khó mà nhìn rõ.

Lúc này, y đang nói với Quý Vương bằng thứ giọng thấp trầm khàn khàn của mình: "Không sai, bên trên Phục Long Đỉnh quả nhiên có khắc chuyện này, Tứ Linh tụ lại, hồn độn sơ khai. Lúc này Tứ Linh Huyết Trận đã thành, giờ chỉ còn chờ bảy bảy bốn chín ngày cho Phục Long Đỉnh hoàn toàn hút hết linh lực của Tứ Linh thú, sức mạnh hồn độn sẽ có thể khai thiên bích địa, mở ra Tu La Chi Môn, như vậy tông chủ có thể có được thần uy vô thượng trong thiên địa, không còn địch thủ nữa".

Sắc mặt Quý Vương đỏ hồng, song mục lấp lánh dị quang, nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh, vẻ hưng phấn lộ rõ ra ngoài, không hiểu sao đột nhiên ông ta lại ngửa mặt cười lên một tràng dài.

Tiếng cười của ông ta đầy sự cuồng vọng và kiêu ngạo, phảng phất như đã là quân lâm thiên hạ, chỉ là tiếng cười cuồng vọng này mới vang lên thì đã đột nhiên ngưng lại, Quý Vương chau mày, khẽ đặt tay lên tâm khẩu, sắc mặt chợt trở nên trắng bệch.

Nhưng chỉ chốc lá sau, đã thấy kim khí thoáng hiện trên gương mặt ông ta, không bao lâu thì đã khôi phục lại vẻ bình thường.

Quý Tiên Sinh đứng một bên, nhìn thấy như vậy, cũng không khỏi ngẩn người kinh ngạc hỏi: "Tông chủ đã động thủ với ai? Kẻ nào lại có đạo hành như vậy?".

Quý Vương hít sâu vào một hơi, sắc mặt đã trở lại hoàn toàn bình thường, y nhắm mắt lại rồi từ từ mở ra, xạ ra những tia băng lạnh, rít giọng nói: "Đại Phàm Bát Nhã và Thái Cực Huyền Thanh Đạo quả nhiên đều là kỳ công tuyệt thế, tuy không sắc bén băng thần công Ma giáo của ta, nhưng hậu bình kéo dài thì thật đáng sợ".

Quý Tiên Sinh chau mày, trong mắt thoáng hiện dị quang: "Là hắn? Làm sao ngài lại động thủ với hắn...".

Nói tới đây, y như đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, lại nói tiếp: "Lẽ nào vì Thao Thiết?".

Quý Vương hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của Quý Tiên Sinh, chỉ lạnh lùng đáp: "Tiểu tử này tiền bộ nhanh ngoài sức tưởng tượng của ta, chỉ sợ sau này... có thể thành đại họa cũng không chừng".

Quỷ Tiên Sinh nhìn Quỷ Vương chăm chú rồi dịch ánh mắt qua chỗ khác, chậm rãi nói: "Trước mắt quan trọng nhất vẫn là Tứ Linh Huyết Trận, những chuyện khác miễn được thì cứ miễn đi".

Quỷ Vương khẽ gật đầu: "Không sai, ta biết phân biệt nặng nhẹ. Chuyện này thì người có thể yên tâm".

Quỷ Tiên Sinh trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp: "Có điều với đạo hành cao thâm mật trắc hiện nay của Quỷ Lệ, thêm vào mấy ngày nữa linh lực của Tứ Linh Huyết Trận được tăng cường, mùi máu tanh sẽ khó mà giấu nổi hắn. Có hắn ở đây, e rằng sẽ có thêm những biến hóa mà chúng ta không thể biết trước. Để tránh chuyện ngoài ý muốn, hay là ngài tìm một cớ gì đó, phái hắn ra ngoài thì hơn".

Quỷ Vương trầm mặc một lát rồi nói: "Ngươi nói đúng!".

Nói đoạn ông ta từ từ chau mày, quay người, chắp tay chăm chậm bước ra khỏi khu vực Huyết Trì.

Nhin bóng Quỷ Vương khuất dần, Quỷ Tiên Sinh mới chậm rãi chuyển thân, bước ra gần mép bình đài, nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Thao Thiết vừa rồi còn cật lực giãy dụa, cơ hồ như đã bị Phục Long Đỉnh và Huyết Trì chế phục, dần dần mất đi năng lực kháng cự, lúc này đang nằm trong Huyết Trì, không ngừng thở hổn hển.

Nhin cảnh tượng này, Quỷ Tiên Sinh chậm rãi cất lên một tiếng cười băng lạnh và không mang theo bất cứ sắc thái tình cảm gì.

"Hắc hắc... Tu La Chi Môn...".

***

Tiếng bước chân vang lên ngoài thạch môn, nghe rất gấp gáp, rõ ràng là có người đang rất vội vã.

Một bóng người xuất hiện bên ngoài thạch thất của Quỷ Lệ, quỳ một chân xuống, cao giọng nói: "Phó tông chủ, Quỷ Vương tông chủ truyền lệnh, mời ngài đến gặp mặt".

Thanh âm rất vang, rất lớn, đến nỗi vang vọng âm âm trong thạch thất mấy lượt mới dứt, chỉ là không thấy có ai lên tiếng đáp lời.

Người kia ngây ra một lúc, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Trong Quỷ Vương Tông, Quỷ Lệ xưa nay vẫn nổi danh là sát tinh, giáo chúng thông thường ít người dám tiếp cận hắn, vô lễ với hắn lại càng không phải nói tới.

Gã lấy hết can đảm, lại cao giọng nhắc lại một lần, chỉ là vẫn không có người phản ứng. Lúc này gã mới dám ngẩng đầu nhìn vào bên trong thạch thất, chỉ thấy đập vào mắt là một cảnh tượng hỗn loạn, nhưng không thấy bóng dáng Quỷ Lệ và con khỉ Tiểu Hôi của hắn đâu.

Người kia thầm kêu khổ, lắc lắc đầu, cất bước đi ra ngoài.

***

Lúc này Quý Lệ đang đi trên con đường thông đạo dài thăm thẳm của Quý Vương Tông, Tiểu Hồi an nhiên tự tại ngồi trên vai hắn. Ánh mắt Quý Lệ nhìn chăm chắm về phía trước, tuy không thấy tận cùng của con đường, nhưng hắn biết rõ, thông đạo này sẽ đến nơi ở của Quý Vương.

"Bất kể thế nào, ta cũng không thể ở đây không làm gì được, phải không hả Tiểu Hồi?".

Hắn lẩm bẩm tự nói một mình, còn con khỉ Tiểu Hồi cũng đang ngây ngây xuất thần, không hề chú ý đến lời nói của chủ nhân.

Quý Lệ cũng chẳng buồn để ý, cười khổ một tiếng rồi nói tiếp: "Mấy lần rồi, lần nào cũng thấy có hy vọng, nhưng đến cuối cùng cũng là công cốc, nhưng chỉ cần Bích Dao còn nằm đó, ta cũng không thể tuyệt vọng được, phải không? Ta biết ngươi đang lo lắng điều gì, đừng nôn nóng, đợi ta tìm được cách chữa khỏi cho Bích Dao, tự nhiên sẽ đòi lại bằng hữu cho ngươi".

Đôi tai Tiểu Hồi bất chợt dựng lên, sau đó kêu liền mấy tiếng chí chí, Quý Lệ khẽ mỉm cười, chỉ là nụ cười chỉ thoáng hiện rồi lập tức biến mất.

Hắn đứng bên ngoài của thạch thất của Quý Vương.

Bên ngoài thạch thất vang lên mấy thanh âm có thể nói là đã quen thuộc, Quý Vương ngồi ngay ngắn trên ghế, trong đầu không hiểu sao lại hiện lên hình bóng của nữ nhi.

Thạch môn đã mở ra, Quý Lệ xuất hiện,

"Ngươi đến rồi hả?". Quý Vương chậm rãi hỏi.

"Vâng!". Quý Lệ gật đầu. Thanh âm bình đạm như chưa từng xảy ra chuyện gì giữa hai người vậy.

Hai người đàn ông đều trầm mặc không nói gì.

Một lúc lâu sau, Quý Lệ mới nói: "Có một chuyện, tôi muốn nói với ông".

"Ngươi nói đi!".

Quý Lệ cất giọng đều đều: "Ông đã dẫn giáo chúng tới đây, còn tôi đã mang Thao Thiết về cho ông, nếu gần đây không còn chuyện gì khác, tôi muốn ra ngoài một chuyến, xem thử xem có cách gì cứu Bích Dao không?".

Quý Vương khẽ chau mày, liếc mắt nhìn Quý Lệ, đúng lúc này, chợt nghe tiếng bước chân gấp gáp vang lên, giáo chúng vừa phụ trách truyền lệnh kia đã quay lại, đang định lên tiếng bẩm báo thì chợt nghe thấy Quý Lệ cũng có mặt ở đó, nhất thời không khỏi ngẩn người ra ngơ ngác.

Quý Vương khẽ xua tay một cái, người kia chần chừ giây lát rồi khom người hành lễ, lặng lẽ đi ra. Ánh mắt Quý Vương từ từ chuyển qua phía Quý Lệ, hắn vẫn yên lặng đứng đó. Phóng mắt nhìn khắp trên dưới Ma giáo lúc này, bất luận là ai

đứng trước mặt Quý Vương cũng phải sợ hãi e dè, nhưng chỉ có hắn là cơ hồ như chưa từng sợ hãi.

Đây chính là nam tử mà nữ nhi của ông ta hết long hết dạ yêu thương sao?

"Ngươi đi đi!" .

Thanh âm của Quý Vương đột nhiên như có thêm mấy phần mệt mỏi.

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu, trận đấu pháp vừa rồi, tuy cả hai đều cố giả bộ như không có chuyện gì, nhưng rất rõ ràng, quan hệ vốn đã không thân thiết lắm của hai người, giờ lại như lại càng cách xa thêm một khoảng lớn nữa.

Hắn quay người đi ra ngoài, chỉ là đúng vào lúc hắn bước qua bậc tam cấp, đột nhiên lại khụng người lại. Một mùi vị kỳ dị không biết từ đâu xộc tới, giống như đột nhiên hắn bị rơi xuống vực sâu vạn trượng đầy máu tanh vậy, hô hấp cũng khó khăn, lại giống như một cơn sóng lớn ập tới, máu tanh ngập đầu, tiếng nước sôi sùng sục vang lên bên tai như sấm.

Quý Lệ biến sắc.

Nhưng mùi vị kỳ dị này giống như ảo ảnh vậy, trong nháy mắt đã tan biến hoàn toàn, xung quanh lại trở nên yên tĩnh như thường.

Thanh âm của Quý Vương vang lên sau lưng hắn, đều đều không có chút tình cảm: "Sao vậy?" .

Quý Lệ vẫn quay lưng với ông ta, đứng lặng hồi lâu rồi đáp: "Không có gì".

Nói dứt lời, liền chậm rãi bước đi.

Thạch môn từ từ đóng lại sau lưng hắn, khi hai cánh cửa đá hoàn toàn khép kín lại, Quý Lệ đột nhiên quay ngoắt người lại nhanh như chớp, song mục sáng rực tinh quang, nhìn chăm chăm vào thạch môn của Quý Vương, ánh mắt hắn như thâm trầm, cơ hồ như đang nghi hoặc điều gì đó.

Còn ở bên trong thạch thất, Quý Vương cũng nhìn chăm chú vào thạch môn hồi lâu, mắt không chút biểu tình, dường như đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng cuối cùng cũng lắc đầu, quay người đi ra đầu bên kia của thạch thất, vỗ vài cái vào tường. Chỉ trong giây lát, cả bức tường giống như được tạc từ một tảng đá lớn đột nhiên tách ra, để lộ một bí đạo hẹp chỉ đủ một người đi, mùi máu tanh bốc lên nồng nặc.

Quý Vương chậm rãi bước vào, sau lưng ông ta, tường đá từ từ đóng lại.

***

Trung thổ, ở một nơi nào đó, cách Nam Cương ngàn dặm, khá gần Thanh Vân Sơn.

Nơi này hoang sơ dã lãnh, không thấy bóng người, sơn mạch nhấp nhô, còn có một con sông lớn cuộn chảy qua.

Nếu xét về địa lý, dãy núi vô danh này có thể coi là thuộc đoạn đuôi của dãy Thanh Vân Sơn vĩ đại, còn con sông dài kia, cũng có thể coi là một chi lưu thuộc thượng du con sông chảy qua ngoài thành Hà Dương. Chỉ là nơi này dù sao cũng cách Thanh Vân Sơn một đoạn đường không nhỏ, chỉ thấy mảnh thú ẩn hiện, lang hú hổ gầm, không thấy nửa phần tiên khí linh tính gì hết.

Chỉ là nơi đã bị thiên địa nhân gian lăng quyên này, hôm nay đã bị phá đi sự yên tĩnh vốn có.

Hai bóng nhân ảnh lướt qua không trung, người trước chạy, người sau đuổi. Phía trước là một bóng đen, còn người phía sau thì phản quang lấp lánh, nhưng đều nhanh như thiểm điện. Hắc ảnh thoắt lén thoắt xuống, đột nhiên trầm mình lao xuống rừng hoang, chạy ngang chạy dọc, cực kỳ khéo léo, có điều thân ảnh phía sau gã cũng thần thông không kém, chỉ thấy khẽ đảo người một cái, đã đuổi sát phía sau, không để bị chậm lại dù chỉ nửa phần, thậm chí còn rút ngắn lại khoảng cách nữa.

Đột nhiên bóng đen phía trước dường như biết được tạm thời không thể bỏ rơi được kẻ đang truy đuổi phía sau, bèn bất ngờ khụng người lại, rồi cơ hồ như cùng một sát na đó, gã đã quay ngoắt người lại, hữu thủ vung lên liên điểm ra năm cái.

Chỉ nghe tiếng "xì xì" vang lên, giữa hoang lâm, dưới ánh mặt trời bất ngờ xuất hiện năm điểm âm hỏa, bên trong ánh lửa còn ẩn hiện những bộ khó lâu đáng sợ, cuồng phong nổi lên, cuốn về phía thân ảnh đang đuổi sát phía sau.

Bóng xám kia nháy mắt đã đuổi tới nơi, nhưng cũng nói dừng là dừng, chỉ là y lúc này cũng đang toàn thần tập trung vào năm ngọn âm hỏa, hiển nhiên là không dám coi thường. Trong giây lát, chỉ thấy trên tay bóng xám đã có một trận hàn quang lưu chuyển, đã lấy ra một pháp bảo hình ống hai đầu sắc nhọn, sáng long lanh như ngọc.

Pháp bảo này vừa xuất hiện, cây cỏ và mặt đất xung quanh liền bị phủ một lớp sương mờ, nhiệt độ cũng lập tức giảm xuống. Chỉ thấy năm điểm âm hỏa lao tới như gió, pháp bảo của người áo xám xoay chuyển giữa không trung, hút sạch tất cả vào bên trong.

Trong nháy mắt, lửa như gấp phải hàn băng, năm điểm âm hỏa từ từ tối dần rồi biến mất.

Hắc quang cũng từ từ tắt đi.

"Cửu Hàn Ngưng Băng Thích... quả nhiên lợi hại!".

Ngữ khí người áo đen cơ hồ như cảm thán, cơ hồ như tán thưởng, nhưng hoàn toàn không hề có vẻ tức giận hay lo lắng gì.

Còn lão già áo xám đứng trước mặt gã, chính là nhân vật số hai của Phần Hương Cốc, Thượng Quan Sách, trong tay lão tự nhiên chính là pháp bảo ngày đó đã từng khiến Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng phải cố kỵ, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích.

Thượng Quan Sách cười khan hai tiếng rồi trầm giọng nói: "Được Vu Yêu ngươi khen một câu cũng thật không dễ!".

Hắc y nhân kia chính là Vu Yêu đã sống sót ở Sân Ma Cổ Động ngày ấy, chỉ là không biết tại sao gã với Thượng Quan Sách lại truy đuổi nhau thế này thôi.

Vu Yêu đưa mắt nhìn Thượng Quan Sách một lượt, đột nhiên trở nên nhũn nhặn: "Lão hữu, ta với ngươi không phải chỉ có giao tình một hai ngày, tại sao ngươi cứ phải bức ép ta thế?".

Thượng Quan Sách cất giọng đều đặn đáp: "Mục đích của ta thì đã nói với ngươi từ lâu rồi, không có ý gì khác, chỉ là cốc chủ của chúng ta muốn gặp các hạ, có chuyện muốn nói, vì vậy mới mời các hạ di bộ đến Phần Hương Cốc, chỉ đơn giản vậy mà thôi".

Vu Yêu lắc đầu cười khổ: "Vì cốc chủ sư huynh đó của ngươi tâm địa quá thâm trầm, tuy ta sống trên đời này đã lâu, nhưng vẫn không bì với y được. Thêm nữa ý đồ của các ngươi không rõ ràng, có phải là vì bí mật của Vu tộc chúng ta không?".

Thượng Quan Sách hừ một tiếng: "Ngươi biết thì tốt, ngày nay Nam Cương hỗn loạn, ngũ tộc phân tranh, đang cần Phần Hương Cốc xuất diện chủ trì đại cục, huống hồ chúng ta cũng đâu có ác ý. Nói thế nào thì nói, chúng ta cũng tốt hơn lũ yêu thú cùng hung cực ác ấy nhiều, không phải vậy sao?".

Vu Yêu nhìn lão chăm chú, rồi nói: "Bí mật về Thiên Hỏa của Vu Tộc, ta thực sự không biết, nếu lão bằng hữu ngươi nể tình quen biết lâu năm, thì hãy bỏ qua cho ta lần này đi!".

Thượng Quan Sách lắc đầu: "Ta cũng thân bất do kỷ".

Nói dứt lời, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích trong tay lão chăm chậm hoa lén nửa vòng trên không, phát ra hàn khí nghi ngút, bức về phía Vu Yêu.

Vu Yêu đứng yên bất động, không biết có phải biết rõ mình không thể thoát khỏi Thượng Quan Sách, nên đã bỏ cuộc hay không, chỉ chậm rãi nói: "Lão hữu, thế gian rộng lớn, mọi sự biến áo vô thường, ngày đó ta không theo nương nương và đại ca xuống cửu tuyễn chính là vì muốn nhân chứng năm còn lại của mình đến Trung thổ để xem thế gian, lẽ nào cả một chuyện nhỏ này, ngươi cũng không cho ta cơ hội hay sao?".

Thượng Quan Sách hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hề tin lời Vu Yêu, lúc này lão đã bức đến chỉ còn cách Vu Yêu chừng ba thước, nhưng bất ngờ lão lại biến sắc, hai mắt nhìn chăm chằm xuống đất.

Chỉ thấy ánh mặt trời rực rỡ, thân ảnh của Vu Yêu đột nhiên phiêu phiêu hốt hốt, không hề thấy bóng đâu, hơn nữa lại đang đưa theo gió, cơ hồ như một bóng ma vậy.

Thượng Quan Sách khẽ động thân mình, trong nháy mắt đã đến trước mặt Vu Yêu, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích chém bổ xuống, một đạo hàn quang rực rỡ chẻ

dọc Vu Yêu ra làm đói, chỉ là hai nửa đó, trong nháy mắt đã biến thành một làn khói đen, biến mất trong không khí.

Thượng Quan Sách tức giận đến độ gương mặt già nua trở nên trắng bệch như tờ giấy, tự biết trong lúc sơ ý đã để Vu Yêu giở trò che mắt, tức giận dẫm mạnh chân một cái, tung mình bay lên không, nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy một đạo hắc ảnh đã bay vút đi về phía Bắc, liền lập tức hóa thành một bóng xám đuổi theo.

Chương 221

Cố Hương

Dưới chân Thanh Vân Sơn.

Trời cao mây nhạt, đứng dưới chân núi ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một màu lam trải dài, từng làn gió núi man mác thổi, mang lại cho tinh thần một chút phấn chấn.

Lục Tuyết Kỳ dõi mắt hồi lâu nhưng chung quanh không một bóng người. Tự nhiên là không một ai phát giác ra dưới chân núi im ắng có một nữ tử mỹ lệ đang lặng lẽ nhìn trời. Thanh phong dịu dàng, lông tóc mai rũ trên vai nàng lất phất bay, vài sợi xõa trên làn da nhợt nhạt của nàng.

Lời dặn dò của Thủy Nguyệt Đại Sư trước lúc nàng ra đi không vang vọng bên tai: "Lần trước, Đạo Huyền sư huynh và Vạn sư huynh đối thoại, chúng ta biết được rằng: Nguyên lai các đời chưởng giáo chân nhân của Thanh Vân Môn sau khi cảnh tỉnh đệ tử được truyền vị sẽ cho biết một điều bí mật trọng đại. Theo di mệnh của tổ sư đời thứ hai, tất cả đệ tử Thanh Vân Môn phải vì chúng sinh trong thiên hạ, để tránh tạo ra một trường sát nghiệp thì đến lúc vạn bất đắc dĩ, đệ tử được truyền vị có thể thí sự..."

"Giờ đây, không biết vì lý do gì mà Đạo Huyền sư huynh lại không cho Tiêu Dật Tài biết bí mật này. Theo ta, việc này không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, Đạo Huyền sư huynh trước khi định cho Tiêu Dật Tài biết thì bị ma linh của Tru Tiên Cổ Kiếm phản ngược; thứ hai, Đạo Huyền sư huynh tự thị đạo hạnh thâm hậu, nhưng trong trường kịch chiến mười năm trước, ông ấy dụng đến Tru Tiên Kiếm Trận đã bị tâm ma phản ngược, dĩ nhiên việc đó xảy ra lâu rồi nhưng đến nay ma linh mới chân chính phản lại, mọi việc đã không thể kiềm制 được nữa...".

"Chỉ là dấu trải qua nhiều biến cố như vậy nhưng chúng ta thân là Thanh Vân đệ tử, vô luận thế nào cũng không thể để thân minh ngoài cuộc được. Điền Bất Dịch thất tung, Tô sư muội đang rối bời, chỉ còn ta để giải cơn nguy nan này. Chỉ cần mọi chuyện trên núi Thanh Vân này kết thúc con bắt tất phải tham dự vào; nhược bằng phát hiện bọn họ dưới núi con phải tận tâm đảm đương trách nhiệm to lớn đó. Thanh Vân linh đại tổ sư có linh thiêng tất nhiên sẽ cùng hộ trì cho hai sư đồ chúng ta".

Lục Tuyết Kỳ từ từ mở mắt, hít sâu một hơi.

Nàng quay đầu nhìn lại, phía sau lưng một phiến sơn xuyên nguy nga, tuấn tú, đĩnh bat, nhìn từ xa đỉnh núi mang vẻ đẹp hàm ẩn, nhìn gần thấy vách đá đột ngột dựng lên, xứ xứ phong tư mỹ lệ, nơi nơi phong cảnh xinh đẹp.

Cao đến mây xanh, vượt khỏi thiên hạ.

Chính là Thanh Vân.

Trên khoe môi nàng nhẹ nhàng hiện lên một tia tiểu ý ấm áp, dịu dàng. Ngọn núi đó dù gì cũng là nơi dưỡng dục nàng trưởng thành, nơi ấy có sự trưởng nàng hăng tôn kính, có sự tỷ, sự muội mà nàng hăng thân mật, và có cả một đoạn... hồi ức xa xưa.

Nàng chuyển thân, cất bước lên đường, bạch y như tuyết nhẹ nhàng phiêu động. Trời đất to lớn dường bao, thương khung vô hạn, dù có là tuyệt thế dung nhan, cái thế anh hùng bất quá cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

Như đã nói, lần đầu tiên thụ mệnh sự trưởng hạ sơn nhưng nàng không rõ phải đích xác đi đến địa phương nào. Tuy thân mang trọng trách lại không biết phải đi đâu để hoàn thành nhiệm vụ, tưởng ra cũng có chút nực cười.

Thiên Gia an tĩnh nằm trong tay nàng, không thấy cảm giác băng lãnh quen thuộc nhưng có thể nói thanh kiếm này sớm trở thành một phần thân thể không thể tách rời của nàng, lam sắc quang huy nhàn nhạt đã thu liễm vào vỏ kiếm. Một người một kiếm thông thả cất bước.

Nên đi đâu đây?

Thiên địa to lớn dường bao!

Đến một ngã ba đường, Lục Tuyết Kỳ dừng bước, tưởng như nàng không nhận biết được con đường dẫn tới đâu. Trong đám đê tử Thanh Vân Môn, nàng là người được hạ sơn nhiều lần, đại lô an bình trước mặt, nàng đã vô số lần đi qua, nó chính là con đường tiện lợi nhất nối Thanh Vân Sơn với bên ngoài, trực tiếp thông thẳng đến trấn thành lớn nhất dưới chân Thanh Vân Sơn, Hà Dương Thành.

Một nhánh đường khác có vẻ hoang phế đã lâu, cỏ dại um tùm, chỉ có thể nhìn thấy một đoạn phụ cận. Phóng mắt nhìn ra, những khu vực khác sớm đã bị cỏ dại tràn lấp.

Kỳ thật loại đường mòn như thế này, tính từ trên đỉnh Thanh Vân Sơn xuống mà nói có không biết bao nhiêu mà kể. Nhiều con đường hình thành do đời sống sinh hoạt của người dân tại các thôn trang phụ cận quanh chân núi Thanh Vân Sơn. Vì sinh kế người dân phải lên núi đốn củi hoặc hái quả dại tạo nên rất nhiều đường mòn, do nhiều nguyên nhân, năm tháng chất chưởng những con đường đã đều khoác lên bộ mặt hoang phế như trên.

Con đường này, ai biết rằng dẫn đến nơi nào? Có ai còn nhớ không? Có ai đã từng đi qua?

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng buông một tràng cười khổ. Từ sau khi từ Nam Cương trở về, cùng phân ly với một người đến nay, tâm tình của nàng quả thực đã cải biến rất nhiều.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, toan vứt bỏ ý niệm đó khỏi đầu rồi cất bước lên đường. Lúc đó, trên đường bước tới vài ba thôn dân, qua quần áo phục sức, vai khoác thùng, hông đeo phủ thì đây là đám tiêu phu từ các thôn trang phụ cận lên núi đốn củi.

Đi đến gần, đám tiêu phu này nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ, từng người một lần lượt tránh qua một bên nhường đường, trên mặt lộ vẻ tôn kính. Đối với bá tánh trăm dặm xung quanh đây, Thanh Vân Môn đệ tử đều là những người được tôn sùng, hà huống Lục Tuyết Kỳ dung nhan tuyệt thế, như thiên tiên trên trời khiến cho người ta phải chú ý.

Lục Tuyết Kỳ dừng bước lại, hướng về đám tiêu phu gật gật đầu đáp lễ, liền đó toan ly khai. Chính lúc đó hốt nhiên trong đám đông bước ra một lão tiêu phu đầu tóc trắng ngắn nhưng tinh thần vẫn quắc thước, dáng điệu tựa như rất nhiệt tâm, ha hả cười nói: "Cô nương, cô không biết đường?".

Thân hình Lục Tuyết Kỳ hơi chưng lại rồi dừng hẳn, lục quang lưu chuyển nhìn sang lão tiêu phu, thoáng ngần ngừ rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Không đợi nàng đáp, lão tiêu phu nhiệt tâm đó tiếp lời: "Lão biết cô là người tu tiên của Thanh Vân Môn tất nhiên lợi hại, đã nhiều lần phi hành đến đô thị nhưng nếu nói về chuyện đi bộ theo con đường này thì có lẽ không ai thân thuộc hơn đám hạ nhân chúng tôi".

Đám tiêu phu bên cạnh nghe thấy câu nói đó đều bật cười, Lục Tuyết Kỳ thấy vẻ mặt hòa thiện của họ không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên niềm ấm áp, vốn đã định nhắc chân cất bước liền dừng lại.

Lão tiêu phu ha hả cười nói: "Con đường trước mặt cô nương thông đến phía nam Hà Dương Thành, địa phương nào nhiệt nhất trong chu vi trăm dặm quanh đây, theo con đường này đi đến nơi đâu cũng rất dễ dàng". Đang nói, lão lại đưa tay chỉ vào một con đường nhỏ nói: "Con đường này không có đích đến, nhiều năm trước cũng là một thôn nhỏ khá náo nhiệt nhưng nay đã bị hủy mất rồi, không còn ai ở đó".

Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng cười đáp: "Tôi hiểu rồi, đa tạ lão".

Lão tiêu phu vẫy vẫy tay, ha hả cười lên hai tiếng, rồi hào cùng đám tiêu phu hướng về đỉnh Thanh Vân Sơn tiến bước. Đồng thời, một tiêu phu hơi hơi trẻ hơn lão tiêu thở dài một tiếng nói: "Vốn trong tiểu thôn đó có một tòa miếu, nghe nói rất linh thiêng, mười năm trước ta với lão bà của ta đến cầu tự (cầu con cái), quả nhiên có kết quả, hiện tại tòa miếu đó mất đi quả thật đáng tiếc...".

Lão tiêu phu gật đầu nói: "Đúng đó, ta vẫn còn nhớ, tòa miếu đó không còn thật là đáng tiếc".

Âm thanh nói chuyện nhỏ dần, nhỏ dần, thân ảnh của cả đám dần dần tiêu thất tại sơn lâm, gió nhẹ từ phương xa thổi lại, đường như mang theo tiếng cười cởi mở hào sảng của họ. Lục Tuyết Kỳ chuyển thân quay lại, trên mặt vẫn còn hiện hiện nét tiểu ý, không hiểu sao tâm tình của nàng tựa hồ đã khá lên nhiều.

Nàng mỉm cười, ngẩng đầu cất bước theo con đường lớn tiến tới.

Cước bộ vốn đang nhẹ nhàng, không biết tại sao đột nhiên trở nên chậm lại, đôi mày tràn đầy tú khí nhẹ nhè cau lại, đường như trải qua một chuyện trọng đại gì đó, nhất thời nhíu chặt lại.

Hồi ức từ nơi sâu thẳm tựa hồ đã ngủ yên lại âm thầm thức tỉnh.

Nàng dừng thân lại, trầm lặng đứng trên mặt đất, trong trí óc tái diễn lại cảnh vừa mới xảy ra lúc trước, đoạn đối thoại giữa hai tiểu phu không ngớt vang vọng: "Con đường này không có đích đến, nhiều năm trước cũng là một thôn khá náo nhiệt nhưng nay đã bị hủy mất rồi, không còn ai ở đó".

Vốn trong tiểu thôn đó có một tòa miếu, nghe nói rất linh thiêng...".

Hốt nhiên toàn thân Lục Tuyết Kỳ chấn động, một chốc sau nàng chuyển thân quay lại, nhìn về đám cỏ dại rẫm rì, phảng phất như trải qua năm tháng đã ghi dấu lên tiểu lộ này...

Đã mười năm rồi, mọi sự có ít nhiều biến cải hay không?

Dung nhan, tâm tình hay là cùu hận?

Ai cũng không thể hiểu được người khác, thậm chí bản thân có lúc sau đó còn không thể hiểu đúng đắn. Chỉ có con đường mòn là đã chân thực cải biến.

Bởi vì nơi này đã không còn con đường nào.

Năm lại năm cỏ dại liên tiếp mọc um tùm, là khuất lấp những chuyện đã qua, chỉ có thời gian vô tình chứng kiến. Một bóng thân ảnh bạch sắc cô đơn thẳng bước tiến tới, từ từ tiếp cận chốn phong trần này.

Trong đám cỏ hoang, còn có thể thấy vách xiêu tường đổ ứa mặt đón gió thổi đến, mùi tinh huyết xưa kia đã sớm tan biến, chỉ còn mùi thơm thoảng thoảng của dải cỏ xanh mượt bên đường.

Lướt qua từng khung cửa đổ nát, nhìn quanh chỉ thấy những bậc đá tĩnh lặng bị rêu xanh phủ kín, lúc sinh tiền chắc hẳn đã từng ngập tiếng cười hoan hỉ, ngập niềm khoái lạc, giờ đã theo gió tan biến mất rồi.

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ thoáng hiện nét nhợt nhạt, bàn tay thanh tú mảnh mai xiết chặt thanh Thiên Gia. Trong tiểu thôn hoang phế này phảng phất như có một cặp mắt nào đó đang chăm chú nhìn nàng.

Nàng thậm chí có thể nhận thấy nhận thấy điều đó, cảm giác nghèn nghẹn dâng lên.

Nhưng nàng không dừng chân, vẫn thăng bước tiến tới, lặng lẽ đi qua từng gian phòng. Từng có lúc nào đó, có ai nhớ đến những người từng sống ở đó không.

Thăng đường cất bước, nàng nhìn thấy tòa miếu đổ nát.

Quang cảnh nơi này không hề giống với xung quanh, chu vi tòa miếu vốn bị tàn phá từ lâu nhưng không hiểu sao không có cọng cỏ nào. Nói là một tòa miếu kỳ thực bên trong chỉ là trụ của cây cột cái mà thôi, bất quá trên mặt đất ngổn ngang nhiều đoạn thạch khối đổ nát, có cả hình khối giống như tượng thần, chắc trước kia được dựng lên để thờ phụng ở đây.

Lục Tuyết Kỳ chầm chậm bước tới.

Không có màu xanh của nhánh cỏ, cọng rêu nào, chắc chắn chỗ này cách biệt hẳn với xunh quanh, không hiểu vì lý do gì mà cỏ dại sinh trưởng mạnh mẽ ở ngoài kia lại không tiếp nhập vào đây.

Hay là bao nhiêu oán hận oán niệm đều tụ tập về nơi đây?

Hay lúc đêm khuya thanh vắng, có người khóc tì té, kể lể chuyện xưa?

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên chuyển thân, không biết từ lúc nào trong mắt nàng lè quang thiểm động.

Thảo Miếu Thôn!

Nơi đây trước kia cũng là một địa phương.

Nàng chầm chậm ngồi xuống góc tường, hoàn toàn bất động, đường như tại nơi an tĩnh này nghe ngóng hoặc cảm thụ điều gì đó.

Gió từ nơi xa thổi lại, lay động mái tóc huyền xinh đẹp của nàng, làn tóc mai phơ phất bay lên.

Nhật thăng mịn màng lạc, đêm ngày nối tiếp, sớm sớm chiều chiều, thời giờ trôi qua.

Trên trời xanh, bạch vân như thương cẩu, lướt qua như lưu tinh, thời gian như nước, rốt cuộc lặng lẽ trôi đi, không vì ai mà dừng lại.

Từ trong bụi cỏ hoang phía xa, không rõ chỗ nào, truyền lại tiếng côn trùng non, không kể tiếng gió thì đây là âm thanh duy nhất có mang sinh khí. Không biết mười năm nữa chỗ này có trùng thành một địa phương hưng vượng không?

Hoặc có khi lại vẫn không cải biến được bộ dạng già nua hiện nay?

Có ai để tâm đến không?

Ba ngày liền, Lục Tuyết Kỳ ở lại hoang tích, lặng lẽ ngồi suốt thời gian đó. Thể gian ước thúc, trọng trách đại nhiệm gì đó khi đến một nơi hoang lương như thế này đều bị gạt sang một bên.

Những điều đó, nàng đã định quên đi lại buộc nàng phải đứng đây.

Chỉ là, cuối cùng nàng cũng phải cất bước.

Bạch y loáng qua, nhẹ nhàng lướt đi, thân ảnh Lục Tuyết Kỳ lại hiện lên, ly khai tòa miếu đổ nát, lướt qua những căn tiểu ốc vách xiêu tường đổ, không biêt sao ánh mắt nàng lại nhìn nơi đó phảng phất hàm ẩn thâm tình lưu luyến.

Chân trời xa thẳm, mây lờ lửng trôi, dường như bị ngọn gió thổi dạt ẩn, ước trong tầng mây xuất ra một đạo bạch tuyến lặng lẽ lướt qua thiên không. Lục Tuyết Kỳ ngoảnh nhìn những gian nhà một lần cuối rồi không hề quay đầu, bạch y thân ảnh phiêu phiêu, lướt về phía đầm cỏ hoang.

***

Trên nền trời xanh thẳm, mây trắng vẫn tĩnh lặng.

Từ giữa tầng mây, đột nhiên xuất hiện một đạo quang ảnh tấp tốc vô thanh bắn tới. Trên không trung, những đầm mây trắng triển miên quyên vào nhau tản ra. Cực kỳ nhanh chóng, đạo quang ảnh đó hạ xuống tiểu thôn hoang phế.

"Chi chi, chi chi".

Tiếng kêu quen thuộc của con khỉ Tiểu Hồi, con khỉ xám ba mắt này vừa xuống đến mặt đất, ngoảnh đầu nhìn tứ hướng. Hiển nhiên khi đã dã ngoại, tuy cách xa hòn Hồ Kỳ Sơn nhưng so với trong lòng núi, địa phương này làm nó thấy vui thích. Loáng sau, hồn tử này tự tiện ngó nghiêng, lẩn vào giữa đầm cỏ đại um tùm, không rõ đã chạy đi chơi ở đâu?

Quỷ Lệ trầm mặc đứng tại trung tâm tiểu thôn, mặt không lộ chút biểu tình.

Trừ nhân thần ra, vẽ mặt hồn che giấu đi nét mệt mỏi và thống khổ.

Hồn trân trân nhìn xung quanh, chậm chậm chuyển thân, lúc này trong đầu của hồn từ từ hiện lên mọi chuyện về địa phương hòn thuộc này. Thậm chí cả làn gió từ phương xa thổi lại cũng mang một chút hương vị rất thân quen.

Mùi cỏ thơm của mảnh đất cố hương?

Phía xa sau lưng hồn, sau đầm cỏ hoang rậm rạp, thấp thoáng một thân ảnh trắng toát cô đơn, cuối cùng cũng biến mất vào xa thẳm.

Hồn chậm chậm lè bước, những gì Lục Tuyết Kỳ đã từng thấy lại hiển hiện trước mắt hồn: vách đổ tường xiêu, những bậc đá rêu phong, và cuối cùng cả tòa miếu nhỏ đổ nát.

Có điều hồn không bước lại mà chỉ đứng từ xa nhìn vào gian miếu nhỏ bé, ngây ngây xuất thần bởi vì chính tại nơi đó đã làm biến đổi cuộc đời của một thiếu niên.

Hồn đứng thật lâu, nhìn thật lâu nhưng không hề tiến lại. Hồi lâu, hồn xoay người, giẫm lên đầm cỏ đại, hướng đến một nơi miễn cưỡng mới phân biệt được đó là một gian nhà nhỏ bên con đường mòn. Hồn bước thật chậm, dường như

mỗi bước chân đều trầm trọng vô bì, đi thẳng đến trước gian thứ hai của một căn nhà ba gian, hẵn dừng lại.

Gian phòng này cũng giống như tình trạng bị tàn phá của ngôi nhà, không có gì khác biệt so với chung quanh, song cửa đều long ra. Cũng hoang lương như thế, trên các bậc cửa băng đá rêu mọc xanh ngắt một màu, tựa hồ còn mọc nhiều hơn những nơi khác.

Môi Quý Lệ bắt đầu run lên nhẹ nhè, nhiều năm trở lại đây, đây là lần thứ nhất hẵn thấy khó kìm được dòng lệ. Chầm chậm, hẵn quy xuống trước căn tiểu ốc, vùi đầu xuống nền đất của căn nhà, ngay trên đám cỏ hoang.

Trong gió lờ mờ truyền đến âm thanh náo nề vốn đè nén từ lâu.

"Cha, mẹ..."

Hà Dương Thành.

Sau trân hao kiếp Thú Yêu, nguyên khí của Hà Dương Thành đại thương, tử thương vô số nhưng khi tai kiếp qua đi, cuộc sống lại vẫn phải tiếp diễn. Từ bốn phương tám hướng đều có người vào thành, đó là những người tránh nạn trở về khiến cho tòa cổ thành từ từ náo nhiệt trở lại.

Nơi náo nhiệt nhất trên con đường lớn cũng là túu lâu tốt nhất trong Hà Dương Thành dĩ nhiên chính là nơi Trương Tiểu Phàm từng qua lúc mới hạ sơn, Sơn Hải Uyển. Tuy nhiên do tai kiếp mà không được hưng thịnh như mười năm trước, hầu hết người dân bây giờ mới trải qua cảnh tử lý đào sinh nên ít nhiều không có tâm tư đến đây ăn uống vui vẻ.

Bất quá ngày hôm nay, Sơn Hải Uyển được một vị khách kỳ dị viếng thăm. Đó là một nữ tử còn trẻ, sắc đẹp làm động lòng người, với dung nhan mỹ lệ như thế, dù xuôi hay ngược, dù cười hay giận tất nhiên đều làm cho tâm phách nhiều kẽ rung lên một cảm giác kỳ dị, thậm chí chỉ cần bị ánh mắt sắc như nước của nữ tử này liếc một cái, xương cốt của toàn bộ nam nhân chung quanh đều mềm nhũn đi vài ba phần.

Chính là Cửu Vỹ Thiên Hồ Tiểu Bạch, vốn thất tán từ sau Nam Cương đại biển khiến cho Quý Lệ và Lục Tuyết Kỳ không rõ tung tích.

Nàng vẫn giữ thái độ ung dung tự nhiên, từng bước uyển chuyển đi vào Sơn Hải Uyển túu gia. Nhất thời, trên dưới từ trưởng cự đến tiểu nhị, kể cả hai người khách đang ngồi ở bàn gần đó đều nhìn nàng ngây ngắt, không một ai chạy ra chào đón. Cũng may Tiểu Bạch đã sớm quen tình cảnh này nên không lấy đó làm bức mình, chỉ cười nhẹ nói: "Không ai tiếp ta sao?"

Một câu này làm mọi người tỉnh mộng, chưởng cự cao niên hơn cả, miễn cưỡng giữ lại được một phần định lực, vội vàng định thần lại, bất ngờ cốc một cái vào đầu điểm tiểu nhị đang đứng ngây ra bên cạnh, quát to: "Có khách đến sao mi không ra chào?".

Điếm tiểu nhị, không biết là có phải trong lòng bị quỷ ám không, mà thắt thểu, tấp tểnh đi tới, không giám nhìn thẳng vào Tiểu Bạch, nở một nụ cười cầu tài, nói: "Cô nương, cô... cô đến ăn cơm hay nghỉ lại?".

Tiểu Bạch suy nghĩ một chốc rồi đáp: "Trước hết cứ ăn một chút đã, ở đây có chỗ ngồi nào đẹp không?".

Điếm tiểu nhị liên tục gật đầu nói: "Có, có, mời cô nương lên tầng trên".

Tiểu Bạch gật đầu, đi lên lầu trên, miệng nói: "Ngươi cho ta một chỗ ngồi yên tĩnh gần cửa sổ".

Điếm tiểu nhị lại cười đáp: "Cô nương không phải lo, chỗ ngồi trên thượng lầu chỉ có mình cô, cô muốn vị trí nào sẽ có chỗ đó, tôi đảm bảo là yên tĩnh, không có ai đến quấy nhiễu".

Tiểu Bạch hơi ngạc nhiên, thốt: "Sao lại không có ai? Nghe nói chắc trước đây chỗ này sinh ý dồi dào?".

Điếm tiểu nhị lúc đó vừa lên đến thượng lầu, nghe nói cười khổ đáp: "Ai nói là không phải đâu, trước đây sinh ý quả rất tốt, mọi người trong cả Hà Dương Thành này đều thường đến chỗ chúng tôi uống rượu. Từ khi xảy ra trận đốt sát, trước là bị Thú Yêu làm cho nháo nhào, khiến nhân tâm hoảng kinh, rồi sau tử thương vô số. Thời buổi này cũng không có nhiều người muốn đến nhưng nơi như nơi chỗ chúng tôi".

Tiểu Bạch chậm chậm gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, thốt: "Nguyên lai là thế, chuyện này cũng không phải lạ lùng gì".

Lúc đó điếm tiểu nhị đã đưa Tiểu Bạch tới một chiếc bàn cạnh song cửa sổ, rút một mảnh giẻ đeo bên người ra lau. Tiểu Bạch ngồi tại vị trí nhìn ra bên ngoài song, chỉ thấy trên đường hành nhân qua qua lại lại, tấp nập náo nhiệt, tuy nhiên nhìn nét mặt đa số mọi người rất ít thấy vẻ mừng vui, chủ yếu khoác vẻ mặt đau khổ sầu bi.

Tiểu Bạch lặng lẽ nhìn ngắm một lúc rồi đột nhiên quay sang hỏi điếm tiểu nhị: "Tiểu nhị, ta có điều muốn hỏi, ngươi phải thành thật trả lời ta".

Điếm tiểu nhị gật đầu nói: "Cô nương xin cứ hỏi".

Tiểu Bạch trù trừ giây lát rồi nói: "Có phải bá tánh trong Hà Dương Thành này, bao gồm cả ngươi, đều cảm thấy đều thù hận Thú Yêu".

Điếm tiểu nhị hừ lên một tiếng, sắc mặt hiện lên vẻ phẫn hận, lớn tiếng nói: "Đương nhiên rồi, trong trường tai kiếp Thú Yêu, Hà Dương Thành hầu như tan hoang hết. Cô có thể xuống đường tùy tiện hỏi bất cứ ai, tôi đảm bảo họ đều có thân nhân chết trong tay bọn nha trảo của Thú Yêu. Chỉ thương cho lão bá tánh chúng tôi tay không tấc sắn, không thể phản kháng, may mà có các tiên nhân trên Thanh Vân Sơn đại phát từ bi, đại triển thần uy, chặn đứng trận tàn sát của đám Thú Yêu đem lại cho chúng tôi cuộc sống bình yên hôm nay".

Tiểu Bạch thấy thần tình kích động của điểm tiểu nhị mà cười khổ trong lòng. Trước mắng nàng không hiểu sao bỗng thoảng hiện thân ảnh của một người nam tử cố công kéo dài chút hơi thở trong đám lửa tàn tại nơi sâu thẳm của Trấn Ma Cổ Động.

Thế gian này đều lầm lẫn, ai có thể nói chuyện này rõ ràng được đây?

Điểm tiểu nhị tựa hồ cũng phát giác mình đã hơi thất thố, sắc mặt thoảng hồng, lui lại một bước hạ giọng: "Tôi... tôi đã tùy tiện nói nǎng, cô nương choiú cho là thật, cô nương dùng gi?".

Tiểu Bạch cười đáp: "Thôi được, ăn một chút cũng được, không cần nhiều quá. Người nói với chưởng cự, bảo ông ta mang lên ba, bốn món, ngoài ra người nhớ đem cho ta mười hồ hảo tửu".

Điểm tiểu nhị ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: "Mười hồ?".

Tiểu Bạch nhìn hắn gật đầu đáp: "Mười hồ".

Điểm tiểu nhị hơi ngần ngừ, sau một hồi dùng dằng bèn nhẹ giọng nói: "Cô nương, xin hỏi có phải cô có bạn hữu sắp đến, nếu quả như có tôi sẽ chuẩn bị thêm bát đĩa".

Tiểu Bạch cười đáp: "Ngươi không cần đa tâm, ta chỉ có một mình, chuyện ta gọi mười hồ rượu ngươi mau lấy lên đây, những chuyện khác không cần ngươi quản tới".

Điểm tiểu nhị vâng dạ lui gót, nhưng qua nhän thần có thể hiện rõ lên vẻ không tin. Thực ra chuyện này cũng không có gì kỳ quái, thường nhân dù là người lợi hại nhất, tửu lượng chỉ khoảng một, hai hồ, uống được bốn, năm hồ thì được coi tửu lượng như biển, không là tửu tiên cũng là tửu quý. Đây lại là một nữ tử kiều mỹ vô hạn, hiển nhiên là không thể hơn được tửu lượng của đám đàn ông "thường nhân" được.

Khách nhân không đông nên chỉ một thoáng sau, điểm tiểu nhị đã mang lên mấy món mà Tiểu Bạch bảo làm, đặt trên mặt bàn, liền đó mười hồ rượu có khắc dòng chữ Sơn Hải Uyển ngoài vỏ được đặt ngay ngắn tại góc bàn.

Hiện giờ có thể nói sinh ý của tửu gia không thịnh, nhược bẳng lúc đông khách, chỉ sợ toàn thể khách nhân tửu lâu đã xum đèn xum đỏ đến xem. Nhưng nếu có như vậy, e là Tiểu Bạch không buồn để ý.

Điểm tửu nhị lui xuống rất nhanh, trên tượng lâu chỉ còn lại mình Tiểu Bạch. Nàng tự rót tự uống, rất nhanh một hồ mỹ tửu đã cạn đến đáy, nhưng bất quá sắc mặt nàng không có vẽ gì là đã say, chỉ phơn phớt hồng, càng làm cho nàng thêm phần xinh đẹp, kiều mị.

Ài...!.

Nàng hốt nhiên, nhè nhẹ thở dài một hơi.

Mỹ túu trong ngắn như hổ phách, óng ả như tơ, từ miệng hồ chảy vào trong chén liền nổi lên thủy hoa (sủi tăm), Tiểu Bạch ngưng thị nhìn vào miệng chén, trong làn nước dịu dịu ẩn ước hình ảnh nàng.

Liền đó nàng cười nhẹ, trong nụ cười ẩn giấu một chút đau khổ. Nàng nâng chén lên, dốc cạn một hơi.

Ngoài song cửa, nơi đầu đường, chúng nhân phát xuất vô số lao âm thanh khác nhau, không ngưng không nghỉ, hớn hớn hở hở. Những âm thanh đó vang lên tựa hồ từ một nơi rất xa xôi, từ một thế giới khác.

Nàng cầm lấy sáu cái hồ rỗng, quăng sang một bên.

Sắc mặt nàng ánh lên sắc hồng, lấp lánh dung nhan mỹ lệ vĩnh hằng bất lão, bên trong hai nhãn châu vẫn trong trẻo như thủa nào.

Rượu chỉ làm say người, không làm say được tâm!

Hai hàm răng trắng muốt của nàng nhẹ nhẹ cắn trên môi, len lén cười rồi hất đầu, vươn tay lấy rượu.

Ngoài song cửa, trên nhai đạo không biết vì sao âm thanh huyên náo tựa hồ ầm ĩ hơn hǎn, Tiểu Bạch cau mày đưa mắt nhìn ra ngoài về phái mặt đường. Ráo mắt một vòng nàng hốt nhiên thoảng ngắn ra, chỉ thấy trên nhai đạo một bạch y nữ tử đang thong thả dạo bước, dung mạo thanh lệ xuất trần, tựa như tiên tử phiêu nhiên, không phải Lục Tuyết Kỳ thì là ai?

Bá tánh chung quanh tựa hồ bị tuyệt thế dung nhan của Lục Tuyết Kỳ hấp dẫn nhưng lại bị khí chất băng hàn của nàng chấn nhiếp, không dám đến gần mà chỉ dám đứng từ xa quan sát, nghị luận phân tích xem là nguyên nhân gì. Tiểu Bạch nhìn thấy thân ảnh Lục Tuyết Kỳ trên khoe môi thoáng hiện một nét cười.

"Nhân sinh quả là không có chỗ nào không thể tương phùng", nàng vươn vai đứng dậy, miệng vừa nở một nụ cười vừa tự buông ra một câu, tựa hồ chủ động chào hỏi Lục Tuyết Kỳ. Chỉ là nàng vừa mới đứng dậy hốt nhiên thần tình đờ ra, mục quang chuyển khỏi nơi Lục Tuyết Kỳ đang đứng trên nhai đạo, hướng về một góc xa xôi của Hà Dương Thành.

Một thân ảnh hắc sắc lướt qua cực nhanh, liền đó khuất vào một góc thành tối om. Giây lát sau, một nhân ảnh khác màu xám cấp tốc truy theo người vừa lướt qua.

Tiểu Bạch bần thần nhìn cuộc hội ngộ trong góc tối, liền đó khoe miệng xuất lộ một tia tiểu ý trào phúng: "Hôm nay quả là hết chuyện tấu xảo này đến ngẫu nhiên khác, không đến tham dự chuyện nhiệt náo thì quả không phải với bản thân mình càng không phải với Thượng Quan lão quỷ, hì hì...".

Lẩn trong tiếng cười lạnh, thân ảnh nàng đột nhiên tựa như quỷ my, biến mất khỏi tượng lâu Sơn Hải Uyển. Một hồi sau, điểm tiểu nhị chạy lên dọn dẹp, chỉ thấy trên bàn có một đinh ngân lượng và sáu hồ rượu rỗng không, bốn hồ còn lại hoàn toàn biến mất.

Trên con đường lớn, không biết từ bao giờ thâ ảnh Lục Tuyết Kỳ đã khuất bóng.

Chương 222

Âm Toán

Đêm tối núi cao, nhà nhà tắt đèn, mây đen cuồn cuộn trên bầu trời, không có thấy trăng, chỉ có vài ánh sao lưa thưa tận chân trời, thấp thoáng ánh sáng yếu ớt.

Gió đêm thổi hù hù trên Hà Dương Thành, như dã quỷ khóc than, thật lạnh lẽo khủng bố, liên tưởng đến trường họa kiếp đã trải qua ở đây, trên đường xá trong ngoài thành, không ngờ cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Trên đường cái dài dằng dặc, chỉ có vài phiến lá khô tình cờ bị gió thổi rụng, lăn bay cô độc bồi hồi, phiêu phương về phương xa.

Trong đêm khuya quỷ dị đó, từ trong Hà Dương Thành đột nhiên phất phơ một bóng đen, như quỷ mị cơ hồ không còn là thực thể, len lén không hơi không tiếng hạ mình ngoài thành, thần tốc lướt đi trên cổ đạo phía nam Hà Dương Thành. Sau đó không đầy một khắc, lại có một bóng xám đuổi gấp, chăm chăm theo bóng đen kia.

Hai người dĩ nhiên là Vu Yêu và Thượng Quan Sách ngàn dặm truy tung, bắt đầu từ Nam Cương cho đến ngày nay xâm nhập Trung thổ, vụ rượt đuổi này cũng đã kéo dài quá lâu rồi. Thượng Quan Sách kỳ thuật thần thông cao thâm của Phản Hương Cốc, thêm vào pháp bảo Cửu Hán Ngưng Băng Thích thần kỳ khôn lường, Vu Yêu không tránh khỏi phải cật lực ứng phó, nhưng Vu Yêu một thân thuật pháp quỷ dị, mỗi thứ đều vượt ngoài ý tưởng của người ta, tuy tuyệt không thể biến hóa thành trăm ngàn hình bóng, lại cũng khiến Thượng Quan Sách đau đầu khôn cùng, mỗi lần mắt thấy rõ ràng sắp bắt giữ được, lại luôn thất thủ.

Nếu đổi lại là người thường, đụng phải tinh huống này, số đông đã bỏ buông rồi, chỉ là Thượng Quan Sách lại đang mang mệnh lệnh của Phản Hương Cốc chủ Vân Dịch Lam, trên mình Vu Yêu phần nhiều cơ hội có thể có phượng pháp giải khai bí mật Thiên Hỏa của Vu Tộc Nam Cương, vô luận ra sao, đó là cái Phản Hương Cốc phải có cho bằng được, cho nên suốt đường đi, cứ cứng cổ cho dù có mệt cũng rượt cho được.

Bất quá sự kiên trì đó cũng không phải hoàn toàn vô dụng, tu hành của hai người mức độ cao thấp thấy rõ, Vu Yêu nội trong thời gian ngắn có thể gǎng gượng chống đỡ nổi, nhưng đủ thứ pháp thuật quỷ dị mà Vu Yêu bao lần dùng đến để đào thoát đều bị Thượng Quan Sách nhất nhì nhìn thấy hết, dần dần ghi nhớ trong lòng, tới bây giờ, Vu Yêu có muốn đào thoát sự rượt đuổi của Thượng Quan Sách cũng càng lúc càng khốn đốn.

Điểm này trong long Thượng Quan Sách biết được, Vu Yêu lại càng rõ hơn, cho dù là rõ, gã lại thật vô kế khả thi. Nếu có cách thoát khỏi con người khỉ ố như mũi dùi bám váo xương kia, trên đường thiên lý gã đã sớm dùng tới không biết

bao nhiêu lần rồi, nhưng Thượng Quan Sách đại danh vang vọng gần trăm năm, đương thời là nhân vật phong vân tại Nam Cương, đạo hạnh, tu hành, kiến thức nhân giới, không có cái nào là không thượng thừa, nào phải là người bợn đệ tử đời hai của Phẫn Hương Cốc như Lý Tuân có thể so sánh.

Tuy Vu Yêu liên tiếp thi triển kỳ thuật dị pháp, nhưng không ngờ nhất nhì bị phá, tối đa chỉ bất quá che đây được một khắc, vừa mới thấy đã xa cách được một đoạn, không lâu sau, cuối cùng vẫn bị Thượng Quan Sách rượt kịp.

Thượng Quan Sách trong mấy lần đối thoại với Vu Yêu có nói ra nguyên nhân Phẫn Hương Cốc Dịch Vân Lam nhất định muốn bắt gã về, nhưng gã tuyệt không thúc thủ chịu bị bắt. Đêm đó, mắt thấy Thượng Quan Sách sau lưng càng lúc càng rượt đến, con đường vùn vụt cuộn lùi ra sau, lại ít thấy có gò ụ che chắn, địa

thể dần dần ngang bằng bát ngát, một mảnh hoang nguyên xuất hiện trước mặt.

Chỗ như vậy còn có thể trốn đâu được nữa?

Vu Yêu cười khổ một tiếng dưới tấm khăn che mặt, gắng sức lướt đi, nhưng tiếng xé gió như sấm chớp từ đằng sau lại càng ép tới.

Đang lúc bàng hoàng không biết phải làm sao, bất chợt tựa như cảm thấy gì đó, phát hiện gì đó, nghiêng đầu nhìn về một phía. Gã mang danh hiệu "Vu Yêu", từ cái tên có thể cho thấy sở trường của gã là thứ đạo pháp thần thông gì, thêm vào là người Vu Yêu thể chất bản thân kỳ lạ, đối với quỷ linh âm hồn chi khí, mẫn cảm gấp mười lần người tu hành bình thường, trên con đường rộng lớn này, đang lúc chạy cuồng cuồng vẫn mẫn cảm phát hiện sâu kín một bên cổ đạo hoang dã không ngờ có quỷ khí thâm trầm âm ám đang tản phát ra đằng xa.

Vu Yêu cả mừng nhìn sang, thân người xoay gấp giữa không trung, sưng người quẹo người sang phía đó, lại tất tưởi lướt về chỗ sâu tối đó, Thượng Quan Sách truy tung đến hờ lạnh một tiếng, búng người bay ngang, phiêu phiêu dang dâng, cứ tùy ý chuyển hướng, lại tận lực rượt theo.

Chỉ là trì hoãn một chút, Vu Yêu đã vượt xa một khoảng, thân ảnh cũng đã hơi mờ mịt, Thượng Quan Sách lại không lo lắng gì mấy, suốt chặng đường dài mệt mỏi truy trung, lão đã nắm chắc bảy tám phần tuyệt kỹ của Vu Yêu thần bí khôn lường kia, liệu tưởng được gã cũng không còn mưu kế gì nữa, lão giờ phút này trong lòng đã có cảm giác như mèo vờn chuột.

Hao phí biết bao khí lực, truy tung ngàn dặm, phí biết bao là công sức, làm sao mà không trừu trí người cho hả giận được?

Thượng Quan Sách cười lạnh trong lòng, như nắm chắc hoàn toàn đại cục, thong dong đuổi theo.

Rất mau chóng, sự việc xuất hiện trước mặt Vu Yêu đã chứng minh suy đoán của gã, ở đây quả nhiên là nơi âm khí cực thịnh, ở Trung thổ kia là nghĩa trang, cũng

là nơi quản thi thể của những người quá cố còn chưa chôn cất, bất quá nhìn mức độ hư hoại của đình viện tiểu ốc này, đa phần là nơi đã bỏ phế khá lâu.

Trong lòng Vu Yêu không khỏi có chút thất vọng, nghĩa trang này âm khí cực thịnh, chính là nơi tốt nhất để gã thi triển dị thuật của mình, nhưng thời gian hoang phế đã quá lâu, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, đặc biệt là mấy món dị thuật tương tự của Quỷ Đạo của gã, có thể không chế thi thể, uy lực rất lớn, nhưng vẫn không có cơ hội thi triển, nếu nhân cơ hội đột nhiên thi triển phát thuật, quá nữa có thể khiến Thượng Quan Sách chịu thiệt thòi lớn.

Chỉ là nghĩa trang này hoang phế đã quá lâu, tự nhiên là không có thi thể nào mới qua đời ở đây cho gã điều khiển rồi.

Có điều dù thất vọng, nhưng đối với Vu Yêu mà nói, nơi này có thể là nơi tuyệt địa phùng sinh rồi, liền không dám chậm trễ nữa, thân ảnh màu đen lướt "vù" một tiếng vào gian nhà tối đen mù mịt trong nghĩa trang.

Có điều đúng lúc thân ảnh gã phiêu hốt, trong đầu chợt thoáng hiện lên một mối nghi hoặc, nghĩa trang này hoang phế đã lâu, nhưng tại sao quỷ khí âm u vẫn mạnh mẽ kéo dài như vậy?

Đêm nay mây đen che phủ mặt trăng, gió thổi lồng lộng, gian nhà nhỏ giữa nghĩa trang càng tối như mực, đưa tay lên cũng khó nhìn rõ năm ngón. Có điều đối với người tu đạo, đặc biệt là loài "người" có thể chất dị thường như Vu Yêu, bóng tối này hoàn toàn không có trở ngại gì, gã mau chóng nhìn ra tình cảnh đại thể bên trong gian nhà. Nơi này quả nhiên hoang phế đã lâu, tường nhà lở loét, tàn phá thậm tệ, phía trước vốn là một chiến án để bài vị của vong linh, giờ đã đổ nghiêng đổ ngã, chính giữa phòng là mấy cổ quan tài nằm nghiêng ngã, có mấy chiếc thậm chí cả nắp quan tài cũng không thấy đâu.

Bên tai chợt nghe tiếng gió phanh phật bên ngoài nghĩa trang, hiển nhiên là Thượng Quan Sách đã đuổi theo đến nơi, Vu Yêu không dám chần chừ, vội lắc mình một cái, trên tay đột nhiên có thêm một thứ đồ bằng sắt kỳ hình quái trạng, trông giống như đinh, toàn thân đều là gai nhọn, sau đó không thèm liếc nhìn lấy một cái, ngón tay búng ra liên tiếp. Chỉ nghe "sì sì sì" mấy tiếng, thứ đồ quái dị trong tay gã biến mất trong bóng tối, bay một góc nào đó trong gian nhà tối om.

Mỗi một chiếc "đinh" quái dị bay vào bóng tối, ở đuôi đều đột nhiên sáng lên một vòng sáng màu lam nhàn nhạt, nhưng cũng chỉ thoát hiện lên rồi lập tức biến mất. Liền theo đó, âm khí vốn bao phủ khắp phòng, đột nhiên mạnh lên gấp mười lần, cơ hồ như có thể thấu xương nhập cốt người ta vậy.

Vu Yêu cười lạnh một tiếng, đảo mắt một vòng, cả người đột nhiên bay lướt lên, nhảy vào một cổ quan tài trong góc tường. Cổ quan tài thoát nhìn không có gì đặc biệt, nắp cũng không dày kín mà lệch hẳn ra một bên.

Vu Yêu trườn người vào bên trong một cách vô thanh vô tức, những nơi người thường nhìn đã thấy sợ thì gã lại càng thích thú. Cùng lúc gã trượt người vào trong, chiếc nắp quan tài đây lệch kia cũng được kéo lại cho nagy ngắn.

Chỗ lát, tiếng y phục phất gió đã dừng lại, gian phòng trở nên yên tĩnh như tờ, không còn thanh âm gì khác. Kế đó là thân ảnh Thượng Quan Sách xuất hiện ngoài cửa.

Vu Yêu nấp trong quan tài, trong lòng bình tĩnh chờ đợi, cỗ quan tài này vừa hay bị mẻ một góc, khiến gã có thể nhìn rõ mọi cử động của Thượng Quan Sách, nên lại càng thêm đắc ý. Chỉ cần Thượng Quan Sách nhất thời sơ ý, đi vào thêm hai bước, tất sẽ rơi vào "Âm Mị" kỳ trận do gã bày bố, dựa vào âm khí dị thường ở nơi đây, nhất định có thể khiến Thượng Quan lão tặc trở tay không kịp.

Gã đang đắc ý theo dõi, nhưng thấy Thượng Quan Kiệt vô cùng cẩn thận, không vì mất dấu Vu Yêu mà vội vã, mà chỉ đứng ngoài cửa, cẩn thận từng chút một xem xét khắp mọi nơi, xem ra có quá nửa là không dám bước vào.

Trong lòng gã có vài phần thắt vọng, mắng thầm lão tặc tử giảo hoạt, rồi mới bắt đầu để ý xung quanh.

Không ngờ, gã vừa để ý, chợt giật bắn mình, hồn xiêu phách tán.

Trong quan tài mà gã đang nấp còn có một người nữa.

Thực ra với tính cách của Vu Yêu, nếu trong quan tài là một người chết, hay nói khó nghe hơn, nếu là một bộ xác khô thì không chừng gã còn cảm thấy vui mừng, thế nhưng trong quan tài này, rõ ràng là một người sống!

Từ lúc gã bước vào căn phòng sau đó nấp vào quan tài, tuyệt nhiên không phát hiện ra. Đến tiếng động của hơi thở cũng không có. Vu Yêu kinh sợ, toàn thân bùn rún, có lẽ lý trí gã đang miễn cưỡng điều khiển cơ thể, không giám héto hoặc phá quan tài mà ra. Thế nhưng lòng bàn tay lại ướt đẫm mồ hôi.

Một lúc sau, gã bắt đầu phát hiện ra một điều khiến gã càng kinh sợ hơn. Người sống đó, hiển nhiên không hề hô hấp...

Một người sống mà không thở!

Trong chổ lát, gã đoán chắc chắn rằng kẻ cùng ở trong quan tài với mình là một người sống, bởi vì hai người trong cùng một quan tài, nên cũng không có mấy không gian, dựa vào tu vi của gã, gã rất nhanh liền phát hiện người này vẫn còn nhịp tim đập, nhưng không hiểu sao hai lỗ mũi không hề chuyển động. Vu Yêu khe khẽ đưa tay ra quan sát, một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, nhưng người này tuyệt nhiên không hề thở.

Vu Yêu trong đầu cảm thấy khó hiểu.

Trước khi xảy ra điều này, Vu Yêu vốn định ám toán Thượng Quan Sách, nhưng giờ tâm thần đại loạn, nhất thời không thể tập trung tinh thần, khí huyết cứ dần dần thất tán. Có điều, gã vốn là kẻ tu vi thâm hậu, tâm niệm nhất động lập tức cảm thấy không ổn, liền tự động vận chân pháp, bình định tâm trí, một lúc sau liền lấy lại bình tĩnh.

Đúng lúc Vu Yêu đang định đổi mắt với với tình huống ngoài sự tiên liệu thì một việc khác càng khiến gã trợn mắt ngạc nhiên, chân tay cứng đờ.

Cả cỗ quan tài đột nhiên phát ra một âm thanh nhỏ:

Rắc!

Giống như có vật gì đó đóng lại, âm thanh rất khẽ, dường như rất khó nghe thấy, thế nhưng trong căn phòng nhỏ này, âm thanh đó đối với những kẻ tu hành cao thâm thì lại là một chuyện khác.

Thượng Quan Sách dường như cũng đồng thời phát hiện ra, liền quay người, nhìn vào phía góc.

Vu Yêu còn càng ngạc nhiên hơn, trong chớp mắt như cảm thấy trong quan tài này, đột nhiên từ bốn phương tám hướng phát tán ra một luồng yêu lực kỳ quái, như một chiếc dây thừng, từ từ xiết chặt lại, dựa vào một thân thầm thông của gã, vậy mà gấp phải luồng yêu lực kỳ dị này, hoàn toàn không có chút phản kháng, chỉ trong sát na đã không thể cử động được, rõ ràng đã bị luồng yêu lực đó trói chặt trong quan tài.

Hồn phách Vu Yêu như mất đâu hết.

Lúc này, trong không gian tối đen của quan tài, gã bỗng cảm giác "người sống" như chợt tỉnh dậy mở trừng mắt nhìn gã.

ánh mắt của hai người nhìn nhau...

Sau đó, "người sống" vô thanh vô tức, khe khẽ mím cười.

Thượng Quan Sách mở mắt trừng trừng nhìn vào góc phòng, nhưng cũng không lập tức tới gần xem xét. Lão mặc dù không có được cái cảm như của Vu Yêu, thế nhưng với đạo hạnh cao thâm và sự hiểu biết của lão, lẽ đương nhiên lão cũng hiểu đây là một nơi nguy hiểm.

Lão không giống như Vu Yêu, Thượng Quan Sách từ trước đến giờ chưa bao giờ thích nghĩa trang, đặc biệt với một người già như lão lại càng không thích những nơi như thế này.

Đồng thời lão cũng phát hiện rằng trong căn phòng này, yêu khí đại thịnh không thể xem thường, vượt xa những nghĩa trang thông thường. Những trò tà ma yêu thuật của Vu Yêu lão hiểu hơn ai hết, mà hiển nhiên nơi này đúng là nơi mà Vu Yêu ưa thích.

Chính vì vậy, phải cẩn thận!

Thượng Quan Sách vận động chân pháp, bảo hộ thân thể, tỉ mỉ soi xét căn phòng kỳ quái, cảm giác được an toàn, lão mới từ từ từng bước vào.

Có điều lão vừa mới bước được nữa bước liền cảm thấy một cơn lạnh như băng chạy khắp thân thể.

Bên ngoài một trận gió đêm thổi tới, phát ra những tiếng ư ư, thật khiết cho người ta dựng tóc gáy.

Thượng Quan Sách toàn thân giới bị, một chút động tĩnh kỳ lạ nào trong căn phòng này cũng không thể lọt qua mắt lão, thế nhưng trong căn phòng này, bốn bề ngoài sự yên tĩnh, chỉ còn lại là yên tĩnh.

Lão cười gần một tiếng, đột nhiên nói to: "Lão phu sớm biết ngươi sớm núp trong quan tài, lão hữu, ngươi còn không chịu ra, đừng trách ta đánh cả người lẫn quan tài, khiến ngươi phải chịu đau đớn".

Không trả lời, bốn bề chỉ là sự tĩnh lặng.

Thượng Quan Sách tức giận quát: "Giả thần, giả quỷ".

Nói xong liền không châm trễ, nhảy lên một bước, đồng thời vung thanh Cửu Hàn Ngưng Băng Thích lên, bốn phía như càng trở nên lạnh lẽo.

Chính tại lúc này, từ một góc khác của căn phòng, một đạo ánh sáng màu xanh nhạt vô thanh vô tức bay tới, từ phía sau lưng Thượng Quan Sách.

Thượng Quan Sách vốn đã giới bị toàn thân, nhưng "Âm Mị" kỳ trận do Vu Yêu bố trí này, bản thân có thể giấu kín âm lực đi, đồng thời hút lấy âm khí xung quanh để che phủ, đạo hạnh của Thượng Quan Sách thâm hậu, có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của khí mạch nơi này, vốn đã là tuyệt học thần thông. Nhưng lúc này, chính nó trở thành nhược điểm của lão, bị Vu Yêu nhìn thấu nên đã lợi dụng để tập kích. Thượng Quan Sách hoàn toàn không cảm giác được vẻ dị thường của hoàn cảnh xung quanh mình, đến tận lúc "Âm Mị" còn cách lưng lão tầm ba thước, tiếng gió chợt nổi lên, âm lực đại phát, lão mới giật mình kinh hãi.

Chỉ thấy ánh sáng trắng của thanh Cửu Hàn Ngưng Băng Thích tản ra, chớp mắt đã tạo thành một tấm khiên che kín lấy Thượng Quan Sách.

Còn chưa kịp hoàn hồn, từ mọi góc của căn phòng, những luồng yêu lực màu xanh bắn tới tấp, khiến lão tay chân luống cuống, thế nhưng lão dù sao cũng chẳng phải người thường, Cửu Hàn Ngưng Băng Thích bắn ra những tia sáng bạc, dần dần tạo thành một lớp sương mù mờ mờ.

Lớp sương bạc đó cũng khiến cho pháp lực quý dị của trận Âm Mị dần dần chậm lại rồi ngưng kết thành những cục băng rơi xuống đất.

Khi cơn nguy hiểm đã qua đi, lão không kềm được đắc chí cười lớn: "Ngươi còn không mau giơ tay chịu...".

Chữ "trói" còn chưa kịp bật ra, đột nhiên sắc mặt Thượng Quan Sách đại biến, kêu lên một tiếng khổ sở, toàn thân bị bắn ra ngoài khỏi căn phòng. Chính là luồng đạo quang màu xanh không biết từ lúc nào bắn vào người lão.

Trong bóng tối, Vu Yêu cùng kẻ thần bí nằm trong cổ quan tài đều chăm chú theo dõi trận đấu pháp kinh tâm động động phách. Đột nhiên kẻ thần bí nói: "Ngươi có thể khống chế Âm Mị trong tay, tu vi cũng phải là thấp".

Vu Yêu lần đầu tiên nghe thấy người đó cất tiếng, trong lòng thắt kinh, nhưng giọng nói cùng ánh mắt không chút ác ý, trong lòng cười khổ một tiếng lắc đầu nói: "Người sai rồi".

Người thần bí ngạc nhiên: "Ta sai chỗ nào?".

Vu Yêu thở dài một tiếng rồi nói: "Âm Mị kỳ trận lúc trước do ta bày quả không sai, thế nhưng đòn cuối cùng tuyệt nhiên là do cao thủ không chết, không liên can gì tới ta. Nếu như ta đạt đến mức tu hành đó, thì cũng chẳng bị khốn ở đây".

Người thần bí nhíu mày, cũng không nói gì nữa, Vu Yêu nhìn người này một lát rồi cũng chợt nhận ra, tình cảnh của người đó cũng chẳng khác tình cảnh của mình, cũng bị trói trong cỗ quan tài này, nhưng có một điều khác với Vu Yêu, đó là người đó còn bị một luồng yêu lực lớn mạnh kềm chế khí mạch toàn thân.

Vu Yêu trong lòng không khỏi kinh sợ, thăm nghĩ hiện giờ luồng yêu khí kềm chế gã cũng đủ khiến gã không còn nhúc nhích. Vậy mà đối với kẻ thần bí này, dường như kẻ nhốt y còn lo như vậy chưa đủ, còn yểm lên thân y yêu khí còn mạnh hơn nữa mới có thể khiến y bất động.

Nếu như kẻ thần bí này mà không bị trói kín, thì đạo hạnh tu hành của y thật khiến người ta kinh sợ.

Mà kẻ có thể khuất phục được y, càng là một kẻ khiến người ta sợ hãi.

Vu Yêu trong lòng suy nghĩ rồi bời, trung thổ đại địa, tàng long ngọa hổ, thật ngoài sức tưởng tượng của gã.

Đúng lúc này, căn phòng nhỏ vang lên tiếng Thượng Quan Sách đang tức giận: "Nơi đây còn có vị cao nhân nào, xin hiện thân cho tại hạ được tướng kiến, sau lưng ám toán sao có thể gọi là anh hùng?".

Trong quan tài, Vu Yêu cùng người thần bí đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên Thượng Quan Sách đã phát hiện ra kẻ ám toán mình không phải là Vu Yêu mà là một người khác.

Đúng lúc này, một giọng nói lanh lót vang lên, từ trên nóc của căn phòng vọng xuống. Vừa mang vẻ thù hận, vừa mang vẻ sung sướng: "Không phải ngươi nói giả thần giả quý sao, ta còn muốn ngươi thấy, ai mới là kẻ đang giả thần giả quý!".

Vu Yêu và người thần bí tự nhiên là không thể nhìn thấy kẻ đang đứng trên nóc là ai, nhưng Thượng Quan Sách đang đứng ngoài sân, ngẩng đầu lên không khỏi vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ ngập ngừng nói: "Hóa ra là ngươi?".

Người đó vừa cười vừa nói: "Không phải ta thì còn là ai? Ha ha ha...".

Tiếng cười nghe lanh lót, lại khiến người ta sợ hãi nhíu mày. Đêm đã khuya, chỉ thấy bóng một người con gái đứng trên mái nhà, mặt mày như vẽ, mắt trong như nước, vạn phần phong tình, không phải Cửu Vĩ Yêu Hồ, thì còn là ai?.

Chương 223

Hèn Hẹ

Thượng Quan Sách chỉ thấy vết thương sau lưng mình tê rần, cùng lúc một luồng khí băng hàn không ngừng truyền vào nội thể như nước lũ, cảm giác đau đớn tột cùng như bị muôn ngàn con trùng kiến cắn xé một lượt vậy.

Chẳng mấy chốc, trán lão ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Tiểu Bạch đứng trên nóc nhà thấy thần thái thống khổ của lão, nụ cười tươi tắn hơn, cơ hồ như rất sung sướng trước sự đau khổ của đối phương vậy: "Không ngờ phải không lão quỷ, ngươi mà cũng có ngày hôm nay à?".

Thượng Quan Sách nghiến răng hừ lạnh một tiếng, gắng gượng đứng thẳng người dậy, gằn giọng quát: "Yêu nghiệt, ngươi còn dám hiện thân trước mặt ta?".

Tiểu Bạch "ha" lên một tiếng, cơ hồ như vừa nghe thấy câu nói đáng cười nhất trên đời này vậy, ống tay áo khẽ phất lên một cái, cả người phiêu hốt bay xuống từ trên nóc nhà như một áng mây, hạ thân xuống trước mặt Thượng Quan Sách, rồi mỉm cười nói: "Ta không dám xuất hiện gặp ngươi? Phải rồi ta nhát gan lắm, không dám gặp ngươi, vì thế nên mới làm lễ kiến diện rồi mới dám xuất hiện đây. Lão quỷ à, ngươi hại ta trong Huyền Hỏa Đàn bao nhiêu năm, lần này ta không đáp trả lại ngươi thì thật là có lỗi đó".

Thượng Quan Sách tức giận ra mặt, song trong lòng cũng không khỏi có chút sợ hãi, năm xưa trong Huyền Hỏa Đàn, quá nửa là nhờ vào Địa Hỏa Linh Lực của bản thân Huyền Hỏa Đàn, thêm vào có Bát Hung Huyền Hỏa Pháp Trận trợ giúp, lão mới trấn áp được con thiên niên yêu hồ này, bằng không thì với đạo hạnh của Cửu Vĩ Thiên Hồ, lão thật sự không nắm chắc có thể đối phó nổi.

Chỉ là vật đổi sao dời, giờ đây Cửu Vĩ Thiên Hồ đã thoát khỏi cầm cổ, bản thân lão lại nhất thời sơ ý để nàng ám toán, nguyên khí hao tổn, chỉ sợ không còn là đối thủ của nàng nữa.

Tuy rằng Thượng Quan Sách đã trọng thương bởi ám toán, nhưng Tiểu Bạch dường như không hề có ý lập tức động thủ thanh toán địch nhân, ngược lại, nàng còn nhìn lão với vẻ hứng thú khôn cùng, tựa như mèo đang vờn chuột vậy, trên mặt lộ rõ vẻ châm biếm, diễu cợt.

Thượng Quan Sách tự biết lúc này mình cần nhất là một nơi an toàn và yên tĩnh để vận công liệu thương, nhưng thiên niên yêu hồ đạo pháp cao thâm mạt trắc đang đứng trước mặt lão lúc này lại quả là một vẩn đề vô cùng đau đầu.

Thượng Quan Sách gầm lên trong cơn giận: "Ngươi đã ôm hận tới đây đối phó ta, tại sao còn chưa động thủ, đứng bất động ở đó có ý gì?".

Tiểu Bạch mỉm cười nói: "Ta đang không có việc gì làm, nói ra cho lão nghe cũng không ngại gì. Ta đây không giống loài người các ngươi, lúc nào cũng nghĩ rằng nhân sinh rất ngắn ngủi. Còn ta, ta có rất nhiều rất nhiều thời gian mà chẳng biết

làm gì, vì thế nên ta cứ đứng đây, từ từ xử trí ngươi cũng được, dù sao thì ta cũng rất nhẫn耐 nại mà".

Thượng Quan Sách nghe nàng nói vậy, tức giận thiếu điều thất khiếu xịt khói, con yêu nghiệt này rõ ràng muốn kéo lão xuống bờ vực một cách từ từ, à biết rõ là lão đang thọ trọng thương, vậy mà không để cho lão một cơ hội vận công, cứ như vậy, tự nhiên Thượng Quan Sách sẽ mệt mỏi mà chết, Cửu Vĩ Thiên Hồ chưa cần động thủ, chỉ sợ lão không cầm cự nổi rồi.

Thượng Quan Sách tuy biết thế, nhưng cũng không thể làm được gì trước phuơng cách có chút hơi bỉ ổi này của Tiểu Bạch, chỉ đành thúc thủ vô sách. Nếu đánh, thân lão đang thọ trọng thương, đổi phuơng thì đạo hạnh cao thâm mạt trắc, đến nữa phần e rằng cũng khó, không đánh, thương thế sẽ càng lúc càng nặng, kéo dài cũng chỉ có một con đường chết. Xem ra các cách khác đều không có tác dụng, chỉ có một đường duy nhất là chạy trốn mà thôi.

Chỉ là đôi mắt câu hồn đoạt phách của Tiểu Bạch cứ chăm chăm nhìn vào Thượng Quan Sách, khiến bản thân lão cũng không giám chắc mình có thể thoát khỏi tay nàng được không.

Đúng là bốn mặt gấp tường, thân lâm tuyệt cảnh.

Gương mặt Thượng Quan Sách xám xịt lại, những thầm tình phẫn nộ, khổ não, sợ hãi, lo lắng lần lượt lướt qua, Tiểu Bạch thấy vậy, trong lòng lấy làm cao hứng.

Nàng bị người của Phàn Hương Cốc cầm cổ trong Huyền Hoả Đàn từng ấy năm, nếu không phải Quý Lệ vô ý giải trừ phong ấn, thật sự không biết là có phải là sẽ phải ở nơi quý quái ấy suốt cả đời hay không. Nỗi khổ này thật sự khó có thể nói với người khác, vì vậy mà trong lòng Tiểu Bạch vô cùng thống hận người của Phàn Hương Cốc, đặc biệt là Thượng Quan Sách, tuy nói là ngày trước khi nàng cùng Quý Lệ thoát thân, đã thấu triệt được không ít, đồng thời cũng không có ý quay đầu lại tìm Phàn Hương Cốc tính sổ, nhưng lần này coi như là Thượng Quan Sách tự động dâng đến trước mặt nàng, làm sao nàng giả bộ không nhìn thấy cho được?

Từ bi, làm chuyện tốt cho người, đó đều là những việc làm lúc Cửu Vĩ Thiên Hồ có tâm trạng tốt, nhưng trước nay nàng chưa từng không nhớ chuyện sai trái của người khác, tâm địa cũng không quảng đại như Bồ Tát hay La Hán gì.

Nghĩ tới đây, Tiểu Bạch cũng không khỏi đắc ý bật cười, oán khí tích tụ bao nhiêu năm nay, đêm nay dường như đã được phát tiết ra hết, thật sự vô cùng thống khoái.

Tâm trạng của Thượng Quan Sách tự nhiên không thể tốt như Tiểu Bạch, ngược lại, dường như thương thế của lão đã đến hồi không thể áp chế, toàn thân bắt đầu run lên cầm cập, ma lực của Âm Mị tăng lên gấp bội, ánh sáng màu lam nhàn nhạt bắt đầu che phủ phần lưng lão.

Tiểu Bạch càng cười lớn hơn, hô hấp Thượng Quan Sách càng lúc càng gấp, đột nhiên, lão gắng gượng bước liền mấy bước mấy bước về phía Tiểu Bạch. Tiểu

Bạch thấy vậy thì khẽ chau mày lại, ngưng thần giới bị, Thượng Quan Sách tuy đã bị trọng thương, nhưng một thân tu hành của lão nói cho cùng cũng không thể xem thường được, ngay cả Tiểu Bạch cũng không dám quá sơ ý.

Chỉ là một chuyện không thể tưởng tượng được đã xảy ra.

Chỉ thấy Thượng Quan Sách đầy vẻ thõng khổ, gân xanh nổi lên khắp mặt, thoạt nhìn thì giống như thương thế đại phát, cơ hồ như đã đến mức không thể chịu đựng được nữa, hai mắt trắng dã, gương mặt đau đớn lộ vẻ sợ hãi, quỳ phục xuống trước mặt Tiểu Bạch, cầu xin thảm thiết: "Hồ tiên cô, hãy tha lão phu một mạng!".

Nếu nói là Thượng Quan Sách xuất thủ ra một chiêu diệu pháp kinh thiên động địa, Tiểu Bạch chắc chắn cũng ngưng thần tiếp chiêu, hoặc giả lão đột nhiên quát lên một tiếng, sau đó bên cạnh liền xuất hiện năm ba chục cao thủ Phản Hương Cốc, Tiểu Bạch cũng chấp nhận được hiện thực này.

Nhưng lão đột nhiên quỳ phục xuống xin tha mạng, khiến ấn tượng trước đây của Tiểu Bạch về lão hoàn toàn sụp đổ, nhất thời cũng phải ngây người ra, không biết nên làm gì với lão nữa.

Chỉ là không đầy một cái nháy mắt, Tiểu Bạch đã lập tức tỉnh ra, có điều Thượng Quan Sách trăm phương ngàn kế, thậm chí không tiếc cả danh dự cũng chính là vì một thoáng ngây người này của nàng.

Trong sát na ngắn ngủi, Thượng Quan Sách vừa rồi còn hô hấp khó khăn, bất ngờ thay đổi hoàn toàn, gương mặt sát khí bùng bùng, những biểu tình của đau đớn đã biến mất không vết tích, thậm chí cả vòng sáng màu lam sau lưng lão cũng bị áp chế một cách nhanh chóng. Cửu Hàn Ngưng Băng Thích ngân quang sáng ngời, bay lên từ tay lão như kinh long đằng không, lao vút tới trước ngực Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch tức giận quát lên một tiếng lạnh lùng, thân hình nhanh nhẹn lướt về phía sau, cùng lúc ống tay áo phất lên, chặn ngay trước ngực, hình thành một bức tường băng vải. Nhưng Thượng Quan Sách đã đánh cược tất cả tu hành cả đời vào chiêu sát thủ này, uy lực không phải tầm thường, chỉ nghe tiếng "xoẹt, xoẹt" liên tiếp vang lên, ống tay của Tiểu Bạch lập tức Cửu Hàn Ngưng Băng Thích cắt thành những mảnh vụn, rồi hóa luôn thành những miếng băng, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tia sáng màu ngân bạch vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục bắn về phía Tiểu Bạch, thân hình nàng vẫn liên tiếp thoái hậu, nhưng thế lùi trong lúc gấp gáp, bất luận thế nào cũng không thể nhanh bằng một kích trí mạng đã tụ lực từ lâu của Thượng Quan Sách. Mắt thấy luồng ngân quang đoạt mạng sắp xuyên qua người mình, sắc mặt Tiểu Bạch trắng bệch lại, nhưng hoàn toàn không hề kinh hoảng, chỉ thấy song thủ của nàng hợp lại trước ngực, giao nhau gập lại, tạo thành một thủ thế rất cổ quái.

"ù...".

Một tiếng hú dài thẩn bí đột nhiên vang lên từ nơi nào đó, tiếng hú thê lương cô ngạo, u tĩnh lạnh lùng, mang người ta vào một không gian tâm tưởng thẩn bí. Trong đêm thâu, giữa nơi hoang sơn, một con bạch hổ đang hú lên với ánh trăng...

Trong nháy mắt, ánh sáng của Cửu Hàn Băng Ngưng Thích đã bao trùm lấy Tiểu Bạch.

Thượng Quan Sách phản kích đắc thủ từ trong tuyệt địa, nhưng lão hoàn toàn không có vẻ gì là đắc ý, ngược lại còn nghiến răng kẽm kẹt, tựa như bắt cam, bắt nguyên vây. Chỉ là dù sao lão cũng không phải là người tầm thường, sau khi tính toán thiệt hơn, lập tức đảo người bay ngược về sau không do dự. Sau mấy lượt nhấp nhô, thân ảnh màu xám của lão biến mất trong vùng hoang vắng bên ngoài nghĩa trang.

Vòng sáng ngắn sắc đã từ từ tan biến, trên mặt đất có mấy vết máu, song Tiểu Bạch thì không thấy đâu nữa.

Giữa không trung, tiếng hú thẩn bí cao ngạo kia vẫn vắng vắng, hồi lâu sau mới tan biến vào hư vô, cùng lúc đó, thân hình yểu điệu của Tiểu Bạch bất ngờ xuất hiện trên không, rồi từ từ hạ xuống.

Nàng cúi đầu, nhìn vết máu trên mặt đất, răng ngọc khẽ cắn vào môi, trên mặt đầy vết phẫn nộ. Vừa rồi nàng nhất thời sơ ý, không ngờ Thượng Quan Sách vì giữ mạng sống mà cam nguyên làm kẻ hèn nhát, nghĩ ra phương cách bỉ ổi như thế, ngược lại còn bị gã ám toán, suýt chút nữa là mất mạng.

Có điều may là nàng không phải người thường, mà là Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Cửu Vĩ Hồ Ly!

Nên cũng không đến nỗi!

***

Làn gió đêm âm lạnh từ đâu thổi tới lướt qua mặt Tiểu Bạch đem theo một chút hàn ý.

Tiểu Bạch đứng giữa đình viện, định thần, rồi chậm chạp quay người, nhìn vào trong căn phòng nhỏ tối tăm kia.

Nàng từ từ đi về phía ấy.

Căn phòng ấy vẫn tối om và yên lặng như trước, cơ hồ như một trận ác đấu kinh tâm động phách vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Nàng đứng trước cửa căn phòng ấy, dưới bầu trời sao ảm đạm, thân ảnh nàng có vẻ phiêu phiêu hốt hốt, có thêm mấy phần ngụy dí. Có điều hiển nhiên Tiểu Bạch chẳng hề cảm thấy sợ hãi không khí này như những người bình thường, nàng vốn là lão tổ tông của những thứ tà ma yêu đạo này, nếu muốn giả thần giả quỷ, đừng nói là người, cho dù là quỷ ma thực sự có đến, cũng vị tất đã hơn được nàng, kẻ nào bị dọa khiếp bỏ chạy còn chưa biết là ai?

Lúc này đôi mắt trong sáng của Tiểu Bạch đã đảo quanh căn phòng nhỏ một vòng, nàng đặc biệt chú ý đến mấy chiếc quan tài đặt giữa phòng, nhìn đến mấy lượt, trong mắt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc. Có điều đến cuối cùng, ánh mắt Tiểu Bạch cũng dừng lại trên một cỗ quan tài đặt trong góc.

"Ra đi, ta biết ngươi ở trong đó!".

Tiểu Bạch không bước tới, chỉ đứng yên đó, chậm rãi cất tiếng.

Không ai trả lời, không gian im lặng như tờ.

Vu Yêu đang ở trong quan tài mà không thể cử động, không biết là đang có tâm trạng gì. Gã tưởng rằng mình có thể dùng kẽ che trời qua biển, ẩn náu trong quan tài, không ngờ trước sau bị Thượng Quan Sách và Tiểu Bạch phát hiện, thậm chí trong quan tài không ngờ còn có một người sống khác ở đó từ trước, còn gã thì không hề phát hiện. Chắc hẳn trong lòng gã lúc này phải cảm thấy mình thất bại lắm...

Tiểu Bạch khẽ chau mày, bước về phía trước một bước, nhưng lập tức dừng lại, cùng lúc liếc mắt về phía tối tăm nhất của gian phòng nhỏ, vẻ nghi hoặc trong đôi mắt xinh đẹp càng lộ rõ, cơ hồ như trong bóng tối có thứ gì đó, khiến nàng cảm thấy e ngại, không giám khinh cũ vọng động tiễn lên phía trước.

Tiểu Bạch trầm mặc hồi lâu, rồi lại nói: "ta biết thân phận của ngươi, hôm đó trong Sân Ma Cổ Động, chắc hẳn ngươi cũng đã thấy ta rồi. Nếu như vậy, chúng ta cũng coi như chẳng có cùu hận gì, ta chỉ muốn thỉnh giáo ngươi một chuyện mà thôi".

Thanh âm của nàng vang vang trong phòng, âm phong bên ngoài vẫn thổi vù vù, lỗ hổng lớn lúc nay Thượng Quan Sách đụng vỡ, lúc này cơ hồ như cũng mang tới không ít hàn khí.

Giây lát sau, đột nhiên có tiếng Vu Yêu vang lên trong quan tài: "Không sai, ta nhận ra ngươi, ngươi muốn hỏi chuyện gì?".

Tiểu Bạch nhướng mày, nhìn chăm chăm vào quan tài: "Lẽ nào ngươi không thể ra ngoài nói chuyện sao?".

Vu Yêu im lặng giây lát, sau đó chậm rãi đáp: "Ta thích thế này hơn, ngươi có gì thì cứ hỏi đi".

Tiểu Bạch hừ nhẹ một tiếng: "Được, ta cũng không hoang phí thời gian nữa, ta muốn hỏi ngươi, Thiên Hỏa sinh ra vì cái gì?".

Lời này vừa ra khỏi miệng nàng, Vu Yêu lập tức giật mình kinh ngạc, một lúc lâu sau mới trầm giọng hỏi lại: "Ngươi hỏi chuyện này làm gì?".

Tiểu Bạch nhặt giọng đáp: "Hôm ấy chủ nhân của ngươi đã đáp ứng ta một chuyện, nhưng chưa làm thì đã chết rồi, ta khó khăn lắm mới biết được thì ra vẫn còn có một con cá lọt lưới là ngươi, tự nhiên phải hỏi cho rõ ràng rồi".

Vu Yêu hờ nhẹ một tiếng: "Hắn không phải chủ nhân của ta, chỉ có Vu Nữ Nương Nương mới là chủ nhân của ta thôi".

Tiểu Bạch bĩu môi nói: "Vậy những năm nay ngươi làm cái gì?".

Vu Yêu trầm mặc không đáp, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Việc làm của ta, không cần thiên hạ phải hiểu".

Tiểu Bạch bắt đầu mỉm cười nhẫn: "Thôi được rồi, đạo lý của ngươi ta cũng chẳng muốn nghe làm gì, cũng chẳng muốn quản làm gì, ta chỉ muốn biết chuyện ta hỏi, ngươi rõ cuộc có chịu nói không?".

Vu Yêu lại trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: "Nam Cương Ngũ Tộc là hậu nhân của Vu Tộc, chuyện này chắc ngươi biết chứ?".

Tiểu Bạch chau mày: "Thì sao?".

Vu Yêu cất giọng đều đều: "Bí mật của Vu Tộc, chỉ có hậu nhân của Vu tộc kế tục. Lời ta đã tận, ngươi đừng hỏi thêm làm gì".

Tiểu Bạch lẩm bẩm đọc lại hai câu lạ lùng này của Vu Yêu mấy lượt, nhưng sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ lãnh đạm hờ nhẹ một tiếng: "Giả thần, giả quý".

Nói đoạn, cơ hồ như đã hạ quyết tâm, sải bước đi tới cổ quan tài mà Vu Yêu đang nắm bên trong, căn phòng này không lớn lắm, mấy cổ quan tài nằm ngang ngửa, đi vài bước đã gặp một cổ, đi thêm hai ba bước nữa là tới chỗ quan tài Vu Yêu đang nằm.

Trong bóng tối, cơ hồ như có thứ gì đó đang nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào thân ảnh Tiểu Bạch.

Trên mặt Tiểu Bạch không chút biểu tình, vẫn chậm rãi tiến về phía trước, nhưng đúng vào lúc nàng nhắc chân cất bước, thì đột nhiên lắc mạnh thân hình một cái, đã lướt đi như một tia chớp, hữu thủ bất ngờ vung lên, nắm ngón tay thon dài, chộp vào cổ quan tài lớn bên cạnh.

"ầm!". Một tiếng nổ lớn vang lên, cổ quan tài lớn gãy mấy lần Tiểu Bạch không ngờ bị ngón tay nhỏ nhắn của nàng nhắc bỗng hắn lên.

Sự việc xảy ra tiếp theo lại càng làm người ta kinh hồn bạt vía, Tiểu Bạch lập tức phóng ra bên ngoài, nắm ngón tay vẫn nắm chặt cổ quan tài, kéo theo nó ra ngoài.

Cổ quan tài lớn phát ra một tiếng nổ "ì ùng" giữa không trung, tiếng "ịch kịch" vang lên liên hồi, một bóng mờ che phủ toàn bộ thân thể yêu kiều yếu điệu của Tiểu Bạch, nhìn từ bên ngoài vào thật vô cùng ngụy di.

Thậm chí cả Vu Yêu nằm trong quan tài ở góc tường cũng bị hành động bất ngờ này của Tiểu Bạch làm cho ngẩn ra.

Bóng tối trong phòng dường như cũng bị Tiểu Bạch làm cho kinh động, không khí lưu động một cách kịch liệt, phat ra những tiếng sì sì đáng sợ.

Chỉ thấy Tiểu Bạch hạ thân xuống giữa đình viện, không chút chần chừ, vận công lực toàn thân, ngũ chỉ sáng rực lên một thứ ánh sáng trắng nhàn nhạt, cánh tay phải vung lên, cổ quan tài to lớn như bị một luồng sức mạnh khổng lồ điều khiển, đập bình xuống phiến đá.

"Rầm!". Tiếng nổ vang khắp gần xa, khiến lớp bụi đất dày bay lên mù mịt như hơi nước, cả cổ quan tài to lớn vỡ tan thành nhiều mảnh, khắp nơi đều là vụn gỗ.

Tiểu Bạch sớm đã nép mình vào một bên, nàng tự nhiên không thèm coi những miếng vụn gỗ sắc kia vào đâu, nhưng lại không thể chịu đựng được đám bụi bẩn mù mịt kia. Đột nhiên, trong màn bụi vang lên một trận ho giã dội, trong chốc lát, chỉ thấy một bóng người lảo đảo lăn ra, toàn thân y phục rách be rách bét, mặt mũi đầy bùn đất, đáng ve thảm hại vô cùng.

Trong gian phòng nhỏ, Vu Yêu cảm thấy toàn thân lạnh toát, hai mắt trợn tròn, trong những quan tài khác, không ngờ cũng vẫn còn người... nhất thời gã chỉ thấy xung quang mình quỷ khí âm trầm, cơ hồ như bất cứ thứ gì cũng hết sức đáng nghi vậy.

Trong lúc vô ý, gã lại phát giác trong ánh mắt người béo腴 nằm cùng quan tài với mình cơ hồ như có mấy phần giấu cợt, đồng thời cũng có cả mấy phần an ủi.

Bên ngoài đình viện, bụi đất từ từ lắng xuống, người vừa lăn ra từ trong quan tài lảo đảo bò sang một bên, há miệng hít lấy hít để. Tiểu Bạch đưa tay ra phía trước, một làn sương vụt đảo chuyển trước mặt nàng, cuốn đi những bụi đất còn sót lại. Sau đó Tiểu Bạch mới chậm rãi đi lại gần người kia.

Chỉ thấy y quay đầu lại, cười khan một tiếng.

Tiểu Bạch nhìn kỹ lại, đột nhiên ngẩn người ra, thắt thanh thốt lên: "Sao lại là lão?".

Người kia cười khổ một tiếng, cơ hồ như có chút lúng túng, đưa tay lau bụi đất trên mặt, cười khan nói: "Tự nhiên là bản đại tiên nhân ta rồi...".

Chương 224

Hội Tụ

Toàn thân Chu Nhất Tiên lúc này như bị một lớp bụi che phủ, cơ hồ như mới nằm trong cổ quan tài kia một lúc, mấy phần tiên phong đạo cốt đã hoàn toàn biến sạch sành sanh hết cả.

Tiểu Bạch nhìn lão một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, tự nhiên là không hỏi những câu hỏi vô vị như là có phải lão tự chui vào nằm trong quan tài hay không, mà trực tiếp hỏi luôn: "Làm sao lão, ai nằm trong quan tài thế?".

Chu Nhất Tiên cười gượng gạo đáp: "Tự nhiên là lão phu bị người ta bắt ném vào trong đó rồi".

Tiểu Bạch đảo mắt, liếc nhìn về phía căn phòng nhỏ màu đen, nói: "Thế lão có biết bên trong hai cỗ quan tài bên cạnh mình là ai không?".

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: "Bên trái là tôn nữ Tiểu Hoàn của ta, bên phải là Dã Cẩu Đạo Nhân".

Tiểu Bạch hứ nhẹ một tiếng, lùi mắt nhìn Chu Nhất Tiên một cái, làm lão hơi bị lúng túng ngần ngừ, nhưng lúc này thì cũng không thể để ý đến thể diện làm gì nữa, vội vàng chắp tay thành khẩn cầu xin Tiểu Bạch: "Vị đại tiên này... đại tiên... đại phát từ bi... nếu đã cứu lão phu, xin hãy thuận tay cứu luôn hai người bạn họ với!".

Tiểu Bạch nhún nhún vai, bước hai bước vào trong căn phòng tối, đột nhiên chau mày lại, dường như nghĩ ra điều gì đó, rồi quay lại nhìn Chu Nhất Tiên, trên mặt có thêm mấy phần dị dạng, cứ nhìn Chu Nhất Tiên đăm đăm.

Chu Nhất Tiên bị nàng nhìn như vậy, cũng cảm thấy mất tự nhiên, cười khan một tiếng hỏi: "Cô nương... cô nương nhìn gì vậy?".

Tiểu Bạch trừng mắt lên nhìn lão: "Lão vừa rồi gọi ta là gì?".

Chu Nhất Tiên "A" lên một tiếng, lui lại hai bước, trên mặt lộ vẻ hối hận.

Tiểu Bạch lại chăm chú nhìn lão thêm một lần nữa, nhạt nhẽo nói: "Ta đã coi thường lão rồi... không ngờ lão có thể nhìn nhận ra thân phận của ta".

Chu Nhất Tiên cười khổ, chắp tay nói: "Cô nương... cô nương... lão phu không hề có ý khác, chỉ là thuận miệng nói ra một câu không nên nói mà thôi. Cô nương bớt giận, bớt giận".

Tiểu Bạch nhân lúc này cẩn thận quan sát lại Chu Nhất Tiên thêm một lượt nữa, phát hiện thấy lão đầu này cước bộ rối loạn, khí huyết không đủ, đích thực không phải là bậc chân tu có đạo hạnh cao thâm, chỉ là không hiểu vì sao, nhãn quang của lão lại có thể lợi hại đến vậy, so với rất nhiều kẻ tu đạo thành danh trên giang hồ thì còn sắc bén hơn bội phần.

Trong lúc Tiểu Bạch đang băn khoăn suy nghĩ, thì trong lòng Chu Nhất Tiên cũng có thêm phần lo lắng, chỉ là không thể làm được gì, đành cố gượng cười nói với Tiểu Bạch: "Cô nương xin hãy đại phát thiện tâm, đi cứu người trước có được không?".

Tiểu Bạch hứ nhẹ một tiếng, lườm Chu Nhất Tiên một cái làm lão lập tức câm như hến, lặng lẽ lui lại một bước, còn định nói thêm gì nữa nhưng chỉ thấy Tiểu Bạch khẽ lắc mình một cái biến mất trong căn phòng tối đen đó, chỉ trong giây lát đã nghe thấy tiếng nổ ầm ầm vang lên liên miên bất tuyệt, rồi kế đó là những tiếng vù vù quái dị từ trong phòng vang ra ngoài.

Một lát sau, Chu Nhất Tiên chợt thấy trước mắt tối sầm lại, vội vàng kêu lên một tiếng: "Ồi chà!", rồi lập tức co chân chạy ra xa. Chỉ thấy hai cỗ quan tài vừa rồi mới đặt trong căn phòng đó đã bị Tiểu Bạch ném bay ra ngoài.

"Âm! âm!".

Hai cỗ quan tài nặng nề rơi xuống đất, làm bụi đất trong đình viện bay lên mù mịt, so với vừa rồi thì chỉ có hơn chứ không kém. Một lúc sau, giữa làn bụi ấy vang lên tiếng ho của một nam một nữ, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân quả nhiên đã loạng choạng chạy ra.

Chu Nhất Tiên cả mừng, vội vàng chạy tới, kéo hai người ra một bên, hỏi no hỏi kia, Tiểu Bạch không biết từ lúc nào cũng đã bước ra khỏi gian phòng nhỏ, đứng một bên nhìn dáng vẻ mừng rỡ hoan hỉ của ba người. Nhưng sắc mặt rõ ràng đã có thêm mấy phần ngưng trọng, thỉnh thoảng lại lại liếc mắt nhìn vào trong góc tối om của căn phòng nhỏ kia.

Lúc này bụi đất đã dần dần lắng xuống, Tiểu Bạch đứng yên bất động, còn bọn Chu Nhất Tiên ba người mới thoát khỏi đại nạn, đáng lẽ ra phải rất vui mừng mới đúng, nhưng không hiểu sao lúc này lại như có vẻ đang tranh chấp điều gì, cụ thể có lẽ là Chu Nhất Tiên nói ra gì đó, nhưng Tiểu Hoàn lại kiên quyết phản đối, còn Dã Cẩu Đạo Nhân thì vẫn như trước, chỉ nhìn hai người tranh cãi, còn bản thân thì chẳng phát biểu ý kiến gì sất.

Tiểu Bạch đứng nhìn bọn họ nói chuyện một lúc lâu mà dường như vẫn không thể thống nhất được ý kiến, bất giác cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, chậm rãi cất bước đi lại gần. Chỉ thấy Chu Nhất Tiên nhíu chặt hai hàng lông mày lại, mệt mỏi nói: "Được rồi! Đừng nói nữa! Bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi nơi quỷ quái này, bằng không tên ma đầu kia trở lại, chúng ta sẽ chết không chỗ chôn thây thật đó".

Tiểu Hoàn cười nhạt: "Vậy người bên kia phải làm thế nào?".

Chu Nhất Tiên ngây người ra, có lẽ trong lòng cũng hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn quyết không chịu nhận thua, cố cãi bằng được: "Tiểu hài tử như con thì hiểu biết gì, người ấy bị trúng phải kỳ thuật Tru Tâm Tỏa, thêm nữa bên ngoài quan tài còn có cấm chế khác nữa, chúng ta đằng nào cũng không cứu nổi y, chi bằng đi trước còn hơn. Bằng không cứ dây dưa kéo dài ở đây mãi thế này, tên ma đầu quay lại, chúng ta không phải đâm đầu vào chỗ chết hay sao?".

Tiểu Hoàn tức giận nói: "Gia gia, người lại nói lung tung rồi. Hôm đó rõ ràng là người ấy vì chúng ta nên mới bị ma đầu cầm giữ, làm sao chúng ta vong ân phụ nghĩa như thế được chứ?".

Chu Nhất Tiên lắc đầu lia lịa nói: "Sai rồi, sai rồi. Hôm ấy y bị cầm giữ là thật, nhưng vì chúng ta thì hoàn toàn không phải. Theo lão phu thì với đạo hạnh cao tuyệt của tên ma đầu đó, chúng ta tự nhiên là kém rất xa, song người giúp chúng ta kia cũng tuyệt đối không thể bằng được".

Tiểu Hoàn bĩu môi nói: "Thế nào thì chúng ta cũng không thể bỏ lại y như thế được".

Chu Nhất Tiên nhíu mày ra vẻ khổ sở, đang định lên tiếng tiếp tục khuyên nhủ tôn nữ ngoan cố của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng Tiểu Bạch cất tiếng: "Người kia và cả tên ma đều mà lão nói, rốt cuộc là kẻ nào vậy?".

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân đều ngẩn người, sau đó song song lắc đầu. Tiểu Bạch lại đưa mắt nhìn sang Chu Nhất Tiên, Chu Nhất Tiên lảng tránh ánh mắt của nàng, nhìn ra phía khác rồi nói: "Ba người chúng tôi đều là kẻ tầm thường, làm sao biết được chứ".

Tiểu Bạch khẽ chau mày, nếu nói nữ tử và đạo nhân mặt mũi quái giống con chó đứng bên cạnh nàng không biết thì nàng chẳng hề hoài nghi, song lõ già Chu Nhất Tiên này thì cực kỳ quái dị, nàng có thể khẳng định là lão đang giấu giếm điều gì đó, chỉ là Chu Nhất Tiên một mực nói không biết, nên dù nàng có hoài nghi, cũng đành vô kể khả thi, cuối cùng đành phải nén lại tâm trạng tò mò nghi hoặc ấy của mình, quay sang hỏi Tiểu Hoàn: "Tiểu cô nương, có còn nhớ người đã giúp ba người và tên ma đều dùng pháp bảo gì không?".

Từ lúc mới nhìn thấy Tiểu Bạch, trong lòng Tiểu Hoàn đã thấy rung động, trước nay nàng vốn rất tự phụ về sắc đẹp của mình, nhưng khi đối diện với dung mạo diễm tuyệt thiên hạ, kiều mị vô song của Tiểu Bạch, đặc biệt là vẻ quyến rũ lúc nào cũng ẩn hiện trong đôi mắt long lanh của nàng, phong thái thành thực yểu điệu, quả thật bất luận thế nào Tiểu Hoàn cũng không thể bì kịp.

Trong lòng nàng đã cảm thấy ba bốn phần yêu thích đối phuơng, huống hồ Tiểu Bạch còn là ân nhân cứu mạng của ba người nữa, nên cảm giác lại càng thâm thiết, nên khi thấy Tiểu Bạch hỏi mình, Tiểu Hoàn chỉ thấy ánh mắt của nữ tử này dịu dàng như nước vậy, bản thân mình cũng là nữ tử, nhưng trong lòng cũng không khỏi bồi hồi, tim đập loạn nhịp, lúc nói chuyện cũng trở nên khẩn trương lấp bắp.

"à... cái... cái gì?".

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân đứng bên cạnh nàng đều có chút hơi bất ngờ, tròn mắt nhìn Tiểu Hoàn. Tiểu Bạch mím cười, rồi hỏi lại một lần nữa, Tiểu Hoàn giờ mới định thần, tự mắng mình một câu, rồi cúi đầu nhìn xuống đất, lí nhí đáp: "Chuyện này thì tôi không biết, người đã giúp đỡ chúng tôi đó... đạo hạnh của y rất cao, dùng một cây tiên kiếm, dài ba thước, màu vàng đỏ. Lúc thi triển thì uy lực vô song, giống như một luồng hỏa diễm đỏ rực vậy...".

"Xích diễm?".

Một tiếng kêu thảng thốt, mang theo mấy phần kinh ngạc mừng rỡ và khẩn trương đột nhiên vang lên từ bên ngoài cánh cửa đình viện. Cả bốn người bọn Tiểu Bạch đều kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thì thấy một bạch y nữ tử thanh lệ xuất trần thình lình xuất hiện, tay nàng cầm một thanh tiên kiếm màu lam nhạt, hào quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết ngay là chí bảo thuộc hàng thượng phẩm.

Còn dung mạo của nữ tử này, so với Tiểu Bạch thì đúng là khó phân cao hạ, cũng thuộc hàng nhân gian tuyệt sắc.

Nữ tử này không phải là Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong, Thanh Vân Môn thì còn ai vào đây được nữa?

***

Bên dưới Thanh Vân Sơn, trong đống hoang tàn của Thảo Miếu Thôn.

Bên dưới những bức tường đổ nát, trong đám cỏ hoang um tùm, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng côn trùng rả rích, khiến nơi đây đã hoang vắng lại càng thêm thê lương.

Bóng đêm mù mịt, bầu trời phủ kín mây đen, chỉ có mấy ngôi sao nhấp nháy phát ra những tia sáng yếu ớt là vẫn còn ngoan cường ló đầu ra ngoài, rồi xuống nhân gian một chút ánh sáng nhỏ nhoi.

ở một góc thôn, bên một bức tường đã sập xuống quá nửa, Quỷ Lê lặng lẽ ngồi dựa lưng vào tường đất, bê cạnh hắn là con khỉ nhỏ Tiểu Hồi đang nằm dưới đất, đầu gối lên đùi hắn, tú chi duỗi thẳng, ngủ khò khò...

Quỷ Lê không ngủ, đôi mắt hắn vẫn mở trừng trừng, lặng lẽ quan sát từng gốc cây ngọn cỏ, từng tấc đất, từng ngôi nhà đổ nát.

Nơi này là cõi hương của hắn, là nơi hắn đã trải qua tuổi thơ hạnh phúc, chỉ là thời gian quá tình, tất cả những chuyện ấy cuối cùng đều đã trở thành ký ức, chỉ còn lưu lại một đống đổ nát, khiến cho người ta phải thở dài.

Thế nhưng, con người ta sống là vì thứ gì?.

Quỷ Lê đảo mắt xung quanh một lượt, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm thăm thẳm.

Không hiểu trên trời kia, liệu thật sự có thần tiên ma quỷ có thể nghe thấu tiếng lòng của thế nhân hay không?

Con khỉ Tiểu Hồi mấp máy miệng, phát ra những tiếng phì phè, xoay người rúc đầu vào lòng Quỷ Lê, rồi tiếp tục ngáy khò khò.

Có lẽ nó nằm mơ thấy thứ dã quả mà nó thích ăn nhất chăng?

Quỷ Lê thu hồi mục quang, nhìn xuống con khỉ trong lòng mình, đưa tay vuốt nhẹ lên đầu nó, những sợi lông tơ trên đầu Tiểu Hồi rất mềm mại, truyền vào tay hắn một chút hơi ấm.

Khóe miệng hắn hiện ra một nụ cười, một nụ cười ôn hòa và đơn thuần, phảng phất như đứa trẻ nhiều năm trước đã từng hoan hỉ hò hét chạy vòng quanh trong thôn này vậy.

Gió đêm lạnh lẽo, xa xa dường như có người đang thủ thi thảm, cỏ cây rung rinh theo gió, gió cũng mang theo mùi hương dịu nhẹ của lá cỏ hành hoa.

Hắn nhắm mắt lại.

Một đêm thật yên tĩnh, thật yên bình...

Đột nhiên con khỉ Tiểu Hồi giật mình trở dậy, ba con mắt cùng lúc mở bừng, nháu đầu khỏi đùi Quỷ Lệ, từ từ nhôm lên, cơ hồ như đang lắng nghe gì đó. Cùng lúc ấy, hai hàng lông mày của Quỷ Lệ cũng chau lại, nụ cười còn phảng phất trên khói miệng giờ đã hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Hắn từ từ mở mắt, thế giới trước mắt vẫn là thế giới ấy.

Hắn đưa tay vỗ nhẹ nhè lên đầu Tiểu Hồi, con khỉ lập tức bình tĩnh trở lại, quay đầu nhìn hắn, ba con mắt không ngừng đảo đi đảo lại, nhưng cũng không ngủ nữa, mà từ từ ngồi dậy, đưa tay lên gãi gãi đầu, sau đó nhún chân nhảy lên vai Quỷ Lệ, không ngừng nhìn ngó khắp xung quanh.

Quỷ Lệ vẫn ngồi yên trong góc tường, trước mặt hắn, bức tường đổ nát vừa hay che chắn hết cả người, nhưng những khe nứt chạy dọc ngang khắp tường, lại cũng cho phép hắn nhìn được ra bên ngoài.

Một nơi hoang lương thế này, ban ngày có người đến cũng là chuyện hiếm, lẽ nào trong đêm tối không trăng mờ mịt này lại có chuyện gì xảy ra bất ngờ hay sao?

Một không khí dị bất ngờ ba trùm lên cả khu hoang phế, trực giác của Quỷ Lệ cũng cảm nhận được điều gì đó, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn. Trận dạ phong cũng trở nên lạnh lẽo như âm phong từ cửu u địa phủ thổi về, thấu xương thấu cốt, chỉ là cái lạnh này không phải cái lạnh ngoài da thịt, mà là một thứ ảo giác như kinh mạch đều bị đông cứng lại từ bên trong vậy. Trong luồng âm phong kỳ dị đó, một bóng đen từ trên trời nhảy xuống, vô thanh vô tức hạ thân giữa vùng hoang phế.

ở phía xa, Quỷ Lệ vẫn yên lặng chăm chú quan sát bóng người mới đến qua khe hở nhỏ trên bức tường trước mặt, nhưng trong lòng đã chấn động không nhỏ. Trên người kẻ mới đến còn chưa biết là ai này có một thứ sức mạnh tà ác mà lần đầu tiên hắn mới thấy, cho dù cách một khoảng khá xa, nhưng trong bóng tối, hắn vẫn cảm thấy huyết dịch toàn thân mình như đang sôi lên vậy. Nhưng một cao nhân có tu hành đáng sợ như vậy, tại sao lại đến Thảo Miếu Thôn hoang phế không một bóng người vào lúc canh ba nửa đêm như vậy?

Quỷ Lệ nghĩ mãi mà cũng không hiểu, cuối cùng chỉ đành tiếp tục quan sát bóng người kia.

Rất mau chóng, hắn đã phát hiện ra điểm kỳ quái. Hắn phát hiện ra người kia lẩn vào bóng đêm hoàn toàn không phải vì y mặc hắc y, mà là vì toàn thân từ trên xuống dưới của kẻ này đều được một tầng hắc khí không ngừng chuyển động che phủ, khiến người ta khó có thể nhìn rõ chân diện mục của y.

Quỷ Lệ càng lúc càng thấy nghi hoặc, càng chú tâm quan sát người lạ hơn. Có điều sau khi kẻ này hạ thân xuống đất, y chẳng hề có bất kỳ một động tác nào, cứ chỉ đứng yên một chỗ, không hề động đậy một lúc thật lâu.

Quỷ Lê đang mê hoặc không hiểu chuyện gì xảy ra, thì bóng đèn kia bất chợt động đậy, sau đó chậm chạp bước về phía trước. Quỷ Lê nhíu chặt mày, lạnh lùng quan sát bóng đèn.

Mắt thấy bóng đèn kia dẫm chân lên bâi cỏ, chậm chạp đi qua những bức tường đổ nát, ánh mắt Quỷ Lê dính chặt lên người y, cũng từ từ di động theo, bóng đèn dường như không có một mục tiêu nhất định, thoạt nhìn cứ như đi dạo một vòng vậy. Một lúc sau y mới dừng bước, tựa hồ như đã phát hiện ra điều gì đó vậy. Quỷ Lê thoáng động tâm, vội vàng nhìn theo ánh mắt của đối phương, đột nhiên trong lòng như thắt lại, thì ra hắc nhân kia đang đứng trước Thảo Miếu đã nguội lạnh từ lâu.

Hắc khí vẫn bao trùm chung quanh người lạ mặt, chậm chạp bước vào trong ngôi tiểu miếu, nhưng y không bước vào trong, mà chỉ đứng ngay người ra ở bên ngoài. Quỷ Lê nhìn từ phía sau, chỉ thấy đối phương chăm chú quan sát thảo miếu một lượt, đột nhiên nhấc tay lên, một tiếng rít lạnh lót đột nhiên vang lên giữa bàn tay y.

Trong giây lát, chỉ thấy từ luồng hắc khí bao bọc quanh kẻ ấy phóng ra một tia nhỏ, hóa thành một mũi tên đen, phóng vút đi, bay thẳng tới một cây cột đã bị tàn phá nặng nề bên trong miếu.

Quỷ Lê đột nhiên thấy tay mình siết chặt lại thành nắm đấm tự bao giờ, nhưng hắn vẫn nhẫn nại chờ đợi, trấn định tâm thần, lặng lẽ tiếp tục quan sát.

Mũi hắc tiễn này mới nhìn đã biết uy lực cực lớn, quả nhiên chỉ trong nháy mắt đã bắn vào cây cột đá hư hại. Chỉ nghe "rầm rầm" một tiếng, thạch trụ vốn đã bị thời gian tàn phá lập tức vỡ nát, đá vụn bay tung tóe, nhưng quái dị hơn đúng lúc ấy, nơi đó liền đột nhiên xuất hiện năm đạo u quang, âm khí tràn lan, rồi năm bóng u hồn hiện ra.

Nhất thời bốn bề âm khí đại thịnh, tiếng quỷ hú ma kêu vang lên ù ù, Quỷ Lê lập tức hiểu ra, trên mặt thoáng hiện sắc giận. Thảm án năm xưa ở Thảo Miếu Thôn, số người bị chết oan cũng đến hơn hai trăm, nhiều người chết uổng như vậy, oán niệm tự nhiên không phải tầm thường, chỉ là nơi này ở ngay bên dưới Thanh Vân Môn, năm xưa lại được Thanh Vân Môn phái người xuống làm phép hóa giải bớt ma khí, giúp rất nhiều âm hồn không chịu rời khỏi dương gian đi luân hồi, coi như là một sự bồi thường cho thôn Thảo Miếu.

Chỉ là không hiểu vì sao đến tận lúc này trong Thảo Miếu vẫn còn rất nhiều u hồn lẩn vởn, chẳng trách mà những vùng xung quanh đây đã hoang phế nhiều năm nhưng vẫn có cỏ bụi mọc đầy, chỉ riêng có nơi này là không thấy một cọng cỏ hay gốc cây.

Quỷ Lê đang nghĩ ngợi thì đã thấy quái nhân cơ hồ như căn bản không thèm để ý đến đám âm hồn đang nhẹ nhàng múa vuốt kia, mà ngược lại, y chỉ cần khẽ vẫy tay một cái, đám âm hồn lập tức biết ngay lợi hại, tản ra phía ngoài, nhưng đều giống như bị một sức mạnh vô hình kéo lại gần thân ảnh kia, trong nháy

mắt, những âm hồn đó đều từ từ bị hút vào làn hắc khí bao quanh y trong tiếng kêu gào thảm thiết.

Không hiểu vì sao, khi cảnh này lọt vào mắt, Quỷ Lệ chợt cảm thấy đau mình nóng bừng bừng, huyết khí như sôi lên sùng sục, một cơn giận không tên dâng lên che mờ cả lý trí.

Nơi này vốn là quê hương của hắn.

Thảo miếu đó, vốn là nơi hắn chơi đùa.

Quỷ Lệ tung mình phóng vút ra.

Bóng đen kia lập tức phát giác ra phía sau có chuyện dị thường, cấp tốc quay người lại, đến lúc y nhìn rõ một người một khỉ đang lao tới là ai, thì liền ngã người ra trong giây lát.

Sau đó từ trong làn hắc khí mờ mịt chợt vang lên tiếng cười cổ quái, thanh âm thấp trầm khàn khàn, khó nghe vô cùng.

Quỷ Lệ rít lên: "Ngươi là kẻ nào, tại sao lại đến đây thu thập âm hồn, làm chuyện thương thiên hại lý, ngươi không sợ báo ứng à?".

Hắc khí bao quanh đối phương cuồn cuộn trào dâng, rồi đột nhiên xoáy tròn, làm người y bốc cao khỏi mặt đất. Quỷ Lệ giật mình kinh hãi, biết rõ người này tuy quái dị nhưng đạo hạnh tuyệt đối không phải tầm thường, liền vội vàng ngưng thần giới bị, không ngờ đây chỉ là một hư chiêu, chỉ thấy đối phương lắc mình một cái, rồi quay người lướt đi.

Quỷ Lệ hừ lạnh một tiếng, không chần chừ ngự không đuổi theo sát phía sau. Từ trên cao, hắn thấy hướng đào tẩu của kẻ kia là chạy về phía vùng sơn dã phía nam thành Hà Dương ở gần đó, liền theo sát không dời, hắn quyết tâm phải xem cho bằng được con người quái dị kia rốt cuộc là kẻ nào?

Còn về những gì đang đợi hắn phía trước, thì hắn hoàn toàn chưa nghĩ đến.

Nhưng liệu đã có ai nghĩ về những chuyện ấy một cách nghiêm túc đâu chứ, hơn nữa, cho dù hắn có nghiêm túc suy tính chuyện này, thì liệu phỏng có tác dụng gì?.

Có lẽ, đây cũng giống như chuyện trong tương lai vậy, bất kể thế nào, là xấu hay tốt, thì cuối cùng vẫn phải đối mặt với nó mà thôi.

Chương 225

Hội Tụ

Bên trong nghĩa trang bỏ hoang, sau khi Lục Tuyết Kỳ đột nhiên xuất hiện, bầu không khí bỗng trở nên khác lạ.

Chu Nhất Tiên nhíu mày, cười gượng một tiếng, thốt: "Chẳng phải là Lục nữ hiệp ở Thanh Vân Sơn hay chăng, sao cũng đến tụ tập ở nơi này?".

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn Chu Nhất Tiên, sau đó ánh mắt dùng lại trên mình Tiểu Bạch. Tiểu Bạch mỉm cười, sóng mắt lấp lánh, cũng đang thăm dò nàng.

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, quay đầu lại, nói với Tiểu Hoàn: "Tiểu Hoàn cô nương, pháp bảo mà cô vừa nói đến có phải chính là do người cứu cô sử dụng không?".

Tiểu Hoàn gật đầu khẳng định: "Không sai, đúng là như vậy, ta nhớ rất rõ".

Mặt Lục Tuyết Kỳ hiện vẽ băn khoăn, dường như đang suy nghĩ điều gì, nhưng nàng chẳng đợi lâu, hỏi tiếp: "Người đó hiện ở đâu? Cô mới nói đến một ma đầu nữa, y ở nơi nào, có thân phận gì, cô có biết không?".

Trên mặt Tiểu Bạch đứng ở cạnh đó cũng lộ vẻ chú tâm. Tiểu Hoàn không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: "Thân phận và lai lịch ma đầu đó tôi nhìn không ra, chỉ biết đạo hạnh của y thật là cao sâu khó dò, nhưng sau khi y bắt bọn tôi, thì trói lại nhốt trong mấy cái quan tài u ám này, rồi biến mất, cứ vài ngày mới xuất hiện một chốc. Tôi nhớ hôm qua y trở về một lần, sau đó không thấy nữa, có lẽ đợi vài ngày nữa y mới trở lại?".

Lục Tuyết Kỳ "à" một tiếng, chân mày dường như nhíu lại thêm, nói: "Còn kẻ cứu các người thì sao?".

Tiểu Hoàn chỉ về phía sau, đáp: "Ông ta nằm trong quan tài ở góc nhà kia".

Lục Tuyết Kỳ giật mình kinh ngạc, Tiểu Bạch đứng bên cạnh cũng hơi biếng sắc, bỗng vào đạo hạnh của nàng, vừa rồi không phát giác bên trong quan tài chẳng còn ngờ có người khác.

Lục Tuyết Kỳ gật gật đầu, trầm ngâm một lát, bước về phía căn nhỏ bỏ hoang u ám. Tiểu Hoàn nhìn nàng, không nhịn được la hoảng: "Cẩn thận".

Lục Tuyết Kỳ dừng chân lại, quay đầu nhìn Tiểu Hoàn. mỉm cười, gật đầu. Liên đó nàng định thần, bước lên thềm đá phủ đầy rêu phong.

Thềm đá chỉ có vài bậc, mấy bước đã vượt qua, bóng tối bên trong căn nhà nhỏ vẫn như cũ, sự vật chỉ nhìn thấy mờ mờ. Ngoại trừ một điểm sáng le lói từ ngoài cửa chiếu vào, trên bức tường đổ nát này lại bị mới bị khoét ra một lỗ hổng lớn, nhờ thế khi Tiểu Bạch bước vào thì thấy sáng hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ nhanh chóng phát hiện ra quan tài nằm trong góc nhà, đó chính là nơi tối tăm nhất, không có ánh sáng, mờ mờ cảm nhận được là nơi âm khí thịnh nhất, điều này khi Vu Yêu tiến vào căn nhà, vừa phản ứng là cũng tìm ra được nguyên nhân bên trong.

Lục Tuyết Kỳ hít thật sâu. Lúc này, một thân đạo hạnh tu hành, nhờ tư chất thông tuệ của nàng, đạo pháp Thah Vân bốn môn cõi nhiên là lộ hỏa thuần thanh, ngày đó tại đầm lầy tây phương cùng Quỷ Lê nhớ được quyển ba "Thiên Thư", dĩ

nhiên cũng có lợi ích cực lớn đối với tu hành của nàng. Chỉ là bình thường nàng rất cẩn trọng nên chẳng mấy người nhìn ra được đạo hạnh hiện giờ của nàng ra sao.

Lúc này đứng trong căn nhà bỏ hoang tại nghĩa trang, Lục Tuyết Kỳ bất giác nhướng mày, âm khí nơi này cực thịnh, vượt xa ý liệu của nàng, nhưng chỉ trong vòng vài thước, lúc nàng còn đứng ngoài căn nhà, chẳng cảm thấy gì cả. Rõ ràng là, nơi này đã có cao nhân dùng phép trấn yểm, đem âm khí kịch liệt này, dồn lại khoảnh đất nơi đây.

Chỉ bằng vào đạo hạnh này, thật chẳng thể xem thường!

Với âm khí mãnh liệt như ở nơi này, một nghĩa trang thông thường tuyệt chủng thể có, phải tạo ra pháp thuật trấn yểm quỷ dị này, thì người bị giam bên trong là ai đây?

Lẽ nào mình đã đoán đúng?

Lục Tuyết Kỳ trong lúc bất tri bất giác, phát hiện lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, chỉ là nàng chẳng phải người phàm, tâm chí kiên nghị, trong lòng mặc dù nghi ngại, nhưng không lộ vẻ khiếp sợ, ngầm vận thần thông, ngưng thần giới bị, từng bước, từng bước tiến đến.

Trong quan tài, Vu Yêu cùng kẽ mập mạp bên dưới lúc này đều nhìn thấy bóng trăng của Lục Tuyết Kỳ chậm chậm tiến đến. Kẻ mập chẳng phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chăm. Vu Yêu trong lòng rối loạn, không biết khi Lục Tuyết Kỳ đến rồi sẽ làm gì. Gã muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, nhưng trong thời điểm hiện tại, không biết gã nghĩ bao nhiêu cách, thử bao nhiêu dị thuật độc đáo, nhưng dưới sự cấm chế kỳ dị tạo ra trên quan tài này, có vẻ như chính là khắc tinh của gã, làm cho khí mạch toàn thân gã khóa chặt chẳng thể động đậy, nửa phần khí lực cũng vận không lên.

Vu Yêu trong lòng kêu khổ không dứt, trong lúc vô kế khả thi, chỉ còn biết không ngừng than xui xẻo.

Lục Tuyết Kỳ từ từ tiếp cận cổ quan tài thẫn bí ấy, đến gần mới thấy có vẻ như là cổ quan tài gỗ bình thường chẳng có gì lạ, nét cẩn trọng và hơi ngạc nhiên ở giữa đôi chân mày của nàng càng lúc càng rõ. Quan tài gỗ này hiển nhiên chẳng phải là tuyệt thế chí bảo gì, nhìn vào chất gỗ, tối đa chỉ loại gỗ trung bình, lại mục nát quá nửa, tự nhiên cũng không phải là quan tài phát ra âm khí mạnh liệt như thế này.

Nhưng bằng cảm giác linh mãnh của nàng, ở gần như vậy, liền phát hiện ở trong quan tài đúng là có hai người, chỉ là xung quanh hai người này bị bao bọc bởi một vầng âm khí mờ mờ tỏ tỏ, trói chặt toàn thân họ lại. Với vầng âm khí này, dù thân ở ngoài ba thước, nhưng Lục Tuyết Kỳ đã cảm giác khí huyết trong người dường như sôi lên, cảm giác băng lương bỗng truyền tới.

Cuối cùng là yêu thuật gì, hoặc là yêu khí chưa từng nghe nói tới khi nào, lại có phát lực đáng sợ đến thế?

Lục Tuyết Kỳ áp chế sự kinh ngạc trong lòng, đồng thời trấn định tâm thần, đem khí tức chạy loạn trong người ép xuống, cẩn thận thăm dò quan tài gỗ một lần nữa, rồi chậm chạp đưa tay về phía nó.

Nơi cửa căn nhà, thân hình Tiểu Bạch thoảng xuất hiện, nàng tựa vào khung cửa, thần tình thoải mái, nhưng cặp mắt lại chăm chú nhìn động tác của Lục Tuyết Kỳ. Với đạo hạnh của nàng, vào lúc giải cứu ba người Chu Nhất Tiên đã sớm phát hiện điểm kỳ dị của cổ quan tài đó, để chế trụ mấy người Chu Nhất Tiên, chẳng qua chỉ cần thuật pháp thông thường là được, nhưng quan tài trong góc ấy lại ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, thậm chí đến nàng cũng không dám thử, trong lúc do dự, nàng cứu ban người Chu Nhất Tiên trước, nhưng đối với quan tài ấy vẫn chưa dám khinh cử vọng động.

Lúc này thấy Lục Tuyết Kỳ đứng trước quan tài ấy, Tiểu Bạch tự nhiên phải chú tâm quan sát, hơn nữa qua tài đang giam giữ Vu Yêu, chính là kẻ nàng muốn có, vì vậy bất giác toàn thân trở nên tập trung. Ật đầu bên kia, Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân ba người tự hổ cũng không nén được lòng hiếu kỳ thúc đẩy, dần dần chuyển đến lỗ hổng lớn bên ngoài, nhìn vào bên trong căn nhà.

Trong ngoài nghĩa trang, đột nhiên biến thành yên ắng, bầu không khí bất giác trở nên quý diệu, mọi người im lặng, đều chăm chú nhìn động tác của Lục Tuyết Kỳ, không dám phân tâm. Từ chân trời xa tít, phóng lên một đạo hắc khí mờ mờ xoay tít trên không, một nhân ảnh khác tựa hồ bám đuôi không rời, lượn qua, lượn lại trên không, nhưng chẳng ai chú ý đến.

Giữa bóng tối, thân ảnh màu trắng nhè nhẹ lay động, cánh tay mềm mại trắng muốt của Lục Tuyết Kỳ chậm chạp đặt trên nắp quan tài gỗ, dường như cùng lúc, động tác vốn vô thanh vô tức, nhưng từ trong quan tài bỗng truyền ra một tiếng vang tuy không lớn nhưng trong trẻo vô cùng.

Nghe giống như cọc gỗ nào đó nứt ra.

Lục Tuyết Kỳ biến sắc, cánh tay chậm vào nắp gỗ nhanh chóng thu về, đúng lúc tay nàng mới cất lên, một đạo hắc khí mãnh liệt từ nơi tay nàng vừa tiếp xúc phun lên, cùng với tiếng "xì xì" không dứt, như ngọn lửa ma bùng lên từ khoảng đất ấy.

Vu Yêu đang bị giam giữ trong quan tài cảm thấy lạnh người, đạo pháp gã tu tập cùng với yêu lực cấm chế này có vài phần tương tự, nhưng uy lực không thể so sánh, chỉ thấy ngọn lửa đen vô sắc ấy chớp bùng chớp tắt, trong lòng gã không khỏi chấn động. Bị ngọn lửa đen ấy thiêu phải cơ thể thì hậu quả ra sao, gã cũng ít nhiều đoán được, nhưng hắn không nghĩ ra vì sao lúc bắn thân tiến gần quan tài, cấm chế quý diệu hung ngoan này không pát động với mình, nhưng khi Lục Tuyết Kỳ đến lại nhạy như thế?

Trong lúc lòng gã bối rối, không kiến giả được, gã bỗng lại có cảm thấy gì đó, nhìn xuống dưới, chính kẻ mập mạp thần bí ở dưới thân mình, lúc này bỗng như cùng với sự phát động của pháp thuật trấn yểm, cũng có biến hóa khác lạ.

Một đạo âm khí mãnh liệt xuất hiện, mạnh hơn đợt khí chợt có chợt không vừa rồi gấp nhiều lần, nhanh chóng lớp lớp bao quanh thân thể bọn họ trong quan tài, Vu Yêu chỉ cảm giác trong đầu vang lên một tiếng lớn, phảng phất như trống rỗng, vô số khí tức âm độc lạnh lẽo như độc xà cùng lúc xâm nhập cơ thể gã, ào ạt chèn trụ toàn thân, thống khổ vô cùng, gã bỗng như muốn kêu mà kêu không thành tiếng, chỉ trong một thoáng thời gian, cảm giác như sống không bằng chết.

Cỗ âm khí này bắt nguồn từ chính trong cơ thể kẻ mập mạp thần bí phát ra.

Lục Tuyết Kỳ dán mắt vào dấu tay đen sì, sắc mặt hơi trắng ra, Tiểu Bạch đứng xa phía sau lưng nàng, cũng từ từ thảng người, thòi dựa vào khung cửa, trên mặt hiện ra thần sắc ngưng trọng.

Chính vào lúc này, Lục Tuyết Kỳ đột nhiên cảm thấy điều gì, khẽ rùng mình, thần tình đại biến, nhưng không lùi lại chút nào, chỉ thấy nàng không do dự, thò tay ra phía sau, "xoéng" một tiếng như long ngâm, hào quang mờ mờ hiện ra, ánh sáng xanh tỏa ra bốn phía, lập tức chiếu sáng căn nhà tối tăm này.

Thiên Gia rời khỏi vỏ!

Trong ánh sáng rực rỡ, trường kiếm như nước ao thu phản chiếu gương mặt tựa tuyết sương của Lục Tuyết Kỳ, kiếm quang dào dạt, ở giữa không trung như mặt hồ thu gọn sóng lăn tăn, từ từ tụ lại, trong không gian biển thành vô số kiếm quang hư ảnh, chém về phía cỗ quan tài.

Nói là chém, nhưng phảng phất như có uy thế khai sơn phá thạch, khi kiếm quang đến gần, trong cỗ quan tài thần bí tựa hồ cũng ó cảm giác bị uy hiếp, thanh âm rào rào khe khẽ phát ra.

Một đạo hắc khí bỗng từ trong quan tài bay ra, như một thực thể, lập tức đỡ lấy Thiên Gia thần kiếm giữa không trung, Lục Tuyết Kỳ sắc mặt hơi biến, thét lên một tiếng, thân hình đột nhiên bay thẳng lên không, bạch y pháp phới như tiên nữ.

Ba thước xung quanh nơi nàng vừa đứng, chỉ nghe thấy tiếng "xì xì" vang lên, cả một khoảnh không gian ấy bỗng bị một đạo hắc khí chẳng biết đến tự bao giờ thiêu cháy sém.

Mùi hôi thối bao trùm căn nhà nhỏ.

Lục Tuyết Kỳ ở giữa chừng không, nhưng tuyệt không hoảng loạn, Thiên Gia thần kiếm lấp lánh lam quang, lượn một vòng nhỏ rồi hạ xuống.

Lúc này chung quanh quan tài đã toàn là âm khí đen kịt, mịt mù như mây, cũng không biết âm khí này nhanh chóng trào ra như thế nào, chỉ thấy giờ đây bên trên lam quang như điện, ánh sáng Thiên Gia lấp lánh hạ xuống, bên dưới hắc khí cũng không phải yếu, như có người vô hình chỉ huy, ngưng tụ bốn mặt quanh quan tài, như một bức tường đen cản trước mặt Thiên Gia.

Nhin thần kiếm và hắc khí giao tranh trong nháy mắt, Thiên Gia thần kiếm vừa mới đâm vào hắc khí, bỗng như gấp lò xo, cả người Lục Tuyết Kỳ đột nhiên nhẹ

như lông vũ, tà tà bay bổng về phía sau. Ngay sau khi thân hình nàng bốc lên, tay nàng bổng đưa ra như dao, thoáng chốc trong mắt thoáng qua ánh vàng phơn phớt, chớp lên rồi tắt, nhưng lòng bàn tay lại xuất hiện một đạo thanh quang, chính là Thanh Vân môn Thái cực huyền thanh đạo chính tông, từ bên hông hắc khí đánh tới.

"Bình!".

Hắc khí đột nhiên xáo động, liền đó vài âm thanh trầm trầm vang lên, như vật gì đó vừa gãy.

Tiểu Bạch đứng bên cửa sổ khẽ mỉm cười, khẽ gật đầu tỏ vẻ khen ngợi. Nhưng ở đầu bên kia, Chu Nhất Tiên đứng cạnh Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân bổng nhú mày, tựa hồ nhìn ra việc gì kỳ lạ, trong mắt lộ vẻ kinhnghi bất định, rồi chìm vào suy tưởng.

Bị Lục Tuyết Kỳ bổng nhiên đánh trúng, cỗ hắc khí ấy tựa hồ bất ngờ, phẫn nộ, liền chuyển thủ thành công, một mảng đèn dày đặc như một đám mây đen nhám thẳng bóng trăng bên kia phóng đến.

Lục Tuyết Kỳ bổng dừng lại giữa chừng không, gió thổi qua mặt, tóc phấp phới bay, chẳng chút do dự, chỉ thấy bóng người như bị vô hình đại lực kéo xuống, bổng bay vọt lên, "ầm" một tiếng, thân hình nàng so với tình cảnh thật không phù hợp, cả mái ngói tòa nhà hoang trong nghĩa trang chớp mắt bị xé ra, đoạn cây mảng gỗ lộp độp rơi xuống, bụi bốc mịt mù, chỉ có bóng trăng ấy lại như áng mây nhẹ nhàng bay thẳng lên trên, dưới ánh sao đêm, thật tiêu sái tuyệt trần.

Hắc khí miển cưỡng đuôi theo được một trượng thì có vẻ hết sức, một ngọn gió đêm lồng lộng thổi qua, thoáng chốc đã xua tan đi hắc khí.

Thân hình Lục Tuyết Kỳ khẽ dừng lại giữa tầng không, kêu khẽ một tiếng, rồi phóng xuống tòa nhà nhỏ.

Lúc này Tiểu Bạch đã nhảy ra khỏi khung cửa, khoanh tay đứng nhìn từ xa, chỉ ba người bọn Chu Nhất Tiên tỏ vẻ khổ sở tránh né vô số mảnh gỗ bổng nhiên từ trên trời rơi xuống.

Trong lúc hỗn loạn này, thân người Lục Tuyết Kỳ đã lao lại vào căn nhà ấy, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng lảnh lót, chớp mắt trong tiểu ốc lam quang rực rỡ, vô số đồ đạc được bối tung ra, lát sau, trong căn phòng bổng phát ra tiếng động lớn, ẩn ước vang lên tiếng hô vừa mừng vừa ngạc nhiên của Lục Tuyết Kỳ:

"Điền sư thúc, quả nhiên là người!".

Mấy người Chu Nhất Tiên ở phía xa, nhận ra rằng mình không còn bị những mảnh vỡ rơi phải nữa, lúc này mới quay lại nhìn, chỉ thấy sự hỗn loạn cùng cực trong căn phòng giờ đây đã dần dần lắng xuống, chốc lát, hào quang màu lam chói mắt cũng biến đi, sau đó từ trong cửa, xuất hiện một bóng người.

Người này không phải Lục Tuyết Kỳ, là một nhân vật thần bí, toàn thân mặc đồ đen, mặt cũng bị che lại, nhìn không rõ dung mạo, ba người Chu Nhất Tiên không

biết kẻ này, nhưng Tiểu Bạch thì hắng giọng một tiếng, không hiểu nàng di động thế nào, người bỗng xuất hiện ngay tại nơi Vu Yêu định bước tới, đứng chắn ngang đường.

Vu Yêu liếc nhìn Tiểu Bạch, cười khổ một tiếng, dừng chân lại.

Lát sau, tiếng chân trong nhà vọng ra, liền đó có hai người xuất hiện trước cửa, chính là Lục Tuyết Kỳ dùi một kẽ mập mạp dung nhan tiêu tụy, chậm chạp bước ra.

Mấy người Tiểu Hoàn nhìn với vẻ quan tâm, kẽ mập mạp ấy chính là người hôm ấy đã cứu họ một mạng dưới tay tên ma đầu, chỉ là nhìn thoáng qua, sau khi bị giam trong quan tài nhiều ngày, chẳng hiểu vì sao, nhìn thể hình kẽ mập mạp lại có vẻ to béo hơn một chút.

Lục Tuyết Kỳ đỡ kẽ mập mạp này, dùi lão ngồi xuống bậc đá trước cửa nhà, trầm giọng hỏi: "Điền sư thúc, người không sao chứ?".

Những người có mặt nghe câu nói đó của nàng, ai cũng thoáng ngạc nhiên, thân phận Lục Tuyết Kỳ, họ tự nhiên đều biết, nhưng nghe nàng xưng hô với kẽ mập mạp ấy, không ngờ cũng là môn hạ Thanh Vân, lại còn có vẻ là trưởng lão bối phận không thấp?

Kẽ mập mạp ấy chính là thủ tọa Đại Trúc Phong, mấy ngày trước biến mất một cách thần bí cùng với trưởng môn Đạo Huyền chân nhân, Điền Bất Dịch.

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, khẽ gật đầu, nhưng chẳng nói gì, Lục Tuyết Kỳ thông minh như vậy, lập tức hiểu ý, cũng không nói thêm, chỉ là không hiểu vì sao, tim nàng đập loạn, cảm giác khẩn trương lúc đầu ấy, bây giờ càng mãnh mẽ hơn.

Điền Bất Dịch ở nơi này, nhưng mà kẽ còn quan trọng hơn kia giờ ở nơi đâu?

Không biết có phải tên ma đầu mà mấy người Tiểu Hoàn nhắc đến chẳng?

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ thoáng qua một ý nghĩ, chẳng hiểu tại sao, trên lưng có một cảm giác đau nhói như bị gai đâm.

Vu Yêu đứng bên cạnh, mục quang dừng lại trên người Điền Bất Dịch, chăm chú nhìn kẽ mập mạp ấy, đây là lần đầu tiên gã thấy dung mạo Điền Bất Dịch, tròng mắt gã có một nét kỳ dị thoáng qua. Nhưng gã không có thời gian rảnh để quan sát người khác, chốc lát giọng nói của Tiểu Bạch đã vang lên bên tai gã: "Thứ ta cần đâu?".

Lòng Vu Yêu trầm xuống, gã cười khổ một tiếng, quay người đứng đối diện với Tiểu Bạch gượng cười nói: "Ta đã nói với ngươi rồi".

Tiểu Bạch "phì" một tiếng, nói: "Nam Cương ngàn dặm xa xôi, đừng nói ta lại tin câu nói của ngươi, ai cũng biết lời này là thật hay không, ta khuyên ngươi một điều, thật thà giao vật đó ra đi".

Vu Yêu trầm ngâm một lát, sắc mặt gã lộ vẻ do dự, người ngoài không thấy được thần tình của gã, nhưng có thể nhìn ra gã đang suy nghĩ gì đó. Tiểu Bạch có vẻ hơi nóng lòng, nói: "Ta là loại người gì, người chẳng phải là không biết, không giống lão quỷ ấy ở Phần Hương Cốc. Hồi đó khi chủ nhân của người còn, chẳng phải cũng đáp ứng giao cho ta thứ ấy sao?".

Vu Yêu khẽ gật đầu, tựa hồ bị mấy câu nói của Tiểu Bạch làm động lòng, gã chậm chập bước đến bên Tiểu Bạch, nhẹ giọng nói vài lời.

Tiểu Bạch đột nhiên nhíu mày, hỏi: "Thật à?".

Vu Yêu lạt giọng nói: "Ngươi cũng không phải lần đầu tiếp xúc với Vu pháp, Vu tộc xa xưa có vài nghi thức cấm kỵ, ngươi ít nhiều cũng biết mà".

Tiểu Bạch trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu đáp: "Được, ta tạm tin ngươi, nếu ngươi gạt ta, không sớm thì muộn ta cũng tìm ra ngươi, xem ngươi lúc đó thế nào".

Vu Yêu cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu.

Tiểu Bạch quay lại nhìn những kẻ khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lục Tuyết Kỳ, cùng lúc Lục Tuyết Kỳ cũng nhìn nàng, Tiểu Bạch bỗng mỉm cười, góc giữa chân mày ẩn hiện nét hấp dẫn kỳ lạ, nhưng không có vẻ gì dâm đãng, mà càng làm tăng vẻ mỹ lệ, cười nói: "Lục cô nương, chúng ta lâu rồi không gặp".

Lục Tuyết Kỳ không lộ chút biểu tình, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Vẻ cười trên khoe miệng Tiểu Bạch càng rạng rỡ, nàng hỏi: "Không biết gần đây có gặp hắn không?"

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, hắng giọng một tiếng, thần sắc trở nên lạnh lùng. Tiểu Bạch nhìn thần tình của nàng, bỗng thoi cười, sau đó khẽ lắc đầu quay đi, sải bước nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chương 226

Tâm Ý

Bên cạnh vang lên một trận ho, thanh âm rất lớn, lại có chút gấp gáp, chúng nhân đều liếc nhìn qua phía đó, chỉ thấy trên thạch cấp, Điền Bất Dịch lộ vẻ thống khổ, không ngừng ho lên khù khụ.

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, nhãn thần thoáng hiện ra vẻ lo âu, với đạo hành của Điền Bất Dịch, từ lâu đã đạt đến mức bách bệnh bất xâm rồi, nói gì một cơ ho cảm con, rõ ràng là Điền Bất dịch đã bị trọng thương nên mới vậy.

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm không nói gì, còn Tiểu Hoàn đứng bên cạnh nàng thì đã lặng lẽ bước tới trước. Điền Bất Dịch hơi cảm thấy ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn

lên Tiểu Hoàn. Chỉ thấy nàng mỉm cười nói: "Vị... tiên bối này, đa tạ ngài đã cứu tiểu nữ, gia già và đạo trưởng."

Điền Bất Dịch nở một nụ cười gượng, mệt mỏi nói: "Chuyện nhỏ không cần phải nhắc đến làm gì, nơi này là nơi bất thường, không nên lưu lại lâu, nếu không có chuyện gì, các người hãy mau mau rời khỏi đi."

Chu Nhất Tiên gật đầu lia lịa nói: "Vâng, vâng..., ngài nói rất đúng. Tiểu Hoàn, chúng ta mau đi thôi!"

Tiểu Hoàn lườm mắt nhìn lão một cái rồi lại hỏi Điền Bất Dịch: "Tiên bối, người không sao chứ, có cần chúng tôi giúp gì không?"

Điền Bất Dịch lắc đầu: "Ta không sao, các người mau đi đi. Vạn nhất kẻ kia quay lại, chỉ sợ các người không còn may mắn như lần này nữa đâu."

Nói dứt lời, gương mặt mập mạp của lão thoảng hiện lên một sắc đen ngụy dị, sắc mặt thống khổ phi thường, rồi lại ho lên một chặp nữa, cả thanh âm khàn khàn hơn trước mấy phần.

Vu Yêu đứng lè loi một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Điền Bất Dịch, nhất cử nhất động của lão đều không bỏ sót, gương mặt gã bị tấm khăn đen che kín, chỉ có đôi mắt lộ ra thần tình như đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Hoàn không chịu được tiếng thúc giục của Chu Nhất Tiên ở phía sau, đồng thời cũng nhận ra mình không thể giúp gì cho Điền Bất Dịch, đành cúi đầu cáo biệt rồi cùng Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu ra ngoài, nhưng đi được mấy bước, nàng đã đứng sững lại, liếc nhìn về phía Vu Yêu, rồi ngẩn người ra như phát hiện điều gì đó, thấp giọng hỏi Chu Nhất Tiên: "Gia già, người xem người kia kia, sao lại ăn mặc giống hệt như sư phụ của con vậy?"

Chu Nhất Tiên nhất thời cũng không kịp phản ứng, ngạc nhiên thốt: "Sư phụ gì chứ... à!". Lão ngưng lại một chút, rồi néo mắt nhìn Vu Yêu, trầm ngâm giây lát nói: "Quái nhân quái vật trong thiên hạ này quả thật quá nhiều, không thể chắc chắn là không có người nào giống như vị sư phụ giả thần giả quỷ của con, đừng để ý đến gã nữa, chúng ta mau đi thôi!"

Tiểu Hoàn dạ một tiếng, rồi đi theo lão, nhưng vẫn không né nỗi tò mò quay đầu lại nhìn Vu Yêu thêm một cái nữa, chỉ thấy dường như gã căn bản không chú ý đến ba người, chỉ đứng yên lặng ở đó, chăm chú nhìn Điền Bất Dịch.

Chẳng mấy chốc Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đã rời khỏi nghĩa trang hoang phế, vùng đất vốn đã hoang lương, giờ đây lại càng thêm lạnh lẽo, Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ cũng mau chóng chuyển sự chú ý của mình sang phía hắc y nhân thần bí.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: "Không phải các hạ còn có chuyện sao?"

Vu Yêu trầm mặc hồi lâu, ánh mắt dịch chuyển từ phía Điền Bất Dịch sang Lục Tuyết Kỳ, cuối cùng lại chuyển sang nhìn Điền Bất Dịch, cơ hồ như muốn nói điều

gi, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng, thân hình khẽ lắc lư mẩy cái, đã biến mất trong màn đêm thăm thẳm.

Gió đêm lạnh lùng từ xa xa thổi tới, cả nghĩa trang hoang phế trong nhất thời không một tiếng người, thậm chí cả tiếng trùng kiến vo ve cũng không nghe thấy, tĩnh lặng như tờ.

Không hiểu vì sao, Lục Tuyết Kỳ chợt có cảm giác bất an.

***

Điền Bất Dịch ngẩng đầu lên nhìn trời, cơ hồ như đang nghĩ ngợi điều gì đó. Lục Tuyết Kỳ không hiểu tại sao lão lại đột nhiên xuất thần như vậy nên cũng không dám làm phiền, nhưng một lúc lâu sau nàng vẫn không thấy Điền Bất Dịch có động tĩnh gì, lại lo lắng không biết thương thế Điền Bất Dịch thế nào, đang định mở miệng hỏi thì Điền Bất Dịch bất chợt cúi đầu, kế đó ho lên một trận còn dữ dội hơn lần trước.

Lục Tuyết Kỳ giật mình đánh thót, không biết phải làm sao, đành phải hỏi: "Điền sư thúc, người không sao chứ?"

Điền Bất Dịch ho một tràng dài mới từ từ dừng lại, xem ra đã trở lại bình thường. Lão chậm rãi xua tay, tỏ ý mình không làm sao. Lục Tuyết Kỳ vẫn không nhịn được, buột miệng nói: "Điền sư thúc, nơi này cách Thanh Vân Sơn không xa, đệ tử thấy chúng ta nên trở về sơn môn, gặp các vị sư trưởng để bàn tính kế sách lâu dài."

Điền Bất Dịch nghe nàng nói, lông mày nhíu lại, cơ hồ như đột nhiên nghĩ ra gì đó, quay đầu nhìn nàng: "Từ lúc ta đi, đám đệ tử Đại Trúc Phong, còn có Tô Như sư thúc của con nữa... đều tốt cả chứ?"

Lục Tuyết Kỳ gật đầu: "Bạn họ đều rất tốt, chỉ là mọi người đều không biết Điền sư thúc đi đâu, nên rất lo lắng."

Điền Bất Dịch mỉm cười, giống như tảng đá đè nặng trong tim vừa rơi ra, chỉ là trong nụ cười của lão, vẫn ẩn hiện nét đau đớn thống khổ.

Lục Tuyết Kỳ thấy thần tình Điền Bất Dịch như vậy, do dự giây lát rồi thử thăm dò: "Điền sư thúc, mấy người kia từng nói sư thúc và một tên ma đầu đã kịch đấu một trận, ma đầu đó là ai?"

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, hai mày nhíu chặt, không nói gì.

Lục Tuyết Kỳ nhìn thẳng vào ánh mắt của lão, đột nhiên phát hiện trên gương mặt của vị sư thúc này ngoại trừ nét tiêu tụt lênh láng ra, còn ẩn ẩn hiện hiện một làn hắc khí không nên xuất hiện trên người lão.

Lẽ nào yêu pháp kỳ dị kia đã làm tổn thương nội khí mạch của lão. Lục Tuyết Kỳ thầm lo lắng, nhưng trước mắt còn có một chuyện quan trọng hơn, mà nàng thì không thể không đối mặt với nó.

Nàng chần chừ một chút, rồi cuối cùng cũng thấp giọng nói với Điền Bất Dịch: "Người đó có phải là chưởng giáp Đạo Huyền sư bá không?"

Điền Bất Dịch giật mình chấn động, song mục đột nhiên xạ ra những đạo tinh quang khiếp người, lạnh lùng nói: "Con vừa nói gì?"

Lục Tuyết Kỳ vội nói: "Trước khi hạ sơn, đệ tử được ân sư tín nhiệm, nên đã kể hết cho nghe câu chuyện của lão nhân gia, Điền sư thúc và Tô sư thúc trong Tổ Sư từ đường rồi."

Điền Bất Dịch ngây người, gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng mau chóng trở nên bình tĩnh lại, giây lát sau thì thở dài một tiếng nói: "Không ngờ Thủy Nguyệt lại nói hết cho con."

Lục Tuyết Kỳ nói: "Ân sư vì chuyện chưởng giáo Đạo Huyền sư bá và Điền sư thúc cùng lúc mất tích, Thanh Vân Môn rối loạn, đồng thời cũng rất lo lắng Đạo Huyền sư bá đã bị tâm ma khống chế mà Tiêu Dật Tài sư huynh lại không hề hay biết chuyện này, thế nên mới mau chóng quyết đoán, để mình phụ trách Thanh Vân Sơn, còn đệ tử thì hạ sơn tìm hai vị về."

Điền Bất Dịch trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Nếu con gặp phải chưởng giáo chân nhân, mà vạn nhất ông ấy đã bị tâm ma khống chế như sư phụ con lo lắng, Thủy Nguyệt có dặn dò con phải làm gì không?"

Lục Tuyết Kỳ hơi tái mặt, phảng phất như bí mật này đối với nàng mà nói là một gánh nặng rất lớn vậy. Trước ánh mắt dò hỏi của Điền Bất Dịch, nàng hít sâu vào một hơi thanh khí, quả quyết nói: "Trước khi đệ tử hạ sơn, đã cùng ân sư đến Tổ Sư từ đường trên Thông Thiên Phon, lập lời trọng thể trước linh vị của liệt đại tổ sư, nếu thật sự có chuyện này, thì vì danh dự ngàn năm của Thanh Vân Môn, đệ tử phải quyết tử một phen, tuyệt đối không dung tình, đồng thời cả đời cũng không lộ ra bí mật này với bất kỳ người nào khác."

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ thật lâu, cuối cùng khẽ gật đầu, thở dài nói: "Tuy ta không thích Thủy Nguyệt lắm, nhưng không thể không nói bà ấy đã dạy được một hảo đệ tử."

Gương mặt Lục Tuyết Kỳ không chút biểu tình, chỉ cúi đầu nói: "Sư thúc quá khen rồi."

Điền Bất Dịch chậm rãi lắc đầu: "Đệ tử đời thứ hai của Thanh Vân Môn nhân số không dưới ngàn người, nhưng phóng mắt nhìn ra, lại chẳng có mấy ai gánh vác được trọng trách này. Ôi...". Lão trầm mặc một lúc lâu mới nói tiếp: "Vừa rồi con đoán không sai, người mà ta giao đấu mấy ngày trước ở đây là chưởng giáo Đạo Huyền chân nhân."

Lục Tuyết Kỳ tuy đã lờ mờ đoán được từ trước, nhưng khi chính miệng Điền Bất Dịch nói ra, thân hình vẫn không khỏi chấn động, khẽ run lên một cái, lát sau mới thấp giọng lắp bắp: "Vậy... vậy... thân thể chưởng môn sư bá lão gia...".

Điền Bất Dịch hừ nhẹ một tiếng, lắc đầu thở dài nói: "Ông ấy đã dẫm chân xuống bùn, không thể tự nhắc lên được nữa rồi."

Lục Tuyết Kỳ im lặng không nói gì.

Điền Bất Dịch ngưng lại đôi chút rồi lại nói tiếp: "Khúc chiết bên trong nói ra rất dài, có điều con đã biết nguyên ủy rồi thì ta cũng không cần giấu giếm làm gì nữa. Hôm ấy ta nghi ngờ Đạo Huyền sư huynh đã có hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, nên mới lên Thông Thiên Phong, kết quả là ở trong Tổ Sư từ đường, quả nhiên phát hiện ông ta đã... rồi chúng ta đã quyết đấu ngay trong Tổ Sư từ đường, chỉ là tuy sư huynh đã tẩu hỏa nhập ma, nhưng đạo hành không hề giảm sút, đến cuối cùng, ta còn bị ông ta kềm chế nữa."

Lục Tuyết Kỳ ở bên lắng nghe, trong lòng thầm kinh hãi. Đạo hành của Điền Bất Dịch và Đạo Huyền chân nhân thế nào nàng đều biết rõ, cũng đã chính mắt nhìn thấy. Hai vị tuyệt đỉnh cao thủ của Thanh Vân Môn này quyết đấu ở hậu sơn Thông Thiên Phong, tình hình kịch liệt thế nào thiết tưởng không cần nghĩ cũng biết, tuy lúc này Điền Bất Dịch nói ra rất nhẹ nhàng đơn giản, nhưng nàng không khó tưởng tượng ra lúc đó cảnh tượng ác liệt thế nào.

Điền Bất Dịch nở một nụ cười khổ náo: "Hôm ấy ta vốn đã có sự chuẩn bị trước, nếu có thể làm Đạo Huyền sư huynh tinh lại là tốt nhất, nhưng thực sự là không được, nên cũng chỉ dành tận lực một phen. Năm xưa khi ta vào sư phụ Thủy Nguyệt của con lén nghe bí mật này, đã từng thấy Vạn sư huynh nói qua, sau khi nhập ma đạo hành sẽ giảm sút rất nhiều vì yêu lực nhập thể, tinh khí tổn thương, ta tự nhiên biết rõ đạo hành của Đạo Huyền sư huynh thâm hậu hơn ta, nên hôm ấy đã hạ quyết tâm, cùng lăm là đồng quy ư tận với ông ta. Dù sao thì chuyện này cũng ngàn vạn lần không thể để lộ ra ngoài được."

Lục Tuyết Kỳ bất giác cảm thấy kính phục vị sư thúc đang ngồi trước mặt này, cúi đầu nói: "Tâm lòng của Điền sư thúc, nhật nguyệt có thể làm chứng, liệt đại tổ sư nhất định sẽ bảo hộ người."

Điền Bất Dịch khe khẽ lắc đầu nói: "Ai biết được sau khi ta động thủ với Đạo Huyền sư huynh mới phát hiện tuy ông ta đã nhập ma, nhưng đạo hành vẫn thâm hậu như trước, sau mấy trận kịch đấu, ta vẫn không đánh lại và bị ông ta bắt giữ. Chỉ là không hiểu vì sao, ông ta lại không giết ta mà còn lén đem ta hơ sơn đến nghĩa trang quỷ khí âm u này, nhốt ta vào đây."

Lục Tuyết Kỳ bị lời này của lão nhắc nhở, vội vàng hỏi: "Vậy Điền sư thúc có thọ thương không, con thấy sắc mặt của người kém lăm."

Điền Bất Dịch ngẩn người, cơ hồ như không hiểu ý Lục Tuyết Kỳ muốn nói gì, nhưng sau đó lão cũng lập tức hiểu ra, mỉm cười như muốn tự giễu cợt bản thân: "Bị người nhốt trong quan tài bao ngày, tự nhiên không thể có khí sắc tốt được."

Lục Tuyết Kỳ chau mày, trong lòng vẫn chưa yên, nhưng nhất thời lại không biết có điểm gì không đúng ở đây, nên chỉ đành trầm mặc không nói gì.

Điền Bất Dịch lại nói với nàng: "Chuyện này đại để con đều đã biết cả rồi, vậy có dự định gì không?"

Lục Tuyết Kỳ nhíu chặt mày nói: "Xin hỏi Điền sư thúc, Đạo Huyền sư bá bây giờ ở đâu?"

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Sau khi ông ta nhập ma, phương cách hành sự hoàn toàn biến đổi, ta không thể nào đoán ra được. Bình thường ông ta đều để mặc bọn ta không quản tới, bỏ đi mấy ngày mới quay về. Tính ra thì hôm qua ông ta vừa đi khỏi nghĩa trang này, chỉ sợ mấy ngày nữa mới về đây, nhưng cũng không chắc được, ngẫu nhiên có khi cách nhật ông ta đã về rồi."

Lục Tuyết Kỳ lưỡng lự giây lát rồi nói: "Điền sư thúc, chi bằng chúng ta trở về Thanh Vân Sơn trước, tuy nói là chuyện này không tiện truyền rộng, nhưng chỉ cần tìm ân sư và Tô Như sư thúc, ba vị sư trưởng cùng nhau thương lượng, chắc chắn sẽ tìm ra được một cách tốt hơn để giải quyết chuyện này."

Điền Bất Dịch im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới lắc đầu nói: "Không được, một là Đạo Huyền sư huynh nhập ma đã sâu, tâm trí đại biến, ông ta sẽ làm ra những chuyện gì, không ai có thể liệu định được, hai là vạn nhất chúng ta hồi sơn, để mất hành tung của ông ta, vậy thì có cách tốt hơn cũng để làm gì?"

Lão ngưng lại một chút rồi nói tiếp: "Như vậy đi, bây giờ con hãy hồi sơn trước, nói rõ sự tình cho hai vị sư thúc Thủy Nguyệt và Tô Như nghe, bảo bọn họ mau chóng đến đây."

Lục Tuyết Kỳ chần chờ nói: "Vậy nếu Đạo Huyền sư bá quay lại thì sao?"

Điền Bất Dịch mỉm cười, không trả lời nàng ngay mà chậm chậm đứng dậy.

Thân hình lão béo lùn, dung mạo cũng không xuất sắc, nhưng không hiểu vì sao, lão chỉ tuy tiện đứng dậy, tự đứng đã có một uy thế lẫm liệt oai phong, khiến người ta phải kính phục.

"Một đời tu hành là vì thứ gì chứ?" Điền Bất Dịch thấp giọng nói: "Thân nam nhi đinh thiên lập địa, lẽ nào lại lâm trận thoái lui?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đứng phía sau lão, từ trước đến nay, ở trong mắt nàng, Điền Bất Dịch ngoại trừ là thụ nghiệp ân sư của con người đó ra, cơ hồ như không có gì khác để nàng phải chú ý, nhưng giờ này khắc này, nàng đã cảm thấy thật sự kính phục vị tiên bối sư thúc này, kính phục từ tận đáy lòng.

Nàng nghiên răng, cao giọng nói: "Điền sư thúc, người vừa thoát khỏi cảnh cầm cõi không được bao lâu, cần phải tĩnh tọa dưỡng thần, đêm nay con sẽ hộ pháp cho người, sáng sớm mai sẽ lập tức về Thanh Vân Sơn, mời ân sư và Tô Như sư thúc hạ sơn. Nếu vạn nhất Đạo Huyền sư bá về đúng đêm nay..."

Điền Bất Dịch hơi ngạc nhiên, nghe tới đây, liền liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, ngắt lời hỏi: "Thì sao?"

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, dung mạo lại càng thanh lệ: "Thanh Vân đệ tử cũng không chỉ có mình Điền sư thúc người là có thể coi cái chết như không."

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ một lúc rất lâu, rồi vỗ tay nói: "Hay lầm, hay lầm, hay cho một câu coi cái chết như không."

Lục Tuyết Kỳ cũng gượng cười đáp lại: "Điền sư thúc, người mau ngồi xuống tĩnh tọa điều tức."

Điền Bất Dịch cũng không nhiều lời, chỉ khẽ gật đầu ngồi xuống thạch cốc đầy rêu xanh, từ từ nhắm mắt lại. Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy cảnh sắc thêm thê lương, âm phong vi vút, đừng nói là bóng người, ngay cả một bóng quỷ e rằng cũng chẳng có.

Đêm đen như mực, có ai biết được ngày mai sẽ là một ngày như thế nào?

Nàng không muốn nghĩ nhiều thêm nữa, bèn ngồi xuống bên dưới Điền Bất Dịch, nhắm mắt lại.

***

Cũng không biết đã ngồi được bao lâu, tâm cảnh Lục Tuyết Kỳ từ từ trở nên thông suốt, tuy không mở mắt, nhưng nội khí lưu chuyển khắp châu thân, cơ hồ có thể cảm nhận được từng cành cây ngọn cỏ ở xung quanh, không khác gì là tận mắt trông thấy.

Trong lòng nàng cũng có chút an ủi, những ngày này, nàng phải bôn ba vất vả, lại nếm tận nỗi khổ tương tư, nhưng một thân tu hành dường như lại càng tiến bộ. Chỉ là nàng lập tức phát hiện, tuy linh giác của nàng đã tiến bộ như vậy, nhưng không hiểu vì sao đối với Điền Bất Dịch đang ngồi trước mặt nàng đây, linh giác ấy không hề có tác dụng, thậm chí là cả tiếng tim đập của lão nàng cũng không thể cảm nhận được.

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ lập tức dâng lên một niềm tôn kính với Điền Bất Dịch, xem ra các vị trưởng lão Thanh Vân Môn, người nào cũng đều có một đạo hành hết sức kinh người.

Nàng đang suy nghĩ thì bên tai chợt vang lên tiếng nói của Điền Bất Dịch: "Lục sư đệ..."

Lục Tuyết Kỳ mở mắt, vội nói: "Điền sư thúc, người cứ gọi con là Tuyết Kỳ được rồi."

Điền Bất Dịch nhìn nàng, trong mắt thấp thoáng những tia sáng mập mờ, tựa hồ như có thâm ý gì đó, khe khẽ gật đầu nói: "Tuyết Kỳ."

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười: "Vâng, Điền sư thúc, có chuyện gì không ạ?"

Ánh mắt Điền Bất Dịch từ từ dịch chuyển, không lập tức trả lời nàng ngay. Trong lòng Lục Tuyết Kỳ cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ thấy Điền Bất Dịch đang dõi mắt nhìn về một nơi nào đó rất xa, nhưng không lên tiếng hỏi. Hồi lâu sau mới nghe

lão thở dài nói: "Trước đây con và tên đồ đệ bất thành khí của ta có quen biết chứ?"

Lục Tuyết Kỳ giật thót mình, một người xưa nay luôn bình tĩnh lạnh lùng như nàng lúc này cũng có cảm giác không biết phải làm sao, thậm chí cả đôi má trăng muỗi như bạch ngọc cũng đỏ hồng lên.

Nàng cố kềm nén nhịp tim đang đập nhanh của mình, miễn cưỡng chấn định tâm thần, nhưng thần sắc vẫn lúng túng và xấu hổ, thấp giọng nói: "Vâng, Điền sư thúc, sao người... lại đột nhiên hỏi chuyện này vậy?"

Nét mặt Điền Bất Dịch vẫn vây, nàng không thể nhận ra là lão đang mừng hay đang giận, cơ hồ như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình vậy: "Ta nghe nói mấy năm nay, con hạ sơn hành tẩu giang hồ, giao tình với hắn không phải nhạt. Chính vì quan hệ này mà đã mấy lần bị Thủy Nguyệt trách mắng, thậm chí con còn cự tuyệt cả lời cầu thân của Phản Hương Cốc trước mặt các vị sư trưởng và đồng đảo đệ tử đúng không?"

Lúc này thì Lục Tuyết Kỳ hoàn toàn không hiểu Điền Bất Dịch muốn gì, nhưng sắc mặt nàng thì càng lúc càng đỏ ửng, trong lòng hỗn loạn mà không hiểu vì sao, cơ hồ như nói đến chuyện này trước mặt một người hoàn toàn lạ lẫm như Điền Bất Dịch còn làm nàng tâm hoảng ý loạn hơn là phải nói trước mặt ân sư mà nàng xưa nay luôn kính trọng rất nhiều.

"Vâng". Lục Tuyết Kỳ ngần ngừ một lúc, rồi mới thấp giọng đáp: "Có điều chuyện con cự tuyệt cầu thân cũng không hoàn toàn là vì y, bản thân con không thích, nên mới...".

Điền Bất Dịch ngắt lời nàng, trực tiếp hỏi thẳng: "Con thích lão Thất nhà ta đúng không?"

Trong đầu Lục Tuyết Kỳ như có tiếng sấm nổ, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, nhìn qua phía Điền Bất Dịch, chỉ thấy hai mắt lão sáng rực lên đang nhìn chăm chắm vào mình. Dưới ánh mắt đó, không hiểu Lục Tuyết Kỳ lấy dũng khí từ đâu, bất ngờ ngồi thẳng người dậy, hít vào một hơi lạnh khí, nhìn thẳng vào Điền Bất Dịch, cao giọng đáp: "Vâng!"

Tiếng nói nàng chắc chắn như chém đinh chặt sắt, nhưng lại rất lạnh lát dễ nghe, không có một chút do dự, giống như ánh mắt trong sáng không chút tạp chất của nàng vậy.

Điền Bất Dịch bất ngờ cười lớn, tiếng cười phóng túng thoả mái, như phát ra từ tận đáy lòng.

Lục Tuyết Kỳ nghe lão cười, cảm thấy ngượng nghịu lạ thường, nhưng cảm giác của nàng với vị sư thúc béo lùn này lại càng深切.

Đợi tiếng cười của Điền Bất Dịch dứt hẳn, Lục Tuyết Kỳ mới mỉm cười nhìn lão, nhưng ngay sau đó là một cảm giác tang thương không thể gọi thành lời tràn ngập khắp tâm hồn: "Đáng tiếc hiện giờ hắn... chư vị sư trưởng đều không thể

chấp nhận được nữa... Nếu hắn có thể trở về Thanh Vân Môn thì thật là tốt biết bao."

Điền Bất Dịch lạnh lùng nói: "Cái gì mà trở về, ta đã từng nói đuổi tên tiểu tử bất thành khí ấy đi bao giờ?"

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nhất thời không hiểu ý Điền Bất Dịch nói gì, ngẩng đầu lên nhìn lão.

Điền Bất Dịch chậm rãi nói: "Ta biết, con lo lắng sư phụ mình không chấp nhận đúng không?"

Lục Tuyết Kỳ cúi gằm mặt nói: "Sư phụ lão nhân gia cũng vì con thoi, hơn nữa người không có sai, là con sai, con hiểu rõ mà."

Điền Bất Dịch đột nhiên "phì" một tiếng, hành động thô lỗ này làm Lục Tuyết Kỳ giật mình đánh thót, ngẩng đầu lên nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy lão dõi mắt về phía Thanh Vân Sơn ở xa, chậm rãi nói: "Ta cảm thấy, sư phụ của con càng lúc càng giống với vị tổ sư bà năm xưa rồi. Bản thân mình còn không rõ, lại còn thích quản chuyện lung tung, lại còn đặc biệt thích quản giáo tâm ý của đệ tử, lẽ nào Thủ Nguyệt cũng giống sư phụ, trở thành lão hổ đồ rồi?"

Lục Tuyết Kỳ khẽ trách móc: "Điền sư thúc, sao người có thể nói vậy?"

Điền Bất Dịch nhìn Lục Tuyết Kỳ, cười lên ha hả, sau đó xua tay nói: "Con cứ yên tâm, đợi chuyện này kết thúc, ta sẽ giúp con xử lý chuyện kia."

Lục Tuyết Kỳ ngây ra: "Dạ?"

Điền Bất Dịch bật cười tiếp: "Cũng không chỉ mình con đau, có phải con còn một sư tỷ tên Văn Mẫn không?"

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu: "Vâng, Văn Mẫn sư tỷ... kỳ thực tỷ ấy giao hảo rất tốt với Tống Đại Nhân sư huynh ở Đại Trúc Phong."

Nói tới đây, nàng cũng không khỏi tòm tỉnh cười.

Điền Bất Dịch trừng mắt lên nàng, lầu bầu nói: "Tống Đại Nhân cũng là một tên đầu cá gỗ."

Lục Tuyết Kỳ bật cười khúc khích: "Văn Mẫn sư tỷ lúc nói về Tống sư huynh cũng nói y như vậy."

Điền Bất Dịch khẽ lắc đầu, xem ra đối với đại đệ tử trung hậu thật thà của mình lão cũng có mấy phần bất mãn, không biết có phải là trách Tống Đại Nhân làm mất mặt lão hay không nữa. Chỉ nghe lão nói: "Con yên tâm, sau này ta sẽ đích thân lên Tiểu Trúc Phong, cầu thân cho hai tên tiểu tử bất thành khí đó."

Lời này vừa nói ra, hai má Lục Tuyết Kỳ lập tức đỏ ửng lên, chuyện này quả thật nàng không thể nào tưởng tượng nổi, chỉ đành giả bộ trách móc: "Điền sư thúc, người còn đùa cợt nữa là đệ tử giận đó."

Điền Bất Dịch lắc đầu nói: "Ta nói thật đó, đùa cợt con làm gì? Hay là con không muốn gả cho lão Thất?"

Lục Tuyết Kỳ vội nói: "Không... A... không đúng, không phải con có ý đó, con..."

Điền Bất Dịch nheo mắt, làm bộ nghiêm túc nói: "Con có ý gì đây?"

Lục Tuyết Kỳ nhát thời cũng ngẩn ra, không biết nên nói gì mới tốt, sắc mặt cũng không phân biệt được là đang lúng túng hay ngượng nghịu, cứ đỏ hồng lên, nét thanh lệ lại càng thêm mẩy phẫn quyến rũ.

Điền Bất Dịch mỉm cười nói: "Được rồi, ta cũng không nhiều lời nữa. Ta thấy con là một nữ tử băng tuyết thông minh, ý ta muốn nói gì chắc con cũng hiểu cả chứ?"

Lục Tuyết Kỳ chầm chậm hô hấp, từ từ trấn định lại tâm thần, chỉ là trên gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn còn ẩn hiện sắc hồng mà thôi. Có điều nhãn thần nàng lúc này đã trở lại vẻ trong sáng như thường. Lát sau mới thấy nàng khe khẽ gật đầu: "Vâng, đệ tử hiểu."

Điền Bất Dịch nhìn thẳng vào nàng, lại truy vấn tiếp: "Con có đồng ý không?"

Sắc hồng trên má phẫn của Lục Tuyết Kỳ lại càng đậm hơn, nhưng lần này nàng lại hết sức bình tĩnh, chậm rãi đáp: "Vâng!"

Chương 227

Trùng Phùng

Điền Bất Dịch thở nhẹ một hơi, trên mặt hiện nét cười.

Chỉ là Lục Tuyết Kỳ cuối cùng vẫn là người tâm tế cẩn thận, hơi chút trầm ngâm, do dự nhìn Điền Bất Dịch, hỏi: "Điền sư thúc, ý của người như thế, có phải nói hắn vẫn có thể về lại Thanh Vân?"

Điền Bất Dịch thở dài nói: "Mười năm trước trên Thanh Vân Sơn chân tướng phơi bày, lão Thất ra đi, về sau ta mấy lần xem xét lại..."

"... Chỉ thấy rằng ở đây vốn không có chút gì là lỗi của lão Thất, hắn chưa từng phạm phải sai lầm gì, chỉ là trong cảnh âm dương lẩn lộn, không thể giải bày mà rời bỏ Thanh Vân. Lão phu một đời thu nhận cũng chỉ bảy đồ đệ, mỗi đứa tuy chẳng nên gì, nhưng nếu nói ta tùy tiện xem như không có chuyện, đối với việc mỗi đứa mà xuôi tay chẳng quẩn, ta quyết không có khả năng đó."

Lục Tuyết Kỳ như người trong bóng tối lâu ngày, đột nhiên nhìn thấy phía trước lóe lên một tia sáng, lúc này vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Điền Bất Dịch lại nói: "Ta cũng biết nếu sự việc phơi bày, chỉ sợ còn có nhiều điều lắt léo, nên mười năm nay ta trước sau vẫn lưu ý lão Thất, thấy hắn vẫn còn giữ được thiên lương, chưa từng nghe phạm phải một việc thương thiên hại lý nào."

Lục Tuyết Kỳ nói vội: "Không sai, con cũng từng có lưu ý, nhưng về sau nghe nói hắn gia nhập Ma giáo, không có tin tức gì...". Càng nói tiếp, nàng phát hiện Điền Bất Dịch đang nhìn vẻ nửa cười nửa không, mặt cảm thấy nóng bừng, thanh âm dần dần nhỏ xuống.

Điền Bất Dịch gật đầu nói: "Con cũng kể là người có tâm, mười năm đắng đắng, tưởng cũng không phải dễ chịu gì."

Lục Tuyết Kỳ lặng yên.

Điền Bất Dịch ho vài tiếng khó nhọc, đoạn nói tiếp: "Nói cho cùng, nếu hắn vẫn còn xem ta là sư phụ, việc của hắn, không...". Lão đưa mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ cười tiếp: "... việc của các ngươi, ta càng không thể không lý đến."

Lục Tuyết Kỳ cắn nhẹ môi, khắc sau, hơi cúi đầu xuống, nói nhỏ: "Đệ tử đa tạ sư thúc."

Điền Bất Dịch gật gật đầu, lại không kìm được thở dài một hơi, tựa hồ lúc nãy đột nhiên đàm thoại, tuy có chút cao hứng, nhưng lại có vẻ trở nên mệt mỏi vài phần, trên mặt ẩn hiện lờ mờ một làn hắc khí, xem chừng càng trầm trọng hơn.

Lục Tuyết Kỳ không kìm được lo lắng mà nói: "Điền sư thúc, người hiện tại hãy khoan nói chuyện, mà điều dưỡng một lát."

Đang nói, nàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, lại tiếp: "Con xem sắc trời này, tối đa cũng chỉ hai canh giờ nữa là trời sáng, cũng là lúc ta nên trở về Thanh Vân Sơn, thông báo với sư phụ và Tô Như sư thúc."

Điền Bất Dịch gật đầu, rồi lại khép mắt lại.

Lục Tuyết Kỳ thở dài, tựa hồ để những sự náo động hoảng loạn trong lòng bình ổn dần xuống, nàng cũng nhắm mắt, chỉ là đồng thời nơi khéo môi, phảng phất ẩn hiện một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng.

Một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi, chỉ của riêng mình nàng mà thôi.

Nơi chân trời xa, có một vì sao lấp lánh ẩn hiện sau những đám mây, như cái nhìn ngây thơ của thiếu nữ, lát sau, gió thổi tới, một đám mây đen trôi qua, lại một lần che đi mắt.

Bên dưới áng mây, ẩn ẩn có hai đạo quang ảnh vượt qua bầu trời, hướng về phương này bay tới.

***

Chu Nhất Tiên đưa Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân gấp rút rời khỏi nghĩa trang hoang phế nơi mà bọn họ không hề muốn ở lại chút nào, thẳng hướng đường lớn mà đi. Chu Nhất Tiên mặc dù đã già, lúc này cước bộ lại bất ngờ nhanh nhẹn không kém những kẻ trai trẻ, Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân tự nhiên là phải cật lực bám theo.

Thấy đã đi được khá lâu, phía trước đại đạo cũng dần bóng dáng, Tiểu Hoàn vừa đi vừa thở không ra hơi, nổi giận nói: "Gia gia, người không biết mệt à, sao mà chạy nhanh như thế chứ?"

Chu Nhất Tiên nhìn về phía đại đạo không còn xa phía trước, rồi lại quay đầu nhìn về phía nghĩa trang sớm đã không còn bóng dáng, thở nhẹ một hơi, ngưng cước bộ lại nói: "Ngươi phải cõi lên, chúng ta đúng là phúc lớn mệnh lớn, đào sinh từ cõi chết, nếu còn không biết tốt xấu, chạy cho xa nghĩa trang đó, trừ phi tự muốn chuốc họa lên đầu."

Tiểu Hoàn hồi tâm lại, nhớ lại những điều đã trải qua ở trong nghĩa trang, lại nhớ đến lúc sau của thần bí yêu nhân đó, quả nhiên vẫn còn đầy sợ hãi, lắc lắc đầu mà nói: "Thật không nghĩ ra ở dưới chân Thanh Vân Sơn, lại có thể có tà đạo yêu nhân lợi hại đến thế."

Chu Nhất Tiên chợt cười khan một tiếng, nói: "Nếu mà không phải ở dưới Thanh Vân Sơn, ta cũng khó mà gặp được!"

Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân lập tức cùng đứng lại, thốt: "Cái gì?"

Chu Nhất Tiên chau mày, nhớ lại vừa rồi chẳng biết làm sao lại lỡ lời, vờ đưa mắt nhìn hai bên rồi khoát tay bảo: "Tốt rồi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây, mau vào thành, đến được nơi đông người thì chẳng còn lo nữa."

Tiểu Hoàn chăm chăm nhìn Chu Nhất Tiên một cách kỳ quái, lão không lý đến nàng, đi lên phía trước, Tiểu Hoàn bước vội mẩy bước, đến bên cạnh Chu Nhất Tiên, đang muốn hỏi rõ, không ngờ Chu Nhất Tiên hắng giọng, rồi ngửa đầu nhìn trời, nói: "Tiểu Hoàn, ngươi xem sắc trời đêm nay tối không?"

Tiểu Hoàn lui sau lão một bước, nói: "Đêm nay gió dữ trăng mờ, âm khí cuồn cuộn, còn có thể nói là tốt hay sao?"

Chu Nhất Tiên cười nhạt hai tiếng, lại bước vội mẩy bước về phía trước, Tiểu Hoàn trong mắt đầy vẻ hồ nghi nhìn bóng dáng của gia gia, chỉ cảm thấy Chu Nhất Tiên hiển nhiên có vài phần ẩn ý không nói rõ.

Ba người bọn họ đang đi, đột nhiên phía sau có một trận gió cuốn tới, một đạo hắc ảnh nhầm phía sau bọn họ đuổi đến.

Đã đuổi đến rồi!

Chu Nhất Tiên và Tiểu Hoàn, Dã Cẩu Đạo Nhân ba người đều thấy giật mình, nhất thời trong lòng cùng dấy lên một ý niệm: thời gian vừa rồi cũng không nói là ngắn, ma đâu ấy lại đã đuổi đến rồi sao?

Ba người đưa mắt nhìn lại, cảm thấy yên tâm, người đến tuy toàn thân hắc y, nhưng tuyệt không phải là yêu nhân với một thân hắc khí thần bí quỷ dị, mà là hắc y nhân Vu Yêu đã từng gặp qua lúc trước.

Vu Yêu điểm nhiên nhìn qua ba người già trẻ bọn họ, chỉ là gã không có ý gì, lướt qua tốc độ không hề chậm lại, hiển nhiên muốn sớm rời khỏi nơi này. Chỉ là vào

lúc gã lướt qua, đột nhiên đằng sau truyền lại một âm thanh nữ tử, gọi đến: "Khoan đã."

Vu Yêu dừng lại, thân hình trên không xoay lại, dừng bước quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong ba người có hai người đàn ông đang tròn mắt ngạc nhiên, nhìn vào thiếu nữ ở giữa, tựa như không ngờ thiếu nữ ấy lại kêu gã, nhất thời không nói một tiếng nào.

Vu Yêu nhìn khắp một lượt trên dưới Tiểu Hoàn, hỏi: "Cô nương, là cô gọi ta chăng?"

Tiểu Hoàn hơi chút do dự, thốt: "Đúng."

Vu Yêu hỏi: "Có chuyện gì chăng?"

Tiểu Hoàn hơi lúng túng, lúc nãy đột nhiên lên tiếng gọi hắc y nhân này dừng lại, không biết vì sao, chỉ là trong ý thức có cảm giác trên thân người này có nét tương đồng với thần bí sư phụ mà chỉ gặp qua hai lần, nếu không phải khí tức trên thân hai người có chút khác biệt, Vu Yêu lại không có được thứ quý khí âm trầm độc hữu nơi quỷ tiên sinh, chỉ e đã tự thốt ra một tiếng sư phụ rồi.

Chỉ là lúc nãy nhìn lại Vu Yêu, Tiểu Hoàn nhất thời không biết bắt đầu thế nào, chần chừ một lát, rồi lúng túng hỏi nhỏ: "Cái này... xin hỏi tiên sinh, ngài có biết rằng, có người mang cùng một dáng vẻ như ngài không?"

Vu Yêu ngạc nhiên, lắc đầu đáp: "Không biết!"

Tiểu Hoàn chau mày, còn muốn nói tiếp, bên cạnh Chu Nhất Tiên kéo nàng một cái, rồi lại kéo ra sau lưng, hướng hắc y nhân Vu Yêu cười cười nói: "Thưa tiên sinh, tiểu cô nương không biết chuyện, ngài đừng để ý."

Đang nói, lại trợn mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái, kéo nàng cùng đi, Dã Cẩu Đạo Nhân thấy bọn họ đi, cũng vội chạy theo, Tiểu Hoàn thần sắc có vài phần lúng túng, nhưng vẫn mạnh miệng hỏi: "Gia gia, sao người ngăn con?"

Chu Nhất Tiên lạnh một tiếng: "Ngươi muốn tìm rắc rối à?"

Thanh âm Tiểu Hoàn dần dần nhỏ xuống, len lén quay đầu nhìn Vu Yêu một cái, chỉ thấy hắc y nhân vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, lại không kềm được hỏi nhỏ Chu Nhất Tiên: "Nhưng mà bọn họ thật sự thấy giống mà?"

Chu Nhất Tiên không thèm lý đến, lại nắm chặt tay nàng, bước nhanh hướng về đường lớn phía xa. Nhìn một nhà già trẻ ba người bọn họ đã đi xa, trong gió tựa hồ vắng lại mấy câu rời rạc của Tiểu Hoàn, Vu Yêu nhất thời cảm giác có vài phần kỳ lạ khôn cùng, lát sau, gã tự mình cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Chỉ là vào lúc gã chuyển mình, chợt quay lại, hướng mặt về phía nghĩa trang hoang phế, tinh quang chớp hiện trong đôi mắt, tròng mắt xoay chuyển không ngừng.

Theo hướng cái nhìn của gã, nơi chân trời xa, ẩn hiện có thể nhìn ra hai đạo nhân ảnh một trước một sau theo đuôi, chính nhầm nơi nghĩa trang hoang phế phóng đến.

Vu Yêu do dự giây lát, cuối cùng dứt bỏ tâm hiếu kỳ, lại lắc đầu, quay người rời đi xa.

Trong trực giác của gã, nơi nghĩa trang hoang phế đó quyết không phải là chỗ đến tốt lành gì, nhưng mà vẫn có cảm giác rất vi diệu.

***

Vào lúc này tại nơi nghĩa trang, một bầu không khí trầm tịch bao phủ, Lục Tuyết Kỳ chậm chậm mở mắt, lướt nhìn một lượt khắp bốn phía, thấy bốn bề một bầu yên tĩnh không có gì lạ, cảm thấy lòng nhẹ nhõm.

Điền Bất Dịch vẫn còn giữ nguyên bộ dạng cũ, nhắm mắt đả tạ trên mặt đá, thi thoảng vài cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng không biết thế nào, thủy chung vẫn không lay động một chéo áo, có vẻ như các cơn gió đều đi vòng qua thân người lão.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng chấn động, trầm ngâm suy nghĩ, lại càng cảm thấy kỳ quái, đầu mày chuyển động không ngừng, ánh mắt chăm chú trên thân Điền Bất Dịch. Càng nhìn lâu, trong mắt hiện rõ sắc nghi hoặc, càng lúc càng nhiều hơn.

Kể từ sau khi cứu Điền Bất Dịch ra từ trong cỗ quan tài cầm cő, Lục Tuyết Kỳ phát giác vị Điền sư thúc Đại Trúc Phong đã lâu không gấp so với hình dạng trong ký ức của mình, cũng đã mập lên nhiều, xem ngoài nét mặt vẫn thế, còn với thân hình lùn mập này, cũng to lớn hơn trước, lúc này nhìn lại, y phục trên người ông như đã chật muối rách rồi.

Chỉ là, không hiểu vì sao, mặc dù Điền Bất Dịch tưởng như mập lên, Lục Tuyết Kỳ vẫn luôn nghĩ việc mập lên của Điền Bất Dịch có vài chỗ không đúng, nhưng nhất thời vẫn không nhìn ra được là do đâu, trong lòng nàng đột nhiên dậy lên đôi chút lo lắng. Mặc dù nàng sử dụng đạo pháp thần thông linh hội từ thiên thư, phá được cầm chế của quan tài, nhưng vào lúc xuất thủ, luồng yêu lực quý dị cầm chế Điền Bất Dịch chẳng ngờ không nhỏ, yêu lực mạnh mẽ này, trước nay nàng chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến đây, Lục Tuyết Kỳ cảm thấy nên hỏi rõ Điền Bất Dịch, hạ quyết tâm, liền chuyển thân qua, đang muốn khai khẩu, không ngờ vào lúc đó, Điền Bất Dịch đương bế mục dưỡng thần đột nhiên mở mắt, song mục phát xạ tinh quang, không hề nhìn qua Lục Tuyết Kỳ bên cạnh, trên mặt đầy nét đắn đo, nhìn chăm chằm vào bầu trời đêm đen như mực.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng chợt lạnh, quay người lại, đưa mắt nhìn lên, chỉ lát sau, thân người nàng liền rúng động.

Từ trên bầu trời đen, một đạo hắc ảnh như gió lay chớp giật phóng đến, toàn thân phủ một làn hắc khí, người tuy chưa đến nơi, mà một luồng yêu lực cuộn cuộn đã hung mãnh lan tới.

Điền Bất Dịch chậm chạp đứng dậy.

Lục Tuyết Kỳ cảm thấy trong họng khô khốc, hạ giọng hỏi: "Phải ông ta không?"

Điền Bất Dịch từ từ gật đầu, trầm giọng đáp: "Đúng là ông ta."

Lục Tuyết Kỳ mục quang lướt qua bóng đen đó, chỉ thấy hơi thở trở nên nhẹ hẫng, không còn nói gì nữa. Thiên Gia nắm trong tay, dần lóe sáng lên những luồng quang mang lưu chuyển.

"Hô!"

Một tiếng hét vang trong gió, đạo hắc ảnh từ trên trời phóng xuống, hạ giữa nghĩa trang, liền nhìn đến Điền Bất Dịch cùng Lục Tuyết Kỳ đứng tại cửa tòa phế ốc, vốn đã bước tới một bước, tịnh không có một chút e sợ lo lắng nào, liền phát ra một tràng cười hăng hặc quái dị.

Lục Tuyết Kỳ định nhẫn nhìn tới, chỉ thấy toàn thân người này được bao phủ bởi một luồng hắc khí hùng hậu, hoàn toàn không thể nhìn ra thân hình dung mạo, nhưng dựa vào mấy tiếng cười vừa phát ra lúc nãy, nàng có thể nhận ra âm thanh đã nghe một lần khó quên của vị chưởng môn sư bá vốn rất mực hòa ái.

Thần bí nhân đưa mắt nhìn Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ một lượt, cuối cùng hạ mắt nơi Lục Tuyết Kỳ trong tay nắm Thiên Gia, chợt thốt: "Là nó cứu ngươi ra?"

Điền Bất Dịch cười lạnh một tiếng, không hề trả lời, chăm chăm nhìn vào luồng hắc khí cuộn cuộn trên người thần bí nhân, trong mắt hiện vẻ vô cùng phẫn nộ, không kềm được dấn lên một bước.

Lục Tuyết Kỳ trên mặt không hiện chút biểu tình, lại cũng bước về phía khác hai bước, nhất thời cùng với Điền Bất Dịch tạo thành thế tam giác, đối chọi với thần bí nhân.

Điền Bất Dịch một thân đạo hành đã không cần phải nói nhiều, đến như Lục Tuyết Kỳ, với đạo hành của nàng lúc này, nhìn khắp thiên hạ cũng không cần tự khoe, chỉ là thần bí nhân cực kỳ cuồng vọng, vốn không xem bọn họ vào đâu, lại cười lên hắc hắc, tiếng cười khàn khàn trầm đục, trong đêm yên tĩnh không người, vang lên tại nghĩa trang hoang phế lâu nă, chẳng khác gì sói gào quỷ khóc.

"Điền Bất Dịch, ngươi còn dám động thủ với ta sao?"

Điền Bất Dịch thản nhiên đáp: "Ngươi nhập ma đã sâu, ta chỉ còn một đường động thủ mà thôi."

Kẻ đó cười lạnh vài tiếng, nói: "Ngươi nói ta nhập ma, chẳng lẽ tự ngươi nhìn ra?"

Điền Bất Dịch hữu thủ lay động, tức thời chỉ thấy lưu chuyển, pháp bảo Xích Diễm của lão đã vào tay, rùng rực như một ngọn hỏa diễm trên lòng bàn tay, nghe lão thốt từng tiếng một: "Ngươi với một thân 'Huyền âm quý khí' đã hại không ít tính mệnh lẫn u hồn cô khổ, còn có gì để nói?"

"Huyền âm quý khí" bốn chữ truyền vào tai Lục Tuyết Kỳ, nàng tức thời biến sắc, trên mặt hiện vẻ thập phần kinh dị. Với kiến thức của nàng, ta pháp quý dị mang tên Huyền âm quý khí này tịnh không phải pháp thuật Ma giáo, mà là Quỷ đạo dị thuật đã thất truyền nhiều năm, thứ yêu thuật nuốt tinh khí người sống lẫn u hồn quý khí mà thành, có thể tưởng tượng được mức âm độc của nó.

Có điều yêu pháp quái dị như thế lại bất ngờ hiện tại trên thân của kẻ trước mặt này, thật không thể nghĩ ra được.

Hắc khí trên thân thần bí nhân chuyển động cuồn cuộn, từ bên trong lại truyền ra vài tiếng cười lạnh lùng, tựa hồ muốn nói ra điều gì đó, lại ngưng ngay lại, hơi chuyển thân mình, nhìn lên hướng bầu trời phía sau.

Điền Bất Dịch cùng Lục Tuyết Kỳ cùng có cảm giác, đều nhìn về phía đó, thần sắc cùng biến chuyển.

Từ giữa không trung, một đạo nhân ảnh từ trên cao phóng thẳng xuống, uy thế như lôi, người đến như cuồng phong, mặt đất có một khối đá đã từ từ chuyển động, kỳ uy như thế, người đến tu hành cao thâm thế nào có thể tưởng tượng.

Đêm nay, trong nghĩa trang quả nhiên phong vân hội tụ, cao nhân đều ghé đến đây.

Chỉ là nhân sinh vô số, lại có nhiều sự xảo hợp lạ kỳ...

Người này không giống với thần bí nhân, dù thế đến cùng hung hăn trầm trọng, nhưng người đến sau khi hạ xuống đất lại có vẻ rất nhẹ nhàng, duy có trong không trung phát ra một tiếng hô phá tan bầu yên tĩnh, lại nhẹ nhàng xoay nửa vòng khi hạ xuống, không một tiếng động đứng yên trên mặt đất, xoay đầu nhìn khắp xung quanh.

Chỉ một khắc sau, hắn đã đứng sững lại.

Lục Tuyết Kỳ cũng sững sờ.

Điền Bất Dịch lại cũng sững người ra.

Tựa như có một luồng nhiệt huyết nóng hỏi, mãnh liệt bùng cháy từ trong lồng ngực, thân hình Quỷ Lệ không tự chủ được mà rung rung. Ở phía trước hắn, ở nơi mà cách hắn không đầy một trượng, một bóng dáng to béo thấp lùn đang đứng đó, mặc dù thần sắc của ông có vài phần xanh xám, thân hình có vài nét kỳ quái, nhưng dù nhân dạng thế nào, Quỷ Lệ ngay từ cái nhìn đầu tiên vẫn nhận ra đấy là ai.

Là người nuôi dưỡng hắn khôn lớn, người truyền công thụ nghiệp, lại chính là vị ân sư mà hắn từ nhỏ đến lớn vẫn hăng tôn kính.

Hắn khẽ mở miệng, nhưng mà không có âm thanh nào phát ra, đã mười năm, tưởng như có thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, vào lúc này đây, lại như đã hóa thành lặng câm.

Điền Bất Dịch chăm chú nhìn Quỷ Lệ, không, ai có gọi hắn là Quỷ Lệ, lão nhìn người đó, cũng chỉ là đứa đồ đệ chưa nên người ngày trước, chính thị Trương Tiểu Phàm.

Đã mươi năm không gặp, đứa thiếu niên ngày xưa tất cũng không còn nhỏ tuổi, thậm chí đến đôi bên mái tóc ẩn ước có thấy vài sợi bạc, có thể biết mươi năm ấy, nhất định đã chịu nhiều đau khổ đắng cay. Điền Bất Dịch vẫn vẫn tưởng có cơ hội gặp lại đứa đệ tử đã rời khỏi Thanh Vân, lão thậm chí còn nghĩ đến việc nhìn mặt mà quở trách đôi chút, rồi có thể dạy dỗ đúng sai, mong hắn có thể quay đầu.

Chỉ là vào lúc này đây, trước mặt đúng là lão thất, những lời giáo huấn từng nghĩ đến, lão một câu cũng không thể nói ra, sau một hồi run rẩy khóe miệng, lại trở thành một nụ cười mỉm, đoạn kêu lên một tiếng: "Lão thất!"

Trong tâm trí Quỷ Lệ đột nhiên lóe sáng, hai chữ vô cùng giản đơn này, như chớp mắt đánh thẳng vào trong tâm tưởng, những việc ngày xưa hiển hiện trước mắt, vẻ xanh mươi mỹ lệ nơi Đại Trúc Phong, lại rì rào tiếng đàn trúc dồn dập vang đến.

Hắn kinh ngạc, đứng trân ra, thân hình run nhẹ nhè, đến con khỉ Tiểu Hồi vẫn theo sát bên mình cũng không phát ra một tiếng nào. Trong cổ hắn như có cảm giác thiêu đốt, có dư vị ấm áp của nhiều năm gặp lại, đã từ bao lâu, hắn vẫn coi đó là những hồi ức vô cùng quý giá.

Vào thời khắc này, con người ấy, đang đứng ở kia mà kêu gọi hắn...

"Sư phụ!"

Tức khắc, hắn như trở về ngày tháng ấy, là một thiếu niên bình phàm chưa biết chuyện, như có một ngọn lửa thiêu đốt kích động trong cổ họng, khiến hắn phải thốt ra.

Khóe mắt có ánh lê quang.

Lóe sáng trong lặng yên.

Chương 228

Tru Tâm

"Hắc hắc". Một tràng cười quái dị vang lên, là xuất phát từ phía thẳn bí nhân, tức thời thức tỉnh mọi người: "Sư đồ tái kiến, thật làm cảm động lòng người ha!"

Quỷ Lệ thở ra một hơi dài, không biết thế nào, lúc này trong lòng hắn mặc dù kích động, vui mừng ngạc nhiên lẩn lộn, dường như vẫn còn nhiều hổ nghi,

nhưng hắn đã không còn là thiếu niên vô tri năm nào, nhanh chóng trấn định tâm thần, ánh mắt vẫn hướng về phía Điền Bất Dịch, trong tim hàng trăm cảm giác đan xen.

Điền Bất Dịch há chằng ngạc nhiên, trong lòng xáo động, nhưng phần lịch duyệt lão chỉ hồn chử không kém Quỷ Lê, lập tức định thần, sắc mặt trở lại tự nhiên, quay người đối diện với nhân vật thần bí cười lạnh nói: "Bạn nó hai người đều là Thanh Vân môn đệ tử, ngươi dám gây ra chuyện, xem thử ngươi có còn mặt mũi nào nhìn bạn nó chăng?"

Quỷ Lê rúng động, mục quang lần đầu dịch chuyển lên thân hình nhân vật thần bí, hiển nhiên không ngờ người đó lại có quan hệ với Thanh Vân môn, tuy nhiên hắn lập tức biến sắc, nhìn về phía Điền Bất Dịch, trên mặt xuất hiện thần sắc phức tạp.

Lúc này, Lục Tuyết Kỳ đứng ở bên cạnh khoe miệng bất giác xuất lộ tiểu ý, nhìn hướng về Quỷ Lê, dường như muốn thu cả hình bóng hắn vào trong mục quang, Quỷ Lê quay mặt nhìn nàng một cái, Lục Tuyết Kỳ nở nụ cười e ấp, trong mắt ánh lên vẻ nhu tình, tựa như an ủi, lại như hoan hỉ.

"Hắc hắc". Nhân vật thần bí nụ cười lạnh hai tiếng, đưa tay chỉ vào Quỷ Lê nói: "Thế nào, hắn cũng là Thanh Vân Môn đệ tử ư?"

Điền Bất Dịch nói dứt khoát: "Hắn chính là đệ tử thứ bảy của Đại Trúc Phong ta, là Điền Bất Dịch ta nói đấy, sao hả? Đạo Huyền sư huynh!"

Quỷ Lê thân hình chấn động, nhất thời sắc mặt khó thể hình dung, kinh ngạc vô cùng, một lát sau, hắn hướng mục quang từ Điền Bất Dịch sang nhân vật thần bí, với vẻ nghi ngờ: "Đạo Huyền chân nhân?"

Nhân vật thần bí nụ bật cười khanh khách, hắc khí bao quanh người y đột nhiên cuộn lên, rồi chậm chậm tản mác, từ từ hiện ra thân mình một người, chỉ thấy người này râu dài phủ ngực, dung mạo thanh cổ thoát tục, nếu không phải là chưởng giáo Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân, đức cao vọng trọng, danh động thiên hạ thì là ai nữa?

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Quỷ Lê đã đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, lúc này nhìn lại chân diện Đạo Huyền chân nhân, không kẽm nổi phải thối lui một bước, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, thâm tâm nhất thời rối loạn. Lục Tuyết Kỳ mặc dù trong lòng sớm đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi tận mắt trông thấy dung mạo của nhân vật mình đã tôn sùng như thần linh nhiều năm qua, cũng không thể nén được, tâm thần đại chấn, sắc mặt từ từ trắng bệch ra.

Lúc này, Đạo Huyền chân nhân vẫn thản nhiên, mắt đảo nhanh một vòng, nhưng rõ ràng nhãn thần có đôi chút bất đồng so với trước kia, hai mắt lấp loáng sắc lạnh, không có đến một chút từ bi hiền hòa.

Quỷ Lê nhìn toàn thân Đạo Huyền chân nhân, đôi mày từ từ nhíu lại, đồng thời trong mắt một tia chớp lóe lên. Con người trước mặt này, có thể nói là người đóng vai trò quan trọng nhất trong bước ngoặt của cuộc đời hắn, mười năm

trước, trên ngọn Thông Thiên Phong Thanh Vân Sơn, một kiếm Tru Tiên kinh thiên động địa đánh xuống Bích Dao, khiến nàng hồn phi phách tán, còn hắn từ Trương Tiểu Phàm đã trở thành Quý Lệ ngày nay.

Chỉ là Quý Lệ hiểu rất rõ đạo hành thâm hậu của Đạo Huyền chân nhân, hắn bái nhập Quý Vương Tông, tu tập Thiên Thư kỳ thuật, bản thân lại khổ công tu luyện Thanh Vân Môn đạo gia chân pháp cùng với Phật Môn thần thông của Thiên Âm Tự, chỉ sợ khi quán thông tất cả, vị tất đã là đối thủ của Tru Tiên kiêm trận. Chỉ là hắn cố công cần tu khổ luyện, đạo hạnh thần thông cũng như kiến thức càng ngày càng thâm hậu, tuy nhiên theo đó hy vọng có thể chống lại càng ngày càng mờ mịt, đặc biệt là mười năm sau, khi thú yêu hạo kiếp xảy ra, tại Thanh Vân Sơn Đạo Huyền chân nhân một lần nữa xuất thủ, khai mở Thiên Cơ Ẩn, dùng thiên địa linh khí, một tay đánh bại Thú Thần trọng thương bỏ chạy, thần uy lẫm lẫm như thiên thần, không thể là khả năng con người có thể đạt đến được.

Chỉ là hắn nắm mộng cũng không nghĩ ra, bản thân lại có thể bất ngờ hội ngộ với Đạo Huyền chân nhân, một người toàn thân đang phát ra yêu lực kinh người, mặc dù đạo hành của lão nông sâu không thể dò, nhưng đối với Quý Lệ mà nói, hắn vẫn phảng phất cảm nhận được.

Trông sắc mặt của hắn, ẩn ước một chút kích động.

Đạo Huyền chân nhân đột nhiên quay đầu, nhìn chòng chọc vào Quý Lệ, song mục hàn quang lóe lên.

Lão ta đứng đầu Thanh Vân Môn không dưới trăm năm, danh vọng thiên hạ, Quý Lệ lúc này chính là Trương Tiểu Phàm năm đó, đối diện Đạo Huyền chân nhân vốn được xem như thần linh, đột nhiên bị ông ta nhìn một cái, trong lòng Quý Lệ không ngờ lại xuất hiện một chút khẩn trương, bàn tay vô thức nắm chặt lại.

"Ngươi muốn giết ta?". Đạo Huyền chân nhân nhìn chằm chằm Quý Lệ, lạnh lùng cất tiếng hỏi.

Quý Lệ không đáp một lời, chỉ thấy hắn nhấc tay một cái, thanh quang lóe lên, Phệ Hồn ma bỗng đã xuất hiện trong tay hắn, luồng thanh quang lập tức sáng rực lên, xen lẫn là những sắc hồng lạnh lẽo, chậm chậm lưu chuyển.

Đạo Huyền chân nhân không biết thế nào, ánh mắt lại nhìn Phệ Hồn trong tay Quý Lệ, khép miệng dường như thoảng qua một tia giấu cợt, chợt quay hắn người lại, đối diện với Điền Bất Dịch, hỏi một câu tương tự: "Ngươi phải giết ta?"

Câu trả lời của Điền Bất Dịch thực sự bất ngờ: "Phải."

"Ngươi giết được ta chẳng?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng nói: "Giết không được cũng phải giết!"

Đạo Huyền chân nhân bật cười quái dị, thanh âm mỉa mai, như vang lên từ xa xôi: "Giỏi lắm, ta xem từ trước tới nay, ngoại trừ ta cùng với lão quỷ Vạn Kiếm Nhất đã chết, trong đám Thanh Vân Môn bọn ta, bất luận về tài trí cũng như đam lược, quả nhiên ngươi là người đứng đầu."

Sắc mặt Điền Bất Dịch thoảng qua một nét u uất, nói: "Bây giờ ngươi nói chuyện đó để làm gì?"

Đạo Huyền chân nhân đôi mày dựng đứng, đột nhiên trợn mắt lớn tiếng quát: "Tốt, vậy ta hỏi ngươi, tại sao ngươi giết ta?"

Điền Bất Dịch toàn thân chấn động, nhất thời không biết nói gì, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt không biết thế nào lại có vài phần thê lương, khác hẳn với thái độ cùng hung cực ác của lão, nhưng chỉ thoảng qua trên mặt, lại nghe ông ta lạnh lùng nói: "Điền sư đệ, ngươi..."

"... phải giết ta, thử hỏi có còn nghĩa lý đạo đức, có còn công đạo hay không?"

Đã lâu lắm rồi Điền Bất Dịch mới lại nghe lão ta gọi mình ba chữ "Điền sư đệ", nhất thời trong lòng mê loạn, nhưng lão lập tức cắn răng nói: "Ngươi sau khi nhập ma, làm chuyện xấu xa, ta không giết ngươi, chỉ sợ mình phạm tội nghiệp lớn hơn nhiều!"

Đạo Huyền chân nhân thét dài một tiếng, thanh âm lại ngập ý chế giễu, đưa mắt nhìn lão chăm chăm nói: "Tốt lắm, thật là một câu nói oai nghiêm chánh nghĩa, nhưng ta hỏi ngươi, không biết ngươi có còn nhớ tại sao ngày nay ta trở thành như vậy không?"

Điền Bất Dịch giật mình, á khẩu vô ngôn.

Đạo Huyền chân nhân hừ một tiếng, nhìn lại Lục Tuyết Kỳ đang toàn thân giới bị đứng bên cạnh nói: "Vị sư thúc này của ngươi không thể nói, vậy ngươi có thể nói cho ta biết không?"

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, dường như né tránh cái nhìn của Đạo Huyền chân nhân, im lặng không nói.

Đúng rồi, có thể nói thế nào đây? Có phải nói là Đạo Huyền chân nhân mười năm trước vì thiên hạ chính đạo, mười năm sau vì thiên hạ chúng sinh, không tiếc thân mình nguy hiểm, hai lần phát động Tru Tiên kiếm trận, có phải thế không?

Nhân quả thị phi, chính tà lẫn lộn, làm sao dễ dàng biện xét được, chỉ là trời cao tác lộng, có phải thế chăng?

Trong nghĩa trang bỏ hoang, nhất thời bị khí thế Đạo Huyền chân nhân áp đảo, Điền Bất Dịch vốn dĩ chánh trực, một lòng vì nghĩa xả thân, tuy nhiên lão cũng không thể lường được Đạo Huyền chân nhân tuy nhập ma, bản thân thần thông tu hành kỳ quái giảm sút không nói, mà dường như thần thức lý trí không ngờ lại cực kỳ sáng suốt, từng câu tung ra, dần dần đẩy Điền Bất Dịch vào thế bị động, nhất thời không thể động thủ.

Kỳ thật, không chỉ Điền Bất Dịch hiểu rõ, ngay cả Lục Tuyết Kỳ trong lòng cũng minh bạch, chuyện này nếu xét một cách công bằng, Đạo Huyền chân nhân đã vì thiên hạ, vì chính đạo lập nên công đức vô lượng, chuyển nguy thành an, nếu như được dựng tượng lập bia cũng không phải là quá đáng, chỉ có điều trời cao tác lộng, sau khi Đạo Huyền chân nhân nhập ma, thần trí bất minh, phóng tay

cuồng sát. Điền Bất Dịch đối với người không phải là kẻ thù thì không phải suy nghĩ nhiều, có điều Đạo Huyền chân nhân rõ ràng đang chất vấn bọn họ, tức thì bọn họ bị bức đến bất động.

Đạo lý thiên hạ, thực cũng không biết phải làm thế nào cho tốt?

Đúng lúc này, Quỷ Lệ lạnh lùng lên tiếng nói: "Chúng sinh thiên hạ đối với ta không quan hệ, người lập nên công đức gì ta chẳng cần biết, ta chỉ biết mười năm trước đây, người một kiếp đã hại chết Bích Dao!"

Thanh âm vừa dứt, Phệ Hồn thanh quang đại thịnh, khí băng lạnh tức thì bao trùm bốn phương tám hướng, tràn ngập trong ngoài nghĩa trang, giữa không trung rít lên một tiếng, Quỷ Lệ đã ngự pháp bảo nhầm thẳng cánh cổng hướng tới.

Đạo Huyền chân nhân sắc mặt từ từ biến đổi, dường như không ngờ trong mười năm đạo pháp Quỷ Lệ lại tinh tiến như vậy, chỉ thấy hắn hất tay một cái, Phệ Hồn giống như thong thả nhưng cực nhanh, ngầm chứa cái thế phong lôi, thanh quang rực rỡ, chính là Thanh Vân Môn Thái Cực Huyền Thanh Đạo đạo pháp, mà đến mức này hiển nhiên đã đột phá qua Ngọc Thanh cảnh giới, tu thành Thượng Thanh thần thông. Theo như Đạo Huyền chân nhân nhìn nhận, dù là trong Thượng Thanh cảnh giới, dường như hắn cũng đã tu luyện đến mức đăng phong tạo cực, ẩn ước có chút bứt phá lên Thái Thanh cảnh giới trong truyền thuyết rồi.

Đạo Huyền chân nhân chuyển ánh mắt nhìn qua Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ đang đứng bên cạnh, hai nhân vật thuộc loại xuất thần bất tuy của Thanh Vân Môn, chỉ thấy cả hai từ từ biến sắc, vẫn đứng yên nhau một cái, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Chỉ thấy trong mắt Điền Bất Dịch thoáng qua vài tia kinh ngạc, nhãn thần Lục Tuyết Kỳ sau phút kinh dị, hình như có một chút ý không hài lòng, nhưng lập tức bị một điều gì như hoan hỉ che lấp.

Bọn họ ba người tự nhiên không thể biết rằng, Quỷ Lệ nhiều năm lại đây thân mình gặp liên tục rơi vào hiểm cảnh, chết đi sống lại, nhưng cũng xảo hợp nhiều kỳ duyên, lúc này hắn là người duy nhất thông tu thiền địa đệ nhất kỳ thư, Thiên Thư quyển. Thiên Thư lai lịch thần bí, lưu truyền từ xưa, chứa nhiều diệu pháp thần thông, biến ảo vô song, tinh diệu vô cùng, đạo pháp tu chân của các môn phái hưng thịnh nhất trong thiên hạ ngày nay, đa phần đều có quan hệ tới kỳ thư này, Thiên Âm Tự thần thông nguyên lai xuất phát từ Thiên Thư đệ tử quyển, dị pháp kỳ thuật truyền đời của Ma Giáo lưu truyền cũng vốn nguồn gốc từ Thiên Thư, riêng Quỷ Lệ một thân độc tu bốn quyển, do đó đạo hành lúc này của hắn không cần nói cũng biết như thế nào rồi.

Tuy Quỷ Lệ lúc này không còn như xưa, nhưng hắn đối mặt với Đạo Huyền chân nhân, có thể coi là nhân vật đệ nhất thế gian, vốn có thể giá ngự uy lực vô biên của Thanh Vân Sơn Tru Tiên kiêm trận, nhất định tu tập Thái Cực Huyền Thanh Đạo đã đạt tới Thái Thanh cảnh giới, ngay lúc này, mọi người có thể thấy được uy lực thần thông đích thực của lão.

Mắt thấy khí thế như sấm sét không thể chống đỡ của Phệ Hồn ma bỗng vừa đến trước mặt, hắc khí vỗn tản ra lúc nãy đột nhiên phát khởi cuồn cuộn bao trùm toàn thân Đạo Huyền chân nhân, dường như bị một luồng đại lực bức ép, như muốn tản ra, nhưng Đạo Huyền chân nhân sau một thoảng kinh nghi, lập tức khôi phục như thường, ổn định bất động, chỉ thấy hữu thủ đột nhiên từ trong lớp khí đen quanh mình đưa ra, nắm ngón tay mảnh khảnh kết thành kiềm quyết trước thân mình, lăng không hoa lên, chỉ điểm như gió, chưởng chỉ lấp lánh thanh quang, chốc lát đã vẽ ra một hình âm dương thái cực đồ án ngữ phía trước.

Âm dương thái cực đồ vừa thành hình, đã xoay tròn không nghỉ, tức thì không gian xung quanh tiếng gió dồn dập, sắc đen bao trùm, duy chỉ có hình đồ án vẫn đại phát quang minh không hề tiêu thất, chỉ thấy tại giữa không trung nhanh chóng hình thành một xoáy khí.

Phệ Hồn tỏa sáng rực rỡ, nhầm thảng thái cực đồ lao tới, hai thế lực xung đột, tưởng có thể thấy được uy lực kinh hoàng, vạn quân không thể đương cự, thế nhưng trong nháy mắt chạm nhau, ngoại trừ một tiếng rít sắc nhọn phá không truyền ra, không có lấy một âm thanh nào cả.

Chỉ thấy thái cực đồ vừa sinh bị Phệ Hồn đẩy lùi về phía sau ba thước, tuy nhiên sau khi tiến lên ba thước, Phệ Hồn dường như đã tận hết công thế, vô lực tiến thêm bước nữa, thanh quang dần dần ảm đạm, không ngờ phút chốc lại xoay theo xoáy khí.

Quỷ Lệ hé dài một tiếng, thân mình vụt lên không trung, tức thì ánh Phệ Hồn lại lóe sáng vụt bay trở lại, Đạo Huyền chân nhân nghiêng mắt nhìn lại, cười lạnh một tiếng, kiềm quyết điểm một phát, Âm dương thái cực đồ tức thì đại thịnh, hướng về nhân ảnh trên không trung đánh tới.

Trên không trung âm thanh sắc nhọn phá không vang lên liên tu bất tận, thân ảnh Quỷ Lệ thoắt ẩn thoắt hiện, nhanh như quỷ mị chớp động, nhưng hỏa nhãn của Đạo Huyền chân nhân như có thần thông, cho dù thuật pháp Quỷ Lệ có quỷ dị thế nào, thái cực đồ vẫn bám riết thân ảnh Quỷ Lệ không tha, càng lúc càng gần.

Cuối cùng thân hình Quỷ Lệ chậm dần lại, thái cực đồ đã truy đến trên đầu, song nhãn Đạo Huyền chân nhân hàn quang chớp động, trên không thái cực đồ đột nhiên thanh quang đại xuất, tiếng gió dồn dập, so với lúc nãy còn mạnh hơn bốn lần, nhầm thảng đầu Quỷ Lệ đánh xuống.

Lục Tuyết Kỳ toàn thân chấn động, Điền Bất Dịch không biết sao, từ từ gật đầu.

Thái cực đồ nhầm thảng đầu Quỷ Lệ đánh xuống, Đạo Huyền chân nhân sắc mặt có chút biến đổi, lập tức hé lèn một tiếng quái dị, chẳng thèm đoái hoài đến thái cực đồ súc tụ chân pháp trên không, thân mình vọt lên, thái cực đồ một kích đánh vào khoảng không, thân ảnh Quỷ Lệ lúc này đã biến mất, đồng thời thái cực đồ lúc này đã tự do không còn khống chế của ngoại lực, tán thất trong gió.

Nhưng tại thời khắc Đạo Huyền chân nhân bay lên, dưới mặt đất đình viện nghĩa trang, không ngờ lại phát ra một tiếng nổ cực mạnh, trong phương viên hai

trương, chấn động kịch liệt, chỉ một khắc sau, như địa long cuồng nộ xuất thế, tại chỗ phát ra tiếng nổ oanh thiên, một khối đất đá từ dưới đất bay lên, chốc lát đình viện bị phá nát, rồi đổ ập xuống, vô số mảnh gỗ, cùng với khối đất đá hồn táp như bị một luồng đại lực vô hình cuốn lại hành một dòng sa thạch to lớn, thanh thế kinh người, nhầm thẳng thân ảnh Đạo Huyền chân nhân trên không ào tới.

Kẻ công người thủ, chốc lát đã đảo ngược hoàn toàn.

Chỉ thấy Đạo Huyền chân nhân đang ở trên không sắc mặt không chút sợ hãi, Quỷ Lệ dùng thuật pháp quỷ dị tụ thành dòng đất đá khổng lồ đánh tới, hắc khí toàn thân lão đột nhiên chấn động, như có linh tính lập tức cuốn cuộn tập trung phía trước, như bị một bàn tay vô hình kéo dẫn, phía trước đã hình thành một bức tường hắc khí dày hai thước.

Nói thì chậm nhưng diễn ra cực nhanh, dòng đất đá uy lực vô cùng ầm ầm đánh thẳng vào bức tường hắc khí, một âm thanh như sấm sét vang lên, lấp loáng có thể thấy những tia điện quang xẹt qua, tiếng nổ long trời lở đất, khí kình vô hình dồn dập như ba đao từ trung tâm của bức tường hắc khí tỏa ra khắp mọi phía.

Chớp mắt, nghĩa trang bỗng hoang đã bị phá hủy hoàn toàn, mọi vật dường như bị một luồng cự lực đập tan, rồi bị luồng cuồng phong mạnh mẽ thổi bay hết, thậm chí các cây cổ thụ hoang dã, thưa thớt ở vùng phụ cận nằm trong phạm vi của trận đấu pháp kinh tâm động phách, đều bị bật gốc, cành lá gãy sạch, bay xa cả đoạn.

Điền Bất Dịch và Lục Tuyết Kỳ đều không phải người thường, sớm đã ngự khí phi hành, tránh khỏi luồng đất đá khổng lồ ào ạt, nhưng khí kình trong không trung vẫn mạnh như dao cắt, với đạo hành hai người bọn họ không ngờ lại có cảm giác đau đớn, có thể thấy trận giao tranh kịch liệt tới mức nào.

Lúc này trong trận đấu, cuối cùng cũng đã phát sinh biến hóa, bức tường hắc khí dường như suy yếu dần, nhưng có thể thấy ánh điện quang vẫn chớp lóe không dứt, từ từ đè xuống phía dưới, dòng sa thạch khổng lồ uy lực vốn không thể so sánh lại đang bị bức xuống từng phần, từng phần.

Quỷ Lệ đạo hạnh tinh tiến, nhưng rõt cuộc nhìn lại cũng không bằng Đạo Huyền chân nhân trăm năm tu luyện.

Điền Bất Dịch nhìn vào trận chiến, âm thanh sấm sét vang lên liên miên bất tuyệt, tựa như trong mắt lão phong lôi cũng cuốn cuộn, thoảng một chút do dự, rồi cắn răng, Xích Diễm trong tay hoa quang đại khởi, hé lớn một tiếng, nhân kiếm hợp nhất, hướng vào giữa trận đấu bay tới.

Lục Tuyết Kỳ hơi chút ngạc nhiên, định mở miệng nhưng lại thôi.

Xích Diễm cháy sáng hừng hực, Điền Bất Dịch toàn thân bọc trong ánh lửa, phát sáng rực rỡ như phượng hoàng lửa trên trời, chỉ là nhìn hơi béo một tí. Mặc dù dáng vẻ hơi vụng về, nhưng Điền Bất Dịch một thân tu hành vốn cùng bậc, chỉ với thế ngự kiếm này, đã khiến Đạo Huyền chân nhân không dám khinh thị, hé

lên một tiếng, thân hình dịch qua một bên, tránh khỏi thế công lợi hại của Điền Bất Dịch.

Bức tường hắc khí bao quanh thân hình Đạo Huyền chân nhân lập tức tiêu tán, trên không trung dòng đất đá khổng lồ khụng lại một chút, thanh âm rầm rĩ vang lên dường như mắt hồn lực lượng chống đỡ, tức thì tan vỡ, ào ào rơi xuống như một trận mưa đất đá từ trên trời, theo đó hiện ra một thân ảnh, sắc mặt ngưng trọng, hơi thở dồn dập nặng nề, đích thị là Quý Lệ.

Trong mắt mọi người đều hiện vẻ kinh hoàng, Đạo Huyền chân nhân quả nhiên đạo pháp thông huyền, Quý Lệ thông hiểu bốn quyển Thiên Thư, nhưng xem ra chỉ mới tu tập một thời gian ngắn, đạo hành tuy cao nhưng cũng không thể theo kịp Đạo Huyền chân nhân vốn đã đạt tới Thái Thanh cảnh giới, nhưng so ra cũng không thua sút bao nhiêu, trận chiến kinh tâm này, nếu truyền ra ngoài, chắc chắn danh danh Quý Lệ sẽ chấn động thiên hạ.

Điền Bất Dịch một kiếm không trúng, hỏa quang Xích Diễm không những không yếu mà còn mạnh thêm, giữa không trung vạch nên một đường cong, như cầu vồng uốn lượn trên trời, lộn vòng trở lại nhắm thẳng Đạo Huyền chân nhân đánh tới.

Đạo Huyền chân nhân thân hình chớp động, tránh sang một bên, đồng thời cười lạnh một tiếng hỏi: "Thế nào, ngươi cũng xuất thủ sao, thủ xem còn có nghĩa lý đạo đức gì không?"

Điền Bất Dịch hừ lạnh một tiếng, hoành kiếm dừng lại, đường hoàng nói: "Ngươi công đức vô song, nhưng ngươi cũng lầm to rồi, ta xuất thủ đánh ngươi, chính là phụng mệnh của sư tổ đời trước, hôm nay nếu như ngươi chết trong tay ta, ta chắc chắn cũng sẽ tự vẫn để tạ tội."

Quý Lệ toàn thân chấn động, nhìn hướng về phía Điền Bất Dịch, nhất thời trong lòng có điều khó giải, nhưng chỉ thoáng qua một cái, chưa kịp lý giải gì, đã nghe Điền Bất Dịch hé dài một tiếng, Xích Diễm hỏa quang trùng trùng, rực rỡ như bao trùm thiên địa, thanh thế vô lường, Quý Lệ lông mày nhíu lại, sau một thoáng phân vân, đã phi thân đánh lên.

Hai đại cao thủ tấn công, Đạo Huyền chân nhân cho dù thần thông tu hành công tham tạo hóa, lúc này cũng hiện vẻ kinh nghi, chỉ thấy bàn tay nắm kiếm quyết thoắt điếm thoắt hoa, đồng thời kéo theo lớp khí đen đậm đặc như mực tràn ngập quỷ khí, biến ảo vô ph Westbrook, vừa công vừa thủ, giữa không trung kịch liệt cùng Điền Bất Dịch và Quý Lệ giao tranh, lấy một địch hai nhưng không hề rơi vào thế hạ phong chút nào.

Giữa trận kịch đấu, Điền Bất Dịch bổ xuống một thế như khai sơn đảo hải, uy thế cực kỳ hùng hậu, mạnh mẽ như Đạo Huyền chân nhân mà cũng tạm thời tránh né, lui về phía sau ba xích, trong lúc sấn tới, Điền Bất Dịch đột nhiên nghĩ ra điều gì, quay lại Quý Lệ hé to một câu: "Lão thất, phải cẩn thận, trên người ông ta có Tru Tiên kiếm đấy!"

Quỷ Lệ tức thời trong lòng lạnh ngắt, Tru Tiên cổ kiếm uy lực thế nào, hắn đương nhiên vẫn còn khắc cốt ghi tâm, nhưng chỉ trong giây lát, ba chữ "Tru Tiên kiếm" lại như kích thích, bùng phát cuồn cuộn đốt cháy tâm can hắn, máu nóng toàn thân bốc lên.

Mười năm trước đây, trên đỉnh Thanh Vân Sơn, một thân ảnh mảnh mai lục sắc buồm thảm rơi xuống!

Tức thì hai mắt Quỷ Lệ đột nhiên đỏ ngầu, hét to một tiếng, vọt thẳng lên trên, chiêu thế thuật pháp đột nhiên như thể liều mạng, Điền Bất Dịch há miệng kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra, thở dài một tiếng, nhanh chóng vọt lên trên.

Quỷ Lệ đột nhiên như liều mạng, Đạo Huyền chân nhân nhất thời không hiểu ra chuyện gì, chỉ giây lát kinh ngạc đã bị hai người đánh cho tay hoảng chân loạn, nhưng đạo hạnh của lão đích thực đã tới mức siêu phàm nhập thánh, đối mặt với thế công liều mạng của Quỷ Lệ, phía trên kiếm thế cực kỳ lăng lệ của Điền Bất Dịch đánh xuống, Đạo Huyền chân nhân vẫn ngoan cường chống trả từng chiêu từng thế, mặc dù nhất thời vẫn chưa chiếm được thượng phong, nhưng có thể thấy rõ, lão đã bắt đầu có chút giảm sút.

Điền Bất Dịch càng đánh càng kinh ngạc, lão vẫn luôn minh bạch vị chưởng môn sư huynh này đích thực là kỳ tài xuất chúng, lão từ mười năm trước, nhiều lần mạo hiểm ngăn cản Đạo Huyền chân nhân, phần nhiều là vì theo như di ngôn truyền đời của tổ sư đời trước, sau khi Tru Tiên kiếm nhập ma thì người nắm giữ nó công lực sẽ đại thoái, cũng vì vậy, Điền Bất Dịch đã chuẩn bị sẵn tinh thần cùng chết.

Nhưng lúc này, sau khi đấu pháp liên tục rơi vào thế hạ phong, thần thông tu hành của Đạo Huyền chân nhân đã khiến Điền Bất Dịch không chỉ bội phục, thậm chí lão còn nghi ngờ, không biết người này có đích thực là chưởng môn sư huynh hay không, chẳng lẽ đạo hành của ông ta cao đến mức ngay cả Tru Tiên kiếm cũng không thể ảnh hưởng đến ư?

Trận đấu càng lúc càng kịch liệt, Quỷ Lệ xuất thủ càng lúc càng dữ dội, nhưng Đạo Huyền chân nhân vẫn phòng thủ vững chắc, hơn nữa đánh càng lâu càng dễ lộ sơ hở, Đạo Huyền chân nhân thừa cơ phản kích, toàn những chiêu ngoan độc, nếu không có Điền Bất Dịch kịp thời cứu trợ, Quỷ Lệ đã trọng thương từ lâu rồi.

Mắt thấy cục diện nguy hiểm lần nữa xuất hiện, Điền Bất Dịch chợt cảm thấy bất an hét to một tiếng, một thân ảnh bạch sắc nhẹ nhàng bay lên, không nhuốm một chút tục khí trần thế, lam quang sáng rực, Thiên Gia hạ trên nền trời, thụy khí bốc lên ngùn ngụt.

Lục Tuyết Kỳ cuối cùng cũng đã tham gia vào trận chiến.

Tam đại cao thủ hợp lực, cục diện lập tức biến đổi, Đạo Huyền chân nhân dù thần thông quảng đại cũng không thể một mình đối抗, dần dần áp lực như núi, từ bốn phương tám hướng liên miên bất tuyệt ập đến, đối thủ ba người, không ai không là cao thủ đạo pháp tinh thâm, lại thêm pháp bảo thập phần lợi hại, nhưng lúc này Đạo Huyền chân nhân vẫn tay không đối địch, chỉ bằng một thân đạo

pháp chống lại ba người cũng đủ thấy tu hành của lão đã đến mức kinh thế hãi tục rồi.

Chỉ là trong lòng ba người, không hẹn cùng thoáng qua một tia nghi hoặc: trong lúc nguy cấp này Tru Tiên cỗ kiếm không biết lại ở đâu, không thấy Đạo Huyền chân nhân rút ra?

Lúc này, ba người bọn họ đã dần dần áp đảo Đạo Huyền chân nhân, Đạo Huyền chân nhân cật lực chống đỡ, rốt cuộc cũng đã rơi vào tình thế hiểm nghèo, mắt ông ta lóe lên một tia lạnh lẽo, nhìn lướt qua ba người.

Ba người Quỷ Lê bị ông ta nhìn một cái, tâm thần nhất thời chấn động, chưa kịp có phản ứng gì, đột nhiên lực đạo trong tay Đạo Huyền chân nhân tuôn ra ào ạt như sóng dữ, ba người cả kinh lập tức gia tăng chân lực để ngăn chặn, nhưng Đạo Huyền chân nhân đã nhanh chóng chớp thời cơ ngay tức khắc, trên mặt thoáng hiện sắc đen, tả thủ nâng lên, hữu thủ đưa thẳng phía trước ngực, bàn tay như dao, miệng nhanh chóng niệm chú văn quỷ dị, một lát sau, nắm đầu ngón tay đen lại, thoáng chốc, ba người đã tản ra.

Bầu trời đen sầm, không gian thê lương lạnh lẽo!

Như có một âm thanh nào đó từ chốn u minh kêu gào, thê lương thảm đậm, vọt lên, âm khí trùng trùng, phong vân cuồn cuộn.

Quỷ Lê cùng Lục Tuyết Kỳ thấy Đạo Huyền chân nhân thi triển pháp thuật quỷ dị lợi hại, không do dự, cùng xông lên tấn công, chỉ thấy bọn họ thân hình chớp động, chợt nghe một âm thanh cực kỳ quái dị, bọn họ đột nhiên phân khai.

Chạy, tiếng động như lở đất, nhưng thanh âm kia vẫn truyền tới bọn họ.

Cảm giác lạnh run lướt qua trong lòng hai người như điện.

Thân hình hai người dừng lại, rồi từ từ chuyển thân.

Phía sau bọn họ, một thân ảnh béo lùn sớm đã dừng lại.

Điểm Bất Dịch sắc mặt đã trở lại thần tình trước kia, chỉ là nhìn lúc này, càng hiện rõ vẻ cứng cỏi, lão vẫn lăng không đứng yên, Xích Diễm rực rỡ, nhưng thân hình lão vẫn bất động.

Một âm thanh cực kỳ quái dị vang lên, nghe như tê tâm liệt phế, từ thân hình Điền Bất Dịch phát ra.

Chương 229

Tử Biệt

"A...". Điền Bất Dịch khàn khàn kêu lên một tiếng, giống như không thể tự chủ vậy, thân hình lão bắt đầu run lên, nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh trở lại. Chỉ là trên gương mặt lão, làn hắc khí lúc có lúc không, lúc ẩn lúc hiện, lúc này đã nồng đậm che phủ toàn bộ dung mạo.

Lòng bàn tay Lục Tuyết Kỳ đột nhiên đổ đầy mồ hôi lạnh. Chính vào lúc này, nàng đã phát hiện ra lời giải cho vấn đề từ nãy vẫn lẩn quẩn trong đầu, vấn đề liên quan đến nguyên nhân tại sao nàng lại có cảm giác như Điền Bất Dịch béo lên. Thì ra trưởng bào vốn căng phồng của Điền Bất Dịch lúc này đã bung xuồng, rõ ràng là Điền Bất Dịch không béo lên, thân thể lão vẫn như trước, mà nguyên nhân nhìn lão có vẻ béo lên chỉ là y phục căng lên quá chật mà thôi. Lúc này y phục sau lưng lão đã bung ra, mang theo chân tướng sự thật đến trước mặt Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ.

Một chuỗi kiềm dáng vẻ rất cổ xưa hiện ra sau lớp y phục pháp phù bất định, nó giống như đã an tịnh năm đó từ rất lâu rồi vậy, vô thanh vô tức, cầm ngập vào lưng Điền Bất Dịch.

Không hiểu vì sao mà cả người Quỷ Lệ chầm chậm run lên, thậm chí cả hai bờ môi cũng mất đi huyết sắc, run lập bập, nhìn biểu tình của gã, cơ hồ như muôn hé lèn một tiếng thật lớn vậy, nhưng khi lời ra đến miệng thì lại không có chút thanh âm nào hết.

Cục diện đấu pháp lực kinh thiên động địa chợt ngưng đọng lại trong nháy mắt, Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ hoang mang nhìn Điền Bất Dịch, dường như đã hoàn toàn quên mất sau lưng còn có một đại địch vô cùng đáng sợ là Đạo Huyền chân nhân. Chỉ là Đạo Huyền chân nhân không ngờ lại không động thủ tấn công tập kích hai người, mà chỉ nở một nụ cười quái dị. Một nụ cười băng lạnh. Đồng thời năm ngón tay thon dài của lão đột nhiên gấp lại, làn hắc khí nới đầu ngón tay ẩn ẩn hiện hiện, cuối cùng từ từ tan đi, cùng lúc với động tác này, Điền Bất Dịch ở phía xa kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình chấn động, cả người như bị điện giật, đầu ngửa mạnh lên trời, thở hắc ra một tiếng dài tuyệt vọng.

"Vù!" Trước sự chú ý của Quỷ Lệ và Lục Tuyết Kỳ, thanh kiếm này như băng đá mà không phải đá xuyên qua trước ngực Điền Bất Dịch, để lộ một đoạn thanh kiếm ngắn. Điều kỳ lạ là Điền Bất Dịch không chảy máu, một giọt máu nhỏ cũng không thấy.

Tru Tiên. Thanh cổ kiếm tuyệt thế vô song này đã xuyên qua thân thể Điền Bất Dịch. Hắc khí trên mặt Điền Bất Dịch như có thêm sinh lực, lúc này như đã hoàn toàn lấn át, đên cuồng hoành hành nuốt trọn cả gương mặt của Điền Bất Dịch. Đầu lão từ từ cuộn xuống, gục vào ngực, sau đó thân thể lão như hoàn toàn mất sức lực, Xích Diễm xưa nay vẫn luôn ở bên mình cũng hoàn toàn mất đi ánh sáng, rời khỏi tay lão, rơi xuống phía dưới.

Ngay sau đó, thân hình béo lùn đã từng hiện ra vô số lần trong hồi ức của Quỷ Lệ kia cũng lắc lư mấy cái, cuối cùng cũng không cầm cự nổi, lảo đảo rơi xuống theo. Giống như một ngôi sao băng bùng cháy lên rồi bỗng vỡ nát cuối cùng của nó, đại địa.

Quỷ Lệ run run, cả người như đều run lên, trước đây gã từng cho rằng mình đã đủ kiên cường để đối mặt với mọi chuyện buồn đau của thế gian, nhưng giờ này khắc này, phảng phất như hắn đã trở lại mười năm về trước, tiếng thở tuyệt vọng ấy như một con ác thú điên cuồng, lại một lần nữa nuốt trọn lấy gã.

"A!" Hắn gầm lên một tiếng điên cuồng, bất chấp tất cả phi thân lao theo thân hình đang rơi xuống kia. Tốc độ của hắn nhanh như điện, và không gì cản nổi, người đi tới đâu là cuồng phong rít lên tới đó, trước khi Điền Bất Dịch chạm đất, hắn đã kịp thời đỡ lấy thân thể của ân sư đã dưỡng dục hắn thành người này.

Chạm tay, lạnh lẽo, không chút sinh khí. Đây rõ ràng là thi thể của một người đã chết, không chút hơi ấm. Quý Lệ ôm chặt Điền Bất Dịch vào lòng, miệng không ngừng thở dốc, không biết từ bao giờ, lệ đã tuôn đầy mặt hắn.

"Cẩn thận!" Đột nhiên, một tiếng kêu kinh hãi vang lên sau lưng hắn, thân ảnh màu trắng của Lục Tuyết Kỳ lướt tới. Trên không trung, Đạo Huyền chân nhân dùng tay khoa một vòng lớn, giọng niệm chú văn thần bí kia trong nháy mắt đã dừng lại. Trong đầu Quý Lệ thoáng lóe lên một chút ý thức cảnh giác theo bản năng, nhưng cánh tay đang ôm chặt Điền Bất Dịch của hắn, nỗi bi thương đau đớn, cảm tình dào dạt trong tim đã dồn nén chút lý trí đó xuống.

Hắn không buông tay. Thân thể này, con người này đã nuôi hắn từ nhỏ tới lớn, truyền võ công cho hắn, dạy hắn làm người. Mười năm nay, hắn luôn nhìn theo mà sống, mà đi về phía trước... Nụ cười ấy, tiếng nói ấy, đều in đậm trong mỗi trang hồi ức của hắn, giống như tiếng sấm nổ trong đầu, khiến hắn không thể nào động đậy. Hắn làm sao buông tay được?

Tru Tiên cổ kiếm sáng rực lên, ánh sáng làm mắt gã đau nhức, khiến hắn không thể nhìn rõ mọi thứ, mùi vị tuyệt vọng của nhiều năm trước tràn về. Trong nháy mắt, Lục Tuyết Kỳ đã vận hết sức lực toàn thân bổ tới, ngăn cản đà rơi của Quý Lệ, cùng ngã vật sang một bên.

"Rầm!" Điện quang xẹt ra bốn phía rồi tiêu biến trong nháy mắt, vòng tròn sáng lóa mắt thu hẹp lại trong sát na ngắn ngủi, Tru Tiên cổ kiếm vô tình xuyên qua lồng ngực Điền Bất Dịch, bay lên không trung, lao thẳng tới bên cạnh Đạo Huyền chân nhân. Cánh tay dài xương xẩu giơ ra nắm lấy chuôi kiếm. Sát na đó cả trời đất như tĩnh lặng lại, ngay đến những ánh sao lấp lánh ở tận xa xăm, cũng dường như không lấp lánh nữa.

Không một chút máu, cả đến một giọt cũng không có!

Quý Lệ thất thần, cùng lúc như đánh mất mọi cảm giác, cứ vô thức mà bò tới chỗ Điền Bất Dịch, Lục Tuyết Kỳ giơ tay ra kéo lấy hắn, thế nhưng vừa giơ ra nửa chừng, liền khụng lại.

"Âm!..." Một tiếng sấm rền vang vọng tới, trên trời mây đen kéo tới ừn ừn, cuối cùng là những giọt mưa rơi xuống.

Chỉ là, trận mưa này, khiến mọi thứ như tối đen lại.

Cùng với những tiếng sấm, mưa mỗi lúc một nặng, trên trời những tia sét nhăng nhít, như những con du long, xé toạc màn đêm đen tối. Giữa bãy đất, nơi Điền Bất Dịch nằm đó, bàn tay của lão, dường như có một ngón khẽ động đậy.

Quý Lệ sững lại, hắn hép lên: "Sư phụ", sau đó lao tới chỗ Điền Bất Dịch.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, ánh mắt như mắt đi lý trí, nhưng một thoáng kinh động qua đi, nàng liền vội vàng kéo Quỷ Lê, nhưng chỉ nắm được dải áo, roặt một tiếng, dải áo bị xé toạc.

Lưng chừng không, một luồng hắc khí bao quanh lấy Đạo Huyền chân nhân, sắc mặt điên cuồng, trông như một vị ma thần nhìn những kẻ mà số phận bị ông ta nắm trong tay.

Tru Tiên cỗ kiếm trong tay ông ta, một lần nữa lại phát ra những luồng quang kỳ quái, chiếu rọi lên khuôn mặt ông ta, càng làm tăng thêm vẻ tà ác.

Quỷ Lê giống như trong cơn tuyệt vọng tìm thấy sinh lô, điên cuồng lao tới, thế nhưng hắn không để ý, trên khuôn mặt Điền Bất Dịch lúc này, những luồng hắc khí không vì sự lao tới của hắn mà tiêu tan, ngược lại càng thêm nồng nặc, đã hoàn toàn bao phủ khuôn mặt của Điền Bất Dịch.

Đúng lúc Quỷ Lê lao tới, hai tay giơ ra ôm lấy sư phụ mà gào thét, chưởng thủ của Điền Bất Dịch đột nhiên lật lên, một luồng pháp lực vô thượng, như một đầu chùy lớn, mạnh mẽ đánh vào ngực Quỷ Lê.

Sắc mặt hắn như sững lại.

Một lúc sau, thân hình bắn đi, lăn lóc trên đất. Tu vi của Điền Bất Dịch, nhìn khắp thiên hạ có được mấy người, một chưởng uy lực không nghĩ cũng có thể biết. Hơn nữa Quỷ Lê lại không có sự đề phòng, nhất thời không biết bị đánh gãy bao nhiêu xương cốt, ngũ мạch đảo lộn. Cũng may vì hắn học được Thiên Thư, thêm vào đó là Bát Nhã tâm kinh hộ thân của Thiên Âm Tự, nên mới không bị mất mạng. Nhưng lúc này hắn cũng bị đánh xa tới ba trượng, mặt mày hoa lê, đau đớn tột cùng.

Nhưng trong lúc này, hắn chỉ có nghĩ tới một điều: "Sư phụ người làm sao vậy?"

"Ha ha ha..." Tiếng cười tà ác, từ lưng chừng không truyền tới, Đạo Huyền đang lơ lửng, cười lên một cách cuồng loạn: "Không phải ngươi muốn cùng ta đồng quy ư tận sao? Không phải ngươi muốn vì dân trừ hại sao? Thế nào, ngươi thấy mùi vị của cỗ kiếm Tru Tiên ra sao? Ha ha ha..."

Thân thể Điền Bất Dịch từ từ đứng lên, mặc dù động tác còn khiên cưỡng, thế nhưng trong mỗi động tác đều bao hàm một luồng lực kỳ quái. Trên khuôn mặt lão đám hắc khí càng lúc càng bốc lên, mỗi lần như vậy đều khiến người khác cảm thấy kinh tâm động phách.

Điền Bất Dịch từ từ đưa tay phải lên, nắm ngón tay đột nhiên xòe ra, Xích Diễm tiên kiếm từ xa, đột nhiên sáng lên, lập tức bay về tay lão. Điền Bất Dịch từ từ bước tới, hướng về phía Quỷ Lê.

Mưa càng lúc càng to, càng lúc càng rát.

"Âm!", như một tiếng rồng gầm lên, Thiên Gia xuất vỏ, khuôn mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch, nắm chặt kiếm đứng chắn trước mặt Quỷ Lê.

Nước mưa khiến đất dưới chân nhão nhoét. Quý Lệ mồm đầy máu, chỉ trong chốc lát đã nhuộm đỏ cả áo. Đến giọng nói hắn cũng đứt quãng: "Sư phụ... người... người sao vậy?"

Điền Bất Dịch như không nghe thấy gì, mà mưa to gió lớn dường như cũng không ảnh hưởng tới lão, lão cứ lầm lì tiến tới, mỗi bước, sát ý càng thêm nặng nề.

"Âm!" Một tiếng sấm nổ ngay trên đầu, kể cả Đạo Huyền chân nhân đang bay lơ lửng cũng không giật mình. Lập tức sau đó, sắc mặt ông ta đột nhiên biến đổi một cách cổ quái.

Đó dường như là một thần thái hoảng loạn, như giật mình tỉnh dậy không nhớ nổi vừa mơ thấy gì.

Dường như tương thông với thần thái của Đạo Huyền chân nhân, thanh Tru Tiên trong tay lão cũng bất chợt sáng lên ánh sáng kỳ quái, rồi dần dần tắt hẳn.

"Âm...". Tiếng sấm như tiếng trống, lay động cả thế gian, dường như chư vị thần tiên trên trời đang động nộ.

Đúng lúc này, bước chân của Điền Bất Dịch đột nhiên đứng lại, mà đám hắc khí bao quanh khuôn mặt của lão, cũng dần dần tiêu biến, lộ ra hai ánh mắt.

Chớp mắt đó tồn tại bao lâu?

Phật gia nói: hạt cải có thể chứa núi Tu Di, một sát na cũng có thể là vĩnh hằng, vốn là như vậy. Thế nhưng thời gian một hơi thở yên nghỉ đó sao lại chỉ là một chớp mắt như vậy mà thôi?

Đôi mắt đó, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Quý Lệ, nhìn hắn đang lẩn lộn trong đám bùn, miệng thốt máu, khẽ kêu hai chữ sư phụ.

Xích Diễm tiên kiêm cháy lên, hừng hực!

Chiếu rọi đôi mắt đó.

Chớp mắt đó, có thể dài bao lâu?

Điền Bất Dịch hất đầu mạnh một cái, như dùng tất cả sức mạnh, nhìn thẳng vào Lục Tuyết Kỳ.

Ánh chớp nhập nhòa!

Mưa gió gào thét!

Thiên Gia thần kiêm cũng cháy lên thứ ánh sáng màu xanh, cháy trong mưa gió. Ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ thời khắc đó, nhìn thẳng vào ánh mắt của Điền Bất Dịch!

Như tiếng sấm, như ánh chớp, như gió bão cuồng phong, nàng nhìn thấy trong đôi mắt đó là cả một sức mạnh to lớn, chăm chú nhìn vào nàng.

Lúc đó, khuôn mặt nàng không có lấy một chút huyết sắc, đến làn môi của nàng dường như cũng trắng bệch.

Tiếng sấm chớp ầm ầm khiến Đạo Huyền chân nhân khẽ rúng động, vẻ mặt thắt sắc dần dần mất đi, dường như cùng lúc ấy, Tru Tiên kiêm cũng sáng lên. Trên trời đất này, chỉ có mưa gió gào thét. Ánh mắt của Điền Bất Dịch, một lần nữa lại bị đám hắc khí che lấp.

Bước chân của lão nặng nề dẫm lên bùn đất, từng bước từng bước một, từ từ.

Sát khí nặng nề!

Nặng nề sát ý!

"Điền, Điền sư thúc...". Giọng nói của Lục Tuyết Kỳ không hiểu vì sao trở nên khó khăn, ẩn chứa trong đó là vẻ đau khổ: "Người đứng có tới, xin người đứng có tới đây."

Quỷ Lê cõ gắng chống tay để đứng dậy, thế nhưng chỉ chống được một nửa, đôi tay dường như vô lực, khiến thân hình đổ ập xuống, bùn đất bắn tung tóe vào mặt.

Hắn cố gắng ngẩng mặt lên, nhìn sự phụ, mỗi bước mỗi bước đang tiến về phía hắn.

Xích Diễm vẫn hừng hực cháy, không biết đang thiêu đốt linh hồn ai.

Trong mưa, Điền Bất Dịch vẫn bước lại gần, Thiên Gia trong tay Lục Tuyết Kỳ khe khẽ lay động, sắc mặt nàng càng lúc càng trắng.

"Điền sư thúc... đứng... đứng lại!"

Trả lời nàng chỉ là Xích Diễm tiên kiêm.

Ngọn lửa hừng hực bốc xuống, trong chớp mắt nước mưa trong phạm vi ba tấc đều khô ráo. Điền Bất Dịch bị quỷ thuật thần bí khống chế, nhưng một thân đạo hạnh công lực không vì thế mà bị mất đi.

Lục Tuyết Kỳ miễn cưỡng đưa Thiên Gia ra đỡ, "keng" một tiếng, cả người và kiêm cùng bị bắn lên. Bay ra đằng sau lưng Điền Bất Dịch.

Giờ đây giữa hai thầy trò đã không còn cái gì ngăn cách.

Điền Bất Dịch đứng lại, giơ cao thanh kiếm lên. Quỷ Lê mặc dù toàn thân vô lực nằm dưới đất nhưng hai mắt vẫn mở to nhìn Điền Bất Dịch. Chỉ là khuôn mặt của lão giờ đây đã bị phủ bởi luồng hắc khí, không còn nhìn rõ thần thái nữa.

Mưa gió vẫn gào thét, trời đất vẫn như rung chuyển.

Đột nhiên, Điền Bất Dịch hét to lên một tiếng, Xích Diễm đột nhiên bùng cháy hơn bao giờ hết, nhắm thẳng đầu Quỷ Lê bốc xuống. Quỷ Lê không tránh né, mà cũng không thể tránh né, miệng hắn mở to, không biết muốn hét lên điều gì, chỉ là âm thanh đó, toàn bộ như bị át đi bởi tiếng gào thét của trời đất.

"Âm!"

Nhân gian như bị rách một vệt. Trong một sát na chói lòa cả trời đất mù mịt.

Động tác của Điền Bất Dịch bỗng khụng lại. Xích Diễm đột nhiên dừng lại cách đầu Quỷ Lệ nửa tấc.

Toàn bộ động tác của Điền Bất Dịch như dừng lại, ngọn lửa của Xích Diễm cũng từ từ tắt dần, trên ngực của Điền Bất Dịch, nơi trái tim, lộ ra một mũi kiếm.

Mũi kiếm cháy lên ngọn lửa màu xanh nước biển, xuyên qua người của lão.

Mưa gió như dao, tạt vào thân hình đang đứng sau lưng lão, vô số những giọt nước lăn chảy trên khuôn mặt đó, khuôn mặt tái xám, toàn thân run rẩy.

"Âm, ầm, ầm..."

Chỉ trong một sát na, mà ông trời đánh liền ba tiếng sấm, đúng vào bên cạnh Đạo Huyền chân nhân khiến lão giật mình, sắc mặt lộ rõ vẻ khiếp sợ, ngẩng mặt lên trời rú lên một tiếng, rồi hóa thành một đạo hắc quang, như tên bắn vụt rời khỏi nơi đó.

Dưới đất, Quỷ Lệ sững người lại, hắn sững sờ nhìn sư phụ nơi mà mũi kiếm xuyên qua.

Không có máu, một giọt máu cũng không có!

"Keng!" Xích Diễm đã thôi không cháy, như một thanh sắt tầm thường rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, hai chân Điền Bất Dịch mềm nhũn, khiến cả thân hình đổ xuống. Luồng hắc khí bao trùm khuôn mặt cũng dần dần tan biến.

Lục Tuyết Kỳ tay vẫn nắm chặt lấy thanh Thiên Gia, cũng bắt đầu khẽ run run, nhưng nàng không có vẻ gì do dự, hai mắt chỉ nhắm nghiền.

"Aaa...". Quỷ Lệ thét lên, như một con dã thú tuyệt vọng, nước mắt lăn dài trên mặt.

Không biết luồng sức mạnh từ đâu, khiến hắn bật dậy, lao tới Điền Bất Dịch. Khuôn mặt quen thuộc của Điền Bất Dịch lại một lần nữa xuất hiện trong mưa gió.

Hai mắt lão mở to, không biết vì sao không nhắm lại. Sau đó, khóe miệng lão khẽ nhếch lên, cười cười với Quỷ Lệ.

Sau lưng, Lục Tuyết Kỳ như mất hết sức lực, bỗng khuỵu xuống, ngồi bệt trên đất. Quỷ Lệ nhìn lên vết thương trên ngực, trong lòng biết rõ, vị ân sư nuôi hắn trưởng thành, cuối cùng cũng đã đi đến đoạn cuối của số mệnh, không cách gì cứu chữa được.

"Tại sao, tại sao?". Hắn gào lên, thét lên, nước mắt hòa lẫn với nước mưa. Hắn lao tới nắm lấy đôi vai của Lục Tuyết Kỳ, mà lay, hỏi.

Một bàn tay nắm lấy tay hắn cản lại, một bàn tay yếu ớt vô lực, nhưng Quý Lệ lại tuyệt nhiên bị bàn tay ấy kéo lại.

Hắn nín thở, khóc miệng giật giật, thanh âm lấp bắp: "Sư phụ, sư phụ...".

Điền Bất Dịch nhìn hắn, sắc mặt đau đớn, dường như việc đó ngưng tụ tất cả sức lực còn lại, cố gắng nói với Quý Lệ: "Không... trách...".

Quý Lệ giơ tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Điền Bất Dịch, từ lòng bàn tay lão truyền đến chỉ còn một sự giá lạnh.

Hắn không kềm được, khóc to lên, trong đêm mưa không ngớt hòa lẫn với tiếng mưa, miệng không ngừng gọi: "Sư phụ...".

Điền Bất Dịch chăm chú nhìn hắn, khóc miệng khẽ cười, thanh âm nặng nề: "Lão thất...".

"Sư phụ, con đây, con đây." Quý Lệ vội vàng ghé sát Điền Bất Dịch, nước mắt từng hàng từng hàng lăn rơi xuống đôi tay lão.

"Sau khi ta chết, con... con mang xác ta... về Đại Trúc Phong. Giao cho... sư nương...".

Quý Lệ vội vàng gật đầu, sắc mặt thõng khổ, thân hình rung lên, Điền Bất Dịch nhìn hắn, thanh âm càng lúc càng vội vã, càng lúc càng nhỏ dần: "Con... con phải... khuyên sư nương, không được quá... đau thương... làm chuyện... ngu ngốc...".

Tiếng cuối cùng, Điền Bất Dịch cố gắng nói với lên, nhưng thanh âm cứ lạc đi, bàn tay nắm lấy tay của Quý Lệ đột nhiên thông xuống.

Quý Lệ sững người lại, toàn thân rung lên, gục đầu xuống đất. Mưa gió vẫn gào thét, vẫn rơi xuống như những mũi dao xé vào xương thịt, hồn phách con người.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn chỉ còn khẽ kêu: "Sư phụ...".

Sau đó, trước mặt hắn bỗng tối sầm lại, toàn thân gục bên xác Điền Bất Dịch.

Chương 230

Vết Thương

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Đêm khuya yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi rì rào qua rừng trúc văng vẳng truyền về. Đèn đuốc sớm đã tắt hết từ lâu, các đệ tử Đại Trúc Phong cũng đều đi nghỉ, chỉ có phía sau Thủ Tĩnh Đường, còn có một ngọn đèn lè loi, heo hắt phát ra những tia sáng mờ nhạt trong đêm thâu.

Gió đêm mang đến một chút khí lành lạnh thổi qua cửa sổ phía trên, phát ra những tiếng "ù ù" nho nhỏ, làm ngọn đèn nhỏ đặt trên bàn bập bùng bập bùng, như muốn tắt.

Một đôi tay trắng muốt chậm rãi đưa lên cản gió lại, ánh lửa mau chóng ổn định và bắt đầu sáng trở lại. Tô Như ngồi cạnh bàn, sắc mặt mệt mỏi, đêm đã khuya, nhưng bà lại chẳng hề muốn ngủ.

Gió bên ngoài vẫn không ngừng thổi, đập vào cánh cửa sổ, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng kêu khe khẽ. Tô Như đứng dậy, chậm rãi bước đến cánh cửa, nhưng không đóng ngay lại, mà cứ đứng ngay người nhìn ra bên ngoài.

Trời đen như mực, lúc này chính là thời khắc đen tối nhất của đêm.

Bà ngưng thẩn lắng nghe, chỉ là trong tiếng gió đêm rì rào, tuyệt nhiên không có âm thanh mà bà muốn nghe.

Tô Như nở một nụ cười ảm đạm, lặng lẽ đóng cửa lại, quay người về bên chiếc bàn nhỏ. Bà và Điện Bất Dịch không phải là người thích xa hoa, nên căn phòng thất này cũng chẳng có đồ vật gì nhiều, trên bàn lúc này ngoại trừ bao vải ra, cũng chỉ có một tấm kính nhỏ hình tròn.

Bà cầm tấm kính lại, trong nháy mắt, trước mặt Tô Như đã hiện ra một nữ nhân thanh lệ đoan trang, tóc dài như mây, da trắng như tuyết, không thấy một nếp nhăn nhỏ. Bà và Điện Bất Dịch phu thê tương ái, cùng nhau tu hành đã mấy trăm năm mới có được đạo hạnh như vậy, dung nhan bảo tồn mãi không biến đổi.

Tô Như nhìn mình trong gương một lúc rồi khẽ thở dài, đặt tấm gương nhỏ xuống bàn, quay người cầm bao vải lên mở ra.

Bên trong là những đồ vật bình thường nhất, một ít kim chỉ, một miếng vải, còn có kéo, phấn sáp, yên chi. Các phụ nữ trong các gia đình bình thường nơi thế gian phàm tục hầu như đều có những thứ này, để giúp trượng phu, hài tử của mình may vá, sửa sang y phục. Tô Như khẽ cầm một miếng vải lên, xuyên mũi kim qua, mượn ánh sáng của ngọn đèn, bắt đầu cẩn thận khâu vá.

Chỉ thấy bà cứ khâu, cứ khâu, dưới ánh lửa bập bùng của ngọn đèn cầy, đôi mắt bà trở nên mờ hờ, tựa như hồn đang phiêu du lơ lửng tận đâu đâu, không biết đang nghĩ gì, tóc độ khâu cũng chậm dần lại. Đúng lúc này, gió bên ngoài kia đột nhiên chuyển mạnh.

"Cạch!".

Hai cánh cửa sổ vừa mới đóng lại rung lên vài cái, sau đó lại mở bật ra như trước.

Một cơn gió ủa vào phòng, ngọn đèn ngoặt trên bàn cơ hồ như lập tức tắt ngóm.

"Á!".

Trong bóng tối, Tô Như kêu lên một tiếng, khẽ chau mày, đầu ngón tay đau buốt. Với tu hành của bà, vậy mà lại bị một mũi kim may vá làm tổn thương ngón tay, đến bản thân bà cũng phải cảm thấy chuyện này buồn cười, song không hiểu vì

sao, trong căn phòng tối, gió lùa hun hút này, tâm tình Tô Như lại trở nên thê lương lạnh lẽo, giống như một tảng đá nặng ngàn cân đang đè lên tim mình vậy.

Bà thở dài não nề, đặt kim chỉ trong tay xuống, bước ra cửa sổ, thấy cảnh sắc bên ngoài vẫn như cũ, chỉ là người trước đây cùng bà ngắm những cảnh này vô số lần, đã đi, đi rất xa rồi.

Sau khi trời sáng, có lẽ phải bảo bọn Đại Nhân đi xuống dưới núi tìm thử mới được, cứ đợi mãi thế này cũng không phải là một cách.

Tô Như thầm nghĩ như vậy, trước mắt thoáng hiện lên hình bóng của Điền Bất Dịch, trong lòng lo lắng không nguôi.

Đêm đã khuya.

Bà nửa mặt lên trời, khóe miệng khẽ động đậy, không biết đang nói gì nữa. Một lúc lâu sau, mới thấy Tô Như cúi đầu, u uất thở dài, rồi đóng cửa lại.

Bên ngoài gió như thổi mạnh thêm.

***

Hồ Kỳ Sơn, Quý Vương Tông.

Trong đêm thâu, có lẽ không chỉ một người không ngủ, chỉ là tâm trạng khác nhau mà thôi.

Phía bên trên Huyết Trì ở giữa lưng chừng núi, Quý Vương và Quý Tiên Sinh cùng đứng song song với nhau. Quý Tiên Sinh vẫn náu mình trong bộ y phục đen thùng thình, không nhìn rõ được thần tình trên mặt y thế nào, còn gương mặt Quý Vương thì dường như rất vui mừng và cao hứng.

Nhin ông ta chẳng hề có vẻ mệt mỏi vì phải thức khuya. Mà trên thực tế, với đạo hạnh của Quý Vương, cho dù mấy ngày không ngủ không nghĩ cũng không phải là chuyện gì đáng ngại, thậm chí lúc này trên mặt ông ta còn ẩn hiện hồng quan, thần khí sung mãn, song mục đang quan sát Huyết Trì bên dưới.

Huyết Trì lúc này so với khi trước đã có những thay đổi rõ rệt, Tứ Đại Linh Thú vẫn bị cầm cổ bên dưới huyết thủy, cho dù là Thao Thiết không ngừng dây dưa giờ đây cũng như đã bị hút sạch hết lực khí, chán nản mệt mỏi nằm rạp xuống, cả nửa ngày cũng chẳng thấy động đậy lấy một cái.

Làn nước Huyết Trì vốn rất bình đạm, lúc này đã hoàn toàn biến đổi, khắp nơi nổi lên những bong bóng nước lớn, cùng lúc vỡ tan, tốc độ so với trước đây nhanh hơn bội phần, các bong bóng càng lúc càng nhiều, cả Huyết Trì rộng lớn như cứ sôi lên sùng sục vậy, một lực lượng vô hình ở nơi đáy hồ đang từ từ thức tỉnh, mùi máu tanh bao phủ cả không gian giờ đây lại càng nồng nặc hơn gấp mười lần.

Giữa không trung, then chốt của Tứ Linh Huyết Trận, Phục Long Đỉnh cũng xảy ra biến hóa, thân đỉnh dày nặng nề cơ hồ như đã hút được rất nhiều linh khí yêu lực từ Tứ Đại Linh Thú dưới Huyết Trì bên dưới, từ từ lộ ra hồng quan, cả chiếc đỉnh

màu thanh đồng lúc này đã biến thành một màu vàng hổ phách, nhìn hết sức huyền ảo trang nghiêm.

Những vân tự thần bí trên thân đinh dần dần sáng bừng lên, giống như được truyền vào sinh mạng mới.

Những đồ hình Tứ Đại Linh Thú vốn lúc ám lúc minh, giờ đây đã sáng rực lên hoàn toàn, lấp lánh rực rỡ hơn cả những vân tự xung quanh. Chỉ có đồ hình ma thần ở giữa là vẫn đỏ sậm như máu khô, tham lam hút lấy những luồn linh khí bên dưới.

Phục Long Đỉnh không ngừng xoáy tròn trong không gian bị phong bế kín mít của nó, phát ra những luồn khí như vân như vụ, mang theo những sức mạnh tựa phong lôi. Trong lúc chiếc đinh không ngừng chuyển động, Quý Vương và Quý Tiên Sinh dù đứng ở cách đó khá xa vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, bên trong Phục Long Đỉnh đang ẩn tàng một pháp lực vô cùng khủng khiếp, và pháp lực đáng sợ này vẫn không ngừng được bổ sung thêm sức mạnh.

Quý Tiên Sinh cũng giống như Quý Vương, đang chăm chú nhìn vào Phục Long Đỉnh, nhưng ánh mắt của y sắc bén và lạnh lẽo như băng hàn, thiếu đi mấy phần cuồng nhiệt, nhưng lại có hơn mấy phần bình tĩnh.

Quý Tiên Sinh nhìn Phục Long Đỉnh rất lâu, chậm rãi mở miệng: "Hiện giờ mọi thứ vẫn không ngoài dự liệu của chúng ta, cứ như vậy, chỉ cần kì hạn bảy bảy bốn chín ngày hoàn toàn viên mãn, Tứ Linh Huyết Trận tất sẽ thành công".

Quý Vương hít sâu một hơi, hồng quang ẩn hiện trên mặt, song mục lộ ra những tia cuồng nhiệt hiếu thấy, bước lên một bước, cất tiếng cười dài đắc ý: "Hay lắm, hay lắm... lão phu đã đợi lâu lắm rồi!".

Quý Tiên Sinh liếc nhìn ông ta, nói: "Tông chủ chớ nê nô nóng, thời gian còn dài".

Quý Vương ngửa mặt cười lớn, quay phắt lại đi đến trước mặt Quý Tiên Sinh, đưa tay vô mạnh lên vai y. Quý Tiên Sinh dường như hơi kinh ngạc, ánh mắt thấp thoáng vẻ hoảng hốt, nhưng cuối cùng cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng yên tại chỗ. Thoáng một lúc sau, Quý Vương vẫn đặt tay lên vai y, không có gì dị dạng, chỉ bật cười nói: "Hảo!Hảo!Hảo!".

Ông ta cười thập phần cao hứng, sau đó như nhớ ra chuyện gì đó, liền nghiêm mặt nói với Quý Tiên Sinh: "Đạ tạ!".

Quý Tiên Sinh khẽ gật đầu nói: "Cái thế kỷ trận có thể thành công, đều nhờ Tông chủ hồng phúc tề thiên, hơn nữa nếu không có thần khí Phục Long Đỉnh, tại hạ cũng vô kế khả thi mà thôi".

Quý Vương khẽ mím cười lắc đầu: "Phục Long Đỉnh là bảo vật của Quý Vương Tông chúng ta, nhưng nhiều năm nay có ai tham ngộ được vân tự trên nó đâu, cuối cùng nhờ có tiên sinh giúp lão phu một tay nên mới thành được. Đây là trời giáng tiên sinh xuống giúp lão phu hoàn thành nghiệp bá đói!".

Quỷ Tiên Sinh trầm mặc giây lát mới nói: "Tông Chủ quá khen rồi!".

Quỷ Vương lại bật cười, quay người lại, ánh mắt dõi về phía Phục Long Đỉnh, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ hưng phấn tột cùng, rồi lại không nhịn được bật cười khanh khách.

Quỷ Tiên Sinh lặng lẽ đứng phía sau Quỷ Vương, nhìn thần thái càng càng cuồng ngạo của ông ta, không nói một lời. Lúc này chỉ cần tùy tiện chọn một người đã từng quen biết Quỷ Vương ra đây, e rằng đều thấy kinh hãi giật mình. Từ xưa đến nay Quỷ Vương là một người hùng tài đại lược nhưng lại thâm trầm, chưa từng bao giờ lộ ra thần thái cuồng ngạo khoa trương như lúc này, thế nhưng trong ánh mắt của Quỷ Tiên Sinh, lại chẳng hề thấy một chút kinh ngạc nào hết.

Không biết là có phải vì bình thường Quỷ Tiên Sinh thường ở một mình với Quỷ Vương nên đã nhìn quen cảnh này hay là vì tâm cơ của y quá thâm trầm, người bên cạnh căn bản không thể nhìn ra.

Tóm lại là bên trên Huyết Trì khổng lồ này, Quỷ Vương đắc ý tính toán chuyện tương lai, tiếng cười khoái trá không ngừng vang động khắp cả đại động huyệt, còn sau lưng ông ta, là bóng đêm yên lặng, yên lặng một cách tuyệt đối.

***

Bên dưới Thanh Vân Sơn.

Mây đen không biết từ lúc nào đã tản đi, nhưng tầng mây vẫn còn rất dày đặc, mưa vẫn còn rơi, như muỗi gợt bỏ không tinh tinh mịn.

Giữa vùng hoang giá, gió lạnh mưa lớn, hàn ý thấu xương, nơi đây vốn là một nghĩa trang, sau một trận ác đấu kinh hồn đã hoàn toàn trở thành hoan phế, thậm chí cả mặt đất dưới đất cũng bị pháp lực kinh hồn phá hoại mà lật tung cả lên, bị mưa lớn làm cho biến thành vũng bùn dơ bẩn.

Sắc trời hôn ám, không có lấy một chút ánh sáng, trong mưa gió, chỉ có một tia sáng lam ảm đạm nhấp nháy.

Bạch y của Lục Tuyết Kỳ đã bị bùn đất vấy bẩn, nhưng dường như nàng không hề để ý, trước mặt nàng là thi thể của Điền Bất Dịch, lão đang nhắm nghiền mắt, yên lành như đang say ngủ, để mặc cho mưa gió rơi bời quất lên mặt. Tiếng gió như nước nở nghẹn ngào, như rên rỉ khóc thương.

Quỷ Lê vẫn chưa tỉnh lại, mượn sắc lam nhàn nhạt của Thiên Gia thần kiêm, có thể thấy sắc mặt hắn trắng bệch như người chết, còn thần tinh thì thống khổ phi thường, nếu không phải lồng ngực động đậy thì thật chẳng khác gì một tử thi. Lúc này, hắn đang được Lục Tuyết Kỳ ôm chặt trong lòng, Thiên Gia thần kiêm phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tạo thành một sức mạnh vô hình ngăn trở gió mưa trong một không gian nhỏ hẹp xung quanh Lục Tuyết Kỳ và Quỷ Lê.

Cách hai người không xa, con khỉ Tiểu Hồi đã mất đi vẻ hoạt bát thường ngày, lặng lẽ ngồi trên mặt đất, mưa gió rơi bời làm bộ lông nó ướt sũng, ba con mắt

của Tiểu Hồi cùng lúc nhấp nháy, cơ hồ như cảm thấy lạnh lẽo, chạy đến bên cạnh Quỷ Lệ.

Lục Tuyết Kỳ từ từ ngẩn đầu lên nhìn Tiểu Hồi một cái, sau đó đưa tay kéo nhẹ nó vào bên trong vòng sáng của Thiên Gia, để nó nhảy lên người Quỷ Lệ. Tiểu Hồi ngược mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, miệng phát ra những tiếng "chí chí", sau đó cúi đầu áp vào ngực Quỷ Lệ. Đầu nó nghiêng sang một bên, ánh mắt nó nhìn vào thi thể của Điền Bất Dịch cách đó không xa.

Như mong! Như ảo!

Đó là một giấc mộng kéo dài, nhưng lại chẳng hề có lấy nửa phần vui vẻ, bởi vì đến tận cùng, mới phát hiện ra một trường ác mộng.

Quỷ Lệ khẽ động đậy, nét thương tâm trên gương mặt trăng bệch cơ hồ như tăng thêm mấy phần, trong chốc lát, hắn từ từ tỉnh lại trong một tiếng dài thõng khổ.

Trước mắt hắn có ánh sáng, ánh sáng màu lam nhàn nhạt, ánh sáng bao vây lấy hắn.

Bốn phía có thanh âm, là tiếng mưa tiếng gió, tiếng mưa dập gió vùi.

Tiểu Hồi đang áp mặt vào ngực Quỷ Lệ đột nhiên thảng người dậy, nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Gió lạnh thổi từng cơn.

Quỷ Lệ khẽ run lên một chập, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của Lục Tuyết Kỳ, gương mặt nàng cũng xanh mét như hắn. Trong đêm mưa gió này, nàng là người duy nhất bầu bạn với hắn.

Khóe miệng Quỷ Lệ khe khẽ máy động.

Vết đau ở lồng ngực đã giảm đi rất nhiều, Quỷ Lệ cuối đầu nhìn xuống ngực mình, đã thấy quấn bảy tám vòng vải trắng, dường như là từ y phục xé tạm xuống, lúc này thần trí của hắn đã từ từ dần tỉnh hắn, mau chóng nhận ra những chỗ xương cốt gãy trên ngực đều đã được nối lại cả, chỉ là một chưởng vừa rồi của Điền Bất Dịch quả thật không phải tầm thường, khí mạch toàn thân hắn đều bị chấn thương, tuy có Lục Tuyết Kỳ cứu chữa, nhưng chỉ sợ cũng phải dưỡng thương nhiều ngày mới hoàn toàn phục nguyên được.

Nghĩ đến đây, hắn quay mặt nhìn ra chỗ khác, lập tức nhận ra vị ân sư dưỡng dục hắn bao năm đang nằm đó. Quỷ Lệ không nói gì, cơ hồ như cả lực khí để nói chuyện gã cũng không có, trong mưa gió mù mịt, gương mặt Điền Bất Dịch ướt sũng, lặng lẽ nằm gục trong bùn đất.

Có ai biết được sau khi chết lão sẽ thế nào?

Cỗ họng phát ra một tiếng khàn khàn, Quỷ Lệ lăng mình khỏi lòng Lục Tuyết Kỳ, rơi xuống bùn đất, sau đó giãy dụa bò đến chỗ di thể của Điền Bất Dịch. Lục Tuyết Kỳ giật mình, vốn có thể kéo hắn lại, nhưng khi tay nàng chạm phải thân thể Quỷ Lệ, chợt nghe hắn nói một câu: "Đừng kéo ta".

Lục Tuyết Kỳ ngây ra như đá, chậm rãi thu tay lại, ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, nhìn Quỷ Lệ rời khỏi vòng ánh sáng của Thiên Gia, từng bước, từng bước lê đến bên cạnh Điền Bất Dịch.

Gió mưa vô tình lạnh lùng ập tới, chẳng mấy chốc đã làm cho thân thể hắn ướt sũng, bùn đất bắn tung lên khắp người.

Tiểu Hồi ở bên cạnh Quỷ Lệ, nhìn chủ nhân, cơ hồ như cũng rất lo lắng, vội nhảy đến sát bên cạnh chủ nhân, đưa tay kéo hắn một cái, thế nhưng thân thể Quỷ Lệ quá lớn so với nó, nhất thời Tiểu Hồi cũng không làm gì được, nhất thời nôn nóng nhảy loạn lên, miệng kêu chí chóe liên hồi.

Cuối cùng, Quỷ Lệ cũng bò đến bên cạnh Điền Bất Dịch, bàn tay lão từ lâu đã băng lạnh. Quỷ Lệ nghiến răng thật chặt, thân hình khẽ run lên, ánh mắt hắn cẩn thận quan sát gương mặt Điền Bất Dịch, giống như một kẻ lảng du nhiều năm quay lại, cuối cùng chỉ còn lại là tuyệt vọng vậy.

Những giọt nước nhỏ chảy từ mặt hắn xuống gương mặt cứng đờ của Điền Bất Dịch.

Mưa càng lúc càng lớn, gió càng lúc càng mạnh.

Ánh mắt Quỷ Lệ từ từ nhìn xuống ngực Điền Bất Dịch, tuy đã được chỉnh lý lại y phục, nhưng vết thương lớn đáng sợ ấy vẫn còn hết sức kinh tâm, cả người Quỷ Lệ như bị ai đó đâm mạnh, sững cả người lại.

Sau đó, hắn chậm chậm quay lại, nhìn về phía sau.

Sau lưng hắn, thân ảnh thê lương của Lục Tuyết Kỳ đang im lặng nhận lấy ánh mắt của Quỷ Lệ, gương mặt trắng bệch không còn một chút huyết sắc, hai cánh tay giấu trong ống tay áo, nắm chặt thành quyền, ngón tay như muốn bấu vào da thịt.

Chỉ trong một thoáng nhìn nhau đó, không biết bao nhiêu xót xa dâng lên trong lòng nàng.

Biểu tình trên gương mặt Quỷ Lệ từ từ giản ra, cả nét đau đớn thương tâm ban đầu cũng dần dần biến mất, chỉ có hoang mang và hoang mang. Hắn cứ hoang mang như vậy quay đầu lại, nhìn Điền Bất Dịch, gió mưa táp tới, không biết từ lúc nào, trên mặt Điền Bất Dịch đã có thêm mấy vết bùn đất.

Quỷ Lệ từ từ đưa tay ra, gạt những giọt nước trên mặt Điền Bất Dịch, khi hắn chạm phải làn da lạnh buốt của lão, tay hắn giật ngược về theo bản năng như khi chạm phải lửa, sau đó mới đưa ra một lần nữa, hết sức cẩn thận lau đi những hạt nước mưa và bùn đất trên mặt Điền Bất Dịch.

Sau đó, hắn vươn người dậy, bò lại gần hơn, dùng thân thể mình che mưa che gió cho ân sư, không để mưa gió rơi bời vùi dập thân thể lão nữa.

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn làm tất cả mọi chuyện, nhưng không lên tiếng ngăn cản, gương mặt diễm lệ của nàng chỉ còn lại thê lương.

"Khi ta còn nhỏ, gia phả nhân vong...".

Thanh âm của Quỷ Lệ đột nhiên vang lên giữa trời mưa gió, hắn nói rất chậm, tựa như mỗi một chữ đều phải suy tính thật kỹ vô số lần trong đầu, rồi mới từ từ thổ lộ ra vậy.

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ đến gần hắn, còn Quỷ Lệ thì vẫn bất động, vẫn che mưa gió cho Điền Bất Dịch.

"Là sư phụ mang ta trở về Đại Trúc Phong, ân tình của lão nhân gia cả đời này ta không quên được".

Thân hình Quỷ Lệ khẽ lắc lư một chút, không biết có phải vì quá mệt mỏi hay không mà hắn như có vẻ không chống chịu được trước gió mưa. Lục Tuyết Kỳ thoảng biến sắc đưa tay lên đỡ hắn, nhưng khi tay nàng vừa chạm phải Quỷ Lệ, hắn chợt dịch người ra một chút, tránh né nàng.

Tay Lục Tuyết Kỳ sững lại giữa không trung.

Quỷ Lệ gắng sức bế Điền Bất Dịch lên, ngả đầu lão vào ngực mình, trên gương mặt hắn hiện ra vẻ đau khổ tột cùng, miệng cứ lẩm bẩm nói gì đó một mình.

Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh hắn, giữa trời mưa gió, nghe hết những gì hắn đang nói một mình.

Quỷ Lệ lặp đi lặp lại một câu duy nhất: "Cả đời ta cũng không quên được, cả đời ta cũng không quên được...".

Khóe miệng Lục Tuyết Kỳ khẽ mấp máy, ánh mắt nàng lướt qua khuôn mặt Điền Bất Dịch. Có ai biết được rằng đêm hôm trước, chính con người này đã từng mỉm cười nói chuyện với nàng, còn cho nàng một lời hứa, cho nàng thấy ánh sáng của hy vọng trong bóng đêm của tuyệt vọng.

Một kiếp đó, vết thương đó...

Người bị thương lại không chỉ có một!

Nàng cười thê lương ảm đạm, quay người bước đi, thân hình lắc lư như muôn ngã, hàng lông mày thanh mảnh nhíu lại, miệng phun ra một bụng máu. Từng điểm máu rơi li ti trên ngực, trên y phục của nàng, rơi trên mặt đất, chỉ là mưa gió quá vô tình, chẳng mấy chốc rửa sạch sẽ không còn một dấu vết.

Nàng ngẩn đầu lên, những giọt nước mưa lạnh lung quất vào mặt, trời tối đen như mực.

Không phải trời sắp sáng hay sao?

Nhưng tại sao lúc này, đến tận lúc này, trời đất vẫn còn phong phong vũ vũ, không có gì ngoài mưa gió và bóng tối?

Khóe mắt Lục Tuyết Kỳ ngăn lệ, trong mưa gió, u buồn ảm đạm.

Chương 231

Về Nhà

Mây tan mưa tạnh, bóng đêm cũng đã lùi lại, chân trời cũng dần xuất hiện một tia sáng, bình hòa rọi xuống thế gian.

Trên đỉnh Thanh Vân Sơn Đại Trúc Phong vẫn có một kh้อง gian yên tĩnh, chúng đệ tử cần mẫn vẫn chưa thức giấc. Ngoài Thủ Tĩnh Đường, những giọt sương trên hoa đọng thành giọt từ từ nhỏ xuống. Xa xa, nơi rừng trúc xanh biếc như thường ngày vẫn còn chưa sáng hẳn, từ giữa rừng trúc lướt đến đỉnh núi trông như một tấm vải mỏng, nhẹ nhàng dao động.

Đại môn Thủ Tĩnh Đường cũng trong tình trạng yên bình như vậy. Cửa lớn rộng mở, sau ngưỡng cửa, trên nền gạch xanh, bức rèm vàng được vén vào cây cột ở bên, ánh đèn tỏa sáng ở trước bàn thờ cung phụng thần tượng Tam Thanh, ánh lửa chầm chậm trong bình minh.

Những cơn gió sớm se lạnh nhẹ thổi đến từ một nơi xa, êm ái lướt qua các dãy nhà sảnh, tràn vào Thủ Tĩnh Đường, rồi lại lảng du đến một nơi xa hơn. Trong gió có tiếng chim hót líu lo, cũng là thứ âm thanh duy nhất của buổi sớm.

Đây quả là một khung cảnh đích thực thanh bình, đạo gia tiên cảnh. Cũng đã không biết bao nhiêu sáng như thế này trôi qua rồi, nơi này không có một chút hơi hướm trần tục khuấy động. Nhưng vào buổi sáng như thế này, quả thật có nhiều điều bất thường, không hài hòa như những buổi sáng trước đây.

Một người toàn thân ướt sũng, đang quỳ trước cửa Thủ Tĩnh Đường, gục đầu vào giữa hai khuỷu tay. Người đó phủ phục xuống đất, những giọt nước từ thân hình, y phục ướt đẫm của y không ngừng nhỏ nước.

Phía trước người ấy sáu thước, qua những băng đá xanh dần đến trước đại môn Thủ Tĩnh Đường, thân thể Điền Bất Dịch nắm yên lặng. Mặc dù sự sống không còn, nhưng trông Điền Bất Dịch thập phần an tĩnh, trên khuôn mặt tịnh không có chút vẻ thống khổ, tựa hồ như cái chết đối với ông không phải là vấn đề quan trọng.

Điền Bất Dịch song thủ tụ lại đặt trước ngực, y phục trên mình cũng đã được cẩn thận kéo sửa tề chỉnh. Thêm vào đó, trên y phục của ông cũng còn có dấu vết ẩm ướt, nhưng hơi nước lại đỡ hơn con người đang quỳ dưới bậc thềm nhiều, chỉ bắt quá trên y phục chỗ nào cũng có dấu tích bùn đất lấm lem, tuy có thể thấy đã có người lau chùi sơ, nhưng vì gấp vội, không thể nào gột sạch được, cho nên những dấu vết tích vẫn còn lưu lại nhiều chỗ.

Lại gần ông ta không thể không lưu ý đến điểm này.

Gió sớm vẫn đang mơ man, phớt nhẹ qua đỉnh Đại Trúc Phong, vờn theo mái ngói xanh vành cong của Thủ Tĩnh Đường, lùa đến trước Thủ Tĩnh Đường. Như cảm thấy được hơi lạnh trong gió, thân người Quý Lệ run run nhẹ nhẹ, thân thể

của hắn vẫn còn rất suy nhược, chỉ là hắn vẫn bất động quỳ đó, đối diện với cửa lớn của Thủ Tinh Đường, cúi gục đầu thật lâu.

Nơi đây có tất cả những gì quen thuộc với hắn, thềm đá, sảnh đường, thậm chí là cả đất cát phả ra sự ẩm đầm mà hắn đang húp mặt quỳ nơi đó. Tất cả là ký ức sâu sắc nhất mà hắn không thể nào quên. Đã không biết bao nhiêu lần hắn từng mơ ước được trở về ngọn núi và đất cát này. Vậy mà giờ đây, khi hắn quay về thì con tim đau khổ đã chết khô.

Phía sau Quỷ Lệ, băng qua khu đất trống chính là nơi mà một thời đã từng là thiên đường của Trương Tiểu Phàm - nhà bếp. Mười năm đã trôi qua, hai cánh cửa làm bằng ván gỗ dường như không có gì thay đổi, chỉ là có thêm nhiều tì vết, đôi chỗ đã xuất hiện vài miếng, trông thật tiêu điều.

Cửa nhà bếp vẫn khép hờ vang lên một tiếng động nhỏ rồi nhanh chóng bị một cánh tay đầy lông lá đẩy ra. Tiểu Hồi đã ở ngay trước bức cửa, nhẹ nhàng nhảy vào. Trong nhà bếp, mọi thứ xắp xếp không có gì thay đổi, ngay cả chỗ để bàn ăn, nỗi niềm xoang chảo cũng vẫn y nguyên như cũ. Tiểu Hồi đảo mắt nhìn quanh, rồi theo thói quen cũ nhảy lên chiếc bàn ở giữa bếp, sau đó ngoái nhìn sang bên phải.

Quả nhiên phía bên phải của gian bếp sát với vách tường, trên những cỏ khô chất thành từng đống to có một kẻ đang ngủ say giấc, bất kể đến thế giới chung quanh, nó thả vào không khí những tiếng phì phò đều đặn. Chẳng phải ai xa lạ, chính là bằng hữu chí thân của nó từ nhỏ đến lớn - Đại Hoàng.

Tiểu Hồi ngồi xổm ở trên bàn, đuôi cuộn tròn lại. Nó không chạy bổ lại để ôm người bạn đã lâu lắm không gặp như mọi khi, hai tay ôm lấy đầu, nó ngoái nhìn ra ngoài rồi quay lại nhìn Đại Hoàng, cơ hồ có điều còn do dự chưa quyết định được.

Cũng vào lúc này, Đại Hoàng đang say giấc khẽ động đậy, hai tai cụp xuống bỗng vểnh lên, mắt đang nhắm tịt cũng mở choàng ra.

Đập vào mắt nó là một bóng dáng rất đỗi quen thuộc đang ngồi trên một chiếc bàn không xa lắm. Đại Hoàng thoáng sững sốt rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, nó tỉnh ngủ hắn, vui mừng khôn xiết, vừa lao mình vừa sủa lên oang oảng, chỉ sau vài bước chạy thắn tốc, trong chớp mắt chân trước của nó chạm đến chân bàn. Mắt nó lộ ra niềm vui sướng vô bờ, đuôi cứ vẩy liên tục.

Niềm hân hoan của Đại Hoàng lan sang cả Tiểu Hồi, nó khẽ nhẹ miệng cười rồi ôm đầu của Đại Hoàng vào trong lòng, vuốt nhẹ đám lông êm mượt. Đại Hoàng cũng chẳng kém, liên tục húc yêu vào Tiểu Hồi và liếm mặt nó. Sau một hồi mừng rỡ hội ngộ, Tiểu Hồi dường như nhớ ra chuyện gì, nó buông tay ra rồi khẽ nhíu mày, nhảy xuống dưới đất, xê đầu Đại Hoàng chỉ tay ra phía ngoài.

Đại Hoàng nhìn Tiểu Hồi, dường như vẫn chưa hiểu được ý tứ. Tiểu Hồi liền ra hiệu và nhảy lên lưng nó. Đại Hoàng sải những bước dài ra khỏi nhà bếp, nhìn quanh bốn phía rồi nhanh chóng phát hiện ra một bóng dáng của ai đó ở phía Thủ Tinh Đường.

Bóng dáng ấy thật là quen thuộc.

Đại Hoàng mỉng rẽ khôn xiết, nó hướng về phía người ấy sửa liền mấy tiếng, không ngừng ngoắc đuôi và lao tới nhanh như gió qua khu đất trống tiến về phía Quỷ Lệ, nhưng khi gần đến nơi thì bỗng đột ngột khụng lại.

Ánh mắt nhìn xa hơn về phía sau cái bóng phủ phục của người quen ấy, nó đã nhìn thấy di thể của Điền Bất Dịch đang nằm bất động trước bậc thềm bên ngoài Thủ Tỉnh Đường.

Tiểu Hồi chẳng nói chẳng rằng rời khỏi lưng Đại Hoàng chạy đến bên Quỷ Lệ, nó vò đầu nhìn quanh từ phía rồi quỳ phục xuống dưới đất, dựa vào thân Quỷ Lệ.

Đại Hoàng từ từ đi qua, tiến từng bước một đến bên cạnh thi thể của Điền Bất Dịch. Nó nhìn vào khuôn mặt của Điền Bất Dịch một lát, nhẹ nhàng liếm khắp người ông ta, đuôi vẫn vẩy không ngừng. Rồi nó bỗng quay đầu lại, hồ nghi đi đến bên cạnh đầu của Điền Bất Dịch, nhẹ nhàng dùng dùng mũi nó cạ vào khuôn mặt ấy, phát ra những âm thanh ư ử như muốn gọi chủ nó tỉnh dậy.

Nhưng Điền Bất Dịch vẫn nằm đấy không có phản ứng gì.

Đại Hoàng đờ đẫn một lúc lâu, tru lên những tràng dài đau đớn. Nó cứ cạ vào khuôn mặt bất động ấy một cách bất lực, mọi cố gắng đều vô ích. Con chó vàng này từ từ ngồi xuống dán chặt mắt vào Điền Bất Dịch giống như chờ đợi một điều mà nhiệm là chủ nó sẽ bỗng nhiên tỉnh giấc. Nó gối đầu lên hai chân trước, cúp hai tai xuống dựa sát vào người chủ yêu quý, cảm nhận được luồng khí lạnh truyền sang.

Làn gió của buổi sớm mai đem theo cái lạnh từ đêm trước. Dưới bậc thềm Quỷ Lệ khẽ rung người, nhưng hẵn mau chóng trở về trạng thái bất động, cứ phủ phục quỳ như thế.

Buổi sớm mai đem về không khí lành lạnh, vạn vật xung quanh đang có sự chuyển mình.

"A".

Tô Như thốt ra từ trong vô thức của một cơn ác mộng. Bà tỉnh giấc, toàn thân lạnh toát.

Tóc tai bù xù, mặt mày hốc hác, bà chống tay lên bàn gương đứng lên. Đêm qua, bà đã gục trên bàn thiếp đi.

Bà tiến đến cửa sổ kéo nhẹ tấm rèm, ánh sáng xuyên qua những khe cửa chiếu sáng gian phòng. Tô Như nhìn những vạch sáng một lúc lâu, lòng đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Nụ cười gương gạo, bà tiến lại bàn cầm chiếc gương nhỏ lên.

Thật sững sờ, một người đàn bà nhan sắc chỉ qua một đêm suy nghĩ giờ trông thật tiêu tụy. Nhưng từ khuôn mặt ấy, vẫn phảng phất nét gì đó khiến người ta phải động lòng.

Nhan sắc vẫn chưa già nhưng trái tim thì thế nào?

Tô Như chỉnh sửa mình trong gương một lúc lâu, rồi thở dài. Bà úp chiếc gương xuống mặt bàn xoay người tiến gần đến cửa sổ, đưa tay mở toan ra.

Ánh ban mai như chực sẵn ùa vào, nhanh chóng xua đi những bóng đêm còn nấn ná. Lòng người cũng cảm thấy phấn chấn hơn. Khuôn mặt Tô Như cũng có chút gì tươi tắn, bà thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Bà có thể cảm nhận được gió mai đang phả nhẹ vào mặt mình, nhưng sao có chút gì đó lành lạnh.

Bà mở cửa bước ra ngoài.

Trời bên ngoài vẫn chưa sáng hẳn, có lẽ giờ này các đệ tử còn chưa thức giấc. Thôi cứ để cho chúng ngủ thêm chút nữa, đợi lát nữa sẽ bảo chúng xuống núi tìm Bất Dịch, đoán chừng bọn chúng cũng sẽ rất mệt.

Tô Như miên man suy nghĩ, chân bước dần về phía Thủ Tĩnh Đường.

Con đường quanh co khúc khuỷu dẫn đến hành lang sao mà dài thế. Bên ngoài, những cây trúc khua trong gió tạo thành một dàn hợp xướng cứ ca mãi một âm điệu lão xào. Không hiểu vì sao trong một buổi sớm mai như thế này, Tô Như bỗng phát hiện ra nhiều thứ xung quanh mình.

Những lớp sơn trên lan can hành lang cùng năm tháng đã bong ra loang lổ, nhiều chỗ đã tróc hết. Còn nhớ một lần quét sơn trong Thủ Tĩnh Đường, khi đó mình và Bất Dịch vẫn càn đang trong thời kỳ tân hôn. Cũng tại hành lang này mình đã trải qua bao nhiêu ngày tháng, kể cả việc trở thành nông điền cũng ngay chính tại đây, thế mà từ trước đến nay mình chưa hề nghỉ đến chuyện này. Đợi khi Bất Dịch trở về, nhất định mình sẽ cùng Bất Dịch lên kế hoạch sơn quét lại.

Ở một cây trúc to nhất trong rừng trúc phía ngoài lan can kia, vẫn có thể thấy dấu vết hình hai cây kiếm nhỏ khắc lên đó mặc dầu không còn rõ lắm, đó là quãng thời gian sau đám cưới đầy hạnh phúc, khắc lên hai cây kiếm ấy chính là thể hiện ước mơ mong song kiếm hợp bích, cùng đạt đến tiên giới. Còn nhớ Bất Dịch đứa mình, cho là mình khắc sao mà xấu thế, vậy là mình đã giả vờ giận dỗi, báo hại lão luống cuồng xin lỗi, mình còn làm bộ một lát sau mới chịu tha thứ cho lão.

Cảnh tượng năm đó cứ như ở trước mặt Tô Như, bà nở một nụ cười, thấy lòng mình ấm lại. Vừa đi vừa hít một hơi sâu cái ngọt ngào trong lành của buổi ban mai. Bỗng nhiên bà nhớ tới Đại Hoàng, con chó mà Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ. Ông đã đi nhiều ngày như vậy không biết các đồ đệ có chăm sóc nó chu đáo không? Chẳng may nó gầy đi thì thế nào khi Bất Dịch quay về cũng trách tội.

Tô Như vừa lắc đầu vừa cười, quyết định nhân lúc trời chưa sáng hẳn đến nhà bếp xem Đại Hoàng thế nào. Vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã đến tiền điện Thủ Tĩnh Đường từ lúc nào.

"Boong..."

Tiếng chuông đầu tiên của buổi sớm mai từ xa truyền tới, đó là dấu hiệu chào buổi sáng trên Thanh Vân Sơn, và cũng là âm thanh để đánh thức một ngày mới. Tiếng chuông nhỏ mà ngân sâu, vọng vào từng vách núi rồi từ từ mờ dần.

Nhịp tim của Tô Như như trải dài theo thanh âm của tiếng chuông, đột nhiên đậm thật mạnh.

Trước Thủ Tĩnh Đường lố nhõ những dáng người, năm có ngồi có. Bà cũng hướng về phía Đại Hoàng. Nó vốn ưa ngủ nướng, sao hôm nay lại dậy sớm thế này, lại còn ngoan ngoãn nằm trên bậc thềm trước cửa.

Dường như nghe thấy tiếng động, đôi tai cup xuống của nó khẽ động đây, nó nhìn vào phía trong Thủ Tĩnh Đường. Trong đó, ánh ban mai chưa chạm tới vẫn còn u tối, không biết tự lúc nào có một người đàn bà đứng nhìn mọi thứ xung quanh.

Tim Tô Như càng lúc càng đậm mạnh, thậm chí như muốn vỡ tung ra. Bà cảm thấy nghẹt thở. Cái hình hài nằm trên bậc thềm đó rất đỗi quen thuộc đến nỗi đã in sâu vào trong tâm khảm bà, không ai có thể chạm đến được.

Nhưng trong thời khắc đó, bà đã thăm cầu mong rằng mình đã nhìn lầm, đã nhìn lầm thôi.

Mặt trắng bệch, nhưng những bước chân vô cảm cứ từng bước, từng bước tiến lại gần, môi bà rung lên bần bật. Đại Hoàng đang nằm phủ phục bên cạnh thi thể của Điền Bất Dịch, nó trông thấy Tô Như đang tiến lại gần thì vẩy đuôi, nhưng vẫn cúi gầm xuống đất, mắt lặng lẽ nhìn vào thi thể của chủ nhân.

Tiến lại gần hơn, cuối cùng cũng phải bước đến chỗ mà không có cách nào chạy trốn. Khuôn mặt của Điền Bất Dịch đã lấp đầy trong mắt Tô Như, dường như ông đang say ngủ, ngủ một giấc thật yên lành.

Tô Như cảm giác như đất dưới chân mình như sụt xuống, bước chêch choạng rồi ngã quỳ xuống đất, nhưng bà cũng gượng đứng lên. Trước mặt mọi thứ đều đen kịt, hai chân không còn lực lẻ đến bên thi thể của Điền Bất Dịch.

Bàn tay run run, chậm chậm vuốt qua thân thể, y phục của Điền Bất Dịch, lúc lướt qua ngực Điền Bất Dịch, tay Tô Như ngưng lại một chút, càng run dữ dội hơn, rồi từ khói mắt của bà lăn hai hàng lệ biếc, từng giọt rơi trên má của Điền Bất Dịch.

Bên cạnh, Đại Hoàng cũng đau khổ vô cùng, nó men lại dụi vào chân bà như an ủi.

Bà chậm chậm ngược lên nhìn người đang quỳ đó, bên cạnh một con khỉ xám đầy lông lá, giọng xúc động tắt nghẽn: "Tiểu Phàm".

Quỷ Lệ run rẩy toàn thân, chẳng dám ngược lên, đâu cúi gầm cọ sát vào mặt đất thô ráp. Hắn cảm thấy mình đáng bị hành hạ, đáng bị lớp đất kia chà sát, nhưng sự trùng phật ấy có đáng gì, hắn không cảm thấy đau. Hắn im lặng một hồi lâu rồi nói, giọng run lẩy bẩy:

"Là đệ tử, sư nương".

Tô Như nở một nụ cười hiền hậu, nói: "Con hè tất phải làm như vậy, hãy đứng lên rồi nói".

Quỷ Lê vẫn quỳ phục dưới đất, không ngần đầu lên, trong phút chốc mọi dũng khí dường như tan biến, hắn không dám nhìn vào mắt sư nương mình, chỉ cất giọng yếu ớt: "Đệ tử đáng chết. Đã không... không bảo vệ được sư phụ". Thanh âm ngọt quang, từng từ từng từ một được nói ra, đối với hắn dường như là một sự trừng phạt.

Tô Như từ từ đỡ thân thể bất động của Điền Bất Dịch lên rồi ôm vào lòng. Toàn thân bà run rẩy, chẳng biết là do cảm giác được sự giá lạnh từ thân thể của Điền Bất Dịch hay là muốn sưởi ấm thi thể ông bằng sự ấm áp của mình.

"Con hãy đứng dậy đi". Giọng bà lạc lõng thê lương quá. Trong trí nhớ hắn chưa khi nào nghe giọng của Tô Như não nề như thế này, nhưng sự phát hiện này chỉ càng làm đau khổ thêm, hắn không chịu đựng nổi gục mặt xuống đất, trái tim đau buốt chừng như muốn vỡ ra.

"Con không đứng dậy thì làm sao có thể cho ta biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì". Tô Như nhẹ nhàng nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi thi thể sớm đã không còn cảm giác gì trên tay.

Đại Hoàng lại tiến về phía trước hai bước, cạ nhẹ đầu vào thân người Bất Dịch, miệng rên lên ư ử.

Quỷ Lê trầm ngâm một lát rồi từ từ đứng lên ngược nhìn Tô Như. Người đàn bà kiều diễm ấy trong lúc này cho dù con tim đã chết, dương như vẫn không mất đi phong thái của mình. Trong gió ban mai, tóc mai của Tô Như xỏa xuống bay lắt phất trên khuôn mặt trắng bệch của Điền Bất Dịch.

"Con đã về, cuối cùng thì con cũng đã về nhà rồi".

Những lời này, rõ cuộc hắn đã nghe từ miệng của Tô Như. Hắn cảm thấy máu trong ngực mình như nhộn nhạo, khí huyết như sóng dữ trào lên cuồn cuộn. Trước mắt như tối sầm lại, trí não hắn trong nhất thời chết điếng, như một dây đàn lên căng, trong nháy mắt đã đứt lìa. Hắn kêu lên một tiếng rất thanh, rồi như một cái cây đổ, ngã lăn ra đã ngất đi.

Một khắc trước khi hắn mơ hồ mất đi tri giác, chỉ thấy một màng đen mờ mịt trước mắt, có cảm giác như toàn thân nóng bức cùng cực như bị lửa thiêu, nhưng bên trong thân thể lại lạnh đến mức như tảng băng. Xa xa thấp thoáng truyền đến mấy tiếng kêu rú, trong tiếng rú mang theo nỗi thống khổ kinh khủng, sau một hồi lại hóa thành tiếng khóc than.

Có tiếng bước chân từ từ phía truyền đến, nhưng chung quy đều cùng tiến về một hướng.

"Sư nương! Sư nương!".

Lời không thể thoát ra, chỉ là một ý nghĩ lóe lên trong đầu Quỷ Lệ trong thoáng chốc, sau đó hắn lại mất đi tri giác, chìm vào hôn mê.

Chương 232

Thân Nhân

Giấc ngủ này, không biết bao lâu, chỉ là trong lúc chìm trong giấc ngủ, lại cảm thấy xung quanh có một mùi vị rất quen thuộc, không biết đã bao nhiêu lâu rồi, hắn không có cảm giác an tâm như thế này.

Vì thế hắn cứ chìm đắm trong mộng cảnh, cơ hồ như không muốn tỉnh lại, chỉ là trong giấc mộng, hắn cứ cảm thấy mình có cảm giác đau đau, vướng vít không rời.

Quỷ Lệ thở dài một tiếng, từ từ tỉnh lại gian phòng trước mắt giống hệt như trong mộng vậy, hắn chậm rãi ngược đầu lên nhìn. Thời niên thiếu hắn đã sống ở đây, sau đó lớn lên. Chiếc bàn, chiếc ghế, cánh cửa cơ hồ như đều khắc sâu vào trong lòng hắn.

Trên bức tường sát chiếc gường hắn đang nằm, chữ "Đạo" lớn vẫn được treo ở đó, chỉ là màu sắc, tự tích đã có chút phai mờ đi rồi mà thôi, nhưng nét bút vẫn mạnh mẽ hữu lực như lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Ngoài khung cửa sổ chợt vang lên tiếng khe khẽ, một khe hở hé ra, con khỉ Tiểu Hồi từ bên ngoài nhảy vào, nó thấy Quỷ Lệ đã tỉnh lại đang ngồi trên giường, không khỏi vui mừng nhảy nhót không thôi.

Quỷ Lệ cảm thấy tim mình như đập mạnh hơn, tình cảnh này, phảng phất giống như nhiều năm trước, nếu không phải có thương thế trên người, và con mắt thứ ba của Tiểu Hồi, thì hắn thật sự có cảm giác như mình đang trong giấc mộng Nam Kha vậy.

Chỉ là, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Tiểu Hồi không ngưng kêu lên "chí chí". Quỷ Lệ cúi đầu, chỉ thấy hai tay Tiểu Hồi đang sách mẩy thứ quả rừng, chắc là mới hái bên ngoài vào định chia cho chủ nhân cùng hưởng. Quỷ Lệ khẽ lắc đầu, tỏ ý không muốn ăn. Tiểu Hồi cũng không nài ép, liền quay người nhảy lên bàn, nửa ngồi nửa quỳ, sau đó há miệng nhai nhồm nhồm.

Quỷ Lệ lặng lẽ quan sát mọi thứ trong phòng, cuối cùng cũng dừng lại ở cửa sổ nữa đóng nữa mở mà Tiểu Hồi vừa chui vào. Một chút ánh sáng từ bên ngoài le lói chạy vào, nhìn không rõ sự vật bên ngoài, nhưng Quỷ Lệ không cần nhìn cũng biết đó là một dinh viện nhỏ, còn có một cây thương tùng, bãi cỏ xanh xanh, còn có một con đường nhỏ lát đá, bên cạnh còn có một cửa bán nguyệt. Từng ngọn cỏ, cành cây ở đây, đều đã khắc sâu vào tâm khảm của hắn, không thể nào phai mờ được.

Không khí trong lành ngọt ngào, cả đình viện nho nhỏ bên ngoài, cũng cơ hồ như truyền vào mùi hương thơm mát.

Hắn ngắn ngơ có cảm giác như được về nhà, nhưng chỉ là trong chốc lát, nỗi đau trong tim đã làm hắn tỉnh lại khỏi cơn mơ.

Bên ngoài có tiếng bước chân.

Ánh mắt Quỷ Lệ nhìn ra phía cửa. Tiếng bước chân mau chóng mau chóng đến gần cửa, nhưng bên ngoài cánh cửa khép hờ kia, người đó cũng do dự một lát, không lập tức đẩy cửa bước vào.

Quỷ Lệ chăm chú nhìn cánh cửa.

Cuối cùng cánh cửa cũng được đẩy ra.

Một bóng người cao lớn đứng bên ngoài, nhìn về phía Quỷ Lệ. Ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, nhưng không lập tức nói chuyện. Trong ánh mắt của họ, nhất thời có quá nhiều tình cảm phức tạp, không biết có phải vì vậy, mà mới khiến thiên ngôn vạn ngữ không thể nói lên thành lời.

Tiểu Hồi trên bàn, miệng nhè ra mấy hạt quả, sau đó liếc mắt nhìn ra cửa, kêu lên "chí chí" mấy tiếng, rồi lại cúi đầu chăm chú tiếp tục ăn.

Nam tử đứng ngoài cửa thở dài một tiếng, khéo miệng nhếch lên nở một nụ cười gượng gạo, khẽ lắc đầu, bước vào trong, nhìn Quỷ Lệ thật lâu, nói: "Đã lâu không gặp rồi, ta phải gọi là lão Thất hay tiểu sư đệ đây?".

Môi Quỷ Lệ khẽ máy động, gã nhìn nam tử đứng trước mặt mình, thấp giọng gọi: "Đại sư huynh...".

Tất cả mọi thứ trên Đại Trúc Phong vẫn an tĩnh như trong kí ức xa xăm của hắn, không biết những người khác đã đi đâu mất.

Tống Đại Nhân im lặng nhìn người đang ngồi trước mặt mình, thuở nào hắn là gã tiểu sư đệ mà gã yêu thương nhất, là tên đệ tử bất thành khí ở Đại Trúc Phong. Giờ đây, thời gian trôi đi, vật đã đổi, sao đã rời.

Mười năm rồi, đây là lần đầu hai người gặp nhau sau mười năm.

"Mười năm nay đệ vẫn sống tốt chứ?".

Tống Đại Nhân ngồi đối diện với Quỷ Lệ, cất tiếng hỏi.

Quỷ Lệ không trả lời, chỉ trầm mặt. Mười năm rồi, quay đầu lại chỉ thấy thời gian trôi đi như nước, không biết hắn đã đi được bao nhiêu dặm đường, chỉ là... hắn không thể nào nói ra được một chữ "Hảo" mà thôi.

Tống Đại Nhân nhìn thẳng vào mắt hắn, Trương Tiểu Phàm năm xưa vẫn còn đó, chỉ là dung nhan đã có thêm vài nét tang thương, không biết từ lúc nào, tên sư đệ nhỏ hơn gã rất nhiều tuổi, nhưng đạo hạnh lại cao hơn gã gấp bội này, hai hàng tóc mai đã lấm tấm điểm bạc.

Tống Đại Nhân thở một tiếng dài não nề, chậm rãi nói: "Thân thể đệ giờ thế nào rồi?".

Quý Lệ cúi đầu nhìn vết thương của mình, chỉ thấy tấm vải rách trước kia đã được thay bằng một tấm băng sạch sẽ, rõ ràng là đám sứ huynh trên Đại Trúc Phong này đã thay hắn băng bó lại. Vết thương nơi ngực còn đau ê ẩm, nhưng so với trước hôn mê đã đỡ hơn rất nhiều. Hắn trầm mặt hồi lâu: "Không còn gì đáng ngại nữa, đa tạ đại sứ huynh quan tâm".

Nói tới đây, hắn chợt nhớ ra điều gì, nhìn sang Tống Đại Nhân: "Đệ... đệ đã bội phản Thanh Vân Môn, các sứ huynh còn nhận sứ đệ này hay sao?".

Tống Đại Nhân mỉm cười, tuy trong nụ cười còn mẩy phần khổ não: "Sư nương đều nói cho bọn huynh rồi, lúc sư phụ lão nhân gia sinh tiền...". Nói tới hai chữ "sinh tiền", khóc mắt họ Tống đỏ lựng lên, thanh âm nghẹn ngào nức nở, Quý Lệ khẽ nghe thấy, thân hình khẽ run run.

Tống Đại Nhân định thần tiếp tục nói: "Sư phụ lão nhân gia sinh tiền từng nhiều lần nói với sư nương, rằng bản thân mình chưa từng chính miệng đuổi đệ ra khỏi Đại Trúc Phong hơn nữa lão nhân gia cũng chưa từng nghĩ đến những sai lầm mà đệ phạm phải mười năm trước. Vì vậy sư nương dặn dò chúng ta, ngày hôm nay, chỉ cần đệ còn đồng ý, đệ vẫn là lão Thất của Đại Trúc Phong, là tiểu sứ đệ...".

Quý Lệ chậm rãi cúi đầu, thân hình lại rung lên, tay thủ đặt trên mép giường, bóp lại thật chặt, hữu thủ đưa tay lên vuốt những hạt lệ chảy dài trên mặt.

Không khí trong phòng nhất thời trở nên trầm xuống, rất lâu sau đó, khi thấy thần tình của Quý Lệ bình tĩnh trở lại, Tống Đại Nhân mới trầm giọng nói tiếp: "Nếu thân thể đệ không có gì đáng ngại nữa thì hãy theo ta đến Thủ Tĩnh Đường, sư nương đang ở đó thủ linh cho sư phụ, người muốn gặp đệ".

"Vâng...".

Bước qua cửa, nhìn thấy những cảnh vật quen thuộc, Tống Đại Nhân vẫn không nói tiếng nào, bờ vai rộng, tấm lưng dày trông như một ngọn núi nhỏ vậy.

Quý Lệ lặng lẽ đi sau lưng gã, không khỏi nhớ lại thời niên thiếu, khi lần đầu tiên hắn đến Đại Trúc Phong, cũng là đi theo Tống Đại Nhân, chậm chạp bước vào thế giới riêng của nơi này.

Quay đầu lại nhìn chuyện đã qua, mọi chuyện quả như một giấc mộng.

Ánh mắt của hắn cứ như dán chặt vào lưng của Tống Đại Nhân, giờ mới phát hiện, ở eo hông gã đã có thêm một tấm vải trắng, tự nhiên là để thủ hiếu cho ân sư Điền Bất Dịch.

Hắn ủ ê chán nản, nhắm nghiền đôi mắt lại.

Ra khỏi đoạn hành lang chính là Thủ Tĩnh Đường, chỉ khác với mọi khi ở chỗ, hôm nay trong Thủ Tĩnh Đường phảng phất bay ra, cùng với tiếng khóc than thảm.

Tống Đại Nhân chậm rãi bước vào Thủ Tĩnh Đường, đi được hai bước, gã đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Quỷ Lệ, phát giác hắn vẫn đứng ngây người ra tại chỗ, nhìn vào Thủ Tĩnh Đường, nhưng không hề nhặt chân cất bước.

"Sao vậy?".

Sắc mặt Quỷ Lệ trắng bệch, không biết vì sao, khi hắn nhìn vào Thủ Tĩnh Đường, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi, giống như một đứa trẻ làm sai điều gì, không dám đối diện với người cha người mẹ đang thương tâm của mình vậy.

Tống Đại Nhân cơ hồ như đã nhìn ra điều gì, thở dài nói: "Vào đi!". Vừa nói vừa đưa tay vỗ nhẹ lên vai hắn. Quỷ Lệ khẽ cử động, nhìn vào Tống Đại Nhân, im lặng gật đầu, nhấc chân bước vào trong.

Càng lại gần Thủ Tĩnh Đường, mùi hương hỏa càng nồng đậm, tiếng khóc than càng rõ ràng hơn, nhưng trong những tiếng khóc than thân thuộc đối với Quỷ Lệ ấy lại không thấy tiếng khóc của nữ tử, không có tiếng khóc của Tô Như, cũng không có Điền Linh Nhi, tiểu sư tỷ đã gả đi cho người khác.

Cuối cùng, hắn cũng cất bước đi qua cửa lớn của Thủ Tĩnh Đường.

Năm ánh mắt quay lại, dừng lại trên người gã. Thân hình Quỷ Lệ hơi run lên, ánh mắt hắn quét qua một lượt trên từng người một.

Ngô Đại Nghĩa, Trình Đại Lễ, Hà Đại Trí, Lữ Đại Tín, Đỗ Tất Thư.

Những gương mặt quen thuộc, lúc này lần lượt hiện ra trước mặt Quỷ Lệ, nhiều năm trước, bọn họ đã là người thân nhất của hắn, là những sư huynh mà hắn có thể tin tưởng và dựa dẫm nhất.

Bọn họ cũng giống như Tống Đại Nhân, ở eo có buộc một tấm vải trắng, trên mặt đầy vết thương, đôi mắt đỏ lựng lên vì khóc. Trong Thủ Tĩnh Đường, có một chiếc chảo lớn, bên trong lửa cháy hùng hụt, các sư huynh của hắn đang chăm châm thỉa vào đó những tờ giấy vàng bạc.

Lửa cháy bốc cao, khói mù mịt.

Quỷ Lệ ngẩn người ra, phía sau màn khói, Điền Bất Dịch an tĩnh nằm trên linh sàng, y phục bẩn thỉu trên người đã được thay bằng một bộ sạch sẽ, gọn gàng, dung mạo tinh thần đã khá hơn rất nhiều. Sư nương Tô Như của hắn đang ngồi bên cạnh Điền Bất Dịch, đưa tay vuốt nhẹ lên tay lão, rồi chăm châm bóp chặt.

Thân hình của bà rất bi thương, nhưng bà không lưu luyến, trên mái tóc mai vẫn còn xanh mướt của bà có cắm một bông hoa nhỏ màu trắng, đó là một bông hoa vẫn còn đọng sương của buổi sớm, đậm nhã thanh lệ, lại mang mấy phần u hoài đau thương. Bà nắm chặt tay trưởng phu, chăm chú ngắm nhìn gương mặt của lão. Còn Điền Linh Nhi thì không ngờ lại không thấy xuất hiện tại nơi này.

Con chó được Điền Bất Dịch nuôi từ nhỏ, Đại Hoàng cũng ủ rũ nằm bên linh sàng, đầu gục xuống đất, hoàn toàn mất đi vẻ hoạt bát thường ngày.

Ánh mắt của Quỷ Lệ dừng lại trên người Điền Bất Dịch, sau đó không di động đi đâu nữa. Bước chân của hắn nặng nề, chậm rãi lê từng bước một. Tống Đại Nhân lặng lẽ đi bên cạnh hắn, lấy một sợi dây thừng gai đưa cho Quỷ Lệ. Quỷ Lệ liếc qua gã, trong mắt lộ vẻ cảm kích, gật đầu nhận lấy sợi dây, thấp giọng nói: "Đa tạ!".

Tống Đại Nhân nhìn sang phía Tô Như nói: "Đệ qua với sư nương đi!".

Nói xong, gã lặng lẽ đi ra phía các sư đệ, quỳ xuống trước di thể Điền Bất Dịch dập đầu ba cái, khi gã ngẩng đầu lên, khóc mắt đã đỏ ửng lên, sau đó cầm một xấp giấy tiền bên cạnh Ngô Đại Nghĩa, từ từ thả vào bồn lửa.

Quỷ Lệ nhìn sợi dây trong tay, từ từ buộc nó vào thắt lưng, sợi dây thừng gai quấn quanh mình, mang theo mấy phần bi thương, cơ hồ như thắt chặt tim hắn lại một lần.

Hắn cúi đầu đi tới trước linh sàng, quỳ xuống khâu đầu ba cái trước di thể Điền Bất Dịch, sau đó quay sang phía Tô Như.

"Đệ tử...".

Thanh âm của hắn chợt ngưng lại, hồi lâu sau mới nghe thấp giọng nói: "Đệ tử Trương... Tiểu Phàm, bái kiến sư nương!".

Phía sau, Tống Đại Nhân và năm đệ tử Đại Trúc Phong đều nhìn qua, biểu tình trên mặt rất phức tạp, nhưng nhiều hơn cả là sự hoan hỉ và thân thiết khi gặp lại người thân.

Cả Tô Như cũng tỏ ra được thanh thản phần nào, bà nhìn Quỷ Lệ khẽ gật đầu, sau đó trên gương mặt xinh đẹp lại hiện lên vẻ đau thương, nhìn Điền Bất Dịch nói: "Bất Dịch, ông nghe thấy chưa, là lão Thất đó, nó trở về khâu đầu với ông kia".

Quỷ Lệ quỳ phục dưới chân Tô Như, không nói nên lời.

Phía sau vang lên những tiếng nấc nghẹn ngào.

Khói hương nghi ngút lan tỏa trong Thủ Tĩnh Đường, không biết có phải vì chủ nhân không còn nữa hay không, mà cả nơi này cũng trở nên trống không, chẳng hề huyên náo vì sự hiện diện của nhiều người.

Một lát sau, Tống Đại Nhân gạt lệ rơi khỏi mắt, bước lên phía trước, đến bên cạnh Tô Như: "Sư nương, xin người cho chỉ thị về chuyện hậu sự của sư phụ, cần phải báo cho các sư trưởng tiền bối, đệ tử còn đi Long Thủ Phong thông tri cho Linh Nhi sư muội, để sư muội ấy...".

"Chuyện này không gấp!".

Tống Đại Nhân giật mình kinh ngạc, chúng đệ tử sau lưng gã, cả Quỷ Lệ cũng ngạc nhiên ra. Thủ Tĩnh Đường nhất thời im lặng như tờ, cả một tiếng động nhỏ cũng không nghe thấy.

Một lúc sau, Tống Đại Nhân mới lấy hết can đảm, nhỏ giọng nói: "Sư nương, sư phụ qua đời, chúng đệ tử đều hiểu nỗi đau của người, chỉ là hậu sự này không thể không làm".

Sắc mặt Tô Như vẫn không hề thay đổi chẳng những vậy, bà còn không thèm nhìn Tống Đại Nhân lấy một cái, từ đầu tới giờ ngoại trừ liếc nhìn Quý Lệ một cái khi nãy, trong mắt của bà chỉ có bóng dáng của Điền Bất Dịch mà thôi.

Tống Đại Nhân có vẻ lưỡng lự, nhất thời không biết phải làm sao, bèn quay đầu lại nhìn đám sư đệ đang quỳ trước linh sàng đốt giấy vàng bạc, nhưng chúng nhân cũng chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu nên làm gì mới tốt. Đúng lúc này, Tô Như chợt lên tiếng: "Đại Nhân".

Tống Đại Nhân vội đáp: "Vàng, sư nương, người có gì dặn dò đệ tử?".

Tô Như nói: "Con và những người khác tạm thời ra ngoài, không được sự cho phép của ta, thì không được vào đây".

Tống Đại Nhân ngây người, lui lại mấy bước, đám sư đệ đều ngược lên nhìn gã. Tống Đại Nhân chỉ chau mày không nói, người cơ trí nhất trong đám sư huynh đệ là Hà Đại Trí nhìn gã khẽ lắc đầu, sắc mặt đầy vẻ lo lắng. Tống Đại Nhân nhìn thấy vậy, hai hàng lông mày lại càng nhíu chặt hơn nữa.

Gã và các đệ tử đã ở bên nhau không biết bao lâu, Hà Đại Trí đang lo lắng điều gì, gã tự nhiên cũng hiểu rất rõ. Gã là người đi theo Điền Bất Dịch và Tô Như lâu nhất trong các đám đệ tử, không có người nào hiểu rõ tính khang lệ của sư nương hơn gã, chỉ sợ lúc bọn gã không có ở đây, sư nương...

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tống Đại Nhân trắng bệch, bước chân cũng không thể nào nhắc chân lên nổi. Đúng lúc này, Tô Như lùi mắt nhìn bọn gã một lượt, tức giọng gắt: "Các ngươi làm gì vậy, lẽ nào sư phụ các ngươi vừa chết, các ngươi đã không coi sư nương này ra gì rồi sao?".

"Phịch! Phịch!".

Liên tiếp mấy tiếng vang lên, ngoại trừ Quý Lệ vẫn quỳ trước mặt Tô Như, bọn Tống Đại Nhân đều lần lượt quỳ xuống, khẩu đầu sát đất, họ Tống thì không ngừng nói: "Đệ tử không dám, đệ tử không dám!".

Tô Như thở dài một tiếng, gương mặt mệt mỏi cơ hồ như cả khí lực để mắng người cũng không có, chỉ khẽ xua tay: "Các ngươi ra ngoài đi!".

Bọn Tống Đại Nhân không dám cãi lời sư nương, đành khổ sở lui ra ngoài, nhưng trong lòng thì có tảng đá lớn đè nặng, không biết phải làm sao mới phải. Quý Lệ khẩu đầu với Tô Như mấy cái, rồi cũng chậm rãi lui ra ngoài. Nhưng hắn mới đi được mấy bước thì Tô Như đã gọi lại: "Lão Thất, con ở lại, ta có chuyện muốn hỏi!".

Quý Lệ ngẩn người, dừng bước, còn bọn Tống Đại Nhân phía sau lưng hắn thì thở phào nhẹ nhõm. Nói gì thì nói, chỉ cần có người ở lại bên sư nương thì bọn y cũng bớt đi phần nào lo lắng. Kế đó chỉ nghe tiếng bước chân lục tục, trong nháy mắt

sáu người bạn Tống Đại Nhân đã ra khỏi Thủ Tĩnh Đường.

Thủ Tĩnh Đường bất giác trở nên im lặng lạ thường, chỉ có ngọn lửa đang tham lam nuốt lấy những mảnh giấy tiền vàng bạc là thi thoảng phát ra những tiếng lách tách.

Quý Lệ lặng yên đứng yên tại chỗ, cúi đầu không nói gì. Không biết bao lâu đã trôi qua, hắn mới nghe thấy Tô Như thở dài não nề, nói: "Sư phụ con xưa nay đều miệng cứng lòng mềm. Biến cố mười năm trước lúc nào ông ấy cũng canh cánh trong lòng, tuy là không nói với ta, nhưng ta nhận ra, trong lòng ông ấy cảm thấy rất có lỗi với con".

Khóe mắt của Quý Lệ đỏ lên, dụng lúc lắc đầu nói: "Không phải, là đệ tử không đúng, phụ lòng ân sư, là đệ tử có lỗi với sư phụ...". Càng nói, giọng hắn càng nghẹn ngào.

Tô Như khẽ mấp máy môi, thanh âm nức nở của Quý Lệ, cơ hồ như đã khơi gợi lại nỗi đau trong sâu thẳm lòng bà, chỉ là cuối cùng vẫn kiềm nén được, không để lệ rơi. Bà cúi đầu nhìn gương mặt Điền Bất Dịch, u uất nói: "Trong lòng sư phụ con, trước nay chưa từng coi con là một đệ tử bị đuổi khỏi sư môn, con có hiểu không?".

Quý Lệ cúi đầu nói: "Đệ tử hiểu".

Tô Như lại nói: "Đến giờ con vẫn nhận ông ấy là sư phụ, thì hãy lại đây, đốt giấy tiền vàng bạc cho ông ấy đi, coi như là tận chút hiếu tâm, chắc Bất Dịch có linh thiêng cũng vui lắm".

Quý Lệ nghiến chặt răng, quỳ xuống trước di thể Điền Bất Dịch, vái ba cái, nước mắt lưng tròng. Sau đó hắn đứng dậy đi đến bên trước bồn lửa, quỳ xuống. Lửa trong bồn đã yếu đi rất nhiều, có lẽ là do bọn Tống Đại Nhân đã đi ra ngoài hết nên không ai thêm giấy tiền vào. Quý Lệ liếc mắt nhìn qua, chỉ nhìn thấy cách đó không xa có một đống giấy tiền khá dày, đều là hàng mới chưa bóc niêm phong.

Trên Đại Trúc Phong đều là người tu đạo, mấy trăm năm chỉ sợ không dùng đến giấy tiền vàng bạc. Những đồ này chắc là do Tống Đại Nhân hạ sơn mua về. Nghĩ tới đây, trong lòng Quý Lệ lại cảm thấy chua chát vô cùng, đưa tay cầm lấy một tập, mở niêm phong cho vào bồn lửa.

Tô Như ngồi bên cạnh Điền Bất Dịch, im lặng nhìn bồn lửa bập bùng, ánh lửa hắt lên gương mặt Quý Lệ rồi phản chiếu ra những tia sáng lúc ám lúc minh.

Bà đột nhiên khai khẩu nói: "Lúc sư phụ qua đời, con ở bên cạnh ông ấy phải không?".

Quý Lệ khẽ giật mình, rồi quay người lại, đối diện với Tô Như, thấp giọng nói: "Vâng!".

Tô Như nhìn thẳng vào Quý Lệ: "Hôm qua sau khi con hôn mê, lúc ta thay thuốc cho con, có phát hiện ra chỗ trọng thương ở ngực con, có một đao Xích Diễm

kiếm khí mà chỉ có sư phụ con luyện được. Kinh mạch con bị thương cũng vì đao kiếm khí này, đây là chuyện thế nào?".

Quỷ Lệ giật mình đánh thót, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, một lúc lâu sau hắn mới thấp giọng đáp: "Đệ tử thọ thương lần này đích thực là do sư phụ xuất thủ, nhưng...".

Nói tới đây, nhất thời hắn cũng trở nên hoang mang không biết bắt đầu từ đâu. Biến cố đêm hôm đó quả thật rất phức tạp, ngay cả một kẻ nhiều năm lẩn lộn giữa nhân gian loạn lạc mà không khỏi kinh tâm động phách, huống hồ trong sự kiện đó còn có cái chết của ân sư mà hắn kính ái nhất đời, nên càng khó nói hơn.

Tô Như hờ nhẹ một tiếng, phung nhãnh sáng rực lên, lạnh lùng nói: "Mau nói sự thật cho ta".

Nhất thời Quỷ Lệ cũng không dám nhìn thẳng vào mắt của Tô Như, cúi đầu một lúc lâu mới bắt đầu kể chuyện đêm đó phát hiện ra nhân vật thần bí ở Thảo Miếu thôn, đuổi đến nghĩa trang hoang phế ở Hà Dương Thành, rồi cái chết của Điền Bất Dịch cho Tô Như nghe.

Tô Như càng nghe thì sắc mặt càng nhợt nhạt, đặc biệt là khi nghe đến đoạn Điền Bất Dịch mất mạng, thì đã không còn chút huyết sắc, đôi bàn tay nắm chặt lấy bàn tay lạnh băng của Điền Bất Dịch, giống như sợ trượng phu lại rời ra mình một lần nữa.

Cuối cùng Quỷ Lệ nói: "Sự tình là như vậy, đệ tử không dám giấu giếm sư nương điều gì".

Ánh mắt Tô Như quay sang phía Điền Bất Dịch, chăm chú nhìn gương mặt an tường mà thân thuộc của lão, có lẽ trong lòng trượng phu của bà, căn bản không hề hối hận. Trong lòng lão, chắc chắn cảm thấy đó là những chuyện mà bản thân nên làm.

Bà hít sâu vào một hơi, thẳng thân người dậy, mặc dầu trong lòng bà rất muốn nằm xuống đó, vĩnh viễn ở bên trượng phu, không cần lo lắng chuyện gì nữa, nhưng chỉ là... bà biết rõ bây giờ chưa phải lúc đó.

"Con nhìn rõ là...".

Thanh âm của Tô Như nghe như phiêu phiêu hốt hốt giữa không gian.

Quỷ Lệ nhất thời cũng không hiểu: "Sư nương, ý người là... ?".

Sắc mặt Tô Như trắng bệch, thấp giọng nói: "Người thần bí đó, đúng là chưởng giáo chân nhân: Đạo Huyền sư huynh?".

Quỷ Lệ hít sâu vào một hơi, quả quyết khẳng định: "Đệ tử tận mắt nhìn thấy, người đó dù hóa thành tro, đệ tử cũng quyết không nhìn sai".

Tô Như lặng lẽ cúi đầu, hồi lâu sau mới từ từ nói: "Theo lời con nói, thì cuối cùng lúc Điền Bất Dịch tâm trí đại loạn, đánh con trọng thương, Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong đã giết ông ấy?".

Quỷ Lệ run người, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, nhưng cuối cùng, nhưng cuối cùng hắn vẫn nghiến răng đáp: "Vâng!".

Tô Như không nói gì, chỉ đứng ngây người nhìn Quỷ Lệ, cơ hồ như xuất thần. Trong mắt bà, thần tình Quỷ Lệ biến đổi một cách kịch liệt, như đang dằn vặt điều gì đó, một lúc sau hắn mới lên tiếng: "Lục Tuyết Kỳ, nàng kỳ thực chỉ muốn cứu con. Không, là đệ tử...". Đột nhiên hắn quỳ phục xuống đất: "Sư nương, ngàn sai vạn sai đều là đệ tử cả, Lục Tuyết Kỳ...".

Tô Như thở dài nói: "Ta còn nhớ trong các đệ tử Thanh Vân Môn, tình cảm của nó với con là tốt nhất, cho dù con nhập Ma đạo, nó vẫn không ngừng nhớ nhung, vì con mà đã mấy lần nghịch ý Thủy Nguyệt sư tỷ, lại còn cự tuyệt cả lời cầu thân của Phần Hương Cốc Chủ Vân Dịch Lam nữa".

Quỷ Lệ quỳ trước mặt Tô Như, lòng dạ rối như tơ vò, có muôn ngàn điều muốn nói, nhưng lại chẳng nói ra câu. Trường đại biến ngày hôm nay, tuy hắn biết rõ Lục Tuyết Kỳ là vì cứu hắn nên mới xuất thủ, nhưng Điền Bất Dịch dù sao cũng là ân sư đã dưỡng dục hắn thành người, lại là người mà hắn kính ái nhất, vậy mà trước mặt hắn, nàng đã căm ngập thanh Thiên Gia thần kiềm xuyên qua ngực ân sư. Kể từ khoảng khắc đó, hắn đã quyết tâm dù đau khổ đến mấy, gã cũng phải quên bằng được Lục Tuyết Kỳ.

Sau trận đại loạn ở Nam Cương, từng có một khoảng khắc ngắn ngủi hắn được ôm nàng vào lòng, nhưng tạo hóa trêu người, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa... thật không hiểu tại sao trời già lại tàn nhẫn đến thế.

Tuy Quỷ Lệ đã quyết tâm rời xa nàng, nhưng hắn không thể ngồi trơ mắt nhìn Tô Như hiểu lầm nàng. Nhưng hắn càng hiểu rõ hơn, thần tình của sư nương đối với sư phụ, so với hắn chỉ hơn chứ không kém, chuyện mà cả bản thân hắn cũng không chấp nhận, thì làm sao có thể cầu xin bà khoan hồng đại lượng được chứ?

Quỷ Lệ người không nói được gì, cũng không biết nên nói gì.

Sự thực quá đỗi vô tình, mỗi một người tiếp cận đến nó, đều bị nó làm tổn thương.

Chỉ là sắc mặt Tô Như lúc này không hề có vẻ quyết liệt như Quỷ Lệ đã tưởng tượng, ngược lại sau cơn bi thương ban đầu, bà từ từ bình tĩnh trở lại. Một lúc sau, Tô Như mới nhìn Quỷ Lệ nói: "Ta nhớ con có nói, trước khi lâm chung, thần trí Điền Bất Dịch có khôi phục lại, nhận ra con, có đúng không?".

Quỷ Lệ gật đầu: "Vâng!".

Tô Như nói: "Vậy ông ấy có nói gì không?".

Quỷ Lệ ngưng thần suy nghĩ rồi thấp giọng nói: "Sau khi sư phụ tỉnh lại, có nói hai câu".

Tô Như tiếp tục hỏi: "Ông ấy nói gì?".

Quỷ Lệ nói: "Câu đầu tiên của sư phụ hơi kỳ lạ, chỉ nhắc đi nhắc lại ba chữ: 'Đừng

trách nó, đừng trách nó'. Câu thứ hai là dặn dò đệ tử, sau khi người qua đời thì mang di thể người về Đại Trúc Phong giao cho sư nương, đồng thời dặn...".

Tô Như biến sắc nói: "Ông ấy muốn con nói gì?".

Quỷ Lệ thấp giọng nói: "Trước lúc lâm chung, sư phụ có dặn chuyển cáo với sư nương, xin sư nương đừng quá đau thương, đừng... đừng làm chuyện ngốc nghếch".

Tô Như ngẩn người ra không nói gì, nước mắt cứ tuôn trào ra theo khói mắt, thân hình lảo đảo vô lực như muỗi ngã khuỵu, dáng vẻ thương tâm tột cùng. Quỷ Lệ vừa đau đớn vừa lo lắng, nhưng không dám bước lên, chỉ quỳ xuống dưới đất khẩu đầu nói: "Xin sư nương kiềm chế bi thương".

Một lúc lâu sau mới nghe Tô Như bình tĩnh nói: "Ta không sao, con cứ đứng dậy đi".

Quỷ Lệ giờ mới đứng dậy, ngẩn đầu nhìn lên thấy sắc mặt Tô Như đã bình tĩnh trở lại, nhưng trong mắt vẫn còn vẻ đau thương khôn cùng.

Thủ Tĩnh Đường lại trở nên tĩnh lặng, Quỷ Lệ lặng lẽ cho giấy vàng bạc vào bồn lửa. Lúc này chợt nghe Tô Như nói: "Có phải con cũng bất mãn và oán hận Lục Tuyết Kỳ đã xuất thủ giết chết sư phụ không?".

Quỷ Lệ giật mình, không biết sư nương có ý gì khi hỏi câu này, nhất thời không biết nên trả lời ra làm sao mới phải. Nhưng Tô Như cũng là nhân vật thông minh mẫn tiệp, nên chỉ thoáng nhìn thầm tinh trên mặt Quỷ Lệ đã hiểu được quá nửa tâm tình của gã lúc này.

Bà chậm rãi nói: "Con có biết trước lúc chết, Bất Dịch nói ba chữ 'Đừng trách nó' là ý gì không?".

Tô Như nở một nụ cười đau khổ: "Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ là Bất Dịch cam tâm tình nguyện chết dưới kiếm của Lục Tuyết Kỳ thôi".

Quỷ Lệ giật mình kêu lên: "Sư nương ý người...".

Tô Như thở dài: "Thôi đi. Chuyện cũ thì để nó qua đi. Bí mật cả đời chúng ta không thể để liên lụy tới đám tiểu bối các con được".

Nói đoạn bà chậm rãi quay đầu, nhìn Điền Bất Dịch, chỉ thấy gương mặt lão hiền hòa an lành như đang ngủ vậy, bà thấp giọng nói: "Bất Dịch, nhất định là ông muốn tôi đem bí mật ấy nói cho nó biết, đúng không... ?".

Chương 233

Huyết Triệu

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Gió núi thổi qua rừng trúc xanh, gợn lên từng đợt sóng trúc dạt dào, vang vọng

trong rừng buôn núi vắng.

Văn Mẫn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chân trời không một bóng mây, một màu xanh ngắt, trông gần như trong suốt, nàng hít một hơi thật sâu, tâm trạng dường như cũng khá hơn một chút, nhưng nàng không hề bước chậm lại, xuyên qua con đường nhỏ của rừng trúc, chặng mấy chốc đã nhìn thấy gian nhà nhỏ bằng trúc là nơi tĩnh tu của sư phụ Thủy Nguyệt Đại Sư.

Nàng bước đến, nhẹ nhàng gó lên cánh phen trúc và nói: "Sư phu, con về rồi đây".

Từ bên trong, tiếng của Thủy Nguyệt Đại Sư vang ra: "Mẫn nhi đấy ư, vào đi!".

Văn Mẫn mở cửa bước vào, gian trúc này không lớn lắm, nên vừa qua khỏi cửa là nàng đã nhìn thấy Thủy Nguyệt Đại Sư đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt dưỡng thần, nàng tiến đến bên cạnh thưa: "Sư phu."

Thủy Nguyệt Đại Sư từ từ mở mắt ra, nhìn nàng, thấy nàng chỉ đến một mình liền hỏi: "Thế nào, không tìm thấy người sao?"

Văn Mẫn gật đầu, nói: "Vâng, hôm nay con đã hai lần đến chỗ ở của Lục sư muội, nhưng muội ấy đều không có ở đó, từ sáng đến giờ không có tỳ muội nào gặp muội ấy cả, cũng không ai biết muội ấy ở đâu. Có khi nào muội ấy đã xuống núi rồi không?"

Thủy Nguyệt Đại Sư mặt không lộ chút cảm xúc, nói: "Tuyết Kỳ trước nay luôn biết cân nhắc nặng nhẹ, nếu phải xuống núi thì nhất định sẽ nói với ta một tiếng, con không tìm thấy nó, chắc là vì..." Giọng bà bỗng nhiên hạ xuống, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, liền chuyển đề tài, nói với Văn Mẫn: "Không tìm thấy thì thôi, cũng chẳng có gì quan trọng cả đâu, con cứ về luyện công tu hành tiếp đi!"

Văn Mẫn gật đầu, vâng một tiếng, vái chào Thủy Nguyệt Đại Sư, rồi quay ra, trước khi đi còn nhẹ nhàng khép cánh cửa trúc lại.

Đợi khi tiếng bước chân của Văn Mẫn ở bên ngoài đã dần xa, trên gương mặt băng lãnh cổ hữu của Thủy Nguyệt Đại Sư dần dần hiện lên một vẻ ưu tư, hồi lâu sau, bà khe khẽ thở dài.

Ánh sáng từ bên ngoài rọi vào qua cửa sổ, chiếu sáng gian nhà thanh nhã mà giản dị, Thủy Nguyệt Đại Sư lặng lẽ rời khỏi chiếc giường tre, đi tới cửa trước, mở cửa bước ra, để lại khoảng không tĩnh lặng sau lưng.

Vọng Nguyệt Đài đích thực là một nơi cực kỳ yên tĩnh ở Tiểu Trúc Phong, mỗi khi màn đêm buông xuống càng tôn rõ ánh trăng sáng trên trời cao, quả là một cảnh sắc muôn phần đẹp đẽ làm xao động lòng người, truyền thuyết nói rằng vào mỗi đêm trăng tròn, ánh trăng vô cùng rạng rỡ, phản chiếu lên các phiến đá trắng của Vọng Nguyệt Đài, thậm chí có thể rọi sáng toàn bộ Tiểu Trúc Phong, thật là tiên cảnh chốn nhân gian, xứng đáng là một trong những nơi đẹp nhất của núi Thanh Vân này.

Trong mươi năm qua, vào những lúc đêm khuya thanh vắng, Lục Tuyết Kỳ thường đến nơi yên tĩnh hoang vắng, đối trăng múa kiếm, Thủy Nguyệt Đại Sư vốn tự tay nuôi dạy Lục Tuyết Kỳ lớn lên, ngoài công dạy dỗ của một vị sư phụ ra, còn có ơn nuôi dưỡng của một người mẹ, nên có thể nói không ai hiểu tâm tư của Lục Tuyết Kỳ bằng bà được. Do đó, khi nghe Văn Mẫn nói rằng không thấy Lục Tuyết Kỳ đâu, sau một thoáng suy nghĩ, bà đoán rằng Lục Tuyết Kỳ quá nửa là đến nơi tĩnh lặng này.

Trên con đường này, rừng trúc um tùm xanh tốt, cành lá xum xuê càng lúc càng cách xa khỏi nơi huyên náo của các gian nhà chính, tuy Thủy Nguyệt Đại Sư cư ngụ tại một nơi rất mực yên tĩnh, nhưng khi bước trên độc đạo này, và nghe hai hàng trúc bên đường xào xạc không dứt, trong lòng không khỏi cảm thấy trống rỗng.

Không biết có phải vì vậy, mà Tuyết Kỳ đặc biệt thích nơi này?

Thủy Nguyệt Đại Sư vừa nghĩ vừa tiếp tục bước về phía Vọng Nguyệt Đài. Quả nhiên, khi vừa đặt chân đến Vọng Nguyệt Đài, bà đã thấy bóng dáng chiếc áo trắng quen thuộc đang đứng lặng lẽ trên một tảng đá khổng lồ trên bờ vực, trong tiếng gió rít không ngừng của vực sâu không đáy, vật áo trắng của Lục Tuyết Kỳ cũng phất phơ bay.

Thiên Gia thần kiếm đang nằm trong tay nàng, chậm chạp phát ra ánh lam quang thủy khí.

Thủy Nguyệt Đại Sư từ phía sau nhìn nàng, trầm ngâm hồi lâu, trong mắt bà tựa hồ có những biểu tình phức tạp, ánh mắt chớp động không ngừng, một lát sau, bà khẽ ho một tiếng.

Lục Tuyết Kỳ lập tức phát hiện ra tiếng động lạ phía sau, trong lòng có chút ngạc nhiên, lúc này đang là ban ngày, trước giờ không có tý muội nào của Tiểu Trúc Phong đến chốn hẻo lánh này, sao hôm nay lại có người đến đây, hơn nữa người ta tới rất gần mà mình lại không hề hay biết.

Nàng vội quay mình, bắt gặp ngay ánh mắt của sư phu Thủy Nguyệt Đại Sư, Lục Tuyết Kỳ vội vàng bay xuống, từ trên mõm đá to lớn đó, đến trước mặt Thủy Nguyệt Đại Sư, vái chào và hỏi: "Sư phu, sao người lại đến đây?"

Trong mắt của Thủy Nguyệt Đại Sư thấp thoáng vẻ thương xót, tay bà kéo lại vật áo trước của Lục Tuyết Kỳ, ôn nhu nói: "Nơi đây gió núi hun hút lạnh thấu xương, tuy con đạo hạnh cao thâm, nhưng cứ hứng chịu lâu dài sẽ không tốt đâu."

Lục Tuyết Kỳ chắp tay thưa: "Đệ tử biết điều đó, đa tạ sư phu quan tâm."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn nàng một thoáng, mềm giọng hỏi: "Có phải trong lòng con óan hận ta lắm không?"

Lục Tuyết Kỳ thất kinh, hỏi: "Sư phu, sao người lại nói như vậy?"

Thủy Nguyệt Đại Sư điềm đạm nói: "Ta đã tiết lộ bí mật này cho con, và để con xuống núi, nhưng ai ngờ con tạo trêu người, mấy phen sóng gió, làm con không

thể không xuất thủ giết chết Điền sư thúc đã bị Tru Tiên cỗ kiểm chẽ ngự, hơn nữa còn phải xuất thủ trước mặt con người kia."

Lục Tuyết Kỳ thẫn tình ảm đạm, chậm chậm lắc đầu nói: "Sư phụ, người đừng nói vậy, đệ tử đã sớm nghĩ kỹ trong lòng rồi. Chuyện này là ý trời, sư phụ và con cũng không tưởng được, huống hồ giờ phút cuối cùng hôm đó, tuy Điền sư thúc lão nhân gia không thể thốt nên lời, nhưng trong lòng con cảm thấy rõ ràng tâm ý của ông, một kiếp đó, Điền sư thúc cũng muốn con xuất thủ."

Thanh âm của nàng chừng như tắc nghẹn, thẫn sắc bỗng dừng xuất hiện vẻ thê lương buồn bã, như tự giấu mình, cười khổ, mơ màng nói: "Chuyện giữa con và người kia, đệ tử vốn không ôm hy vọng, điều lệ môn pháp, đạo nghĩa như núi, con đã rất minh bạch. Điền sư thúc của Đại Trúc Phong là ân sư nuôi nấng hắn từ tấm bé thành người, hắn luôn luôn coi ông ta như cha, ngày nay lại chết trong tay con, đổi lại con là hắn, cũng khó chịu được."

Nói đến đây, nàng trầm ngâm ngẩng đầu, nhìn Thủy Nguyệt Đại Sư, cười thê lương một tiếng, nói: "Sư phụ, người không cần phải lo lắng cho đệ tử đâu. Con đã thấu hiểu tất cả rồi!"

Thủy Nguyệt Đại Sư đau nhói trong tim, với nhãn quang lịch duyệt của nàng, lúc này trong lòng Lục Tuyết Kỳ nghĩ gì, làm sao bà có thể không nhìn ra được, huống chi là sự thật nghiệt ngã vượt quá sức tưởng tượng, không còn cách nào khác, ngày thường tuy bà kiên quyết phản đối tình cảm đó của nàng, nhưng vào lúc này, rõ cuộc cung cảm thấy bất mãn.

Rồi như không thể chịu nổi nữa, Thủy Nguyệt Đại Sư nhẹ giọng thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tuyết Kỳ, con đừng quá thương tâm, làm tổn hại đến bản thân."

Lục Tuyết Kỳ gượng cười, cất tiếng nói: "Sư phụ, người ra đây tìm con, chắc có việc gì quan trọng khẩn cấp?"

Thủy Nguyệt Đại Sư gật đầu, nói: "Không sai, quả thật có một việc, tuy không lớn, nhưng xem ra lại cực kỳ nhiêu khê, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại, giao cho con là hợp lý nhất."

Lục Tuyết Kỳ nói: "Là việc gì ạ?"

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn nàng một thoáng, đáp: "Thật ra vẫn là điều bí mật đó. Xem xét lại, sau cái ngày mà con nói chuyện đó xảy ra, chính con đã tương trợ Quỷ Lệ đưa di thể của Điền Bất Dịch về Đại Trúc Phong phải không?"

Lục Tuyết Kỳ nghe đến hai chữ Quỷ Lệ, mặt hơi đổi sắc, nhưng sau đấy vẫn gật đầu, khẳng định nói: "Vâng, đúng là cùng ngày chàng... con người ấy bị trọng thương. Tuy không đến nỗi nguy hại đến tính mạng, nhưng phải một mình mang di thể của Điền sư thúc về núi, quả thật quá cật lực, hơn nữa chuyện này cũng không thể kéo dài, nên đệ tử đã đưa họ đi. Có điều con chỉ hộ tống họ đến đền Đại Trúc Phong, ngay sau khi họ hạ mình xuống, con liền đi."

Thủy Nguyệt Đại Sư gật đầu, nói: "Không sai, điểm kỳ quái nằm ở đây."

Lục Tuyết Kỳ như cảm thấy điều gì đó, hỏi: "Nghĩa là sao thưa sư phụ?"

Thủy Nguyệt Đại Sư nhẹ nhàng nói: "Theo lời con nói, hay ngày trước, di thể của Điền Bất Dịch đã được đưa về Đại Trúc Phong, thế nhưng cho đến hôm nay, vẫn chưa nghe tin báo tử từ Đại Trúc Phong truyền ra."

Lục Tuyết Kỳ hơi giật mình, không tự chủ được khẽ nhíu mày.

Thủy Nguyệt Đại Sư chắp tay sau lưng, nhìn ra xa, dõi nhìn mây mù tít tắp, Đại Trúc Phong ở tại hướng ấy như ẩn như hiện.

Bà nhìn một lúc rồi nói: "Điền Bất Dịch là thủ tọa của chi phái Đại Trúc Phong, địa vị không phải là nhỏ, chỉ cần tin ông qua đời được truyền ra, thì trưởng giáo chân nhân cũng phải quay về để tế điện, nhưng Đại Trúc Phong lại giữ bí mật không tuyên bố, thử hỏi có phải là một quái sự không?"

Bà dừng lại, quay đầu nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Ngoài ra, sáng nay ta đã âm thầm phái người âm thầm dò xét Long Thủ Phong, phát hiện Điền Linh Nhi vẫn còn trên Long Thủ Phong, đối với tin tức phụ thân mình đã tạ thế, không ngờ không biết chút gì?"

Lục Tuyết Kỳ trầm ngâm hồi lâu, nói: "Đệ tử đã hiểu rồi."

Thủy Nguyệt Đại Sư gật đầu, nói: "Con vốn thông minh, ta không cần phải nói thêm nhiều. Kỳ thật ta cũng không nghi ngờ gì, Tô Như là sư muội của ta, nhìn chung hai chúng ta chẳng khác gì chị em ruột thịt, nên không như những người khác, ta thật sự lo ngại vợ chồng họ nghĩa nặng tình thâm, nhất thời không thể nhìn nhận được vẫn đề mà làm chuyện đại dột, nhưng Đại Trúc Phong không phát tang, thì ta thân là thủ tọa Tiểu Trúc Phong, cũng không tiện ghé qua thăm dò, thêm nữa việc này có quá nhiều uẩn khúc, những người khác lại càng không tiện, cho nên ta phải để con sang đó một lần nữa."

Lục Tuyết Kỳ gật đầu, nói: "Đệ tử đã rõ, nếu không có việc gì khác, đệ tử xin đi ngay."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cũng được, nhưng con cũng phải cẩn thận, nếu có chuyện gì xảy ra, sớm quay về báo cho sư phụ một tiếng."

Lục Tuyết Kỳ vâng một tiếng, vái chào Thủy Nguyệt Đại Sư, chuyển thân, khởi phát Thiên Gia thần kiêm sáng lòa, người theo kiêm bay đi, chỉ nghe tiếng xé gió, cả người đã hóa thành một đạo lam quang, bay vút lên trời.

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn thân ảnh của Lục Tuyết Kỳ lướt vùn vụt, không giống với vẻ bình tĩnh lạnh lùng ngày thường, thì bà hiểu ngay đứa học trò si tình cứng đầu của mình tuy bề ngoài vẫn biểu hiện vẻ kiên cường, miệng nói đã buông, nhưng trong thâm tâm lại ngàn vạn lần chưa thể dứt bỏ.

Bà trầm ngâm hồi lâu, sau cùng cũng chỉ nhẹ thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, quay người xuống Vọng Nguyệt Đài, bỏ đi thẳng.

***

Ngoài ngàn dặm, Hồ Kỳ Sơn.

Trong hàn băng thạch thất, băng sương hàn khí nối đuôi nhau xoay vần rồi bốc lên, thiếu nữ áo xanh vẫn an tường nằm tĩnh lặng trên hàn băng thạch dài như ngày thường.

U Cơ mặt che khăn lụa mỏng, một mình tại hàn băng thạch thất này, lặng nhìn Bích Dao thật lâu, nhẹ nhẹ thở dài, âm thanh mang đầy vẻ bất lực.

Trong lòng U Cơ, gần đây cũng thật sự có quá bất lực, làm cho bà không thông suốt được, làm cho bà vô cùng đau xót, rồi bà dần dần trở nên mơ hồ nghi hoặc.

Đầu tiên là Quý Vương hoàn toàn thay đổi bản thân, trước đây ông là một Quý Vương cương nghị quả quyết, còn bây giờ tuy ông vẫn là người hùng tài đại lược, nhưng việc sát phạt trong hành sự hàng ngày lại càng lúc càng nặng, như mấy ngày gần đây, chỉ vì một vài điều nhỏ nhặt không như ý, Quý Vương đã ra lệnh giết một số người, thậm chí bao gồm luôn cả một vị tiền bối có địa vị cao trong Quý Vương Tông.

Những việc nhỏ nhặt này, nếu là hai năm về trước, Quý Vương chỉ cười rồi bỏ qua. U Cơ có cảm giác rõ ràng, nội tình Quý Vương Tông vào lúc này người người kinh hãi, khiếp sợ, hoang mang, không ai biết được khi nào thì tới phiên mình bắt thình linh bị xử chết vì những sai phạm nhỏ nhất.

Nhưng điều làm U Cơ thật sự đau đớn chính là cái ngày bà tình cờ bắt gặp Quý Vương và Quý Lê hai người đồng thủ với nhau, tuy chỉ thấy một vài quanh cảnh, nhưng U Cơ không phải như những giáo chúng bình thường, dù sao bà cũng là Chu Tước - một trong Tứ đại thánh sứ của Quý Vương Tông, với sự việc rành rành diễn ra trước mắt, giữa hai người đàn ông mà không biết bắt đầu từ khi nào, lại xuất hiện một hố sâu như thế, thế rồi bà nhìn ra, Quý Vương trong mấy lần xuất thủ, chắc gì đã không có sát tâm.

Mắt bà ảm đạm, nhìn Bích Dao. Bích Dao vẫn an tĩnh nằm đó một cách bình thản. Chính vì nữ tử mỹ lệ khả ái đó, hai người đàn ông xuất chúng này mới hợp lại, nhưng vì cái gì, mà sau mười năm, giữa họ lại xảy ra tình cảnh này?

U Cơ thật không dám nghĩ nữa, vạn nhất có một ngày, hai người đàn ông này trở mặt tàn sát nhau, không biết kết quả sẽ thế nào? mà vào lúc này, sự việc kinh khủng đó vị tất không có cơ hội để xảy ra.

"Nam nhân, hù, nam nhân!"

U Cơ cay đắng kêu thăm trong tim, mơ hồ rối loạn, ánh mắt bà chuyển đến chỗ Bích Dao, lại biến thành trìu mến. Người con gái này, bà vẫn thường xem như con đẻ của mình, mỗi khi nhìn thấy Bích Dao như vậy, bà không thể không cảm thấy cay đắng.

Đúng vào lúc bà đang một mình trầm tư ở đây, cánh cửa đá của hàn băng thạch thất đột nhiên phát ra tiếng trầm và sâu, có người bên ngoài hắng giọng.

U Cơ quay đầu nhìn lại, trong thóang chốc, thân ảnh của Quý Vương đã hiện ra tại cánh cửa đá, từ từ tiến tới, bà không khỏi ngây người.

Quý Vương sau cùng cũng thấy U Cơ, gật đầu nhìn bà, nhẹ nhàng nói: "Ngươi cũng ở đây à!"

U Cơ khẽ cười lạnh một tiếng, chăm chăm nhìn Quý Vương, không nói một lời.

Quý Vương chau mày, trong mắt thóang có chút nộ khí, đạo này ông tựa hồ dễ dàng động nộ với bất kỳ ai, chứ không như ngày trước cơn giận dữ có thể dễ dàng tan biến đi. Có điều quan hệ của bà đối với cha con họ không như người thường, từ trước đến giờ, Quý Vương đối đãi với bà cũng khác. Do đó chỉ hỏi: "Sao vậy?"

U Cơ hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Ngài vẫn còn nhớ có con gái đang nằm ở đây sao?"

Quý Vương chau mày nói: "Ngươi nói vậy là có ý gì, ta há sao chẳng nhớ, ta cũng chỉ có độc nhất một đứa con này thôi."

U Cơ nghiêm giọng hỏi: "Tốt lắm, vậy ngài nói cho tôi biết, đã bao nhiêu lâu ngài không đến thăm Bích Dao lấy một lần?"

Quý Vương giật mình, nhất thời không nói được lời nào, trong mắt ông dường như có tia đau khổ thóang qua, nhẹ giọng, nói: "Phải, là ta không đúng, gần đây trong giáo có nhiều chuyện không hay, ta tâm tình không tốt, nên đến ít hơn."

U Cơ lạnh lùng nói: "Tôi thật sự không hiểu, không chỉ có ngài, còn cả Quý Lệ hắn cũng vậy sao? cả hai người dường như đều đã thay đổi quá nhiều!" Nói đến câu sau cùng, giọng bà chậm và trầm hắn lại.

Quý Vương tựa hồ không quan tâm đến khẩu khí của U Cơ, nhưng về sau khi nghe đến hai tiếng Quý Lệ, hốt nhiên sắc diện sa sầm, hờ một tiếng, nói: "Tên khốn không nghĩ tới đại cuộc, đừng nhắc đến hắn trước mặt ta nữa!"

U Cơ nhìn sắc mặt của Quý Vương, chỉ thấy gương mặt ông ẩn hiện sự giận dữ, bà định nói điều gì đó, nhưng rồi đột nhiên cảm thấy sự mệt mỏi dâng tràn trong tim, trong thóang chốc tự dưng có cảm giác thất vọng, lắc lắc đầu, nói: "Thôi được, thôi được, tùy ý ngài vậy, dù sao đây cũng là việc của hai người, tôi không quản được, cũng chẳng muốn quản."

Nói xong, bà xoay người hướng về phía cánh cửa rồi bước đi, Quý Vương nhìn theo sau lưng bà, chau mày, tưởng như muốn nói điều gì đó, nhưng rồi cũng không nói gì.

Mắt thấy U Cơ sắp sửa bước ra khỏi thạch môn, đột nhiên, giữa chừng bà đột nhiên ngừng lại, gần như cùng lúc đó, Quý Vương cũng cảm giác được điều gì, hai mắt loáng thóang chớp động.

Một đạo lực vô hình không thể kháng cự, như ngọn thủy triều cuồn cuộn hung hăn bành trướng, ụn ụn xôc vào phía dưới lòng đất nơi họ đang đứng. Quý

Vương và U Cơ là những người có đạo hạnh cao thâm, nhất thời gặp phải lực lượng quỷ dị này cũng không khỏi biến sắc trong chốc lát.

Có điều, U Cơ thì kinh hãi, còn Quỷ Vương thì ngạc nhiên và hoan hỉ, ánh tinh quang trong hai mắt chớp động không ngừng.

Lực lượng quỷ dị đó miên man tiếp nối hết đợt này đến đợt khác, hung hăn thảng tiếng như biển lớn không bao giờ tiêu biến, dần dần, U Cơ cảm nhận rõ ràng, mặt đất dưới chân bà đang rung động nhẹ nhè, hơn nữa rung động này đang từ từ gia tăng.

Sắc mặt bà hơi chuyển sang trắng, lực lượng quỷ dị đột ngột như vậy, con người khó mà tưởng tượng nổi, ai cũng phải lo sợ, đơn giản vì không ai có thể kháng cự nổi, bà kinh hãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Quỷ Vương thần tình quái dị, đôi mắt sáng rực, thực không biết nói thế nào, chỉ biết trên mặt ông, không có mảy vể lo lắng sợ hãi.

Vào lúc đó, đột nhiên khoảng không xung quanh vốn được bao phủ bởi vô số nham thạch xanh, trong hàn băng thắt bền vững này, bỗng dung phát ra những âm thanh rền rĩ liên tục, tưởng như là có cái gì đó đang muôn trào ra.

Lần này, cả Quỷ Vương và U Cơ đều biến sắc.

Sau cơn rung chấn, nhìn lại bốn bề, chỉ thấy trên phiến đá xanh vốn cực kỳ kiên cố, bất ngờ xuất hiện những khe nứt nhỏ, từ những vết nứt này, không ngừng rơi ra những mẩu đá vụn, đồng thời ngay chỗ họ đang đứng, sự rung động dường như càng ngày càng dữ dội hơn.

Duy có điều may là lực lượng cổ quái này tựa hồ khi làm nứt vách nham thạch bền vững đã tìm nơi phát tiết, chẳng bao lâu sau khi vách núi bị nứt ra, cả hai người đều cảm thấy trong lòng đất dưới chân mình đại lực thần bí này đang nhanh chóng yếu dần đi, không lâu sau biệt tích không còn dấu vết.

U Cơ đứng trầm ngâm hồi lâu, chân mày co lại, nếu không có những vết nứt kinh hồn trên tường đá, bà tựa hồ nghĩ hồi nãy chỉ là ảo giác. Vết nước như dao, khắc rất rõ vào vách thạch bích kiên cố.

U Cơ quay đầu nhìn Quỷ Vương, không hiểu chuyện gì, Quỷ Vương chỉ nhìn bà một thoáng, rồi quay đầu lại nhìn Bích Dao.

"Ngài có biết chuyện này là thế nào không?"

Trong lòng U Cơ đột nhiên có một cái gì đó thoáng qua, tự dung có cảm giác không tốt lành gì.

Quỷ Vương chậm chạp lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Ta không biết, khi quay lại ta sẽ phái người đi khảo sát địa thế, xem có phải là một trận động đất không."

U Cơ trầm ngâm một hồi nói: "Tôi không nghĩ đó là một cơn địa chấn, đại lực cương mãnh, như sóng biển cuộn trào, bên trong lại ẩn tàng một luồng sát khí mãnh liệt, tuyệt không phải là thiên tai."

Quỷ Vương trầm ngâm một hồi sau mới nói: "Ta sẽ xem xét việc này, ngươi không cần phải quan tâm."

U Cơ đưa mắt nhìn lưỡng ông một lúc, tấm khăn che mắt nhè nhẹ di động, qua một lúc, bà không nói gì, thảng mìn quay người, mở cửa đá đi ra.

Phiến cửa đá nặng nề chầm chậm khép lại, bàn băng thạch thất chìm vào trong yên tĩnh. Nhìn vẻ an tường hàm chứa một nụ cười mỉm của gương mặt mỹ lệ kia, trong ánh mắt thâm trầm khắc nghiệt của Quỷ Vương cuối cùng cũng từ từ biến thành hoàn hoãn trở lại.

Ông lặng yên ngồi xuống bên hàn băng thạch sàng, trong mắt chỉ có Bích Dao, có nét thống khổ khôn cùng.

Dường như chỉ vào những lúc như thế này, khi ông một mình đối diện với con gái, mới để lộ điểm yếu của mình.

Chỉ là, có ai biết được?

Mà đến ngay cả Quỷ Vương, ông có biết được điều đó không?

Không ai biết được.

***

Bên ngoài hàn băng thạch thất, U Cơ chỉ mới rời đi có vài bước chân là đã dừng lại, nhíu mày, nhìn xung quanh.

Không biết có phải vừa rồi, đứng trong hàn thạch thất kiên cố, mặc dù cũng cảm thấy có một lực lượng thần bí mạnh mẽ, nhưng không bị phá hủy ghê gớm lắm, đương nhiên, lực lượng có thể làm nứt vách đá cực kỳ kiên cố như vậy tất không tưởng tượng nổi.

Tới khi ra khỏi hàn băng thạch thất, bà mới thấy được sự nghiêm trọng thực sự của hiện tượng kỳ bí đó, tại con đường chính của Quỷ Vương Tông, vốn lan tỏa đi khắp mọi hướng, khắp nơi đều có sự hỗn độn, chỗ nào cũng có thể bắt gặp những nham thạch đứt rời, xa xa nếu không phải là những tiếng người kêu cứu, thì cũng là những tiếng rên đau đớn.

Hiển nhiên, luồng lực lượng thần bí kia đối với Hồ Kỳ Sơn đã tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng hơn trong dữ liệu.

Giữa cảnh hỗn loạn, U Cơ còn phát hiện một sự việc kỳ lạ khác, trong những con đường rất thông gió, không biết từ lúc nào, không khí dần dần thoang thoảng mùi máu tanh.

Mùi máu tanh này không biết bắt nguồn từ đâu, tựa hồ như từ tất cả mọi nơi đổ về, bất kể bà đi hướng nào cũng đều có thể ngửi thấy. Tuy không nồng nặc, nhưng U Cơ vẫn có cảm giác không thoải mái chút nào, chỉ là tâm sự phiền muộn lúc này đối với bà mà nói đã quá nhiều, bà không còn tâm trí để phiền muộn thêm về một thứ nữa.

Đối với bà mà nói, hiện giờ bà cảm thấy rất bức bối, chỉ muốn thoát khỏi nơi đây, đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút. Bà vừa nghĩ vậy thì làm liền.

Thân ảnh U Cơ nhanh chóng tan biến trong con đường giữa đồi, chỉ có mùi máu tanh thoang thoảng kia vẫn còn phảng phất di động nơi đây.

Chương 234

Tuyệt Vọng

Thanh Vân Sơn, Đại Trúc Phong.

Từ khi Quý Lệ đưa di thể Điền Bất Dịch về Đại Trúc Phong, cũng đã qua ba ngày nhưng Tô Như vẫn ngăn cản chúng đệ tử Đại Trúc Phong truyền báo tin dữ này. Điểm này khiến cho bọn Tống Đại Nhân ngoài việc đau buồn cực độ lại thêm phẫn bối rối. Ngay cả Quý Lệ cũng có phần cảm thấy lạ lùng. Chỉ là không ai dám nói điều này trước mặt Tô Như.

Đối diện với di thể của trượng phu dùng tiên gia bảo vật hộ trụ tại Thủ Tĩnh Đường, Tô Như mặt mày bi thương ai óan, khiến bọn Tống Đại Nhân không ai dám mở miệng, lại thêm Đại Trúc Phong nhất mạch vốn nhân khẩu đơn bạc, trong Thanh Vân Môn luôn luôn lo chuyện nhỏ nhặt, nếu không phải là chuyện khẩn yếu, cũng không ai tới sơn mạch tách biệt này, nên tại Thủ Tĩnh Đường Đại Trúc Phong tể điện công khai trong ba ngày, không ngờ trong Thanh Vân Môn không một ai phát giác.

Chỉ là vào sáng sớm một ngày, chung quy cũng có một ngoại nhân lùi thui lên Đại Trúc Phong, bạch y như tuyết, phiêu nhiên xuất thần, chính là Lục Tuyết Kỳ.

Lam sắc nhàn nhạt lấp ló, thụy khí nhẹ nhàng quẩn quanh, chỉ thấy thanh sơn lục thủy, yên tĩnh như thường, hoàn toàn như không có gì đổi khác, chỉ có trước Thủ Tĩnh Đường, hai bên treo hai tấm rèm tang trắng, mới thấy rõ được sự bi thương.

Nàng mặc nhiên nhìn tấm màn tang trắng đó một hồi, hướng về phí Thủ Tĩnh Đường đi tới, lát sau bọn Tống Đại Nhân thân mặc tang phục phát giác động tĩnh liền lần lượt từ Thủ Tĩnh Đường đi ra, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên pha chút lúng túng.

Sau khi thấy rõ người tới chỉ có một mình Lục Tuyết Kỳ, bọn Tống Đại Nhân mới cất tiếng.

Lục Tuyết Kỳ chắp tay hành lễ, từ từ nói: "Tiểu Trúc Phong đệ tử Lục Tuyết Kỳ bái kiến Tống sư huynh cùng các vị sư huynh."

Tống Đại Nhân cùng Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí mấy người không dám chần chừ, thay nhau hoàn lễ, sau đó Tống Đại Nhân cười khổ một tiếng, nói: "Lục sư muội sao lại đến chỗ chúng ta, như vầy... ai, để cho muội thấy tức cười rồi."

Lục Tuyết Kỳ trên mặt không có lấy một nét cười, ngược lại như có phần nghiêm túc thương tâm, trầm mặc giây lát mới nói: "Tuyết Kỳ đến không có ý gì khác, chỉ

muốn đến bái tể Điền sư thúc và bái kiến Tô Thúc sư thúc, mong chư vị sư huynh thông báo cho sư thúc một tiếng, Tuyết Kỳ cảm kích vô cùng."

Bọn Tống Đại Nhân nhìn nhau, thóang chút do dự, Tống Đại Nhân nói: "Lục sư muội khách khí rồi, nói như vậy là không coi chúng ta như người nhà sao, a..."

Tống Đại Nhân đột nhiên ngừng lại, trên má Lục Tuyết Kỳ chẳng hiểu tại sao lại có sắc hồng tự bao giờ, Tống Đại Nhân có phần bối rối, mỉm cười rồi nói: "Sư nương hiện giờ không ở đây, sáng sớm hôm nay, sư nương một mình đi về phía rừng trúc ở hậu sơn, nhưng còn..."

Trên mặt lộ xuất nét bi thống, nhỏ giọng nói: "Sư nương quá ư đau thương, đã đem di thể của sư phụ đi, nói với bọn ta là bà muốn một mình an táng sư phụ."

Lục Tuyết Kỳ khẽ nhíu mày, trong lòng như có chút bất an, tình huống kỳ quái như vậy nàng chưa hề nghĩ qua, cho dù không kinh động đến người khác, bất quá cũng phải thông báo đến Điền Linh Nhi một tiếng, vậy mà Tô Như lại muốn một mình an táng Điền Bất Dịch?

Trong tâm nàng lại chợt có suy nghĩ khác, trầm ngâm giây lát, cuối cùng mới quay lên nhìn Tống Đại Nhân dò hỏi: "Còn, còn người ấy ở đâu?"

Tống Đại Nhân ban đầu ngẩn người, nhưng nhìn thần sắc Lục Tuyết Kỳ, thêm vào Hà Đại Trí thông minh kéo tay áo gã, nháy mắt với gã, liền lập tức hiểu ý, do dự một chốc mới nói: "Tiểu sư đệ hắn cũng đến hậu sơn rồi."

Lục Tuyết Kỳ hơi cảm thấy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Tống Đại Nhân, Tống Đại Nhân cười khổ một tiếng, nói: "Sư nương không cho bọn ta theo, chỉ gọi tiểu sư đệ đi cùng."

Lục Tuyết Kỳ mặc nhiên không nói, giây lát sau, nàng hướng bọn Tống Đại Nhân thi lễ, nói: "Đa tạ chư vị sư huynh, nếu đã như vậy, ta cũng không làm phiền chư vị nữa, ngày sau sẽ đến bái tể Điền sư thúc."

Tống Đại Nhân cùng mọi người hoàn lễ, Tống Đại Nhân thóang do dự rồi nói: "Lục sư muội, trong chuyện này còn nhiều uẩn khúc chiết, mong muội..."

Không đợi Tống Đại Nhân nói hết, Lục Tuyết Kỳ đã nói: "Ta hiểu rồi, Tống sư huynh xin cứ yên tâm, Tuyết Kỳ tuyệt đối không để lộ cho người ngoài biết."

Tống Đại Nhân gật đầu, không nói gì nữa, Lục Tuyết Kỳ cũng không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Đến sau khi thân ảnh trắng muốt đã khuất tầm mắt, Ngô Đại Nghĩa mới bước lên một bước, nói: "Đại sư huynh, tôi chỉ sợ đa phần muội ấy sẽ tới hậu sơn, có phải thế không?"

Hà Đại Trí ở bên cạnh điềm đạm nói: "Đa phần là vậy, Lục sư muội nhất định là sẽ đi hậu sơn. Muội ấy hôm nay tới đây nhất định là do Thủy Nguyệt sư thúc phân phó, nếu không thấy rõ được tình hình của sư nương, muội ấy về cũng khó mà ăn nói với Thủy Nguyệt sư thúc."

Tống Đại Nhân im lặng giây lát rồi nói: "Muội ấy đi cũng tốt, ta cảm thấy mĩ ngay nay sư nương thương tâm quá độ, luôn luôn lo lắng bà sẽ xảy ra chuyện, chỉ là sư nương không cho ta theo, chúng ta lại không thể làm trái ý. Tuy có lão Thất theo sau, nhưng chúng ta cũng hiểu sư nương tại sao lại gọi lão Thất đi, bởi tâm tính lão Thất luôn kính trọng sư nương, chỉ sợ hắn không dám trái ý. Nếu Tiểu Trúc Phong Lục cô nương cũng tới đó xem, có lẽ cũng không để xảy ra chuyện gì."

Mọi người nghe vậy đều gật đầu đồng ý. Sau đó yên lặng không ai nói lời nào. Tống Đại Nhân thở nhẹ một tiếng, đi đi lại lại trong Thủ Tĩnh Đường.

***

Đại Trúc Phong hậu sơn, trúc lâm.

Đưa mắt nhìn quanh, cảnh sắc ở đây so với Tiểu Trúc Phong cũng có đôi phần tương tự. Nhìn hết tầm mắt đều thấy rừng trúc xanh biếc, rực rỡ, tốt tươi, múa may theo gió, sóng trúc dợn dợn. Ánh ban mai từ bên trên rọi xuống, bắn lấp chấm điểm sáng qua kẽ lá, rơi mình trên mặt đất.

Trên những chiếc lá trúc mảnh mai, ngưng kết vô số giọt sương trong suối, tròn trịa trong sáng, như là những viên trân châu trân quý.

Quý Lê đứng giữa khung cảnh ấy, nhất thời bất giác có phần buồn bã, bao nhiêu năm trước, khi hắn bắt đầu cuộc sống tại Đại Trúc Phong, không biết đã qua bao nhiêu buổi sớm tối, hắn khua múa cây dao bổ củi, đổ mồ hôi, tại nơi rừng trúc tĩnh lặng này chặt chém, bảy giờ hồi tưởng lại, phảng phất như giắc mộng, chỉ là những tháng ngày yên bình đó, đã không bao giờ có thể trở lại.

Sóng trúc dợn dợn, gió núi hiu hiu, nhẹ nhàng thoảng qua bên tai.

Trong tâm hắn thở nhẹ một tiếng, khẽ khàng vứt bỏ đi cái cảm giác vô vị buồn phiền này, quay đầu lại nhìn Tô Nhu.

Di thể của Điền Bất Dịch đang nằm trên mặt đất không xa, bên cạnh vẫn là Đại Hùng, từ khi di thể Điền Bất Dịch hồi sơn đến nay, tựa hồ nó đã luôn bầu bạn bên cạnh Điền Bất Dịch, chưa một lần rời xa.

Dưới di thể Điền Bất Dịch, không hề có một vật gì lót đệm. Tựa hồ đối với người chết có phần bất kính, nhưng Quý Lê cũng như Tống Đại Nhân tới Đỗ Tất Thư, không ai dám phản đối những hành động của Tô Nhu, dù có phần nghi vấn.

Chỉ là cho dù không thể hóa chuyển được nỗi bi thương của Tô Nhu, nhưng hành vi của bà lại vẫn làm cho người ta không hiểu nổi, Quý Lê có ý muốn dò hỏi, chỉ là giờ phút này thân ảnh của Tô Nhu quay lưng lại giống như một bức tường, khiến cho hắn không biết làm sao để mở miệng.

Nhưng đúng vào lúc ấy, Tô Nhu đã phá vỡ sự im lặng: "Thế nào, con có lời gì muốn nói với ta hay sao?"

Quỷ Lê giật nảy mình, do dự chốc lát, cuối cùng cẩn thận nói: "Sư nương, con có vài lời, không biết nên nói ra hay không nên nói."

Tô Như bình thản nói: "Con nói đi, ta cũng đã biết, nhưng chỉ sợ những lời này không phải chỉ có mình con muốn hỏi."

Quỷ Lê ngừng lại chốc lát, tự hắn cũng hiểu sư nương là người tuyệt đỉnh thông minh, gấp phải nỗi bi thống chồng chéo này, tựa hồ quá ảnh hưởng đến tư tưởng, Quỷ Lê ho khan một tiếng rồi nói: "Sư nương, thứ lỗi cho đệ tử to gan, đệ tử biết sư nương đối với chuyện sư phụ qua đờ..."

Nói tới đó, Quỷ Lê bất giác vọn nhìn về phía thi thể Điền Bất Dịch, trong lòng không kềm được niềm đau xót, giây lát sau mới tiếp tục nói: "... chỉ là, đệ tử khẩn thỉnh sư nương vô luận thế nào cũng nên bớt nỗi thương đau. Ngoài ra, tuy sư nương đau lòng, nhưng hậu sự của sư phụ cũng nên tuơm tắt. Hà huống Linh Nhi sư tử theo tình lý cũng phải biết chuyện này mà quay về bái tế sư phụ."

Tô Như không quay lại, cũng không trả lời.

Quỷ Lê bỗn chồn bất an, hơi cúi đầu, thấp giọng nói: "Sư nương, nếu quả thực những lời của đệ tử là vọng ngôn, thì xin thỉnh ý người."

Tô Như lắc đầu, thong thả quay người lại, nhìn kỹ Quỷ Lê, nói: "Con không nói sai gì cả, tất cả đều đúng."

Quỷ Lê quay lên nhìn Tô Như, trong tâm giật thót, Tô Như hôm nay như có vài điểm bất đồng, tuy thân mặc tang phục, nhưng trên mặt lộ ra một lớp phấn son, càng rõ lộ thêm vài phần mỹ lệ, lay động lòng người.

Quỷ Lê cúi đầu, nhất thời không biết nên nói gì lúc này, do dự mất nửa ngày, mới nói: "Sư nương, đệ tử còn có một chuyện, xin cả gan thỉnh giáo sư nương."

Tô Như điềm đạm nói: "Con nói đi."

Quỷ Lê nói: "Sư phụ vong cõi, đệ tử và sư nương đều cảm thấy buồn thảm, chỉ là di thể của sư phụ thật không nên kinh động ẩu, càng không nên dời tuốt tới hậu sơn này..."

Tô Như đột nhiên ngắt lời: "Con đang giáo huấn ta?"

Quỷ Lê vội vàng lắc đầu, nói: "Đệ tử không dám!"

Tô Như nhìn hắn một hồi, không nói gì, sắc mặt từ từ chuyển sang hòa hõan, tự hõ như đang tưởng nhớ điều gì, hốt nhiên trên mặt hiện lên vẻ thê thiết, nói: "Lão Thất, con có biết ta và sư phụ ngươi thành hôn đã bao nhiêu năm rồi không?"

Quỷ Lê trong tâm chấn động, thấp thoáng cảm thấy trong lời nói của sư nương như chứa đựng niềm bi thiết sâu sắc, bi thương cực độ, chỉ là mặc dù trong tâm đã biết là như vậy, nhưng hắn cũng không biết làm sao an ủi, trong lòng lập tức cảm thấy lo lắng, nhỏ giọng đáp: "Đệ tử không biết."

Tô Như mỉm cười, quay người lại, thong thả ngồi xuống bên cạnh Điền Bất Dịch, thấp giọng nói: "Kỳ thật con làm sao mà biết được chuyện ấy, ngay cả ta cũng đã không còn nhớ nữa, năm đó trên núi này, ta cùng ông ta hai người nắm tay nhau xông pha năm tháng, đã đủ cho lòng ta vui rồi, làm sao có thể nghĩ tới chừng nào chết? Ông ấy thường hay cười ta ngó ngắt nói tương lai nếu bọn ta tu đạo không thành, khó được đăng Tiên bảng mà lại bị hâm vào luân hồi, đến giờ phút sinh ly tử biệt, lại không biết quang cảnh ra sao."

Thanh âm của bà dần dần trầm lắng, nói: "Ta hôm đó liền hỏi ông ấy coi ông ấy muốn làm sao, ông ấy liền nói rằng không có cầu mong gì khác, nếu ông ta đi trước ta, người tu đạo cũng không muốn đợi tang rình rang gì, thậm chí cả quan tài cũng không cần đến, đã tự nhiên mà đến, cứ để tự nhiên mà đi, chỉ mong có một mảnh đất vàng trên hậu sơn Đại Trúc Phong là đủ vui rồi, như vậy ông ấy có thể ngày đêm nhìn người trước núi, không sợ tịch mịch."

Vừa dứt lời, lệ đã vương đầy trên mặt.

Quỷ Lệ rắng cắn chặt môi, không nói được lời nào.

Đại Hoang ở bên cạnh ngẩng đầu lên, nhìn nhìn Tô Như, rồi bò tới, cái đuôi khẽ khàng vung vẩy.

Tô Như ngưng vọng nhìn Điền Bất Dịch lâu, đột nhiên vung tay nói: "Con hãy xuống núi trước đi, nửa canh giờ sau quay lại."

Quỷ Lệ giật nảy mình, bất giác có phần do dự, kêu lên một tiếng: "Sư nương..."

Tô Như nói: "Thế nào?"

Quỷ Lệ do dự giây lát, cuối cùng cũng lấy lại được can đảm nói: "Sư nương, ước định của sư phụ lão nhân gia lúc sinh tiền với sư nương, bọn đệ tử tự nhiên không dám vi nghịch, chỉ là trước khi sư phụ nhập thổ, vẫn nên báo cho Linh Nhi sư tỷ một tiếng..."

Tô Như im lặng giây lát, nhỏ giọng nói: "Cũng tốt, ngươi xuống núi nói với Tống Đại Nhân, kêu gã đi Long Thủ Phong gọi Linh Nhi về."

Quỷ Lệ gật đầu, xoay mình ly khai. Đến trước bậc thang đá, hắn không kềm lại được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Như lặng lẽ ngồi bên cạnh thi thể Điền Bất Dịch, thân ảnh cô độc, cảnh tượng ấy thật khiến cho người ta thấy đau lòng. Trong tâm hắn thật quá đau xót, vội vàng quay đầu, không dám nhìn lại, bước đi.

***

Suốt dọc đường, hắn trấn định tâm thần, bất giác suy nghĩ lại tình cảnh mấy ngày nay. Tô Như không cho bọn Tống Đại Nhân tới Thanh Vân Sơn các mạch báo tin, bản thân điều này đã vô cùng kỳ quái, luôn cả Điền Linh Nhi cũng không hay biết, thật không hợp tình hợp lý. Hôm nay lại xử lý hậu sự cho Điền Bất Dịch như vậy, tuy rằng Điền Bất Dịch sinh tiền từng có ước định, nhưng rõ cuộc cũng không thể qua loa như thế.

Quỷ Lệ suy đi nghĩ lại, kỳ thật người tu đạo không coi trọng chuyện hậu sự, da thịt xương cốt, đất xanh đất vàng gì cũng có thể mai táng, vị tất đã chẳng phải là chuyện tốt.

Hắn cứ lặng yên suy nghĩ, thuận theo sơn lộ đi xuống, bất tri bất giác đi tới giữa đường núi. Nhớ lại năm xưa, khi hắn mới đến Đại Trúc Phong, theo chân đại sư huynh Tống Đại Nhân và tiểu sư tỷ Điền Linh Nhi hậu sơn, một đoạn đường này đã biết bao nhiêu gian khổ, chuyện cũ lần lượt hiện ra, vẫn còn mãi trong tim.

Chỉ không biết Linh Nhi sư tỷ, những năm qua có tốt đẹp không.

Khoé môi hắn khẽ khàng hiên lên nét cười khổ, lắc lắc đầu. Ngay sau đó hắn đột nhiên dừng bước, nhìn về phía trước với vẻ ngạc nhiên.

Trên sơn lộ, đằng trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh trắng muốt, yếu điệu thanh nhã, tựa như không một chút đượm hơi hám trán thể đứng yên trong ánh ban mai, lặng lẽ nhìn hắn trân trối.

Quỷ Lệ cũng nhìn nàng, hai người nhìn nhau hồi lâu, phảng phất như không có lời gì có thể nói.

Gió hiu hiu thổi, y phục của nàng nhẹ nhàng tung bay.

Chung quy, Quỷ Lệ cũng cất tiếng: "Nàng... sao lại tới đây?"

Lục Tuyết Kỳ thấp giọng nói: "Sư phụ tôi bảo tôi tới bái kiến Tô Nhu sư thúc."

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu, do dự chốc lát, nói: "Sư nương đang ở hậu sơn, chỉ là lúc này sư nương đang ở đó một mình hồi tưởng, không muốn bị quấy rầy, sư nương có dặn ta nửa canh giờ sau hãy quay lại."

Lục Tuyết Kỳ cũng gật đầu, nói: "Không sao, tôi có thể đợi."

Quỷ Lệ chỉ ừ một tiếng, rồi im lặng. Lục Tuyết Kỳ tựa hồ như cũng không biết nói điều gì, hai người dần chìm trong im lặng, tuy đối diện nhau, mà tựa hồ khoảng cách lại thêm xa.

Qua một hồi rất lâu, Lục Tuyết Kỳ mới khẽ khàng nói: "Thương thể của chàng... đã đỡ chút nào chưa?"

Quỷ Lệ nhẹ giọng đáp: "Đỡ nhiều rồi."

Nói xong, hắn ngừng đầu lên nhìn Lục Tuyết Kỳ và nói: "Hôm đó, nếu nàng không cứu ta, chỉ e giờ này ta đã không thể đứng đây, ta phải cảm ơn nàng."

Lục Tuyết Kỳ bần thần, nhìn Quỷ Lệ, nói: "Ngày đó tôi... một kiếp của tôi..."

Quỷ Lệ đột nhiên ngắt lời: "Nàng đừng nói nữa."

Lục Tuyết Kỳ thần sắc ảm đạm, lặng lẽ cúi đầu.

Chỉ nghe Quỷ Lệ có phần do dự, tiếp tục nói: "Chuyện đó... sư nương đã nói với ta, nói rằng ta đã trách lầm nàng, đối xử không đúng."

Lục Tuyết Kỳ thân người chấn động, ngược đầu nhìn lên, trên mặt Quỷ Lê có đôi nét bi thương, mục quang cũng nhìn thẳng nàng, đã xin lỗi xong, hắn vẫn chậm chậm nói từng chữ: "Lời nói của sư nương, ta dĩ nhiên là tin, chỉ là sư phụ lão nhân gia đã là người nuôi nấng dạy dỗ ta, ta biết có lẽ tâm tư của ta lúc này quá nồng nàn, chỉ mong nàng cho ta vài ngày, ta cũng đỡ hơn..."

"Tôi hiểu mà, tôi sẽ đợi!" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên ngắt lời hắn.

Quỷ Lê có phần ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn nàng, chỉ thấy nữ tử thanh nhã mỹ lệ đó cắn chặt môi, trong mắt lấp ló ánh lệ quang, nhưng thân người lúc ban đầu nhìn thấy mình liền căng thẳng hạnh cứng tới giờ lại tựa hồ trong nháy mắt đã buông lơi, bên khoé miệng lờn lợt một nụ cười mỉm yên vui.

Nhin nữ tử tinh thâm đó, khoé miệng hắn máy động, trong tim đột nhiên dậy lên một thứ nhu tình, muốn mỉm cười nói với nàng gì đó.

Nào ngờ ngay lúc đó, đột nhiên từ phía rừng trúc hậu sơn truyền lại một tràng tiếng chó sủa điên cuồng.

Thân mình hắn hốt nhiên cứng đờ.

Chính là tiếng sủa của Đại Hoàng, nó luôn ở bên cạnh di thể Điền Bất Dịch ở hậu sơn Đại Trúc Phong. Đại Hoàng một mực lặng lẽ ở bên thi thể chủ nhân, không một lần gây huyên náo, nhưng giờ đây lắng nghe, tiếng sủa của Đại Hoàng tuy cách rất xa có phần yếu ớt, nhưng nghe rõ là sủa cuồng, nghe như chứa đựng sự tuyệt vọng, từ hơn mười năm nay chưa từng nghe qua như thế.

Thật ra đã xảy ra chuyện gì có thể khiến cho Đại Hoàng đột nhiên phát cuồng mà sủa như thế?

Nỗi lo lắng mơ hồ ẩn sâu trong lòng hắn, đột nhiên hiện lên rõ ràng. Sắc mặt Quỷ Lê tức khắc trở nên trắng bệch, tiếp đó cả hai tay hắn cũng bắt đầu run lên nhẹ nhè.

Lục Tuyết Kỳ cũng giật mình, thấy thần tình Quỷ Lê lại càng mê hoặc, chấn động: "Cái gì vậy?"

Quỷ Lê không hồi đáp, chỉ thấy thân người hắn run run rẩy rẩy, đột nhiên rống lớn một tiếng: "Sư nương!"

Lời nói còn chưa dứt, thân hình hắn đã uốn cong bay lên, như gió đuổi sấm dồn, nhắm nơi sâu kín trong rừng trúc đằng hậu sơn xông tới.

Lục Tuyết Kỳ thông minh đâu thua kém ai, nháy mắt đã biết một hai, nhất thời sắc mặt nàng cũng tái nhợt, thân mình run nhẹ, nếu vạn nhất vì cái chết của Điền Bất Dịch, Tô Như thương tâm cùng cực mà lại xảy ra biến cố... Quỷ Lê sẽ ra sao, nàng không dám tưởng tượng, cả đên lúc hai người bọn họ thật ra sẽ đối diện ra sao, nàng căn bản không có cách nào tưởng tượng được!

Đi theo thân ảnh cuồng dại lướt đi, nàng bỗng cảm thấy hụt hẫng chưa từng có, như có một bóng tối khổng lồ bao trùm lấy thân thể nàng, nàng có lòng muốn

đuổi theo, nhưng thân người và cước bộ lại phảng phất bị lực lượng vô hình trói buộc, động đây chút xíu cũng không được. Chỉ có tận sâu kín trong nội tâm, nàng đang liều mạng kêu to với chính mình: "Không phải... không phải."

Chương 235

Không Hối Hận

Quỷ Lệ lòng như lửa đốt, toàn lực phóng đi. Trên đường hắn qua, nhất thời hai bên hoa cỏ cây lá ngả rạp ra như bị nước biển từ trên cao ập xuống. Gió thổi rát mặt, với tốc độ này, trên khuôn mặt đã bắt đầu lộ vẻ đau đớn nhưng hắn chẳng thèm để ý xỉa tới. Lúc này, trong tâm trí hắn chỉ còn nghĩ đến Tô Như đang ở trong rừng trúc phía sau núi.

Nghe tiếng Đại Hoàng sủa vang bên tai, có vẻ như bị kích động dữ dội, Quỷ Lệ từ dưới chân núi len lỏi sau những bậc thềm đá như một mũi tên vọt thẳng lên. Ở giữa không trung, Quỷ Lệ như thấy tim mình lạnh buốt. Bất giác cơ thể không tự điều khiển được, người hắn run lên một cái, rồi từ từ hạ xuống.

Trên mặt đất không biết tự lúc nào xuất hiện một người cùng với một huyệt mộ bên cạnh. Hai bên có hai đồng đất bùn trông vẫn còn ẩm ướt, đích thực là Tô Như vừa bới lên. Biết rõ công năng của huyệt mộ ấy, Quỷ Lệ mặt chẳng còn chút sắc. Tại đó, di thể của Điền Bất Dịch đang nằm an tĩnh, tĩnh không có chút cử động. Quỷ Lệ hết nhìn sang dáng vẻ của Tô Như lại nhìn sang Điền Bất Dịch, thực đã không còn cử động nữa.

Bên cạnh, Đại Hoàng đang nhìn chăm chăm vào Tô Như, sủa vang lên.

Quỷ Lệ lòng chìm đắm, cứ nhìn vào thân ảnh tiêu tụy trước mặt, hắn rốt cuộc cũng chẳng dám đối mặt với khung cảnh khủng khiếp ấy. Lúc này, trên bậc đá đằng sau hắn, từ từ xuất hiện một bóng dáng trắng tát, đích thị là Lục Tuyết Kỳ. Nàng đang đứng ở xa, lặng yên mà nhìn vào.

Quỷ Lệ áp chế những tình cảm rối ren trong lòng, kêu khẽ: "Sư nương?".

Tô Như cả thân thể bất động chẳng có chút hồi ứng.

Quỷ Lệ từ từ bước tới, mỗi bước nặng nề vô cùng. Đại Hoàng vẫn còn sủa, nhưng hắn như không nghe được gì. Chung quy, hắn cũng đến sát gần Tô Như, trong miệng khẽ nói: "Sư nương... đừng làm con sợ...".

Quỷ Lệ nghiên chặt răng, dụng lực xoay thân thể Tô Như lại: một khuôn mặt tươi vui xuất hiện trước mắt hắn.

Tô Như đang cười, khoe miệng tựa hồ như rất hài lòng, có lẽ bà đã cùng đi với trưởng phu rồi.

Cơ thể vẫn còn ấm, thần tình rất điềm tĩnh, đoan trang nhưng đích thực là đã hết sinh khí.

Đại Hoàng sửa lên cuồng nộ, thanh âm dần dần trở nên khàn đặc!

Quỷ Lệ hai đùi mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Suốt một lúc lâu, đầu óc hắn chỉ còn trống rỗng. "Sư nương đã mất rồi...".

Trong đầu hắn, thanh âm ấy cứ vang vọng mãi không thôi.

***

Hôm sau các mạch đều nhận được tin buồn từ Đại Trúc Phong, thủ tọa Điền Bất Dịch cùng phu nhân Tô Như cả hai đã ly thế.

Vợ chồng Điền Bất Dịch ở Thanh Vân Môn địa vị không nhỏ, rất có danh vọng. Tin buồn này đã làm chấn động cả trên dưới Thanh Vân Môn, tức thì vô số đồng môn tới Đại Trúc Phong để viếng. Điền Linh Nhi ở Long Thủ Phong nghe tin vội vàng chạy về. Các bậc trưởng lão các mạch nhớ lại tình nghĩa ngày nào, dù tất cả đều tu đạo rất cao những vẫn có một số người không kèm nổi phải rơi lệ. Trong số ấy có cả người rất thân với Tô Như, chính là thủ tọa Tiểu Trúc Phong: Thủy Nguyệt đại sư.

Không khí tang thương bao trùm mọi nơi, nhưng len lỏi vẫn có một chút khác thường. Với địa vị của Điền Bất Dịch, các mạch khác đều đến đông đủ, chỉ duy có Thông Thiên Phong, dù các bậc trưởng bối cũng đã đến, song môn chủ của họ - Thanh Vân chưởng giáo Đạo Huyền Chân Nhân lại chẳng thấy tăm hơi. Điều này khiến người của Đại Trúc Phong có cảm giác như bị Thông Thiên Phong coi thường.

Đại đệ tử Đại Trúc Phong Tống Đại Nhân là người rất trọng hiếu, sắc diện rất bi thương, đang đi tiếp các đồng môn. Đến lượt trưởng môn đệ tử Tiêu Dật Tài, Tống Đại Nhân chẳng thèm cung kính kín kín, trên mặt thoáng vẻ tức giận, tiếp đón một cách lãnh đạm. Tiêu Dật Tài tự thấy thẹn, chẳng dám phân bùa, chỉ cười khổ, không nói lời nào.

Hương khói nghi ngút, tiếng than khóc liên miên. Cả ngọn Đại Trúc Phong cũng trở nên tĩnh lặng, không khí buồn thương ảm đạm, là nỗi buồn nhớ cố nhân, nhẹ nhàng trôi đi trong thanh tĩnh, lan tỏa khắp nơi.

Người ta sống cả đời, chết rồi không biết còn hay gì chẳng? Nếu quả có thực, chẳng biết giờ này, người ấy lạc vào chốn huyền minh cảm thấy thế nào? Mong rằng Điền Bất Dịch không phải đau buồn!

***

Một thân ảnh hướng từ Thanh Vân Sơn đang nhẹ nhàng hạ xuống, trong có vẻ mờ mờ. Lúc này đã quá giờ ngọ, bóng dáng ấy một mình bước vào thành Hà Dương.

Trên đường dòng người qua lại đông đúc, dù cho những ngày nhiệt nào đã không còn nữa. Có thể thấy thành trì này đang dần dần khôi phục sinh khí. Có người lúc xảy ra họa kiếp đã bỏ đi giờ trở về, cũng có người may mắn còn sống sót. Những đứa bé lại dần dần lớn lên, hết đời này đến đời khác, cứ sinh sôi mãi.

Quỷ Lệ đứng ở góc đường, trầm mặc trông theo dòng người đông đúc. Những con người mà hắn không hề quen biết cứ đi qua trước mặt, như từng con sóng nhỏ lăn tăn chẳng biết bao giờ ngừng. Trôi theo dòng người, xung quanh hắn ai sai cũng giống nhau. Bọn họ sinh, lão, bệnh, tử, cứ an định theo dòng luân hồi.

Tại sao loài người vẫn cứ sống?

Quỷ Lệ đột nhiên chìm trong suy tưởng. Sư phụ cùng sư nương đã mất rồi, ngay trước mặt mình. Với nỗi đau đớn dày xé tim phổi, hắn đứng lặng người, quả thực hắn đã mỏi mệt lắm rồi.

Cuộc đời này, tự hắn cũng biết rằng hắn đã trải qua một con đường dài, dấu răng nó chưa đã kết thúc.

Bất giác, hắn lại trở về với hiện tại. Xung quan nhiều thanh âm truyền lại. Tiếng rao bán, tiếng hô hào. Thậm chí có cả điều hắn từng muốn, từ từ truyền lại, là thanh âm của người cha đang dạy con. Những gì nghe thấy thật rõ ràng, trước những thanh âm ấy, hắn lại rơi vào cõi xa xăm, trong mông lung, hắn thấy mình chẳng giống ai cả.

Theo bước chân vô định, hắn đến một nơi. Trước mắt hắn là túu lâu, hắn có cảm giác là bảng hiệu này mình đã gặp ở đâu rồi. Hắn cõi nhớ, rồi chợt như phát hiện ra điều gì, hắn bước tới trước.

Túu lâu cũng khá vắng vẻ, hiển nhiên là chưa khôi phục lại được sau trường họa kiếp. Một tiểu nhị ra tiếp đón, cười cười hỏi: "Khách quan, ngài dùng cơm hay rượu ạ!".

Quỷ Lệ trầm mặc, nhất thời không nói được lời nào. Từ sau khi xuống đỉnh Thanh Vân Sơn, hắn như người mất hồn, tựa hồ chốn đô thành này chẳng làm hắn tốt lên chút nào. Cái cảm giác ấy, đích thực có vài phần tuyệt vọng. Mười năm về trước, mắt nhìn thấy Bích Dao thay hắn nhận lấy một kiếm. Tuy nhiên mười năm sau, hắn đã thay đổi, chẳng còn chút cuồng hận nào, chỉ còn lại cảm giác bi thương.

"Khách quan, khách quan?". Tên tiểu nhị tăng thanh âm lên, đánh tỉnh Quỷ Lệ. Hắn giật mình ngược đầu lên rồi chậm chạp đi đến một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Tên tiểu nhị đi theo, lại nở một nụ cười, nói: "Khách quan, ngài dùng chút cơm chứ ạ?".

"Nơi này...". Hắn chậm rãi nói, hốt nhiên từ sâu trong ký ức hiện lên địa phương này, dè dặt hỏi: "Nơi này có 'Thanh chưng mị ngư'?".

Tên tiểu nhị hơi giật mình, lập tức lại cười, nói: "Khách quan chắc là khách quen trước đây của chúng tôi, cái món 'Thanh chưng mị ngư' đích thực là chiêu bài trước đây của chúng tôi, bất quá hiện tại không còn nữa".

Quỷ Lệ ngạc nhiên hỏi: "Tại sao thế?".

Tên tiểu nhị nhún vai nói: "Tất cả là do lũ thú yêu. Vào ngày thú yêu chiếm cứ nơi này, trong chu vi trăm dặm vô số bá tánh gặp tai ương. Những ngư nhân sống ở ven sông ngoài thành chẳng còn một ai. Đến bây giờ, quả thực loài 'mị ngư' rất hiếm có".

Quỷ Lệ như thấy mắt mát một thứ gì, sắc diện có phần ảm đạm. Tên tiểu nhị cũng cảm thán một lát, lại trở về việc chính, vội vàng hỏi: "Khách quan, ngoài dùng ít món khác chứ ạ?".

Quỷ Lệ nhìn vào trong, nói: "Được rồi, cho vài cân rượu".

Tên tiểu nhị gật đầu, chuyển mình đi. Chạy được nửa đường, ngoài cửa có ba người tiến vào. Tên tiểu nhị lấy làm lạ, hôm nay có vẻ như buôn bán phát đạt. Ngay lập tức, hắn vội chạy đến tiếp đón. Ba người ấy đường như có chút lưỡng lự. Bất chợt một người trong bọn họ buột miệng thốt lên, thanh âm có phần hơi phân vân.

Quỷ Lệ nghe thấy thanh âm đường như quen quen, liền quay đầu lại, hắn bỗng giật mình, cứ tưởng chẳng còn cơ hội gặp nhau nữa, thế mà ngay trước mặt đích thị là ba người: Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn cùng với Dã Cẩu Đạo Nhân. Âm thanh ấy đích thực là từ miệng Chu Nhất Tiên.

Chẳng biết thế nào, khi nhìn thấy ba người ấy, trong hắn có một cảm giác thân thiết dâng trào. Cảm giác này tịnh không phải đến từ sự quen biết mà là do tâm trạng lúc bấy giờ của hắn, nó cũng khiến hắn với bớt nỗi buồn phân vân.

Sự ngạc nhiên trên khuôn mặt của Chu Nhất Tiên đã biến mất, vừa cười, lão vừa tiến tới, trong tay vẫn cầm cán trúc, phía trên là tấm vải "Tiên nhân chỉ lộ" đang ba phấp phới. Trước mặt Quỷ Lệ, lão nói: "Quả thực không thể ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau tại nơi này".

Khóe miệng Quỷ Lệ thoảng cười, nhưng rồi biến mất, đoạn nói: "Tiền bối, mời ngồi".

Chu Nhất Tiên gật đầu, chẳng khách khí liền ngồi xuống. Tên tiểu nhị chạy lại, cười nói: "Các vị cùng nhóm ạ!".

Chu Nhất Tiên nhìn hắn nói: "Nói nhảm, không phải cùng nhóm mà cùng ngồi một chỗ à?".

Tên tiểu nhị gật đầu lia lịa, nói: "Phải, phải, mới các vị cứ ngồi, tôi đi chuẩn bị rượu thịt, sẽ mang đến lập tức".

Chu Nhất Tiên cười lớn, kéo tên tiểu nhị lại, không suy nghĩ gọi luôn bảy tám món ăn, ba bốn mình mỹ túc. Tên tiểu nhị gật đầu lia lịa, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị.

Tiểu Hoàn ở bên, trái với vẻ mặt đang cao hứng của gia gia nàng, sắc mặt nàng hơi sa sầm, trông thật khó coi. Nhìn Chu Nhất Tiên kéo tiểu nhị lại, nàng đã hơi nghi ngờ, khi nghe gia gia gọi, nàng ráng sức nhẫn nhịn. Đợi tiểu nhị đi xa, không còn nhẫn nhịn được nữa, nàng cười nhạt với Chu Nhất Tiên, nói: "Gia gia, ông

kêu quá nhiều đồ ăn, tuyệt chẳng phải là nhìn thấy ân nhân cứu mình tại đây mà muốn báo đáp ân tình?".

Chu Nhất Tiên sắc mặt trầm xuống, nói: "Tiểu Hoàn, ngươi nói gì vậy, ta cùng với vị huynh đệ Quý Lệ có mối giao tình. Chút rượu thịt ấy há lại to tát gì?" Nói xong, lão quay đầu lại phía Quý Lệ, thở một hơi rồi lắc đầu nói: "Cậu xem, khắp thành Hà Dương, hạo kiếp quá lớn, mọi người chẳng còn ai muốn coi tướng nữa, đời quả thực gian nan...".

Tiểu Hoàn nhìn vào Quý Lệ, lại quay sang Chu Nhất Tiên, sắc mặt chợt hồng lên. Quý Lệ tựa hồ chẳng để ý tới, chỉ nhẹ nói: "Phải, hồi ta còn trẻ lão tướng đã chiếu cố cho nhiều lần, giờ nhân tiện ta đáp tạ luôn".

Tiểu Hoàn sắc mặt lại hồng lên, chỉ thấy Chu Nhất Tiên đang hớn hở, gật gật đầu rồi cười nói: "Tốt, tốt!".

Dã Cẩu Đạo Nhân hết nhìn Tiểu Hoàn lại quay sang Quý Lệ, muốn nói gì song lại thôi.

Bấy giờ, tiểu nhị đã mang món ăn tới, cùng với hai bình rượu. Chu Nhất Tiên chẳng khách khí cầm ngay lấy một bình rót đầy chén, đưa lên nói: "Chúng ta đi khắp nơi, giờ lại tương ngộ nơi đây, quả thực là có duyên phận, uống một chén nào".

Nói đoạn, lão ngược đầu lên uống một hơi, rồi gật gật đầu, tựa hồ như rất mãn ý. Quý Lệ thấy bộ dạng của lão, khóc miệng khẽ nhích nhưng chẳng thấy cười, giờ da thịt hắn đã cứng rắn vô bì, chỉ sợ có cười cũng chẳng thấy được. Hắn cầm chén rượu đưa vào miệng uống. Sau một lúc, hốt nhiên hắn thở dài một tiếng, kèm theo là một sắc diện vô cùng đau khổ dường như có điều gì đã khiến hắn thương tâm. Uống cạn, hắn chậm rãi hạ chén xuống.

Bấy giờ, ở bên cạnh Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn không chịu được nữa néo gia già nói: "Duyên phận à, chẳng phải lúc ngoài cửa, thấy có người ngồi đó, tiện miệng ông kêu đại lên để mong kiếm cái ăn mà không phải trả à?".

Chu Nhất Tiên sắc diện chẳng đổi, chỉ nhìn Tiểu Hoàn nói: "Trẻ nhỏ chỉ biết nói xàm, trẻ nhỏ chỉ biết nói xàm".

Quý Lệ chẳng để ý đến những lời nói của Tiểu Hoàn, phảng phất có điều gì đó khiến hắn không yên, hình như hắn đang nghĩ ngợi gì. Tiểu Hoàn biết hắn nhiều năm, nhìn thấy thần tình Quý Lệ lúc này, bất giác hơi lo lắng, không nhịn được hướng về phía Quý Lệ nói; "Huynh có chuyện gì à?".

Quý Lệ trầm mặc một lúc, rồi chẳng hồi ứng Tiểu Hoàn, chỉ quay sang Chu Nhất Tiên nói: "Tiễn bối".

Chu Nhất Tiên đang rót một chén nữa, nghe thấy liền cười đáp: "Chuyện gì?".

Quý Lệ mục quang sâu thẳm, hạ giọng nói: "Ta nhớ mười năm trước, lúc hạ lai Thanh Vân Sơn ta chỉ là một tên thiếu niên, tại thành Hà Dương lúc ấy, có phải lão đã từng xem tướng cho ta?".

Chu Nhất Tiên lẩn Tiểu Hoàn đều giật mình, Dã Cẩu Đạo Nhân thì ngơ ngác, sự thèm mồi năm về trước thế nào tự nhiên hắn chẳng biết gì. Chu Nhất Tiên lóng mày nhăn lại, tựa như đang nghĩ gì, nói: "Ta vẫn nhớ, nhưng sao ngươi đột nhiên hỏi việc ấy".

Nói xong, gương mặt lão đột nhiên trở nên thần bí, hạ giọng nói với Quý Lệ: "Với ngươi sau mười năm, dường như lời bói ấy của bọn ta chẳng linh, chắc chẳng phải ngươi muốn lấy lại tiền chứ?".

"Gia gia!" Tiểu Hoàn hét lên với Chu Nhất Tiên, dường như nàng không còn nhẫn nhịn được nữa, xô mạnh Chu Nhất Tiên qua một bên, nói với Quý Lệ: "Quý Lệ đại ca, huynh có sự gì, có thể... nói cho tôi nghe?".

Quý Lệ nhìn Tiểu Hoàn, trong đôi mắt mỏi mệt ánh lên sự ấm áp, nhưng hắn chỉ nhè nhẹ lắc đầu nói: "Ta chẳng có ý gì, chỉ muốn thỉnh lão tiên sinh một chuyện".

Chu Nhất Tiên sửa lại tư thế, ho lớn một tiếng, tức thì khí phái tiêu sái xuất hiện trở lại, nhất thời ở một góc nhỏ của túu lâu chợt sáng lên, nhìn vào chỉ thấy bóng lão độc tôn.

"Ngươi muốn nói gì?" – Lão điềm đạm nói – "Do giao tình của ta với ngươi, không có chuyện gì là không thể nói, bất quá ta chẳng có tiền để trả".

Vừa nói xong, lão nhìn gương mặt đỏ lòm của Tiểu Hoàn bên cạnh, chỉ nhìn vào nhẫn tình của Quý Lệ.

Quý Lệ mỉm cười khi nhìn thấy gương mặt của Tiểu Hoàn lúc bấy giờ, nhưng rồi chuyển hướng sang Chu Nhất Tiên, gương mặt chìm trong miên man, nói: "Tiền bối du ngoạn nhân gian, kiến thức phi phàm, ta có một việc đã khắc trong tim từ lâu, giờ muốn thỉnh vấn tiền bối, ngài nói xem, chúng ta đang sống ở trên đời là vì cái gì?".

Lời nói vừa dứt, Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu giật mình, chỉ thấy Quý Lệ vẫn không đổi sắc. Chu Nhất Tiên thì nhăn trán, sắc diện đùa bỡn biến mất, thần tình trở nên trang trọng. Lão tịnh không có một lời giải đáp. Sau một hồi trầm ngâm, lão mới từ từ nói: "Ngươi thần sắc dị thường, rốt cuộc những ngày qua đã gặp những chuyện gì không vừa ý?".

Quý Lệ trầm mặc một lúc rồi hạ giọng nói: "Ân sư và sư nương của ta đã mất rồi".

"A!". Tiểu Hoàn cùng Dã Cẩu Đạo Nhân giật nảy mình. Chu Nhất Tiên nhăn trán, cảm thán nói: "Điền Bất Dịch đã qua đời, thật đáng tiếc".

Quý Lệ im lặng, Chu Nhất Tiên néo mắt lại, sau đó thần sắc trở lại như thường, nói: "Sắc diện ngươi bi thống vô cùng đích thực là do sinh ly tử biệt, đây là việc thường tình trên thế gian, không ai có thể tránh được, ngươi vốn không phải là người thường, hà tất lại quá trầm mê?".

Quý Lệ sắc mặt đau khổ vô cùng, nói: "Nhưng hai người bọn họ đã ra đi, thực sự ta rất đau lòng?".

Chu Nhất Tiên nhẹ nói: "Trong trường hợp này, cái gì dành cho người, người cứ nhận lấy, hà tất phải tự làm khổ mình?".

Quỷ Lệ giật mình, từ từ đáp: "Cái gì dành cho ta, cái gì dành cho ta?".

Chu Nhất Tiên nói: "Ta hỏi ngươi, lúc sư phụ sư nương ngươi tạ thế, họ có oán hận gì không?".

Đầu Quỷ Lệ từ từ gục xuống, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Không có, ân sư cùng với sư nương ta ân trọng như núi, trước khi lâm chung vẫn quan tâm đến ta, chỉ tại ta là tên đệ tử bất hiếu...". Nói tới đó, hắn nghẹn ngào.

Bên cạnh, Tiểu Hoàn nhìn bộ dạng của Quỷ Lệ, bất giác mắt nàng đỏ hoe.

Chu Nhất Tiên cười nhẹ, trong mắt tinh quang lưu chuyển, như đồng cảm với thế giới gian truân tục, với thế thái nhân tình ấy, lão nói: "Ta lại hỏi, lúc sư phụ sư nương ngươi tạ thế, họ có hối hận gì không?".

Quỷ Lệ ngập ngừng một lát, rồi từ từ lắc đầu.

Chu Nhất Tiên cười nói: "Quả thực, ngươi nên mừng cho họ, họ chết mà không hối hận, đó chẳng phải là số mệnh họ tốt đẹp lắm sao?".

Quỷ Lệ hướng về phía Chu Nhất Tiên, khóc mồi khẽ động thần tình như rơi vào mê vồng.

Chương 236

Nghi Hoặc

Màn đêm buông xuống Hà Dương thành, hàng vạn ánh đèn lấp lánh từ những ngôi nhà ấm áp dù không nói lên điều gì nhưng vẫn đem đến cảm giác thật ấm áp yên bình.

Đối với Quỷ Lệ mà nói, đây có lẽ là nơi lạ lẫm nhất với hắn...

Hắn lặng im ngắm ánh đèn, rồi chợt chuyển mình. Trên bức tường thành vốn không to lớn cũng chẳng kiên cố này, giờ đây không một bóng người. Những làn gió đêm từ khoảng không bao la bên ngoài thành Hà Dương nhẹ nhàng lướt qua bức tường thành nham nhở sau kiếp nạn thú yêu, thổi vào người hắn và Chu Nhất Tiên.

Không hiểu sao, lúc này Tiểu Hoàn và Dã Cẩu đạo nhân đều không có ở đây, chỉ có mình Chu Nhất Tiên và Quỷ Lệ đứng với nhau trên tường thành. Có điều Chu Nhất Tiên xem ra rất tự nhiên, một tay cầm lá phướn "Tiên Nhân Chỉ Lộ", một tay cầm bình rượu. Lúc này lão vừa ngửa cổ uống một ngụm lớn, phát ra một tiếng khà sảng khoái.

"Hảo tửu, hảo tửu...". Lão vừa cười vừa nói, rồi hướng về phía Quỷ Lệ, cất tiếng: "Rượu vẫn còn nóng, ngươi muốn uống một chung chứ?".

Quỷ Lệ khẽ lắc đầu: "Tiền bối, người cứ uống đi".

Chu Nhất Tiên khẽ cười, lại ngửa miệng uống thêm một ngụm nữa. Chỉ là sau ngụm này, lão khẽ lắc lắc bầu rượu mấy cái rồi thuận tay ném luôn xuống dưới. Xem ra vừa rồi trong bầu chỉ còn lại một ngụm mỹ tửu cuối cùng, trong lòng lão cảm thấy hơi ngại nên mới hỏi Quỷ Lệ như thế.

Màn đêm bao trùm khắp nơi, đó đây vài ngôi sao tỏa ánh sáng lập lòe cùng với ánh trăng như một dòng nước bạc, chiếu xuống tường thành. Chu Nhất Tiên uống hết rượu, bèn ngửa mắt đăm đắm nhìn lên cao, ngẩn ra hồi lâu không nói gì. Quỷ Lệ chậm rãi bước về sát bờ tường, đập vào mặt hắn là một dấu trảo to lớn khắc sâu trên thành, bên cạnh đó là vô số những dấu trảo khác.

Thật kinh hoàng!

"Đây là dấu vết còn sót lại của bọn quái thú sau cơn hao kiếp". Chu Nhất Tiên không biết từ lúc nào đã bước tới bước tới, cất giọng đều đều nói.

Trong cuộc nói chuyện trên tường thành của hai người đêm nay, lão giả du hí nhân gian này cơ hồ như thiếu đi mấy phần dí dỏm hoạt náo của ngày thường, ngược lại trong ánh mắt nhìn Quỷ Lệ, không hiểu sao lại có thêm mấy phần bi thương.

Quỷ Lệ khẽ giơ tay, đặt vào dấu trảo sâu hoắm, từ đầu ngón tay như cảm nhận được không biết bao nhiêu oan hồn đã chết dưới bàn tay này.

Lặng im một hồi, hắn bỗng cất tiếng hỏi: "Khi ấy bá tánh vô tội trong thành chết nhiều lắm phải không?".

Chu Nhất Tiên thở dài, bước tới gần hắn, nhìn xuống dưới tường thành, mắt lão phản chiếu ánh đèn yên bình trên phố "Rất nhiều..., mặc dù nhiều người đã tản cư lên hướng Bắc trước cuộc chiến, hơn nửa số dân thành Hà Dương đã chết trong tay bọn thú yêu".

Quỷ Lệ hướng về phía Chu Nhất Tiên, đột nhiên nói: "Tiền bối, người nói những người bị giết đó, có ai không phải là người như chúng ta, có ai không đang sống rất tốt trên thế gian này. Không phải là toàn bộ, nhưng chắc cũng có đến chín phần mười những người đó đều không hề gây hại cho ai, họ đều là những người vô tội, vậy tại sao họ phải nhận thảm họa từ trời rơi xuống này?".

Lão nhìn hắn, chống tay vào tường thành, chậm rãi cất tiếng: "Ngươi ngày hôm nay có thể đứng ở đây, nhưng những người vô tội kia lại chết oan, ta hỏi ngươi, rõ cuộc là lý do gì?".

Quỷ Lệ im lặng hồi lâu, rồi trả lời: "Ta và họ hoàn toàn khác biệt, ta biết pháp thuật, khi yêu thú tới, muốn trốn muốn chạy cũng dễ hơn".

"Thì đó chính là lý do tại sao, ngươi nhìn nhận và đánh giá sự vật, con người một cách chủ quan, chung chung, cũng giống như các nhà sư Thiên Âm Tự thường nói: Chúng sanh bình đẳng là nghĩa này. Kỳ thật ý của họ là, con người cũng như côn trùng, mãnh thú, cùng chia sẻ một mục đích". Lão khẽ cười, rồi nói tiếp: "Chỉ

là, trong cuộc đời này, được mắng là cuộc khảo sát của trời đất mà không phải loài côn trùng nào cũng chiến thắng. Người có thần thông hộ thể, pháp lực cao cường, có thể làm nên những chuyện kinh thiên động địa, cứu vãn chúng sinh. Cho nên nói chúng sinh sinh ra bình đẳng, thật ra, điều này không hề tồn tại".

Mặt Quý Lệ lộ nét hoang mang, khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ta không muốn siêu thoát chúng sinh, càng không có đủ dạ từ bi quan tâm đến chúng sinh, cũng như trong việc tu đạo, ta không có chút hứng thú nào đối với thuật trường sinh".

Chu Nhất Tiên chậm rãi nói: "Vậy ngươi muốn gì".

Quý Lệ cười khổ, hạ thấp giọng: "Sự thật ta cũng không biết đích xác cái ta muốn là gì".

Thần tình trên gương mặt hắn chợt biến đổi, ánh trăng vắng vặc tỏa chiếu khắp nơi, hoa trăng như nở rộ, lấp lánh từ trên trời rơi xuống, bóng hắn trải dài trên đất.

Chu Nhất Tiên im lặng không nói gì, ngắm nhìn Quý Lệ, chỉ là ánh mắt lão đã hoàn toàn khác trước, cho dù trước mắt lão là kẻ duy nhất trên thế gian này tu tập qua bốn quyển Thiên Thư, đạo hành cao thâm mạt trắc, nhưng lúc này nhìn Chu Nhất Tiên, phảng phất như còn cao siêu hơn cả Quý Lệ.

Với vẻ ngoài nho nhã, bình tĩnh, cơn gió đêm thổi xuyên qua mái tóc bạc trăng, thậm chí cả ánh trăng cũng như tụ vào lão.

Quý Lệ không phát hiện được sự thay đổi ấy, sự thật là, Chu Nhất Tiên chỉ đứng trước mặt hắn, còn bản thân hắn, cơ hồ như đang chìm đắm trong tâm sự ở tận đáy lòng.

Hồi lâu sau, Quý Lệ chợt cười khổ: "Xem ra ta đúng là một kẻ bất thành khí, đến cả bản thân mình sống vì cái gì cũng không rõ nữa".

Chu Nhất Tiên thần sắc tĩnh lặng nhìn Quý Lệ, khéo môi khẽ nhếch lên như cười nụ, cất tiếng: "Ngươi sai rồi, chàng trai trẻ à!".

Đây là lần đầu tiên hắn nghe lão gọi hắn là chàng trai trẻ, nhưng đây chưa phải là điều chính yếu, sau một thoáng ngạc nhiên, hắn liền cất tiếng hỏi: "Tiền bối, ngươi nói ta sai, nhưng sai ở đâu?".

Chu Nhất Tiên trả lời: "Ngươi tưởng rằng mình nghĩ không thông vấn đề đó thì là bất thành khí hay sao? Theo ta thấy, sự thực hoàn toàn ngược lại, ngươi có thể nghĩ đến vấn đề đó, đã là hơn rất nhiều kẻ khác trên thế gian này rồi".

Quý Lệ ngạc nhiên hỏi: "Ông nói gì?".

Lão cười cười, chỉ tay nói: "Hãy nhìn kia".

Hắn chỉ về hướng Chu Nhất Tiên chỉ, bên trong Hà Dương thành, dưới ánh trăng, những ánh đèn leo lét tĩnh lặng chập chờn nhưng không tắt.

Chu Nhất Tiên nhìn về phía ánh đèn. thần sắc lộ vẻ phức tạp, im lặng trong giây lát rồi cất tiếng: "Ngươi thấy gì?".

Quỷ Lệ trả lời: "Vô số ánh đèn trong những ngôi nhà".

Lão gật đầu nói: "Đúng rồi, đó là những ánh đèn, những ánh đèn nhỏ bé đó, cũng như những con người sống trên thế gian này, hoặc là thỏa mãn, hoặc là không hài lòng, nhưng cuối cùng họ vẫn phải tiếp tục sống. Ta nói cho ngươi biết, trong muôn vạn chúng sinh, không biết có bao nhiêu kẻ sống chỉ để sống, những kẻ khổ não nghĩ mình sống vì cái gì như ngươi, thật vạn người mới có một mà thôi".

Quỷ Lệ ngạc nhiên, hắn chưa bao giờ nghĩ theo cách này, tựa hồ như rất có lý, không thể phản bác.

Chu Nhất Tiên nhìn hắn, chợt lộ vẻ buồn rầu, chỉ là thần tình ấy chỉ thoáng qua môt chốc rồi biến mất, khẽ thở dài, đặt một tay lên vai Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ lúc này tuy khong phải là tâm trí rối bời, nhưng tâm thần xao động thì cũng có, có điều với phản ứng của hắn, cơ hồ như hạ ý thức lách người tránh khỏi bàn tay của Chu Nhất Tiên. Nhưng chuyện bất ngờ đã đột nhiên xảy ra, Chu Nhất Tiên tầm thường xưa nay vẫn giả thần giả quỷ, bàn tay xem ra có vẻ hời hợt ấy, không ngờ vẫn vô trúng vai Quỷ Lệ mà hắn không thể tránh nổi.

Quỷ Lệ thầm kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng thì một câu nói làm tinh thần hắn càng thêm dao động đã thoát lên từ miệng Chu Nhất Tiên: "Huống hồ, ngươi là người duy nhất trên thế gian này tu tập bốn quyển thiên thư, làm sao mà giống những người khác được".

Nghe hết lời, toàn thân Quỷ Lệ chấn động, chuyện hắn lấy được quyển Thiên Thư thứ tư là điều bí mật không ai có thể biết được. Thật ra chuyện hắn trên Thiên Đế Bảo Khố đắc hành đệ tam Thiên Thư và nơi Thiên Âm Tự trên Vô Tư Ngọc Bích đắc thủ Thiên Thư đệ tứ quyển ngay cả Lục Tuyết Kỳ và các hòa thượng Thiên Âm Tự cũng không hiểu được biết được. Chỉ có hắn tu tập từ đầu tới cuối, mới hiểu được đó là Thiên Thư tứ quyển mà thôi.

Vậy mà lúc này, Chu Nhất Tiên chỉ ra tất cả những bí mật của hắn, làm sao hắn không bị chấn động, nhất thời gương mặt hắn đầy vẻ hoang mang, chăm chăm nhìn lão.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nói tiếp: "Ngươi không phải kinh sợ, không cần phải vậy".

Quỷ Lệ như chôn chân trước mặt lão, một lúc sau, chợt cười, bước về sau một bước, mặt lộ nét nghiêm trang, cung kính hành lễ: "Tiểu tử vô lễ, đã khinh mạn tiền bối, chỉ là trong lòng còn nhiều uẩn khuất, mong tiền bối chỉ giáo".

Chu Nhất Tiên thần sắc ung dung, được một người danh chấn thiên hạ như hắn cung kính hành lễ, nhưng lão không hề có cảm giác ngại ngùng, chỉ nói: "Những

nghi hoặc trong lòng người, nếu người khác có thể giải đáp được, với khả năng và đạo hạnh tu luyện từ Thiên Thư, chẳng lẽ người không tự giải đáp được?".

Quỷ Lệ lặng im trong chốc lát, từ từ trả lời: "Có phải tiền bối muốn nói là tình trạng của tại hạ, thật sự không có giải đáp?".

Chu Nhất Tiên nghiêng đầu cười nói: "Điều này chỉ có thể ngộ được từ những kinh nghiệm của bản thân người, cũng như Phật tu tại tâm, Thiên Thư và Phật môn lại có nhiều điểm tương đồng". Lão nói tiếp: "Do đó, con người sống vì cái gì, chỉ có bản thân người ấy mới tự ngộ ra được. Lão phu may ra chỉ có thể chỉ cho người, chứ không thể nói cho người nghe được.". Dứt lời, lão lại cười, hai tay chắp sau lưng, bước sang một bên.

Quỷ Lệ lại chìm trong trầm mặc, thời gian trôi qua, vẻ hoang mang trên mặt hắn dần dần biến mất, hắn cất tiếng: "Sanh, tử, biệt, ly, ta chỉ thấy bốn chữ này đeo bám con người suốt cả cuộc đời, thỉnh giáo tiền bối, có phải con người sinh ra là đã khổ rồi không?".

Chu Nhất Tiên trả lời với nụ cười trên môi: "Sai rồi, sai rồi, cuộc đời người gặp nhiều bất trắc, nên nghĩ rằng người người đều khổ sở, kỳ thực hoàn toàn không phải vậy. Ta hỏi người, tại sao người nghĩ rằng mình mệnh khổ?".

Quỷ Lệ ngập ngừng như muốn nói, nhưng Chu Nhất Tiên đã tiếp: "Sao rồi, không trả lời được sao? Hãy lấy cái chết gần đây của sư phụ sư nương người, người nghĩ họ có đau khổ không?".

Hắn trầm giọng trả lời: "Sư phụ và sư nương họ...".

Chu Nhất Tiên ngắt lời: "Điền Bất Dịch chết rất anh hùng, không chút hối tiếc, ra đi với nụ cười trên môi, sư nương Tô Như của người, thâm tình sâu đậm với ân sư người, người nghĩ vì thương tâm mà tự tận, thật ra linh hồn bà ấy được tề tự cùng chồng, đó phải chẳng là điều mà bà ấy muốn nhất?".

Quỷ Lệ ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì.

Chu Nhất Tiên lại nói tiếp: "Người quá đỗi bi thương vì cái chết của phu phụ Điền Bất Dịch mà không hiểu phu phụ hai người bọn họ hoàn toàn không hề tiếc nuối cuộc đời mình, lấy mình ra để so người, không phải đáng cười lắm sao?". Nói đến đây, lão nhìn Quỷ Lệ hỏi: "Người có sợ chết không?".

Quỷ Lệ thoảng do dự rồi trả lời: "Sợ".

Chu Nhất Tiên tiếp: "Ồ, ta phải hỏi người là cái mà người sợ là gì, có phải là bản thân chữ Chết không?".

Hắn lắc đầu trả lời: "Ta không hề nghĩ đến việc trường sinh, càng không quan tâm đến cái chết, ta chỉ sợ là sau khi ta chết, tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành".

Chu Nhất Tiên cười nói: "Vậy thì đúng rồi. Người có thể nhìn thấu sinh tử, trong lòng lại có chuyện quan trọng hơn cả chuyện sinh tử, cứ hỏi ta thế, nay chi bằng hãy nghĩ những chuyện quan trọng ấy có phải hơn không?".

Đầu mi Quỷ Lệ nhăn tít lại, hai mắt nhìn vào một điểm, dường như ngộ ra điều gì, nhưng không lộ ra ngoài mặt, mà lại như chìm sâu thêm vào trong suy nghĩ. Chu Nhất Tiên cũng không làm phiền đến hắn, lặng lẽ đứng sang một bên, ngước nhìn xung quanh, chỉ thấy ánh trăng khắp nơi, ánh trăng cũng như nước rải xuống khắp nhân gian...

Nhin lên trời, gió thổi lồng lộng, tinh di đầu chuyển, không gian bao la vô hạn.

Đứng lặng im một hồi, lão chợt khẽ thở dài.

Bên cạnh chợt vang lên tiếng hỏi của Quỷ Lệ: "Tiễn bối trong lòng người lẽ nào cũng có chuyên chưa thấu?".

"Ta?".

Lão không quay đầu lại, mắt vẫn dõi theo hướng xa xăm nơi chân trời nơi ánh nguyệt quang, hồi lâu, thoảng tiếng lão trả lời: "Ta vẫn còn sống trên cõi đời này, tự nhiên trong lòng cũng có những chuyện nghĩ không thông thôi".

"Là chuyện gì vậy?".

Chu Nhất Tiên cười tiếp: "Chuyện ta nhìn không thấu, chính là luân hồi!".

***

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Trên Tiểu Trúc Phong này, đời đời chỉ thu nhận nữ tử, cho nên nơi này so với những chỗ khác trên Thanh Vân Sơn luôn luôn an tĩnh bình hòa. Dù là giữa ban ngày, mọi thứ vẫn rất tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng chim hót lẫn với hương hoa dịu nhẹ tỏa khắp nơi.

Bất quá từ sau khi Thủy Nguyệt đại sư trở về từ đám tang trên Đại Trúc Phong, khắp Tiểu Trúc Phong đã nhuốm thêm mĩa nét bi thương. Rất nhiều môn đồ trẻ tuổi lần đầu tiên thấy Thủy Nguyệt không kềm nén được đau khổ và thương tâm.

Văn Mẫn là người hiểu Thủy Nguyệt đại sư nhất, nên đã sớm dặn dò các sư tỷ muội, để bọn họ chú ý chừng mực, đặc biệt không được cao giọng nói cười làm sư phụ tức giận, thế nên Tiểu Trúc Phong lại càng thêm yên tĩnh mà nghiêm trang.

Kể từ khi trở về từ Đại Trúc Phong, Thủy Nguyệt Đại Sư suốt ngày nhốt mình bên trong tĩnh xá, không lộ diện ra ngoài. Ngay cả khi Văn Mẫn đại đệ tử đến vãn an, bà cũng khước từ không cho vào làm cho mọi người hết sức lo lắng.

Đến hôm nay Văn Mẫn đã một ngày một đêm không thấy sư phụ ra ngoài, trong lòng bối rối khôn tả, liền rủ Lục Tuyết Kỳ cùng đến thăm. Mặc dù Lục Tuyết Kỳ tâm tình bất ổn, không vui, nhưng không thể từ chối sư tỷ, ngoài ra nàng cũng có mĩa phần lo lắng, nên đã nhận lời đi cùng Văn Mẫn...

Khi cả hai đến trước cửa phòng sư phụ, Văn Mẫn liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, nàng chần chờ giây lát rồi bước lên, gõ nhẹ lên cửa: "Thưa sư phụ, đệ tử Lục Tuyết Kỳ cùng Văn Mẫn sư tỷ xin đến vãn an người".

Tịnh xá vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, không người hồi đáp.

Hai người nhìn nhau, Văn Mẫn nhường mày, khuôn mặt đầy nét lo âu. Kỳ thật với tính cách con người Thủy Nguyệt Đại Sư, vốn đã khác người thường, ngày trước đệ tử đến vãn an hỏi thăm cũng thường không dám lời thế này, có khi còn đột nhiên không thấy đâu mẩy ngày liền nữa. Nhưng lần này, sau khi bọn Văn Mẫn tham gia tang lễ trở về, có lẽ đã ít nhiều hiểu được vài phần câu chuyện bên trong, nên đổi với những hành động này của bà cơ hồ như mẫn cảm hơn rất nhiều.

Văn Mẫn khẽ hắt giọng: "Thưa sư phụ, sáng hôm nay, trưởng môn Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh phái người đưa thư đến đây, đệ tử đem đến cho người".

Tịnh xá vẫn hoàn toàn yên lặng. Văn Mẫn hít sâu một hơi, bước tới phía trước, mở cửa ra. Lục Tuyết Kỳ theo sát phía sau nàng.

Tiến vào bên trong, đảo mắt một vòng, bốn hàng lông mày thanh tú đều không khỏi nhíu lại, tịnh xá vốn không lớn, đồ vật bày trí lại đơn giản, thoáng nhìn đã thấy hết, nhưng không thấy bóng dáng Thủy Nguyệt Đại Sư đâu. Văn Mẫn thở dài: "Sư phụ không ở đây, không biết lão nhân gia đã đi đâu rồi".

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc giây lát rồi lắc đầu: "Sư tỷ, chúng ta hãy trở về trước đã. Có lẽ là chúng ta thực sự đã quá lo nghĩ, sư phụ và Tô Như sư thúc tình cảm sâu đậm, nhưng nhiều lầm cũng chỉ là quá đỗi thương tâm thôi, muội nghĩ chắc không có chuyện gì đâu".

Văn Mẫn gật đầu trả lời: "Cũng chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi, có điều trong lòng ta cứ cảm thấy không yên".

Tuyết Kỳ cũng thở dài, khẽ lắc đầu, quay người bước ra. Văn Mẫn nhìn khắp phòng một lần nữa, rồi móc trong mình ra bức thư, đặt nhẹ nhàng lên bàn, bước theo sư muội. Cánh cửa phòng được nàng khép lại, vang lên một tiếng "kịch".

Cả căn phòng lại chìm trong sự tịch mịch.

Chương 237

Sát Ý

Vừa ra khỏi đại sảnh, Văn Mẫn thấy Lục Tuyết Kỳ đứng ở bên ngoài, liền bước đến hỏi: "Sư muội, muội vừa đến đây?".

Lục Tuyết Kỳ khẽ lắc đầu, đáp: "Đến đã một lúc, muội muôn đi loanh quanh một chút, ở mãi trong phòng, trong lòng sinh nhiều phiền muộn".

Văn Mẫn khẽ gật đầu, nói: "Vậy cũng tốt, muội bảo trọng! Tỷ đi trước vây".

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, nói: "Dạ, sư tỷ, tỷ thong thả!".

Văn Mẫn cười nhẹ, từ từ quay đi. Bóng dáng nàng dần dần khuất sau những lùm trúc. Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng trầm ngâm yên lặng một hồi, trong lúc này bản thân nàng thật sự không biết phải đi đâu, bất giác dời gót bước đi.

Những lùm trúc thăm thẳm, khắp nơi toàn một phiến màu xanh lá. Nơi chỗ cao gió núi thổi mạnh, một vài nhánh trúc tung lên theo cơn gió, kêu lên những âm thanh sôi sục.

Dưới mặt đất ẩm ướt, những chồi non phá đất, yếu ớt vươn lên. Đây đó, những mầm trúc lú nhú lên quanh gốc, trông tràn đầy sức sống.

Xa xa, nơi những nhánh trúc mọc sum xuê, vọng lại tiếng chim trong trẻo, bầu không khí phảng phất hương thơm đặc trưng của những cây trúc. Lục Tuyết Kỳ hít thở thật sâu, nơi này không có không khí phàm tục của nhân gian, từ trước đến nay, đó là nơi những người tu hành yêu thích nhất, và cũng là nơi những người tu hành xa rời tục thế. Ở đây, thể xác có thể xa lìa trần thế, nhưng tâm vẫn còn nửa phần lưu luyến.

Đang thong thả bước đi, không hay tự lúc nào, Lục Tuyết Kỳ chợt tiến về nơi sau núi, nàng hơi kinh ngạc, bất giác khoe miệng gượng cười, thăm nghĩ bùa này mình không dự định đến đây, có lẽ do trước kia thường đến chăng, song chân vẫn bước tới.

Bất quá đã lỡ đến thì cứ đi tiếp vậy, Lục Tuyết Kỳ cũng không quay lại, tiếp tục đều bước đi lên núi, bậc thềm đá nối bước đưa chân, không xa mấy là Vọng Nguyệt Đài hoang vắng trên Tiểu Trúc Phong.

Hiện giờ đang ban ngày ban mặt, thêm vào gần đây, Thủy Nguyệt đại sư tâm tình không được tốt mấy, càng không có ai lai vãng đến nơi hẻo lánh này, xung quanh càng tĩnh lặng, được cái là Lục Tuyết Kỳ luôn quen không khí tĩnh lặng, cứ đi lên một mình, mỗi một thân cây mỗi một ngọn cỏ, mỗi một tảng đá mỗi một lòng đường đối với nàng mà nói đều không còn có thể quen thuộc hơn được nữa.

Hỗn nhiên vừa đặt chân lên đỉnh Vọng Nguyệt Đài, Tuyết Kỳ hơi kinh ngạc, thấy nơi tiền sảnh Vọng Nguyệt Đài, một bóng người đã đứng từ trước, dáng vẻ cô tịch, trường phục pháp phới trong gió, trông dáng vẻ lại thấy quen thuộc, chính là người mà Văn Mẫn sư tỷ đang tìm gấp, ân sư Thủy Nguyệt đại sư.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng ngạc nhiên, tiến đến phía trước, quay người hướng về Thủy Nguyệt đại sư vái dài, thưa: "Sư phụ".

Khi ấy, Thủy Nguyệt đại sư hơi rung động, như thể tới giờ mới phát giác rằng sau có người đến, bèn quay lại nhìn Tuyết Kỳ, khẽ gật đầu: "Là Tuyết Kỳ à".

Lục Tuyết Kỳ nhìn Thủy Nguyệt đại sư, chỉ thấy nét mặt ân sư hơi xanh xao, vẫn buồn bã thương tâm, trong thời khắc này, bầu không khí trở nên tịch mịch là thường.

Tuyết Kỳ trong lòng cảm thấy lo lắng, nói: "Sư phụ, nơi đây gió lớn, sư phụ nên bảo trọng thân thể".

Lục Tuyết Kỳ hơi giật mình, vội nói: "Sư phụ, đệ tử không có ý đó, đệ tử...".

Thủy Nguyệt đại sư tỏ ra mệt mỏi, khẽ xua tay, khéo miệng biểu lộ nét khắc khổ, gượng cười, nói: "Sư phụ biết, con không phải giải thích".

Lục Tuyết Kỳ lặng yên, đứng ngây người bên Thủy Nguyệt đại sư, trong lúc này, nàng không biết phải nói gì cho tốt.

Thủy Nguyệt đại sư tựa hồ như không muốn nói tiếp, hai thầy trò yên lặng một hồi lâu.

Thủy Nguyệt đại sư như lặng nhìn đến nơi nào ở phương xa, không rõ bao lâu, đột nhiên mở miệng nói: "Con thấy cảnh sắc của Vọng Nguyệt Đài thế nào?".

Lục Tuyết Kỳ hơi ngạc nhiên, không hiểu Thủy Nguyệt đại sư hỏi vậy có ý gì, bất giác lặng nhìn hồi lâu, rồi đáp lời vị sư phụ đáng kính của mình: "Có câu cảnh đẹp thường ở nơi hiểm trở. Nơi đây vách đá cheo leo, vực sâu dựng đứng, nhìn lên mây giăng như biển, núi xanh làm bạn. Đích thị là phong cảnh tuyệt mỹ".

Thủy Nguyệt đại sư khẽ gật đầu, ánh mắt hơi khép lại, chậm rãi nói: "Kỳ thật nhiều năm trước, Tô Như sư thúc của con lúc còn tu đạo hạnh tại đỉnh Tiểu Trúc Phong này, cũng như con hiện giờ, rất yêu thích phong quang cảnh sắc nơi đây, thường một mình bí mật đến đây ngoạn cảnh".

Lục Tuyết Kỳ rúng động, đưa mắt nhìn Thủy Nguyệt đại sư, chỉ thấy đại sư nhè nhẹ thở dài, nói tiếp: "Ta và Tô Như sư muội hai người cùng nhau ở đây từ tấm bé, tính ra ta bất quá chỉ theo ân sư Chân Vu đại sư sớm hơn bà ta một năm, thuở niên thiếu bọn ta ăn cùng mâm, ngủ cùng giường, thâm tình tỷ muội đồng môn thắm thiết. Bà ta tính tình thường ngày vui vẻ hoạt bát hơn ta, cũng là người thích đến nơi đây nhất, mỗi khi có chuyện phiền muộn trong lòng, thường hay một mình tìm đến đây ngoạn cảnh giải sầu.

Thủy Nguyệt đại sư nói đến đây, khéo miệng mấp máy, tựa hồ nhớ lại những sự việc trong những tháng năm qua, vẻ mặt tươi cười biểu lộ niềm hạnh phúc không tả như không dứt, dáng vẻ thâm trầm cõi hữu trên khuôn mặt dường như biến mất đi.

"Nhưng... từ khi sư thúc con kết hôn đến nay, chưa một lần trở lại đây".

Lục Tuyết Kỳ lặng yên nghe Thủy Nguyệt đại sư nói xong, bèn nhẹ giọng hỏi: "Sư phụ, Tô Như sư thúc xuất giá sang Đại Trúc Phong, kết hôn cùng Điền Bất Dịch sư thúc, Sư phụ trong lòng không được vui lắm sao?".

Thủy Nguyệt đại sư hơi nhẹ lắc đầu, buông tiếng thở dài, nói: "Điền Bất Dịch tuy tâm tính không tốt mấy, tính khí có vài phần ngang ngược, nhưng thực là một phu quân tốt. Tô Như sư thúc của con kết hôn với lão, đó cũng là phúc khí của bà ta, âu cũng là có con mắt nhìn người".

Lục Tuyết Kỳ nghe đến đây, thực cũng có vài phần ngờ ngợ, từ trước đến nay, chẳng ai không biết Thủy Nguyệt đại sư không mấy hòa hảo đối với Điền Bất Dịch, chẳng ngờ tâm ý của đại sư lại khác hẳn với những gì nghĩ thay, hốt nhiên buột miệng hỏi: "Sao trước đây sư phụ đối với Điền sư thúc dường như là...". Vừa thốt ra nửa câu, Tuyết Kỳ bỗng nhiên ngưng lại không nói gì nữa.

Thủy Nguyệt đại sư cười nhẹ tiếp lời: "... Dường như có vẻ khó chịu, lạnh đạm đối với lão ta chứ gì?".

Lục Tuyết Kỳ đỏ mặt, nói: "Đệ tử đâu dám nghĩ như vậy".

Thủy Nguyệt đại sư nhẹ giọng, nói: "Ngày thường sư phụ cùng với Điền sư thúc con cũng không có đố kỵ gì nhau, càng không có chuyện gì nghen ghét nhau. Nhưng sư phụ với Điền Bất Dịch chỉ là không qua lại với nhau, thực sự mà nói, Điền sư thúc con là một người tốt. Trong Thanh Vân Môn chúng ta, không mấy ai có thể so bì với lão".

Nói tới đây, Thủy Nguyệt đại sư tựa hồ đột nhiên nhớ đến chuyện gì, khẽ nhíu mày, hỏi: "Đại đệ tử của Điền sư thúc con, có phải tên gọi Tống Đại Nhân?".

Lục Tuyết Kỳ gật gật đầu, không biết Thủy Nguyệt đại sư đột nhiên hỏi đến Tống Đại Nhân sư huynh có chuyện gì, liền đáp: "Dạ phải, hiện nay Tống sư huynh chấp chưởng Đại Trúc Phong nhất mạch thủ tọa. Sư phụ, đột nhiên sư phụ lại hỏi đến Tống sư huynh?".

Thủy Nguyệt đại sư lặng yên một hồi, lại nói: "Văn Mẫn sư tỷ con, chẳng phải có tình ý với Tống Đại Nhân đó sao?".

Lục Tuyết Kỳ trong lòng hoảng sợ, lúc này không biết phải nói gì cả. Việc Văn Mẫn sư tỷ cùng Tống Đại Nhân có tình ý với nhau, hầu như mọi chuyện ai cũng biết đến. Ngày thường tỷ muội trên Tiểu Trúc Phong hay đem chuyện tình của Văn Mẫn sư tỷ ra trêu đùa. Cho đến khi Điền Bất Dịch sư thúc sang Tiểu Trúc Phong cầu thân cho Tống Đại Nhân sư huynh, Thủy Nguyệt đại sư lại thẳng thừng từ chối. Văn Mẫn sư tỷ thất vọng buồn bã mấy ngày không dậy nổi. Nhưng nay, đột nhiên Thủy Nguyệt đại sư hỏi đến, Lục Tuyết Kỳ trong lòng chấn động, thực sự không biết có nên nói thẳng ra tốt hơn, hay nên giấu đi là tốt.

Tuy nhiên, Thủy Nguyệt đại sư là người lịch duyệt, thấy vẻ do dự của Lục Tuyết Kỳ, thấu hiểu được ẩn sự bên trong, nhẹ nhẹ lắc đầu, thở dài một tiếng.

Lục Tuyết Kỳ như không dẵn được lòng, nàng với Văn Mẫn là đôi tỷ muội cực kỳ thân thiết, nay thấy tình cảm của sư tỷ không mấy xuôi thuận, thực bụng hy vọng tình cảm vị sư tỷ đã yêu thương chăm sóc mình từ nhỏ được mãn nguyện, bèn thu hết dũng khí, nói: "Sư phụ, kỳ thật thì Văn Mẫn sư tỷ...".

Vừa thốt được vài từ, chỉ nghe Thủy Nguyệt đại sư ngắt lời, chậm rãi nói: "Thôi, mấy ngày sau, đem Văn Mẫn sang bên đó là xong".

Lục Tuyết Kỳ nhất thời ngạc nhiên, cơ hồ không dám tin vào tai mình. Thủy Nguyệt đại sư liếc nhìn nàng, cười cười: "Sao vậy, có phải đám đệ tử các ngươi

đều luôn luôn cảm thấy ta là một bà lão ngoan cố, cổ lỗ không chịu thay đổi, không chịu tác thành hảo sự cho đám đệ tử?".

Trong lòng Tuyết Kỳ vừa vui mừng cho sư tỷ Văn Mẫn, khẽ cười nói: "Sư phụ thấy đó, những gì sư phụ nói với đệ tử, thật con cũng không dám nghĩ tới. Trước hết, thay mặt sư tỷ, đệ tử cảm tạ sư phụ".

Thủy Nguyệt đại sư đưa mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ đang mỉm cười, bất giác khéo miệng lay động, khẽ thở dài một tiếng, quay mình, cầm trượng, hướng nhìn về xa xăm, trầm ngâm yên lặng.

Lục Tuyết Kỳ đang cao hứng, thấy Thủy Nguyệt đại sư thần tình khác lạ, liền rụt rè, nói: "Sư phụ, đột nhiên sư phụ lại nghĩ đến việc này, là sao?".

Thủy Nguyệt đại sư lặng yên một chốc, không đáp, lại hỏi: "Tuyết Kỳ, con từng theo ta lên Đại Trúc Phong, con thấy cái chết của Tô sư thúc thế nào?".

Lục Tuyết Kỳ thần tình cung kính, trầm ngâm một hồi, nghiêm mặt nói: "Đệ tử nghĩ Tô sư thúc và Điền sư thúc vợ chồng tình cảm, theo nhau ra đi như vậy, không thấy đau khổ gì".

"Vậy sao?". Thủy Nguyệt đại sư khẽ thở dài, thần tình rúng động, một hồi lâu sau bỗng nói: "Bản ý sư phụ không muốn con vì tình cảm mà phiền nhiễu, xao lảng đạo pháp, nhưng một đời tu hành, cuối cùng được gì nào?".

Lục Tuyết Kỳ không hiểu Thủy Nguyệt đại sư có ý gì, nhất thời không dám hỏi nữa. Chỉ nghe Thủy Nguyệt đại sư chậm rãi nói: "Thuyết trường sinh vẫn là hư vô phiêu diêu, khổ tu cả đời, bất quá đánh đổi được mấy trăm năm hư hão, Tô sư thúc của ngươi xem cuộc sống và đạo hạnh trăm năm như không, ánh mắt quyết tâm đó thật sự không biết đã vượt hơn ta bao nhiêu rồi".

Lục Tuyết Kỳ trong lòng nhất thời rúng động, hốt nhiên kêu lên: "Sư phụ...".

"Một đời tu hành, tu hành một đời, tu được đắc đạo, lại là tu không còn nhân tính, đó không phải là khổ sao?". Thủy Nguyệt đại sư thở dài một tiếng, hờ hững thốt: "Thật ra đạo là gì, cái gì gọi là đạo, ta tu cả đời, mãi cho đến nay lại vẫn còn hơi mơ hồ".

Lục Tuyết Kỳ đứng bên, không dám lên tiếng, Thủy Nguyệt đại sư cũng đứng yên trầm mặc hồi lâu, xuất thần, bỗng nhiên khẽ lắc đầu, tựa hồ không muốn nhớ lại chuyện đã qua, liền quay người đi xuống núi. Lục Tuyết Kỳ trông theo, cất tiếng gọi với theo: "Sư phụ! Người đi đâu vậy?".

Thủy Nguyệt đại sư dừng lại, nói: "Sự việc của Văn Mẫn sư tỷ con, ý sư phụ đã quyết. Con cứ đi nói cho nó biết. Bất quá...".

Chưa dứt lời, thân hình đại sư quay lại, trên mặt biểu hiện niềm thương xót, ngược nhìn Lục Tuyết Kỳ, nói: "Nhìn lại bản thân con, Tuyết Kỳ, có từng nghĩ tới mình chưa?".

Lục Tuyết Kỳ thắt kinh, nói: "Làm sao ạ?", tức thời vẻ mặt trăng bênh đi, gương cười, nhẹ giọng nói tiếp: "Sư phụ, đệ tử số mệnh không tốt, không dám vọng tưởng nhiều".

Thủy Nguyệt đại sư nhìn chăm chăm vào Tuyết Kỳ, người học trò xinh đẹp, mỹ lệ của mình, chỉ thấy xiêm y trăng phấp phới bay, trông có vẻ bất phàm, vẻ mặt hiện nét buồn bã, không biết đã chứa chất tự bao giờ.

Thủy Nguyệt đại sư trong lòng thoáng rúng động, không khỏi thương cảm, cất tiếng gọi: "Tuyết Kỳ!".

Lục Tuyết Kỳ tiến đến, ngược nhìn Thủy Nguyệt đại sư, chỉ nghe đại sư nhẹ nhàng nói: "Tuyết Kỳ, tình cảm con thật ẩn mị, nếu con không hồi tâm chuyển ý, sư phụ cũng không có phép gì giảng giải cho con. Con là đệ tử đặc ý nhất của sư phụ. Sư phụ không đành lòng thấy con như vậy. Trong tương lai nếu con nguyện ý hồi đầu, tuy Thanh Vân Môn có giới điều quy củ, ta cũng vì con mà gánh vác hết, con không phải lo lắng bất cứ gi".

Lục Tuyết Kỳ thân mình rúng động, run rẩy, trong lòng bất nhẫn, không yên, bất giác kêu lên: "Sư phụ...", rồi ngưng bật, không biết phải nói làm sao.

Thủy Nguyệt đại sư vừa nhẹ cười, lại vừa thở dài một tiếng, quay mình bước đi, chẳng mấy chốc bóng dáng đã khuất xa dưới vách núi đá, chỉ còn thoảng lại một làn gió nhẹ vãng vẳng truyền tiếng than: "Hồi thế gian, tình là gì... ?".

Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng lặng, nhất thời thân trí mê loạn, sầu khổ, tơ lòng trăm mối, nghĩ ngợi nhưng vẫn không hiểu được gì mấy, chỉ càng thấy quẩn trí thêm, trong lòng bất giác rúng động nhớ lại, trước đây không lâu, tại khu nghĩa địa hoang phế bên ngoài thành Hà Dương, Điền Bất Dịch chẳng đã nói những điều này sao...

***

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông tổng đường.

Một thân ảnh tuyệt đẹp xuất hiện trên con đường trong lòng núi nơi tổng đường của Quỷ Vương Tông tọa lạc, không giống với mọi vật xám xịt nặng nề xung quanh, thân ảnh đó bắn vụt đi, phảng phất lấp loáng ánh sáng lóe mắt, quét một luồng sáng giữa không khí ngọt ngạt ở đây.

Trong thông đạo thỉnh thoảng có đệ tử của Quỷ Vương Tông đi lại, cơ hồ không có người nào là không bị nàng thu hút, nhưng sóng mắt của nữ tử đó quét qua chỗ nào, chỗ đó ai ai cũng rối rít nhanh chân tránh ra, tựa hồ không dám tiếp xúc nhiều với nàng. Có thể coi như trong Quỷ Vương Tông này, xem ra nàng cũng chiếm một địa vị đặc thù.

Con người nàng cũng thật đặc biệt, nhan sắc kiều mỵ vô cùng, tuy so với Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch còn kém vài phần bá mị, lại hơn được vài phân nhu hòa, bất quá nàng đã từng mang thân phận Diệu công tử của Hoan Hợp Phái – Kim Bình

Nhi, hôm nay ngang nhiên tiến vào địa giới Quý Vương Tông, vẫn tỏ ra không chút dè dặt.

Kim Bình Nhi tựa hồ chẳng quan tâm mấy đến ánh mắt mọi người, với nàng mà nói, việc mọi người nhìn ngó đã thành thói quen từ lâu. Tại trường họa kiếp tân sát yêu thú, ở Nam Cương Thập Đại Vạn Sơn - Trần Ma Cổ Động, nàng khó khăn lắm mới thoát cảnh khống nguy, quay về Trung Thổ, khúc chiết trong chuyện đó không một ai khác biết, nhưng chẳng hề kể lại với bất kỳ ai.

Giờ phút này, phương hướng của nàng chỉ có một, Quý Vương muốn triệu kiến nàng.

Kim Bình Nhi tiến gần đến ngã rẽ thông đạo, đối diện là hai ngã thông đạo nằm mé hữu và tả, dài hun hút, liền dừng bước, quay về hướng thông lộ mé tả nhìn qua một lượt, khoảnh khắc, ánh mắt nàng chợt lóe lên tia sáng kỳ dị, rồi lại biến mất, bước chân hướng về thông đạo mé hữu tiến vào.

Những tổn thất do cơn địa chấn cổ quái xảy ra thình lình cách đây không lâu đã vẫn còn có thể thấy nơi nơi, trên vách đá sơn nham, hiện ra những vết nứt lớn có nhở có, suốt bốn phương tám hướng, trong con đường ngầm thô sơ mát mẻ, vẫn còn lớn v� mùi máu tanh thoang thoảng, không trừ khử được.

Mùi huyết khí này, Kim Bình Nhi dĩ nhiên cũng cảm thấy được, chỉ là trong lòng nàng thấy ngạc nhiên, nhưng sắc mặt không hề biểu lộ, khoảnh khắc, địa vị của nàng trong Quý Vương Tông ngày nay không bằng Hợp Hoan Phái thuở trước, dĩ nhiên cũng không lo nhiều chuyện. Trong lòng nàng bất giác lo sợ. Vốn là người có kiến thức lịch duyệt, nàng cảm thấy mùi tinh huyết này tất có điều gì cổ quái đây.

Trong khi mải mê nghĩ ngợi, Kim Bình Nhi đã xuyên qua một thông đạo tiến đến bên ngoài căn ốc của Quý Vương, tới đây dừng lại, mới mở miệng định kêu người đi thông báo, đột nhiên cánh cửa đá nặng nề mở ra, truyền ra tiếng cười lớn Quý Vương: "Là Kim Bình Nhi? Mau vào đây!".

Kim Bình Nhi hơi lo lắng, nhưng trên khuôn mặt vẫn nở nụ cười tự nhiên, nói: "Dạ!", vừa nói vừa tiến vào.

Chỉ thấy bên trong thạch thất rộng rãi, sáng sủa, xung quanh bày trí trang lệ, nhưng không quá xa hoa, thêm vào không khí trang nghiêm, Quý Vương ngồi cạnh bàn, phía trước có một tập giấy lớn, bên đặt bộ văn phòng tứ bảo, dường như đang luyện chữ.

Kim Bình Nhi nhìn Quý Vương, mỉm cười cất tiếng ngọt ngào: "Tông chủ, hôm nay cao hứng, phải chẳng đang luyện chữ?".

Quý Vương quay nhìn về phía Kim Bình Nhi, khoe miệng hơi khẽ cười. Nụ cười trên khuôn mặt Kim Bình Nhi đột nhiên lạnh băng, nàng cảm thấy mục quang Quý Vương như hai đạo binh khí sắc bén bắn qua, nhìn vào, đôi mắt mình cảm thấy rất rát.

Liền đó Quý Vương lập tức thu giấu thần quang, cúi nhìn xuống tập giấy trắng trên bàn, vừa đưa tay khẽ vẩy ra hiệu, nói: "Ngươi lại xem xem, lão phu viết thế nào".

Trong lòng Kim Bình Nhi càng lo lắng, trước đây đôi lần diện kiến Quý Vương, nàng không hề có cảm giác này, bất quá trong thời gian gần đây, Quý Vương đạo hạnh công lực dường như một ngày tăng tiến ngàn dặm.

Tuy nhiên Kim Bình Nhi không phải là hàng người thô thiển, trong tâm nàng tự có chủ ý riêng, khuôn mặt rạng rỡ tự nhiên, từ từ bước đến, mang theo một làn hương thơm thoang thoảng, khẽ mỉm cười nói: "Tôi là kẻ tục nhân đối với việc viết chữ không thông suốt gì, Tông chủ lại muốn tôi xem, thật làm khó cho tôi lắm chăng".

Quý Vương khẽ cười, không đáp lại, bước về phía Kim Bình Nhi đứng ở cạnh bàn, đang nhìn về tập giấy trắng, trên mặt tập giấy đập vào mắt nàng duy một chữ lớn rành rành: "SÁT!".

Chữ đó mỗi một nét ngang đường móc đều cứng cỏi mạnh bạo, dụng lực nặng nề, như muốn xuyên qua giấy mà lọt ra, quyết không phải là hình tượng đoan chính của lối viết khải thư, cũng không giống lối viết thảo thư đậm lợt tự nhiên, ý quá tự do, một luồng khí sát tận giết tuyệt cuồn cuộn trào ra.

Kim Bình Nhi trong lòng rung động, tựa hồ cảm thấy bên mình có ánh mục quang băng giá, bên tai lại nghe thấy tiếng cười hòa ái của Quý Vương truyền lại và nói: "Bình Nhi! Người cảm thấy chữ đó viết thế nào?".

Kim Bình Nhi mỉm cười, nụ cười như làn gió xuân thoảng qua, khiến cả thạch thất như tràn ngập ý xuân, nhẹ giọng đáp: "Tông chủ, chữ viết của Tông chủ quả thật đẹp quá, tôi có luyện mười năm cũng không viết được một chữ như vậy".

Quý Vương hờ hững nhìn Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi dưới mục quang của ông ta, trong lòng cảm thấy dường như có luồng khí lạnh buốt xuyên qua, nhưng sắc mặt tươi cười vẫn như không, cho đến khi bắp thịt trên mặt nàng vì cười hoài mà gần như đơ cứng, đau buốt, bất chợt Quý Vương chợt di chuyển mục quang.

Kim Bình Nhi tới giờ mới len lén thở phào, nhưng trong lòng nàng ngầm ngâm kinh hãi, lần này về đây, quả thật Quý Vương hiện tại đã thay đổi khác xa khí độ ngày trước, luôn chân khí sát phạt một mực trào dâng như sóng dữ, như ngang ngạnh bức bách tới. Hơn nữa xem bộ dạng Quý Vương, ông ta tựa hồ cũng không có ý che giấu.

Bình nhật, phong thái ông ta khác bữa nay, lẽ nào những ngày qua đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Kim Bình Nhi như đang hồi tưởng lại, bên cạnh nàng Quý Vương đột nhiên mở miệng nói: "Đạo trưởng, hay ông cũng đến nhìn thử xem chữ này lão phu viết ra sao?".

Kim Bình Nhi trong lòng lại rúng động, ngạc nhiên xoay người lại, thì ra trong góc tối của thạch thất, không ngờ còn một người đứng đó, vận y phục đạo gia, mặt mày nghiêm nghị. Kim Bình Nhi tâm niệm máy động, có hơi kinh nghị, mình lúc tiến vào thạch thất này, tuy nhất thời bị sát khí của Quỷ Vương đoạt lấy thần khí, làm giật mình kinh hãi, nhưng con người kia thu ẩn hơi thở đứng đó mà mình lại không phát hiện, xem ra cũng không phải là tầm thường.

Đạo nhân kia nghe tiếng thông thả bước tới, hướng nhìn về tập giấy trắng trên bàn, một khắc sau lên tiếng nói: "Chữ đẹp".

Mục quang của Quỷ Vương vẫn lạnh như băng, nhưng mặt vẫn tươi cười hỏi: "Đẹp chỗ nào?".

Đạo nhân nói: "Chữ đó đẹp ở chỗ nét bút tư thế san sát bù bổ cho nhau, tựa như có sát ý muốn lọt thấu ra ngoài, hiếm thấy, hiếm có!".

Quỷ Vương quét mắt nhìn chòng chọc đạo nhân, chỉ thấy đạo nhân thần sắc vẫn thản nhiên, chỉ chậm chậm lui lại, đứng cạnh Kim Bình Nhi khoảng ba thước. Quỷ Vương thốt nhiên cất tiếng cười lớn, nói: "Nói hay lắm, nói hay lắm! Lời nói của đạo trưởng thấu tận lòng ta". Đạo nhân hơi cúi đầu, coi như cảm tạ.

Kim Bình Nhi không nén được, liếc nhìn Đạo nhân một cái, lại nghe Quỷ Vương Tông nói: "Bình Nhi, để ta giới thiệu với ngươi, vị này là người trợ lực cho Tông ta, Thương Tùng đạo trưởng".

Kim Bình Nhi nhường mày, ánh mắt săt bén thoáng qua, lập tức mỉm cười hướng về phía Thương Tùng đạo nhân: "Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!".

Thương Tùng đạo nhân nhìn Kim Bình Nhi gật gật đầu. Quỷ Vương lại nói: "Bình Nhi, lần này triệu ngươi về, nguyên do Thánh Giáo bọn ta có một đại sự ngàn năm khó gấp, cần ngươi tương trợ một tay".

Kim Bình Nhi mỉm cười khẽ nói: "Tông chủ cứ chỉ điểm phân phó. Bình Nhi quyết tận lực thi hành".

Quỷ Vương cười nói: "Sự việc này, đại để ta đã có nói qua với Thương Tùng đạo trưởng, lát nữa cứ hỏi ông ta là biết, chuyện này tuy không gấp liền, nhưng vẫn cần phải nắm bắt, các ngươi trước tiên đi thương lượng cho rõ đi.".

Kim Bình Nhi gật gật đầu, cùng Thương Tùng đạo nhân hướng về phía Quỷ Vương hành lễ, thoái ra.

Tấm thạch môn từ từ khép lại, hai người sóng vai đi trong thông đạo, nhất thời không nói gì, chỉ tới khi đến ngã ba hồi nãy, Kim Bình Nhi không cầm được lòng đưa mắt liếc về bên trái một lượt.

Cũng ngay lúc đó, bên tai chợt truyền lại âm thanh của Thương Tùng đạo nhân: "Quỷ Lệ phó Tông chủ đã rời khỏi Hồ Kỳ Sơn nhiều ngày rồi, còn chưa quay về".

Kim Bình Nhi cau mày, ánh mắt lạnh hẳn đi, quay sang nhìn Thương Tùng đạo nhân, nhưng đạo nhân làm như không thấy, chỉ nói xong rồi bỏ đi lên trước.

Giây lát sau, Kim Bình Nhi lại từ từ để hiện nụ cười hơi thâm bí, nở nụ cười lạnh theo lão đi qua.

Chương 238

Bi Ai

Trong khi tại Trung Thổ, các môn phái lớn có những hoạt động âm thầm hay mạnh mẽ, thì cách đó ngàn dặm tại Nam Cương, sau khi đại họa Thú Yêu qua đi, bá tánh các tộc lăng lẽ xây dựng lại nhà cửa. Mặc dù vùng đất này phải chịu những hậu quả thảm khốc nhất của đại họa, nhưng thiên hạ rộng lớn, tựa hồ như không có ai nhớ đến nơi này. Nhưng cho dù Nam Cương là hoang địa, cũng không ai muốn đi vào Trung Thổ phồn vinh đông đúc ngay trước mắt.

Những người dân ở vùng Thất Lý Động hiện tập trung cơ ngụ tại khu vực của Kim tộc, những dấu vết tàn phá của Thú yêu vẫn còn hiện rõ ở khắp mọi nơi, thế nhưng giữa quang cảnh đỏ nát ấy đã có rất nhiều những ngôi nhà mới được xây lên. Ở lưng chừng hậu sơn Thất Lý Động, ngay cửa vào tể đàn thần bí kia, vẫn có không ít kẻ chiêm bái ra vào, vào lúc này mọi người đang hy vọng sự hưng thịnh sẽ lại đến vào thời gian tới, sự phù hộ của tổ tiên đối với người Kim mà nói rõ ràng được coi trọng đặc biệt.

Người Kim tộc đi làm từ sáng sớm đến tối mịt mới về nghỉ ngơi, ngày nào bắt đầu qua như ngày nay, cho đến khi mắt thấy mặt trời lặn xuống phía Tây nhường chỗ cho màn đêm buông xuống, phần lớn người Kim tộc ai về nhà nấy, nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi, sau bữa ăn tối, dưới ánh sáng của những vì sao lắc rắc như những giọt mưa rơi, họ từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giữa đêm khuya vắng lặng bỗng xuất hiện một bóng trắng nơi Thất Lý Động. Trong đêm tối bóng trắng như một vệt sáng mờ ảo. Giờ này chỉ có vài kẻ còn thức trong thung lũng tĩnh mịch nhưng không ai nhìn thấy bóng trắng lặng lẽ tiến gần đến chân núi nơi đặt tể đàn.

Tên thong đạo dẫn lên núi, vẫn còn hai người lính của Kim tộc đang canh gác. Chợt họ cảm thấy một cơn gió đêm thổi đến, họ chỉ cảm thấy như trước mắt có một tia sáng trắng vụt qua nhanh như ánh chớp, những bông hoa đêm đang nhẹ tỏa hương bỗng rộn rã rung lên.

Trong nơi sâu thẳm của tể đàn, bóng trắng hiện thân rõ ràng thành một cô gái thướt tha yểu điệu, thấp thoáng như từ bóng đêm mờ ảo hiện ra. Nàng bước đến trước bậc cửa hang dẫn vào tể đàn. Nàng đứng đó với tà áo trắng thướt tha, dáng người thon thả, lung linh như muôn ngàn vì sao trên trời tập hợp lại. Nàng không phải Tiểu Bạch thì còn là ai nữa.

Tiểu Bạch chớp mắt, nhìn ra xung quanh rồi lại nhìn thẳng vào hàng tối thẳm thẳm. Tuy trong hang chỉ là một màn tối om nhưng ánh mắt của Tiểu Bạch trở nên mơ màng, đôi môi hé nở nụ cười và như cảm nhận được điều gì, nàng lặng lẽ lắc đầu, thốt nhẹ một tiếng thở dài.

Việc canh phòng ở đây khác hẳn so với suy nghĩ của nàng, hoàn toàn không như không khí lần trước khi mà nàng cùng Quỷ Lệ đến đây tìm gặp đại vu sư. Những người lính thô kệch, khờ khạo dưới chân núi thì khong kể nhưng ở chố tể đàn này, phải có những người tể tự biết vu thuật chăm nom mới hợp lý. Đâu có như bây giờ, cả tể đàn này như thể chẳng bối trí canh phòng gì cả. Xem ra bọn thú yêu cũng đã gây ra cho người Kim tộc những tổn thất to lớn.

Thực ra, hiện giờ thì không chỉ có người Kim tộc mà cả thiên hạ vì một Thú Thần ấy đã khiến bao người vô tội phải chết oan hoặc ly tán tha hương. Điều này thươn hư thế nào khó mà nói được.

Tà áo Tiểu Bạch nhẹ bay trong gió đêm, nàng dừng dòng hồi tưởng, thân ảnh bắt đầu di động biến thành một luồng sáng trắng nhầm hướng cửa đồng tiến vào. Bên trong đồng quang cảnh có một vài thay đổi nhưng chủ yếu vẫn gần giống như lần trước nàng đến đây, vẫn nhưng con đường tắt chẳng chít chia đường vào động thành từng đoạn nhỏ, trên vách đá bên đường có những ngọn đuốc tỏa sáng như ngày nào. Chỉ với cảm giác của Tiểu Bạch đã phát hiện ra trong động lúc này có rất ít người, đa số là những người trẻ tuổi, hơn nữa đều hô hấp sâu và chậm như thể đang chìm dần vào giấc ngủ.

Tiểu Bạch không thích quang cảnh này vì sự im lặng gợi nhớ lại những quá khứ khi nàng bị nhốt trong động tối, với ngàn năm đạo hạnh của nàng đừng nói là những pháp sư bản lĩnh thấp kém ở tể đàn Kim tộc, cho dù là những người tu đạo lâu năm cũng chưa chắc có khả năng phát hiện được hành tung của nàng. Chẳng qua lần này nàng chỉ đến bên ngoài nơi ở của đại vu sư ngày trước mà thôi.

Cuối cùng cũng đến nơi, Tiểu Bạch hạ mình đáp xuống, đôi mi khẽ nhíu lại, nhìn sâu vào bên trong động, tuy vẫn còn cách một khoảng khá xa, nàng vẫn có cảm giác bên trong có người, có điều người này có vẻ khác người với những người nàng đã cảm giác được lúc nãy, ít ra là gã vẫn chưa ngủ.

Bên trong huyệt động, đống lửa vẫn đang hừng hực cháy phát tán ra những tia sáng rực rỡ, ở nơi nửa tối nửa sáng tọa lạc bức tượng đá điêu khắc Cửu Thần phản chiếu ánh sáng lúc ẩn lúc hiện. Ánh mắt Tiểu Bạch hướng về phía trên đầu pho tượng của Cửu Thần, rồi lập tức quay trở về, dừng lại ở trước đống lửa.

Thân ảnh của một thanh niên đang ngồi ngay ngắn trước ánh lửa, lưng quay về phía miệng hang, Tiểu Bạch không thể quan sát kỹ khuôn mặt của gã, chỉ thấy rằng đó dường như là một nam tử trẻ tuổi. Nàng thấy khuôn mặt gã đối diện ngọn lửa đỏ hồng, chốc chốc lại vạch vẽ trong hư không những nét chữ thần bí kỳ lạ, đồng thời rầm ri tụng niệm thần chú của Kim tộc bằng một giọng trầm trầm.

Tiểu Bạch đã tiến sát đến phía sau người thanh niên không một tiếng động, ánh lửa chiếu lấp lánh lên người, bóng nàng trải dài phía sau. Nàng nghiêng tai chăm chú lắng nghe tiếng người thanh niên lầm rầm khấn chú như đang hát, thanh âm ấy vang dội bên trong thạch động tựa hồ như đang kể lại một câu chuyện.

Thanh âm trầm trồm vang lên tựa hồ không bao giờ dứt, nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt của người thanh niên trẻ lo việc tế tự của Kim tộc đầy vẻ thành tâm như đã hoàn toàn chìm vào một thế giới hư ảo.

Khuôn mặt của Tiểu Bạch dần dần lộ chút nóng nảy, rồi khẽ thở dài. Thanh âm khác lạ này lập tức kinh động đến người tế tự trẻ tuổi của Kim tộc, thân hình gã liền chấn động, liền muốn quay lại phía sau để xem rõ sự tình, chỉ là khi thân hình gã vừa có chuyển động, một bàn tay trắng muốt thanh tú lướt nhẹ trước mặt rồi vỗ nhẹ lên trán gã.

Người tế tự trẻ tuổi của Kim tộc thình lình trợn ngược mắt, thân người run rẩy, trong phút chốc đã mát hết đi ý thức, lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Trong huyệt động chỉ còn vang lại tiếng ngâm xướng rồi từ từ chìm vào im lặng. Tiểu Bạch ngắm nhìn khuôn mặt của người thanh niên, miệng khẽ nở nụ cười nhẹ giọng nói: "Cuối cùng các ngươi cũng tìm được Cẩu Thần, Cẩu Thần đó có cứu được tộc nhân các ngươi hay không thì ta không biết, chỉ thấy các ngươi thành tâm đến như vậy thì chắc rằng đại vu sư cũng đã được an ủi".

Nói xong nàng khẽ lắc đầu, đi vòng qua người thanh niên lo việc tế tự cho Kim tộc và đống lửa hướng về phía pho tượng Cẩu Thần mà tiến đến. Từ trước đến giờ, người của Kim tộc vẫn tin thờ Cẩu Thần, họ cho rằng Cẩu Thần đã che chở cho tộc dân của họ, bảo vệ và làm cho tộc của họ được phồn vinh nên mới dùng thạch động này cho việc tế tự, do đó không có ai dám bắt cẩn mà xâm phạm đến tượng thần.

Giây phút này, Tiểu Bạch đang đứng trước bức tượng điêu khắc của Cẩu Thần bằng hắc thạch.

Thần tượng được điêu khắc dùng loại hắc thạch đặc sản của vùng Nam Cương, tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh ẩn ẩn hiện hiện. Đối với hiểu biết sâu rộng của Tiểu Bạch về vùng Nam Cương, tự nhiên không hề sợ sệt trước sự thần bí của pho tượng Cẩu Thần, bất quá đây chỉ là bức tượng vô cùng quý giá, bên trong phát tán những tia sáng bạc vô cùng mỹ lệ.

Thế nhưng mục đích của nàng đến đây sâu phải là để chiêm ngưỡng thần tượng Cẩu Thần của Kim tộc, hồi lâu, nàng liền tập trung quan sát phần trên của pho tượng, không rõ pho tượng đã trải qua bao nhiêu thế hệ, mà công lực điêu khắc thật thuần thực, giống như thật vậy, không có chỗ nào sơ sót, không có chỗ nào giả tạo, nếu không phải rõ ràng là được làm từ đá, quả thật có thể làm người ta lầm tưởng như đang đứng trước một hắc cầu đang khẽ há miệng.

Trên phần đầu pho tượng của Cẩu Thần chỗ hiện ra rõ nhất chính là cặp mắt như đang tìm kiếm bỗng nhiên như có thần lực có vẻ như đang quan sát Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hốt nhiên tâm thần chấn động, thổi lui một bước, lập tức thả lỏng thân mình, thần trí lập tức thah tịnh, nàng khẽ nhíu mày, hướng mắt về phía thần tượng hờ nhẹ: "Quả nhiên là có khả năng mê hoặc nhân tâm". Trong thaóngh chỗ nang ftô vẻ trầm ngâm tư lự, có phần phân vân, nhỏ giọng tự hỏi: "Đây chính rõ ràng là đạo pháp của Trung Thổ, sao lịa có thể hiện diện ở chỗ naà?".

Nàng lặng lẽ nghĩ ngợi một lúc, rồi khẽ lắc đầu xua đuổi ý nghĩ vô vị ấy. Trong khoảnh khắc này đối với nàng mà nói, đây không phải là điều nàng muốn truy xét cho mình bạch. Nàng lại chăm chú nhìn ngắm pho tượng, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi cặp mắt trông như thật của pho tượng, nàng lưỡng lự trong chốc lát rồi khẽ ẩn cặp mắt đen tuyển sâu thăm.

Trong cổ động, bỗng nhiên vang lên một tiếng động trầm trồ, âm thanh tuy không lớn, nhưng dường như làm cho cả hang động phải rung lên. Giữa âm thanh vang rền đó, pho tượng cổ của Cẩu Thần trước mặt Tiểu Bạch liền từ từ hạ xuống, quá nửa chìm khuất ở bên dưới, chỉ còn phần đầu là vẫn còn ở trên mặt đất.

Phía sau pho tượng liền xuất hiện một bức tường đá trơn tru, thật khác hẳn với tường đá vuông quanh, phía trước mặt tựa hồ như được bao bọc bởi một luồng khí đen khó mà nhìn được bằng mắt thường.

Nhưng thật chẳng thể làm khó Tiểu Bạch, khóc miệng của nàng thoảng lộ nét vui mừng, liền bước đến phía trước, tà áo thêu khẽ lay động, một luồng gió nhẹ nổi lên từ bàn tay của nàng quét ngang bức tường lập tức thổi bay làn hắc khí.

Trên bề mặt của thạch tượng bỗng xuất hiện một điểm sáng vàng rực, trong chốc lát, chỉ thấy tại một điểm đó, muôn điểm kim quang đột nhiên giáng lâm ở một nơi tục thế này, ồ ạt hiện ra trên thạch bích như suối chảy, tạo thành một bức màn bí ẩn chứa đầy hình vẽ và văn tự, lan đến những phần gần chỗ Tiểu Bạch đang đứng, khuôn mặt của nàng cũng bị ánh kim quang phản chiếu đến.

Tiểu Bạch chăm chú theo dõi bức tranh chữ chói ngời lần lượt hiện ra ở trước mặt, làn thu ba chuyển động, từng hàng từng hàng kể về qua khứ. Trước mắt nàng hiện ra những bí mật tối hậu của vô số thế hệ Vu tộc cổ xưa, mục quang nàng không ngừng chuyển động, có lúc ngưng lại, có lúc hoan hỉ, cuối cùng, nàng mới nhìn đến đồ hình hóa long to lớn ngạo nghễ hương trời gầm rống đên cuồng.

Tiểu Bạch hít một hơi dài, khóc miệng nở một nụ cười hoan hỉ, sau đó, nàng ghi nhận lại một lần nữa, mắt khép hờ lặng lẽ ghi nhớ đò văn ẩy vào lòng.

Một lát sau mắt nàng mở ra nhìn lại vào luồng sáng như dòng nước chảy qua thạch bích tự nhủ thầm "Không ngờ mấy lão ẩy lại còn giữ một chiêu này, phải chẳng họ đã đoán được có ngày Vu tộc sẽ bị diệt vong?".

Nghĩ tới đây, nàng khẽ mỉm cười, như không muốn không muốn bận tâm đến sự rắc rối kéo dài cả hàng trăm năm của cổ nhân. Đang khi quay người lại, nàng bỗng nhiên nhíu mày, mục quang chợt ngưng lại tại bức đồ văn bằng kim quang cuối cùng, ở bên dưới bức đại hỏa long đồ án, tựa hồ được bao phủ bằng một lớp khí đen khác biệt với chu vi chung quanh, vẫn còn lưu lại trên vách thạch bích.

Tiểu Bạch cảm thấy kinh ngạc, trầm ngâm hồi lâu, thật không thể bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng mà phải cẩn trọng suy xét cho rõ ràng, hốt nhiên trong lòng bỗng chấn động, thân hình vội quay lại, mục quang trở nên băng lãnh, lạnh lung xa xăm.

Trong huyệt động lớn như thế này, bên trong trống rỗng, ngoại trừ đống lửa nổ lách tách làm bắn tung những mảnh gỗ vụn và gã thanh niên đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đất lạnh, ngoài ra đến cả bóng người cũng không có.

Ánh mắt của Tiểu Bạch khẽ dừng lại trên thân thể gã thanh niên, rồi quan sát khắp chung quanh huyệt động cũng không phát hiện ra điều gì bất bình thường, nàng khẽ nhíu mày rồi từ từ quay lại.

Chẳng lẽ bản thân đã trú ngụ quá lâu ở một nơi di tộc xa xăm quý dị này mà trở nên dễ dàng đa nghi lo sợ?

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu cười khổ rồi định thần trở lại, bàn tay đưa lên, một làn gió thổi tới nhưng kinh lực mạnh hơn khi nãy, lúc đó, làn hắc khí còn lại cũng bị thổi bay.

Phía trên thạch bích quả nhiên hiện ra vô số văn tự.

Tinh thần của Tiểu Bạch phẫn chấn hắn lên, chăm chú nhìn thật kỹ, khuôn mặt của nàng liền lộ vẻ ngạc nhiên hoan hỉ, buột miệng nói: "Thì ra, thì ra thuật chiêu hồn lại được giấu ở đây..."

Chỉ là cùng với sự chuyển động mục quang của nàng, vẻ mặt vui mừng dần dần biến mất, thay vào đó là một sự hoang mang mê hoặc tột cùng.

Cuối cùng, khi đã đọc xong toàn bộ văn tự trên tường, nàng chậm chạp bước về phía sau, như có linh tính, làn hắc khí đột nhiên tụ lại một lần nữa che khuất những hàng chữ đó.

Tiểu Bạch khẽ cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới khẽ thở dài trầm giọng nói: "Thì ra là vậy, Vu tộc cổ xưa lại bị hủy diệt như vậy, thế... như thế mà lại tốt, ta có nên đem những điều này nói cho hắn biết chăng?".

Trong lòng nàng tựa hồ gấp phải một vướng mắc thật lớn, nhất thời không thể quyết định.

Làn hắc khí lúc nãy bị gió thổi tứ tán để lộ ra bức văn tự đồ án bằng kim quang, bây giờ đã tụ lại như cũ, Tiểu Bạch từ từ xoay người, thanh âm trầm trầm lại vang lên phía sau nàng, pho tượng Cửu Thần đã trở về vị trí cũ, che lấp chỗ bí mật đó.

Trong huyệt động cổ, khung cảnh lại trở nên tĩnh lặng như cũ. Tiểu Bạch di chuyển thật chậm rãi, bước chân chậm chạp bất định, tâm sự trùng trùng, một lúc sau, thân ảnh của nàng cuối cùng cũng biến mất ra khỏi huyệt động.

Im lặng, lại một lần nữa bao phủ, chẳng biết đã trải qua bao lâu, pho tượng cổ của Cửu Thần lặng lẽ quan sát khắp trong động, mục quang phải chiếu ánh sáng có vẻ như thâm trầm sâu sắc.

Hốt nhiên, thân hình bất tỉnh trên mặt đất nãy giờ liền cử động, người thanh niên trẻ lo việc tế tự cho Kim tộc thận trọng bò dậy quay qua nhìn quanh về hướng miệng hang. Bốn bề tĩnh lặng, không một tiếng động, hiển nhiên nữ tử bạch y

thần bí đó đã rời khỏi đây.

Lúc này gã mới dám thở phào nhẹ nhõm, miệng cười khổ, khẽ giọng thốt: "Thật là nguy hiểm, nếu ta không dùng thuật bế thần của tộc mông, lục giác câu diệt, thì làm sao mà qua mắt được ả ta...".

Sau đó mục quang của gã đột nhiên trở nên biến sắc, giật mình quay lại nhìn về phía tượng Cầu Thần.

Kim tộc vốn trước nay vẫn kinh sợ thần linh, đặc biệt thần tượng này đã được phụng thờ từ rất lâu, nên lại càng cung kính cực độ.

Người trẻ tuổi đó từ nhỏ tới lớn tiếp xúc với thần tượng, cực ít khi nhìn thẳng, vì rằng trong quy củ của tộc, đó là hành vi bất kính.

Phút chốc bỗng trong mắt gã phản ngời ánh lửa, toàn thân cũng tựa hồ như đang nóng bừng cả lên, ánh mắt bỗng ngưng tụ vào tượng thần, lạ thay ánh mắt của thần tượng cũng đang nhìn lại gã.

Ngay sau đó, tựa hồ như bị một lực lượng hắc ám hùng hậu nào đó phía sau khích động, vị tể tự trẻ tuổi lâm râm khấn, cất bước đều đặn hướng về phía thần tượng. Con mắt của thần tượng cố ánh lên hình ảnh vị tể tự đang bước dần đến gần hơn, phảng phất nỗi ưu tư sâu nャmg,

Cuối cùng thì gã cũng đến đứng đối diện trước thần tượng, đôi tay run rẩy giơ lên cao, bỗng nhiên sau một khắc ngưng đọng, trên gương mặt gã biểu tình như đang kháng cự lại một nỗi đau đớn khủng khiếp, tuy nhiên phảng phất đã bị hun nóng, bị chẽ ngự hoàn toàn trong lửa.

Tuy nhiên đôi tay đó không hề có ý rút lại, cứ dang ra hướng đến thần tượng.

Phút chốc, những tiếng sấm rền lại âm trầm vang lên, khắp cả hang động bắt đầu sáng ngời trở lại, thần tượng một lần nữa từ từ chìm xuống dưới thạch bí ẩn.

Trong mắt vị tể tự trẻ đang chịu khổ hình trong ngọn lửa phát ra tia hỏa diễm cuồng nhiệt, gã như không còn nhẫn耐 được nữa, vụt ngã về phía trước, vẩy hai tay. Hắc khí từ khắp nơi bỗng tan tác. Ánh sáng vàng đã từ từ tái hiện, phản chiếu lên gương mặt của vị tể tự.

Đồ án văn tự cổ xưa tựa hồ có ý vị mê hoặc nhân tâm, bập bùng trước mắt gã. Biểu tình trên gương mặt gã cứ như uống phải thứ rượu cực mạnh, hứng khởi, thỏa mãn một cách hoang dại, đôi tay gã bắt giác cũng run rẩy cả theo.

Gã dùng cả đôi tay đang run rẩy sờ vào đồ án thần bí trên thạch bích, lầm rầm đọc, vẻ hoan hỉ cực độ. Tâm trí tập trung đến mức cực độ vào việc đọc đồ án, vẻ hoan hỉ như quên hết tất cả mọi chuyện xung quanh. Thậm chí gã không để ý rằng phía dưới đồ án đang bị những luồng khí đen vẫn quẩn quanh không tản mác bao vây khắp thân thể.

Văn tự và đồ án sáng ngời ánh vàng tựa hồ như không chẽ hết cả tâm trí gã. Kề bên gã, tượng Cầu thần chỉ còn cái đầu hiện ra trên mặt đất, đôi mắt như ẩn hiện

tia nhìn thâm thúy. Chính tại thời khắc này, dưới ánh sáng vàng của ngọn lửa và tường đá, thân ảnh của vị tể tự trẻ tuổi ánh vào hốc mắt của Cẩu Thần, ngoại trừ nét ưu thương thâm thúy có từ xa xưa đến nay ra, tựa hồ còn thêm vào vẻ bi ai sâu kín.

Chương 239

Ly Biệt

Bên dưới Thanh Vân Sơn. Ngoài thành Hà Dương. Cổ đạo hoang vắng.

Chu Nhất Tiên cầm lá phướn hình tiên nhân chỉ lộ múa may trong gió như trước, nghênh ngang đi trên cổ đạo. Đi song song với lão là Quỷ Lệ, sau lưng là Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân.

Bốn người chậm rãi bước đi, càng lúc càng xa rời Hà Dương thành. Tiểu Hoàn nhìn vào tấm lưng rộng của Quỷ Lệ, thần tình trên mặt có vẻ cổ quái, mấy lần muốn nói nhưng rồi lại thôi, cuối cùng vẫn không kìm néń được, bước lên mấy bước, kéo kéo tay áo hắn.

Con khỉ Tiểu Hồi ngồi trên vai Quỷ Lệ kêu lên chí chí, rồi quay lại nhẹ răng cười với Tiểu Hoàn, không hiểu tại sao, khi bị con khỉ nhỏ nhìn chằm chằm, hai má nàng bỗng đỏ ửng lên. Giây lát sau, Quỷ Lệ cũng quay lại, nhìn thần tình của hắn vẫn lạnh lẽo cô liêu như trước, nhưng so với tình cảnh khi bọn họ gặp nhau trong Hà Dương thành thì đã khác hơn rất nhiều rồi.

Hắn nhìn Tiểu Hoàn, nở nụ cười ấm áp: "Có chuyện gì?".

Trước nụ cười này của hắn, dũng khí có được khi nãy của Tiểu Hoàn đột nhiên tiêu biến, nhất thời ngớ người ra. Chu Nhất Tiên đi bên cạnh nhìn thấy thì liên tục lắc đầu. Cả Dã Cẩu Đạo Nhân phía sau, sắc mặt dường như cũng cơ hồ không được dễ chịu lắm. "Khẹc, khẹc, khẹc...", đúng vào lúc khó xử nhất này, con khỉ nhỏ Tiểu Hồi chợt bật cười khanh khách. Hai má Tiểu Hoàn càng đỏ hơn, lùi mắt lườm nó một cái, có điều Tiểu Hồi tự nhiên chẳng hề để ý đến ánh mắt của nữ tử này, ngược lại nó còn bắt chước, ba con mắt cũng cùng lúc trợn lên trừng trừng nhìn Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn kêu lên một tiếng kinh hãi, lui lại một bước. Tục ngữ nói song quyên nan địch tứ thủ, xem ra mắt cũng hết vậy, cho dù là người đối nhau với một con khỉ, nhưng chỉ cần con khỉ ấy có thêm một con mắt, quá nữa là mình không thể thắng nó được.

Tiểu Hồi lấy làm cao hứng, nhảy lên tung tung, chút nữa thì hắn lộn khỏi vai Quỷ Lệ, lúc lộn người lên còn le lưỡi làm mặt quỷ trêu Tiểu Hoàn một bận. Tiểu Hoàn cũng bĩu môi xì một tiếng với con khỉ nhỏ tinh nghịch. Tuy có hơi trẻ con, song hành động này của nàng đã làm sự lúng túng vô hình khi nãy được hóa giải. Chỉ nghe nàng đằng hắng một tiếng, nhưng không nhìn vào Quỷ Lệ, ánh mắt nhìn ra phía xa xa, nhẹ giọng nói: "Huynh, huynh dự định sẽ đi đâu?".

Quỷ Lệ trầm mặc giây lát rồi nói: "Thực lòng bản thân ta cũng không biết. May mắn nay được tiền bối mở đường, tuy ta vẫn còn đau lòng vì cái chết của sư phụ cùng sư nương, nhưng cũng đã nhìn thấu rồi. Chỉ hận mình không thể tận chút hiểu tâm với hai vị lão nhân gia".

Chu Nhất Tiên thở dài nói: "Người nói như vậy có nghĩa lòng vẫn chưa thực sự thông suốt. Có điều người ta chẳng phải cỏ cây, có lúc dù biết đó là đạo lý, nhưng con tim cũng không thể tuân theo sự mách bảo của lý trí được. Chuyện này không thể trách cứ người, có điều người chết cũng đã chết rồi, người cũng không cần phải quá đau thương, nếu không sư phụ sư nương người ở trên trời có linh, cũng sẽ không được an lòng đâu. Hãy nghĩ nhiều đến tương lai của mình thì tốt hơn".

Quỷ Lệ gật gật đầu, trầm ngâm giây lát, gương mặt thoảng hiện vẻ hoang mang, rồi nở nụ cười buồn bã: "Mười năm nay, ta bôn ba lưu lạc, cũng chỉ vì cứu một người mà thôi, nhưng đã có mấy cơ hội mà lần nào cũng thất bại thảm hại, trời đất rộng bao la nhưng ta thật sự thúc thủ vô sách rồi".

Sắc mặt Chu Nhất Tiên hơi biến đổi, ánh mắt nhìn qua phía Tiểu Hoàn, cơ hồ như do dự gì đó, sau đó mới chậm rãi nói: "Tao ngộ của người, ta cũng biết được mấy phần, còn về Bích Giao cô nương đó...".

Quỷ Lệ giật mình chấn động, vội vàng quay người lại nôn nóng nói: "Tiền bối, lẽ nào người có cách gì...".

Trong lúc kích động, cả giọng nói của hắn cũng trở nên run run.

Tiểu Hoàn có chút ngạc nhiên, nhìn sang phía Chu Nhất Tiên, nhưng chỉ thấy lão ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Lão phu cũng vô phuơng thô".

Tiểu Hoàn không nén nổi, quay sang nhìn Quỷ Lệ hỏi: "Huynh,... vị Bích Giao cô nương đó thế nào rồi?".

Quỷ Lệ im lặng, chưa kịp lên tiếng trả lời thì Chu Nhất Tiên đã lùi mắt lườm Tiểu Hoàn một cái, xẳng giọng mắng: "Tiểu hài tử thì biết cái gì, đừng lăm lăm!".

Tiểu Hoàn giật mình kinh ngạc, Chu Nhất Tiên xưa nay nhiều tuổi nhưng tính tình rất trẻ con, tuy thường ngày hay đùa cợt với nàng, cãi cọ mắng mỏ là chuyện thường xuyên, song nghiêm túc thế này quả thực vô cùng hiếm, nên nhất thời chỉ biết ngẩn người ra không phản ứng gì.

Quỷ Lệ thở dài một tiếng, sắc mặt buồn rầu ủ ê.

Trong mắt Chu Nhất Tiên ẩn hiện một thần tình rất phức tạp, đột nhiên vẩy tay nói với Quỷ Lệ: "Ngươi ra kia, ta có chuyện muốn nói riêng với ngươi".

Nói đoạn, lão tách ra khỏi Tiểu Hoàn và Dã Cẩu Đạo Nhân đi sang mé đường. Quỷ Lệ hoang mang nhìn theo, rồi cũng chậm rãi cắt bước đi sau lưng lão. Tiểu Hoàn lúc này mới giật mình hồi tỉnh, quay ra chỉ thấy hai người đã đứng cách xa một đoạn, Chu Nhất Tiên nhíu mày, thấp giọng nói gì đó với Quỷ Lệ, còn Quỷ Lệ thì cúi đầu lắng nghe Chu Nhất Tiên thì thầm, thần tình cũng từ từ biến đổi, đầu

tiên là kinh ngạc, sau đó là hoang mang lẫn với hy vọng, nhưng rõ ràng phần hy vọng này không được lớn lắm, sắc diện của hắn lại dần dần chìm đắm. Chu Nhất Tiên vẫn nói không ngừng, nhìn giáng vẻ như là một bậc tiên bối đang dài dòng giảng giải cho bậc hậu sinh tiểu bối chuyện gì đó vậy.

Tiểu Hoàn bĩu môi, lửa giận dâng lên trong lòng mà không hiểu vì sao, nàng hất chân đá mạnh vào một hòn đá nhỏ dưới chân, hòn đá bay lên vỡ thành một đường vòng cung thấp rồi rơi trúng chân Dã Cẩu Đạo Nhân.

Dã Cẩu Đạo Nhân không hiểu sao cũng ngây người xuất thần, không chú ý đến hòn đá này, nên lập tức giật mình đánh thót một cái, hai hàng lông mày khẽ cau lại.

Tiểu Hoàn liếc qua, lửa giận cũng bị cảm giác ngại ngùng thay thế, nàng bước lại gần khẽ nói: "Đạo trưởng không sao chứ?".

Dã Cẩu Đạo Nhân lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không sao, ta không sao".

Tiểu Hoàn gật gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Quý Lệ đang đứng với Chu Nhất Tiên ở phía xa, nhãn châu lưu chuyển, bao nhiêu thần tình đều lần lượt hiện ra cả trên mặt.

Dã Cẩu Đạo Nhân đứng bên chăm chú nhìn Tiểu Hoàn, trầm mặc cúi đầu.

Chợt nghe tiếng Tiểu Hoàn vang lên: "Đúng rồi, Đạo trưởng, tôi muốn hỏi ông một chuyện".

Dã Cẩu Đạo Nhân ngẩng đầu lên hỏi: "Chuyện gì?".

Tiểu Hoàn khẽ chau mày: "Huynh ấy... huynh ấy... vị Bích Giao cô nương kia là chuyện thế nào? Tại sao Quý Lệ đại ca có vẻ khó khăn như vậy?".

Dã Cẩu Đạo Nhân chần chừ trong giây lát, nói thực lòng thì gã cũng chẳng phải là nhân vật quan trọng gì trong Quý Vương Tông, đối với chuyện của Bích Giao cũng chỉ bất quá là bình thường nghe được một số tin đồn, có điều nguyên thủy của sự tình thì gã đương nhiên biết, chỉ là chuyện này nói ra rất dài, nhất thời gã cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Cuối cùng vừa nghĩ vừa nói: "Chuyện này nói ra rất dài, nghe nói là mười năm về trước...".

Đang nói tới đây, gã đột nhiên phát giác ra điều gì đó, dừng lại, Tiểu Hoàn cũng kinh ngạc quay người nhìn qua, chỉ thấy sau lưng hai người, đột nhiên có một luồng sáng màu tím nhạt từ từ hạ xuống như một cánh lục bình phiêu giật giữa không trung, sau mấy lần chuyển thân, cuối cùng gương mặt xinh đẹp yêu kiều của Kim Bình Nhi cũng hiện ra trước mắt hai người.

Tiểu Hoàn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng rỡ kêu lên: "Bình Nhi tỷ tỷ", rồi chạy tới. Kim Bình Nhi thấy Tiểu Hoàn, cũng nhoẻn miệng nở một nụ cười tươi, nắm tay nàng kéo lại gần, chăm chú nhìn một lượt, rồi cười cười nói: "Hảo muội muội, mỗi lần gặp lại muội lại cảm thấy muội càng đẹp hơn mấy phần, đúng là mỗi ngày một khác, không biết đã làm bao nhiêu gã đàn ông phải mê đắm rồi".

Tiểu Hoàn không ngờ Kim Bình Nhi vừa gặp đã nói câu này, tuy nàng cũng biết vị tỷ tỷ này tuyệt đối không phải là hạng thực nữ đoan trang tam tòng tứ đức gì, nhưng nghe vậy cũng không khỏi ửng hồng đôi má phấn, giận dỗi nói: "Cái gì mà làm đàn ông mê đắm chứ, thật là, chẳng dễ gì mới gặp được nhau, vậy mà vừa gặp đã trêu người ta rồi".

Kim Bình Nhi nheo nheo mắt, đưa tay véo nhẹ gương mặt xinh đẹp khả ái của Tiểu Hoàn, mỉm cười nói: "Tiểu muội tử, ta cũng sắp bị muội làm cho loạn ý tình mê đây này, còn không mau thành thực khai báo đi!".

Gương mặt Tiểu Hoàn càng đỏ hơn, có điều tình cảm của nàng với Kim Bình Nhi xưa nay rất tốt, nay được gặp lại, thực tình không nỡ buông rời, nên lập tức nắm tay Kim Bình Nhi hỏi nọ hỏi kia, chỉ là trong lúc hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng vẫn len lén nhìn về phía Quý Lệ ở đằng kia mà thôi.

Quý Lệ và Chu Nhất Tiên tự nhiên là sớm đã thấy Kim Bình Nhi đến, cả hai đều không ngờ trong thời điểm này, ở nơi này lại có thể tương ngộ với nàng. Với đạo hạnh của Quý Lệ, tự nhiên đã phát hiện ra hành tung của Kim Bình Nhi từ trước, thậm chí còn biết được là nàng từ thành Hà Dương tới đây, ngoài ra, ở phía đó vẫn còn một luồng linh lực khác, có điều khoảng cách quá xa, nên hắn cũng không thể nhìn rõ.

Có điều, đã đi cùng Kim Bình Nhi, chắc hẳn cũng không phải là nhân vật danh ngôn đại phái gì, mà có lẽ cũng là nhân vật trong Ma Giáo, nghĩ tới đây Quý Lệ cũng chẳng buồn tra xét thêm. Còn Kim Bình Nhi và Tiểu Hoàn thì cười cười nói nói một hồi, sau đó kéo tay nàng đi về phía hắn và Chu Nhất Tiên.

"Công tử dạo này vẫn khỏe chứ?".

Thanh âm Kim Bình Nhi dịu dàng êm ái, khiến người ta nghe mà xương cốt cũng mềm đi mấy phần, Tiểu Hoàn đứng bên cạnh lè lén liếc nhìn Quý Lệ, chỉ thấy sắc mặt hắn vẫn u uất như vậy, cơ hồ như giọng nói kiều mị kia căn bản không hề có ảnh hưởng gì với hắn. Không hiểu tại sao, khoe miệng nàng lại thoáng hiện một nụ cười.

Kim Bình Nhi đã chủ động đến chào hỏi, Quý Lệ cũng đành gật đầu đáp lại: "Thật khéo quá!".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Sau khi biệt ly ở Nam Cương, chúng ta đúng là đã lâu không gặp". Nàng mới nói được một nửa, thì chợt nhận ra con tam nhãn linh hồn Tiểu Hồi ở trên vai Quý Lệ đang nhẹ răng làm mặt xấu với nàng. Nhớ lại ngày ấy ở Nam Cương, nàng cũng từng bị con khỉ này trêu chọc một bận, sắc mặt lập tức sa sầm xuống. Nhưng Tiểu Hồi cơ hồ như hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, nhìn thần tình Kim Bình Nhi biến đổi, nó lại càng cao hứng hơn, nhẹ răng cười khèo như khiêu khích.

Kim Bình Nhi tâm tư rối loạn, nhưng cũng lập tức giật mình tỉnh ra, thăm mắng bản thân một câu, trong lòng cũng không hiểu vì sao mình lại mất hết định lực trước con khỉ này như vậy. Chỉ thấy nàng lùi mắt nhìn Tiểu Hồi một cái, sau đó nhìn sang phía khác, không thèm để ý đến nó nữa, nụ cười lại hiện ra trên gương

mặt xinh đẹp: "Nói ra thì ngày ấy công tử bỏ lại một mình tiểu nữ đi đâu không biết, thật là nhẫn tâm đó nha!".

Quỷ Lệ cất tiếng đều đẽ đáp lại: "Nếu ta không bỏ lại cô nương, chỉ sợ bản thân cũng khó mà ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn được".

Kim Bình Nhi "à" lên một tiếng, che miệng cười khúc khích, rõ ràng là chẳng hề để ý đến chuyện Quỷ Lệ đang châm biếm mình: "Công tử thật biết đùa mà!".

Quỷ Lệ nhìn nàng nói: "Có điều ta cũng không ngờ là cô nương có thể thoát khỏi Sân Ma Cổ Động".

Tinh quang thoảng hiện trong mắt Kim Bình Nhi: "Sao vậy, lẽ nào công tử không muốn ta ra ngoài được sao?".

Quỷ Lệ cười nhạt, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu chỉ quay lại nói với Chu Nhất Tiên: "Tiền bối, chúng ta xem như là có duyên, trời đất bao la vậy mà trong mười năm nay chúng ta cũng gặp nhau được mấy lần. Còn về chuyện ngài vừa nói, bất kể là có được hay không, ta cũng phải đi thử một phen, dù sao cũng tốt hơn là không có hy vọng".

Chu Nhất Tiên gật gật đầu: "Ngươi nghĩ vậy là tốt rồi, phương pháp đó không tuân theo thường lý, cũng chưa ai thử qua, chỉ là lão phu ngẫu nhiên nghe được trong khi vân du tứ hải mà thôi, ngươi hãy tự mình quyết định đi".

Quỷ Lệ hành lễ với Chu Nhất Tiên rồi nói: "Nếu đã như vậy thì vẫn bối cũng cáo biệt ở đây, sau này có duyên sẽ gặp lại".

Nói đoạn thân hình khẽ nhích động như chuẩn bị rời khỏi, đột nhiên hắn chợt nghe bên cạnh có một tiếng gọi gấp gáp: "Đợi đã, huynh đợi đã!".

Quỷ Lệ ngẩn người, quay lại nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy nàng đứng bên cạnh Kim Bình Nhi, chần chờ như muốn nói gì nhưng lại nói không thành lời. Chu Nhất Tiên nhìn thấy, lắc đầu thở dài, quay người bước đi.

"Sao vậy Tiểu Hoàn?".

Quỷ Lệ dường như cũng cảm giác được điều gì đó, dịu dàng hỏi.

Tiểu Hoàn khẽ mấp máy môi, cơ hồ như muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không thốt được thành lời.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh, khẽ chau mày, bàn tay mềm mại của Tiểu Hoàn khẽ run lên trong tay nàng. Quay sang nhìn Tiểu Hoàn, chỉ thấy tiểu nữ tử này cất tiếng gọi Quỷ Lệ lại, nhưng hồi lâu mà vẫn không nói được gì, một bầu không khí lúng túng bao trùm lấy cả ba người, lạ một điều là Kim Bình Nhi cũng không có phản ứng gì.

Cuối cùng Kim Bình Nhi đành thở dài, kéo Tiểu Hoàn ra sau lưng mình, mỉm cười nói với Quỷ Lệ: "Công tử định đi đâu?".

Quỷ Lệ lặng yên không đáp, ánh mắt lướt qua thân hình nhỏ nhắn bị Kim Bình Nhi che khuất, nét mặt cơ hồ như có thêm mấy phần ôn hòa, nhưng thanh âm hắn chợt trở nên lạnh lùng: "Ta bốn biển là nhà, làm gì còn chỗ nào để dừng chân".

Kim Bình Nhi nói: "Hay cho một câu bốn biển là nhà, thật có khí khái của nam nhi! Có điều xin hỏi công tử, trong lòng còn gì vướng mắc hay không?".

Tiểu Hoàn đỡ người ra, nhưng vẫn không hề động đậy, vẫn núp sau lưng Kim Bình Nhi, có điều Kim Bình Nhi cũng cảm nhận được sự khẩn trương của nàng. Thanh âm của Quỷ Lệ phía trước lại lạnh lẽo hơn trước: "Không có".

Nói dứt lời, hắn nhìn thẳng vào Tiểu Hoàn sau lưng Kim Bình Nhi, khéo môi khẽ động đậy, nhưng chỉ trong chớp mắt thần tình này đã biến mất, quay người bước đi mấy bước rồi dừng lại, cơ hồ như do dự, nhưng cuối cùng cũng không quay đầu, chỉ trong chốc lát đã hóa thành một đạo hào quang màu xám, biến mất nơi chân trời.

Cỗ đạo hoang lương vắng vẻ.

Không khí nhất thời trầm xuống, Tiểu Hoàn không nói gì cũng không bước ra từ sau lưng Kim Bình Nhi, nhưng cánh tay đang nắm chặt tay Kim Bình Nhi cơ hồ như đang bóp chặt vào thịt nàng.

Sắc mặt Dã Cẩu Đạo Nhân trở nên rất khó coi, bước lên định nói gì đó, nhưng cũng không thốt thành lời. Cuối cùng Chu Nhất Tiên phải đằng hắng một tiếng, bước lên cười khan nói: "Tiểu Hoàn... duyên phận đó vốn do thiên định, chúng ta nên nhìn thoáng một chút".

Lời nói còn chưa dứt, Kim Bình Nhi đột nhiên nhướng mày trừng mắt nhìn Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân, khiến hai người nhất thời đều cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, không tự kiềm chế được phải lùi về sau một bước. Chỉ thấy Kim Bình Nhi hờ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Các ngươi cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, mau tránh ra!".

Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân chỉ biết hoang mang nhìn nhau.

Kim Bình Nhi quay người lại ôm lấy Tiểu Hoàn vào lòng, cuối cùng Tiểu Hoàn cũng không gắng gượng nổi, bật khóc nước mắt. Kim Bình Nhi nhẹ nhàng vỗ về lên tấm lưng thanh mảnh, dịu dàng nói: "Ngốc à, có gì phải khóc chứ, ta nói cho muội biết, nam nhân trong thiên hạ chẳng có ai là tử tế cả".

Tiểu Hoàn nước mắt nói: "Không... không... huynh ấy là người tốt".

Kim Bình Nhi vừa tức vừa buồn cười, nói liền mấy tiếng: "Phải, phải, phải... hắn là người tốt, muội thử nhìn lại mình xem, mới một chút mà mắt đã đỏ lựng cả lên rồi kìa". Vừa nói nàng vừa giúp Tiểu Hoàn lau nước mắt.

Chu Nhất Tiên đứng bên lắc đầu lẩm bẩm: "A đầu này, lão phu nuôi nó mấy chục năm, bây giờ có người nói lão phu là kẻ xấu nó cũng chẳng nói lại lấy một câu, lại nói giúp cho kẻ khác nữa chứ, thật là...".

Lời còn chưa dứt, ánh mắt sát nhân của Kim Bình Nhi đã liếc qua, lời Chu Nhất Tiên đã nói ra đến miệng lập tức phải nuốt trở lại.

Trời tối, vì tâm tình Tiểu Hoàn không được tốt, nên bọn cung không đi được thêm bao xa. Kim Bình Nhi vốn cũng chỉ đi qua nơi này, ngẫu nhiên gặp bọn Tiểu Hoàn nên mới dừng lại tương kiến, cũng chỉ định gặp nói mấy câu rồi đi, nhưng lúc này vì lo lắng cho Tiểu Hoàn nên cũng nấn ná không nỡ bỏ đi.

Có điều lúc trời chạng vạng, Kim Bình Nhi mấy lượt chọc cười, cuối cùng cũng khiến nụ cười nở ra trên đôi môi nhỏ của nàng. Kim Bình Nhi lại ghé miệng sát tai Tiểu Hoàn thì thầm gì đó, không biết là nói gì, nhưng dù sao trong mắt Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân, Kim Bình Nhi làm cho sắc mặt Tiểu Hoàn lúc đó lúc trắng, chắc hẳn cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Sau khi thì thầm hồi lâu, Kim Bình Nhi đứng dậy, vươn vai nói: "Thôi ta cũng phải đi đây!".

Dường như đã sớm biết Kim Bình Nhi phải đi, Tiểu Hoàn không hề có vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn lưu luyến không nỡ rời xa, kéo tay nàng thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau?".

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Yên tâm đi, trời đất bao la, thế nào hai tì muội chúng ta cũng có duyên tương kiến".

Tiểu Hoàn "ừm" một tiếng, khẽ gật đầu nói: "Để muội tiễn tỷ một đoạn".

Kim Bình Nhi nói "Được".

Vừa nói vừa nắm tay nàng, đi ra bên ngoài. Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân chỉ mong nữ nhân này mau chóng chóng đi khỏi nên không干涉 làm gì.

Đi được một đoạn, lại thì thầm rủ rỉ thêm một lúc, Kim Bình Nhi mới cười cười nói: "Được rồi, đưa tới đây thôi, nếu không gia gia muội lại lâu bàu mắng ta nữa đó!".

Tiểu Hoàn gật đầu, rồi đột nhiên như nhớ ra việc gì đó, chần chờ một chút rồi nói: "Tỷ tỷ, muội nhớ hình như tỷ và huynh ấy cùng mon phái đúng không?".

Kim Bình Nhi ngẫm người: "Phải, có chuyện gì?".

Tiểu Hoàn thấp giọng lí nhí: "Chuyện của Bích Giao cô nương... có thể nói cho muội biết được không?".

Kim Bình Nhi thở ra khe khe nói: "Muội muội, không phải ta cõ ý nói muội. Nam nhân ấy tuy có khác với những kẻ khác, thậm chí tỷ tỷ cũng không coi hắn như những nam nhân khác, nhưng ta vẫn khuyên muội một câu, hãy bỏ đi, cả đời hắn gập ghẽn trắc trở, muội càng đến gần, càng làm khổ bản thân thôi".

Kim Bình Nhi khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, trầm ngâm giây lát rồi kể lại chuyện cũ cho Tiểu Hoàn nghe một lượt. Tiểu Hoàn chăm chú lắng nghe, sắc mặt dần dần trở nên khó coi, đặc biệt khi nghe đoạn cuối cùng, hồn phách Bích Dao bị

cầm cõi trong Hợp Hoan Linh, Quỷ Lệ lăng tích thiên nhai để tìm cách cứu nàng, sắc mặt nàng cơ hồ như đã trở nên xám xịt.

Kim Bình Nhi tự nhiên là chú ý đến biến hóa trên gương mặt của Tiểu Hoàn, dịu dàng nói: "Đại khái câu chuyện là vậy đó. Muội muội, nghe tỷ một câu, đừng nhớ tới hắn làm gì nữa, con đường của muội sau này còn dài lắm".

Tiểu Hoàn dường như không hề để tâm đến lời khuyên của Kim Bình Nhi, sắc mặt vẫn rất khó coi, chỉ khẽ gật đầu nói: "Muội biết rồi".

Nói đoạn, nàng quay người đi trở lại phía bọn Chu Nhất Tiên và Dã Cẩu Đạo Nhân, Kim Bình Nhi thoáng ngạc nhiên, chẳng bao lâu sau thì phía đó đã vang lên tiếng tranh cãi, hình như Tiểu Hoàn và Chu Nhất Tiên lại cãi vã nữa.

Kim Bình Nhi không nhịn được phải bật cười lên một tiếng, đã có thể cãi nhau, chắc tinh thần tiểu a đầu này cũng đã khá hơn đôi chút, dù sao cũng là tuổi trẻ mà. Nàng khẽ lắc đầu, cơ hồ như cảm thấy mình đã già rồi vậy, có điều chẳng mấy chốc ý niệm này đã bị nàng đá ra khỏi đầu.

Hóa thân thành một đạo ánh sáng tím, Kim Bình Nhi lao vút lên không, cười gió mà đi, nửa canh giờ sau đã hạ thân xuống một đoạn tường thành vắng lặng ở Hà Dương. Chỉ là ở đó sớm đã có một người đang đứng, thân hình cao lớn, chắp tay sau lưng, thân vận đạo bào, người này chính là Thương Tùng đạo nhân.

Kim Bình Nhi mỉm cười nói: "Đạo trưởng, phiền ông phải đợi lâu, thật có lỗi!".

Thương Tùng chậm chạp quay người lại: "Cô nương nấn ná hơi lâu đó".

Kim Bình Nhi mặt không đổi sắc, mỉm cười đáp: "Dù sao Tông chủ cũng dặn dò chúng ta cẩn thận hành sự, không cần gấp gáp mà".

Nụ cười của nàng quyến rũ yêu mị, bên trong lại ẩn hàm thâm ý, nói tiếp: "Hay là đạo trưởng đang nôn nóng trở về cỗ địa?".

Thương Tùng hờ lạnh một tiếng không nói gì. Chỉ quay người nhìn về phía xa xa, Kim Bình Nhi mỉm cười, bước đến bên cạnh, nhìn theo ánh mắt lão.

Nơi xa, Thanh Vân Sơn sừng sững ẩn hiện giữa làn mây.

Chương 240

Âm Mưu

Hồ Kỳ Sơn, Huyết Trì, sâu trong Quỷ Vương Tông.

Trong Huyết Trì, tình hình trước mắt của Tứ Linh Huyết Trận so với vài ngày trước đã có điểm khác biệt, bốn con linh thú to lớn tựa như hoàn toàn mất hết linh tính, chỉ là kéo dài hơi tàn để khỏi đổ gục trong ao máu. Màn sáng đỏ nhạt bao phủ trên thân chúng cũng hơi yếu đi, nhưng nếu nhìn không kỹ, hầu như khó có thể nhận ra được, chỉ có thể nhìn thấy vài tia linh khí còn sót lại vẫn không ngừng bị Phục Long Đỉnh trên hút lên.

Trái lại với bốn con linh thú uể oải vô lực, toàn bộ Huyết Trì như chịu ảnh hưởng của một nguồn lực vô hình to lớn, trên bề mặt rộng lớn của nó, chỗ nào cũng như đang sôi lên, có tiếng bong bóng nước không ngừng vỡ, phát ra âm thanh nặng nề. Đồng thời máu trong ao vốn không chuyển động, tự nhiên bắt đầu xoay tròn lại, từ giữa không trung bắn ra vài đạo ánh sáng kỳ lạ, chiếu trên mặt ao, nơi nào chiếu qua, nơi đó máu trong ao cuộn trào dâng lên mãnh liệt.

Trong không khí, mùi máu tanh dày đặc.

Trên Phục Long Đỉnh, nơi đô thành của tượng thần hung ác cuối cùng còn sót lại, lúc này đã biến thành cùng màu sắc với thân đỉnh. Toàn bộ Phục Long Đỉnh lúc này đã biến đổi không nhận ra được, càng không còn phong cách thuần phác cổ xưa, trái lại sau khi đã hấp thu linh lực cực lớn, pháp lực ngụy đi bên trong cổ đỉnh tựa như cũng đang từ từ bị hấp dẫn ra ngoài.

Trơ trọi treo lơ lửng trên không, Phục Long Đỉnh nhìn xuống mọi vật, hầu như tất cả mọi vật đều ở dưới chân nó, nằm rạp xuống hướng về nó. Và trong không gian to lớn, bao quanh Phục Long Đỉnh, bỗng nhiên âm ỉ có tiếng bão tố và sấm sét. Như cùng phổi hợp với nhau, ánh sáng kỳ lạ xung quanh Phục Long Đỉnh đồng thời chớp tắt không ngừng lại như sự thở gấp của con người, khi có khi không, cực kỳ nguy di.

Một luồng sức mạnh vô hình, tựa như đang ở giữa không gian rộng lớn lặng lẽ hình thành, lại giống như thần linh đã say ngủ ngàn vạn năm, đang chuẩn bị thức giấc.

Sức mạnh ngụy dị cuộn trào mạnh liệt đó, đang như sóng ba đào tung hoành ngang dọc phía trên huyết trì, va chạm vào đá xung quanh không kiêng nể gì cả.

Nhin cảnh tượng ngụy dị này, Quý Vương và Quý tiên sinh đứng sánh vai cạnh nhau, đều không nói gì. Nhưng hiển nhiên nhìn vào hai người, đều không hề có ý sơ sệt né tránh.

Rất lâu sau, Quý Vương mới âm trầm cười, nói: "Thật là lợi hại, bày lần bày bốn mươi chín ngày còn chưa đến, đích xác là do Tứ Linh Huyết Trận gây nên, thuộc hạ coi trận không nghiêm, mong Tông chủ trách phạt".

Quý Vương phẩy tay, cũng không nhìn Quý tiên sinh, tiến lên một bước, ánh mắt vẫn nhìn Phục Long Đỉnh, trong miệng nói: "Sự việc nhỏ nhặt, không cần nói nữa, trận pháp này uy lực quá lớn, đừng nói là ngươi, đến cả ta cũng không hề nghĩ tới, ngươi nhất thời sai sót, điều đó khó tránh khỏi".

Quý tiên sinh suy nghĩ một lúc nói: "Cảm ơn Tông chủ đã khoan hồng đại lượng, chỉ là...".

Quý Vương lại hỏi: "Chỉ là cái gì".

Quý tiên sinh nhìn vào ánh mắt Quý Vương, đột nhiên trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy ánh mắt Quý Vương luôn lóe sáng dị thường, với sự tu hành của bản thân, cảm giác hình như cũng không dám nhìn gần. Trong lòng y vội qua vài ý

nghĩ, nhưng nhở vuông vải đen che mặt, người bên cạnh cũng không nhìn rõ biểu hiện của y, chỉ nghe giọng nói y vẫn lãnh đạm: "Đúng như Tông chủ đã nói, uy lực của Tứ Linh Huyết Trận này rất lớn, mà số ngày để trận hình thành cũng gần kề, nguồn linh lực sẽ càng lúc càng mạnh, tuy thuộc hạ ở xung quanh ao máu đã bố trí mười tám đạo bùa, nhưng nói thật là thuộc hạ cũng không hoàn toàn nắm chắc, đặc biệt là ngày cuối cùng, Huyết Trận vừa hình thành, nhất định quan cảnh sẽ kinh thiên động địa, khi đó những đạo bùa có tác dụng nữa hay không vẫn còn khó nói, chỉ e đến lúc đó không đề phòng trước, đệ tử bốn giáo bên ngoài sườn núi, quá nửa sẽ bị liên lụy".

Quỷ Vương cười lạnh lùng nói: "Thế thì đã sao?"

Quỷ Tiên sinh ngưng lại, nhìn Quỷ Vương, im lặng một lúc, nói: "Thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở Tông chủ, nếu cần, hoặc có thể sớm để những đệ tử bản lĩnh thấp kém rời khỏi sườn núi".

Quỷ Vương hai mắt chớp ngời, hừ một tiếng, nói: "Không cần".

Quỷ Tiên sinh không nói gì. Quỷ Vương lạnh lùng: " Thiên địa kỳ trận này, hội tụ tinh hoa của Tứ Linh, dùng khí huyết để dưỡng nó, mới có lệ khí huyết lệ, nó có thể mở cổng Tu La, nếu có thêm vài người chôn theo, cũng không phải là chuyện lớn".

Quỷ Tiên sinh chậm chậm gật đầu, nói: "Vâng, thuộc hạ đã hiểu".

Quỷ Vương cười lớn, thần thái cuồng ngạo, quay người lại, hít một hơi thật sâu, mắt lại nhìn Phục Long Đỉnh, nhìn thân đỉnh biến hóa không ngừng, ánh mắt của ông ta dường như cũng trở nên mê muội. Nhưng sau lưng ông ta, Quỷ Tiên sinh nét mặt âm trầm, nhưng phần lớn không có ý cuồng ngạo, mà là tinh túc và lạnh lùng như băng.

***

Thanh Vân Sơn, Long Thủ Phong.

Trong bảy nhánh của Thanh Vân Sơn, Long Thủ Phong về chiều cao chỉ thấp hơn Thông Thiên Phong, chót vót hiểm trở, nguy nga sừng sững. Đêm, trăng lạnh gió mờ, phía sau Long Thủ Phong nỗi nào đó bí mật trong rừng núi, một con đường nhỏ ngoằn ngoèo đi lên bao xung quanh.

Gió đêm thổi tới, từ trên không hai bóng người một cao một thấp hạ xuống, bướm trên con đường nhỏ, chính là Thương Tùng đạo nhân và Kim Bình Nhi. Phía trước Long Thủ Phong không xa, lầu Điện Vũ nơi chúng đệ tử tụ tập, ngày thường vốn ít người đến, trong đêm tối im lặng, càng không có tiếng người.

Thương Tùng đạo nhân hai mắt nghiêm lạnh, nhìn khắp xung quanh, rồi ngẩng đầu nhìn sắc trời, đột nhiên hừ lên một tiếng.

Kim Bình Nhi hứng thú nhìn lão, hỏi: "Thế nào rồi, đạo trưởng, xem thần tình của ngài tựa như mười phần nao nãy?".

Thương Tùng đạo nhân điểm nhiên nói: "Bạn đệ tử ngày càng không ra gì, uổng phí tâm huyết năm xưa của lão phu".

Kim Bình Nhi trái lại có phần hiểu kỳ, hỏi: "Là thế nào?".

Thương Tùng đạo nhân hừ lên một tiếng, men theo con đường nhỏ bước về phía trước, đồng thời lạnh lùng nói: "Sau núi này là Thiên Cơ Tỏa trọng yếu, tuy so với những nơi khác không có gì khác biệt, nhưng tổ sư đời trước luôn để lại nghiêm lệnh, các nhánh đệ tử cần phải bảo vệ nghiêm ngặt. Trước mắt chỉ mới qua canh hai, đã không nhìn thấy bóng người, đúng là một lũ ăn hại".

Kim Bình Nhi khẽ mỉm cười, nói: "Như thế càng không dễ cho chúng ta hành động sao, ngài phải vui mới đúng chứ".

Thương Tùng đạo trưởng lại hừ một tiếng lạnh lùng, nhưng sắc mặt rõ ràng không hề có ý vui mừng, trái lại còn cực kỳ khó coi, bước dài về phía trước.

Kim Bình Nhi bước theo sau, cười nói: "Thật ra ngài cũng không thể trách đệ tử Thạch Vân Môn, theo tôi được biết, cả ngàn năm nay, Thanh Vân Môn mở Thiên Cơ Tỏa, bảy đỉnh núi của bảy nhánh, chưa đến vài lần, lần gần đây nhất là kiếp nạn yêu thú, Thú Thần đó thật sự quá mạnh, bất đắc dĩ mới phải mở một lần. Đổi lại là ai đi nữa, lâu như vậy không dùng đến, thêm vào mấy người trưởng bối các ngươi ra sức giữ bí mật, đệ tử bình thường chỉ cho rằng đó là nơi cấm địa không có gì cả, lâu lâu làm biếng vài lần, cũng là chuyện thường mà".

Nàng cười nhu mì, nói với Thương Tùng đạo nhân: "Hơn nữa, trên suốt đường đi nhờ có ngài dẫn đường, nghe nói trong mười năm gần đây sự việc lớn nhỏ trong Thanh Vân Sơn, nhất là về mặt phòng bị đều do ngài đảm nhận, nên những đệ tử đi tuần không phát hiện ra chúng ta, cũng không thể trách bọn họ, ngài xem có đúng không?".

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt vẫn đăm đăm, đối với lão mà nói, dường như từng ngọn cỏ cành cây trên Thanh Vân Sơn này, đều khác xa những nơi khác, cách đây không lâu, lão chính là chủ nhân của ngọn núi này. Con đường lão đang đi, liệu có đúng không?

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên lắc mạnh đầu, tựa như muốn giữ bỏ ý nghĩ gì đó, bước dài về phía trước, Kim Bình Nhi nhìn sau lưng lão, dường như hiểu được phần nào tâm sự của đạo nhân này, chỉ là nàng hiển nhiên không hề có ý tốt, trong mắt còn hiện ra vài phần hí hứng khi thấy người khác đau khổ, khoe miệng hơi cong lên, càng hiện rõ khuôn mặt xinh đẹp nhu mì của nàng, bước chân cũng nhẹ nhàng, khoan thai theo sau lưng Thương Tùng đạo nhân, men theo con đường nhỏ tiến sâu vào phía sau của Long Thủ Phong.

Con đường nhỏ như rất dài, quanh co khúc khuỷu, đi rất lâu vẫn chưa hết, trái lại càng đi sâu vào, hai bên đường cỏ dại ngày càng nhiều, từ từ che lấp cả đường đi, hiển nhiên nơi đây rất lâu đã không có người lui đến, vì thế cây cỏ càng nhiều.

Nhin thấy cỏ dại mọc hai bên đường che kín cả đường đi, sắc mặt Thương Tùng đạo nhân càng khó coi hơn, xem ra có vài phần tái nhợt, Kim Bình Nhi lúc này

cũng không nói gì, chỉ đi theo sau lưng, nhìn thân hình cao lớn của Thương Tùng đạo nhân, nàng đột nhiên có cảm giác người đàn ông này chưa chắc đã là một phán đồ phản bội lại chính đạo.

Cho dù là như vậy, cũng đâu ai để ý, lúc này Thương Tùng đạo nhân nếu để đồng môn phát hiện, chỉ sợ lại phát sinh một trường tử chiến, mà cách đây khoảng mười năm, lão vẫn là kẻ có quyền lực nhất trong môn phái đệ nhất thiên hạ này, điều này có mấy ai nghĩ tới?

Cảnh ngộ con người, mỗi lần gặp trắc trở, từ trong thâm tâm không biết, cuối cùng là do bản thân quyết định hay do ông trời quyết định, vì thế mới có cái gọi là "Ông trời trêu người" chăng?

Kim Bình Nhi vẫn nhẹ nhàng cất bước, trong tim chợt nghĩ tới Tiểu Hoàn mới gặp cách đây không lâu, cô gái có duyên với nàng, tuổi tuy còn nhỏ, dường như cũng đã bị chữ "Tình" lôi cuốn! Nghĩ đến Tiểu Hoàn, nét mặt nàng cũng dịu lại, có vài phần ấm áp, có lẽ cũng chỉ có vị tiểu cô nương đó, mới là người duy nhất mà nàng có thể mở rộng lòng mình. Biết đâu trong tương lai, lại có cơ hội cùng Tiểu Hoàn phiêu dạt khắp nơi cũng tốt!

Khóe miệng Kim Bình Nhi từ từ hiện ra một nụ cười nhẹ, nhưng nụ cười chỉ vừa hé, nàng đã phải dừng bước, vì Thương Tùng, đạo nhân trước mặt đã dừng bước, thở ra một hơi dài, nghe trong hơi thở của lão, dường như pha trộn cảm giác rất kỳ quái, chậm chậm nói: "Đúng chỗ này rồi, Thiên Cơ Tỏa của Long Thủ Phong, Thanh Vân Sơn".

Con đường nhỏ dưới chân cuối cùng đã có điểm dừng, Kim Bình Nhi bước lên phía trước, nhưng chấn động một cái, trên mặt hiện ra một sắc thái mê hoặc, quay đầu nói với Thương Tùng đạo nhân: "Cái gì, đây chính là Thiên Cơ Tỏa?".

Thương Tùng đạo nhân nét mặt vẫn bình thường, chỉ lạnh lùng gật đầu.

Lúc này hiện ra trước mắt hai người, không phải là hào quang rực rỡ của thần khí Tiên gia, cũng không phải là vẻ nghiêm trang hùng vĩ của lầu Điện Vũ, trước khi đến nơi này, Kim Bình Nhi từng nghĩ qua nhiều lần, nhưng bất kể thế nào cũng không nghĩ đến, Thiên Cơ Tỏa trong truyền thuyết, lại mang hình như vậy, trước mặt nàng là một hầm đất rất bình thường. Nếu nói có điểm nào khác biệt, thì cái hầm này lớn hơn, sâu hơn, là một cái hầm lớn bình thường. Nhìn trong hầm có dại mọc đầy, đất đá lổn nhổn, nhìn thế nào cũng như một hầm đất lớn bình thường, không có điểm nào giống nổi có liên quan với "Tru Tiên kiêm trận" danh chấn thiên hạ?

Kim Bình Nhi nhất thời vẫn khó tiếp nhận, nhưng Thương Tùng đạo nhân đứng bên cạnh đã nhảy xuống hầm, đứng dưới đó, hướng về Kim Bình Nhi vẫy vẫy tay, Kim Bình Nhi thở ra, cũng nhảy xuống dưới.

Nhảy vào trong hầm, sau khi dẫm trên đất, Kim Bình Nhi lập tức ngửi thấy một làn không khí đậm đặc, đặc trưng mùi bùn đất. Nàng ngược đầu nhìn lên một cái, phát giác cái hầm này quả thật rất sâu, lúc nãy từ trên nhìn xuống không cảm thấy gì, đợi khi xuống rồi, mới phát hiện miệng nó lại cao quá đầu người.

Bùn đất trong hầm hơi mềm, không dễ đi như khi đi trên con đường nhỏ, nhưng vẫn còn may là mấy ngày nay không hề có mưa gió, bùn đất cũng còn cứng, không đến nỗi bước nào lún bước đó, nhưng càng đi sâu vào điều này càng khó tránh khỏi.

Kim Bình Nhi theo sau Thương Tùng đạo nhân, đi sâu vào phía trong. Địa thế này hơi nghiêng hướng vào trong, càng đi xuống dưới, ngẩng đầu nhìn cây cối xung quanh và đỉnh núi xa xa phía trên, càng phát hiện những vật đó đều lớn hơn, đồng thời cũng từ từ có cảm giác bản thân mình nhỏ bé, phát sinh trong ý nghĩ.

Những suy nghĩ quái dị đang lẩn quẩn trong đầu Kim Bình Nhi, khiến nàng có chút không thoải mái, cũng may hầm đất này tuy lớn, nhưng cũng không phải là vô tận.

Thương Tùng đạo nhân dừng bước rất nhanh, Kim Bình Nhi cũng theo đó mà dừng lại. Lúc này hai người đang ở chính giữa hầm đất, xung quanh bùn đất lộn xộn, ở giữa có vài đống đất chồng lên nhau, tạo thành một gò đất nhỏ, phía trên có một trụ gỗ tròn, rộng một thước dài ba thước, cắm nghiêng nghiêng trên đó.

Thương Tùng đạo nhân im lặng đứng nhìn trụ gỗ đã cắm ở đó từ rất lâu, không nói gì, chỉ là trong mắt vẹt lướt qua tia sáng kỳ dị, sau đó không nói tiếng nào muốn tiến về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Kim Bình Nhi ở sau lưng lão kêu lên một tiếng: "Đạo trưởng, chậm đã".

Thương Tùng quay lại đối diện Kim Bình Nhi, hỏi: "Có chuyện gì?".

Kim Bình Nhi nói: "Mong ngài để tôi nhìn cảnh sắc xung quanh cái đã".

Thương Tùng đạo nhân giật mình không nói gì, Kim Bình Nhi lại nhìn lên phía trên, từ từ chuyển động thân người. Nơi này mặc dù đã là nơi cao trong Long Thủ Phong, nhưng Long Thủ Phong là nơi cung hiểm, chõ cao ngút chọc trời không chỉ có một nơi, cao hơn nơi này rất nhiều.

Kim Bình Nhi đứng giữa hầm đất, chỉ thấy ba mặt Đông, Bắc, Tây bỗng nhiên đều có đỉnh núi ở bên, từ đáy hầm này nhìn, những đỉnh núi hiểm trở đó tựa như nghiêng vài phần, nếu đem ba ngón tay chụm lại, thì bản thân hầm đất này ở ngay chính giữa.

Lúc này màn đêm buông xuống, bầu trời như mực, Kim Bình Nhi vì nhìn quá lâu, cuối cùng có cảm giác bầu trời như sắp rơi xuống đầu, đầu hoa mắt mờ, chỉ là nàng không như người thường, sau khi thu ánh mắt lại, trấn định tâm thần, thần sắc theo đó đã trở lại bình thường, nhưng trên mặt đã thêm phần yên tâm.

Sau đó ánh mắt lướt nhanh qua hầm đất một lượt, đột nhiên như có gió nhẹ kéo lên, thân hình bỗng bay lên đứng trên trụ gỗ dài ba xích, theo đó lại nhìn về bốn hướng.

Đứng ở một bên, Thương Tùng đạo nhân hơi nhíu mày, nhưng trong mắt đã ẩn hiện vài phần tán thưởng.

Sau một lúc, Kim Bình Nhi thở ra một hơi dài, vỗ tay nói: "Tâm trí giỏi, nhẫn quang tốt, đây là vị tổ sư đời nào của Thanh Vân Môn các ngài, thật là nhẫn thẫn độc đáo, linh khí của đỉnh núi đều tụ ở đây, lại thêm ba đỉnh tụ lại, không để lọt ra ngoài, nhưng càng lợi hại hơn, là trụ gỗ đen ngàn năm này, nhìn như cũ lụt không nhọn nhưng lại cảm đúng ngay nơi khí mạch linh huyệt trong yếu nhất, như đánh rắn bảy tấc, dùng khí thế khô khan của trụ gỗ đen, đen linh khí ngọn núi trấn áp lại, thật lợi hại, thật lợi hại".

Nàng vỗ tay khen ngợi, đích thực do ngưỡng mộ mà nói. Thương Tùng đạo nhân nhìn nàng, không biết sao sắc mặt lại dịu lại, sau một lúc, lão lanh đạm nói: "Quan sát khí tượng sơn mạch, phát hiện ra huyệt này chính là Thanh Vân Tử, tổ sư khai phá Thanh Vân Môn ta, còn việc dùng trụ gỗ đen trấn áp, đời trước không hề ghi chép, có người nói là Thanh Vân Tử tổ sư, cũng có người nói là Thanh Diệp tổ sư người sáng lập Tru Tiên kiêm trận".

Kim Bình Nhi gật đầu nói: "Kỳ thật trước đây tôi đối với Thanh Vân Môn trên dưới đều không có hảo cảm, nhưng hôm nay nhìn thấy, lại cảm thấy những vị sư tổ của các người, có nhiều vị tài trí tuyệt thế kinh người, tôi ở xa không biết, xem ra uy danh không phải là giả".

Thương Tùng đạo nhân hừ một tiếng, trên mặt lộ sắc kiêu ngạo, nói: "Thanh Vân Môn trên dưới ngàn năm, các môn phái nhỏ khác sao có thể so bì, thêm vào các đời tổ sư Thanh Vân môn ta, tự nhiên lại càng...". Mới nói được một nửa, giọng của lão đột nhiên nhớ lại, đến câu cuối cùng lại biến thành khàn khàn và không nghe thấy gì nữa.

Kim Bình Nhi từ trụ gỗ đen ngàn năm nhảy xuống không tiếng động, không biết tại sao trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy có chút thương cảm, cũng không đến nhìn sắc mặt Thương Tùng đạo nhân lúc này.

Con người này từ sâu trong lòng lấy Thanh Vân làm niềm tự hào, thật sự là hung thủ bán đứng Thanh Vân chăng? Một con người, lại có thể dùng một câu "Chính Tà" rất đơn giản để hình dung chăng?

Trong hầm đất nhất thời yên lặng, thân hình Thương Tùng đạo nhân từ đằng sau nhìn tới, người ưỡn thẳng, vẫn vẻ cao hơn, chỉ là thẫn tình của lão tựa như ẩn chứa ở sâu trong đáy lòng, khiến người khác nhìn không rõ.

Sau một hồi lâu, Thương Tùng đạo nhân giọng thấp trầm, từ từ nói: "Chúng ta trì hoãn lâu rồi, bắt đầu thôi".

Kim Bình Nhi gật đầu nói: "Làm như thế nào, ngài nói đi".

Gió núi hiu hiu thoổi tới, cây cối rậm rạp xung quanh theo gió lay động, màn đêm buông xuống, chỉ nghe sâu trong lòng đất không ngừng rung lên, kéo dài một lúc, đột nhiên ngừng lại, sau lúc đó, chỉ nghe một tiếng động trầm lặng, là một vật bị vứt ra khỏi hầm đất, từng lớp đất đá rơi xuống con đường nhỏ trên mép hầm đất.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của các ngôi sao, chính là trụ gỗ đen ngàn năm! Lại qua được một lúc, âm thanh của y phục, Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân cùng nhảy lên, với đạo hạnh của hai người, cuối cùng xem ra cũng có chút mệt mỏi, tất nhiên muốn thay đổi khí mạch linh huyệt này, cũng không phải việc dễ dàng.

Kim Bình Nhi hơi thở hơi ổn định, nhíu mày nhìn Thương Tùng đạo nhân hỏi: "Mặc dù chúng ta đến hủy hoại Thiên Cơ Tỏa, chỉ là sau này nếu xảy ra chuyện, Thanh Vân Môn cũng không thể dùng linh khí của bảy ngọn núi để hỗ trợ Tru Tiên kiếm trận, thế thì đem trụ gỗ đen ngàn năm nhỏ đi là xong, tại sao phải thay đổi cả nơi mạch khí hội tụ, thế không phải uổng công vô ích sao?".

Thương Tùng đạo nhân lắc đầu nói: "Thanh Vân Sơn là nơi tích phúc của thế gian linh khí cực thịnh cũng chính vì vậy năm đó Thanh Vân Tử sư tổ mới xem trọng nơi này. Nhỏ trụ gỗ đen ngàn năm, chẳng qua chỉ khiến linh khí thoát ra ngoài, nhưng một là nơi này mạch linh khí vốn cực thịnh, hai là người xem bên ngoài vẫn còn ba đỉnh núi chụm lại, linh khí càng không dễ thoát ra. Chỉ có thay đổi nơi mạch khí hội tụ rời xa địa thế ba đỉnh núi chụm lại như thùng sắt do trời đất tạo ra, đồng thời có thể mượn sức gió, từ từ làm tản mát đi. Sau này nếu có người sử dụng Tru Tiên kiếm trận, Long Thủ Phong tuy linh khí vẫn thịnh vượng, nhưng đã tản mát khắp nơi, không thể ngưng tụ lại, thì người đó cũng không thể sử dụng được".

Đến đây Kim Bình Nhi mới tỉnh ngộ, gật đầu đồng ý, nhưng lại hỏi: "Nhưng trước mắt Thiên Cơ Tỏa của Long Thủ Phong đã bị hủy hoại, thế còn sáu nhánh còn lại thì sao?".

Thương Tùng đạo nhân lặng im giây lát, lắc đầu nói: "Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể hủy hoại Thiên Cơ Tỏa của ba nhánh Lạc Hà Phong, Phong Hồi Phong, Triều Dương Phong, còn lại ba nhánh Thông Thiên Phong, Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong, chỉ sợ không cách nào phá hủy được".

Kim Bình Nhi nỗi lòng hiểu kỳ, nói: "Tại sao lại như vậy?".

Thương Tùng đạo nhân lãnh đạm nói: "Thông Thiên Phong là nhánh chủ của Thanh Vân, phòng thủ nghiêm ngặt chưa nói, nơi đó linh khí còn mạnh khủng khiếp, khi phát động Tru Tiên kiếm trận, đều lấy linh khí của Thông Thiên Phong làm chủ, linh khí sáu nhánh còn lại chỉ hỗ trợ, cái đó gọi là bứt một sợi tóc mà động đến toàn thân, chỉ cần có biến khác thường, với đạo pháp cao thâm của sư huynh ta Đạo Huyền, e là sẽ phát hiện ngay, vì thế không hành động được".

Lão dừng lại một lúc, lại nói: "Thiên Cơ Tỏa của ba nhánh Lạc Hà Phong, Phong Hồi Phong, Triều Dương Phong ta đều biết, muốn hành động không thành vấn đề, nhưng hai nhánh Đại Trúc Phong, Tiểu Trúc Phong ta lại không biết vị trí của Thiên Cơ Tỏa ở đâu?".

Kim Bình Nhi thấy kỳ lạ, hỏi: "Tại sao như vậy?".

Thương Tùng đạo nhân im lặng một lúc, nói: "Tiểu Trúc Phong vốn chỉ thâu nử đệ tử, môn quy nghiêm ngặt, thủ tọa Thủy Nguyệt tính khí cũng cương liệt,

không cho ai tiến vào núi, huống chi là việc lớn như Thiên Cơ Tỏa. Còn Đại Trúc Phong, ta vốn cùng vợ chồng Điền Bất Dịch, Tố Như không được hòa hợp, Điền Bất Dịch cũng là người có tính khí ngạo mạn, đệ tử không nhiều cũng chẳng ra gì, vì thế cũng giấu trong lòng, không cho ai biết".

Kim Bình Nhi nghe qua không khỏi thấy có chút khôi hài, nhưng lập tức nhíu mày, hỏi: "Thế chúng ta chỉ phá bỗn nhánh Thiên Cơ Tỏa, như thế có ít không?".

Thương Tùng đạo nhân lắc đầu nói: "Không ít đâu, theo sự hiểu biết của ta, chỉ cần trong bày nhánh quá một nửa linh khí bị tổn hại, thì Thiên Cơ Tỏa cũng trở thành vô dụng. Bởi vì linh khí của chủ mạch Thông Thiên Phong rất mạnh, thậm chí là giết người, vì thế cần có linh khí của sáu nhánh còn lại không chế hổ trợ qua lại mới tiến hành được, thiếu đi một hai nhánh còn chấp nhận, nhưng nếu đồng thời thiếu đi bốn nhánh, chỉ e Tru Tiên kiêm trận dù thành lập cũng chắc chắn có vấn đề".

Kim Bình Nhi nhẩm tính tỉ mỉ toàn bộ những gì Thương Tùng đạo nhân đã kể, đột nhiên cười nói: "Đạo trưởng người quả nhiên mưu tính sâu xa, những sự việc này, chỉ e ở trong lòng ngài không phải ngày một ngày hai phải không!".

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt trầm lại, nhìn về phía Kim Bình Nhi, Kim Bình Nhi vẫn giữ nguyên nụ cười, không hề có ý né tránh ánh mắt đó.

Sau một hồi, Thương Tùng đạo nhân dời ánh mắt đi chỗ khác trước, không nói lời nào, chuyển người đi khỏi hầm đất. Kim Bình Nhi thu hồi ánh mắt lại, nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy trụ gỗ đen ngàn năm vẫn yên tĩnh nằm nghiêng bên cạnh con đường nhỏ, nàng khẽ mỉm cười, đưa chân đá trụ gỗ đen vào trong bụi cỏ, sau đó theo hướng Thương Tùng đạo nhân đã rời khỏi bước đi.

Sau lưng nàng, cái hầm đất to lớn thẳn bí kỳ dị đó, dường như vẫn như mọi khi, chỉ là một cái hầm đất lớn rất bình thường mà thôi.

Chương 241

Phổ Đức

Tu Nhị Sơn, Thiên Âm Tự.

Đường núi cao ngắt ngoằn ngoèo triển khai, vẫn giống như xưa, hôm nay dưới ánh mặt trời áu yếm chiếu rọi, vẫn lõi nhõi đầu người, vô số tín đồ trung thành đi lên ngôi chùa này, đi chiêm ngưỡng và tham bái thần linh trong lòng. Đám tăng nhân Thiên Âm Tự phân bố tứ xứ, tiếp dẫn bá tánh lên chùa, ở những nơi vực thẳm vách cao nguy hiểm đều có mấy vị tăng, nhân đứng canh để phòng vạn nhất, đồng thời tăng nhân đón khách ở môn miệng mỉm cười nghênh đón tổng tiền kẻ lai lai văng văng, cảnh tượng tưởng hòa.

Đệ tử Pháp Tướng của Thiên Âm Tự chủ trì Phổ Hoằng đại sư lúc này cũng đang đứng sau sơn môn, chú thị nhìn kẻ vào người ra. Bằng vào thân phận tu hành của y, đâu cần làm những công khoá này, bất quá y tâm địa nhân hòa, thường

thường lúc thấy đám đông môn tăng bận bịu vì có quá nhiều người là liên qua giúp đỡ, hôm nay cũng vậy.

Chỉ là ngày hôm nay trong lòng y tựa như có vẻ hoảng hốt, tâm thần bất an, lại không thể nói ra được có gì đó không đúng, nhìn những gương mặt thành tâm thoáng qua trước mắt, y đúng theo lối tiếp dẫn, chắp tay cúi đầu mặc niệm "A di đà Phật", bỗng có một thân ảnh từ trong đám đông bước ra, đứng trước mặt y.

Pháp Tướng ngước mắt lên, liền bàng hoàng, hiển nhiên căn bản không tưởng được sẽ nhìn thấy người này trước mặt, lập tức lộ nụ cười mỉm thốt: "Bạn ta lại gặp mặt rồi, thí chủ."

Người đến chính là Quý Lệ, chỉ thấy hắn toàn thân trơ trọi, xám, đứng giữa đám người đang đi tới tham bái, không hiển lộ điểm nào bắt mắt, cái duy nhất có thể thu hút đại khái vẫn là con khỉ hiếu động bên người hắn.

Sắc mặt Quý Lệ xem có vẻ tiêu tụy, toàn thân tuy ý khí trầm lắng khôn tả, lại cũng không thấy được bao nhiêu tinh thần, chỉ cười cười đối diện Pháp Tướng, nói: "Pháp Tướng sư huynh, làm phiền người thông báo một tiếng, tôi có chút chuyện muốn bái kiến Phổ Hoằng đại sư."

Pháp Tướng mỉm cười: "Trương thí chủ an tâm, hôm trước ân sư đã có phân phó, một khi người lên tới, vô luận là lúc nào chỗ nào, ông ta cũng sẽ đi gặp người, mời theo ta." Nói xong, Pháp Tướng đi trước.

Quý Lệ lắng nghe sau y, suốt dọc đường, chỉ thấy Thiên Âm Tự điện đinh lấp lấp, hương hỏa phất phơ, bóng người khắp nơi, chen chút sát vai.

Hai người đi một hồi, Quý Lệ chợt hỏi Pháp Tướng: "Pháp Tướng sư huynh, người nói xem trên Thanh Vân có thật là thần minh ở không?"

Pháp Tướng trầm mặc một lúc, đáp: "Thí chủ, bằng vào cách nhìn của Phật gia, thế gian chỗ nào cũng có thần minh, nhưng trọng yếu nhất vẫn là tấm lòng của mọi người."

Quý Lệ mặt mày ngạc nhiên, nhìn những người xung quanh nhỏ giọng: "Ta không hiểu."

Pháp Tướng bình tĩnh thốt: "Thí chủ thân thế trầm kha, mà căn sâu dày, theo tiểu tăng thấy, nếu muốn tìm giải thoát, quan trọng nhất là để trong tâm mình hai chữ "tháo mở"."

Quý Lệ im lặng một hồi lâu, thuỷ chung không lên tiếng, Pháp Tướng cũng không nói nhiều, dẫn hắn đi thẳng một đường. Hai người đi xuyên qua hành lang, lên hậu sơn Tiểu Thiên Âm Tự.

Đến ngoài thiền thất, Pháp Tướng nhìn Quý Lệ gật gật đầu, Quý Lệ hội ý dừng bước.

Pháp Tướng nhẹ nhàng gó vài tiếng lên cửa, nói: "Sư phụ, là đệ tử Pháp Tướng, hôm nay Quý Lệ thí chủ lên núi, muốn bái phong."

Trong thiền thất liền vang lên thanh âm từ hòa hồn hậu của Phổ Hoằng đại sư: "Mời Quý Lệ thí chủ vào đi!"

Pháp Tướng nhẹ nhàng mở cửa phòng, thoái ra sau một bước, giơ tay về phía Quý Lệ, thấp giọng: "Thí chủ, mời."

Quý Lệ gật gật đầu, bước tới thiền thất, Pháp Tướng theo sau hắn cũng tiến vào, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Phổ Hoằng đại sư vẫn ngồi khoanh chân trên giường, như ngày nào, vọng nhìn Quý Lệ, nụ cười mỉm từ hòa hé lộ, chắp tay chữ thập nói: "Ngươi đã đến."

Quý Lệ trong lòng rất tôn kính vị Phổ Hoằng đại sư này, lập tức không dám chậm trễ, cúi chào thốt: "Đệ tử tạ lỗi quấy quá."

Phổ Hoằng đại sư lắc đầu nói: "Ta đã nói từ trước, sơn môn của Thiên Âm Tự luôn mở rộng đối với ngươi, ngươi lúc nào cũng có thể lên, huống hồ ngươi đến đây thì ta rất cao hứng, không biết ngươi có chuyện gì vậy?"

Quý Lệ do dự một hồi, ngược đầu nhìn Phổ Hoằng đại sư, thốt: "Không giấu đại sư, đệ tử phen này đến quả thật là có một chuyện muốn thỉnh giáo đại sư."

Phổ Hoằng đại sư nói: "Thí chủ cứ tự nhiên nói."

Quý Lệ định nói lại ngưng, tựa hồ có gì đó khó mở miệng, nhưng cuối cùng, vẫn nói: "Xin hỏi đại sư, trong quý tự có một dị bảo gọi là "Càn Khôn Luân Hồi Bàn" hay không?"

Phổ Hoằng đại sư ngây người, Pháp Tướng đứng bên cạnh ông ta mặt mày cung lộ vẻ kinh hãi, hai người đưa mắt nhìn nhau, sau đó Phổ Hoằng đại sư gật gật đầu: "Không sai, bốn tự quả có vật đó."

Quý Lệ tinh thần phấn chấn, Phổ Hoằng đại sư liếc thấy thần tình của hắn, đôi mày hơi nhíu lại, nói: "Xin hỏi Quý Lệ thí chủ tại sao đột nhiên hỏi về vật đó?"

Quý Lệ do dự một hồi, đáp: "Tình huống của đệ tử nhị vị cũng biết mà, trên Thanh Vân Sơn mươi mấy năm trước, đệ tử có một vị bằng hữu vì đệ tử mà thân mang trọng thương đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh."

Phổ Hoằng đại sư chắp tay: "Bích Dao cô nương trọng tình trọng nghĩa, lão nạp cũng thập phần bội phục kính trọng."

Quý Lệ thốt: "Mười mấy năm nay, tôi đã đi khắp chân trời góc biển vì muốn cứu trị cho Bích Dao, nhưng trời không theo ý người, đến nay vẫn không có tiến triển." Nói đến đây, sắc mặt hắn tuy chưa có cái biến rõ rệt, nhưng trong nhẫn thần lại đã không che giấu được thần sắc u ám.

Quý Lệ trầm mặc một hồi, ngược đầu nhìn Phổ Hoằng đại sư, nói: "Không giấu đại sư, đệ tử phen này tới đây là vì một đoạn thời gian trước ngẫu nhiên nghe một vị tiên bối nói rằng trong Thiên Âm Tự có dị bảo Càn Khôn Luân Hồi thần diệu khôn lường, có dị năng chuyển âm dương, định hồn phách, có lẽ có chút ít hy vọng có thể cứu trị Bích Dao, cho nên mới đến đây mong đại sư từ bi tâm

trưởngng co đệ tử mượn bảo vật, một khi sử dụng xong, nhất định sẽ tận tay đem về hoàn trả."

Nói đến đó, Quý Lệ khoé miệng hơi run run, hiển nhiên tâm tình kích động, nhìn sắc mặt hắn biến đổi mấy đợt, tựa hồ có đắn đo, nhưng liền đó bước tới hai bước, song thủ siết chặt, chậm chập quỳ xuống trước mặt Phổ Hoằng đại sư.

Phổ Hoằng đại sư thất kinh, liền giơ tay ra, vội vã nói: "Thí chủ xin đừng làm vậy, mau mau đứng dậy đi."

Pháp Tướng bên cạnh đã sớm bước tới đỡ Quý Lệ, kéo hắn dậy.

Phổ Hoằng đại sư chú thị nhìn Quý Lệ một hồi lâu, sắc mặt vẫn từ hòa, bắt qua nhẫn quang lại tựa hồ có hơi phiêu hốt, hiển nhiên bảo vật đó đối với ông ta mà nói cũng không phải chuyện bỡn, nhất thời khó quyết đoán.

Lại qua một lúc sau, Phổ Hoằng đại sư chậm chập chắp tay: "Thí chủ, lão nạp có một câu muốn hỏi."

Quý Lệ lập tức thốt: "Đại sư xin cứ nói."

Phổ Hoằng đại sư sắc mặt tỏ vẻ ngưng trọng; "Chuyện Càn Khôn Luân Hồi Bàn ở Thiên Âm Tự, ngoại trừ mấy vị huynh đệ lão nạp ra, chỉ có đệ tử Pháp Tướng của lão nạp biết được, chuyện này bí mật như vậy, nào ngờ thí chủ lại nghe từ miệng một vị tiền bối nào đó. Là vị cao nhân nào chỉ điểm vậy?"

Quý Lệ bần thần, nhất thời không ra lời, mặc nhiên một hồi thật lâu, hắn nhở giọng: "Đại sư thứ tội, không phải là đệ tử có lòng muốn che giấu, sự thật là vị tiền bối đó lúc nói cho đệ tử biết chuyện này đã đặc ý dặn dò đệ tử không thể tiết lộ thân phận của ông ta, cho nên..." Nói tới đây, thanh âm của hắn cũng dần dần nhỏ xíu lại, mặt lộ vẻ thất vọng, thần tình lo lắng thoáng hiện, hiển nhiên trong lòng cũng đang tranh đấu ghê gớm vô cùng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì nữa.

Phổ Hoằng đại sư cau mày, không lên tiếng, cúi đầu trầm ngâm.

Quý Lệ liếc thấy thần sắc của Phổ Hoằng đại sư, trong lòng càng khẩn trương, hắn trước khi đến Thiên Âm Tự cũng từng nghĩ tới pháp bảo mới nghe nói thoáng qua đó nếu quả có những dị năng như kể thì tự nhiên là tuyệt thế kỳ trân không phải bở, Thiên Âm Tự trân trọng nó là chuyện phải làm, chỉ là hôm nay nhìn thấy phản ứng của bọn Phổ Hoằng đại sư tựa hồ không có ý cự tuyệt, nhưng lại tựa hồ cực kỳ chú ý đến gốc cội của tin tức mà Quý Lệ có được.

Tin tức đó của Quý Lệ dĩ nhiên là nghe Chu Nhất Tiên nói trên cổ đạo ngoài thành Hà Dương hôm trước, hắn và Chu Nhất Tiên quen biết càng lâu, càng có cảm giác vị tiên sinh bôn ba giang hồ coi tướng số xem có vẻ nói năng tầm xàm đó lại thật ra là một người cao thâm khó lường, chỉ là Chu Nhất Tiên ngày đó sau khi nói cho hắn biết tin, lại dặn đi dặn lại bắt hắn tuyệt không thể tiết lộ thân phận của lão.

Ngay lúc này trong đầu Quý Lệ quả thật như có mây luồng máu nóng xung kích lẫn nhau, một bên là lời hứa với Chu Nhất Tiên, bên kia lại là nguyễn cầu mười mươi năm đắng đắng. Vì Bích Dao, chỉ cần có một chút xíu hy vọng, chàng thật sự chịu bỏ ra mọi thứ để truy cầu, giờ phút này tiến thoái không được, trong lòng chàng như có ngàn vạn binh mã giao chiến, nhất thời thống khổ vô cùng.

May là lúc đó, Phổ Hoằng đại sư chợt thở dài một hơi, thốt: "Bỏ đi, không cần biết người nói cho người biết là ai, người dù sao cũng có duyên đời trước với Phổ Trí sư đệ, hơn nữa bảo vật này cũng là Phổ Trí sư đệ..." Phổ Hoằng đại sư chợt cười khổ một tiếng, ngâm miệng không nói, đứng dậy từ Pháp tháp, nhìn Quý Lệ chắp tay chữ thập: "Thí chủ, người theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp một người."

Quý Lệ ngây người, nhưng nghe ý tứ của Phổ Hoằng đại sư không ngờ không còn truy cứu nguồn gốc tin tức, hơn nữa còn có ý cho mượn bảo vật, không khỏi mừng rỡ, quỳ lạy sát đất, cả thanh âm cũng có hồn run rẩy: "Đa ta đại sư."

Phổ Hoằng đại sư đi tới đỡ hắn dậy, mỉm cười: "Thí chủ bắt tất đa lễ, bọn ta đi." Nói xong tăng bào phất phơ, đi ra ngoài.

Quý Lệ cùng Pháp Tướng theo sau ông ta, Quý Lệ nhịn không được hỏi: "Đại sư, bọn ta đi gặp ai vậy?"

Phổ Hoằng đại sư điểm đạm đáp: "Thí chủ chắc biết người đời thường đem mấy vị huynh đệ lão nạp gọi là gì chứ?"

Quý Lệ gật gật đầu: "Phải, Thiên Âm Tự tú đại thần tăng "Hoằng, Đức, Trí, Không", vạn người không ai không ngưỡng mộ." Lúc miệng hắn nói tới chữ "Trí", trên mặt thoáng qua thần sắc phức tạp, cả thanh âm cũng thấp xuống.

Phổ Hoằng đại sư cùng Pháp Tướng đều cảm thấy được điểm đó, than thăm trong lòng, tự nhiên cũng không nói gì.

Phổ Hoằng đại sư chắp tay: "Tam sư đệ của lão nạp Phổ Trí không cần nói tới, tú sư đệ Phổ Không lúc trước ngươi cũng đã từng gặp, hiện người lão nạp muốn dẫn ngươi đi gặp chính là nhị sư đệ Phổ Đức."

***

Ba người một mạch đi từ hậu sơn Tiểu Thiên Âm Tự xuống, lại đi vào Thiên Âm Tự nhiệt náo huyên thuyên, hương hỏa nghi ngút, dọc đường tăng chúng Thiên Âm Tự dĩ nhiên vừa nhìn thấy phuơng trượng là cung kính chắp tay kính lể, bá tánh tín đồ tâm thường cũng vừa mừng vừa sợ chia nhau bái lạy, thậm chí có mấy ông già còn coi Phổ Hoằng đại sư như thần tiên, quỳ xuống vập đầu lia lịa.

Phổ Hoằng đại sư mặt mày hiền hòa, đi qua chính điện đông đảo nhất, queo về góc tây bắc vắng vẻ. Theo bước chân của ba người, thân ảnh của đám tín đồ dần dần tiêu tán đằng sau, xung quanh cũng dần dần biến thành im ắng, đến cuối, lúc bọn Phổ Hoằng đại sư dừng chân trước cửa một tiểu viện tĩnh lặng, xung quanh đã không thấy bóng người nào nữa.

Quỷ Lệ ngược đầu nhìn, chỉ thấy tòa tiểu viện trước mắt cực kỳ thô sơ, tường vách cao bằng một thân người đã mục nát từ lâu, góc tường đầy rong rêu, cửa tiểu viện khép hờ, mọi người có thể nhìn rõ lá cây rơi rụng đầy đất trong đình trong vườn, thỉnh thoảng gió phất nhẹ qua, lá rơi khẽ bay lìa dưới đất, càng làm tăng thêm mấy phần thê lương già cỗi.

Trên cửa tiểu viện giắt một tấm biển cũ kỹ tróc sơn, trên viết ba chữ: Tĩnh Tâm Đường.

Quỷ Lệ im lặng nhìn tấm biển, tựa hồ đến xuất thần, Phổ Hoằng đại sư tiến vào tiểu viện, Pháp Tướng theo sau.

Đi vài bước phát hiện Quỷ Lệ đãng sau tựa hồ không đi theo, có vẻ ngạc nhiên, quay đầu lại thấy Quỷ Lệ vẫn còn đang nhìn tấm biển, Pháp Tướng không khỏi thắc lè: "Trương thí chủ, sao vậy?"

Quỷ Lệ giật mình, tựa hồ mới sực tỉnh, lặng lẽ một hồi, đi qua, điềm đạm thốt: "Không có gì, chỉ là danh xưng trên tấm biển có hơi tương tự chỗ tôi cư trú hồi còn thiếu niên, nhất thời thất bái, thất lễ."

Pháp Tướng liếc nhìn hắn, lắc đầu: "Ở đây, mời thí chủ vào."

Quỷ Lệ gật gật đầu, đi vào tiểu viện, Phổ Hoằng đại sư đãng trước cũng đã dừng chân trước một gian nhà gỗ trong tiểu viện, quay đầu lại nhìn bọn họ.

Quỷ Lệ đi lên thấp giọng: "Đệ tử thất lễ."

Phổ Hoằng đại sư cười khẽ: "Không có gì." Nói xong xoay người lại, gõ nhẹ ba tường "cộc cộc cộc" trên cửa gỗ, nói: "A di đà Phật, Phổ Đức sư đệ, hôm nay ta dẫn một vị thí chủ đến gặp ngươi, quấy rối sư đệ thanh tu, tội quá, tội quá."

Một trận gió猛度过 sau lưng Quỷ Lệ, thổi lá cây bay mù trời, lùa vật áo của bọn họ phất phơ nhẹ nhàng. Trước mặt bọn họ, phiến cửa gỗ tựa hồ cũng bị gió đưa động đầy, phát ra một tiếng "kết" nhỏ, không ngờ không có ai đẩy mà chậm chạp mở vào phía trong.

Đồng thời, trong ống truyền ra một thanh âm trầm đục già nua, phảng phất đã lâu rồi không mở miệng, từ từ hỏi: "Là... ai? Có thể nhạc tới đại giá của sư huynh... vậy..."

Phổ Hoằng đại sư mỉm cười, bước tới, Pháp Tướng theo sau ông ta, Quỷ Lệ không biết phải làm sao, trong lòng chợt có hơi khẩn trương, hít một hơi sâu rồi mới cất bước tiến vào gian nhà gỗ.

Quỷ Lệ đã sớm biết tăng chúng Thiên Âm Tự đều không coi trọng xa hoa tục thế, hơn nữa đồ đạc bài thiết trong Thiên Âm Tự giản dị thập phần, nhưng khi đi vào gian nhà gỗ này, sự giản dị bên trong lại vẫn làm cho hắn giật mình. Đồ đạc trong nhà không phải là giản dị, mà là cẩn thận không có đồ đạc, trống trống không không, một vùng dưới đất chỉ có một mảng cỏ tranh khô trong một góc, một vị lão tăng mặt đen xanh, hình dung khô gầy ngồi xếp bằng ở đó, đang từ từ ngước mắt nhìn bọn họ.

Phổ Hoằng đại sư bước tới, đến trước người lão tăng, Quý Lê im lặng đứng đằng sau, nhìn xéo qua, chỉ thấy thần sắc của lão tăng và Phổ Hoằng đại sư thật quá sai biệt. Phổ Hoằng đại sư thần thái sáng lắng, mặt mày từ thiện, nhìn trang nghiêm có khí đǒ, không trách gì hồi nầy vô số tín đồ thành tâm cùi mình bái lạy, đổi ngược lại, lão tăng ngồi trong góc nhà thật có thể dùng câu thường dùng của Phật gia "xú bì nang" cái túi da xấu xí để hình dung.

Phổ Hoằng đại sư đứng trước mặt lão tăng chú thị nhìn một hồi lâu, chậm chậm thở dài, an khang ngồi thẳng dưới đất dơ trước mặt vị lão tăng, điềm đạm nói: "Sư đệ, bọn ta đã mười năm không gặp phải không?"

Lão tăng chậm chậm chắp tay chữ thập, thanh âm vẫn trầm khàn chậm rãi: "Phải... a, sư... huynh vẫn... khoẻ?"

Quý Lê nghe tiếng thất kinh trong lòng, sư huynh đệ bọn họ đều cùng từ Thiên Âm Tự này, mà xem ra chỗ ở của vị lão tăng này tuy tịch mịch, nhưng dọc đường, lại không thấy Thiên Âm Tự chú ý canh phòng, hiển nhiên không phải là bể quan, mười năm dài hai người bọn họ không ngờ lại không gặp mặt, thật là kỳ lạ.

Tựa hồ đoán được ý nghĩ của Quý Lê, Phổ Hoằng đại sư quay đầu nhìn Quý Lê cười cười: "Vị này là nhị sư đệ Phổ Đức của lão nạp."

Quý Lê tuy mãi cho đến bây giờ vẫn không biết Phổ Hoằng đại sư tại sao lại dẫn hắn đến gặp vị Phổ Đức đại sư này, nhưng băng vào tôn ti tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự, thêm vào phen này minh đi cầu người, không dám chậm trễ, liền thi lễ: "Đệ tử Quý Lê bái kiến Phổ Đức đại sư."

Phổ Đức đại sư từ từ dời mục quang qua hắn, rơi trên mặt Quý Lê, động tác của ông ta cứng đờ chậm chạp, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy cả mục quang của ông ta khi di động cũng phải cật lực. Quý Lê trong lòng không hiểu nổi một trong tứ đại thần tăng danh động thiên hạ sao lại thành bộ dạng như vậy, nhưng trên mặt lại không dám có một chút xíu hình thái thất lễ.

Phổ Hoằng đại sư bên cạnh điềm đạm thốt: "Sự tịnh tu của Phổ Đức sư đệ là một nhánh của Phật môn bọn ta, tên là "khổ thiền", không phải là người đại trí đại dũng không thể tu hành, người thấy ông ta hiện tại dung mạo khô kiệt, nhưng nếu luận tu hành đạo hành, Phổ Đức sư đệ còn hơn ta."

Trên khuôn mặt khô hép của Phổ Đức đại sư khoé miệng hơi động đậy, không biết có phải là cười không, bề ngoài lại hoàn toàn không nhìn thấy biến hóa biểu tình, chậm chậm nói: "Sư huynh... huynh nói chyện..."

Phổ Hoằng đại sư chắp tay niệm nhỏ một câu "A di đà Phật", sau đó nói: "Sư đệ, hôm nay đến quấy nhiễu thanh tu, tội lỗi không nhỏ, đáng lẽ phải chịu tội trước, chỉ là chuyện này không như chuyện khác." Nói tới đó, ông ta liếc nhìn Quý Lê, thốt: "Sư đệ, người có biết hắn là ai không?"

Phổ Đức đại sư nãy giờ nhìn Quỷ Lệ, mục quang cũng không dời đi, chỉ là nhän thän của ông ta tựa hồ vĩnh viễn như cái giếng lặng, ai cũng không nhìn ra trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Nghe thấy lời nói của Phổ Hoằng đại sư, Phổ Đức đại sư chậm chạp nói: "Là... ai?"

Phổ Hoằng đại sư khẽ thở dài: "Hắn là thiếu niên Trương Tiểu Phàm trong Thảo Miếu thôn dưới Thanh Vân Sơn mười mấy năm trước Phổ Trí sư đệ đã sai lầm gây ra một trường oan nghiệt."

"Cái gì". Lần đầu tiên Phổ Đức đại sư phát ra lời nói không ngưng ngừng, thậm chí cả sắc mặt cũng hơi biến đổi, sau một hồi lâu, nhän quang của ông ta vẫn chú thị chăm chăm nhìn Quỷ Lệ, thốt: "Hắn là... hài tử đó?"

Không biết có phải là lời nói dần dần quen miệng, sự định trệ trong lời nói của Phổ Đức đại sư cũng dần dần ít đi, dần dần thành lưu loát.

Chương 242

Dị Báo

Quỷ Lệ mặc nhiên không nói gì, trong nhà một vùng tĩnh lặng.

Một hồi sau, Phổ Hoằng đại sư chăm chậm thốt: "Sư đệ, tiền nhân hậu quả của chuyện này ngươi đã biết, ta cũng bất tất phải nhiều lời. Hôm nay Quỷ Lệ thí chủ đến đây là muốn mượn một bảo vật của Thiên Âm Tự bọn ta đi cứu người."

Phổ Đức đại sư vẫn chú thị nhìn Quỷ Lệ, mục quang từ chõ chấn động, ngạc nhiên lúc ban đầu đã dần dần biến thành nhu hòa, hiển nhiên đối với Quỷ Lệ, Phổ Đức đại sư cũng có một thứ cảm giác tựa ngang trái lầm lỗi như bọn Phổ Hoằng đại sư. Sau khi nghe lời nói của Phổ Hoằng đại sư, thần tình trên mặt Phổ Đức đại sư bất biến, khàn khàn hỏi: "Là bảo vật gì?"

Nói tới đó, Phổ Đức đại sư tuy đã không còn nhìn Quỷ Lệ chăm chăm, nhưng đại đế vẫn còng quan sát.

Phổ Hoằng đại sư liếc sang Quỷ Lệ thở dài một hơi: "Hắn muốn mượn Càn Khôn Luân Hồi Bàn."

Phổ Đức đại sư bàng hoàng, trên gương mặt như cái giếng cổ chết lặng lại hơi hơi biến sắc, hiển nhiên đối với chuyện này cũng thắt kinh giật mình.

Quỷ Lệ đi tới một bước, khẩn thiết nói: "Hai vị đại sư, vị bàng hữu của tôi mười mấy năm nay hồn phách thủy chung bị khóa trong dị vật, sống mà như chết, đệ tử không ngày nào không lòng đau như cắt, tuy hy vọng mong manh, cũng không từ bỏ được, khẩn cầu hai vị đại sư từ bi, nếu được như nguyện, cứu được vị bàng hữu của đệ tử, đệ tử nguyện làm trâu làm ngựa để hồi báo ân đức của hai vị đại sư."

Phổ Hoằng đại sư cùng Phổ Đức đại sư hai vị đều chắp tay niệm Phật, Phổ Hoằng đại sư nói: "Thí chủ đâu cần như vậy, làm khó bọn ta quá."

Sau cơn kinh ngạc ban đầu, Phổ Đức đại sư lúc này đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, đôi mày hơi nhíu lại, thốt: "Xin hỏi thí chủ, tin tức Càn Khôn Luân Hồi Bàn ở trong tệ tự, thí chủ nghe từ đâu vậy?"

Quý Lệ mặt lộ nét khổn khó, nhìn sang Phổ Hoằng đại sư.

Phổ Hoằng đại sư cười khổ một tiếng: "Sư đệ, chuyện này ta hồi nãy có hỏi qua Quý Lệ thí chủ, nhưng theo Quý Lệ thí chủ nói, vị tiền bối cao nhân nói ra bí mật cho hắn biết lai một mực không chịu để cho hắn tiết lộ lai lịch thân phận, khiến sư huynh nhất thời quyết đoán không được, nghĩ tới Càn Khôn Luân Hồi Bàn là do ngươi bảo quản luôn luôn, nên mới đến quấy nhiễu sự thanh tu của sư đệ, thỉnh vắn ý tú của ngươi."

Quý Lệ giờ mới minh bạch tại sao Phổ Hoằng đại sư và Pháp Tướng muốn dẫn hắn đến gặp vị Phổ Đức đại sư này, xem ra kỳ bảo Càn Khôn Luân Hồi Bàn thần bí quả nhiên không phải tầm thường, không ngờ là để cho Phổ Đức đại sư một trong tứ đại thần tăng bảo quản mấy chục năm nay, không biết có thật sự có hiệu dụng kỳ diệu có thể cứu trị cho Bích Dao không? Nghĩ tới đó, Quý Lệ không nhịn được toàn thân phát nóng, song thủ siết chặt thành quyền.

Trong nhà giờ phút này một màn tĩnh lặng, mục quang của mọi người đều hướng về phía Phổ Đức đại sư đang trầm mặc, chỉ thấy Phổ Đức đại sư song mục hạ thấp, tựa hồ đang đắn đo gì đó, nhìn diện dung không có biểu tình đó, Quý Lệ không khỏi toát mồ hôi đầm lỏng bàn tay.

Cũng không biết bao lâu sau, Phổ Đức đại sư mới từ từ ngược mắt, nhìn Quý Lệ chắp tay khẽ thốt: "Thí chủ"

Quý Lệ liền hỏi lễ: "Cầu đại sư từ bi."

Thanh âm của Phổ Đức đại sư vẫn khàn khàn, giọng nói chậm chạp: "Mấy chục năm trước, tam sư đệ Phổ Trí đã tạo lỗi lầm với ngươi, Thiên Âm Tự ta trên dưới thật đã thiểu nợ ngươi rất nhiều..."

Phổ Hoằng đại sư và Pháp Tướng bên cạnh nghe nói đều chắp tay, miệng niệm tụng một câu "A di đà Phật" khe khẽ.

Phổ Đức đại sư nói tiếp: "Hơn nữa Càn Khôn Luân Hồi Bàn này năm xưa là Phổ Trí sư đệ du lịch miền tây bắc Man Hoang mang về bốn tự, ngươi cũng có thể coi là đệ tử của Phổ Trí sư đệ, giao cho ngươi là chuyện đương nhiên. Chỉ là..."

Quý Lệ trong lòng đang vì lời nói của Phổ Đức đại sư mà dần dần có hy vọng mừng rỡ, không ngờ trên mặt Phổ Đức đại sư chợt hiện vẻ khó giải, tựa hồ có gì đó do dự, thình lình trong đầu thoáng qua thân ảnh áo xanh của Bích Dao đang nằm trong hàn băng thạch thất ở Hồ Kỳ Sơn, thân người hắn khe khẽ run lên, nhiệt huyết trào dâng nghiên răng bước tới hai bước, đến trước mặt Phổ Đức đại sư.

Phổ Hoằng đại sư và Pháp Tướng đều thất kinh, Phổ Đức đại sư cũng không ngờ được, đưa mắt nhìn Quỷ Lệ, lại chỉ thấy Quỷ Lệ không những không có một chút xíu nét bất kính, trái lại hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Phổ Đức đại sư.

"Bộp!"

Tiếng động lắc lắc, âm vọng trên bẩn đá dưới đất, đầu Quỷ Lệ vập xuống trước mặt Phổ Đức đại sư, song thủ của hắn siết chặt thành quyền, xương cốt trắng nhợt, thân người cũng hơi run run, chỉ nghe thanh âm của hắn nghèn nghẹn, nhỏ giọng lấp bắp: "Đại sư, tôi tội nghiệp quá nặng, phụ người đã nhiều, nếu không thể cứu nàng, tôi... tôi... tôi... cầu đại sư từ bi, cầu đại sư từ bi..." Nói tới đó, hắn tựa hồ khó kềm chế mình được, chỉ lặp đi lặp lại lời khẩn cầu.

Pháp Tướng đứng bên cạnh không khỏi động dung, trên mặt thoáng qua vẻ bất nhẫn.

Phổ Đức đại sư cũng không khỏi ngẩn ngơ, mặc nhiên một hồi, quay đầu nhìn Phổ Hoằng đại sư, thấy Phổ Hoằng đại sư song chưởng chắp lại, cũng không nói gì, sau một hồi lâu nhẹ nhẹ gật gật đầu.

Phổ Đức đại sư chậm chậm xoay đầu nhìn người trẻ tuổi quỳ trước mặt mình, sau một hồi nữa nhẹ giọng thốt: "Ngươi đứng dậy đi!"

Quỷ Lệ vẫn quỳ lạy dưới đất, không động đậy.

Khoé miệng của Phổ Đức đại sư hơi hé, tựa hồ lộ ra một nụ cười lợt lạt, không biết đang nghĩ gì, chỉ nghe thanh âm trầm của ông ta: "Tính khí của ngươi thật hoàn toàn khác Phổ Trí sư đệ năm xưa." Thần tình trên mặt ông ta trong chớp mắt đeo phảng phất thoáng qua nỗi thương nhớ bồi hồi, sau đó thấp giọng: "Đứng dậy đi, ta đáp ứng ngươi."

Quỷ Lệ thân người run lên, nội tâm mừng quá khó úc chế, vụt ngước đầu.

Phổ Đức đại sư thò tay chậm chậm rút từ trong lòng ra một vật, động tác của ông ta cự kỳ từ từ, thỉnh thoảng có cảm giác ngưng trệ.

Quỷ Lệ nhìn, thấy cái Phổ Đức đại sư cầm là một vật tròn đường kính khoảng nửa thước bọc trong một mảnh vải đen, nhưng hình dạng bên trong lại nhìn không rõ, bảo vật này không ngờ giấu trong mình Phổ Đức đại sư, thật không phải đồ tầm thường.

Mảnh vải đen cột thắt, Phổ Đức đại sư đặt nó dưới đất, tay nhẹ nhàng tháo gỡ mỗi thắt, nhưng lúc hé mở mảnh vải đen, ông ta lại tựa hồ do dự đắn đo một hồi, sau đó thở dài khe khẽ, lắc lắc đầu, mở lớp bao ra.

Một luồng sáng trắng nhu hòa từ trong bao từ từ di động, từ từ tản phát ra, càng lúc càng sáng ngời, lại không làm cho người ta cảm thấy lóa mắt. Giữa nhu quang, chỉ thấy bụi mỏng lờn lợt bay vờn nhẹ nhẹ, trong gian nhà nhỏ tịch mịch, không biết từ đâu phảng phất truyền đến lời ca êm tai trầm thấp du dương, thoang thoảng hồi vọng giữa không gian vô hình.

Mảnh vải đen hoàn toàn mở ra, Quỷ Lê cuối cùng nhìn thấy rõ sự vật trước mắt, pháp bảo mà chàng ký thác hy vọng mong manh cứu trị Bích Dao đó. Giây phút đó, trên mặt chàng đột nhiên hiện ra nét kinh ngạc, tựa hồ có gì đó không thể tin nổi, ngạc nhiên ngược đầu nhìn Phổ Đức đại sư. Phổ Đức đại sư mặt mày không chút biểu tình, sau một hồi, Quỷ Lê lại nhìn sang Phổ Hoằng đại sư, Phổ Hoằng đại sư lại cũng chỉ thở dài nhè nhẹ, song thủ chắp lại khẽ ngâm: "A di đà Phật."

***

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông tổng đường.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, số đông đệ tử trong Quỷ Vương Tông đều bắt đầu có cảm giác hoàn cảnh xung quanh mình có thấp thoáng có gì đó không hiểu nổi xảy ra. Những sự tình kỳ diệu khôn lường cổ quái cực kỳ, những chuyện trước đây căn bản chưa từng xuất hiện, không ngờ đều đã xuất hiện hai ba lần trong những ngày qua.

Thí dụ mà nói, tòa động quật trong lòng núi kiên cố dị thường suốt mấy trăm năm nay, những thạch thất mà đám đệ tử Quỷ Vương Tông cư trú, bốn bên đều là vách đá cứng bền cực kỳ, đừng nói gì đến nứt đổ, cho dù là mọi người muốn vung dao vung kiếm khoét một lỗ nhỏ trên tường vách cũng phải mệt bán sống bán chết, vị tất đã thành công. Nhưng những ngày qua, rất nhiều vách đá trong tổng đường Quỷ Vương Tông đã thay nhau xuất hiện những vết nứt quái dị, hơn nữa những vết nứt đó không ngờ vẫn đang không ngừng khuếch rộng ra.

Lại tỷ như mọi người sinh sống trong động quật trong lòng núi này đã sớm quen với lối sống yên tĩnh, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần bọn họ về phòng nằm trên giường mơ màng màng, không ngờ lại có một số đông nghe thấp phảng phất sâu kín bên dưới thạch thất của mình thoang thoảng truyền tới những thanh âm cực kỳ đáng sợ. Thanh âm quái dị đó phảng phất như dòng nham tương khổng lồ hùng hực đang dùng dùng lưu động, lúc nào cũng có thể bộc phát lên trên nuốt trọng hết mọi người. Tiếng động quái dị như kim đâm vào tai đó khiến cho người ta sực tỉnh, nhưng khơi khơi sau khi tỉnh dậy, lại phảng phất không nghe thấy gì nữa.

Những quái sự đó đều là sự tình trước đây chưa từng có, nhưng cái làm cho đám môn hạ đệ tử Quỷ Vương Tông cảm thấy khủng khiếp nhất lại là những chuyện xảy ra giữa đám đông. Có một số đệ tử của Quỷ Vương Tông rõ ràng là rất bình thường không có gì lạ, không biết sao bất bình linh linh cuồng tính phát tác, hoàn toàn mất hết lý trí, công kích bất cứ ai kề bên như dã thú điên cuồng, cho dù người đứng cạnh là thân nhân hay là bằng hữu tốt nhất, những đệ tử Quỷ Vương Tôn nổi điên đó vẫn dùng phương pháp tàn khốc nhất mà giết hết bất cứ những ai mình có thể nhìn thấy, cho đến khi bị những người khác nghe động tĩnh chạy đến hợp lực giết chết.

Nội trong một thời gian ngắn ngủi, những sự tình đáng sợ đó liên tiếp không ngừng phát sinh trong Quỷ Vương Tông, nhất thời ai ai cũng thấy nguy kịch, thậm chí cả khi giữa thân nhân hảo hữu cũng đều không dám tin tưởng nữa. Ai ai

cũng không biết thật ra đã xảy ra chuyện gì, lòng người lo sợ, toàn tòa Hồ Kỳ Sơn phảng phất đều hâm nhập vào không khí nguy hiểm quỷ dị.

Tàn dương như máu, đã đến hoàng hôn, vài đệ tử tâm thần bất an đứng tại cửa khẩu Quý Vương Tông, có người lắng lắng dõi nhìn vắng thái dương sắp lặn xuống núi, có người ngây ngô xuất thần, không biết đang nghĩ gì.

Bất chợt, có người "suyt" một tiếng, mở miệng thốt: "Có người đến."

Mọi người đều hoang mang, đưa mắt nhìn, quả nhiên dưới Hồ Kỳ Sơn, xa xa giữa ánh sáng tàn dư của mặt trời có một bóng trắng nhẹ nhàng lướt lên, phương hướng chính là vào Quý Vương Tông, chúng nhân không biết người đến là bạn hay là địch, nhất thời không khỏi khẩn trương hẳn lên. Bóng trắng đó tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã lên tới lưng chừng núi, tiếp cận cửa vào tổng đường Quý Vương Tông, đệ tử Quý Vương Tông vọt lên đó, nhìn thấy rõ là ai, "hà" một tiếng thở phào nhẹ nhõm, thì ra là khách của Quý Vương Tông chủ Quý Vương và phó Tông chủ Quý Lệ... Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch dừng chân, trong lòng hơi hơi cảm thấy kỳ quái, đám đệ tử Quý Vương Tông mặt mày như in hẳn thần tình nặng nề, nhìn có mấy phần không giống ngày thường, có lẽ đám người này tự mình không cảm thấy được, nhưng Tiểu Bạch là Cửu Vĩ Thiên Hồ tu luyện ngàn năm, không có chuyện gì là chưa từng thấy qua, cơ hồ là phản ứng trực giác, nàng cảm thấy đám đệ tử Quý Vương Tông trước mặt tựa như trên lưng đang có một khối đá khổng lồ đè ép, không tự khống chế được mà bạnh căng thân người.

Bất quá giờ phút này kêu nàng vừa gặp mặt mà nói ra coi là bị gì thì dĩ nhiên không thể nào, huống hồ bọn đệ tử đã chia nhau nhượng đường, mặt mày cười bối. Tiểu Bạch khẽ gật đầu nhìn bọn chúng trong lòng ngầm nghĩ có khi là vì Quý Vương Tông chủ quá hà khắc.

Tiểu Bạch đi vào lòng núi được hai bước, chợt lại dừng chân quay đầu lại kêu một gã trong đám đệ tử Quý Vương Tông: "Nè".

Không kêu còn đỡ, nàng bất quá thình lình đứng đằng sau bọn họ mà kêu một tiếng, cơ hồ cùng một lúc, tất cả đám đệ tử Quý Vương Tông đồng thời giống như bị sét đánh trúng, toàn thân kích động, thất tề nhảy dựng lên, còn có kẻ rút bội dao pahsp bảo ra, như lâm đại địch, bày lập trận thế sinh tử quyết chiến.

Tiểu Bạch ngạc nhiên ngây người: "Các ngươi sao vậy?"

Mấy đệ tử Quý Vương Tông đưa mắt nhìn nhau, qua một hồi sau mới từ từ buông bình khí trong tay, lời người, tên đệ tử bị Tiểu Bạch kêu cười khổ một tiếng; "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Bạch quan sát kỹ bọn chúng, chỉ thấy đám đệ tử này người nào cũng mắt quầng thâm, mày cau có, trên mặt có nét mệt mỏi, giống như đã một thời gian dài không ngủ nghỉ, càng làm cho sự nghi hoặc trong lòng nàng thêm sâu nồng, hỏi: "Các ngươi thật ra bị sao vậy? Sao ta thuận miệng kêu một tiếng là khẩn trương đến như thế?"

Tên đệ tử Quỷ Vương Tông kia lại cười khổ một tiếng lắc đầu: "Cô nương, người đừng hỏi nữa, hỏi nãy người kêu tôi có chuyện gì vậy?"

Tiểu Bạch do dự một hồi: "Phó Tông chủ Quỷ Lệ của các ngươi có trong động không?"

Tên đệ tử Quỷ Vương Tông lắc đầu: "Phó Tông chủ đã vắng mặt nhiều ngày, không có trong núi."

Tiểu Bạch cau mày: "Hắn đi đâu vậy? Có nói khi nào quay về không?"

Tên đệ tử Quỷ Vương Tông đáp: "Phó Tông chủ luôn luôn hành tung thần bí, bọn tôi ở đây nào biết lão nhân gia đi đâu, dĩ nhiên là cũng không biết đến khi nào lại về."

Tiểu Bạch buồn bã đứng yên một hồi, gật gật đầu, nghĩ thầm quả là như vậy, Quỷ Lệ nếu muốn đi đâu, đám đệ tử bình thường của Quỷ Vương Tông làm sao mà biết được. Nàng liền xoay mình, tiếp tục đi vào lòng núi.

Lúc nàng cất bước, thân người từ từ mất hút trong bóng tối của lòng núi, băng vào nhĩ lực hơn xa người thường của nàng, nghe được mấy đệ tử Quỷ Vương Tông tuốt đằng xa nhỏ giọng đàm thoại: "Lão Lý, ngươi sao lại làm vậy? Không ngờ cả đao cũng rút ra. Cũng may là Tiểu Bạch cô nương không bức bối, nếu không xem ngươi làm sao mà thoát thân?"

Người bên cạnh cười khổ một tiếng, xem ra là tên được kêu là "lão Lý", nghe gã nói: "Ngươi hỏi ta sao lại khẩn trương! Người không phải chuyện gì cũng nhảy dựng như một con thỏ sao? Trong khoảng thời gian này chỉ cần có gió lùa cỏ dạt là ta đã sợ hết hồn rồi."

Chúng nhân kể bên ai ai cũng chia nhau thở dài, không ngờ không có ai phản bác lời nói của lão Lý, chừng như đều nhận thấy vậy, tiếp đó mọi người tựa hồ tâm sự trùng trùng, không muốn nói gì nữa.

Tiểu Bạch ẩn thân giữa bóng tối trong dũng đạo của lòng núi, mặt mày vẻ nghi hoặc càng lúc càng trầm trọng, nhưng sau mấy phen suy đi nghĩ lại, vẫn không tính ra chỗ này có gì không đúng, chỉ đành chậm bước tiến tới. Nàng phen này về Hồ Kỳ Sơn dĩ nhiên là muốn tìm kiếm Quỷ Lệ, mấy ngày trước này tái nhập thánh đàm của Nam Cương Miêu tộc, căn cứ theo lời chỉ điểm của Vu Yêu, cuối cùng đã phát hiện bí mật của Vu tộc cổ khắc in sau thần tượng Khuyển Thần của Miêu tộc, một trong số chính là có liên quan đến vật mà Quỷ Lệ tìm kiếm, nhưng chuyện này nàng cũng đồng thời phát hiện ra những chuyện quý dị khác, mãi cho đến giờ phút này, nàng vẫn chưa quyết định có nên kể hết những chuyện đó với Quỷ Lệ không.

Bất quá lúc này Quỷ Lệ không có mặt ở Hồ Kỳ Sơn, Tiểu Bạch đương nhiên không nói được. Trước đây không lâu, nàng đã kề cận Quỷ Lệ trong nghĩa trang hoang phế ngoài Hà Dương thành, nếu nàng nói ra không chừng, chỉ là trong cõi u minh, tựa như có định số, ai mà nói rõ cho được.

Tiểu Bạch tính toán trong lòng, thiên hạ bao la vô biên, muôn tìm kiếm Quỷ Lệ như là mò kim đáy biển, bất quá Hồ Kỳ Sơn lại có Bích Dao, chắc Quỷ Lệ làm gì thì sớm muộn gì cũng về lại, ngay cả mình suốt dọc đường cũng đang do dự chưa quyết định có kể hết cho Quỷ Lệ nghe không, chỉ bằng lợi dụng thời gian ở đây đợi Quỷ Lệ mà nghĩ kỹ.

Nghĩ tới đây, Tiểu Bạch đã hạ quyết tâm, liền đổi bước quẹo về phía chỗ ở của Quỷ Lệ. Tiếng bước chân của nàng vang vọng trong dũng đạo, đi được một đoạn, Tiểu Bạch hơi cau mày, dừng lại.

Trong dũng đạo dài thượt, ngày thường đều có đệ tử Quỷ Vương Tông qua lại, nói nói cười cười, lúc này không ngờ trống không không, chỉ có một mình thân ảnh của nàng đứng giữa dũng đạo.

Tất cả mọi người đều không biết vì nguyên nhân gì mà trốn mất hết, không thấy bóng hình.

Tiểu Bạch quay đầu nhìn, tận cuối dũng đạo phảng phất đang bao trùm bóng tối sâu kín, nồng đậm đến mức không thể tan rã.

Nàng lẳng lặng nhìn một hồi, lại xoay mình tiếp tục đi tới, tiếng bước chân đơn điệu hồi vọng trong dũng đạo trống vắng, phảng phất vang dội hơn ngày thường gấp bội.

Giữa sự tĩnh bí quý dị đó, Tiểu Bạch chậm chậm bước tới chỗ ở của Quỷ Lệ, không biết tại sao, tuy Quỷ Lệ không có mặt, nhưng nàng vẫn có ý định đi vào, lúc nàng vừa thò tay muốn đẩy mở cửa phòng của Quỷ Lệ, bất chợt thân người nàng sụng lại, giống như phát hiện gì đó, sau đó từ từ ngược đầu lên nhìn.

Trên vách đá cứng ngắc kiên cố ngoài thạch thất chỗ Quỷ Lệ cư trú không ngờ có bảy tám kẽ nứt sâu, lộ ra nham thạch nhám thô trũng vào, giống như bị cự lực gì đó, cứng cỏi xé banh ra, ngoắn ngoèo thõng khổ, như vết thương khổng lồ khắc trên vách đá, không biết từ trong kẽ nứt có trào máu ra không!

Thân người Tiểu Bạch chợt hơi chấn động, ngưng thị nhìn vào những kẽ nứt, tròng mắt hơi co thắt, băng vào đạo hạnh tu hành ngàn năm của nàng, nàng thậm chí linh mẫn đến mức thấp thoáng cảm giác được trên những kẽ nứt ngoắn ngoèo xộc vào mắt bên cạnh mình như thoang thoảng hiện ra một luồng hơi quý dị.

Luồng hơi quý dị đó khiến cho nàng trong tiêm thức cảm thấy kinh tợm!

Nhưng trước khi nàng muốn biết rõ sự tình, dị biết đột nhiên phát sinh, từ dũng đạo xa xa đằng sau người nàng, đột nhiên truyền tới tiếng gầm khủng khiếp như xé nát ruột gan, tiếp liền đó là tiếng thét gào sắc bén vang vọng, có người cuồng nộ, có người sợ hãi, tiếng quát rống giận dữ cùng tiếng khóc than bút rút như theo gió lùa qua.

Tiểu Bạch thân ảnh nhoáng lén, hướng về phía tiếng gào thét lướt đi, mãi cho đến bây giờ, nàng mới thật sự xác nhận trong Hồ Kỳ Sơn quả thật đã xảy ra biến hoá quỷ dị gì đó mà nàng chưa biết được, hơn nữa phần nhiều là dị biến đáng sợ.

Thân ảnh mông lung của nàng cấp tốc bay tới dũng đạo, trong dũng đạo hôi nay trống không, lúc này đột nhiên không biết từ đâu lòi ra vô số người, có người bỏ chạy, càng có nhiều người sát khí đằng đằng cầm dao kiếm gào thét xông tới, xa xa, có người la hét: "Lại đây, lại đây, lần này lão Lý điên rồi..."

Tiểu Bạch trong lòng không biết sao bỗng chìm đắm tâm sự, sau đó thân ảnh của nàng lướt tới gần, dừng bên khoảng đất một người đang bị nhiều người khác vây quanh.

Trên mặt mọi người đều hiển lộ sát ý, nhưng Tiểu Bạch rõ ràng có thể nhận ra đằng sau sát khí đằng đằng của bọn họ không ngờ lại là sự sơ hãi. Giữa đám đông, một người toàn thân đẫm máu tay cầm binh khí, như con thú cùng đường quắc mắt gào rống, thỉnh thoảng vung vẩy binh khí, dưới chân gã là thi thể của mấy người, trên mình người nào cũng có thể nhìn thấy vài vết thương sâu hoắm, xem ra hơn phân nửa khó lòng cứu trị nổi.

Tiểu Bạch bần thần chăm chú nhìn hung thủ phang phất đã hoàn toàn chìm vào cơn điên, trước đó một khắc, ở cửa động, nàng còn nghe gã nói chuyện như thường, còn thấy nỗi lo lắng hoang mang trong lòng gã, nhưng vừa chớp mắt, mấy người bạn đồng hành của gã không ngờ đã nằm dài dưới chân gã, bị gã giết chết, bản thân gã như một con thú điên không ngừng gầm gừ.

Người xung quanh giận dữ mắng chửi, sau một hồi, đám đông ùa lên, binh khí vung vẩy trong tay lão Lý muốn chém người ta, nhưng trong nháy mắt, một lưỡi dao bén đã chém vào mình gã, sau một hồi, đám đông từ từ tản ra, Tiểu Bạch mặc nhiên nhìn, thấy thân thể của gã rục cuộn run lên khe khẽ, cái đầu đầy vết thương chậm chậm quay lại, sát na đó, mục quang của Tiểu Bạch chạm vào thị tuyễn của gã.

Trong đầu óc như có một luồng sét vô hình đánh "oành", Tiểu Bạch không khỏi thoái lui nửa bước, trên mặt mắt hắn sắc, đôi mắt của nam nhân kia hoàn toàn biến thành màu đỏ máu, bên trong ngoại trừ chém giết ra, căn bản không còn một chút xíu nhân tính, sự tuyệt vọng tàn khốc đó, cho dù đạo hạnh ngàn năm như nàng tựa hồ cũng cảm thấy nghẹn thở.

Không gian phong cuồng làm sao!

Đám đông rầm rì nhỏ to, từ từ tản mác trong cơn sơ hãi, Tiểu Bạch chậm chậm cất bước, chậm chậm đi đến gần thi thể đã mất đi sinh mệnh.

Máu tươi đỏ bầm lắng lặng rỉ chảy, chậm chậm thấm vào nham thạch bùn đất. Tròng mắt màu đỏ máu điên dại đó đại khái vì mất đi sinh mệnh mà biến thành ảm đạm, chuyển thành màu đỏ xám. Tiểu Bạch chăm chú quan sát, đột nhiên, vụt xoay người, sắc mặt giá buốt như băng nhìn về phía dũng đạo tối hù lại đã biến thành trống vắng.

Trong bóng tối đắng trước, một luồng hơi máu tanh nồng nặc cực kỳ không ngừng tản phát ra, giống như một con thú khổng lồ tham lam uống máu, độc ác quan sát mọi vật bên ngoài, khao khát máu tươi vô tận.

Một thân ảnh lặng yên đứng trong vùng tối tăm sâu hút, như ẩn như hiện!

Chương 243

Khủng Bố

Tu Di Sơn, Thiên Âm Tự.

Trong gian nhà gỗ lặng lẽ, Phổ Hoằng thượng nhân cùng Phổ Đức đại sư hai người đều im ỉm không lên tiếng, Pháp Tướng đứng một bên, trên mặt cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng bảo trì sự trầm mặc. Quý Lệ mắt không chớp đăm đăm nhìn bảo vật vừa mở ra trước mặt, ánh sáng trắng nhu hòa chiếu rọi sắc mặt hắn lúc sáng lúc tối.

Bao bọc trong mảnh vải đen là một pháp bảo như một cái mâm ngọc, chất liệu hiện ra màu trắng trong ôn hòa cực kỳ, ngoài rìa có những gấp răng cưa hướng lõm vào trong cách nhau không xa, trên mỗi một gấp răng cưa đều có phân ra một đường rãnh nhỏ, hướng vào giữa mâm ngọc, vạch từ sâu tới nông.

Ánh sáng trắng ở giữa mâm ngọc ngời tỏa nhu hòa nhất, cơ hồ trôi chảy nhẹ nhàng giữa khoảng không hư vô như dòng nước. Bên dưới ánh sáng, có vô số khối vuông nhỏ làm bằng ngọc cực kỳ tinh tế, xếp ở giữa mâm ngọc đầy dẫy nhưng hiển nhiên là có thứ tự ngạnh thớ đàng hoàng không rối rắm, bằng vào đạo hạnh tu hành của Quý Lệ có thể nhìn ra bên trên mỗi một khối vuông đó đều có khắc một chữ cổ, hắn lại không biết hàm nghĩa của những chữ đó.

Ngoài rìa mâm ngọc, đông nam tây bắc bốn phương hướng đều có khắc đồ án thần bí cổ xưa, có chỗ tựa bầu trời sao giăng, có chỗ như biển sâu đảo vắng, còn có đồ án thậm chí cổ quái đến mức căn bản không nhận ra là hàm nghĩa gì.

Nhưng lúc này Quý Lệ không quá quan tâm đến hàm nghĩa của những chữ nhỏ và những đồ án đó, cái khiến hắn kinh ngạc là vô số khối ngọc be bé đó không ngừng lưu động, không có khối nào là đứng yên, tất cả đều đang di động, chúng giống như dòng nước từ từ trôi, lại không chỉ chảy về một hướng, bốn mặt tám phương đều là phương hướng của chúng, nhưng dưới sự vận động làm cho người ta hoa mắt đó, lại tựa hồ thấp thoáng có ẩn chứa đạo lý gì đó, tất cả những khối ngọc đều không phát sinh hiện tượng đụng chạm nhau.

Quý Lệ chú thị một hồi lâu, vụt phát giác trên mâm ngọc phảng phất có một lực lượng thần bí, vô số khối ngọc lưu động trong mắt chàng đã hóa thành sông dài núi cao, thao thao bất tuyệt; một hồi lại ảo hóa thành sao giăng đầy trời, đầu chuyển tinh di, khung trời vô biên vô cùng tận; sau nữa, tinh quang tiêu tán trong chớp mắt, hắn ngạc nhiên thấy mình đang trong bóng tối hư vô, sâu kín trong vùng tối tịch liêu đó, như có một bức họa trôi qua, có đời trước, có đời sau, dưới

chân lại không biết từ lúc nào đã hiện ra một hắc động khổng lồ đen sì sâu hun hút không lường được, một hấp lực ào ạt không thể ngăn trở từ trong hắc động xông lên, kéo toàn thân hắn xuống dưới, phảng phất trầm luân vĩnh viễn trong vùng hắc ám...

"Này!"

Bất chợt, một tiếng quát gãy gọn như sấm sét vang bên tai, Quý Lệ thân người giật nảy, như từ trong mộng sự tỉnh dậy, đau lâm tấm mồ hôi, toàn thân như vừa trải qua một trường đại chiến mệt mỏi không chịu nổi, há miệng thở không ngừng.

Phổ Hoằng thương nhân phát ra tiếng quát như sư tử gầm cảnh tỉnh Quý Lệ trong mắt lộ ra vẻ từ bi, nhẹ nhàng chắp tay: "Thí chủ, ngươi thân thế trầm kha, tục thế trói buộc quá nhiều, có vô số quá khứ thương tâm, tâm ma cực nặng. Càn Khôn Luân Hồi Bàn này là vật độc nhất vô nhị trên thế gian, khả năng cướp hồn đoạt phách, có thể cắt đứt sinh tử, tính toán luân hồi, nhận định khí số, thật có lực nghịch chuyển càn khôn, cũng có thể làm cho người ta tang thần thất chí, tâm ma ăn mòn thân thể, nhất định phải cẩn thận đó."

Quý Lệ thấp giọng thở hổn hển, qua một hồi lâu sao mới từ từ bình tĩnh trở lại, Càn Khôn Luân Hồi Bàn trước mặt vẫn phát ra ánh sáng trắng nhu hòa, không hơi không tiếng trôi chảy đằng trước mọi người.

Tuy trong lòng đang chấn động kinh hãi trước kỳ năng của dị bảo chưa từng nghe tới này, nhưng nghĩ đến bảo vật này nếu quả nhiên thần diệu như vậy, hy vọng cứu trị Bích Dao đã tăng thêm nhiều phần, nghĩ tới đó, Quý Lệ trong lòng không còn kinh sợ nữa, biến thành vui mừng, nhìn Phổ Hoằng thương nhân và Phổ Đức đại sư bái lạy: "Đệ tử khẩn cầu lòng từ bi của nhị vị đại sư, xây thất cấp phù đồ 1, giúp sức cho đệ tử một tay, tạm thời cho đệ tử mượn bảo vật này cứu người, sau khi xong việc đệ tử nhất định sẽ tự mình về núi dâng trả, ngày sau ngày đêm cung phụng, mong nhị vị đại sư tu thành chính quả." Nói xong, vội đầu rết mạnh.

1 Thất cấp phù đồ: do tiếng "Phật - đà" dịch âm tiếng Phạn "buddha" đọc trêch ra. Phật giáo là của Phật- đà sáng tạo ra, vì thế nên gọi Phật giáo đồ là phù đồ, đời sau gọi tháp của Phật là phù đồ.

Phổ Đức đại sư hơi nhấc tay, nhưng ông ta lời nói tuy đã dần dần lưu loát, thân thể động tác lại vẫn cứng đờ, cánh tay chỉ động đậy, chỉ ngồi nghe.

May là Phổ Hoằng thương nhân bên cạnh đã bước qua, đỡ Quý Lệ dậy, dịu giọng: "Thí chủ bất tất như vậy, đứng dậy rồi nói."

Pháp Tướng một bên cũng đi qua, Quý Lệ mới chầm chậm đứng dậy.

Phổ Hoằng thương nhân mỉm cười: "Phổ Đức đại sư đã đem bảo vật ra, là đã đồng ý cho ngươi mượn, ngươi yên tâm."

Quỷ Lệ mừng rỡ, đang định bái tạ, lại nghe thanh âm của Phổ Đức đại sư vang lên: "Thí chủ, lão nạp có vài câu muốn nói với ngươi."

Quỷ Lệ liền nghiêm mặt: "Đại sư xin cứ nói, đệ tử rửa tai cung kính lắng nghe."

Phổ Đức đại sư từ từ thốt: "Bảo vật này nửa chính nửa tà, có thể làm mê hoặc lòng người. Lòng người nếu như tấm gương sáng, đường đường mà làm, rất có trợ ích; trái lại nếu câu động tâm ma như hồi nãy, sẽ phản ngược nuốt trọn thân mình. Ta cùng thí chủ quen biết không lâu, nhưng cũng nhìn ra thí chủ đạo hạnh thâm hậu, hơn nữa học hỏi nhiều ngã, các pháp đều thông, tương lai tiềm lực tu chân không phải kém cỏi, thành tự đương nhiên hơn xa bọn ta. Chỉ là thí chủ ngoại cường nội nhược, khí thịnh mà tình hư, tâm ma đã thành đại họa, như kiếm bén giắt trên đầu, thí chủ có biết không?"

Quỷ Lệ mặc nhiên một hồi lâu: "Không giấu gì nhị vị đại sư, đệ tử vốn không để ý đến thông đạt tạo hóa, tu được trường sinh. Về chuyện sinh tử, sau nhiều biến cố, đệ tử có cảm giác sự sống không có gì phải lưu luyến, tục thế cùng mình cũng như không ảo, hà tất để ý tới tâm ma mỏn mòn. Đệ tử hôm nay bôn ba thế gian chỉ là trong lòng còn nhiều mối quan hệ dây dưa vương vấn, vẫn còn một ít người chưa thể buông bỏ. Buông rơi không được, tự đem đời này để báo tri kỷ." Hắn từ từ ngược đầu, điềm đạm cười nói: "Còn mấy chuyện khác, đại sư bất tất phải bận tâm vì ta."

Phổ Đức đại sư mắt nhìn Quỷ Lệ một hồi lâu, thở dài một tiếng, nhắm mắt không nói gì.

Quỷ Lệ quay về phía Phổ Đức đại sư hành lễ, bước lên cẩn thận gói Càn Khôn Luân Hồi Bàn lại trong mảnh vải đen, trân trọng nhét vào lòng. Phổ Hoằng thương nhân chắp tay: "Thí chủ nhất thiết phải cẩn thận."

Quỷ Lệ gật đầu, chợt nhíu mày, giơ tay vỗ trán, cười lên: "Trí óc của tôi đâu rồi, quá cao hứng mà cái gì cũng quên hết, bảo vật này cách dùng ra sao, còn chưa thỉnh giáo nữa!"

Phổ Đức đại sư chậm chậm mở mắt, trao đổi ánh mắt với Phổ Hoằng thương nhân, Phổ Hoằng thương nhân trong mắt có ý hỏi theo, Phổ Đức đại sư lại khẽ thở dài, chậm chậm lắc lắc đầu.

Phổ Hoằng thương nhân hơi nhíu mày, không nói gì, Phổ Đức đại sư đắn đo một hồi, nhìn sang Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ cúi thấp mình, thốt: "Xin đại sư chỉ điểm, đệ tử cảm kích bất tận."

Phổ Đức đại sư lảng lặng lắc lắc đầu, Quỷ Lệ ngây người, không rõ nguyên nhân, sau một hồi, chỉ nghe Phổ Đức đại sư thanh âm trầm thấp khan khản: "Ta giữ vật này bên mình mấy chục năm, ngày đêm tham tưởng, đến nay cũng chỉ nhìn ra có kỳ năng thông huyền biến hóa, định hồn chuyển sinh, nhưng thủy chung không tham thấu thật ra làm sao mà sử dụng sai khiến dị bảo này."

Quỷ Lê như bị dội một thau nước lạnh lên đầu, phát lãnh từ đầu tới chân, nhìn Phổ Đức đại sư một cách không thể tin tưởng nổi, sau đó từ từ nhìn Phổ Hoằng thương nhân.

Phổ Hoằng thương nhân thở dài một tiếng: "Thí chủ, đó là duyên cớ ta và Phổ Đức đại sư một mực do dự, Càn Khôn Luân Hồi Bàn quả thật có kỳ năng nǔn chuyển càn khôn, đảo chuyển nhân quả, nhưng tất cũng vì pháp lực đó nghịch thiên thái quá, người thường không có cách nào khám phá ảo diệu bên trong."

Quỷ Lê ngây người không thốt nên lời, trong lòng hỗn loạn bối rối, ngàn ngôn vạn ngữ trào lên đầu, cuối cùng lại chỉ còn tư vị cay đắng không lời.

Một hồi lâu sau, hắn bỗng cười khổ thành tiếng, lắc lắc đầu: "Không cần biết ra sao, xin nhị vị đại sư cho đệ tử mượn bảo vật này, không cần biết ra sao, luôn còn một phần hy vọng."

Phổ Hoằng thương nhân cùng Phổ Đức đại sư đồng thanh: "A di đà Phật."

Pháp Tướng bên cạnh có vẻ bất nhẫn, bước lên một bước, thấp giọng: "Trương thí chủ, thật là khó..."

Quỷ Lê im lặng lắc đầu, chợt nhìn Pháp Tướng cười cười, chỉ là trong mắt Pháp Tướng, nụ cười đó chua chát cực kỳ, chỉ nghe hắn từ từ thốt: "Pháp Tướng sư huynh, ngươi bất tất phải dùng lời hay an ủy, kỳ thực sự tình như vậy, ta cũng không phải là lần đầu gặp phải, đã nhiều lần rồi cũng từng có hy vọng lớn lao trước mắt, lại khơi khơi thất bại thiểu sót..."

Thanh âm của hắn chợt chuyển thành trầm thấp, trên mặt nỗi đau xót cực kỳ thoáng qua, không nhiều lời nữa, vòng tay hướng về phía Phổ Hoằng, Phổ Đức đại sư, sau khi tạ ơn liền xoay mình, không quay lại nữa, bước dài đi ra.

Nhìn theo bóng Quỷ Lê, Phổ Hoằng thương nhân trong mắt thẩn sắc phức tạp, chắp tay khẽ niệm: "A di đà Phật, Phật tổ từ bi, hắn nghiệp chướng trói thân, thật là cả đời sầu khổ."

Phổ Đức đại sư mặc nhiên một hồi, cũng khẽ niệm một câu: "A di đà Phật!"

***

Hồ Kỳ Sơn, tổng đường Quỷ Vương Tông.

Tiểu Bạch về đến Hồ Kỳ Sơn đã ba ngày, trong ba ngày đó, mặt mày nàng tựa hồ chưa từng lơi lỏng. Nội trong ba ngày, thảm kịch không chỉ một lần diễn ra trước mặt nàng, nhìn những đệ tử Quỷ Vương Tông cuồng điên mà chết cho đến chu vi xung quanh ngày đêm chìm đắm trong sợ hãi, thấy cho dù mình không điên cũng phải chứng kiến thứ không khí khủng bố này ép bức mọi người điên cuồng, Tiểu Bạch hoàn toàn khẳng định trong Hồ Kỳ Sơn này chắc chắn đã xảy ra sự tình đáng sợ gì đó. Nhưng, cái làm cho nàng nghi hoặc tức giận nhất là dưới tình huống như vậy, nàng không ngờ lại không thấy Tông chủ của Quỷ Vương Tông Quỷ Vương đâu cả.

Theo lời của đệ tử Quỷ Vương Tông, Quỷ Vương trước đây đột nhiên hạ lệnh bế quan, không ra ngoài gặp khách nữa, cả một đám đệ tử Quỷ Vương Tông cũng không gặp được ông ta. Tiểu Bạch mấy phen kêu đệ tử Quỷ Vương Tông đi thông báo, nhưng tin tức truyền về lại không khác biệt gì, đám đệ tử Quỷ Vương Tông đi báo tin cũng không gặp Quỷ Vương Tông chủ, chỉ có lời của Quỷ Vương truyền ra mời Tiểu Bạch cô nương đợi thêm vài ngày, ông ta sẽ xuất quan, chỉ có nghe tiếng mà không thấy mặt ông ta.

Tiểu Bạch tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng đã dồn thân vào không khí quý dị của Quỷ Vương Tông ngày nay, tâm tình vô luận ra sao cũng không tốt đẹp được, hơn nữa mỗi một ngày lâu lâu lại nhìn thấy có người bên cạnh phát điên mà chết, sự đáng sợ của cảnh cuồng điên đó, tuyệt không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được.

Trên sự thật, Tiểu Bạch băng vào đạo hạnh ngàn năm của nàng đã thấp thoáng cảm thấy được ẩn tàng sau động quật trong lòng núi rộng lớn hoành tráng này có một luồng lực lượng khát máu cực kỳ quý dị, đang không ngừng bành trướng, đặc biệt là mỗi lần nàng thấy có người phát điên mà chết, hơi máu tanh đặc thù biến thành càng lúc càng nồng nặc hắn lên.

Ba ngày trước, lúc nàng vừa đến Hồ Kỳ Sơn, chứng kiến tên đệ tử Quỷ Vương Tông là lão Lý phát điên, từng bất chợt phát hiện trong một góc tối có ẩn tàng nhân vật thần bí, thứ mùi vị huyết tinh đó tản phát ra trên mình đậm đặc nhất, nhưng lúc nàng truy đuổi theo, lại phát hiện nhân vật thần bí đó tự nhiên biến mất, từ ngày đó đến nay không còn xuất hiện nữa.

Đến giờ này, Tiểu Bạch cảm thấy sức nhẫn耐 của mình đã tiêu tán gần hết!

Trong thạch thất, Tiểu Bạch ngồi đơn độc một mình, vách đá dày nặng xung quanh tuy đầy tràn những kẽ nứt trước đây đâu có thấy, khiến cho người ta kinh hãi, nhưng vẫn có thể cảm trở đại đa số những âm thanh tạp nhợp, phần nào giữ được không khí tĩnh mịch đáng quý trong thạch thất. Chỉ là trên mặt Tiểu Bạch lại không có tới một chút sắc vẻ bình tĩnh, ngược lại, sự phẫn nộ trên mặt nàng càng lúc càng mãnh liệt, sự tình xảy ra trước mắt nàng mấy ngày qua đã hoàn toàn đả phá ấn tượng về Quỷ Vương của nàng trước đây, môn hạ đệ tử bị nhốt kín trong khủng bố, mà Tông chủ không ngờ hoàn toàn biến mất bóng dáng, thậm chí cả đứng ra nói một câu xoa dịu lòng người cũng không, còn nói gì tới nghĩ ra cách giải quyết sự việc.

Đây quả thật là chuyện chưa từng nghe thấy, Tiểu Bạch thậm chí còn hoài nghi Quỷ Vương Tông có phải đã xảy ra đại sự gì trong khi nàng không có mặt, có nhân vật lợi hại nào đó đã ngầm ngầm hại chết Quỷ Vương, cho nên mới loạn lạc như vậy. Nếu không thì hùng tài đại lược như Quỷ Vương trong dĩ vãng sao lại để cho ở đây đi tới tình cảnh như vậy? Chỉ là Tiểu Bạch nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy nhân vật lợi hại như Quỷ Vương làm sao mà bị thủ hạ mưu phản cho được, Tiểu Bạch thủy chung còn nghĩ tới tình cảm người chị em Tiểu Si đã kết nghĩa phu thê với Quỷ Vương năm xưa, không muốn làm dữ, chỉ dành nhẫn nhịn chờ đợi, nào ngờ đã đợi liền ba ngày ba đêm."

"Cách!"

Tiểu Bạch sắc mặt âm trầm như nước, vỗ vào cạnh giường, đứng dậy, đi thẳng ra cửa.

Đã ba ngày, nàng cuối cùng đã nhịn không được nữa, quyết tâm phải đi gặp Quý Vương hỏi cho rõ, nàng cũng thà rời khỏi chỗ này cho xong, chỗ quý dị như vậy, nàng thật không muốn ngồi đợi nữa.

Lúc nàng sắp tới cửa đá, Tiểu Bạch chợt cau mày, tựa hồ cảm thấy gì đó, dừng chân lại.

Quả nhiên một lúc sau, ngoài cửa có động tĩnh truyền vào, tiếp đó một thanh âm cung kính vang lên: "Tiểu Bạch cô nương có đó không?"

Tiểu Bạch bước lên mở cửa, chỉ thấy đứng ngoài thạch thất là một đệ tử của Quý Vương Tông, cỡ khoảng hai chục, nhìn còn rất trẻ, nhưng mắt quầng thâm, cũng không che giấu được vẻ mệt mỏi, có thể thấy được người này cũng bị những chuyện quý dị xung quanh làm khổn đốn.

Thấy Tiểu Bạch có mặt, gã đệ tử Quý Vương Tông liền nghiêm mặt, Tiểu Bạch cùng Quý Vương Tông chủ Quý Vương và phó Tông chủ Quý Lệ có giao tình không phải tầm thường, Quý Vương Tông trên dưới không có ai là không biết, dĩ nhiên là cung kính với nàng.

Tiểu Bạch liếc nhìn gã, hỏi: "Chuyện gì?"

Nghe tên đệ tử trẻ đó đáp: "Đệ tử phụng lệnh Tông chủ tới thỉnh Tiểu Bạch cô nương đi gặp mặt."

Tiểu Bạch nghe vậy ngẩn người, liền cười lạnh một tiếng: "Ông ta cuối cùng đã có thời gian rồi sao, cuối cùng chịu gặp ta rồi?"

Trong giọng điệu của nàng có vẻ tức giận bất kính đối với Quý Vương, tên đệ tử Quý Vương Tông nghe vậy, trên mặt thoáng qua vẻ kinh sợ, đầu cúi càng thấp.

Tiểu Bạch hừ một tiếng, cũng không muốn làm khó gã nữa, điềm đạm thốt: "Vừa may ta cũng muốn đi gặp ông ta, đã là như vậy, người dẫn đường đi!"

Tên đệ tử Quý Vương Tông thở phào, gật đầu: "Dạ, xin cô nương theo tôi." Nói rồi cũng không dám nhìn Tiểu Bạch, xoay mình đi về phía dũng đạo.

Tiểu Bạch theo sau tên đệ tử Quý Vương Tông, thấy phương hướng đi chính là chỗ ở của Quý Vương, xem ra Quý Vương quả nhiên vừa ra khỏi giai đoạn gọi là "bế quan", đã về đến gian ốc của ông ta. Tiểu Bạch khép miệng hé hé, trên mặt thoáng lộ một nụ cười lạnh.

Hai người đi một mạch, còn cách thạch thất của Quý Vương mười trượng, tên đệ tử Quý Vương Tông dừng bước, thấp giọng: "Tiểu Bạch cô nương, Tông chủ phân phó để cô nương một mình vào gặp mặt, tôi không vào được."

Tiểu Bạch cau mày, tuy Quý Vương đã quen phân phó như vậy, nhưng còn cách xa mươi trượng mà tên đệ tử này đã dừng chân, vô luận ra sao cũng là một hành vi cực kỳ thất lễ. Nhưng sau khi nàng quay đầu lại nhìn tên đệ tử trẻ tuổi, đầu óc lại bần thần, chỉ thấy thần tình gã đờ đẫn, song thủ buông lơi, mặt mày lấm lét hoang mang, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, thái độ cực kỳ khẩn trương lo sợ.

Tiểu Bạch im lặng một hồi, bình tĩnh trở lại, khẽ thở dài một tiếng: "Được, ngươi đi đi."

Gã đệ tử trẻ ngược đầu nhìn Tiểu Bạch một cái, liền cúi thấp đầu, nhưng rõ ràng có thể thấy toàn thân gã đã hơi lỏng được chút ít, giống như tảng đá ngàn cân trên lưng đã quăng xuống, khóc miệng cũng lộ ra nụ cười mỉm, chỉ nghe gã thấp giọng: "Đa tạ cô nương." Nói xong, xoay mình tắt bỏ đi.

Mục quang của Tiểu Bạch xoay lại, nhìn về phía thạch thất của Quý Vương, trầm ngâm một lúc, định thần đi tới một bước, bất chợt, ngay lúc đó, từ xa xa sau lưng nàng vọt truyền lại tiếng gầm thét xé nát tâm can, thanh âm đó sắc bén như dao kiếm, trong một sát na xung phá hết sự tĩnh lặng yếu ớt trong tòa động quật này.

Tiểu Bạch không phải là lần đầu tiên nghe thấy thứ thanh âm đó, nhưng lồng ngực vẫn đột nhiên chìm đắm, hét một tiếng xoay người lại, cũng chỉ thấy trong dũng đạo trước mặt vẫn trống trống không không, chỉ có một thân ảnh đứng sững như một tượng đá cứng đờ.

Xa xa, tiếng gầm thét pha lẫn tiếng người hô hào, dần dần bị che lấp bởi tiếng ảu đả quát mắng hỗn loạn, khí vị máu tanh lợt lạt phảng phất như dòng nước vô hình trôi tản xung quanh thân thể Tiểu Bạch.

Lúc đó, Tiểu Bạch tạm thời không để ý tới những thứ đó, nàng cau mày, đăm đăm nhìn gã đệ tử trẻ hối nãy. Thạch thất của Quý Vương nằm trong một góc an tĩnh hơn hết, dũng đạo đó dài thượt, giờ phút này ngoại trừ Tiểu Bạch và gã đệ tử Quý Vương Tông trẻ trung kia cũng không còn ai khác, từ đằng xa tiếng gào thét khủng bố khiến cho lòng người té dại vẫn không ngừng truyền đến, cũng không biết là người đáng thương nào lại phát điên.

Bất chợt, thân thể cứng đờ của gã đệ tử trẻ bắt đầu phát run, run rẩy càng lúc càng dữ, tiếp đó gã phát ra một tiếng hú gần như tuyệt vọng: "A!... Ta không chịu được nữa..."

Gã rút thanh đao hộ thân ra, phảng phất nới hư vô bên cạnh gã có ác quỷ muỗi hại gã, cho nên huy đao chém chặt loạn xa như điên cuồng, binh khí phát ra tiếng rít sườn sườn trong không khí, thỉnh thoảng chém lên vách đá cứng ngắc, lưu lại vết ngân lòn lợt.

Tiếng gầm thét xa xa đã dần dần giảm yếu, nhưng đám đông tựa hồ nghe thấy gì đó, bắt đầu di động đến. Tiểu Bạch hử lạnh một tiếng, chợt bóng trắng nhoáng lên, người đã lướt đến bên cạnh gã đệ tử trẻ. Gã đệ tử trẻ tựa hồ đã mất đi lý trí, vung một đao chém về phía Tiểu Bạch, Tiểu Bạch tả thủ lăng không thành trảo, như ánh chớp nắm lấy cổ tay của gã đệ tử trẻ, nhấn chút khí lực, liền nghe một

tiếng cách nhẹ, thanh đao trong tay gã đệ tử đã rơi xuống đất, thân người gã đã mất hết hơi sức dựa vào vách đá.

Tiểu Bạch định thần nhìn thẳng vào song nhãn của gã, chỉ thấy gã thở hổn hển, nhãn quang tán loạn có vẻ điên dại, nhưng ngoại trừ có vài vằn đỏ trong mắt, không có ánh đỏ bừng khát máu.

Tiểu Bạch thở phào một hơi, trong tai nghe thấy thanh âm tạp nhạp từ xa đến gần, trầm ngâm một hồi, hữu thủ phất qua đầu gã đệ tử trẻ, theo ống tay áo trắng tinh thoảng qua, gã đệ tử trẻ rùng mình, song nhãn từ từ nhắm lại, người cũng yếu ớt gã quy xuống.

Tiểu Bạch mặt mày bệnh cứng, vụt xoay mình, thân người bay về phía thạch thất chỗ Quý Vương cư trú, dang sau lưng nàng, nhiều bóng người thấp thoáng xuất hiện, chạy về phía đó.

Chương 244

Hy Vọng

Cửa đá trầm trọng phát ra thanh âm trầm đục đang đóng lại sau lưng Tiểu Bạch, cũng đồng thời cắt đứt những thanh âm tạp nham xa xa, nhãn thần người sáng của Tiểu Bạch quét quanh nhà, liền rời đến trên mình nam nhân ngồi dang sau thư án phía trước. Người đó thân thể cao to, sắc mặt uy nghiêm, khí độ hùng vĩ, chính là Quý Vương.

Lúc này, Quý Vương cũng đưa mắt nhìn Tiểu Bạch, lại không nói gì. Tiểu Bạch trước khi đến đây vốn trong lòng tích tụ đầy dẫy tức giận, nhưng giờ phút này không ngờ lại không biết nên nói gì mới đúng, hừ một tiếng, mục quang bắt giác lại nhìn quanh thạch thất, liền nhíu nhíu mày, trong lòng dâng lên một thứ cảm giác kỳ quái, có vẻ như gian phòng này có gì đó không đúng, nhưng đồ đạc bày biện xung quanh lại vẫn không khác gì so với lần trước nàng đến, không có một tí xúi biến động, cả chính Tiểu Bạch cũng không nói được là cái gì không đúng.

Lúc đó, Quý Vương từ từ đứng dậy, hỏi: "Sao ngươi lại đột nhiên quay về?"

Thanh âm của ông ta trầm thấp thập phần, tựa hồ có hơi khác so với giọng nói lúc trước, nhưng Tiểu Bạch lúc này trong lòng đang có quá nhiều tâm tình, cũng không chú ý mấy, lợi dụng Quý Vương hỏi câu đó, nàng cười lạnh một tiếng: "Thì ra ông còn biết ta đã về? Ta về không phải là tìm ông."

Quý Vương điềm đạm hỏi: "Ồ? Vậy là vì chuyện gì?"

Tiểu Bạch trả lời không do dự: "Ta về để tìm Quý Lệ vì còn có chuyện chưa nói, ta có vài lời muốn hỏi ông..."

"Chậm đã!" Quý Vương sắc mặt trầm ổn chợt hơi có biến, cắt ngang lời nói của Tiểu Bạch: "Ngươi nói tìm Quý Lệ?"

Tiểu Bạch liếc nhìn ông ta, khóe miệng hơi động đậy: "Thì sao?"

Quỷ Vương sắc mặt sa sầm, dị quang thoảng qua trong mắt, chú thị nhìn lên mình Tiểu Bạch một hồi, một luồng hàn ý lạ kỳ từ trong nhân thần của ông ta chầm chậm tản phát, nhưng Tiểu Bạch lại phảng phất không cảm thấy gì, sắc mặt bất biến, nhìn thẳng vào mắt Quỷ Vương, thấp thoáng có ý gây hấn.

Hai người nhìn nhau một hồi, Quỷ Vương chợt thở dài một tiếng, dời chuyển mục quang: "Không có gì."

Tiểu Bạch hừ lạnh một tiếng: "Ta đến hỏi ông, thời gian gần đây trong Hồ Kỳ Sơn đã loạn lạc rồi bời, ngày nào cũng có người phát điên một cách quái lạ, ngày nào cũng có người thảm tử, Quỷ Vương Tông trên dưới ai ai cũng sợ hãi, ai ai cũng dòm trước ngó sau, ông có biết không?"

Quỷ Vương chắp tay sau lưng đứng dậy, thần tình trên mặt ông ta sau khi nghe thấy tin tức kinh hồn đó lại tựa hồ cứng đờ như nham thạch, không có biến hóa, qua một lúc ông ta mới điểm đạm hỏi: "Ô? Có chuyện vậy sao?"

Tiểu Bạch tức không chịu nổi, bước tới một bước, giận dữ hỏi: "Ông thân là Quỷ Vương Tông Tông chủ, sao lại lì ra một cách bất nhân đối với đại sự như vậy? Trong lòng ông đang nghĩ gì đây?"

Quỷ Vương xoay người lại, mục quang càng lãnh đạm, nhìn Tiểu Bạch một cái, khẩu khí chuyển thành lạnh buốt: "Ngươi cũng biết ta là Quỷ Vương Tông Tông chủ mà, còn Tiểu Bạch cô nương ngươi là gì của Quỷ Vương Tông? Bằng vào cái gì mà lo chuyện nhà của Quỷ Vương Tông ta?"

Tiểu Bạch ngây người, hiển nhiên không tưởng được Quỷ Vương lại nói mấy lời đó, trên mặt vẻ tức giận càng đậm đặc, hai người mục quang như hai bình khí trong thạch thất, không tiếng tăm đập vào nhau!

Cũng không biết bao lâu sau, chỉ nghe Tiểu Bạch gằn từng tiếng: "Phần cơ nghiệp này, năm xưa có tâm huyết của Tiểu Si muội muội của ta, ta không cần biết ông thật ra có bị điên hay không, nhưng ta không thể nhìn ông hủy nó đi!"

"Hủy nó? Khà khà..." Quỷ Vương giống như đột nhiên nghe lời nói buồn cười nhất, thần tình biến đổi, trừ âm trầm phút chốc đã biến thành cuồng vọng, ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng: "Ngươi biết gi? Chính là vì phần cơ nghiệp này có tâm huyết của Tiểu Si, ta mới dụng tâm kinh doanh, ngày sau xem ta nhất thống võ lâm, xưng bá thiên hạ, mới biết thủ đoạn của ta, khà khà..." Tiếng cười của ông ta cuồng dại, thần tình dương dương tự đắc, thần thái khác hẳn ngày xưa, hoàn toàn không còn tư thái trầm ổn ngày thường.

Tiểu Bạch không khỏi ngạc nhiên, nàng là Cửu Vĩ Thiên Hồ, tuy bình nhật đối đai với người ta cũng có thể coi là thiện lương, nhưng cũng vị tất xem trọng nhân mạng, chỉ là giờ phút này nhìn thấy thần tình của Quỷ Vương không ngờ đã hoàn toàn không lo tới tính mệnh của vô số đệ tử Quỷ Vương Tông, cho dù nàng là loài yêu trong mắt loài người cũng phải thấy quá đáng. Tiểu Bạch cảm thấy mình phen này quay về thật là sai lầm, người người xung quanh đều chừng như đã biến thành điên dại, chưa điên cũng không khác gì điên mẩy, Quỷ Vương trước mặt cũng không bình thường, thật làm cho mình tức tối nghi hoặt.

Giận dữ đến cực điểm, Tiểu Bạch quát lớn: "Ngươi có phải bị điên không? Những người kia đều là mòn hạ đệ tử của ngươi, sao ngươi có thể không lo gì tới tính mệnh của chúng?"

Quỷ Vương vốn vẫn còn ngửa mặt cười dài, nhưng chữ "điên" trong lời nói của Tiểu Bạch vừa lọt vào tai, thần tình của ông ta liền biến hóa, bắp thịt trên mặt co thắt, tiếng cười ngưng bất, mục quang hung mãnh như đao, nhìn về phía Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch thấy thần thái đột biến của Quỷ Vương, thấp thoáng tỏa ra mấy phần sát khí, trong lòng hơi rung mình, cơ hồ cùng một lúc, băng vào sự linh mẫn của đạo hạnh tu hành ngàn năm yêu hồn, nàng lại phát hiện một chuyện làm cho nàng hơi chấn động, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Quỷ Vương.

Trong thạch thất, giữa sự im lặng không hơi không tiếng, không ngờ bốc lên một mùi máu tanh quỷ dị lờn lợt. Lực lượng quỷ dị đó, cho dù trong lòng Tiểu Bạch không chịu tin, lại rõ ràng đang chậm chạp tản phát từ thân người Quỷ Vương.

"Ngươi... nói... gì?"

Quỷ Vương đứng đó, chăm chăm nhìn Tiểu Bạch, thanh âm lại biến thành trầm thấp, phun ra một câu hỏi qua kẽ răng.

Tiểu Bạch không hồi đáp, nàng chỉ nhìn Quỷ Vương, sau đó nét kinh ngạc ban đầu đã thay thế bằng sự bình tĩnh trở lại, mặt mày không chút biểu tình, đến cuối trong nhän thần của nàng thậm chí còn thấp thoáng có vẻ trào phúng châm chọc quỷ dị, chỉ thấy nàng trầm mặt một hồi lâu, lại ngẩng đầu từ từ thốt: "Ta hồi nãy nóng nảy bôp chộp, lời nói không đúng, ông đừng để ý."

Lời nói này vượt ngoài ý liệu của Quỷ Vương, băng vào sự trầm ổn của ông ta cũng không khỏi hiển lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không cần biết là sao, Tiểu Bạch đã nói ra câu đó, trong thạch thất vốn không khí căng thẳng lại đã nhất thời buông nhẹ, sát khí máu tanh thần bí quỷ dị kia cũng tựa hồ từ từ lọt lạt đi.

Tiểu Bạch nhìn kỹ Quỷ Vương, thốt: "Ta hồi nãy có nói ta đến tìm Quỷ Lê, đã là hắn không có ở đây, ta cũng chán ngán ngồi lì, vậy ta đi đây."

Quỷ Vương do dự một hồi, đôi mày nhíu lại, tựa hồi nhất thời vẫn chưa nghĩ thông duyên cớ tại sao thái độ của Tiểu Bạch lại đột nhiên biến chuyển, nên nói cũng hơi đắn đo.

Còn Tiểu Bạch lại không để cho Quỷ Vương có thời gian nghỉ ngơi, nói thẳng: "Nếu ông không còn chuyện gì khác, ta cáo từ đây." Nói xong quay lưng đi ra cửa.

Thạch thất của Quỷ Vương dĩ nhiên là nơi rộng rãi, nhưng xây trong lòng núi, có rộng cũng đâu rộng mấy, khoảng cách giữa Tiểu Bạch và cửa đá chỉ chưa đầy mười bước, nhìn thân ảnh yếu điệu của nàng ra đi, Quỷ Vương đứng sau lưng nàng thần tình đột nhiên xảy ra biến hóa, đủ thứ thần sắc phức tạp đan dệt vào nhau, chợt sát khí đắng đắng, chợt lại do dự không quyết đoán.

Chỉ là tốc độ bước đi của Tiểu Bạch lại không chậm rãi chút nào, cách xa mươi bước, cho dù tốc độ không nhau cũng có thể nháy mắt là đến. Cửa đá nặng nề chầm chậm mở về một phía trước mặt nàng, phát ra tiếng cộc cách trầm thấp, nàng không quay đầu lại.

Vật áo trắng bao phủ hình dáng thon thả đầy đặn của nàng, lấp phất nhẹ nhẹ.

Trong thạch quật trong lòng núi này lại có gió thổi vào sao?

Sau lưng, cánh cửa nặng nề lại đóng lại, cách chia nàng cùng bên trong thạch thất. Tiểu Bạch chợt đứng lại, hít sâu một hơi, lẩn theo thông đạo trống trống vắng vắng mà đi, tới lúc này thân thể nàng đã từ trạng thái căng thẳng khẩn trương ngấm ngầm lúc nãy trở nên buông lỏng hơi hơi.

Nhân quang của nàng vẫn có chút cười cợt thần bí, không biết là đáy lòng nàng đang nghĩ gì, chỉ là mục quang của nàng đang lướt qua xung quanh thông đạo rộng rãi, chợt mục quang rơi trên những kẽ nứt sâu hoắm thô thiển trên vách đá xung quanh, sau đó, thần tình trên sắc mặt của nàng lại thoảng qua một tia cười lạnh xác nhận.

Nàng đã biết nguyên nhân của cảm giác có gì đó không đúng hối nãy khi mình ở trong thạch thất của Quỷ Vương. Trong động quật của Quỷ Vương Tông ở Hồ Kỳ Sơn này, đâu đâu cũng có những vết nứt thần bí quý dị xuất hiện, chỉ có trong thạch thất của Quỷ Vương hối nãy, tường đá lại không như vậy.

Hoàn hảo không tổn hại!

***

Quỷ Lệ từ trên bầu trời cao cao rơi xuống, con khỉ Tiểu Hồi vẫn ngồi trên vai chàng, nhìn khắp bốn phía, đối với Tiểu Hồi háo động mà nói, tựa hồ vĩnh viễn không có lúc nào an tĩnh, bên trong thân thể khỉ cũng vĩnh viễn nhìn không thấy hai chữ "mệt mỏi."

Bất quá khỉ không thể mệt, nhưng chủ nhân của nó sắc mặt lại có vẻ trầm trọng, Quỷ Lệ hạ mình xuống đất, xa xa là Hồ Kỳ Sơn hoang lương sừng sững, nhưng không biết vì sao hắn lại không trực tiếp hạ xuống ngay cửa vào động quật của Quỷ Vương Tông như xưa, mà lại hạ xuống chân núi Hồ Kỳ Sơn, sau đó chầm chậm bộ hành lên núi. Có thể nhìn ra thần thái của Quỷ Lệ có vẻ ngưng trọng, đôi mày nhíu chặt, có lẽ cả hắn cũng đã quên rất lâu rồi không có lần nào thật sự cười tươi.

Lồng ngực hơi có cảm giác nắng nặng, Quỷ Lệ không cần thò tay sờ cũng biết là gì – pháp bảo thần bí Càn Khôn Luân Hồi Bàn! Trước đây Quỷ Lệ chưa từng nghe nói thế gian này không ngờ còn có bảo vật thần kỳ như vậy, càng không tưởng được một lão coi tướng Chu Nhất Tiên lăng kính thiên nhai lại biết bí mật mà ngay cả trong Thiên Âm Tự cũng cực kỳ ẩn bí, chỉ là sau mỗi một chút hy vọng của hắn lại là lo lắng, bồn chồn, khốn hoặc. Mãi cho đến bây giờ, hắn vẫn không có cách nào tham khảo pháp bảo này, nghĩ lại, Phổ Đức đại sư một trong tứ đại thần tăng của Thiên Âm Tự cũng đã tồn mấy chục năm tham tướng mà vẫn không thấu

đáo, làm sao trong vài ngày ngắn ngủi mà hắn có thể giải được cõi mê này?
Làm sao mà lo cho Bích Dao?

Quỷ Lệ dừng bước, hít một hơi sâu, thần tình của hắn giống như gánh nặng ngàn cân đè ép không thở được, sau một hồi lâu, hắn bỗng cười khổ một tiếng, lại đi lên núi.

Biết bao nhiêu người luôn nói đời người như mộng, lại nào biết giữa nhân thế, vô luận là mộng ra sao, cũng phải đi đổi diện!

Bất tri bất giác hắn đã đi đến chỗ vào động quật tổng đường Quỷ Vương Tông.

Mấy đệ tử đi tuần canh gác cửa khẩu nhìn thấy thân ảnh của hắn, ban đầu kinh hãi, liền đó nghĩ đến gì đó, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng hoan hỉ, tất cả đều chạy lại.

"Phó Tông chủ, ngài đã về rồi."

"Ngài về chậm một bước, Tiểu Bạch cô nương có đến tìm ngài, hồi nay mới vừa ra đi rồi!"

"Ngài không về thì bọn tôi... bọn tôi thật không biết còn có thể sống sót gấp ngày không..."

Tiếng nói loạn xạ chất chồng nhao nhao vang lên, khiến cho Quỷ Lệ thắt kinh, ngạc nhiên hỏi: "Các ngươi nói gì?"

Chúng đệ tử Quỷ Vương Tông những ngày qua thật như dìm mình trong đao sơn hỏa hải, khốn khổ không thể tả, ngày ngày dưới tình huống đó, bao nhiêu quản sự không ngờ biến mất hết, tứ đại thánh sứ vốn luôn có uy vọng, nhưng Thanh Long sau khi đi Nam Cương là bắt vô âm tín, thắt tung đã lâu, Chu Tước cũng đã sớm rời khỏi Hồ Kỳ Sơn. Ngay cả Quỷ Vương Tông cầm đầu cả mạch Quỷ Vương Tông lại hoàn toàn có thái độ quý dị khỏi hỏi không rắng, trong Quỷ Vương Tông thật sự đã loạn lạc không còn quy củ Ma giáo sâm nghiêm, ai ai cũng sợ hãi phat mà không dám trốn chạy, nếu không thì Hồ Kỳ Sơn đã biến thành tòa núi trống không rôi.

Quỷ Lệ có địa vị cao trong Quỷ Vương Tông, tuy ngày thường mặt lạnh với mọi người, nhưng đối đãi với chúng đệ tử tầm thường trong Quỷ Vương Tông lại không bao giờ khinh khi coi thường, cho nên bọn đệ tử ngầm ngầm kính trọng vị phó Tông chủ im lặng ít nói này thập phần. Giờ phút này nguy nan trùng trùng, chợt nhìn thấy Quỷ Lệ, cứ như đang bệnh được cho thuốc, làm sao không khiến cho bọn chúng những kẻ trong lòng đang chìm đắm trong sợ hãi không thể tự thoát bỗng trở thành vui mừng như điên cho được.

Nghe đám đệ tử xung quanh kẻ một câu người một câu tranh nhau nói không ngớt, Quỷ Lệ mặc nhiên cúi đầu, giơ tay sờ ngực, Càn Khôn Luân Hồi Bàn qua mảnh vải đen thấp thoáng tản phát hơi ấm lợt lạt.

"Đủ rồi!" Đột nhiên hắn lạnh lùng thốt một câu.

Đám đệ tử Quỷ Vương Tông xung quanh đều ngẩn người.

Quỷ Lê im lặng đưa tay đẩy chúng đệ tử Quỷ Vương Tông, đi vào trong lòng núi.

Đằng sau có người nói lớn: "Phó Tông chủ, lẽ nào ngài... ngài cũng không lo cho bọn tôi?"

Quỷ Lê thân mình dừng lại một lúc, sau đó chỉ nghe thanh âm trầm thấp nén giữ của hắn chậm chậm thốt: "Đã mười năm rồi ta tận toàn lực mà cũng không có cách cứu trị Bích Dao, cả chính ta cũng không lo được cho mình, có năng lực gì để cứu người khác..."

Hắn lại tiếp tục tiến bước, nhìn theo bóng lưng hắn không ngờ thoang thoảng mây phần thê lương, không còn khí khái trẻ trung mà hắn lúc này nên có. Đám đệ tử Quỷ Vương Tông đằng sau hắn đưa mắt nhìn nhau, mặt mày ai ai cũng xám xịt, tuyệt vọng như thủy triều đang từ bốn phượng tám hướng trào dâng, dìm ngập bọn chúng.

Quỷ Lê đi vào dũng đạo trong lòng núi, chưa đi được hai bước, chợt con khỉ Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn vọt giật mình, kêu "chèp" một tiếng sắc bén, đứng hắn dậy, đồng thời trong con mắt thứ ba thoang thoảng tỏa ra kim quang, bộ dạng như lâm đại địch.

Quỷ Lê cau mày, giơ tay ấm Tiểu Hồi xuống, thấp giọng hỏi: "Tiểu Hồi, gì vậy?"

Tiểu Hồi "chèp chẹp, chẹp chẹp" mấy tiếng, thần thái thoảng hiện nét khẩn trương, đồng thời hai cánh tay múa mẩy, Quỷ Lê mục quang ngưng trọng, liền thuận theo phuơng hướng ngón tay Tiểu Hồi chỉ mà nhìn, thần sắc trên mặt cũng dần dần chuyển thành băng lãnh.

Nơi Tiểu Hồi chỉ là trên vách đá cứng cỏi, không ngờ đã xuất hiện nhiều vết nứt sâu hút thần bí.

Quỷ Lê chậm chậm đặt Tiểu Hồi trở lại trên vai, đồng thời lại tiếp tục cất bước, từ từ đi tới. Tiểu Hồi bám trên vai Quỷ Lê, ba con mắt tròn tròn, bộ dạng cảnh giác, quan sát kỹ xung quanh. Dũng đạo vốn đóng đáo người qua kẽ lại, lúc này chỉ còn phản ảnh của Quỷ Lê và Tiểu Hồi, đám đệ tử Quỷ Vương Tông thường gặp không ngờ đã hoàn toàn biến mất.

Dũng đạo trống trống không khôn, gấp ngã này ngã nọ, thân hình Quỷ Lê từ từ đều bước, kẽ nứt thần bí trên vách đá hai bên dũng đạo cũng càng lúc càng to bự dày kín. Một luồng hơi quỷ dị bắt đầu di tản trong thông đạo vây quanh Quỷ Lê, giống như trong vô hình có quái vật gì đó đang ngầm ngầm trộn mắt chớp nhìn bọn họ.

Mùi máu tanh như có như không, như ẩn như hiện, lơ thơ phiêu phuơng trong dũng đạo thoáng rộng.

Bước chân của Quỷ Lê càng lúc càng chậm, mục quang của hắn dời chuyển từ kẽ nứt này sang kẽ nứt khác, cũng càng lúc càng trở thành thâm thùy sắc bén, ở đây quả thật đã xảy ra sự tình gì đó!

Hắn bỗng dừng bước, chừng như đang nghĩ gì đó, trong nháy mắt sắt mặt tái nhợt, lực lượng quý dị còn chưa biết là gì đó đã bao trùm Hồ Kỳ Sơn, còn Bích Dao lại vẫn đang nằm trong hàn băng thạch thất...

Chốc lát, thân ảnh của Quý Lệ như ánh chớp bắn tới, thậm chí phát ra tiếng xé gió vù vù trong dũng đại tĩnh bí, liền biến mất tận cuối dũng đạo.

"Un!"

Tiếng cửa đá nặng nề di động lại vang lên, Quý Lệ bồn chồn đứng trước cửa hàn băng thạch thất, cơ hồ cửa đá vừa mới mở ra đủ một người lọt qua, hắn đã len lách vào trong.

Hơi khói trắng muốt dịu dàng như mộng ảo vẫn tản phát từ cái giường hàn băng, phơn phơ trong không trung, một thân ảnh màu lục mang nụ cười lờn lợn điềm tĩnh vẫn an nhiên nằm đó.

Quý Lệ im lặng đứng sát ngưỡng cửa, sau một lúc lâu mới thở phào một hơi, thần sắc khẩn trương trên mặt từ từ bình tĩnh lại.

Hắn nhìn thấy Bích Dao là tốt rồi, từ từ đi lên, đến bên giường hàn băng, chú thị nhìn dung nhan mỹ lệ vẫn như năm nao của nữ tử, nhẹ giọng: "Ta đã về, Bích Dao."

Không hồi đáp, chỉ một màn tĩnh mặc băng lãnh, khoe miệng Quý Lệ khẽ động, nhẫn quang thoảng qua sắc bi ai.

Hắn ngồi bên giường, nhìn quanh một vòng, phát hiện hàn băng thạch thất này không biết tại sao lại hoàn toàn khác biệt với dũng đạo đầy tràn kẽ nứt, vách đá trong đây không ngờ còn nguyên không hư hại, một vết nứt cũng không.

Quý Lệ nhíu mày, trong mắt thoảng có vẻ không hiểu, nhưng lúc này hắn tựa hồ không có tâm tình để nghĩ ngợi sâu xa, rất máu chóng, sức chú ý và mục quang của hắn đều tập trung lên Bích Dao đang nằm trên giường hàn băng.

Thò tay rút vật bao trong mảnh vải đen ra, hắn từ từ tháo vải, để lộ Càn Khôn Luân Hồi Bàn, ánh sáng trắng nhu hòa tản phát, lướt qua gương mặt trắng nhợt của Bích Dao.

"Bích Dao..." Quý Lệ khẽ kêu một tiếng.

Còn chưa đợi hắn nói tiếp, chợt cánh cửa đá sau lưng hắn truyền tới thanh âm băng lãnh uy nghiêm.

"Chậm đã!"

Quý Lệ cau mày, quay lại nhìn.

Chỉ thấy Quý Vương đang chắp tay đứng gần cửa, mục quang sắc bén như đao, chăm chăm nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay Quý Lệ, lãnh đạm hỏi: "Vật trong tay ngươi là vật gì đó?"

Chương 245

Càn Khôn Tỏa

Sâu thẳm trong động quật Quý Vương Tông, Hồ Kỳ Sơn. Huyết Trì.

Không gian rộng lớn vẫn bị một mùi máu tanh nồng nặc bao trùm, huyết khí sôi sùng sục thậm chí còn nhuộm cả thạch nhám rắn chắc thành màu máu đỏ rực. Trong Huyết Trì, các bọt khí không ngừng nổi lên, nổ lách tách, bốn con thương cổ linh thú rõ ràng đã vô cùng mệt mỏi, chìm hẳn xuống bên dưới làn máu. Từ trên trời, Phục Long Đỉnh xạ xuống những tia sáng đỏ sẫm, nhưng so với lúc trước thì đã ám đam đi rất nhiều. Nhưng ngược lại, linh quang của nó thì lại tỏa ra bốn phương, thần hoàn khí túc, thậm chí cả những vân tự thần bí trên thân đỉnh cũng lấp lánh phát quang, còn hình ác ma dị thú bên phía chính diện của Phục Long Đỉnh thì đã hoàn toàn biến thành màu của máu, một luồng sức mạnh ngụy dị biến ảo xoay chuyển trên không.

Bên trong hang động khổng lồ, ngoại trừ tiếng bong bóng nổ llop bõp dưới Huyết Trì, không còn một tiếng động nào khác, nhưng người ở trong đó lại có cảm giác phảng phất như đứng giữa dòng xoáy khổng lồ, một sức mạnh vô hình nhưng cực kỳ to lớn đã thức tỉnh từ cõi u minh, dần dần lớn lên, dõi nhìn thế giới này.

Không có gió, mà y phục vẫn bay phần phật.

Lúc này Quý tiên sinh cảm nhận được sức mạnh của máu tanh lạnh lẽo đang luẩn quẩn xung quanh mình một cách vô cùng rõ ràng, chỉ là trong ánh mắt y, ngoại trừ vẻ dị dạng khác thường ra, thì không hề có lấy một chút gì gọi là sợ hãi. Ánh mắt y từ từ rời khỏi Phục Long Đỉnh trên không, chậm chậm đảo quanh bốn phía xung quanh động phủ. Nơi đây rõ ràng chính là căn nguyên của sức mạnh huyền bí của Quý Vương Tông, dưới sự bành trướng không ngừng của sức mạnh ấy, ngay cả thông đạo ở lưng chừng núi cũng bị nứt nẻ, thạch bích ở đây thiết tưởng không cần phải nói cũng biết thảm trạng thế nào rồi.

Những vết nứt lớn từ trần đá chạy dài xuống, càng lúc càng rộng, chỗ rộng nhất phải đến một trượng hơn, chỗ hẹp cũng ba thước có dư, thạch bích kiên cố giờ như một tờ giấy mỏng manh, bị người ta tùy ý xé nát, cảnh tượng như có một vị thần linh thượng cổ đang dùng thần lực của mình xé núi lấp biển vậy.

Hôm nay không thấy Quý Vương đến Huyết Trì như thường lệ, có điều Quý tiên sinh biết được nguyên do. Quý Vương hôm nay đi gặp Thiên Niên Cửu Vĩ Thiên Hồ mấy hôm trước mới bất ngờ trở về. Nghĩ lại thì với đạo hạnh ngàn năm của Thiên Niên Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ sợ sẽ phát hiện ra được đủ thứ quái sự đang xảy ra trong Quý Vương Tông. Nghĩ tới đây, gương mặt bên dưới tấm sa đen của Quý tiên sinh chợt phát ra tiếng cười nhạt, rõ ràng là không hề để tâm tới chuyện này, chỉ một thoáng sau đó, ánh mắt của y đã quay trở lại với Phục Long Đỉnh.

Những tia sáng đỏ rực tản ra bốn phía, dường như có một tiết tấu nhất định nào đó, tựa hồ như một thứ hơi thở kỳ dị, song mục của ác thú điêu khắc trên thân Phục Long Đỉnh lấp lánh dị quang, cơ hồ như đang trọn trùng lên nhìn Quý tiên sinh vậy.

"Tu La..." Quý tiên sinh khẽ lẩm bẩm những từ ngữ kỳ quái, chầm chậm quỳ xuống, xòe hai tay cúi sát mặt xuống đất.

Luồng dị quang dường như càng thêm rực rỡ.

Chỉ là trong khoảnh khắc tưởng chừng như có vẻ yên tĩnh đó, đột nhiên huyết quang tỏa ra từ Phục Long Đỉnh khẽ lay động, dường như bị thứ gì đó kích thích. Kế đó, Quý tiên sinh còn chưa kịp phản ứng gì, đã cảm thấy như có sấm nổ sát bên, hai tai ù đi, từng đợt âm ba ập tới như sóng biển cuồng nộ, với đạo hạnh của y mà cũng ngấm ngầm cảm thấy đau, còn sức mạnh vốn vẫn xoay chuyển bên trong động phủ một cách yên tĩnh nay giờ đột nhiên ngưng đọng lại, sau đó là những tiếng gầm rú gào thét đầy oán hận vang lên.

Tình cảnh dị thường này ngay cả Quý tiên sinh cũng không ngờ tới, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Y nhảy phốc lên, nhìn chằm chằm vào Phục Long Đỉnh đang xoay chuyển trên không trung, sau khi quan sát cẩn thận, nhận ra y đột nhiên khụng lại, chỉ thấy gương mặt ác ma trên thân Phục Long Đỉnh vốn đã chuyển hoàn toàn sang màu máu, lúc này không hiểu tại sao trên trán đột nhiên xuất hiện một điểm sáng yếu ớt màu trắng. Điểm bạch quang này và sắc huyết tanh bao trùm cả động phủ hoàn toàn không đáng để mắt, nhưng không hiểu vì sao, chẳng những sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh không thể tiêu trừ nó, mà cả màn huyết quang kinh nhân trong động phủ cũng không thể làm lu mờ ánh sáng yếu ớt lấp lánh của nó.

Quý tiên sinh run lên, gương mặt trắng bệch không còn chút máu, thốt thanh thốt lên: "Càn Khôn Tỏa... sao lại như vậy?"

Dường như sự đả kích này quá lớn, đến cả Quý tiên sinh xưa nay vốn luôn bình tĩnh lạnh lùng cũng phải tỏ ra ngạc nhiên thất thần, lo âu đi đi lại trên bình đài phía dưới Phục Long Đỉnh, lẩm bẩm nói: "Không thể được, không thể được, tại sao Phục Long Đỉnh lại bị thứ thượng cổ thần pháp này cấm chế, đây là chuyện gì vậy? Tại sao lại như vậy?"

Đột nhiên, thân hình y khụng lại, cơ hồ như cùng với cảm giác mãn tiệp của y, điểm bạch quang thần bí trên mặt ác ma đột nhiên sáng bừng lên, một đạo ánh sáng dịu dàng bắn ra, tựa như một ngọn truy thủ, trong màn huyết quang đỏ rực, ánh sáng trắng càng thêm chói mắt.

Từ xa nhìn lại, ngọn truy thủ màu trắng ấy dường như đang cắm thẳng vào giữa trán ác ma, khóa chặt nó vào thân Phục Long Đỉnh.

Trong động đột nhiên vang lên những tiếng rít sắc lạnh, hồng quang xoay chuyển khắp trời, một sức mạnh khổng lồ bao phủ cả không gian, tường đá bắt đầu rung lên bần bật, những tảng đá lớn không ngừng rơi xuống. Bên dưới Huyết Trì xuất hiện vô số những vòng xoáy lớn, Tứ Linh Thú nằm dưới huyết thủy, ngược đầu lên nhìn bầu trời một cách vô lực, không biết phải làm sao. Tiếng rít càng lúc càng sắc lạnh, gió từ bốn phương tám hướng cùng đổ về phía Phục Long Đỉnh đang xoay chuyển giữa không trung. Ở giữa cơn bạo phong, huyết quang tỏa ra từ mặt ác ma không ngừng tỏa ra, xem ra vô cùng lợi hại và hung ác.

Vậy mà, dưới áp lực của sức mạnh khổng lồ không thể đo đếm ấy, trong màn huyết quang không ngừng bành trướng, điểm bạch quang nhàn nhạt ấy vẫn hiện ngang tồn tại, sức mạnh đó cơ hồ như có thể hủy thiên diệt địa, ấy thế mà dường như hoàn toàn thúc thủ vô sáu với đạo bạch quang này. Bất kể huyết quang có từ từ phương bát diện công kích thế nào, đến cuối cùng, đạo bạch quang vẫn như một ngọn trùy thủ cắm sâu vào đầu ác ma.

Không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, sức mạnh đáng sợ đó cuối cùng cũng yếu dần đi, màn huyết quang đang xoay chuyển với tốc độ cực nhanh từ từ dừng lại, động quật trở dần dần tĩnh lặng trở lại. Trong mắt Quý tiên sinh thoáng hiện lên vẻ tuyệt vọng, huyết sắc hầu như đã phủ kín đầu ác ma, không ngờ lại bị luồng bạch quang nhu hòa kia bức đi quá nửa, ngay cả màn huyết ảnh bao bọc Phục Long Đỉnh cũng nhạt đi không ít: "Làm sao có thể... làm sao có thể..."

Quý tiên sinh đứng ngây ra trên bình đài như người chết đứng, hoàn toàn không có chút sinh khí. Y đã hao tổn không ít tâm sức để theo đuổi sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh, nói đây là nơi y gửi gắm mục tiêu cả đời mình cũng không sai, vậy mà mắt thấy thành công tới nơi, lại gặp phải dị biến như vậy, thiết tưởng không cần nói cũng biết y bị đả kích tới mức nào.

"Không đúng, không đúng... vẫn còn có thể cứu vãn được, không thể nôn nóng, không thể nôn nóng..." Quý tiên sinh dù sao cũng không phải thường nhân, sau khi hít thở sâu mấy lượt, đã tự trấn định được tâm thần, trong đầu thầm tính toán, sức mạnh thần bí của Phục Long Đỉnh tuy bị thương cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa đột nhiên xuất hiện áp chế, nhưng vẫn chưa tới mức bại không dư địa, chỉ có điều tất cả các chỗ yếu hại đều bị khóa chặt, không thể đột phá mà thôi. Chỉ cần phá được Càn Khôn Tỏa, tự nhiên đại công sẽ cáo thành.

Chỉ là tuy Quý tiên sinh tự phụ cao siêu, nhưng cũng chưa cuồng ngạo đến mức cho rằng mình có thể giải khai được thứ thương cổ thần pháp này. Càn Khôn Tỏa là thần vật được các vị thần thời viễn cổ dùng để trấn áp Thiên Địa Hung Sát, ngoại trừ mấy thứ thương cổ thần khí, tuyệt đối không thể dùng sức người hóa giải được.

Thế nhưng cái gọi là thương cổ thần khí đó, đừng nói là lưu truyền trong nhân gian, mà cả hạng nhân vật tưởng chừng như không gì không biết như y cũng chưa từng nghe nói tới, mà chỉ biết qua một truyền thuyết cổ xưa mà thôi. Thủ hỏi, y biết đi đâu để tìm thương cổ thần khí bây giờ?

Nghĩ tới đây, thân hình Quý tiên sinh khẽ run lên, rồi chợt gầm lớn một tiếng, thở ra một búng máu tươi, màu máu đỏ thẫm rải trên bình đài, chói mắt lạ thường.

***

Bên trong Hàn Băng Thạch Thắt, Quý Lệ và Quý Vương ngẫu nhiên tương ngộ. Quý Vương thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, còn trên gương mặt Quý Lệ thì tựa hồ như đang phủ một lớp mây mù ảm đạm.

"ngọc bàn ngươi cầm trong tay là thứ gì? Tại sao lại phải mang tới chỗ Bích Dao?" Quý Vương lạnh lùng hỏi.

Quỷ Lệ không đáp, ánh mắt quay về chỗ Bích Dao, trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Tôi muốn cứu nàng."

Quỷ Vương hơi chau mày, một tia sáng lóe lên trong mắt, bước nhanh tới nói: "Pháp bảo này có thể cứu được Dao nhi sao?"

Quỷ Lệ nhìn chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn đang tỏa ra những tia sáng trăng dịu dàng trong tay mình, cười khổ một tiếng rồi nói: "Tôi cũng không biết."

Quỷ Vương ngẩn người: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Quỷ Lệ im lặng hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Tôi chỉ nghe người khác nói pháp bảo này có tác dụng rất kỳ diệu, có lẽ có thể cứu được Bích Dao, nên mới mượn về. Còn rốt cuộc thế nào, thì tôi cũng không rõ."

Quỷ Vương đưa mắt nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn, nhân quang nhưng ngưng tụ lại đó, hiển nhiên là có mấy phần ngạc nhiên trước hình dáng kỳ dị của pháp khí này. Với kiến thức và lịch duyệt của ông ta mà cũng chưa từng nghe qua là có thứ pháp bảo này, đủ biết là nó thần bí thế nào rồi. Chỉ thấy Quỷ Vương chau mày hỏi: "Pháp bảo này tên là gì?"

Quỷ Lệ đáp: "Thứ này gọi là Càn Khôn Luân Hồi Bàn, có thể định hồn phách, đoạn sinh tử, nhưng rốt cuộc là..." Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh khô kiệt của Phổ Đức đại sư, cười khổ một tiếng rồi nói tiếp: "Rốt cuộc thế nào, thì không ai biết cả."

Quỷ Vương thoảng lộ sắc giận, hai mắt hiện lên tia máu, ẩn hiện sát khí, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ông ta nhìn nụ cười an tĩnh trên gương mặt Bích Dao, sát khí lập tức tiêu tan, ánh mắt của ông ta cũng từ từ hòa hoãn trở lại.

Có lẽ, trong lúc này, chỉ có Bích Dao mới có thể làm cho ông ta được tạm thời an tĩnh.

"Bảo vật này không phải tầm thường!" Quỷ Vương đột nhiên nói: "Ta nhìn ra được, tuy chưa từng nghe qua có thứ pháp bảo nào như vậy, nhưng chất ngọc của vật này không phải thứ bình phàm, ánh sáng đơn thuần mà không tản mạn, tuyệt đối không phải phàm vật... ngươi mau thử đi, có lẽ... có lẽ có hiệu quả cũng không chừng..." Nói tới đây, thanh âm của ông ta cũng trầm xuống. Trong mười năm nay, ông ta và Quỷ Lệ đã thất bại vô số lần, tuy rằng vẫn còn một tia hy vọng, nhưng cả hai nam nhân này đều, đó chỉ là một tia hy vọng rất mong manh mà thôi.

Quỷ Lệ lặng lẽ gật đầu, cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay, bước lại gần Bích Dao, chỉ thấy ánh sáng trăng mờ mờ lưu chuyển, ngoài ra không còn bất cứ hiện tượng nào khác. Quỷ Lệ cẩn thận dồn chân nguyên của mình vào ngọc bàn, nhưng chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn này lại như một vực sâu không đáy, chân nguyên dồn vào như trâu đất xuống biển, chìm biến vào hư vô, còn ngọc bàn thì vẫn không thấy biến hóa. Quỷ Lệ không lấy làm ngạc nhiên, bởi trên đường về Hồ Kỳ Sơn, hắn sớm đã thử không biết bao nhiêu cách để sử dụng ngọc bàn này,

bao gồm cả phương pháp sử dụng chân nguyên này, nhưng tất cả đều không thành công. Nghĩ lại năm xưa Phổ Đức đại sư tốn mấy chục năm cũng không tham ngộ ra được điều gì từ vật này, những cách Quý Lệ nghĩ ra trong mấy ngày này, chỉ sợ Phổ Đức đại sư đã thử qua mấy trăm lần rồi.

Kỳ thực không phải Quý Lệ chưa từng nghĩ đến những điều này, chỉ là bất luận thế nào hắn cũng không thể để mất tia hy vọng cuối cùng này, nên đành phải liều mạng thử, mong trời cao thương xót để cho kỳ tích xuất hiện. Vậy mà đến cuối cùng, thất bại vẫn chỉ là thất bại.

Quý Lệ buồn bã cúi đầu, ngồi ngây ra tại chỗ. Gương mặt Quý Vương hiện lên vẻ thất vọng rõ rệt, nhưng không hề lên tiếng trách móc gì Quý Lệ, cũng không tự tay cầm chiếc ngọc bàn kỳ quái kia lên xem thử. Tuy rằng gần đây quan hệ của hai người có bất hóa, nhưng Quý Lệ đối với Bích Dao thế nào, Quý Vương là người hiểu rõ nhất. Chỉ cần có một chút hy vọng, Quý Lệ sẽ tuyệt đối không bỏ cuộc, lần này cũng vậy, tự nhiên là hắn đã thử qua đủ mọi cách rồi.

Quý Vương thở dài một tiếng, dung mạo như già thêm mấy tuổi, lặng lẽ lắc đầu, đang định đi khỏi thì đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bất ngờ dừng lại, quay người nói với Quý Lệ: "Ngươi thử đem Hợp Hoan Linh đặt cạnh chiếc Ngọc Bàn này xem sao?"

Quý Lệ ngây người, sau đó lập tức tỉnh ngộ, trên mặt lộ vẻ khẩn trương, bước lại gần Bích Dao, đưa tay khẽ gõ hai bàn tay đan chéo vào nhau của Bích Dao. Khi da thịt chạm nhau, hắn chỉ thấy làn da nàng vẫn mịn màng nhưng lại lạnh lẽo khôn cùng. Quý Lệ thầm chua xót, không dám nghĩ ngợi nhiều, cẩn thận lấy Hợp Hoan Linh khỏi tay Bích Dao.

Hợp Hoan Linh khẽ rung rung, phát ra những tia sáng vàng lấp lánh và những âm thanh trong trẻo vui tai, như đôi mắt tình nhân đang nhìn hắn chăm chắm.

Quý Lệ một tay cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn, một tay cầm Hợp Hoan Linh, nhẹ nhàng đặt vào trong ngọc bàn. Những miếng ngọc nhỏ kỳ dị bên trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn vẫn tự động chuyển động không hơi không tiếng, dường như cả sơn xuyên hà thủy, tinh dầu trên trời đều ở trong đó hết.

Dưới ánh mắt chăm chú của Quý Lệ và Quý Vương, Hợp Hoan Linh từ từ đưa vào trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn, đến khi còn cách chừng một tấc thì Quý Lệ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, khẽ chau mày lại, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Quý Vương lập tức hỏi: "Thế nào rồi!"

Quý Lệ không trả lời, chỉ hít sâu một hơi, sau đó đột nhiên buông tay.

Quý Vương giật mình.

Chỉ thấy trong màn ánh sáng dịu dàng của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh không hề rơi xuống, mà cơ hồ như được một cánh tay mềm mại vô hình đỡ lấy, khẽ phép phù len xuống trong luồng sáng, chốc lát sau đó, tiếng chuông đinh dang vui tai bắt đầu vang lên.

Quỷ Lê và Quỷ Vương đều lộ vẻ vui mừng.

Nhưng đúng vào thời khắc quan trọng này, hai người chưa kịp mừng rỡ được bao lâu, thì cả tòa Hàn Băng Thạch Thất, không, là cả Hồ Kỳ Sơn đột nhiên rung chuyển, một sức mạnh đáng sợ tràn ngập mùi huyết tanh từ một nơi sâu thẳm dưới chân họ bùng lên, tựa hồ như có một con ác thú khổng lồ bỗng nhiên gầm rú giây giya hòng thoát khỏi sự kềm tỏa nào đó.

Quỷ Lê và Quỷ Vương cùng lúc biến sắc, chỉ khác là Quỷ Lê thì ngạc nhiên, còn Quỷ Vương thì là kinh hãi và tức giận.

"Rầm rầm rầm rầm..."

Những tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên khắp bốn bề, Quỷ Lê và Quỷ Vương quay người nhìn lại, chỉ thấy những bức thạch bích vốn nguyên vẹn của Hàn Băng Thạch Thất bị sức mạnh đột ngột bùng phát đó công phá, cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, cùng lúc sập xuống, cùng lúc đó mặt đất dưới chân bắt đầu rung lên dữ dội, khiến cho người ta có cảm giác trời long đất lở, nhân gian tận thế.

Bên ngoài thạch thất, khắp nơi vang lên những tiếng gầm rú kinh khủng, nối liền sau đó là những tiếng nổ ì ỉ, không cần nhìn hai người Quỷ Lê, Quỷ Vương cũng biết cảnh tượng bên ngoài còn kinh khủng hơn bên trong Hàn Băng Thạch Thất gấp bội, nhưng trong giờ khắc này, hai người bọn họ nào còn tâm tình để đi lo tới những chuyện đó.

Quỷ Lê nghiến chặt răng, nâng Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên, lại gần Bích Dao. Đúng lúc này, Hợp Hoan Linh khẽ rung lên, phát ra những tiếng đinh đang trong tréo, tuy rất nhỏ so với tiếng nổ ầm ầm xung quanh, nhưng đối với Quỷ Lê và Quỷ Vương, thanh âm này so với tiếng trời long đất lở thật sự còn rõ hơn gấp trăm lần.

Chỉ thấy trong màn bạch quang êm dịu của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh không ngừng trôi nổi, càng lúc càng rung mạnh hơn, tiếng chuông khi gấp, khi khoan thai, ẩn ước mấy phần đau khổ, mồ hôi chảy đầm đìa trên trán Quỷ Vương và Quỷ Lê, không dám chớp mắt lấy một cái, cứ nhìn chăm chăm vào Hợp Hoan Linh đang không ngừng rung lên.

Đột nhiên, luồng sức mạnh kỳ dị xung quanh họ đột nhiên biến mất trong nháy mắt, những tiếng nổ ì ỉ cũng im bặt, chỉ còn lại tàn tích là những tiếng vọng văng vẳng vẫn còn lẩn khuất đâu đây.

Lúc này, chính là lúc Quỷ tiên sinh nhìn thấy thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa đại triển thần oai, khóa chặt Phục Long Đỉnh.

Trước mặt Quỷ Lê và Quỷ Vương, biến hóa bất ngờ cũng xảy ra.

Thì ra là Hợp Hoan Linh bên trong màn bạch quang của Càn Khôn Luân Hồi Bàn đã có những sự thay đổi kỳ dị, có vẻ như muốn thoát ra, còn bản thân Càn Khôn Luân Hồi Bàn thì hoàn toàn không có biến hóa. Nhưng đúng vào khoảnh khắc mà sức mạnh kia tiêu tán, Càn Khôn Luân Hồi Bàn đột nhiên cảm giác thấy điều gì đó

vậy, cơ hồ như có một sức mạnh nào khác đang vẫy gọi, luồng bạch quang nhu hòa đột nhiên sáng rực lên.

Quỷ Lê và Quỷ Vương giật mình, thắt thanh thốt lên: "Cái gì?"

Màn bạch quang phía trên ngọc bàn trở nên rực rỡ chói mắt, đến nỗi không thể nhìn thẳng, còn tốc độ chuyển động của những miếng ngọc nhỏ bên trong ngọc bàn cũng đột nhiên tăng lên mười lần, chỉ thấy vô số miếng ngọc lướt qua lướt lại, đan chéo phức tạp, đồng thời những chữ cổ quái khắc trên các miếng ngọc cũng nhất nhì sáng rực lên.

Cùng với sự biến hóa của Càn Khôn Luân Hồi Bàn, Hợp Hoan Linh mau chóng ngừng rung trở lại, tiếng chuông hòa hoãn dần rồi im bặt.

Quỷ Vương lo lắng nói: "Đây là chuyện gì vậy?"

Quỷ Lê cũng sững ruột không kém, nghiến răng nói: "Tôi cũng không hiểu."

Hai người mở tròn mắt ra nhìn ánh sáng tỏa ra từ Càn Khôn Luân Hồi Bàn càng lúc càng thịnh, đến cuối cùng thì những đồ hình núi non, tinh đầu khắc ở viền ngọc bàn như sống dậy, cả chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn giống như có sinh mạng, không ngừng rít lên, tựa như đang gọi thứ gì đó, lại giống như đang hưởng ứng lời kêu gọi ở nơi xa nào đó.

Trong ánh sáng rực rỡ, Hợp Hoan Linh phảng phất như bị một sức mạnh nào đó kích trúng, khẽ rung lên một lần cuối cùng rồi như hoàn toàn mất đi sức lực, rơi thẳng xuống, không còn động tĩnh gì nữa.

Quỷ Lê và Quỷ Vương ngẩn người ra nhìn Càn Khôn Luân Hồi Bàn và Hợp Hoan Linh, sắc mặt xám xịt như tro.

Dị biến dưới lòng đất đã ngừng lại từ lâu, còn Càn Khôn Luân Hồi Bàn cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, không còn phát ra những tia sáng rực rỡ nữa, nhưng Hợp Hoan Linh thì đã mất đi sinh khí, bất luận Quỷ Lê có thử cách nào, nó cũng không còn phản ứng gì nữa.

Sắc mặt Quỷ Vương âm trầm khó coi, nhưng vẻ phẫn nộ ban đầu đã không còn nữa, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng bình tĩnh thường ngày. Ông ta lặng lẽ nhìn Quỷ Lê ôm hy vọng thử đi thử lại từng lần một, thử rồi lại thất bại. Cuối cùng, ông ta từ từ đứng thẳng người dậy, nhắm mắt, đứng một lúc lâu, sau đó thì không nói tiếng nào, từ từ quay người rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất.

Thạch môn chậm chạp đóng lại, một vết nứt kéo dài cắt ngang tảng đá lớn, tựa như một tờ giấy bị xé rách vây. Trong thạch thất yên tĩnh, Quỷ Lê cuối cùng cũng từ từ dừng lại, ngồi ngay ra như một khúc gỗ, không hề động đậy.

Cũng không biết bao lâu sau, Quỷ Lê chậm rãi cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn và Hợp Hoan Linh lên, nhẹ nhàng đặt vào tay Bích Dao, rồi cẩn thận để hai tay nàng trở về vị trí ban đầu, bắt chéo trước ngực. Mỗi một động tác của hắn đều hết sức nhẹ nhàng, vô cùng cẩn thận, tựa hồ như hắn sợ nếu dụng lực thêm một chút, sẽ làm tổn thương đến nữ tử đang say ngủ trước mắt mình vậy.

Hắn nhìn thẳng vào gương mặt của Bích Dao, phảng phất như kẻ si dại, hồi lâu sau, hắn mới cất giọng khàn khàn nói: "Xin lỗi, Bích Dao, ta lại không thể cứu nàng..."

***

Sau khi rời khỏi Hàn Băng Thạch Thắt, biểu tình trên gương mặt Quý Vương biến đổi một cách ghê gớm, vẻ lạnh lùng hờ hững trong nháy mắt biến thành thô bạo tàn nhẫn, song mục sát khí đãng đãng, khiến người ta nhìn mà phải sợ.

Ông ta lạnh lùng nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía đều là những vết nứt sâu hoắm, rõ ràng đều là do sức mạnh thần bí kia gây nên, những thạch bích đầy những vết nứt lại càng thảm hơn, có thêm những vết nứt mới thì không cần phải nói, những vết nứt cũ cũng lớn ra rất nhiều, khiến người ta phải giật mình kinh sợ. Ở phía xa xa, có thể nhìn thấy rất nhiều đệ tử Quý Vương Tông đang chạy tán loạn, tiếng la hét khi được kinh hãi.

Sắc mặt Quý Vương càng thêm âm trầm phẫn nộ, quay người bước đi, trong nháy mắt đã biến mất trong thông đạo. Chỉ trong chốc lát, ông ta đã đến được Huyết Trì.

Không gian tràn ngập mùi huyết tanh nồng nặc, nhưng màn hồng quang bao phủ cả ngôi động phủ đã yếu đi không ít. Quý Vương nhíu mày, lập tức nhìn thấy Quý tiên sinh đang lặng lẽ đứng trên bình đài.

Ông ta không buồn nghĩ ngợi, sải chân bước tới, đến phía sau Quý tiên sinh, lạnh lùng nói: "Có chuyện gì vậy, lúc ta đi vẫn còn bình thường, tại sao Phục Long Đỉnh đột nhiên không thể khống chế như vậy?"

Quý tiên sinh khẽ dịch động thân hình, nhưng không quay người lại, cũng không nói gì. Quý Vương lại càng tức giận, hờ lạnh một tiếng, ánh mắt thoảng hiện sát khí, nói: "Ta nói cho ngươi biết, vừa rồi rất có thể vì thần lực mất khống chế mà Dao nhi không thể tỉnh lại. Từ đầu đến cuối ngươi đều ở đây, nếu không cho ta một lý do xác đáng, thì đừng trách ta đây trở mặt vô tình."

Nói tới đây, thanh âm của Quý Vương trở nên sắc lạnh như bảo đao bảo kiếm. Quý tiên sinh thậm chí không cần quay đầu cũng cảm nhận được một cỗ sát khí đang áp sát sau lưng, nhưng y hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, ngược lại còn dùng khẩu khí hết sức mệt mỏi, đưa tay chỉ Phục Long Đỉnh trên không, thấp giọng đáp: "Tông chủ, ngài nhìn Phục Long Đỉnh trước đi!"

Quý Vương ngẩng đầu nhìn lên, nhưng nhất thời cũng chưa nhận ra được gì, Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên không, xung quanh vẫn là một màu đỏ sẫm, liền nói: "Ngươi bảo ta nhìn cái gì, không phải tất cả vẫn..." Nói được nửa câu, ông ta đột nhiên khụng lại, người ngây ra như phỗng đá, hai mắt mở trán trán nhìn vào Phục Long Đỉnh.

Bên trong màn huyết quang, trên trán gương mặt ác ma khắc trên thân đinh không hiểu từ lúc nào đã có thêm một đạo bạch quang kỳ dị, tựa như một thanh trũy thủ đang cắm thẳng vào đầu ác ma, còn gương mặt ác ma vốn đã hầu như

hoàn toàn biến thành màu máu dần dần nhạt đi, còn hai mắt thì đã trở lại màu xanh cũ kỹ của Phục Long Đỉnh.

Quỷ Vương biến sắc, vội quay người lại hỏi Quý tiên sinh: "Đây là chuyện gì vậy?"

Quý tiên sinh thở dài, trầm giọng nói: "Mọi thứ đều rất tốt, Tứ Linh Huyết Trận sắp đại công cáo thành, chẳng ngờ đúng lúc trận pháp vận hành đến lúc huyết khí viên mãn, Tu La hội tụ, thì đột nhiên bên trong Phục Long Đỉnh xuất hiện cấm chế, khóa chặt mệnh nhân, sinh môn của cổ đỉnh, bức huyết khí đã hội tụ lại ra ngoài. Tu La thần lực của huyết trận phản kích, đến cả tại hạ cũng không thể khống chế, ai ngờ vẫn không thể làm gì được cấm chế này, ngược lại Tu La thần lực còn bị bức ra ngoài, gây nên tình trạng như vậy."

Quỷ Vương hít sâu vào một hơi, quay người lại nhìn vào đạo bạch quang có vẻ yếu ớt kia, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Đây là cấm chế gì mà lại có uy lực như vậy, có thể khóa chặt cả thần lực hủy thiên diệt địa của Phục Long Đỉnh?"

Quý tiên sinh ngần ngừ giây lát rồi nói: "Tại hạ cũng không dám chắc chắn mươi phần, nhưng có lẽ tám chín phần đó là cấm chế từ thời thượng cổ, Càn Khôn Tỏa."

"Càn Khôn Tỏa?", Quỷ Vương chau mày nhắc lại: "Tại sao ta chưa từng nghe đến thứ cấm chế này vậy?"

Quý tiên sinh lắc đầu: "Loại thần pháp cấm chế này chưa từng xuất hiện trong nhân thế, chỉ được ghi chép mấy câu trong một cuốn cổ thư lưu truyền từ thời thượng cổ, cũng chưa có ai tin rằng nó tồn tại cả." Nói tới đây, Quý tiên sinh ngưng lại một chút, đưa mắt nhìn sang phía Quỷ Vương. Chỉ thấy Quỷ Vương vẫn nhìn chăm chằm vào đạo bạch quang kia, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Quý tiên sinh thầm thở dài, lại tiếp tục nói: "Nghe nói loại thượng cổ thần pháp này được thần linh thời viễn cổ chuyên dùng để cấm chế ác ma, trừ phi là có thể tìm được một thứ thượng cổ thần khí khác, bằng không thì đừng hy vọng phả giải."

Thân hình Quỷ Vương khẽ rung động, quay lại hỏi: "Thần khí thượng cổ là gì?"

Quý tiên sinh cười khổ một tiếng: "Điều này thì tại hạ không biết."

Quỷ Vương tức giận: "Vậy có nghĩa là tất cả những gì chúng ta làm trước đây vì Tứ Linh Huyết Trận này đều đổ sông đổ biển hay sao?"

Quý tiên sinh im lặng một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: "Theo tại hạ thì linh khí của Huyết Trận xung quanh Huyết Trì vẫn còn chưa tan, huyết khí vẫn còn, cho dù Tu La thần lực trong Phục Long Đỉnh tụ mà không tản thì cũng chỉ là trạng thái tạm thời mà thôi, có thể thấy nguyên khí của Tứ Linh Huyết Trận vẫn còn, hơn nữa chỉ còn một chút nữa là sẽ đại công cáo thành, vẫn đề là Càn Khôn Tỏa đột nhiên xuất hiện, khóa chặt khí mạch bên trong Phục Long Đỉnh, làm cho Tứ Linh Huyết Trận không tương thông được với Phục Long Đỉnh, huyết khí không chảy vào trong đỉnh nên Tu La thần lực không thể phát huy, đây chính là khó khăn trước

mắt của chúng ta."

Thần tình Quỷ Vương biến đổi liên tục, nhưng vẻ hung bạo tàn nhẫn vẫn không hề mất đi, sát khí tỏa lan khắp bình đài, dồn dập bức về phía Quỷ tiên sinh.

Mặc dù không có gió, nhưng tấm sa che mặt của Quỷ tiên sinh vẫn tự động đây. Y vẫn đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn Quỷ Vương.

Một lúc lâu sau, Quỷ Vương đột nhiên hít sâu vào một hơi, thần sắc từ từ bình tĩnh trở lại, cả khẩu khí cũng trở lại bình tĩnh như trước: "Vậy tiên sinh nghĩ chúng ta phải làm gì?"

Quỷ tiên sinh lại thầm thở dài: "Khẩn yếu nhất bây giờ là làm sao phá giải cấm chế, chỉ cần giải quyết được nó, là đã thành công rồi."

Quỷ Vương nói: "Vậy tiên sinh định làm thế nào?"

Quỷ tiên sinh ngẩn ngơ giây lát rồi nói: "Nếu có thượng cổ thần khí trong truyền thuyết thì là tốt nhất, nhưng xem ra hy vọng không nhiều lắm. Có điều tại hạ thấy tuy rằng Càn Khôn Tỏa lợi hại nhưng so với truyền thuyết thì còn kém xa nhiều lắm. Phục Long Đỉnh cũng là vật cực kỳ cổ lão, chỉ sợ cũng phải vài vạn năm tuổi. Dù Càn Khôn Tỏa là thượng cổ thần pháp, uy lực vô cùng, nhưng trải qua trăm ngàn năm cũng đã hao tổn không ít, chỉ cần quan sát kỹ càng, vị tất đã không thể hóa giải."

Quỷ Vương lặng lẽ chậm chậm gật đầu, sắc mặt cũng dần dần ôn hòa trở lại, trầm ngâm một hồi, tựa hồ như lại nghĩ ra gì đó, thở dài một tiếng nói: "Lẽ nào đây là vận mệnh?"

Quỷ tiên sinh ngẩn người, không hiểu y nói gì: "Chuyện gì vậy?"

Quỷ Vương cười khổ, vẻ hung ác trên mặt đã mất đi, nhưng thay vào đó là sự khổ não, phiền muộn. Chỉ thấy ông ta lắc đầu nói: "Không có gì, đành phiền tiên sinh vất vả một phen vậy."

Nói đoạn, không đợi Quỷ tiên sinh đáp ứng, Quỷ Vương đã quay người rời khỏi Huyết Trì. Quỷ tiên sinh nhìn theo bóng lưng ông ta xa dần, cảm giác con người này đang run lên vì mệt mỏi, tựa hồ như trên vai ông ta, trong lòng ông ta đều có một tảng đá ngàn cân đang đè nặng vậy.

Còn y, thì cơ hồ như càng lúc càng mệt mỏi...

***

Quỷ Lệ đẩy thạch môn ra, trở về nơi ở của mình. Thạch môn chậm chậm đóng lại sau lưng hắn, phát ra một tiếng cách nặng nề. Quỷ Lệ dường như không cảm nhận được gì, nhẫn quang mang vô thần, thậm chí hắn còn không hiểu tại sao mình trở về được đến đây.

Bốn bức tường của thạch thất hắn cư ngụ cũng nứt nẻ khắp nơi, có nhỏ có lớn, có sâu có nông, thỉnh thoảng có những tảng đá nhỏ rơi xuống, rõ ràng là nơi này cũng không thoát khỏi sự xâm phạm của sức mạnh khủng khiếp của Huyết Trận.

Nhưng dường như Quý Lệ không hề để ý đến những điều này, hắn nắm vật xuống giường, hai tay buông thõng một cách vô lực, một vật hình tròn được vải đen bao bọc nhẹ nhàng trượt khỏi tay hắn, rơi xuống giường.

Một bóng xám thấp thoáng ẩn hiện, con khỉ Tiểu Hồi từ bên cạnh nhảy vọt lên người hắn, nhưng Quý Lệ vẫn nắm yên bất động, không hề có phản ứng. Tiểu Hồi cảm thấy hơi kỳ lạ, nghiêng đầu dí sát mặt vào mặt Quý Lệ quan sát, chỉ thấy hai mắt chủ nhân nhắm nghiền, sắc mặt trắng xanh. Ba con mắt của con khỉ khẽ chớp chớp, tựa như cũng biết điều gì đó, kêu lên mấy tiếng "chí chí" rồi thôi, không làm phiền hắn nữa. Rồi nó cũng nhảy xuống khỏi người Quý Lệ, ngồi dựa lưng vào chủ nhân, không nói lời nào.

Thạch thất chìm vào yên lặng, không biết là bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Quý Lệ vẫn nắm yên bất động như vậy, Tiểu Hồi hơi lo lắng nhìn chủ nhân, nhưng lại do dự không dám làm phiền, cái đầu khỉ lắc qua lắc lại, đột nhiên để ý thấy ở cách đó không xa có một bọc đồ màu đen đang nằm lặng lẽ.

Ba con mắt của nó chớp chớp, nhìn bọc đồ một lúc, rồi lại quay sang nhìn Quý Lệ, thấy hắn vẫn nắm lặng lẽ, Tiểu Hồi sẽ ve vẩy đuôi, gãi gãi đầu, sau đó khẽ nghiêng người ra trước, cầm lấy bọc đồ kia.

Tiểu Hồi cầm bọc đồ lên xem xét mấy lượt, cũng không nhìn ra được là thứ gì, rồi không cẩn thận làm tuột lớp vải bên ngoài ra, từ bên trong một chiếc ngọc bàn màu trắng rơi xuống giường.

Tiểu Hồi giật mình đánh thót, cả người nèp lại, chỉ thấy miếng ngọc bàn trước mắt vô cùng cổ quái, không nói đến màn bạch quang nhàn nhạt mà nó tỏa ra, bên trong ngọc bàn còn có vô số các miếng ngọc nhỏ đang tự chuyển động, mãi không dừng lại. Tiểu Hồi bị thu hút vào đó, ba con mắt mở tròn không chớp, nhìn chăm chăm vào Càn Khôn Luân Hồi Bàn, một lúc lâu sau mới cẩn thận đưa hai tay chạm nhẹ vào mép ngọc bàn.

Càn Khôn Luân Hồi Bàn khẽ trượt qua một bên, tay Tiểu Hồi cũng lập tức rụt lại, có vẻ như con khỉ này đang thử thăm dò chiếc ngọc bàn hình dáng kỳ quái này. Có điều xem ra cũng không có gì nguy hiểm, Tiểu Hồi thu tay lại trước mắt, cẩn thận quan sát, không thấy đau cũng không ngứa, liền cười khục khục mấy tiếng, lại nhìn chiếc ngọc bàn trên giường, lắc lư cái đầu một lúc, sau đó cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên.

Ánh sáng trắng dịu dàng chiếu lên gương mặt lông lá của Tiểu Hồi, hầu tử mở tròn ba con mắt, quan sát ngọc bàn, những miếng ngọc nhỏ bên trong vẫn không ngừng chuyển động, tựa như thời gian không ngừng trôi, vĩnh viễn không dừng.

Tiểu Hồi nhìn ngọc bàn đến thết tha, ba con mắt càng lúc càng dí sát ngọc bàn, nhìn chăm chăm vào những miếng ngọc kỳ dị đang chuyển động, trong mắt Tiểu Hồi, những miếng ngọc nhỏ bé đó dường như đã biến thành muôn vàn tinh đầu trên trời cao.

Đột nhiên, thân hình Tiểu Hồi khẽ nghiêng đi, không hiểu sao lại bất ngờ rời khỏi người Quý Lệ, đến bên mép giường lúc nào mà không biết, một chân bước hụt,

làm Tiểu Hồi trượt chân ngã bịch xuống đất. Con khỉ phát ra một tiếng kêu khe khẽ, rồi lập tức bật dậy, cũng may là tay nó kịp nắm chặt, Càn Khôn Luân Hồi Bàn không bị đánh rơi xuống đất. Tiểu Hồi nhảy lên nhìn trước nhìn sau, cả ba con mắt đều trợn tròn lên, một tay cầm ngọc bàn, một tay gãi gãi đầu, rõ ràng là chính nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mới vừa rồi còn đang ngồi cạnh chủ nhân, tại sao lại đột nhiên rơi xuống khỏi giường như vậy?

Tiểu Hồi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, nghĩ ngợi hồi lâu, nhưng cuối cùng cũng nghĩ không thông, cúi đầu ủ rũ. Có điều tính tình con khỉ này thiên sinh hoạt bát, cũng chẳng buồn chán lẩy bao lăm. Nó ngẩng đầu lên nhìn thấy Quý Lệ vẫn nằm yên bất động, bèn ngồi thụp xuống đất, cầm Càn Khôn Luân Hồi Bàn đưa lên trước mắt xem xét.

Trong ánh bạch quang mờ mờ, những miếng ngọc nhỏ thắn kỵ bên trong ngọc bàn vẫn không ngừng chuyển động. Có điều lần này, Tiểu Hồi không hề bị thu hút đến độ hồn một nơi phách một nẻo như lần trước. Nhẫn chau nó chuyển động một vòng, đột nhiên bật cười khục khục, đưa cánh tay còn lại sờ vào những miếng ngọc nhỏ trong ngọc bàn.

Bàn tay Tiểu Hồi hè nhẹ đưa tới, đột nhiên nó ấn ngón tay xuống một miếng ngọc nhỏ trong đó, nhưng những miếng ngọc này dường như có tiềm lực nào đó bên trong, không ngờ hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi áp lực từ ngón tay Tiểu Hồi mà vẫn chuyển động không ngừng, hoàn toàn không dừng lại.

Tiểu Hồi ngẩn người, nhưng không hề có vẻ tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng nữa, dường như tìm được thứ đồ chơi thú vị lắm vậy. Lần thứ hai, nó lại đưa tay ấn xuống một miếng ngọc khác, quả nhiên cũng không thể giữ được, điều này càng làm nó cao hứng hơn, miệng cứ "chí chí"" liên hồi, liên tiếp đưa tay ấn xuống các miếng ngọc nhỏ đang chuyển động không ngừng bên trong ngọc bàn.

Chỉ là một lúc sau, Tiểu Hồi ấn mãi cũng cảm thấy chán, đột nhiên đưa ngón tay ra, ấn thật mạnh xuống. Tiểu Hồi vốn là dị chủng nhân gian, lại theo Quý Lệ nhiều năm, đạo hạnh cũng không phải tầm thường, ấn mạnh một cái, quả nhiên tình hình hoàn toàn khác so với những lần trước. Chỉ thấy miếng ngọc nhỏ kia bị nó giữ chặt, dường như đang giãy giụa để tiếp tục chuyển động, nhưng chỉ làm Tiểu Hồi thêm hưng phấn, lực đạo dồn vào ngón tay càng nặng, sau mấy lần giãy giụa vô lực, miếng ngọc nhỏ cuối cùng cũng dừng lại, im lìm bất động.

"Cách!"

Một tiếng động nhỏ vang lên trong ngọc bàn, làm Tiểu Hồi giật mình đánh thót một cái. Đưa mắt nhìn qua thì chỉ thấy miếng ngọc kia đã dừng lại, nhưng những miếng khác vẫn chuyển động không ngừng, chỉ trong giây lát đã có một miếng ngọc khác chuyển động tới vị trí đó, va vào miếng ngọc bị Tiểu Hồi ấn lên.

Hai miếng ngọc chạm nhau, xem ra có vẻ bình thường, nhưng chỉ trong chớp mắt sau đó, dị biến đã xảy ra. Ánh sáng nhu hòa của Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong nháy mắt đã sáng rực lên, cùng lúc đó những tiếng "cách cách cách..." vang lên

liên miên bất tuyệt, từng miếng ngọc nhỏ liên tiếp đập vào nhau, càng lúc càng có nhiều miếng ngọc dừng chuyển động, còn ánh sáng của ngọc bàn thì càng lúc càng rực rõ, thậm chí còn sáng hơn cả khi Quý Lệ ở trong Hàn Băng Thạch Thất gấp mười lần, hoàn toàn không thể nhìn rõ, tựa hồ như vầng dương trên trời rơi xuống thạch thất nhỏ bé này vậy.

Tiểu Hôi trợn mắt há hốc miệng, nhìn ngọc bàn trong tay mình, cho dù nó là dị chủng, nhưng lúc này cũng khó thể chịu đựng nổi luồng ánh sáng chói mắt đó. Con khỉ nhỏ lui lại một bước, buông tay. Càn Khôn Luân Hồi Bàn rơi xuống đất kêu "canh" một tiếng.

Dị tượng không biến mất theo cái buông tay của Tiểu Hôi, ngọc bàn vẫn xả ra những đạo hào quang chói mắt, trong luồng sáng đó, một đồ hình kỳ bí bắt đầu từ từ hiện lên.

Tiểu Hôi như chạm phải lửa, nhảy ngược về phía sau, nấp trong góc thạch thất, nhưng cơ hồ như vẫn không nén được dạ hiếu kỳ, nên nó vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn. Quý Lệ dường như hoàn toàn không cảm nhận được dị biến đang xảy ra, vẫn nắm yên bất động trên giường.

***

Điều làm người ta không thể ngờ tới nhất không phải xảy ra bên trong thạch thất này, mà là dưới lòng đất, trong Huyết Trì. Quý tiên sinh đang ngồi xếp bàn tọa trên bình đài, nhắm mắt suy nghĩ. Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên đầu y, thượng cổ thần pháp Càn Khôn Tỏa vẫn găm chặt vào trán ác ma, tuy có vẻ yếu ớt, nhưng thủy chung vẫn tồn tại giữa màn huyết quang dày đặc.

Đúng vào lúc này, thậm chí cả Quý tiên sinh cũng không phát giác, đạo bạch quang trên Phục Long Đỉnh kia đột nhiên phát sinh biến hóa.

Bạch quang dần dần sáng bừng lên, còn huyết khí bên trong cặp mắt ác ma thì cũng theo đó mà giảm đi mấy phần. Huyết khí chuyển động trên mặt ác ma, xa xa nhìn lại, cơ hồ như bị vặn méo méo mó đi mấy phần, cũng có thêm vài phần điên cuồng và phẫn nộ.

Đạo bạch quang dường như bị thứ gì đó làm cho thức tỉnh, càng lúc càng sáng, cơ hồ như đang hô ứng với thứ nào đó.

Bên trên bình đài, thân hình Quý tiên sinh khẽ lay động, dường như cảm nhận được điều gì đó, nhưng lại không thể khẳng định. Chỉ thấy y chần chừ giây lát, rồi cuối cùng cũng từ từ mở mắt, ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh.

Chương 246

Nại Hà

Thân hình Quý Lệ khẽ rung động, từ từ tỉnh lại khỏi cơn mê, chống tay ngồi dậy trên giường, đầu vẫn cảm thấy hơi ong ong. Với đạo hạnh của hắn, vậy mà vẫn

còn hiện tượng này, quả thật là vô cùng hiếm có. Chỉ là Quý Lệ dường như hoàn toàn không chú ý đến điểm này, hắn định thần, thở dài một tiếng, rồi quay người lại, lập tức ngây người ra. Chỉ thấy Càn Khôn Luân Hồi Bàn đang nằm trên mặt đất, tán phát ra những luồng bạch quang dịu dàng, còn Tiểu Hồi thì đang ngồi chồm hổm bên cạnh, cơ hồ như rất hiểu kỳ, nhìn trái, nhìn phải, ba bốn lần đưa tay ra sờ mó, nhưng mỗi lần cứ giơ đến một nửa lại rụt tay lại, như là có gì đó sợ hãi vậy.

Quý Lệ chau mày, ngưng thần suy nghĩ một lúc mà vẫn không nghĩ ra có phải hắn đã đặt ngọc bàn này ở đây hay không, chẳng những thế, thậm chí cả việc làm sao hắn trở về được từ Hàn Băng Thạch Thất hắn cũng chỉ mơ hồ hồ, có lẽ là do vừa rồi quá thất vọng, nên tinh thần không được ổn định mà nên! Quý Lệ im lặng trầm ngâm, rồi cười khổ một tiếng, thở dài não nuột, nhẹ nhàng cúi người nhặt Càn Khôn Luân Hồi Bàn lên. Tiểu Hồi ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ba con mắt chớp chớp, không biết đang nghĩ gì.

Quý Lệ vẫy tay, nói: "Tiểu Hồi, lại đây!"

Tiểu Hồi "chí chí" mấy tiếng, rồi nhảy vọt lên, sau hai ba cái nhấp nhô đã ngồi chồm hổm trên đùi Quý Lệ, nhưng dường như nó vẫn còn sợ hãi chiếc Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay hắn, cuối cùng cũng không dừng lại trên đùi, mà nhảy lên vai hắn ngồi, sau đó thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn ngọc bàn trong tay chủ nhân.

Quý Lệ cũng không nghĩ ngợi nhiều, đưa tay vuốt vuốt lên người Tiểu Hồi. Trên đời này chỉ có mình con linh hồn này là không bao giờ rời xa hắn. Một hồi sau, ánh mắt Quý Lệ lại trở về Càn Khôn Luân Hồi Bàn, trong ánh sáng trắng dịu dàng, ngọc bàn vẫn y như trước, bên trong là vô số miếng ngọc nhỏ đang chuyển động theo quy đạo kỳ diệu của chúng, vĩnh viễn không dừng lại, cơ hồ như căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Quý Lệ lặng lẽ nhìn ngọc bàn trong tay, ánh sáng trắng mờ mờ chiếu lên mặt hắn. Không biết bên trong đang ẩn tàng bí mật gì.

Quý Lệ nhìn một lúc lâu, cuối cùng đành lắc đầu khe khẽ, trên mặt lộ vẻ thất vọng, cầm miếng vải đen lên gói Càn Khôn Luân Hồi Bàn cho vào trong ngực. Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn mở to mắt quan sát động tác của chủ nhân, đến khi Quý Lệ cho ngọc bàn vào ngực, đột nhiên nó kêu lên "chí chí" hai tiếng.

Quý Lệ quay đầu lại, chau mày nói: "Chuyện gì vậy, Tiểu Hồi?"

Tiểu Hồi đưa tay lên gãi đầu, dường như cũng không biết rõ cuộc là cái gì không đúng hay có điều gì quan trọng, chỉ đành xòe hai tay ra, nhún nhún vai. Quý Lệ vỗ nhẹ lên đầu con khỉ một cái, cũng không để ý gì thêm nữa. Ngồi được một lúc, đột nhiên hắn hỏi: "Tiểu Hồi, vừa rồi ta nằm nghỉ được bao lâu rồi?"

Ba con mắt của Tiểu Hồi chuyển động, miệng kêu ""chí chí chí chí", hai tay múa may loạn xạ. Quý Lệ nhìn nó, chậm rãi nói: "Lâu vậy sao, vậy chúng ta cũng nên ra ngoài thôi." Nói xong hắn liền đứng dậy, ôm Tiểu Hồi vào lòng vuốt ve, thần sắc trầm ngâm. Hắn ngẩn ra giây lát rồi thở dài, điềm đạm nói: "Dù thế nào thì ta vẫn phải tiếp tục sống, phải không?" Mắt Tiểu Hồi chuyển động không ngừng,

cũng không biết nó có hiểu ý Quỷ Lê nói gì không, có điều Quỷ Lê cũng không còn tinh thần đâu mà suy nghĩ thêm nữa, hắn vỗ nhẹ lên vai Tiểu Hồi mấy cái, con khỉ bèn thuận thế bò luôn lên vai hắn. Quỷ Lê bước ra trong tiếng động nặng nề của cánh cửa đá. Bên ngoài thạch thất, thông đạo vân trải dài ra hai bên, chỉ là những vết nứt nẻ càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc kia như đang nhắc nhở những người ở đây rằng, phía trước có rất nhiều nguy cơ đang rình rập. Quỷ Lê đứng trước cửa thạch thất một lúc lâu, ánh mắt dừng lại trên những vết nứt nẻ ngang dọc khắp nơi.

Có những vết nứt cực lớn, từ phía trên kéo dài xuống tận dưới đất, lộ ra cả nham thạch bên trong. Sau khi những đường nứt này xuất hiện, vách đá vốn rắn chắc kiên cố, cơ hồ như trở nên mỏng manh yếu đuối, tưởng chừng không chịu nổi một trận gió mạnh. Quỷ Lê chậm rãi bước tới gần một vết nứt ngay trên vách đá gần nhất, chăm chú quan sát hồi lâu, trên mặt không lộ ra chút biểu tình.

Sau đó hắn lại ngẩng đầu lên nhìn phía trên thông đạo, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, những vết nứt này đều xuất hiện từ sau khi hắn rời khỏi Hồ Kỳ Sơn lần trước. Trong chốc lát, tự nhiên là hắn cũng không thể hiểu nổi. Nhưng khi hắn ở trong Hàn Băng Thạch Thất khi nãy, lại nhớ rất rõ rằng có một sức mạnh thần bí đột nhiên xuất hiện từ lòng đất. Thế nhưng nhìn tình trạng của thạch bích lúc này, thì trần thông đạo là tổn hại nhiều nhất, kể đó là hai bên thạch bích, còn mặt đất dưới chân hắn thì chỉ có vài vết nứt nhỏ không đáng kể. Có điều đường như tâm trạng Quỷ Lê lúc này rất không tốt, tuy những vết nứt này thập phần cǒ quái, nhưng hắn chẳng hề để tâm nghiên cứu thêm. Hắn đứng lại định thần trong giây lát, rồi không để ý đến những vết nứt ngang dọc đó nữa, dẫn theo Tiểu Hồi đi ra khỏi thông đạo.

Thông đạo vẫn như trước, nhưng có điều khác là, nơi này yên tĩnh hơn trước rất nhiều. Đệ tử Quỷ Vương Tông hầu như đã nấp hết trong thạch thất của mình, không ai chịu ra ngoài. Cả thạch thất rộng lớn, chỉ còn mình bóng hình cô lẻ của Quỷ Lê.

Có điều rõ ràng là Quỷ Lê không chú ý tới những chuyện này, nhìn hướng đi của hắn, thì là đi sâu xuống động quật bên dưới, không biết có phải là do buồn chán quá nên muốn đi lung tung cho bớt sầu não hay không.

Tiếng bước chân Quỷ Lê vang vang trong thông đạo. Bởi vì không gian quá yên tĩnh, nên tiếng bước chân hắn vang động hơn bình thường rất nhiều. Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn dường như cũng không quen với tình trạng tĩnh lặng này, cái đầu nhỏ cứ ngoảnh đi ngoảnh lại, nhòm ngó khắp nơi.

Đột nhiên Tiểu Hồi không ngó nghiêng nữa, mà nhìn thẳng về phía trước. Quỷ Lê cơ hồ như cũng cảm nhận được điều gì đó, dừng bước, dõi mắt nhìn theo ánh mắt Tiểu Hồi. Phía trước không một bóng người, nhưng chỉ giây lát sau, quả nhiên là có động tĩnh. Một bóng người màu đen từ từ lướt tới, không gây ra một tiếng động nhỏ.

Đó chính là Quỷ tiên sinh.

Quỷ tiên sinh cũng nhận ra Quỷ Lê đang đơn độc một mình đứng chẵn phía trước mặt mình, dường như cũng hơi ngẩn người, dừng bước. Hai người nhìn nhau hồi lâu, không ai lên tiếng. Bầu không khí trong thông đạo trở nên nặng nề, cuối cùng Quỷ tiên sinh đành lên tiếng trước: "Ngươi trở về lúc nào vậy?"

Quỷ Lê lạnh lùng đáp: "Vừa mới trở về."

Quỷ tiên sinh khẽ gật đầu, cơ hồ như không còn gì để nói nữa, dù sao ít nhiều gì cũng đã nói một câu, coi như chào hỏi. Chỉ thấy y chậm rãi cất bước về phía trước. Quỷ Lê thấy thế cũng lặng lẽ lui sang một bên tránh đường.

Lúc Quỷ tiên sinh đi qua người Quỷ Lê, đột nhiên dừng bước, cử động dường như có gì đó chấn chấn khác với ngày thường. Y trầm ngâm giây lát rồi mới lên tiếng: "Ngươi vừa mới trở về đúng không?"

Quỷ Lê chậm rãi hỏi: "Phải, có chuyện gì?"

Quy Tiên Tinh hờ do dự, tựa như đang thăm lựa lời để nói, một hồi sau mới chậm rãi hỏi: "Vậy... ngươi có cảm thấy... ở đây có gì đó không đúng không?"

Quỷ Lê liếc mắt nhìn Quỷ tiên sinh, hỏi: "Ông ám chỉ điều gì?"

Quỷ tiên sinh trầm mặc một lúc, sau đó lắc đầu, nhạt giọng nói: "Không, không có gì, ta đi trước đây." Nói xong, liền đi thẳng ra ngoài, không nói thêm chữ nào nữa.

Quỷ Lê nhìn theo bóng Quỷ tiên sinh đi xa dần, phiêu hốt bất định, thoát nhìn thì ngụy dị như bóng u linh, có điều thân pháp đã chậm hơn ngày xưa rất nhiều.

Quỷ tiên sinh bước đi rất chậm, hơn nữa lộ tuyến cũng không phải thẳng một mạch, mà thỉnh thoảng lại lại gần hai bên vách đá, đặc biệt là khi đi qua các cửa thạch thất, Quỷ tiên sinh đều không biết vô ý hay hữu ý dừng lại một chút, rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Dường như y đang tìm kiếm thứ gì đó.

Quỷ Lê lặng lẽ quay người, cho dù Quỷ tiên sinh có tìm thứ gì thì cũng căn bản chẳng liên quan đến hắn. Hắn tiếp tục bước đi theo hướng đã chọn, lần này thì không còn gặp một ai nữa, chẳng mấy chốc hắn đã đi đến động khẩu.

Khi Quỷ Lê bước ra khỏi động khẩu, ánh dương ấm ám chiếu lên mặt hắn. Quỷ Lê khẽ nheo mắt, hít thở thật sâu. Dưới ánh mặt trời, cơ hồ như tảng đá đang đè nặng trên tim hắn cũng nhẹ đi phần nào.

***

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Từng ngày qua đi, nhưng chưởng giáo Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân không hề lộ diện lấy một lần. Với thân phận lãnh tụ quần hùng thiên hạ của Đạo Huyền chân nhân, đây tự nhiên không phải chuyện nhỏ, áp lực đối với chưởng môn đệ tử Tiêu Dật Tài càng lúc càng lớn.

Những đạo hữu các phái đến Thanh Vân Môn bái phỏng tạm thời chưa nhắc đến vì còn có thể qua loa được. Nhưng Thanh Vân Môn có nhiều phái hệ, Đạo Huyền chân nhân lại chưa truyền ngôi vị chưởng giáo lại cho Tiêu Dật Tài, vì vậy có rất nhiều chuyện y bị câu thúc, không thể xử lý. Còn Thanh Vân Môn chư mạch thì đều lấy Thông Thiên Phong làm trung tâm, mắt thấy chưởng giáo đã nhiều ngày biệt vô âm tín, còn Thông Thiên Phong thì chỉ biết truyền ra tin tức bể quan, hết bể quan rồi lại bể quan, đến cuối cùng thì bể quan cũng không thể che đậy được nữa, Tiêu Dật Tài bèn quyết định nói Đạo Huyền chân nhân đã ra ngoài vân du tứ hải rồi, không ai biết hạ lạc ở đâu nữa.

Nói ra thì cũng không thể trách được Tiêu Dật Tài, tình hình lúc này của Đạo Huyền chân nhân trong mấy nghìn môn hạ của Thanh Vân Môn chỉ có Thủy Nguyệt đại sư và Lục Tuyết Kỳ ở Tiểu Trúc Phong là hiểu rõ mà thôi, còn hai người xưa nay luôn ủng hộ y là Điền Bất Dịch và Tô Như ở Đại Trúc Phong thì đã lần lượt qua đời. Thủy Nguyệt và Lục Tuyết Kỳ thì không nói, nhưng những người khác thì làm sao biết được bí mật này của Thanh Vân Môn, tự nhiên là chỉ biết đi tìm Tiêu Dật Tài để truy vấn thôi.

Gương mặt Tiêu Dật Tài lộ rõ vẻ mệt mỏi, người gầy đét lại, so với dáng vẻ tinh minh mãn cán, tinh lực dồi dào trước đây của y quả thật khác nhau một trời một vực. Chỉ nhìn dáng vẻ này cũng có thể tưởng tượng ra được áp lực đối với y lớn như thế nào.

Nhưng y vẫn không thể nghỉ ngơi. Hôm nay, trên Ngọc Thanh Điện, đệ tử sáu mạch còn lại của Thanh Vân Môn dường như đã không thể nhẫn耐, cùng tụ họp lên Thông Thiên Phong hỏi cho ra rõ cuộc chưởng giáo chân nhân đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại không lộ diện trong một thời gian dài như vậy. Đây đúng là chuyện chưa từng xảy ra.

Hầu hết các vị thủ tọa đều có mặt, duy chỉ có thủ tọa Tiểu Trúc Phong Thủy Nguyệt đại sư là không đến, cả đệ tử nổi danh nhất Lục Tuyết Kỳ của bà cũng không có mặt, nhưng sư tỷ Văn Mẫn của nàng thì đã đến. Các vị thủ tọa còn lại đang ngồi ở giữa, trong đó nổi bật nhất chính là Tống Đại Nhân, người mới tiếp nhiệm Điền Bất Dịch làm thủ tọa Đại Trúc Phong.

Tống Đại Nhân im lặng, khéo miệng khẽ máy động, gượng gạo cười với Văn Mẫn, nhưng rồi cũng lập tức cúi thấp đầu, rõ ràng là tâm tình vẫn đang chìm trong đau xót. Văn Mẫn cũng lộ vẻ ngại ngùng, cúi mặt không nói gì.

Người dẫn đầu cuộc lục mạch tụ hội lần này đương nhiên không phải các đệ tử đời thứ hai mới tiếp nhiệm chức thủ tọa như Tống Đại Nhân hay Tề Hạo, bởi thế người lên tiếng chất vấn Tiêu Dật Tài tự nhiên chính là mấy vị thủ tọa trưởng bối như Tăng Thúc Thường...

Tiêu Dật Tài tuy đã xử lý sự vụ trong môn phái một thời gian khá dài, nhưng dù sao thì Đạo Huyền chân nhân vẫn chưa giao lại quyền chưởng giáo cho y, vì vậy y cũng chỉ có thể đứng trả lời câu hỏi của các vị thủ tọa, không có chỗ ngồi. Chiếc ghế thuộc về Đạo Huyền chân nhân vẫn để trống. Tiêu Dật Tài đứng bên cạnh, mặt lộ vẻ khó xử, trả lời câu hỏi của từng người.

Chỉ là hỏi đi hỏi lại, Tiêu Dật Tài vẫn cứ khăng khăng khăng định rằng mình không biết Đạo Huyền chân nhân đi đâu, mà sự thật thì cũng đúng là vậy. Giải thích cũng chỉ có một lý do duy nhất, đó là chưởng giáo chân nhân đạo pháp thông huyền, có lẽ là do linh tâm xúc động, nên đã ra ngoài vân du tứ hải rồi.

Các vị thủ tọa và các trưởng lão tự nhiên cảm thấy những lời này của họ Tiêu khó mà tin nổi, bởi từ khi tiếp nhiệm chức trưởng giáo tới nay, Đạo Huyền chân nhân chưa từng ra ngoài vân du mà không để lại chút tin tức nào. Nhưng Tiêu Dật Tài cứ nhắc đi nhắc lại một đáp án như vậy thì cũng không ai làm gì được y. Không thể miễn cưỡng nói rằng trước đây không có thì bây giờ cũng nhất định không có được.

Cuộc chất vấn kéo dài đến tận giữa trưa, chúng nhân đều hỏi đến khô cả miệng, Tiêu Dật Tài lại càng thêm tiêu tụy. Nhưng từ đầu tới cuối y vẫn chỉ trả lời một câu đó. Cuối cùng, Tăng Thúc Thường tức giận đứng dậy, phẩy tay hờ nhẹ một tiếng, quay người bỏ đi.

Người dẫn đầu đã đứng dậy, Tề Hạo, Tống Đại Nhân tự nhiên cũng bị các vị sư thúc, sư bá còn lại kéo dậy theo, lần lượt rời khỏi Ngọc Thanh Điện.

Nhìn theo bóng các đồng môn đi xa dần, Tiêu Dật Tài mới chậm chậm thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên thân hình loạng choạng suýt ngã, một cảm giác khó chịu lan chảy khắp châu thân, cũng may là y có căn cơ thâm hậu, lập tức trụ vững được thân mình. Tiêu Dật Tài cười khổ một tiếng, thầm thở dài: "Sư tôn à, lão nhân gia người rốt cuộc đang ở đâu, nếu người còn không trở về, chỉ sợ đệ tử không chịu đựng nổi nữa đâu."

***

Tạm thời không nhắc đến nỗi khổ của Tiêu Dật Tài, lúc này Tống Đại Nhân đang cùng đoàn người ra khỏi Ngọc Thanh Điện. Đệ tử Đại Trúc Phong đang trong thời kỳ thủ tang nên không ai đi theo gã. Họ Tống lặng lẽ bước đi chậm chậm, cảnh tượng vừa rồi làm y nhớ đến chuyện sư phụ, sư nương qua đời, trong lòng vô cùng sầu não, chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi đây thật nhanh.

Chỉ là gã vừa mới bước ra khỏi đại điện, đang định bước lên Hồng Kiều đi qua Vân Hải thì chợt có người gọi: "Đại Nhân!"

Tống Đại Nhân quay đầu lại, thì ra là Văn Mẫn đang vẫy tay gọi gã. Tống Đại Nhân cảm thấy ấm áp trong lòng, cất bước đi về phía nàng. Văn Mẫn thấy dáng vẻ tiêu tụy của gã, trong lòng thầm đau xót, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Nàng thấy xung quanh toàn là người đi lại, không phải là nơi để nói chuyện, bèn đưa mắt ra hiệu cho Tống Đại Nhân đi theo mình.

Tống Đại Nhân hiểu ý, đi theo Văn Mẫn qua Hồng Kiều, đến bình đài rộng bên trên Vân Hải, hai người tìm một chỗ khuất, thấy xung quanh không có người, Văn Mẫn mới lên tiếng: "Huynh... huynh vẫn khỏe chứ?"

Tống Đại Nhân cười khổ, cúi đầu nói: "Chắc muội cũng biết hết chuyện của ta rồi, ôi..." Gã thở dài, rồi lại cúi đầu nói tiếp: "Có điều dưới ta còn có mấy vị sư đệ, nếu ta không gánh lấy gánh nặng này, chỉ sợ bọn họ càng khổ hơn."

Khóe mắt Văn Mẫn hơi ửng hồng, đột nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay to bè của Tống Đại Nhân, làm gã giật mình đánh thót, nhìn nàng với ánh mắt ngạc nhiên.

Văn Mẫn dịu dàng nói: "Đại Nhân, huynh là đại sư huynh của họ, bây giờ lại nhận lấy trọng nhiệm thủ tọa Đại Trúc Phong, cần phải chiếu cố cho các sư huynh đệ, nhưng huynh cũng phải liệu sức mình mà làm, đừng quá cố gắng."

Tống Đại Nhân cảm thấy bàn tay nàng mềm mại trơn mượt, ẩn ước có mùi hương của nữ tử thoang thoảng quanh mũi, đôi mắt kia lại càng dịu dàng nhu thuận, trong lòng không khỏi được an ủi. Gã khẽ bóp nhẹ vào tay Văn Mẫn, gật đầu đáp: "Được!"

Văn Mẫn khẽ gật đầu, mỉm cười với gã. Hai người tuy gặp mặt không nhiều, nhưng tình cảm thì càng lúc càng sâu đậm. Tống Đại Nhân trầm mặc giây lát, rồi nói: "Ta vốn định... vốn định khẩn cầu sư phụ sư nương hai vị lão nhân gia làm chủ, sang Tiểu Trúc Phong cầu thân, nhưng cục diện trước mắt này, ta thật sự..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một ngón tay trắng muốt nhẹ nhàng đặt lên môi gã. Tống Đại Nhân ngước mắt lên nhìn Văn Mẫn, chỉ nghe nàng dịu dàng nói: "Muội hiểu mà, tình hình trước mắt đương nhiên không thể nói những chuyện này. Huynh yên tâm hồi sơn đi, đợi những ngày này qua đi, chúng ta sẽ thương lượng lại, dù sao thì... tâm ý của muội thế nào... huynh cũng biết rồi." Càng về sau, sắc mặt Văn Mẫn càng đỏ ửng lên, thanh âm cũng nhỏ dần.

Tống Đại Nhân thầm cảm động, nhiệt huyết sôi trào, không né nỗi xúc động, bước lên một bước, muốn ôm người trong mộng vào lòng. Văn Mẫn bị gã làm giật mình, vội vàng lui lại né tránh, mắng khẽ: "Đồ ngốc, không sợ người khác nhìn thấy à?"

Tống Đại Nhân giờ mới sực tỉnh, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy tuy chỗ hai người đang đứng không có ai, nhưng xa xa phía trên Vân Hải có không ít đệ tử Thanh Vân Môn, tuy là tạm thời chưa ai chú ý đến đây, nhưng rất khó nói rằng sẽ không có người nào "ngẫu nhiên" nhìn qua. Tống Đại Nhân cười ngượng nghịu, nói: "Là ta không đúng, ta... ta đúng là hồ đồ mà..."

Văn Mẫn nhìn bộ dạng của gã, trong lòng không khỏi bất nhẫn, lườm gã một cái rồi nói: "Muội đâu có trách huynh, cần gì phải khẩn trương như vậy. Tình thế trước mắt không tốt, nhưng tương lai chỉ cần chúng ta có tâm, nhất định sẽ được ở bên nhau thôi, ngốc à!"

Tống Đại Nhân vội vàng gật đầu, thấp giọng nói: "Tiểu Mẫn, muội thật tốt!"

Văn Mẫn lại lườm gã một cái, nhưng nhìn thần tình của gã, lại không nhịn nổi cười, Tống Đại Nhân cũng bật cười. Hai người đứng cạnh nhau, nhất thời nhu tình mật ý, tuy bên ngoài phong vũ đìu hiu, nhưng trong lòng cả hai vẫn tràn đầy hy vọng về một tương lai tốt đẹp.

Chừng giây lát sau, Văn Mẫn thấp giọng nói: "Muội phải đi rồi!"

Tống Đại Nhân không nỡ, song cũng biết mình không tiện ở lâu, đành gật gật đầu nói: "Đành vậy, muội nhớ cẩn thận."

Văn Mẫn liếc mắt nhìn gã, dịu dàng nói: "Huynh phải bảo trọng, cho dù thế nào, tương lai cũng sẽ tốt đẹp thôi."

Tống Đại Nhân gật gật đầu: "Ta biết, muội cũng phải trân trọng mình đấy."

Văn Mẫn khẽ vuốt nhẹ lòng bàn tay gã, sau đó buông tay, quay người bước ra khỏi Vân Hải. Tống Đại Nhân nhìn theo bóng nàng cưỡi phi kiếm bay đi xa dần, chậm rãi vẫy tay, cho đến khi bóng nàng khuất hẳn, mới từ từ quay người lại.

Trời xanh mây trắng, sơn thanh thủy tú, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Trúc Phong, chỉ thấy trúc mọc xanh mướt, phong quang diễm lệ, tựa như tiên cảnh.

***

Văn Mẫn từ từ hạ xuống, mĩ nữ đệ tử trẻ thay nàng trở về liền chạy tới đón, một người trong bọn nói: "Văn sư tỷ, sư phụ dặn tỷ trở về thì đến gặp người."

Văn Mẫn khẽ gật đầu, đi về phía trước, tiện thể hỏi: "Sư phụ lão nhân gia đang ở đâu?"

Một đệ tử khác đứng bên cạnh nói: "Sư phụ vẫn ở trong Trúc Lâm Tịnh Xá, hình như Tuyết Kỳ sư tỷ cũng ở đó."

Văn Mẫn ngẩn người: "Sao hả, Tuyết Kỳ ở cùng với sư phụ?"

Một đệ tử trẻ khác đứng cạnh đó lên tiếng: "Vâng, hôm nay sau khi sư tỷ đi, sư phụ đã gọi Tuyết Kỳ sư tỷ đến rồi."

Văn Mẫn gật gật đầu: "Ta biết rồi, bây giờ sẽ đến đó, các muội cứ làm việc của mình đi!"

Các sư muội của nàng đồng thanh "dạ" một tiếng, rồi cưỡi khúc khích bỏ đi, Văn Mẫn nhìn theo những sư muội trẻ trung không hiểu sự đời của mình, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, có lẽ người càng đơn thuần thì lại càng hạnh phúc cũng nên.

Nàng đứng dậy ra nhìn theo bóng các sư muội đi khuất hẳn, mới thở dài một tiếng, cất bước đi về phía tịnh xá của Thủy Nguyệt đại sư.

Con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, hai bên thủy trúc mọc um tùm, không khí thơm mát. Sau khi đi qua mấy khúc quanh, Trúc Lâm Tịnh Xá đã hiện ra trước mắt nàng.

Văn Mẫn đến trước cửa tịnh xá, khẽ gõ nhẹ lên hai cánh cửa trúc: "Sư phụ, đệ tử Văn Mẫn đến rồi!"

Bên trong lập tức vang lên tiếng của Thủy Nguyệt đại sư: "Vào đi!"

Cùng lúc đó, hai cánh cửa tịnh xá cũng kêu lên mấy tiếng "két két" rồi mở ra, thân hình yếu điệu của Lục Tuyết Kỳ xuất hiện trước mắt Văn Mẫn, mỉm cười với nàng nói: "Sư tỷ, tỷ về rồi!"

Văn Mẫn mỉm cười đáp trả Lục Tuyết Kỳ, rồi chậm rãi bước vào.

Trong phòng, Thủy Nguyệt đại sư đang ngồi trên giường tre, Lục Tuyết Kỳ bước lại đứng sau lưng bà. Thủy Nguyệt đại sư ngược mắt nhìn Văn Mẫn rồi hỏi: "Mới về hả?"

Văn Mẫn cung kính trả lời: "Vâng, đệ tử mới từ Thông Thiên Phong hồi sơn."

Thủy Nguyệt đại sư trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói: "Hôm nay trên Thông Thiên Phong đã xảy ra chuyện gì, con nói thử ta nghe?"

Văn Mẫn khẽ gật đầu, nói: "Vâng." Kế đó liền kể lại cục diện hôm nay trên Thông Thiên Phong một lượt, cả tình cảnh chúng nhân truy vấn Tiêu Dật Tài thế nào cũng kể ra rất rõ ràng.

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ nghe Văn Mẫn kể, không nói tiếng nào. Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh cũng không lộ biểu tình gì, chỉ là khi nghe Văn Mẫn kể lại tình cảnh khó xử của Tiêu Dật Tài, nàng không nhịn được đưa mắt nhìn Thủy Nguyệt đại sư một cái, nhưng sắc mặt Thủy Nguyệt vẫn lạnh như băng, cơ hồ như căn bản không hề có cảm giác.

Văn Mẫn kể xong, ngập ngừng giây lát rồi mới nói: "Sư phụ, vẫn còn một chuyện nữa, đệ tử không biết có nên nói hay không..."

Thủy Nguyệt đại sư nhắm nghiền hai mắt, cơ hồ như đang nghĩ điều gì, nghe vậy bèn chậm rãi nói: "Có gì con cứ nói đi!"

Văn Mẫn "dạ" một tiếng, rồi nói: "Vâng, đệ tử xin nói. Hôm nay lục mạch tề tụ trên Thông Thiên Phong, năm vị thủ tọa đều đi cả, chỉ mình người không đi, mấy người Tăng sư thúc có oán trách đệ tử mấy câu, còn dặn đệ tử chuyển cáo lại cho sư phụ, nói mọi người đều là môn hạ Thanh Vân, đồng tông cộng tổ, muốn sư phụ người cũng nên ra mặt lên tiếng."

Nói xong, Văn Mẫn cẩn thận len lén liếc mắt nhìn Thủy Nguyệt đại sư, nhưng sắc mặt Thủy Nguyệt vẫn lạnh lùng như tảng băng, không tức giận, cũng không đáp ứng, mà chỉ nhắm mắt trầm tư.

Thủy Nguyệt đại sư không nói gì, Văn Mẫn đương nhiên cũng không dám lên tiếng, hồi lâu sau, Thủy Nguyệt đại sư mới chậm chậm khai khẩu: "Vừa rồi con nói ngoại trừ ta, các vị thủ tọa còn lại đều có mặt cả phải không?"

Văn Mẫn ngẩn người, gật đầu đáp: "Vâng!"

Thủy Nguyệt đại sư mở mắt ra nhìn Văn Mẫn: "Đại Trúc Phong là ai đi?"

Văn Mẫn thầm giật mình, không biết tại sao sư phụ lại đột nhiên hỏi đến chuyện của Đại Trúc Phong, ngần ngừ giây lát rồi mới khẽ nói: "Là đại đệ tử của Điền sư bá và Tô sư thúc, Tống Đại Nhân."

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ thoáng lộ vẻ u ám, trong mắt ẩn hiện mấy phần thương cảm.

Gương mặt Thủy Nguyệt đại sư cũng hơi ảm đạm, thở dài một tiếng hỏi: "Ngoại trừ gã, Đại Trúc Phong còn ai đi nữa không?"

Văn Mẫn đáp: "Các vị sư huynh sư đệ Đại Trúc Phong đều đang thọ tang, vì vậy chỉ có mình Tống Đại Nhân sư huynh đến Thông Thiên Phong."

Thủy Nguyệt im lặng giây lát, rồi chậm rãi hỏi: "Bạn họ cũng không thoải mái gì... con có đi an ủi Tống Đại Nhân không?"

Văn Mẫn giật mình đánh thót, bình thường Thủy Nguyệt đại sư rất nghiêm khắc với đệ tử, đối với những chuyện này lại càng nghiêm ngặt hơn, chuyện Văn Mẫn và Tống Đại Nhân âm thầm qua lại nhiều năm đã là bí mật được công khai một nửa, vì vậy mà trong lòng nàng luôn thấp tha thấp thỏm, chỉ sợ sư phụ trách móc. Lần này Thủy Nguyệt đại sư đột nhiên hỏi tới, làm cho Văn Mẫn sợ đến toát mồ hôi, ngần ngừ mãi mới dám thấp giọng trả lời: "Sư phụ, con... con thấy Tống sư huynh rất đáng thương, nhất thời mềm lòng, nên mới... nên mới nói mấy câu với gã. Đệ tử, đệ tử tuyệt đối không dám trái lại lời giáo huấn của ân sư..."

Thủy Nguyệt đại sư lặng lẽ nhìn Văn Mẫn. Dưới cái nhìn của sư phụ, tim Văn Mẫn đập càng lúc càng nhanh, không biết liệu mình có bị sư phụ trừng phạt hay không. Chẳng ngờ Thủy Nguyệt đại sư lại đột nhiên thở dài, nói: "Tiểu Mẫn, con không cần phải sợ như vậy, sư phụ không có ý trách con."

Văn Mẫn suýt chút nữa thì tưởng mình nghe lầm, ngạc nhiên thốt lên: "Sư phụ, người nói gì?"

Thủy Nguyệt đại sư điềm đạm nói: "Hiện giờ đệ tử Đại Trúc Phong đang phải thủ hiếu, trong thời gian ngắn chuyện này cũng không thể được. Để qua một thời gian nữa, con bảo Tống Đại Nhân đến đây cầu thân đi, lớn nhỏ gì thì gã cũng là nhất mạch thủ tọa rồi, không đến nỗi phải làm mất mặt đệ tử của ta."

Văn Mẫn nghe như sấm nổ bên tai, nhất thời không thể tiếp nhận nổi, mừng rỡ không nói nên lời, đồng thời cũng không hiểu tại sao vị ân sư xưa nay luôn rất kiên quyết với chuyện này của mình lại đột nhiên thay đổi thái độ như vậy.

Thủy Nguyệt đại sư ngồi trên giường trúc, nhìn vẻ hạnh phúc và kinh ngạc trên gương mặt đệ tử, trong lòng thầm thở dài, thầm nhủ: "Nếu nghĩ thông sớm một chút, có lẽ nó sẽ càng vui vẻ khoái lạc hơn."

Lục Tuyết Kỳ bước tới, đặt tay lên vai Văn Mẫn, nhẹ nhàng ôm lấy sư tỷ, trong mắt tràn ngập vẻ mừng vui, khẽ nói: "Sư tỷ, cung hỉ tỷ!"

Văn Mẫn nhất thời xúc động, không nén nổi những giọt nước mắt vui mừng, vội vàng đưa tay áo lên quét đi.

Thủy Nguyệt đại sư nhìn thấy, vừa bực mình vừa tức cười, khẽ mắng: "Chỉ có như vậy mà đã vui đến thế à?"

Văn Mẫn lúng túng, hai má đỏ bừng, quỳ xuống trước mặt Thủy Nguyệt đại sư, nhẹ giọng nói: "Đệ tử đa tạ đại ân đại đức của sư phụ!"

Thủy Nguyệt đại sư nhìn Văn Mẫn hồi lâu, lắc lắc đầu, dịu dàng nói: "Thôi, con đứng dậy đi!"

Lục Tuyết Kỳ lại gần đỡ Văn Mẫn dậy, Thủy Nguyệt đại sư nhìn Văn Mẫn, nhẹ nhàng nói: "Chuyện sau này, sư phụ cũng không thể làm chủ thay con được nữa, sau này con cũng phải học cách tự chăm sóc mình đi!"

Văn Mẫn chợt cảm thấy tim mình như thắt lại, đã từ rất lâu rồi, nàng luôn coi Thủy Nguyệt đại sư như mẫu thân mình, nhất thời không né nỗi xúc động, nãy nghẹn không nói nên lời.

Thủy Nguyệt đại sư khẽ xua tay, nói: "Được rồi, hôm nay con đi đi lại lại cũng đã mệt, trở về nghỉ ngơi đi!"

Văn Mẫn nghẹn ngào đáp: "Vâng, đệ tử xin cáo từ!"

Vừa nói, nàng vừa chậm chạp lui ra ngoài. Lục Tuyết Kỳ đi theo phía sau, tiễn nàng đi một đoạn xa rồi mới quay lại.

Trong tịnh xá, chỉ còn hai sư đồ đối diện với nhau. Một hồi sau, Thủy Nguyệt đại sư mới cười khổ một tiếng, nói: "Có phải trước đây ta đều làm sai hết cả hay không, hại nó phải chịu nỗi khổ tương tư, cũng hại cả con."

Lục Tuyết Kỳ bước tới trước mặt Thủy Nguyệt đại sư quỳ xuống, thấp giọng nói: "Sư phụ, người đã một tay nuôi dưỡng chúng con thành người, dạy cho võ công, chỉ có chúng con làm sai, tuyệt đối không dám có lòng trách sư phụ."

Thủy Nguyệt đại sư đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen huyền của Lục Tuyết Kỳ, thở dài nói: "Con đứng dậy đi!"

Lục Tuyết Kỳ dạ một tiếng, đứng dậy. Thủy Nguyệt đại sư bế mục dưỡng thần, không nói thêm gì nữa.

Lục Tuyết Kỳ im lặng hồi lâu, rồi đột nhiên nói: "Sư phụ, con có chuyện muốn nói!"

Thủy Nguyệt đại sư mở mắt nhìn nàng, sắc mặt trầm trọng, nhẹ nhàng nói: "Con muốn nói chuyện ở Thông Thiên Phong phải không?"

Lục Tuyết Kỳ gật đầu: "Vâng. Điền sư bá và Tô sư thúc ở Đại Trúc Phong lần lượt qua đời, còn Đạo Huyền sư bá... chỉ sợ thật sự không thể quay đầu, tại sao chúng ta không đem chân tướng sự việc nói cho các đồng môn hay biết, cho dù vì thế diện của Thông Thiên Phong, thì ít nhất cũng nên cho các vị thủ tọa còn lại hay biết mới phải chứ ạ..."

Thủy Nguyệt đại sư trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: "Con nói không sai, chuyện này ta cũng đã nghĩ qua rồi."

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người: "Sư phụ, vậy tại sao người vẫn..."

Thủy Nguyệt đại sư cười khổ nói: "Có phải con muốn nói ta đã nghĩ đến rồi, tại sao vẫn chưa nói cho họ biết phải không? Hài tử ngốc, con có thử nghĩ xem sau khi chúng ta nói những chuyện này ra, sẽ có bao nhiêu người tin chúng ta chứ?"

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nhất thời cũng không tìm ra lời gì để nói.

Thủy Nguyệt đại sư thở dài nói: "Vừa rồi con cũng nói đó thôi, Thanh Vân Môn có mấy ngàn người, nhưng chỉ có bốn người là Điền sư bá, Tô sư thúc và hai sư đồ chúng ta biết được bí mật này. Giờ đây hai người họ đã qua đời rồi, chỉ còn hai chúng ta biết chuyện, nhưng dù là chúng ta nói ra, con thử nói xem mấy ngàn đệ tử Thanh Vân Môn liệu có mấy người tin rằng Tru Tiên Cổ Kiếm của bản môn lại ẩn tàng yêu khí hay không? Liệu có người nào tin rằng Đạo Huyền chân nhân đạo hạnh thông huyền, từng nhiều lần rat ay cứu vớt thiên hạ thương sinh, lại trở thành một ác ma tính tình hung ác, giết người không chớp mắt hay không?

Lục Tuyết Kỳ lại càng không biết nói gì.

Thủy Nguyệt đại sư thấp giọng nói tiếp: "Bí mật này, vốn chỉ truyền cho đệ tử kế thừa ngôi vị chưởng giáo, nói ra ngoài, chỉ sợ toàn thể Thanh Vân Môn sẽ không có một ai tin cả, huống hồ chúng ta không hề có chứng cứ, con bảo ta phải nói thế nào?"

Lục Tuyết Kỳ nghiến răng, một lúc sau mới chua chát nói: "Nhưng cục diện trước mắt chỉ sợ không thể che giấu được mãi, cho dù chúng ta không nói, chỉ sợ có một ngày người sẽ xuất hiện ở đây, vậy chúng ta sẽ phải làm sao?"

Thủy Nguyệt đại sư thở dài, nhắm mắt lại nói: "Làm sao, ta cũng không biết nên phải làm sao nữa?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ không nói gì, căn phòng chìm vào yên lặng.

Bên ngoài, rùng trúc khẽ lay động, phát ra những tiếng rì rào vui tai, cảnh sắc đẹp mê hồn. Còn bên trong Trúc Lâm Tịnh Xá, dường như không khí càng lúc càng trở nên nặng nề hơn.

*****

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông.

Trong những ngày tiếp sau đó, Quỷ Lệ ngày nào cũng dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn thử tìm cách cứu chữa cho Bích Dao, nhưng không hiểu tại sao, ngoại trừ lần đầu tiên Càn Khôn Luân Hồi Bàn làm cho Hợp Hoan Linh có biến hóa, những lần tiếp theo, Càn Khôn Luân Hồi Bàn vẫn là Càn Khôn Luân Hồi Bàn, còn Hợp Hoan Linh thì không còn phản ứng nữa, lần nào cũng giống như một cục đá nhỏ, rơi thẳng xuống vào giữa ngọc bàn.

Quỷ Lệ vẫn không chịu từ bỏ, ôm tia hy vọng mong manh thử đi thử lại, nhưng chờ đợi hắn ở phía trước chỉ có thất bại và thất bại. Những ngày đầu Quỷ Vương cũng thường đến Hàn Băng Thạch Thất, nhưng sau khi nhìn thấy Quỷ Lệ thất bại rồi lại thất bại, ông ta dường như còn bỏ cuộc sớm hơn cả hắn, số lần đến càng lúc càng thưa thớt, mấy ngày nay, căn bản ông ta không hề đến đây nữa.

Có lẽ, đối với Quý Vương, việc nhìn Quý Lệ liên tiếp thất bại là một chuyện vô cùng thống khổ...

"Keng!"

Một tiếng động nhẹ vang lên, mang theo tiếng hồi âm khe khẽ, Hợp Hoan Linh lại rơi xuống giữa Càn Khôn Luân Hồi Bàn, lăn một vòng, rồi dừng lại.

Gương mặt Quý Lệ không chút biểu tình, cảm giác của hắn đã tê cứng, không còn thất vọng, cũng không còn ủ rũ sầu não. Hắn không thử nữa, mà ngồi đó như một bức tượng, sau đó thì cất Càn Khôn Luân Hồi Bàn đi, rồi cầm Hợp Hoan Linh cẩn thận đặt vào lòng Bích Dao.

Hắn chăm chú nhìn vào gương mặt hiền hòa của Bích Dao. Đã mười năm rồi, nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn hệt như năm xưa khi hai người gặp mặt lần đầu, thậm chí hắn còn có thể nhìn thấy nụ cười năm ấy vẫn lẩn khuất nơi khoe miệng của nàng, tất cả đều gợi cho hắn những hồi ức không thể nào quên.

Chỉ có, chỉ có làn da băng lạnh là đang lạnh lùng nói cho Quý Lệ biết sự khác biệt giữa hiện tại và quá khứ.

Quý Lệ lặng lẽ đứng dậy, chăm chú nhìn Bích Dao lần nữa, khoe miệng máy động, nhưng thủy chung vẫn không nói được nên lời, cuối cùng đành chậm rãi quay người lại, rời khỏi Hàn Băng Thạch Thất.

Bên ngoài thạch thất, thông đạo vẫn vắng tanh không một bóng người. Quý Lệ chậm chậm bước đi, những vết nứt trên tường càng lúc càng nhiều, càng lúc càng rộng, càng sâu, chỉ là trong mắt Quý Lệ, tất cả những điều này đều không hề có ý nghĩa. Hắn chỉ lặng lẽ cất bước đi trên thông đạo dài thăm thẳm.

Sau lưng Quý Lệ, ở đầu kia của thông đạo, trong một góc tối tăm u ám, Quý Vương lặng lẽ đứng nhìn hắn thanh niên đi mỗi lúc một xa dần. Quý Vương không lại hỏi Quý Lệ về tình hình bên trong thạch thất, đã nhiều năm rồi, ông ta chỉ cần nhìn một động tác hết sức tùy tiện của hắn, cũng có thể biết được tình trạng của Bích Dao thế nào.

Lẽ nào hoàn toàn không còn hy vọng nữa?

Quý Vương thở dài chán nản, quay người đi vào bóng tối.

***

Huyết Trì.

Quý Vương chậm chậm bước lại gần Quý tiên sinh vẫn đang đứng trên bình đài trăm tư mặc tưởng, ở trên không, Phục Long Đỉnh vẫn lơ lửng trên không, nhưng trong màn quang, đạo bạch quang thần bí kia kia dường như đã sáng hơn rất nhiều, còn huyết khí trên gương mặt ác ma cũng đã giảm đi mấy phần, trông càng thêm hung ác và điên cuồng.

Một luồng nộ khí chợt dâng lên trong lòng Quý Vương, song thủ nắm chặt lại thành quyền, nữ nhi mà ông ta thương yêu nhất vẫn không có khởi sắc, bây giờ

Tứ Linh Huyết Trận mà ông ta hao tâm tổn huyết để sắp đặt cũng bị một thứ thương cổ thần pháp bất ngờ xuất hiện làm cho không thể tiếp tục tiến hành.

Quỷ tiên sinh dường như cảm nhận được điều gì đó, thân hình khẽ dịch động, chậm chậm quay lại, chậm rãi nói: "Ngài đến rồi!"

Quỷ Vương hít sâu mấy hơi chân khí, từ từ áp chế cơn giận và sát khí xuống, sắc mặt trở lại bình thường, cất bước đi tới nói: "Thế nào rồi, có nghĩ ra cách gì không?"

Quỷ tiên sinh ủ rũ lắc đầu.

Tuy rằng sớm đã đoán trước được đáp án, nhưng Quỷ Vương vẫn không thể đè nén được cơn giận trong lòng. Gần đây, dường như ông ta rất dễ nổi cáu và động sát cơ, nếu Quỷ tiên sinh không phải là nhân vật không thể thiếu để triển khai Tứ Linh Huyết Trận, chỉ sợ Quỷ Vương đã xuất thủ với y từ lâu rồi.

Những biến hóa trên gương mặt của Quỷ Vương tự nhiên không thể giấu nổi Quỷ tiên sinh, có điều dường như y cũng không hề để ý đến những điều này, chỉ điểm tĩnh đáp: "Cho tại hạ thêm một thời gian nữa, ngài đã đợi lâu như vậy rồi, đợi thêm một chút cũng có sao đâu?"

Quỷ Vương khẽ giật mình, hồi lâu sau mới khôi phục lại bình tĩnh, chậm chậm gật đầu nói: "Tiên sinh nói đúng."

Nói xong, ông ta ngăn ngữ giây lát, cơ hồ như cũng cảm thấy thần sắc mình hơi quá đáng, cố gượng cười nói: "Mấy ngày này ta và Quỷ Lệ cứu chữa cho Bích Dao, nhưng lần nào cũng thất bại, tâm trạng không được tốt lắm, tiên sinh đừng để ý."

Quỷ tiên sinh lắc đầu, nói: "Phụ tử tình thâm, tại hạ hiểu." Y ngưng lại giây lát rồi chậm chậm quay người lại, ngược mắt lên nhìn Phục Long Đỉnh đang lơ lửng trên không, đặc biệt là trụ sáng trắng thần bí kia, nói: "Bích Dao tiểu thư vẫn không có gì khởi sắc sao? Mấy năm nay đúng là cách gì cũng đã thử qua rồi!"

Quỷ Vương thở dài nói: "Vẫn là như vậy, độ này tuy ta và Quỷ Lệ bất hòa, nhưng tâm ý của hắn với Bích Dao thì vẫn không hề thay đổi. Gần đây không biết đã tìm được ở đâu một thứ pháp bảo ly kỳ cổ quái về để cứu tinh Dao nhi, lần đầu tiên thì dường như cũng có chút hiệu quả, có thể hô ứng với Hợp Hoan Linh, không ngờ đúng vào thời khắc quan trọng nhất, thì thần lực của Huyết Trận đột nhiên phát động, kết quả là lại thành công cốc."

Quỷ Vương vừa nói vừa ngây ngẩn xuất thần, trong lòng lại nhớ đến nữ nhi đang nằm trong Hàn Băng Thạch Thất, trái tim già nua không khỏi thắt lại, đến nỗi căn bản không hề phát giác ra Quỷ tiên sinh nghe đến đoạn sau thì chợt ngẩn người ra như phỗng đá.

Một lát sau, dường như Quỷ tiên sinh đã khôi phục lại bình tĩnh, chậm rãi hỏi: "Vậy sao? Thể bảo vật mà Quỷ Lệ mang về là thứ gì vậy?"

Tâm trạng Quý Vương vẫn ảm đạm u ám như trước, thuận miệng đáp: "Là một ngọc bàn, chất ngọc rất ấm, bên trên có khắc những đồ hình kỳ quái, lạ nhất là bên trong ngọc bàn có rất nhiều miếng ngọc nhỏ, bên trên có khắc chữ, lại biết tự động chuyển động, hơn nữa còn không hề đụng phải nhau."

Quý Vương nói tới đây, đột nhiên chau mày lại hỏi: "Tại sao tiên sinh đột nhiên lại hứng thú với chuyện này vậy?"

Quỷ tiên sinh đang quay lưng lại phía ông ta, vẫn ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh, trầm mặc hồi lâu, rồi mới nói: "Không có gì, tại hạ chỉ tiện miệng hỏi thôi."

Chương 247

Tinh Bàn

Quỷ Lệ đã về Hồ Kỳ Sơn được mười ngày, nhưng mục đích lớn nhất, cũng là mục đích duy nhất của hắn vẫn chưa hề có tiến triển.

Những ngày gần đây, Càn Khôn Luân Hồi Bàn không còn có bất kỳ phản ứng gì với Hợp Hoan Linh trong tay Bích Dao nữa, lần nào hắn cũng tràn trề hy vọng, nhưng lần nào cũng vẫn là một câu trả lời lạnh lùng đó. Còn sức mạnh thần bí dưới lòng đất hôm đó, cũng như đã biến mất khỏi thế gian này, không còn xuất hiện trở lại lần nào nữa.

Cùng với chuyện này, không khí mây sầu sương thảm trong tổng đường của Quý Vương Tông cũng đột nhiên thay đổi. Mười ngày nay, không còn thấy người phát điên đả thương người khác nữa, những vết nứt ngang dọc không ngừng lan tỏa khắp nơi trên tường đá cũng đột nhiên ngưng lại.

Tất cả đường như lại trở về những ngày tháng bình yên thuở trước, tất cả mọi người cũng dần dần khôi phục lại tinh thần, trên mặt mọi người bắt đầu xuất hiện những nụ cười, cho dù nụ cười ấy có hơi miễn cưỡng, hơi thận trọng, song không khí đã hoàn toàn khác trước.

Trong thông đạo cũng dần dần xuất hiện bóng đệ tử Quý Vương Tông đi lại, những người đi cùng đường trước kia vốn lặng lẽ âm thầm, thì giờ cũng hoàn toàn thay đổi, dần dần xuất hiện tiếng nói, tiếng cười.

Không biết có phải là xảo hợp hay không mà những thay đổi này lại xảy ra đúng vào sau khi Quỷ Lệ trở về Hồ Kỳ Sơn, thế nên các trong các đệ tử Quý Vương Tông không biết từ lúc nào đã xuất hiện truyền ngôn rằng sau khi phó Tông chủ trở về, tuy là bě ngoài không hề hỏi han gì các đệ tử, nhưng sự thực thì đã mau chóng tìm được căn nguyên của những dị biến gần đây rồi diệt đi, khiến cho tổng đường của Quý Vương Tông trở lại bình thường.

Lời đồn này rõ ràng có chút hoang đường, nhưng có lẽ vì những ngày tháng trước đó quá hoảng loạn, quá sợ hãi, nên đa phần đệ tử Quý Vương Tông đều rất tin tưởng. Lời truyền ngôn này còn nhanh chóng truyền đi khắp nơi, còn về việc Quỷ Lệ làm sao tìm được căn nguyên của dị biến, rồi lại làm sao tiêu diệt thì chúng

nhân đều ậm ờ ấp úng, cũng không ai rõ căn nguyên dị biến rốt cuộc là cái gì. Có điều chúng nhân hầu như hoàn toàn không để ý đến những vấn đề này, chỉ thì thầm bàn tán một hồi rồi không nhắc tới nữa.

Quỷ Lệ tự nhiên là không thể biết được những lời truyền ngôn không rõ nguồn gốc này, mà dù là hắn biết đi chăng nữa thì chắc hắn cũng chẳng thèm để ý, tất cả những gì hắn nghĩ đến chỉ có Bích Dao - người con gái đang nằm trong Hàn Băng Thạch Thất, mà người quan trọng nhất với hắn này cho đến nay vẫn chưa có gì khởi sắc, đối với bản thân hắn mà nói, một chút lòng tin miên cưỡng cuối cùng đã gần cạn.

"Keng!"

Lại một tiếng động nữa vang lên, Hợp Hoan Linh rời một lần nữa rơi xuống Càn Khôn Luân Hồi Bàn, lẩn mẩn vòng rồi dừng lại.

Quỷ Lệ ngẩn người nhìn chiếc ngọc bàn và cái chuông bên trên nó, ánh mắt u ám giờ lại càng thêm u ám, ngay cả một chút ánh sáng cuối cùng cũng đã hoàn toàn biến mất.

Hắn đứng như si như dại một lúc lâu, mới cầm Hợp Hoan Linh tới đặt vào tay Bích Dao, nhẹ nhàng để hai tay nàng đan chéo trước ngực, động tác dịu dàng, tựa hồ như sợ mình làm tổn thương tới nàng vậy.

Sau đó, hắn chăm chú nhìn vào gương mặt thanh tú của Bích Dao, thấp giọng nói: "Bích Dao, xin lỗi, ta lại không cứu được nàng... Càn Khôn Luân Hồi Bàn này là bảo vật của Thiên Âm Tự, ta đã mượn mười mấy ngày rồi, quả thật không thể mặt dày mày dạn không trả lại cho người ta."

Nói tới đây, cơ thịt trên mặt hắn khẽ giật giật, hai mắt nhắm lại, dưỡng như đang vô cùng kích động, hồi lâu sau mới từ từ bình tĩnh lại, dịu dàng nói: "Nàng yên tâm, chỉ cần ta còn sống, bất luận thế nào, cho dù phải đi tới chân trời góc biển, ta cũng nhất định phải cứu nàng! Nàng hãy nhẫn耐 thêm một thời gian nữa được không?"

Bích Dao vẫn nằm trước mặt hắn, gương mặt vẫn điểm tĩnh như trước, khóc miếng mỉm cười, tuy rằng không có phản ứng, nhưng có lẽ nàng đã đáp ứng hắn rồi cũng nên!

Khóe mắt Quỷ Lệ đột nhiên ướt, hắn vụt quay đầu lại, ngửa mặt hít thở một lát, đợi cho nước ở khóe mắt khô hắn, hắn mới chậm chạp bước ra ngoài.

Thạch môn nặng nề khép lại sau lưng hắn, tâm tình của Quỷ Lệ cũng theo đó mà trầm xuống đáy vực. Hắn đứng đó hồi lâu, cuối cùng mới lắc mạnh đầu, tựa như muốn ném thứ gì đó ra khỏi đầu óc mình vậy, sau đó hắn quay người, đang định rời khỏi đó, thì đột nhiên khụng người dừng lại.

Bên ngoài Hàn Băng Thạch Thất, Quỷ tiên sinh đã lặng lẽ đứng đó tựa bóng u linh từ bao giờ. Y nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, ánh mắt sau tấm sa đen của y

nhìn Quỷ Lệ một lượt, rồi dời dần xuống Càn Khôn Luân Hồi Bàn trong tay hắn, sau đó thì dừng lại, không còn dịch chuyển đi đâu nữa.

Đến giờ Quỷ Lệ mới nhận ra lúc nãy tâm trạng của hắn quá tệ, quên cả cất Càn Khôn Luân Hồi Bàn đi, bèn lấy tấm vải đen ra gói chiếc ngọc bàn lại, cho vào lòng. Quỷ tiên sinh nhìn động tác của hắn, cũng không có ý cản trở, nhưng có thể thấy ánh mắt y thấp thoáng ẩn hiện mấy tia dị quang, không biết đang nghĩ gì trong đầu nữa.

Tuy Quỷ Lệ cảm thấy có chút kỳ quái trước hành vi của Quỷ tiên sinh, nhưng một là thường ngày con người này vốn đã hành sự cổ quái lại thần bí, hai là lúc này thực sự hắn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đi hỏi chuyện của người khác, lại càng chẳng muốn biết tại sao Quỷ tiên sinh lại đứng đó. Sau khi thu hồi Luân Hồi Bàn, thậm chí hắn còn chẳng buồn chào hỏi, đã giậm chân bước đi, lúc đi qua người Quỷ tiên sinh, hắn cũng chẳng thêm gật đầu lấy một cái, mà cứ thế đi thẳng.

Chỉ là Quỷ Lệ không để ý, nhưng Quỷ tiên sinh thì lại không có ý nghĩ đó. Hắn đi được chừng mười bước, thì phía sau chợt vang lên tiếng gọi của Quỷ tiên sinh, lãnh đạm thấp trầm nhưng rất rõ ràng: "Xin dừng bước!"

Quỷ Lệ khẽ chau mày, quay người lại, hỏi: "Chuyện gì?"

Song mục Quỷ tiên sinh xạ ra hai đạo hàn quang sắc lạnh, chậm rãi buông một câu: "Bích Dao tiểu thư vẫn khỏe chứ?"

Trên gương mặt Quỷ Lệ đột nhiên phủ một làn mây giận dữ, tình cảnh Bích Dao thế nào, trên dưới Quỷ Vương Tông không ai là không biết. Quỷ tiên sinh nói như vậy, rõ ràng là biết rồi còn hỏi. Nếu đổi lại là người khác thì chỉ e đã không xong với hắn rồi. Xưa nay Quỷ Lệ đều rất kỹ những chuyện liên quan tới Bích Dao, vì thế đệ tử Quỷ Vương Tông đều không dám nói đến nàng trước mặt hắn, bao nhiêu năm nay, ngoại trừ Quỷ Vương, Quỷ tiên sinh là người đầu tiên dám nhắc tới Bích Dao với Quỷ Lệ.

Sắc mặt Quỷ Lệ như phủ một lớp băng mỏng, ánh mắng sắc bén như bảo kiếm nhìn chằm chằm vào Quỷ tiên sinh, lạnh lùng hỏi: "Ngươi muốn nói gì?"

Quỷ tiên sinh dường như hoàn toàn không hề chú ý đến sát khí đang tỏa ra từ người Quỷ Lệ, có điều y cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, ngược lại còn hỏi lại một câu: "Nghe nói ngươi tìm được một pháp bảo mới để cứu trị cho Bích Dao tiểu thư, có chuyện này không?"

Quỷ Lệ lạnh giọng đáp: "Không sai, có điều ngươi hỏi chuyện này làm gì?" Vừa nói, Quỷ Lệ vừa bước lên phía trước, hai mắt sáng rực lên, sát khí vô hình bắt đầu ngập tràn khoảng không giữa hai người.

Quỷ tiên sinh vẫn không hề chú ý đến hiểm nguy trước mắt, phảng phất như cắn bản không hề nhận ra Quỷ Lệ đã động nộ, cơ hồ như thần kinh của y đã hoàn toàn băng lạnh, chỉ điểm đạm nói: "Ngươi cho ta mượn bảo vật đó xem thử được không?"

Quỷ Lệ khí trào dâng, y phục không gió mà tự bay lên phần phật, nhấc chân bước lên hai bước nữa, mỗi bước xem ra có vẻ không lớn, nhưng chỉ thấy thân ảnh hắn lắc lư một cái, đã chỉ còn cách Quỷ tiên sinh chừng ba thước rồi, giờ thì chỉ cần cử tay động chân, Quỷ Lệ cũng có thể dồn Quỷ tiên sinh vào cõi chết.

Chỉ là trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, khoảnh khắc đại chiến cơ hồ chỉ còn một bước nữa là xảy ra ấy, đột nhiên vì một câu nói của Quỷ tiên sinh mà sát khí lập tức tiêu tán, nộ khí cũng từ từ biến mất.

"Có lẽ ta biết dùng pháp bảo đó cũng không chừng."

Hàn Băng Thạch Thất là nơi năm xưa Quỷ Vương đặc biệt xây nên cho Bích Dao, vốn là nơi ở của nàng, nay thêm vào tình trạng đặc thù của nàng lúc này, tự nhiên đã trở thành một nơi thanh tĩnh, yên ắng nhất trong tổng đường Quỷ Vương Tông. Quỷ Vương cũng đã hạ nghiêm lệnh, đệ tử bình thường tuyệt đối không được lại gần khu vực này.

Trong Quỷ Vương Tông, tuyệt đối không quá năm người được tự do đến Hàn Băng Thạch Thất. Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh xưa nay hành sự bí ẩn cao thâm khôn lường này đều là nhân tuyển trong năm người đó. Lúc này, thông đạo bên ngoài Hàn Băng Thạch Thất vắng lặng không một bóng người, chỉ có hắn và Quỷ tiên sinh đang đối mặt với nhau.

Ánh mắt Quỷ Lệ vẫn sắc lạnh như trước, nhưng sát khí và nộ khí vừa tán phát ra thì đã từ từ biến mất. Hắn đứng im đó một hồi, rồi đột nhiên lên tiếng: "Ngươi biết vật này?"

Quỷ tiên sinh điềm tĩnh đáp: "Vừa rồi mới nhìn lướt qua, cả hình dáng pháp bảo thế nào ta còn chưa rõ, không thể nói được."

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát, cho tay vào người lấy Càn Khôn Luân Hồi Bàn ra, cởi tấm vải đen, đang định đưa cho Quỷ tiên sinh, thì đột nhiên lại do dự thu tay lại, không đưa ra nữa.

Quỷ tiên sinh chăm chú quan sát chiếc ngọc bàn trong tay Quỷ Lệ, rồi ngược mắt lên nhìn hắn, không nói gì, cũng không thúc giục gì.

Quỷ Lệ nhíu chặt hai hàng lông mày, trong lòng vô cùng lưỡng lự. Quỷ tiên sinh tuy là người cùng trong Quỷ Vương Tông với hắn, nhưng rõ ràng là Quỷ Lệ hoàn toàn không hề tín nhiệm y, hơn nữa sau lần Quỷ tiên sinh đột nhiên xuất hiện can thiệp vào trận quyết đấu giữa hắn và lão nhân thần bí trong tổ sư từ đường của Thanh Vân Môn, thì hắn lại càng cảm bất mãn với con người này hơn.

Chỉ là chán ghét thì chán ghét, bất mãn thì bất mãn, nhưng Quỷ Lệ tuyệt đối không dám coi thường đạo hạnh và kiến thức của nhân vật thần bí đang đứng trước mặt mình này. Sau mấy lần do dự bất quyết, cuối cùng hắn cũng bị một chút hy vọng nhỏ bé trong lòng mình chấn động, từ từ đưa ngọc bàn trong tay mình ra cho Quỷ tiên sinh.

Quỷ tiên sinh cũng không nói gì, đưa tay cẩn thận đón lấy ngọc bàn, giơ lên trước mặt, chăm chú quan sát.

Ngọc bàn tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa, tựa như quang ba lưu thủy chầm chập chảy trong không trung, những đồ hình khắc bên viền cổ sơ mà mạnh mẽ, sinh động mà khéo léo, có cái như tinh đầu trên trời, có cái như cao sơn lưu thủy, khiến người ta không thể không trầm trồ thán phục. Nhưng làm người ta chú ý nhất vẫn là vùng trung tâm của ngọc bàn, vô số miếng ngọc nhỏ đang tự chuyển động không hơi không tiếng, không hề ngưng nghỉ theo những quỹ đạo thẳn bí, hoàn toàn không hề chạm phải nhau, khiến người ta ngãm ngầm cảm thấy bên trong ngọc bàn này nhất định đang ẩn chứa một đạo lý gì đó vô cùng ảo diệu.

Ngoài ra, món pháp bảo vốn thuộc về Thiên Âm Tự này lúc này cũng đã có chút khác đi so với lúc Quỷ Lê mang nó ra từ Thiên Âm Tự. Ở trên những miếng ngọc nhỏ không ngừng chuyển động kia, vốn có những tự dạng kỳ quái, nhưng khi Quỷ Lê cầm vào ngọc bàn, những chữ đó đều mờ đi. Còn lúc này, khi vào tay Quỷ tiên sinh, những miếng ngọc nhỏ bên trong Càn Khôn Luân Hồi Bàn lại thỉnh thoảng sáng bừng lên, hiện ra những văn tự thẳn bí bên trên, sau đó lại từ từ tối đi, làm cho văn tự biến mất.

Những văn tự này hiện lên rồi lại biến đi hoàn toàn không theo một quy luật nào hết, chỉ là hết viên này sáng lên thì lại đến viên kia sáng lên, làm cho ngọc bàn có thêm mấy phần sinh khí, cũng thêm cả mấy phần thẳn bí.

Quỷ Lê tự nhiên là đã phát hiện ra những biến đổi này, sự thực thì biến hóa chỉ xảy ra sau lần luồng sức mạnh kỳ dị dưới lòng đất đột nhiên xuất hiện. Quỷ Lê cũng rất hy vọng vào sự biến đổi này, song cả mười ngày nay, hắn đã tìm đủ mọi cách để thử, vậy mà kết quả vẫn như trước, vẫn không thể nào tham thấu được món pháp bảo thẳn bí này.

Quỷ Lê đột nhiên trở nên hồi hộp khẩn trương.

Cũng không biết đã bao lâu, Quỷ tiên sinh lật đi lật lại Càn Khôn Luân Hồi Bàn mấy lượt, cuối cùng ánh mắt mới chịu rời bảo vật trên tay, ngược lên nhìn Quỷ Lê.

Quỷ Lê thấp giọng, tựa hồ như đang cố áp chế tình cảm đang trỗi dậy trong lòng: "Thế nào?"

Quỷ tiên sinh nhắm hai mắt lại, từ từ trả lời: "Pháp bảo này là một thứ pháp khí từ thời thượng cổ, tên là Tinh Bàn!"

Quỷ Lê ngẩn người, ngạc nhiên thốt: "Tinh Bàn?"

Quỷ tiên sinh gật đầu khẳng định lại.

Quỷ Lê không ngờ Quỷ tiên sinh lại khẳng định chắc chắn, nhất thời cũng có chút ngạc nhiên. Khi đó ở Thiên Âm Tự, Phổ Hoằng thượng nhân và Phổ Đức đại sư đều nói bảo vật này có tên Càn Khôn Luân Hồi Bàn, tại sao đến tay Quỷ tiên sinh, lại đột nhiên biến thành Tinh Bàn như vậy?

Có điều chỉ trong giây lát, hắn đã không buồn nghĩ đến vấn đề này nữa, đổi với hắn mà nói, ngọc bàn này có là Càn Khôn Luân Hồi Bàn hay là Tinh Bàn cũng chẳng có ý nghĩa gì, quan trọng nhất là Quý tiên sinh có hiểu được bí mật của pháp bảo này cùng với cách sử dụng nó để cứu Bích Dao hay không mà thôi. Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Quý tiên sinh, hắn cũng cảm thấy yên tâm phần nào, không nén nổi kích động, buột miệng nói: "Vậy... ông có biết... nó... nó có thể cứu được Bích Dao không?"

Quý tiên sinh trầm ngâm, tuy chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng với Quý Lệ, khoảng thời gian y im lặng đó phảng phất như kéo dài cả trăn năm, trong lòng chỉ thầm thở sợ Quý tiên sinh sẽ thốt ra một câu: "Không thể."

Cũng may, tuy Quý tiên sinh có hơi ngần ngừ, nhưng cũng không hề nói thẳng ra là không thể. Chỉ nghe y chậm chậm nói: "Vật này là pháp bảo thời thượng cổ, đã bao nhiêu năm chưa từng xuất hiện ở nhân thế, tuy ta cũng biết đoi chút, nhưng cũng không dám hoàn toàn khẳng định, dù sao cũng phải thử đã."

Quý Lệ thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi có chút mệt mỏi. Chỉ là nghĩ đến ít nhất cũng có thêm một phần hy vọng, tuy là không lớn lắm, nhưng hắn cũng đã hoan hỉ vạn phần rồi.

Quả thực hắn đã chìm trong tuyệt vọng quá lâu rồi, chỉ cần một chút hy vọng cũng đủ làm hắn sung sướng đến ngay người.

Quý tiên sinh trầm ngâm giây lát rồi nói: "Chỗ này không thích hợp, chỉ bằng chúng ta vào Hàn Băng Thạch Thất trước đã."

Quý Lệ gật gật đầu, đang định bước đi thì lại chần chừ giây lát, sau đó lui lại, khom người nhường đường cho Quý tiên sinh: "Tiên sinh, mời đi trước!"

Từ khi đến Quý Vương Tông này, Quý Lệ luôn mục trung vô nhân, cho dù là đối với Quý Vương, cũng rất ít khi lễ độ như vậy. Vậy mà lần này hắn lại tỏ ra cung kính với một kẻ xưa nay mình không hề có ấn tượng tốt như Quý tiên sinh, chỉ riêng điểm này đã có thể nhận ra địa vị của Bích Dao quan trọng thế nào đối với hắn rồi. Quý tiên sinh nhất thời ngạc nhiên, nhưng cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái, rồi nhắc chân bước đi. Quý Lệ đi sau lưng y, cùng trở lại Hàn Băng Thạch Thất.

Bên trong thạch thất, Bích Dao vẫn nằm trên thạch đài như trước. Hàn khí trắng mờ mờ tỏa lên từ Hàn Băng Thạch Đài, lẫn khuất giữa không trung.

Quý Lệ đi đến bên cạnh Bích Dao, đang định lấy Hợp Hoan Linh trong tay nàng ra, thì chợt nghe Quý tiên sinh đứng phía sau cản lại: "Tạm thời đừng lấy Hợp Hoan Linh vội."

Quý Lệ ngẩn người, quay người nhìn Quý tiên sinh hỏi: "Hồn phách của Bích Dao đều bị khóa trong Hợp Hoan Linh, không lấy nó thì làm sao cứu được nàng?"

Quý tiên sinh khẽ lắc đầu: "Lão phu vừa nói rồi, Tinh Bàn là pháp bảo từ thời thượng cổ, lão phu cũng chỉ có hiểu biết rất sơ lược, không dám chắc chắn mười phần. Trước khi thử, tốt nhất không nên kinh động đến Hợp Hoan Linh của Bích

Dao tiểu thư thì hơn, đợi sau khi ta nắm chắc rồi thì thi triển pháp thuật cũng không muộn. Ít nhất cũng có thể giữ cho hồn phách của Bích Dao tiểu thư được an toàn."

Quỷ Lệ hiểu ra, vội vàng gật đầu nói: "Tiên sinh nói rất phải."

Quỷ tiên sinh tay cầm ngọc bàn, ngồi xuống một góc thạch thất, Quỷ Lệ cũng bước đến ngồi xuống đối diện với y, nhìn chăm chú. Tuy Quỷ tiên sinh đột nhiên xuất hiện đưa cho hắn một tia hy vọng, nhưng Quỷ Lệ vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng y, tuy nói năng khách khí, nhưng bất luận thế nào cũng phải phòng bị mẩy phần.

Chỉ thấy Quỷ tiên sinh chăm chậm đặt ngọc bàn xuống mặt đất, nhắm mắt trầm tư, cơ hồ như vẫn đang ngắn ngủi, hồi lâu sau, y mới từ từ mở mắt, chăm chậm đưa ngón tay trỏ của bàn tay phải, ấn xuống giữa chiếc ngọc bàn trước mắt.

Sắc mặt Quỷ Lệ thoảng rung động, nhưng rồi lại lập tức cố dồn nén, trong mắt lộ vẻ khẩn trương, nhìn gương mặt Quỷ tiên sinh tuy không thấy thần tình của y, nhưng chỉ riêng chuyện y nhìn chăm chăm không chớp vào ngọc bàn, cũng biết y không hề thoái mái.

Ngón tay trỏ của Quỷ tiên sinh từ từ ấn xuống, khi còn cách ngọc bàn chừng năm thốn, thì y dừng lại, ngọc bàn bên dưới vẫn hoàn toàn không có biến hóa, trong ánh sáng trắng dịu dàng, vô số những miếng ngọc nhỏ đang không ngừng chuyển động theo quỹ đạo của riêng mình, những vần tự thần bí cũng thoáng hiện lên rồi lại tắt ngóm.

Ngón tay của Quỷ tiên sinh cứ dừng lại giữa không trung, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngọc bàn, cơ hồ như đang tìm kiếm gì đó. Tuy Quỷ Lệ vẫn nghi hoặc khó hiểu, nhưng cũng không dám làm phiền y. Chỉ thấy Quỷ tiên sinh cứ để như vậy chừng nửa tuần trà, đột nhiên khẽ hù nhẹ một tiếng, ấn nhanh ngón tay xuống.

Ngọc bàn đang bình tĩnh, đột nhiên phát ra những tia sáng rực rỡ chói lọi.

Cùng lúc đó, Quỷ Lệ đột nhiên có ảo giác, cơ hồ như thế giới bên ngoài đột nhiên chậm lại, còn thạch thất bỗng nhiên rộng hơn gấp trăm nghìn lần, còn bản thân hắn chỉ như một con kiến nhỏ, đối mặt với tương lai vô cùng vô tận.

Cảm giác kỳ dị này chỉ trong nháy mắt đã biến mất, nhưng cũng đủ làm cho Quỷ Lệ ướt đẫm mồ hôi, nhưng lúc này hắn cũng không còn tâm trí đâu để nghĩ nhiều nữa, vừa mới định thần lại, phản ứng đầu tiên là nhìn vào ngọc bàn. Chỉ thấy ngọc bàn đang tỏa ra những tia sáng chói mắt, không ngừng phát ra những tiếng "lanh canh", có lẽ quá nửa là do ngón tay của Quỷ tiên sinh đã phá hoại quỹ đạo chuyển động của những miếng ngọc nhỏ, làm cho chúng chạm vào nhau mà nén.

Cùng với những tiếng "lanh canh" vui tai đó, ánh sáng tỏa ra từ ngọc bàn càng lúc càng chói mắt, chỉ giây lát sau đã bao trùm cả Hàn Băng Thạch Thất, thậm chí Quỷ Lệ đã không thể nhìn thấy Quỷ tiên sinh đâu nữa. Trong màn hào quang thần bí đó, Quỷ Lệ vừa kinh hãi lại vừa thấp thỏm mừng vui.

Hào quang rực rỡ không ngừng sáng bừng lên, tựa như có một vầng mặt trời nhỏ rơi xuống thạch thất này, nhưng Quý Lệ hoàn toàn không cảm thấy nóng bức, trong muôn vàn đạo ánh sáng đó, không ngừng vang lên những âm thanh thấp trầm rất nhỏ, tựa như tiếng rên rỉ, lại như tiếng gió thổi qua rặng trúc, tiếng chim kêu trong u cốc.

Đột nhiên, Quý Lệ giật bắn mình, toàn thân chấn động, huyết mạch châu thân tựa hồ như ngừng lưu chuyển, cả người lảo đảo, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Quý Lệ cả kinh thắt sắc, không kịp phản ứng, lòng bàn tay và gan bàn chân, Đan điền và Bách hội, những nơi tập trung khí mạch toàn thân đều chấn động, huyết khí sôi trào, đau đớn như dao cắt. Với sức chịu đựng kinh người của hắn mà cũng không khỏi hụt lên một tiếng, sắc mặt đau đớn khôn cùng.

Sau màn ánh sáng chói mắt, dường như Quý tiên sinh cũng cảm nhận được điều gì đó, chợt lên tiếng hỏi: "Sao vậy?"

Nghe thanh âm của y hết sức bình ổn, tựa hồ như hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng chút gì vậy. Quý Lệ không khỏi kinh ngạc bất định, từ trước tới nay hắn chưa từng gặp phải tình trạng thế này bao giờ. Nếu như nói là do yêu lực của Phệ Huyết Châu phát tác thì cũng không phải, bởi vì hiện tượng hoàn toàn khác nhau, hơn nữa từ khi học được Thiên Thư đệ tứ quyển, yêu lực của Phệ Huyết Châu đã bị dung hợp, không còn phát tác nữa, huống hồ Nghiệp Hồn lúc này vẫn đang nằm trong lòng hắn, không hề có bất kỳ dị động.

Đây chỉ là suy nghĩ thoáng hiện lên trong óc Quý Lệ, cái đau vẫn không ngừng tăng lên, chỉ trong nháy mắt, huyết mạch toàn thân hắn dường như đông cứng, chấn động dữ dội, tựa hồ như bị bẻ gập lại, từ chi dồn dập tê dại, những chấn động xuất hiện ở thủ tâm, đơn điền khi nãy bắt đầu di chuyển, hướng về phía mi tâm của hắn.

Biến hóa này diễn ra nhanh đến mức không thể tưởng tượng, toàn thân Quý Lệ run rẩy một cách dữ dội, cũng may là có màn hào quang che khuất, nên Quý tiên sinh mới không nhận ra rõ cuộc là đã có chuyện gì xảy ra. Nhưng với đạo hạnh của y, tất nhiên cũng có thể cảm nhận được Quý Lệ đang gấp phải chuyện gì đó rất ghê gớm, giữa màn hào quang mơ mờ hồ hởi, dường như Quý tiên sinh đang đứng dậy.

Quý Lệ chỉ cảm thấy cái đau như dao cắt làm hắn thõng khổ vạn phần đó không hiểu vì sao lại đột nhiên biến mất. Vào lúc đau đớn nhất, hắn cảm nhận được các chấn động đã dịch chuyển hết về mi tâm, trong sát na ấy, dường như hắn nghe thấy trong đầu mình có âm thanh như sấm nổ, tựa hồ trái pháo khổng lồ vừa nổ tung trong đầu hắn vậy.

Một đạo bạch quang như một ngọn truy thủ sắc bén, đang xuyên thủng qua đầu hắn, cảm sâu vào não hắn.

Trong khoảnh khắc ấy, Quý Lệ chỉ thấy trời xoay đất chuyển, cơ hồ như mất đi thần trí, nhưng bản tính hắn xưa nay vốn kiên cường bất khuất, nhiều năm nay

lại trui rèn qua bao trận chiến kinh hồn bạt vía mà vẫn sống sót, thế nên mới không gục ngã. Cùng với sự biến mất của cảm giác đau đớn, hắn cũng nhận ra đầu mình vẫn còn nguyên vẹn, nhưng ảo giác vừa rồi, thì quả là chân thực vô cùng, khiến người ta không thể không sợ hãi.

Đúng vào lúc này, chợt thấy Quỷ tiên sinh lên tiếng: "Ngươi làm sao vậy?"

Cùng với tiếng nói của Quỷ tiên sinh, Quỷ Lệ chợt cảm thấy toàn thân thư thái, áp lực kỳ dị vừa rồi lập tức tiêu tán, ánh sáng chói mắt trong Băng Hàn Thạch Thất cũng mau chóng ảm đạm. Hắn hít sâu một hơi, định thần nhìn về phía trước, chỉ thấy Quỷ tiên sinh đã đứng dậy từ lúc nào, đang nhìn chăm chăm vào Quỷ Lệ, còn ngón tay y thì tự nhiên cũng đã rời khỏi ngọc bàn.

Những viên ngọc trên Càn Khôn Luân Hồi Bàn đã lần lượt trở về quỹ đạo vốn có của nó, đồng thời ngọc bàn cũng khôi phục nguyên trạng. Quỷ Lệ trầm mặc hồi lâu, sắc mặt dần dần bình ổn trở lại, điềm đạm nói: "Cũng không có gì, vừa rồi ánh sáng chói mắt quá, ta che đi thôi!"

Quỷ tiên sinh ngây người, chau mày, đạo hạnh của Quỷ Lệ quyết không dưới y, tất nhiên là y không thể tin Quỷ Lệ lại sợ luồng bạch quang này làm chói mắt. Chỉ là thấy Quỷ Lệ tỏ rõ không muốn nói cho mình, nên y cũng chỉ trầm ngâm giây lát rồi lại ngồi xuống.

Quỷ Lệ nhìn y, hỏi: "Thế nào, tiên sinh có thể sử dụng... Càn Khôn... hay là Tinh Bàn này không?"

Quỷ tiên sinh khẽ gật đầu, sắc mặt có gì đó rất cổ quái, đang định nói thì đột nhiên lại ngưng lại. Sắc mặt cả hai cùng lúc thay đổi, dường như đã cảm nhận được gì đó.

Tiếp sau đó, cả Hàn Băng Thạch Thất như rung chuyển, một mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian, những tiếng lao xao vang lên từ bốn phía vách đá, các vết nứt nẻ lại to thêm, vô số những tảng đá nhỏ rơi xuống như mưa.

Mặt đất chấn động càng lúc càng mạnh, có lẽ vì vách đá đã nứt nẻ gần hết, khả năng cách âm của Hàn Băng Thạch Thất hầu như đã không còn, có thể nghe thấy những tiếng gào thét tuyệt vọng ở xa xa, trong mùi máu tanh sặc sụa buồn nôn ấy, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh đều biến sắc mấy lần.

Sức mạnh thần bí đã ngủ say hơn mười ngày nay đột nhiên lại thức tỉnh, vách đá và mặt đất chấn động dữ dội, lần này nó phát tác một cách đặc biệt hung mãnh, hoàn toàn không hề có vẻ như muốn dừng lại. Quỷ Lệ phóng vọt tới thạch đài như một mũi tên, bảo vệ cho cơ thể Bích Dao, còn Quỷ tiên sinh thì đảo mắt nhìn quanh quất, hai hàng lông mày nhíu chặt, không nói tiếng nào, cơ hồ như đang suy nghĩ điều gì đó, sắc mặt thoảng hiện vẻ kinh nghi bất định.

"Âm!"

Đột nhiên, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên bên ngoài thạch thất, một tảng đá khổng lồ bị chấn vỡ làm bốn mảnh. Giữa màn cát đá mù mịt, một

bóng nhân ảnh lao vào như gió, sắc mặt lo âu khôn cùng. Người này chính là Quý Vương.

Quý Vương vừa bước vào đã nhìn về phía thạch đài, thấy Quý Lệ đang bảo vệ cho Bích Dao, tuy hai bên chấn động dữ dội, đất đá trên trần thạch thất rơi xuống như mưa, song dưới công lực của Quý Lệ, tất cả đất đá rơi xuống gần Hàn Băng Thạch Đài đều bị chấn bay ra xa.

Quý Vương thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng khẩn trương, đảo mắt một vòng, thấy Quý tiên sinh cũng đang có mặt ở đây, hai hàng lông mày liền khẽ cau lại, hỏi: "Tiên sinh ở đây làm gì, còn không đi..."

Nói được một nửa, Quý Vương đột nhiên ngưng lại. Quý tiên sinh dường như cũng hiểu ý, khẽ gật đầu, thân hình nhích động, định rời khỏi thạch thất, nhưng lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ánh mắt dịch xuống đất, chỉ thấy thứ pháp bảo không biết gọi là Càn Khôn Luân Hồi Bàn hay Tinh Bàn kia đang nằm lặng lẽ dưới đất. Quý tiên sinh bước lại gần ngọc bàn, chợt cảm thấy sau lưng có một luồng mục quang sắc bén đang nhìn mình chăm chăm, lạnh lẽo vô cùng. Y liền chậm chậm quay đầu lại, thấy Quý Lệ đang vung tay đánh bay một tảng đá rơi xuống, hai mắt vẫn trừng trừng nhìn về phía mình.

Quý tiên sinh trầm mặc giây lát, không bước lên nữa, mà khẽ lắc mình một cái, lướt ra khỏi thạch thất như một bóng u linh, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Trong thạch thất chỉ còn lại Quý Lệ và Quý Vương. Quý Vương đưa mắt nhìn ngọc bàn dưới đất một lượt, rồi ngược lên nhìn Quý Lệ, định nói gì đó rồi lại thôi, chỉ thở dài một tiếng, bất luận là tại sao Quý tiên sinh lại ở đây, thì chỉ cần nhìn Quý Lệ mang ngọc bàn này tới là cũng biết hắn muốn cứu Bích Dao, mà nhìn cảnh tượng trước mắt, thì không cần hỏi Quý Vương cũng biết kết quả ra sao rồi.

Quý Vương lặng lẽ đi đến cạnh Hàn Băng Thạch Đài, vừa hay lúc đó có một tảng đá trên trần không chịu nổi chấn động rơi xuống, Quý Vương khẽ vung tay, tảng đá liền như trúng phải trọng kích, lao vút đi, bắn vào vách đá vỡ thành muôn ngàn mảnh vụn...

Quý Lệ liếc mắt nhìn ông ta, cũng không nói gì. Hai nam nhân cứ thế đứng cạnh nữ tử xinh đẹp đang say ngủ trên thạch đài, toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng. Nụ cười vẫn nở trên khoe miệng Bích Dao như cũ, có lẽ trong lòng nàng, đang âm thầm hạnh phúc cũng không chừng.

Thời gian qua độ nửa tuần trà, nhưng chấn động vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ dừng lại, ngược lại, sức mạnh kỳ bí mang theo mùi máu huyết tanh nồng kia còn tung hoành khắp nơi, gây ra những vết nứt ngày một lớn hơn, Quý Vương và Quý Lệ đều là nhân vật đạo hạnh cao thâm, đều hiểu rõ sức mạnh này tuyệt đối không phải của một cơn địa chấn bình thường, mà có linh tính, tựa như một con ác thú khổng lồ đang bị xiêng xích, gầm rú vận hết sức mạnh để thoát khỏi cùm gông, cho dù phải hủy thiên diệt địa, nó cũng không màng đến.

Thạch môn đã bị Quý Vương hủy mất, nên tiếng gầm rú kêu gào của các đệ tử Quý Vương Tông bên ngoài thạch thất lại càng rõ thêm, càng lúc càng thảm thiết, chói tai. Sắc mặt Quý Vương dần dần trở nên cau kỉnh, nộ khí che mờ song mục. Quý Lệ đứng cạnh đó cũng cảm nhận được sự biến hóa trong lòng Quý Vương, đưa mắt liếc nhìn rồi không khỏi giật mình chấn động.

Chỉ thấy cơ thịt trên mặt Quý Vương khẽ giật giật, trông méo mó hung ác tột cùng, so với vẻ khí độ khoan dung thường ngày của ông ta thì đúng là một trời một vực, hai mắt ông ta đầy những tia máu chằng chịt, đỏ sẫm lên, xạ ra những tia nhìn sắc tựa bảo đao bảo kiếm.

Quý Lệ thầm kinh hãi, vừa hay lúc này Quý Vương cũng đưa mắt nhìn hắn. Trong khoảnh khắc hai ánh mắt gặp nhau đó, Quý Vương đột nhiên cười gần, thanh âm lạnh tựa băng hàn địa cực: "Ngươi nhìn cái gì?"

Trước ánh mắt sắc bén của ông ta, Quý Lệ không hề run sợ, cũng lạnh lùng đáp lại: "Không có gì!"

Quý Vương trừng mắt lên nhìn hắn, không khí tương đối hòa hoãn mà hai người vẫn giữ từ nay giờ đột nhiên trở nên căng thẳng. Đúng vào lúc này, lần sau vài lần chấn động dữ dội, luồng sức mạnh thần bí dưới lòng đất kia lại từ từ biến mất.

Quả nhiên, giây lát sau, mặt đất và vách đá đã thoi không rung động nữa, những tảng đá nhỏ cũng thoi không rơi xuống, mùi huyết tanh cũng từ từ nhạt dần. Quý Lệ thở phào nhẹ nhõm, nhìn xuống Hàn Băng Thạch Đài, thấy Bích Dao vẫn nằm đó một cách yên bình, nụ cười vẫn nở trên khoe miệng xinh xắn.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn sang phía Quý Vương, chỉ thấy ông ta cũng đang chăm chú nhìn Bích Dao, nộ khí và sát khí dần dần biến mất. Trên thế gian này, có lẽ chỉ duy nhất một mình Bích Dao là có thể làm cho Quý Vương tỉnh lại khỏi cơn cuồng nộ, bình tĩnh trở lại.

Quý Vương ngắm nhìn Bích Dao một hồi, trong mắt hiện lên vẻ từ ái của người cha, thấp giọng nói: "Ngươi chăm sóc nó cho tốt!"

Quý Lệ gật đầu: "Tôi biết rồi!"

Quý Vương quay người, sải bước ra ngoài, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa. Quý Lệ đứng đó, đảo mắt một vòng, thấy ngọc bàn vẫn nằm trên mặt đất. Vừa rồi đá rơi tán loạn, nhưng lạ một điều là hoàn toàn không có một tảng đá nào rơi trúng chiếc ngọc bàn này cả.

Quý Lệ bước tới, cầm ngọc bàn lên, cẩn thận quan sát một lúc, rồi lấy tăm vải đen trong người ra bọc lại. Bên ngoài thạch thất, những tiếng kêu gào đã dần tắt hẳn, nhưng tiếng huyên náo ồn ào thì vẫn vang lên chỗ này chỗ nọ, rõ ràng là vẫn còn rất nhiều người chưa tỉnh khỏi cơn sợ hãi khủng hoảng.

Quý Lệ khẽ chau mày, mục quang chậm chạp đảo tròn một vòng quan sát cảnh tượng xung quanh, sau cơn chấn động, thạch thất vốn đã nứt nẻ từ trước giờ

trông càng thêm thảm hại, có điều lần chấn động này khác với lần trước. Ngoại trừ vách đá bị phá hủy nghiêm trọng ra, thậm chí cả mảnh đất cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt lớn, có nơi vết nứt còn rộng hoác như một cái hào.

Hàn Băng Thạch Thất còn bị tổn thương nặng nề như vậy, thông đạo bên ngoài và những nơi đệ tử cư ngụ thảm trạng thế nào, thiết tưởng không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra được, những tiếng rên rỉ vang lên khắp nơi cơ hồ như đã là một lời giải thích tốt nhất.

Ánh mắt Quý Lệ từ từ trở nên sắc bén, hắn bước tới gần một bức vách đá, lặng lẽ quan sát một cách cẩn thận, sau đó hai hàng lông mày của hắn dần nhíu chặt lại, đưa tay sờ lên vết nứt sâu hoắm, những viên đá nhỏ rơi xuống theo đường đi của bàn tay hắn, rơi xuống đất nảy lên một cái rồi lăn vào trong góc. Quý Lệ chăm chậm thu tay lại, kế đó hắn làm một động tác hết sức kỳ quái, đưa tay lên mũi, khẽ hít hít, tựa như ngửi thấy gì kỳ dị vậy.

Song mục hắn sáng bừng lên như hai ngọn đuốc.

Từ khi hắn trở về Hồ Kỳ Sơn, luồng sức mạnh kỳ bí này đã xuất hiện hai lần, lần nào cũng đúng vào lúc hắn dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn cứu chữa cho Bích Dao, nói hai việc này không liên quan đến nhau là không thể được, nếu đã liên quan đến việc quan trọng nhất của hắn lúc này là cứu chữa cho Bích Dao thì tự nhiên hắn không thể đặt mình ra ngoài chuyện này được nữa.

***

Luồng sức mạnh kỳ dị của Huyết Trận đã thôi không bành trướng, tuy rằng khoảng không nồng nặc mùi máu tanh, nhưng vòng ánh sáng tỏa ra từ Phục Long Đỉnh vẫn không có biến động gì lớn.

Quỷ tiên sinh đứng một mình trên bình đài, ngẩng đầu lên nhìn Phục Long Đỉnh đang lơ lửng trên không, ánh mắt y chăm chú nhìn vào gương mặt ác ma khắc trên thân đinh và đạo bạch quang găm giữa trán nó.

Đạo ánh sáng giống như một ngọn truy thủ ấy lại sáng hơn trước đó rất nhiều, đồng thời cũng lớn ra thêm, làm cho gương mặt ác ma càng thêm vặn vẹo, huyết khí đỏ rực đã bị bức đi quá nửa, cơ hồ như không thể tiếp tục duy trì.

Chỉ là trước cục diện này, song mục Quỷ tiên sinh lại hoàn toàn không có vẻ nôn nóng và lo lâu như trước, ngược lại còn có mấy phần hoan hỉ, chỉ nghe y bật cười khe khẽ, lẩm bẩm nói: "Quả nhiên là có liên quan đến Tinh Bàn..."

Y nhích động thân hình, bước đến sát mép bình đài mới dừng lại, nghiêng đầu nhìn xuống Huyết Trì, chỉ thấy tứ đại linh thú vẫn bị ngâm trong làn máu, hữu khí vô lực, trông đáng vẻ vô cùng mệt mỏi, rõ ràng là mấy con thượng cổ linh khí này đã bị Tứ Linh Huyết Trận hút hết linh khí rồi.

Xung quanh Phục Long Đỉnh, linh khí tập trung dày đặc dị thường, hóa thành những đóa hoa đỏ rực, lượn tròn trên không, Phục Long Đỉnh cũng không ngừng tỏa ra hào quang, cơ hồ như đang hút lấy linh khí đó. Chỉ là đạo ánh sáng trắng

kia đã khóa chặt đường vào, làm cho linh khí không thể vào đinh, huyết trận không thể đại thành.

Quỷ tiên sinh ngược mắt nhìn dị tượng đang xảy ra, hai mắt nheo nheo, lộ vẻ trầm tư, hai bàn tay xoắn vào nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng rắc rắc, rõ ràng là đang tính toán điều gì đó.

Đúng lúc, trên bình đài chợt vang lên tiếng y phục phất động, Quỷ tiên sinh lập tức cảm nhận được, quay người lại. Chỉ thấy Quỷ Vương sắc diện âm trầm, chậm rãi bước tới.

Lần này thì y không còn bình tĩnh giữ khách khí được nữa, trực tiếp hỏi luôn: "Là chuyện gì, tại sao Huyết Trận lại đột nhiên không thể khống chế như vậy?"

Quỷ tiên sinh chậm rãi ngược mắt lên nhìn Phục Long Đỉnh và đạo bạch quang, điểm đạm nói: "Lần địa chấn này là do Tu La thần lực của huyết trận tự có linh khí, muốn thoát khỏi sự kềm chế của Càn Khôn Tỏa, đồng thời dẫn động cả huyết khí hung lệ của nơi này và linh khí của tứ đại linh thú, ba luồng sức mạnh cùng lúc phát tác gây nên."

Quỷ Vương hừ lạnh một tiếng, ngược mắt lên nhìn: "Nói thì hay lắm, nhưng tại sao rung trời lở đất như vậy mà cũng không làm gì được một đạo bạch quang nhỏ bé thế kia?"

Quỷ tiên sinh điểm đạm nói: "Nếu cấm chế của thượng cổ thần pháp mà dễ hóa giải như vậy thì đâu còn là thượng cổ thần pháp nữa?"

Quỷ Vương thoảng lô sắc giận, lạnh lùng nói: "Ta không muốn nghe nhiều nữa, rõ cuộc là có cách gì trừ đi cái Càn Khôn Tỏa hôi thui này không?"

Quỷ tiên sinh im lặng, hồi lâu rồi đột nhiên bật cười nói: "Vốn là thúc thủ vô sách, nhưng giờ thì..." Y chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Quỷ Vương: "Có cách rồi."

Quỷ Vương giật mình, ngạc nhiên nói: "Cái gì, tiên sinh đã có cách rồi?"

Quỷ tiên sinh chậm chậm gật đầu, nhưng không nói ra là cách gì, mà quay người, nhìn lên Phục Long Đỉnh, trầm ngâm giây lát, rồi nhẹ giọng nói: "Ngài nhẫn耐 thêm một lát, thời khắc xuất thế không còn lâu nữa đâu..."

Giữa không trung, Phục Long Đỉnh không ngừng tán phát hào quang, cơ hồ như có linh khí, đang lặng lẽ quan sát hai người bên dưới.

Phóng mắt nhìn quanh tổng đường Quỷ Vương Tông, khắp nơi đều đổ nát bừa bãi, lần địa chấn này so với lần trước thì mạnh hơn gấp bội, cả sức mạnh kỳ dị kia cũng khủng bố hơn mấy lần, đã có mấy chục đệ tử Quỷ Vương Tông phát cuồng. Tuy rằng các đệ tử phát cuồng về sau cũng bị những người tinh táo hợp lực hạ sát, nhưng nhân số thương vong cũng lên tới vài chục. Quan trọng hơn là, những người chết này, bất kể là phát cuồng hay chiến tử, đều là những người chung một môn phái, thậm chí rất nhiều người trước đó còn là bằng hữu thân thiết đã từng cùng nhau ngự địch, cùng nhau nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, vậy mà đến giờ, lại trở thành sinh tử cùu địch.

Chương 248

Đại Chờ

Đây là một chuyện tàn khốc và đáng sợ, đặc biệt là đối với những đệ tử Quý Vương Tông khó khăn lắm mới có được mười ngày bình yên. Sự khủng bố điên cuồng gấp mười lần trước đó đã làm cho tinh thần của chúng nhân hoàn toàn sụp đổ.

Sau trận địa chấn, cuối cùng đã xuất hiện người muôn đào tẩu.

Người đào tẩu không nhiều, chỉ có một người, hơn nữa cũng không phải là nhân vật gì quan trọng, chỉ là một đệ tử Quý Vương Tông hết sức bình thường, bái nhập Quý Vương Tông chưa được ba năm. Quý Vương Tông là một phân chi của Ma giáo, mà Ma giáo thì sao có thể thiếu được các loại hình phạt tàn khốc?

Tên đệ tử đào tẩu chẳng mấy chốc đã bị bắt lại dùng nghiêm hình xử tử, nhưng bóng ma sợ hãi bao trùm lên tâm trí mọi người và bầu không khí nghẹt thở vẫn không thể nào biến mất.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc, từ khi bao trùm khắp tổng đường rộng lớn của Quý Vương Tông, nếu không buộc phải nói chuyện, thì sẽ không ai mở miệng.

Trước tình hình đó, Tông chủ Quý Vương Tông Quý Vương vẫn giữ vẻ trầm mặc, sau khi ra quyết định xử tử tên đệ tử đào tẩu để chấn nhiếp nhân tâm, ông ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ cao thâm khó lường, xuất thần nhập quỷ ấy, không ai biết được vị Tông chủ hùng tài đại lược này đang nghĩ gì, liệu có phải ông ta đã bị sức mạnh thần bí đáng sợ kia làm cho phát cuồng hay không, hay là trong lòng ông ta đang tính toán đại kế gì khác?

Tóm lại là không một ai hay biết.

Nhưng Quý Lệ lại cảm nhận được bầu không khí dị dạng này một cách vô cùng rõ ràng, sự thực thì chỉ cần đầu óc tinh táo, có chút lý trí là có thể nhận ra Quý Vương Tông đang đại loạn. Chỉ là Quý Lệ hoàn toàn không có ý định làm gì để vãn hồi cục thế này.

Đối với hắn, Bích Dao là quan trọng nhất.

Việc khẩn yếu nhất trước mắt, chính là tìm hiểu sức mạnh thần bí xuất hiện mỗi lần hắn dùng Càn Khôn Luân Hồi Bàn cứu chữa cho Bích Dao. Trước khi hồi sơn lần này, hắn chưa từng cảm nhận được trong Hồ Kỳ Sơn có một sức mạnh đáng sợ và tà ác hoàn toàn không thuộc về nhân gian như vậy tồn tại.

Chỉ là hắn đã âm thầm tìm kiếm khắp động quật của Quý Vương Tông, mà ngoại trừ những vết nứt loang lổ khắp nơi, cũng không phát hiện được điều gì khác lạ.

Hiện giờ chỉ còn một nơi mà hắn chưa tìm đến - chỗ của Quý Vương.

Có điều, Quỷ Lệ còn chưa kịp nghĩ ra cách lục soát nơi ở của Quỷ Vương, thì đã có người đến tìm hắn.

Bởi vì trận địa chấn lần trước quá lớn, làm cho rất nhiều tảng đá trên trần thạch thất rơi xuống nên những ngày này, ngoại trừ mấy lần ra ngoài âm thầm điều tra, thời gian còn lại hầu như đều ở trong Hàn Băng Thạch Thất, cho dù có ra ngoài, hắn cũng cố sức để trở về thật nhanh. Chuyện gì không sợ, chỉ sợ lại có một trận địa chấn nữa, vạn nhất lúc ấy hắn không ở bên Bích Dao, để đá rơi xuống làm tổn thương thân thể nàng, thì hắn sẽ ân hận suốt đời.

Tổng đường của Quỷ Vương Tông lúc này đã không còn nơi nào là an toàn nữa, sau cơn địa chấn một ngày, Quỷ Lệ cũng đã nghĩ đến những mối nguy hiểm này, nên có đến tìm Quỷ Vương nói chuyện một lần.

Đối với sự an toàn của nữ nhi, Quỷ Vương đương nhiên không dám đại ý qua loa, chỉ là trong nhất thời, ông ta cũng không tìm được nơi nào thích hợp để an trí cho Bích Dao. Chuyện khác không nói, Bích Dao nằm ngủ đã mười năm, lúc này đã không thể rời khỏi Hàn Băng Thạch Đài được nữa, mà muốn tìm một nơi lạnh giá và khô như vậy e là không phải chuyện một hai ngày.

Quỷ Lệ tuy lo lắng, không biết phải làm sao, nhưng cũng đành tạm thời nhẫn耐, Quỷ Vương cũng phái thêm nhiều người đi tìm nơi thích hợp, còn Quỷ Lệ thì ngày đêm đều ở bên cạnh bảo vệ cho Bích Dao.

Hàn Băng Thạch Thất dù sao cũng khác những nơi khác, những ngày này, các vết nứt nẻ trên vách đá đã mau chóng được tu sửa lại, cả thạch môn cũng được thay thế bằng một tảng đá lớn từ nơi khác vận chuyển tới, Hàn Băng Thạch Thất so với trước cơn địa chấn không khác biệt so với trước đó là mấy, hoàn toàn khác hẳn so với tình trạng lộn xộn bừa bãi bên ngoài.

Quỷ Lệ ngồi dưới đất, quay lưng lại với Hàn Băng Thạch Đài, ánh mắt phiêu du bất định nhìn quanh quất khắc gian thạch thất, con khỉ Tiểu Hồi ngồi chồm hổm bên cạnh hắn, nhìn có vẻ rất hiền lành, tay cầm mấy thứ trái cây gặm một mình.

Bình thường Quỷ Lệ đều không mang Tiểu Hồi tới Hàn Băng Thạch Thất này, nhưng tình hình trước mắt rất đặc thù, cả ngày hắn phải ở bên cạnh Bích Dao, không thể trở về nơi ở của mình. Ngoài ra, Quỷ Lệ cũng rất e ngại thứ sức mạnh thần bí ở bên trong Hồ Kỳ Sơn, vì vậy hắn không muốn để Tiểu Hồi chạy lung tung một mình, nên quyết định dẫn nó theo bên cạnh.

Hàn khí trắng toát lồng lờ bay xung quanh thạch đài, trong như màn sương vụ mông lung. Quỷ Lệ ngây người ra nhìn làn khói trắng mờ mờ đó, ánh mắt đờ đẫn.

Đúng lúc này, thạch môn của Hàn Băng Thạch Thất phát ra một tiếng động trầm đục, rồi từ từ mở ra. Bởi vì cánh cửa mới được thay, nên thanh âm hơi rít. Phía sau thạch môn, một bóng đen lướt vào không một tiếng động, người này là Quý tiên sinh.

Quỷ Lệ đưa mắt nhìn y, không nói gì.

Thạch môn từ từ đóng lại sau lưng Quý tiên sinh, ngăn cách thạch thất với thế giới bên ngoài.

Quý tiên sinh chậm chập bước tới, không nói gì với Quý Lê, mà chỉ nhìn Bích Dao chăm chú, hồi lâu sau, y mới lên tiếng: "Bích Dao tiểu thư bị như vậy thoảng chốc cũng đã mười năm rồi..."

Sắc mặt Quý Lê đanh lại, ánh mắt xạ ra những tia nhìn sắc bén, nhìn Quý tiên sinh trừng trừng. Dưới lớp sa đen, không biết gương mặt Quý tiên sinh như thế nào, nhưng nhìn động tác của y thì dường như hoàn toàn không có cảm giác.

Ánh mắt Quý Lê từ từ thu lại, dịch dần sang phía Bích Dao, nhìn gương mặt yên bình và nụ cười trên môi nàng, Quý Lê chợt thấy tim mình như thắt lại, trên mặt thoảng hiện lên vẻ rầu rĩ.

Quý tiên sinh nhìn biểu tình trên mặt Quý Lê, ánh mắt lấp lánh dị quang. Y khẽ đăng hắng một tiếng, rồi quay người sang nói với Quý Lê: "Ngươi có muốn cứu Bích Dao tiểu thư không?"

Quý Lê ngược mắt nhìn Quý tiên sinh, vẻ mặt không có gì là kích động, chỉ lạnh giọng nói: "Ngươi có gì thì cứ nói!"

Quý tiên sinh hoàn toàn không để ý tới thái độ lạnh đạm của Quý Lê, nói: "Ngày đó dùng Tinh Bàn mà ngươi cầm về để thử nghiệm, tuy là bất ngờ có dị biến làm cho cục diện hỗn loạn, nhưng sau đó nghỉ lại, thì hy vọng dùng Tinh Bàn cứu tinh Bích Dao tiểu thư cũng không phải là không có đâu."

Quý Lê giờ mới động dung, từ từ đứng dậy, Tiểu Hồi ngồi bên cạnh thấy chủ nhân chuyển động thì khẽ phe phẩy đuôi, nhảy lên vai hắn ngồi xuống, sau đó vừa nhồm nhồm nhai trái cây vừa nhìn Quý tiên sinh.

Dưới cái nhìn chăm chú của năm con mắt người và khỉ, Quý tiên sinh dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Theo ta được biết, thì chiếc Tinh Bàn này là một thứ thượng cổ thần vật đã lưu truyền trên thế gian từ rất lâu mà xưa nay chưa từng xuất hiện, uy lực tuyệt đối không tầm thường."

Quý Lê ngẩn người: "Thượng cổ thần vật?"

Quý tiên sinh gật đầu: "Theo một truyền thuyết cổ xưa, các vị thần minh thời thượng cổ có để lại mấy thứ kỳ bảo, tất cả đều có thần lực dị thường mà con người không thể nắm bắt, cũng không thể hiểu hết. Pháp bảo Tinh Bàn này, có lẽ là một trong số đó."

Y ngưng lại một chút, rồi đưa mắt nhìn Quý Lê, chỉ thấy hai hàng lông mày hắn nhíu chặt lại, tập trung tinh thần lắng nghe, bèn nói tiếp: "Trong truyền thuyết, chiếc Tinh Bàn này là một thứ thần khí thần bí khôn lường, ẩn hàm triết lý của thiên địa, có thể phán âm dương, định hồn phách, tri thiên tượng, thậm chí còn có thuyết nói có thể thông đạt tạo hóa, nghịch chuyển nhân quả nữa."

Quý Lê tâm niệm chuyển động, ngày trước ở Thiên Âm Tự, hai vị đại sư Phổ Hoằng, Phổ Đức cũng từng nói những lời tương tự như vậy, tuy rằng có một số

điểm bất đồng, nhưng rõ ràng là pháp bảo này không phải phàm vật, lẽ nào Quý tiên sinh thật sự có dị năng cứu tinh Bích Dao hay sao?

Nghĩ tới đây, người hắn khẽ run lên, bước lên một bước: "Xin tiên sinh cứu nàng!"

Quý tiên sinh khẽ lách người tránh không để Quý Lệ hành lễ với mình, chậm rãi nói: "Bích Dao tiểu thư là ái nữ của Tông chủ, lão phu đã nhận đại ân của người, nếu có thể cứu được, tự nhiên sẽ nghĩa bất dung từ, chỉ là..."

Y nói tới đây thì ngưng lại, có vẻ ngập ngừng. Quý Lệ vội nôn nóng giục giã: "Xin tiên sinh nói tiếp!"

Quý tiên sinh trầm ngâm nói: "Lão phu vừa mới nói rồi, bảo vật này là thượng cổ thần khí, thần kỳ khôn lường, dị năng không thể đoán biết, lão phu cần phải tham ngộ ra được những bí ẩn của nó thì mới cứu được Bích Dao tiểu thư."

Đây vốn là một tin tức rất đáng mừng, nhưng Quý Lệ nghe xong lại cảm thấy có gì đó kỳ quái, không hề có vẻ mừng rỡ, ánh mắt hắn dịch dần từ người Quý tiên sinh sang phía trên thạch đài, một lúc sau mới chậm chậm quay người lại, thần sắc bình thản, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ châm biếm và cảnh giác, nhạt giọng nói: "Vậy ý của tiên sinh là..."

Quý tiên sinh trầm ngâm giây lát rồi đi luôn vào chính đề: "Lão phu cần thời gian để tham ngộ ra bí mật của Tinh Bàn, nếu ngươi tin lão phu, thì hãy cho ta mượn Tinh Bàn một thời gian để nghiên cứu, một khi ngộ ra được, lão phu nhất định sẽ lập tức đến cứu Bích Dao tiểu thư."

Khóe miêng Quý Lệ khẽ may động, chậm chậm nở một nụ cười lạnh lẽo, ánh mắt trở nên lạnh tựa hàn băng, từ từ nói: "Vậy nếu ta không tin thì sao?"

Quý tiên sinh ngẩn người, nhất thời cứng họng, không biết phải nói sao.

Quý Lệ lạnh lùng nói: "Ngày đó ở bên ngoài Tổ Sư Từ Đường trên Thanh Vân Sơn, ngươi và lão già kia rõ ràng là có giao tình rất sâu đậm, vậy mà ngươi vẫn chẳng hề nương tay hạ sát. Ta và ngươi đã từng giao thủ mấy lần, ngươi có ý muốn giết ta hay không, thiết tưởng mọi người đều rõ cả. Nếu Tinh Bàn này đúng là thần kỳ như ngươi nói, một là nó quan hệ đến chuyện cứu tinh Bích Dao, hai là pháp bảo này không phải là vật của ta, ta làm sao có thể dễ dàng giao ra cho ngươi như vậy được chứ?"

Quý tiên sinh cười lạnh: "Nói như vậy thì dường như địa vị của Bích Dao tiểu thư trong lòng các hạ cũng không quan trọng lắm, trước mắt có hy vọng cứu nàng tinh dậy mà các hạ lại nỡ bỏ qua hay sao?"

Quý Lệ hờ nhẹ một tiếng trả lời: "Muốn ta giao pháp bảo này cho ngươi mang đi, thì tuyệt đối không thể được."

Quý tiên sinh buông thõng hai tay nói: "Hừ, vậy thì ta hết cách rồi!"

Quý Lệ im lặng giây lát, rồi đột nhiên nói: "Ta có một cách, chính là ngươi..." Gã vừa nói vừa liếc mắt nhìn Quý tiên sinh, ngăn ngừa một chút, cuối cùng cũng hòa

hoan trở lại, đổi giọng nói: "Chính là làm phiền tiên sinh vất vả một phen, vừa có thể tham ngộ pháp bảo, lại vừa có thể bớt mối lo cho tại hạ, không biết tiên sinh có đồng ý hay không?"

Quỷ tiên sinh "ừm" một tiếng, rồi nói: "Còn có cách như vậy hay sao, hãy nói đi!"

Quỷ Lệ nói: "Làm phiền tiên sinh vất vả, hãy nghiên cứu bí mật của Tinh Bàn ngay trong Hàn Băng Thạch Thất này vậy!"

Quỷ tiên sinh ngẩn người: "Gi hỏi?"

Quỷ Lệ thản nhiên nói: "Đương nhiên tại hạ sẽ ở bên cạnh phụng bồi tiên sinh, hoặc nếu tiên sinh nghĩ rằng nơi này không tiện để nghiên cứu tham ngộ thì tại hạ cũng đồng ý để tiên sinh tự chọn địa điểm, chỉ là ta nhất định phải đi theo bên cạnh mới được."

Quỷ tiên sinh nhìn Quỷ Lệ, song mục sáng rực lên. Còn Quỷ Lệ thì vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt kiên định, rõ ràng là không hề có ý nhượng bộ. Quỷ tiên sinh trầm ngâm, chăm chậm nói: "Ta cần phải suy nghĩ đã, chuyện này để sau nói cũng được."

Vừa nói, y vừa đưa mắt nhìn Bích Dao, nói: "Có điều mười năm nay chắc Bích Dao tiểu thư đã chịu không ít khổ, điều này chắc người rõ hơn lão phu!"

Quỷ Lệ hờ lạnh một tiếng, trong mắt thoáng hiện vẻ đau khổ, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén và tinh túc: "Không cần nói nhiều, chuyện này ta còn rõ hơn ông gấp trăm lần."

Quỷ tiên sinh khẽ gật đầu, quay người đi ra khỏi thạch thất.

Sau khi thạch môn khép lại, Quỷ Lệ từ từ quay người, ngồi xuống Hàn Băng Thạch Đài, chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của Bích Dao, hồi lâu sau, hắn mới lẩm bẩm nói một mình: "Bích Dao, nàng đừng trách ta, ta thật sự là bất đắc dĩ..."

***

Quỷ tiên sinh ra khỏi thạch thất, đứng tần ngần bên ngoài giây lát, thông đạo bên ngoài vẫn y như trước, không một bóng người, nhưng lúc này, không hiểu tại sao, khắp thông đạo lại tràn ngập một thứ mùi kỳ dị.

Quỷ tiên sinh nhìn thông đạo vắng vẻ một hồi, sau đó chuyển thân đi về phía đầu kia của thông đạo, bước chân của y không hơi không tiếng, trong thông đạo không một bóng người mà hoàn toàn không hề nghe thấy dù chỉ một tiếng động nhỏ, tựa như một bóng u linh.

Càng đi, thông đạo càng tối. Quỷ tiên sinh vẫn hắc y, nên cơ hồ như càng thích hợp với hoàn cảnh này, từ xa nhìn lại, cơ hồ như cả người y đã tan biến vào bóng đêm vậy.

Đang đi, đột nhiên Quỷ tiên sinh khụng người lại, nhìn về phía trước. Trước mặt y, thông đạo có một chỗ ngoặt sang hướng khác, chỗ ngoặt này không có đèn đuốc chiếu sáng, tối đen như mực, phảng phất như có một người đang đứng.

Quỷ tiên sinh nhìn bóng đen kia một cái, chậm rãi cất bước. Trong bóng tối, bóng người kia khẽ dịch động, phát ra thanh âm trầm trầm: "Thế nào rồi?"

Quỷ tiên sinh ủ rũ lắc đầu: "Hắn không chịu giao bảo vật cho lão phu."

Bóng đen kia khẽ khụng lại, hình như có vẻ ngạc nhiên, sau đó thì lộ vẻ tức giận, sải chân bước về phía trước, trầm giọng nói: "Lẽ nào hắn không để ý đến sự sống chết của Dao nhi nữa?"

Quỷ tiên sinh lắc đầu: "Tính tình của hắn thế nào, chắc Tông chủ cũng đã biết. Bích Dao tiểu thư là người quan trọng nhất trong lòng hắn, chỉ có điều hắn không tin lão phu, vì vậy mới không chịu giao Tinh Bàn cho lão phu tham ngộ."

Bóng đen kia hờ lạnh một tiếng, chậm chậm bước ra từ trong bóng tối. Chỉ thấy sắc mặt y lạnh tựa tảng băng ngàn năm: "Hắn đã không chịu giao bảo vật ra, mà huyết trận của chúng ta thì vẫn chưa thành, nhất thời ba khắc cũng không thể trở mặt với hắn được, vậy thì phải làm sao đây?"

Quỷ tiên sinh điểm tĩnh nói: "Quỷ Lệ vẫn rất nặng lòng với Bích Dao tiểu thư, vì thế hắn đưa ra một điều kiện cho lão phu."

Quỷ Vương ngẩn người: "Điều kiện gì?"

Quỷ tiên sinh thở dài đáp: "Hắn có thể giao Tinh Bàn cho lão phu tham ngộ, nhưng lúc nào cũng phải có hắn ở đó giám thị."

Quỷ Vương lập tức chau mày lại, chần chừ giây lát rồi nói: "Chúng ta cần bảo vật đó là để giải trừ Càn Khôn Tỏa cho Tứ Linh Huyết Trận và Phục Long Đỉnh, nếu hắn cứ bám theo, thì sao có thể thi triển được?"

Quỷ tiên sinh cười khổ: "Đây chính là chỗ khó nhất."

Quỷ Vương im lặng, trầm ngâm không nói. Quỷ Tiên sinh nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Theo ý lão phu, thì cứ cầm bảo vật nghiên cứu cho kỹ trước đã, thượng cổ thần vật ảo diệu phi thường, có khi có thể gián tiếp hóa giải Càn Khôn Tỏa cũng không chừng. Nên biết rằng lần trước khi Tinh Bàn và Càn Khôn Tỏa hô ứng với nhau, khoảng cách cũng rất xa đó."

Quỷ Vương lặng lẽ gật đầu, chậm chậm nói: "Trước mắt chỉ còn cách đó thôi!"

Quỷ tiên sinh quay người lại, nhấc chân bước đi, miệng điểm đạm nói: "Vậy lão phu đi chuẩn bị một chút."

"Gượm đã!"

Thanh âm của Quỷ Vương đột nhiên vang lên, Quỷ tiên sinh khụng người lại, quay đầu nhìn ông ta hỏi: "Tông chủ còn điều gì dặn dò?"

Ánh mắt Quỷ Vương trở nên sáng rực như điện, nhìn chằm chằm vào Quỷ tiên sinh hồi sâu, sau đó chậm rãi nói: "Ta muốn hỏi tiên sinh một chuyện nữa."

Quỷ tiên sinh nói: "Xin Tông chủ cứ nói!"

Sắc mặt Quỷ Vương vẫn thản nhiên như không, nhưng trong ánh mắt lăng lệ lại thấp thoáng vẻ hoang mang, nói: "Ta muốn hỏi, thượng cổ thần vật đó ngoại trừ giải trừ cấm chế của Càn Khôn Tỏa, liệu có thể... cứu được Bích Dao không?"

Quỷ tiên sinh trầm mặc, rồi mới từ từ nói: "Lão phu không biết, tất cả phải đợi sau khi lão phu nghiên cứu pháp bảo đó mới rõ được."

Khóe miệng Quỷ Vương khẽ máy động, sau đó vẫy vẫy tay nói: "Ta hiểu rồi, tiên sinh đi đi!"

Quỷ tiên sinh chắp tay thi lễ rồi quay người bước đi.

Quỷ Vương đứng một mình trong thông đạo, hồi lâu sau mới chuyển động, bóng đêm dần nuốt trọn lấy thân ảnh ông ta, chẳng bao lâu sau thì đã không còn thấy bóng ông ta đâu nữa rồi.

***

Quỷ Lệ lặng lẽ ngồi trong Hàn Băng Thạch Thất, dựa lưng vào thạch đài, Tiểu Hồi nằm bên chân hắn, đầu gối lên đùi, vừa ngủ vừa ngáy khò khò.

Thạch thất yên tĩnh như tờ, yên tĩnh đến độ hắn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập. Sắc mặt Quỷ Lệ âm trầm, nhưng song mục thì lấp lánh dị quang, ẩn hiện lên lo âu bối rối. Kể từ lúc Quỷ tiên sinh đưa ra đề nghị tham ngộ Tinh Bàn đến giờ đã một ngày một đêm rồi, nhưng vẫn chưa thấy y xuất hiện trở lại. Quỷ Lệ bắt đầu cảm thấy bất an, đặc biệt là mỗi lần ánh mắt hắn nhìn thấy Bích Dao đang nằm thiêm thiếp trên Hàn Băng Thạch Đài, trong lòng hắn lại càng thêm đau đớn.

Thậm chí hắn còn có ý nghĩ sẽ vì nàng mà bắt chấp tất cả.

Có điều đúng vào lúc này, dường như thượng thiên đã hồi báo cho một ngày một đêm không ngủ của hắn, cánh cửa Hàn Băng Thạch Thất phát ra tiếng động trầm đục, từ từ mở ra, thân ảnh Quỷ tiên sinh hiện ra sau cửa, chầm chậm bước vào.

Tiếng động của cánh cửa làm Tiểu Hồi giật mình choáng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, nó lộn một vòng, bò dậy, gãi gãi đầu, ba con mắt vẫn đang díp chặt, hồi lâu sau mới định thần lại được. Vừa tỉnh ngủ, con khỉ đã nhẹ răng làm ra vẻ hung hăn với Quỷ tiên sinh, rồi trèo lên vai Quỷ Lệ ngồi chồm hổm, xem ra thì rất là bất mãn Quỷ tiên sinh đã làm phiền giấc mộng của nó.

Có điều chỉ có Tiểu Hồi là bất mãn, còn Quỷ Lệ thì rõ ràng hoàn toàn không có cảm giác này, thậm chí còn khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhoẻn miệng cười, nói một câu ngắn gọn: "Thế nào?"

Quỷ tiên sinh tự nhiên cũng không phải hạng người ưa nói nhiều, trả lời trực tiếp luôn: "Cứ làm theo cách của ngươi đi!"

Quỷ Lệ khẽ gật đầu, chỉ thấy Quý tiên sinh đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi lại nói: "Có điều..."

Quỷ Lệ ngẩn người: "Có điều thế nào?"

Quý tiên sinh nói: "Có điều, chúng ta nên đổi một nơi khác thì hơn."

Quỷ Lệ khẽ chau mày hỏi: "Tại sao phải vậy?"

Quý tiên sinh chậm rãnh đáp: "Hàn Băng Thạch Thất này dù sao cũng là nơi Bích Dao tiểu thư nghỉ ngơi, mấy lần trước Tinh Bàn phát động đều có dị biến xảy ra, nếu như tham ngộ ở đây, không phải là rất nguy hiểm hay sao?"

Quỷ Lệ trầm ngâm giây lát rồi chậm rãnh gật đầu nói: "Không sai, đúng là cần phải tìm một nơi khác." Hắn nhìn Quý tiên sinh hỏi: "Không biết tiên sinh có biết nơi nào thích hợp hơn hay không?"

Quý tiên sinh mỉm cười: "Lão phu tới đây tức là đã chuẩn bị mọi thứ rồi. Cứ đi theo ta là được!" Vừa nói, y vừa chuyển than đi khỏi thạch thất.

Quỷ Lệ quay đầu lại nhìn Bích Dao, dịu dàng nói: "Bích Dao, muội yên tâm nghỉ ngơi, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu tỉnh muội."

Bích Dao vẫn nằm đó, nụ cười vẫn nở trên môi. Quý Lệ nhìn nàng hồi lâu, rồi mới quay người, thở dài một tiếng, sải chân bước ra ngoài.

Thạch môn từ từ khép lại sau lưng hắn. Quý Lệ nhìn Quý tiên sinh, nói: "Xin tiên sinh dẫn lộ!"

Quý tiên sinh khẽ cười, giọng cười âm u mà ngụy dị. Quý Lệ không khỏi chau mày, có điều bình thường Quý tiên sinh nói chuyện với hắn cũng vẫn là giọng điệu này, chỉ là không hiểu tại sao, hôm nay hắn lại cảm thấy rất chướng tai mà thôi.

Quý tiên sinh đưa tay ra hiệu cho Quỷ Lệ, quay người đi men theo thông đạo vào sâu trong lòng núi. Tiểu Hồi ngồi trên vai Quý Lệ dường như đã hoàn toàn tỉnh ngủ, ngó ngó nghiêng nghiêm khắc nơi, con khỉ này có vẻ rất chú ý đến những vết nứt mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một nhiều ở hai bên vách đá.

Hai người chậm chậm bước đi trong thông đạo tối om, xung quanh không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân vang vang. Đi được hồi lâu, Quý Lệ đột nhiên lên tiếng: "Tiên sinh có thấy những vết nứt này không?"

Quý tiên sinh cơ hồ như hơi khụng người lại, nhưng y không dừng bước cũng chẳng quay đầu, vẫn giữ tốc độ bình ổn đó chậm chậm đi về phía trước, đồng thời chậm rãi trả lời: "Những thứ này rõ ràng như vậy, lão phu tự nhiên là phải nhìn thấy, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này làm gì?"

Bước chân Quý Lệ cũng không thay đổi, chậm chậm đi theo Quý tiên sinh, chỉ có ánh mắt hắn là sáng rực lên những tia dị quang quái lại, cuối cùng thì dừng lại trên lưng Quý tiên sinh, điềm đạm nói: "Tại hạ đến Quý Vương Tông đã mười năm, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện này. Thời gian tiên sinh ở Quý Vương

Tông dài hơn ta rất nhiều, kiến thức uyên thâm, không biết có thể giải mối nghi ngờ này cho tại hạ được không?"

Quỷ tiên sinh đột nhiên dừng bước, thân ảnh màu đen cơ hồ như đột nhiên đông cứng, Quỷ Lê cũng khụng người lại ngay lúc đó, trầm tĩnh nhìn y. Thông đạo vắng lặng không một người qua lại, chỉ có bóng đêm che phủ khắp nơi, Quỷ tiên sinh trầm ngâm hồi lâu, mới chậm chập quay người lại đối diện với Quỷ Lê.

Quỷ Lê không hề né tránh, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt y.

Bởi có lớp sa che mặt nên không biết biểu tình lúc này của Quỷ tiên sinh thế nào, nhưng song mục y thì đã sáng rực lên, hoàn toàn không tương xứng với bóng đêm xung quanh y, chỉ nghe y cất giọng trầm trầm bình tĩnh nói: "Sao Quỷ Vương Tông có vô số người, phó Tông chủ không hỏi mà lại hỏi lão phu?"

Quỷ Lê nhìn thẳng vào y, thản nhiên nói: "Tự nhiên là vì tại hạ biết tiên sinh là người có kiến thức nhất trong Quỷ Vương Tông, thế nên mới thành tâm cầu giáo."

Quỷ tiên sinh im lặng một hồi, liếc thấy sắc mặt Quỷ Lê vẫn lạnh đạm bình tĩnh, không lộ biểu tình, không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì, bèn chậm chập nói: "Những vết nứt này là do mấy ngày trước ở phương viên trăm dặm quanh Hồ Kỳ Sơn có vô số lắn địa chấn, làm cho sơn mạch bị chấn động mà nén."

Quỷ Lê nhìn Quỷ tiên sinh, song mục lưu chuyển, nói: "Thì ra là vì vậy sao?"

Quỷ tiên sinh bỗng nhiên hỏi ngược lại: "Nếu không phải, vậy phó Tông chủ các hạ cho rằng là vì duyên cớ gì?"

Quỷ Lê không nói gì, khoảng thông đạo hai người đang đứng đột nhiên trở nên yên lặng như tử thành, không khí dường như đông cứng lại. Quỷ tiên sinh đột nhiên có ảo giác, dường như bóng tối xung quanh đang tập trung lại, che phủ lấy gã thanh niên đang đứng trước mặt mình.

Sau đó, Quỷ Lê điềm đạm cất tiếng: "Tại hạ chỉ thành tâm thành ý xin được tiên sinh chỉ giáo, nếu tiên sinh đã nói là nguyên nhân này, thì tự nhiên là đúng rồi."

Quỷ tiên sinh đưa mắt nhìn Quỷ Lê, chậm chập quay người, tiếp tục đi về phía trước, sau lưng y lại vang lên tiếng bước chân đều đặn của Quỷ Lê.

Hai bên vách đá, những vết nứt kéo dài ngang dọc, tựa hồ như đang cười đên loạn dối theo bước chân hai người, gầm rú không hơi không tiếng.

Không biết đã đi được bao lâu, Quỷ Lê đảo mắt một vòng, rồi chợt chau mày lại.

Cuối cùng, Quỷ tiên sinh cũng dừng bước, đứng trước cửa một gian thạch thất khuất nẻo, rõ ràng là đã chọn sẵn nơi này, còn hai hàng lông mày của Quỷ Lê thì lại càng nhíu chặt hơn.

"Chậm đã!"

Đúng lúc Quý tiên sinh đưa tay ra định đẩy cánh cửa đá đi vào trong thì Quý Lệ đột nhiên buột miệng hỏi: "Nơi này không phải là thạch thất của Quý Vương Tông chủ sao?"

Quý tiên sinh chậm rãi quay người, gật đầu đáp: "Không sai, chính là nơi này."

Quý Lệ cau mày hỏi: "Tiên sinh muốn tham ngộ Tinh Bàn ở đây?"

Quý tiên sinh gật đầu: "Không sai!"

Quý Lệ lạnh lùng nhìn y, nói: "Quý Vương Tông tổng đường này có mấy ngàn gian thạch thất, tại sao lại chỉ chọn nơi này?"

Quý Vương đưa mắt nhìn Quý Lệ, bình tĩnh hỏi: "Thế nào, các hạ thấy thạch thất của Tông chủ có gì không ổn sao?"

Quý Lệ trầm mặc, nếu bảo hắn phải nói thạch thất của Quý Vương có gì không ổn, quả thật hắn cũng không thể nói ra được. Những ngày này, để tìm dấu vết của luồng sức mạnh kỳ bí kia, hắn đã âm thầm dò xét từng góc nhỏ trong tổng đường Quý Vương Tông, chỉ riêng có nơi ở của Quý Vương là hắn vẫn còn có mấy phần cỗ ky mà chưa đụng tới mà thôi.

Quý Lệ ngưng mục nhìn cánh cửa đá, trầm ngâm nói: "Tại hạ thì không sao, có điều nơi này là trọng địa, liệu có cần thông báo với Tông chủ một tiếng không?"

Quý tiên sinh thấp giọng cười một tiếng, nói: "Yên tâm, lão phu đã nói với Tông chủ rồi, sau khi là vì cứu Bích Dao tiểu thư, Tông chủ tự nhiên là lập tức đáp ứng. Còn vì tại sao lão phu lại chọn nơi này..."

Ánh mắt y thấp thoáng dị quang, chậm rãi buông từng tiếng: "Chỉ là vì nơi đây yên tĩnh mà thôi."

Quý Lệ đột nhiên cười lạnh: "Yên tĩnh mà thôi?"

Quý tiên sinh cơ hồ như căn bản không hề nhận ra trong lời của Quý Lệ, thản nhiên nói: "Chỉ vậy mà thôi."

Quý Lệ im lặng, không nói gì thêm.

Quý tiên sinh khẽ gật đầu, đưa tay đẩy thạch môn, tiếng ù ù quen thuộc vang lên, cửa đá chầm chậm dịch chuyển, lộ ra một gian phòng bài trí đơn sơ.

Quý Lệ và Quý tiên sinh đi vào, đảo mắt một vòng, chỉ thấy trần thiết vẫn như xưa, các bức thư họa treo trên tường vẫn vậy, có điều Quý Lệ lại hơi chau mày, nhận ra chính bản thân hắn cũng nhất thời nhớ không ra lần trước đến đây là lúc nào nữa?

Quý Vương không ở trong này, Quý tiên sinh quay người lại đổi mặt với Quý Lệ, bình thản nói: "Quý Vương Tông chủ đã có phân phó, bảo chúng ta yên tâm ở đây tham ngộ. Tông chủ còn bận nhiều việc, mấy ngày này sẽ không đến đây đâu."

Quỷ Lê khe khẽ gật đầu, đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, nói: "Đúng rồi, Bích Dao thì..."

Quỷ tiên sinh xua tay ra hiệu cho hắn yên tâm: "Không sao, Tông chủ có nói trong những ngày này, người sẽ đến chiêu cỗ cho Bích Dao tiểu thư, phó Tông chủ không tin người khác, nhưng không thể ngay cả phụ thân của Bích Dao tiểu thư cũng không tin chứ?"

Quỷ Lê trầm mặc, gật gật đầu nói: "Vậy thì tại hạ yên tâm rồi, nếu tiên sinh không còn việc gì khác, vậy thì chúng ta có thể bắt đầu đi!"

Quỷ tiên sinh lấy ra hai chiếc đêm coi, ném cho Quỷ Lê một cái, còn mình ngồi xuống một cái, nói: "Cũng được!"

Quỷ Lê ngồi xuống, lấy bọc vải đen trong người ra, cầm Tinh Bàn lên quan sát một lát, rồi chậm rãi đưa cho Quỷ tiên sinh.

Ánh mắt Tiểu Hồi dịch chuyển dần theo món pháp bảo băng ngọc, thần tình có vẻ rất cổ quái.

Quỷ tiên sinh nhận lấy tinh bàn, cẩn thận quan sát kỹ càng, cơ hồ như muốn nhìn xuyên qua bảo vật này vậy.

Thạch thắt chìm vào tĩnh lặng, cơ hồ như cả tiếng hô hấp cũng không còn đâu nữa.

***

Sau khi Quỷ tiên sinh và Quỷ Lê đi khỏi, Hàn Băng Thạch Thắt trở lại vẻ yên tĩnh thường ngày. Hàn khí trắng đục mang theo mấy phần cô tịch, lặng lẽ bay lơ lửng bên trên thạch đài.

Trong thạch thắt không người, một thân ảnh áo xanh đang nằm bất động, trên gương mặt thanh tú nở một nụ cười dịu dàng, phảng phất như tất cả đều không khác gì mười năm trước, dường như thời gian không hề lưu lại vết tích của mình trên dung nhan của nàng vậy.

Nàng vẫn đẹp như xưa chỉ là không biết trong lòng nàng đã từng âu sầu hay hối hận hay chưa?

Hàn khí mờ ảo như làn khói nhẹ, mông lung tịch mịch, tựa như một giấc mộng dài.

"Đinh!"

Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên trong thạch thắt, âm ba vô hình tựa như một làn gió nhẹ, làm hàn khí lững lờ phủ bên trên thạch đài khẽ run rẩy.

"Đinh!" Lại một tiếng động nữa, lần này thì rõ ràng hơn rất nhiều. Thanh âm đó phát ra từ Hợp Hoan Linh nằm trong tay Bích Dao.

Làn khói nhẹ hờ hững trôi trong thạch thắt cơ hồ như bay nhanh hơn một chút, tiếng chuông va vào bốn bức tường vọng lại, tiếng trước nối tiếng sau, liên miên

bất tuyệt, dệt thành một khúc nhạc du dương, có mấy phần vui vẻ, mấy phần bi thương, mấy phần súc sôi háng hái, cũng có vài phần than vãn thở dài.

"Đinh!"

Tiếng chuông lại vang lên lần thứ ba, lần này thanh âm cao vút, lanh lảnh, trong nháy mắt đã làm làn khói trong thạch thất cuồn cuộn lưu chuyển như biển mây bồng bềnh, ánh sáng vàng nhàn nhạt ẩn hiện tỏa ra từ hai bàn tay đang đan chéo vào nhau của Bích Dao.

Trong thạch thất, nghe như có tiếng sấm sét, nhưng chỉ trong chốc lát, thanh âm này lại từ từ thấp xuống, cơ hồ như hữu khí mà vô lực, màn sương khói màu trắng đục lại trở lại như bình thường, cơ hồ như vừa rồi hoàn toàn không xảy ra vậy.

Yên tĩnh lại trở về với Hàn Băng Thạch Thất.

Không biết bao lâu đã trôi qua, cánh cửa Hàn Băng Thạch Thất từ từ chuyển động, Quý Vượng không biết đã đứng bên ngoài tự bao giờ, thấy cửa mở liền chậm chạp bước vào.

Ông ta chậm rãi bước đến bên cạnh thạch đài, nhìn nữ nhi hồi lâu rồi tháp giọng nói: "Dao nhi, cha đến thăm con đây!"

Thần tình Bích Dao không hề thay đổi, sắc mặt vẫn y mười năm trước.

Quý Vượng rõ ràng là đã quen với kết quả này, ánh mắt nhìn nữ nhi đầy vẻ từ ái, sự hung hăng tàn nhẫn đã thu cả vào bên trong, ông ta nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh thạch đài, ngẩng đầu lên nhìn màn sương mông lung huyền ảo đang bay lững lờ giữa thạch thất.

"Bích Dao... mười năm rồi, mấy chốc con đã ngủ được mươi năm rồi." Ông ta đột nhiên bật cười một tiếng, chua chát thấp giọng nói: "Nếu bây giờ tỉnh lại được, liệu con còn nhận ra cha nữa không?"

Ông ta ngập ngừng đôi chút, rồi lại khẽ lắc đầu, cười khổ một mình, lẩm bẩm nói: "Làm sao thế được đúng không, tự nhiên là con phải nhận ra cha rồi. Có điều chắc chắn con sẽ nói: 'Cha, sao tóc cha lại bạc nhiều thế? '."

Bàn tay Quý Vượng khẽ luồn vào mái tóc của mình, sắc mặt từ hòa, nhưng hoang mang lo lắng. Giữa các kẽ ngón tay, đầy là tóc bạc.

Ông ta chìm vào trong trầm mặc, giống như đang hồi tưởng gì đó, không biết có phải đang cảm thán mình ngày một già đi, hay là nhớ lại những lúc mà cha con quấn quít bên nhau.

Hồi lâu sau, mới nghe y dịu dàng nói: "Dao nhi, con yên tâm, chỉ cần cha còn sống, nhất định cha sẽ cứu con. Quý Lệ cùng Quý tiên sinh đang tham ngộ thượng cổ kỳ bảo Tinh Bàn rồi, hy vọng trời cao có mắt, có thể tìm ra được cách cứu con..."

Nói tới đây, Quỷ Vương liền dừng lại, sắc mặt trở nên lạnh lùng khôn tả, giây lát sau, ông ta gằn giọng nói: "Vạn nhất lão thiên không mở mắt, thì con cũng không cần phải sợ, chỉ cần hóa giải được Càn Khôn Tỏa, Tứ Linh Huyết Trận vận hành viên mãn, lúc ấy thì cha sẽ làm được tất cả, tranh bá thiên hạ thì không cần phải nói, có muốn cứu con cũng là chuyện dễ như trở bàn tay thôi."

Màn khói trắng đột nhiên chuyển hướng ra ngoài. Quỷ Vương chấn động trong lòng, vội bỏ người ra ngoài quan sát, hồi lâu sau mới thấy màn khói trắng kia từ từ bay trở lại, ngưng tụ bên trên thạch đài. "Con đừng sợ, đừng nôn nóng!" Ánh mắt Quỷ Vương vẫn nhìn chăm chăm vào màn khói trắng kia, nhưng giọng nói thì vẫn êm hòa dịu dàng: "Cha nhất định sẽ cứu con!"

"Thạch thất của cha, là nơi gắn Huyết Trì và Tứ Linh Huyết Trận nhất trong Hồ Kỳ Sơn này."

"Bây giờ, chúng ta chỉ có thể chờ đợi mà thôi..."

Chương 249

Ám Đấu

Ba ngày trôi qua.

Quỷ Lệ đợi chờ trong thạch thất của Quỷ Vương, sắc mặt bình tĩnh thờ ơ hóa thành sốt ruột, hiện tại đã đầy vẻ phiền muộn và mất kiên nhẫn.

Với hắn, mặc dù đã biết rõ khối Tinh Bàn này không phải là bảo vật thông thường, để tham thấu những điều bí ẩn bên trong phải chuẩn bị tư tưởng sẽ mất khá nhiều thời gian, nhưng tuyệt không nghĩ phải cần đến ba ngày trời, điều tệ hại nhất là cho đến lúc này ba ngày công phu đã trôi đi, Quỷ tiên sinh tựa hồ vẫn chẳng tiến được bước nào.

Hắn tin là, khi Quỷ tiên sinh lần đầu tiên tiếp xúc với khối Tinh Bàn này sẽ kích phát Tinh Bàn có dị biến, rồi đó sẽ có mấy phần tâm đắc với bảo vật này, chỉ cần sau mấy ngày tham ngộ là không khó hiểu thấu huyền hư. Ai ngờ ba ngày chực chờ bên cạnh Quỷ tiên sinh, chỉ thấy y không ngừng nghiêng đi đảo lại thần vật, có thể nói là nhìn đến phát chán ra, Quỷ Lệ thậm chí còn cảm giác Quỷ tiên sinh hắn phải ghi nhớ hết những cổ tự trên khối ngọc nhỏ không ngừng hoạt động ở trung tâm ngọc bàn. Thế nhưng Quỷ tiên sinh hiển nhiên đã rơi vào tình trạng quẫn bách nào đó rồi, hoặc giả thuyết là khi tham ngộ bảo vật này, y đã gấp phải một vần đẽ hết sức khó khăn, mấy ngày qua không tiến được nửa tấc.

Thạch thất Quỷ Vương cư trú đương nhiên rộng rãi hơn chỗ ở của những người khác, chia thành hai gian, phía ngoài rộng hơn là nơi Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh tham ngộ Tinh Bàn, gian trong nhỏ hơn tự nhiên là phòng ngủ của Quỷ Vương. Tuy rằng Quỷ Vương không có mặt, nhưng ba ngày vừa qua hai người không hề bước vào đó một bước, với đạo hạnh của bọn họ, đừng nói là ba ngày ba đêm, mà đến mười ngày mười đêm không ngủ vẫn chẳng hề gì

Khó chịu đựng nhất vẫn là hai chữ "chờ đợi."

Ba ngày nay, Quý Lệ không rời khỏi thạch thất nửa tấc, con khỉ Tiểu Hồi cũng chờ ở đó, bất quá do tính khỉ hiếu động, mấy ngày qua chẳng còn chỗ nào không bị Tiểu Hồi phá phách. Chỉ cần coi lúc này Quý Lệ và Quý tiên sinh vẫn mắt mở trừng trừng vào nhìn bảo vật, e rằng đến ba ngày nữa họ cũng chẳng thèm để ý đến Tiểu Hồi.

Tiểu Hồi buồn bã vô vị ở trên cái bàn đọc sách lớn lúc nằm lùi, lúc thì múa máy chân tay, lúc lại chổng bốn vó lên trời, chán chê rồi liền gắng gượng ngồi dậy, giơ tay ôm đầu, miệng không ngừng khe khẽ phát ra âm thanh "chi chi", mắt đảo tứ tung như muốn tìm xem có gì thú vị hơn không.

Thạch thất này tuy rộng rãi nhưng cũng không to lớn lắm, vì vậy tự nhiên là ánh mắt nó bắt gặp phòng trong.

Tiểu Hồi gai đầu gai tai, quay lại nhìn Quý Lệ, chỉ thấy mặt mũi âm trầm, phản phất như có lệ khí ẩn hiện, hiển nhiên tâm tình rất không dễ chịu, Quý tiên sinh thì tập trung toàn bộ tinh thần nghiên cứu khỏi Tinh Bàn trong tay đang không ngừng tán phát những tia bạch sắc nhàn nhạt ôn hòa, thỉnh thoảng ngẫu nhiên ngược lên nhìn Quý Lệ một cái rồi lại cúp mắt lại.

Hai người hiển nhiên đều rất chú ý vào khối Tinh Bàn, dù cho có một chút cảnh giới, tối đa cũng để coi đối phương mà thôi, chẳng ai lưu ý đến Tiểu Hồi ở bên cạnh.

Tiểu Hồi nhún vai, mồm chẹp chẹp mấy cái, vẫy đuôi hai lần, quay người nhìn vào gian nội thất, đoạn nhảy xuống len lén bỏ đi.

Nơi ở của Quý Vương bài trí không chút màu mè, ngược lại còn mươi phần giản dị, rõ ràng chủ nhân nơi này tinh không có ý hưởng thụ những xa hoa trahi tục, gian ngoài thế nào, gian trong cũng vậy: một cái giường gỗ, một chiếc bàn tròn, ba cái ghế tròn, trên những bức tường đá xung quanh treo bốn bức tự họa, bức thứ nhất lấy cảnh sông núi thể hiện tình ý, mực nhạt bối trắng phản phất truy cầu xuất thế; bức thứ hai trình bày hoa điêu nghênh xuân, chim bay hoa nở, xuân ý triền miên; bức họa thứ ba vẽ lão hổ nằm trong rừng thông, cảnh tượng so với hai bức đầu tiên có chỗ khác biệt, khí thế hùng vĩ, oai phong lẫm liệt, đột nhiên xuất lộ chí khí hùng bá thiên hạ.

Tiểu Hồi đương nhiên chẳng biết gì đến ý cảnh trong tự họa. Những gì núi sông hoa điêu trong mắt nó chẳng để lại ấn tượng gì, ngược lại vừa thấy bức họa hổ nằm oai vệ thì chợt run lên, lập tức có phản ứng, nhẹ rằng chành mồm làm mặt xấu, hướng vào vách đá nhỏ phì ra một bãi nước bọt.

Ba bức họa này sắp thành hình chữ nhất trên tường đá, liên kết bổ sung lẫn nhau, tuy rằng cảnh trí và tư tưởng hết sức bất đồng, nhưng tổng thể vẫn hài hòa trong một cách cục nào đấy.

Đối lập với ba bức họa trên, ở bức tường đá bên cạnh, chỉ treo duy nhất một bức họa đơn độc.

Không phải sơn thủy, cũng chẳng phải điếu hoa, mà là một vị phụ nhân mỹ lệ, bức họa này vẽ theo phong cách tể vi, đường nét cực kỳ tinh tế, phụ nhân này từ thân hình đến chiếc nhẫn đeo tay, hoa tai mọi chi tiết đều giống hệt như thật, chưa kể dung mạo đoạn trang tú lệ, khiến người ta trông thấy bất giác đều sinh lòng ái mộ, đích thực là một họa phẩm cực kỳ trân quý.

Nhưng cũng chỉ là trân phẩm trong mắt người ta, với tam chỉ nhẫn của con khỉ này tự nhiên là giá trị phải thấp đi rất nhiều lần, Tiểu Hồi ngắm tranh chẳng một chút động dung, liếc qua liếc lại mấy cái rồi lại quay lại với bức tranh lão hổ.

Không hiểu trong mắt loài khỉ, một bức họa tốt phải vẽ cái gì, phải chăng xấu đẹp gì cũng đến vẽ ra mấy con khỉ thôi?.

Đáo để thì loài khỉ thích vẽ người gì vật gì chẳng có cách nào biết được, bắt quá lúc này Tiểu Hồi quan tâm nhất hiển nhiên là bức họa lão hổ ngoại tùng trung, ba con mắt chớp chớp, nhảy tốt đến bên dưới bức vẽ ngửa đầu nhìn lên, lão hổ trong tranh uy phong lẫm liệt, công lực dĩ nhiên không thể coi thường, tựa hồ có cảm giác mãnh hổ sắp từ trong tranh nhảy ra, ngửa lên trời gầm vang chấn phục vạn thú.

Tiểu Hồi coi rất lâu, chợt quay người nhìn ra ngoài, lại thấy Quý Lê và Quý tiên sinh ở gian ngoài đều đã bị tường đá che khuất, không trông thấy gì trong này, hơn nữa đã một lúc lâu như thế cũng chẳng thấy động tĩnh gì, hiển nhiên không ai chú ý đến việc Tiểu Hồi làm gì hay không.

Tiểu Hồi quay lại, đưa tay gãi đầu, lát sau tựa như chợt hạ quyết tâm, tung thân nhảy vọt lên cao. Ba bức họa treo trên tường cao, thạch thất chẳng có bàn ghế gì để leo trèo, đám khỉ thông thường chẳng nói làm gì, nhưng Tiểu Hồi nào phải khỉ thường, một cú nhảy lẹ làng đủ lên tới phía trên, hẫu trào vươn ra nhắc luôn bức họa. Chỉ vì bức tranh khá lớn cùng rơi xuống theo thân hình Tiểu Hồi, nó thu thế không được, kêu lên một tiếng rơi phịch xuống đất.

Tiếng động này tuy không lớn, nhưng hai người bên ngoài là hạng người nào, lập tức kinh động bọn họ, sau một khắc im lặng có tiếng Quý Lê từ ngoài vọng vào, giọng nghi ngờ: "Tiểu Hồi?"

Chách! Chách! Chách! Chách!

Một loạt thanh âm quái dị cất lên, trong ánh mắt chăm chú của hai người, con khỉ lồng xám từ thạch thất của Quý Vương chạy vọt ra, hai tay ôm bức họa có hơn một nửa lòng thòng xuống tận đất bị nó kéo lê đến trước mặt Quý Lê.

Quý Lê và Quý tiên sinh ngơ ngác nhìn nhau.

Tiểu Hồi dán mắt vào bức họa trên tay, chạy đến bên Quý Lê, trong miệng phát ra những tiếng " chi, chi, chi, chi" liên tu bất tận.

Quý Lê nhăn mặt, đưa tay cầm bức họa mở ra nhìn, thì ra là một bức Tùng trung ngoại hổ đồ, bút lực hùng hậu, đường nét tinh xảo. Hắn nhìn đi nhìn lại rồi quay sang Tiểu Hồi nói: "Mi lấy bức tranh này làm gì?"

Tiểu Hôi nhảy tung tung, chân tay ngó ngoáy, nét mặt đầy hưng phấn, song thủ vung lên lúc chỉ vào bức tranh, khi thì vẽ lên trong không khí một hình thù kỳ quái, lúc sau lại chỉ vẽ hướng bắc, cuống quít tung bừng, khiến cho Quý tiên sinh ở bên cạnh mắt hoa đầu váng, tuy rằng ông ta học thức uyên bác hiếm thấy, nhưng đối với thứ ngôn ngữ của con khỉ ba mắt này một khiếu cũng chẳng thông, trong bụng đầy nghi vấn, đành quay sang nhìn Quý Lệ.

Ngờ đâu Quý Lệ cũng có vẻ ngạc nhiên, vừa quan sát động tác của Tiểu Hôi vừa nghe tiếng kêu chi chi không ngừng của nó, lại nhìn sang bức vẽ, ngập ngừng một lát nói: "Mi... thấy con vật trong bức tranh này rất giống Đại Hoàng chứ gì, muốn mang đi để ngày sau tặng cho Đại Hoàng phải không?"

Tiểu Hôi lập tức gật đầu lia lịa.

Quý Lệ lúc này tâm tình bức dọc, cảm thấy hơi sốt ruột, mãnh hổ trong tranh sống động như thật, nhưng mà hổ uy hùng liệt, tuy rằng đang nằm trong đám cỏ, cũng vẫn tỏ ra rất oai phong, cái con chó ham ham ngủ ấy làm sao mà so bì được? Huống hồ Quý Lệ nhìn đi nhìn lại mãi, quả thực không nhìn ra mãnh hổ kia đáo để có cái gì giống với Đại Hoàng.

Xem ra nhân quang của loài khỉ với loài người quả nhiên hết sức khác nhau.

Bất quá sau khi ngạc nhiên và buồn cười, Quý Lệ lại nhớ đến Đại Hoàng ở xa ngàn dặm trên một đỉnh núi, cảm giác ấm áp dễ chịu dâng lên lòng, sau một lát trầm mặc, một nét cười nhẹ nhàng xuất hiện nơi khói miêng, thần tình trên mặt đã ôn hòa hơn, thấp giọng nói: "Bức họa này là của Quý Vương Tông chủ, bây giờ lấy đi không được, nhưng mi yên tâm, khi quay trở lại ta sẽ cầu xin ông ấy cho mi là được."

Nói rồi nhẹ nhàng cuộn tấm họa lại, đặt qua một bên.

Quý tiên sinh không nhịn được hỏi: "Đại Hoàng là ai?"

Quý Lệ ngừng một chút, nhìn ông ta điềm đạm nói: "Là một con chó."

Quý tiên sinh nghẹn lời, một lúc lâu không nói ra lời, ho lên một tiếng, lại quay sang nhìn khói Tinh Bàn trước mặt. Quý Lệ xoa đầu Tiểu Hôi, nhẹ nhàng dặn dò hai ba câu, không ngoài chuyện kêu Tiểu Hôi không được chạy lung tung phá phách, thế rồi lại chú tâm vào Tinh Bàn, tất nhiên tham ngộ Tinh Bàn là đại sự hàng đầu lúc này.

Tiểu Hôi ngồi một lúc bên cạnh hai người, mau chóng lại thấy chán ngắt, kỳ thực cũng không thể trách nó, đổi lại dù ai ở bên hai người chờ đợi ba ngày ba đêm nhìn bọn họ làm mỗi một việc đơn điệu, chắc cũng sẽ thấy phiền muộn, huống chi là loài khỉ thiên tính hiếu động.

Lúc này tựa hồ Quý tiên sinh đã phát hiện được gì đấy, chợt trỏ vào ngọc bàn nói với Quý Lệ: "Ta thấy mấu chốt của bảo vật này chính là nằm ở mấy viên ngọc nhỏ không ngừng di động kia."

Quỷ Lệ gật gù, hiển nhiên đồng ý với nhận định này, nhưng khẽ cau mày nói: "Nhưng chúng ta đã coi ba ngày rồi mà vẫn không biết làm thế nào mà đâm ngọc đó tự hoạt động, tiên sinh có cao kiến gì không?"

Quỷ tiên sinh trầm ngâm một lát: "Ngươi có thể đã thấy là quỹ tích chuyển động của đâm ngọc này với vận hành của tinh đầu trong chòm sao Thiên Khung dường như tương tự."

Thân hình Quỷ Lệ khẽ chấn động, lập tức chăm chú nhìn Tinh Bàn, một lát sau vỗ tay nói: "Quả nhiên có chút đạo lý."

Quỷ tiên sinh nói: "Kỳ thực lão phu cũng không chắc lắm, nhưng cảm giác đích xác như vậy, hiếm vì cho dù mấy viên ngọc đó vận hành theo Thiên Khung tinh đầu, nhưng vẫn còn nhiều điều mơ hồ không rõ, lão phu cho rằng bí mật quan trọng nhất để tham ngộ bửu vật này nằm ở những cổ tự trên đâm ngọc đó."

Quỷ Lệ chậm rãi gật đầu.

Hai người không ngừng trao đổi, hỏi đáp lẫn nhau, chốc sau lại chìm đắm với Tinh Bàn.

Tiểu Hồi ngồi một lát bên cạnh hai người rồi chuyển thân bỏ đi.

Từ trong thạch thất lúc lúc lại truyền ra giọng nói khe khẽ của Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh, Tiểu Hồi nhìn ngang nhìn ngửa một lúc chán quá, lại len lén đi vào gian trong.

Trên bức tường đá chỗ mới ròi bị Tiểu Hồi lấy đi mất bức tranh lộ ra chút dấu tích màu sắc hơi khác với xung quanh, xem ra bức họa đó treo ở đó đã khá lâu. Chỉ vì trong thạch thất này trừ bốn bức họa trên tường chỉ có mấy thứ giường, bàn, ghế gỗ, còn thì chẳng có thứ gì thú vị. Tiểu Hồi sờ mó lung tung chẳng bao lâu đã lại chán nản.

Chính vào lúc nó đã chán ngán đến cực điểm, bỗng dung tam chỉ nhãn lóe sáng rực, giống như phát hiện điều gì đấy, lập tức liên tục nhảy nhót, thân hình chợt bay lên chiếc giường lớn của Quý Vương, chẳng để ý gì đến chuyện có làm bẩn đệm giường hay không, cứ thế nhảy nhót lăn lộn. Gian thạch thất này bài trí thiết kế đơn sơ nhưng cực kỳ sạch sẽ, hẳn Quý Vương là người ưa sạch sẽ, không biết là khi trở về nhìn thấy tình cảnh này ông ta có tức giận đến mức lỗ mũi phì khói ra hay không.

Bất quá lúc này Tiểu Hồi chẳng lý gì đến những thứ ấy, nhân lúc bây giờ chẳng bị ai quản cõi, nó thoải mái ở trên giường tự tung tự tác, đột nhiên tựa hồ chạm phải cái gì đấy ở chỗ nào đấy trên giường, cả cái giường chợt động, sau đó ở chỗ giường tiếp giáp với tường đá, âm thầm không một tiếng động tách ra một khe rộng, đoạn lại từ từ mở ra hai bên, để lộ một hang động đủ để một người chui lọt.

Thời điểm đó Tiểu Hồi dĩ nhiên cảm thấy có điều gì đấy, từ trên giường nhảy xuống nắm phục trên mặt đất nghi ngờ quan sát, đến khi ám mòn trên tường đá

âm thầm mở ra, nó mới từ từ đứng lên nhìn vào ám môn, chỉ thấy hang tối um, không có gì hết, nhưng cũng không có quái vật hung hãi nào nhảy ra, hắc động thần bí đó xem ra hiện giờ đối với con khỉ đang buồn chán này có chút hấp dẫn, tựa hồ đang nhẹ nhõm vẫy tay kêu gọi nó.

Tiểu Hồi gãi gãi đầu, quay nhìn thạch thất bên ngoài, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh đều yên lặng, xem ra đang trong một giai đoạn tham ngô dài dằng dặc.

Tam nhân linh hồn xoay người, chợt hả miệng cười làm mặt xấu, đoạn nhẹ nhàng chui vào ám môn, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Một trân gió như có như không từ hang động thần bí thổi ra, thoang thoảng vi huyết tinh! Tiểu Hồi chui vào ám môn, con mắt thứ ba trên trán ẩn hiện dị quang sắc vàng nhàn nhạt, toàn bộ cảnh tượng trong huyết động hắc ám đều lộ rõ.

Thông đạo cao chưa tới đầu người, đi lại không thoải mái, nhưng đối với một con khỉ thì tha hồ dư dật, Tiểu Hồi với cảm giác kích thích mạo hiểm đi một lúc trong thông đạo, chợt cảm thấy đất dưới chân tụt xuống, thông đạo bắt đầu hạ sâu xuống.

Vách đá hai bên từ từ chìm dần xuống dưới, trở nên ẩm ướt hơn, có chỗ thậm chí còn có nước nhỏ giọt xuống, bên trong thông đạo tuyệt đối yên tĩnh, chỉ có thân hình bé nhỏ của Tiểu Hồi từ từ di chuyển, phía trước vẫn tối tăm mịt mù, đôi lúc lại thấy một trận gió nhẹ mang theo mùi vị huyết tanh kỳ dị.

Đường đi không dốc lắm, nhưng có vẻ dài, Tiểu Hồi đi khá lâu, ước tính đã tiến sâu vào địa phận Hồ Kỳ sơn. Đột nhiên nó dừng bước, dũng trước mặt không biết là nơi nào bỗng nhiên xuất hiện một luồng sáng đỏ nhàn nhạt.

Con khỉ hơi do dự dừng lại giữa đường một lát, quay đầu nhìn về phía sau, thò tay gãi đầu, băn khoăn không biết có nên quay lại nói với Quỷ Lệ một tiếng hay không, chỉ hiềm điểm hồng quang lập lòe phía trước có vẻ rất dụ hoặc.

Cuối cùng kêu lên mấy tiếng chi chi, hướng về phía trước dè dặt tiến lên.

Càng đến gần điểm hồng sắc, mùi huyết tanh càng thêm nồng nặc, thần sắc Tiểu Hồi càng thêm khẩn trương, chìa mũi hít hít, ánh mắt kinh nghi bất định. Tuy nhiên đến lúc cuối cùng, nhìn ánh hồng quang phía trước, nó vẫn quyết định tiến về phía trước.

Rốt cuộc cũng tới gần nơi phát ra luồng sáng hồng, thì ra là một cửa động, Tiểu Hồi thò thụt mấy lần rồi mới nhảy ra, tiến vào một thông đạo rộng rãi gấp mấy lần con đường vừa đi qua.

Thông đạo lớn này ngoài con đường Tiểu Hồi vừa tiến vào lại còn nối với một thông đạo khác, không biết dẫn đi đâu, chỉ thấy bên trong cực kỳ tối tăm.

Ngược lại con đường lớn lại rất sáng sủa, lại thêm hồng quang chớp sáng, ở cuối đường lại càng sáng rực. Xem ra vừa rồi Tiểu Hồi từ dũng xa nhìn thấy chính là cảnh tượng này, nhưng vẫn chẳng có người nào, cho dù là ở tận ngay nguồn sáng cũng chỉ thấy ánh sáng chớp lên, tuyệt không một tiếng động lạ.

Tiểu Hồi hít hít không khí, ở đây mùi huyết tanh nồng nặc không tan, ngay lúc đó đột nhiên ánh mắt ngưng lại, nguyên lai bức tường đá màu xanh đến chỗ này đã biến thành đỏ sẫm, ở chỗ lõm xuống trên tường có những giọt nước chầm chậm rò xuống, dưới ánh sáng chiếu vào màu đỏ tươi, trông không khác gì máu tươi.

Từng giọt từng giọt một tí tách rò xuống!

Kim quang trên mắt Tiểu Hồi dần dần chói sáng, tập trung vào những giọt huyết chau, lát sau nó từ từ lùi lại, quan sát hồng quang chớp sáng phía xa xa một lúc rồi cất bước tiến về phía đó.

Ánh hồng quang chớp động nguy di giống như có linh tính, nhẹ nhàng tuôn ra trùm kín thân ảnh Tiểu Hồi đang từ từ tới gần.

***

Lúc này đêm đã khuya, tuy rằng bên trong hang động Hồ Kỳ sơn không biết giờ giấc ngày đêm gì, nhưng bên ngoài sơn động bầu trời đêm đầy sao, ánh sao lấp lánh rải xuống nhân gian, chiếu sáng lờ mờ cảnh vật trên đỉnh Hồ Kỳ sơn cằn cỗi.

Dưới ánh tinh quang, bỗng nhiên từ xa xa một bóng trắng khinh linh phiêu phất tựa hồ không có trọng lượng, theo gió núi thổi tới nhẹ nhàng hạ xuống đỉnh núi. Trong ánh sao băng bạc, thân hình yếu điệu chuyển động, da dẻ nõn nà, my mục như vẽ, ánh mắt yêu mị lưu l杓 như xui như khiến người ta yêu thương, chính là Cửu Vĩ Thiên Hồ Tiểu Bạch.

Hiện tại Tiểu Bạch mày ngài chau lại, nét mặt trầm trọng đứng trên đỉnh núi, xung quanh cảnh vật trơ trụi, không cây không cối che chắn, gió núi hiu hiu thổi, y phục bay lắt phắt, thấp thoáng hiển lộ thân hình quyến rũ. Tiểu Bạch nhìn bốn xung quanh, trên đỉnh Hồ Kỳ sơn khắp chốn toàn là đá sỏi, không nói gì đến cây cối, đến một cụm cỏ hoang cũng không có. Nhìn cảnh sắc thê lương này, ai dám tin không quá mười năm trước nơi đây vẫn còn là một vùng non xanh nước biếc.

Người khác không biết, nhưng Tiểu Bạch biết, nhân vì một dải Hồ Kỳ sơn là nơi phát tích của Hồ yêu tộc, nàng từ nhỏ đã ở đây, non non nước nước, từng cành cây ngọn cỏ nơi này đối với nàng đều không giống bất kỳ nơi nào khác.

Hiếm là không biết từ khi nào mọi thứ đều biến đi một cách quý dị, chỉ còn lại một phiến hoang lương trước mắt.

Tiểu Bạch từ từ ngồi xuống, thò bàn tay trắng muốt nhẹ nhàng bốc lên một nắm đất, không phải, đáng lẽ ra là đất, nhưng đỉnh Hồ Kỳ sơn đất đai nứt nẻ, chỉ thấy toàn đá sỏi cứng rắn rá rời trên tay nàng, Tiểu Bạch nhìn chăm chú vào tay, hai mắt chớp lóe dị quang, tựa hồ muốn phát hiện điều gì đó từ nắm đá vụn này.

Một lát sau, nàng chậm rãi nắm tay lại thành quyền, xoay xuống dưới nhẹ nhè buông ra, đá vụn theo kẽ tay rơi xuống, giữa chừng bị một ngọn gió vừa lúc thổi tới mang ra xa, dưới ánh sao phản xạ thành một vệt sáng mờ rồi biến mất trong bóng tối.

Đá sỏi ở nơi này với nơi khác lại không khác gì nhau.

Tiểu Bạch chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, ánh sao trãi trên người nàng, tựa như một bàn tay mềm mại vuốt ve thân hình nàng, an ủi nàng.

Đột nhiên hai mắt nàng mở to, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng tiếp đó không thấy nàng làm động tác gì rõ rệt, lại bất ngờ giơ chân lên, động tác giống như một tiểu cô nương bình thường giận dỗi duyên dáng đạp mạnh xuống đất.

Phịch!

Âm thanh trầm đục vang lên, theo gió tản khai xung quanh, bụi bốc mù mịt, rồi nhẹ nhẹ theo gió rơi xuống. Trong chốc lát, từ mặt đất dưới chân Tiểu Bạch, đột nhiên truyền lên một chuỗi thanh âm quái dị liên miên bất tuyệt, sau thời gian chừng một tuần trà mới dần dần ngừng lại.

Tiểu Bạch bặm môi, thân hình tựa như một cụm mây trắng xoay tròn theo gió bốc lên, hết sức dịu dàng, ánh mắt đăm đăm nhìn xuống đất dưới chân, lát sau thân hình đã lên tới trên không, hốt nhiên tay áo phất ra đánh xuống mặt đất.

Kinh ngạc của cú phất này đương nhiên không nhẹ, không gian lập tức vang động tiếng gió gào, chỉ thấy cát bay đá chạy, bụi đất mù mịt. Trên không Tiểu Bạch không ngừng huy tụ phất xuống, trông giống như một thú voi rồng, bao nhiêu đất đá sỏi cát đều bị xoay tròn cuốn hết lên trên.

Tiểu Bạch khẽ hô một tiếng, thân hình đột nhiên lại lên cao thêm một trượng, bóng trắng phiêu diêu như tiên tử dưới ánh sao, quyến rũ mê người. Theo đà bay lên của nàng, cột xoáy đất đá đột nhiên bị kéo lên trên, ngược chiều chuyển động với thân hình Tiểu Bạch, mau lẹ văng ra ngoài xa, từ trong bóng tối không ngừng vang lên tiếng động lặp bội của đất đá rơi xuống mặt đất.

Dưới chân Tiểu Bạch xuất hiện một miệng hang rộng đến sáu thước, sâu hơn một trượng, Tiểu Bạch cất chân động tay dễ dàng đào lên một cái hang lớn trên đỉnh Hồ Kỳ sơn đất đá rắn như sắt thép, phần đạo hạnh này thật kinh thế hãi tục, bất quá nếu nghĩ đến đạo hạnh nghìn năm của Tiểu Bạch thì lại chẳng có chi là lạ. Chỉ có điều hiển nhiên không phải giữa đêm khuya buồn chán chạy đến đây để đào hang, từ trên không chầm chậm hạ xuống, ánh mắt không rời huyệt động, thân hình rơi thẳng xuống địa động. Vừa nhập địa động, tốc độ rơi đột nhiên biến thành rất chậm, tựa hồ có vật gì đó vô hình đỡ lấy hai chân nàng.

Tiểu Bạch chăm chú nhìn vách địa động, mượn ánh sao bàng bạc chiếu xuống ngưng thần coi kỹ.

Bàn tay thon nõn nà như tuyết đặt trên tường đá thô ráp thật là tương phản, cảm giác kỳ dị, nhưng Tiểu Bạch hoàn toàn không chú ý, chỉ thuận theo lòng bàn tay và thân hình chầm chậm hạ xuống xem xét kỹ lưỡng vách địa động.

Ánh mắt nàng dõi theo vách đá xám xanh, sù sì cứng rắn, bàn tay chạm vào lạnh lẽo vô cùng. Tiếp đó tùy theo thân hình Tiểu Bạch từ từ rơi xuống, ánh mắt cũng chậm rãi hạ xuống, xuống hết một thước, vẫn là nham thạch xanh xám, không có biến hóa gì hết, không khác gì nham thạch nơi khác.

Tiếp tục hạ xuống, thủ chưởng như tuyết nhẹ trôi theo bờ tường, xuống sâu hai thước vẫn y như vậy.

Hai thước...

Bốn thước...

Năm thước...

Không có gì thay đổi, vẫn là nham thạch sù xì cứng rắn, giá buốt tựa hồ ngưng tụ từ ngàn vạn năm truyền lại, đột nhiên đến giờ trời đất mở ra, từ vách động thô ráp phát tán hơi lạnh.

Trên mặt Tiểu Bạch không thấy biểu hiện gì, thân hình cứ thế từ từ trôi xuống, chợt một lúc sau, ánh mắt sáng lên, thân hình lập tức dừng lại.

Sâu dưới mặt đất sáu thước, trên bức tường nham thạch bên cạnh bàn tay nàng, rõ cuộc đã phát hiện dấu lạ đầu tiên. Một vệt đỏ nhạt như một tia máu nhỏ xuất hiện trên mặt đá.

Tiểu Bạch chăm chú nhìn vệt đỏ rất lâu, chợt hé miệng cười lạnh, thân hình tiếp tục trôi xuống, ngưng thần quan sát. Quả nhiên xuống dưới càng nhiều vết lẹ, vốn dĩ càng xuống dưới nham thạch càng cứng rắn, hiện tại thì lại càng xuống dưới vệt đỏ càng nhiều hơn, màu sắc cũng càng sẫm hơn, xuống đến độ sâu một trượng, Tiểu Bạch từ từ xoay người quan sát, chợt nhìn thấy một phiến đá đỏ như máu với những vết nứt lớn ngang dọc, xung quanh đó tường đá không còn hơi lạnh nữa mà lại phả ra mùi huyết tinh nồng nặc.

Thật quả là đáng sợ! Thật quả là khủng bố!

Ánh mắt Tiểu Bạch không giấu được vẻ chán ghét, hờ lạnh một tiếng, thân ảnh chợt động bay vọt lên khỏi địa động, hạ xuống mặt đất ở bên cạnh. Ánh sao đêm lại một lần nữa tươi đầm thân hình nàng, tẩy sạch tàn dư hắc ám của cơn ác mộng vừa rồi.

Tiểu Bạch sắc mặt bình tĩnh, đón làn gió đêm từ xa thổi tới, hít sâu một hơi thở, ngẩng mặt nhìn trời. Sau đấy chợt cười một tiếng, hạ giọng nói: "Từ ngàn năm nay, cũng có mấy kẻ không biết trời cao đất dày muôn làm những chuyện ngu xuẩn, kết quả cuối cùng thế nào, để rồi xem xem, hắc hắc..."

Tiếng cười lạnh lùng theo gió đêm truyền đi, không biết bay đến xó xỉnh nào của nhân gian, dưới ánh sao đêm, hình bóng áo trắng mỹ lệ vẫn đứng trên đỉnh núi nghênh đón làn gió núi, cô đơn tịch mịch.

Trong đêm đen này, tựa hồ cũng còn nhiều người không ngủ được như vậy, tựa hồ có chuyện gì đã vẫn vương trong lòng làm gợi nên những nỗi niềm vô danh, những cảm giác khó nói thành lời.

***

Trong hang động dưới lòng Hồ Kỳ sơn, Quỷ Lê và Quỷ tiên sinh vẫn đang tụ tinh hội thần tham ngộ Tinh Bàn, bọn họ đã đi tới thời điểm mẫu chốt, với học thức

uyên bác của Quý tiên sinh, cũng đã miến cưỡng suy đoán mấy chữ cổ trên ngọc bàn, tuy tạm thời vẫn chưa hiểu thấu bí mật của ngọc bàn, nhưng so với mấy ngày trước đã khá hơn nhiều.

Quý Lệ trong lúc khẩn trương, chợt cảnh giác, ánh mắt rời khỏi Tinh Bàn nhìn ra bốn phía, chỉ thấy bên mình trống trải, Tiểu Hồi không biết đã chạy chơi xó nào, hay đã tìm chỗ nào đánh một giấc rồi! Cặp mắt chợt lóe lên nhìn vào cuộn tranh bên cạnh, trầm mặc đón chút, tựa hồ nhớ ra chuyện gì, miệng khẽ mỉm cười.

Có điều nụ cười này tuy ấm áp nhưng đã mau chóng tắt ngấm, nhẹ nhè lắc đầu, tựa như muôn buông rơi những chuyện không nên nhớ đến lúc này, liền đó lại quay lại với khối Tinh Bàn đầy bí ẩn.

***

Ở một nơi khác trong lòng Hồ Kỳ sơn, trong hàn băng thạch thất tĩnh lặng, khói sương lingers đang. Bích Dao vẫn mê mệt trong giấc ngủ, bên nàng Quý Vương ngồi trầm mặc cúi đầu.

Mớ tóc hoa râm xoa xuống nhắc nhớ tuổi già, vậy mà người nắm mê man bên đây lại càng khiến ông ta ngãm ngãm đau xót. Những đêm dài như thế này, giống như biết bao đêm trong vòng mười năm qua, ông ta không hề ngủ được.

Ông lặng lẽ chờ đợi, đợi bình minh, đợi ngày mai, dù rằng ngày mai thực sự không có gì khác.

Bàn tay ông ta vô tình nắm chặt.

***

Ở nơi xa xôi ngàn dặm, đêm truờng cũng cô đơn vắng lặng như thế này.

Cao cao trên Thanh Vân Sơn Tiểu Trúc phong, gió đêm gào thét, rùng tre xác, Lục Tuyết Kỳ trên giường chầm chậm ngồi dậy. Đêm nay, không biết làm sao nàng không ngủ được.

Thao thức vì ai?

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, không mang hài, bàn chân trần mềm mại giẫm lên mặt đất, từ lòng bàn chân truyền lên cảm giác dễ chịu, mặt đất mát lành như nước. Nàng bước tới bên cửa sổ, đưa tay đẩy cánh cửa, đẩy trời sao sáng như sóng nước lung linh lập tức rơi vào, chiếu sáng tấm dung nhan tuyệt mỹ.

Lục Tuyết Kỳ đứng yên, lặng lẽ ngãm bầu trời đầy sao.

Trong đêm dài này, người phương xa phải chăng cũng đang đón ánh sao với nàng?

Ánh sao băng bạc có chiếu trên người chàng?

Nàng lặng lẽ ngãm nhìn bầu trời, cũng vẫn không một cử động, dưỡng như nàng đang chờ đợi điều gì.

Ánh sao mơ màng phảng phất vĩnh viễn bất biến, chiếu xuông nhân thế biến đổi, chiếu xuông mọi ân oán tình cùu.

Lẽ nào, ngày mai sẽ tốt lành...

Trong trái tim nàng, âm thầm mong ước điều ấy.

Ngày mai sẽ thế nào? Không ai biết.

Chương 250

Hung Hầu

Hồng quang không ngừng chớp động, không gian rộng lớn sáng rực như ban ngày, xung quanh tràn ngập khí vị huyết tanh, một bình đài rộng rãi từ cửa động vươn ra đến tận giữa hang. Tiểu Hồi thận trọng tiến vào, nhảy lên bình đài, thân hình nhỏ nhắn của nó lọt thỏm trong hang động to rộng trông lại càng bé xíu.

Hiển nhiên nơi này hoàn toàn không như những chỗ khác, dù cho hết sức hiếu động và tò mò như Tiểu Hồi cũng cảm thấy điều gì đó, mới không ngay lập tức chạy thẳng vào mà lại đứng yên tại chỗ, ba con mắt đảo tròn nhìn tứ phía. Đáng chú ý nhất là khắp nơi đều một màu đỏ, trên không ánh hồng chớp động, ngẫu nhiên trong cảnh tĩnh lặng có tiếng ồn ào chính là một trận hồng phong quét qua, mặt đất bình đài dưới chân Tiểu Hồi cũng xuất hiện một vết đỏ quái dị.

Tiểu Hồi đứng lặng nhìn xung quanh một lúc lâu, đoạn từ từ đi lên phía trước, trong không gian rộng mở lúc này chỉ duy nhất thân ảnh nhỏ bé di động, ánh hồng quang chớp chớp bắt định chiếu lên thân hình nó tạo thành một cái bóng dài dài phía sau.

Trong lúc chậm rãi đi tới, đôi lúc Tiểu Hồi quay đầu nhìn ngó, bầu không khí tuy mươi phần quỷ dị, nhưng trong lúc Tiểu Hồi bước đi không thấy bất kỳ biến hóa khác lạ nào. Rất mau lẹ, Tiểu Hồi tới tận cùng bình đài.

Ở đầu này bình đài, khí vị huyết tinh đậm đặc nhất, cảm giác như xộc thẳng vào mặt, dù là Tiểu Hồi cũng không thể không lộ vẻ khó chịu, đưa tay bụt mũi.

Tận cùng bình đài nằm chính giữa hang động, bên dưới chính là một Huyết Trì sâu thăm, Tiểu Hồi thong thả tiến tới, thận trọng nằm sấp xuống thò đầu quan sát.

Trước mắt là một hồ nước lớn, nước hồ đỏ tươi như máu, từ dưới đáy không ngừng có những bọt khí nổi lên, tới mặt hồ liền vỡ ra phát tán mùi huyết tanh nồng. Dưới nước có bốn con linh thú khổng lồ tựa như bị cầm cổ, đại bộ phận thân thể chìm trong nước máu, coi ra đều hữu khí vô lực, mỏi mệt suy kiệt, hẫu như không thấy động đây gi. Đột nhiên Tiểu Hồi cứng người lại, con mắt giũa trán vụt sáng lên.

Một trong bốn con cự thú hình dáng tựa như quái vật phi long, răng nanh dài nhọn, thoạt nhìn có ba phần giống lợn, chính là Man Hoang Chúc Long.

Một con nứa chỉ có một chân, thân hình to lớn, tiếng kêu như sấm sét, tuy chìm dưới nước mà trông vẫn như một tòa núi nhỏ. Chính là Đông Hải Quỷ Ngưu.

Hai con linh thú này Tiểu Hồi chưa từng gặp qua, chỉ liếc một cái rồi bỏ qua, nhưng còn hai con linh thú còn lại nó đã từng gặp, một con hình dáng như phượng hoàng, bộ lông tuyệt đẹp, ẩn ước uy phong như chúa tể các loài chim, chính là linh thú ngày nọ bảo vệ Thiên Đế Bảo Khố tại vùng đầm lầy phía tây - Hoàng Điều; linh thú cuối cùng chính là nguyên nhân khiến Tiểu Hồi vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, chính là con cự thú Thao Thiết ngày nọ theo bên cạnh Thú Thần, sau khi Thú Thần chết có giao hảo với Tiểu Hồi.

Mấy con linh thú kia khổ thì mặc kệ, chính vì Tiểu Hồi cũng chẳng quen biết gì chúng, trong số đó Hoàng Điều lại còn có chút oán cừu với Tiểu Hồi, trông thấy kết cục của nó như thế không chừng Tiểu Hồi còn hoa chân múa tay cao hứng, nhưng Thao Thiết vào Tiểu Hồi giao tình không nhạt, lúc này nhìn nó toàn thân chìm trong huyết thủy, bộ dạng đờ đẫn bất lực, Tiểu Hồi lập tức trở nên khẩn trương, kêu vang chi chi.

Tiếng kêu của Tiểu Hồi mau lẹ phá vỡ sự yên tĩnh của Huyết Trì, tứ đại linh thú đâu phải súc sinh tầm thường, tuy bị trận pháp quỷ dị cầm cố, toàn thân linh khí bị hấp thụ triệt để, nhưng vẫn đồng thời quay đầu lại nhìn lên phía trên. Chỉ thấy cao cao trên mặt bình đài, đột nhiên xuất hiện một con khỉ đang hướng xuống dưới kêu réo.

Ba con linh thú còn lại không có phản ứng gì, nhưng Thao Thiết nhìn một cái đã nhận ra Tiểu Hồi, cái đầu khổng lồ lắc lư, rống lên một tiếng, tiếc là mới được nửa chừng khí lực đã cạn, âm thanh dần dần hạ xuống, hiển nhiên một thân linh khí của Thao Thiết mười phần không còn một, sức cùng lực kiệt.

Tiểu Hồi coi thảm trạng của Thao Thiết càng thêm tức giận, nhưng giận rồi cũng không biết phải làm gì, cứ ở trên bình đài vò đầu bứt tai vội vã cuống quýt. Ở bên dưới tựa hồ mấy con linh thú còn lại đã nhìn thấy biểu hiện kỳ dị của Tiểu Hồi không giống mấy người điều khiển trận pháp ngày thường. Nhất thời Hoàng Điều kêu vang, thêm vào tiếng gầm gừ quái dị của Chúc Long đồng thời truyền lên, thảy đều ra ý khẩn cầu.

Bốn con linh thú này bị Tứ Linh huyết châm cầm cố, nguyên bốn đều là thiên địa linh thú cực kỳ hung mãnh, tung hoành một phương, chưa bao giờ để vật gì trong mắt, nói gì đến thời điểm này bắt buộc phải lén tiếng cầu xin. Từ đây có thể tưởng tượng Tứ Linh trận này ác độc đến mức nào, cho dù là hồng hoang dị chủng linh thú của đất trời cũng không chịu đựng nổi cực hình phệ linh tẩm huyết.

Hàng loạt tiếng kêu ai oán truyền đến, Tiểu Hồi như kiến bò chảo nóng cuống quýt chạy tới chạy lui, đột nhiên giống như hạ quyết tâm, giậm chân nhảy xuống. Tứ đại linh thú nhìn thấy hành động này, lập tức cả loạt xao động.

Nhưng chỉ thấy Tiểu Hồi cái đuôi không ngừng ve vẩy, thân hình đang lướt trên không đột nhiên quay ngược trở lại, giống như bị gió thổi bay đi, "bịch" một tiếng

rớt xuống thạch trụ bên dưới bình đài. Vốn loài khỉ giỏi nhất là leo trèo, tuy rằng thạch trụ cao vút, nhưng bên ngoài sù sì thô ráp, có chỗ lại đột ngột nhô ra một khối đá, người thường trông thấy thì e ngại, đối với con khỉ Tiểu Hồi lại là chỗ đặt chân lý tưởng.

Chỉ thấy thân hình màu xám từ trên thạch trụ mau lẹ tụt xuống, cự ly mười trượng không mất đến một khắc đã từ bình đài tiếp cận với mặt nước. Ở bên cạnh này mùi tanh tưởi càng nồng nặc phát buồn nôn, xung quanh toàn một màu nước hồ đỏ rực, từ dưới đáy không ngừng có những bọt khí nổi lên đến mặt nước nổ vỡ lụp bụp.

Con cự thú ở gần thạch trụ nhất không phải là Thao Thiết mà là Đông hải Quỳ Ngưu với thân hình vĩ đại, Thao Thiết nằm ở bên trái Quỳ Ngưu. Tiểu Hồi bám thạch trụ mở to mắt nhìn, với linh cơ của nó, đương nhiên không muốn rơi xuống làn nước kinh khủng này.

Một lát sau, Tiểu Hồi tựa như phát hiện cái gì đấy, bốn chân rút về, song cước đạp vào thạch trụ, mượn đủ lực nhảy vọt ra xa nửa trượng, đúng vào chỗ da bụng Quỳ Ngưu lộ ra khỏi mặt nước, đoạn lại điểm chân vào đó nhảy thêm một cú, thân hình vẽ nên một vết xám trong không trung, rơi đúng vào đỉnh đầu Thao Thiết lộ trên mặt nước.

Chi chi, chi chi...

Hạ xuống đầu Thao Thiết, lập tức Tiểu Hồi kêu vang, đồng thời song thủ xoa lên da đầu trống trơn của Thao Thiết dò xét kỹ càng, dáng vẻ cực kỳ quan tâm, tựa như muốn xem đáo để lão bằng hữu thụ thương thế nào.

Thao Thiết ngày nào cực kỳ hung hăn xem ra lúc này đối với Tiểu Hồi lại mười phần vui sướng và yên tâm, liên tiếp phát ra những âm thanh trầm trầm, cái đầu khe khẽ lắc lư.

Xung quanh ba con linh thú còn lại lúc này đều yên lặng chăm chú vào Tiểu Hồi và Thao Thiết.

Tiểu Hồi coi xét lớp da đầu cứng rắn của Thao Thiết một lúc rồi ngừng lại, tựa hồ có chút khó khăn nghi hoặc, nhất thời không hiểu rõ tình huống xung quanh, ngồi trên đỉnh đầu Thao Thiết, đưa tay ôm đầu, bất ngờ chính lúc ấy, vì toàn thân Thao Thiết chỉ có đỉnh đầu nhô lên khỏi mặt nước, chỗ đứng chân rất nhỏ, Tiểu Hồi chỉ hơi lơ đãng một chút đã để chót đuôi rơi xuống nước.

Chi chi, chi chi!

Tiểu Hồi tựa như phải bỗng nhảy vọt lên, xung quanh bốn con cự thú đồng thời xao động, không ngớt rền rĩ, Thao Thiết dưới chân Tiểu Hồi cũng giật mình kinh hãi, nhưng cái đầu vẫn không dám loạn động sợ làm Tiểu Hồi rơi xuống nước, chỉ gầm gừ liên tục, đồng thời hai mắt trắng dã to như hai quả chuông đảo ngược lên muốn coi xem đáo để có chuyện gì phát sinh với Tiểu Hồi, trông thật buồn cười.

Tiểu Hôi túm đuôi đưa lên tận mặt nhìn xem, thấy mẩu chót đuôi vừa rồi bị chạm xuống nước tuy rằng chưa đến nỗi nứt da rách thịt, nhưng cũng bị cháy xém ít nhiều giống như bị lửa đốt, ngơ ngác một lúc, đoạn phùng má thổi mấy hơi vào chót đuôi, không biết có phải vì thế hay không mà cảm giác đau đớn cũng giảm đi một chút.

Tiểu Hôi thả cái đuôi ra, thận trọng đứng lên, vươn tay vỗ mấy cái lên đầu Thao Thiết, ý muốn nói không có chuyện gì, Thao Thiết khi ấy mới yên tĩnh trở lại, ba con linh thú kia cũng bình tĩnh hơn.

Chỉ một lúc sau, ánh mắt Tiểu Hôi lướt qua Thao Thiết nhìn mấy con thú còn lại, phát hiện bọn chúng đều bị cấm cõi trong Huyết Trì, hữu khí vô lực, liền hết sức phẫn nộ, vừa rồi cái đuôi mới khẽ chạm xuống nước mà đã thấy lợi hại đến thế, bốn con linh thú này cả ngày dầm mình trong hồ nước hỏi sẽ đau khổ đến chừng nào.

Nó khí trong mắt Tiểu Hôi mỗi lúc một nhiều, đột nhiên từ trên đầu Thao Thiết nhảy vọt lên, miệng kêu chi chi, chi chi, đồng thời vươn tay kéo Thao Thiết, tựa hồ muốn nhấc Thao Thiết ra khỏi mặt nước. Trong thấy động tác của Tiểu Hôi, ba con thú kia nhất loạt kêu lên ai oán, đồng thời Thao Thiết cũng không theo sự lôi kéo của Tiểu Hôi mà đứng lên, ngược lại cái đầu to tướng của nó lại khe khẽ lắc lư.

Chính vào lúc này, đột nhiên phía trước truyền lại một tiếng rống trầm đục, chính là do Quỷ Ngưu phát ra. Tiểu Hôi, Thao Thiết và hai con thú kia đồng thời quay sang nhìn, chỉ thấy Quỷ Ngưu tựa hồ có điều gì muốn thuyết minh, sau khi rống lên, cả tấm thân to lớn từ từ di động, bộ dạng như muốn đứng lên.

Những con thú còn lại đăm đăm nhìn Quỷ Ngưu, trong số linh thú thân hình Quỷ Ngưu lớn nhất, xem ra thể lực cũng tốt nhất, chỉ coi nó cỗ sức giãy giua, thân hình khổng lồ sắp sửa quỳ lên đứng dậy, đột nhiên từ phía trên xuất hiện bốn luồng sáng đỏ sẫm trông như những cây trụ màu đỏ, mau lẹ bao trùm bốn con cự thú trong ánh hồng quang. Quỷ Ngưu lúc này tựa hồ mất hết sức lực, như tòa núi đổ sập một tiếng, lại ngã xuống nước, huyết hoa bắn ra tung tóe, vừa đau đớn vừa thê thảm. Những con thú khác bị nhốt trong màn sáng hồng đồng thời cũng lộ vẻ thối khổ. Tiểu Hôi đứng trên đầu Thao Thiết, hồng quang chiếu xuống tự nhiên cũng trùm lên người nó, nhưng không biết làm sao đại khái đối với Tiểu Hôi không có ràng buộc gì, Tiểu Hôi chỉ giật mình một cái rồi phát giác bản thân mình không có gì lạ.

Bốn đạo hồng quang từ trên cao xạ xuống, sau khi trùm kín thân hình bốn con thú, trong ánh hồng chớp động mau chóng xuất hiện từng đoàn từng đoàn những tia bạch khí từ thân mình những con linh thú bị hút ra, âm thầm bay lên biến mất ở trên cao.

Trong thấy tình cảnh này, đương nhiên Tiểu Hôi hiểu rõ mọi sự, quay phắt lại, ba mắt mở tròn, con mắt chính giữa chớp sáng lấp lánh, dị quang lưu chuyển.

Bốn luồng hồng quang nở nhìn từ dưới lên trên dần dần nhỏ lại, thì ra từ chiếc quái đinh lơ lửng ở khoảng cách cao hơn bình đài chừng mươi trượng phát xạ ra.

Tiểu Hồi dán mắt nhìn vào quái đinh, đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, hai chân đạp mạnh, thân hình rời khỏi đinh đầu Thao Thiết bay thẳng tới chỗ Quỳ Ngưu. Đám linh thú nhất loạt nhìn Tiểu Hồi lướt trong không trung, nhưng thân hình đột nhiên biến đổi kỳ dị, kim quang trong con mắt giữa trán đại thịnh, phóng ra một luồng sáng rực rỡ chói mắt, bên trong thân thể phát ra những tiếng răng rắc kịch liệt từ đầu đến chân.

Tiểu Hồi vượt qua khoảng cách hơn một trượng, hạ xuống thân hình to lớn của Quỳ Ngưu, thân hình đã bao trùm trong một tầng kim quang sáng rực, thân hình so với lúc trước lớn hơn gấp đôi, nhưng hiển nhiên vẫn còn chưa ngừng lại, Tiểu Hồi không dừng lại ở thân hình Quỳ Ngưu, liên tiếp hú lên, đột nhiên lại nhảy vọt lên, thân hình lại lần nữa bay lên không, lần này lại hướng về phía thạch trụ lướt tới.

Lần này khi lướt trong không trung, thân hình Tiểu Hồi lại phát sinh biến hóa, từ sâu trong lớp kim quang sáng chói chẹt xuất hiện ánh hồng kỳ dị, mau lẹ giao tiếp với kim quang, "oàng" một tiếng như sét nổ, thân hình tam nhãn linh hồn vút bành trướng, giống như truyền thuyết về sự lột xác, đột nhiên biến thành một con cự hồn thân hình cao tới hơn trượng, ba con mắt đỏ hồng như máu, trong miệng chìa ra hai chiếc nanh nhọn hoắt, uy phong lẫm liệt, sát khí đại thịnh.

Bịch! thân hình to lớn của Tiểu Hồi nhảy lên đầu thạch trụ, thạch trụ to lớn không ngừng chao đảo. Đồng thời Tiểu Hồi không chút do dự, không ngừng rống lên, mau lẹ trèo lên trên.

Thạch trụ cao mươi trượng với thân thủ lúc này của cự hồn chỉ trong nháy mắt đã vượt qua, thân hình to lớn của Tiểu Hồi nhảy lên bình đài, ngẩng đầu nhìn quái đinh lơ lửng lờ trên không trung, cự hồn giơ tay vỗ ngực, ngửa đầu hét lớn: "A a!"

Tiếng hú này uy thế kinh người, phong vân biến sắc, hang động vốn yên tĩnh bấy giờ tiếng rú gào truyền lan khắp nơi khắp chốn, hồng quang rung động trong không gian, trên Phục Long Đỉnh, vầng sáng hồng run rẩy, đoạn những luồng hồng quang tựa hồ như có linh tính từ từ chuyển động.

Đối diện với trận pháp quý dị và sự vật chưa biết này, Tiểu Hồi nhăn mặt nhẹ răng, mặt mũi đầy vẻ hung hăng, ngửa đầu hét lớn, sau đó đ牠ng không bay lên, tới cự ly mươi trượng cao, đột nhiên quát vang, oai mãnh đáng sợ, hồng ảnh trên đường tiêu thất hết, ý hắn muốn chộp lấy Phục Long Đỉnh.

Nhưng Tứ Linh trận đâu dễ coi thường, đúng lúc Tiểu Hồi định chộp lấy nó, chợt xung quanh Phục Long Đỉnh xuất hiện một quầng sáng đỏ như máu, thân hình to lớn của Tiểu Hồi va vào vầng sáng này, lực đạo mãnh liệt như vậy lập tức hóa thành mảnh mảnh tan vỡ, không thể tiến vào một chút nào, lại rơi xuống dưới.

Ngay lập tức, Tứ Linh huyết trận bắt đầu phản kích.

Vô số bóng hồng quang trong không trung nhất loạt tụ lại, xa xa Phục Long Đỉnh tựa như một vầng mặt trời đỏ chói kỳ dị, xung quanh hàng vạn điểm sáng hồng hình thành một tấm màn sáng khổng lồ, trên đó chợt hiện hàng trăm vật thể màu đỏ lớn chừng ba thước, ngay sau đó những tiếng "oanh oanh" trong chớp mắt đã vang động cả hang động, những vật hồng sắc này rung động càng thêm kịch liệt, từ bên trong bắn ra những bong bóng máu tròn tròn quái dị khủng khiếp, xạ xuống như mưa bão, nhắm thẳng vào Tiểu Hôi.

Tiểu Hôi ngẩng lên trời hú như sấm sét, quanh mình kim quang càng thêm sáng chói, thân hình vừa chạm đất lập tức lăn qua một bên, thân thủ linh hoạt nhẹ nhàng, quý vật từ trên không bắn xuống nhất loạt đập vào bình đài, trong chớp mắt mặt đất cứng rắn của bình đài đã bị ăn mòn thành một loạt hố sâu, lại phát xuất âm thanh xì xì quái dị khiến người ta thật kinh tâm động phách.

Đợt công kích như cuồng phong bạo vũ này vừa chấm dứt, không để Tiểu Hôi kịp thở, từ trên không tấm màn sáng đã phát sinh dị biến, hồng sắc quang trên màn sáng lại lần nữa phình lên đến hơn mười chỗ, lớn chừng nửa trượng, tốc độ cực nhanh, cắn bản không chờ Tiểu Hôi phản ứng lại, từ trung tâm bắn ra những khô lâu quang ảnh màu đỏ, tay cầm đao kiếm, miệng phun độc dịch, lửa nóng hay băng lạnh, từ trên không rú gào nhảy xuống, nhe nanh múa vuốt nhào đến chỗ Tiểu Hôi.

Cảnh tượng này thật đáng sợ như địa ngục, hang động to lớn vang động rít rít, nước trong Huyết Trì không ngừng sôi trào, tứ đại linh thú hết sức phẫn nộ, tất cả đều vươn đầu gào rống liên miên.

Ở trên bình đài, hơn mười khô lâu ảnh đồng thời nhảy xuống, nhưng Tiểu Hôi nhìn cảnh tượng này càng thêm hung hăn, hai tay nắm thành quyền đầu đặt trước ngực, há miệng hé lớn, không lui mà tiến xông thẳng vào đám khô lâu ảnh đang ào ào phi đến, hóa thành một bóng xám lớn, chớp mắt đã lọt vào giữa trận huyết hồng.

A a...

Tiếng rống to như sét nổ, xé rách không gian, Tiểu Hôi tả xung hữu đột trong trận khô lâu, hai cánh tay to tướng múa lên như điên cuồng, lập tức đánh khô lâu trước mặt văng đi, một khô lâu khác huy đao chém tới, Tiểu Hôi đánh ra một quyền, quyền kinh cứng rắn đánh bật lưỡi đao chém ngược vào đầu đối phương, tiện đà đá ra một cước, "hụ" một tiếng, khô lâu nọ bị đá bắn ra xa, văng xuống Huyết Trì.

Xung quanh đám khô lâu kêu la quái dị, ào ào xông lên, tựa hồ không biết sợ là gì, tầng tầng lớp lớp những chiêu thức ác độc từ bốn phương tám hướng ập tới, không bao lâu thân hình lóng xám của Tiểu Hôi đã trúng năm sáu vết thương, trong đó có mấy chỗ lập tức biến thành màu đen sẫm, hiển nhiên có chứa kịch độc. Vết thương đau đớn kịch liệt càng khiến cự hầu đại phát hung tính, xoay người đánh ra một chưởng sấm sét, chưởng phong ầm ầm quét qua, âm thanh lồng lึง rồi mới thấy ba cái đầu khô lâu lăn lóc trên mặt đất, ba thân hình không đầu còn bước thêm mấy bước rồi mới chịu ngã xuống.

Chương 251

Yêu Vật

Mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội, loạn thạch rơi xuống như mưa, Tinh Bàn không ngừng phát ra muôn vàn tia sáng chói mắt, làm cả thạch thất của Quý Vương bừng sáng lên. Không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, mùi máu xộc vào mũi làm người ta có cảm giác mình đang phải ngâm mình trong một đại dương toàn máu,. Quý Lệ không hiểu tại sao dị biến lại đột nhiên xảy ra, nhưng sau cơn kinh ngạc lúc đầu, hắn đã lập tức tỉnh ngộ, quay người hét lớn: "Tiểu Hôi!"

Tiếng hét truyền đi xa, không lâu sau thì trong thạch thất vang lên tiếng vọng đập trở lại, ngay sau đó tiếng vọng này liền bị tiếng ầm ầm một trận địa chấn lớn hơn làm át đi, trong tiếng ầm ầm, cát đá rơi xuống lả tả, càng lúc càng nhiều viên đá lớn rơi xuống như mưa.

Nhưng tiếng hét của hắn không được hồi đáp, thanh âm "chí chí chí" thân thuộc kia không hề vang lên. Vẻ nôn nóng hiện rõ lên gương mặt Quý Lệ, hắn trầm ngâm giây lát rồi hướng ánh mắt vào phòng. Quý tiên sinh không biết từ lúc nào đã dịch người sát lại phía hắn, vì có lớp sa che mặt màu đen nên không thể nhìn rõ thần tình của y, nhưng nghe khẩu khí nói chuyện thì dường như y không hề hoảng loạn, ngược lại còn bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí là còn có thể nghe ra vẻ hưng phấn trong đó nữa.

"Con khỉ này chắc đã chạy vào trong rồi!" Quý tiên sinh đã thốt lên một câu như vậy.

Quý Lệ liếc mắt nhìn y rồi không chậm trễ lướt ngay vào nội thất. Vừa mới phóng vào, hắn đã khụng người lại, đứng yên tại chỗ. Trong nội thất trống rỗng, từ trong ám môn trên vách đá phản phất như có một đôi mắt đen ngòm đang chăm chăm nhìn gã.

Sau lưng hắn ánh sáng chói lòa, thì ra là Quý tiên sinh đang cầm Tinh Bàn bước tới, khi y nhìn thấy ám môn trên vách đá, thì cũng không khỏi ngẩn người, xem ra y cũng không ngờ ở đây lại đột nhiên xuất hiện một ám môn, hoặc giả có lẽ y đã biết nơi đây có ám môn, nhưng không ngờ lại tự động mở ra vào lúc này, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Sắc mặt Quý Lệ trở nên lạnh lùng, trừngh mắt lên nhìn Quý tiên sinh. Quý tiên sinh cũng nhìn thẳng vào hắn, chần chờ một thoảng rồi cất giọng đều đẽo nói: "Đừng nhìn ta, những ngày qua ta đều không rời khỏi các hạ nửa bước, ta cũng không biết là chuyện gì đâu."

Quý Lệ hừ lạnh một tiếng, tuy trong lòng đầy dẫy nghi ngờ, nhưng địa chấn lúc này càng lúc càng dữ dội, còn Tiểu Hôi thì rõ ràng đã chạy vào trong động khẩu này, bất luận thế nào, đây cũng không phải là lúc truy cứu sự tình. Hắn lập tức đưa ra quyết định, lạnh lùng nói: "Chúng ta vào trong!"

Quỷ tiên sinh khẽ chau mày, có vẻ chần chờ do dự, đang định nói gì đó thì đã thấy thân hình Quỷ Lệ lay động, lướt vào trong ám môn tối đen kia rồi.

Quỷ tiên sinh đứng ngẩn ra giây lát, nhìn chiếc Tinh Bàn đang phát ra hào quang rực rỡ trong tay, rồi lại nhìn ám môn, chợt thở dài một tiếng nói: "Người tính không bằng trời tính, không ngờ lại bị một con khỉ phá hỏng cả đại sự..." Nói đoạn, y lắc đầu cười khổ một tiếng, thân hình phiêu diêu phóng theo Quỷ Lệ vào trong ám môn.

Thông đạo vừa hẹp vừa dài, Quỷ Lệ càng đi, địa thế càng dốc, không khí xung quanh cũng dần trở nên ẩm ướt, nhưng khiến người ta khó chịu nhất là càng đi xuống, mùi máu tanh lại càng nồng nặc hơn.

Trong thông đạo, vách đá hai bên vẫn không ngừng rung lên bần bật, nếu như là người thường, chắc chắn lúc này trong lòng sẽ dâng lên nỗi sợ hãi bên vách sập xuống chôn sống mình ở nơi đây. Có điều sắc mặt Quỷ Lệ dường như hoàn toàn không hề lo âu về chuyện này, chỉ thấy thân pháp hắn càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã đi đến đầu kia của động khẩu, phía trước là một quầng sáng đỏ rực màu máu và một bình đài rộng bị huyết quang nhuộm đỏ, phía trên bình đài ẩn ước vang lên những tiếng gầm rú quen thuộc.

Quỷ Lệ hơi biến sắc, vừa nghe hắn đã nhận ra đây chính là tiếng gầm rú của Tiểu Hồi sau khi biến thân, nhưng bên trong quầng sáng đỏ rực cuộc là thứ gì, nguy hiểm thế nào mà lại có thể buộc Tiểu Hồi phải biến thân quyết chiến sinh tử như vậy?

Hắn không dám ngần ngừ, thân hình phóng tới như một tia chớp, lao thẳng vào giữa quầng sáng. Sau lưng Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh cũng phóng vút ra khỏi cửa động, sau khi đứng vững, y không hành động gì vội, mà quay người lại nhìn về phía sau một cái. Lúc này phía sau lưng y, một là động khẩu vừa mới đi vào, hai là một thông đạo tối om khác. Quỷ tiên sinh chính là đang nhìn vào thông đạo này.

Quỷ tiên sinh chăm chú nhìn vào đó một hồi lâu, rồi mới chậm chạp thu hồi mục quang, cúi xuống nhìn Tinh Bàn trên tay mình. Sau khi đến nơi này, ánh sáng của Tinh Bàn chẳng những không giảm sút, ngược lại còn sáng rực rõ hơn bội phần, đồng thời ở giữa ngọc bàn không ngừng xuất hiện những cổ tự màu hoàng kim, sáng bừng lên rồi từ từ tắt ngóm trong màn bạch quang chói mắt, vô cùng thần kỳ, tựa như đang hướng ứng lại một sức mạnh thần bí khác. Quỷ tiên sinh ngược mắt nhìn lên phía trước, quầng sáng đỏ rực kia càng lúc càng cuồng bạo, một luồng khí lưu cực mạnh đang tung hoành ngang dọc, cộng với chấn động càng lúc càng mãnh liệt làm cát đá rơi xuống rào rào, phảng phất như muôn cảnh báo trước một nguy hiểm cực lớn đang chờ đợi phía trước.

Chỉ là lúc này, ánh mắt y ngược lại còn lộ ra vẻ hưng phấn, sải chân bước tới phía trước.

Quỷ Lệ lao vào giữa quầng sáng, cơ hồ như cùng lúc với ánh sáng đỏ chiếu lên người hắn, Quỷ Lệ đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, tuy chỉ trong nháy

mắt hắn đã khôi phục lại tình trạng bình thường, nhưng cảnh tượng trước mắt, vẫn làm hắn phải cả kinh thắt sắc.

Huyết Trì khổng lồ, những vách núi đổ sụp, không khí tràn ngập máu tanh, tất cả đều không nằm trong dự liệu của gã. Giữa không trung, lúc này xuất hiện một quái vật hình người do huyết khí đốt thâm tụ thành, thân cao mẩy chục trượng, cơ hồ như muốn lấp kín cả hang động khổng lồ này. Phía trên bình đài, Tiểu Hồi hóa thân thành con khỉ khổng lồ đang gầm rú gào thét, hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi, nhưng thân hình nó quá nhỏ bé so với quái vật kia, mà quan trọng nhất là lúc này dường như Tiểu Hồi đã hoàn toàn không còn khả năng hoàn thủ. Con quái vật kia không ngừng thổi ra những đạo hỏa diệm đỏ rực như máu, khiến nó chỉ biết nhảy qua nhảy lại né tránh.

Những đạo huyết diệm kia không ngừng thổi xuống, quét sạch tất cả, đến cả những tảng đá cứng rắn vô cùng cũng bị nó làm cho tan chảy. Tuy thân thể Tiểu Hồi không phải phàm thể, nhưng cũng không dám ngạnh tiếp, chỉ biết nhảy qua nhảy lại trên bình đài né tránh. Nhìn thân hình đầy những vết thương của Tiểu Hồi cũng biết nó đã nếm không ít khổ đau, trước mắt chỉ là cỗ găng chống đỡ, kéo dài tàn cuộc mà thôi.

Đúng lúc này, Tiểu Hồi toàn lực giậm mạnh chân nhảy vút lên không, tránh khỏi một đợt huyết diệm vừa quét tới. Thậm chí ở trên không nó vẫn có cảm giác phần lông bên dưới của mình bị lửa quét phải, đau đớn gầm lên một tiếng, nhưng xem ra là vẫn tránh né được. Không ngờ khi nó vừa chạm chân xuống bình đài, lòng bàn chân chợt đau nhói lên, cơ hồ như thấu đến tận xương cốt. Tiểu Hồi cúi xuống nhìn, thì ra bình đài đã bị huyết diệm nung chảy thành nhам thủy nóng rực, còn hai chân nó thì lúc này đã phỏng rát, cháy khét lẹt.

Thân hình to lớn của Tiểu Hồi run rẩy lắc lư như muỗi khuỷu xuống, còn quái vật nhân hình tụ thành từ huyết khí kia thì dường như hoàn toàn không có vẻ thương hại, lại thổi tới một đạo hỏa diệm nữa, mắt thấy mình sắp bị hỏa diệm làm cho tan xương nát thịt, Tiểu Hồi ngửa mặt gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ, nhưng rõ ràng là cũng không hề có tác dụng.

Dưới ánh lửa đỏ rực, ba con mắt của Tiểu Hồi phảng phất như cũng biến thành màu máu. Đúng vào thời khắc nguy cấp như chỉ mành treo chuông này, đột nhiên sau lưng nó chợt vang lên tiếng hú dài tựa như rồng gầm hổ rống, một đạo ánh sáng màu xanh tựa như cầu vồng bay vút tới, vạch một đường cong giữa không trung, trong nháy mắt đã hình thành một cái khiên ánh sáng, trong màn sáng thấp thoáng ẩn hiện một đồ hình thái cực. "Âm!" Đạo huyết quang của con quái vật khổng lồ đã bị quang thuẫn đẩy bật lại.

Người vừa xuất thủ chính là Quỷ Lệ.

Chỉ là tuy cản lại được một kích của quái vật, nhưng thân hình Quỷ Lệ cũng bị chấn động không ít, hai mắt như hoa lên, quang thuẫn do hắn ảo hóa ra tiêu tán, cả người cũng suýt chút nữa thì rơi xuống Huyết Trì, cũng may là hắn đạo hạnh cao thâm, vội vàng kịp thời trầm người xuống, mượn lực ẩn vào bình đài tung mình bay lên, lướt qua người Tiểu Hồi, không nói tiếng nào đã nhẹ nhàng chụp

lấy người nó, khẽ hù nhẹ một tiếng, nhắc bổng cả thân hình to lớn của nó lên khỏi mặt đất.

Tiểu Hôi rống lên một tiếng đau đớn, thân hình bốc lên khỏi mặt đất, toàn thân phát ra những tiếng rắc rắc, trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, trở lại là con khỉ lông xám nhỏ bé vẫn hay ngồi trên vai Quỷ Lệ.

Lúc này Huyết Khí Cự Nhân thấy huyết diệm của mình bị cản lại thì càng thêm phẫn nộ, chuyển mục tiêu sang Quỷ Lệ. Chỉ thấy nó há miệng thật to, phun ra một đạo huyết diệm dài tới năm trượng, tựa như một con hỏa long từ trời cao lao xuống, phóng thẳng vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ đặt Tiểu Hôi lên vai, nói: "Bám chặt!", rồi lướt mình bay lên, nhưng tốc độ tiến thoái của hắn linh hoạt hơn Tiểu Hôi khi nãy gấp bội, cũng nhanh hơn gấp bội, tuy là huyết diệm của Huyết Khí Cự Nhân uy lực kinh hồn, nhưng hắn vẫn ung dung đảo người lướt qua lướt lại giữa màn huyết diệm nóng rừng rực.

Tiểu Hôi lúc này cũng không nhàn rỗi, nó ngồi trên vai Quỷ Lệ, một tay nắm chặt cổ áo chủ nhân, dù cho Quỷ Lệ có phi hành ngang dọc thế nào, vẫn ngồi vững như bàn thạch, một tay kia không ngừng nắm lấy hai chân, sắc mặt lộ vẻ đau đớn, liên tục kêu "chí chí chí chí" rồi lấy tay quạt quạt, có lẽ là lòng bàn chân đã bị nham thạch làm cho bỏng rát, khó chịu vô cùng.

Có điều Quỷ Lệ nghe thấy tiếng kêu "chí chí" của Tiểu Hôi, đồng thời liếc mắt nhìn thấy động tác của nó, ngược lại lại cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Có thể kêu đau, xem ra ngoại trừ mấy vết ngoại thương, con khỉ không bị thêm vết thương nào nữa. Yên tâm về Tiểu Hôi, thân pháp của Quỷ Lệ lại càng linh hoạt ung dung, uy lực của huyết diệm tuy lớn, song trong mắt hắn hoàn toàn không hề có vẻ sợ hãi, thậm chí còn nhân lúc nhảy tránh âm thầm quan sát bốn bề xung quanh và Huyết Khí Cự Nhân quái dị này nữa.

Cảnh tượng của Huyết Trì bên dưới chân hắn lại càng kỳ dị, đặc biệt là khi Quỷ Lệ nhìn thấy Tứ Đại Linh Thú đang bị ngâm mình trong làn máu, hắn liền ngây người. Trong Tứ Đại Linh Thú, ngoại trừ Man Hoang Chúc Long là hắn chưa từng tiếp xúc, kỳ dư ba con thú còn lại đều có quan hệ với hắn, không ngờ chúng lại bị cầm cố tại đây.

Cùng lúc đó, hắn liền lập tức nhớ ra nhiều năm nay Quỷ Vương dùng hết lực lượng Quỷ Vương Tông để lùng bắt Tứ Đại Linh Thú, thì ra là để bày ra trận pháp kỳ dị này.

Hắn thoáng động tâm, ngược mặt nhìn lên phía Huyết Khí Cự Nhân, một đạo huyết diệm bắn thẳng tới làm khói xung quanh nóng rực lên như lò lửa, thân hình Quỷ Lệ khẽ phiêu động lướt đi như loài quỷ mị, trong nháy mắt đã ra xa mấy trượng. Đạo huyết diệm bắn vào vách đá sau lưng hắn, làm loạn thạch bay tán loạn, để lại một cái hố lớn rộng tới mấy trượng trên vách đá kiên cố.

Quỷ Lệ ở trên không nhìn xuống, phát hiện Huyết Khí Cự Nhân này là do linh khí tụ thành, huyết khí cuồn cuộn như mây, không ngừng lưu chuyển. Hai con mắt khổng lồ xạ ra những đạo huyết quang hùng hực, nhìn chằm chằm vào người

hắn. Chỉ thấy nó lại há miệng phun ra một đạo huyết diệm nữa, dường như linh khí dùng mãi cũng không hết vậy.

Quỷ Lệ lại tung người né tránh, nhưng lần này ánh mắt hắn sáng rực thần quang, không đứng lại nữa, mà lao vút lên phía trước, phóng ngược lên theo cột lửa khổng lồ, xông thẳng vào thân thể Huyết Khí Cự Nhân kia. Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn, mắt thấy sắp lao vào hắn khổng lồ đáng sợ kia, cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn hưng phấn kêu "chí chí" liên hồi, thò tay đấm ra phía trước, cơ hồ như muốn quyết chiến sinh tử vậy.

Huyết Khí Cự Nhân hiển nhiên không thể ngờ Quỷ Lệ lại đột nhiên phản kích, thêm vào thân thể nó quá to lớn, tự nhiên không thể phản ứng kịp thời, trong chớp mắt Quỷ Lệ đã hóa thân thành một đạo thanh ảnh, như một mũi tên phóng thẳng vào thân hình khổng lồ do huyết khí tụ thành kia.

Vừa vào bên trong, Quỷ Lệ đã cảm thấy áp lực nặng nề từ bốn phương tám hướng ép tới, thân hình lập tức chậm lại, cùng lúc cũng nghe thấy tiếng gầm rú thê thiết bên tai, tựa như tiếng quỷ khóc dưới âm tào địa ngục. Hắn chỉ thấy huyết khí của mình sôi lên sùng sục, trước mắt chỉ thấy một máu đỏ rực, không nhìn rõ bất cứ thứ gì. Hắn khẽ nhíu mày, kim quang sáng rực trên mặt, tâm niệm chuyển động, toàn thân được bao phủ bởi sắc vàng rực rỡ, chỉ trong nháy mắt đã bức lùi huyết khí ra xa ba thước, cảm giác khó chịu lập tức tan biến.

Không ngờ huyết khí xung quanh hắn lại phát sinh biến hóa, trong màn huyết vụ mờ mờ xuất hiện vô số gương mặt, có vui vẻ cười đùa, có bi thương, có phẫn nộ, có hung tàn, tựa hồ như muôn vạn oán hồn của ác quỷ thập phương đều tụ tập về xung quanh Quỷ Lệ vậy.

"Cứu với!"

"Nạp mạng đây!"

"Đừng đi..."

"Chết đi..."

Vô số tạp âm vang lên, trăm ngàn cánh tay đỏ thẫm thò ra từ trong màn sương vụ chập về phía Quỷ Lệ, cảnh tượng đáng sợ đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Chỉ là loại ảo thuật quỷ mị này đối với người khác thì tự nhiên là tuyệt chiêu diệu pháp, nhưng một khi gặp phải Phật môn tuyệt học Đại Phạm Bát Nhã của Quỷ Lệ thì hoàn toàn không có tác dụng.

Diệu pháp thông thần của Phật môn chính là đại địch của Quỷ Đạo. Vô số mặt quỷ xung quanh hắn, nhìn thì có vẻ khỉ thế hung hăng, uy mãnh bội phẫn, nhưng vừa chạm phải kim quang xung quanh Quỷ Lệ thì đều lần lượt phát ra những tiếng kêu thảm thiết, vội vàng đặt ra xa, một số không kịp né tránh, đã bị Phật quang vàng rực phủ lên, nháy mắt đã bị luyện hóa thành một đống tro bụi, bay lả tả trong gió.

Có Phật môn đại pháp hộ thân, Quỷ Lệ càng không sợ hãi, thân hình lao về phía trước. Phía trước có vô số mặt quỷ, nhưng đều không dám cản hắn lại, mà tránh dạt ra. "Vù!", Quỷ Lệ đã xuyên qua thân thể khổng lồ của Huyết Khí Cự Nhân, sang phía bên kia.

"A..."

Huyết Khí Cự Nhân gầm lên một tiếng cuồng nộ, thân hình khổng lồ từ từ quay lại. Quỷ Lệ tuy đã xuyên qua được thân thể quái vật, nhưng thần sắc hắn lúc này đã trở nên vô cùng nặng nề. Con quái vật này là do huyết khí tụ thành, hữu hình mà vô chất, xem ra vừa rồi hắn lao xuyên qua nó cũng không hề ảnh hưởng gì. Như vậy không phải là hắn chỉ có thể chịu đòn mà không thể phản kích hay sao? Hơn nữa, linh lực của con quái vật này vô cùng dồi dào, lại còn không ngừng được huyết khí dưới Huyết Trì bốc lên bổ sung, cứ tiếp tục như vậy, chỉ e hắn sẽ mệt mà chết trước khi bị nó đánh trúng.

Quỷ Lệ đang nghĩ cách đối phó với con quái vật căn bản không thể phản kích này thì Huyết Khí Cự Nhân bỗng nhiên phát sinh dị biến, chỉ thấy thân hình khổng lồ do huyết khí tụ thành đột nhiên tản ra, vô số huyết khí dồn về một chỗ, hình thành một đám mây máu khổng lồ cuốn cuộn giữa không trung, càng lúc càng dày đặc, cuối cùng thì biến thành một trái cầu khổng lồ đường kính lên tới cả chục trượng, tựa hồ như một vầng thái dương máu, xạ ra bốn phía những tia sáng rực rỡ.

Quỷ Lệ chưa kịp định thần lại thì huyết cầu đã xoay tròn, phát ra những tiếng nổ lớn, trong nháy mắt đã bắn ra trăm ngàn cái vòi, mỗi cái đều to như miệng bát, dài tới mấy chục trượng, huyết khí sôi trào, vươn đi khắp động quật.

Trong phút chốc, cả động quật khổng lồ trong lòng Hồ Kỳ Sơn này đã bị những cái vòi phủ lấp, huyết diêm vừa rồi tuy uy lực vô song, nhưng Quỷ Lệ còn có thể tránh né, còn giờ đây, đối mặt với trăm ngàn cái vòi đáng sợ ở khắp nơi thế này, cả hắn cũng không khỏi rùng mình, sắc mặt đại biến.

Từ lúc bắt đầu đấu pháp với Tiểu Hồi, phóng xạ những quả cầu tròn, triệu gọi khô lâu, rồi hóa thân thành Huyết Khí Cự Nhân, giờ lại biến thành một trái huyết cầu kỳ lạ với hàng trăm ngàn cánh tay. Trận pháp thần bí này phảng phất như có khả năng biến hóa vô cùng vô tận, khiến người ta không thể không có cảm giác tuyệt vọng, không có sức ứng phó.

"Vù ú vù vù..."

Những tiếng rít sắc lạnh vang lên, những cái vòi từ bốn phương tám hướng phủ tới, lùi không thể lùi, tránh cũng không có chỗ nào để tránh, Quỷ Lệ biến sắc, gầm lên một tiếng, luồng kim quang bao phủ khắp châu thân hắn sáng rực lên, hình thành một chiếc lồng ánh sáng vàng bao lấy hắn và Tiểu Hồi vào bên trong, cùng lúc đó, pháp bảo Phê Hồn cũng đã xuất hiện trên tay.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm cái vòi cùng lúc bổ tới trong tiếng rít rợn người, quấn tròn lấy quầng kim quang của Quỷ Lệ, ngay cả một chút kim quang cũng

không thấy, mà chỉ còn một quả cầu quái dị do tầng tầng lớp lớp những vòi huyết khí tạo thành.

Những cái vòi đỏ rực đó từ từ xiết lại, có thể nhận ra chúng đang toàn lực siết chặt lấy Quý Lệ, quả cầu quái dị do vòi bao quanh hắn từ từ nhỏ lại nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục nguyên trạng, nhưng các vòi xung quanh lại phát lực lần nữa, quả cầu lại thu nhỏ mấy phần, nhưng lực phản chấn bên trong lại một lần nữa làm chúng bật ra.

Cứ như vậy, trái cầu nhỏ lại rồi lại phình ra như trái tim đang đập, lặp đi lặp lại nhiều lần, đột nhiên trong trái cầu phát ra một tiếng nổ, chốc lát đã ầm vang như tiếng sấm, một mảng lớn các vòi bị lực đạo khổng lồ bên trong làm cho bắn tung ra, biến thành một làn khói tản đi bốn phía. Kế đó, Quý Lệ bắn ra như một mũi tên, hạ thân xuống bình đài, nhưng khi hạ thân xuống đất, hắn cũng không khỏi lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Nhin sắc mặt Quý Lệ trắng bệch, hơi thở hổn hển, với đạo hạnh lúc này của hắn vậy mà chỉ trong chốc lát đã bị kẻ địch đáng sợ này bức tới nước này, chỉ nội một điểm này cũng đủ thấy Tứ Linh Huyết Trận lợi hại nhường nào rồi.

Chỉ là Tứ Linh Huyết Trận và Phục Long Đỉnh rõ ràng không chỉ có vậy, tuy Quý Lệ có thể thoát khỏi trái cầu mà ra, nhưng những cái vòi bị Quý Lệ đánh tan đó đổi với huyết cầu khổng lồ kia mà nói, căn bản không là gì cả. Trên thực tế thì sau khi tản ra, những cái vòi đó lại biến thành linh khí màu huyết hồng, rồi bị huyết cầu hút trở lại. Linh khí cứ tuần hoàn mãi không ngừng, cho dù là người lợi hại hơn nữa cũng chỉ biết vô vọng mà thôi.

Chỉ trong nháy mắt, lại có thêm nhiều vòi khác được sinh ra, cảnh tượng quả thật vô cùng đáng sợ, đến cả Quý Lệ cũng phải rùng mình sợ hãi.

Mắt thấy có nhiều vòi khổng lồ đang bổ xuống phía mình, Quý Lệ nảy sinh thoái ý, quái vật trước mắt hắn căn bản không phải là vật của nhân gian, con người không thể chống đỡ được. Hắn đang định triển khai thân pháp tránh né những cái vòi đang đập tới như cuồng phong bạo vũ, phóng về phía đông khẩu thì đột nhiên con khỉ Tiểu Hồi rít lên một tiếng, cơ hồ như đã phát hiện ra điều gì đó, không ngừng chỉ tay về phía huyết cầu.

Quý Lệ ngẩn người, vừa rồi toàn bộ tinh lực của hắn đều dùng để ứng phó những cái vòi đáng sợ kia, nào có thời gian quan sát huyết cầu, lúc này vội vàng ngẩng đầu lên theo hướng chỉ tay của Tiểu Hồi.

Hắn vừa ngược mắt lên liền lập tức khụng người lại, chỉ thấy ở trung tâm của huyết cầu có một đạo bạch quang nhàn nhạt, hoàn toàn khác biệt với ánh sáng đỏ rực hung tàn xung quanh. Cùng với lúc hắn nhìn thấy đạo bạch quang đó, huyết cầu cũng phát sinh dị biến, thế công hung mãnh đột nhiên khụng lại, quá nửa hóa thành những làn khói đỏ, số còn lại thì rút trở về huyết cầu, còn huyết cầu lớn tới mười trượng kia cũng thu nhỏ lại nhanh chóng.

Huyết khí đên cuồng cuôn cuộn giữa không trung, nhưng lại không thể làm gì. Cho dù cách đó rất xa, nhưng Quý Lệ cũng có thể cảm nhận được nỗi thống hận của yêu vật.

Dị biến đột nhiên xảy ra quả thật khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt. Cùng với sự mờ dần của hồng quang, cuối cùng đám mây đỏ ở trung tâm huyết cầu cũng lộ ra. Nơi đó huyết khí tụ tập dày đặc nhất, từ xa nhìn lại, cơ hồ như có máu đang chảy ra vậy. Còn đạo bạch quang nghịch chuyển càn khôn kia thì đang cắm sâu vào giữa đám mây đỏ đó, tuy có vẻ mờ nhạt yếu ớt hơn huyết khí cuồng bạo kia rất nhiều, song đạo bạch quang này thủy chung vẫn không hề dao động, mà ngược lại ở xung quanh nó, huyết khí còn chậm chạp mờ nhạt dần, từ từ tiêu tán.

Quý Lệ phát hiện cơn địa chấn đã từ từ ngưng lại, chỉ còn mùi máu tanh là vẫn còn nồng nặc, không biết có phải vì dưới Huyết Trì kia có quá nhiều máu hay không?

Huyết khí trên không vẫn không ngừng thu hẹp lại, không ngừng có những đạo hồng quang xạ tới trong tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tựa như bất cam nhưng lại không thể làm gì, sau khi đám mây đỏ tản đi, trung tâm huyết cầu cũng lộ ra chân diện mục.

Một chiếc cổ đinh xung quanh khắc vô số tự dạng kỳ dị, trên thân đinh có khắc một gương mặt ác ma hung ác, đạo bạch quang nhàn nhạt kia giờ đã sáng bừng lên, cắm vào giữa trán ác ma.

"Phục Long Đỉnh!"

Quý Lệ vừa nhìn đã nhận ra, chiếc cổ đinh này chính là pháp bảo được Quý Vương trân trọng nhất.

Quý Lệ từ từ quay người, ánh mắt rời khỏi Phục Long Đỉnh, đảo mắt nhìn xung quanh, những vách đá đã nứt nẻ, Huyết Trì khổng lồ đáng sợ, còn cả Tứ Đại Linh Thú đang bị cầm cố dưới kia, tất cả những việc này lẽ nào đều do Quý Vương làm ra?

Sức mạnh đáng sợ thẳn bí kia, con quái vật vô hình này, tất cả đều là những thứ căn bản không nên tồn tại ở nhân gian, lẽ nào cũng là do Quý Vương triệu gọi ra?

Hành động này, ngoại trừ bốn chữ "táng tâm bệnh cuồng" ra, chỉ sợ không còn lời nào để hình dung nữa.

Dường như sau trận kịch chiến Tiểu Hôi đã mất đi vẻ hoạt bát thường ngày, lặng lẽ ngồi trên vai Quý Lệ, nhưng ba con mắt của nó lại không ngừng liếc về phía Phục Long Đỉnh, cơ hồ như vẫn còn khiếp sợ sức mạnh thẳn bí kia nãy.

Sắc mặt Quý Lệ cũng trở nên nghiêm túc, sau đó chậm chạp đi về phía mép bình đài, mặt đất dưới chân đã bị trận đấu pháp vừa rồi làm cho thủng lỗ chỗ. Hắn đứng bên mép bình đài, cúi người nhìn xuống dưới, giống như Tiểu Hôi kia nãy.

Tiểu Hồi ngồi trên vai hắn đã thôi không nhìn chăm chăm vào Phục Long Đỉnh nữa, chỉ lẩm bẩm kêu mấy tiếng, cơ hồ như đang khẩn cầu Quý Lệ cứu mấy con Linh Thú bên dưới. Hai hàng lông mày của Quý Lệ nhíu chặt lại, vừa rồi trong lúc hỗn loạn hắn đã nhận ra Tứ Đại Linh Thú có gì đó không đúng, giờ cẩn thận quan sát mới phát hiện bốn con thương cổ dị chủng này đã tổn thương hầu hết nguyên khí, linh lực mười phần đã bị hút đi mất chín.

Trước giờ Quý Lệ chưa từng nghe nói trên thế gian này có thứ dị thuật tà ác hút linh khí như vậy, xem ra điều cổ quái chính là nằm ở trận pháp thần bí và chiếc Phục Long Đỉnh lơ lửng trên không kia.

Trong lòng hắn không khỏi có chút do dự, hắn tự nhiên là không hề có hảo cảm với Tứ Linh Huyết Trận này, còn bốn con linh thú dưới kia thì đã có ba con có quan hệ với hắn, theo lý mà nói, giúp chúng thoát khỏi cùm gông cũng là điều nên làm. Nhưng giờ đây hắn không còn là tên thiếu niên thuần phác năm xưa nữa. Tất cả những gì trước mắt không cần nhìn cũng biết đây là tâm huyết cả đời của Quý Vương, nếu hắn xuất thủ hủy đi đại sự của ông ta, nào khác gì trở mặt thành thù với cha của Bích Dao?

Thực ra thì hắn hoàn toàn không hề ngại việc trở mặt với Quý Vương, chỉ là ở giữa hai người vẫn còn một Bích Dao đã nằm say ngủ mười năm...

Nghĩ đến Bích Dao, ánh mắt Quý Lệ chợt trở nên u ám, khẽ thở dài một tiếng, chăm chậm đứng thẳng người dậy, quay lại nhìn Tiểu Hồi chăm chậm lắc đầu. Tiểu Hồi lập tức rồi lên, gãi đầu gãi tai, hai tay rồi rít chỉ trỏ, sắc mặt đầy vẻ cầu khẩn, rõ ràng là đang cầu xin Quý Lệ đi cứu đám linh thú bên dưới Huyết Trì. Quý Lệ nhíu chặt hai mày, trong lòng càng thêm do dự bất quyết.

Đúng lúc này, phía sau hắn chợt vang lên một tiếng động khô khốc. Quý Lệ và Tiểu Hồi đều kinh hoảng, cùng lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào Quý tiên sinh đã đến bình đài sau lưng một người một thú, Tinh Bàn trên tay vẫn không ngừng phát ra ánh sáng rực rỡ, từng đợt hào quang cuồn cuộn như sóng, Tinh Bàn như hóa thành một trụ ánh sáng chọc thủng lên trời, dường như đang hô ứng với cột sáng trên Phục Long Đỉnh.

Bên dưới Tinh Bàn tỏa ra muôn ngàn đạo ánh sáng trắng bạch tinh khiết, từng đợt tiếp nối từng đợt, tựa như đài liên mà bồ tát tĩnh tọa vậy. Phía trên Tinh Bàn, bên trong trụ ánh sáng là một cổ tự rực rỡ ánh vàng kim, phiêu du bất định, nhưng lần này cổ tự không từ từ mờ đi, ngược lại còn càng lúc càng sáng.

Cùng lúc đó, trên không trung, trụ sáng trên Phục Long Đỉnh kia cũng sáng rực lên.

Quý Lệ cảm thấy tim mình như bị gì đó thắt chặt, bước lên một bước, gắt giọng hỏi: "Ngươi làm gì vậy?"

Nhưng Quý tiên sinh cơ hồ như không hề nghe hắn nói, lúc này cả người y đã chìm trong trụ ánh sáng lớn dần, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tinh Bàn đang lơ lửng trước mặt, không hiểu vì sao, lúc này nhìn y lại bớt đi mấy phần quý khí, tăng thêm vài phần trang nghiêm đạo mạo.

Chỉ thấy dưới ánh sáng rực rỡ của Tinh Bàn, ngón tay Quý tiên sinh chụm lại như đang hái hoa, chậm chậm điểm khẽ lên giữa Tinh Bàn, cơ hồ như mỗi lần y điểm xuống, là một chữ khác lại hiện ra, lơ lửng treo bên trên Tinh Bàn. Còn Quý tiên sinh cũng không dám lơ là, hai mắt nhìn chăm chăm vào giữa luồng sáng như đang tìm kiếm gì đó, chỉ trong chốc lát, y đã điểm xuống bốn lần.

Bốn chữ vàng lần lượt hiện lên, Tinh Bàn hào quang rực rỡ, trụ sáng mở rộng lên đến gấp hai lần, Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh cũng hô ứng, sáng rực lên một cách mạnh mẽ, đồng thời phát ra những tiếng động nhè nhẹ, không ngừng dao động, tựa như muôn lao ra ngoài vậy.

Quý Lệ giật mình kinh hãi, cho dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng biết được cột ánh sáng kỳ dị trên trán ác ma kia chính là thứ duy nhất có thể khắc chế được yêu vật kỳ dị vô địch kia, nếu vạn nhất Càn Khôn Tỏa bị hóa giải, hậu quả thế nào chắc không cần nghĩ nhiều cũng đoán ra được. Lúc này hắn không dám nghĩ gì thêm nữa, thân hình lắc động, lao về phía Quý tiên sinh, miệng hét: "Dừng tay!"

Không ngờ y vừa lao đến cách Quý tiên sinh chừng năm thước thì liền bị một lực đạo vô hình đẩy bật lại, cùng lúc đó, Quý tiên sinh cũng điểm khẽ lên Tinh Bàn một lần nữa.

Lần này ngón tay y có vẻ hơi run run, điểm xuống rất chậm, không biết có phải vì quá khẩn trương hay là vì quá dụng lực, ngón tay khẽ run run rồi dừng lại trong nháy mắt, sau khoảnh khắc ấy, chỉ nghe một tiếng động khô khốc nhè nhẹ, chữ vàng thứ bảy từ từ bay lên.

Chữ vàng thứ bảy này có vẻ lớn hơn sáu chữ còn lại, màu sắc cũng đậm hơn, sau khi bay lên không, cũng không phiêu diêu bất định như những chữ khác, mà từ từ bay lên, rồi đứng sững lại trên không. Sau đó, sáu chữ còn lại cũng lập tức vây lại thành vòng tròn xung quanh, trong nháy mắt, cả bảy chữ cùng rực rỡ kim quang, tạo thành một trụ sáng vàng rực rỡ, bắn thẳng vào Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh.

Cả động quật chỉ trong giây lát trước cùn chìm trong cảnh phong vân ngùn ngụt, giờ đây lại đột nhiên chìm vào im lặng dị thường, tất cả đều lặng thinh, cả tiếng thở cũng không còn nữa, tất cả mọi ánh mắt, Quý Lệ, Quý tiên sinh, Tiểu Hồi, Linh thú trong Huyết Trì, đều đang nín thở chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

"Cách!"

Rất nhẹ, rất dứt khoát.

Ánh sáng của Càn Khôn Tỏa trên Phục Long Đỉnh mau chóng biến mất, để lại một lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay trên trán gương mặt ác ma, còn trụ ánh sáng màu vàng kim của Tinh Bàn thì vừa hay trỏ đúng vào lỗ nhỏ đó. Giây lát sau, từ trong lỗ nhỏ đó có một hạt châu từ từ lăn ra, tỏa ánh sáng lam rực rỡ, rơi vào trụ sáng vàng.

Ánh sáng vàng rực rỡ từ từ thu lại, chậm chậm hạ xuống, cả hạt châu màu lam thẳn bí kia cũng từ từ rơi xuống Tinh Bàn, khi hạt châu xuống gần, có thể nhìn

thấy màu lam của nó tựa như biển cả mênh mông, vô cùng vô tận, hơn nữa lại ẩn hiện có một làn khói nhàn nhạt bên trong, chậm chạp chuyển động như sóng thủy triều, vĩnh hằng bất tuyệt.

Trụ sáng sắc vàng kia từ từ nhạt dần, bảy chữ vàng phía trên Tinh Bàn cũng từ từ mờ đi, cuối cùng thì biến mất, còn hạt châu kỳ dị kia thì lơ lửng phía trên Tinh Bàn chừng nửa thước, sau đó bắt đầu xoay chuyển. Quầng sáng xung quanh Tinh Bàn cũng dần dần nhỏ lại, thu về giữa, chẳng mấy chốc Tinh Bàn đã khôi phục lại nguyên trạng, bay lơ lửng trên không, chỉ tỏa ra những tia sáng mềm mại dịu dàng, những miếng ngọc nhỏ bên trong vẫn không ngừng chuyển động, chỉ khác là giờ đã có thêm một hạt châu màu lam, nhìn như một bầu trời thu nhỏ, tất cả các tinh tú đang xoay chuyển xung quanh hạt châu lam sắc kia.

Động quật trở lại vẻ tĩnh lặng, cơ hồ như tất cả đều bị cảnh tượng kỳ vĩ vừa rồi trấn nhiếp, chỉ là, sự tĩnh lặng này chỉ giữ được trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

"Âm!"

Một tiếng nổ lớn mang theo sự mừng rỡ đên cuồng đã tích tụ ngàn vạn năm nay vang lên, một đạo ánh sáng đỏ rực như máu xuất hiện giữa động quật, mùi máu nồng nặc bay khắp nơi, ánh sáng đỏ rực phủ lên toàn bộ quang cảnh, huyết khí xông thẳng lên Phục Long Đỉnh đang treo lơ lửng trên không.

Từng chữ vốn đang mờ nhạt nhạt trên thân đinh đột nhiên sáng bừng lên theo một thứ tiết tấu kỳ dị, há thành những chữ đỏ rực màu máu, theo đó là những thanh âm yêu dị tà quái, tựa như thiên cổ yêu linh đang tụng lên những áng thơ đã bị quên lãng từ ngàn năm về trước.

Màu máu như thủy triều dâng lên nhuộm đỏ cả Phục Long Đỉnh, biến nó thành một yêu vật lấp lánh, cuối cùng, tất cả huyết khí đều vây quanh gương mặt ác ma kia, bắt đầu từ dưới cằm, từ từ dâng lên đến miệng, đến mũi, rồi đến hai mắt.

Cuối cùng, cả Phục Long Đỉnh bắt đầu rung lên, huyết quang tỏa sáng rực rỡ, tiếng rít chói tai vang lên liên miên bất tuyệt, máu trong Huyết Trì bắt đầu sôi lên, đất long núi lở, loạn thạch rơi xuống như mưa.

Huyết khí sôi trào như cơn đại hồng thủy lấp đầy lỗ nhỏ do hạt lam châu để lại, nhuộm đỏ cả gương mặt ác ma.

***

"Âm ầm!"

Đỉnh núi Hồ Kỳ Sơn, phong vân biến sắc, trời giáng thần lôi, làm nổ tung một góc núi.

Cuồng phong nổi lên, làm đá bay cát chạy, thiên địa tiêu diêu!

Bên trong hàn băng thạch thất, mặt đất và vách đá rung động dữ dội, loạn thạch rơi xuống như mưa, còn Quỷ Vương thì cơ hồ như không có cảm giác. Lúc này, hai mắt ông ta đã đỏ rực lên màu máu, trông đáng sợ vô cùng.

Chỉ thấy hữu thủ của ông ta từ từ đưa lên, chưởng tâm từ từ hiện lên một hình xăm cổ đinh, lực đạo mạnh mẽ, mang theo mấy phẩn ngụy dị tà quái.

Quỷ Vương nhìn chăm chăm vào hình trên tay, rồi bật cười, tiếng cười đầy vẻ tà ác, điên cuồng, thậm chí là có vẻ bệnh hoạn.

"Thành công rồi, cuối cùng cũng thành công rồi!" Ông ta thở dài một tiếng, thanh âm trở nên khàn khàn khó nghe, cơ thịt trên mặt không ngừng giật giật, mặt đỏ như máu, vô cùng quái dị.

Đột nhiên ông ta nắm chặt hữu thủ thành quyền, một sức mạnh quái dị cuốn cuộn chảy khắp châu thân rồi tỏa lan bốn phía, cơ hồ như có thể nhìn thấy từng tia máu nhỏ đang không ngừng ẩn hiện xung quanh bàn tay ông ta, những bức tường xung quanh cơ hồ như bị một lực kéo khổng lồ, đổ sập từng mảng xuống, loạn thạch bay tứ tung.

"Ha ha ha ha..."

Trong tiếng cười điên cuồng đắc ý, Quỷ Vương bước về phía cửa thạch thất. Chỉ là khi đi sắp bước ra ngoài, ông ta lại đột nhiên dừng lại, trên mặt ngoài vẻ điên cuồng tà quái, bỗng nhiên hiện lên đôi chút do dự, thân hình khẽ động, cơ hồ như muốn quay người lại nhìn gì đó.

Phía sau lưng ông ta, là Bích Dao đang nằm say ngủ.

Có điều ông ta chỉ do dự chầm chừ trong giây lát, sau đó vẫn không quay đầu. Tảng đá lớn dùng làm cửa thạch thất đột nhiên vỡ tung làm bốn nǎm mảnh. Quỷ Vương dứt khoát sải bước ra ngoài trong tiếng nổ ầm ầm của địa chấn.

"Âm!"

Những chấn động càng lúc càng dồn dập và mãnh liệt, những khối đá rơi xuống càng lúc càng lớn, cơ hồ như muốn nuốt trọn cả nơi này vậy. Còn bóng áo xanh kia thì vẫn nằm yên trên giường hàn băng, cô độc mà an tĩnh thê lương.

"Đinh Đinh!" Mấy tiếng chuông trong trẻo vang lên, nhưng trong nháy mắt đã bị tiếng nổ và tiếng đá rơi nuốt mất.

Chương 252

Tử Biệt

Bên trên bình đài của Huyết Trì, Quỷ Lệ và Quỷ tiên sinh đều ngẩng đầu nhìn Phục Long Đỉnh bênh bõng trên không trung, nhưng thần tình mục quang của hai người lại khác nhau hoàn toàn, Quỷ Lệ thì trong vẻ kinh hãi có chút ngạc nhiên, trong đôi tròng mắt sau mảnh khăn đen che mặt của Quỷ tiên sinh lại là mục quang hưng phẫn mừng rỡ.

Mắt đi Càn Khôn Tỏa, cái chốt chặn cuối cùng đó cũng là trọng yếu nhất, lực lượng thần bí của Phục Long Đỉnh giờ phút này như hoàn toàn sống lại, huyết khí

đỏ sẫm cuồn cuộn bốc lên như bão tố, gương mặt ác ma kia cũng giống như có được sinh mệnh, quang thái lưu động, đôi tròng mắt đỏ máu như có linh tính, hơi rung động.

Một cảm giác áp bức vô hình đáng sợ từ trên không trung tản phát ra không ngưng nghỉ, cơ hồ không ai thở nổi.

Quỷ Lê sau cơn kinh hoàng đã định thần lại, xoay người quát Quỷ tiên sinh: "Ngươi đã làm gì?"

Quỷ tiên sinh lại phảng phất không nghe tiếng hét chất động màng nhĩ của Quỷ Lê, trong đôi mắt của y đầy tình cảm hưng phấn, thậm chí có phần điên cuồng, đi tới vài bước, chợt quỳ dưới Phục Long Đỉnh đang xoay trên không trung. Quỷ Lê ngạc nhiên, không thể tin thân ảnh đen kia.

Dưới mục quang kinh ngạc của Quỷ Lê, Quỷ tiên sinh giang hai tay ra, lớn tiếng la: "Tu La!"

"Oanh!" Một tiếng nổ vang dội khủng khiếp, giống như ác ma khủng bố đang say ngủ bị người kêu tỉnh dậy, từ Phục Long Đỉnh truyền dội ra, vách đá bốn bên động quật đồng thời phát ra tiếng nứt "lách cách", vô số khối đá khổng lồ bể rời, rơi ào ào xuống, huyết thùy trong Huyết Trì bên dưới động quật cũng chùng như bị cự lực tách ra, giữa tiếng động vang tai, mười mấy cột nước vọt lên, quỷ dị hoành tráng.

Trên Phục Long Đỉnh thoáng hiện một bóng đỏ, cái bóng đó như ẩn như hiện, nhưng hiển nhiên tướng tá càng lúc càng rõ rệt trong khi vùng vẩy uốn éo. Đứng đằng xa, Quỷ Lê cũng thấy rõ, cảm nhận rõ ràng lực lượng khủng bố cùng sát ý cuồng điên bên trong đó.

Quỷ Lê chăm chăm nhìn bóng đỏ, thần sắc trên mặt mây lượt biến hóa cấp tốc, chợt nhún chân, thân hình bay lên, bay lướt về phía cửa động. Tuy không biết vật quỷ dị xuất thế kia là thần thánh phuơng nào, nhưng luồng cự lực ẩn chứa lại hiển nhiên thấy rõ sức người không thể chống lại, nếu Càn Khôn Tỏa thần bí hồi nãy còn hoạt động, thì còn có cơ hội chuyển biến, lúc này Càn Khôn Tỏa đã bị Tinh Bàn phá đi, Quỷ Lê trong lòng thầm tính, dứt khoát rời khỏi nơi này.

Hắn đâu còn là thiếu niên của năm xưa thuần phác nhiệt huyết vì chính nghĩa không ngại hy sinh tất cả, trong lòng hắn có lẽ không sợ chết, nhưng lại có thứ còn trọng yếu hơn cái chết.

Cơn địa chấn bốn bề theo sự xuất hiện của bóng đỏ càng lúc càng gia tăng kịch liệt, cũng là hồi nãy trong lòng hắn đã dấn lên cảm giác bất an, dị biến chưa từng xảy ra trong Hồ Kỳ Sơn này có nguy khốn tới Bích Dao Không?

Lúc này, nỗi bất an trong lòng hắn càng mạnh, không muốn dây dưa nữa, quyết tâm bỏ đi.

Người ở đây ngoại trừ hắn ra, Quý tiên sinh hiển nhiên toàn bộ tinh thần đều chăm chú vào bóng đỏ thần bí kia, đâu để ý gì tới Quý Lệ bỏ đi, dưới ánh sáng đỏ máu, đôi mắt của y phảng phất cũng đã hóa thành màu đỏ.

"Tu La..." Y giơ tay, ngửa mặt lên trời kêu lớn.

Quý Lệ thân hình lướt đi, bên tai còn truyền vọng tiếng hô quái dị của Quý tiên sinh, trong lòng cũng có vẻ kinh nghi. Mười mấy năm nay Quý tiên sinh thần bí khôn lường trong Quý Vương Tông, nhưng đạo hạnh và kiến thức học vấn, cả hắn cũng phải kiêng kỵ mấy phần, không ngờ hôm nay lại biến thành quái dị như vậy. Đang nghĩ ngợi, thân hình của hắn đã mau chóng bay đi, sắp lướt đến cửa động ra khỏi động quật Huyết Trì diên cuồng này.

Nào ngờ ngay lúc đó, đột nhiên sau lưng truyền tới tiếng hét lớn kinh tâm động phách, xé nát ruột gan.

"A..." Tiếng hét đó bén nhọn xộc vào tai, trong thanh âm tràn trề nỗi tuyệt vọng, kinh hoàng, khó tin và bi thương. Quý Lệ nghe rất rõ, đó không ngờ chính là thanh âm của Quý tiên sinh.

Bến chuyện kỳ dị đó phát sinh, mới vang lên đã vụt tắt, Quý Lệ chấn động, không khỏi dừng bước xoay người lại, vừa nhìn thấy, toàn thân hắn run rẩy, phát lạnh.

Thân người đen thui của Quý tiên sinh vẫn còn như hồi nãy, quỳ dưới bóng đỏ thần bí bên trên Phục Long Đỉnh, nhưng giờ phút này song thủ giơ cao lại đã châm châm buông hạ, không còn hơi sức rơi xuống, một cái vòi đỏ sẫm khổng lồ, xung quanh sắc bén như dao, từ trong bóng đỏ trên Phục Long Đỉnh đâm xuống, như một lưỡi liềm khổng lồ đâm xuyên qua lưng Quý tiên sinh, thủng ra đằng trước, dư lực vẫn còn mạnh, xuyên qua mặt đất cứng ngắc bên dưới mình Quý tiên sinh, nội trong phương viên sáu thước, đất đá nứt vỡ tan nát.

Bóng đỏ thần bí quý dị đó không ngờ đã dùng cái vòi ghê gớm như lưỡi liềm ghim cắm Quý tiên sinh xuống đất, máu tươi từ vết thương của Quý tiên sinh phun ra nhuộm đỏ mặt đất bên dưới y. "Ôi... a..." Quý tiên sinh thở hổn hển, thân người run rẩy kịch liệt, sau một hồi, cái vòi khổng lồ đó tựa hồ không có lòng thương tiếc liền kéo toàn thân Quý tiên sinh yếu ớt lên, lật giữa khoảng không.

Máu tươi bắn trào tứ phía, rải rắc trên không, thê thảm khôn cùng. Ai cũng không tưởng được Quý tiên sinh giải trừ sự cấm cõi của Càn Khôn Tỏa lại biến thành vật tế đầu tiên của hồng ảnh ác ma thần bí kia!

Quý Lệ cơ hồ đã có ý, thân người nhảy lên, tiếp lấy Quý tiên sinh giữa không trung, khăn đen che mặt vẫn còn, lại đã bị máu tươi trào ra từ miệng y nhuộm thẫm, Quý Lệ mặc nhiên nhìn lồng ngực y, liền nhìn qua chỗ khác. Vết thương to lớn như vậy, cơ hồ sắp chém Quý tiên sinh thành hai đoạn, nặng nề quá, vô luận ra sao cũng không sống được. Trước đó một khắc vẫn còn đứng yên lành bên mình, nháy mắt đã biến thành bộ dạng này, Quý Lệ nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Ôm thân tàn của Quý tiên sinh, Quý Lệ hạ mình trên bình đài gần cửa động, cách xa bóng đỏ đáng sợ, lúc này Quý tiên sinh trong lòng hắn đã gần hết hơi, trọng thương như vậy mà Quý tiên sinh chợt thấp giọng cười lên.

Tiếng cười tràn trề vẻ chua chát, tràn trề nỗi niềm tự chế nhạo mình, tiếng cười của y cũng bất quá giữ được một lúc, lập tức bị tiếng ho khục khục kịch liệt trào máu ngắt ngang.

Quý Lệ nhẹ nhàng đặt y xuống đất, liền quay sang nhìn bóng đỏ thẳn bí đằng xa, thấy bóng đỏ bao bọc huyết khí xung quanh đang không ngừng uốn éo biến động, nhưng không có ý tứ động thủ với bên cửa động, không biết có phải là vì còn cách một khoảng xa.

Quý Lệ nhìn lại Quý tiên sinh, trầm mặc một hồi, thấp giọng: "Ngươi có còn muốn nói gì không?"

Quý tiên sinh thở ồ ồ, ánh sáng trong đôi mắt đã bắt đầu mờ dần, thanh âm khan khản, lặp bặp cười khổ: "Ta không... không có gì để nói, đây là... ý trời, báo ứng... báo ứng... báo ứng... a."

Quý Lệ đôi mày nhíu chặt, thẳn tình trên mặt phức tạp, tuy luôn luôn có nhiều địch ý hơn là thiện ý đối với Quý tiên sinh, nhưng giờ phút này Quý tiên sinh sắp chết, lòng liền biến thành phức tạp hẵn ra, có ý nghĩ muốn nói vài lời an ủi y, nhưng lại không nghĩ ra phải nói làm sao mới thích hợp an ủi được Quý tiên sinh.

Quý tiên sinh trọng thương hơi thở dần dần thấp yếu, đột nhiên, con người sắp chết đó giống như bỗng nhớ ra gì đó, cũng không biết lực lượng trong thân tàn ở đâu ra, không ngờ vọt nắm lấy tay Quý Lệ.

Quý Lệ giật mình, ngạc nhiên nhìn y: "Sao?"

"Ngươi... đi... tìm... tìm..." Quý tiên sinh đau không chịu nổi, giọng khản lực kiệt, mỗi lần nói một chữ là phảng phất đau buốt tận tim, nhưng y vẫn chịu đựng, gắng gượng nói lời di ngôn cuối cùng từng tiếng từng tiếng với Quý Lệ.

Quý Lệ tâm can sắt đá cũng không khỏi biến sắc, nghiêm mặt: "Ngươi nói sao, muốn ta đi tìm ai?"

"Tìm... Tiểu... Hoàn..."

Quý Lệ rùng mình, vô luận là sao cũng không thể tưởng được lúc Quý tiên sinh lâm tử không ngờ lại đột nhiên nói như vậy, khẩu khí có mấy phần khó tin, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Hoàn? Tìm nàng ta làm gì?"

Quý tiên sinh nắm lấy tay Quý Lệ, yếu hẵn đi, nhưng y vẫn gắng gượng nói từng tiếng: "Kêu... nàng ta... đi... cứu... cứu... cứu..."

Nói xong chữ "cứu", Quý tiên sinh tựa hồ đã hao tổn hết toàn bộ lực lượng, ánh sáng trong mắt càng lúc càng mờ nhạt, toàn thân cũng từ từ mềm nhũn, thậm chí tiếng thở cũng dần dần không nghe được nữa.

Giữa Quỷ Lệ và Tiểu Hoàn uyên nguyên không ít, luôn luôn ưa thích tiểu cô nương này, có cảm giác coi nàng như muội muội, lúc này nghe Quỷ tiên sinh lâm chung di ngôn có liên quan tới Tiểu Hoàn, xem Quỷ tiên sinh đau đớn như vậy mà vẫn gắng gượng nói, hiển nhiên chuyện quan hệ trọng đại.

Nhưng Quỷ tiên sinh nói mới được một nửa đã có bộ dạng gần tắt thở, trong lòng Quỷ Lệ khẩn trương, vọt hạ mình ghé tai sát miệng Quỷ tiên sinh lớn tiếng: "Ngươi kêu Tiểu Hoàn đi cứu ai, nói mau!"

Mỗi Quỷ tiên sinh mấp máy, chừng như nghe thấy tiếng kêu của Quỷ Lệ, thở rướn mấy đợt, sau đó dùng thanh âm Quỷ Lệ cố gắng lầm mới nghe được, gắng sức nói câu cuối cùng: "Cứu... Thanh... Vân... hậu... sơn..."

Nói tới đó, không còn có thể nghe được nữa, sau khi nói ra tiếng "sơn" cơ hồ nghe không được, Quỷ tiên sinh rùng mình, liền buông lỏng toàn thân, hơi thở ngưng hắt, từ giã cõi đời.

Quỷ Lệ ngây người một hồi, từ từ buông thân thể Quỷ tiên sinh, trong đầu đang có nghi vấn: Thanh Vân hậu sơn?

Đây là ý gì? Nếu không nghe lầm, câu cuối cùng Quỷ tiên sinh chỉ Thanh Vân Sơn, chỉ là sơn mạch của Thanh Vân Sơn trải dài ngàn dặm, ngoằn ngoèo lên xuống, hậu sơn là chỗ nào? Thanh Vân Môn chiêm cứ bảy ngọn núi cao nhất trong đó, mỗi một tòa núi đều có hậu sơn, vậy đi cứu Thanh Vân hậu sơn là chỉ gì đây?

Quỷ tiên sinh nói tới đó đã tắt thở, Quỷ Lệ trầm ngâm, thở dài một hơi, liếc nhìn Quỷ tiên sinh lần nữa, thấy đôi mắt của y vẫn còn hé, liền giơ tay vuốt mắt y, thấp giọng: "Nếu có cơ hội gặp Tiểu Hoàn, ta sẽ chuyển lời của ngươi, khổ là ngươi nói chưa hết, chỉ sợ nàng ta cũng không rõ được."

Nói xong, hắt đứng dậy, ngực đầu nhìn đằng xa, thấy bóng đổ trên Phục Long Đỉnh đã hiện thân quá nửa thực thể, toàn thân đổ như máu tươi, đầu lại vẫn bị bao trùm trong huyết khí nhìn không thấu, Quỷ Lệ nhíu mày, không muốn tồn thời gian ở đây nữa, xoay mình muốn bỏ đi, bất chợt trong lòng rung động, cước bộ khụng lại.

Nháy mắt đó, trong lòng hắt đột nhiên dâng lên một ý niệm, như một dụ hoặc không cách nào ức chế nổi.

Hắt xoay lại, nhìn thân thể của Quỷ tiên sinh lần nữa, bên trên thân ảnh đen thui, tấm khăn đen vẫn còn che mặt, Quỷ Lệ định định nhìn cái khăn đen một hồi, trong lòng chợt rất muốn vén cái khăn đen đó, xem xem bên dưới là khuôn mặt ra sao.

Chỉ là sau một hồi, hắt cuối cùng vẫn bỏ qua ý niệm đó, xoay mình bỏ đi.

Lúc Quỷ Lệ rời khỏi động quật, Tiểu Hôi ngồi trên vai hắt ngắc ngứ mấy tiếng, Quỷ Lệ mặc nhiên không nói gì, tuy đối với bốn con linh thú trong Huyết Trì hắt cũng có mấy phần bất nhẫn, nhưng giờ phút này địa phương sau lưng thật có thể

coi là hiểm địa ghê gớm nhất của thế gian, cho dù băng vào đạo hạnh hiện giờ, Quý Lệ cũng ngờ vực không có tới một chút cơ hội thắng được lực lượng thần bí đáng sợ kia.

Vách đá bốn bề và mặt đất vẫn đang chấn động, cho dù biết bên mình Bích Dao có Quý Vương canh phòng, chắc không thể xảy ra chuyện gì lạ, nhưng trong lòng Quý Lệ vẫn có mấy phần lo lắng, đây là tai họa chưa từng thấy, hiển nhiên lúc này trận pháp quý dị dưới một tay bố trí của Quý Vương đến nay đã có vẻ thoát khỏi khống chế, ít ra Quý tiên sinh là ví dụ tốt nhất.

Vô luận ra sao, cho dù Quý Vương phản đối, vẫn phải trước hết mang Bích Dao rời khỏi đây!

Hồ Kỳ Sơn dưới mắt thật quá nguy hiểm.

Quý Lệ tính trong lòng như vậy, thân ảnh cũng tăng tốc, nhắm hướng hồi nay lướt đi, nháy mắt đã đến ngã ba có lối vào của hai thông đạo, hắn đang định lướt tới cửa động, chợt thân người khụng lại, lại phát hiện sâu kín trong thông đạo động huyệt vốn tối hù không ngờ nhoáng qua một tia hồng quang, hơn nữa ánh sáng đỏ đó đang mau chóng tiến về phía mình.

Quý Lệ rùng động trong lòng, cũng không biết sao hắn đột nhiên quyết định xoay người tiến vào trong thông đạo bên kia, ẩn mình dựa sát tường trong một góc hắc ám, nín thở, đồng thời kéo Tiểu Hồi trên vai ôm vào lòng, lấy tay bụt miệng nó.

Tiểu Hồi có linh tính, chừng như biết rõ là chuyện gì, cũng liền giữ im lặng, nắm bắt động trong lòng Quý Lệ.

Trong thông đạo chìm đắm vào một màn tĩnh lặng, nhưng sự yên tĩnh đó không bảo trì được bao lâu, một hồi sau, liền nghe một tràng tiếng rít rú truyền đến, trong đó còn có tiếng thở vỗ vập rất nặng nề, không biết sao nghe giống như dã thú hơn là người.

"Vù!" Một thân người cao to từ trong thông đạo lướt qua, rơi mình xuống đất, nhìn từ sau lưng, bóng dáng đó chính là Quý Vương, nhưng con người trước mắt ngay lúc này lại hoàn toàn khác biệt với Quý Vương ngày thường, y phục trên mình không biết sao rách toang, tứ chi và thân trên thấy như vồng lên khác lạ.

Tiếng "răng rắc" trầm thấp không ngừng phát ra từ trên mình Quý Vương, cũng không biết là gì, nhưng trên mình ông ta tản phát ra một mùi vị cực kỳ quen thuộc.

Mùi máu tanh nồng nặc!

Quý Lệ trong góc tối lạnh lùng chăm chú nhìn thân ảnh đó.

Quý Vương không dừng lại một chốc quá lâu, sau khi hạ mình xuống, thoảng nhìn ngón xung quanh, liền cất bước đi về phía quang ảnh đỏ tận cuối bình đài đằng xa, ông ta đi rất mau, rất gấp, tựa như đằng trước có vật gì đó ông ta khát vọng cực kỳ đang chờ đợi ông ta, thậm chí ông ta không thèm tra dò huyết tích dì

dạng trên mặt đất quanh đây. Sau khi thân ảnh của Quý Vương tiên tán trong động quật lấp loáng hồng quang, Quý Lệ từ từ đi ra khỏi bóng tối, hắn nhìn kỹ chỗ đó, trong mắt dị quang thoảng hiện, cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Tiểu Hồi từ từ bò ra khỏi lòng hắn, ngồi trên vai hắn, kêu nhỏ nhè hai tiếng.

Quý Lệ mặc nhiên một hồi, vừa mới định xoay mình, lại vựt rúng động, sắc mặt đại biến, địa động Hồ Kỳ Sơn lung lay, tình thế kỳ dị, đâu đâu cũng nguy kịch, mà lúc này Quý Vương lại một mình đi vào, hơn nữa rõ ràng toàn thân toát tà khí, khác hắn với ngày thường.

Nhưng, còn Bích Dao...

Lúc này Quý Vương đi vào Huyết Trì, ai đang canh giữ Bích Dao?

Quý Lệ mặt không còn một giọt máu, trắng nhợt, trong đầu oong oong dội dội, do dự chỉ một lúc là liền như ánh chớp phi thân vút đi, lọt vào trong địa đạo, chạy như bay.

Trên đường, trong lòng hắn chỉ không ngừng hoang mang: Bích Dao... Bích Dao... nàng không thể nào xảy ra chuyện...

Cả tòa Hồ Kỳ Sơn đều đang rung chuyển, đó là cảm giác trong lòng Quý Lệ trong khi bay lướt đi trong thông đạo, cho đến bây giờ, cơn địa chấn lần này cứ tiếp tục diễn ra, đã vượt quá những ngày qua, hơn nữa vẫn không có dấu hiệu dừng lại, trái lại, cảm giác từ dưới chân và bốn tường đá xung quanh cho thấy chấn động vẫn không ngừng gia tăng kịch liệt.

Xa xa truyền lại tiếng băng vỡ, khiến cho người ta kinh hãi thắt thần, Quý Lệ lướt ra khỏi ám đạo đó, sau khi xông ra khỏi thạch thất của Quý Vương, dũng đạo trong Quý Vương Tông trước mắt hắn đã hủy hoại tới mức không còn nhận ra nữa.

Chỗ nào cũng có đá tảng nứt rứt khỏi vách đá, thông đạo vốn rộng rãi láng trơn đã biến thành gãy gập đầy đất đá chất đống, hơn nữa càng lúc càng có nhiều khối đá rơi xuống.

Từ sâu trong lòng núi truyền ra tiếng oành oành vang vọng, chen lẫn vào địa chấn, càng khiến cho người ta cảm thấy khủng bố chưa biết tới cỡ nào.

Vừa khi Quý Lệ lướt ra ngoài, rất mau chóng hắn phát hiện trong những thông đạo bốn phương tám hướng, vô số đệ tử Quý Vương Tông đang bát nháo cuồng cuồng bỏ chạy loạn xạ như kiến vỡ tổ, bất chấp tất cả chạy về hướng ra khỏi động quật, quy củ của tôn phái ngày thường sâm nghiêm này, giờ phút sinh tử quan đầu cuối cùng đã mất đi toàn bộ hiệu lực, không có một ai quay đầu nhìn ngó vị phó Tông chủ này, cũng không có ai nhượng đường cho hắn.

Đâu đâu cũng nhanh chóng người.

Quỷ Lệ lòng khẩn trương bước dài tới trước, gạt bắn những thân thể đãng trước, nhưng đâu đâu vẫn lõi nhõi người là người, Quỷ Lệ mau chóng lọt vào dòng thác đào vong của đám đệ tử Quỷ Vương Tông.

Hắn giống như một con cá nhỏ phẫn nộ đang vẫy vùng giữa bầy cá đen nghịt trong biển sâu, liều mạng gắng gượng, đẩy xô muối xông ra, nhưng đẩy đẩy vây quanh hắn chen lấn đẩy đưa, thậm chí nhìn thấy đầu chỉ cách không đầy một vài thước mà cũng không thể nhìn thấy thân thể.

Bích Dao...

Dưới gót chân bỗng lại chấn động kịch liệt, chấn động lợi hại như vậy, đám đông chen chúc toàn bộ mất tự chủ ngả nghiêng, lao nhau khắp nơi tiếng khóc than sợ sệt cùng tiếng gầm gừ vang vọng, còn có tiếng rên rỉ đau đớn từ bốn phương tám hướng truyền lại, giữa dòng người phong cuồng không biết là ai đã gục quy, là ai bị giãm đạp trong thống khổ và sợ hãi mà bỏ mình.

Song nhãn của Quỷ Lệ đầy những tia máu li ti, miệng lưỡi khô hoành, trong đầu thậm chí đã hơi có cảm giác chóng mặt, đãng trước, cái đãng trước chực chờ hắn thật ra là cái gì?

Bích Dao..., lòng hắn rùng rực kêu gào.

Không dễ gì theo dòng người mò tới thông đạo kia, Quỷ Lệ quẹo liền qua con đường khác chỗ ngã ba, hàn băng thạch thất và thạch thất của Quỷ Vương chỉ cách một khoảng, chỉ cần thuận theo con đường này đi ngược lại là tới. Nhưng thân người Quỷ Lệ mới vừa quẹo đi, nhìn tới trước, liền khụng lại, trên mặt không ngờ có nét tuyệt vọng.

Trên con đường này không ngờ cũng ùa ra vô số đệ tử Quỷ Vương Tông co cụm lại thành một đống, liều mạng tràn ra, con đường hồi nãy tuy đi chậm, nhưng vẫn còn thuận thế trôi tới trước, đãng này muốn ngược dòng người mà tiến, nhìn những khuôn mặt cơ hồ vì sợ hãi mà cuồng điên kia, Quỷ Lệ lòng chìm đắm. Địa động lung lay, tiếng động lạ vang vọng liên hồi, đám đông tiếp tục điên dại tuyệt vọng bỏ chạy, sau lưng đoàn người, trong thạch thất tịch liêu kia, có vẫn còn y như trước hay đã bị đất đá đè ngập?

Nàng có nhìn thấy có một nam nhân đang quát mắng lớn tiếng giữa dòng người chen lấn, liều mạng ngược dòng cuộn cuồng điên của những kẻ đào vong xung quanh mà xông tới, nhắm hướng hàn băng thạch thất của nàng, từng phân từng phân dò dẫm đến gần.

"Oanh!"

Một tiếng nổ to dội vang sau đám đông, dưới cơn chấn động kịch liệt, một chỗ trên vách đá nứt tung ra như vỏ dưa hấu, đất đá vỡ đổ xuống, trong đó có một khối đá khổng lồ cơ hồ bằng cả thông đạo rơi xuống, rơi ngay chính giữa đám người.

Sát na đó, huyết quang loang loáng, máu tươi bắn bay, mười mấy người bị đè chết, kẻ thù thương không biết bao nhiêu mà kể, số còn lại kinh hoàng càng thêm khủng bố liều mạng tràn lên, nhưng tảng đá khổng lồ đã chặn đứng đường thoát, bầy người kinh hãi sau lưng tảng đá phát ra tiếng thét tuyệt vọng.

Bên dưới tảng đá, máu tươi chảy thành dòng, nhuộm đỏ cả một vùng đất rộng.

Hơi hám tuyệt vọng vây bọc đoàn người, nhiều kẻ liều mạng đẩy xô khối đá khổng lồ đó, nhưng nham thạch vừa to vừa cứng không động đậy dưới sức cạn lực kiệt của bọn họ, vẫn băng lãnh bất động.

Địa chấn truyền vọng xung quanh cùng những tiếng nổ long trời xa xa, không khí tử vong tựa hồ càng lúc càng xa.

Ngay lúc đó, đột nhiên những người gần tảng đá khổng lồ đó vụt cảm thấy một luồng khí lạnh như băng từ đằng trước truyền tới, sau một hồi, bên trong tảng đá liên tục phát ra tiếng răng rắc kịch liệt.

"Oanh" một tiếng vang vọng, tảng đá khổng lồ không ngờ bị chấn vỡ, tung khói đá lớn rơi rớt trong bụi bặm khói sương mù mịt, nhưng đám đông quá mừng rỡ, không lo gì mà lại cất bước định đi tới tiếp.

Khục khục một tràng tiếng ho húng hahn từ sau lớp bụi bặm truyền ra, một thân ảnh cước bộ tựa hồ có hơi lượng choạng chầm chậm đi qua, bụi phủ đầy mặt và vai của hahn, hahn lại không phui, trên sắc mặt tái nhợt trào dâng một nét đỏ ứng dị dạng vì quá phí lực.

Quý Lệ.

Nghênh tiếp hahn là những đôi mắt vừa sợ vừa mừng, không có ai cảm tạ, tất cả mọi người trong đầu lại bị ý niệm trốn chạy chiếm cứ toàn bộ, dòng người ùn ùn động đậy, người đằng trước phóng tới, mắt thấy lại sắp có chen lấn.

"Đứng lại!"

Một tiếng thét chấn động mang tai đột nhiên từ miệng Quý Lệ đứng giữa vùng bụi bặm phát ra, những kẻ đi trước vụt khụng bước, giờ này phút này Quý Lệ với thân phận phó Tông chủ đâu thể cản trở bọn họ, cái có thể làm cho bọn họ sợ chỉ có sự uy hiếp tử vong đồng dạng.

Nam nhân đôi mắt đỏ máu, trong tay nắm "Phệ Hồn", "Phệ Huyết Châu" lấp lánh ánh máu, đang vận hành đến mức cực điểm, sát ý băng lãnh như triều dâng xộc qua, giọng nói băng lãnh từ trên mình hahn truyền ra.

"Ai dám cản đường ta, sẽ trở thành như cục đá hồi nãy."

Đoàn người đông cứng, bụi bặm vẫn còn đang tung bay kia khiến cho mọi người đều tin vào sự nguy hiểm của Quý Lệ, hơn nữa trong mắt hahn loang loáng những tia sáng đỏ máu đên cuồng, làm cho người ta không có cách nào không lý tới sự uy hiếp của hahn, thiểu não không hơi không tiếng, đám đông nhượng một lối hẹp

giữa thông đạo đông nghẹt cho hắn đi qua, cho phép đủ một người đi qua cũng quá nhỏ, lại đã là cực hạn.

Quỷ Lệ không nói gì nữa, hắn sải bước lọt vào đám đông, nhắm phuơng hướng hàn băng thạch thất mà chạy.

Đằng trước, tận cuối đoàn người, còn có một người đang đợi hắn...

Vô luận là sao, hắn nhất định phải đi qua!

Hắn nghiến chặt răng, khóe miệng bắt giáp rỉ một vệt máu lí tí, nhìn có vài phần khủng bố, không có ai bên cạnh dám nhìn thẳng vào mắt hắn, ai ai cũng tránh né hắn như ác quỷ.

Chỉ là Quỷ Lệ hoàn toàn không để ý gì tới, hắn chỉ ráng sức phóng chạy, đẩy dạt mỗi một người sát kề, lần theo con đường hẹp phảng phất lúc nào cũng có thể bị dòng người lấp mất, ngược dòng mà đi.

Thế gian này, người đáng để thật sự để ý tới, có được bao nhiêu?

Đột nhiên, sâu trong mặt đất dưới chân lại truyền tới tiếng nổ ầm ầm vang vọng, sau một hồi, địa chấn lại kịch liệt hơn gấp, vách đá lung lay ùn ùn, những khối đá lớn chia nhau rớt xuống, vô tình xộc vào đám đông, chỗ nào cũng có thanh âm khóc la, những cơn địa chấn kịch liệt cơ hồ đã khiến cho người ta không còn cách nào đứng yên, ngả nghiêng bốn bề.

Không biết ai đó vứt thét lên một tiếng trong nỗi sợ hãi cực độ, bất chấp tất cả xông lên, sau một hồi, mọi người đều làm theo, quên hắn những nguy hiểm khác.

Trước mặt vốn là một con đường nhỏ đã nguy hiểm chập chùng, lập tức lại hóa thành loạn lạc, vô số người xô đẩy nhau đi tới, trở thành dòng cuộn đáng sợ, bao bọc cả Quỷ Lệ đang liều mạng đi về phía ngược lại vào trong. Quỷ Lệ khóc mắt như muốn toét ra, gầm lớn một tiếng, sát ý quanh mình càng nặng, tay thủ quặt ra, nắm lấy một tên đệ tử Quỷ Vương Tông đang chạy bán mạng như bắt một con gà, lôi đến trước mặt, đồng thời hữu thủ giơ cao Phệ Hồn, muốn đập xuống giết người lập uy.

Giữa hồng quang lờn lợt, Phệ Huyết Châu lấp lánh những tia sáng yêu di, chiếu rõ khuôn mặt trẻ tràn đầy sợ sệt đó. Gã là một thiếu niên mười mấy tuổi, sắc mặt trắng nhợt, thân thể vì quá sợ hãi mà không ngừng run rẩy, răng đánh lập cập, chỉ có trong đôi tròng mắt vẫn còn loáng thoáng ánh sáng, ánh sáng yếu ớt hời hợt.

Đó là khát vọng của bản năng đối với sự sống còn tồn tại!

Chớp mắt đó như đã đông cứng lại sát ý băng lãnh, cơn điên dại trong lòng và ánh sáng trầm đục lấp loáng của Phệ Hồn, giữa dòng người, tận cuối dòng người, có ai đang dõi trông xa xa?

Những tia sáng đỏ máu từ trong mắt Quỷ Lệ dần dần thoái lui, thay vào đó không ngờ là nước mắt ngân ngắn, buông tay ra, hắn thả thiếu niên sợ sệt kia, vụt gầm

lớn một tiếng, Phệ Hồn như luồng gió dữ đâm ra, xuyên ngập vách đá cứng ngắc bên cạnh.

Quỷ Lệ nắm chặt Phệ Hồn, ép người trên vách đá, trốn mình vào bóng tối.

Dòng người như nước thủy triều hung dũng ào ạt tràn sau người hắn, vô số thân thể cọ quẹt với hắn, ép đè hắn, nhưng hắn bất động chịu đựng, giống như đã hóa thành nham thạch không có sinh mệnh, lẳng lặng đợi chờ.

Thiếu niên kia bị dòng người cuốn đi, thân bất do kỷ trào về phía trước, nhưng bên trong đám đông, gã lại không ngừng quay đầu lại, trong đôi mắt trẻ trung có ánh sáng dị dạng. Giữa những xô đẩy kéo đưa, gã liều mạng tìm kiếm một thân ảnh cô độc kiên nhẫn, chỉ là thân ảnh đó rất mau chóng tan biến trong biển người, không còn nhìn thấy được nữa.

Không biết bao lâu sau, giữa một mảng cuồng loạn, biển người trốn chạy đáng sợ kia cuối cùng đã qua hết, bụi bặm mờ mịt, một thân ảnh từ trên vách đá từ từ gượng dậy, vừa mới cất bước, chợt mềm nhũn dưới chân, gần muốn té ngã.

Quỷ Lệ hít một hơi sâu, nghiến chặt răng, cuối cùng cầm gượng được, y phục trên mình hắn, đặc biệt là đắng sau lưng đã rách nát, giống như bị vô số dã thú giảm đạp lên, cho dù đạo hạnh như hắn, sắc mặt cũng tái nhợt khó coi cực kỳ.

Nhưng hắn không có ý dừng lại nghỉ ngơi, trái lại, vẻ khẩn trương trên mặt hắn càng đậm đặc hơn, trước mặt đã không còn dòng người đào vong, hắn rảo bước, có hơi loạn choạng chạy về phía cuối thông đạo.

Bích Dao...

Không biết sao, đắng trước tựa hồ có vẻ tối tăm.

Hắn thở dồn, phóng trong thông đạo, tình huống vách đá xung quanh hư hại càng lúc càng nghiêm trọng, chỗ nào cũng đá vỡ đổ sụp, lọt vào mắt Quỷ Lệ chỉ càng làm tăng thêm sự khẩn trương trong lòng hắn.

Cuối cùng, hắn đã nhìn thấy cửa hàn băng thạch thất từ đằng xa, nhưng liền ngây người, sắc mặt lại tái đi thêm vài phần, từ xa nhìn tới, hắn rõ ràng nhớ có một cánh cửa đá, nhưng giờ phút này lại là một đống đá vụn dưới đất, lẽ nào...

Quỷ Lệ không dám nghĩ nữa, hắn chỉ còn nước dụng tận toàn lực lướt tới.

Đột nhiên, lúc thân hình hắn di động, hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết báo trước nào, cơn địa chấn kịch liệt và tiếng động ầm ầm sâu dưới lòng Hồ Kỳ Sơn trong nháy mắt đã yên ắng trở lại.

Trước một khắc xung quanh còn là một cảnh huyễn náo điên cuồng, sau một khắc lại tĩnh lặng quý dị, trước sau đối chiếu quá cường liệt, khiến cơ hồ không thể tiếp thu được.

Thân người Quỷ Lệ sững lại trên không trung, vẫn phóng về phía trước, giữa sự im lặng kỳ quái đó, trong thông đạo dài thượt chỉ còn dư lại một thân ảnh cô đơn nhắm hướng lòng núi phóng đi.

Đằng sau mình hắn, bóng tối thâm trầm từ từ trào dâng, cuồn cuộn ùa đến, không một chút hơi tiếng.

Hắn xông đến lối vào thạch thất, tay nắm lấy khung cửa, xương cốt toàn thân vì dùng hết sức mà trắng tái, nhìn vào bên trong.

Thế giới đó là thế giới tĩnh lặng, trầm mặc, không còn sự tồn tại của tiếng động hay cảnh tượng nhốn nháo, trong mắt hắn lúc này chỉ còn lại hàn băng thạch đài trống không giữa hàn băng thạch thất.

Thạch đài không có một cái gì bên trên!

Giống như đột nhiên bị hút hết khí lực, thân người hắn mềm nhũn ra, trời đất quay cuồng, toàn thế giới phảng phất đều đang đảo điên, tiếng hô hoán duy nhất chỉ lan man bên trong đầu óc.

Bích Dao...

Quỷ Lê liền đứng dậy, chầm chậm đi vào thạch thất, vì vô số xung kích của địa chấn mãnh liệt, gian hàn băng thạch thất này đã loang lổ ngổn ngang, đá vụn đá tảng rơi tùm lum, vách đá bỗn phía nứt nẻ, vô số kẽ hở lớn nhỏ nhỏ, cả mặt đất bình thường sạch sẽ gọn gàng cũng phủ đầy bụi bặm.

Thậm chí cả xung quanh cái giường hàn băng trống không cũng có mấy khối đá lớn nhỏ rớt rải, trong đó có mấy khối còn trực tiếp rớt trên thạch đài. Cảnh hỗn loạn trước mắt phảng phất đã biến thành một mũi đao bén nhọn đâm vào tim Quỷ Lê. Hắn loạng choạng bước đi, há miệng hít thở, thân thể lắc lư muỗi té.

Đương nhiên khéo mắt hắn quét qua mọi nơi trong thạch thất, bỗng đứng dựng lại, sau một hồi, thân người hắn bắt đầu run rẩy, góc bị tổn hại ghê gớm nhất trong hàn băng thạch thất, đá rớt xuống thành một đống như một tòa núi nhỏ cao bằng nửa người, bên dưới đống đá đó, bên dưới một tảng đá lớn, lộ ra một chéo áo.

Màu lục, một chéo áo màu lục...

Đột nhiên, hắn như phát điên xông qua, bộc phát tới trước đống đá, đẩy văng tung mảng đá, liều mạng bới cào, cạnh đá sắc bén cắt vào bàn tay hắn rỉ máu, nhưng hắn lại hoàn toàn không có cảm giác.

Cuối cùng, hắn đã vẹt văng tảng đá lớn nhất, sau đó, hắn ngẩn ngơ.

Chầm chậm, hắn quỳ xuống...

Trước mặt hắn là một chéo áo màu lục.

Chỉ có một chéo áo màu lục mà thôi.

Mục quang của hắn từ từ di động, nhìn xung quanh chéo áo đó, trên mặt đất đầy bụi xám, xuất hiện rất nhiều dấu chân rất kỳ quái, những dấu chân lớn có nhỏ có, nhưng Quỷ Lê biết rõ nó vốn xuất hiện ở đâu.

Hàn băng thạch thất vốn cơ hồ chỉ có hắn cùng Quỷ Vương mới có thể đến, còn

những người khác có thể vào, ngoại trừ Quỷ tiên sinh hồi nãy ở cùng một chỗ với hắn, số còn lại đâu có mặt trong Hồ Kỳ Sơn.

Vậy lúc mọi người tranh nhau chạy trốn hỗn loạn như vậy, tại sao còn có người lén vào đây?

Một hồi sau, sắc mặt Quỷ Lệ chợt tái nhợt, cơ hồ đã có quyết định, hắn nghĩ đến đáp án.

"Hợp Hoan Linh."

Trong Ma Giáo, ai ai cũng biết Hợp Hoan Linh mới là Ma Giáo kỳ bảo tuyệt thế hiếm thấy, thậm chí so với Phệ Huyết Châu của Hắc Tâm lão nhân năm xưa lúc Ma Giáo thịnh vượng mà nói cũng gần như ngang hàng, lẽ nào...

Quỷ Lệ không nghĩ nữa, trong đầu óc hắn chớp mắt đã biến thành trống không.

Tận thâm tâm, có gì đó đã đổ vỡ, tan nát, đó là cây cột duy nhất chống đỡ biển lòng của hắn, yếu ớt mong manh, lại đón đỡ sức nặng ngàn quân vạn mã.

Cái gì cũng không còn nữa...

Cuối cùng cái gì cũng đều không còn...

Giống như nắm mông, trong đầu hắn bỗng bỗng bệnh thân ảnh xanh kia, nụ cười tươi tắn vĩnh viễn mỹ lệ và ôn nhu làm sao. Chung quanh thân thể càng lúc càng lạnh, hàn ý từ bốn phương tám hướng tụ tập, chỉ có thân ảnh đó là ấm áp, nụ cười đó là hơi ấm cuối cùng trong lòng hắn, chỉ là, từ từ, thân thể lợt lạt đi, dần dần ẩn biến, cả hơi ấm tàn dư cũng dần dần tiêu tán...

Băng lãnh tịch mịch như chết chóc, giống như cơn thủy triều băng lãnh không biết từ đâu tràn qua, nuốt chửng lấy hắn.

Bích Dao...

Trong lòng hắn kêu lên lần cuối, cái tên đó.

Một hồi sau, hắn hôn mê, toàn thân nặng nề ngã xuống, gục dưới đất, phủ lên một lớp bụi bặm.

Trong động quật Quỷ Vương Tông, giờ phút này không còn thấy một bóng người, giữa sự tĩnh lặng quỷ dị, đột nhiên tuốt bên dưới Hồ Kỳ Sơn phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Oanh!"

Sát na đó, toàn tòa Hồ Kỳ Sơn bắt đầu rung động kịch liệt, một lực lượng khổng lồ từ lòng đất cuồng bạo dâng trào, đến đâu là vách đá đổ nát đến đó, vô số đường nứt phân chia mặt đất, lần này, trong những kẽ nứt, bỗng thấu lộ ánh đỏ đáng sợ.

Mùi máu tanh bao bọc tất cả mọi nơi.

Mặt đất càng lúc càng nhiều vết nứt, giống như ngăn cản không nổi sự xâm lấn của lực lượng đáng sợ kia, sụt lở dần dần, ánh đỏ càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng to lớn, càng về sau, cả một vách đá cũng đổ lở xuống, rơi vào màn quang ảnh màu đỏ đó.

Tiếng gầm đáng sợ cùng tiếng cười cuồng dại, phảng phất là ác ma từ vực sâu sổng lại, hồi vọng trong bóng đỏ.

Dần dần, một lỗ hổng sâu hoắm khổng lồ thành hình, huyết quang đỏ bừng từ trong lỗ hổng bắn ra, kề xung quanh lỗ hổng, đất đá bên trên không ngừng rơi xuống, không ngừng khuếch rộng lỗ hổng không biết sâu bao nhiêu mà đo đó.

Trong hàn băng thạch thất xa xa, vách đá dưới mặt đất cũng đang lung lay kịch liệt, những tảng đá bên trên không ngừng rời xuống, có những khối nặng nề đập lên thân thể Quý Lệ, nhưng thân người hắn bất động, không có một chút phản ứng. Ngoài thạch thất, lực lượng khủng bố đãng xa phảng phất đang từng bước kéo tới đây. Ngay lúc đó, đột nhiên một thân ảnh trắng xuất hiện trước cửa hàn băng thạch thất, không ngờ chính là Tiểu Bạch. Chỉ thấy nàng cau mày, mặt mày nghiêm nghị, nhìn vào thạch thất, lúc thấy tình cảnh trống không bên trên giường đá, sắc mặt nàng cũng liền tái nhợt, sau đó nàng đã nhìn thấy Quý Lệ hôn mê ngã quỵ bên kia thạch thất.

Không do dự, Tiểu Bạch xông qua, đỡ thân thể Quý Lệ lên, xuất hiện trước mặt nàng là một gương mặt trắng nhợt tuyệt vọng thất thần, bàn tay lạnh như băng, cơ hồ khiến Tiểu Bạch nghĩ mình đang ôm một người chết.

Nàng nghiến răng, khéo mắt quét quanh, chợt nhìn thấy trong tay Quý Lệ cầm chặt một vật, là một góc áo màu lục, nàng động niệm, dĩ nhiên đã minh bạch tám phần, trong mắt cũng đỏ lên.

"Oanh! Oanh! Oanh!..."

Thế gian tàn khốc đến mức thậm chí không cho phép bọn họ có thời gian bi thương, lòng đất Hồ Kỳ Sơn liên tục bộc phát tiếng nổ cuồng điên, sau một hồi lắc lư theo địa động, Tiểu Bạch vụt cảm thấy mặt đất dưới chân mình đang từ từ thụt chìm xuống, ánh sáng đỏ từ những kẽ hở dưới chân ùa ra, kéo theo dòng hơi nóng bức cực kỳ.

Cái đang chảy dưới chân phảng phất là nham tương nóng nhất.

Tiểu Bạch cả kinh, quát nhẹ một tiếng, ôm lấy thân người Quý Lệ, song cước điểm trên một khối đá đang rơi xuống, người bay ra khỏi hàn băng thạch thất, mới ra được một lúc, hàn băng thạch thất đã sụp toàn bộ, lọt vào trong hồng quang đáng sợ kia.

Nhưng sau khi ra khỏi, sắc mặt Tiểu Bạch lại càng tái hơn, tình cảnh bên ngoài so với trong hàn băng thạch thất càng ghê gớm hơn, lỗ hổng sâu hút khổng lồ càng lúc càng mau chóng khuếch trương, ngay lúc này không những là mặt đất, vách đá chung quanh, thậm chí cả những tảng đá lớn trên đỉnh đầu cũng chia nhau rơi lọt xuống, Tiểu Bạch nhảy vọt lên một khối đá còn dư lại, ngẫu nhiên nhìn xuống

dưới, chỉ thấy ánh sáng đỏ máu vô cùng vô tận, sức nóng không gì so sánh nổi. Quả nhiên có một dòng nham tương khổng lồ đang hung dũng tràn ngập trong huyết quang.

Nơi có thể hạ chân càng lúc càng ít đi, một điểm tàn dư cũng mau chóng sụp đổ, Tiểu Bạch nghiến răng ôm Quý Lệ bay mau. Giây phút sinh tử quan đầu, sống chết treo trên đầu sợi tóc, bỗng Tiểu Bạch cảm thấy trên đỉnh đầu hé một tia sáng nhỏ, nàng liền nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu vốn là một lớp đá dày cộm, sau khi rơi rớt từng mảng lớn, giữa cảnh tượng như ngày tận thế đất đá bay bắn như mưa, không ngờ có một khe hẹp thấu lộ ánh sáng trên bầu trời.

Lẽ nào cả tòa Hồ Kỳ Sơn sụp đổ, bên trên lộ ra lỗ trống?

Tiểu Bạch trên mặt thoát qua nét quyết đoán, nhún chân một cái, bung mình khỏi tảng nham thạch cuối cùng, bay lên trên, dưới chân, khỏi đá đó cũng vừa sụt rớt vào bóng đỏ, không còn đường lui nữa.

Nham tương đỏ ửng phừng phừng như người khổng lồ phẫn nộ bắt đầu gầm gừ, từ từ trào lên, bốc cao dần dần, bên dưới nham tương phảng phất có một lực lượng to lớn xô đẩy nó, sau một hồi, nham tương nóng bức nổ ầm bắn văng ra, hóa thành một dòng đỏ khổng lồ xông lên trên.

Thân ảnh trắng giữa cảnh tượng cuồng điên đó, bên dưới có nham tương phừng phừng xông lên, bên trên đá tảng đan kín rơi xuống như mưa bụi, Tiểu Bạch giống như một con chim trắng vỗ cánh bay cao, xuyên qua mưa bão ác, liều mạng bay vào khung trời.

Trời đất biến sắc, mây đen cuồn cuộn.

Từng là ngọn núi cao nhất trong phương viên trăm dặm, giờ phút này Hồ Kỳ Sơn từ từ sụp đổ chôn mình trong khói bụi mù trời cùng những tiếng nổ vang dội.

Mặt đất chấn động kịch liệt, phảng phất luồng lực lượng kia cả đất trời cũng phải sợ.

Giữa tiếng nổ oanh oanh, trong khói bụi bốc cao tới mấy trăm trượng xộc lên khung trời, dòng nham tương khổng lồ nóng bức xông ra khỏi mặt đất, phun lên tận trời cao, dưới cảnh tượng hoành tráng sức mạnh thiên địa đó, bên cạnh dòng nham tương khổng lồ đó, thân ảnh trắng nho nhỏ thấp thoáng một giây cuối cùng, chung quy đã bay ra khỏi miệng núi như địa ngục, bay về hướng xa xăm.

Chương 253

Nương Dựa

Một dải bạch quang vụt ngang trời, rơi xuống đầu một thôn nhỏ cách Hồ Kỳ Sơn hơn mươi dặm, ánh hào quang lấp lánh phút chốc tan biến lộ ra thân hình mảnh khảnh yếu điệu của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nàng khẽ đặt Quỷ Lệ trên tay xuống đất, xem xét tỉ mỉ một lúc, sau khi chắc chắn hắn không bị thương quá nặng mới thở một hơi dài, chậm rãi đứng lên.

Bạch y trên thân mình nàng nhiều chỗ cháy sém, có chỗ ố vàng, có nơi đen sẫm, đôi chỗ thậm chí lộ ra thấp thoáng làn da trắng nõn nà. Thế nhưng Tiểu Bạch không một mảy may chú ý tới bản thân mà chỉ chăm chú nhìn về phía nơi nàng vừa từ đó thoát ra.

Phía chân trời xa kia, cột lửa dữ dằn cao ngất vẫn cuồn cuộn bốc cao như không gì làm tan đi được. Dù cách xa nhường ấy mà Tiểu Bạch vẫn cảm thấy sức nóng hừng hực từ làn gió thổi qua đỉnh núi, qua những vụn nát của Hồ Kỳ Sơn. Trong dòng chảy của nham thạch đang nguội dần, màu đỏ dường như càng rực hồng lên mãi, mỗi lúc một tụ lại dày đặc trên nền trời. Trong màn ánh sáng đỏ máu đó lại như thấp thoáng một thân người màu đỏ, đang ngửa cổ cười lên điên loạn giữa thịnh không.

Tiểu Bạch lặng lẽ nhìn về phía ấy, nét mặt không một chút biểu hiện cảm xúc bi lạc ai hoan, dường như tất cả những lo lắng trong con mắt người đời đối với nàng đều không còn một mảy may ý nghĩa!

Phía sau bất ngờ vọng đến tiếng lao xao khe khẽ, Tiểu Bạch giật mình quay lại. Quỷ Lệ hóa ra vẫn nắm bắt động trên mặt đất, nhưng vật áo trên ngực hắn lại không ngớt động đậy rồi xuất hiện một bóng nhỏ màu tro, thì ra là con khỉ Tiểu Hôi.

Tiểu Bạch hờ hững mỉm cười, vỗ hai bàn tay vào nhau, đoạn giang rộng cánh tay: "Con khỉ này, không ngờ ngươi lại thông minh đến thế, lại đây nào!"

Tiểu Hôi ngồi trên ngực Quỷ Lệ, gãi đầu nhìn chủ nhân, ba con mắt lầm lét đảo khắp xung quanh, kêu lên mấy tiếng "khẹc khẹc", đoạn nhảy vào vòng tay Tiểu Bạch. Nàng mỉm nụ cười dịu dàng, vuốt ve lưng nó, lúc đó mới thấy trên thân mình Tiểu Hôi chỉ chít vết thương, có chỗ thịt cùn lộ ra đỏ hòn.

"Ôi..." Tiểu Bạch khẽ thở dài lắc đầu, đến dưới một gốc cây đặt Tiểu Hôi ngồi xuống, đoạn lấy từ trong người ra một bình ngọc nhỏ, miệng xuýt xoa thương xót: "Bé con à, ngươi còn đi theo con người xui xẻo này thì còn phải nếm nhiều cay đắng đó!"

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng chớp chớp, đầu lắc lia lịa, miệng kêu "khẹc khẹc" liên hồi ra vẻ bất bình, chừng như không thích Tiểu Bạch nói Quỷ Lệ như vậy. Tiểu Bạch lườm con khỉ rồi nói với giọng giận dỗi: "Đúng rồi, biết rồi, chỉ có chủ nhân của mày là tốt nhất thôi!"

Tiểu Hôi toét miệng cười, tay gãi đầu có vẻ rất sung sướng.

Tiểu Bạch lại nhấc Tiểu Hôi vào lòng, lấy ra mấy viên thuốc nhỏ từ trong bình ngọc, dùng tay bóp vụn thành một thứ bột nhão mịn màu xanh rồi cẩn thận rắc lên miệng những vết thương còn rướm máu của nó. Chẳng bao lâu bột xanh đã ngấm vào da thịt, phát ra những âm thanh lách tách nhỏ xíu, trong nháy mắt

phần lớn các vết thương của Tiểu Hồi đã kéo liền miệng, thật là thứ thuốc chữa ngoại thương thần diệu!

Ngập ngừng một lúc, Tiểu Bạch đưa tay xé mảnh vải trắng trên y phục cẩn thận băng bó cho Tiểu Hồi. Chú khỉ ba mắt một mực yên lặng để cho nàng băng bó, có lẽ nó cũng hiểu được ý tốt của nàng.

Một khắc sau, cả mình Tiểu Hồi đều quấn băng trắng toát, chỉ còn lộ ra ngực, tay trái, chân phải và sau đầu, trông chẳng khác gì một binh sĩ trọng thương nhưng mang dáng vẻ hết sức khôi hài. Tiểu Hồi không ngừng nhìn lại mình, đồng thời ngo ngoáy chân tay một cách vụng về, dường như không biết làm gì với bộ dạng mới của mình.

Tiểu Bạch trừng mắt quát: "Không được cử động!"

Tiểu Hồi giật mình nhảy bắn lên, đoạn toét miệng cười rồi ngồi im như đá.

Quý Lệ đột nhiên động đậy, miệng khẽ rên lên mấy tiếng, khiến cả Tiểu Bạch và Tiểu Hồi cùng quay lại nhìn.

Quý Lệ vẫn hôn mê, miệng lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại, vẫn là hai chữ "Bích Dao!"

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu thở dài, chậm rãi bước lên mấy bước, nhìn xa xa về phía Hồ Kỳ Sơn. Một lát, Tiểu Hồi gãi đầu bước lại, níu vạt áo Tiểu Bạch rồi trèo lên ngồi trên vai nàng.

Trong mắt Tiểu Bạch hiện nỗi buồn man mác, tay nhẹ nhẹ vuốt ve Tiểu Hồi. Trước mắt họ, ngọn Hồ Kỳ Sơn đã vĩnh viễn mất khỏi thế gian, chỉ còn lại vực sâu thăm thẳm không ngừng tuôn chảy dòng nham thạch nóng bỏng, giữa tầng không vẫn quay cuồng đám dị quang đỏ máu.

"Tiểu Hồi, làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch khe khẽ cất tiếng, nói với Tiểu Hồi nhưng thực ra nàng đang tự hỏi chính bản thân mình: "Bích Dao đi rồi, ta sợ hắn sẽ không sống nổi!"

Tiểu Hồi ngây ra nhìn Tiểu Bạch, không biết có hiểu lời nàng không mà ba con mắt cứ không ngừng đảo đi đảo lại. Tiểu Bạch khẽ cười lên một tiếng chua chát, đoạn quay nhìn gã trai đang nằm trên đất, vẫn thở nhẹ nhưng sinh khí dường như đã cạn kiệt.

"Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hắn cứ mãi thế này... ?"

Đột nhiên Tiểu Hồi kêu lên mấy tiếng "khẹc khẹc." Tiểu Bạch nghiêng tai lắng nghe rồi lắc đầu cười khổ, nhấc con khỉ xuống ôm vào lòng, hỏi nhỏ: "Về nhà ư? Nghe được đấy, nhưng mà..."

Nàng lại nhìn Quý Lệ, đoạn dịu dàng nói với Tiểu Hồi: "Hắn có nhà không?"

Hỏi xong câu đó, trong lòng Tiểu Bạch cũng chợt phảng phất một nỗi đau. Nàng sững sờ khi phát hiện ra mái tóc của Quý Lệ đã có sợi bạc.

Nhân gian có câu "Thương hải tang điền" kiếp người nhỏ nhoi, ai mà biết trước được điều gì? Tiểu Bạch lặng người trong suy nghĩ mông lung, phải một lúc sau tiếng kêu của Tiểu Hồi mới làm nàng bừng tỉnh. Nàng hất mái tóc ra sau, lại cười chua xót, lần này là cho bản thân mình.

Đã bao năm nay vẫn là cảm giác thê lương ấy!

Tiểu Hồi bỗng nhảy phắt ra khỏi tay Tiểu Bạch, đứng trên mặt đất hoa chén múa tay, ngón tay không ngừng chỉ về hướng Bắc, miệng liên tục kêu "khẹc khẹc!"

Tiểu Bạch chăm chú nhìn con khỉ, đôi mày dần dần chau lại, một lúc nàng mới gật đầu: "Ngươi muốn chúng ta về ngôi nhà cũ của hắn?"

Tiểu Hồi gật đầu lia lịa.

Trên mặt đất, Quý Lê vẫn mê man như không còn sinh khí. Lặng lẽ mấy giây, Tiểu Bạch lại than lên: "Được rồi, chúng ta đi vậy, dù sao cũng còn hơn là ngồi đây chờ đợi!"

Tiểu Hồi lại toét miệng cười, Tiểu Bạch giơ tay để con khỉ nhảy lên vai mình. Nàng đi về phía Quý Lê, lặng lẽ nhìn hắn một lúc rồi khẽ thốt: "Về nhà thôi!"

Tia sáng trắng lại rực lên chiếu đến tận mây xanh, vùn vụt bay về phía bắc.

***

Trung Nguyên. Thanh Vân Sơn.

Dưới Thanh Vân Sơn vạn vật vẫn sinh sôi nảy nở. Khắp nơi tràn ngập màu xanh của cỏ cây, thoang thoảng vẳng lại tiếng chim kêu lảnh lót. Thấp thoáng trong cỏ là những bức tường đổ nát đứng im lìm, nơi một thời đã từng là Thảo Miếu thôn.

Thời gian qua đi, cảnh vật cũng đã đổi thay. Ngọn gió hiu hiu làm lay động những nhành cây nhỏ, mang theo cả mùi thơm của hoa lá.

Dải sáng trắng từ trên trời chậm rãi buông xuống. Không đợi Tiểu Bạch dừng lại, Tiểu Hồi đã từ trên vai nàng nhảy ra, lăn vòng quanh những bụi cỏ xanh rì, thích chí kêu lên mấy tiếng, điệu bộ vui mừng đến tột độ. Khóe miệng Tiểu Bạch hé nở nụ cười, cẩn thận ôm Quý Lê đến cạnh một bức tường đổ nát.

Lúc này Quý Lê đã dần dần hồi tỉnh, nhưng thần sắc trông còn nguy kịch hơn cả lúc hôn mê. Từ đâu đến chân da dẻ trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu, hai mí mắt chỉ hơi động đậy, tay chân vẫn chưa thể cử động.

Nhin bộ dạng Quý Lê, Tiểu Bạch không khỏi lo lắng trong lòng. Trên đường đến thôn Thảo Miếu hắn đã có lúc tỉnh lại được vài giây, nhưng lập tức lại rơi vào hôn mê trầm trồ. Cho dù nàng đã dùng bao lời khuyên giải, nhưng xem ra không một lời nào lọt vào tai hắn.

Cho dù đã biết từ trước, Tiểu Bạch vẫn không thể ngờ được sự ra đi của Bích Dao lại gây tổn thương cho Quý Lê đến thế. Cho dù nàng có là Cửu Vĩ Hồ Ly, đã ngàn

năm hành đạo thành tinh, nhưng cũng bất lực trước tình cảnh của Quỷ Lê lúc này.

Bên cạnh họ, Tiểu Hồi vẫn nhảy nhót tung tăng, trên tay cầm mấy thứ quả dại, bất chợt ném về phía Tiểu Bạch ra hiệu ăn được. Dường như chỗ này đã quá quen thuộc với nó.

Tiểu Bạch quay lại nhìn Tiểu Hồi, tiện tay cầm mấy quả dại lên, lại mỉm cười chua chát: "Con khỉ này hay thật, từ sáng đến tối nào cũng vui vẻ như vậy, giá chủ ngươi cũng được như thế thì..."

Tiểu Hồi nhìn nàng cười toe toét rồi đặt quả dại trước mặt Quỷ Lê. Quỷ Lê vẫn nắm yên không nhúc nhích. Đợi một lúc, dường như cũng hiểu được chủ nhân của mình không thể tự ăn, Tiểu Hồi nhún vai ngồi xuống dựa vào Quỷ Lê, bắt đầu ăn uống ngon lành.

Trời đã về chiều, chỉ có hai người và một con khỉ trong một thôn xóm hoang tàn. Tiểu Bạch lặng lẽ không buồn lên tiếng, thần sắc Quỷ Lê vẫn trắng bệch im lìm. Tiểu Hồi ăn xong gối đầu lên đầu chủ nhân, bốn chân giang ra ngáy khò khò.

Những quầng sáng âm u trôi đi lặng lẽ, cảnh sắc trời cao không ngừng thay đổi. Mây trắng từng đám bồng bềnh, gió hiu hắt thổi khua cây là xác xào.

Mặt trời mệt mỏi lê về phía tây, nền trời cũng dần sẩm lại.

Khi màn đêm từ từ buông xuống cũng là lúc vầng trăng hiện ra, treo lơ lửng ở phía đông xa xăm. Trên nền trời, sao đêm bắt đầu lấp lánh, như vạn con mắt đang dõi xuống trần gian.

Tiểu Hồi chợt kêu lên những tiếng nho nhỏ, trở mình rồi tiếp tục ngủ say sưa, trên khuôn mặt láu lỉnh khẽ điểm nụ cười, cả trong mơ con khỉ này cũng không hề bị muộn phiền quấy rối.

Ánh trăng bàng bạc phủ khắp rừng núi. Tiểu Bạch gương nhẹ đứng lên, ngẩng đầu tự lự nhìn trời đêm, rồi bất chợt như vô thức con mắt nàng quay về phương nam, không kềm được tiếng thở dài.

Nàng đã đi qua bao nhiêu vạn dặm, đã chịu bao bão táp phong ba, xiêm áo trên người đã thấm không biết bao nhiêu sương gió.

Đêm về khuya, ánh trăng vẫn bàng bạc lung linh.

***

Trên đỉnh Tiểu Trúc Thanh Vân Sơn, Lục Tuyết Kỳ đang ngồi một mình bên cửa sổ. Áo nàng trắng như tuyết, mỏng manh như sương mai. Ánh trăng rót từ trên cao xuống, in dáng hình tuyệt mỹ bên cửa sổ, nhẹ lay như làn sóng trong bóng lá dập dờn.

Không biết đã bao đêm nàng ngồi đó, ngược nhìn trời đêm, im lặng ngắm những vì tinh tú trên trời cao.

Xa xa, mơ hồ vắng đến tiếng lao xao lá trúc. Ánh trăng chiếu rọi, gió nhẹ thổi lướt qua lay động xiêm y. Bên cạnh nàng, Thiên Gia thần kiêm năm yên lặng bên cửa sổ, tâm minh dưới ánh trăng thanh lạnh lẽo, cũng đẹp như chính nàng.

Mặt trăng từ từ trôi nhẹ lên giữa thinh không, Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn ra xa, đôi mi thanh tú nhẹ khép trong phiền muộn âu sầu.

"Ngươi vẫn khỏe đấy chứ?"

Âm thanh khẽ thoảng đến mức Lục Tuyết Kỳ không nghe thấy, như có một áng mây mỏng lướt qua vắng nguyệt, ánh trăng chỉ xao động nhẹ rồi lại sáng rõ lung linh.

Trong khoảnh khắc ấy, chừng như linh cảm thấy điều gì, Lục Tuyết Kỳ nhíu mày, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài.

Bên kia không xa là một rừng trúc. Dưới ánh trăng, thân trúc in trên đất những vết dài. Chỉ trong khoảnh khắc đã có bao nhiêu hình bóng hiện ra rồi tan đi trên đất. Thần sắc Lục Tuyết Kỳ đột nhiên biến đổi, cất giọng lạnh lùng: "Cao nhân phương nào, hãy hiện thân đi!"

Bóng trúc đung đưa, trong hàng ngàn vệt đèn sǎm ấy mơ hồ bóng dáng một người như có như không. Bỗng nhiên từ cái bóng đó phát ra một âm thanh đùa cợt: "Quả nhiên ta đã tìm được cô, cho dù lúc nào gặp cô cũng khiến ta giật mình."

Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng nhìn vệt đèn trên rừng trúc, tiếng nói dịu dàng của ai đó gợi cảm giác rất đỗi thân quen. Giọng nói ấy dường như nàng đã từng nghe chính tại nơi này. Tuy trong đầu nghĩ như vậy khuôn mặt nàng vẫn giữ vẻ lãnh ngạo như sương mai, chỉ lạnh lùng hỏi: "Là ai vậy?"

Một trận gió núi bỗng thổi qua khiến những thân trúc càng xao động mạnh, bóng trúc ngả nghiêng lộ rõ một nhân ảnh nữ giới trong trang phục trăng. Bóng hình đó bay bay tới, thì ra là Tiểu Bạch.

Dưới ánh trăng rực rỡ, chỉ thấy một dung nhan kiều mị với cặp mắt thanh tú đẹp như tranh vẽ, làn da trắng muốt nõn nà chẳng khác nào Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ sững lại một lát, chẳng thể ngờ được Tiểu Bạch lại xuất hiện giữa đêm khuya như vậy, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Tại sao lại là cô?"

Tiểu Bạch cười nhạt: "Là ta thì sao?"

Im lặng giây lát, Lục Tuyết Kỳ mới cất được lời: "Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Tiểu Bạch nhìn nàng cười mỉm: "Đêm khuya thanh vắng, cô không ngủ lại ra ngoài ngắm trăng, hay là đang nhớ đến ai vậy?"

Đôi má Lục Tuyết Kỳ bỗng ửng hồng, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như tuyêt: "Đó là chuyện riêng của ta, còn cô đến đây làm gì? Đây là Tiểu Trúc Phong Thanh Vân Môn, là khu vực ta cai quản. Nếu cô không nói rõ, đừng trách ta không khách khí!"

Tiểu Bạch bình thản: "Ta đến đương nhiên là vì có chuyện! Nghe ta nói đây, trong lòng cô đang nghĩ về ai thì ta cũng vì người ấy mà đến!"

Lục Tuyết Kỳ lặng đi, hai mắt nhìn sững Tiểu Bạch. Khuôn mặt nàng vẫn giữ nét cười rạng rỡ, không có vẻ gì là đóng kịch. Chắn chừ một lát Lục Tuyết Kỳ mới chậm rãi hỏi: "Vậy hắn... hắn bị sao vậy?"

Tiểu Bạch chợt thở dài: "Hắn đang ở khu nhà đỗ của Thảo Miếu thôn dưới chân Thanh Vân Sơn."

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nét mặt thoảng vẻ xúc động, tay nắm chặt song cửa sổ. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, dung nhan nàng lại tối đi, lắc đầu khẽ nói: "Ta không thể đi được!"

Đến lượt Tiểu Bạch hoảng hốt: "Cô vừa nói gì?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ giây lát, đầu càng cúi thấp: "Thanh Vân Môn xảy ra nhiều chuyện như vậy, các bậc tiền bối cũng vì thế mà phiền lòng, huống hồ thân phận hiện nay của hắn... Ta đi gặp hắn cũng là vi phạm giới luật, phá vỡ phép tắc. Hơn nữa dù có gặp thì cũng được gì đâu?"

Nói đến đây, lòng nàng không khỏi xao động, khẽ cắn răng thở dài nhẹ nhàng, dường như phải cố gắng nén lòng. Có ai biết được, sau giây lát lặng lẽ ấy niềm xúc động bỗng trào dâng trong lòng nàng, cơ thể nóng bừng, tim đập nhanh hơn, cuối cùng nàng cũng chẳng thể khống chế được bản thân của mình nữa, hối hả hỏi Tiểu Bạch: "Hắn... hắn vẫn khỏe chứ?"

Tiểu Bạch không nói gì, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn nàng.

Lòng Lục Tuyết Kỳ thoảng nỗi bất an, toàn thân bắt chợt run lên, hai mắt mở to nhìn Tiểu Bạch chờ đợi.

Tiểu Bạch im lặng một lát mới nói khẽ: "Bích Dao đi rồi!"

Lục Tuyết Kỳ nghe như sét đánh ngang tai, đứng lặng im không nói được câu nào. Trong đầu nàng như có hàng trăm cơn gió rít vi vu, tâm trí trống rỗng chỉ còn một khoảng không trăng.

Tiểu Bạch khẽ khàng: "Cô và hắn cũng không phải là người ngoài, tình trạng hắn bây giờ..."

"Hắn đang như thế nào?" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên cất tiếng hỏi dồn, khuôn mặt nàng đã trắng bệch ra, hai chân run rẩy như đứng không vững nữa.

Tiểu Bạch lắc đầu thở dài: "Sức khỏe hắn rất không tốt, ta cũng chẳng có cách nào nữa mới đến tìm cô."

Lục Tuyết Kỳ khép mi, khéo mắt hiện rõ vẻ thê lương vô hạn. Con người vốn lạnh lùng như băng giá của nàng giờ đây đã không còn chút nào vẻ lanh ngạo thường ngày. Nàng khẽ thở từng hơi nặng nhọc, ngõ như tắt thảy gánh nặng trĩu gian đang đè lên đôi vai nàng, hai mắt rực lên nhìn chăm chằm vào Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không nói mà chỉ lảng lặng gật đầu.

"Vù..." Cánh cửa sổ dưới tay Lục Tuyết Kỳ vỡ nát, tay kia nắm lấy Thiên Gia, thân hình ngọc ngà cất lên, lao vào giữa mènh mông rừng núi.

Cái gì gọi là phép tắc, cái gì gọi là giới luật?

Nàng giờ chỉ còn nước mắt và nỗi tương tư đè nặng trong lòng!

Bay vút lên cao không, bay theo gió mà đi!

Gió phả vào mặt rát như dao cắt, cũng không đau bằng nỗi nhớ trong lòng nàng. Đêm nay, nỗi nhớ đã thành ngọn lửa, chỉ một câu nói là bùng lên dữ dội.

Bích Dao đã mất! Nỗi đau ấy làm sao hắn có thể chịu nổi! Mười năm trời đắng đắng, có ai hiểu hơn nàng những nỗi niềm sâu kín trong lòng hắn!

Nàng cứ thế ngược gió bay đi, kiên quyết đến điên dại, không một lần ngoại đầu nhìn lại. Bóng tối nơi xa xăm kia đang trùm lên hắn, giá lạnh liệu có đang hành hạ hắn?

Nàng phải bay đi, đến bên người ấy!

Ở cùng người ấy!

Trăng vẫn vắng vặc sáng soi, một bóng hình cô đơn trên đất.

Tiểu Bạch chậm rãi đến trước khung cửa sổ vỡ nát, nhìn thật lâu rồi mới từ từ ngẩng lên. Hai con mắt đẹp tuyệt trần chậm rãi khép lại, đầu gật khẽ, môi nhẹ nở nụ cười. Nụ cười mang cả nỗi chua xót lẫn hạnh phúc.

Vầng trăng vẫn treo lơ lửng trên cao, đêm lạnh hơn, sao dần dần thưa thớt.

***

Một đợt gió từ xa thổi tới mang theo hơi đêm lạnh lẽo. Thảo Miếu thôn hoang tàn vắng lặng, cỏ cây dập dờn như sóng biển dưới gió đêm, từ bốn phía xung quanh tiếng côn trùng vẳng kêu rỉ rả.

Nơi góc tối, Quỷ Lê vẫn nửa nằm nửa ngồi, dựa vào tường không nhúc nhích. Tiểu Hôi vẫn gối đầu lên đùi hắn ngủ. Từng đợt gió miên man thổi đến, dường như con khỉ nhỏ cũng cảm thấy lạnh, miệng không ngớt chớp chép lìa bàu, hết trở mình rồi cuộn tròn lại, đến cả cái đuôi cũng quặp sát vào thân, một lúc lại chìm vào giấc ngủ.

Một tia sáng trăng chợt hiện lên dưới ánh trăng, lao giữa tầng không đến thôn Thảo Miếu với tốc độ nhanh đến phi thường, đến nỗi khi hạ xuống đất tia sáng đó khiến cây cỏ rạp hắn xuống, mãi một lúc sau mới trở lại trạng thái ban đầu.

Luồng bạch quang tan đi, hiện ra Lục Tuyết Kỳ với nét mặt lo lắng. Nàng vội vàng nhìn quanh, đâu đâu cũng chỉ thấy những bức tường đổ nát, giống y như lần trước nàng đã đến đây. Ngoài ánh trăng vẫn chiếu lung linh, hầu như chỗ nào cũng bị bao phủ một màu đen mù mịt.

Nàng vẫn chưa tìm được người ấy!

Đứng lại giây lát, nàng mới chậm rãi đi lên phía trước, bước vào chỗ ẩn giấu biết bao nhiêu chuyện xưa. Mỗi đổ nát trước mặt nàng là một bản bi ca lay động. Nơi đây đã từng chứng kiến cả hạnh phúc tràn trề lẫn đau khổ tột cùng của con người. Tất cả đã bị chôn vùi dưới lớp đất đá kia, dưới đêm khuya lạnh vắng chỉ còn lại cảnh hoang tàn và những cơn gió rít.

Thiên Gia thần kiêm trong tay của Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tỏa ra những vầng hào quang lấp lánh, dường như cũng hiểu được nỗi lòng chủ nhân.

Trong bụi cây dưới chân Lục Tuyết Kỳ đột nhiên phát ra tiếng kêu khe khẽ. Nàng thoắt giật mình, nét mặt biến sắc, tích tắc sau một con chuột chui ra rồi chạy biến vào một bụi cây um tùm khác.

Lục Tuyết Kỳ đứng lặng vài giây rồi mới lắc đầu thở dài, bình thường đến cả Thú Thần cũng không làm nàng chớp mắt nhưng bây giờ chỉ con chuột nhỏ lại khiến nàng sợ đến đứng tim. Nỗi lo cho người ấy đã biến nàng thành một nữ nhi yếu đuối từ lúc nào rồi!

Tiếng chuột chạy tuy làm Lục Tuyết Kỳ sợ hãi, nhưng cũng đánh thức cả chú khỉ Tiểu Hồi. Nó lẩn sang một bên, đôi tai khẽ động dậy rồi tích tắc sau cả ba con mắt đều mở to nhìn lơ láo.

Có tiếng bước chân từ khu nhà đổ nát vọng lại.

Tiểu Hồi leo phắt lên tường nhìn xung quanh, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Bạch. Quay nhìn về phía Quý Lê, chủ nhân nó vẫn nằm thiêm thiếp ở đó khiến Tiểu Hồi ngẩn ra, đoạn ngồi xuống bên bức tường đổ mắt hướng nhìn về chỗ có tiếng bước chân.

Trong đêm tối, con mắt vàng của Tiểu Hồi rực lên một cách kỳ dị.

Lục Tuyết Kỳ khẽ cất bước xuyên qua những ngôi nhà đổ, từ lúc hạ thân xuống thôn Thảo Miếu đến giờ chưa được bao lâu nhưng trong tim nàng lại có cảm giác như ngàn năm đã trôi qua. Đi đến đâu cũng là khoảng không mù mịt, bóng cây hòa lẫn bóng tường hoang thành những hình thù quái đản, trong lòng Lục Tuyết Kỳ xiết bao lo lắng lẫn căng thẳng. Thậm chí nàng còn mơ hồ tự trách phải chăng nàng đã quá hấp tấp bỏ lại Tiểu Bạch, dại dột đến đây một mình? Nghĩ đến đây nàng không tự chủ được vội bước nhanh hơn, đi thêm vài bước chân rồi đột nhiên Lục Tuyết Kỳ dừng lại.

Phía trước một bức tường đổ le lói ánh hào quang, một con mắt vàng rực đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Ánh trăng mờ ảo. Lục Tuyết Kỳ tiến thêm vài bước nữa, đã nhìn rõ cả ba con mắt của con khỉ màu tro, thân mình quấn băng trắng trông vừa kỳ lạ vừa hết sức khôi hài. Cả ba con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Tuyết Kỳ.

"Tiểu Hồi!"

Trái tim Lục Tuyết Kỳ bỗng đập rộn ràng. Gần như vô thức, nàng hối hả tiến lại gần. Vật áo trắng tinh khôi rơi trên bức tường đổ nát, như bông hoa cuối cùng sót lại của mùa xuân.

Tiểu Hồi nhìn Lục Tuyết Kỳ lảng không tiến lại, gãi đầu như không biết phải làm sao. Trong những nỗi nhớ từng tiếp xúc với Quỷ Lê, quan hệ của Tiểu Hồi với Lục Tuyết Kỳ là lạnh nhạt nhất. Chỉ cần nhìn thấy bộ y phục trắng muốt lạnh như băng tuyêt kia, Tiểu Hồi đã cảm thấy ngại ngùng.

Mặc dù như vậy, con khỉ nhỏ biết rõ nữ nhân kia có mối quan hệ tuyệt đối không bình thường với chủ nhân của mình. Vì thế khi nhìn nàng bay tới, Tiểu Hồi chần chừ không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Thấy Tiểu Hồi không có phản ứng gì, Lục Tuyết Kỳ càng hoang mang lo lắng. Nàng ôm chú khỉ vào lòng rồi đưa mắt nhìn quanh. Không thấy một ai, Lục Tuyết Kỳ run rẩy: "Hắn đi đâu rồi?"

Trong phút hoang mang, hai bàn tay nàng bắt giáp siết mạnh. Vẫn đôi cánh tay nõn nà ấy, nhưng đột nhiên như trở thành hai gọng kìm thép khiến Tiểu Hồi hoảng loạn khua chân múa tay liên hồi, miệng rít lên the thé. Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ bắt giáp chuyển từ con khỉ về phía sau bức tường đổ. Trong bóng đêm loang lổ ánh trăng, một thân hình bất động đang nửa nằm nửa ngồi ở đó.

"Phịch" một tiếng, hai bàn tay nàng bỗng chợt buông ra. Tiểu Hồi đang cố vùng vẫy bỗng mất đi chỗ dựa, rơi thẳng từ trên cao xuống đất. Cú ngã động phải một vết thương nào đó khiến cho nó đau đớn nhảy cẳng lên, phẫn nộ nhăn nhó nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ đã không còn để ý đến Tiểu Hồi, đi vòng qua bước tường đổ, chậm chạp tiến đến bên Quỷ Lê. Trước mặt nàng là một người nửa sống nửa chết, đôi mắt mở trừng vô hồn không biết đang nhìn về phương nào. Trên khuôn mặt tiêu tụy ấy thậm chí còn thoát ra một làn hơi mục nát như của một thi thể bắt đầu phân hủy.

"Choang!"

Thần kiếm Thiên Gia rơi từ tay nàng xuống đất, nhưng Lục Tuyết Kỳ chẳng hề để ý. Nàng từ từ quỳ xuống trước mặt Quỷ Lê, hai giọt lệ long lanh chậm chạp úa ra từ hai bên khóe mắt.

"Tiểu Phàm!"

Quỷ Lê vẫn trơ như đá như chưa từng quen biết gì nàng. Trong đầu hắn lơ mơ chút cảm ứng, nhưng chỉ sau khoảnh khắc lại trở về trạng thái ban đầu, giống như con chim mệt mỏi nằm trong chiếc tổ vô hình nhưng chắc chắn, không dám bay ra thế giới bên ngoài dù chỉ để nhìn một chút.

Lục Tuyết Kỳ run rẩy đưa tay từ từ ôm lấy khuôn mặt Quỷ Lê. Những đường nét quen thuộc khiến tim nàng đã bao đêm mong nhớ, khóc miệng khẽ run lên trong tiếng gọi thiết tha: "Tiểu Phàm, là ta đến đây, ta là Tuyết Kỳ đây!"

Quỷ Lệ vẫn im lìm, nét mặt không thay đổi.

Gió đêm lạnh lẽo, tiếng cỏ cây xào xạc. Tiểu Hồi ngồi im chầm chú ngắm nhìn. Dưới ánh trăng kia, có ai biết đến góc nhỏ hoang tàn này, có ai biết đến tình yêu chìm nổi long đong của hai con người ấy?

Những giọt lệ long lanh rơi từ mắt Lục Tuyết Kỳ lên khuôn mặt Quỷ Lệ, mang theo cả hơi ấm của nàng. Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống đất, khuôn mặt đã trở lại vẻ kiên nghị thường ngày.

"Đừng sợ, mình không được sợ!"

Nàng tự nhủ với lòng, đoạn khẽ ôm lấy đầu Quỷ Lệ.

Lục Tuyết Kỳ ghi đầu hắn vào lòng như không muốn rời ra. Ngẩng đầu nhìn trời, trên cao kia mặt trăng vẫn tỏa sáng lung linh.

"Tiểu Phàm, đừng sợ, sẽ tốt cả thôi mà...!" Nàng thì thầm, giọng nói dịu dàng mà kiên định.

Ánh trăng vẫn chiếu xuống trần gian, chiếu rọi bóng dáng đôi trai gái đang nương dựa vào nhau. Trăng muôn đời đều như vậy, lặng lẽ, dịu dàng.

Chương 254

Linh Vị

Thần Châu hạo thổ, núi non xanh rờn, đất đai màu mỡ, không có vẻ gì gợi nên rặng những dãy núi kỳ dị trải dài suốt một dải Tây Nam lại bắt nguồn từ chính nơi đây.

Trên trời thấp thoáng bóng hai nhân ảnh đang bay về phía Hồ Kỳ Sơn, nơi đặt tổng đường của Quỷ Vương Tông. Tối hôm trước họ đã đột nhập vào Thanh Vân Sơn, tìm cách phá hỏng "Thiên Cơ Tỏa."

Sau khi bí mật phá hủy Thiên Cơ Tỏa trên đỉnh Mạch Sơn núi Thanh Vân, Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân theo lời Quỷ Vương, nán lại vài hôm cẩn thận thăm dò các vùng xung quanh núi. Trên đường đi, Thương Tùng đạo nhân chỉ một mực trầm lặng, thỉnh thoảng mới nói vài câu. Kim Bình Nhi ít nhiều hiểu được mâu thuẫn trong lòng lão, nhưng dù có hiểu nàng cũng không chút đồng tình với lòng nhân từ của Thương Tùng, thậm chí còn có phần coi thường. Dù sao ngoài mặt nàng vẫn luôn vui vẻ nói cười.

Đã vào vùng đất gần Hồ Kỳ Sơn, hai người hạ thân tìm chốn nghỉ. Thung lũng này không rộng lắm, một khe nước nhỏ quanh co chảy xuống chân núi. Sau một ngày du hành không nghỉ, Kim Bình Nhi sớm đã thấy khát, liền chạy ngay đến bên suối vốc nước lên uống.

Nước suối trong lành mát lạnh. Kim Bình Nhi uống liền mấy vốc mới thở một hơi dài rồi quay sang cười với Thương Tùng: "Nước suối ngọt mát lắm, sao đạo trưởng không uống một chút đi?"

Thương Tùng đạo nhân chậm rãi ngồi xuống một tảng đá, lắc đầu từ chối, vẻ mặt đượm sắc u ám. Từ lúc rời Thanh Vân Sơn lão vẫn giữ bộ mặt như vậy. Kim Bình Nhi cười thầm trong bụng nhưng không nói ra lời, chỉ cúi xuống suối dùng tay té nước lên mặt rồi ngẩng đầu lên lắc mạnh.

Ánh nắng chiếu xuống, những giọt nước lóng lánh trên làn da trắng muốt của nàng, lóng lánh như những hạt trân châu trên tấm lụa mềm mại.

"Bình Nhi cô nương...!" Từ đằng sau Thương Tùng đạo nhân khẽ gọi nàng.

Kim Bình Nhi không ngờ Thương Tùng đạo nhân lại chủ động bắt chuyện, trong lòng ngạc nhiên, nàng quay lại mỉm cười ngọt ngào: "Có chuyện gì vậy, đạo trưởng?"

Mi mắt Thương Tùng đạo nhân khẽ cúp xuống, không nhìn vào khuôn mặt kiêu diễm của nàng, đôi mày chau lại dường như có chuyện trọng đại, cất giọng trầm trồ: "Quỷ Vương sai chúng ta phá hỏng Thiên Cơ Tỏa, ta đã đoán ra dụng ý trong đó, Ma Giáo..."

Nói được một nửa, lão đột nhiên dừng lại. Kim Bình Nhi vẫn nhìn lão cười cười, ánh mắt lộ vẻ châm biếm. Thương Tùng đạo nhân lặng im giây lát, đoạn thấp giọng xuống: "Thánh Giáo mưu toan nhất thống thiên hạ, Thanh Vân Môn đương nhiên là đối thủ lớn nhất. Chúng ta đã phá hỏng Thiên Cơ Tỏa, chỉ cần cất một mẻ là khiến chúng bại vong. Nhưng ta không hiểu tại sao Quỷ Vương Tông chủ lại phái chúng ta rà soát những nơi dân thường sinh sống xung quanh làm gì. Những thường dân đó chỉ là loại chân yếu tay mềm, làm sao dám chống lại chúng ta?"

Kim Bình Nhi néo mắt nhìn Thương Tùng đạo nhân, đoạn khẽ cười: "Phải chăng trong lòng đạo trưởng đang rất phiền muộn?"

Nét mặt Thương Tùng càng trầm xuống, thở dài: "Ta chỉ cảm thấy cuộc tấn công Thanh Vân Môn nên tạm thời hoãn lại. Nếu để dân thường bị liên lụy thì thật chẳng có ích gì..."

Kim Bình Nhi mỉm cười: "Hà tất đạo trưởng phải lao tâm khổ tứ như vậy? Tôi không có ý kiến gì ở đây cả!" Đột nhiên nàng dừng lại giây lát rồi mới thận trọng lên tiếng: "Nói thật với đạo trưởng, lục soát quanh khu vực Thanh Vân Sơn này là làm theo lời dặn dò của Quỷ Vương Tông chủ, còn nguyên do vì sao thì tôi không rõ. Nhưng Tông chủ quyết chăng phải vô cớ mà làm vậy."

Nét mặt Thương Tùng đạo nhân dần ra đôi chút, dường như thấy Kim Bình Nhi nói cũng có lý, nhưng giọng nói vẫn có phần do dự: "Ta biết thế, nhưng vẫn không hiểu được tại sao phải đi lục soát những chỗ dân thường? Những nơi đó chỉ có thường dân chứ làm gì còn ai khác? Mỗi chỗ như vậy tính ra cũng đến mấy nghìn người, chỉ sợ nếu có chuyện gì..."

Kim Bình Nhi cười mỉm: "Nếu chúng ta đã nghĩ tới điều đó thì Tông chủ lòng sâu như bể cả, làm gì lại nghĩ không ra? Đạo trưởng việc gì phải lao tâm khổ tú!"

Thương Tùng đạo nhân thở dài: "Chính vì biết lòng Quý Vương thâm sâu như biển nên ta mới không đoán ra rõt cuộc ngài đang nghĩ gì. Chỉ sợ ngài đột nhiên..."

Nói không hết câu, lão chừng như thấy có chút vô nghĩa, bèn cười chua chát, lắc đầu im lặng.

Kim Bình Nhi đương nhiên chẳng lo lắng gì cho tính mạng dân thường ở quanh Thanh Vân Sơn, thái độ có chút kỳ lạ của Thương Tùng càng khiến nàng thấy không thuận mắt. Cả tính mạng của chính mình sau này còn không biết sẽ như thế nào, làm sao lại lo người khác được đây? Hay đây chính là tính cách của đạo nhân, gia nhập Ma Giáo bao năm mà vẫn không sửa được?

Càng nghĩ càng rối lên, Kim Bình Nhi nhún vai không thèm để ý nữa. Nàng quay lưng lại đi đến bên bờ suối, lại muốn thưởng thức làn nước trong lành. Nhìn Thương Tùng vẫn cúi đầu trầm mặc, Kim Bình Nhi thoáng bất nhẫn, cất giọng an ủi: "Đạo trưởng yên tâm đi, những điều không ngờ tới thì..."

Chữ "thì" chưa nói hết, ánh mắt Kim Bình Nhi chợt đông cứng lại, cả người nàng cũng như biến thành đá.

Con suối lúc nãy trong lành là thế, bây giờ đã loang lổ những vệt máu bầm đen, dập dờn trôi theo dòng nước. Kim Bình Nhi nét mặt đại biễn, nhìn trừu trừu vào những vệt máu loang. Nhớ lại lúc nãy chính mình đã uống nước rửa mặt bên dòng suối này, nàng không khỏi sinh cảm giác muối nôn ợ.

Nàng cố trấn tĩnh, lẳng lặng bước về hướng thượng nguồn.

Thương Tùng đạo nhân vẫn không biết gì về quái sự trong lòng suối, ngạc nhiên hỏi với theo: "Kim cô nương, có chuyện gì vậy?"

Kim Bình Nhi không đáp, chỉ nhìn chằm chằm xuống suối mà rảo bước. Lúc này Thương Tùng đạo nhân cũng đã phát hiện ra sự dị thường. Chán chường lát rồi lão cũng bước theo sau nàng.

Con suối này vừa nông vừa hẹp, nước sâu chưa đến đầu gối, chỉ đi ba bốn bước là qua được bờ, nhưng dòng nước uốn lượn lại có vẻ rất dài, hai người đi mãi vẫn chưa thấy thượng nguồn.

Những vệt máu dị thường vẫn trải dài theo dòng nước.

Kim Bình Nhi và Thương Tùng đạo nhân bất giác nhìn nhau, cả hai đều nhíu mày, họ đoán máu này không phải của con người. Bởi máu người không thể đủ để chảy xa như thế, mà nếu trải dài như vậy thì máu người cũng đã bị tan vào nước rồi. Vết máu này lại đồng đặc mà không lan tỏa, nhất định có điều gì kỳ quái.

Từ khe sâu thung lũng, gió chợt thổi u u. Rừng cây lay động, lá xào xạc đung đưa càng làm cho cảnh vật thêm ảm đạm.

Thương Tùng đao nhân đột nhiên dừng lại, Kim Bình Nhi nhướng mày: "Sao vậy?"

Im lặng một lát Thương Tùng mới nói: "Ta nghĩ chúng ta không cần phải nhiều chuyện làm gì!"

Kim Bình Nhi nhún vai, dường như không ngờ những lời như vậy lại phát ra từ miệng lão: "Đạo trưởng, ngài cũng không cần phải sợ như vậy chứ?"

Nét mặt Thương Tùng thoảng chút phẫn nộ nhưng lão vẫn kiên nhẫn đáp lại: "Phải lấy đại sự làm trọng, Quỷ Vương Tông chủ đã dặn dò chúng ta không được chậm trễ. Ta nghĩ chúng ta cũng đã đến lúc phải hồi báo rồi!"

Nói xong, chẳng đợi Kim Bình Nhi trả lời, lão xoay người bay lên không trung, theo hướng Hồ Kỳ Sơn thẳng tiến.

Trong mắt Kim Bình Nhi ánh lên vẻ coi thường, nàng cũng chẳng buồn đuổi theo, lại tiếp tục nhìn vào vết máu đông kia. Rồi từ từ, sắc mặt nàng cũng như đông lại.

Từ thương nguồn đột nhiên vắng lại tiếng hú khe khẽ. Kim Bình Nhi nghiêng tai lắng nghe, rồi đột nhiên nàng nhảy dựng lên, nét mặt hoang mang nhìn về phía trước. Ở khúc ngoặt con suối, âm thanh bị rì rầm cây um tùm chặn lại. Kim Bình Nhi không đi thêm nữa, chỉ bước đến bên một gốc cây chú thị nhìn ngược dòng suối.

Nét mặt nàng đột nhiên thay đổi.

***

Thương Tùng đao nhân đã cố ý bay thật chậm, không ngờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Kim Bình Nhi. Lão đao nhân nhìn lại phía sau, trong lòng không khỏi dấy lên phẫn nộ. Ngày thường Kim Bình Nhi với lão rất khách khí, cứ một mực "đạo trưởng" mà gọi, nhưng Thương Tùng sớm đã nhận thấy vẻ chênh nhạo trong nụ cười ngọt ngào của nàng. Hoặc giả Kim Bình Nhi thực ra không cố ý cười nhạo Thương Tùng mà đó chỉ là cảm giác vu vơ của lão. Từ lúc phản bội Thanh Vân Môn gia nhập vào Ma Giáo, trong lòng Thương Tùng ngày càng sinh ra những suy nghĩ kỳ quái khó chịu.

Lúc này là một lúc Thương Tùng khó chịu như thế, do dự không biết nên bỏ đi một mình hay quay lại tìm Kim Bình Nhi. Thế rồi sau lưng lão lóe lên một vầng hào quang tím nhạt, hóa ra nàng cũng đã đuổi tới nơi.

Kim Bình Nhi bay cạnh Thương Tùng, y phục pháp phoi trong làn gió núi. Bình thường lúc nào cũng cười rạng rỡ, nhưng giờ đây khuôn mặt nàng lại trầm hẵn xuống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Thương Tùng đao nhân quay sang có ý chờ nàng lên tiếng. Kim Bình Nhi liền nhoẻn miệng cười, nụ cười có chút miễn cưỡng, đoạn nói to như muốn khỏa lấp sự bối rối: "Đạo trưởng, chúng ta đi thôi!"

Thương Tùng đạo nhân im lặng bay tiếp. Kim Bình Nhi nhìn theo lão, nét mặt không có chút gì châm biếm, chỉ lặng lẽ bay chậm chậm theo sau.

Thung lũng này còn cách Hồ Kỳ Sơn đến vài trăm dặm, những mạch núi trập trùng nối tiếp nhau trải dài tít tắp. Người bình thường muốn đến nơi ít nhất cũng phải mất đến nửa tháng, nhưng Kim Bình Nhi và Thương Tùng chỉ cần chưa đến nửa ngày.

Càng đến gần đỉnh Hồ Kỳ, nét mặt Kim Bình Nhi càng trở nên trầm mặc lo lắng. Dưới chân họ cảnh vật dần dần hiện ra, đỉnh cao nhất của Hồ Kỳ Sơn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vực sâu thăm thẳm. Cách xa hàng dặm đã nghe thấy tiếng sục sôi của dòng nham thạch nóng rực, phun ra thành những vệt máu kỳ dị. Không những thế, hơi nham thạch còn tụ lại trong không trung thành một hình ác ma đỏ máu.

Không trung tràn ngập mùi huyết tanh hôi.

"Làm sao thế này, đã xảy ra chuyện gì?" Thương Tùng đạo nhân giật mình tự hỏi.

Lão đạo nhân đưa mắt nhìn bốn xung quanh, trong lòng mỗi lúc một thêm sợ hãi. Bên cạnh lão, Kim Bình Nhi chợt kêu lên một tiếng "Ơ!" khe khẽ. Thương Tùng đạo nhân quay sang, Kim Bình Nhi chỉ tay về bên phải, hạ giọng: "Đạo trưởng nhìn xem!"

Thương Tùng nhìn theo hướng tay Kim Bình Nhi, chỉ thấy những tia sáng màu đỏ thoắt mờ thoắt hiện. Trong những vệt đỏ ấy dường như loáng thoáng mấy chục bóng người. Thương Tùng định thần nhìn kỹ, mới phát hiện ra mấy chục người đó đều là những thanh niên cường tráng, trên người đều mặc y phục sắc sỡ của Quý Vương Tông.

Thương Tùng lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Xem ra mới chỉ đi có mấy ngày mà Hồ Kỳ Sơn đã xảy ra chuyện lớn, nhưng Quý Vương ông ta chẳng chuyện gì có thể làm khó được. Đệ tử Quý Vương Tông xuất hiện ở đây, chứng tỏ Quý Vương vẫn bình an vô sự.

Các đệ tử Quý Vương Tông cũng đã nhận ra hai người, từ từ tiến lại. Thương Tùng đạo nhân cao giọng: "Ta là Thương Tùng đạo nhân, nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Kim Bình Nhi không lên tiếng mà đưa mắt nhìn về phía miệng vực sâu thẳm, đang bị bao phủ bởi những quầng dị khí đỏ máu, đoạn quay lại lặng lẽ đi sau Thương Tùng lại gần đám đệ tử Quý Vương Tông.

Gã toán trưởng gật đầu với Thương Tùng đạo nhân ra vẻ bái lễ. Nhưng không biết tại sao động tác y trông khá cứng nhắc, chỉ nói ấp úng: "Nhìn qua... đạo trưởng..."

Thương Tùng đạo nhân chau mày. Mấy tên này đúng là đệ tử của Quý Vương Tông, nhưng khẩu khí lại có phần kỳ quặc, giọng nói đứt quãng, cử chỉ cứng đờ như người gỗ, không giống chút gì với người bình thường.

"Quỷ Vương Tông chủ đâu, ta muốn bẩm báo với ngài!" Thương Tùng dõng dạc.

Mấy chục tên đệ tử vẫn chờ người ra, đoạn từ từ xoay mình về những tia sáng đỏ, đồng thanh: "Tông chủ ở trong này, đợi ngài lâu lắm rồi đó!"

Thương Tùng đạo nhân sوت ruột khua tay: "Được rồi, ngươi dẫn đường đi!"

Gã toán trưởng gật đầu, bước đi vào bước rồi nói chậm rãi: "Đúng rồi... ừ!"

Đoàn người tiếp tục đi về phía vực thẳm, Thương Tùng đạo nhân vẫn muốn hỏi xem nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bọn người như gỗ này chỉ làm lão thêm bức tức. Đợi lát nữa gặp Quỷ Vương lão phải hỏi cho ra lẽ.

Kim Bình Nhi đi sau, tiến từng bước chậm rãi, tiếp tục lặng lẽ quan sát đám đệ tử. Mấy tên đó ngoài những cử chỉ cứng nhắc thì đều giống người bình thường. Tuy không thấy sự khác lạ nhưng Kim Bình Nhi vẫn cảnh giác cao độ.

Càng gần đến những tia sáng đỏ giữa không trung, Kim Bình Nhi đột nhiên phát hiện xung quanh nàng, ánh mắt đám đệ tử bỗng chuyển sang sắc đỏ như máu tươi. Hành động của chúng không còn chờ đắn nữa mà mỗi lúc một trở nên nhanh nhẹn, nguồn sáng đỏ như đã tiếp thêm năng lượng cho chúng.

Thương Tùng đạo nhân đột nhiên có cảm giác bất an vô cớ, nhưng trong lòng không hiểu tại sao. Đột nhiên, từ phía sau vang lên tiếng kêu khẽ, tất cả đều quay đầu lại, Kim Bình Nhi đã ngồi xuống đất, hai tay che miệng thở hổn hển, khuôn mặt tái mét đau khổ.

Hơi thở Kim Bình Nhi mỗi lúc một nặng nhọc, hai tên đệ tử Quỷ Vương Tông đứng sau lưng nàng dường như đã biến thành đá. Đột nhiên sau lưng chúng văng lên một âm thanh quái lạ như tiếng đá nện xuống đất. Kim Bình Nhi nhìn về phía tiếng động, mặt liền biến sắc: "Hóa ra ngươi cũng đến?"

Mấy tên đệ tử kinh ngạc quay lại, chỉ thấy phía sau là khoảng không trống rỗng. Không có một ai, tiếng đá nện cũng không còn.

Kim Bình Nhi đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

***

Tổ sư từ đường sau Thanh Vân Sơn, vẫn quang cảnh vắng lặng như thường lệ. Rừng cây tĩnh mịch, tiếng chim rừng từ xa vắng lại. Từ đường nghi ngút hương khói, toát ra vẻ thần bí tối tăm.

Lâm Kinh Vũ ngẩng đầu nhìn trời, trên đỉnh đầu gã là bầu trời xanh ngắt, không một bóng mây. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi xung quanh. Ngang lưng gã, thanh Trảm Long Kiếm tỏa những tia hào quang xanh biếc lung linh.

Thời tiết hôm nay xem ra không đến nỗi tồi!

Khóe miệng Lâm Kinh Vũ hé nở nụ cười. Cầm chiếc chổi trong tay, gã bắt đầu quét dọn phía trước điện thờ.

Từ khi lão nhân thần bí qua đời, trên Thanh Vân Sơn đã có biết bao thay đổi, nhưng chẳng có ai để ý đến góc khuất yên tĩnh này, cũng dường như quên cả Lâm Kinh Vũ. Dần dần gã đã mặc nhiên thay lão nhân ấy trở thành người trông coi Tổ Sư Từ dường.

Những chiếc lá vàng khô đã được vun thành đống. Ngày nào cũng vậy, Lâm Kinh Vũ cần mẫn quét trong yên lặng. Núi rừng yên vắng, gió nhẹ thổi hắt hiu, không biết ngoài kia cuộc sống ra sao? Chắc là náo nhiệt hơn rất nhiều!

Đột nhiên trước mắt Lâm Kinh Vũ xuất hiện một đôi chân làm gã giật mình, bởi nếu không phải là ngày bái tổ thì chẳng có ai đến đây. Hắn ngẩng đầu lên, bất giác giật mình, sững sờ lùi lại mấy bước, khuôn mặt tái mét: "Sư bá chưởng môn...!"

Trước mặt hắn là Đạo Huyền chân nhân đã mất tích từ nhiều ngày trước. Trên người lão vẫn mặc chiếc áo choàng xanh thẫm nhưng đã có nhiều chỗ rách. Mấy giây qua đi, Đạo Huyền chân nhân vẫn một mực im lặng. Nhìn kỹ dường như lão có vẻ gầy hơn trước, khuôn mặt nhuốm một vẻ thê lương.

Lòng Lâm Kinh Vũ bối rối đến cùng cực, mặc dù không phải đệ tử hàng đầu của Thanh Vân Môn nhưng gã cũng biết tất cả các vị tiền bối trên Tiểu Trúc Phong. Đạo Huyền chân nhân và Điền Bất Dịch xảy ra mâu thuẫn, thế rồi Điền Bất Dịch qua đời, còn Đạo Huyền chân nhân đã mất tích lại đột nhiên xuất hiện nơi đây, những kỳ biến đó sao không làm người ta ớn lạnh?

Đạo Huyền chân nhân dường như không để tâm đến Lâm Kinh Vũ, ánh mắt lão chỉ lướt qua gã rồi hướng về phía điện thờ Tổ sư.

Đạo Huyền chân nhân đứng ngắm điện thờ rất lâu, đoạn chậm rãi hỏi: "Chỉ có mỗi mình người ở đây sao?"

Lâm Kinh Vũ lúng túng một lát rồi mới gật đầu: "Dạ đúng!"

Ánh mắt Đạo Huyền chân nhân chuyển xuống thanh Trản Long Kiếm gã mang trên người. Ánh hào quang màu ngọc bích sáng lên. Mặc dù cổ nhân đã không còn nữa nhưng thanh kiếm vẫn mang một vẻ uy nghiêm khó tả, không thể lẫn lộn với những thanh kiếm thường.

Màu ngọc bích của Trản Long Kiếm chiếu vào mắt Đạo Huyền, sắc mặt lão cũng biến đổi, như chìm vào trong mơ màng. Những suy nghĩ hỗn loạn cứ hiện ra trong đầu Lâm Kinh Vũ, không biết nên về bẩm báo với sư trưởng hay ở đây tiếp tục dò xét Đạo Huyền?

Ánh mắt Đạo Huyền không ngừng thay đổi, rồi như sực tỉnh cơn mơ, lão nói như ra lệnh: "Ngươi ở đây, chưa được ta cho phép thì không được đi vào!" Nói đoạn không chờ Lâm Kinh Vũ trả lời, lão đi thẳng vào trong, tiến đến bàn thờ Sư tổ.

Lâm Kinh Vũ không biết nên làm thế nào, đành chỉ đứng yên nhìn theo bóng dáng Đạo Huyền chân nhân khuất dần trong không gian tối mờ u ám.

***

Giữa Từ đường là một bàn thờ lớn, phía sau đặt vô số linh bài. Không khí trang nghiêm khiến Đạo Huyền chân nhân khẽ run lên, nhưng chỉ thoáng chốc lão đã lấy lại được bình tĩnh, tiến đến phía trước bàn thờ, thắp một nén hương rồi từ từ quỳ xuống trước linh vị Tổ Sư.

Trong ánh sáng u tối, khuôn mặt lão cũng xám đi ảm đạm, chỉ có làn hương khói nhẹ bay lên.

"Sư tổ Thanh Vân Môn, đệ tử là Đạo Huyền..."

Tiếng Đạo Huyền trầm đục, giọng nói khàn khàn, đôi tay run rẩy cầm nén hương, trong lòng đường như xáo động kịch liệt đến nỗi câu nói chỉ thoát ra được một nửa rồi nghẹn lại trong cổ họng.

Đạo Huyền gục đầu xuống trước bài vị, những ngọn nến trong điện thờ bỗng nhiên bập bùng cháy theo ngọn gió nhẹ nhẹ không biết từ đâu ừa vào trong điện.

Lâm Kinh Vũ đứng như trời trồng giữa sân Từ đường, bỗng nhiên gã cảm thấy một luồng dị khí không biết từ đâu bay tới, nhưng chắc chắn không phải từ trong điện thờ Tổ Sư.

Trong đầu gã hiện lên khuôn mặt với biểu tình kỳ quái của Đạo Huyền chân nhân, lòng dậy lên cảm giác bất an. Quanh khu đại điện, rừng cây đột nhiên trở nên tĩnh mịch đến khó tả, cả tiếng chim kêu cũng không còn. Dường như lũ chim cảm nhận được sự dị thường nào đó nên đã im tiếng hót.

Trong điện thờ, cơn run rẩy của Đạo Huyền chân nhân ngày càng lớn hơn, bầu không khí hắc ám trước mắt lão càng lúc càng mờ mịt. Đại điện lúc trước tĩnh mịch là thế, không biết từ lúc nào đã chìm trong tiếng u u của cơn gió xoáy tròn.

Gió thổi mỗi lúc một mạnh, Đạo Huyền run lên lẩy bẩy, toàn thân bị trùm trong màn âm u ấy. Thể rồi lão từ từ đứng dậy, trên khuôn mặt bỗng hiện lên những nét tàn ác hung bạo. Nhưng nhìn kỹ, sâu trong vẻ mặt tàn ác ấy, ánh mắt Đạo Huyền vẫn ánh lên nỗi đau khổ như phải nhẫn耐 chịu đựng điều gì. Rồi nỗi đau khổ ấy dần dần nhạt đi, như không chống đỡ được phần ác trong con người lão.

Gió xung quanh Đạo Huyền mỗi lúc một thêm dữ dội. Thậm chí ban thờ lớn cũng bị thổi lùi về phía sau, những hàng linh bài lắc lư không ngừng trong cơn gió xoáy.

Chỉ nghe "choang" một tiếng, chiếc lư hương cùng một tấm linh bài rơi xuống nền đá, phát ra một âm thanh loảng xoảng chói tai. Tiếng rơi làm kinh động Đạo Huyền, lão ngoái đầu sang nhìn rồi không hiểu sao toàn thân run lên, nét hung ác trên mặt dần dần lui đi, cả làn gió kỳ lạ cũng biến mất.

Trên mặt Đạo Huyền lúc này chỉ còn lại sự hối hận bi thương.

Ánh đèn mờ mờ u ám. Tấm linh bài rơi nằm im trên đất, giữa tấm bài gỗ là một phiến trắng.

Đó là một tấm linh bài không có chữ!

Tấm bài trăng ấy như đang lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Đạo Huyền.

Đạo Huyền sững người ra nhìn tấm bài không chữ. Rồi lão từ từ bước lại, nhặt tấm bài lên, cẩn thận dùng tay xoa sạch.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu. Trong bóng tối, Đạo Huyền không ngừng gọi khẽ: "Sư huynh!"

Lâm Kinh Vũ bên ngoài đã sốt ruột đến không chịu nổi. Cuối cùng gã cũng quyết định đi vào trong điện, xem rõt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Vừa khi gã đặt chân vào đại điện Từ đường, bầu không khí kỳ bí cùng luồng dị phong đột nhiên biến mất. Lâm Kinh Vũ vừa kinh ngạc vừa lo lắng, cuối cùng vẫn cương quyết bước vào.

Trước bàn thờ là Đạo Huyền chân nhân, con người đã cứu vớt cưu mang Lâm Kinh Vũ, đưa gã thành thần tiên như bây giờ.

Lâm Kinh Vũ rõt cuộc cũng không dám quấy rầy Đạo Huyền, chỉ đứng yên chờ thời gian chậm chạp trôi qua. Khi gã bắt đầu nghi ngờ trong Từ đường liệu còn ai hay không thì Đạo Huyền chân nhân lại xuất hiện.

Nét mặt Đạo Huyền không chút biểu cảm, từ từ bước ra khỏi điện, không nhìn vào mắt Lâm Kinh Vũ. Gã không hiểu, cũng không dám hỏi tại sao.

Ngang qua Lâm Kinh Vũ, đột nhiên Đạo Huyền dừng lại, lặng đi giây lát rồi cất giọng khe khẽ: "Hãy... chăm sóc họ cho tốt!"

Lâm Kinh Vũ sững người không hiểu Đạo Huyền định nói đến ai. Nhưng rồi đột nhiên nhớ đến ban thờ với bao nhiêu linh bài Tổ Sư Thanh Vân Môn, gã gật đầu, cung kính: "Đệ tử đã rõ!"

Đạo Huyền chăm chú nhìn vào mặt gã, rồi ngắm sang bộ y phục trắng trên người Lâm Kinh Vũ, thanh Trảm Long Kiếm hắn đeo trên lưng, chợt gật đầu vẻ an ủi: "Giống lăm, giống lăm!"

Lâm Kinh Vũ không hiểu lão nói gì, ngẩng đầu lên định hỏi cho rõ nhưng Đạo Huyền đã biến mất tự lúc nào. Chẵn chừ giây lát, gã đi vào giữa điện thờ.

Gian đại điện vẫn không có gì thay đổi. Lâm Kinh Vũ nhíu mày đến bên bàn hương án Sư Tổ. Chiếc lư đồng cẩm ba nén nhang gỗ bạch đàn vẫn đang cháy dở, tỏa ra ba làn khói mỏng manh.

Lâm Kinh Vũ nhìn lên hàng bài vị, chợt phát hiện một linh bài bị đặt quá gần. Thu gọn đại điện hàng ngày, hắn đã nhớ như in từng vị trí các linh bài. Lâm Kinh Vũ lắc đầu bước đến, cầm tấm linh bài đặt vào chỗ cũ. Đột nhiên trong mắt gã hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bài vị này vốn trước đây trống không, nhưng khi Lâm Kinh Vũ cầm lên, hắn đọc được một hàng chữ: Thanh Vân Môn Vạn Kiếm Nhất chi Linh Vị.

Hàng chữ được khắc lên bằng máu.

Chương 255

Triệu Hoán

Thảo Miếu thôn đồ nát dưới chân Thanh Vân Sơn.

Mặt trời lên rồi lặn, ngày dài đến đêm thâu, Lục Tuyết Kỳ không nhớ mình đã ở lại đây bao lâu rồi. Nỗi nhớ nhung cùng nghĩa tình khắc cốt ghi xương mười mấy năm qua chừng như cũng bắt đầu lu mờ, nàng đang đi dần đến giới hạn của sự chịu đựng. Mỗi ngày mỗi đêm qua đi, cảm giác tuyệt vọng trong tâm nàng lại dày lên một chút, cứ lẽo đẽo bên cạnh hắn trong tình trạng thế này, liệu nàng và hắn còn có tương lai? Nếu có, cái tương lai ấy liệu sẽ ra sao?

Quý Lệ, không phải, giờ đây hắn chỉ còn là Trương Tiểu Phàm, chí ít, trong ký ức của Lục Tuyết Kỳ trước sau không hề có mảy may thay đổi. Còn con người tiêu tụy tội nghiệp trước mặt nàng đây, chẳng khác nào một khúc gỗ không hơn không kém.

Những ngày qua, Lục Tuyết Kỳ đã tìm bao nhiêu cách, cố đánh thức Trương Tiểu Phàm tỉnh lại từ trong ác mộng quỷ ma, nhưng tất cả đều thất bại. Đã đến lúc nàng không thể làm gì hơn nữa. Khắp thế gian này, chỉ nàng là hiểu được nỗi đau trong lòng Quý Lệ, nhưng bản thân nàng cũng đã mệt mỏi lắm rồi!

Nàng không còn định một lần nữa thử kêu gào hắn tỉnh lại, giờ đây nàng chỉ muốn yên tĩnh ở bên cạnh hắn, im lặng ôm lấy hắn trong lòng. Tại nơi đổ nát hoang vu của Thảo Miếu thôn một thời, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ ngồi nhìn mặt trời lên, trông mặt trời lặn, ngắm nắng trắng sáng với muôn vàn vì sao xa xăm. Gió đồng hoang vẫn không ngừng thổi tới đem theo mùi hương cỏ cây, vờn lên khuôn mặt tĩnh lặng của nàng.

Có phải không, trong suy nghĩ nàng có chút cảm giác xấu hổ, nhưng tự đáy lòng nàng lại hạnh phúc được ở bên người mình yêu. Sự gần gũi chỉ giản đơn như thế, Lục Tuyết Kỳ đã phải âm thầm kìm nén mươi mấy năm qua. Giờ phút này, nàng không muốn nghĩ hay làm gì nữa, chỉ cần được bên hắn mà thôi.

Gió nhẹ mơn man mái tóc dài óng ả.

Lại một đêm nữa đến với nàng.

Hai người dựa vào bức tường đổ nát, lặng lẽ nương tựa vào nhau. Cây cỏ trên đất bỗng đung đưa lay động, như có gì đó đang đi tới, nhưng Lục Tuyết Kỳ vẫn không chút để ý. Quả nhiên chỉ tích tắc sau, Tiểu Hồi từ một đám cỏ chui ra, nhảy tót lên bờ bức tường đổ trên đầu hai người. Những vết thương trên thân mình đã lành, Tiểu Hồi ngồi chèm chệ trên bức tường đổ, hai tay chìa ra một đống lợn trái cây, thả rơi tung tóe xuống đất, lên khắp cả đầu mình Lục Tuyết Kỳ và Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm vẫn nằm yên bất động. Đầu Lục Tuyết Kỳ bị mẩy quả chín rơi trúng, tuy không đau nhưng lại làm mất đi vẻ thanh tao của nàng. Lục Tuyết Kỳ

ngước nhìn lên con khỉ ngồi trên bức tường. Tiểu Hồi lập tức nhảy cẳng lên, lùi lại mấy bước, ba con mắt lộ vẻ cảnh giác, nhưng hai tay vẫn ôm khư khư một đống trái cây, liên tiếp cho vào miệng nhai tóp tép.

Phải chăng Tiểu Hồi không có duyên với Lục Tuyết Kỳ? Trong con mắt Tiểu Hồi, cảnh tượng Trương Tiểu Phàm nằm trong lòng nàng quả không thuận mắt chút nào! Tiểu Hồi biết Lục Tuyết Kỳ đã nguyện cả đời tu đạo, tại sao nàng lại có những động tác khiêu khích thế kia? Chừng như hiểu lòng dạ Tiểu Hồi nên nét mặt Lục Tuyết Kỳ cũng thoáng sầm xuống.

Đúng lúc Tiểu Hồi đang nghi ngại nhìn chằm chằm Lục Tuyết Kỳ bằng cả ba con mắt, không ngờ người con gái lạnh ngạo ấy bỗng nhiên mỉm cười. Nụ cười ấm áp như nắng xuân hoa nở, như gió xuân ngọt ngào, không còn một chút gì sự lanh đạm thường thấy ở nàng.

Lục Tuyết Kỳ nhặt mấy quả cây rơi trên mặt đất, dịu giọng: "Hóa ra ngươi đi kiếm thức ăn. Đa tạ!"

Tiểu Hồi phút chốc lâm vào tình thế khó xử, ba con mắt lẩm lét nhìn nàng hồi lâu, miệng hé hé cười khan một tiếng, đoạn ngồi trở về chỗ cũ lặng lẽ nhai trái cây.

Lục Tuyết Kỳ nhìn Tiểu Hồi mỉm, rồi ngoái đầu lại dồn ánh mắt lên khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, khe khẽ dịu dàng: "Tiểu Phàm, hãy dậy ăn chút gì đi chứ!"

Ánh mắt Tiểu Phàm như lạc vào đâu đó xa xăm. Hắn không nói một lời, cũng không gật hay lắc đầu. Lục Tuyết Kỳ đã quen với cảnh tượng ấy, chỉ khẽ mỉm cười an ủi. Nàng dùng những ngón tay ngọc ngà cẩn thận bóc vỏ từng quả một bón vào miệng hắn. Bao nhiêu ngày đêm này Trương Tiểu Phàm vẫn vậy, im lặng theo bản năng chậm chạp nuốt chút ít quả ngọt từ tay nàng.

Đây có thể là mối quan hệ gì? Lục Tuyết Kỳ nghĩ ngợi miên man, nàng đã chờ đợi mười mấy năm trời, chỉ mong sao được tự do cùng hắn bên nhau, nhưng đây có phải là cái tương lai nàng đã từng bao mơ ước?

Nàng cúi đầu cẩn thận bóc vỏ quả, mắt bất chợt nhìn thấy một vật khiến nàng sững sờ buông rơi quả chín trong tay. Bao ngày này Trương Tiểu Phàm bất động chẳng khác nào khúc gỗ, bàn tay co thành hình nắm đấm cứng đờ. Lục Tuyết Kỳ thấy vậy nhưng không mấy để ý. Lần này nhìn gần hơn nàng mới phát hiện ra trong tay Trương Tiểu Phàm đang nắm giữ một vật gì đó, đến chết cũng nhất định không chịu buông ra.

Lục Tuyết Kỳ chau mày gỡ những ngón tay, xem cho bằng được đó là vật gì. Nàng không ngờ rằng, Trương Tiểu Phàm yếu đuối suy nhược là thế mà bàn tay lại nắm chặt vật đó đến mức nàng gỡ mãi không ra. Mất một lúc lâu nàng mới tách được những ngón tay của hắn ra khỏi vật đó.

Dưới ánh trăng nhạt cuối tuần, những ngón tay trắng bợt của Quỷ Lệ buông ra, để lộ một mẫu vải từ y phục nữ nhân, mẫu vải có màu xanh của nước!

Lục Tuyết Kỳ không kẽm nỗi tiếng thở dài, cúi xuống nhìn Quỷ Lệ vẫn bất động nằm đó, cái nhìn chan chứa vẻ dịu dàng khôn tả.

Nàng khe khẽ vòng tay ghì hắn chặt hơn vào lòng. Gió thoang thoảng thổi, tóc mai của nàng lướt qua trên khuôn mặt hắn.

"Tiểu Phàm, thôi thế cũng được... rồi sẽ ổn thôi mà..." Nàng gượng cười, đôi mắt chứa chan ngắn lệ: "Lâu lắm rồi, khi ta vẫn còn là một cô bé, ta nhớ mẫu thân cũng từng ôm ta, cùng nhìn trời sao như đêm nay vậy."

Lục Tuyết Kỳ chầm chậm ngước lên, nhìn trời đêm mênh mông thăm thẳm, muôn vàn vì sao lấp lánh, huyền bí lung linh: "Mẫu thân bảo, người ta ai cũng đều phải chết, nhưng người tốt sau khi chết đi sẽ biến thành sao sống mãi trên trời cao, cứ mỗi đêm về đều nhìn xuống chúng ta dưới đất. Mẫu thân chúng ta là người tốt, phải không nào? Vậy thì hai người đó đang ở trên kia nhìn xuống chúng ta đó, Tiểu Phàm! Cho dù thế nào đi nữa, cả mẹ ta lẫn mẹ người đều chẳng bao giờ muốn thấy người như thế này, người có biết không?"

Trương Tiểu Phàm vẫn cứng đờ trong lòng Lục Tuyết Kỳ, nhưng đôi mi đã khe khẽ động đậy.

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, hai giọt lệ từ mắt nàng rơi xuống, long lanh dưới ánh sáng sao trời. Khuôn dung tươi đẹp của nàng càng mỹ miều hơn trong ánh lê đêm sao, đôi cánh tay nàng càng ghì chặt hắn hơn vào lòng.

Ta chỉ cần như thế này, mãi bên cạnh chàng như thế này thôi, cứ như thế cũng là quá đủ rồi!

***

"Hồ đồ!"

Bỗng một giọng nói tựa dao sắc cắt lên ngay bên cạnh, giọng nói mang vẻ giận dữ khôn cùng. Lục Tuyết Kỳ giật mình nhín sang, một bóng nữ nhân mỹ miều đang đứng đó. Con khỉ Tiểu Hồi trên bờ tường nhảy cẳng lên vui mừng, nhảy từ trên bờ tường xuống đất, trèo ngay lên vai nữ nhân, miệng vênh lên "khẹc khẹc" như cỗ ý trêu tức Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ đâu còn tâm trí để ý tới con khỉ. Nàng chau mày lại có phần bối rối, nói với nữ nhân mới tới bằng một giọng ngỡ ngàng: "Tiểu Bạch, cô vừa nói gì?"

Khuôn mặt vốn luôn tươi tắn của Tiểu Bạch biến sắc trong sự giận dữ ghê gớm, nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ khổ đau. Nàng cau mày lạnh giọng: "Người ta chết tức là hết, chỉ có xuống âm phủ chờ kiếp luân hồi mà thôi! Ma quỷ mới nói người chết được lên làm sao trên trời!"

Đến lượt Lục Tuyết Kỳ biến sắc vì câu nói vô mặt của Tiểu Bạch. Cho dù có cảm kích Tiểu Bạch thế nào chăng nữa, nàng cũng không khỏi bắt đầu nổi cơn giận dữ. Tiểu Bạch lại như cỗ tình gây sự, tiến lên phía trước, không để ý đến Lục Tuyết Kỳ mà dồn mặt vào Trương Tiểu Phàm, lớn tiếng: "Ngươi còn muốn lay lắt

thêm bao nhiêu lâu đây? Phải chăng ngươi thấy làm khổ người ta thế vẫn chưa đủ?"

Lục Tuyết Kỳ từ giận dữ thoắt trở nên hốt hoảng lo lắng, định lên tiếng rồi lại thôi, nhưng đôi tay đã nói lên nỗi đau trong nàng, càng ghì chặt hơn nữa Quý Lệ vào lòng.

Cơ mặt Quý Lệ có chút động đậy, nhưng hai mắt đã nhắm lại vẻ bất cần. Tiểu Bạch càng giận dữ hơn, một tay nắm cổ áo hắn kéo xốc lên. Lục Tuyết Kỳ thát thanh: "Đừng, đừng mà! Hắn đang không khỏe...!"

Tiểu Bạch cười nhạt: "Hắn không định tỉnh lại thì ta mắng cho hắn tỉnh. Mắng mà không xong thì ta phải đánh!"

Nói rồi, không chờ Lục Tuyết Kỳ đáp lại, Tiểu Bạch giơ tay ngang nhiên bạt thẳng vào mặt Trương Tiểu Phàm.

"Bõp, bõp!"

Tiếng bạt tay đanh gọn vang lên giữa trời đêm, thái dương Trương Tiểu Phàm sưng đỏ hằn rõ những ngón tay, khóe miệng chảy máu tươi, toàn thân giật liên tiếp. Lục Tuyết Kỳ sợ hãi giật bắn người, vội xông tới gạt phắt Tiểu Bạch ra, ôm ghì lấy Quý Lệ. Nàng đưa tay áo lau vết máu trên miệng hắn, vuốt ve vết hằn bàn tay của hai cái tát trên mặt Quý Lệ. Lòng Lục Tiểu Kỳ đớn đau khôn tả, nhìn chăm chằm vào Tiểu Bạch, gào lên: "Cô điên thật rồi!"

Tiểu Bạch bỏ ngoài tai lời Lục Tuyết Kỳ, chỉ nhìn tấm thân run lẩy bẩy của Trương Tiểu Phàm, lạnh lùng: "Ngươi làm như thế làm gì? Suốt ngày vờ chết để làm thần làm quỷ ư? Hay ngươi cố tình khốn khổ làm ma cho Bích Dao? Ta nói với ngươi, ngươi đừng có mà ngu ngốc thêm nữa! Làm như thế chẳng có ích lợi gì đâu, Bích Dao đã chết rồi, đã chết thật rồi!"

"Hực!" Một tiếng thét tuyệt vọng dội lên từ lòng Lục Tuyết Kỳ. Trương Tiểu Phàm đẩy bắn nàng ra rồi lao như một con thú bị thương về phía Tiểu Bạch. Thật không ngờ, Tiểu Bạch đứng yên không hề tránh né, đợi cho Quý Lệ tới gần nàng mới tiến lên bồi thêm cho hắn một cái bạt tay thẳng cánh.

"Bõp!", tiếng bạt tay lần này nghe càng dữ dằn hơn, vọng đi vọng lại giữa những bức tường đổ nát của Thảo Miếu thôn. Trương Tiểu Phàm lại giật nảy lên rồi gục người xuống đất, miệng phun ra một bãi máu tươi thăm đỏ trước ngực. Nhăn thần Tiểu Bạch cũng lộ rõ nét khổ đau cố gắng cắn răng chịu đựng, bước đến bên Trương Tiểu Phàm, lại nắm lấy cổ áo hắn nhấc lên: "Đồ hèn nhát, tỉnh lại đi! Ngươi cứ thế này cho đến chết ư? Bích Dao đâu còn có thể sống lại được nữa! Ngươi cho rằng ngươi làm như thế là tỏ được nỗi ân hận hay sao? Ngươi tưởng ngươi dày ải bản thân như vậy là làm lòng mình nhẹ nhõm được sao? Ta nói cho ngươi biết, làm thế chẳng có tác dụng gì hết!"

Đôi mắt Trương Tiểu Phàm vẫn nhắm, nhưng toàn thân bắt chốt run bắn lên, hơi thở loạn xạ toát ra từ đôi môi nhợt nhạt.

Những giọt nước mắt long lanh bắt đầu rơi xuống, nhưng lần này là nước mắt của Tiểu Bạch. Nàng cắn chặt môi, hai dòng lệ cứ thế chảy dài trên má, còn giọng nói thì đã nghẹn ngào:

"Ngươi nói đi, Bích Dao bất chấp tất cả là vì cái gì? Lẽ nào chỉ để nhìn ngươi trong bộ dạng thế này suốt đời? Cái chết của Bích Dao không phải là lỗi của ngươi! Người cứ thế này thì linh hồn Bích Dao làm sao yên nghỉ được? Quý Lệ, ngươi có hiểu không?"

Tiểu Bạch dần dần quỳ xuống bên cạnh hắn, thì thào từng tiếng như chính nàng cũng đã cạn kiệt sức lực: "Hãy cố mà sống tiếp đi, Quý Lệ! Ngươi phải sống, chỉ có như vậy mới làm nguôi lòng Bích Dao!"

Dứt lời, ngõ như không thể nào chịu đựng thêm được nữa, nàng đứng lên quay người bước đi như chạy.

Lục Tuyết Kỳ vẫn lặng lẽ đứng đó, khi Tiểu Bạch bước ngang qua trước mặt, nàng mới nói khẽ: "Đa tạ!"

Khuôn mặt Tiểu Bạch vẫn còn long lanh nước mắt, song khói mắt đã lộ ra nét cười, gật đầu với Lục Tuyết Kỳ, rồi không nói không rằng cất mình lên bay đi.

Đợi đến khi bóng dáng Tiểu Bạch hút, Lục Tuyết Kỳ mới đi đến bên Trương Tiểu Phàm. Nàng ngồi thụp xuống, nhẹ nhè ôm ghì hắn vào lòng. Toàn thân Trương Tiểu Phàm run lên bần bật, nước mắt lưng tròng: "Bích Dao... Bích Dao..., chạy đi, chạy đi..."!

Cả người hắn run bắn lên trong lòng Lục Tuyết Kỳ, nước mắt cứ thế trào tuôn như một đứa trẻ oan ức. Nỗi đau kẽm nén cả mười năm trời giờ đây vỡ òa ra trong nước mắt, hắn túm lấy vai Lục Tuyết Kỳ, vội vã ôm chầm lấy nàng, khóc nức lên, miệng nắc nghẹn ngào: "Bích Dao... Bích Dao, chạy đi. Bích Dao... chạy đi..."!

Đêm tối miên man như kéo dài bất tận, nỗi đau thương cứ thế tuôn tràn.

Lục Tuyết Kỳ không ngờ, con người lạnh lùng như đá này lại mềm yếu như thế trước mặt mình. Trong giây phút ấy, trong nàng chỉ còn lại sự thương cảm dịu dàng. Nàng ôm chặt lấy Quý Lệ, như muốn dùng hơi ấm của cả thân thể và tâm hồn mình xua đi giá lạnh trong con người hắn. Cùng với những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mặt Quý Lệ là những lời khe khẽ vỗ về, vỗ về cho hắn và cho cả chính nàng:

"Sẽ tốt thôi mà, tất cả sẽ tốt đẹp thôi...!"

***

Sau đêm đó, Trương Tiểu Phàm bắt đầu lấy lại thần thức, nhưng không được bao lâu hắn lại sốt li bì.

Trong lòng Lục Tuyết Kỳ hiểu rõ, tất cả tình cảnh này của hắn là vì cái chết của Bích Dao. Suốt hơn mười năm qua, Trương Tiểu Phàm nén chặt nỗi đau trong lòng, đến khi nỗi đau phát tiết được ra ngoài thì hắn đã hoàn toàn kiệt sức.

Lục Tuyết Kỳ đã tận tâm tận lực, dùng rất nhiều loại kỳ dược chữa chạy cho Quý Lệ, vậy mà vẫn hoàn toàn vô hiệu. Cơn sốt cứ triền miên không dứt, từ lúc bắt đầu đến giờ đã dài hơn mười ngày, nếu là một người khác thì có lẽ đã không thể sống nổi. Trương Tiểu Phàm giờ đây tiêu tụy đến mức không thể tiêu tụy hơn được nữa, chỉ còn là tấm da bọc lấy bộ xương rệu rã. Lục Tuyết Kỳ lo lắng bội phẫn, suốt mười ngày đêm nàng thức trắng vì hắn, lo cho hắn từng giọt mồ hôi. Chỉ cần nhìn nàng nửa khắc là hiểu rõ, nữ nhân khi si tình có thể làm nên những kỳ tích nào cho tình yêu của mình.

Hoàng thiên cũng không phụ công nàng. Sang tới ngày thứ mươi một, khi nỗi tuyệt vọng của nàng đã lên tới đỉnh thì Trương Tiểu Phàm dứt được cơn sốt.

Cho dù qua được cơn nguy kịch, nhưng Trương Tiểu Phàm vẫn hôn mê bất tỉnh. Mặc dù vậy, Lục Tuyết Kỳ đã có thể thở dài nhẹ nhõm, lòng bớt đi nỗi lo âu. Niềm tin đã bắt đầu trở lại, nàng cố gắng sửa sang y phục của Quý Lệ rồi ngồi dựa vào bên hắn ngủ một giấc sâu.

Khuôn dung mỹ miều của nàng hé nở nụ cười thanh thản. Cho dù đang là giấc ngủ, tay nàng vẫn đỡ lấy vai Quý Lệ. Gió nhẹ nhẹ thổi ngang qua những bức tường đổ nát, cây cỏ lao xao, cành lá vuốt nhẹ lên thân mình hai người. Trời đất tĩnh mịch, trong nơi chốn đã bị trấn gian quên lãng ấy đang nhen nhóm một niềm hạnh phúc nhỏ nhoi.

Họ thiếp ngủ không biết đã bao lâu, sao trời đã lặn, hương hoa ngọt ngào lan tỏa. Giấc ngủ của đôi mắt, phải chăng cũng là giấc mộng mười năm trong tâm hồn họ, được yên bình thanh thản, bên người mình yêu chìm trong giấc ngủ yên?

Cùng đi với người ấy, đi suốt cả một đời...

Lục Tuyết Kỳ dần dần tỉnh lại.

Khóe miệng nàng vẫn đọng nụ cười hạnh phúc. Nàng khe khẽ mở mắt, thân thể hắn vẫn còn bên cạnh, đang chìm trong giấc ngủ ngon lành, hơi thở hắn vẫn đều đặn vang lên bên nàng.

Lục Tuyết Kỳ ngồi yên, giữ nguyên tư thế dựa vào người hắn, lắng nghe từng hơi thở của tình nhân.

***

Bỗng, từ phía Thanh Vân Sơn xa xăm, một âm thanh dữ dằn trên trời cao vọng tới, một đám khói khổng lồ bốc cao. Mặt Lục Tuyết Kỳ tái mét, đôi má nàng chau lại, chậm chậm ngồi thẳng ngược đầu lên nhìn.

Đám khói trên trời dần biến thành hình lưỡi kiếm, kéo dài mãi vẫn không tan, chính là tín hiệu rất ít khi sử dụng của Thanh Vân Môn, cấp báo xảy ra sự cố trọng đại triệu tập tất cả đệ tử lập tức tụ họp. Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ giây lát, ngoái

nhìn Trương Tiểu Phàm vẫn đang ngủ yên, đoạn chầm chậm đứng lên. Sau một hồi chần chờ, nàng đưa tay cầm lấy Thiên Gia thần kiếm dựng trên bức tường bên cạnh rồi nhắm hướng Thanh Vân Sơn bước đi.

Gió vẫn thổi, cỏ xanh lay động

Trương Tiểu Phàm vẫn ngủ say trên nền cỏ. Từ bụi cây bên cạnh bỗng xuất hiện cái đầu của con khỉ Tiểu Hồi ba mắt. Chú khỉ nhìn từ phía, kêu lên hai tiếng, "khếc khếc", thì ra nó đã biết ngạc nhiên bởi thiếu bóng dáng của Lục Tuyết Kỳ. Tiểu Hồi chạy đến nhảy phắt lên ngực Trương Tiểu Phàm, gãi gãi đầu rồi ngồi xuống.

Mãy ngón tay Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu cử động.

Một khắc qua đi, Lục Tuyết Kỳ lại hạ thân trên đất, bước nhanh tới chỗ Trương Tiểu Phàm vẫn chìm trong giấc ngủ. Tiểu Hồi đang ngồi trên ngực hắn nhăn nhí làm bộ mặt quỷ, đoạn nhảy xuống đất ngồi bên cạnh nhìn ngang nhìn ngửa.

"Tiểu Phàm... xảy ra chuyện rồi!" Lục Tuyết Kỳ hốt hoảng nói nhanh, giọng thì thào như không còn bao nhiêu sức lực: "Ta nhìn thấy tín hiệu khẩn cấp của bản môn triệu tập đệ tử, liền chạy đi xem mới biết trong thời gian chúng ta ở đây, bên ngoài cũng xảy ra đại sự. Quý Vương Tông chủ không hiểu có được bảo pháp kỳ lạ nào đó, đã xâm nhập được vào tâm trí con người, khiến người ta phải tuân theo. Đáng sợ là nghe nói ông ta tàng hình được trong những vũng máu lớn, chỉ cần có máu, cho dù là thường nhân hay đạo sĩ đều trở thành công cụ để ông ta sai khiến..."

Mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch, bàn tay nắm chặt Thiên Gia thần kiếm. Nàng cúi đầu xuống nhìn Trương Tiểu Phàm, trong ánh mắt vẫn chan chứa tình cảm dịu dàng đau đớn.

Các phái chính đạo đã nhiều lần giao chiến với Quý Vương Tông nhưng rốt cuộc đều bị thất bại. Điều đáng sợ nhất là hầu hết đều đã bị Hồng quang lấy đi tâm trí, trở thành nô lệ của Quý Vương. Hôm nay, Quý Vương Tông đã tiến tới Thanh Vân Sơn, làm mưa làm gió trong hàng trăm dặm vuông của dãy Thanh Vân, bao gồm cả thường dân trong Hợp Dương thành. Trước đó, Quý Vương Tông nhân số thậm chí không nhiều hơn mười vạn, vậy mà giờ đây đã biến thành đại quân hùng hậu, đang tiến đến uy hiếp Thanh Vân Môn.

Lục Tuyết Kỳ chăm chú ngắm nhìn gương mặt Tiểu Phàm, đôi mắt kiều mĩ chảy dài hai dòng lệ. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống bàn tay lạnh giá của hắn: "Ta vốn nghĩ sẽ bất chấp tất cả, bỏ đi tu đạo để cùng chàng gắn bó trọn đời, nhưng giờ đây ta không thể tránh được nữa..."

Đôi môi nàng run lên, từ từ gục đầu xuống: "Thanh Vân Môn đã nuôi dưỡng ta trưởng thành, sư phụ với ta ân trọng như núi. Biết ta tới đây, nhất định họ sẽ trách móc nguyên rủa ta. Điều này ta có thể dằn lòng cam chịu, nhưng lúc này ta lại không thể không trở về!"

Lục Tiểu Kỳ đắm đuối ngắm nhìn khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, dồn hết mọi tình cảm lên ánh mắt, chừng như muôn níu giữ lại tất cả. Cơn gió nhẹ lan tới, vẩy áo nàng lất phất bay bay.

"Thanh Vân Môn đang lâm nguy, Tru Tiên Kiếm Trận vô địch thiên hạ đã không còn tồn tại nữa rồi. Trận chiến này... e là lành ít dữ nhiều. Ta cũng không biết có thể nhìn thấy chàng nữa không..." Lục Tuyết Kỳ thở một hơi sâu, đưa tay lau vội dòng nước mắt, khéo môi hé nở nụ cười chua chát, thì thầm bên tai Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm! Không biết có phải là ý trời, chúng ta có duyên mà không có phận. Thế nhưng..."

Nàng nghẹn lời giây lát, đoạn khẽ nói, dịu dàng mà kiên định: "Nhưng, ta không bao giờ hối hận!"

Dứt lời nàng cúi xuống, nhè nhẹ đặt lên môi hắn một nụ hôn.

Nụ hôn thoang thoảng, nhưng tình yêu lại vô bờ...

Lục Tuyết Kỳ cắn môi đứng lên, đắm đuối nhìn Quỷ Lê lần cuối rồi quay người bước đi. Nàng hiểu mình phải làm gì, cho dù rất nhiều lần muốn ngoái lại, nhưng rốt cuộc nàng đã nén được lòng, như nàng đã kềm nén mười năm trời đằng đẵng.

Hay nàng biết, nếu như chỉ một lần nhìn lại, nàng sẽ không bao giờ có được dũng khí rời xa.

Tà áo trắng bay bay, bóng người dần mờ khuất.

***

Gió vẫn không ngừng lay động cỏ cây, mang hương thơm ngọt ngào đi khắp chốn. Tiểu Hồi lặng lẽ đến bên Trương Tiểu Phàm, trèo lên ngực hắn, trông theo bóng dáng tà áo trắng khuất dần.

Bàn tay Trương Tiểu Phàm lại cử động nhẹ nhè.

Gió vẫn thổi, thời gian vẫn chậm chậm trôi đi, Thảo Miếu thôn vẫn cứ thế chìm trong tĩnh mịch. Ngày đêm nối tiếp nhau, ngày qua tháng lại, sao trời cũng sáng lên rồi lại lặn, chứng kiến những bi kịch nhân gian.

Con khỉ Tiểu Hồi vẫn ngồi yên trên ngực Trương Tiểu Phàm, bộ dạng đã có phần mệt mỏi. Nó há miệng ngáp dài rồi ho lên mấy tiếng "Khẹc khẹc khẹc!" Đột nhiên như cảm thấy điều gì, ba con mắt của nó trợn lên nhìn xuống.

Một tiếng thở nhẹ nhè, rồi Trương Tiểu Phàm dần mở mắt ra.

Đôi mắt đã sống lại nhưng tròng mắt vẫn còn trăng dã. Trương Tiểu Phàm vẫn nắm bất động, yên lặng nhìn sao trời xoay chuyển trên cao.

Gió đêm rì rào, cỏ cây lao xao. Trong bóng đêm sâu thẳm ấy, những vì sao không ngừng lấp lánh, như chứng cứ của sự vĩnh hằng. Cuộc sống con người có kéo dài đến mấy, cũng chỉ là khoảnh khắc trong vô tận của vũ trụ mà thôi...

Thần tình Trương Tiểu Phàm đã dần trở lại ung dung. Hơn mươi năm qua, tâm trí hắn mới thôi không còn bi thương kích động. Hắn nằm yên tại chỗ, âm thầm ngắm nhìn trời cao.

Đêm đen vô tận, đất trời yên ắng, chỉ có tiếng gió khua cây lá rì rào.

***

Bình minh xuất hiện, trời lại rạng.

Ánh bình minh tỏa sáng xóa đi bóng đêm còn sót lại. Trương Tiểu Phàm nhắm nghiền đôi mắt, cứ nằm yên như thế rất lâu. Đến khi mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp trùm lên thân thể, lúc này hắn mới mở mắt ra lần nữa, và thực sự đứng lên.

Phải loạng choạng một lúc hắn mới đứng vững được trên đất. Quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, Tiểu Phàm dần nhận ra quang cảnh đã gắn bó thân thiết với hắn từ tuổi ấu thơ, những ký ức thân thiết vô chừng mà cũng bi thương tột độ.

Hắn bước chân đi, bàn chân giẫm lên thảm cỏ mềm mại không gây ra một tiếng động. Tiểu Hồi theo sát bên cạnh, vất vả lăm mới leo được lên vai hắn.

Trương Tiểu Phàm lặng lẽ đi về phía bắc Thảo Miếu thôn, nơi còn một đống đổ nát càng làm tăng thêm vẻ hoang tàn. Nhìn ra xa hơn, mắt hắn bắt gặp bóng dáng của ngôi miếu nhỏ năm nào.

Hắn dừng chân lại ngắm nhìn hồi lâu, quan sát kỹ hơn cảnh đổ nát của ngôi miếu. Rất lâu sau đó hắn mới mỉm một nụ cười, nụ cười chua chát nhưng không còn một chút gì oán giận.

Đoạn, hắn quay người đi, không một lần ngoái đầu nhìn lại: "Nào, đi thôi Tiểu Hồi!"

Con khỉ Tiểu Hồi "khẹc khẹc" lên mấy tiếng nho nhỏ, theo bản năng lại đưa tay gãi đầu. Trương Tiểu Phàm khẽ nhắm mắt, đón nhận làn gió mát thổi tới:

"Đi thôi, đến nơi chúng ta cần đến!"

Ánh mắt hắn hướng về phía trước, ngắm nhìn dài Thanh Vân Sơn sừng sững chọc thẳng trời cao.

***

Thanh Vân Sơn một thời ngạo nghễ, giờ đây vắng lặng hoang tàn. Con đường lên núi vô cùng tĩnh mịch, vì sự biến đổi đây khiến nhân gian trăm họ tan tác hay vì Đạo Huyền chân nhân đã mất đi sức mạnh vô địch nên người ta không còn thờ kính như xưa?

Khi mặt trời bắt đầu ngả về phía tây, Quý Lệ cũng đã đi tới con đường rừng giữa hai dãy núi. Con đường đó hắn đã đi qua không biết bao nhiêu lần, đã quen thuộc từng cành cây ngọn cỏ, vậy mà hôm nay bước chân của hắn lại chậm rãi ngại ngài, khóe mắt hắn rõ những vệt suy tư.

Đường núi gập ghềnh, hai bên đường cổ thụ tỏa bóng, tiếng chim ríu rít vọng từ trên những tàng cây. Quý Lệ vẫn chậm rãi bước đi, con đường hoang vắng nối dài hun hút. Hơn hai ngàn năm thịnh rồi suy, không biết bao nhiêu sự kiện đã xảy ra trên con đường này?

Đã tối ngã ba đường. Quý Lệ dừng bước, phóng tầm mắt nhìn về phía trước. Đằng sau những kẽ lá hàng cây thấp thoáng một góc lớn điện thờ Tổ sư của Thanh Vân Môn. Hắn chợt mỉm nhẹ cười, rẽ sang con đường nhỏ. Ngã ba cách Từ đường Sư tổ không xa, chẳng mấy chốc ngôi điện thờ đã hiện ra trước mắt. Quý Lệ đứng nép vào cây đại thụ sum suê, dõi mắt nhìn về phía trước.

Đại điện ảm đạm như hàng trăm năm nay vẫn thế, trên khoảng sân trước bậc tam cấp, lá cây rụng chất chõng. Một lúc sau, từ trong điện thờ đi ra một người vận toàn đồ trắng, khuôn mặt tuấn tú phi phàm, nhẹ cười ung dung túc trực trên môi. Trong tay người đó không phải bảo kiếm mà là một cây chổi cán dài.

Người đó nhìn ngắm lá cây ngập tràn trên đất, khuôn mặt lộ nét tươi cười, thở sâu mấy hơi thưởng thức hương thơm núi rừng, đoạn giơ chổi quét nhẹ lá rụng trên sân.

Cây chổi loang loáng vung lên, lá rụng dạt sang một phía. Lá cây tựa như những đứa trẻ không biết vâng lời, bay lên toán loạn như muốn trở về chổ cũ, người đó mỉm cười rồi quét nhẹ thêm một lần.

Gió lùa, rừng cây lao xao lay động.

Phía xa sau cây đại thụ, Trương Tiểu Phàm lặng ngắm bóng dáng người quét rác kia, lòng rộn lên niềm vui ý nhị.

Lâm Kinh Vũ đường như cảm nhận được điều gì, đôi tay chợt chững lại, quay người nhìn ra phía con đường, nhưng bỗn bề chỉ là núi rừng vắng lặng, không hề có một dấu vết của con người.

Hắn lắc đầu mỉm cười, lại vung chổi quét tiếp lá khô.

Phía sau rừng cây, Trương Tiểu Phàm bước đi chậm chạp, mỗi bước cứ xa dần thêm Từ đường Sư tổ. phút chốc hắn đã trở lại ngã ba đường. Lần này, hắn nhắm về hướng Ảo Nguyệt Động Phủ, chậm rãi nhưng kiên quyết bước tới.

Tâm linh hắn cảm nhận rõ ràng, tại chốn sâu thẳm của Ảo Nguyệt Động Phủ đường như có một sức mạnh thần bí nào đó đang không ngừng gọi hắn, thúc giục hắn đi tới nơi ấy.

Tiếng gọi ấy, khi còn ở Thảo Miếu thôn hắn đã cảm thấy, giờ đây lại càng giục giã lên thêm.

Rốt cuộc Trương Tiểu Phàm cũng đến được nơi cần đến. Hắn dừng bước chăm chú ngắm nhìn nơi linh thiêng với hắn một thời.

Nhin bể ngoài, thạch động này không khác gì so với bất kỳ hang động nào, đều là đá núi gồ ghề, mặt đất chai cứng. Điều khác lạ chỉ là mặt đất phía trước cửa

động đã bị những bàn chân người giẫm đạp đến nhẵn bóng lên. Thế nhưng, với Thanh Vân Môn, thạch động này lại là tượng trưng cho hơn hai ngàn năm thịnh suy của môn phái. Còn giờ đây, trước mắt Trương Tiểu Phàm, Áo Nguyệt Động Phủ chẳng qua cũng chỉ là một cửa động không hơn không kém mà thôi!

Hắn mỉm cười, ung dung đi thẳng vào trong, không một chút chần chừ do dự.

Ánh sáng bên ngoài bị vách đá chặn lại, bên trong động càng vô cùng vắng lạnh, vẫn là đồ hình Thái Cực trên vách đá, chẳng khác chút nào so với lúc hắn đến đầu tiên.

Trương Tiểu Phàm lại gần đặt tay lên Thái Cực đồ hình, một luồng sáng nhát lóe lên, đó là Huyền công tâm pháp trấn giữ cho cẩm địa Thanh Vân Môn này. Trong ánh sáng huy hoàng ấy, bức Thái Cực đồ hình bắt đầu có phản ứng, mỗi lúc một sáng lóa lên.

Một lúc sau, cánh cửa đá bên cạnh mở ra, lộ rõ một khoảng khói mù cuồn cuộn dâng lên như sóng nước.

Trương Tiểu Phàm chăm chú nhìn vào làn sóng cuộn. Lần thứ nhất đi vào, dường như có một sức mạnh nào đó giữ chân hắn lại bên ngoài. Nhưng lần này từ cánh cửa lại như tỏa ra một sức hút kéo hắn vào trong, tâm trí bắt đầu chao đảo.

Trương Tiểu Phàm thở một hơi sâu, không chút do dự mạnh bước tiến vào.

Luồng hơi mát lạnh ập vào mặt khiến Trương Tiểu Phàm tưởng như vừa bị nhão sâu vào nước. Nhưng thực sự chung quanh hắn chỉ là một thế giới hư vô, một vùng tối tăm, không bờ bến, không ánh sáng.

Tiểu Hồi trên vai hắn động đậy, kêu lên khe khẽ. Trương Tiểu Phàm đưa tay xoa đầu trấn an con khỉ, Tiểu Hồi "khẹc khẹc" mấy tiếng rồi lại ngồi yên.

Trước mắt Trương Tiểu Phàm chỉ là một màn đen. Hắn chú thị nhìn rất lâu, không một động tác nào khác, mãi đến phút cuối mới nở một nụ cười tự tại, mắt nhắm nghiền đi thẳng về phía trước.

Mới đi thêm vài bước, màn đêm lạnh lẽo yên ắng đột nhiên tan đi. Bỗng "ầm" một tiếng như trời long đất lở, làn hơi nóng hầm hập phả vào mặt. Phút chốc Trương Tiểu Phàm thấy như bị rơi vào trong biển lửa. Những cơn đau dữ dội xé nát thân thể hắn, da thịt rát bỏng đến mức mất đi tri giác.

Tiểu Phàm nhắm nghiền đôi mắt, da thịt trên mặt co dùm lại trong cơn đau đớn tột cùng nhưng khoe môi vẫn an nhiên nụ cười, từng bước từng bước một tiến lên phía trước.

Tiểu Hồi bắt đầu kêu lên sợ hãi, tim đập thình thịch hỗn loạn. Tiểu Phàm nhấc con khỉ trên vai xuống giữ trước ngực, con khỉ rúc đầu vào áo hắn, nắm yên không động đậy.

Tiếng lửa cháy ào ào ngày một dữ dội hơn lên, không khí quanh hắn càng lúc càng thêm rát bỏng. Nỗi đau đớn không ngừng tăng thêm, mỗi bước chân đi là cả

một cõi găng tột cùng. Nhưng Tiểu Phàm vẫn không dừng lại, chậm rãi nặng nhọc tiến về phía trước.

Cảm giác rùng rực nóng bức rồi cũng vơi đi, xung quanh hắn trở lại trống vắng mènh mông, nỗi đau đớn tan dần. Trong cảnh tĩnh mịch, bỗng nhiên một tiếng thánh thót của nước vang lên bên tai, giọt nước lạnh giá không biêt từ đâu rơi xuống mặt hắn.

Giọt nước lạnh giá làm Tiểu Phàm bất giác rùng mình.

Trong khoảnh khắc ấy mọi tiếng động dường như lui đi, đất trời cũng không còn nữa, tâm trí Trương Tiểu Phàm chỉ còn lại đồ hình Thái Cực khắc trên vách đá. Ngọn sóng như rồng cuốn lên cao muôn trượng rồi đổ ập xuống dữ dội. Tất cả những nguy nga của trời đất bỗng biến thành nhỏ bé, bị ngọn Thanh Vân Sơn sừng sững nuốt chửng vào lòng. Từ trong hư vô, hàng thăm ngọn gió lạnh buốt nổi lên như cắt từng thớ thịt Tiểu Phàm, làm hắn đau đớn hơn gấp bội phần cảm giác bị lửa nóng thiêu đốt.

Toàn thân Trương Tiểu Phàm lại một lần nữa phải chịu đựng những cơn đau đớn tột độ. Thần kinh vốn lì lợm của hắn dường như đã không chịu được nữa. Hàng ngàn bàn tay đang cấu xé da thịt hắn, ngực bị nén lại chừng như không thể thở nổi, chừng như cơ thể hắn đang chìm vào trong đáy biển sâu, những áp lực vô cùng vô tận nghiền nát cơ thể hắn thành bột tan vào trong nước.

Như thế là ta đã chết! Trước khi chết cũng phải hé mắt nhìn chung quanh... cũng giống như một ngọn đèn. Ý nghĩ vừa đến trong đầu, trước mặt hắn bỗng xuất hiện một ngọn đèn leo lé t xa xăm, như vẫy gọi cung lại như chẽ nhạo.

Trương Tiểu Phàm hít sâu, tiến bước chậm chạp về phía trước, mắt nhắm nghiền, giá lạnh bốn bề xâm lấn cơ thể hắn ngày một dữ dội. Tiếng gầm rú vang dội bên tai, hàng ngàn âm thanh dữ dội ập tới làm quay cuồng đầu óc. Vầng trán Trương Tiểu Phàm lạnh toát, sắc mặt trắng nhợt tiêu tụy, nhưng hắn vẫn chậm chạp tiến bước.

Bước tiếp bước, chậm rãi nhưng kiên quyết, như cuộc đời con người ta vẫn vậy, cứ từ từ tiến về phía trước, đi đến cùng không bao giờ ngoại lại. Cơn thủy triều đã chậm chạp thoái lui, những âm thanh dữ dội dần tan biến, sự vắng lặng lại trở về ngự trị. Trong cõi âm u chỉ còn nghe bước chân của Tiểu Phàm.

Đơn độc một con người, đi mãi về phía trước.

"Tiểu Phàm...!"

Bỗng một âm thanh tựa tiếng sét vang lên từ sau lưng hắn. Tiểu Phàm sững lại không còn tin vào tai mình, đây là lần đầu tiên hắn dừng chân bước.

Mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng môi hắn đã bắt đầu mấp máy, mấp lần nắc nghẹn, mấp lần tim như dao cắt, vô vàn lần chìm trong tuyệt vọng, hắn rên rỉ trong đau đớn: "Bích Dao...!"

Âm thanh quen thuộc đó lại vang lên, vô vàn thân thương, mang theo tình yêu đã khắc sâu vào tâm khảm.

"Tiểu Phàm! Chàng không nhớ đến thiếp nữa sao? Hãy nhìn thiếp đi, được không?"

Toàn thân Trương Tiểu Phàm run bắn lên, người oằn lại như rơi vào cơn giặc xé kinh liệt. Nhiều lần hắn đã toan quay đầu nhưng lại nghiến răng chắp nhận nỗi giày vò. Cho dù cơ thể không bị lửa nước hành hạ nhưng con người hắn lúc này mồ hôi ướt đẫm, mặt mũi biến dạng như chìm trong đau đớn tột cùng, hơn cả lúc bị tra tấn trong gió lạnh lửa nóng.

Lại những tiếng kêu gào trầm trầm không dứt dội lên từ phía sau Trương Tiểu Phàm. Cả một kiếp đời phiêu bạt, phải chăng là vì những tiếng gọi ấy? Cớ sao ta lại không thể ngoại đầu?

"Aaa!"

Trương Tiểu Phàm bỗng hét lên, toàn thân run lẩy bẩy, hàm răng nghiến chặt, các khớp xương kêu lên răng rắc, nỗi chịu đựng dường như đã đến đỉnh điểm.

Vậy mà những cơn đau vẫn còn chưa kết thúc. Ngoài tiếng gọi của Bích Dao còn muôn vàn những tiếng kêu gào khác. Dần dần hắn nghe rõ ràng những âm thanh ấy, tất cả đều là những người mà hắn khắc cốt ghi xương.

Cha, mẹ!

Sư phụ Phổ Trí!

Điền Bất Dịch, Tô Như!

Những cái tên nỗi dài vô tận, những âm thanh tiếp nối âm thanh, ngọn sóng nối liền ngọn sóng gào kêu phía sau lưng hắn. Quá khứ một đời như khói như mây không ngừng diễn ra trong tâm trí hắn.

Ngàn non vạn suối, tuyết thăm rừng sâu, hai mươi mấy năm đơn độc một mình...

Hắn không muốn đơn độc, không cần phải trưởng sinh, điều hắn muốn chỉ là được sống cùng với những người thân yêu...

Trương Tiểu Phàm ôm đầu nấc lên, như một đứa trẻ đơn côi không còn một nơi nương tựa.

Nước mắt cứ thế rơi lâ châ, tiếng kêu gào vô cùng vô tận cứ dội bên tai, bùa vây lấy hắn, những tiếng kêu thúc giục hắn phải ngoái đầu nhìn lại.

Thế nhưng, hơi ấm nhàn nhạt của nước mắt trong lòng bàn tay đã khiến Tiểu Phàm từ từ bình tâm trở lại. Cảm giác ấm áp quen thuộc ấy không lâu trước hắn đã có với một người. Cũng là con người ấy, khi hắn sắp rửa tan, đã dịu dàng mà kiên cường bên cạnh, không phút giây nào xa rời hắn. Không biết bao nhiêu đêm, người ấy đã thức trắng mà dùng thân thể sưởi ấm cho Tiểu Phàm.

Đã từng, trong tuyệt vọng vô cùng, những giọt nước mắt nóng hổi từ khuôn mặt nàng đã rơi xuống khuôn mặt và bàn tay hắn. Cảm giác ấm áp ấy mách bảo Tiểu Phàm, bên cạnh hắn vẫn còn có một người...

Đời này kiếp này, nghìn non vạn núi, băng tuyết trắng rùng.

Hắn không cô độc!

Bên cạnh hắn vẫn có một người!

Những âm thanh xung quanh lại trở nên dồn dập, hàng vạn tiếng gào réo lại vang lên. Nhưng Trương Tiểu Phàm đã chậm chạp đứng dậy, những nét khổ đau trên khuôn mặt dần dần.

Đột nhiên hắn khẽ mỉm miệng cười, nụ cười luyến tiếc, thê lương nhưng thanh thản. Đoạn hắn lại chậm chạp bước về phía trước, mặc những âm thanh không ngớt phía sau, bình tĩnh bước đi trong những tiếng gào kêu thảm thiết.

Sự tĩnh mịch lại một lần nữa buông xuồng.

Tiếng ho khe khẽ vọng đến từ phía trước mặt Tiểu Phàm, là tiếng ho của một lão nhân ốm yếu. Hắn ngạc nhiên cẳng mắt nhìn về phía đó.

"Thì ra là người...!"

Trương Tiểu Phàm nhắm mắt đứng yên tại chỗ, hít một hơi sâu rồi chậm chạp thở ra.

Hắn từ từ mở mắt.

Chương 256

Thiên Đạo

Trương Tiểu Phàm từ từ mở mắt.

Trước mặt hắn không phải là núi non hang động như trong tưởng tượng, bốn xung quanh chỉ là một sự hoang vắng đến ghê người.

Một dải sa mạc hoang vu trải dài vô tận, không có lấp một lá cây ngọn cỏ, bốn bề chỉ là đá cát điệp trùng, gió thổi u u cuốn cát bụi bay mù mịt. Trên đầu hắn là trời xanh kỳ vĩ, những đám mây tím sẫm đè nặng như nhấn chìm con người xuống đất. Trong tầng mây quái đản đó, những tia chớp nhì nhằng sáng lòa phóng tới chân trời xa.

Chốn chân trời ấy lại là một vòm trời xanh thăm, vô vàn vì sao rực rỡ tỏa ánh sáng huy hoàng. Trương Tiểu Phàm thu ánh mắt nhìn về phía trước. Trên hoang mạc lạnh lẽo, xa xa sừng sững một tảng đá lớn, bốn phía đều có bậc cao đến bảy tầng. Trên tảng đá có bảy cây cột lớn, mỗi cột cao tới mươi trượng, lớn những ba vòng tay người ôm. Chính giữa tảng đá là một lư đỉnh

cổ. Một lão nhân đang dựa lưng vào lư đỉnh, bộ dạng trông mệt mỏi vô cùng. Lão nhân già nua đó đang nhìn đăm đăm về phía Trương Tiểu Phàm.

Tiểu Phàm nhận ra người đó, không ghìm nổi phải thoát rùng mình. Con người già nua ấy đúng là Đạo Huyền chân nhân, chưởng giáo Thanh Vân Môn hiện tại.

Xung quanh Đạo Huyền chân nhân chòn vờn luồng hắc khí lạnh lẽo, nhìn kỹ lão không còn vẻ đạo cốt tiên phong hiệu lệnh thiên hạ như hắn biết trước đây mà chỉ toát ra sự hắc học hung ác khôn tả.

Đạo Huyền chân nhân uể oải đứng dậy, bỗng nhiên cười toáng lên: "Không ngờ nhà ngươi đã tự đi qua được Ảo Nguyệt Đạo, khá lắm!"

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, quay người nhìn lên, chỉ thấy nơi hắn vừa bước ra là một cửa đá cao sừng sững, không giống chút nào với cảnh hoang vu của thế giới xung quanh. Bên trong cửa đá thấp thoáng con đường hắn vừa đi qua, mờ mờ trong khói trắng đậm dờn. Con đường trông hiền lành vô hại ấy, tưởng chừng hắn đã phải mất cả một đời mới đi qua nổi.

Trương Tiểu Phàm nhớ lại những nỗi đau vừa trải, lòng thoát dãy lên cảm giác sợ sệt. Nhưng chỉ sau giây lát, khóc môi hắn nở một nụ cười, quay trở lại đối mặt với Đạo Huyền chân nhân.

Con người trước mặt hắn, có thể nói đã trực tiếp gây nên cái chết cho ân sư Điền Bất Dịch mà hắn yêu kính hơn hết thảy, và cũng đã gián tiếp giết hại sư nương Tô Như, chỉ có điều giờ đây lão già yếu đến khó tin, không còn chút nào dáng vẻ hiếp người ngày trước nữa. Trong lòng Trương Tiểu Phàm cũng không một mảy may ý niệm báo thù.

"Ông không sao đấy chứ?" Trương Tiểu Phàm đi đến trước mặt Đạo Huyền chân nhân, hỏi giọng bình tĩnh.

Đạo Huyền chân nhân nhìn hắn, trên khuôn mặt mệt mỏi chợt nở một nụ cười kỳ quái, không hề nhắc gì đến ân oán quá khứ mà chỉ hỏi một câu tưởng chừng vô nghĩa: "Người đến đây làm gì?"

Trương Tiểu Phàm trầm ngâm giây lát, trả lời: "Ta cảm thấy muốn đến thì đến thôi!"

Đạo Huyền chân nhân nhìn chăm chăm vào hắn, đoạn lắc đầu cười rộ: "Hay lắm, muốn đến thì đến, hè hè..."

Tiếng cười của lão ngày càng trở nên điên cuồng, biểu tình trên mặt dường như cũng ngày càng kịch liệt. Trương Tiểu Phàm chỉ lặng lẽ đứng nhìn. Mai một lúc lâu Đạo Huyền chân nhân mới thôi cười, sắc mặt đột nhiên chùng xuống bội phần mệt mỏi.

"Người không định báo thù cho sư phụ sao?"

Đạo Huyền chân nhân bỗng gay gắt hỏi. Trương Tiểu Phàm không trả lời, vẫn đứng lặng lẽ nhìn lão. Ánh mắt hắn ung dung bình tĩnh, dường như còn ẩn một chút bi ai. Con khỉ Tiểu Hồi chợt động đậy rồi chui ra ngồi lên vai hắn.

Thân thể Đạo Huyền chân nhân chợt giật lên, sắc mặt cũng dần thay đổi. Vẻ mệt mỏi tiêu tan, ánh mắt bỗng sáng lên kỳ dị. Khí thế khuynh đảo thế gian trỗi dậy như sóng trào, nhanh chóng xâm chiếm cả con người lão.

Nguồn sức mạnh vô hình đáng sợ đó làm cho Tiểu Phàm phải néo mắt lại. Đạo Huyền chân nhân đứng lên, luồng hắc khí trên cơ thể lão nhanh chóng vây lấy Trương Tiểu Phàm. Lão nhìn chăm chăm vào hắn, cười gằn thâm độc: "Thế thì, nhà ngươi có sợ không?"

Bỗng một tiếng "Âm" lớn phát ra từ phía sau Đạo Huyền chân nhân, chiếc đinh cổ nát vụn trong nháy mắt, mảnh vụn bắn ra tứ phía. Trương Tiểu Phàm lùi lại một bước, đưa tay che mặt.

Một thanh kiếm từ trên chiếc đinh cổ rơi xuống, lưỡi kiếm sắc nhọn cắm ngập vào bệ đá như cắm xuống bùn.

Cổ kiếm Tru Tiên!

"Ha ha ha ha ha!"

Hắc khí cuồn cuộn trùm kín Đạo Huyền chân nhân, lão chia bàn tay. Dường như có linh tính, Tru Tiên Cổ Kiếm rung lên rồi bật ra khỏi đá, bay lên vào tay Đạo Huyền trong tiếng cười điên cuồng không dứt.

"Nếu như ngươi đã vô dụng như thế thì hãy để ta cho ngươi đi gặp sư phụ, ha ha ha...!"

Đạo Huyền chân nhân cười vang độc ác, vận lực nắm chặt chuôi Tru Tiên Cổ Kiếm. Trong khoảnh khắc, cả tể đòn khổng lồ chao đảo. Một nguồn sức mạnh ghê gớm phát ra từ thanh cổ kiếm khiến bảy cây cột đá cùng lung lay phát sáng, ánh sáng mỗi lúc một mạnh lên. Cuối cùng, cả bảy cột đá hóa thành bảy cột sáng bảy màu chói mắt, chiếu thẳng lên trời cao.

Bảy cột sáng bảy màu xuyên thẳng qua những tầng mây. Phút chốc, những tầng mây dày trên cao tể đòn bắt đầu xoay vần dữ dội. Những tia chớp sáng lóe rạch nứt bầu trời, thấp thoáng khung cảnh Thiên Cung kỳ vĩ.

Trương Tiểu Phàm nín thở ngược nhìn lên trời cao. Đến lúc này hắn mới hiểu, tại sao nơi đây lại được gọi là Áo Nguyệt Động Phủ.

Thiên Cung cao vời bị sức mạnh ghê gớm của Tru Tiên Cổ Kiếm rách nát, lộ ra bóng trăng huyền ảo sáng ngời. Những sắc màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, tím lấp lóe trên Áo Nguyệt xa xôi, phát ra những ánh sáng rực rỡ thần bí.

Bảy cột sáng trên tể đòn đột nhiên bốc lên nhập vào Áo Nguyệt làm cho ánh sáng Áo Nguyệt càng mạnh thêm lên, bảy sắc màu nhấp nháy không ngừng. Khoảnh khắc sau, từ trong Áo Nguyệt hiện ra một thanh kiếm bảy màu. Kiếm đi tới đâu,

mây đen tan biến tới đó, sức mạnh ghê hồn nếu không nhìn thì không ai tưởng nổi.

Mặt Trương Tiểu Phàm đã trở thành trăng bệch, uy lực đó hắn chưa bao giờ chứng kiến, quả thật là một Kiếm trận cổ kim vô địch! Chỉ trong giây lát, muôn vàn ngọn Tru Tiên Cổ Kiếm hiện ra bay khắp bầu trời. Dưới ánh sáng tỏa chiếu của Ảo Nguyệt, cây kiếm chủ mỗi lúc một rực rỡ oai phong, uy lực còn lớn hơn cả khi còn trên tay.

Đôi mắt của Đạo Huyền chân nhân biến đổi thoáng sáng thoáng tối, tiếng cười khô lạnh vang lên như xoáy vào tai Trương Tiểu Phàm:

"Trong Ảo Nguyệt Động Phủ, sức mạnh của Tru Tiên Cổ Kiếm càng mạnh mẽ gấp bội. Cho dù nhà ngươi có là Đại La Kim Tiên thì cũng tan xương nát thịt, hiểu chưa?"

Vừa dứt lời, thanh kiếm trong tay lão lại xoay tít, phút chốc đất trời chao đảo quay cuồng, gió mây biển sắc, tiếng sấm rền vang đất trời. Trên trời xanh, cây kiếm lớn thoáng ẩn hiện, chĩa thẳng vào Trương Tiểu Phàm.

Kiếm ảnh lao xuống, bao tố dậy lên, Trương Tiểu Phàm hiểu rõ hắn không thể chống đỡ, cũng không còn đường né tránh. Có ai ngờ rằng cả trời cao cũng phải chuyển vần trước cổ kiếm Tru Tiên? Một đạo hào quang trùm xuống bao lấp toàn bộ tay, ngờ như đè bẹp thân xác Tiểu Phàm. Dưới sức nặng khủng khiếp ấy, hai chân hắn dần dần quy xuống. Dưới chân hắn nền đất không ngừng rung rinh. Trong vòng mấy chục trượng vuông, mặt đất nứt toác ra như mui rùa.

Uy lực của thanh kiếm lớn đến không tưởng nổi. Từ sau khi Tru Tiên Cổ Kiếm bị gãy nằm dưới Ảo Nguyệt, không ai ngờ uy lực của nó dường như mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Đất trời còn phải rạn nứt, con người làm sao có thể tồn tại? Cho dù đạo hạnh cao đến mức nào, cũng chỉ có một đường nhắm mắt chờ chết!

Trong giây phút giữa sống và chết ấy, trong lòng Trương Tiểu Phàm lại bình tĩnh vô cùng, như người đi xa sắp về nhà, môi vẫn hé nụ cười an nhiên tự tại.

Có lẽ Hoàng thiên chưa muốn hắn phải chết. Khi Trương Tiểu Phàm chỉ chút nữa là lìa đời thì có một tiếng gọi từ xa vọng lại.

"Sư huynh, dừng tay!"

Âm thanh nghe rất trẻ trung nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa một uy lực vô cùng. Hình như người đó chỉ là tiễn miệng lên tiếng, nhưng một câu ngắn ngủi ấy lại rung động lòng người, khiến máu huyết trong người phổi sôi lên.

Trời khuynh đất đảo, quỷ thần cũng không ngăn được sức mạnh của cổ kiếm Tru Tiên. Bỗng nhiên, tất cả phải ngưng lại, dường như Đạo Huyền chân nhân với sức mạnh vô địch trong tay cũng phải cố kỵ giọng nói đó. Những nét độc ác trên khuôn mặt lão chợt tan biến, sững sờ nhìn ra phía sau Tiểu Phàm. Tiếng nói lão cũng trở thành run run đứt quãng.

"Sư đệ... Vạn sư đệ...!"

Áp lực lên thân thể Tiểu Phàm bỗng nhiên tan biến, những vết nứt dưới chân hắn cũng gắn liền trở lại như chưa từng có gì xảy ra. Ngoài nhìn lại phía sau, hắn chỉ nhìn thấy một bóng áo trắng đứng ngay bên cánh cửa, nơi hắn vừa đi qua.

Đó là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, trên môi nở nụ cười ấm áp, đôi mắt toát lên vẻ nhiệt tình tin cậy. Gió hoang mạc thổi mạnh, tà áo trắng trên người chàng tung bay, thanh thoát mà kiêu hanh. Nhìn người đó, Trương Tiểu Phàm bất giác trỗi dậy cảm giác khâm phục tin yêu. Chỉ cần người đó nói một câu, hắn sẽ không do dự đi theo đến cùng trời cuối đất!

Trời xanh vô tận, Ảo Nguyệt long lanh.

Hai môn nhân ưu tú của Thanh Vân Môn, xa nhau bao năm giờ đây gặp lại trong một không gian hư vô huyền ảo.

Thân thể Đạo Huyền chân nhân chậm chậm run lên, Tru Tiên Cổ Kiếm trong tay từ từ hạ xuống. Lão đi từng bước nặng nhọc rời khỏi tể đàn, đi về phía bóng hình màu trắng ấy, không thèm nhìn tới Trương Tiểu Phàm.

Áo bào trắng tung bay, khuôn mặt ngời sáng của một thời nhiệt huyết trong ký ức phát ra ánh sáng tươi rực rỡ. Ánh sáng ấm áp và nhiệt thành đó đã từng là niềm thân yêu nhất trong lòng Đạo Huyền chân nhân. Con mắt đã từ lâu khô khốc của lão úa ra giọt lệ nóng hỏi: "Sư đệ... có phải đúng là đệ không?"

Chàng thanh niên áo trắng ấy đứng yên đó, không rời xa cửa đá, mỉm cười: "Sư huynh, huynh khỏe chứ? Đã bao lâu chúng ta không gặp nhau rồi nhỉ?"

Toàn thân Đạo Huyền chân nhân run lên nhẹ nhè, cho dù trong tay vẫn cầm cổ kiếm Tru Tiên, hắc khí trên người lão đã hoàn toàn tiêu tán. Chính vào lúc ấy, những đau đớn trong người Trương Tiểu Phàm biến mất, sắc mặt hắn trở lại bình thản tự tại.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Đạo Huyền bỗng như già đi đến hàng chục tuổi, tựa như bao nhiêu sức lực trong người đều đã bị cổ kiếm Tru Tiên hút hết. Thế nhưng lão hoàn toàn không chú ý đến sự thay đổi của mình, chỉ dồn hết chú ý vào thanh niên áo trắng thẩn bí kia. Lão chậm chậm chìa tay, chạm lên bóng dáng từng một thời thân thuộc:

"Sư đệ...!"

Tiếng kêu nghẹn ngào vang lên. Bàn tay Đạo Huyền cắt qua bóng áo trắng nhưng chỉ chạm vào hư vô. Lão sững lại, đôi chân không còn đứng vững, hai tay bám vào cánh cửa đá, miệng thở hổn hển, sắc mặt đờ đẫn tuyệt vọng.

Bóng dáng áo trắng bỗng tiêu tan nhưng lại xuất hiện ngay trước mắt Đạo Huyền, vẫn trong phạm vi cánh cửa đá đang mở. Hình ảnh chàng thanh niên cương nghị vẫn nguyên vẹn nụ cười: "Sư huynh, sao huynh vẫn không chịu tỉnh lại?"

Đạo Huyền chân nhân ngược đầu nhìn lên, đôi mắt đờ đẫn, miệng lẩm bẩm: "Tỉnh lại, tỉnh lại cái gì?"

Chàng thanh niên áo trắng chăm chú nhìn lão, ôn tồn: "Sư huynh, huynh thông minh một đời, sao lại chịu hổ đồ một phút? Hãy vứt bỏ những ý niệm thế tục, vứt bỏ những dục vọng vô nghĩa về sức mạnh vô địch ấy đi! Bao nhiêu năm tu đạo, lẽ nào cuối cùng huynh lại sa vào con đường này?"

Thân thể Đạo Huyền chân nhân dần run bắn lên, giờ đây nhìn lão hoàn toàn đã là một lão nhân già yếu. Trong ý niệm cuối cùng của cuộc đời, lão cố giãy giụa, muốn nhìn thấy rõ hơn con đường đi về phía trước: "Chúng ta... tu đạo... là vì cái gì... ?"

Chàng trai áo trắng lại nở một nụ cười ôn tồn, khuôn mặt thể hiện sự thân tình đầm ấm, sự ấm áp lan tỏa đến cả Trương Tiểu Phàm. Hai tay áo chàng phất nhẹ, một làn gió thoảng tan biến tất cả những bụi cát nhỏ dưới chân, còn lại chỉ là hư vô tĩnh mịch.

Giọng nói ôn tồn của chàng lại cất lên: "Sư huynh, hãy buông đi!"

"Keng!" Thanh cổ kiếm ẩn chứa sức mạnh khuynh đảo trời đất rơi xuống từ tay Đạo Huyền chân nhân. Giờ đây trông nó cũng chẳng khác gì những thanh kiếm thông thường trong nhân gian thế tục. Khuôn mặt Đạo Huyền chân nhân dần hiện nụ cười, nụ cười ấp áp như của chàng thanh niên áo trắng.

"Ta quả là ngốc nghếch, mất bao nhiêu thời gian mới hiểu được..."

Giọng nói Đạo Huyền chợt trở nên yếu ớt, lão bước lên một bước, giơ hai cánh tay ngửa như muốn ôm trọn bóng hình thân thuộc kia, nhưng chỉ giây lát tấm thân Đạo Huyền đổ gục, sóng soài trên mặt đất.

Sức mạnh trong người lão đã tiêu tan hết, nụ cười nhạt nhẽo trên khuôn mặt cũng không còn.

Trời đất vắng lặng. Trong giây phút chỉ còn tiếng gió rì rào. Nhân vật đã từng hô phong hoán vũ đã ra đi trong lặng lẽ.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên đứng bên, chứng kiến toàn bộ sự việc.

Bóng dáng chàng thanh niên áo trắng đã nhạt nhòa nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất đi, sau khi nhìn ngắm một lúc thi thể Đạo Huyền chân nhân chợt chàng ngoái nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm không hiểu con người áo trắng có thân phận thế nào, nhưng lòng khâm phục mỗi lúc một lớn lên. Hắn vòng tay nói khẽ: "Tiền bối!"

Chàng thanh niên vẫn giữ nguyên nụ cười ôn tồn. Nhìn ánh mắt kính phục của hắn, chàng mỉm cười gật đầu: "Con trai, con cù lắm!"

Trương Tiểu Phàm không hiểu vì sao chàng trai áo trắng lại khen mình, càng không hiểu được chữ "cù." có nghĩa thế nào. Nhưng chàng thanh niên áo trắng tuyệt nhiên không hề giải thích, chỉ khẽ vung tay, Tru Tiên Cổ Kiếm đang nằm trên mặt đất như được một sức mạnh vô hình dựng dậy, bay lên.

Ánh mắt chàng trai chăm chú vào thanh kiếm cổ, tiếp đó nhìn Trương Tiểu Phàm, ôn tồn: "Con trai, sức mạnh của Tru Tiên Cổ Kiếm là vô biên huyền diệu, có thể giết tiên diệt quỷ, phá hủy trời đất, vốn không nên tồn tại trên thế gian. Nhưng nó đã ở đây, vì thế phải tìm cho nó một chủ nhân!"

Dứt lời, Tru Tiên Cổ Kiếm lại nhẹ nhàng bay lên, như bị gió thổi đến phía trước Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm kinh ngạc nhìn chàng thanh niên áo trắng, một lúc mới lắp bắp: "Tiền bối, ngài..."

Chàng thanh niên mỉm cười: "Con có biết vì sao con lại đến đây không? Chính là do thanh kiếm này kêu gọi. Con mới chính là chủ nhân của nó!"

Trương Tiểu Phàm hoảng hốt lắc đầu: "Tiền bối, ngài với Đạo Huyền... sư bá, hai người đều là kỳ tài trên thế gian, thông tuệ cái thế. Hai vị mới có đủ tư cách sở hữu cổ kiếm Tru Tiên, đệ tử là kẻ ngu đần, đâu dám đảm đương công việc!"

Chàng thanh niên mỉm cười: "Đảm đương được hay không, con cứ cầm được thanh kiếm lên là biết. Tru Tiên Cổ Kiếm là thần vật thế gian, người không đủ đạo hạnh sẽ tuyệt nhiên không thể cầm lên được!"

Trương Tiểu Phàm sững sờ ngược nhìn chàng thanh niên áo trắng: "Tiểu bối không hiểu..."

Chàng thanh niên nghiêm giọng: "Từ cổ chí kim, chỉ con là có duyên may gặp được đầy đủ năm quyển Thiên Thư. Muôn vạn người trong thiên hạ, bao gồm cả ta, đều không có được cái duyên ấy. Do đó, chỉ có con mới là chủ nhân chân chính của thanh kiếm này."

Trương Tiểu Phàm càng nghe càng sững sờ: "Tiền bối nói gì? Theo lời tiền bối, lẽ nào Tru Tiên Cổ Kiếm lại là..."

Chàng thanh niên mỉm cười gật đầu: "Đúng thế! Tru Tiên Cổ Kiếm chính là quyển Thiên Thư thứ năm đó!"

Sắc mặt chàng đột nhiên tối đi, nhưng chỉ giây lát sau lại trở về bình thường, cất giọng nhỏ nhẹ: "Điều mẫu chốt để trở thành chủ nhân của Tru Tiên Cổ Kiếm ngoài đạo hạnh của bản thân ra còn là thiện tính trong lòng..."

Trương Tiểu Phàm ngây người: "Ý tiền bối muốn nói..."

Chàng thanh niên nghiêm giọng: "Tru Tiên Cổ Kiếm có sức mạnh siêu phàm, ai nắm được nó đều có thể khuynh đảo trời đất, khống chế thiên hạ. Nhưng kẻ mang tà tâm cho dù có sở hữu nó thì về sau cũng sẽ bị tà niệm trong nó sai khiến, trở thành nô lệ của nó!"

Nói đoạn chàng thanh niên thở dài: "Ta và sư huynh Đạo Huyền vốn tự tin mình là thiên hạ vô song. Nào ngờ về sau ta mới hiểu được, chỉ những ai có nghị lực hơn người, dám đương đầu với thất bại, cho dù trong hoàn cảnh nào cũng không

bị nhiễm tà tâm thì mới có thể trở thành chủ nhân chân chính của Tru Tiên Cổ Kiếm."

Tru Tiên Cổ Kiếm chậm chạp bay đến trước mặt Trương Tiểu Phàm. Trong khuôn cửa, dáng hình chàng thành niên áo trắng bắt đầu mờ đi, nhưng tiếng nói vẫn vang lên rành rọt: "Hài tử, hãy nhận lấy Tru Tiên Cổ Kiếm! Đợi khi con thật sự hiểu rõ ý nghĩa câu nói trong Thiên Thư, con sẽ hiểu được tất cả..."

Bóng áo trắng dần dần biến mất.

Trương Tiểu Phàm chậm chạp đưa tay ra giữ chặt lấy chuôi cổ kiếm Tru Tiên.

Năm ngón tay từ từ nắm chặt lại.

"Âm!" Một tiếng sét định tai vang lên bên tai hắn, chấn động không gian. Ánh chớp sáng lòa rạch ngang bầu trời, mây đen theo gió cuốn cuộn bay tới. Ảo Nguyệt rực sáng bảy luồng quang sắc chói chang, tụ hợp lại thành một cột sáng khổng lồ duy nhất, tự trên trời sà xuống bao trùm lấy thân thể Trương Tiểu Phàm.

"A...!", một tiếng rú kinh động đất trời, Trương Tiểu Phàm bay lên rời lục địa. Màu sắc kỳ dị của bảy cột sáng cùng lúc bùng lên, cuốn vào nhau cùng xoay vần trên trời cao, ngõ như đang hô vang náo loạn.

Chính tại trung tâm của luồng sáng, bóng dáng Trương Tiểu Phàm dần dần mờ đi, chỉ còn nhìn thấy mơ hồ cánh tay đang chậm chạp giơ cao Tru Tiên Cổ Kiếm. Theo đà lên cao của Tru Tiên Cổ Kiếm, mây gió Thiên Cung cũng vẫn vũ mạnh hơn. Thanh kiếm uy lực tuyệt thế lại một lần nữa xuất hiện trên thế gian, ai biết được là phúc hay là họa!

Xung quanh thân cổ kiếm Tru Tiên, dưới ánh sáng chói lòa của Ảo Nguyệt, trong không gian vô cùng vô tận bỗng dần hiện một hàng chữ vàng kỳ vĩ, mỗi chữ cao có tới hàng trăm trượng, trải suốt từ trời cao xuống đất bằng.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu!

Gió mây náo loạn, trời đất tiêu điều.

***

Thanh Vân Sơn, đỉnh cao ngang trời.

Từ trên đỉnh núi cao nhìn xuống, chân trời không còn màu xanh vô tận như mọi ngày. Lúc này đây, những bóng mây dữ tợn màu đỏ máu đang phủ kín chân trời, dần dần kéo về đỉnh Thanh Vân Sơn.

Trong Thanh Vân Môn là một cảnh hồn độn chưa từng thấy. Ma Giáo thâm nhập lần này, sức mạnh quả là không thể tưởng tượng nổi. Trong chỉ có một ngày, chính đạo đã tổn thương tới tám chín phần nguyên khí, đang đứng trước vực thẳm diệt vong. Sức mạnh chính đạo mất đi không phải chỉ do tử chiến mà chính vì pháp thuật độc ác thần bí của Quý Vương. Dưới sức mạnh pháp thuật tà ác đó,

các môn nhân chính đạo không còn nhận ra đồng môn, đánh giết lẫn nhau như kẻ thù truyền kiếp.

Sức mạnh tà dị của Quý Vương chỉ nháy mắt đã làm điên đảo càn khôn. Hăng hà sa sô mênh mông chính đạo đã mất hết thần trí, trở thành những hung thần đằng đằng sát khí trong tay Ma Giáo. Trong tay Quý Vương đã có đến trên mười vạn tay chân, tạo nên sức mạnh tai ương khuynh đảo trời đất.

Thanh Vân Môn giờ đây là nơi duy nhất còn lại của phe chính đạo. Cả Thiên Âm Tự lừng lẫy dạo nào cũng đã rơi vào tay Ma Giáo, chỉ còn sót lại mười mấy cao tăng đang đến gia nhập vào Thanh Vân Môn, trong đó có phuơng trượng Phổ Hoằng thượng nhân, Phổ Không thần tăng và đệ tử ưu tú Pháp Tướng, ngoài ra còn có một lão tăng gầy còm, trầm ngâm ít nói, bao giờ cũng đứng bên cạnh Phổ Hoằng thượng nhân.

Nghe tin Thiên Âm Tự lâm nạn tìm tới, Thanh Vân Môn bỗng chốc sôi động hắp lên. Bao nhiêu năm tháng qua, Thiên Âm Tự với Thanh Vân Môn giao tình khắng khít, hễ có nạn lớn thì cùng nhau kề vai chống địch. Môn nhân Thanh Vân Môn rầm rộ đến trước đạo đường, nhìn thấy tình cảnh các tăng nhân Thiên Âm Tự, nhất thời đều trở nên câm lặng.

Đầu não Thanh Vân Môn, ngoài Tiêu Dật Tài tạm thời giải quyết sự vụ còn có Tăng Thúc Thường ở Đại Trúc Phong và Thủy Nguyệt đại sư cai quản Tiểu Trúc Phong. Tăng Thúc Thường nhìn qua các tăng nhân Thiên Âm Tự, chỉ thấy người nào người nấy nét mặt thê lương, trên người đều loang lổ vết máu, ắt hẳn trước khi tới nơi này đã phải kinh qua không ít khổ chiến. Thiên Âm Tự vốn không ít môn nhân, giờ đây chỉ có một số người tìm đến, lẽ nào...

Tăng Thúc Thường bước thêm một bước, chần chờ một lúc mới khó khăn cất giọng: "Phổ Hoằng thượng nhân, các người khác... hãy..."

Phổ Hoằng bình tĩnh chắp tay đáp lễ: "Trận hoạn nạn này, mọi sinh linh thiên hạ đều thành tro bụi. Tăng ni bản tự vốn muốn cứu sống trăm họ, nhưng pháp thuật của chúng tăng cao một thước thì pháp thuật Ma Giáo cao một trượng, bởi vậy đa số đệ tử đều đã viên tịch."

Nói rồi, đại sư buông một tiếng "A di đà Phật."

Tăng Thúc Thường câm lặng, nét mặt tỏ rõ sự đau khổ và bối rối, Tiêu Dật Tài cố trấn tĩnh nhưng nụ cười vẫn không giấu nổi vẻ khiên cưỡng: "Dù thế nào đi nữa, chư vị đại sư đến là tốt rồi, xin mời vào!"

Phổ Hoằng và tăng nhân Thiên Âm Tự chắp tay đáp lễ, đoạn theo nhau rảo bước đến Ngọc Thanh Điện. Phía sau đoàn người, mây đỏ như máu mỗi lúc một nặng thêm, dường như sắp kéo cả bầu trời sập xuống.

Thủy Nguyệt đại sư ngoái sang, thấy Lục Tuyết Kỳ đang theo sát bên mình bất ngờ đi tới hàng lan can cạnh bậc tam cấp, dựa vào tay vịn nhìn ra xa xăm, nét mặt chất đầy ưu tư tâm sự. Sư thái toan cất tiếng gọi, bỗng như nghĩ tới chuyện gì, lặng lẽ bước tới, hạ giọng: "Tuyết Kỳ!"

Lục Tuyết Kỳ giật mình ngoài lại, nhìn thấy bà vội vàng gật đầu: "Sư phụ, đệ tử sẽ vào ngay!"

Nói rồi toan bước tiếp lên Ngọc Thanh Điện, nào ngờ nét mặt Thủy Nguyệt thoáng hiện vẻ xót xa, đưa tay ra nắm lấy bàn tay Lục Tuyết Kỳ lôi nàng sang một chỗ vắng.

Lục Tuyết Kỳ ngạc nhiên nhìn đăm đăm vào bà: "Sư phụ, sao lại thế này?"

Thủy Nguyệt thở một hơi dài, nhìn quanh không có ai mới thấp giọng nhẹ nhàng: "Tuyết Kỳ, con hãy đi đi!"

Lục Tuyết Kỳ giật mình: "Sư phụ, sư phụ định bảo đệ tử đi đâu?"

Thủy Nguyệt đại sự nhìn về phía những đám mây đỏ đang cuồn cuộn lao tới, giọng lại càng hạ xuống: "Mau rời Thanh Vân Sơn tìm người con thương nhớ, đến nơi nào mà con muốn đi. Hãy sống hạnh phúc cùng người đó!"

Nói đoạn bà chậm chập quay đầu nhìn sang phía nàng, trầm giọng: "Đừng bao giờ quay lại!"

Khuôn mặt Lục Tuyết Kỳ trắng nhợt, khéo mắt lệ ứa lưng tròng. Mãi một lúc sau, nàng mới lắc đầu, giọng nhỏ nhẹ nhưng cương quyết: "Sư phụ, con không muốn đi, con muốn ở đây cùng người!"

Thủy Nguyệt đại sự cười lên đau khổ: "Hài tử ngốc, sư phụ ta đã sống đến ngắn này tuổi rồi, có chết đi cũng không có gì hối tiếc. Nhưng con còn trẻ, lại đang có người thương yêu. Nghe lời sư phụ, hãy rời Thanh Vân Sơn, hãy cùng người ấy rời xa nơi này..."

Lục Tuyết Kỳ cắn răng, cả người run lên vì bất ngờ và cảm động. Nàng nhắm chặt mắt cố kềm nén những cảm xúc đang đan xen kịch liệt trong lòng. Nhưng rõ cuộc nàng vẫn lắc đầu quay người bước về phía Ngọc Thanh Điện.

Thủy Nguyệt đại sự nhìn theo tấm thân mảnh khảnh của nàng, thở dài một tiếng rồi khe khẽ lắc đầu, thần sắc biểu lộ một vẻ thê lương cực độ. Ngập ngừng giây lát, bà cũng đành rời bước theo sau nàng.

Đột ngột bà dừng lại nhìn về phía góc sân phía xa, chỉ thấy nơi đó một nam một nữ đứng kề bên nhau, hạ giọng thì thào. Hai người đó, nữ chính là Văn Mẫn đệ tử của bà, nam là Tống Đại Nhân ở Đại Trúc Phong. Thần sắc cả hai đều lo âu bất định, nhưng cái nhìn họ trao cho nhau thật dịu dàng nồng ấm.

Lòng Thủy Nguyệt như càng nhói đau, bà chỉ còn biết cúi đầu, chậm chập bước vào trong Ngọc Thanh Điện.

Trong đại sảnh, tảng ni đệ tử đã yên vị, Phổ Hoằng thương nhân đức cao vọng trọng được kính thỉnh ngồi chủ tọa nhưng Thượng Nhân kiên quyết khước từ, thành ra ghế chủ tọa để trống, nhân sĩ chính đạo ngồi kín hai bên.

Tảng Thúc Thường ho lên một tiếng, bắt đầu: "Đại sư, xin hỏi vùng lân cận Thiên Âm Tự lẽ nào cũng bị Ma Giáo yêu nhân hủy diệt?"

Phổ Hoằng thương nhân chắp tay lắc đầu: "Ngã Phật từ bi, yêu tà Ma Giáo hiện giờ còn chưa làm hại bá tánh xung quanh Thiên Âm Tự. Nghe tin Ma Giáo yêu nhân trở lại sát sinh gây họa, để bảo vệ chính đạo thiên hạ, chúng tăng mới tới ngăn cản họ. Nhưng nào ngờ Ma Giáo pháp thuật lợi hại, đã tàn hại rất nhiều đệ tử của bản tự. Ôi... lão nạp quả là có tội lớn..."

Nhân sĩ chính đạo đều cúi đầu trầm mặc. Tiêu Dật Tài khẽ khàng lên tiếng: "Đại sư chớ nên tự trách mình! Các huynh đệ viên tịch đều đã được về với Tây Phương cực lạc, việc trước mắt hiện giờ là đối phó với tà nghiệp Ma Giáo."

Phổ Hoằng thương nhân thở một hơi dài, đưa mắt nhìn quanh tất cả môn hạ Thanh Vân Môn: "Cục diện trước mắt đang như nước sôi lửa bỏng. Nhìn khắp thiên hạ chỉ còn Đạo Huyền sư huynh của quý phái là hy vọng duy nhất, Tru Tiên Cổ Kiếm trận có thể phát dương thần uy, xoay chuyển cục diện cứu giúp chúng sinh. Mô Phật, bần tăng xin ủy thác vậy!"

Nói đoạn, đại sư chắp tay hành lễ. Thật không ngờ, tất cả đệ tử Thanh Vân Môn ai ai cũng nín lặng nhìn tránh đi. Phổ Hoằng thương nhân phát hiện ngay ra tình thế bất thường, ngạc nhiên: "Bần tăng hỏi không phải..."

Tiêu Dật Tài cười khổ náo: "Đại sư có lẽ không biết, Thanh Vân Môn của vẫn bối cũng phát sinh biến cố. Ân sư đã... đã mất tích nhiều ngày rồi!"

Chúng tăng Thiên Âm Tự giật mình nhìn nhau, Phổ Hoằng thương nhân ngạc nhiên: "Xin hỏi chuyện xảy ra như thế nào?"

Tiêu Dật Tài thở dài: "Chuyện đến thế này vẫn bối cũng không muốn giấu nữa. Kể từ sau khi bày Tru Tiên Cổ Kiếm trận đánh thắng Thủ Thần, ân sư bỗng sinh ra những biểu hiện khác thường. Vốn không có lý do gì nghiêm trọng, nhưng ân sư đã làm một số việc... kỳ quái rồi một mình xuất sơn, từ đó mất dấu vết đến nay không có tin tức gì."

Phổ Hoằng thương nhân sững sờ không nói lên lời. Đạo Huyền chân nhân một đời tu hành thần thông, được cả thiên hạ ngưỡng mộ, sao lại có thể mất tích một cách không minh bạch như vậy? Nhìn thần sắc Tiêu Dật Tài và môn hạ Thanh Vân rõ ràng là không phải nói dối, nhưng trong vẻ bối rối ấy dường như vẫn che giấu điều gì. Có điều chuyện quan trọng nhất bây giờ không phải là truy nguyên sự việc mà là phải làm thế nào đối phó với đại họa sắp tới.

Phổ Hoằng thương nhân nhìn chúng tăng Thanh Vân Môn, nghiêm giọng: "Thế thì... không rõ Tru Tiên Cổ Kiếm có còn trong quý môn nữa không? Trong quý phái liệu còn người đức cao vọng trọng có thể bày Tru Tiên Kiếm Trận đối phó Ma Giáo?"

Lần này Tiêu Dật Tài không lên tiếng, Tăng Thúc Thường bên cạnh đở lời: "Đại sư có chỗ chưa biết, xưa nay Tru Tiên Cổ Kiếm vốn luôn do duy nhất chưởng giáo chân nhân quản lý. Tru Tiên Cổ Kiếm được truyền tận tay giữa các đời chưởng giáo, người ngoài không thể đến gần, nên có thể giờ đây cũng đã mất tích cùng với sư huynh Đạo Huyền. Hơn nữa, cho dù có Tru Tiên Cổ Kiếm ở đây, muốn phát động được Tru Tiên Cổ Kiếm trận phải là người thần thông quảng đại, đạo hạnh

tuyệt thế. Bản môn từ hơn trăm năm nay... duy chỉ có sư phụ Đạo Huyền là luyện được đến trình độ đó. Chúng bần đạo có lẽ phải lực bất tòng tâm rồi!"

Hy vọng mong manh cuối cùng của Phổ Hoằng thượng nhân đã tiêu tan, đại sư cúi đầu than dài: "A di đà Phật, sự thực nếu mà như vậy thì thất bại đã rõ ràng, tai họa sẽ giáng xuống đầu chúng sinh thiên hạ...!"

Cả điện Ngọc Thanh im lặng như đá, mọi khuôn mặt đều lộ vẻ thê lương, mọi mái đầu dần dần gục xuống.

Bỗng nhiên từ chốn xa xăm vắng tới một tiếng kêu kinh hoàng, tiếp theo là những tiếng gào rú rùng rợn như hàng ngàn vạn dã thú đang ầm ầm kéo tới. Một đệ tử Thanh Vân Môn sắc mặt đầy vẻ tuyệt vọng chạy vào đại sảnh hét lớn: "Ma... Ma Giáo yêu nhân đến rồi...!"

Nhân sĩ chính đạo đứng bật dậy khỏi ghế, nét mặt mỗi người đều lộ vẻ sợ hãi lo âu. Dần dần, nỗi tuyệt vọng tràn ngập khắp trong ngoài điện Ngọc Thanh, khí thế chùng xuống bi quan rệu rã.

Lẽ nào không còn một chút hy vọng? Lẽ nào tất cả đều bị hủy diệt?

Đang sau đám đông, Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ quay đầu nhìn về chốn xa xăm. Khuôn mặt nàng không một mảy may biến sắc sợ hãi, vẫn mang một vẻ bình thản thường ngày, dịu dàng nhưng cương quyết.

Chương 257

Tru Tiên

Màu máu ngập trời ùn ùn xô lại. Bên trên Thông Thiên Phong, cả màn trời đều ngả màu đỏ sẫm, những đám mây đen lùng lึง cuộn lên khiến người ta trông thấy mà nghẹn thở. Dưới vắng mây đỏ, bất cứ vật gì cũng bị nhuộm màu theo, trời đỏ, núi đỏ, hơi mù trôi trên biển mây cũng đỏ, những hạt nước tí tách chảy dưới Hồng Kiều đỏ, thậm chí cả gió núi khắc nghiệt thổi tới như cũng nhuộm màu đỏ nốt.

Hơi máu tanh nồng đùn ra khỏi gió, dâng ngập Thông Thiên Phong.

Người ngợm lúc nhúc từ bốn phương tám hướng cùng bò lên Thông Thiên Phong, ken dày đến mức không lộ ra một khe hở nào. Khắp nơi lồm ngổm những người, mắt ai cũng đỏ lòe dị hợm. Nhìn trang phục thì thấy phần lớn bầy người điên cuồng đó là dân chúng sống dưới chân núi Thanh Vân, song bình dân bá tánh làm sao mà bò và di chuyển nhanh nhẹn như khi vượt thế được, nguyên nhân tất nhiên là do ánh máu quỷ dị kia đã đoạt mất trí họ.

Không mất chút công sức nào, chỉ nhờ Tứ Linh Huyết Trận mà Quỷ Vương tập hợp được một đạo quân đông đảo thế này, lại cũng nhờ Tứ Linh Huyết Trận mà Quỷ Vương đã biến những người dân yếu ớt mê mụ trở nên mạnh mẽ đến mức lật nhào cả những lực lượng tiềm năng lớn hơn họ gấp chục lần, cứ thế mà suy

đủ thẩy không có cách nào khả dĩ đối phó quyền năng của ông ta. Một người dân thường lên cơn điên thì bất kỳ đồ đạc nào của Thanh Vân Môn cũng có thể không coi vào đâu, nhưng một trăm một ngàn người điên thì sao, huống hồ hiện tại phải đến mười vạn người phủ khắp rừng khắp núi như một đàn kiến cuồng dại cứ rùng rùng đùn lên, thực khiến người ta sởn tóc gáy.

Trong đàn người ngợm lúc nhúc ấy có rất nhiều kẻ lộ vẻ hưng phấn đặc biệt với ánh máu trên tròng, đạo hạnh của chúng rõ ràng là vượt xa đám dân thường bâu xâu chung quanh kia. Chúng ngự kiếm bay vèo vèo, đạo sĩ tu chân làm được gì thì chúng cũng làm được nấy, mà trình độ cực cao, một vài kẻ còn hơn đứt bọn đệ tử canh gác của Thanh Vân Môn. Không có gì lạ, bởi đó chính là đám nhân sĩ chính đạo góp mặt trong vài trận chiến trước đây, còn nay đã bị Quỷ Vương đoạt mất thần trí.

Được nhiều cao thủ trợ chiến cộng thêm lớp lớp người điên vô cùng vô tận, thế tấn công của Ma Giáo chẳng khác nào sóng cả vỗ bờ, bất khả đương cự. Dưới màn trời máu, các đệ tử canh gác ở Vân Hải hầu như mất sức kháng cự, cùng lui ra phía sau, chen chúc rút về Hồng Kiều.

Chẳng bao lâu, cùng với những tiếng soàn soạt liên tiếp, đại quân Ma Giáo từ bốn phương tám hướng đùn lên đã chiêm cứ cả quảng trường Vân Hải rộng lớn. Ngọn núi tiên bồng bềnh vân khí đạo nào nay chỉ còn là một biển đầu người trồi sụt và những tiếng la hét gầm gào, cảnh tượng như nơi quỷ vực. Mỗi lúc một nhiều người tràn đến, không còn chỗ nào mà chen chân nữa.

Trên cao, một quầng đỏ trông như quả cầu máu từ từ bay đến quảng trường Vân Hải, bên trong vọng ra tiếng cười man dại: "Ha ha ha, bọn rác rưởi Thanh Vân Môn, cuối cùng đã biết sự lợi hại của lão phu rồi nhỉ! Ha ha ha, Đạo Huyền đâu! Đồ cẩu trệ Đạo Huyền vì sao vẫn chưa ló mặt ra, xưa nay ngươi vẫn vì dân chúng lắm mà, Tru Tiên Kiếm Trận chẳng phải là vô địch thiên hạ ư, tại sao đến lúc này vẫn như con rùa đen rút cổ? Ha ha ha ha..."

Tiếng cười vừa tục tằn vừa cuồng loạn kích động, khí chất hung bạo trong âm thanh đó phủ một tấm màn bi thương tuyệt vọng xuống cả ngọn Thông Thiên Phong.

Cũng chính lúc đó, thế tấn công của đại quân Ma Giáo hơi chững lại, nguyên nhân là do phe chính đạo đã dựa vào địa thế để tử thủ Hồng Kiều. Hồng Kiều là một kỳ quan do thiên nhiên kiến tạo, hiện giờ lại biến thành tường đồng vách sắt ngăn trở bước chân kẻ thù, mặt cầu ngày thường rất rộng, nhưng lúc này, trước mười vạn quân Ma Giáo kia, thực chẳng khác cầu độc mộc là mấy.

Đàn người cuồng dại mất trí nọ xô đẩy nhau dồn lên mặt cầu, ngay lập tức sau có kẻ rú lên hàng tràng "a a a a" chói tai, lại có kẻ đứng không vững, bị chen bật khỏi lan can, rơi xuống vực sâu không đáy dưới gầm cầu, mau chóng hóa thành những chấm đen, chìm lút vào biển mây vô tận.

Phe chính đạo vốn đã bị Ma Giáo tấn công bất thình linh, trở tay không kịp, lại thêm sự cách biệt về lực lượng, vì vậy nhanh chóng để mất Vân Hải, nhưng lần

này, những nhân vật tinh nhuệ tụ tập trên Ngọc Thanh điện đã theo nhau bay xuống hỗ trợ nhóm tử thủ khiến sức chiến đấu tăng lên rõ rệt. Trên khoảnh không của Hồng Kiều, hào quang pháp bảo múa may tung hoành, mạnh mẽ hơn nhiều so với ban nãy.

Nhân số Ma Giáo tuy đông, song chỉ có mấy chục người là đối đầu trực diện, còn tuyệt đại đa số giáo chúng là bị Quỷ Vương dùng yêu lực của Tứ Linh Huyết Trận lung lạc thần trí. Tuy Tứ Linh Huyết Trận có thể kích thích những nguồn tiềm ẩn trong người khiến sức mạnh tăng lên vô cùng giúp họ leo trèo thoăn thoắt, nhưng suy cho cùng cũng không thể khiến họ trong một ngày mà học được đủ mọi pháp thuật hay khả năng ngự không phi hành của người tu tiên. Ngoài ra thanh thế của Ma Giáo tuy dữ dội song phần lớn đều là đờ đẫn xung phong, vấp phải thành lũy như Hồng Kiều thì chỉ có nước bó tay mà thôi! Mặc dù trong đám đó vẫn có một số ít nhân sĩ ma ám biết ngự kiêm đấu đá trên không nhưng dẫu sao cũng chỉ là thiểu số.

Bên chính đạo một mặt tăng viện nhân thủ cố sống cố chết giữ lấy Hồng Kiều, một mặt chia cao thủ đi đối phó với các cao thủ Ma Giáo đang bay ào ào trên không, lấy đông đánh ít, chỉ trong nháy mắt đã làm chủ được tình hình.

Cứ thế, bên chính đạo từ từ ổn định cục diện, lật ngược được tình thế. Ở bên kia, đàn người điên mắt đỏ loe nhăn răng múa vuốt cứ hùng hực xông lên nhưng rốt cục chỉ chen chúc trên Hồng Kiều dài hẹp theo kiểu tiến không được, lui không xong mà thôi.

Sự tao loạn càng lúc càng dữ dội, càng lúc càng nhiều người đáp xuống Hồng Kiều rồi lần lượt táng mạng, song số hạ xuống hình như đông hơn nhiều so với số chính đạo tiêu diệt được.

Tình hình đang vượt xa dự liệu của bọn Ma Giáo, chính đạo thì sĩ khí ngùn ngụt, tuy lúc này cục diện vẫn không có gì khả quan, song suy cho cùng vẫn còn hơn cảnh chết như ngả rạ lúc mới bị tấn công bất chợt.

Chỉ có điều, hy vọng không trụ được lâu trong lòng những người chính đạo, khi đại quân Ma Giáo bị ngăn lại ở một đầu Hồng Kiều, quả cầu máu quý quái từ từ vượt qua Vân Hải, bay tới khoảng không bên trên Hồng Kiều.

Ánh máu đỏ ngầu thò ra thụt vào, trông như thể một ác ma đáng sợ đang nhẹ nhàng múa vuốt giữa lưng chừng trời.

Hơi máu tanh cuồn cuộn trôi với tốc độ cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, từ trong quả cầu máu khổng lồ đột nhiên có mười mấy cột sáng đỏ lè bắn xuống đám chính đạo đang đứng đầu bên kia cầu.

Phổ Hoằng thương nhân trước đây đã từng giao thủ với Ma Giáo, khi trông thấy quả cầu máu khổng lồ thì tỏ vẻ nghiêm trọng, lúc này nhìn ánh sáng của những cái cột dị kỳ nọ, sắc mặt ông càng thay đổi ghê gớm, ông lạc giọng la: "Mau dặt ra, cột máu đó chính là vật dụ hoặc tâm trí đấy."

Mọi người nghe vậy đồng tái mặt, nháo nhào nhảy tránh, nhưng phe chính đạo đang đứng dày đặc một đầu Hồng Kiều để chống lại sức tấn công của bọn Ma Giáo, cột sáng trên trời chiếu xuống với tốc độ quá lớn, chẳng biêt tránh vào đâu cho kịp. Những tiếng gào thảm mau chóng vang lên, có mấy đệ tử chính đạo bị cột sáng máu chụp kín lấy, tức thì thân hình run lên bần bật, mặt mày rùm ró, động tác trở nên cứng đơ và chậm chạp, hai mắt bắt đầu vẫn đỏ.

Có người còn chưa hiểu rõ ngô khoai, có người lại là đồng môn hoặc bạn thân, trong lúc nguy cấp, bất chấp tất cả tiến lên lôi người bị hại ra khỏi cột sáng, nào ngờ người bị hại đột nhiên trở mặt, xuất thủ vô tình, hùng hổ cầm lợi đao pháp bảo chém giết mọi người xung quanh, những người vừa áp lại gần liền mất mạng trong tay bạn hữu mà không hiểu tại sao.

Những tiếng gào rú, gầm gừ lập tức vang lên, Phổ Hoằng thượng nhân tái mét mặt, nghiến răng, bất chấp giới luật của nhà Phật, thét lớn: "Giết hết... những đạo hữu đã mê loạn đi!"

Nói rồi, ông nhăn mặt đau đớn lướt tới, biết lúc này chẳng phải lúc ăn năn sám hối, Đạo Huyền thì không có đây, Phổ Hoằng chính là người đức cao vọng trọng nhất trong phe chính đạo lúc này.

Ông cũng hiểu cục diện hiện tại đã khốn đốn đến cực điểm rồi, có thể xoay chuyển đến đâu thì xoay chuyển đến đấy, nên không khiêm nhượng gì nữa, đứng hẵn ra chỉ huy, hò hét mọi người.

Các nhân sĩ chính đạo ùn ùn tràn lên, giết sạch những người đã mất trí, tạm thời ổn định được tình hình, song một nỗi hoang mang lan rộng trong lòng tất cả những người chính đạo.

Những người vừa rồi còn là chiến hữu kề vai sát cánh, chỉ trong nháy mắt trở đao đâm chém lẫn nhau, lát nữa đây sẽ đến lượt ai? Ngộ nhở chính mình bị loạn trí thì sẽ thế nào?...

Hết như bị kích động, đại quân Ma Giáo đang chen chúc trên Hồng Kiều bỗng gào lên rầm rầm vẻ hưng phấn, rồi nhân lúc hỗn loạn nho nhỏ vừa rồi bên phe chính đạo, một đội Ma Giáo nhẹ nhàng múa vuốt lại xông lên Hồng Kiều.

Phổ Hoằng thượng nhân vội vàng thét lên hạ lệnh bao vây, đám Ma Giáo tuy vốn là người phàm, nhưng lúc này sau khi bị ma ám thì phần lớn đều có sức mạnh vô địch, thân thể cũng cứng rắn hẵn lên, những đệ tử bình thường trong Thanh Vân Môn vung pháp bảo tiên kiếm chém vào, rất nhiều lần không thể giết chết ngay, bị chúng giằng co trì hoãn được một khoảng thời gian.

Cũng đúng vào khoảng thời gian ngắn đó, quả cầu máu trên không rít lên, từ bên trong phát ra những tràng cười điên dại, chỉ chớp mắt mười mấy đạo hào quang bắn xuống, máu đỏ loang loáng, trông quỷ quái khôn tả.

Lập tức bọn chính đạo chồm chồm nhảy tránh, chẳng ai muôn biến thành những người đờ đẫn như tử thi biêt đi kia.

Ngay lập tức Phổ Hoǎng thượng nhân dốc sức chỉ huy, nhưng chính đạo đã loạn, bọn Ma Giáo hò la ồm tỏi trên Hồng Kiều, áp lực càng lúc càng lớn, mấy nhân sĩ còn sót lại khổ sở chống đỡ, cuối cùng không chống lại nổi, sau một tràng bịch bịch liên tiếp, mấy cái xác bị đánh văng ra, chính là những đệ tử chính đạo vừa canh gác Hồng Kiều.

Chỉ trong nháy mắt, như một con đê lớn bị sụp xuống, dòng thác người cuồn cuộn tràn sang, giữa những tiếng la hét hung dữ, vô số tên Ma Giáo ùn ùn tràn lên, tức thì người trong chính đạo bị đánh thắt điên bát đảo, cả một phòng tuyến đã bị phá vỡ và vượt qua hoàn toàn.

Cảnh tượng chẳng khác nào địa ngục trần gian!

Trái tim mọi người chỉ còn lại hai chữ tuyệt vọng, trong dòng thác người điên dại, phe chính đạo bị chia rẽ, cứ một người phải đối mặt với mấy chục tên địch nhân đáng sợ hung hăn không biết sợ chết, ai cũng xông xáo giết địch, vì không giết chúng thì cũng bị chúng chặt thành từng thịt. Bầu trời nhuốm đỏ, hơi máu sôi sục, còn tiếng cười cuồng loạn kia càng lúc càng lồng lộng, đầy vẻ đắc ý.

Lục Tuyết Kỳ cũng ở trong đám đông chém giết, thắn kiếm Thiên Gia lóng lánh xanh bay lên hạ xuống bên cạnh nàng, mỗi đường kiếm quang nháng lên là có kẻ gào rú mất mạng, chỉ có điều cứ tên này ngã xuống thì trong nháy mắt lại có hai ba, thậm chí bốn năm tên khác xông vào.

Tấm áo trắng của nàng lúc này đã nhuốm máu ngả màu đỏ lòm.

Dần dần, động tác của nàng trở nên chậm chạp, cánh tay dường như nặng thêm, những tiếng la hét tuyệt vọng bên tai nàng cũng bắt đầu hỗn độn đi, nàng không biết kiểm mình đã tước đi bao nhiêu tính mạng, chỉ cố gắng tận sức chiến đấu theo bản năng.

Nàng cắn răng múa kiếm, đẩy lui ba tên đang lờn vờn trước mặt, vừa định đánh lại một thanh đại đao từ bên cạnh chặt sang, bỗng chân mềm nhũn đi. Lục Tuyết Kỳ hoảng hốt, vận hết sức tránh sang một bên, song chỉ trong nháy mắt đã cảm thấy hoa mắt váng đầu, rồi chốc lát sau, vai trái lan lên một cơn đau nhói, máu chảy rần rật.

Cơn đau này lại kích thích tàn lực của nàng, nàng nghiến răng trở tay đâm kiếm, Thiên Gia thế như chẻ tre, tức thì chặt chém địch nhân ngã đầy ra đất, nhưng đồng thời, mấy chục cái bóng đáng sợ xung quanh ào ào xô tới.

Lục Tuyết Kỳ thoảng qua một cơn tuyệt vọng, chỉ có điều đúng lúc đó, khuôn mặt nàng không có vẻ sợ hãi, trong lúc ánh máu ngập trời, nàng thở ra một hơi nhẹ nhέ, rồi như đã cam chịu số mạng, nàng nhắm mắt.

Nàng trở tay, Thiên Gia rực lên ánh xanh rạng rỡ, nàng thì thầm: "Tiểu Phàm..."

Thiên Gia rít lên u u, phat xuống căn cổ trắng ngắn của nàng.

Đúng lúc Lục Tuyết Kỳ sắp hương tan ngọc nát, vụt có tiếng gió rít, một luồng đại lực ngăn lưỡi kiếm lại khi nó còn cách cổ nàng đúng ba phân, đồng thời cuồng phong cuộn lên, người mới đến dùng kinh khí vô hình đánh bật lũ Ma Giáo kia đi.

Lục Tuyết Kỳ kinh ngạc mở to mắt nhìn, thì thấy người cứu mình chính là ân sư Thủy Nguyệt, sắc mặt bà xám xịt, hiển nhiên đã tiêu hao khá nhiều nguyên khí, trên mình còn có mấy vết thương nhè nhẹ nhoẹt máu.

Lục Tuyết Kỳ kêu lên "Sư phụ...", rồi im bặt.

Thủy Nguyệt đại sư đã đánh lui bọn người bùa vây, nhưng khuôn mặt suy sụp, hơi thở nặng nề, chỉ ánh mắt là lóe lên kiên định, bà nói to: "Lục Tuyết Kỳ, phải sống, hãy nhớ lấy lời sư phụ, phải tiếp tục sống..."

Nói chưa dứt câu, đột nhiên thân hình bà giật mạnh, khuôn mặt trắng bệch, Lục Tuyết Kỳ hoảng hồn thét lên: "Sư phụ, người, người làm sao thế..."

Giọng nàng khản đặc. Một thanh trường đao sắc nhọn đâm máu thò lén khỏi ngực Thủy Nguyệt, bà chao người đi, thét lên một tiếng rồi vụt xoay mình phát chưởng, tức thì tên đánh lén đãng sau bay vù ra ngoài mấy trượng, phun máu mà chết.

Kẻ đó kể ra cũng rất dũng cảm, tuy đã mất mạng, thân hình bay đi nhưng tay vẫn nắm chặt thanh trường đao, chỉ thấy máu bắn như mưa, đao lìa khỏi thân. Thủy Nguyệt hụt lên đau đớn, quay mẩy vòng tại chỗ, cuối cùng không gượng được nữa, bà ngã xuống.

Lục Tuyết Kỳ đầu óc trống rỗng, khí lực bỗng đâu tràn lên, Thiên Gia tỏa lam quang rực rỡ, như phượng hoàng giận dữ lập tức đánh bại tất cả những tên Ma Giáo vây quanh đấy trong vòng một trượng, máu me bắn tung tóe, bao nhiêu người không kịp tránh, chết dưới Thiên Gia.

Nàng đánh lui bọn Ma Giáo xong, loạng choạng lao tới bên Thủy Nguyệt, ôm lấy bà, mắt mờ nước, khóc gọi: "Sư phụ, người làm sao thế... người đừng đi..."

Vết thương trước ngực Thủy Nguyệt quá sâu, máu xả ồ ạt ồ ạt, trông là biết không còn trụ được bao lâu nữa, ánh mắt bà dần dần lạc thần, dường như nghe thấy tiếng khóc gọi của đứa đệ tử yêu, gương mặt nhợt nhạt sáng lên nụ cười cuối cùng, bà nhìn Lục Tuyết Kỳ, giọng rời rạc: "Tuyết Kỳ, nhớ... sống cho tốt... nhé..."

Gắng gượng rặn xong chữ "nhé", Thủy Nguyệt đại sư kiệt sức, người giật nhẹ một cái rồi mềm nhũn đi, hai mắt cũng từ từ khép lại.

Lục Tuyết Kỳ khuỷu xuống như bị sét đánh, song đám Ma Giáo xung quanh không để nàng kịp thở, lại nhân lúc ấy mà ồ ạt xông vào, Lục Tuyết Kỳ khuôn mặt nhợt nhạt, chừng như không chịu nổi sự thật trước mắt là sư phụ đã tắt thở, lại như mất hết ý thức cǎu sinh, cứ sững sờ không có một chút phản kháng.

Bỗng mé bên có một cái bóng lướt tới, kéo nàng ra khỏi cảnh nguy hiểm. Lục Tuyết Kỳ giật mình đưa mắt nhìn, thì ra chính là sư tỷ Văn Mẫn người loang lổ máu, Lục Tuyết Kỳ chua xót nghẹn ngào kêu: "Sư phụ, sư phụ, sư..."

Văn Mẫn hai mắt ẩng ặng nhưng vẫn cắn chặt răng, vung kiếm đánh lui mấy tên Ma Giáo trước mặt, nắm chặt tay Lục Tuyết Kỳ, thét to: "Sư muội, hãy nghe lời sư phụ đi, chúng ta phải gắng sống!"

Lục Tuyết Kỳ run rẩy, ngoài đâu nhìn thấy thân đã lặng tiếng chìm dần trong biển người. Hai mắt cháy rực, nàng lại vung kiếm lên, đứng áp lưng với Văn Mẫn, vận hết sức còn lại để chiến đấu, cố gắng chi trì vì một hy vọng sống.

Huyết quang vẫn cuộn tròn ngập đất, không thấy có chút ánh sáng nào, chiến trường đên cuồng đã biến thành địa ngục trần gian, phe chính đạo chết càng lúc càng nhiều, đúng lúc đó, bỗng nhiên trong đầm nước xanh ở đầu bên kia Hồng Kiều có tiếng hú ngân dài, nước bỗng nứt ra, một con thú khổng lồ nhảy vọt lên, chính là Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn.

Không hề do dự, nó nhe nanh múa vuốt xông vào đám đông Ma Giáo.

Vuốt sắc, mõm to, chỉ trong khoảnh khắc đã đánh cho bọn Ma Giáo hoảng sợ nháo nhào lên, một con vật kinh hoàng lừng như thế cho dù là người hung hán nhất cũng phải cảm thấy sợ, đều lão nháo ú té chạy.

Thủy Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện chính là lúc để mọi người nghỉ ngơi kịp thở, bọn Ma Giáo rùng rùng quay sang vào con thú, nhờ đó các nhân sĩ chính đạo lúc nãy suýt gục ngã dưới sức ép nặng nề nay lại may mắn thoát được khoảnh khắc mất mạng nguy hiểm ấy.

Thủy Kỳ Lân tả xung hữu đột trong đám đông kẻ thù, nó tấn công tới đâu là chỗ đó có người gào rú, có kẻ mất mạng.

Bên chính đạo đều nhân cơ hội này lùi về bậc thềm dẫn lên Ngọc Thanh điện, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn cũng đã cạn sức từ lâu, Văn Mẫn đạo hạnh còn thấp hơn Lục Tuyết Kỳ, thấy bọn địch trước mặt đã tạm lui, nàng cũng chẳng còn bụng dạ đâu truy sát, hầu như không đi nổi lên cả bậc cấp.

Lục Tuyết Kỳ cũng chẳng khác Văn Mẫn là bao, nhưng cuối cùng hai chị em vẫn đều được nhau gắng gượng đi lên Ngọc Thanh điện.

Hiếm nỗi lúc nhìn lại xung quanh, hai người cảm thấy trái tim lạnh hàn đi, những người chính đạo đứng trong Ngọc Thanh điện tổng cộng chưa đến hai trăm, mà ai nấy đều thương tích đầy mình, máu me bê bết.

Hai người nhìn nhau, đều nhận ra nỗi tuyệt vọng trong mắt nhau, Thủy Kỳ Lân tuy thần dũng, nhưng trước yêu pháp Ma Giáo, nó sẽ cầm cự được bao lâu?

Quả nhiên, Thủy Kỳ Lân tuy lúc đầu thần dũng vô song, thu hút mọi sự chú ý của đại quân Ma Giáo, nhưng khi áp lực xung quanh mỗi lúc một lớn, Thủy Kỳ Lân vẫn gầm thét điếc cả tai, nhưng đã dần dần lộ vẻ suy sút, nhất là thỉnh thoảng trong đám đông lại có vài người tu đạo vung pháp bảo lên tấn công, gây áp lực

rất lớn cho Thủy Kỳ Lân, lại thêm đoàn quân điên loạn nhung nhúc như kiến xung quanh, chỉ nửa canh giờ sau, Thủy Kỳ Lân đã lộ vẻ sợ hãi, thân thể bị thương lỗ chỗ.

Đột nhiên cái đầu nó rung lên, phát ra một tràng gào rống kinh thiên động địa rồi quay ngoắt mình sải chạy mở đường máu, một lần nữa chạy vù về cái đầm nước xanh, nhảy bòm xuống nước sâu, không ló mặt ra nữa.

Tuy phe chính đạo trên Ngọc Thanh điện phần lớn đều đã phán đoán được kết quả của trận chiến vừa rồi, nhưng khi quả nhiên Thủy Kỳ Lân không địch nổi nữa thì ai nấy đều lộ vẻ đau đớn, nhìn đám Ma Giáo đen đặc lại nhe nanh múa vuốt quay sang chỗ mình, bầu không khí tuyệt vọng ngập dâng trong lòng bọn họ.

Lục Tuyết Kỳ giãy giụa đứng lên, cầm thanh kiếm lên đặt vào cổ mình, Văn Mẫn hoảng hồn toan ngăn cản, Lục Tuyết Kỳ bèn nhẹ nhàng nói: "Sư tỷ, thôi, chẳng còn đường nào nữa rồi, muội tha tự tận còn hơn là để bị giết bởi bàn tay nhơ nhớp của bọn chúng."

Văn Mẫn rồm lệ, đột nhiên dǎng sau có tiếng chân chạy vang lên, nàng ngoài đầu nhìn thì giật mình, đó là Tống Đại Nhân của Đại Trúc Phong. Gã cười, chìa tay kéo bàn tay trắng trẻo của nàng siết chặt.

Văn Mẫn như có thêm dũng khí, vẻ sợ hãi và tuyệt vọng dần dần bay biến, nàng nhoẻn một nụ cười ấm áp rồi ngoảnh ra nói với Lục Tuyết Kỳ: "Sư muội, muội an tâm đi đi, chúng ta sẽ theo bầu bạn với muội ngay."

Lục Tuyết Kỳ nhìn họ nắm tay thật chặt, tựa vào nhau, khóc miệng nàng cũng rịn ra một nụ cười, rồi nàng nhắm mắt, trái tim réo gọi: "Tiểu Phàm, kiếp sau màng -nh gặp lại nhau..."

Thiên Gia ánh lên sắc lạnh như thấu vào mạch máu dưới da, nàng mỉm cười, siết chặt lấy cán kiếm, đúng lúc đó, Văn Mẫn vọt thốt lên: "Khoan đã sư muội."

Lục Tuyết Kỳ giật mình, hạ Thiên Gia xuống ngạc nhiên: "Gi thế tỷ?"

Văn Mẫn quay mình nhìn về hướng hậu sơn Thông Thiên Phong, kinh ngạc lắp bắp: "Muội, muội nghe... tiếng gì thế?"

Chiến trường huyên náo chẳng biết vì sao tự nhiên lặng ngắt đi, không một âm thanh, những tên Ma Giáo hung hăng nọ đều đứng chung hứng một chỗ.

Trong bầu không khí tịch mịch, trên ngọn Thông Thiên, cả dãy Thanh Vân, lại từ từ rung lên.

Một tiếng hú ngân dài, trầm, thấp, từ sau núi vút lên, bốc cao, biến thành tiếng rít xé kiêu hùng, đậm toạc vào mây.

Trong tiếng rít ấy, có một đạo hào quang khổng lồ phun lên theo, như thể một con rồng đã bị giam giữ hàng nghìn năm nay phá cùi sổ lồng, lao lên tận tầng trời xanh, hô gió gọi mưa. Cuồng phong gào rú, trời đất đổi sắc, núi non cúi đầu, pháp bảo trong tay nhiều người bắt đầu tự động run lên.

"Tru Tiên... Tru Tiên... Đó chính là Tru Tiên!"

Trên Ngọc Thanh điện, có tiếng ai đó hét lên kinh ngạc và mừng rỡ. Trong số đệ tử sống sót của Thanh Vân Môn, cho dù thương tích nặng nề nhưng cũng hầu như quên hết đau đớn, cựa quậy đứng lên.

Cột hào quang tráng quan mỹ lệ nọ phóng thấu trời cao, uy nghiêm rực rỡ, chính là nơi gửi gắm niềm kiêu hãnh và tự hào của họ.

TRU TIÊN!

Bầu trời vui lấp trong màu máu tức thì bị cột sáng huy hoàng đẩy lui, ánh sáng rạng rỡ múa lượn trên chín tầng mây, tung bay trên khoảng không của Thông Thiên Phong, tỏa ra chói ngời muôn trượng, như vầng mặt trời nóng bỏng lạc vào lòng người, xua tan mọi mây mù tăm tối.

Sâu trong ánh sáng đó có một bóng người từ từ lộ hình, chỉ có điều ánh sáng chói chang quá, không thể nhìn rõ mặt mũi y, chỉ có điều trong ánh sáng nhấp nháy, người ta trông thấy rõ ràng trên tay người ấy giơ cao một thanh kiếm.

TRU TIÊN CỔ KIẾM!

Chỉ trong khoảnh khắc, những tiếng hoan hô ngập tràn Ngọc Thanh điện. Văn Mẫn và Tống Đại Nhân ứa lệ, Lục Tuyết Kỳ run lẩy bẩy, khuôn mặt lộ rõ vẻ không tin nổi. Ai nấy đều nhìn lên trời nên không để ý đến nét mặt nàng.

Người trên trời kia, tuy đã hòa vào trong luồng sáng, chập chờn rất khó nhìn rõ, nhưng vóc dáng ấy từ lâu đã khắc sâu trong trái tim nàng, có chết nàng cũng không thể quên được thì làm gì có chuyện không nhận ra?

"Tiểu Phàm..."

Tim nàng nức nở, nàng đưa tay lên giữ ngực, tựa hồ phải làm vậy thì mới áp chế được quả tim đang nhảy như điên cuồng.

Lúc ấy, huyết cầu bên Ma Giáo đã nhận ra vị khách bí ẩn trên trời cao kia, liền dập dềnh quay lại, hai bên đều ngập trong ánh sáng, một đỏ một trắng đối địch nhau.

Một tiếng nói giận dữ vọng ra từ quả cầu đỏ: "Thì ra là ngươi!"

Bóng người trong vầng hào quang chẳng hề đáp lại sự chất vấn của Quỷ Vương, hắn đậm thanh kiếm cổ trong tay lên cao, tức thì tiếng hú dị thường ngập tràn không trung, từ bảy ngọn núi của dãy Thanh Vân vọt bắn lên bảy cột sáng bảy màu, xông thẳng lên trời như giao long vờn mây lướt qua khoảng trời, cuối cùng tụ lại trên đầu mũi kiếm.

Tiếng rít dị thường càng lúc càng vang vọng, ngập đầy cả không gian, chỉ lát sau, hệt như quá khứ tái hiện, dưới vòm trời, ngọn kiếm khí sắc sỡ hiện ra. Kiếm trận Tru Tiên lừng danh thiên hạ, cuối cùng đã xuất thế.

"Đi chết đi!"

Cùng với tiếng gầm cuồng nộ, quả cầu máu cũng bắt đầu biến hóa, huyết khí òng ọc dạt về hai bên để lộ ra chân diện mục bên trong, mọi người ngược nhìn, với kiến thức hạn hẹp của bọn họ, thì không tránh khỏi trổ mắt há miệng, hơi thở lạnh buốt đi.

Trong quả cầu máu, được chùm hụp bởi lớp lớp huyết khí là Phục Long Đỉnh, lúc này đã hoàn toàn biến màu đỏ rực, nhưng quái gở nhất là thân hình Quý Vượng đã biến phần lớn vào Đỉnh, chỉ còn hở ra phần trên ngực và cái đầu bên trên, khuôn mặt nhăn nhúm đanh ác vô cùng, ông ta nhìn chăm chăm vào người trong vầng sáng rạng rỡ trước mặt rồi vẩy tay, tức thì như bị dẫn dụ bởi một nguồn sức mạnh khổng lồ, cả nửa bầu trời vô số huyết khí hoàn toàn bị cuốn lại, uy thế đáng sợ, như một tảng mây máu khổng lồ lớp lớp gối lên như sóng, cuộn chùm lại, biến thành một cái ngọn mây dài đến vạn trượng vẫn ngang trời, một đầu nằm trong tay Quý Vượng, ánh chớp bỗng rát chạy loằng ngoằng quanh nó, trông rất đáng sợ!

"Xem ta băm vambio ngươi ra, tên súc sinh!" Quý Vượng gầm lên như lệnh vỡ, hoàn toàn mất hết lý trí, chỉ còn khát vọng cuồng sát, ngọn mây đỏ rực đâm thẳng vào hào quang của Tru Tiên.

Cho dù là có niềm tin mãnh liệt vào Tru Tiên, nhưng thấy Quý Vượng uy mãnh cai thế như vậy, tất cả mọi người có mặt ở Thông Thiên Phong đều phải biến sắc, không thốt nên lời. Lục Tuyết Kỳ thì càng nhợt nhạt, nhìn trân trối lên trời.

Tru Tiên Kiếm Trận lần này xuất thế hoàn toàn khác với hai lần được Đạo Huyền chân Nhân khiêu động trước đây. Trên trời, ngoài cán kiếm và luồng kiếm khí khổng lồ màu sắc thiên biến vạn hóa ra thì không có các kiếm khí nhỏ đơn sắc. Tuy chỉ có một luồng kiếm khí nhưng Tru Tiên Kiếm Trận vẫn toát lên sức mạnh bạt trời, so với trước kia chỉ hơn chứ không kém. Thanh kiếm màu sắc khổng lồ xé dịch như muôn xé tan bầu trời, sức khuấy động cả vũ trụ.

Ngọn mây đỏ khổng lồ xô đến, khí thế bất khả đương cự, trong đám đông có người la lên chói lói, nhưng người trong hào quang chẳng hề né tránh, ngược lại, hắn cứ đứng giữa hướng ngọn mây lao đến, rồi vùt nắm cả hai tay vào kiếm khoắng thăng ra phía trước, tức thì sấm nổ gió gào ầm ầm ầm, Tru Tiên vùt xoáy tròn về phía ngọn mây.

Hai thứ vũ khí khổng lồ đáng sợ đâm vào nhau giữa không trung, bắn ra ánh sáng nóng bỏng và chói chang gấp vạn lần ánh mặt trời, chẳng ai mở mắt mà nhìn được, chỉ nghe trong những tiếng động rầm rầm khủng khiếp, đất rung núi chuyển, cả dãy Thanh Vân cũng như không chịu nổi thần uy của trời đất, sợ hãi chui đầu xuống.

Ánh rực rỡ tan dần, mọi người vội vàng nhìn lên trời, thì thấy trên chiến trường không trung dữ dội kia xuất hiện một cái xoáy lốc, sâu hoắm và đen kịt, lạnh lùng nhìn xuống phàm trần. Bên dưới luồng xoáy đó là cổ kiếm Tru Tiên, nhưng bảy màu đã tan hết, chỉ còn một màu trắng tuyêt rất gắt, đâm thăng lên trời, khí thế phẫn thiên diệt địa.

Ngọn mâu đỏ thì đã gây!

"Á!..." Quý Vương rút lên thảm thiết, nửa người dưới vẫn ăn thông với cái đinh, ông ta rít lên tuyệt vọng không thể tin được, thậm chí hai mắt còn ròng ròng máu, rú lên kinh hãi: "Không thể thế, không thể thế này được... Ta có sức mạnh của Tu La, ta có sức mạnh..."

Câu cuối chìm khuất đi trong tiếng gió, Tru Tiên Cổ Kiếm chém tan cái mâu máu khổng lồ, đồng thời chưa thu về lại thuận thế đâm thêm phát nữa. Chỉ trong khoảnh khắc, cả bầu trời ngập trong ánh kiếm, mây gió cuộn lên ào ào quanh viền trời, hình như tất cả thiên thần ma quỷ trên trời dưới đất lúc này đều run lèn sợ hãi sức mạnh to lớn đáng kinh khiếp của Tru Tiên!

Nhát kiếm ấy đâm thẳng vào đáy đám mây đỏ, đâm thẳng vào lõi quả cầu máu, đâm vào Phục Long Đỉnh, cũng tức là đâm vào Quý Vương!

Ánh sáng chói chang đốt cháy tất thảy, đập tan mọi ánh sáng khác, mây gió sấm chớp cùng rú gào khôn nguôi, những đám mây rách nát còn sót lại bị cuốn dạt lên cao, chìm luôn vào cái xoáy đen sâu hoắm.

Quý Vương tuyệt vọng, nhưng càng tuyệt vọng ông ta càng điên cuồng. Ông ta cười gần, cười gần, múa may hai tay, đột nhiên, đâm luôn vào hai mắt trên bộ mặt ác ma của mình.

"Âm!"

Sấm nổ, át đi mọi tiếng động trên nhân gian, đôi mắt Quý Vương phun ra hai cột máu đỏ ngầu. Bằng chút sức tàn, ông ta vẫn cười sảng sắc, trên Phục Long Đỉnh, chút sức mạnh cuối cùng như bị kích thích, hiện ra một cái bóng đỏ máu khủng khiếp, cao đến cả trượng từ từ biến hình sau lưng Quý Vương.

"Đi chết đi!"

Tiếng gào điên dại vang thấu trời, cái bóng Huyết Ma quỷ quái ấy nhúc nhích, khí thế đáng sợ, xô đẩy huyết khí ngập ngụa không trung, lại một lần nữa xông vào hào quang của Tru Tiên.

Thanh kiếm trắng sáng do Tru Tiên biến thành cũng đúng lúc đó lao trở lại Phục Long Đỉnh.

"Á!..."

Một tiếng rống đáng sợ và đau đớn như rách phổi, bật ra từ phía sau hào quang chói chang, một bóng người bị Tru Tiên đẩy bật ra khỏi Phục Long Đỉnh, giống như mất hết sức lực, bay văng đi rõ xa, biến mất ở nơi chân trời, không thấy đâu nữa.

Đúng lúc đó, cái bóng Huyết Ma đáng sợ nọ đã lao đến trước mặt bóng người trong hào quang. Mất sự bảo vệ của Tru Tiên Cổ Kiếm, người đó trông như ngọn cỏ trước gió so với sức mạnh kinh hồn từ vóc dáng đồ sộ kia.

"Khực khực" mẩy tiếng, cái bóng trong hào quang bị Huyết Ma nắm lấy giơ lên, chỉ thoáng chốc hào quang tan sạch, người đó tức thì cũng bị Huyết Ma trùm lấy, mọi người trên Thông Thiên Phong đều cả kinh thắt sắc, rú lên liên hồi. Lục Tuyết Kỳ run bắn, mặt cắt không còn hột máu, nàng ọc máu, lảo đảo ngã quy xuống. Đột nhiên, Huyết Ma đang cười sảng sắc vì giành được thắng lợi kia bỗng đứng cứng sững. Tru Tiên Cổ Kiếm bay trở lại, lấp lánh hào quang đã từ phía sau đâm xuyên lên trước ngực nó.

Xung quanh Tru Tiên Cổ Kiếm, huyết khí cuồn cuộn tức thì tan sạch, thân hình to lớn hiện ra rõ ràng với vết thương chí mạng, vết thương mau chóng lan rộng, Huyết Ma rú lên khủng khiếp, ngay trước khi thân thể bắt đầu rạn nứt, nó ném luôn cái người trong tay nó bay hút về phía cái xoáy lốc, tức thì bị ánh sáng nuốt chửng, biến mất.

Ngay sau đó, Huyết Ma rồng lên những tiếng giãy chết, cuối cùng, không ngăn cản được vết thương nơi ngực loang rộng, nó rú lên rồi tan rã trong vầng bạch quang và trong tiếng rú gào của chính mình.

Trên trời, mây đỏ từ từ tan đi, gió từ từ ngừng thổi, không bị huyết quang khống chế nữa, đám Ma Giáo a dua như vừa trải qua một cơn ác mộng, mắt hết ngầu đỏ, từ từ tỉnh cả lại. Bên chính đạo ai nấy nhìn nhau, sau ác mộng, vẫn còn cảm giác chưa tin hẳn.

"Thắng rồi? Thắng rồi?"

Mọi người lao nhao hỏi nhau, mắt hoen lệ, tựa như không tin nổi tất cả những gì đã xảy ra.

Văn Mẫn và Tống Đại Nhân ôm chặt lấy nhau, không nỡ rời, rất lâu sau, Văn Mẫn sực nhớ ra, gượng cười ngoảnh lại nhìn Lục Tuyết Kỳ giải bày: "Sư muội, muội xem bọn ta..."

Nàng bỗng nghẹn lời, Lục Tuyết Kỳ đã ngã ngất tự khi nào, tựa như mất hết sinh khí, bất tỉnh nhân sự. Nhưng nỗi bi thương nhỏ nhoi của tỷ muội họ mau chóng bị dìm lấp đi trong niềm hân hoan như triều dâng của cả phe chính đạo.

Cái xoáy lốc trên trời tan dần đi. Ánh mặt trời nồng nàn lại nhô lên, gửi xuống trái đất những ấm áp và yên bình lâu dài.

Chương 258 (Chương kết)

VĨ THANH

Mây trắng phiêu diêu, trôi lảng dăng trên dải núi. Gió nhẹ lùa tới, mang theo cảm giác khoan khoái khôn tả.

Ở nơi trước đây đã từng là Hồ Kỳ Sơn nay chỉ còn một cái vực sâu, lúc này nó đã thối loang ánh máu nhức nhối, song từ nơi sâu tít, thỉnh thoảng vẫn có khí nóng dùn lên, loáng thoảng còn thấy cả tiếng dung nham lục bục.

Một người đàn ông đang ngồi cô đơn bên miệng vực, mắt nhắm nghiền, xem chừng đã bị mù.

Gương mặt hốc hác, vóc dáng tiêu tụy, đôi lúc lại lẩm nhẩm điều gì đó, rất lâu sau ông ta mới từ từ ngã xuống, nằm ngửa trên đất.

Mặt đất khô cứng đem đến một cảm giác vững vàng, ông ta nhoẻn cười, dịu dàng gọi: "Dao nhi..."

Tiếng gọi nhẹ nhàng bay đi, không có hồi đáp, người đàn ông thở khe khẽ, rồi, dần dần, ngừng thở.

Rất lâu sau, từ xa có một cái bóng đi lại. Một người phụ nữ mặt che sa đen, dáng người mảnh mai duyên dáng, chính là U Cơ vốn đã mất tích bấy lâu nay. Trông thấy con người tuyệt vọng bên miệng vực, bà ta khẽ rùng mình, lướt nhanh tới, nhưng chẳng thể cứu vãn được gì nữa rồi.

Bà vực người đàn ông dậy, mắt đỏ hoe, tiếng nức nở nghẹn ngào vọng ra từ sau tấm sa đen.

Đúng lúc đó, trong cái vực sâu sau lưng bà, trong cái tối đen nặng nề u ám, chợt vang lên tiếng chuông reo trong trẻo. U Cơ giật thót, như không thể tin vào tai mình, bà xoay phắt người nhìn xuống miệng vực, nhưng ngoài bóng tối âm u, không còn trông thấy gì nữa cả.

Tiếng chuông đinh đang trôi nổi, vang vọng trong lòng vực rồi bay ra, thảm vào gió núi.

***

Ở ngoại vi Hà Dương thành, dưới chân núi Thanh Vân, một nhóm người đang chậm rãi đi dọc theo đường mòn đồng dã.

Tiểu Hoàn hớn hở ngoảnh đầu lại, cười tươi như hoa, hỏi người phía sau: "Bình Nhi tỷ tỷ, tỷ nói thật đấy chứ? Sau này tỷ sẽ từ bỏ tất cả, cùng ông cháu muội phiêu bạt giang hồ ư?"

Kim Bình Nhi vận tấm áo màu hoàng yến, vẻ mặt rất nhu mì. Nàng nhoẻn cười duyên dáng, giơ tay khoác vai Tiểu Hoàn, cười nói: "Tất nhiên rồi, nhân gian này quá nhiều trắc trở, bọn đàn ông xấu xa thì nhung nhúc, ngay bên cạnh muội cũng có hai lão như thế rồi, nếu tỷ không chăm lo cho muội, làm sao tỷ yên tâm được!"

Tiểu Hoàn cười hì hì, hai nàng sánh vai bước. Đằng sau có người hậm hực kêu lên: "Đàn ông xấu xa cái gì chứ? Lão phu bẩm tính thiện lương, thế nhân đều biết. È Dã Cẩu, đúng không?"

Dã Cẩu đạo nhân cười ha hả, đi lướt qua lão già đang càu nhìn. Y cũng chẳng đáp lời, chỉ rảo chân cho kịp hai cô gái yếu điệu kia.

Chu Nhất Tiên nhổ phì phì, lắc đầu than: "Phong hóa suy đồi, phong hóa suy đồi..." Nói đến đây, sự nhớ ra chuyện gì, lão liền ngoảnh đầu nhìn lại đằng sau.

Ở đó, xa xa, dây Thanh Vân sừng sững nguy nga vươn ngập chân mây, khí thế uy vũ, lão già khẽ cười, mắt thoáng ánh tinh ranh.

"Ông ơi, đi mau lên!" Tiếng Tiểu Hoàn véo von đằng trước.

Chu Nhất Tiên cười ha hả, quay mình lại, vung vẩy cây trúc Tiên Nhân Chỉ Lộ, nói to: "Đây, đến đây, biết ngay là các ngươi không có trụ cột như lão phu thì đi làm sao được!... Ha, ặc, á, đồ loli, mấy đứa, đi chậm lại cái, chẳng thương người già cả chân chậm mắt mờ mà..."

***

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chỉ thoảng chốc đã bao nhiêu ngày tháng trôi đi.

Lục Tuyết Kỳ tiếp nhiệm chức vị thủ tọa Tiểu Trúc phong, hôm ấy ngự kiêm bay sang Đại Trúc Phong thăm Văn Mẫn. Văn Mẫn đã thành hôn với Tống Đại Nhân, còn Tống Đại Nhân đã nắm chức thủ tọa Đại Trúc Phong.

Hai chị em lâu ngày không gặp, mừng rỡ quấn quít chuyện trò từ sáng tới tận trưa trờ trưa trật.

Khi Lục Tuyết Kỳ đứng dậy cáo từ, Tống Đại Nhân và Văn Mẫn cùng tiễn ra đến ngoài Thủ Tỉnh Đường.

Lục Tuyết Kỳ nhìn quanh, cười bảo Văn Mẫn: "Yên tĩnh nhỉ, chỗ này hợp với tính tý đấy."

Văn Mẫn gật đầu. Tống Đại Nhân cũng cười: "Thực ra Đại Trúc Phong vẫn náo nhiệt lắm đấy chứ, chỉ hiềm dạo này bọn đệ tử đều xuống núi tu hành, chẳng có hơi người nên mới quạnh quẽ thế thôi. Ờ còn Đại Hoàng nữa, con chó mà sư phụ ta nuôi từ nhỏ đó, ai ngờ mấy hôm nay cũng rong rong mất tăm, đến tiếng chó sủa cũng chẳng còn, thực là kỳ quái!"

Văn Mẫn lườm gã: "Chắc là ghét đồ ăn của huynh quá nên nó chạy!"

Tống Đại Nhân cười xuể xòa. Lục Tuyết Kỳ nhìn hai vợ chồng êm ấm như vậy cũng thấy được an ủi, bèn chuyện trò thêm đôi câu rồi cáo từ, rời khỏi Đại Trúc Phong.

Áo trắng pháp phới, nàng ngự kiêm đi, chẳng hiểu sao bỗng nhiên buồn bã, không muốn quay về Tiểu Trúc phong ngay.

Có lẽ cảnh vợ chồng đầm ấm ban nãy của sư tỷ đã khuấy động một điều gì đó trong lòng nàng, Lục Tuyết Kỳ thấy buồn rười rượi, tự dừng bay xuống chân núi, đến Thảo Miếu thôn, nơi đã từng gắn liền với bao ác mộng, nay đã trở nên hoang phế.

Cỏ dại rậm rịt, gió mát nhẹ ào đến từng cơn, tất cả dường như chưa hề thay đổi.

Nàng đứng lặng hồi lâu, thở dài, khuôn mặt thanh tú phảng phất nỗi ưu sầu. Rồi nàng chậm rãi đi sâu vào bên trong.

Tường xiêu vách đổ chạy dọc hai bên lối đi. Nàng đứng im trong gió nhẹ, trong hơi cỏ man mát, ủ rũ nhìn quang cảnh lặng lẽ xung quanh, mắt ngập nhu tình.

Bỗng nhiên nàng giật thót, nghi hoặc dừng bước, nhìn chăm chăm vào sâu trong vùng hoang phế trước mặt.

Ở đó có một túp nhà gỗ mới dựng, trông rất đơn sơ, khói nhẹ liêu xiêu đang lượn lên khỏi mái.

Bên ngoài nhà là một mảnh áo xanh lục rách nát, đang lất phất theo gió.

Một mùi thơm nức bay ra khỏi căn nhà gỗ.

Oắng oắng!

Chí chí!

Những âm thanh kỳ quái bỗng vang lên trong căn nhà ấy, ngay lập tức một cái bóng vàng xẹt ra, đó là một con chó già to tướng lông vàng, bộ dạng hí hứng.

Trên lưng con chó là một con khỉ lông xám có ba mắt, thật ít thấy, tay cầm một khúc thịt sườn thơm phưng phức, tay kia túm cổ con chó, miệng la hét loạn xì, như thể thúc con chó phi nhanh hơn!

Rồi một người chạy vụt ra, mình vận bộ áo thô, mặt mày nhăn nhó, hắn hét tướng:

"Con chó chết tiệt, con khỉ chết giẫm! Các ngươi lại ăn cắp thịt..."

Bỗng nhiên trông thấy Lục Tuyết Kỳ, hắn đứng phắt lại.

Hai người đứng im không nhúc nhích, sững sờ nhìn nhau.

Bao nhiêu tháng năm, tình sâu nhân gian, thoắt cái hiển hiện trong ánh mắt họ, rồi cả hai cùng bật cười.

Một cơn gió nhẹ lùa tới, tiếng chuông đinh đang vang lên dưới mái hiên. Tấm áo xanh lục vẫn lất phất bay, như một nét cười. Tiếng chuông đinh đang, trôi theo gió, vang vọng đi khắp nhân gian.

Dịch giả: Alex, Tanganguu, Ryu, Cadic, Ngân Dung, Tieudaotu, Htnhan, Thuận Ninh, Tiểu Tình, Ngọc Diện Hồ, TuanTran,...

Hết